

॥ अथ सटीकमात्मपुण्यां प्रारब्धकर्म ॥

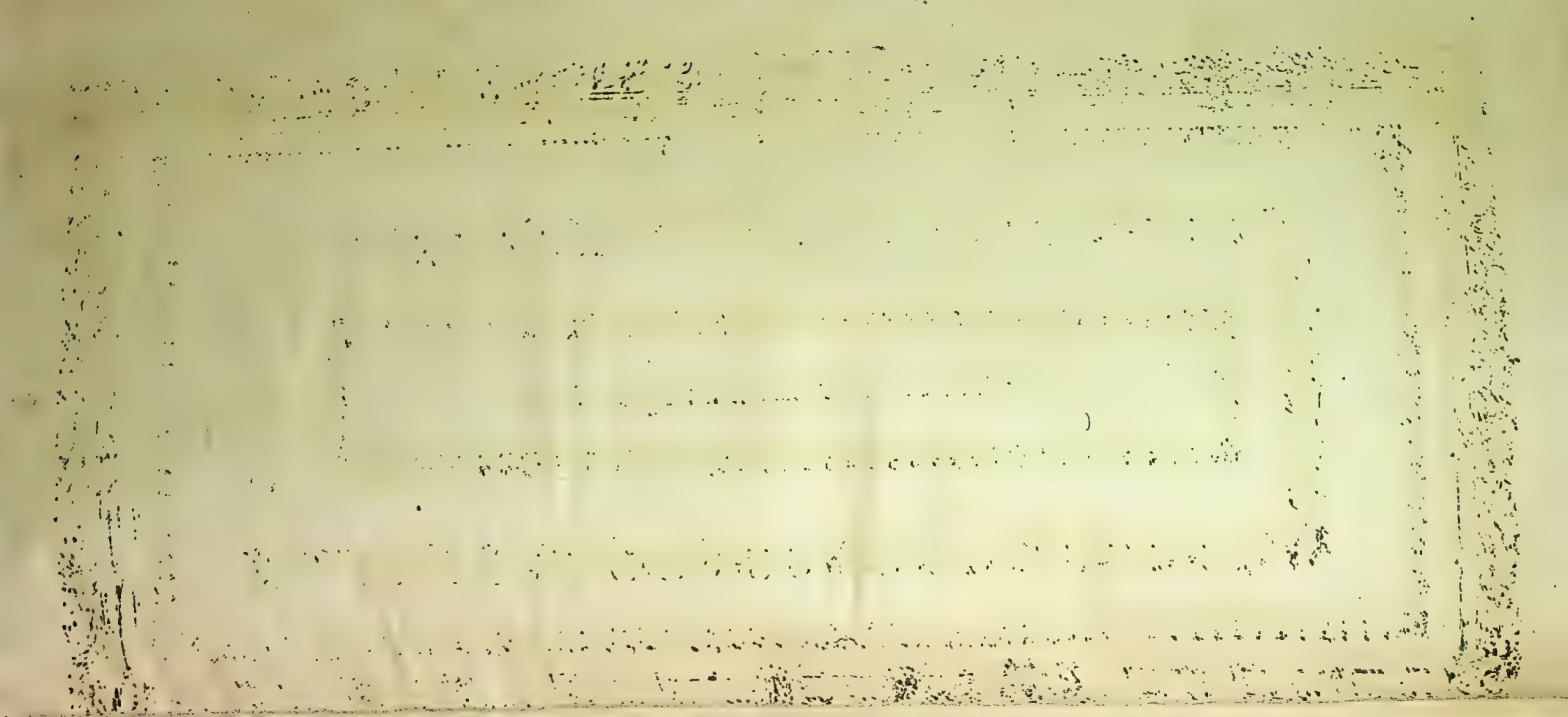

॥ अथ सटीकमात्मपुण्यां वार्य्यते ॥

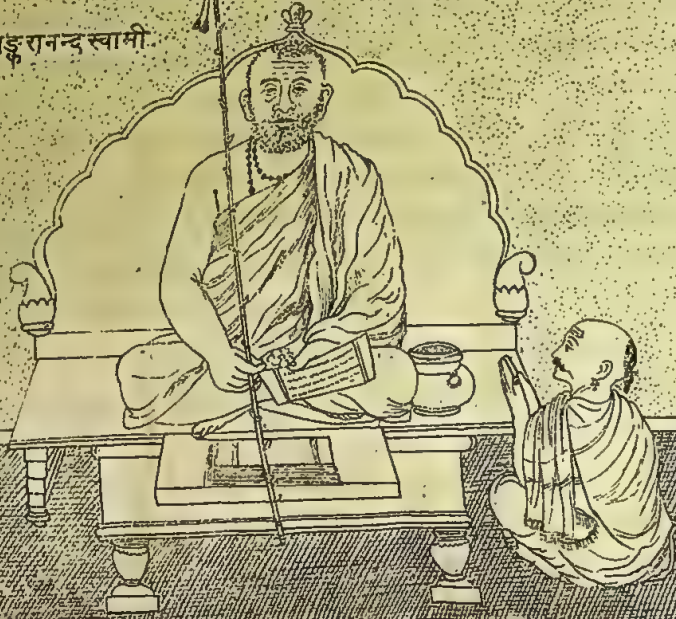

शङ्करानन्द स्वामी.

काकारामपण्डित.

पुरा किल बौद्धलौकायतिकादिपाखण्डप्रवर्तितत्रयीप्रतीपगामिविचारेण कलुषिताशयतया सहस्रोत्पद्य वैदिकं पन्थानमश्रोतेन कद्वचना प्रवृत्तेर्जनैः सङ्कुलतया कथाव-
शेषश्रुतिस्मृत्युदिताचारमखिलभूवल्यमतएवैहिकामुष्मिकश्रेयोविमुखान्केवलं निरयातिर्थीश्च मानवाप्यर्पालोच्योद्विग्रेता महर्षिर्जैमिनिस्तानुद्धर्तुकामः क्षमोऽप्यनादिसत्त्वप्रतिपादने
तादात्विकाननधिकारिणो मन्दाग्नेश्च सुदूरमतिक्रान्ताभ्यापथानां महायासेनापि स्वावलम्बितसराणिमपहातुमलब्धावसराणामनाघ्राततत्त्वगंधानामतएव तद्विप्रताभाजामादौ
श्रुत्यभिमुखीकरणमेव परं श्रेयो मन्यमान इव गुडजिह्विकान्यायेन तदुपायभूतवेदविहितयामादिकर्मानुष्ठानमहत्त्वख्यापनसमर्थं ' न बुद्धिभेदं जनयेदज्ञानां कर्मसङ्गिनाम् '
' मां ते संगोऽस्त्वकर्मणि ' इति च गीतोक्तश्रीमद्भगवद्वाणीं साधयितुमिव रचयतिस्म । अथाप्यखिलश्रुत्यव्यपारं गन्तुमक्षमान् शाश्वतसत्त्वानवबोधेन च फलसाकल्याभाजो नरानवे-
क्ष्याकारणपरमकरुणाद्बुद्धयो भगवान्चारायणो व्यासत्वेनावनावतीर्य प्रचुरशास्त्राभेदेनैकविंशतिधा शतधा सहस्रधेत्यादिक्रमेण श्रुतिं विभज्य तत्र सौलभ्यं विद्यायाखिलोपनि-
षत्तात्पर्यबोधिनीं श्रीमद्भगवद्गीतामीपद्विस्तृतामृतिसंक्षिप्तं चतुरध्यायीमितमखिलपरमतनिरासकम् ' अल्पाक्षरमसंदिग्धं सारवद्विश्वतोमुखम् ॥ अक्षोभमनवद्यं च सूत्रं
सूत्रविदो विदुः ' इति लक्षणलक्षितसूत्रात्मकं ब्रह्ममीमांसाशास्त्रं च प्रणीतवान् । अथापि तत्सूत्राणामृतिसंक्षिप्तार्थतयाऽर्थगाम्भीर्यं सम्पन्नवगच्छतां सन्देहसन्दोहाद्विनिमग्ना-
नामृजिहीर्षाबद्धपरिकरो विद्याधीशो महेश्वरस्तदाशयव्यक्तयेऽनल्पाक्षरं भाष्यमरचयत् । एवं पूर्वाचार्यपरम्परया भृशमुपकृतानपि दुष्कलिकाललब्धमलिनविषण्णतयोपनिषत्सा-
रांबुधिमवगातुमप्राप्तप्रवेशाननुत्सुकानेव प्रापशोऽधुनातनांस्तथा स्त्रीशूद्रैश्चानधिगतामधिकृतिमस्मिन्शास्त्रे सम्पन्नविविच्य साकल्येन सर्वानुद्धर्तुं श्रुतिस्मृतिपुराणेषु यथोत्तरं सुगमं
सांप्रतिकजनानुरूपतया च पुराणमेव तत्समोहितसाधनायालमिति निश्चिन्वानाः निगमागमपारावारपारीणा द्रविडान्धवप्रदीपा दक्षिणदिग्गलामायमानाः श्रीमच्छङ्करानन्दपूज्यभगवत्पादाः
पुराणविधया तत्तत्कथोपबृंहणपूर्वकमुपनिषत्प्रतिपाद्यमा तत्त्वावेदकं मुक्तमुमुक्षुविषयीत्यधिकारिमनस्तोषकृदष्टादशाध्यायीपरिमितमात्मपुराणाख्यं पुराणं गुरुशिष्यसंवादद्वारा प्राणेषु ।
एत एव श्रीविद्यारण्यैः स्वनिर्मितपञ्चदशीग्रंथादौ ' नमः श्रीशंकरानन्दगुरुपादांबुजन्मने । सविलासमहामोहग्रहप्रासैककर्मणे ' इति गुरुत्वेन वंदिताः ।
एतमेव तात्पर्यबोधिण्याभिया श्रीमद्भगवद्गीतायाः व्याख्या, दीपिकाख्या व्याख्या कौपीतकीतलवकारमाण्डूक्योपनिषदां, सूत्रदीपिकानाम्नी ब्रह्मसूत्रवृत्तिश्चेति व्याख्याग्रन्था प्रणीताः ।
अत एव प्रकृतग्रंथविषये विषयप्रतिपादनादिशैली तत्त्वज्ञानयोग्यतावर्णने च पृथक्प्रयोजनावसरमेव न पश्यामः । एतेषां जन्मकालादिकं न तत्त्वतः सम्परज्ञायते तथापि वि-
द्यारण्ययतिपूर्ववर्तिन इति तत्कृतमंगलाचरणेनैव सिद्धयत्यतो विद्यारण्यकालनिर्णयेनैवैषां कालादिकं सामान्येनानुमीयते । केचन शारीरकभाष्यकर्तृश्रीशङ्कराचार्या एव इमे
इति प्रवदन्ति परन्तु न तत्र प्रमाणमुपलभामहे अपि चैतत्प्रणीतग्रन्थेषु विद्यारण्यरचितपञ्चदश्याये च शङ्करानन्दशब्देनैव व्यवहृतमत उभयोर्भेदः प्रामा-
णिकः । अयं ग्रंथः कायेरीतीरेऽवसितः इति ' इदं गुरुः स्वशिष्याय कादेरीतीरवासिने ॥ उक्तवान् श्रद्धाया स्नेहादेव च केवलम् ' इत्यष्टादशा-
ध्यापस्थश्लोकतोवसीयते । एतदुपरि वाराणसीप्रत्ययदिग्विराजमानाखिलक्षितिमण्डलमण्डनायमानातिरम्यकाश्मीरजनपदललामतापन्नजंभविधेयराजधानीदक्षिणककुब्जिलस-
व्यासगंगासरिदासकव्वराभिधानपुरनिवास्यनेकविशसारस्वतद्विजावयायान्तर्गतसप्तशास्त्रमुणीहाराख्यजात्यन्तर्गतदत्तवंशे नेत्रश्रुतिवसुक्षितिमितवैकमाद्रे १८४२ पौषशुक्ल

द्वादश्यामात्तजन्मानो रामकृष्णारण्यसुरपः काकारामापरनामानः दिक्षारामारण्यनिजपितृवीर्य-
 दिभ्योऽधीतपूर्वोत्तरीमांसाव्याकरणत्रकादिसमयाः काशीस्थविद्वत्परिष्ठापदवाक्यप्रमाणपारावारदर्शित्वपदभाजः निजगुरुणां श्रीमद्विश्वेश्वराश्रमपतिवर्याणामात्मपुराणव्याख्याविषयादे-
 शमनुरुन्वानास्तत्परिशिलनफलभूताखंडब्रह्मानंदमुखसाक्षात्कारोपलब्धिकां सत्प्रसवाख्यां व्याख्यां निरमासिपुः । टीकानिर्माणकालस्तु तेरेव 'वाणनागाहिविधुभि १८८५' मिते वर्षेकवि-
 क्रमात्' इत्यादिना टीकासमाप्ते प्रदर्शितोऽवगंतव्यः । एवञ्चोपरिनिर्दिष्टानन्यसाधारणेदशब्रह्मप्रापकग्रन्थमुद्रणेन सर्वविद्वत्सुगमतासंपादनेन कृतकृत्यतामंशतोऽपि लब्धुमिव यतमानै-
 र्गोपालनारायणारण्यसंस्थाधिकृतैर्भूतगांवकरोपाह्वनारायणतनुजविनायकरायाभिरुचैर्विरलप्रचारतया दुर्लभस्यानल्पायाक्षेन कानिचिल्लिखितमुद्रितपुस्तकान्वासाद्य व्याकरणादिस्खलनादिसं-
 शोधनपुरस्सरपाठभेदादिभिश्च पंडितसाहाय्येन परिष्कृत्यायं ग्रंथो मुद्रितः । लिखितपुस्तकप्रेषणेन भ्रष्टमुपकृतं नासिकपंचवटीक्षेत्रनिवासिसिद्धरकरोपाह्वानात्मजश्रीधरशास्त्रिभिरन्यैश्चशा-
 स्त्रिभिरिति प्रमोदभरमावहतामुद्रालयाधिपतिनाऽभिनंद्यते । तदत्र प्राक्तन्नागण्यपुण्यप्रचयात्तनरदेहेस्तत्राप्यभिज्ञैर्विशेषतः सुसुक्ष्मभिश्चनिर्वाणपदवीसोपानपरम्परायमाणप्रस्तुतग्रंथोऽवश्यं
 संग्रहणेन पठनपाठनादिदिशः श्रवणमननादिद्वाराऽखंडचिद्विद्वत्तानंदब्रह्माधिगमप्राप्तकृतकृत्यताभाजनीभूयास्य यंत्रालयाधिपतेः श्रमसार्थकतां सकृदपि सादरं संभावयंतु मुद्रणावसरे
 मुद्रणनिधुक्तजनप्रमादादृष्टिस्खलनाच्च यदशुद्धं तत्क्षाम्यन्ति च सविनयं प्रार्थयते विद्वत्पुः इति शम् ॥ शके १८२७ विंश्यावसुभामसंवत्सरे चैत्र शुद्ध १५ बुधवासरे ॥

'आयुर्वेदमहोपाध्याय' उपपदधारी

मुनापुरे इत्युपाह्ववाळाचार्यतनुजो वासुदेवाचार्यः

प्रकरणानि	अध्यायः	प्रकरणानि	अध्यायः
(ऋग्वेदीय) ऐतरेयोपनिषदर्थनिरूपणम्	१	जायाल गर्भं ब्रह्म परमहंस हंस आरुण्येय	१
कौपीतक्युपनिषत्सारार्थप्रकाशः	२	क्षुरिका अमृतनाद महत् आत्मप्रबोध कैव	११
इन्द्रप्रतर्दनारूपानम्	३	व्याख्यानमेकादशोपनिषदां सारार्थप्रकाशः	१२
गार्ग्याजातशत्रुसंवादः	४	(साम) छांदोग्यसारार्थप्रकाशः	१३
(वाज. ब्राह्म.) बृहदारण्यकसारार्थप्रकाशः	५	आरुणिश्वेतकेतुसंवादः	१४
मधुकांडसारार्थप्रकाशः	६	सनत्कुमारनारदसंवादः	१५
याज्ञवल्क्यकांडसारार्थप्रकाशोऽपियाज्ञवल्क्यसंवादः	७	प्रजापतीन्द्रविरोचनाख्यायिका	१६
याज्ञवल्क्यकांडसारार्थप्रकाशोऽपियाज्ञवल्क्यजनकसंवादः	८	(साम) तलवकारोपनिषत्सारार्थप्रकाशः	१७
खिलकांडसारार्थप्रकाशोऽपियाज्ञवल्क्यमेत्रेयीसंवादः	९	(आथर्व) मुंडकोपनिषत्सारार्थप्रकाशः	१८
(कृ०य०) श्वेताश्वतरोपनिषत्सारार्थप्रकाशः	१०	तत्रागिरःशौनकसंवादः	१९
तत्रश्वेताश्वतरसंन्यासिसंवादः	११	(आथर्व) प्रश्नोपनिषत्सारार्थप्रकाशस्तत्रविष्णुलादमुकेशसंवादः	२०
(यजु०) काठकोपनिषत्सारार्थप्रकाशस्तत्रप्रयमनचिकेतसोःसंवादः	१२	नृसिंहपूर्वोत्तरतापनीयसारार्थप्रकाशः	२१
(यजु०) तैत्तिरीयोपनिषत्सारार्थप्रकाशः	१३	(वाज०) ईशावास्यसारार्थप्रकाशश्च	२२
आनंदवल्लीशृगुवल्लीनारायणीयव्याख्यानम्	१४		

अथ सटीकम् आत्मपुराणम् ।

॥ अथ टीकामंगलपद्यव्याख्या ॥ ॥ दानधर्मेपुरहस्यप्रकरणेहरिहरयोरभेदइत्युपाख्यायते नारदादयोमुनयोनारायणस्यभगवतोदर्शनायसमागताःसभाजिताःस्थितास्तदानारायणस्य
मुखादकस्मान्निर्गततेजसाहिमालयोदग्धः तदाचकिताम्मुनीन्ट्टाभगवतादृष्टोहिमालयस्तथाभूतोऽभवत् अथभगवतामुनयःपृष्टाःकिंचिचित्रयद्भवद्भिर्दृष्टंच्छाव्यतामिति ततस्तेनारदो
नियुक्तःश्रावयामास कदाचिद्धिमालयेभगवान्शिवःस्थितोऽभूत्तदापार्वतीपृष्ठतआगत्यनेत्रद्वयंपिदधे अथांघीभूतेलोकेहरस्यविकासिततृतीयनेत्रेणहिमालयोदग्धः पुनःपार्वत्यांचकिता
यांहरेणदृष्टस्तथाभूतोभवदिति ॥ तथाचयदीयादृक्शैलेशस्यहिमालयस्यांतोद्भवयोर्निर्मणेएकाऽसहायाशक्ताइत्यर्थकःप्रथमपादोहरोहरेपिसमन्वितः । द्वितीयपादस्तुहरिपक्षेआकाशीया
याआकाशसंबन्धिन्याआभायाःश्यामायाभरणेनललितोमनोहरोविग्रहोयस्येति । हरपक्षेतुकाशस्थेयंकाशीया यद्वा काशीयांतीतिकाशीयाः विच् तेषांभाभरणंज्ञानप्रकाशपूर्णललितंईप्सितं
प्रयोजनंयस्य ललईप्सायां एतादृशोलीलाविग्रहोयस्येति उत्तरार्थेतुहरिपक्षेरामइतिविशेष्यपदं मालंकरणेनलक्ष्मीरूपभूषणेनपरमउत्कृष्टशोभः ॥ हरपक्षेरामाचासौउमाचेतिविग्रहः यद्वा
रामचंद्रेणउमयाचकृतंयदलंकरणंतेनपरमइति अथवारामचंद्रोमयोःप्रेम्णाअलंकरणेतत्परइत्यर्थः ॥ वैशेषिकादिमतेनतटस्थतयाप्रतिपादनात्प्रवासमिवनीतस्तत्सखीभिःपार्वतीलक्ष्मीसंज्ञक
ब्रह्मविद्यासखीभिःश्रुतिभिःस्वांतागरेधीगुहायांनिरुद्धःप्रसाधेवानीतःस्वात्मतयाबोधितः शेषंस्पष्टम् ॥ १ ॥ द्वितीयपद्ये आवरणरूपांतरायभंजिकावृत्तिर्गणपतिसमृतेरुपमानं फलाचि
तहनुमतस्फूर्तैः कार्यस्यघटदिःसाधकत्वात् शेषंस्पष्टम् ॥ २ ॥ तृतीयपद्ये अदितिरुपमानंशुरुदयोपमेयातयोःसाधारणधर्मस्तुदेवप्रसवकारणत्वमुपमानेप्रसिद्धं उपमेयपक्षेदेवाःशमादिशा
स्वविहितवृत्तिरूपास्तद्धेतुत्वम् द्वितीयःसाधारणधर्मोभगवत्कर्तृकश्रुतिभूषणकरणकव्यापारजन्यप्रीतिशालित्वं तत्तुपमानेप्रसिद्धम् श्रुत्योःकर्णयोर्भूषणेताभ्यामितिपट्टीसमासाश्रयणात् श्रीकृ
ष्णेनभोमासुर्निहत्यकुंडलमत्यर्पणात् ॥ उपमेयेतुमयानुकूलननभस्वतेरितमितिवदताभगवतासर्वफलप्रदात्रापवृत्तिनिवृत्तिशास्त्ररूपसामग्रीसंघटनेनसंप्रीणितासहायतांतीताइत्यर्थः श्रुती
पूर्वोत्तरकाण्डेएवभूषणेइतिवर्गवारयाश्रयणात् ॥ क्षेमहेतुत्वंतुमातुर्दयायाश्रमसिद्धमेव ॥ ३ ॥ तुर्यपद्येकूटपदेनयंत्रग्राहं 'कूटपूट्यारयंत्रयोः' इतिहैमः ॥ तत्तत्तांलाइतिप्रसिद्धम् ॥
विविधतःप्रवेशमिच्छतः शेषंस्पष्टम् ॥

॥ श्रीरामचंद्रायनमः ॥ श्रीकाशीविश्वेश्वराभ्यांनमः ॥ श्रीगणेशायनमः ॥ श्रीहनुमतेनमः ॥ श्रीगुरुभ्योनमः ॥ ॐ नमः ॥ शैलेशान्तोद्भवविरचनेद्गयदीयालभेकाकाशीयाभाभरणललितोवि
ग्रहोभातियस्य ॥ रामोमालंकरणपरमस्तत्सखीभिर्निरुद्धस्वान्तागारे श्रुतिभिरवताच्छं करो देवदेवः ॥ १ ॥ चिन्तानिहन्तिखलुयस्यमहान्तरायंस्फूर्तिर्विकासयतियस्यसमस्तकार्यम् ॥ वृत्तिर्यथाथफ
लचिञ्चयथानुमस्तद्वैमातुरंचकुलदेवतमाज्ञनेषम् ॥ २ ॥ येषांकृपासकलदेवगणंप्रसूतेसंप्रीणिताभगवताश्रुतिभूषणाभ्याम् ॥ क्षेमंतनोत्पदितिवत्प्रणतोस्म्यहंतान्विश्वेश्वराश्रमगुरुनपितातपादान्
॥ ३ ॥ रत्नानियत्रोत्पन्नपन्मयानिकोशेसमस्तान्यपिशरेतेस्मिन् ॥ चिविक्षतःकूटविघाटनायकृपागुरुणांममकुक्षिकांस्ति ॥ ४ ॥ अथात्रभगवान्शङ्करानन्दमुनिर्गुणोपसंहारन्यायेनाधिका
रिणांयावत्त्रयचक्षुष्यनोपयोगितदर्शनपूर्वकंसमस्तोपनिषदोव्याचिरुपासुराधिकारिणंसूचयन्कृष्णवेदमाधम्येनैतरेयोपबृंहणमादावारभते तत्रप्रथममधिकारिलक्षणबोधयन्त्रोत्सर्गिकंगुरुशिष्यसंवा
दमवतारयति ईशेत्यादिना ॥ जीवेश्वरभेदः जीवजगद्भेदः ईशजगद्भेदः जीवानां परस्परभेदः जगतः परस्परभेदः इतिपंचविधभेदज्ञानात्मिकयाकार्याविद्ययासकलजगत्कर्तृभोक्तृरूपजीवजातंव्याकु
लंकारणोपाधीश्वरात्मशासितुर्भयेनाभिनिवेशाख्यक्लेशेनव्याप्तं 'यउदरमन्तरंकुरुतेअथतस्यभयंभवति' इतिश्रुतेः निरीक्ष्यआलोच्य एतेननित्यानित्यवस्तुविवेकःसूचितः । कश्चित्श्रोत्रियः विधिवद
धीतवेद्वेदांगः श्रुतार्थग्रहणक्षमःमेधवान्श्रद्धावान्श्च एतेननित्यानित्यवस्तुविवेकश्रद्धाभ्यामध्यवर्तन्निअंगानिसंदंश्यायेनसंगृहीतानि प्रमेयतुनामैवस्फुटोकृतम् यथा आत्मापुराणःपुरुषःपुराणः
पुरुषस्त्वयम् ॥ अतमेत्यात्मपुराणस्यवास्नामेयंप्रदाक्षितम् ॥ संबन्धःप्रसिद्धइतिबनुमंगलानाचरणान्मूलकृतेःसदाचारविरोधइतिचेदत्रोच्यते त्रीण्यत्रमंगलानि बहिःकृतमेकं मगणप्रयोगात्मकं

ईशानीशादिभेदेनव्याकुलंसकलंजगत् ॥ निरीक्ष्यश्रोत्रियःकश्चित्छुतार्थग्रहणक्षमः १ एकदाकरुणाक्रांतचित्तएतव्याचिंतयत् ॥ अहोसंसारशूले
नक्लेशिताःसर्वदेहिनः २ कामादिकाकवासेननारीवृकविनोदिना ॥ कथमस्याद्भवेन्नैवभीतिःसर्ववृणामिह ३ इतिसंचित्यमतिमान्स्वगुरुपरिपृच्छ
ति ॥ कथमज्ञानलोहाङ्गुंतीक्ष्णसंसारशूलकम् ४ गुणत्रयत्रिशाखाट्यमतिक्रम्यव्रजेत्पुमान् ॥ एवमुक्तोगुरुःप्राहस्वशिष्यंकरुणानिधिः ५

द्वितीयं भगवत्पदिरवभाष्यारंभेऽयमध्यासोमिथ्येतिभविष्यमहतीतिशुद्धतत्त्वमंगलायस्मृतंतथैतरेपिभेदस्यहेयतयाप्रतिपादनादहेयतत्त्वानुस्मरणरूपतृतीयमंगलंकृतमितिस्वैसमंजसम् १ एकदेति ।
करुणाक्रांतचित्तःकरुणयाव्याप्तमनाः एतेवशुद्धांतःकरणतयामुमुक्षासूचिता विचारस्वरूपमाह । अहोइति । महागसांधसाधनेनशूलेनदेहत्रयाभिमानलक्षणसंसारतादात्म्यंप्राप्तेनसर्वदेहिनःक्ल
ेशिताः २ साधर्म्यमाह । कामादीति । शवव्याप्तत्वेनदिवकाकसेवितत्त्वंतंकवृकरंजकलंचउपमानेसिद्धं । उपमेयेतुउड्डीयोड्डीयपतद्भिः काकैःप्रमुसाद्यवस्थावतांकामादीनांसांम्यंप्रच्छन्नभोक्तृभिवृ
कैर्नारीणांचअत्यंतभिनिविष्टत्वात् श्रान्तपादप्रहारन्यायेनतद्दिनोदहेतुत्वंबोध्यम् संसारशूलेनेतिपरिणामालंकारः उपमानशूलस्यउपमेयतादात्म्यरूपान्विनाप्राणित्वावच्छिन्नकर्मकक्लेशनक्रियान्व
यासंभवात् मयूरव्यंसकादित्वात्समासः ३ सगुरुमेवाभिगच्छेदितिश्रुतिमनुरुध्याह । इतिसंचित्येति । प्रशस्वरूपमाह । कथमिति अज्ञानमेवलोहमयस्तदंगंशरीरंयस्यतत् मृद्वटइतिव
त्तामानाधिकरणम् ४ गुणत्रयेति । गुणत्रयात्मकशिखात्रययुक्तं । तस्माउपसन्नायेत्यादिश्रुतिमनुरुध्याह । एवमुक्तइति । एवमुक्तोगुरुःएवमन्याइत्यादिवाक्येनैतरेपशाखायांपठितेनोत्तर
माह व्याकृत्यस्वरूपंयथा । 'एवंपथाएतत्कर्मएतद्ब्रह्मएतत्सत्यंतस्मान्नप्रमायेचन्नाहीयान्नह्ययायन्पूर्वेयेत्यायंस्तेपराबभूवुः' । तदुक्तमृषिणा 'प्रजाहतिस्त्रोअत्यायमोयुधितियावेताइमाःप्रजास्ति

तत्रादौ एव पन्था इति भागस्यार्थमुपबृंहयति साद्विभिः । पथिगताविति धातो रिति प्रत्यये औणादिके सति पथिन्शब्दो निष्पन्नः तथाच पथ्येत्यम्यते इष्टदेशदिनेनेति पन्थाः तादृशं तु ज्ञानमेव दुःख
नाशकत्वेन सर्वाभीप्सिता ज्ञाननाशहेतुत्वादित्याह । ज्ञानमिति । तुशब्दः कारकव्यापारनैरपेक्ष्यरूपवैलक्षण्यार्थकः इति शब्दो हेतौ तथाच यतो ज्ञानमज्ञाननाशाय नियतमितरविलक्षणं च साधनं
तस्मात्तदेव पथिन्शब्दार्थ इत्यर्थः । ननु संसारशूलनिवृत्तिसाधनं पृच्छते किमज्ञाननिवृत्तिसाधनोपदेशे मेत्यत आह । संसारेति । उक्तविशेषणविशिष्टं संसारशूलमायिन ईश्वरस्य मायया भातं 'मायां तु प्र
कृतिविद्यान्मायिनं तु महेश्वरम्' इति श्रुतेः ननु मायाऽज्ञानभिन्ना लोकोपेन्द्रजालिकमंत्रोपदेशदिभिर्द्रष्टव्यामज्ञानक्षोभेनैव तत्तदाकारेण ऐन्द्रजालिकस्य दर्शनान्मायाज्ञानमेवेतीरितं मायाचतमोरूपेति
नृसिंहतापनीयश्रुतौ आकरेण च ननु लौकिकज्ञाने सत्यपि संसारशूलनिवृत्त्यदर्शनात्कथमुक्तं संगच्छते इत्यत आह । ज्ञानमिति । ज्ञावबोधन इति स्मृतेरवस्थितस्याधिष्ठानस्य बोधनं यथावत्स्फूर्ति
ज्ञानं तादृशं तु वेदांतप्रमाणजन्यमेव तत्र यथावत्प्रमेयस्य भानात् इदमेव प्रमाणस्य प्रमेयतंत्रत्वं इतरथावत्प्रमेयभानरहितमज्ञानं बोध्यम् ७ एतदेकव्यतिरेकमुख्येनाह । नहीति । न हि सन्निपातवत्ता
भिलषितं दोषप्रयुक्तं भेरीशद्विज्ञानं प्रमाणमिति व्यवहरंतीत्यर्थः ८ फलितदर्शयन्मार्गत्वोपपादकदर्शनाय आह । संसारशूलमिति । मुक्तिमंडपस्य सर्वाधारतया सन्निहितत्वद्योतनाय गमयातो ज्ञाना
र्थपर्यवसानसूचनार्थं च सप्तमीप्रयुक्ता एतत्कर्मोति भागव्याचष्टे । कर्तव्यमिति । एतद्विज्ञानं श्रवणाय नुष्ठानद्वारा कर्तव्यं संपादनं यमत एतत्कर्मोत्यर्थः ९ सर्वबाक्यं स्यादधारणमिति न्यायेनैतद्व्या
ज्ञानमज्ञाननाशाय नियतं साधनं त्विति ॥ संसारशूलमाखिलं वृक्काकादिसेवितम् ६ मायिनो मायया भातं मायाऽज्ञानमितीरितम् ॥ ज्ञानं वेदांतविज्ञानमज्ञान
मितरत्पुनः ७ न हि भ्रांतस्य विज्ञानं लोकेपि ज्ञानमिष्यते ॥ अतो ब्रह्माहमस्मीति बोधो मार्गो त्रसंमतः ८ संसारशूलं संत्यज्य गच्छतां मुक्तिमंडपे ॥ कर्तव्यमेतद्वि
ज्ञानमात्माज्ञानाणुत्तये ९ न चान्यदग्निष्टोमादिदेहकाराद्यहप्रदम् ॥ आत्मबोधो बृहत्तस्मादुक्ता ज्ञानविनाशनात् १० प्रापणाच्चात्मरूपस्य ब्रह्मणो भेदशून्यतः ॥
घटस्तिष्ठति नान्यन्नवर्तमानः स्थितो भुवि ११ नासीत् पुरा न पश्चाच्च भविष्यति कथंचन ॥ अयं घटो न चान्यत्स्याद्घटा घटमिदं जगत् १२ इति त्रिधा परिच्छेदो ब्रह्म
ण्यात्मस्वरूपके ॥ न विद्यते यतस्तस्माद्ब्रह्मात्माहमितीरितः १३ तस्य मेगमकं ज्ञानं ब्रह्मेत्याह श्रुतिः स्वयम् ॥ यथा ब्रह्म तथा सत्यमिदं ज्ञानमिहोदितम् १४ आदा
वन्ते च मध्ये च यत्स्वरूपं न संत्यजेत् ॥ सत्यं तत्रादृशं प्रोक्तं मन्यतादृशन हि १५

चर्त्यमाह । न चान्यदिति । काम्यं कर्म मुमुक्षोर्न कर्तव्यं भोगान् यथानुपपत्त्यत दुष्प्रयोगिदेहबंधहेतुत्वादित्यर्थः एतद्ब्रह्मेत्यंशं व्याचष्टे । आत्मबोध इति । सर्वोत्कृष्टं बृहद्ब्रह्म बृहिधा तो रर्थानुग
मात् साधनस्य बृहत्त्वं तु सगृह्यदुःखनशाकत्वं निरतिशया विनाशयानं दमापकत्वं च तयोराद्यमाह । उक्ता ज्ञानविनाशनादिति । १० द्वितीयमाह । प्रापणादिति । भेदशून्यस्य भूम्नो ब्रह्मण आ
त्मरूपस्य प्रापणादित्यर्थः सार्वविभक्तिकस्तसिः यो वै भूमा तत्सुखं नाल्पे सुखमस्तीति श्रुत्य नुरोधेन त्रिविधपरिच्छेदराहित्यात्मकभूमस्वरूपत्वप्रतिपादनाय रूपत्वात्मकत्रिविधपरिच्छेदमुदाहरणेन स्प
ष्टयति । घट इति । अत्यंताभावप्रतियोगित्वं देशपरिच्छेदः यथा भुवि वर्तमानो घटो न्यत्र देशेन तिष्ठति अत्यंताभाववानित्यर्थः ११ नासीदिति । प्रागभावध्वंसप्रतियोगित्वं कालपरिच्छे
दः यथा वर्तमानो घटः पुरा नासीत् पश्चाच्च न भविष्यतीति । अन्योन्याभावप्रतियोगित्वं वस्तुपरिच्छेदः यथा घटो न्यत्पटादिन ततो भिन्न इति यावत् इदं जगत् घटघटभिन्नात्मकमित्यनुभवाद्भेदः
स्फुट इत्यर्थः १२ अद्वितीयं सर्वात्मनि ब्रह्मणितदव्यतिरेकमाह । इति त्रिधेति । तत्रायमगत्मा ब्रह्मेति वाक्यं संवादयति ब्रह्मात्माहमिति १३ तस्मादेतादृशं ब्रह्म प्रापकत्वात् ज्ञाने ब्रह्म प्रदमयोम
उपपन्न इत्याह । तस्य मे इति । एतत्सत्यमित्यंशं व्याचष्टे सप्तभिः । यथा ब्रह्मेति १४ सत्यशब्दस्यारोपेण ज्ञानेन वृत्तिरिति बोधनाय सत्यशब्दस्य मृत्वार्थमाह । आदाविति । कालत्रये
पि निर्विकारं घटस्थं नित्यं यत्तादृशं सत्यशब्देन सत्यं ज्ञानमित्यादि वाक्यमनेन प्रोक्तं तत्तु मत्तः शोधिताहमर्थसिर्वातरादन्यज्जडं विकारिनं संभवतीत्यर्थः १५

एवं श्रुतिप्रसिद्धसत्यशब्दार्थमुक्तालोकप्रसिद्ध्यापितदेवाभिनयति । अपिचेति । यत्रास्तीति प्रतीतिविषयत्वमस्तिशब्दाद्यत्ववाससदर्थः सताप्रमाणानामर्थः सत्प्रमाणमर्हतीतिविग्रहवतोद्युत्प्रत्ययात्सत्यसत्यशब्दस्यापिसएवार्थोमतः । लौकिकपरोक्षैरसतोज्ञानविषयत्वासंभवात् सत्तापातदर्शनादहोनानारूपः । वस्तुतस्तु प्रकाशावहवोदीपाः संतुरात्रौगृहेगृहे । दिनेऽप्रकाशतांयांतिमानावेकत्रभास्वति' इतिन्यायेन अस्तीत्येवोपलब्धव्यइत्यादिप्रमाणोदयेसत्यताममैवसर्वोतरस्य कीदृशस्य धीशब्दरूपिणः धीशब्देरूपयितुंविषयिणोविषयनिरूप्यत्वादूपवंतौकर्तुंशील्यस्यसतथातस्य तथाचोक्तं 'अस्तिभातिप्रियंरूपं नामचेत्यंशपंचकं । आद्यंत्रयंत्रह्यरूपमायारूपंततोद्वयम्' इति १६ एवंसत्यशब्दस्यमुख्यार्थमुक्ताऽऽरोपेणज्ञानेवृत्तिदृष्टांतपूर्वकमाह । यथावाक्यमिति । यथालोकेऽप्राप्तवाक्यंसत्यमिति व्यवहियतेसत्यार्थबोधकत्वात् एवमेतत्सत्यमितिवाक्येसत्यपदज्ञानेप्रयुक्तं ब्रह्मज्ञानस्यपरमार्थसत्यप्रापकत्वादित्यर्थः १७ एवंपरब्रह्ममुख्यार्थकस्यसत्यशब्दस्यारोपेणप्रवृत्तिरूपपादितोऽधुनाकार्यब्रह्मपरस्यसत्यशब्दस्यासन्नेवास्यशत्रुभवेतीत्यर्थकश्रुत्याश्वसत्तासंपादकध्यानकस्यारोपेणज्ञानेप्रवृत्तिमाह असत्यस्येति । यथाकार्यब्रह्माहिरण्यगर्भः सत्यशब्दवाच्योविनष्टशत्रुरेवंज्ञानमपि विनष्टसविलासाज्ञानशत्रुकमतोयुक्ताऽऽज्ञानेसत्यशब्दस्यसादृश्येनवृत्तिरितिभावः १८ ननुहिरण्यगर्भस्यअनागतवर्तमानातीतकल्पेष्वेकत्वादेकविधैश्वर्यवत्त्वाच्चशत्रुपुंसच्छब्दप्रयोगः संभवति ज्ञानशत्रोरज्ञानस्यानादेरतीतवर्तमानकालसंबंधित्वात्तत्कार्याणांचवर्तमानकालसंबंधित्वात्कथमसत्त्वमतआह आदाविति । यद्यत्कालाव्यापितत्तदसत् यथावंध्यासुत इति व्याहिशरीरं लाघवात् नतुकालत्रयाव्यापित्वंकालद्वयाव्यापित्वंवा निवेश्यं गौरवात् एवंचाज्ञानस्यभविष्यत्कालाव्यापित्वात्तत्कार्याणांचातीतानागतकालाव्यापित्वादसत्त्वंसत्ताराहित्यं

अपिचास्तीतिविज्ञानशब्दयोर्विषयोमतः ॥ सदर्थः सत्यतातेनममधीशब्दरूपिणः १६ यथावाक्यंजनस्यात्रसत्यार्थगमकंहितत् ॥ एवंसत्यमिदंज्ञानंममसत्यस्यबोधकम् १७ असत्यस्यविनाशाद्वासत्यमेतदिहोच्यते ॥ नहिज्ञानस्यसत्तायामात्माज्ञानंनश्यति १८ आदौपश्चादसत्त्वाद्विमध्येप्येतदसत्स्मृतम् ॥ नचकालद्वयाव्याप्तोमध्येवंध्यासुतोस्तिहि १९ नचापरोक्षंभानंस्यात्तस्ययद्वत्तथास्यहि ॥ नस्वप्रसिद्धेःसिद्धिःस्यादनयोर्विषमाकचित् २० आनंदात्मनिचाध्यासेभेदबुद्धिस्ततोमृषा ॥ अहंब्रह्मास्मिबोधश्चेत्पुण्यपुंजविपाकतः २१

सिद्धिमितिभावः १९ किंचाज्ञानंसविलासमसदपरोक्षभानराहित्यादित्यनुमानांतरमतोन्यदार्त्तमितिश्रुत्यनुगृहीतंसूचयति नचापरोक्षमिति । यद्वत्तस्यवंध्यासुतस्यापरोक्षंभानंनस्यान्नसंभवेत्तथास्यसविलासाज्ञानस्येत्यर्थः ननुआत्मभानमादायस्फुरणंसविलासाज्ञानेविशेषइतिचेदऽस्त्यवंधिशेषोमध्यमंप्रति श्रुतितात्पर्यविदमुत्तमंप्रतितुनविशेषइत्याह नस्वप्रसिद्धेरिति । स्वेनात्मनाप्रसिद्धिर्यस्यसस्वप्रसिद्धिरात्मा ल्यब्लोपेपंचमी तथाचस्वप्रसिद्धिस्वप्रकाशमात्मानमाश्रित्यसिद्धिरनयोऽज्ञानवंध्यासुतयोर्विषमानंकिंतुसमैव यथात्मनःसत्ताप्रकाशाभ्यामज्ञानंसदितिव्यवहियतेतर्हिबंध्यासुतोपितथाव्यवहियतां नहिपरधनेनकाश्चिदनीतिव्यवहियते नचासतस्तदाश्रितत्वमपि सदसतोःसंबंधासंभवात् तदुक्तं 'तुच्छानिर्वचनीयाचवास्तवीचेत्यसौत्रिधा । ज्ञेयामायात्रिभिर्बोधैःश्रौतयोक्तिकलौकिकैः' यदा ननुस्फुटोबंध्यासुतसविलासाज्ञानयोर्भेदः बंध्यासुतोह्यसन्नितिप्रतीयतेऽज्ञानंतुसदितियदिकश्चिद्भूयात्तत्राह नस्वप्रसिद्धेरिति । अनयोर्वंध्यासुताज्ञानयोरसत्सदाकरेणयाविपमासिद्धिःस्फूर्तिःसापिस्वप्रसिद्धेस्तयोःस्वरूपभूतप्रकाशाद्धेतोर्नचिद्विन्नत्वेनजडत्वात्किंत्वात्मसत्ताप्रकाशबलादेव तथात्मैवैकःसन्नेतौतुअसत्तयासमावेवेतिभावः २० मध्यमंप्रत्यप्याह आनंदात्मनीति । यद्यंध्यासंमन्यसेतदापिअध्यस्तस्याधिष्ठानाभेदासंभवादेद्वेतनिष्ठारूपामपवादहृदिमालंबस्वेतिभावः तस्मान्नप्रमायेदित्यंशंन्याचष्टे अहमिति । ब्रह्मात्मबोधः पूर्वपुण्यस्वपरिपाकात्मनिर्बन्धनिरासपूर्वकंसांमग्रीसंपादनान्मकातजातश्रेष्ठित्वव्ययः २१

जानति । अयमेदं दद्यात्तुं योग्यं प्रमादापातात् । 'मृत्योः समृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति' इति श्रुतेः ननु सति फले कुतो न ज्ञेयं दृश्यते हिराज्यादिलोभेन संग्रामादौ मृत्युभयेऽपि प्रवृत्तिरत आह तदैक्यमिति । विषयेण विषयिणो लक्षणात्तदैक्यं ब्रह्मात्मैक्यज्ञानं प्रमोदमेतस्यैवानन्दस्थान्यानि भूतानि मात्रा मुपजीवतीति श्रुतिबोधितं निरतिशयानन्दं करोति व्यञ्जयतीत्यर्थः अतः सम्राजावराट्कार्जनवत्प्रमादो न कार्य इति भावः तन्नातीयादित्यंशं व्याचष्टे उक्तमिति । तद्वेदांस्तज्ज्ञानमति अतिक्रम्य न इयान्न गच्छेदिति श्रुतिपदार्थः २२ गमनकर्म दर्शयति अन्यदिति । साधनजातं जन्यफलहेतुभूतं लौकिकवैदिककर्मजातं द्विषतः अयं मोक्षार्थी तच्च बंधकारणमिति नात्यायन् पूर्वैर्देत्यंशोपबृंहणः यापराश्रपजा इत्यारभ्य करिष्यमाणत्वाद्येऽत्यायं स्तेपरावभृगुरित्यंशं व्याचष्टे । सच्चिदानंदमिति । सच्चिदानंदस्वरूपं आत्मानं सर्वोत्तरीं विविधपरिच्छेदादित्यादद्वितीयं ईशं साक्षादपरोक्षमज्ञानेन सति हिंसां सर्वनियंतारमाज्ञो लंघिनां भयप्रदं सर्ववेदप्रतिपाद्यम् २३ अतिक्रम्येति । एतादृशमतिक्रम्य ये गतास्ते परिभूता इत्यवयवः ईश्वरातिक्रमो नाम तन्निःश्वसितत्वेन तदाज्ञारूपवेदार्थाननुष्ठानम् लोकेऽपि यो यदाज्ञा मुलंघते स तमतिक्रामतीति व्यवविह्यते वेदार्थाननुष्ठानमेव च ज्ञानाति क्रमः तत्साधनतन्निष्ठान्यतरानाचरणात् यथा यमैतत्साधनं चाननुतिष्ठन् धर्ममतिक्रामतीति व्यवविह्यते इत्याशयेन ईश्वरातिक्रम एव परिभवकारणत्वेन मूल उक्तः परिभवस्तुतामसयोनिप्राप्तिः तदुक्तं भगवद्गीतासु 'तानहं द्विषतः क्रूरान्संसारे पुनराधमान् । क्षिपाम्यजस्रमशुभानासुरीष्वेव योनिषु' इति देहिनो देहाभिमानवतः । अत्रेतिहासमवतारयति अत्रेति २४ ऋषीणामिति । निःश्रेयस

जातस्ततोऽन्यत्र ज्ञेयं तदैक्यं हि प्रमोदकृत ॥ उक्तं वेदांतविज्ञानमतिक्रम्य न च व्रजेत् २२ अन्यत्साधनजातं हि मोक्षार्थी बंधकारणम् ॥ सच्चिदानंदमात्मानमीशानमिममद्वयम् २३ अतिक्रम्य गतायेते परिभूतास्तु देहिनः ॥ अत्र चोदाहरन्तीममिति हासं पुरातनम् २४ ऋषीणां च प्रजानां च संवादं साधनं प्रति ॥ अतीन्द्रियार्थद्रष्टारोजितघात्यांतरेंद्रियाः २५ यथोपपन्नलोभेन संतुष्टाश्च सहिष्णवः ॥ आत्मविज्ञानसंपन्ना लोकानुग्रहकारिणः २६ सनकाद्याः पुरासृष्टा ब्रह्मणा सृष्टि कारिणा ॥ सुखार्थिनीः प्रजादृष्टा साधनज्ञानवर्जिताः २७ इदमूचुः कृपाविष्टा ज्ञानं वः सुखसाधनम् ॥ तेषां तद्वचनं श्रुत्वा प्रजास्तदैवमोहिताः २८ अनादृत्य गताः सर्वाः सुखार्थसाधनांतरम् ॥ तत्र तिस्रः प्रजामूढानवेदोक्तं च मे निरे २९ साधनं प्रज्ञयैवैताः शब्दाद्येवाभिमे निरे ॥ शब्दादिसेवनात्तासां मनोवाक्कायदोषतः ॥ ३० नभोभूभूविलावासस्त्रिधा कायो व्यजायत ॥ मानुषैरुपभोग्योऽयं व्यध्यश्छेद्यश्च नित्यशः ३१

साधनस्य लक्षणं भूतं ऋषिप्रजासंबन्धिसंवादरूपमिति तिहासविशेषणम् अतीन्द्रियं तर्कागोचरमागमार्थं द्रष्टुं शीलं ये पान्ते तथा सुप्तप्रबुद्धन्यायेनाधिगतवेदार्था इत्यर्थः जितानि वात्यानि आंतराणि चंद्रियाणि ये स्ते तथा एते मशमदमानुष्ठानं बोध्यते २५ यथोपपन्नैति । उपरताः सहिष्णव इति तितिक्षावतः आत्मविज्ञानसंपन्नाः साक्षात्कृतात्मतत्त्वाः तेषां तनुस्थितौ प्रयोजनं दर्शयति लोकानुग्रहकारिण इति २६ आत्मेति । एतादृशा आचार्यलक्षणीयेताः शुद्धसात्विकाः सनकाद्याः सृष्टिकारिणा ब्रह्मणा पुराप्रथमं सृष्टाः ते च पश्चात्सृष्टास्त्रिविधाः प्रजानिः श्रेयसाधनज्ञानवर्जिता दृष्टेऽनुरित्यवयवः २७ इदमिति । देवमोहिता देवेन पूर्वसंस्कारेण श्रुतिस्मृतिपुमृत्युप्रकृतिस्वभावपदैर्न्यवहते न मोहिता विवेकहीनाः २८ अनादृत्येति । अन्यत्साधनं कर्मरूपं तत्रतामुपजासु तिस्रस्तामस्योऽधममध्यमोत्तमाः 'पापः पापेन भवति' इति श्रुतेः पापवासिता वेदोक्तं च मे निरे २९ साधनमिति । एताः प्रजाः प्रज्ञया पूर्वजन्माभ्यस्तानुभवोत्थसंस्कारजातया बुद्ध्या शब्दादिविषयजातमेव सुखसाधनं मे निरे संकल्पविषयं चक्रः 'यक्रतुर्भवेति तत्कर्म कुरुते' इति श्रुत्युक्तन्यायेन शब्दादितेनैकैतसि मनोवाक्काये पुदोष उत्पन्नः मनोदोषाः परद्रव्याभिलाषादयः वाग्दोषानि घृत्वा दयः कायदोषाः स्ते यादयस्तेभ्यः ३० नभ इति । नभोवातः पश्यादिः भूवासः वृक्षादिः भूविलावासः सर्पादिरित्येवं त्रिविधः कायस्तेषां व्यजायत कीदृशस्त्रिविधोऽपि कायो मानुषैरुपभोग्योऽयं व्यध्यश्छेद्यश्च नित्यश्चेति ३१

अहस्तेति । तथा अहस्तपादवागादिः व्यवस्थया सुखहीनोऽतिदुःखितश्च । व्यवस्थोऽस्फुटयतिसाद्धेन । पक्षिणो हस्तहीनाः पादपास्तु अर्थाद्रियाः अल्पार्थेन च अल्पानि अस्फुटानि र्थाद्रिया विधेया
मित्यर्थः अतो न पुराणांतरविरोधः अपिशब्देन कर्मद्रिषहीनाः ३२ वाचेति । उभयेपि ग्राम्या आरण्याश्च पशवो विशदया वाचा हीना अवाच एव न जो ल्यार्थताया उक्तत्वात् सर्पाद्याः पादादिहीनाः
प्रसिद्धाः अत्रतामसाः एतायोनीः प्राप्नुवन्तीत्येतत्तद्विषयितं न तु मनोवाक्कर्मणां योनीनां च क्रमो विवक्षित इति मन्वादिस्मृतिविरोधः ३३ नात्यायन्पूर्वे इत्यंशेन सात्विकानां गतिमाख्यातुं राजसा
नां सात्विकानां च प्रकृतिं दर्शयति अपराश्चेति । अपराः प्रजाः वेदोक्तकर्मरूपसाधनं निजमात्मना कर्तव्यमभिमे निरे अंगीचक्रुः कीदृश्यः अतिक्रान्तात्मसाधनाः आत्मानं साधयति स्वराजं स भ्राजमिहैव
निष्पादयतीति आत्मसाधनं वेदांतप्रमाणजं ज्ञानं । सिद्धयतेरपारलौकिककृत्यात्वम् न न्यादित्वा लब्धुः । अतिक्रान्तमात्मसाधनं वाभिस्तास्तथा ३४ उपासनमिति । उपासनं च वेदोक्तं निजं स्वकर्तव्यं
मे निरे केषां उक्थरादिशब्दबोध्यानां आदिपदेन संवर्गादिपदग्रहः उक्थरादिशब्दार्थानामित्यर्थः कीदृशानामुक्थरादिशब्दबोध्यानां बन्धकं वा व्याघातमात्मस्वरूपिणाम् बन्धकं वा यव आघा आत्मानो
पस्य सवन्धकं वा व्याघातमाप्राणः स त्रेधात्मानं बन्धकुरतेति श्रुतेः तदंशभूतानां सर्वशः देवतानां च उत्तिष्ठति अनेन सर्वमित्युक्तः प्राणः संवृणक्ति स्वस्मिन्विलापयतीति संवर्गः स एव । यद्वा बन्धकं
वा यव अवाचात्मा चेति द्वंद्वः बन्धकं इति विराजो वायुपदेन सूत्रात्मन आघातमेति ह हरविद्यादिविषयस्य कारणोपाधेरीश्वरस्य ग्रहः शेषं समानम् ३५ अत्रापीति । अत्रापि कर्मोपासनानुष्ठानेपि प्रजानां

अहस्तपादवागादिः सुखहीनोतिदुःखितः ॥ पक्षिणो हस्तहीनास्तेऽर्थाद्रिया अपि पादपाः ३२ वाचा विशदया हीनाः पशवस्तूभयेपि हि ॥ पादादिहीनाः सर्पा
द्याः प्रसिद्धाः सर्वदेहिनाम् ३३ अपराश्च प्रजाः काश्चिदतिक्रान्तात्मसाधनाः ॥ वेदोक्तसाधनं सर्वं निजं कर्माभिमे निरे ३४ उपासनं च बह्वर्कवा व्याघातमात्मस्वरू
पिणाम् ॥ उक्थरादिशब्दबोध्यानां देवतानां च सर्वशः ३५ अत्रापि द्वैधमापन्नं प्रजानां फलभेदतः ॥ स्वर्गादि सुखसिद्धयर्थं वैदिके ज्ञानकर्मणी ३६ चक्रुः काश्चि
त्पराजग्मुर्विचार्यैव परस्परम् ॥ सनकाद्यैर्वेदविद्विरुक्तं न साधनं परम् ३७ ज्ञानं तत्राधिकारोऽस्ति न कथंचन नो धुना ॥ सयश्चात्मा परं ब्रह्म यज्ज्ञानं सुखसाधनम् ३८
अतो देहादिसंघातादस्माभिर्न पृथक्कृतः ॥ वेदविद्योपि पूर्वभ्यः पित्रादिभ्यः कथंचन ३९ बुद्धिमद्भिर्न चास्माभिः स्वयं बुद्ध्यावधारितः ॥ मनसा कल्पितो ना
पि मनश्चारविशारदैः ४० घ्राणादिभिर्न वा घ्रातः कुतश्चिद्देहमंदिरे ॥ चक्षुरादिभिरप्येषदृष्टः स्वप्नेपिनैव हि ४१

द्वैधं द्विधा द्वयमापन्नम् । फलभेदतः भिन्नफलबोधकवाक्यद्वैधमालोच्येत्यर्थः ल्यबलेपेपंचमी । द्वैधं स्फुटयति काश्चिद्राजस्यः प्रजाः दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत स्वर्गं काम इत्यादिवाक्यान्वेवालोच्य रजसा
गुहजिह्विकान्यायमनवधार्य स्वर्गाद्यर्थं कर्मोपासनं चक्रुरित्यर्थः या भगवद्गीतामुपामिमां पुष्पितामित्यत्रोक्ताः ३६ चक्रुरिति । पराः सात्विक्यः प्रजा एव वक्ष्यमाणप्रकारेण विविदिषा संबंधबोधकं
तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपासा नाशकेनेति वाक्यं विचार्य कर्मोपासने जग्मुः प्रापुः चक्रुरित्यावत् । तेषां विचारस्वरूपमाह साद्धेकादशभिः । सनकाद्यैर्नोऽस्मभ्यं परं निः
श्रेयसकरं साधनं ज्ञानमुक्तं । तत्र नोधिकारो नास्तीत्युत्तरेणान्वयः ३७ ज्ञानमिति । वाक्यार्थज्ञानाधिकाराभावेपदार्थज्ञानाभावं हेतुमाह । स शास्त्रप्रसिद्धः यथात्मा त्वंपदलक्ष्यः परं ब्रह्मतत्पद
लक्ष्यः यज्ज्ञानं सुखसाधनं संघातान्न पृथक्कृत इत्युत्तरेणान्वयः ३८ अत इति । पृथक्करणं लक्षणज्ञानाधीनं लक्षणज्ञानं च तस्य लौकिकप्रमाणागोचरत्वान्न जातमित्याहुः वेदविद्योपि पित्रादिभ्यः
पूर्वभ्यो हेतुभ्यस्तद्वाक्येन नावधारितः ३९ बुद्धिमद्भिरिति । बुद्ध्यानावधारितः अनश्चारविशारदैः मनः प्रवृत्तिकुसलेर्मनसापि न कल्पितः ४० घ्राणादिभिरिति । घ्राणमादिः कारणं यासां वृत्तीनां
ता घ्राणादयस्ताभिः एवं चक्षुरादिभिरिति । शेषं स्पष्टम् ४१

ननुप्रमाणांतरागोचरत्वेऽपि प्रज्ञाप्रतिष्ठाप्रज्ञानं ब्रह्मेत्यादिवाक्याभिधीयतामतआहुः । प्रज्ञेत्यादीति । किमिदं सगुणपरं निर्गुणपरं वेति संशयप्रतिबंधात्तदपि कर्त्तुं शक्नुम इति भावः । यदिकश्चिद्गुणोद्भवतो
ज्ञात्वागोपायंतीति तत्प्रत्याहुः । अस्माभिरिति । 'ब्रूयुः स्निग्धस्य शिष्यस्य गुरुवो गृह्यमप्युत' इति प्रसिद्धेन वंशं कथयति भावः ४२ कियत्तर्हि भवद्विज्ञातमित्यत आहुः । किं त्विति । स्थूलदेहात्पृ
थग्भूतः कर्ता पुण्यपापफलोभुगात्मा स्तीत्येतावन्मात्रं जानीमः । अत्र श्रोतामंता विज्ञातादृष्टादेष्टाघोष्टासर्वेषां भूतानामान्तरः पुरुषः इति श्रुतिरप्यनुकूलाभातीत्याहुः । श्रोतेत्यादि ४३ तर्हि गुरुपस
त्तिर्निर्णयाय क्रियतामिति शक्तिवैराग्याभावात्तत्रापि नास्माकमधिकार इत्याहुः । न विरागमिति । कवपस्यापत्यानि शुभ्रादिभ्यश्चेति ढक् कावपेयामुनयमांतराग्निहोत्रविदः अन्यदग्निहोत्रमग्निहो
त्रांतरं वा ह्याग्निहोत्रं तस्माद्यथा विरागं प्राप्ता एव वयं यागाध्ययनकर्मसु न विरागं प्राप्ताः । वैद्यधिकरणेन दृष्टांतः अंतराग्निहोत्रं च वाक्प्राणयोर्व्यापारे परस्परविलयनचित्तनात्मकं कौपीतकिशाखायां प्रसिद्धं
४४ यद्येवं कर्मैव स्वर्गाद्यर्थं कर्तव्यमिति चेत्तर्हि जन्मवैफल्यापातः 'न चेदवेदीन्महती विनष्टिः' इति श्रुतेरित्याहुः शरीरमितिसार्धद्वयेन । सर्वेषां देहिनां शरीरं ब्रह्म बोधार्थं निर्मितमित्यन्वयः तत्र हे
तुर्यत इत्यादि । पादस्याग्रमंगुलीपंचकात्मकं प्रपदंतस्याग्रं नखाग्ररूपं प्रपदाग्रं तदारभ्य ह्यङ्गलोपेपंचमी ४५ ऊरूदरोरः स्थानेष्विति । गुहांतः प्रविष्टोऽपस्योत्तरोत्तरं प्रकाशाधिक्यं द्वारतः प्रकाशा
ल्पं प्रसिद्धं तथात्मनो हृदयादावुपलब्ध्याधिभ्याभिप्रायेण सर्वगतस्यात्मात्मनः उत्क्रांतिप्रवेशयोः प्राणोपाधिकत्वं प्राणस्य च पादाग्रमारभ्य प्रवेशः स्फुटीकरिष्यते तदभिप्रायेण वा पादाग्रमारभ्य प्रवेशो

प्रज्ञेत्यादि श्रुतेर्वाक्यैर्विज्ञातो निर्गुणो न च ॥ अस्माभिश्च स्वशिष्येभ्यो नोपदिष्टोऽस्ति निर्गुणः ४२ किंतु देहात्पृथग्भूतः पुण्यापुण्यफलोपभुक् ॥ अस्त्यात्मेति त
था श्रोतामंतेत्यादि श्रुतिर्जगौ ४३ न विरागं वयं प्राप्ता यागाध्ययनकर्मसु ॥ मुनयः कावपेयावा अग्निहोत्रांतराद्यथा ४४ शरीरं ब्रह्म बोधार्थं सर्वेषां भिहदेहिनाम् ॥ निर्मि
तं यत एतस्मिन् प्रपदाग्राच्छिरोवधि ४५ ऊरूदरोरः स्थानेषु प्रविष्टं तदिति श्रुतिः ॥ तत्रापि पौरुषो देहः संपन्नाखिलसाधनः ४६ विशदात्मावबोधाय स्यादाविरि
ति हि श्रुतिः ॥ कर्तव्यं हितमस्मभ्यं तैश्चोक्तं श्रुतिसंमतम् ४७ अशक्यं चेति विज्ञाय तूष्णीमिह समागताः ॥ ततोधिकारसंपत्त्यै कुर्महे ज्ञानकर्मणी ४८ इति संचित्य
संचकुस्ताः प्रजाज्ञानकर्मणी ॥ ततो विशुद्धहृदयः प्राप्यैतान् पिसत्तमान् ४९ मुमुक्षवस्तत्समाना आत्मज्ञानविवर्जिताः ॥ स्वाशयं त्वखिलं तैभ्य ऊचिरे ब्रह्म बुद्धये ५०

क्तिः श्रुतिः 'स एष इह प्रविष्ट आनखाग्नेभ्यः' इत्याकारा ब्रह्मरंध्रद्वारा प्रवेशाभिप्रायस्तु वक्ष्यते तत्रापीति । तत्र देहेषु पौरुषो देहः विशदात्मावबोधाय स्पष्टात्मज्ञानाय इत्युत्तरेणाश्वयः यतः संपं
ज्ञाय खिलानि आचार्याश्चादि रूपाणि साधनानि यत्र स तथा ४६ विशदेति । अत्राविरपरोक्षः स्यात् इति इत्यर्थकाहियतः श्रुतिः 'पुरुषत्वे चाविस्तरा मात्मा' इत्याकारा तर्हि यदत्र शरीरे संपाद्यंत
दप्यप्यतामत आहुः कर्तव्यमिति । श्रुतेः संप्रतर्हितं च यत्कर्तव्यं तदस्मभ्यं तैः सनकाद्यैरुक्तम् ४७ तदतिक्रमः किंकृतो त आहुः अशक्यमिति । नास्माभिरतिक्रमः किंतु कथमस्माकमत्राधिका
रः स्यादिति चिंतयाद्दहागताः तूष्णीं चिंतयास्तब्धवाचः ततश्चित्तया स्मृता तमेतमित्यादिवाक्यात् अधिकारसंपत्त्यै अधिक्रियते फलेन संबध्यतेऽनेनेत्यधिकारः साधनचतुष्टयं तस्य संपत्तिः क्लमपात्मकप्रतिबं
धराहित्यंतर्धं ज्ञानकर्मणी लपासनकर्मणी कुर्महे पापानि हि शुभप्रवृत्तिप्रतिबंधकानि सत्कर्माणि च तन्निवर्तकानि तथाच श्रुतिस्मृती 'पापः पापेन भवतीति' 'कषायपक्तिः कर्माणि ज्ञानं च परमागतिः ।
कषाये कर्मभिः पक्तेततो ज्ञानं प्रवर्तते' इति एतावतानात्यापन्नित्यं शोभ्याख्यातः पूर्वसनकादयो नात्यायन् तन्निष्ठा एव बभूवुरित्यप्यर्थोऽनुसंधेयः ४८ अथाधिकारिसिद्धिपूर्वकमुपनिषद्वाक्याम
वतारयति इति संचित्येत्यादिपंचभिः स्पष्टम् ४९ मुमुक्षव इति । तत्समानाः शमदमादयो हि जीवन्मुक्तानां लक्षणानि मुमुक्षूणां च साधनरूपाणि तदुक्तं 'बुद्धा द्वैतसत्त्वस्वरादेष्टत्वादयो
गुणाः । अप्यनतो भवंत्यन्यतनुसाधनरूपिणः' इति विशेषमाह आत्मज्ञानेति । स्वाशयं सोऽं भगवः शोचामि तं मां भगवान् शोकस्य पारं तारयत्विति सिद्धम् शेषं स्पष्टम् ५०

तेपीति । तेषामुपदेशे प्रवृत्तौ हेतुमाह कृपयेति स्पष्टम् ५१ वयमिति । 'को अद्भुतविदक इह पावो च' इति श्रुतेः जातिगुणक्रियानाम्नातं त्रासं भवात्मानं वाचसोः साक्षात्तत्र प्रवृत्तिर्न संभवतीति भावः ५२ कातर्ह्यस्माकं गतिरत आहुः तथापीति । शास्त्रसिद्धेन अव्यारोपापवादाभ्यानिष्प्रपञ्चं प्रपञ्चयेत् इति न्यायसिद्धेन व्यवहारेण लक्षणया बोधनात्मकेन दृष्टान्तः राजानमिति । यथासु हेराजानं बन्दिनो बोधयंतितथा ज्ञाननिद्रासुप्तवस्तुतः शुद्धमात्मानं वेदांतास्तात्पर्यरीत्या बोधयंतीत्यर्थः ५३ ननु कथं शुद्धमात्मानं बोधयंतितस्य सविशेषत्वेन प्रत्यक्षादिसिद्धत्वादिति चेन्न सविशेषत्वस्य मायिकत्वादिति बोधयितुं प्रवृत्तमात्मैत्यादिवाक्यं व्याख्यातुमारभमाणस्तत्रात्मनः सर्वदा सत्त्वात्सृष्टेः पूर्वसत्त्वकथनमनुपपन्नमित्याशंक्य तदभिप्रायं स्फुटयन् व्यवहारकालिकविलक्षणमारोपाधिष्ठानत्वयोग्यं यदात्मस्वरूपं तत्परत्वमात्मशब्दस्य दर्शयति शब्दबोधाविति प्रथमः । हेमाज्ञाः अहमित्याकारकौ तथा नानाहमित्याकारकौ शब्दबोधौ लौकिकैस्तथावादिभिर्द्विधा दृष्टौ तथा नयोः शब्दबोधो रर्थद्वयं दृष्टमित्यन्वयः आंतरमर्थमहमिति शब्दबोधाम्नामर्थोदविवेचित्वाभ्यां व्यवहरति भ्रान्तास्तथावाहं सर्वानाहमिति शब्दबोधाम्नां यथोक्ताभ्यां व्यवहरतीत्यर्थः ५४ न केवलमहं नाहं विषयादयं गतिः किंतु सर्वलौकिको व्यवहारो भ्रान्तिरूप इति दर्शयति घटइति द्वाभ्याम् । लौकिको लौकिकप्रसिद्धो यो यं घटइत्यादिको व्यवहारः सोऽपि शब्दप्रत्ययबोधात्मा स्यादित्यन्वयः शब्दश्रवणं यश्च बोध्यश्च शब्दप्रत्ययबोधाः शब्दज्ञानार्थास्ते आत्माशरीरं घनीभूतं रूपं यस्य स तथा 'आत्मा यत्नो धृतिर्बुद्धिः स्वभावो ब्रह्मवर्णश्च' इत्यमरः वर्णशरीरं तथाहि कोयमर्थ इति पृष्ठे घटइत्युत्तरं लौकिकाददत्ततथा किं ज्ञानं

तेपितद्वचनं श्रुत्वा रूपया परया वृत्ताः ॥ सर्वज्ञा आत्मबुद्धयर्थमिदं वचनमब्रुवन् ५१ वयं वक्तुं कथं शक्ता अवाहमनसगोचरम् ॥ सच्चिदानंदमात्मानं ज्ञातुं वायूयमीदृशाः ५२ तथापि शास्त्रसिद्धेन व्यवहारेण बोधुना ॥ वक्ष्यामः परमात्मानं राजानमिव बन्दिनः ५३ शब्दबोधौ द्विधा दृष्टौ लौकिकैर्ज्ञादिभिस्तथा ॥ अहं नाहमिति प्राज्ञा अर्थद्वयं तथा नयोः ५४ घटइत्यादिको यो व्यवहारो त्रलौकिकः ॥ शब्दप्रत्ययबोधात्मा स्यात्सोऽप्येतद्विवर्जिते ५५ वाचिशब्दो ह्यदिज्ञानमर्थो भूम्यादिसंस्थितः ॥ कथं स शब्दबोधात्मा भवेद्भ्रान्तिर्विना नृणाम् ५६ शब्दबोधावपि यदा स्यात्तामथा तदा तयोः ॥ पृथगेव भवेतां तौ यथाभिन्नौ पितुः सुतौ ५७ अहं शब्दप्रत्ययगोरात्मा विषय ईरितः ॥ व्यवहारे तथा नात्मा त्वनहं शब्दबोधयोः ५८

घटइतिकः शब्दो घटइत्येकरूपमुत्तरम् एतमविविक्तं व्यवहारं योगसूत्रमप्यनुवदति 'शब्दार्थप्रत्ययानामितरेतराविवेकात्संकरः' इति एतद्विवर्जिते एतेन संकरेण भ्रान्तिसिद्धेन विवर्जिते वस्तुनियोगं लौकिको व्यवहार इत्यन्वयः ५५ ननु व्यवहारस्य कुतो भ्रान्तित्वमिति चेत् क्विवारासहत्वादित्याह वाचीति । वाचिशब्द इति पृष्टिः हृद्यंतः करणे ज्ञानतिष्ठति अर्थो भूम्यादौ स्थितः सौ र्थः शब्दबोधात्मा भ्रान्तिर्विना कथं स्यादित्यर्थः एवं सति भिन्नाधिकरणानां तादात्म्यं भ्रान्तिर्विना कथं निर्वहतीति भावः ५६ शब्दार्थप्रत्ययानां तादात्म्यस्वीकारे व्याघातो व्याघातो त्याह शब्दबोधावपीति । यदा यद्विशब्दबोधावपि अर्थस्य प्रकाशको संतो तयोः शब्दबोधयोरर्थो प्रकाशयो स्यात्तां तदा तौ स्वस्मात्पृथक् स्यातां प्रकाश्या प्रकाशकयोर्हि भेदो दृष्टः यथा एक संबंधिज्ञानमपरसंबंधिस्मारकमिति न्यायेन पितृस्मारकौ सुतौ पितुर्भिन्नौ तथा च प्रकाशकयोः शब्दबोधयोः प्रकाशार्थरूपत्वेऽर्थस्य वातूपत्वे स्वस्माद्भेदापत्तिः सा च नोपपद्यत इति भावः यदा शब्दबोधयोरर्थो द्विदं प्रकाशान्तरेणोदाहरति शब्दबोधाविति यदा यस्मिन् काले शब्दः शब्दस्यार्थो भवति यथानुकरणशब्दस्यानुकारशब्दः बोधस्य च बोधो यदार्थः यथान्यायमतेऽनुव्यवसायस्य व्यवसायः तदापि तयोर्भेद एव स्फुटः तथा चार्थात्तयोर्भेदो विवेकिना मुज्ञात इति भावः ५७ एवमुपपत्तितमर्थं प्रकृते निवेशयति अहं शब्दप्रत्ययगोरेति । अहमित्याकारकस्य शब्दस्य ज्ञानस्य कृताभ्यासविविक्त आत्माऽऽतरभावो व्यवहारे विषयो मत्तः विशेयेणादिनोति तादात्म्येन च-

प्रातीतिविषयः पिबन्धनेपचायच् तथाऽनात्माशब्दबोधो विविक्तः अनहंशब्दबोधो विषयो मत इति ५८ एतादृशसंकीर्णरूपवैलक्षण्यद्योतकासीदग्रशब्दसाहचर्यात् शुद्धाद्वितीयतत्त्वपरमात्मशब्दइत्याहशब्दबोधो विति । औपाधिको ह्यात्मनिभेदः एवंचअहंशब्दबोधो योऽर्थः शब्दबोधो विहाय एकोऽपि ह्यर्थाजितो विशिष्यते इति शेषः स एवात्र वाक्ये प्रतिपाद्य इत्याह स एवेति सार्धेन महेश्वरः भेदराहित्यान्महत्त्वं सर्वशक्तत्वादीश्वरत्वं बोध्यम् ५९ एवशब्दार्थवधारणव्यावर्त्यमाह नशब्दबोधो विति ॥ लोकप्रसिद्धोऽनात्माशब्दबोधोऽनात्माचनासन्नित्यर्थः दृष्टान्तः भास्करो यथोपचयापचयधर्माभावरूपतमो विरोधात् संभक्ष्यतमसात् प्रयुक्तपिशाचादिभिश्च विद्युत्कोदिने विराजते एवमात्मानृत्तिहः कारणत्वात् स्वकार्यैस्सर्वैस्त्वस्मिन्विलाप्याद्वितीयोदति उते इति भावः दृष्टान्तं विवृणोति दिवसे इति त्रिभिः सदानंदात्मनीति । अयमेव कारणात्मा छांदोग्ये सत्पदेन व्यचहृतः तैत्तिरीये आनंदपदेन अत्रत्वात्मपदेन वेदान्तमात्रैकप्रत्यादिति भावः ६० निशास्विति । अस्पृशास्त्वस्य संयमि मुख्याधिकारिकत्वाद्दिनप्रलयोपमानत्वेन रात्रिः सर्गोपमानत्वेन च वर्णिता यथोक्तं गीतासु । 'प्रानिशा सर्वभूतानां तस्यां जागर्ति संयमी ॥ यस्यां जाग्रति भूतानि सानि शापश्यतो मुनेः' इति । दिवाकरमभिभूयेति व्याप्य व्यापकभावद्योतीक्या प्रत्ययः मुख्यादाय सवपितीति वत् यथा यदाश्रयानंतदास्यमुख्यादानंतथा यदा तम उत्पत्तिस्तदा विरोधाद्भास्करादर्शनमिति उत्पद्यंत इत्यत्र मूलकारणादिविद्यास्यादिति शेषः । तमसोऽप्याकाशादिवन्मूलकारणजन्मत्वस्मद्विद्युदादिवज्ज्योतिर्मामुर्ध्ववस्त्विवरणकारैरुपपादितत्वादिति ६१ तमः साम्यं दार्ष्टीति केदुपपत्ति सच्चिदानंदमिति । अस्ति भाति

शब्दबोधो विधूयैको योऽर्थोऽहंशब्दबोधोः ॥ स एव जगदुत्पत्तेः पूर्वमासीन् महेश्वरः ५९ नशब्दबोधोऽनात्मानिस्तमाभास्करो यथा ॥ दिवसे दिवसे भानौ तमो यद्वलयं व्रजेत् ॥ सदानंदात्मनितथा जगदेतद्विलीयते ६० निशासु यद्वत्सर्वासु ह्यभिभूय दिवाकरम् ॥ तम उत्पद्यते तद्वज्जगदेतद्विजायते ६१ सच्चिदानंदमात्मानमभिभूय विलक्षणम् ॥ असज्जडं दुःखरूपमनात्मवपुरे वहि ६२ रज्जुरेव यथा सर्पः सर्पोत्पत्तेः पुरा स्थिता ॥ आनंदात्मा तथाऽनात्मानात्मोत्पत्तेः पुरा स्थितः ॥ ६३ यथा सुप्तः पुरुषो वासनाकोटिगर्भिणीम् ॥ पश्यन्न विद्यामप्येतान् जानात्यात्मनः पृथक् ६४ आनंदात्मापि च तथा मायां विश्वैकगर्भिणीम् ॥ आत्मनो न पृथग्वेति मायावीस महेश्वरः ६५

त्रिमितिसूर्यवत्स्पष्टमप्यात्मानंतमो वेदमभिभूयाच्छाद्येव जगद्विजायत इत्यनुपपन्नः यतो विलक्षणं सच्चिदानंदात्मपदार्थवैलक्षण्यंचतुर्भिः पदैर्दर्शयति असदित्यादि ६२ सूर्योऽल्पमात्रे दृष्टान्तोक्तो न हिस तमसो विवर्तोपादानमतो विवर्तोपादानं दृष्टान्तमाह रज्जुरेवेति । पूर्वार्द्धे स्पष्टं तथा नंदात्मैव पुरासीत् अनात्मा तु आत्मोत्पत्तेर्निजोत्पत्तेः पुरा स्थितो भूदित्यन्वयः ६३ ननु कार्यप्रयुक्तद्वैतराहित्यं पिमायाऽव्याकृतादिसंज्ञककारणप्रयुक्तद्वैतस्थितमेवेत्याशंकायां संज्ञामभावो निरूप्यते इति न्यायेन सताद्वैतवाच्यं कीदृशंच मायायाः सत्त्वमिष्यते पृथक् स्फूर्तिर्विप्रमाणा सिद्धत्वं वानाद्य इत्याह यथा सुप्त इति द्वाभ्यां । यथा सुप्तः पुरुषो वासनाकोटिगर्भिणीमविद्यां पश्यन्नप्येतान्मात्मनः पृथक् जानातीत्यन्वयः वासनानां कोटयोऽसंख्याता वासना इति यावत् ताभिर्गर्भिणीतद्रूपगर्भवती मित्यर्थः प्रकृत्यादित्वात्तृतीयांतत्वेन समासः । वर्णापाये मूकानां सूक्ष्मावस्थारूपसंस्कारवर्ती यथा मृतं तथा जाग्रत्स्वप्नपदार्थसंस्कारवत्सोपुप्तमज्ञानमिति भावः ६४ एवं व्यष्ट्याधिकजीवेसाधितमर्थसमष्ट्युपाधके दार्ष्टीति के दर्शयति आनंदात्मेति । भूतरूपत्वेनानंदरूपः विश्वैकगर्भिणी एकैकतामापन्नः अव्याकृत इति यावत् तादृशो गर्भोऽस्या अस्तीति एव गर्भिणीविधेन सर्वजगता एकगर्भिणी विश्वैकगर्भिणीतां तथा शेषं स्पष्टम् ६५

नद्वितीयः तस्यां प्रमाणाभावादित्याह अपिमायेति सार्धैस्त्रिभिः । मायेत्याकारमायायाः सिद्धिरपि स्फूर्तिरपि स्वतः मायातएव प्रमाणनैरपेक्ष्येण्यते विवेककुशलेरिति शेषः तदुक्तं वास्तविककारैः
 'अविद्यास्तीत्यविद्यायामेवास्ति त्वंप्रकल्पते ।' ब्रह्महृष्ट्यात्यविधेयनासीदस्ति भविष्यति' इति ६६ प्रमाणाभ्युपगमेपि किंप्रमाणं सुषुप्तिरूपायामविद्यायामंतं भवतां प्रत्यक्षं वानुमानं वा
 ५५ प्रमाणो वाऽप्यद्वा तत्राद्ये सुप्तपुरुषस्य प्रत्यक्षं तत्रक्रमते अन्यपुरुषस्य वा उभयमपि न संभवतीत्याह सुषुप्त इति । सुषुप्तः स्वयं तानजानातीत्यन्वयः । इन्द्रियजन्यं हि ज्ञानं प्रत्यक्षमिति व्यवहरति वादिनः सुषु
 मस्येंद्रियाणितुलीनानीति कथं तां जानीयादिति जागरूकोऽप्योपितां न वेत्ति अयोग्यत्वादित्यर्थः साक्षिप्रत्यक्षापादनं तु साक्षिणः सत्यग्रहणनियमाभावेन विश्वासात् साक्षित्वस्य ज्ञानघटितत्वेन पूर्वश्लोको
 कस्वतः सिद्धिरूपेष्टापत्यावासमाधेयम् ६७ नद्वितीय इत्याह करणानामिति । अर्थसुषुप्तिमार्निन्द्रियचेष्टाहीनत्वात् संमतवदित्यनुमानं भवताविधेयं तत्तु न संभवति यस्मात् याकरणानामचेष्टाहेतुत्वे
 नोदीरितासानलिंगं न हेतुः कुतः व्यभिचारित्वात् अव्यभिचारितः संबन्धो हि व्याप्तिः तां विना कथं हेतुतेति भावः व्यभिचारः कुतः सिद्ध इत्यत आह स्वप्नादावपीति आदिपदेन समाधिग्रहः स्वप्नादौ सुषुप्ति
 भिन्ने अचेष्टाया दर्शनात् साध्याभाववद्वृत्तित्वरूपो व्यभिचारः स्फुट इति भावः ६८ नतृतीय इत्याह न च तस्यामिति । तुशब्दो वेलक्षण्यार्थः विलक्षणमपौरुषेयं शास्त्रं तस्यां न प्रमाणं पुरुषेणाप्येतद्दृश्यते इति
 पुरुषार्थः फलंतद्भावादित्यर्थः आगमोपि पौरुषेयोऽपौरुषेयो वा नाद्यः तस्य प्रत्यक्षादिदर्शितेवस्तु निप्रवृत्तेस्तन्निरासेन निरस्तत्वात् नद्वितीयः यत्परः शब्दः सशब्दार्थ इति न्यायेन यत्र तात्पर्यं सवे

अपिमायेति मायायाः स्वतः सिद्धिरिहेष्यते ॥ सुषुप्तस्य यथा सुप्तिः सुप्त्यैव हेतुप्रसिद्धयति ६६ सुषुप्तो न च तां वेत्ति स्वयं करणसंक्षयात् ॥ न चान्यो जागरूकोपितस्य सा
 विषयो न हि ६७ करणानामचेष्टायानसालिङ्गमुदीरिता ॥ व्यभिचारित्वतो यस्मात्स्वप्नादावपि दर्शनात् ६८ न च तस्यां प्रमाणं हि शास्त्रं त्वपुरुषार्थतः ॥ तस्मा
 दनुवदत्येतां स्वतः सिद्धां सुदुर्लभाम् ॥ मायेत्यादिवचः संचैरानंदात्मावबुद्धये ६९ अतः समायोप्यात्मायं निर्माय इव संलये ॥ सतमस्को यथा भानुर्दिवसे निस्तमा इ
 व ७० एवं स्थितस्तदा देवः पूर्वसंस्कारसंस्कृतः ॥ वासनानां समुद्रो धात्पर्यालोचय दीश्वरः ७१

दार्थोवाच्यः तनुपदिधिलिगावसेयं तत्र उपक्रमोपसंहाराभ्यासार्थं वादास्त्रयः प्रमेयशेषशब्दप्रमाणनिष्ठाः अपूर्वेत्वाबाधितत्वफलवत्त्वानि प्रमेयनिष्ठानि प्रधानानि । तत्रापि प्रवृत्तौ प्रेक्षावद्भिर्जिज्ञासित
 त्वात्फलवत्त्वं प्रधानं तदज्ञानप्रतिपादनेनास्तीति भावः किंपरंतर्हि मायाचाविद्याचस्वयमेव भवतीत्यादिशास्त्रमत आह तस्मादिति । तस्मादेतत्प्रतिपादने फलाभावादेतां शास्त्रं मायेत्यादिवचः संचैरनु
 वदतीत्यन्वयः कीदृशीः स्वतः सिद्धां अनन्यलभ्यः शब्दार्थ इति न्यायात् प्रतिपादनानर्हं सुदुर्लभादीपेनांधकारवत्प्रमाणेन दुर्दर्शं । अनुवादप्रयोजनं फलवत्संनिधावफलंतदंगमिति न्यायेनाह आनंदा
 त्मावबुद्धये सृष्ट्यादिवाक्यानि हि अद्वैतबुद्धयवतारणद्वारा ऐक्यबोधकवाक्यशेषाणीति भावः न चतुर्थः अचिन्त्यशक्तेरविद्यायाः केनचि सादृश्याभावेनोपमानासंभवात् भ्रमसिद्धैः कार्यैः स्वसजाती
 यस्यैवार्थापत्यासाधनात् अनुपलब्धस्तु तस्य भावरूपत्वाद्दूरापास्तेत्यवधेयम् ६९ फलितमाह अतः समाय इति । संलये प्रलये दृष्टांतः सतमस्को यथा भानुरिति मूलाविद्यायास्तमः कारणत्वाद्धानो
 स्तत्कार्यतमो मात्रविरोधित्वात्कारणाकारतमो विशिष्टोऽपि भानुः स्वतंत्रतमो राहित्यान्निस्तमाव्यवच्छिद्येत तथा व्यापारात्मकस्वातंत्र्यरहितमाया विशिष्टोऽप्यात्मानि निर्माय इति चोक्त इत्यर्थः एतेन मिषत्
 व्यापारवदन्यतनाभूदित्यर्थं कविजातीयभेदाभावपरं द्वितीयवाक्यं व्याख्यातमिति ७० स एष तेत्यादिवाक्यं व्याचष्टे एवं स्थित इति द्वाभ्यां । पूर्वसंस्कारसंस्कृतः पूर्वकल्पेऽप्युपलब्धव्यविषयालोचनं
 मायापरिणामरूपमीक्षणसंज्ञं कृतं तत्संस्कारव्याप्तः वासनानां तेषामेव संस्काराणां समुद्रो धात्सृष्टिकालो दुष्टप्राण्यहृष्टकृतात्कार्यो मुखत्वात् पर्यालोचयत् आलोचनं सृष्टव्यतत्प्रकारविषयमायावृ
 त्तिरूपमीक्षणं कृतवानित्यर्थः ७१

आलोचनप्रकारमाह इत्थंमयीति । भूतान्याकाशादीनिभौतिकंसांतविशेषं ब्रह्मांडं द्रूपेण वृणोति प्रगल्भं भवति ज्ञानविषयीभवतीति यावत् न द्रुतभौतिकरूपधृक् । एतादृशं सर्वमापि अव्यक्तमस्पष्ट
नामरूपमव्याकृतसंज्ञकं मयिकारणोपायौ स्थितं इत्थं स्पष्टवत्कृत्वेमां लोकत्रयीं स्वर्गाकाशभूलाकात्मिकां सक्षयै इत्यर्थः अत्र जलप्रधाने महरादिलोकैस्तदाधारस्वर्गस्यैकतां विवक्षित्वा श्रुतावाऽऽप्यर्थ
पातालैर्मरुपदार्थभूलोकस्यैकतां विवक्षित्वा आदित्यकिरणप्रधानत्वेन मरीचिपदार्थमाकाशमादाय लोकत्रयीमित्युक्तमिति श्रुत्य विरोधः ७२ स इमानि ति व्याकुरुते इति संकल्प्येतिसार्धेन । अप्स्वंडमि
ति अग्निहोत्राहुतिपरिणाजलप्रधाने पुसूक्ष्मपंचभूते पुहिरप्यगर्भशरीरभूते पुकार्थतया स्थितमंडब्रह्मांडं विराजशरीरमुदपादय जनिता नित्यार्थः आत्मनः स्वस्मात्सदात्मकादव्यतिरिक्तं स्वकीयसत्ताहीन
मित्यर्थः तस्य समाप्तितां स्पृश्यति त्रामेति । नामशब्दप्रपंचः रूपमर्थप्रपंचः क्रियाएतयोः कारणकर्मप्रपंचः कर्मफलत्वान्नामरूपयोः नामरूपक्रियाआत्माशरीरं पश्यतत्तथा ७३ तत्र लोकपालसृष्टि
परंतस्य मुखमित्यादि आप इत्थं तं वाक्यं सार्द्धं कादशभिः श्लोकैर्न्याकारिष्यस्तदनुकूलक्षणपरं व्याकुरुते सृष्ट्यादित्रिभिः सर्वज्ञः सर्वशक्तिर्वेदवद्दक्ष्यमाणश्लोकद्वयोक्तमालोचनचक्रे इत्यन्वयः दृष्टांतः
मायावीवालक इति 'जन्मोपधमंत्रतपःसमाधिजा सिद्धयः' इति योगसूत्राज्जन्मत एव मायायानेकभावे निर्माणशक्तिमानसुरादि र्यथा बालकतया रागद्वेषौ विना स्वभावान्निर्माणे प्रवर्तते तद्वद्दीशोपीत्यर्थः
तदुक्तं भगवता व्यासेन 'लोकवतुलीलाकैवल्यम्' इति केवलमेव कैवल्यं लोकावदाजवत् कैवल्यलीले वश्यसृष्टिरिति सूत्रार्थः गौडपादेरप्युक्तं 'ईशस्यैव स्वभावो यमाप्तकामस्य कास्पृहा' इति ७४ इमानि ति

इत्थंमयी स्थितं सर्वभूतभौतिकरूपधृक् ॥ अस्पष्टं स्पष्टवत्कृत्वा सक्षयै लोकत्रयीमिभाम् ७२ इति संकल्प्य विश्वात्मा सत्यसंकल्प ईश्वरः ॥ भूरादिलोकसहितम
प्स्वंडमुदपादयत् ॥ आत्मनो व्यतिरिक्तं तन्नामरूपक्रियात्मकम् ७३ सृष्ट्वा सर्वजगद्देवो मायावीवालको यथा ॥ इदमालोचनचक्रे सर्वज्ञः सर्वशक्तिभूत ७४ इ
मानि पंचभूतानि त्विदमंडं च नीरगम् ॥ अत्र स्थिता इमे लोका भूर्भुवः स्वरितीरिताः ७५ अचेतनमिदं सर्वं विनश्ये क्षणमात्रतः ॥ स्वामिहीनं गृहं यद्वन्मृतस्येव कले
वरम् ७६ इति संचिंत्य तत्रैव च्छिद्राणि विविधानि तु ॥ चकार लोकपालानां सृष्ट्यर्थं सजगत्पिता ७७ मुखच्छिद्रादियं जाता वाक् शब्दव्यवहारिणी ॥ तत्रैव तस्याः
संजातो वह्निर्वैदिककर्मकृत् ७८ नासिकाच्छिद्रतो घ्राणं घ्राणादेव प्रभंजनः ॥ आक्षिच्छिद्रादिदं चक्षुश्चक्षुषो भगवान् रविः ७९ कर्णच्छिद्रादिदं श्रोत्रं श्रोत्राज्जाता
इमादिशः ॥ अतिसूक्ष्माण्यनंतानि देहे सर्वत्रयानि हि ८०

नीरगं जलप्रधानपञ्चभूतगतं शेषं स्पष्टम् ७५ अचेतनमिति । स्फुटम् ७६ इति संचिंत्येति । प्रथमं छिद्रोत्पत्तावुपपत्तिमाह लोकपालानां सृष्ट्यर्थमिति । लोकयत एभिरितिकरणव्युत्पत्त्या लोकप
दार्थवागादिकरणनिरूप्यं हिलोकपालत्वं करणत्वं च कार्यनिरूप्यं कार्यारंभस्तु गोलकमंतराकरणेर्दुःसम्पादः इत्थं यावत्ता विनानुपपत्तिस्तत्सर्वं कल्प्यत इति न्यायाच्छिद्राणिसंज्ञेत्यर्थः
जगत्पिता जगतः पितृव्ययोगक्षेमनिर्वाहकः ७७ मुखच्छिद्रादिति । मुखच्छिद्रं गोलकप्राप्य शब्दव्यवहारिणी वाग्जाता प्रादुर्भूतेत्यर्थः पूर्वस्वकारणादुत्पन्नापि तिशेषः एवमग्रेपि कर्मेन्द्रिया
णि हि अपंचीकृतभूतराजसांशेभ्यो ज्ञानेन्द्रियाणितु सात्त्विकांशेभ्यः पूर्वमुत्पन्नानि तितत्र गोलक एव सन्निहिता वद्विदेवोभूतसात्त्विकांशोत्पन्नाः संजाताः प्रादुर्भूतः कीदृशः वैदिकानि कर्माणि करोति निर्वाह
यतीति तथा यद्वा वैदिकं कर्म अग्न्युपासनं तद्वा प्रापकं पूर्वकल्पे कृतवान् स तथा वाङ्मभावित्वाद्गन्धर्वजमानः संजातः देवभारूपं फलं प्राप्त इत्यर्थः तथा च श्रुतिः 'अग्निर्वी अकामय त देवानां महमन्नादो
भृयांसं स एतमग्रे कृत्वा भ्यः पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपत्' इति एवमग्रेपि करणदेवोपासकास्तद्वा प्राप्ता इति बोध्यम् ७८ नासिकाच्छिद्रत इति । प्रभंजनो वायुरुक्तोर्थः ७९ कर्णच्छिद्रादिति ।
पूर्वार्थं स्पष्टम् यानि देहे सूक्ष्माण्यनिच्छिद्राणि तेभ्यो देहे न्याप्य संस्थिता त्वक्स्पर्शनं दियगोलकचर्मरूपा संजाता इत्युत्तरेणान्वयः ८०

छिद्राणीति । लोमानिकेशाश्चजज्ञिरे लोमकेशसहकृतंस्पर्शनैर्द्रियमुत्पन्नमित्यर्थः ८१ लोमभ्यश्चेति । तेभ्यःस्पर्शनैर्द्रियसहकृतेभ्यःसर्वेओषध्यादिभेदभिन्नाःस्थावराजातास्तत्सहकृतोवायुर्देवतोत्पन्नत्यर्थः गंधोपाधिर्वायुर्ग्राणदेवता स्थावरोपाधिस्तत्स्पर्शनैर्द्रियदेवतेतिविभागः ८२ पंचच्छिद्रमिति । पंचपूर्वादिक्रमेणमध्येचप्राणाद्यपांसनस्थानानिच्छिद्राण्यस्मिंस्तत्तथा अंतरित्ति अंतराकाशेनदहराख्येनावच्छेदकतयाश्रितम् हृदयंहृदयपदेनश्रुतौविवक्षितंगोलकंजातंस्मात्तस्मान्मनइन्द्रियंजातमिति ८३ मनसइति । नाभिच्छिद्रादिति नाभिच्छिद्रंगोलकंस्मात्प्राणभेदोवाहवायोराचमनहेतुरपानः पूर्वभूतानामिलितराजसांश्रोतश्चोजातःप्रादुर्भूतोऽतिदुःसहोदुःखेनसोदुःशक्यः अतएवप्राणायामस्यदुष्करत्वम् ८४ तस्यापानत्वंनिर्वक्ति । सुखागतमिति । अन्नपानंअपनयतिअथोनयतीत्यपानइतिविग्रहः तदेवतामाह । अपानतइति । ८५ अपानस्यमृत्युजनकत्वंलोकप्रसिद्धयुक्त्यासंभावयति । अन्नदोषमिति स्पष्टम् ८६ शिश्रच्छिद्रादिति । उपस्थच्छिद्रंगोलकंतोरेतः तत्सहचरितमुपस्थेन्द्रियंजातमित्यर्थः पंचमाहुतिसाधनंघृपन्नन्यभूमिपुरुषयोपिद्रुपाःपंचाग्नयः श्रद्धासोमवर्षात्प्रेतांसिजीवसंपृक्तान्याहुतयः पंचाग्निविध्यायांप्रसिद्धाः तत्रपंचमाहुतेःसाधनंघटंकेरेतःप्रसिद्धंश्रुतावित्यर्थः पुनःकीदृशं जरायुजाडजान्देहांस्तन्वद्विस्तारयल्लोकेपिप्रसिद्धमिति । ननुरेतसासाहचर्यसंबन्धेनोपस्थेन्द्रियोपलक्षणंसंभवतिछयुपस्थेसाहचर्यभंगादतआह शरीरस्येतिपादौ

छिद्राणितेभ्यःसंजातात्वद्देहंव्याप्यसंस्थिता ॥ तस्याःशरीरेलोमानिकेशाश्चापिहिजज्ञिरे ८१ लोमभ्यश्चसकेशेभ्यःस्थावराःसर्वेएवहि ॥ जाताःसर्वोपकाराय क्लेशभाजस्त्वहर्निशम् ८२ पंचच्छिद्रंमांसपद्ममंतराकाशसंश्रितम् ॥ हृदयंनामतज्जातंस्माज्जातमिदंमनः ८३ मनसश्चंद्रमाजातो जगदानंदकारकः ॥ नाभिच्छिद्रादयंजातःप्राणभेदोतिदुःसहः ८४ सुखागतमिदंयस्मादन्नपानंचसर्वशः ॥ अंतर्देहेऽपनयतिततोपानोयमीरितः ॥ अपानतोमहानेषमृत्युर्जनभयंकरः ८५ अन्नदोषंविनानैवप्रियंतेप्राणिनःकचित् ॥ अन्नंचैवग्रसत्यस्मादपानान्मृत्युरीरितः ८६ शिश्रच्छिद्रादिंदरेतःपंचमाहुतिसाधनम् ॥ जरायुजाडजांस्तन्वच्छरीरस्यचकारणम् ॥ रेतसोपिचनीराणिब्रह्मांडांतःस्थितानिहि ८७ नाभिच्छिद्रादपानोयोमृत्योर्जनकर्ईरितः ॥ सगुदच्छिद्रतोज्ञेयःसपायुर्मित्रपूर्वकः ८८ घ्राणाद्वायुःसगंधःस्याद्भूमिस्तेनहिसास्मृता ॥ त्वचोलोमानितानिस्थुःसकंपानिततोमरुत् ८९

शिकशरीरस्यकारणमत्रेतःपदेनविवक्षितमतोनदोषइति तत्रत्वगसृङ्मांसानिमात्रंशात् स्नाय्वस्थिमज्जानःपित्रंशादितिपद्मोशाःरेतसइति नीराणिनीरप्रधानपंचभूतशरीरःप्रजापतिर्देवउत्पन्नइत्यर्थः ८७ एवमापइत्यंतवाक्यंव्याख्यायतस्यस्ववर्तिपदैरुपलक्षणेनगुणोपसंहारन्यायेनचशेषकरणदेवसृष्टिपरत्वंदर्शयति नाभिच्छिद्रादितिसार्थैःसप्तभिः । योऽपानउक्तःसगुदच्छिद्रतोज्ञेयःस्पष्टोभवति अतोहेतोः सोऽपानोवायुः पायुरिन्द्रियंभवति मित्रपूर्वकःमित्रसंज्ञःपूर्वःप्रथमचित्त्योदेवोयस्यसतथा उपासनासुहिप्रथममधिदैवचित्तनंपश्चादध्यात्मचित्तनमितिक्रमःप्रसिद्धः तथाचापानपदेनसदेवंपायुरिन्द्रियमुपलक्षितमितिभावः ८८ घ्राणादिति । घ्राणंप्राप्यस्वयंनिर्गंधोपिवायुःसगंधोभवेत् यद्वा घ्राणाद्धेतोःसगंधोवायुःस्यादनुभूयेतत्यर्थः विषयेणविषयिणोलक्षणात् तेनहेतुनासाभूमिःस्मृता घ्राणंपृथिवी तत्त्वेनगर्भोपनिपदादिपुष्पमृतिपुचप्रसिद्धमितियावत् सेतिस्त्रीत्वंविधेयापेक्षया तदुक्तंकैयटेन उद्देश्यविधेययोरेकतामापादयंतिसर्वनामानिकामचारेणतत्तल्लिगमुपाददतेइति सगंधेनवायुनापृथिवीदेवतोपलक्षितेतिभावः । त्वचइति त्वचोलोमानियान्युक्तानिसकंपानिप्रसिद्धानि ततोवायुजन्यंरूपशालिलोमाभिधानात् । इत्थंनिर्णयोभवति कथंलोमभिःस्पर्शनैर्द्रियसहकृतेः सहत्वचोःगोलकांमरुद्वायुर्देवोजातइत्युत्तरार्धेनान्वयः ८९

लोमभिरिति । दिशदितिलक्षणैक्यं हि पदार्थाभेदप्रयोजकं आधरणविरोध्यवकाशरूपलक्षणं च दिगाकाशयोरभिन्नमित्याशयेन ता आकाशइतीरिताः श्रुतिपुष्पमृतिपुचेतिशेषः ९० अंतःकरणमिति । चेतनस्य उपायो द्वौ तत्र विज्ञानशक्तिरूपं मनोऽहंकारबुद्धिचित्तात्मकं समष्टितया हिरण्यगर्भत्वोपाधिभूतमंतःकरणमायं द्वितीयस्तु प्राण क्रियाशक्तिः तथाचायमर्थः अतःकरणं चतुर्विधं मनोत्रयैतैममः पदेन ग्राह्यमित्यर्थः तत्र हेतुं श्रोतीं प्रसिद्धिं दर्शयति तेन हि मनसाऽखिलं जगदुत्पन्नमुक्तम् तथाच श्रुतिः 'असतोऽधिमनोऽसृजत मनःप्रजापतिमसृजत्प्रजापतिः प्रजाअसृजत्तदिदं सर्वं मनस्येव प्रसिद्धम्' इति असतोऽप्याकृतात् मनोहिरण्यगर्भः प्रजापतिर्विराडिति श्रुतिपदार्थः । नन्वेवं कारणतया प्रधानं मनः कथं कार्यं भूते विराट्शरीरेशेषतात्मकांतःकरणतामश्रुते इति चेत् तथादर्शनादित्येव हि उपादानं हिजाते कार्ये प्राय उपसर्जनतया भासते यथा सदाकाशमित्यनुभवे कारणं सदस्तु तत्तत्तारूपेण यथावा इंदरजतमित्यत्र इदं तथापुरोवर्तिवस्तुरजते इति । फलितमाह बुद्ध्यादित्यादि । तत्र मनः प्रादुर्भावोक्तं सति बुद्ध्यहंकारचित्ताख्यमितरांश्च त्रयमपि जातं निगद्यते उक्तमायमित्यर्थः मनसा बुद्ध्यहंकारचित्ताख्युपलक्षितानीति भावः ९१ एधं मनो देवतया बुद्ध्यहंकारचित्ते देवता उपलक्षिता इत्याह ब्रह्मेति । अपानपदेन च क्रियाशक्तिर्नानाविधः प्राणो लक्षित इत्याह अपानेति ९२ एवमेकगोलकतासंबंधेन वाग्निद्रियेण रसनं द्रियमुपलक्षितं तदेव तथा च रसनं देवतेत्याह वाचेति । कौपीतक्यायुक्तहस्तपादं द्रियं धृष्टिमुपसंहारेणाह छिद्राणीति । हस्तपादाधिपत्यसूचकनामानोऽहंद्रोपेन्द्रदेवावपि जनिता वित्याह हस्ताभ्यामिति । त्रयाणां जगतां लोकानां नाथः बलेनासुराणि हत्य ईश्वर इति स तथा बलवत्कर्म च हस्त

लोमभिः सहितो जातस्त्वच इत्थं विनिर्णयः ॥ दिशो वकाशरूपत्वात्ता आकाशइतीरिताः ९० अंतःकरणमुक्तं हि मनस्तेनाखिलं जगत् ॥ बुद्ध्यहंकारचित्ताख्यं तत्र जातं निगद्यते ९१ ब्रह्मारुद्रो महेश चंद्रशब्देन लक्षितः ॥ अपानशब्दतः प्राणो नानावृत्तिश्च लक्षितः ९२ वाचापिरसनं तद्वदग्निनापि जलाधिपः ॥ छिद्राण्येवं विनिर्माय हस्तौ पादौ च सृष्टवान् ॥ हस्ताभ्यां त्रिजगन्नाथं पञ्चाचैव त्रिविक्रमम् ९३ एवं देहे हि वैराजे मुखादिपुयथोदितम् ॥ सृष्टवान् देवताः सर्वा वागाद्याः समेश्वरः ९४ अनंतकोटीः कोटीनां योजनानि सविस्तृतः ॥ विराड् देहाण्यलोकात्प्राणिनां हि भयंकरः ९५

निष्ठं आहुश्चलौ क्रियायद्बलवत्कर्म तदिदं स्येति त्रयो विक्रमाः पादस्यासालोकाक्रमणसमर्थस्य स तथा ९३ एवमन्या अपि देवता उपलक्षणीया इति बोधयन् प्रकृतवाक्यव्याख्यानमुपसंहरति एवमिति । यथेति दितं उदितं वेदशब्दमनतिक्रम्य तदनुसारेणेत्यर्थः तथाच श्रुतिः 'एतद्विदे प्रजापतिर्देवानां सृजत' इत्याद्या सज्जितवाचकं वेदस्थं एतद्विपदमालोच्य तदर्थं तथा कारणसज्जिता देवताः स्मृत्वा ताः ससृजंति श्रुत्यर्थः शेषं स्पष्टम् ९४ अथ ता एता इत्यादिर्वाङ्मनो देवानां मध्यात्मभावेन व्यष्टिशरीरे प्रवेशप्रतिपादिकां द्वाविंशतिभिरुपबृंहयन्नादौ तदुपयोगितया क्रमोपास्तं फलं देवभावोपि दुःस्वानुबुद्ध इत्याभिप्रायेण च क्षत्तिपासोत्पत्तिप्रतिपादकं भागं चतुर्भिर्व्याकुर्वन् विराड् देहमर्णवत्त्वेन निरूपयति अनंतं तैत्तिरिभिः । विराड् देहाभिर्नोर्गवो विराड् देहाण्यर्थः रूपकोपयोगि स मानधर्मानाह । कोटीनां स्वांशमृतानां देवानां व्याप्य तया संबंधीनि अनंतकोटीयोजनानि अगणितकोटितं खयाकानियोजनानि विस्तृतः अपरिच्छिन्न इति यावत् देवानां विभुत्वेन 'एते सर्व एव समाः सर्वे अनंताः' इति श्रुतिर्मानं तेषां विभूनामपि प्राप्य दृष्टव्येन मोक्षतव्यष्टिशरीरे वर्णेष्वभिमानस्य प्रादुर्भावतिरोभावावित्यग्रे निर्णयो भविष्यति कोटिशब्दस्यांशपरत्वे मानं तु 'कोटिरसौ च चापत्रिसंख्याभेदप्रकर्षयोः' इति विश्वः कोणरूपास्त्रिवाचककोटिशब्दस्यावयवपरत्वं संभयत्येवेति समुद्रपक्षे कोटीनामावृत्त्याया अनंतकोटयस्तास्तत्पारिमितानि प्रलयकाले गणकाभावादीश्वरस्य तद्गणेन प्रयोजनाभावाद्या संख्यातानि योजनानि विस्तृत इत्यर्थः । अनंतकोटि कोटीनामिति पादभेदेन तत्कोटिगुणितानामनेककोटीनां संख्यानां संख्येयतया संबंधीनियोजनानि विस्तृत इत्यर्थो बोध्यः पुनः कीदृशः लोकात् लोकानि स्वस्मिन्नंतर्भावि यतीति तथा सर्वलोकशरीर इति यावत् समुद्रपक्षे सर्वलोकाऽऽग्राहक इत्यर्थः यद्वा दर्शनादित्यर्थः तच्च विराट्पक्षेऽसर्वात्मा विराड् स्मृत्या कारकानि अथ रूपमुत्तरविशेषणस्य भवेऽवधिर्वेन न्वेति समुद्रपक्षे त्ववलोकनरूपहेतुतयेति बोध्यम् पुनः कीदृशः

आ. पु.

॥ ७ ॥

प्रसिद्धमिति निदायामितिः भूमिनिदाप्रशंसास्वित्वाक्यात् तथाचमिदितः परिच्छिन्नतथाभासमानः प्राणोयेपातेप्राणिनः परिच्छिन्नदृष्टयस्तेषां भयंकरः तद्विवालाह्वापरिच्छिन्नभावाद्भिष्यति
 दिशब्दः प्रसिद्धिद्योती तथाचसूचितं गोडपादाचार्यैः 'अस्पर्शयोगोनामैषदृष्टः सर्वयोगिभिः ॥ योगिनोविष्णुस्तस्यस्मादभयेभयदर्शिनः' इति समुद्रपलेतुस्फुटम् ९५ महाभूतेति । महाभूतान्ये
 वजलानियस्मिन्सतथा सप्तयुक्ताः सप्त सप्तसप्त चतुर्दशइतिपावत् तेचतेलोकाएवोर्मिमालास्मिन्सतथा जलपुजांडजस्वेदजोद्धिजतयाचतुर्विधेशरीरौघास्तएवशुक्तिशंखास्तैर्विभूषितः अत्र
 सादृश्यतिशयेनमहाभूतानांजलानांचाभेदविवक्षायांयथामहाभूताभिन्नजलत्वंविनादृशरीरस्यतथासमुद्रस्यापि एवमुत्तरत्रापिबोध्यम् ९६ कामक्रोधेति । कामक्रोधादयएवस्ववासना
 मयैस्तैर्भुवध्वासंसारसिधौमज्जकत्वान्नकास्तेषामाश्रयः कर्मबंधनःसमुद्रेहिबंधनानिनालाविधानि कानिचित्पारगमनप्रतिबंधकानि यथाहनुमतश्छायाग्राह्युरादीनि कानिचित्तरणप्रतिबंध
 कानि यथाजलध्रमादीनि कानिचिद्धर्हिनिःसरणप्रतिबंधकानि यथाप्राहमुखादीनि तथाविधानिसंचितागमिप्रारब्धलक्षणानिकर्माण्येयबंधनानियत्रसतथा शेषंस्पष्टम् अत्रदोषाणांवि
 राट्समष्टिशरीरेसंबंधोव्यष्टिद्वाराबोध्योत्वतुसाक्षात् अन्यथा'नह्वेदेवान्पापमंगच्छते' इतिश्रुतिविरोधापत्तेः प्राप्प्रापफलमशुभमित्यर्थः ९७ एतास्मिन्निति श्रुतिपासापरिश्रान्तार्थेनविराट्शरीरे

महाभूतजलःसप्तसप्तलोकोर्मिमालकः ॥ चतुर्विधशरीरौघशुक्तिशंखविभूषितः ९६ कामक्रोधादिनक्राणामाकरःकर्मबंधनः ॥ त्वगादिधातुदुर्गंधोविष्णुत्रमलसंश्र
 यः ९७ एतास्मिन्पतिताएतादागद्याःसर्वदेवताः ॥ क्षुत्पिपासापरिश्रान्ताजनकंस्वमथाबुवन् ९८ अयंसर्वात्मकोदेहोविराजोभवताकृतः ॥ नैतस्माद्व्यतिरिक्तं
 भोअत्रपानंचदृश्यते ९९ नभोक्तव्यंनपातव्यमस्माकमिहदृश्यते ॥ ततोऽन्यंभगवन्देहंसृजास्मभ्यंहितायवै ॥ यत्रस्थितावयंस्यामहन्नपानस्यभागिनः १००
 इत्युक्तेमाहेगोदेहंचकारजनकोविभुः ॥ नतस्मिन्प्रीतिरेतेषामभूदन्नाद्यदर्शनात् १०१ पुनःसुतानांप्रीत्यर्थंदेवोऽश्वमुदपादयत् ॥ तत्रापिनाभवत्प्रीतिर्हस्ता
 दीनामभावतः १०२ एवंनानाविधान्देहांस्तदर्थंसृजेप्रभुः ॥ नचतेषामभूप्रीतिर्मानुषंसोऽसृजततः १०३ तंदृष्ट्वातेभवन्प्रीतास्तातैत्सुकृतंवत् ॥
 भवताकृतमित्येवंहप्राजनकमबुवन् १०४

सृष्टाभ्यामज्ञायापिपासाभ्यांतदंशत्वेनगलानाः यथामानुषशरीरेक्षुत्पिपासोदयेसर्वेद्रियगणिव्याकुलानिभवंतितद्वदित्यर्थः एतादृशास्तेदेवाविनादृशरीरतर्पणक्षममन्नपानमपश्यंतः स्वंजनकभो
 व्समनुवन्निति ९८ तद्वाक्यरूपंश्रुत्यंशंव्याचष्टे अयमितिद्वाभ्यां । स्पष्टम् ९९ नभोक्तव्यमिति अन्यदेहंस्वल्पेनतृप्यंतंतर्पयंतंचसृजतत्वादय तदेवाहुः यत्रस्थिताइति १०० ताभ्योगामानय
 दित्यादिव्याचष्टे इत्युक्तेइत्यादिपादोनत्रिभिः ॥ गोदेहंदृष्ट्वाप्रीत्यभावेहेतुरन्नाद्यदर्शनादिति अन्नमादिःकारणंबुद्धिःकर्मचसप्तान्नब्राह्मणेप्रोक्ततददर्शनात् गवादिशरीरेहिपूर्वकृतमेवंभुज्यते
 नतुनूतमकुद्धिकर्मणासंपादयितुंशक्येइतिप्रसिद्धम् १०१ पुनरिति । हस्तादीनामित्यादिपदेनआंतरबाल्यज्ञानकर्मसाधनानांग्रहः १०२ श्रुतौगवाश्चानयनमुत्पादनरूपमेकोनचतुरशीतिलक्षयो
 न्युत्पादनोपलक्षणमित्याशयेनाह एवमिति । तदर्थंदेवप्रीत्यर्थं ताभ्यःपुरुषमित्यंशंचतुर्थेप्रादिनव्याचष्टे मानुषमिति १०३ ताअनुवन्नितिप्याकुरुते तंदृष्ट्वाति । तंमानुषंसृष्टंदृष्ट्वातेदेवाःप्रीताअभवन्
 तथाहप्राःसंतइत्येवंजनकमबुवन् इतिकिं हेतात वतेतिहर्षे एतत्सुकृतं तस्यव्याख्यानंभवताकृतमिति भवतास्वयंकृतंनतुभृत्यद्वाराकारितम् कुशलस्तक्षादिहियत्स्वयंकरोतितदतिरमणीयंभवति
 यद्वृत्त्येनकारयतितदपकृष्टमितिप्रसिद्धम् तथाचस्वकृतशब्देपृषोदरादिवेनस्वयंशब्दस्वसुहृत्पादेशेसुकृतमितिप्रसिद्धमितिभावः १०४

तदेववाक्यं प्रमाणांतरसंवाददर्शनाय श्रुत्या पुनरनुदितं व्याचष्टे उचितमिति त्रिभिः । एतदोश्वरेण स्वयंकृतत्वं पुरुषे उचितं संबद्धं न त्विदमसंबद्धमुक्तमित्यर्थः तत्र हेतुतया साधनज्ञानक्रियासंपत्तिमहे-
यतः पुमान्ज्ञात्वावकीति । ज्ञात्वेति ज्ञानेन्द्रियसंपत्तिरुक्ता वक्ति इति कर्मेन्द्रियसंपत्तिर्विधीता ननु वानरादिशरीरेऽपि सर्वेन्द्रियजं ज्ञानमस्तीत्यतो विशेषमाह चक्षुरादीति । क्रियासु व्यापारेषु मानुष-
भिर्ज्ञानाहोन्द्रियसंयोगेऽप्यज्ञाननिःशेषतो न निवर्तत इति भावः प्रमत्तादावव्याप्तिवारणाय प्राय इति पदम् १०५ एवं प्रत्यक्षज्ञानसंपत्तिं दर्शयित्वा परेऽक्षज्ञानमप्यस्मिन् स्फुटयति इहामुत्रेति । इहामुत्र सुखं
चायं वेत्ति हि क्विदमामुष्मिन् सुखं चकारात्साधनं चायं वेत्ति होति तं श्वस्त्यमनागतेऽहि भवं च वेत्ति साधनज्ञानाय साधनविद्भिः संगतं संबंधप्रकारं च वेत्ति चिद्विद्भिः सह संगते कृते कर्तव्यमकर्तव्यं विहितं प्रति-
षिद्धिं च सर्वप्रमाणतो वेत्तीत्यर्थः १०६ एवमंगयोग्यतां स्फुटीकृत्य सर्वतः प्रधानब्रह्मविद्यायोग्यत्वमाह अत्र चेति ॥ चिद्रूपेण भासमानोऽपि सत्यत्वात् नंदत्वाद्द्वयत्वादिरूपेण भासत इत्यर्थः एतेन पुरुषत्वे चा-
विस्तरामात्मासंदिप्रज्ञानेन संपन्नतमो विज्ञातवदति विज्ञातं पश्यति वेदश्च स्तनं वेदलोकालोको मर्त्येनामृतमीप्सत्येवं संपन्नतमो पोतेरेषां पशूनामशनायापि पासे एवाभिज्ञानम् इति श्रुतिरर्थतः सकलार्थ-
गृहीता अत्रेहामुत्र पदे लोकालोकापदाभ्यां समानार्थं श्वोऽनागतेऽहि भवमित्यर्थं कंश्च स्तयपदं श्वस्तनपदेन शेषपदानि तु श्रुत्या साक्षादुपलक्षणतया च बोधितमर्थं प्रतिपादयंतीति बोध्यम् ॥ सर्वदेवानां युगपद्रूपं
जननमेव तस्येश्वरेण स्वयंकृतत्वं साधयतीत्याशयेनाह अत्रता इति । अवमेनिरेऽनुभूतवंत इत्यर्थः यद्वाऽनेकशरीराणि अभ्योष्टसाधनाक्षमाप्यवलोक्योयोगपरित्यागलक्षणे संतोषमंगीकृत्य स्थितः संतो देवाः
पुरुष उत्पन्नं संतोषमवमेनिरेऽन्वाहृतवतः हर्षेणोष्टसिद्धौ सोऽयोगा जाता इत्यर्थः १०७ कंडिकाशेऽप्युपकुरुते एवं तुष्टेऽप्युत्पादिना । तुष्टेऽप्युत्पन्ना ज्ञानमुपानायापतीक्षमाणे पुत्रे पुत्रसु पुताऽपि तस्यैवा-
च

उचितं पुरुषे ह्येतज्ज्ञात्वावकीत्यतः पुमान् ॥ चक्षुरादिक्रियास्वेव प्रायोज्ञानविवर्जितः १०५ इहामुत्र सुखं चायं श्वस्त्यमपि संगतम् ॥ कर्तव्यं चाप्यकर्तव्यं वे-
त्ति सर्वप्रमाणतः १०६ अत्र चाविस्तरामात्मा वेदवाक्यात्प्रकाशते ॥ अत्रता देवताः सर्वाः संतोषमवमेनिरे १०७ एवं तुष्टेऽप्युत्पन्ना पुत्रेऽपि ताप्येता नुवाच ह ॥ स्वसं-
स्थानं प्रविशतस्वस्मिन् भेदं विहाय वै १०८ इत्युक्ते ततश्च कुर्देवाः सर्वस्वयं भुवा ॥ अग्निर्वागत्मतां प्राप्य मुखच्छिद्रेऽव्यवस्थितः १०९

आज्ञापयत आज्ञामभिनयति स्वस्वमिति ॥ स्वनिष्पन्नकरणद्वारेण स्वकीयं स्वकीयं स्थानं गोलकं प्रविशत इत्युक्तिः शरीरेऽप्येवं कुरुतेत्यर्थः ननु इन्द्रियाहं स्थानं कथमस्माकं व्यापकानां प्रवेश इन्द्रियेरेवार्थ-
सिद्धौ व्यर्थश्चात आह स्वस्मिन्नित्यादि । आत्मीयवाची स्वशब्दः आत्मीये इन्द्रिये भेदपृथग्भावो नैरपेक्ष्यमिति यावत् तं विहाय मूलायां धातव इव एकलोलीभाव लक्षणमभिमानं कृत्वा प्रविशतेत्यर्थः
अर्थभावः परस्परनिरपेक्षकारकत्वं समुच्चयविरोधितत्वं तत्र नास्ति तथाहि चक्षुर्विना प्रकाशरूपः सूर्यो न सिध्यति तं विना चक्षुरूपग्रहणासमर्थत्वात् न सिध्यति तथा स्वकीयनिरूप्यं स्वाभित्वं तन्निरूप्यं च
स्वत्वं एवं शरीरेऽप्यहं हेतुमात्रं विना वागवक्तुमक्षमा वाचं विना तस्येनाग्निः शरीरेऽदुर्ज्ञेयः यद्वा वाचोऽग्नेरुत्पन्नत्वाद्वाचं विना अग्निरुत्पन्नत्वं न ज्ञेयः अग्नेश्चावागुत्पत्तेस्तं विना वागदुर्लभेति एतदग्रे स्फुटीभवि-
ष्यति एवमन्यदप्युक्तं तथा च भिरित्या प्रवेशोऽप्युक्त एवेति भावः १०८ इत्युक्ते इति ॥ स्वयं भुवा इश्वरेण अग्निर्वागधिष्ठातृदेवतावाग्वागमतां पूर्वोत्पन्ना वाचा तादात्म्यरूपमेकलोलीभावं प्राप्य मुखशो-
लके स्थितः स्थितिलब्धवानित्यर्थः एवं सति व्यष्टिशरीरेऽपि देवाः ध्यात्मा विभूतभेदेन त्रैविध्यं संपन्नं तत्र देवं विराजमधिकृत्याधारं कृत्वा स्थितं वागादीन्द्रियविशेषं स्वशरीरवदभिमानमप्यमानमप्यभिदे-
वरूपमभिदेवम् तथा चिग्रहेणात्मनि अहमिति भासमानेशरीरेऽवर्तमानं करणरूपं तत्परिच्छिन्नमध्यात्मं तथा भूतेषु वर्तमानं विषयरूपमभिभूतमिति एवमर्थो विभागश्चेत्तरं द्रियवाक्येष्वपि बोध्यः स्वस्व-
रस्परसांप्रक्षेत्रविध्यमप्योयस्वतः सिद्धमानमतस्वमुत्तरत्र निर्णयते इति १०९

अपांनाथइति । वरुणः रसनयातादात्म्यतत्राभिमानं प्राप्य जिह्वाग्रगोलके अभवत् स्थितो भूदिति सार्वविभक्तिकस्तसिः गंधप्राप्यतंत्राणदेशं प्रतिनेता गंधविशिष्ट इति यावत् एतादृशी वायु
 घ्राणं भूत्वा विशतनासिकाविवरमित्युत्तरेणान्वयः ११० नासिकाविवरमिति । दिवाकरः चक्षुरिन्द्रियतां प्राप्य अक्षोरविशत् दिक्क्षेत्रं भूत्वा कर्णयोरविशदित्यन्वयः १११ स्थावरा इति । व्याख्यातं
 ११२ नाभिच्छिद्रमिति । १ फटम् । तथैव शिश्रच्छिद्रेताः पूर्वोक्ता आपः प्रजापतिरूपाः प्रविष्टा इत्युत्तरेणान्वयः ११३ आप इति । इति हि श्रुतिः एतावता देवानां प्रवेशः साक्षादत्र कंडिकायामुक्तः अन्येषां तु
 पलक्षित इत्यर्थः उपलक्षणत्वं स्फुटयति । एवमन्या इति । अध्यात्ममधिदेवमिति सप्तम्या अभ्यासः तथा चाध्यात्मे इन्द्रिये अधिदेवे देवतायां च वर्तमानो यो भेदः पृथग्भावस्तेन वर्जिता इन्द्रियेण तादात्म्यव
 त्यः स्वस्वस्थानं न्यविक्षतप्रविष्टा इत्यर्थः ११४ एवं स्थानेष्विति । अशनायापिपासे देवते स्वाग्रजानां स्थानलाभं दृष्ट्वा स्थानमया चेतां याचितवत्यो तयोरिति पदमुत्तरान्वयि ११५ स्थानान्तर
 मिति । तयो रशनायापिपासयोः पूर्वदेवताक्रांतस्थानादप्यतस्थानमदृष्ट्वा तास्वेवाध्यात्माधिदेवभेदमिन्नामुदेवतासु स्थानंदत्तवान् देवतातृप्तेष्वुवां तृप्तेभवतमित्युक्तवानिति भावः तेनैश्वरेणैवंतयोः
 स्थानकरणेनैदानीमप्येवं दृश्यते यत्ताभ्यो देवताभ्यो दत्तं हविः अधिदेवरूपाभ्यः पुरोडाशादिरूपं अध्यात्मरूपाभ्यो विषयरूपं तद्विः तयोरशनायापिपासयोः कामनारूपयोरुभयविधदेवनिष्ठयोरुपशमरू
 पवृत्तिकर्तृभवेदित्यर्थः देवताभ्यो हविषि दत्ते तासां तृप्तापिपासे शान्त्यतः अध्यात्मविषयरूपे हविषि दत्ते तत्कालमशनायापिपासे शान्त्यत इवेतीयमेव तयोस्तृप्तिरिति भावः ११६ अत्रेदं बोध्यम् वागा

अपांनाथोरसनतां प्राप्य जिह्वाग्रतो भवत् ॥ वायुर्गंधप्राप्यनेता घ्राणं भूत्वा पृथगा विशत् ११० नासिकाविवरं तद्वदक्ष्णोरपि दिवाकरः ॥ चक्षुरिन्द्रियतां प्राप्य दिक्क्षेत्रं
 कर्णयोस्तथा १११ स्थावरा अपिलोमानि भूत्वा हृदयं प्राविशत् ॥ चंद्रमाश्च मनो भूत्वा हृदयं प्राविशत् ॥ ११२ नाभिच्छिद्रं पुरोक्तं यन्मृत्युस्तत्र समावि
 शत् ॥ उक्तापानस्वरूपः स न शिश्रच्छिद्रे तथैव हि ११३ आपोरेतः स्वरूपास्ताः प्रविष्टा इति हि श्रुतिः ॥ एवमन्या अपि तथा देवताभेदवर्जिताः ॥ अध्यात्मम
 धिदेवं च स्वस्वस्थानं न्यविक्षत् ११४ एवं स्थानेषु दत्तेषु पित्रा तासां यथार्हतः ॥ अशनायापिपासे चायाचेतां स्थानकंतयोः ११५ स्थानान्तरमदृष्ट्वा स देवतास्वेव द
 त्तवान् ॥ तयोः स्थानं हविस्तेन दत्तं ताभ्यस्तयोर्भवेत् ११६ एवं स्थानानि दत्त्वा स तेषामन्नार्थिनां प्रभुः ॥ तैरनुक्तोऽपि जनक इदमत्र व्यर्चितयत् ११७ इमे लोका
 लोकपालाः क्षुधितास्तनयामम ॥ एषामर्थं सृजाम्यन्नमिति संचिंत्य सोऽसृजत् ११८

इन्द्रियेभ्यो देवसृष्टिप्रतिपादनेऽयं श्रुतेरभिप्रायः ये पूर्वविराडुपासनाया विराट् भावं प्राप्तास्ते करणैः सह प्रलये लीनाः पुनः सृष्ट्या दावीश्वरेण विराट् शरीरे सृष्टेस्वस्वगोलके पुनरेपां करणानि प्रादुर्भूतानि ता
 नि च न्यष्टि शरीरकृतस्यावच्छेदस्य पूर्वमेवोपासनात्मकज्ञानेन भंगादव्यापकदेवभावेन परिणतानीति 'अग्निर्वाग्भूत्वा मुखं प्राविशत्' इत्यादि श्रुतेस्तु देवैर्भ्य इन्द्रियोत्पत्तिप्रतिपादिकाया एषोभिप्रायः व्य
 ष्टि शरीरे प्रोद्भूतानामवच्छिन्नानामिन्द्रियाणां कार्यक्षमाणां अभिमानलक्षणा तादात्म्येन देवैस्तेषां समर्थत्वापादनं यत्सैव देवैर्भ्यस्तेषामुत्पत्तिरिति पातं जलमताचोपनिषदमतेऽयं विशेषः यद्योगमते इन्द्रिया
 ण्यपि विभूतिप्राप्य दृष्टव्येन तेषां शरीरे वृत्त्युद्वाभिभवौ एतेषामुत्पत्तिमते तु देवा एव विभवः इन्द्रियाणि तु परिच्छिन्नानि उक्तांतिप्रतिपादकश्रुत्यादिभ्य इत्यवधेयम् एवं देवानामिन्द्रियाणां चोत्पत्तिमभि
 धाय तेषां प्रवृत्तिहेतुभूतयोरशनायापिपासयोश्च सृष्टिप्रतिपाद्य अथानसृष्टिप्रतिपादिकां संज्ञां ते मे विवत्यादिकां तृतीयकंडिकां संक्षेपेण व्याकरोति एवं स्थानानि दत्त्वा स तेषामन्नार्थिनां प्रभुः परमेश्वरः एवं ते
 भ्यः स्थानानि दत्त्वा तेषामन्नार्थिनामुपकाराय तैरनुक्तोऽपि दमग्रिमश्लोकोक्तं व्यर्चितयद्विचारं कृतवान् । अनुक्तस्य हि तद्विचिंतने प्रवृत्तौ हेतुर्जनक इति जनको हि स्वभावादेव सुतयोगक्षेमयोश्चित्तने प्रवर्तत इति
 प्रसिद्धमिति भावः ११७ इमे लोका इति । इति संचिंत्य विविधेरुपायैरन्नमसृजदित्युत्तरेणान्वयः इतरत्सपष्टम् ११८

अब्रह्म इति । घटस्य मृद्वदन्नस्योपादानं दर्शयति । अब्रह्म इति । आपोजलप्रधानानि पंचभूतानि तेभ्य इत्यर्थः उक्तः अन्नविशेषणं बहुविधमिति नानाधोनिवर्तिनां प्राणिनां पस्पस्यस्य च दूचितं यथा
मानुषादीनां द्विद्विष्टा विस्थावरात्मकमसं सिंहादीनां मृगादिरूपजंगमं सर्पादीनां वायुमूषकादिरूपमिति नानाविधमिति ईश्वरस्याभिन्ननिमित्तोपादानतां सूचयति विभुरिति । तत्रेति तत्राज्ञेन
तत्रेति सति ह्येवं गृहीत इति श्रेणज्ञाता अपि वासादयस्तदन्ने प्राणभेदं प्राणवृत्तिरूपमपानं ब्रह्मिदं शास्त्रमुखविलेनांतरागच्छंतं वायुविशेषमपानसंज्ञं विना प्राणवन्न गृहीतं शक्ता बभूवुरित्युत्तराव्ययेनार्थः ११९
विनापानमिति । तेनेश्वराज्ञया स्वयमादाय करणरूपदेवताभ्योऽन्नस्य विभज्यमानेन हेतुनाऽऽसां देवतानामीश्वरः 'प्राणोज्येष्ठश्च श्रेष्ठश्च' इत्यादि श्रुतौ अयं प्राणः कथ्यते तथा न्नजीवन इत्य
र्थकान्नायुः पदेन प्रकृतश्रुतौ शाखांतरं च साक्षादन्नादपदेन कथ्यते अन्नमासमन्तादवाति अन्नमादत्त इति द्विधा विग्रहसंभवादिति भावः १२० एवं कर्तृत्वभोक्तृत्वोपाधेर्वादिप्राणांतस्याध्यारोपितस्य
तदभिमानलक्षणसंसारश्रयत्वेन संभवति जडत्वात् बंधमोक्षयोश्च सामानाधिकरण्याच्चेत्याशयेन संसारयोः यात्मात्मस्वरूपनिर्धारणपरं कथमिदं दृते इत्यादि वाक्यमुपबृंहयति तथापीत्यादि चतुर्दशभिः ।
यद्यपि स अन्नादत्वेन सकलैर्द्वियैराश्रितोऽन्नादानव्यापारेकरणांतरनिरपेक्षः कारणं च तथापि स त्रिभिर्मात्रेण प्रयोजकमात्मानं सर्वान्तरं विना कुठारादिवन्नेष्टेन समर्थो भवतीत्यर्थः । अज्ञानायापि पासयोर
पि जडत्वादिति भावः । प्राणो विना कुणपवदात्मानं विना प्राणोपि कुत्सित इति त्रयोतनायकप्रत्ययः । इति विज्ञायेति रूपं १२१ विचारकारमाह मामृते इति । एतत्संवायुकं सूत्रवद्वा

अन्नो ह्यन्नं बहुविधमुपायैर्विधिवैविधुः ॥ तत्र वागादयः सर्वा देवतानां पुष्पनहितत् ११९ विनाऽपानं प्राणभेदे तेनासामयमीश्वरः ॥ प्राणोऽन्नादस्ततो वायुभेदोऽयं क
थ्यते श्रुतौ १२० तथापि न विनात्मानमीष्टेऽन्नं सोऽप्यपानकः ॥ इति विज्ञाय जनकस्तेरनुक्तो व्यर्थ इति यत् १२१ मामृते कथमेतत्स्याज्जगज्जातं संवायुकम् ॥
न प्रकाशं विना किंचिद्विद्यमानं प्रसिद्ध्यति १२२ न ह्यन्नाद्यमिति ज्ञानं विनाऽस्तार्थं प्रसिध्यति ॥ न ह्यंधकारे लोकोऽयं वेति किंचित्कदाचन ॥ अंधकारं च जानाति न
विना चक्षुषी जनः १२३ यथा घटादिग्रहणे प्रकाशोऽन्योऽहोसाधनम् ॥ चक्षुषोऽपि प्रकाशः स्यात्तमसोऽन्यस्तथा ग्रहे १२४

एकक्रियाशक्तिमत्प्राणयुक्तमपि जाते प्रादुर्भूतमेतद्विदेवादिभेदशालिजगत्मां प्रकाशरूपं विना कथं स्यात् प्रकाशनिरपेक्षं च प्रादुर्भावात्मकप्रकाशविशिष्टं चेति वचोव्याहतं पितामेवाल्मस्य चारीति वा
क्यवदिति भावः । एतदेव स्फुटयति न प्रकाशं विनेति १२२ एवं च यज्जडेतत्प्रकाशसापेक्षमिति व्याप्तिः फलिता तामुदाहरणेन स्पष्टयति । न ह्यन्नाद्यमिति । अन्नमपानाख्यप्राणकरणकव्यापा
रविषयः आद्यं प्रथमभावि यस्य वागादिकरणकव्यापारविषयवत्कव्यादिविषयजातस्य तदन्नार्थं अताप्राणविशिष्टत्वेन भोक्ता प्रकाशरूपआत्मा स आद्यः प्रथमो यस्य वक्तृद्रष्टृश्रोत्रात्मभेदजातस्य
सोत्तायः एकस्मैवात्मनो 'वदन्वायपश्यन्नुचक्षुःशृण्वन्श्रोत्रम्' इत्यादि श्रुत्या करणोपाधिभिर्भेदप्रतिपादनात् तथाच इदमन्नमदनीयमिदं देवतव्यमिदं द्रष्टव्यमित्याद्याकारं ज्ञानमनृप्रभृतिप्रका
शं विना न प्रसिद्ध्यतीत्यर्थः । तत्र लौकिकं दृष्टांतमाह न ह्यंधकार इति । किंचिदूपादिमदूपादि । न ह्यंधकारे एव भवदुक्तव्याप्तेर्भगवद्व्याप्तिः कथं तस्यापि चक्षुःप्रकाशसापेक्षत्वात् नैवमित्याहं य
कारमिति १२३ ननु अंधकारस्य प्रकाशापेक्षत्वे विमानमित्याशंक्यानुमानमित्याह यथा घटादीति । यथा घटादिग्रहणे घटादिभ्योऽन्यः सूर्यादिप्रकाशः साधनं तथा तमसोऽन्यश्चक्षुःसंधीप्रकाशस्त
मसोऽग्रे साधनं स्यादित्यन्वयः तथाच अंधकारः प्रकाशसापेक्षो जडत्वाद्वाद्यादिवदित्यनुमानं फलितमिति बोध्यम् १२४

एवंव्याप्तिप्रसाध्यचक्षुरादिजन्यातः करणवृत्तीनां प्रकाशत्वेऽपि न डेट्वादात्मप्रकाशसापेक्षत्वं मात्मनः साधनमायदर्शयति चक्षुरादीति । क्रियते इति पूर्वोक्तं वाच्यं । ननु सूर्यादिप्रकाशानाम्यथासिद्धि-
रत आह न घटेनेत्यादि । तथाच यथा घटेन विषयत्वात्सूर्योभासयितुं न शक्यस्तथा विषयभूतेन सूर्यादिनापि चक्षुरादीति भावः विषयग्रहणे सहायतारूपमनुग्रहं सूर्यादिदेवः करोतीत्यन्यत् एवं च चक्षुरा-
दिप्रकाशः प्रकाशांतरसापेक्षः जडत्वात् व्यतिरेकआत्मवदित्यनुमानं फलितं तादृशप्रकाशस्य स्वतन्त्रस्यासंभवात्परिशेषात्मात्मसिद्धिरिति ध्येयम् १२५ ननु चक्षुरादिप्रकाशः प्रकाशांतरानपेक्षः प्रकाश-
त्वात्प्रदीपवदिति सत्प्रतिपक्ष इति आक्षेपमप्यादिषु व्यभिचारित्वेन दृष्टत्वात्प्रतिपक्षत्वेन संभवतीत्याह न च प्रदीपवदिति । नापेक्षते इति अनपेक्षणः न च्यादित्वाद्बुधः । सजातीयस्यानपेक्षणः
सजातीयानपेक्षणः सर्वः प्रकाशः सजातीयानपेक्ष इति नियमो न च कुतः मण्यादिषु प्रकाशेषु तथासाहचर्येण हेतुसाध्ययोः सर्वबादिभिरदृष्टदर्शनादित्यर्थः १३६ ननु प्रकाशत्वाविशेषेऽपि केन विशेषे-
ण प्रकाशस्य प्रकाशपेक्षेति मुहूर्त्वावेन पृच्छंतं प्रत्याह तत इति । ग्राह्यग्रहणेति भावप्रधानो निर्देशः तथाच प्रकाशत्वाविशेषेऽपि स्वल्पत्वबाहुल्येपरिच्छिन्नत्वव्यापकत्वे ग्राह्यग्रहणत्वयोः कारणे प्रयोज-
के व्याप्य इति यावत् यद्यत्परिच्छिन्नं तत्प्रकाशस्य तथादीपप्रकाशापेक्षया परिच्छिन्नमप्यादि यद्यद्व्यापकप्रकाशरूपं तत्प्रकाशकं यथा दीपादीति व्याप्तिः सिद्धेति भावः प्रकाशप्रकाशकत्वव्याप्यं

चक्षुरादिप्रकाशानां प्रकाशेन प्रकाशनम् ॥ क्रियते न घटेनात्र विरेषं प्रकाशते १२५ न च प्रदीपवत्सर्वः सजातीयानपेक्षणः ॥ मण्यादिषु तथाऽदृष्टि-
र्विद्यते सर्ववादिनाम् १२६ ततः स्वल्पत्वबाहुल्ये ग्राह्यग्रहणकारणे ॥ प्रकाशेन सजातित्वं बहुत्वं च मयि स्थितम् १२७ स्वल्पत्वादेव दृश्यास्याहुद्धिः
सर्वप्रकाशिनी ॥ मया यद्वत्तया दृश्यं भाना भानात्मकं जगत् १२८ अहं न कुत्रचिद्देशे स्थितोऽस्मि गवि गोत्ववत् ॥ नाहं कालेऽपि कस्मिंश्चिद्वाव्यस्ति च
मृतो यथा १२९ मृतोऽस्ति न पृथक् किंचित्सदसच्छब्दधीगतम् ॥ यथा घटात्पृथग्भूमिर्विध्यापुत्रश्च लभ्यते १३०

यत्प्रकाशत्वेऽपि व्यापकत्वं तद्वादात्मैत्युपनयं सूचयति प्रकाशेनेति । प्रकाशेन सजातित्वेऽपि सजातिमत्त्वं प्रकाशत्वमित्यर्थः बहुत्वे भूमपदार्थः व्यापकत्वं उभयमपि शोधिताहंपदार्थे आत्म-
निस्थितं ज्योतिर्ब्राह्मणभूमब्राह्मणादिश्रुतिभिर्विद्वदनुभवेन च प्रसिद्धमित्यर्थः १२७ एवं व्याप्तिपक्षधर्मतयोः सिद्धौ सत्यामनुमानं दर्शयति स्वल्पत्वादिति । स्वातिरिक्तसर्वप्रकाशिन्यपि बुद्धिर्म-
या दृश्या प्रकाश्यास्यादिति प्रतिज्ञा स्वल्पत्वात्परिच्छिन्नत्वादिति हेतुः उदाहरणं दर्शयति यद्वेदिति । तथा बुद्ध्या हिरण्यमर्भोपाधित्वेन व्यापकत्वात् तद्व्याप्येन प्रकाशरूपभावाभावात्मकं सूर्यो-
दिरूपं घटादिरूपं च जगत् यथा दृश्यं तद्वदित्यर्थः १२८ ननु श्रुत्योक्तमपि भूमरूपं चेत्सिनावतरति असंभावना प्रतिबंधादित्यतस्तद्व्याप्यत्रिविधपरिच्छेदासंभवरूपं तर्कस्फुटयति अहमित्यादि चतुर्भिः ।
यथा गोव्यक्तिरूपदेशपरिच्छिन्ना गोत्वजातिस्तथा हंकेनापि देशेनावच्छिन्नो न भवामि मां विनेतरदेशीयानां सत्ता प्रकाशानिर्वाहादिति भावः । कालपरिच्छेदाभावमाह नाहं कालेऽपि ति । व्यतिरेकं
दृष्टांतः यथा भावी अनागतः अस्तित्वमानः मृतोऽतीतः एते यथा कालावच्छिन्नास्तथा नाहमित्यर्थः १२९ भेदरूपवस्तुपरिच्छेदाभावमाह मत्त इति । सदसदित्युभयाकारकं शब्दधियं च गतं विष-
यत्वेन तयोर्भासमानं किंचिदपि मत्तः पृथङ्नास्ति । व्यतिरेके दृष्टांतः यथा घटादिति । भूमिः सदाकारशब्दशीगता वंध्यापुत्रश्चासदाकारशब्दधीगतो यथा घटात्पृथगेवं मत्तः किंचिदित्यर्थः १३०

ननु चिज्जडभेदोलौकिकप्रमाणसिद्धइत्याशंक्यतेपांस्वप्रगतप्रमाणवन्नातोम्यदार्त्तमिति श्रुतिबाधितभेदसाधनेशक्तिरित्याशयेन प्रपंचनिरूपितद्वैताभावेतस्याध्यस्तत्वं हेतुमाह मय्येवेति । स्पष्टम् ।
 फलितमाह तथाभूमेति । भूमाव्यापकः बहोर्भूरादेशः इमनिचप्रत्ययः भवितुप्रधानो निर्देशः उपसर्जनभूतं यद्विशेषणं तद्विशिष्टाभिधायकं पदं यदा विशेषणं प्राधान्येनाभिधत्ते तदा भावप्रधानो
 निर्देश इति व्यवहारः यथा गोत्वविशिष्टवाचकगोशब्दस्य नित्यो गोरिति वाक्ये गोत्वमात्राभिधाने यदा तु भावप्रत्ययांतः प्राधान्येन विशेषणाभिधानशीलः शब्दो भावप्रत्ययार्थमुपसर्जनीकृत्य विशिष्टं
 पुनराभिधत्ते तदा भवितुप्रधानो निर्देश इति व्यवहारः यथा प्रकृतो भूमशब्दोऽयं हि इमनिजंतत्वेन व्यापकत्वबहुत्ववाचकोपि प्रकृते व्यापकस्वरूपवाचक इति बोध्यम् १३१ ननु भेदांतराभावे पिष्टस्य स्व
 धर्मैर्भ्यो रूपादिभ्य इव मुखसत्त्वप्रकाशेभ्यो भेद आत्मनः स्यादेव तथा चागतो वस्तु परिच्छेद इत्यत आह सुखसत्त्वप्रकाशा इति । सुखमानंदः सत्त्वं सत्ता प्रकाशश्चित् एते चेद्यदि मत्तः सर्वांतराद्भिन्नाः
 स्युस्तदा ते सुखसत्त्वप्रकाशास्तेन स्युः सुखत्वादिभ्य एव च्युताः स्युरित्यर्थः तथा हि सुखं यदि भूमा आत्मनो भिन्नं स्यात्तदा वस्तु परिच्छेदेन भूमरूपहानात् सुखत्वादेव च्युतं स्यात् 'यो वै भूमा' इत्यादि
 श्रुतेः एवं सत्त्वमप्यात्मनः प्रकाशात्मकाद्भिद्यमानमसत्स्यात्सायकाभावात्प्रकाशोपि सद्रूपादात्मनो भिद्यमानो सत्स्यात्प्राणा मेकात्मकत्वे तु न कोपि दोष इति भावः । नन्वेवं सति कथं धर्मधर्मभेदव्य
 वहार इत्याशंक्य धर्मधर्मिभावो न गवाश्वदत्यन्तभिन्नयोर्नापि घटकुलशवदत्यन्तभिन्नयोस्तस्माद्भेदाभेदोभयसापेक्षेणापि व्यवहारेणाभेदपारमार्थिके लब्धेऽपि तादृशभेदस्यालाभात्सबद्धमुक्तमहीपालः

मय्येवं सकलं विश्वं देशकालादिरूपकम् ॥ नामरूपक्रियाव्याप्तमध्यस्तं स्रजिसर्पवत् ॥ तथाभूमाह मेकोत्रमतो नान्योऽस्ति कश्चन १३१ सुखसत्त्वप्रकाशाश्चे
 द्विन्नामतोनतेपिते ॥ अध्यस्तत्वेन सर्पादिसमास्तस्मादहं हिते १३२ तस्मात्प्रकाशनं युक्तं मया सर्वस्य वस्तुनः ॥ तेजसो तेजसो वापि मम नान्येन वस्तुना
 १३३ अतोहमस्य देहादेर्जडदुःखासदात्मनः ॥ सच्चिदानंदतां कुर्वन् प्रवेक्ष्यामि कलेवरम् १३४

न्यायेन कल्पितभेदेनापि तु प्यतीति गृहाण न च कल्पितेन सद्धितीयत्वं न हि गृहे स्वपन्स्वप्ने हृष्टराजमंडलः सद्धिनीय इति व्यवहियते प्रामाणिकैरित्याशयेनाह अध्यस्तत्वेनेति । यदितेऽध्यस्तामत्तोभिन्ना
 व्यवहृतास्तदारज्जुसर्पादिसमाः संतो न भेदप्रयोजकाः अध्यस्तत्वात् परमार्थतस्तु सुखसत्त्वप्रकाशा अहमेवमस्त्वरूपभृता एवेत्यर्थः तथा चोक्तं विवरणकारैः 'आनंदो विषयानुभवो नित्यत्वं चेति संति
 धर्माभिन्नत्वेऽपि पृथग्व्यावभासंते' इति १३२ ज्योतिर्ब्राह्मणार्थोपसंहारेण निगमयति तस्मादिति । तस्मात् व्यापकत्वे सति प्रकाशत्वात् मय्येव सर्वस्य वस्तुनस्तेजोऽस्तेजोरूपस्य जडस्य प्रकाशनं युक्तं
 ममतु सर्वप्रकाशकस्य घटेन सूर्यस्थे वाग्येन प्रकाशनं न युक्तं विषयस्य विषयि प्रकाशनाशक्तिरित्यर्थः १३३ एतादृशविचारस्य प्रकृतोपयोगं दर्शयति अतोहमिति । अतः पूर्वोक्तयुक्तया सर्वस्य
 जडसंघातस्य मदधीनसिद्धि कत्वेन मच्छेपत्वादहं कलेवरं प्रवेक्ष्यामि किमर्थं जडदुःखासदात्मने देहादेः स्वतादात्म्याध्यासात्सच्चिदानंदतां कुर्वन् कुर्वन् इत्यर्थः कुर्वन्निति शतप्रत्ययोल्लेखने त्वोः
 क्रियाया इति सूत्रेण हेतौ बोध्यः फलस्यापि हेतुत्वादर्थव्यवसतीति वत् । अत्रेदं विवेचनीयं अयं चतुर्दशश्लोकोक्तो विचारस्तथाग्रिमवाक्यव्याख्याने वक्ष्यमाणश्च एतद्व्यंजीवेन संभवति जीवस्येवं विचारे
 कृतकृत्यत्वेन प्रवेशानुपपत्तेः किंच सृष्टिस्थितिप्रलयप्रवेशानुग्रहास्तत्पदार्थेश्वरलक्षणानां तिसिद्धांतः तस्मादनादेरपि जीवस्येशप्रतिबिंबरूपस्योपाधिप्रवेशात् पूर्वमस्फुटतया कारणोपाधीश्वरतादा
 त्म्येनेश्वरनिष्ठोऽयं विचारस्तत्र जीवेऽभेदमादाय बुद्धेस्तत्त्वावतारणाय श्रुत्या न्यवत्त इति निविरोधः जीवत्ववाधहेतुस्तु विचारः अवस्थात्रयदर्शनानंतरं वक्ष्यमाणो बोध्य इति १३४

॥ १० ॥

प्रवेशस्य द्वे प्रयोजने भोगोऽपवर्गश्च अपवर्गश्च स्वरूपज्ञानमपवृज्यते नेनेति व्युत्पत्तेः तत्र भोक्तृत्वापयोगिचित्स्वरूपविचारः पूर्वमुक्तः अथ यत्सं इहायतितत्करोतीति न्यायेन द्वितीयप्रयोजनोपयोगि विचारश्च कर्तव्यतरेण प्रपद्य इत्यादिको हर्मित्यंतवाक्यमुपबृंहयति इति संचिंत्येत्यादिसप्तत्रिंशच्छ्लोके । पूर्वाह्णं स्पष्टं । चिन्ताकारमाह द्वारमित्यादि । चेतनस्य हि ज्ञानशक्तिः क्रियाशक्तिश्चेति द्वावुपाधी । तत्र सत्त्वप्रधानो मायापरिणामो बाहुद्विर्वाचित्प्रतिविंबग्राहितया ज्ञानशक्तिरिति व्यवहित्यते तत्र ज्ञानेन्द्रियाणि ज्ञानशक्तिरपंचः कर्मेन्द्रियाणि तु क्रियाशक्तिरित्यन्यत्र विस्तरः तथा च मे ज्ञानशक्तेरालोचनप्रधानज्ञानशक्त्युपाधिकस्य योग्यं किं द्वारं भवेदित्यर्थः व्यापकस्योपाधि मंतराप्रवेशानुपपत्तेरिति भावः पूर्वसंदेयतुद्धेः प्रतिविंबग्राहितायाः प्रवेशात्कः इदानीं तु प्रतिविंबविशिष्टतुद्धेः नोपपत्तयेति विशेषः १३५ अनुयेन केनापि मार्गेण प्रवेशो विवेक इति चेज्जडत्वेन मार्गदोषमपश्यतः क्रियाशक्तेः प्राणस्यैव स योग्यो न तु मम सर्वोत्कृष्टस्येत्याह प्रपदाग्रेणेति द्वाभ्यां । पादस्याग्रं प्रपदंतस्य प्रतिने मार्गेण सर्वतोऽवस्तनेन प्राणविष्टवान् तत्र हेतुर्भविशेषणं क्रियाशक्तिरिति दृश्यते च मुख्ययाज्जडानां चेतनारंभपरादाग्रप्रयमं क्रियेति इदमन्यद्वाराणां अपि भृत्यप्रवेशादीनां स्वप्रवेशा योग्यत्वेऽप्यलक्षणं स्वस्य ज्ञानशक्तेः सर्वोत्कृष्टत्वेनैव स्वस्य तन्मार्गं प्रवेशानर्हत्वं सूचनापस्यस्मिन्विशेषं सूक्ष्मयति नहि चेष्टेति स्पष्टम् १३६ ज्ञानशक्तिवदिवविचारान्तरमपि विधेयमित्याह ज्ञानशक्तिरिति । यतो ह ज्ञानशक्तिस्ततो योग्यमार्गमिवेश्वरमात्मानमविचार्य कथं प्रवेक्ष्यामि किंतु स्वरूपमपि विचार्य प्रवेशो युक्त इत्थं पुनरचितयद्विचारान्तरं कृतवानित्यर्थः १३७ आत्मविचारस्वरूप

इति संचिंत्य देवोऽसौ पुनार्थितामुवापह ॥ द्वारमत्र प्रवेशे मे ज्ञानशक्तेर्भवेद्विक्रिम् १३५ प्रपदाग्रेण पूर्वाहिक्रियाशक्तिः प्रविष्टवान् ॥ नहि चेष्टापि मां हित्वा जडानां रथवद्भवत् १३६ ज्ञानशक्तिस्ततोऽद्याहं कथमात्मानमविश्वम् ॥ अविचार्य प्रवेक्ष्यामीत्येवं पुनरचितयत् १३७ इदं विचारयामास स्वात्मनोऽब्रुभुत्सया ॥ देहो नात्मा वैदिकानां सुप्रसिद्धोऽपि हेतुभिः १३८ दृश्यत्वादिभिरात्मज्ञैः शक्यो दर्शयितुं नृणाम् ॥ अपि देहोऽत्र कोनामसंवातेऽवगते सति १३९ ज्ञानकर्मेन्द्रियप्राणभूतानां पंचतापुनः ॥ सप्तताचत्वरगादीनां धातूनां च त्रितापुनः १४० दोषाणामपि वाताख्यकफपित्तात्मनामिह ॥ विष्णुत्रयोस्तथा द्वित्वं तद्वत्स्वेदाख्यपूययोः १४१

प्रवतार्यं प्रपंचयति । इदमित्यादिना । ननु किमर्थं विचारः । देहस्यानात्मत्वेन प्रसिद्धत्वादिति चेत्सत्यं वेदतात्पर्यवतां कुशलाणां विचारापेक्षाभावेऽपि संशयानुत्पन्नामुपकाराय विचार आरभ्यत एवेत्याह देहो नात्मेति ॥ यद्यपि वैदिकानां दृष्टेर्देहो नात्मा प्रसिद्धस्तथापि नृणां कुते दृश्यत्वादिभिर्हेतुभिरात्मज्ञैर्दर्शयितुं शक्य इत्युत्तरार्द्धेनावयः देहो नात्मा दृश्यत्वाज्जडत्वात्परिच्छिन्नत्वाच्चन्यतिरेके आत्मवदित्यनुमानकोऽयम् १३८ दृश्यत्वादिभिरिति । पूर्वाह्णं व्याख्यातं । आदिपदं नूतनमनिर्वचनीयत्वं स्फुटयितुमाह अपि देह इत्यादि । अपि न हि त्वं तं तं मप्युच्यत इत्यर्थः अत्रानुभवगोचरे कोनामदेहः ननु प्रसिद्ध एव संघात इति चेदपातप्रसिद्धेरकिञ्चित्करत्वा न्यायाऽविरुद्धा प्रसिद्धिर्वाच्या तथा च संहननं परस्परमिलनं परस्परसंबन्ध इत्यागां सच सर्वेयः सप्रानानामेव वाच्यः योग्ययोग्ये न संवध्यते इति न्यायादिप्राशयेनैन्द्रियत्वादियर्थैः सजातीयानां संघातान्त्रिभिर्दर्शयिष्यन्तं संघातविभागे विवेकविशिष्टाभुवं हेतुतयाह संघातेऽवगते इति । अवगते विविच्य दृष्टे सतीत्युत्तरश्लोकात्रयाभिहेतुत्वेनाभ्येति १३९ ज्ञानेति । वर्तत इति पंचतादौ योज्यं ज्ञानेन्द्रियाणां पंचताश्रोत्रत्वक्चक्षुर्ग्राणरसनभेदात् कर्मेन्द्रियाणां वाक्पाणिपादरायूपस्थभेदान् प्राणानां प्राणापाननोदानसमानभेदात् त्वमादीनां सप्ततात्वसप्तलक्ष्यसमेदोस्थमज्जरेतोभेदात् त्रितापुनरित्युत्तरान्वयि १४० दोषाणामिति । कफवातापित्तात्मनां दोषाणां त्रितात्रित्वं वर्तते विष्णुत्रयोर्द्विर्वर्तते स्वे

दृश्ययोग्यतां तु कदचमोदित्वं वर्तते १४१

आनंत्यमिति । समुदायिनामपरिमेयत्वादपरिमेयः केशलोमादेः संपातइत्यर्थः अस्मिन्संपातसमुदायेकोनामसंपातोदेहः एतेषांसंपातानांसंपातोवापत्येक्याएतेसंपाताः नोभयमपीत्याह स
मुदायइति । वस्तुसन्वास्तवः निर्वक्तृशक्यइतियावत् तादृशोभयतीत्यर्थः १४२ समुदायस्यदिविषयाविर्वचनीयत्वंस्फुटयति सक्रिमित्रितार्थेन । ससमुदायस्तेभ्यःसमुदायिभ्योमहासमु
दायावांतरसमुदायान्यतरघटकेभ्योभिन्नोवाथवासमुदायिनःसमुदायघटकस्वरूपाभिन्नएवेत्यर्थः भिन्नत्वपक्षेदोषमाह आद्येत्विति । समुदायिभ्यःसमुदायोभिन्नइत्यत्रपूर्वमुक्तंनवीशद्वि
कशतसमेष्टौकेयदुक्तंयायाधिरुद्धाप्रसिद्धिर्वाच्येत्याकारंतदेवदूषणंप्रसंजनीयमित्यर्थः यथान्यायानुसारिणलज्जातीयसंपातादयोविजातीयसंपातोन्संभवतिएवंसमुदायिनामपेक्षाबुद्धिविशे
पविषयस्वरूपभिन्नःसमुदायोन्संभवतीतिभावः समुदाय्यभिन्नत्वपक्षेदोषमाह एकैकस्मिन्निति । एकैकस्मिन्नवान्नसमुदायेवातद्वटकप्रत्येकैदियादिस्वरूपेवासमुदायव्यवहारस्यदे
हव्यवहारस्यचादर्शनाद्धितीयपक्षःसमुदायिभ्यःसमुदायोभिन्नइत्याकारोपिनसंभवतीत्यर्थः १४३ ननुनप्रत्येकस्वरूपंनयतदतिरिक्तःसमुदायोभ्युपगम्यतेकिंतुमिलितास्तएत्यतआह सर्वेते
इति । सर्वेतेसमुदायिनोमिलिताःसंतःससमुदायःस्यादितेचेत्तथाचपुनरुक्तयाप्रतिरिक्त्यर्थः पुनरुक्तिरुपपद्यते सर्वेषामिति । सर्वेषांसमुदायिनांयन्मेलनमेकबुद्ध्याविषयीकरणरूपंसमु
दायइतिस्थितिर्मर्त्यादासर्वत्रंतसिद्धांतः तथाचमिलितामेलनरूपसमुदायविशिष्टाःसमुदायइत्यागतं तर्हिदेवदत्तोपनीजतइत्यत्रयथाविशेषेवाथाज्ञातत्वस्यधनेन्यवस्तथान्वयेसमुदायःसमुदायइ

आनंत्यकेशलोमादेर्वर्ततेऽत्रपृथक्कृते ॥ अस्मिन्कोनामदेहःस्यात्समुदायोन्वस्तुसन् १४२ सक्रितेभ्योविभेदःस्यादथवासमुदायिनः ॥ आद्येत्वदर्शनंपूर्वमुक्तं
मेवहिदूषणम् ॥ एकैकस्मिन्नदृष्टत्वाद्वितीयोपपद्यते १४३ सर्वेतेमिलिताःसस्यात्तथाचपुनरुक्तता ॥ सर्वेषामेलनंनामसमुदायइतिस्थितिः १४४ मेलनं
नामसंबंधस्तादात्म्यमथवापरम् ॥ तादात्म्येसतिचैक्येनमेलनंदुर्घटंभवेत् १४५ अपरंनहिसंबंधशब्दार्थलभतेकाचित् ॥ समोबंधेस्तथाकोर्थःकथनीयत्वयाऽधु
ना १४६ सम्यक्त्वंसंघनेरर्थोबंधेऽपिवापिबंधनम् ॥ नचैतमपिपश्यामोविनातेवचनंकचित् १४७

तिलघ्येतापुनरुक्तिःस्पष्टेतिभावः १४४ तर्हिमेलनमेवसमुदायोस्तित्वाशक्याह ॥ मेलनमिति ॥ मेलनंसंबंधरूपमित्युक्तं तन्मेलनंसमवायस्थानेमीमांसकैरभिविक्तंपतादात्म्यंभेदसहिष्णुर
भेदस्तादात्म्यमितिलक्षितंदभिमंतपरंवा नाशइत्याह तादात्म्येइति । तादात्म्यस्थलेभेदाभेदयोर्वास्तवयोःसमुच्चयासंभवाग्निरपेक्षत्वेनाभेदोवास्तवोभेदःकल्पितइतिसिद्धांतः तथाचवास्तवे
यथेमेलनंदुर्घटंभवेत्तथाचव्याघातापत्तिरितिभावः १४५ अपरपक्षंनिराचष्टे अपरमिति । बुधइतिशेषः स्पष्टार्थः । संयोगस्यसंयुक्तस्वरूपातिरिक्तस्याननुभवेनप्राभाकरैरेवविकल्पमात्र
त्वंकिंतुसमवायस्यचसंबंध्यतिरिक्तस्यांगीकारितस्यचसंबंधमंतरास्थित्यसंभवात्तदर्थसंबंधांतरांगीकारेऽन्वस्थापयतात्सन्निरस्तः किंचवृक्षसमुदायोन्मत्प्यादौसंयोगसमवाययोरनुपलंभशेतिभारतः
नित्यसंबंधशब्दव्यवहारोसंभवेनसंबंधनिरूपणासंभवात्संबंधरूपःसमुदायोन्वक्तृशक्यइत्याशयेनाह समोबंधेरिति । संबन्धशब्देसमःसमित्युपसर्गस्यवैवैवयाताश्चोर्थइतिपृष्टेत्वयावक्तव्य
मित्यर्थः १४६ सम्यक्त्वमिति । संघनेःसंज्ञकस्यसम्यक्त्वमर्थःबन्धेऽपिबंधनमितिचेत्त्वयावक्तव्यमर्थोतरासंभवादित्यर्थः एतमपितेवचनंविनाकचित्सांसारिकेवस्तुनिनपश्यामःकिंतु
त्यश्चनएव तथाचसंबंधशब्दार्थोपोलोकिकोविकल्पमात्रंसंबंधरूपःसमुदायस्तुसुतरामितिभावः १४७

एतदेवस्फुटयति कालत्रयइतिचतुर्भिः । नपर्येतिनपरिणमतेनान्यथाभवतीत्यर्थः पर्येतिचेदमिति । प्रतिक्षणपरिणामिनोहिसर्वेभावाः कतेचितिशक्तेरितिसांख्यसिद्धांतादतोऽन्यदार्तमिति श्रुतेऽप्येतिभावः १४८ बंधनंचेति । उभयोर्बध्यमानयोर्द्वयनंतत्ताभ्यां पृथग्भूतं दृष्टं यथारजोभिन्नत्वेन दृष्टं योरुभयोर्गोस्ताभ्यां पृथग्भूतारज्जुरित्यन्वयः १४९ अपिसूतमिति । सूतं घनावयवंतद्वंधनं लोके दृष्टं व्यतिरेके दृष्टांतः आकाशेनेति स्पष्टम् १५० नचदेहेति । तथारज्ज्वादिवन्मूर्तं शेषं स्पष्टम् १५१ एवं संघाते दिदृहति पक्षं निराकृत्य संघातघटकानामिन्द्रियादीनामनात्मत्वं बोधयति तस्मादित्यादिना । आत्मबोधने जिज्ञासुं प्रति आत्मबोधने कर्तव्ये ईन्द्रियादीनामनात्मत्वे विद्वदनुभवंतावदाह ईन्द्रियादेरिति । आत्मताहिसर्वीतरतासाक्षिभास्यतया ततो घटादिव द्वाह्यत्वेन ईन्द्रियादेर्न संभवतीति भावः यद्यपीन्द्रियत्वेन रूपेण न ईन्द्रियाणां साक्षिभ्यस्तथापि पश्यामि जिज्ञासामीत्याद्याकारेण प्रसिद्धमेवेति १५२ अनुमानमपि दर्शयति देहस्येवेति । ईन्द्रियादिरनात्मा दृश्यत्वादिभ्यो देहवदित्यनुमानस्वरूपं ननु कर्तृत्वमात्मलक्षणं शैवशास्त्रे प्रसिद्धं कर्तृत्वं च स्वातंत्र्यं तं ईन्द्रियादीनां व्यापारे स्फुटमित्याशंक्य स्वातंत्र्यव्यापकचेतन्याभावं व्याप्याभावदर्शनायाह अचेतन्यमिति । सर्वतः सर्वेषु सार्वविभक्तिकस्तसिः तथाच मामात्मानं विना मत्तादात्म्याध्यासं विना ते पुष्पाणादिषु ईन्द्रियातेषु सर्वेष्वचेतन्यं प्राप्तं कथं न्विदं महते इति व्याख्याने तथापि न विनात्मा कालत्रयेन पर्येतितत्सम्यगिति गीयते ॥ पर्येति चेदसकलं जडत्वाद्द्रज्जुसर्पवत् १४८ बंधनंच तथा दृष्टमुभयोर्बध्यमानयोः ॥ पृथग्भूतं यथारज्जुर्दृष्टयोरुभयोर्गोः १४९ अपिसूतंच तदृष्टं नामूर्तं कापि बंधनम् ॥ आकाशेन न बध्यते घटस्तं भपटादयः १५० नचदेहेतथा किंचित्त्वानामिह बंधनम् ॥ दृश्यते तेन संबंधशब्दार्थो नास्तिकश्चन १५१ तस्मादेकैकशस्त्वेतद्विचार्य स्वात्मबोधने ॥ ईन्द्रियादेर्न चाप्यत्र दृश्यते त्वात्मता कचित् १५२ देहस्येवाप्यनात्मत्वमिन्द्रियादेः सुनिश्चितम् ॥ अचेतन्यमपि प्राप्तं मासृते तेषु सर्वतः १५३ अचेतनानां व्यापारे स्वातंत्र्यं नास्ति कुत्रचित् ॥ रथादयो न गच्छंति गवादीन् परिहाय हि १५४ व्यापारास्तेन वागादेर्मल्लता एव सर्वतः ॥ क्रियाज्ञानात्मका ये स्युरिन्द्रियानिन्द्रियस्य हि १५५ यद्यपि स्यादमीषां हि स्वातंत्र्यं व्यापृतौ कचित् ॥ वागादीनां तथाप्येतेनान्यव्यापृतिषु क्षमाः १५६ वदनादानगतयो विसर्गानंदकावपि ॥ कर्मेन्द्रियाणां व्यापाराः प्रत्येकं नियता यतः १५७ दर्शनश्रवणघ्राणरसनस्पर्शनानि च ॥ ज्ञानेन्द्रियाणां व्यापारा नियतास्तेपि पूर्ववत् १५८

नमित्यादिग्रंथेन निर्णीतमित्यर्थः १५३ चैतन्यनिवृत्तौ तद्व्याप्य स्वातंत्र्यस्यापि निवृत्तिरिति दर्शयति अचेतनानामिति । तत्र प्रसिद्धो दृष्टांतः रथादय इति । स्फुटम् १५४ अतस्तल्लक्षणमपि आत्मन्येव पर्यवस्यतीत्याह व्यापारा इति । तेन मां विना सर्वेषां चैतन्यप्रयुक्तस्वातंत्र्याभावेन ईन्द्रियानिन्द्रियस्य ईन्द्रियत्वेनानिन्द्रियत्वेन प्राणत्वादिना प्रसिद्धस्य वागादेः करणस्य ये क्रियात्मका व्यापाराः प्राणकर्मेन्द्रियसंबन्धिनेषु च ज्ञानात्मका व्यापारा अंतःकरणज्ञानेन्द्रियसंबन्धिनस्ते सर्वे मत्कृता मयैव सन्निविमात्रेण प्रयुक्ता इति पर्यवस्यतीत्यर्थः १५५ 'स्वव्यापारे स्वतंत्रत्वं सर्वत्राप्यस्ति कारके' इति श्री हर्षाद्युक्तीत्यावागादीनां स्वव्यापारे स्वतंत्रत्वाभ्युपगमे पितेपामात्मत्वं न संभवति आत्मा हि सर्वत्र सन्निहित उच्यते अतिसातत्येन गच्छति सर्वत्र सन्निवृत्त इति व्युत्पत्तेस्तद्व्यापारपरेषु न संभवतीत्याह यद्यपीति । क्वचिद्वदनादिरूपायां व्यापृतौ व्यापारे अमीषां वागादीनां स्वातंत्र्यं यद्यप्यभ्युपगम्येत तथापि इतरव्यापारे न क्षमा अभ्युपगं नुमपि न क्षमा इत्यर्थः तथाच दुर्लभमेषामात्मत्वमिति भावः १५६ एतदेव प्रपंचयति वदनेत्याद्यष्टभिः । शब्दोच्चारणग्रहणगमनमलोत्सर्गानंदाः क्रमेण वाक्पाणिपादपायूपस्थानां व्यापाराः नन्वप्येपि कुतो न स्युरत आह यतः प्रत्येकं नियताः आधिकारिकेपुरा ज्ञेयमया सर्वाधिपतिना व्यवस्थापिताः 'सत्तेनुर्विचरण' इत्यादि श्रुतिभ्यः तथाच ते पां व्यापारनियम एव मां सर्वात्मानं शेषिणं बोधयतीति भावः एवमप्येपि १५७ दर्शनेति । ज्ञानेन्द्रियाणां चक्षुःश्रोत्रघ्राणरसनत्वगाह्यानां । शेषं स्पष्टम् १५८

प्राणस्यासाधारणकार्यमाह प्राणस्येति । पूर्ववदित्यनुषज्यते प्राणस्यापि पूर्ववदव्यापारो नियतः कथं यतः प्राणनापाननादिभेदेनानाविधाश्चित्रान्नपानयोः सूक्ष्मनाडीच्छिद्रेषु व्यवस्थापक
तयाऽद्भुतागतिः क्रियाएकं कार्यं भवेत् तस्य सचित्रस्थानीयतां वृचयितुं द्वितीयं कार्यं मपि दर्शयति जीवनामिति । चकारोभिन्नरूपः जीवनं च तत्कृतमित्यन्वयः जीवनं प्राणवारणं तच्च प्राणोत्क्रमणे
स्थातुमशक्तानां प्राणशरणीकरणेन लब्धप्राणसंज्ञानां वागादीनां स्थितिहेतुत्वमिति प्राणेंद्रियसंवाद्ब्राह्मणे स्पष्टम् इति व्यापारद्वयविहायान्यस्य व्यापारस्यासौ प्राणः कारणं न भवतीत्यर्थः १५९ संकल्पे
ति । संकल्पः ईन्द्रियविषयस्य प्रकारान्वेषणं ज्ञानं निश्चयः अहंकारोऽभिमानः चेतनमनुसंधानं एतानि मनोबुद्धयहंकारचित्तानां नियता व्यापारा इत्यर्थः १६० एवं करणव्यापारमभिधाय प्रसंगेन भूता
नां विषयाणां च व्यापारान्दर्शयति धारणमिति द्वाभ्यां । धारणं पात्रवद्वृत्तादेः स्थितिहेतुत्वं पाकआमृतनिवर्तनं व्यूहनं संकोचविकासादिभेदेन विविच्य ऊहनं क्रिया अवकाशता स्थितौ प्रसरणे चानुकूलत्वं
यत एवोक्तं वाचस्पतिमिश्रेण चाकाशनाभविष्यत्तदन्वयोऽस्य संपीडितानि भूतानि न सुचीभिरेव मेत्स्यंतेति एते पृथिव्यप्तेजोवाय्वाकाशानां नियतव्यापाराः नन्वेवैपिमोक्षधर्मादौ पृथिव्यादिव्यापारा
उक्ता अत आह नचेतरदिति । ते चैतेषां भवावांतरविशेषा इति भावः १६१ शब्दस्पर्शेति । शब्दादिविषयाणां भिन्नमेव व्यापृतिर्न्यापारः यत् श्रोत्रादीन्द्रियाणामात्मनः स्वभावस्य दर्शनं स्फुटीकरणमि
त्यर्थः ' आत्मा यत्नो धृतिर्बुद्धिः स्वभावो ब्रह्मवर्त्म च ' इति कोश उक्तः । इन्द्रियाणां हि स्वभावो बंधकत्वरूपं ग्रहत्वं तच्च विषयसंबंधमंतरानस्फुटीभवति अतएव विषयाणामतिग्रहत्वमुक्तमार्तभागत्रा

प्राणस्यापि गतिश्चित्रानानाभेदायतो भवेत् ॥ जीवनं तत्कृतं चेति नासावन्यस्य कारणम् १५९ संकल्पज्ञानाहंकारचेतनान्येव सर्वतः ॥ अंतःकरणरूपाद्धि मन
आदेश्यतुष्टयात् १६० धारणं क्लेदनं पाको व्यूहनं चावकाशता ॥ पृथिव्यादि महाभूतकार्यमेतन्नचेतरत् १६१ शब्दस्पर्शरूपरसगंधानां व्यापृतिस्त्वयम् ॥
श्रोत्रत्वज्ञेनेत्ररसनघ्राणानामात्मदर्शनम् १६२ बुद्धेर्यद्यपि सार्वज्ञ्यमन्याधीनं तथापि हि ॥ अज्ञतापि च तस्यायदृष्टास्माभिर्हि सर्वदा १६३ जीवनस्य च हेतुः
स्यादात्मा यद्यप्यसुः स्वयम् ॥ तथापि मदलादेव जीवने हेतुरत्र हि १६४

क्षणे इति भावः १६२ ननु अन्यस्य स्वातंत्र्यासंभवेऽपि विज्ञानशक्तितया सर्वज्ञोपाये बुद्धेरात्मत्वमुक्तलक्षणमस्त्वित्याशंक्याह बुद्धेरिति । सार्वज्ञ्यं सर्वज्ञस्य भावं सर्वज्ञोपाधित्वमिति यावत् तद्यथापि
बुद्धेः प्रसिद्धे तथापि सात्मत्वं नाहंति यतः तत्सर्वविषयकत्वरूपं सार्वज्ञ्यमन्याधीनमित्यर्थः । अयं भावः एकश्चिद्व्यापृतिर्विश्वप्रकाशको ज्ञानपदस्य मुख्यार्थः बुद्धिस्तु स्वलेपेन घटकुड्यादीन् जलं यथा
प्रतिबिम्बयोग्यान् करोति एवं पदार्थान् स्वसंबंधेन चित्प्रतिबिम्बग्रहणयोग्यान् कुर्वती आवरणं चाऽभिभवन्ती स्वयंचतत्प्रतिबिम्बं गृह्णन्ती ज्ञानपदस्य गौणार्थः तथा च सूर्यादिप्रतिबिम्बविशिष्टतया कुड्यादिभा
सकस्यापि दर्पणस्य यथानुप्रकाशरूपत्वं तथा बुद्धेरिति अन्यथा तस्याजडायाः प्रकाशरूपत्वेऽपि शिलांतरगतदीपसदृशवत्साक्षिणविना सिद्धे दुर्लभत्वादिति एवं च बुद्धेर्भूतसंनिधौ सर्वशक्तत्वेऽपि श्री
कृष्णचिमुक्ताज्जनयन्मां विनाऽशक्तत्वात् सात्मत्वमिति भावः । एतदेव दर्शयति अज्ञतापीति । अज्ञतापि जडापितस्या अस्माभिर्मया सर्वोत्तरेण विषयाकरणपरिणताया भासनादृष्टानिर्णयितेत्यर्थः अस्मा
भिरेति ' अस्मदोद्देश्ये ' इति सूत्रेण ब्रह्मचर्यं सर्वोत्कृष्टज्ञानशक्तिभासकतयात्मनो निरतिशयोत्कर्षव्यंजयति १६३ एवं ज्ञानशक्तेरात्मत्वं दर्शयित्वा क्रियाशक्तेः प्राणस्य तत्पूर्वसाधितमपि तत्र श्रु
तिदर्शयितुमनुवदति जीवनस्येति । यद्यपि असुः प्राणः स्वयं जीवनस्य हेतुः तथा आत्मापि इन्द्रियापेक्षया उत्तरोपि तथापि मदलात्मकचर्तुकात्तस्य संवरणात् सन्निधौ त्रेणाज्ञाकारादेव तस्य जीवनहेतुत्वमा
त्मत्वे चातोनासापि मुख्यमात्मत्वमहंतीति भावः यल्लक्षणं लक्षणं संवरणे इति धातोर्निष्पत्तेरप्युक्तं तादृशं यथा यदा मदलात्मत्सामर्थ्यादित्यर्थः इत्यतः अत्रार्थेति निरीयश्रुतिरिति शेषः १६४

तांश्रुतिपठति नप्राणेनेति । प्राणापानौनजीवनप्रयोजकोक्तुसन्निधिमित्रेणतयोःप्रवर्तकोनियामकथं आत्मासंएवेतिश्रुत्यर्थः १६२ फलितमाह ततएकैकशइति । तेषांपूर्वीक्तानांवागादीनां प्रत्येकमात्मत्वासंभवेउपस्तत्रात्मणोक्तलक्षणासंभवमपिहेतुतयाह आत्मैति । सर्वेषामर्थानांप्राणादीनांहेतुःप्रयोजकः यएतान्सन्निधिमित्रेणप्रवर्तयति यदर्थमेतेप्रवर्ततेचस आत्मास्यात् यःप्राणेन प्राणितीत्यादिलक्षणसंभवात् अन्यत्रनुतदसंभवमाह नैतेइति १६६ अथवागादयःपरार्थाःसंहतत्वात्गृहादिवदित्यनुमानंशेषित्वेनात्मबोधकंहेतोरपामनात्मत्वसूचकंचेनश्रुत्यनुगृहीतमाह पदार्थानायिति । संहतत्वेनसंहत्येतैर्मिलित्वाकार्यकारित्वेनेत्यर्थः यद्वासंघातरूपत्वेनेत्यर्थः तत्राद्याथैवागादयः प्रत्येकंपक्षः गृहास्यादयःकारणानितेषामित्यर्थेनस्तंभकुड्यादीनांहृष्टांतत्वं द्वितीयाथैवागादिसंघातस्यपक्षता संघातरूपगृहादीनांचदृष्टांततेतिविवेकः एषुपरार्थेषुममान्यपक्षस्यात्मतास्वरूपताकथंनकथमप्येतेप्रस्वरूपीभवितुमर्हाइतिभावः १६७ एवंसंहतत्वस्य हेनोगृहादिसपक्षसत्त्वंवागादिपक्षसत्त्वमात्मनोविपक्षाद्यावृत्तिश्चदर्शिताअयायित्वमसत्प्रतिपक्षत्वंचदर्शयति वागादयइति । वागादयःप्रत्येकंस्तंभकुड्यादिवत्स्वार्थानभवंतिमिलिताअपिगृहादिवन्नस्वार्थान्यथाकरणवलक्षणात्स्वरूपादेवतेच्यवेयुः हिशब्दःप्रसिद्धिद्योतकः अतोबाधंप्रत्यनुमानंवक्तुंनकोपिशक्तइतिभावः फलितमाह अतोनाहमिमेइति । यदासर्वमिलिताअपिम त्स्वरूपतानाहंतितादकिमुतप्रत्येकमित्यर्थः १६८ ननुएवंसति एतेसर्वतेश्वरस्यभूतत्वादेवशब्दोच्चारणादिकार्यमनियुक्ताअपिभवद्भयेनकारिष्यंत्येवार्कितवप्रवेशेनेत्याशंक्य सत्यं अन्यकार्यसं

नप्राणेननापानेनमर्त्योजीवतिकश्चन ॥ अपरेणेतुजीवंतियस्मिन्नेताषुपाश्रितौ १६९ ततएकैकशस्तेषांनात्मतास्यात्कथंचन ॥ आत्मासर्वार्थहेतुःस्यान्नै तेसर्वार्थकारणम् १६६ पदार्थानांगृहादीनांसंहतत्वेनहेतुना ॥ अनात्मतामयादृष्टाकथमेवात्मतामम १६७ वागादयो नहिस्वार्थाःप्रत्येकमिलिताअपि ॥ अतोनाहमिमेसर्वकथमेकैकशोस्म्यमी १६८ एतेचनविजानंतिमांसर्वस्यापिकारणम् ॥ एतैरभिन्नतांप्राप्यकोहमस्मीतिचितये १६९ अस्तुवायादृशस्ता दृक्किं कृत्वाचितयानया ॥ प्रविश्यैषांसुखंदत्वाप्रतिपत्स्येनिजंवपुः १७०

पादनेपियन्मप्रशोभित्वेनमहावाक्यप्रतिपाद्याखंडेकरसत्त्वेनचज्ञानंतदभ्येर्दुःसंपादत्वेनमयैवप्रविश्यविधेयमितियदिवाचेत्यादिभागतात्पर्यदर्शयन्नाह एतेचेति । एतेस्वकार्यारंभकाअपिमांसांतरत्वं पदार्थत्वेननविजानंति सर्वस्यकारणंतत्पदार्थमपिमानंजानंति किमुतवाक्यार्थत्वेन अतोहमेवप्रविश्यकोहमितिचितये प्रवेशस्यस्वरूपंस्पष्टयति एतैरभिन्नतामिति । अहंवाचिमजिब्रामित्याद्यभिमानएवप्रवेशःप्रतिविवाचच्छेदपदव्यवहार्यइतिभावः १६९ ननुविचारितप्रायमात्मतत्त्वमधुनैवनिर्णयार्थं किंविषयसंसारेप्रवेशेनान्योपकारायप्रवेशस्तृपकार्याणांजडत्वाद्विफलइतिचेत् कार्याणि प्रतिबध्नंतीचिकीर्षान्यत्रजायंते इतिन्यायेनप्रवेशेच्छाकालेविचारंतरंविफलत्वेननविधेयमित्याह अस्तुवेति । यादृशोममात्मातादृशस्तुअनयाएतत्कालिकयात्मचित्तयाकृत्वाचित्तयाविफलत्वे नकृत्वाचित्तासमानयाकिंनकिमपिप्रयोजनमित्यर्थः कृत्वाचित्ताभ्युपगम्यवादः 'यथायदिवेतरथाब्रह्मचर्यादेवप्रव्रजेत्' इत्यादिजाबालश्रुतिःसंन्यासविधायिकानस्यादित्यभ्युपगम्यपरा मर्शजैमिनिरित्याद्यधिकरणंप्रवर्तितम् यथावेहैवपट्टंपचाशदधिकशततमेष्टोकेचेतनमन्तराशक्तानांकरणानांस्वव्यापारेस्वातंत्र्यमभ्युपगम्यान्वयापाराक्षमत्वाभिधानं साकृत्वाचित्ताविफलत्वेनम सिद्धा 'आक्षेपेचापवादचप्राप्त्यालक्षणकर्माणि । प्रयोजनंनयत्कृत्यंयच्चकृत्वाप्रवर्तते' इतिवचनात् तद्वदियमपीतिभावः अतःप्रवेशस्यप्रयोजनद्वयमेवालोचनीयमालोचितमित्याह प्रविश्येति । प्रति

कतरेणप्रपद्येइत्यशस्यकोहमित्यंतवाक्यादौनिर्देशेनद्वारचिंतायाःप्राधान्यं सूचितंस्पष्टयतिइतिसंचित्येति स्पष्टम् १७१ सएतमेवसीमानमित्यादिनांदनमित्यंतंवाक्यं व्याचष्टे सदेवइत्यादि
सार्धैःपंचभिः । ससर्वदेवानांजनकःपितादेवःपरमेश्वरोभूत्यप्रवेशमार्गंस्वानुचितमालोच्यतांमूर्धंसीमानमात्मसन्निधिमात्रेणविदार्यात्रशरीरेसमाविशदित्यन्वयः सीमःप्रसिद्धार्थविशेषण
द्वयम् कपालत्रयमध्यगांकपालानांत्रयाणिनवेतियावत् तेषामध्यगां'नवकपालंवैशिरः'इतिमुखविशिष्टस्यशिरस्त्वप्रतिपादकश्रुतेः यद्वा कपालानांवामदक्षिणपुरतोभवानांमध्यमूर्धकपालंतद्रत
मित्यर्थः 'द्वौगंडौचकपालानिचत्वारि'इतिपाज्ञवल्क्यस्मृतेः वस्तुतस्तुएतमितिश्रुतिगतपदेलोकप्रसिद्धिरेवविवक्षिता तथाचकृशस्यमुंडितेशिरसिअनुभूयमानंयत्कपालत्रयंवामदक्षिणमध्य
रूपंतस्यमध्यगच्छतितिष्ठतीतिसातथातामित्यर्थः । उपलक्षणांतरमाह सीमंतिनीनांनारीणांसीमंतेकेशविभागेनृणांविदितां पुरतस्त्यकेशविभागेखायत्रसमाप्तेतियावत् १७२ ततइति ।
ततःपरमात्मनोर्ध्वमार्गेणप्रविष्टत्वान्मनुष्यमात्रस्यसर्वमनुष्याणांपुरीशरीरंद्वारवतीप्रशस्तद्वारवत्त्वात्स्मृतामता प्रसिद्धद्वारवत्यासाधर्म्यमाह अस्यामिति । यस्मादयंसाक्षादपरोक्षःकृ
ष्णः 'कृपिर्भूवाचकःशब्दोनश्चनिर्वृतिवाचकः । तयोरैक्यंपरंब्रह्मकृष्णइत्यभिधीयते'इतिलक्षितः सदानंदंदात्मापुराणःपुरुषोविशत् प्रसिद्धायांद्वारवत्यामपिप्रवर्पणाद्विरेरुत्प्लुत्याऽऽकाशरूपो
र्ध्वमार्गेणश्रीकृष्णःप्रथमंप्रविष्टइति सूचितंचैतद्भागवतेजरासंघात्पलायनप्रस्तावे । 'मात्रंकात्स्न्येवधारणे,इत्यमरः 'पुरंपुरेशरीरेच'इतिविश्वः । अत्रमनुष्यमात्रस्येतिपुरुषत्वेचाविस्तरमात्मै

इतिसंचित्यविश्वात्माप्रवेशायकलेवरे ॥ आत्मचिंतांविहायैवद्वारमेवव्यलोकयत् १७१ सदेवोदेवजनकःकपालत्रयमध्यगाम् ॥ सीमंतिनीनांसीमंतेसीमांतांवि
दितांनृणाम् ॥ आत्मसन्निधिमात्रेणविदार्यात्रसमाविशत् १७२ ततोमनुष्यमात्रस्यपुरीद्वारवतीस्मृता ॥ अस्यांयस्मादयंकृष्णःपुराणःपुरुषोविशत् १७३
ऊर्ध्वभागेततोद्वारंविद्वद्भिःकीर्त्यतेबुधैः ॥ विदार्यमस्तकंयस्मात्पुरीमेवमाविशत् १७४ द्वारेणानेननिर्गत्ययोगिनोर्चिषमेवहि ॥ संभवंतियतस्तेननांदनं
स्यादिदंभुवम् १७५ यथैस्वर्गिणांस्वर्गेगच्छतांनंदनंवनम् ॥ सुखहेतुस्तथामुक्तौगच्छतामिदमेवहि १७६ पुरमेकादशद्वारंप्राप्येंद्रोदेवराडयम् ॥ प्रा
सादानात्मवासार्थतत्रनीन्सचकारह ॥ चक्षुष्यकंपरंचितेतृतीयंहृदयाज्जके १७७

तिश्रुतिमनुसृत्योक्तमन्येषामुपलक्षणबोध्यम् १७३ ननु 'नववैपुरुषेप्राणानाभिर्वेदशमी' इत्यादिश्रुतौनवद्वारेपुरइत्यादिस्मृतौचेदंद्वारंनप्रसिद्धं कथमेनद्वारवतीत्युच्यतेअतआह ऊर्ध्वभागइ
ति । यतःपरमेश्वरेणमूर्धानंविदार्यनिष्पादितंततः शिरसऊर्ध्वभागेद्वारंविद्वद्भिरुपासकैर्विद्वद्वितिसंज्ञकंकीर्त्यते 'तयोर्ध्वमायन्नमृतत्वमेति' इतिश्रुतेः लोकेपिबुधैःकुशलैःकीर्त्यते शिरसिक
द्वौलादिधारणेतदीयरसानुभवात्अतोबुधैर्विद्वद्विरितिनपौनरुक्त्यं मुदैस्तुश्रीकृष्णस्तद्वारंचदुर्ज्ञेयमितिभावः श्रुतौस्मृतौचभृत्पदारेःसहेश्वरप्रवेशद्वारप्रसमत्वाज्जगितमितिबोध्यम् १७४
द्वारेणेति । योगिनोनेनद्वारेणनिर्गत्ययतोऽचिषमेवअचिराद्यभिमानिदेवतोपलक्षितंदेवयानमार्गमेवक्रममुक्तिदंसंभवंतिप्राप्नुवन्ति । भूपासावितिधातोर्णिच् सन्नियोगेनेवात्मनेपदित्वात्साधु ते
नहेतुनेदंद्वारंनानंदनंनयतेआनंदालभ्यतेऽनेनेतिनंदनंनंदनमेवनांदनं प्रज्ञादित्वादणस्वाधिकः ध्रुवंनिश्चितं 'तयोर्ध्वमायन्'इतिश्रुतेः इंद्रोपवनंतुदुःखमिश्रत्वात्संदिग्धनंदनत्वकमितिभावः १७५
इंद्रोपवनंनसाध्यंस्पष्टयति यथैवेति । यथास्वर्गिणांनंदनंवनंसुखहेतुस्तथाइदंद्वारंमोक्षंगच्छतामितिप्रसिद्धंश्रुतौ 'मूर्ध्वर्धायात्मानःप्राणान्' इत्यादिगीतासुच १७६ एवंजीवरूपेणप
रमात्मनःशरीरेप्रवेशमभिधायतस्योपाध्यभिमानप्रयुक्तसंसारप्रदशकंतस्यत्रयइत्यादिस्वप्राइत्यंतंवाक्यं व्याचष्टे पुरमित्यादिपञ्चविंशद्भिः । प्रसिद्धैर्नवभिर्नाभ्यामूर्ध्वद्वारेणचएकादशद्वारंपुरंप्रा-

प्राप्यमात्मैन्द्रोयतो देवराट्करणदेवमभुः आत्मवासाथं त्रीन्प्रासादंश्चकार । त्रीन्गणयति चक्षुष्यैकमिति । चक्षुरेन्द्रियगोलके प्रथमं द्वितीयं चित्तस्थाने तृतीयकमललेखितिया
वत् तृतीयं तद्व्याज्जकेतदंतरित्यर्थः १७७ त्रिष्वप्येतेष्विति । एतेषु त्रिषु प्रासादेषु शयनमहंकारलसंगांश्यां शय्यामहंदादशमेकआहुः इति भागवतात् । तां प्राप्येन्द्र आत्मा जायया
स्वप्रतिबिम्बरूपगर्भधारिण्या विज्ञानशक्तिरूपया भोग्यया सदितो जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिभेदेन त्रिविद्यां स्वप्नान्प्रशयति । ननु कथमेते त्रयोपि स्वप्ना भवन्ति आत्मज्ञानविवर्जित इति । यो ह्यिषया
वत्पश्यति स जाग्रदित्युच्यतेऽयं त्वात्मानमेव विस्मरन् कथं जाग्रदुच्येत अतो यदनेनाज्ञाननिद्रागतेन दृश्यते स स्वप्न एवेति भावः १७८ तत्र जाग्रत्संज्ञं स्वप्नं प्रपञ्चयति यदेत्यादिना । बाह्यार्थाः स्थूलभोग्या
स्तेषां भोगार्थभोगिनिमित्तभूतकर्मधर्माधर्मरूपं वस्तुतो निरंजनः शुद्धोपि अनादिमाययाऽज्ञानेनादत्तेऽप्यासादंगीकरोति तस्मिन्काले जाग्रदवस्थासंज्ञे देवा प्रजायते लोकोक्तप्रकारेण १७९ स्त्रीपुंसरूप इति ।
भगवान्पञ्चगुणसंपन्नः ' ऐश्वर्यस्य समग्रस्य धर्मस्य यशसः श्रियः । ज्ञानवैराग्ययोश्चैव पण्णां भगवतो गणा ' इत्युक्तगुणसंपन्नः समष्टिरूपेणैश्वरानरुपा स्यो वामदक्षिणे त्रयोस्त्रीपुंसरूपो भोग्याका
रस्तत्र दक्षिणे त्रस्थं रूपमधिकप्रकाशबलवत्त्वाद्गोकापुमानिति विवक्षितः वामने त्रस्थं तु तद्विपरीतत्वाद्गोमास्त्रीति उपास्या इति कूर्चब्राह्मणे स्पष्टम् पुरुषस्य साक्षात्प्रकाश्या बुद्धिरेवेति साजाया

त्रिष्वप्येतेषु शयनं प्राप्येन्द्रो जायया सह ॥ पश्यत्येष त्रिधा स्वप्नानात्मज्ञानविवर्जितः १७८ यदा बाह्यार्थभोगार्थकर्मदत्ते निरंजनः ॥ अनादिमायया तस्मि
न्काले देवा प्रजायते १७९ स्त्रीपुंसरूपो भगवान् वामदक्षिणे त्रयोः ॥ अधिष्ठायैन्द्रियगणमेवं भोगान् प्रपद्यते १८० जातो हं जनको यं मे जननी भ्रातरस्तथा ॥
भगिन्यो बांधवा भृत्या दाराः पुत्राश्च पुत्रिकाः १८१ मित्राणि शत्रवस्तद्वदुदासीनानि नियामकाः ॥ ऋत्विजो गुरवस्तद्वत् स्त्रीपुंसौ च न पुंसकम् १८२ गृहाणि भूमयो
धान्यं हिरण्यं पशवस्तथा ॥ वस्त्राण्याभरणं तद्वच्छय्या ह्येतत्सुशोभनम् ॥ अशोभनं च बहुलमल्पमाराच्च दूरगम् १८३ इमे शब्दा इमे स्पर्शा इमे गंधा इमे
रसाः ॥ रूपाणि च तथेमानि वक्तव्यानि तथैव हि ॥ आदेयानि च गम्यानि त्वानंदाः सविसर्गकाः १८४ सुखयैते परे चैव दुःखा येति च मन्यते ॥ सुखंदुःखं तथैव
तदासीदस्ति भविष्यति १८५ पुमानहं तथा स्त्रीवानपुंसकमथापि वा ॥ मनुष्यो हं पशुर्वाहमहमस्मि जरायुजः ॥ स्वेदजो हं तथोद्भिज्जो ह्यं डजोऽस्यथ वा पुनः १८६

यदार्थतया न्याय्यतातिबोध्यम् एतादृशो भगवान्पण्डितरूपेण परिच्छिन्नमात्मानं मन्यमानं हृदियगणमधिष्ठाय एवं वक्ष्यमाणप्रकारेण भोगान् कर्मबलस्वीकारान् प्रपद्यते प्राप्नोतीत्यर्थः ' भोगः
सुखेरुपादिभूतो ' इत्यमरः भूतिः स्वीकारः १८० तत्र नानाविधं बाह्यभोगं तावदाह जातो हं मिति षड्विः । अहं यतो जातोऽयं मे जनकः पिता इयं मे जननी इमे भ्रातर इति इदं पदान्वयो विप
रिण्याभेन सर्वत्र बोध्यः शेषं स्पष्टम् १८१ मित्राणीति । मित्राणि उपकारिणः शत्रवोऽपकारिणः उभयविलक्षणा उदासीनाः नियामकामर्यादायां स्थापकाः पित्रपाध्यायराजाद
यः ऋत्विजो यशेवरणीयाः शेषं स्फुटम् १८२ एवं चैनं शरीरेषु भोगान् दर्शयित्वा जडेष्वाह गृहाणीति । विशेषेण बंधं हेतुं भोगमाह एतत्सुशोभनं रमणीयमेवमशोभनमिति अल्पं व
हलं आश्रित्य मीपं शेषं स्पष्टम् १८३ ज्ञानकर्मेन्द्रियविषयभोगमाह इमे शब्दा इति । आदेयानि पाणि प्राह्याणि स्फुटम् १८४ यद्वा विषया बंधकास्तं भोगमाह सुखयैते
इति । एते सुखा सुखार्था एवं दुःखा येति विषयफलभोगमाह सुखंदुःखमिति कालभोगमाह आसीदित्यादि १८५ एवं स्वामित्वाध्यासरूपं बाह्यभोगं सफलमभिधाय धर्माध्या
सविशिष्टतादात्म्याध्यासरूपं शरीरभोगमाह पुमानहमिति । स्फुटम् १८६

अत्रजातानिति ॥ तद्वत्शरीरगान्नजातास्तच्चदाहारपरिणामभूतान्सर्वान्विशेषानात्मतयावेत्तिमन्यतेस्वयास्वाश्रितयामाययैववस्तुतः यतोऽनंतःत्रिविधपरिच्छेदशून्यः १८७ शरीरस्य
 मीध्यासंप्रपंचयति एवमित्यादिना ॥ बालोहंवृद्धोहमित्यहंशब्दस्यसर्वत्रसंबंधः बालत्ववृद्धत्वाभ्यांयुवत्वमपिउपलक्षितं पीडितोरुग्णः पुण्यात्माशास्त्रविहिताचरणवान् पापा
 त्मानिपिच्छाचारः आचारःक्रियासाक्षशरीरधर्मः १८८ वर्णाश्रमाध्यासमाह एवंविप्रइति । स्फुटम् १८९ अत्रापीति । अत्रवर्णाश्रमाध्यासेसतितत्प्रयुक्तानवांतरजातितद्वर्मेत
 त्तेहंशाचारान्वहुधादेहधर्मानात्मनिमन्यते हृदियधर्माध्यासंधर्मध्यासव्याप्यदर्शयति एवमिति । अहंसम्यग्दर्शीअहमंददर्शीत्याद्याकारेणपरकीयचित्तवर्तीन्द्रियाध्यासेहेतुस्फुटयति काणो
 स्मीति ॥ यन्मनसाध्यायतितद्वाचावदति इतिश्रुतेर्वचनादध्यासोनुमेयइतिभावः १९० नममदेहेंद्रियादितादात्म्याभिमानइतियदिकश्चिद्वदेत्तंप्रतिअपरिच्छिन्नमात्मानंपरिच्छिन्नतयाम
 न्वानःकथमेवब्रवीपित्युत्तरं सूचयन्नाह एकमिति । एकंकंचिदेहंसमाश्रित्याभिमन्यतत्परंतस्मादेहाद्विभ्रंनाभिमन्यतेऽभिमानविषयंनकरोति अनेनहिसर्वात्मास्मीतिसर्वत्राभिमानोविधेयः त
 दात्मानमेवावेत् अहंशस्मि' इत्यादिश्रुतेः तन्नकरोति किंतुभेददृष्टिमेवकरोतीतिभावः भेददृष्टेराकारमभिनयति अहमेतादृशइति । एतादृशहंशब्दात्त्यादिविशिष्टोऽहंनान्यएतद्विभ्रजात्यादिवि
 शिष्टोऽनभ्यामि किंतुतद्विभ्रएवेत्यर्थः एतादृशास्तत्तज्जात्यादिविशिष्टायेत्येतेऽहंनकिंतुतद्विभ्रएवेतिपाठः १९१ शुद्धात्मप्रतिपादकाहंशब्दएवदेहादौप्रयुज्यमानोऽहंगौरइत्यादिज्ञानानां

अत्रजातानंतोऽन्यानभेदास्तद्वत्शरीरगान् ॥ सर्वानात्मतयावेत्तिज्ञानोमाययास्वया १८७ एवंबालस्तथावृद्धःपीडितोनीरुजोपिवा ॥ रूपीकुरूपीपु
 ण्यात्मापापइत्यादिमन्यते १८८ एवंविप्रस्तथाराजवैश्यःशूद्रोथवापिहि ॥ एवंबटुर्गृहीतद्वद्वनीभिस्तथापिवा १८९ अत्रापिबहुधादेहधर्मानात्मनिम
 न्यते ॥ एवमिन्द्रियसाकल्यंवैकल्यंचापिमन्यते ॥ काणोस्मीत्यादिवचनैःप्रकटीकुरुतेभृशम् १९० एकंदेहंसमाश्रित्यतत्परंनभिमन्यते ॥ अहमेतादृशो
 नान्योनान्येप्येतादृशाहम् १९१ अन्योहंशब्दबोधाभ्यामेकार्थाभ्यांचतत्त्वतः ॥ मित्रार्थमात्मबोधेनरहितःप्रतिपद्यते १९२ पित्रादिकमिदंमेस्यादिदंमे
 पिनचेतरत् ॥ इदंसर्वस्यलोकस्यज्ञानइतिपठ्यति १९३ अकारणंकचिच्छोकंहर्षवाप्रतिपद्यते ॥ क्षुत्पिपासेप्राणधर्मावात्मन्येवाभिमन्यते १९४ का
 मादिकान्मनोधर्मान्मत्वात्मन्येषतप्यते ॥ असंगोनिर्गुणोऽनंतआनंदात्माचिदात्मकः १९५

अमत्त्वमावेदयति परत्रपरशब्दप्रयोगस्यारोपव्याप्यत्वादित्याह अन्येइति । तत्त्वतोवस्तुतः एकार्थाभ्यां एकःकेवलःसर्वांतरात्माअर्थोऽभिधेयःफलरूपंप्रयोजनंचययोरहंशब्दबोधयोस्ता
 वेकार्थोऽभावां अहमितिशब्दस्यशुद्धात्मेवाभिधेयःअहमित्याकारकबोधस्यचवृत्तिरूपस्यसएवफलमिवफलमिति एतादृशाभ्यामहंशब्दबोधाभ्यामयमात्मात्वेनअन्यः ईदृशोऽपिअहंशब्दबोध
 योभिन्नार्थेनानाविशंदेहादिरूपमर्थमन्यतेतत्राहंशब्दंप्रयुक्तेअहमितिअभिमन्यतेच यतआत्मबोधेनरहितः तथाचस्फुटमस्यभ्रांतत्वमितिभावः १९२ एवमात्मन्युपाधितादात्म्याध्यासप्रयुक्तं
 भेददर्शनमभिधायतत्प्रयुक्तंवाह्यगोचरंभेददर्शनमाह पित्रादिकमिति । इदंदेवदक्षमित्रादिसंसंमोपिनुमात्रादिकंनचेतरत्तद्विभ्रंनुमेपित्रादिकंनभवतीत्यर्थः तथेदंगृहादिकंमेमदीयंइतरत्तुन इंदे
 वालयनदीतीरादिसर्वलोकस्यसाधारणमित्यादिभेदान्अज्ञाननिद्रासुप्तःस्वप्नवत्पश्यतीत्यर्थः १९३ अकारणमिति । अप्रशस्तमनिर्वचनीयंकारणंस्यतत्तथा तदुक्तंमहाभारते 'हर्षस्था
 नसहस्राणिशोकस्थानशतानिच । दिवसेदिवसेमृदमाविर्जतिनपंडितम्' इति । प्राणनादात्म्याध्याससूचकंतद्वर्माध्यासमाह क्षुत्पिपासेइति १९४ मनसोपितमाह कामादिकानिति ।
 कामःसंकल्पोविचिकित्साश्रद्धाऽश्रद्धाधृतिरधृतिर्हार्षोर्भांरित्येतत्सर्वमनएव इतिश्रुत्युक्तान्यर्मान्जात्मनिमत्त्वात्प्यते वस्तुतएवएतादृशइत्याह । असंगइत्यादि १९५

भूतभौतिकजातमिति । भूतानिआकाशादीनिभौतिकानिस्थावरादीनितेषांजातंसमूहस्तत्रनानाविधांश्वर्तमानमिदमसमीचीनमित्याद्याकाराधियं कुर्वाणोविविधं सुखं दुःखं वा प्रतिभाभिमुख्ये न ह्येव पद्यते प्राप्नोति । भेददर्शनमुख्यफलं तु जन्ममृतिप्रवाहः 'मृत्योः समृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति' इति श्रुतेरिति भावः १९६ व्यापारानिति । द्रव्यात्मनां ज्ञानकर्मसाधनत्वेन द्विविधानां शेषस्त्वष्टम् १९७ एवंजाग्रदज्ञानानामध्यासत्वे व्याख्येयश्रुतेतत्रस्वप्नप्रदप्रयोगउपपन्नइत्याह ततइत्यादिभिः । ततो जाग्रदज्ञानानामध्यासव्यासत्वात् नित्यंसदासच्चिदानंदरूपिणो न तस्य चात्मनो यदिदं जागरणं तत्स्वप्न एव कुतः स्वप्रलक्षणयोगतः प्रबोधाभावे सति मिथ्यावस्तुदर्शनं हि स्वप्रलक्षणं तदत्रापि वर्तते आत्मबोधाभावाद् दृश्यमानस्य मिथ्यात्वाच्चेत्यर्थः १९८ एतदेव स्फुटयति योयथेति । यः कश्चित् यथावर्तते स वलेंद्रियादिसामग्रीसंपन्नोऽपि वर्तमानश्चेत् यदिस एव तत्स्ववस्तुयाथात्म्यं न पश्यति किंतु विपरीतधियाऽऽविष्टो भवति तदा शयानइत्येव व्यवहियते लोके तदज्ञानं च स्वप्रवृत्तिरिति तथाच विपरीतदर्शनं स्वप्रलक्षणं लब्धं तच्च प्रकृतेऽपीति भावः १९९ तदेवाह आनंदात्मापि तति । तादृक्तात् विपरीतधिया विष्टत्वात् अतो जागरणं यत्स्वप्न इत्युच्यते तदिंद्रियाणामुपरमात् इंद्रियोपरमसाधर्म्येण किंतु विपरीतदर्शनं लक्षणं साधर्म्यमादायैवेति भावः २०० एवंजाग्रदवस्थां मिथ्यारूपं प्रपंच्यस्वप्नावस्थां प्रपंचयति एवंजागरणइत्यादिनवभिः । मनःप्रासादमुक्तलक्षणं द्वितीयं व्याख्यातमन्यत् २०१ तत्रोक्तलक्षणं देवाण्योः पुरतो मनो नटवन्नानारूपाणि दर्शयतीत्याह अनंतेति । मनःस्वात्मानं स्वकीयं नानाविधं रूपं तत्तत्कर्मानुसारेण दर्शयद्वर्तते इति शेषः

भूतभौतिकजातं यत्तत्र नानाविधां धियम् ॥ कुर्वाणो विविधं दुःखं सुखं वा प्रतिपद्यते १९६ व्यापारानविविधांस्तेषामिंद्रियाणां द्वयात्मनाम् ॥ भूतानां भौतिकानां च स्वात्मन्येवाभिमन्यते १९७ ततो जागरणं स्वप्नः सच्चिदानंदरूपिणः ॥ अनंतस्यात्मनो नित्यं स्वप्रलक्षणयोगतः १९८ योयथा वर्तते लोके स चेत्तत्त्वं न पश्यति ॥ विपरीतधिया विष्टः स शयानइतीरितः १९९ आनंदात्मा पि तादृक्ताच्छयानइतिकथ्यते ॥ करणानां नोपरमात्स्वप्नो जागरणं भवेत् २०० एवंजागरणे स्वप्नान्दृष्ट्वा बहुविधान्विभुः ॥ इंद्राणी सहितः श्रीमान् मनःप्रासादमाविशत् २०१ अनंतभवसंभूतवासनावासितं मनः ॥ तत्तत्कर्मानुसारेण स्वात्मानं दर्शयत्यसदा २०२ ज्ञानकर्मैर्द्रियैः शून्यस्तत्र देवः सवासनः ॥ मानसं वासनाचित्रं विलोकयति कर्मगः २०३ तत्रात्मनितथा दृश्येनियतं नैव पश्यति ॥ तत्र दृश्योगजः कापितरुर्भवति तत्क्षणात् २०४

ज्ञानाकारेण विषयाकारेण च परिणमतइति यावत् तस्य एतादृशनिर्माणं सामर्थ्यं सुखं विषेण मनंतेति । अनंतभवेपु जन्मसु संभूता ज्ञानकर्मवासनास्ताभिर्वासितं संस्कृतं न केवलं स्वप्नावस्थायामेव मनः स्वात्मदर्शकं किंतु जाग्रत्यपीत्याह सदेति । उक्तमेतत् । यदात्मनः साक्षाद्गोचर्यमन एवाभ्यस्ततद्द्वारेति २०२ प्रसिद्धजाग्रतः स्वप्नावस्थाया विशेषमाह ज्ञानेति । ज्ञानेन्द्रियकर्मैर्द्रियरहितः सवासनः जाग्रदासनाविशिष्टः मानसं मनः प्रयुक्तं वासनाचित्रं वासनाकार्यं चित्रमद्भुतं कूर्चब्राह्मणे प्रविविक्ततरपदेनोक्तं नाट्यं पश्यति । कर्मगः स्वप्नभोगप्रदकर्मविशिष्टइत्यर्थः अत्र मतद्वयबोधं मन एव स्वप्ने विषयतज्ज्ञानाकारेण परिणमतइत्येकं द्वितीयं त्वज्ञानं तत्तदाकारेण परिणमते मनो निश्वासना अनुसृत्य इत्येतावात्मनस उपपयोगः आत्मा तु भासक एवेति किंच कर्तृत्वभोक्तृत्वोपाधिर्बुद्धिरिंद्राणीत्वे न करणं मनस्तु नटत्वेनेह विवक्ष्यते इत्यपि ध्येयम् देवपदेन च स एव समष्टिरूपेण हिरण्यगर्भोऽपि रूपेण तु तजस इति सूचितम् २०३ उपरतेंद्रियत्वं जाग्रतो विशेषमभिधाय विशेषांतरमपि दर्शयति तत्रात्मनीति तत्र स्वाप्नावस्थायां नियतं घटो घट एव न पट इत्येवं स्वरूपनियमः सिंहावन एवेत्यादिदेशनियमः सूर्यदर्शनं दिन एवेत्यादिः कालनियमो मृद एव घट इत्यादिनिमित्तनियम एतादृशनियमविशिष्टं यथाभवति तथा स्वात्मनि दृश्ये पुरोवर्तिनि च भावाश्च पश्यति किं त्वनि यतमेवेत्यर्थः तत्र तावद्दृश्ये नियमाभावं प्रपंचयति । तत्र दृश्य इति । स्फुटम् २०४

तरुति । आत्मस्वरूपेनियमाभावंदर्शयति एवमिति २०६ कचित्पशुसिति । नियमांतराभावंदर्शयितुं प्रतिजानीते । देशेति २०६ देशनियमाभावंस्फुटयति । नाडीनामिति । स्वप्रवहानानाडी
नां सूक्ष्माणामंतस्तिष्ठंतत्रैवमहोदध्यादींस्त्रीन्विकल्पेनपश्यति तथाचकदेशनियमइति २०७ कालनियमाभावंदर्शयति रात्रौचेति । शयनेशय्यायांस्थितइतिशेषः निमित्तनियमाभावमाह
कचिचेति । भारतेवर्षेखंडेस्थितःसन्ननेनैवशरीरेणचंद्राकौनापिपुरुषोपिभक्षयेत् भक्षणनिमित्तहिभक्ष्यस्यसंनिहितत्वंमुखापेक्षयास्वल्पत्वंचभोक्तुःसामर्थ्यंचतत्सर्वमत्रनास्तीतिस्फुटम् अन्यदुदाह
रणमाह संकल्पादिति । रथस्यसाधनंतक्षकाघ्वास्यादितदनपेक्ष्यसंकल्पमात्रादर्थंकुरुते अथरथानित्यादिश्रुतेः । तथाचकनियमइतिभावः २०८ अस्पृश्रुतिगतस्वप्रपदविवक्षितंमिथ्यात्वंदर्शयति
अतोनास्येति । वेदवादिभिःस्वप्रावस्थाप्रतिपादकश्रुतितात्पर्यविद्भिः सूत्रकारादिभिः तथाचसूत्रं 'मायामात्रंतुकात्स्न्येनानभिव्यक्तस्वरूपत्वात्' इति मायामात्रंनत्वत्रपरमार्थगंधोपि
देशकालादिनियमःकात्स्न्येनकात्स्न्येनेति भाष्योक्तसूत्रप्रदार्थः २०९ अथतृतीयंस्वप्नंमुपसावस्थारूपमाहत्रिभिः । इंद्रइति । एनंस्वप्नं अविलोक्यवेति जाग्रदनंतरंस्वप्नं विलोक्यैवसुषुप्तिरितिनि
यमादर्शनादितिभावः हादैंदृदवच्छिन्नाकाशरूपंतृतीयंप्रासादमिति २१० तत्रेति । तत्रहृदयाकाशेएनामिंद्राणींभोग्यरूपंसंपरिष्वज्यानयासहगताभेदःप्राप्ताभेदोभवतीतिशेषः । तत्रभोक्तृभो

तरुथपर्वतःक्वापिपर्वतश्चकचित्पशुः ॥ एवंद्रष्टाकचिद्विप्रःशूद्रोभवतितत्क्षणात् २०६ कचित्पशुःकचिद्देवोमहाराजःकचित्क्षणात् ॥ देशकालादिनियमो
नात्रकश्चिद्विविद्यते २०६ नाडीनांविरेस्वल्पेपश्यत्येवमहोदधिम् ॥ मेरुचाप्यथवासतद्दीपामेतांवसुंधराम् २०७ रात्रौचशयनेपश्येद्वासंसदिवाकरम् ॥
कचिच्चभारतेवर्षेचंद्राकौनापिभक्षयेत् ॥ अनेनैवशरीरेणसंकल्पात्कुरुतेरथम् २०८ अतोनास्यविनामायांकारणलभ्यतेकचित् ॥ स्वप्नोमायामयस्तेनकथ्य
तेवेदवादिभिः २०९ इंद्रएनंविलोक्यैवकचित्तमविलोक्यवा ॥ इंद्राण्यासहितःशीघ्रंहादैंप्रासादमाव्रजत् २१० तत्रैनांसंपरिष्वज्यगताभेदोऽनयासह ॥
मायाजवनिकांपश्यंस्तामप्येषनपश्यति ॥ जैवात्मानंचिदानंदंविशेषज्ञानशून्यतः ॥ २११ आत्मनोनलोकेनस्वरूपाज्ञानसत्त्वतः ॥ अविद्यायाश्चसत्त्वे
नस्वप्नएषोपिकीर्तितः ११२ त्रिस्वप्नस्त्रिगृहोदेवएवंद्वारवतीस्थितः ॥ अहंममाभिमानीसऐक्षतेदंजनिंगतः २१३

यभावोनभासतेइतिभावः नप्यज्ञानरूपंभोग्यंतत्रास्त्येवेत्यतआह मायेति । जवनिकावत्स्वकार्यवर्गाच्छादिकांमायांसमष्टिरूपंपश्यन्नपिसाक्षिणमंतराज्ञानसिद्धपुनपत्तेर्नकिंचिदवेदिय
मितिपरामर्शानुपपत्तेश्चसंभाव्यदर्शनोपिःस्फुटनपश्यति अतोभोक्तृभोग्ययोरेकीभावस्तत्रोक्तइतिभावः समष्टिरूपेणेश्वरोप्यष्टिरूपेणमाज्ञाद्वयपिवोध्यम् ननुमायाजवनिकायाःस्फुटत्वाभावेप्रतिब
धकाभावात्स्वरूपंजानीयात्तथाचसुषुप्तिमात्रेणमोक्षापात्तिरतआह नैवात्मानमिति । तत्रहेतुः विशेषेति । तथाचप्रतिबंधकाभावेपिशास्त्राचार्यादिसामग्र्यभावात्तत्स्वरूपप्रमेतिभावः २११
श्रुत्युक्तस्वप्नपदमत्रापिसंगमयति आत्मनइति । स्वरूपाज्ञानसत्त्वहेतोःआत्मनोनलोकेनाप्रबोधेनास्फुटायाअविद्यायाश्चमिथ्याभूतायाःसाक्षिभास्यायाःसत्त्वेनएषोपिस्वप्नःसुषुप्तिरपिस्वप्नः
श्रुतीकीर्तितः प्रबोधभावेसतिमिथ्यावस्तुदर्शनंस्वप्नइतिलक्षणयोगादितिभावः २१२ एवमध्यारोपपरंश्रुतिग्रंथेन्यालयायापवादपरंजजातइत्यादिवावदिपदित्यंतंन्याचष्टे त्रिस्वप्नइत्यादिसमति
श्लोकेः । तत्रतावत्श्रुतिगतसहितपदार्थभूतपूर्वोक्तमनूयविचारमवतारयति त्रयोजाग्रस्वप्नसुषुप्तिरूपाज्जलक्षणाःस्वप्नाःयस्यसतथा । त्रयोजगृहाश्रुहृदयकमलतंदेतराकाशरूपावक्ष्यमाणाः
पितृशरीरंमातृशरीरंपुनःपितृशरीरमित्याकारावापस्यसतथा । एवमहंममाभिमानीप्रयुक्तनानादुःखप्रहारेरपिप्रबोधमलभमानः देवोद्योतनात्मकः । जातपदार्थमाह जनिंगतइति । ननुकूटस्थ-

आ. पु.

॥ १५ ॥

नित्यस्य कीदृशं जन्मेत्यत आह अहंममाभिमानोति । निर्विशेषप्रकाशरूपस्याहमित्याद्यभिमानेवोत्पत्तिरिति भावः । तथाच मैत्रेयौ ब्राह्मणेऽप्युक्तं 'स एष भूतेभ्यः समुत्थाय' इति ननु देवस्य कथमभिमानलक्षणाप्युत्पत्तिरत उक्तं द्वारेत्यादि । तथाच ययामायायापकस्य प्रवेशः प्रयुक्तस्तथैवाभिमानोपीति किमनुपपन्नमिति भावः । स एव चिरप्रसृतः कृपावशेन गुरुणा कर्णवेदांत महाभयौ प्रबोधाद्यताड्यमानायां प्रबुद्धयमानः सन् इदं रूपमाणां ऐक्यत आलोचने कृतवानित्यर्थः २१३ आलोचनस्वरूपमाह अहंजातइत्यादिना । येभ्यस्तानीति च अध्याहार्यं तथा च येभ्योऽहंजातो विशेषरूपेण प्रादुर्भूतस्तानीमानिभूतानिपंचाकाशादीनि मम बहुस्योपाधिभूतानि च जातानि सन्ति कीदृशानि विविधानि शरीराद्यवतरेभेदेन विविधानि संक्षेपतस्तु द्विविधानीत्यत आह जडानीति । भोक्तृभोग्य स्वरूपतः तृतीयाथैतसिः भोग्येन रूपेण जडानी भोक्तृरूपेण चाजडानीत्यर्थः । आत्मनिवस्तुतो भोक्तृत्वस्यासंभवात्तदुपाधोपक्षिप्यैवमुक्तं तच्च भोक्तृत्वं भूतेभ्यो जीर्णन्यासवत्तेपांस तया सहोपादीयमानमात्मनो द्वितीयत्वं साधयिष्यतीत्याशयः २१४ भूतानां भोग्यभोक्तृरूपतां स्फुटयति द्वाभ्यां आकाशादीनीति । तत्राकाशादीनि बाह्यरूपाणि स्थावरजंगमकर्तृकभोग्यकर्मतयैव प्रसिद्धानि स्थावरजंगमानां परस्परं यो भोक्तृभोग्यभावः सनियतो न किंतु कदाचित् स्थावराभोक्तारः जंगमाभोग्याः कदाचित् जंगमाभोक्तारः स्थावराभोग्या इत्यर्थः उपकार्यत्वं भोक्तृत्वमुपकारकत्वं च भोग्यत्वमिह विवक्षितम् एतदेवाह जलदानादिभिरिति । जलदानादिभिर्जलप्रसेकरक्षणादिभिरुपकुर्वतो जंगमाः स्थावरैर्वृक्षादिभिर्भोग्याः छायाकाष्ठादिभिरुपकुर्वतः स्थावराश्च जंगमैर्मनुष्यादिभिरिति प्रसिद्धमित्यर्थः २१६

अहंजातइमानीहमूतानिविविधानि च ॥ जडान्यजडरूपाणि भोक्तृभोग्यस्वरूपतः २१४ आकाशादीनि भोग्यानि स्थावरैर्जंगमैरपि ॥ स्थावराणां जंगमानां भोक्तृतानियतानि २१५ जलदानादिभिर्भोग्याः स्थावरैर्जंगमायतः ॥ स्थावराणां हि भोग्यत्वं प्रसिद्धं जंगमैर्मृणाम् १६ भोक्तृताजडरूपस्य सर्वथानोपपद्यते ॥ भुजेः क्रियायाः कर्तृत्वं न जडस्योपपद्यते २१७ उक्तमेतन्मयैवादैकुतस्तस्याः फलस्य हि ॥ भुजेः फलप्रकाशः स्यात्प्रकाशोऽहं न चेतः ॥ इतरस्य प्रकाशत्वं मद्योगादिति चोदितम् २१८

एवं भोक्तृतया भोग्यतया च प्रपंचस्य वर्गद्वैविध्यमुपपाद्यतत्वरूपद्वयमपि विचार्यमाणं तत्स्वरूपे पर्यवस्यत्पृथक्सत्तालक्षणं प्रपंचस्य स्वातंत्र्यमादाय ममाद्वितीयत्वं बोधयतीत्याह भोक्तृतेत्यादित्रिभिः । भोक्तृता हि भुजिधात्वर्थभोगाश्रयता भोगाश्रयकारसाधनत्वेन ज्ञानं यथाराजोपकरणानिभुक्ते तान्युपकारसाधनत्वेन साक्षात्कुरुते इत्यर्थः बुद्धिद्वृत्तिपर्यंतं सर्वचेतनस्योपकरणमेवाभिव्यक्तिलक्षणोपकारसाधनत्वात् अभिव्यक्तचेतनस्वरूपं तु भोक्तृभोग्यभावाभ्यां वर्जितमेव सुखदुःखसाक्षात्कारो भोग इति लौकिकवाक्यस्याप्यत्रेवार्थपर्यवसानं सुखदुःखतत्क्रियायामिति धातोरन्त्येन सुखादिसाधनत्वेन साक्षात्कार इत्यर्थलाभात् भोग्यता तु तादृशज्ञानविषयत्वं विषयता च चित्तादात्म्यरूपा यथा घटो ज्ञात इत्यस्य घटाकारवृत्त्यभिव्यक्तचेतन्याभिन्नसत्ता इत्यर्थः एवं च विषयतापि कल्पितत्वमंतरानोपपद्यते इत्याशयेनायं ग्रंथः पदार्थस्तु भोक्तृता उक्तलक्षणाजडस्यावरणरूपस्य विरोधानोपपद्यते भुजे भुजिधात्वर्थरूपायाः क्रियायाः कर्तृत्वं स्वातंत्र्यलक्षणं यतो नोपपद्यते न संभवतीति २१७ उक्तमिति । 'अचेतनानां व्यापारे स्वातंत्र्यं नास्ति कुत्रचित्' इत्यादिग्रंथेनेति शेषः तर्हि भोग्यत्वमेवास्तु इत्यत आह कुत इत्यादि । तस्या भुजेवृत्तिरूपायाः फलस्याभिव्यक्तचेतन्यरूपस्य तादात्म्यरूपमाश्रयत्वमिति शेषः कुतः कथं संभवेन्न कथमपीत्यर्थः अघटितघटनापटौ यसीविचारासहाचमाया पूर्वसंबन्धोपपादिका आसीत् सा च विचारकाले पलायितेति भावः एतदेव स्फुटयति भुजेरिति । भुजेरतः करणवृत्तिरूपायाः फलमिव फलप्रकाशश्चेतन्यरूपः सचाहमेव 'तमेव भातम्' इत्यादिश्रुतेः यथा प्रकाशयत्येक इत्यादि स्मृतेश्च । नन्वंतः करणस्य वृत्तिरपि प्रकाश इति चेदुक्तोत्तरमेतदित्याह—

इतरस्येति । बुद्धेर्यथापिसावर्द्धयमित्यत्रोक्तं स्पष्टीकृतमित्यर्थः २१८ फलितं दर्शयन्नुवावदिपदित्यंतं वाक्यमर्थतोऽप्याचष्टे तस्मादिति । सर्वेषां देहिनां समाष्टिष्यति एषाणामहमेकः प्रकाशः सर्वचक्षुःश्रुत्युत्पन्नमदधीनं तथाचेहप्रपंचे किमद्विभ्रंवावदिपत् लेट् वदेत् महाराजसभायां सभास्थवत्स्वतंत्रवाक्यमप्युच्चारयेदित्यर्थं कंवाक्यं व्याख्यातमिति भावः २१९ अस्य वाक्यस्य मद्भिन्नं किंचिदपि किञ्चिदपि किंवदेति निरूपयितुं शक्यं वादपितुं न तस्यानिर्वचनीयत्वादित्यर्थोऽपि संभवति तं विस्तरेण वक्तुमुपक्रमते अप्यनंते इत्यादिना । अपिना अर्थोऽंतरमप्युच्यते इत्यर्थः मयि शोचिताह मर्थेनेति त्रिविधपरिच्छेदोऽने सर्वः प्रपंचः भोक्तृभोग्यरूपो मदज्ञानप्रयुक्तत्वाद् असर्ववत्कल्पित इति शेषः तथा च तस्यां भ्रमत्वेन प्रतिपादनं दुःशक्यमिति भावः २२० संग्रहेणोक्तमनिर्वचनीयत्वं विस्तरेणापि स्पष्टयति अध्यस्ते इत्यादिना । अध्यस्ते प्रपंचे श्रुतिवचनादभ्युपगते पितस्य स्वरूपादिकमपि विचार्य असंभावनावारणाय यथा श्रुत्याचार्याभ्यां बलेनाहं स्वीकारित इत्यनुतापो मा भूदिति भावः किं प्रपंचो नाम रूपक्रियाणां समुदायरूपो वा प्रपंचा इदं नाम रूपं कर्म च इति श्रुतेः किं वा प्रत्येकरूपः तत्र नाद्य इत्याह नामेत्यादि २२१ तत्र सकृतेभ्यो विभिन्नः स्यादित्यादिना पूर्वमुक्तं दूषणं गणहेतुतया स्मारयति समुदाय इति । समुदायिभ्यो भिन्नत्वपक्षेऽदर्शनं अभिन्नत्वपक्षे प्रत्येकं समुदायव्यवहारापत्तिरित्यादि दूषणमुक्तं अत्र नामादिसमुदायपक्ष एव पुनर्विचिंत्यतां वक्ष्यमाणविशेषाविकल्पांतरं क्रियतामित्यर्थः २२२ विकल्पाकारमभिनयति नाम रूपक्रिया इति । नामवाक्यार्थरूपमिन्द्रियगोचरः क्रियापूर्वापरीभूतात्मिकाताः नाम रूपक्रियाः समुदायोऽसां प्रपंच उच्यते

तस्मादहं प्रकाशः स्यात्सर्वेषामिह देहिनाम् ॥ मयानरहितं किंचित्स्वतंत्रवचनं वदेत् २१९ अप्यनंते मयि सदा भोक्तृभोग्यस्वरूपधृक् ॥ मदज्ञानसमुत्थत्वात् प्रपंचोरज्जुसर्पवत् २२० अध्यस्तेऽपि चकोनामप्रपंच इति चिंत्यताम् ॥ नाम रूपक्रियाणां हि समुदायात्मको न च २२१ समुदायो न भिन्नः स्यान्नाप्यभिन्न इतीरितम् ॥ समुदायिभ्य एतद्विपुनरत्र विचिंत्यताम् २२२ नाम रूपक्रियाः किं स्युर्नाम रूपक्रियात्मिकाः ॥ अतद्रूपेऽप्रपंचत्वं तांसां मेव प्रसज्यते २२३ तद्रूपत्वेऽपि किं स्वित्स्यात्तासां प्रत्येकमेव हि ॥ व्यात्मकत्वमथापि स्यादेकैकं चैक रूपकम् २२४ आद्येऽदर्शनमेवैकमनवस्थादिचापरम् ॥ दूषणं मूलहीनं च कल्पनं मानहानतः २२५

किमेता अपि नाम रूपक्रियात्मिका उतनेति किं शब्दस्य विकल्पे किं किमुत चेति कोशाद्विकल्पार्थकत्वेन निषेधपक्षोऽप्याहृतः अल्पदूषणकत्वादन्यपक्षं तावन्निराचष्टे अतद्रूप इति भावप्रधानो निर्देशः तथा च नाम रूपक्रियाणामतद्रूपत्वेनाम रूपक्रियात्मकत्वाभावे तासां प्रपंचत्वं प्रपंचबाह्यत्वं प्रसज्यते तथा च प्रपंचरूपाणां प्रपंचबाह्यत्वे व्याघातः श्रुतिविरोधश्चेति भावः २२३ अथाद्यपक्षं दूषयितुं विकल्पयति तद्रूपत्वेपीति । नाम रूपक्रियाणां तद्रूपत्वेनामादिरूपत्वे स्वीकृते पीदं वक्तव्यं किं तासां नाम रूपक्रियाणां प्रत्येकं प्रयात्मकत्वं नाम रूपक्रियासमुदायरूपत्वं किं वा एकैकमेक रूपं किं वा मनोनामनाम रूपं किं वा प्रयात्मकमेव क्रियाक्रियात्मिकेवेत्यर्थः २२४ प्रत्येकं प्रयात्मकत्वपक्षे दोषानाह आद्ये इति । आद्यपक्षेऽदर्शनं प्रत्येकं त्रिस्वरूपताऽनुभवाभावः एकं प्रथमं दूषणं गृह्याणेति शेषः न हि नामनामनाम रूपं किं वा प्रयात्मकं चक्षुःश्रुत्येते इत्यर्थः । द्वितीयमाह अनवस्थादिचापरं दूषणमिति । अनवस्था आदिः कारणप्रयोजकस्य दूषणं दूष्यत दूषणं दूष्यत दूषणं दूष्यत इति तीर्थं दूषणमित्यर्थः । अयं भावः तादात्म्यं द्विविधं समवायस्थानेऽभिपिक्तमितरं च तत्राद्ये भेदः कल्पितोऽभेदो वास्तव इत्युक्तं द्वितीये तु दूरस्थवृक्षादौ प्रसिद्धे भेदो वास्तवोऽभेदस्तु कल्पित इति विशेषः तथा च वाचिस्थितस्य नामोऽयथा घटेन तादात्म्ये भेदो वास्तवस्तद्वदनाभिनाम तादात्म्याभ्युपगमे उद्देश्यनामः सकाशाद्विधेयनामो भेदांगीकारे तेन पिनामनाम तादात्म्यवता भवितव्यमिति तत्रान्यन्नामतत्रान्यदित्यनवस्था एव रूपक्रिययोः परेभिन्नत्वेन स्वीकृतयोस्तादात्म्येऽपि न न्वनवस्थायां मिष्टापत्तिरिति चेत् हि उन्नोत्तरागतुकनामैव नामप्रयुक्तव्यवहारे सिद्धे पूर्वपूर्वनामो विषयस्य रूपोऽपि एकं दूषणमनेकनामविशिष्टे-

घटेकेननाम्नाऽयं व्यवहारो जनित इति विनिगमनाभावो द्वितीयः । एकत्रानंतनामावगाहिप्रमाणाभावस्तृतीयमप्यापद्येतेति । तथाचोक्तं खंडनकृद्धिः ' प्राग्लोपाविनिगम्यत्वप्रमाणापगमे भवेत् । अनवस्थितिमास्थातुरचिकित्स्यात्रिदोषता ' इति । तृतीयं दूषणमाह मूलहीनकल्पनमिति । प्रत्येकनामादित्रितयात्मकमितिते कल्पनं मूलहीनं कुतो मानहानतः मानैरस्यार्थस्यत्यागादुपेक्षणादितियावत् न ह्यत्र प्रत्यक्षादिनवाश्रुतिः साहीदं विधेयं त्रयात्मकमित्येतावदाह ननु प्रत्येकत्रयात्मकमितिवक्तुं शक्यं यावद्व्यनं वाचनिकमितिन्यायादिति भावः २२५ एकैकात्मकमिति । द्वितीयं प्युक्तविधमनवस्थादिदूषणमिति दिशति एकैकात्म्यतायामिति । व्याख्यातप्राम्यम् । किंच नामनामात्मकमेवेति नियमो वक्तुमशक्यः तस्य श्रोत्रविषयत्वेन रूपत्वस्यापि संभवात् पूर्वापरीभूततया किंयात्मकत्वस्याप्युपपत्तेः अनियमोपिवक्तुमनुचितः नामत्वेनैव व्यवहियमाणत्वादित्याह नियम इति । एतेनैव प्रपञ्चो नामादित्रयसमुदायात्मकौ न वेति विकल्पेऽत्याक्रोष्टिरपि समाहितादृष्ट्या २२६ अथनामादीनामेव दुर्निरूपत्वात् तत्समुदायादिरूपत्वं प्रपञ्चस्य दुर्निरूपमित्याह अपि किं नामेति । स्पष्टम् । तत्र नामविचारयति शब्द इति । शब्दो नामस्यादिति चेत् सोऽप्यंश इत्येव क इति रूप्यतामित्यन्वयः रूप्यतारूपवानलक्षणवान् क्रियतां तस्य लक्षणवत्कथमिति स्वर्थः २२७ एवं पृष्टे प्रतिवाद्युक्तलक्षणनिरसनपूर्वकं शब्दात्मकनामानिर्वचनीयत्वं साधयति स्वस्मिन्नित्यादिसार्थैः पञ्चभिः । स्वस्मिन्विषये स्वबुद्धिजनकः स्वपदार्थांशश्चोपग्राह्यः बुद्धिपदेन च ज्ञानं तयोर्धिषयतासंबन्धेन योजनकः कारणसंशब्दः दृश्यते हि उत्पन्नः शब्दः अयं शब्द इत्याकारकशब्दबु

एकैकात्मकतायां स्यादिदमेव हि दूषणम् ॥ नियमोऽनियमो वापि न शक्यो वक्तुमंजसा २२६
अपि किं नाम किं रूपं का क्रियेयमिहोच्यते ॥ शब्दो नामेति चेत् स्यात्सकोयमित्येव रूप्यताम् २२७
स्वस्मिन् स्वबुद्धिजनकः स चेद्वंध्यासुतोपि सः ॥ अर्थविज्ञानजनकश्चेदसौ न ध्वनिस्तथा २२८
वर्णात्मकोपि नियतः सर्वेषां ज्ञानकारणम् ॥ नासौ यतो न जनयेद्वधिरादौ धियं कचित् २२९

द्वौ जनयन् यथा घटः स्वविषयके घट इत्याकारकेशब्दबुद्धौ जनयति तद्वत् शब्दस्य सविषयकत्वं याचितमंडनन्यायेन ज्ञानद्वारेत्यन्यत् तथाच स्वविषयकशब्दबुद्धिजनकत्वं शब्दलक्षणमिति चेत् तां हि वंध्यासुतादावलीकेऽतिव्याप्तिरित्याह वंध्यासुतोपि स इति । असतो वंध्यासुतादिर्द्वैर्मातराभ्युपगमेपि अननुभावकानुपाख्यादादिशब्दवृत्तिविषयत्वं विकल्पज्ञानविषयत्वमत्यंतभावप्रतियोगित्वं चेत्येते धर्मास्तां त्रिकैरभ्युपगम्यंत एवेत्युक्तमद्वैतसिद्धिर्व्याख्याननिमित्थ्यात्वनिरुक्ते ब्रह्मानंदैः मूलकारैरपीदं वक्ष्यते शब्दबुद्धौ असत्त्वेपीति श्लोकेन । तथाच विषयतासंबन्धेन वंध्यासुत इत्याकारकशब्दबुद्धौ स्वस्मिन् जनयति वंध्यासुतेऽतिव्याप्तिरितिलक्षणांतरं शक्येति । सदर्थविषयकज्ञानहेतुत्वं शब्दत्वं नाऽलीकेऽतिव्याप्तिः तस्यासत्त्वादिति । अस्य लक्षणस्य ध्वनिरूपे शब्देऽर्थविषयकबोधजनकत्वव्याप्तिमाह न ध्वनिस्तथेति । अत्र लक्षणे दोषांतरसंभवेऽपि पुरःस्फूर्तिकत्वेन प्राधान्यादव्याप्तिरेवोक्तेति ध्येयम् २२८ ननु वर्णज्ञादात्म्येनार्थबोधजनकत्वं शब्दलक्षणमस्तु अस्मिन् ध्वनाव्याप्तिः ध्वनेरपि वर्णवर्णजनकत्वप्रतीमां सक्रमते वर्णतादात्म्यात् यथा जातिव्यंजनक्यक्तेर्जात्यातादात्म्यं तद्वदित्याशंक्य किमुक्तविषयासंबन्धो यजनकत्वं लक्षणं किं वादीयेन्द्रियेण संबन्धस्तं प्रत्येवेति विस्मृत्य तत्र नाद्य इत्याह वर्णात्मक इति । असौ शब्दो वर्णात्मकोपि नियतः नियमविशिष्टः सन् सर्वेषां ज्ञानकारणं न भवति यतः कचिद्वधिरादौ धियं न जनयेदित्यन्वयः आदिपदेन सुप्तमूर्च्छितप्र

द्वितीयमनुयातिव्याख्यादूषयति नचंद्रियस्येति । वर्णात्मकत्वेसर्तोद्रियसंबंधाद्ज्ञानहेतुः शब्दः इतित्वयालक्षणैरिति सत्यपितस्मैशब्दायस्वस्तिखंडनभयात्संरक्षणं न च भवेदित्यन्वयः कुतोप
तोयूमोप्येवंस्ववाचकेशब्दतादात्म्यवत्त्वेसत्येवसर्तोद्रियसंबंधाच्चणां वन्हादिज्ञाचहेतुः तथाचतत्रातिव्याप्तिरिति भावः २३० नचिन्द्रियपदेन श्रोत्रमेव विवक्षितमतो न धूमेऽतिव्याप्तिरित्याशंक्य
तथापिशब्दत्वजातावतिव्याप्तिरित्याह नचश्रोत्रस्येति । श्रोत्रस्यसंबंधोप्राप्त्यत्वरूपो विशेषः घूमादिनिष्ठेन्द्रियसंबंधाद्विलक्षणः तस्यशब्दसंरक्षणस्यकारणं प्रयोजकं न च संभवति तत्रहेतुः त
स्मिन्नित्यादि । हियस्मात्तस्मिन्शब्देन तु गते सर्वत्रतादात्म्यसंबंधेन वत्तमाने धर्मे जातिरूपेपि आसौ विशेषोऽस्ति कीदृशः अवारितः केनापि रोद्धुमशक्यः तथाचस्फुटाऽतिव्याप्तिरिति भावः अ
त्रयद्यपि गुणपदनिवेशे जातावतिव्याप्तिर्न संभवति तथापि गुणत्वानिर्वचनीयत्वस्याकाशनिर्वचनप्रसंगेव रूपमाप्यत्वात् श्रोत्रप्राप्त्यां शोदूषित इति ध्येयम् २३१ ननु जातिव्यत्ययोस्तादात्म्या
जातेरपि नामत्वमस्ति त्वीष्टापत्तिमाशंक्याह अस्यतत्त्वेति । अस्यानुगतधर्मस्य जातिरूपस्य तत्त्वे शब्दात्मकनामत्वेस्वीकृते सति तस्य शब्दस्य रूपं स्वरूपं रूपत्वं रूपभावमाप्नुयात् इन्द्रिय
प्राप्त्यत्वेन हि जात्यादिकं रूपत्वेन श्रुतो विवक्षितम् अथुना शब्दनिष्ठजातेरपि नामत्वाभ्युपगमेनामरूपयोर्भेदव्यवहारलोपापत्तिरिति भावः ननु जातिरनुगता शब्दस्त्वननुगत इति स्पष्टो भेद इत्याशं
कावारणाय शब्दस्याप्यनुगमसर्वत्रदर्शयति यथाककारेति । शब्दसंगतिः शब्दसंबंधः तथाचरूपात्पृथक्नामनिर्वक्तुमशक्यमिति भावः २३२ एवंनामोऽनिर्वचनीयत्वं प्रसाध्य रूपक्रिय

नचंद्रियस्यसंबंधाद्ज्ञानहेतुरिति रिते ॥ स्वस्ति तस्मै भवेद्यस्माद्धूमोप्येवं नृणामिह २३० नचश्रोत्रस्यसंबंधो विशेषस्तस्य कारणम् ॥ तस्मिन्ननुगते धर्मे
ह्यस्त्यसावप्यवारितः २३१ अस्यतत्त्वे ध्रुवं तस्य रूपं रूपत्वमाप्नुयात् ॥ यथाककारेकत्वं स्यात् शब्दे वा शब्दता यथा ॥ तथा घटादिषु प्रायोदृश्यते नाम संगतिः
२३२ यथानाम तथा रूपक्रिये अपि सुदुर्भणे ॥ अपि क्रियानरूपेण विहीना गृह्यते कचित् २३३ यथा घटे न हीनान गृह्यते पृथुबुधता ॥ ततो नेयं पृथग्रूप रूप
रूपवदोरिता २३४ रूपं हि सकलं यस्माज्जनयेन्नाम तो धियम् ॥ तस्मान्न वस्तु तस्तत्स्यान्न रेतीक्ष्णाग्रशृंगवत् २३५ नचास्ति प्रत्ययस्तत्र जायमानो नि
वार्यते ॥ अस्ति त्वंध्या सुतो नैव प्रत्ययोनरिनीस्त्यसौ २३६

योरपि तदतिदिशति यथानामेति । सुदुर्भणे दुःखेन भगिणुं निर्वक्तुं शक्ये तत्र क्रियाया उक्तलक्षणरूपाद्यदि भेदं कश्चिद्विवेकेनानुभवगाचरं कुर्वीत तदालक्षणमपि प्रणयेत्तदेव तु न संभवतीत्याह अपि क्रिये
ति २३३ दृष्टांतमाह यथा घटेनेति । पृथुबुधता पृथुविशालो बुधो मूलभागे यस्य स पृथुबुधः बुधपदमुदरोपलक्षणं परिशेषात्स्वरूपमुखः तस्य भावस्तत्ता तथाच यथा घटस्वरूपं पृथुबुध
ता घटात्पृथक्नानुभूयते तथा पूर्वोपरीभूतदंडादिस्वरूपा क्रियेति भावः 'मूलं बुधो धिनामकः' इत्यमरः । फलितमाह तत इति । रूपरूपवत् रूपस्य स्वरूपवत् यथारूपं रूपान् पृथक् तद
द्विषयः २३४ अथ नामतः पृथगनिर्वचनीयत्वरूपस्य स्फुटयति रूपं हीति । यस्मात्सकलं रूपमिन्द्रियगोचरात्मकं नामतो नामपक्षपातिनीयं जनयेत्तस्मात्तद्रूपं वस्तुतो वास्तवं न स्यात्किंतु विक
ल्पमात्रं तदित्यर्थः वाचा रं भणमित्यादि श्रुतिरप्यनुकूला ज्ञानस्य नामपक्षपातिर्वहरिणाप्युक्तं 'नसोस्ति प्रत्ययोलोकेयः शब्दानुगमादौ । अनुविद्धमिव ज्ञानं सर्वशब्देन भासते' इति । ना
मत इति तसिद्धवा अर्जुनतो भवन्निति वदोध्यः तत्र दृष्टांतः नर इत्यादि पर्वतशृंगवत्स्थूलं शृंगं शिर एवात उक्तं तीक्ष्णाग्र इति २३५ ननु अलीके नृशृंगवंध्या मुनादौ अस्तीत्याकारकं ज्ञानं नास्ति अस्तितु
रूपेऽतः कथं साध्यमुच्यते इत्यत आह नचास्तीति । तत्र नृशृंगादौ उदाहरणमाह अस्तीति । वंध्या सुतोस्ति एवं इत्याकारकोऽसौ प्रत्ययः नरि पुरुषेनास्ति इति न किंतु अस्त्येव सांख्यैर्विकल्पक
पक्षेनेयायिकादिभिराहार्यज्ञानरूपस्य स्वीकारादिति भावः २३६

ननुरूपज्ञानवंध्यामुतज्ञानयोर्नसाम्यभिद्रियजन्यत्वतदजन्मत्वाभ्यांविशेषादित्याशंक्यकिं सर्वेन्द्रियजन्यत्वविशेषः किंवाएकैकेन्द्रियजन्यत्वमिति विकल्प्यतत्रनाथइत्याह नचासाविति । असौ रूपप्रत्ययः इत्येतत्सर्वेन्द्रियजन्यज्ञानविषयत्वंभावकारणं सत्ताप्रयोजकोविशेषइतिनचवक्तव्यम् । हियतो गंधधियश्चक्षुरादिः कारणं न किंतु घ्राणमेव तथाचविशेषकल्पनेन रूपसत्तांसावयितुमिच्छतस्तवगंधादिसत्तापिगता एवंचवृद्धिमिच्छतोमूलहानिरितिभावः २३७ द्वितीयविशेषमनूयवंध्यासुतेपितस्यसत्त्वमाह अथैकेन्द्रियेति । गंधादेरस्तीतिशेषः तर्हि एतस्मिन्विशेषेऽभ्युपगतेसति तवेवमतेमनसैन्द्रियेणनृशृंगस्यबोधनमस्तुकःप्रतिबध्नातिवंचकिमपलपसि एवंचायमपिविशेषोनास्तीतिभावः २३८ ननुमनसइन्द्रियपारतंत्यवंध्यासुतज्ञानेप्रतिबंधकमित्याशंक्यतत्पारतंत्यस्यकादाचित्कत्वेनसुखादिज्ञानान्यनेकानिसाधयतोमनसोवंध्यासुतज्ञानेकोभारइत्याशयेनाह नहीति । नेत्राद्यगम्यत्वेतत्सुखदुःखयोर्ग्रहेनइतिनहि किंतुमनसातेगृह्येतेएवेत्यर्थः तथाचवंध्यासुतो नरेशृंगमपिज्ञायतामितिशेषः ननुकथमसतज्ञाप्येतेत्यत्राह दुःखमित्यादि । वाशब्दइवार्थे यथावैरिणिवर्तमानंदुःखंसुखरूपेणासदपिमुखमितिज्ञायतेतद्वदिदमपिज्ञायतां प्रसिद्धंहिलोकेवैरीदुःखतोपिसुखीतिमन्यतेइति २३९ एवंसतिरूपं नाममात्रमितिलोकप्रसिद्धमन्यतिरेकं दृष्ट्वापिनिश्चीयतेइत्याह प्रवृत्त्यादाविति । प्रवृत्त्यादौप्रवृत्तिपूर्वकालेइच्छाद्वाराप्रवृत्तिकारणीभूतायो

नचासाविद्रियैर्जन्यइत्येतद्भावकारणम् ॥ नहिगंधधियःकापिचक्षुरादिस्तुकारणम् २३७ अथैकेन्द्रियबोधयत्वंगंधादेर्नासतस्तथा ॥ तर्ह्यस्तुनरिशृंगस्यमनसाबोधनंतय २३८ नहिनेत्राद्यगम्यत्वेनग्रहःसुखदुःखयोः ॥ वंध्यासुतो नरेशृंगदुःखंवैरिणिवासुखम् २३९ प्रवृत्त्यादावृत्तेशब्दंनबोधोस्तिविचारिणाम् ॥ एवंशब्दादयःसर्वेसंतिनैवनिरूपिताः २४० नचतद्व्यतिरिक्तानिसंतिभूतानिवैकाचित् ॥ तथाहिनभइत्येतत्किं नामभवतोमतम् २४१ अवकाशस्त्वसौकस्माद्भवेद्वंध्यासुतो नते ॥ नचशब्दगुणत्वेनतस्यवंध्यासुताद्विदा २४२ गुणोहिगुणिनोभिन्नोनासौतस्यगुणोमतः ॥ यथाघटात्पटोभिन्नोघटस्यनघटोभवेत् ॥ अभिन्नोपिगुणोनस्यादुणोयद्दुणोनहि २४३

बोधोविचारवतांसशब्दविनानास्ति किंतुशब्दशवगाह्येवदृष्टोऽतःसहोपलंभानामरूपधोरभेदःसिद्धइतिभावः प्रपंचव्यापिकानां नामरूपक्रियाणामनिर्वचनीयत्वविचारमुपसंहरति एवमिति । स्पष्टम् २४० अथतद्व्याप्यपंचभूतानामनिर्वचनीयत्वंस्फुटयितुमुपक्रमते नचतद्व्यतिरिक्तानोति । ताभ्योनामरूपक्रियाभ्यःपृथग्भूतानीत्यर्थः तत्रज्येष्ठमाकाशंविचारयति तथाहीति । किंकिंस्वरूपमित्यर्थः २४१ नचवकाशरूपआकाशःप्रसिद्धएवेत्याशंक्यएवंसत्यावरणाभावाधिकरणंयत्किंचिदस्तितदाकाशमितिलक्षणमागतंतच्चबंध्यासुतेपिगच्छति अलीकेपिअभावसंबंधस्यतांत्रिकैःस्वीकृतत्वादित्याशयेनाह अवकाशइति । तेतवकल्पनाविषयआकाशोऽवकाशरूपश्चेत्तर्हिबंध्यासुतएवकस्मान्नावकाशोभवेत् तस्याप्यवकाशत्वसंभवादितिभावः शब्दगुणकत्वेनविशेषमाशंक्यतद्विघटनंप्रतिजानीते नचेति २४२ तत्रहेतुतयाभिन्नस्याभिन्नस्यवागुणत्वासंभवमाह गुणोहीति । गुणिनोभिन्नश्चेद्गुणस्तर्हि तस्यगुणिनोगुणोनमतःनसंमतः भिन्नत्वेनप्रसिद्धयोगुणगुणिभावादर्शनात् उदाहरणं यथेति । घटाद्भिन्नःपटः घटस्यघटः घटयतेउपसर्जनीभूयोपकुरुतेइतिघटोगुणस्तथाभूतो नस्यात् तथाऽभिन्नोपि नगुणः स्यात् यद्वत्तथा गंधस्यगुणस्यतस्मादभिन्नो गंधोगुणइतिनचवंध्यासुतेइत्यर्थः कल्पितभेदेन गुणगुणिभावस्तुयादृशोयस्तदृशोचलिरिति न्यायेन कल्पितमेवाकाशंसावयेत्यपरमार्थमितिभावः २४३

ननुपरमार्थयोर्भेदाभेदयोः समुच्चयः सांख्यादिसंमतोऽस्ति त्वया शक्याह भेदाभेदाविति । न्यायचक्षुषा विरुद्धयोर्न समावेश इति न्यायानुगृहीतवृद्धिनेत्रेण दुराग्रहेण सत्त्वे समावेशे स्वीकृते तु तयोर्भेदाभेदयोः प्रत्येकयोर्दोषो वर्णितः सतवबलाद्भवेदापद्येतेत्यर्थः यथा प्रत्येकमृगयादिव्यसनदोषो व्यसनद्वयांगीकारे इति भावः २४४ किंच यदा भेदाभेदयोरेवानिर्वचनीयत्वं तदा किमु ततन्निर्वाह्यानामित्याशयेन भेदाभेदौ किं वस्तुनः स्वरूपमेव किं वा ततः पृथगिति विकल्प्यतत्र नाद्य इत्याह अपि भेद इति । वस्तुनी वस्तु स्वरूपा भिन्ने इति चेत् किं हि दंते वचो वृथा व्यर्थं समाधाना समर्थमिति यावत् तत्र पुनरुक्तिप्रसंगहेतुमाह इदं भिन्नमित्यादि । तथा सतीत्यादिः तथा सतीदं फलवृक्षाद्विन्नं इदं द्रव्यं सतीऽभिन्नं ते इमे वस्तुनी इति वाक्यं नोचितं स्यात् भिन्नाभिन्नवस्तुपदानां प्रवृत्तिनिमित्तभेदाभावाद्धटः कलश इति वाक्यवदिति भावः २४५ पुनरुक्तिदृष्टांतेन स्पष्टयति न घट इति । स्पष्टम् २४६ भेदाभेदयोः पृथक् स्वरूपे द्वितीयपक्षे प्रिभेदाभेदधारास्वीकारेऽनवस्थादोषभयेन प्रथमभेदाभेदनिर्वाहार्थे स्वीकृतयोर्भेदाभेदयोर्वस्तुमात्रत्वमेव वक्तव्यं तथाच प्रथमभेदातिक्रमेण भेदांतरप्रतिपादने व्यर्थः प्रयास इत्याह भेदाभेदप्रसिद्ध्यर्थमिति । परौ प्रथमभिन्नौ यदा रूपे तदा यात्किंचित्तेवचनं तद्वक्तव्यं न स्यादित्यन्वयः यथा कश्चिद्वक्तव्यं गृहीतुमिच्छन्नेव मुपायं कल्पयेत् अस्य आतपे स्थितस्य मत्स्ये काग्रचेतसः शिरसि न वनीतं प्रक्षिपामितस्मिन् दृवीभूते नेत्रयोः पतिते धीभूतमेनं बध्नामीति तथैव च तं वधी

भेदाभेदौ न कुत्रापि दृश्येते न्यायचक्षुषा ॥ सत्त्वे तयोर्द्वयोर्दोषोऽक्तस्तवबलाद्भवेत् २४४ अपि भेदस्तथा भेदो वस्तुनी चेद्दृष्टावचः ॥ इदं भिन्नमभिन्नं वा वस्तुनी इति नोचितम् २४५ न घटो घट इत्येवं पटो वा पट इत्यापि ॥ उच्यते पुनरुक्तेन दोषेणाकुलितं क्वचित् २४६ भेदाभेदप्रसिद्ध्यर्थं भेदाभेदौ परौ यदा ॥ ब्रूषे किंचित्तदा तस्याद्वचनं बकवधनम् २४७ वाय्वग्निवारिभूमीनामेवमेव गुणानि हि ॥ तदभावे च तासां स्याद्ब्रह्मा पुत्रसमानता २४८ अपि दोषादिमूढानां न भोनैवावकाशकृत् ॥ न वायुः स्पर्शकृत्त्रापि वह्निः पाकादिकारणम् २४९ न तृषां शमयेत्तीरं पृथिवी नैव धारयेत् ॥ एवमन्येषु धर्मेषु व्यभिचारो महानिह २५० दृश्यं ते तेन भूतानि स्वप्नभूतसमानिह ॥ न भआदीनि भूतानि यदाऽसंति तदा कथम् ॥ तज्जः प्रपंचः सत्यः स्याद्ब्रह्मा सुतसुतो यथा २५१ प्रपंचस्य ततो जन्ममाययापि न संभवेत् ॥ न हि ब्रह्मा तनूजस्य माययापि जनिर्भवेत् ॥ सतां मायाविमुखानां जन्मदृष्टं हि मायया २५२

या तस्य प्रयासो यथा व्यर्थस्तस्य शिरसि न वनीतप्रक्षेपाय समीपगमनकाल एव बंधसंभवात् तथातव भेदाभेदांतरं कल्पयित्वा पुनर्वस्तु स्वरूपतामभ्युपगच्छत इति भावः २४७ एवं गुणत्वानिर्वचनीयत्वेनाकाशमिथ्यात्वसिद्धावगम्यत्रापि तद्विदेशेनाह वाय्वग्नीति । गुणं विना गुणिमिथ्यात्वं च वायुना द्रव्यगंधाभूतसलिलत्वाय कल्पते इत्यादिना पुराणे स्पष्टम् २४८ किंचाकाशादीनामवकाशदानादिकं यद्वैकप्रसिद्धलक्षणं तत्किं सर्वाप्रति किं वायवं किंचित्प्रतितत्राये संभवं स्पष्टयति अपि दोषादोक्तिद्वयां । दोषो घातुवैषम्यं आदिपदेन योनिस्वभावादिपरिग्रहः तैर्मूढानां जडोक्तानामित्यर्थः २४९ न तृषां प्रति । व्यभिचारः सर्वत्राननुगमरूपः शेषं स्पष्टम् २५० द्वितीये दृष्टिसमसत्ता कत्वेन स्वप्रपदार्थवन्मिथ्यात्वं प्रबोधे असत्त्वं च स्पष्टमित्याह दृश्यं ते इति । पंचभूतमिथ्यात्वे सिद्धे तत्कार्यप्रपंचस्य मिथ्यात्वं सुतरां सिद्धमित्याह न भआदीनि इति । असंति सत्ताहीनानि ब्रह्मा सुतस्यालोकत्वात् तत्कार्यतत्पुत्रो यथाऽसंभाव्यसत्ता कस्तद्वदित्यर्थः शेषं स्पष्टम् २५१ एवं पंचभूतानां संस्काराणां मातृमातृतिरेकेणासत्त्वं प्रतिपाद्य तत्कारणतया प्रसिद्धायामायाया अज्ञानप्रकृत्यादिपदेऽप्रसिद्धाया अपि तथात्वं वक्तुं किमायायाः कार्यान्वयानुपपत्त्या सिद्धिः किं वा श्रुत्या किं मथयाऽनुभवादिति तत्र प्रथम इत्याह प्रपंचस्येति । तत उक्तविधयाऽसत्त्वात् दृष्टांतो न हीति । ननु लोके भूमिस्थो नटः कथमसत्त्वांतरमाकाशारूढं दर्शयति कथं वा घटात्कचादयोऽसतीः सेनानिर्म-

माणाः श्रयंत इति हासेऽत आह सतामिति । मायाविषुमुख्यानां सतामेव जन्मानां रूपेण प्रादुर्भावो मायायानिमित्तभूतया हेतुन तु माया तत्र परिणाम्युपादानं किंतु माया विषयीभूतो मायाव्याप्त्ये
वत्तद्वृत्तेण भासते इत्युक्तमेव तथा च नासज्जनने तस्याः सामर्थ्ये दृष्टेन सास्वतंत्राकल्प्येतेति भावः २५२ द्वितीयं निराचष्टे मायाया इति । अस्तीति भावप्रधानेति नैदेशः अस्तित्वस्थितिः
श्रूयते 'मायां तु प्रकृतिं विद्यात्' इत्यादिवाक्यैरिति शेषः । साजनिनाशास्तिहेतुतापि नास्त्येव तदा श्रयभूतायामायाया अप्यसत्त्वादित्यर्थः श्रुत्या तु साऽद्वैते बुध्यवतारणायानूदितैवेति भावः २५३
न तृतीयः विचारविमुक्तप्रमत्ताद्यनुभवस्या किंचित्करत्वाद्विचारसहकृतप्रमारूपानुभवागमने तु तस्याः पलायनादित्याह सच्चिदानंदरूपमिति । स्वमात्मानं असाविवेकयात्मानावगच्छति नानुसं
धत्ते तदेमां एष नित्यापरोक्षः कल्पयति अहमज्ञ इत्यादि मन्यते विचारकालेऽविवेकिदशायाः परोक्षत्वादसाविति प्रयोगः दृष्टान्तः शिशुरिति २५४ दृष्टान्तस्फुटयति शयान इति । स्पष्टम् २५५
दाष्टीति के उपसंहरति आनंदात्मेति । एवमहमानंदात्मा भूमासच्चिद्रूपं निजं वपुः स्वरूपं विस्मृत्यैनां मायां कल्पितवानस्मीति शेषः आत्मनैव विवक्षापादानभूततया श्रयेणात्मनि स्वविषयिकां स्व
यमिति पदेनेतरनिरपेक्षता सूचिता विस्मृत्येति पदेन विस्मरणस्यापि तत्प्रयुक्ततया तस्या अनादिता सूचिता २५६ फलितमाह तत इति । एषामयि नास्त्येव तत्र हेतुगर्भविशेषणं निर्द्देश्येत्पादि ।
अद्वये द्वितीयावकाशो बाधित इति भावः तर्हि कथमस्या भानमत आह नैवेत्यादि । तथा चाज्ञाते मय्येव मायादिपदेर्व्यवहार इति भावः २५७ ननु शब्दज्ञानयोर्बलेन स्वतंत्रैव माया कुतो न स्यादित्या

मायाया अपि विश्वस्य जनिनाशास्तिहेतुता ॥ श्रूयते सापि नास्त्येव मायाया अप्यसत्त्वतः २५३ सच्चिदानंदरूपं स्वं यदा सौ नावगच्छति ॥ तदेमां कल्पयत्येषा शि
शुः स्वं राक्षसं यथा २५४ शयानो बालकः कापि स्वदेहज्ञानवर्जितः ॥ स्वदेहं राक्षसं मत्वा बिभेत्याकुलितेन्द्रियः २५५ आनंदात्मा ह मप्येवं सच्चिद्रूपं निजं वपुः ॥
विस्मृत्यैनां कल्पितवानात्मनैवात्मनि स्वयम् २५६ तत एषापि नास्त्येव मयि निर्द्देश्य रूपिणि ॥ नैषामतो विभिन्नास्ति बालकादिव राक्षसः २५७ शब्दकुक्षी अस
त्त्वे पि भवेतां वस्तुनो यतः ॥ वंध्यासु ते हि दृष्टत्वा न्नैतयोर्मानता ततः २५८ अपिशब्दोऽत्र नास्त्येतदुदितं हि मया पुरा ॥ बुद्धिश्च नाम केयं स्यादितं तावद्विचार्यताम्
२५९ यदि बोधो घटादेः स्यात् घटादिस्तर्हि चेत्तनः ॥ तथा त्वेव परापेक्षा स्फुरणेनास्य संभवेत् १६०

शंक्यस्यादेवं पदिशब्दो ज्ञानं च प्रमाणरूपे स्यातामिमेतु न तथेत्याह शब्दबुद्धी इति । वस्तुनोऽस्त्येव पीत्यन्वयः मानता प्रमाणवत्स्वविषयसाधनक्षमता अत्रयद्वक्तव्यं तच्छब्द निरूपणे उक्तमिति
२५८ नन्वेवं प्रबुद्धेन भवतासम्राजाशेषकार्याधिकृतेषु सत्तापहरणेन दंडितेष्वपि लोकविषुवहेतुशब्दोर्मत्रिस्थानीया बुद्धिश्च दंडनीयावित्याशंक्यतर्हि शब्दस्योपमादितत्वाद्बुद्धिमेव विचारदंडेन प्रहरामी
त्याह अपिशब्द इति । श्लोकादावपिशब्दो वाक्यान्तरारम्भसूचकः प्रायो बोध्यः उदितं नाम विचारे केयं किं स्वरूपा किं बोधरूपा वाऽस्त्ये घटादिसमायास्तस्यान स्वातंत्र्यशंका आद्येपि संबोधो धर्म
रूपो वा संबोधिष्ठानधर्मरूपो वा यदि धर्मरूपस्तदा तस्य बुद्धिरूपतापि संभाव्येत द्वितीये तु बोधस्य मत्स्वरूपत्वात् स्वातंत्र्यशंका बुद्धेः स्वरूपमेव दुर्वचमिति निर्णयायेदवश्यमाणं बोधस्वरूपमेव तावत्प्र
थमं विचार्यतां बोधस्वरूपनिर्णयेनैव बुद्धेरपि गतिः स्फुटी भविष्यतीति भावः २५९ तत्र तावद्बोधस्य धर्मरूपतापेक्षेद्विचार्य किं बोधो विषयधर्मः किं वा ज्ञानकरणं त्रियधर्मः किं वाऽऽत्मधर्मः किं वा
बुद्धेरेवेति विकल्प्यतत्र नाद्यत्वेत्याह यदि बोध इति द्वाभ्यां । यदि बोधो घटादेर्विषयस्य धर्मः स्यात् तर्हि घटादिश्चेत्तनः स्याद्बोधस्यैव चेत्तनं त्वप्रयोजकत्वात् इष्टापत्तौ दोषमाह तथा त्वेचेत्तनत्वेऽस्य घटा
देः स्फुरणे भाने परापेक्षान स्यात्तद्व्यवहारे च परापेक्षाऽतो न घटादियमो बोध इत्यर्थः २६०

दोपांतरमाह विपर्ययइति । भोग्यस्य घटादेर्भाक्त्वेन प्रसिद्धिः स्यात्परिशेषादन्यस्य भोग्यतयेत्यर्थः तदुपपादयति । बुद्धिमानिति । बुद्धिमान्बोधवान् हि भोक्तोक्तलक्षणभोगाश्रयो भवेत्संभवेत् घटा
 दिरपितथैव बोधवानेवेत्यर्थः २६१ इति यन्निराचष्टे न चेंद्रियाणामित्यादिपञ्चभिः । इन्द्रियाणि हि बोधस्यावरणाभिभावकांतः करणवृत्त्युत्पादकतथोपकरणानि उपकरणानांतु सामर्थ्यनियमोदृष्टः
 यथा सुखोपकरणानां वैदिकानां लौकिकानां च येन येन यावदावराणां भिभावः कमुत्पाद्यते तावत्तावत्फलमाविर्भवतीति तत्त्वभिव्यंग्यं लब्धवत्तस्तथानियमोदृष्टो ब्रह्मविदायुगपत्सर्वान्दातु भवात् तथा
 चायमर्थः अयं बोध इन्द्रियाणां च धर्मो न यतः क्वचिन्नियतो दृश्यते यदीमानि स्वयं बोधधर्मकाणि स्युस्तदा सर्वप्रकाशयेयुः न चावरणेन व्यवस्था जडेष्वावरणाभावादावरणस्य प्रकाशरूपबोध
 सामानाधिकरण्याभावाच्च आत्मनि तु बोधरूप आवरणमित्यस्यत् । नियमं स्पष्टयति नहीत्यादि । चक्षुःशब्दं न जानाति किंतु रूपमेव इतरत् श्रोत्रं रूपं न जानाति किंतु शब्दमेवेति अतो ज्ञायते नैपांधर्मो
 बोधः किंतु एतानि तदभिव्यक्त्युपकरणानि व्यवस्थाशालित्वादिति भावः यद्वा नियतः यत्रेंद्रियं तत्र बोध इत्येतादृशव्याप्तिनिरूपणशाली सन् बोध इन्द्रियसंबंधी क्वचिन्न दृश्यते अतो न तेषां धर्मः यो यस्य
 धर्मो भवति स सदा तत्र दृश्यते यथा वह्नुषां स्पर्शः शब्दस्तु मीमांसकमते नित्यो भिव्यंजकासां निध्यान्न दृश्यते इत्यस्यत् नियमाभावं स्फुटयति नहीत्यादि । शब्दसाम्बन्धे बधिराणां चक्षुःसत्त्वेऽपि न बो
 धोदृष्ट एव मन्धानां रूपसाम्बन्धेऽपि तथा च एतामुपकरणान्येव न बोधधर्मकाणीति भावः २६२ अपि क्वापीति । कापि कस्मिंश्चिद्देशे मनो न वयानकाले वा चक्षुःपुरःस्थितं पश्चाद्गतं रूपं न बोधयेत् तथा

विपर्ययः प्रसज्येत प्रसिद्धौ भोक्तृभोग्ययोः ॥ बुद्धिमान् हि भवेद्भोक्ता घटादिश्च तथैव सः २६१ न चेंद्रियाणां बोधो यं दृश्यते नियतः क्वचित् ॥ न हि चक्षुर्बिजानाति
 शब्दं रूपं तथेतरत् २६२ अपि क्वापि पुरः पश्चाच्चक्षुरूपं न बोधयेत् ॥ तथा श्रोत्रादिकं क्वापि शब्दाद्यपि न बोधयेत् २६३ अपि बोधः कथं नाम भवेद्दिन्द्रियगोधुना ॥
 न हीन्द्रियेषु कुत्रापि बोधः किंत्वर्थगोहिसः २६४ यद्यन्यत्र स्थितो बोधो वस्त्वन्याद्विप्रकाशयेत् ॥ बोधो घटस्थितः कस्मात्पटं नैव प्रकाशयेत् ॥ यथा कथंचिदत्रा
 पिसंबंधं को निवारयेत् २६५ अपिसंबंधसाम्ये हि चक्षुषस्तु घटादिना ॥ कस्माद्रसादिकं तस्य बोधेन प्रतिभाति नः २६६

श्रोत्रादिकं स्वविषयं एवाव्यवस्थाबोधधर्मकत्वबोधपक्षेनोपपद्यते उपपद्यते तु उपकरणत्वपक्षे उपकरणस्य प्रयोजकाधीनत्वादिति भावः २६३ इन्द्रियधर्मत्वपक्ष एव दोपांतरमाह अपि बोध इति द्वाभ्यां ।
 बोधो हि स्फुरणात्मा स च घटः स्फुरतीत्याद्यनुभवेन विषयसंबंधो भाति इन्द्रियेषु परोक्षेऽपुत्र स्थितो किं मानमिति भावः २६४ ननु नैयायिकादिनये यथात्मस्थितो बोधो घटादीन् विषयीकरोति तथेंद्रियगोपिक
 रिष्यति संबंधिद्वयस्वरूपात्मिकाया विषयताया संबंधत्वसंभवादिति चेन्मैवं बोधो च स्तेषां भावानवबोधादित्याह यद्यन्यत्रेति । यद्यन्यत्र स्थितो बोधो न्यदस्तु प्रकाशयेत्तर्हि घटस्थितो घटाकारवृत्त्याऽभि
 व्यक्तस्तादात्म्यसंबंधेन घटे स्थितो बोधः कस्मात्पटं न प्रकाशयेत् न च संबंधाभाव इत्याह यथेति । यथा कथंचित्संबंधं त्वदभिमतविषयतारूपं को वारयेत् तस्मात्तैषां यिकादिभिर्बोद्धादीनामनाधिका
 रिणां पुरतो गौणी विषयताऽऽविष्कृत्य तेषां तदभिमततु अभिव्यक्तचित्तादात्म्यरूपाऽतिप्रसंगहीना द्वैतबोधोपयोगिनी ह प्रपंचयते इति भावः यदा हुरुदयनाचार्याः न ग्राह्यभेदमवबुध्य धियोऽस्ति वृत्ति
 स्तद्वाप्येकैव निवेदनयेज्यश्रीः । नो चेदचित्त्यमिदमीदृशमेव विश्वं तथ्यं तथागतमतस्य तु को वाकाशः इति । दीधितिकारोप्याह न्यायमधीते सर्वं स्तनुते कुतः कान्निबन्धमप्यत्र । अस्त्युक्तिमपि रहस्यं केच
 न वै जानते सुधियः इति २६५ अत्रैव दोपांतरमाह अपिसंबंधसाम्ये हीति । चक्षुर्निष्ठ बोधेन घटादिभानस्वीकारे भवन्मते चक्षुषो यथा घटादिना संयोगरूपः संबंधस्तथा घटनिष्ठ रूपवद् रसादिनापि संयुक्तसमवा
 यलक्षणसंबंधसंभवाच्च तस्य घटस्य रसादिकं कस्मान्नोस्मान् प्रतिनभातीति त्वत्कल्पम् अस्मन्मते तु यदाकारवृत्त्यभिव्यक्तचित्तादात्म्यरूपा विषयता यत्र तस्यैव भानमिति व्यवस्थावक्तुं शक्यत इति भावः २६६

भा. पु.

॥ १९ ॥

इन्द्रियेषु ज्ञानाभावमुपपत्तिर्दृश्यरूपसंहरति ततश्च । ततोऽप्यनिष्ठस्याप्योपकारकत्वासंभवात्संभवेवातिप्रसंगापाताच्च बोधः स्यात्तदा तेन बोधेन तेषां घटादीनां प्रकाशनं भवति उपपद्यते परंतु तस्य घटादिभिरेधिष्ठानत्वेन तादात्म्यलक्षण एव संबंधो वाच्यः असौ बोधोऽत्र घटादिषु धर्मत्वेन न तिष्ठति तेषां भोक्तृत्वप्रसंगादित्येतत्प्रागुदीरितं यदि बोधो घटादेरित्यादिनोक्तमित्यर्थः २६९ आत्मधर्मो बोध इति तृतीयं पक्षं निराचष्टे अतएवेति । अतीत्योपकारकत्वाभावापातादेवमपि आत्मन्यपि धर्मरूपतया बोधो न वर्तत इत्यर्थः ननुमास्त्वन्योपकार आत्मनस्तु व्यवहारायात्म धर्मो बोधोऽस्त्वित्यत आह मम तेनाप्रतीत इति । यदि मम धर्मो बोधस्तदामम ततो भिन्नस्य जडत्वमापद्येत न च घटादिवन्मयि बोधो नोपकारः शक्यः घटादीनां बोधे कल्पितानामधिष्ठानत्वेन प्रकाशनेऽपि मम निरधिष्ठानत्वाद्बोधस्य ममाधिष्ठानत्वे च तस्यैवात्मत्वापातात् मद्भिन्नस्य धर्मरूपबोधस्य प्रकाशरूपत्वेऽपि पुत्रपांडित्येन पित्रपांडित्यवन्मम तेन प्रतीतिर्न स्यादिति भावः बुद्धिधर्मो बोध इति चतुर्थं निराचष्टे न बुद्धेरिति । बुद्धेरपि धर्मो बोधो न संभवति यस्मात्सा बुद्धिर्बोधादव्यतिरेकिणी पृथग्भावोऽव्यतिरेकस्तद्वहिता बोधतादात्म्येन हि सा बुद्धिर्ज्ञानपदव्यवहारपदवीमारूढा बोधस्य धर्मतया ततः पृथग्भावस्वीकारे तु सा ज्ञानत्वाद्भवेदिति भावः २६८ एवं सति तस्या घटादिसमत्वापरतिरित्याह अपि बुद्धेरिति । बुद्धेर्यमोयदा बोधस्तदेवं बुद्धिस्ततो बोधात् पृथग्भिन्ना सती कां किं स्वरूपा अथुना बोधभिन्नवदिव बोधरूपावर्त्तनशक्या परिशेषादबोधरूपत्वांगीकारे तस्या घटादिसमत्वेन मयि कल्पितायामदधीनसिद्धि कत्वेन स्वातंत्र्यशंकेति सिद्धं मदिष्टमित्याशयेनाह अबोधरूपत ततो घटादिसंस्थश्चेद्बोधस्तेन प्रकाशनम् ॥ तेषां भवति नात्रासावित्येतत्प्रागुदीरितम् २६७ अतएव न मय्येषमम तेनाप्रतीतः ॥ न बुद्धेरपि सायस्माद्बोधाद व्यतिरेकिणी २६८ अपि बुद्धेर्यदा बोधस्तदा केयंततः पृथक् ॥ अबोधरूपतः सापि घटादेर्न विशिष्यते २६८ अपि बोधो जगत्पथवानेक एव सः ॥ एकत्वे वा सनामान स्मृत्यादीनां मिदाकुतः २७० अनेकत्वेऽपि तस्य स्याद्भेदः कइति रूप्यताम् ॥ बोधाद्बोधांतरेभेदो न भवेद्बोधरूपतः २७१ अबोधरूपतोभेदेन भवेद्बोधगो हिसः ॥ घटादेर्न हि भेदेन न भोनानाविधं भवेत् २७२ अपि बोधस्त्वबोधोसौ बोधांतरेभेदोऽपेक्षते ॥ यदि नायं भवेद्बोधो घटवद्बोधश्च न्यतः २७३ अपि बोधो न चाज्ञातो व्यवहारस्य कारणम् ॥ यथा घटस्तथा चायमबोधो घटवद्भवेत् २७४

इति । भावप्रधानो निर्देशः स्पष्टम् २६९ ननु बुद्धिरपि बोधात्मिकास्तु बोधानामनेकत्वादित्याशंकावारणाय बोधस्यात्मैकस्वरूपतावधारणाय च बोधस्वरूपे विचारांतरमारभते अपि बोध इति । एकत्वपक्षे ज्ञानभेदव्यवहारानुपपत्तिरसमाधास्यमाना दोषतया प्रसंजयति एकत्वे इति । वासनाः संस्काराः ते च विनश्यदवस्थज्ञानजाताः प्रतियोगिभेदाधीनभेदाः मानपदेन भावव्युत्पत्त्याकरणव्युत्पत्त्या च प्रमाणां फलानां तद्भेदाधीनभेदकानां प्रमाणानां च ग्रहः स्मृतिः प्रसिद्धा आदिपदेना प्रमाणग्रहणम् २७० अनेकत्वेपीति । अनेकत्वपक्षेऽपि इति रूप्यतां विचार्यतां इति किं तस्य बोधस्य भेदः कः कीदृशः किं स्वरूपप्रयुक्तः किं बोधाधिप्रयुक्तः तत्र नायं इत्याह बोधादिति । बोधांतरे बोधरूपेऽवकाशे भेदो न स्यान्न तिष्ठत् कुतो बोधरूपतः बोधस्वरूपा विशेषादित्यर्थः २७१ द्वितीय इष्टापत्तिमाह अबोधरूपतेति । अबोधरूपादुपाधेर्हेतोश्चेद्भेदस्तर्हि उपधेयबोधगतो न भवेत् उपाधिनिष्ठभेदस्य तत्रारेपेण भानोपपत्तेर्बोधाधिबुद्धेश्च ज्ञानत्वपदविदानेन संस्कारादिभेदनिर्वाहाच्च न चारोपितं स्वरूपं स्पृशतीति वाच्यं मृगतृष्णायामरुभृमरादीं करणादर्शनादिति भावः उपाधिभेदेनोपधेयस्वरूपभेदाभावे इष्टांतमाह घटादेरिति । स्पष्टम् २७२ किंच बोधभेदांगीकारे ते च बोधाः परस्परसपेक्षानिरेपेक्षाया अत्येकैर्नैव सर्वैर्निर्वाहात्किंभेदेन आयेतु प्रकाश्यस्याबोधत्वापत्तिरस्फटयति अपि बोध इति । बोधो यदि स्वभानाय बोधांतरमपेक्षते तर्हि असौ अबोध एव तत्रानुमानं दर्शयति नापमिति । अयमितरसपेक्षो बोधो न बोधः बोधत्वाभाववान् वत्र हेतुः बोधश्च न्यतः भानश्च न्यत्वात् घटादिति २७३ एवं बोधस्यैकता प्रसाध्य तस्य स्वयंप्रकाशतां साधयितुमिदं विचार्य किं मजातः सख्यव्यवहारकारणं ज्ञातो वा तत्र नाश्रय इत्याह अपि बोध इति । अज्ञातत्वमधिष्ठानविवयत्वाभावरूपं द्विविधं स्वयंप्रकाशतारूपं वा जडत्वे सति चित्तव्यवहारी न त्वं वा तत्र प्रथमस्य सिद्धांतमाह -

तृतीयश्लोकेवक्ष्यते द्वितीयमिहश्लोकेनिरस्यातं तथाचायमर्थः अयमेकतयासाधितोबोधोऽज्ञातः सन्व्यवहारस्यकार्यस्यकारणंयथाघटोऽज्ञातोपिजलाधाराहेतुस्तद्वन्न तथाचायमबोधोऽज्ञत्वे
 नबोधशून्यः सन्घटसमीभवेदिति २७४ ज्ञातत्वपक्षेपूर्वदोषसमुच्चित्तदोषमाह बोधेबोधइति । बोधस्यबोधेज्ञातत्वपक्षेऽबोधरूपत्वापत्तिदोषापेक्षयापरं द्वितीयमनवस्थादिकंचबोधमित्यर्थः
 एतत्साधकस्यापिज्ञातस्यैवसाधनक्षमत्वादिवत्साधकस्यापीतिभावः अनुबोधबोधेनैवास्त्वित्यत आह अबोधइति । तस्मादान्व्यापत्तिभयादसौअबोधोनाभ्युपेयइतिशेषः विचारितइतिपद
 मुत्तरान्वयि २७५ अनुप्रकारांतरासंभवात्तस्मस्वयंप्रकाशतामभ्युपगच्छामीतिचेदोमित्याह सचेदिति । विचारितेसतिसोऽद्वितीयोबोधःस्वयंप्रकाशएवमुक्तिपथमवतरतीतिचेतर्हिस्यादेवमस्तु
 इत्यर्थः ननुतवतादृशस्मत्तस्यांगीकारेकोलाभइतिचेतस्यमद्विजत्वमेवदृश्यतयास्वप्रकाशताहानिभयेनमत्स्वरूपांतःप्रवेशेभूमानंदलाभइत्याह अहमेवेति । ननुभूमानंदलाभेपितस्यक्षेमाचिंताऽव
 शिष्यतइतित्रेभेत्याह । तथाचेति । स्पष्टम् २७६ भूमानंदेनित्यताभावमेवस्फुटयति आदाविति । अनित्यलक्षणपूर्वां अहंसर्वदास्मितस्मान्नानित्यइतिशेषः सर्वदासत्त्वमेवकुतइत्यत
 आह अहमेवेति । यदहंनस्यांतर्हिकःस्यादितरभावादितिभावः २७७ एवमनित्यत्वाभावेवस्तुपरिच्छेदाभावंहेतुतयाऽभिधायतत्रदेशकालपरिच्छेदाभावोतथात्वेनाह यदेकत्रेति । यदस्तुए
 कत्रकारणरूपेऽन्यत्रवादेशेकोलेवास्याद्वैततदस्तुतस्मादाधारात्तथाजगतश्चभिन्नस्यातृव्यवहिते तेनमेदेनचविकारत्वसाधनद्वाराघटवदानित्यत्वंस्यादनुमीयेतबलात्तद्व्याप्तिपक्षधर्मतारूपात् 'याव
 दिकारंतुविभागोलोकवत्' इतिसूत्रात् विभागेभेदोविकारत्वस्यव्याप्यइतिसूत्रार्थः । मयितुकुत्रचिद्वृत्तिरभावानित्यत्वसंभावनानास्तीत्याह अहमिति २७८ किंचदेशकालावेवस्वसंब
 वाधेबोधेभवेन्नमनवस्थादिकंपरम् ॥ अबोधेजगदाध्यंचतस्मान्नासौविचारिते २७५ सचेत्स्वयंप्रकाशःस्यादहमेवनचापरः ॥ तथाचानित्यतानैवममसत्तैकरू
 षिणः २७६ आदावंतेचयन्नास्तितदनित्यमितीरितम् ॥ अस्म्यहंसर्वदायस्मादहमेवनचापरः २७७ यदेकत्रभवेत्स्यादाधाराज्जगतोपिच ॥ भिन्नतेनाप्यनि
 त्यत्वंतस्यस्याद्वटवद्वलात् ॥ अहंनकुत्रचितेनममकस्मादनित्यता २७८ अपिदेशस्तथाकालस्ताभ्यामुत्पादितंचयत् ॥ तयोःस्थितंजडंसर्वसदसत्त्वादिधर्म
 भृत् ॥ मय्येवतदहंनान्नकुत्राप्यस्मिन्व्यवस्थितः २७९ यथामणिगणाःसूत्रेपृथिव्यांपांसवोयथा ॥ अब्धौयद्वद्विनीराणिवह्नीवातमउद्धृतम् २८० वायौयद्वद्वं
 धृत्तृणयथानमसिवाधनः ॥ यथासुहृदिहृद्वत्तुर्जनेसाधुतायथा ॥ यथास्वात्मनिरक्षस्त्वंमय्येवंसकलंजगत् २८१
 रूपदार्थ्यःसहमामाधारंकुरुतःश्रुतिश्च 'सभूमाकुत्रस्थितःस्वेमहिम्नि' इत्याकाराममाधारनिषेधनपरा तथापियेममाधारंकल्पयंतितैकिमिथ्याभियोगदोषान्नविभ्यतिइत्याह अपिदेशइति । ताभ्यां
 देशकालाभ्यां तयोर्देशकालयोः सर्वकार्पात्मनास्फुटत्वमसत्त्वंकारणात्मनाऽस्फुटत्वं तत्तस्मात्सर्वस्यमदाधारकत्वात् अत्रदेशादौ शेषंस्पष्टम् २७९ नानाविधप्रपंचस्याद्वितीयात्मनिआ
 धारेस्थितौनानाहृष्टांतमाह यथामणिगणादितिद्वाभ्यां । तत्रस्थूलप्रपंचस्यसूत्रात्मनिधृत्तौहृष्टांतःप्रथमः । द्वितीयस्तुसूक्ष्मप्रपंचस्यकारणेईश्वरोपाधोवृत्तौ यथापांसवोरेणवःपृथिवीसामान्य
 स्थविशेषाःपृथिवीसामान्येस्थितास्तद्वन्ममसि तिकारणेसूक्ष्मशरीराणीत्यर्थः । तृतीयस्तुशक्तिरूपणामव्याकृतानांब्रह्मणिनामरूपेविहायस्थितौ 'यथानयःस्पन्दमानाःसमुद्रे' इत्यादिश्रुत्य
 नुरोधात् । सतुर्थस्तुभावाद्वैतमतेपंचमप्रकाराविद्यानिवृत्तिपक्षेवाप्रपंचाभावोऽविद्यानिवृत्तिश्चपृग्भूतान्नह्यणिनिष्ठतीतिस्वीकारात् तयोःस्थितौहृष्टांतः उद्धृतंउर्ध्वधृतं दीपादिशिखाग्रेभासमा
 नंतमःश्यामतारूपयथावहोस्थितंतद्वदित्यर्थः यद्वा तमसउद्धृतंउत्कर्षेणहंतंहरणं भावेक्तः ध्वंसइतियावत् सयथावहोभावरूपेसामानाधिकरणेनपृक्स्थितइत्यर्थः अथवाजडत्वेनविलक्षणस्या
 पिसृज्यस्यसर्गकालेधारणेउर्ध्वतमोदधानोऽग्निर्हृष्टांतइति २८० वायाविति । स्थितिकालेधारणेहृष्टांतोयं गंधश्चतुर्णानिचतेपांसमाहारोर्गवृत्तं प्रलयेधारणेहृष्टांतस्तुआकाशः प्रावृषिप्रादुर्भूय
 कालांतरेप्रलीयस्थितस्यमेघस्यधारणात् एवमात्मनस्तत्पदार्थतयाप्रपंचधारकत्वंस्फुटोक्तत्वंपदार्थतयाजोवत्त्वकर्तृत्वाद्विधारणेहृष्टांतत्रयमाह यथासुहृदीत्यादिना । स्वात्मनिबालकशरीरेरक्ष
 स्त्वंराक्षसत्वमभस्तादुक्तं अथवाविवेकवतांहृष्टात्मानःसकलप्रपंचाख्येहृष्टांतत्रयमिदमितिबोधम् २८१

एवमात्मनःसन्निहितपितायामनावृतायां सत्यां निरतिशयानंदोभयालब्धः स्वयं बोधनतोदुःखाभावइत्याह स्वप्रकाशेति । ननु तव सर्वात्मकस्य जगति वर्तमानेन दुःखेन कथं न संबंधइत्याशं
कथं मम सन्निधानं दधनस्य स्वरूपविचारे जगत एव जडस्य बाधादित्याशयेनाह । नहीत्यादि । जातुकदाचिदपि क्वचिदेशे जगत्पि दुःखं नास्ति तत्र हेतुः नहि दुःखमिति । हियस्मादुःखपदा
र्थ एव त्रैकालिकार्थताभावप्रतिषेधो एतदेव कथं मतआह जायमानमिति । दुःखं हि जायमानं जन्यं प्रसिद्धं जन्यत्वं च जडत्वव्याप्यं जडस्य च मयि चिद्धनेनावकाशइति कथं कश्चिदपि दुःखसत्त्वं प्र
तिपादयेदिति भावः २८२ मन्वेवं सति मुखेपि दुःखेऽप्ययः प्रसक्तइत्यतो वैलक्षण्यं मुखे स्फुटयति सुखं नैवमिति । एवं दुःखवत्सुखं जायमानमुत्पत्तिमत्केनापितत्त्वतो न दृष्टमिति मृदास्तु सुकृतवि
पाकसमर्थे अंतःकरणवृत्तिमानं दात्मप्रतिबिंबग्राहिणीं सुखमिति मत्वा जायमानतां मनुभवंतुनामेति भावः ननु सावृत्तिरेवास्तु मुख्यं सुखमिति चेन्न मानविरोधादित्याह जातमिति । जन्यं दुः
खात्मकं जनिमत्त्वाहः खवदित्यनुमानं नाल्पे सुखमस्तीति श्रुतिश्चात्र बाधिकेति भावः २८२ एवं वा वदित्यंत्यं तवाक्यतात्पर्यार्थं प्रपञ्चबाधपूर्वकं सन्निहितोपानं दात्मज्ञानं प्रपञ्चयतदुत्तरवाक्यं
फलपर्यवसायि स्वरूपसाक्षात्काराभिनयपरं व्याख्यातुं तन्निष्ठोपयोगिवैराग्याय विषयसुखदुःखरूपतां स्फुटयति ऊनत्रिंशच्छ्लोकेः किं विषयफलं सुखं तत्साधनत्वेन विषया एव वा सुखपदार्थइति वि
कल्प्यतत्र नाद्यइत्याह नहि वैषयिकमिति । वैषयिकं विषयेभ्य आगतं तत्फलं कथं तर्हितथाव्यवहारोऽत आह किंत्विति । दुःखे त्रिगुणांतःकरणपरिणामरूपे सुखमित्याकारानृणां धीर्जायतेत

स्वप्रकाशसुखं चाहं न दुःखं मयि किंचन ॥ नहि दुःखं जगत्स्मिन्न जातु विद्यते क्वचित् ॥ जायमानं जडं दृष्टं जडं न मयि वस्तुतः २८२ सुखं नैव जायमानं दृश्यते कापित
त्त्वतः ॥ जातं चेदसुखतस्यादुःखवज्जन्मयोगतः २८३ नहि वैषयिकं नाम सुखं किंचन विद्यते ॥ किंतु दुःखे द्विविधां त्याग्य सुखधीर्जायते नृणाम् २८४ नहि चर्म
णि दुर्गंधे मांसलेषाधिरोक्षिते ॥ विण्मूत्रगंधसंघाते मृदुस्पर्शोऽपि पिच्छिले ॥ नारीशो नौ च भेदोऽस्ति विना भ्रांतिं नृणामिह २८५ स्तनयोश्च स्फिजोऽनृणां निर्लोभो
र्नास्ति वै भेदा ॥ अनिर्गतश्मश्रुसुखं पुंसां स्त्रीणां च वै समम् २८६ न पुंसकानां स्त्रीणां च नास्ति भेदो विना धियम् ॥ पुरुषाणां वधूनां च शरीरे कापि नो भेदा २८७
चतुर्विंशतितत्त्वानां समुदायः शरीरकम् ॥ जंतुमात्रस्य तत्त्वे तत्पुरुषास्माभिरीरितम् २८८

स्याहेतुस्तु पूर्वभ्रमः संस्कारद्वारेति सापि भ्रमइति सूचयति विभ्रांत्येति २८४ न द्वितीयः अयोग्यत्वेन भ्रमनिर्वाहत्वादिति वक्तुं प्रधानमलनिवर्हणन्यायमभिप्रेत्य कामसुखस्य भ्रमनिर्वाहतां ता
वत्स्पष्टयति नहि चर्मणीत्यादिना । मांसले प्रचुरमांसवति पिच्छिले स्निग्धं विण्मूत्रगंधानां संघातो यत्र तथाभूते एतादृशे भेदो कदाचिर्मणि उपमानेनारीशो नौ च विशेषो नास्ति भ्रांतेर्गति
स्त्वनिर्वाचेत्याह विना भ्रांतिमिति अक्षीलपदप्रयोगोऽत्र प्रस्तावे वैराग्यद्वारा शांतिरसपोषकत्वाद्दोषः तथा चोक्तं मम्मटेन 'वक्राद्यौचित्यवशाद्दोषोऽपि गुणः' इति । उदात्ततत्त्वप्रकाशकृताय
थाशमकथासु 'उत्तानोच्छ्रूनमं हूकपाटितोदरसंनिभे । क्लेदिनी स्त्रीव्रणे सत्किरकृमेः कस्य जायते' इति २८५ स्तनयोरिति । स्त्रीणां स्तनयोः तथानृणां पुरुषाणां स्फिजोः कटिगतमांसार्पि
डयोर्भेदानास्ति विना भ्रांतिमित्यनुषज्जयते शेषस्पष्टम् २८६ न पुंसकानामिति । धियं कल्पनाम् वधूनां नारीणाम् स्फुटम् २८७ भेदाभ्युपगमेऽपि किंतु तत्त्वानां भेदः किं वाऽऽत्मन इति
विकल्प्यतत्र नाद्यइत्याह चतुर्विंशतीति । 'दशोदियाणि भूतानि पञ्चपाणास्तथैव च । अंतःकरणचतुष्कं च' एवं चतुर्विंशतितत्त्वानि एतेषां समुदायः तत्प्रसिद्धं जंतुमात्रस्य शरीरमित्येतत्पुरुषादिदेह
इत्यादिनाऽस्माभिरीरितमिति २८८

नद्वितीयइत्याह सर्वेषामिति । सर्वेषांहृदयेचाहंन्यवस्थितः अभिव्यक्तः कीदृशः अहंप्रत्ययशब्दयोर्विषयतावाच्यतात्मकसर्वेषाभ्यांसंबन्धीतिशेषः अनाधारइत्यादिस्पष्टम् २८९ एवमिति ।
 एवमुक्तविधेयातत्त्वे आत्मानात्मनोः स्वरूपेन्यवस्थितेतत्त्वाधिक्यभयादिविशेषमनर्गीकृत्यस्थितेसत्यपिकाग्ररूपग्रहस्यग्रहवदुद्गमादादिहेतोर्विशंगताः पुरुषाः स्त्रियश्च इयंस्त्रीअयंपुरुषइत्येवंकल्प
 यित्वापरस्परमुखजालालापिवर्तिमलंश्रृङ्खलंतीत्यर्थः ' वंसाशुकमसृष्टमजाकर्णविमृत्रविण्मखाः । श्लेष्माशुदूषिकास्वेदोद्गदशेतेनृणांमलाः ' २९० आस्फालयंतीति । आस्फालयंति
 गात्राणिअभिधाताख्यसंयोगवतिकुर्वंतीत्यर्थः । कर्तृविशेषणं उद्गमादेति । दृष्टांतद्वयमाह मेषाइत्यादिना । कीदृशाः पिशाचाः हरस्यशंभोर्विनोदकाहासजननीयताः २९१ एवंहीति । ए
 वं कुर्वतांतेषां गात्रेभ्योऽंगेभ्यः कामो निर्गतो भवति काहं चित्रैव निर्गच्छतीत्यन्वयः ' कामः स्मरेच्छयो रेतसि ' चेति कोशात् । कामस्यरेतोरूपेण निर्गमने हेतुमुत्प्रेक्षते हृदिहसन्निवेति शरीरांतःस्थितदेव
 सभामध्यगतः कामः शंभुर्मीत्यर्थप्रवाराब्धनाद्व्यपयुक्तं जनानां वैकृतमीक्षित्वाहास्यवेगादिव निर्गच्छतीति दृश्यते हि सभायामागतहास्यवेगासहने बहिर्गच्छंतोन्यथा च तत्रैव तिष्ठतइति एतेन काम
 शास्त्रस्य लालाप्रभृतीभ्यो भवानधरा मृतादिपदैरभिदयतो लोकभ्रांत्यनुवादरूपीपहासेन लोकानां वैराग्यजनने परमतात्पर्यमिति सूचितं प्रसिद्धमेतत् ' भ्रांत्यनुवादं श्रुत्वा विवेकिनस्ततो विरज्यंते ' इति

सर्वेषांहृदयेचाहमहंप्रत्ययशब्दयोः ॥ अनाधारः सर्वगश्चिदानंदात्माव्यवस्थितः २८९ एवंन्यवस्थितेतत्त्वेकामग्रहवशंगताः ॥ पुरुषाश्च स्त्रियश्चेतिकल्पयि
 त्वापरस्परम् ॥ पितृन्तिलालां मुखजालं मलांश्चाददतेपिच २९० आस्फालयंति चान्योन्यं गात्राण्युद्गमाददूषिताः ॥ मेषा इव पिशाचा वायद्वद्वरविनोदकाः २९१
 एवं हि कुर्वता मेषां हृदिका मोहसन्निव ॥ गात्रेभ्यो निर्गतो नैव विनिर्गच्छति काहं चित् २९२ ग्रहाविष्टायथाकापि ग्रहोद्रेकात्परस्परम् ॥ ताडयंति स्फिजो मताः संसु
 खा विमुखा अपि २९३ संप्राप्यनुश्रमं पश्चादासते सुखिता इव ॥ अनिर्मुक्तग्रहास्तद्वत् कामिनः सर्वजंतवः २९४ न हि मैथुनधर्मेण कामनाशः कचिद्भवेत् ॥
 न हि कामे विनष्टेऽपि प्रवृत्तिस्तत्र दृश्यते २९५ किंतु यावत् श्रमंतत्र प्रवर्तंते परस्परम् ॥ श्रान्ता अपि निवर्तंते सुखं नैवात्र किंचन २९६ मलयोर्युध्यतोर्यद्वच्छ्रमो
 त्यतौ निवर्तनम् ॥ स्त्रीपुंसयोर्ग्राम्यधर्मे तद्वन्नात्रास्ति वै सुखम् २९७

२९२ ननु मास्तु तत्र सुखरूपः पुरुषार्थः कामोपशान्तिरूपो दुःखं सस्तु स्फुटइत्याशंक्यनाप्यसाधनमन्यप्रक्षमतइति यायाच्छ्रममात्रसाधनस्य कुतो दुःखध्वंसहेतुत्वमित्याह ग्रहादिष्टाहत्यादिपंच
 मिः । यथाग्रहाविष्टाग्रहोद्रेकात्प्रहसं विबलान्मत्ताविकृताः संतः परस्परं संसुखा अभिमुखा विमुखाः पराङ्मुखाश्च स्फिजः कटिप्रोथान्ताडयति २९३ संप्राप्येति । ते एव श्रमं प्राप्य अनि
 र्मुक्तग्रहा अपि सुखिता इवा सते सुखमाप्सवस्त्रिणां पारास्तिष्ठतितद्वत् कामिनोऽपि अनिर्मुक्तकामग्रहाः संतः श्रमेण सुखितवदवभासंतइत्यर्थः २९४ तत्रययातिवाक्यं स्मारयति नहीति । तथाचोक्तं य
 यातिना ' न जातुकामः कामानामुपभोगेन शाम्यति । हविषा कृष्णवर्मेव भूय एवाभिवर्धते ' इति । किंच प्रवृत्तिरेवच्छाकार्यस्वकारणस्यानि वृत्तिर्दृश्यतीति व्यतिरेकमुखेनाह न हि कामइ
 ति । येषां कामो विनष्टोऽपि पुनः प्रवृत्तिर्न दृष्टाऽतः प्रवृत्तिरेव कामलिंगमिति भावः २९५ ननु संसारिणोऽपि कामनाशवंतो निवृत्तिमत्त्वादिते सत्पतिपक्षइति चेन्न निवृत्तेः कामनाशाभाववत्त्वे
 न निश्चिते पुमल्लादिष्वपि वर्तमानत्वेन न्यभिचारित्वादित्याह किंत्वितिद्वाभ्यां । न च फललाभेन निवृत्तिरिति संकयं लब्धफलानां सायनोपेक्षादर्शनं । दत्र तु तद्व्यतिरेकादिति सूचयितुमुक्तं सुखं नै
 वात्र किंचनति २९६ दृष्टांतं न्यभिचारस्फुटयति मलयोरिति । ग्राम्यधर्मे रते स्पष्टम् २९७

एवंग्राम्यधर्मोदोवस्तुतः सुखाभावेऽपि विपर्ययेण दुःखमेव सुखमिति प्रत्ययमाने प्रत्येवेवात्येयदन्वयात्पित्वदभिमतसुखलाभे किमर्थोयमनर्थसार्थकर आरंभाडंबरः । अकैचेन्मधुविंदेत किमर्थं पर्वतं घनेत् । इति न्यायादित्याशयेनाह रेतस इति । तावद्विष्णुत्रयोर्विसर्गेऽपि विद्यते इत्यन्वयः । कीदृशं तत् नात्यधिकं किंचिदधिकम् अनुतापाभावादिति भावः । ननुरतजन्यं सुखं कथं विसर्गमात्रं जनयेदत आह रत शब्द इति । अत्र विष्णुत्रयप्रतियोगिके विसर्गे किंचिदप्रयुज्यते । अत्रापि प्रयोगे किंचाधिकमित्यर्थः । सुखानुकूलव्यापारत्वं प्रवृत्तिनिमित्तमादायैव द्विकोशकारेर्निधुवनं रतमित्यादौ रतशब्दः प्रयुक्तस्तथापि तदनतिक्रमादिति भावः २९४ किंचेतादृशसुखस्यातिसौलभ्यात्तत्कामनया चरणेन न कर्माणि वंचनीयानि तेऽपामंतःकरणशुद्धौ विनियोगार्हत्वादभिनिवेशेन तत्कामनया चरणेन प्रतिबंदीसमाधेया त्वयेत्याह अपिवायोरिति । वायोरपानारूपस्य मात्रशब्दः कात्स्पर्यार्थकः संपर्कः संयोगः यागादिषागदानप्रभृति शेषं स्पष्टम् २९५ किंच सुखस्य विषयजन्यत्वाभ्युपगमोऽस्त्रीपुंसयोः शरीरं कारणं किंवा तयोर्योगः किंवा प्रजोत्पत्तिः किमथवासजातीयप्रजोत्पत्तिरिति विकल्प्यतत्र नाद्य इत्याह अपिनामिति । देहे सुखं नाम प्रसिद्धं स्यादुत्पद्यतचित्ताहिना रीन न रंजते । एवं नरोऽपि न नारं रंजते फलितमाह नत इत्यादि ३०० न द्वितीय इत्याह स्त्रीपुंसयोरिति । रत्यंते ग्राम्यधर्माते तयोः स्त्रीपुंसयोः संतापाय अनुतापाय अत एवोक्तं शिष्टैः ' भोजनांतेऽश्मशानां ते मैथुनां ते च यामतिः । सामतिः सर्वदा चेत्स्यान्नरो नारायणो भवेत् ' इति ३०१ न तृतीय इत्याह न च प्रजाया इति । मत्कुणकीटः प्रसिद्धः आदिपदेन यूकादिपरिग्रहः तेषामपि प्रकर्षेण निशालित्वेन प्रजापदार्थत्वाविशेषादिति

रेतसो निर्गमेयावत् सुखं तावद्विद्यते ॥ विष्णुत्रयोर्विसर्गेऽपि ततो नात्यधिकं पुनः ॥ रतशब्दो विसर्गत्रयव्याकिं प्रयुज्यते २९८ अपिवायोः सशब्दस्य विसर्गे स्तिहियत्सुखम् ॥ नतदेव वधूमात्रसंपर्केऽपि हि विद्यते ॥ कस्मात्तदर्थं यागादिभ्रातैर्न क्रियते धुना २९९ अपिनाम सुखं चेत्स्यान्नारीन न रमा रंजते ॥ नरोऽप्येवं ततो नात्र सुखं देहे स्ति कस्यचित् ३०० स्त्रीपुंसयोर्न योगोऽपि सुखकारणमिष्यते ॥ रत्यंते सतयोरेव संतापाय यतो भवेत् ३०१ न च प्रजाया उत्पत्तौ सुखं भवति कर्हिचित् ॥ कस्मान्मत्कुणकीटादेरुत्पादात् सुखं हि नः ३०२ न वा समानजातीयसमुत्पादात् सुखं भवेत् ॥ प्रजावंतो हि दृश्यंते प्रजया पीडिताः स्वया ३०३ एवमत्रोदके नैव सुखकारणमस्ति ॥ भुक्तपीतांत एते हियतो दुःखस्य कारणम् ३०४ यथा हि ज्वलतो वह्नेर्भवेत्काष्ठस्य संचयः ॥ क्षिप्तस्तत्र क्षणं प्रौढज्वालानां विनिवारणम् ३०५ यथा वा सरसं देशं वा योरुक्षं हि कुर्वतः ॥ क्षणं तद्द्वारणोपायस्तत्र न रावसे च नम् ३०६

भावः यद्येवं स्यात्तर्ह्येतमाश्रमस्थैरप्यनुभूयेत प्रजासुखमिति सूचनाय न इति पदं प्रयुक्तमिति ३०२ न चतुर्थ इत्याह न वेति । समानजातीयत्वं मनुष्यत्वादिना प्रतिकूलायाः प्रजायाः पीडाहेतुत्वं प्रसिद्धं अनुकूलाया अपि योगक्षेमचिंताद्वारेत्यवधेयम् ३०३ एवं कामसुखहेतुताऽऽभिमतानां कारणतामयोग्यत्वं व्यभिचारादिभिर्निरस्याथ रसनाविषयस्यापि कारणत्वायोग्यतां स्फुटयति एवमत्रोदके इति । अन्नं चोदकं चात्रोदके पूर्वार्द्धे प्रतिज्ञा उत्तरार्द्धे व्यभिचाररूपो हेतुः कारणत्वाभावे दर्शितः । भुक्तं च पीतं चेतयो रंते भावेक्तः भोजनपानांते हि परिवेषणं सिंहना देन निवारयंतस्तत्र दुःखसाधनताज्ञानाधीनद्वेषसूचयंतीति प्रसिद्धमेव मन्यदप्युदाहरणमुक्तम् ३०४ कथं तर्हि लौकिकाः सुखहेतुतामत्रोदकयोर्व्यवहरंतीत्याशंक्य भुक्तपयोः सहनक्षमतां भ्रांत्या सुखमित्यभिप्रन्यतज्जनक तयेति गृहाणेत्याह यथा हि त्यादिपंचभिः । यथा काष्ठसंचयः वह्निपुंजे क्षिप्तः सन् ज्वलतो वह्नेः प्रौढज्वालानां विनिवारणमुपशमसाधनं भवेदित्येकोदृष्टांतः ३०५ द्वितीयं दृष्टांतमाह यथावेति । सरसं रसेन सहितमार्द्रमिति यावत् ईदृशं देशस्थलविशेषमंगनप्रभृतिरुक्षं कुर्वंतो वायोः पृष्ठीचानादर इति पृष्ठी रुक्षं कुर्वंतो वायुमनादत्ययन्ती रावसे च न तत्तद्द्वारणोपायः रुक्षीकरणवारणोपायः क्षणं यथा भवतीत्यर्थः ३०६

दाष्टातिकमाह एवमितिभिः । जठरगौशरीरांतःस्थितावेतौअग्निप्राणौजंतूनांक्षुत्पिपासेजनयतइत्यन्वयः अत्र'प्राणस्यापोमयःप्राणः' इतिश्रुत्युक्तजलतादात्म्यात् 'आपएवतदशितंनयंत'
इतिश्रुतेःक्षुद्धेतुत्वं । 'तेजएवतत्पीतंनयते' इतिश्रुतेर्वहेस्तृषाहेतुत्वमितिबोध्यम् ३०७ अन्नोदकाभ्यामिति । नृभिर्देहस्यांतःक्षिप्ताभ्यामन्नोदकाभ्यांकारणाभ्यांक्षुत्पिपासयोःक्षांतिःसहनंयथा
कथंचित्सुकरासुखेनकर्तुंशक्यास्यादित्यन्वयः ३०८ क्षुत्तृषोरितिस्पष्टम् ३०९ एतन्न्यायमन्यत्राप्यतिदिशति एवंशब्दादीति । सुखस्यवस्तुगतिस्फुटयति किंवित्ति । औत्सुक्यस्याभि
लापप्रयुक्तचित्तचांचल्यस्यक्षणंनिवृत्तिर्जायतेतामेवचित्तदशांभूटाःसुखमितिमन्यंते बुधास्तुएवंजानंति चित्तस्यनिर्मलस्यापिकामनाभिश्चलत्वदशायामात्मप्रतिबिंबग्रहणायोग्यस्याभिलाषां
तौसत्यांयस्यपरमानंदात्मनःप्रतिबिंबेनसुखवद्भानंसएवमुख्यंसुखमिति इत्थंचभूटाःक्षणिकसुखाविद्वांसस्तुनित्यानंदाइतिसिद्धम् ३१० फलितमाह ततोनेति । दुःखेपुहेयतयादुःखरूपांतः
करणपरिणामेषु स्फुटमन्यत् ३११ तस्यसुखत्वासंभवंप्रकारांतरेणाप्याह जनिनाशाल्पताद्याइति । तस्मिन्फलेषूपरिणामरूपेफलेजनिनाशाल्पताद्याउत्पत्तिध्वंसपरिच्छिन्न
त्वाद्याः आद्यपदेनपरिणामादिग्रहः एतेदोषाःसंति कीदृशादोषाविषयजाविषयेभ्योजाताःप्रादुर्भूताः सूक्ष्मदनादिविषयसंबंधजन्मादिभिस्तत्प्रयुक्तसुखजन्मादेःसुज्ञानत्वात् विषयजेइति
पाठेतुफलविशेषणंस्फुटम् एवंचधीमतांविवेकिनांनृणांतस्मिन्सुखधीःकथंस्यात्सानसंभवतीत्यर्थः सुखपदेहिन्त्युत्पाद्यमानेशोभनानिप्रसन्नानिखानिइन्द्रियगोलकानियेनेत्यर्थोलभ्यते विषयसुखे

एवंजठरगावेतावग्निप्राणावहर्निशम् ॥ क्षुत्पिपासेजनयतो जंतूनामनिवारितौ ३०७ अन्नोदकाभ्यांक्षिप्ताभ्यादिहस्यांतःक्षणंनृभिः ॥ यथाकथंचित्सुकराक्षां
तिःस्यात्क्षुत्पिपासयोः ३०८ क्षुत्तृषोःक्षणमात्रंयाशांतिःप्राणाग्रिरोधनात् ॥ तस्यांसुखमितिभ्रांतावदंत्यल्पधियोनराः ३०९ एवंशब्दादिलाभेपिसुखंनैव
प्रजायते ॥ किंतुस्वात्मनऔत्सुक्यनिवृत्तिःस्यात्क्षणंनृणाम् ३१० ततो न जायते किंचित्सुखंविषयतो नृणाम् ॥ किंतुदुःखेपुसुखधीःक्रियतेभ्रांतशुद्धिभिः ॥
३११ जनिनाशाल्पताद्याश्चदोषाविषयजानृणाम् ॥ फलेतस्मिन्कथंनामसुखधीर्धीमतांभवेत् ३१२ ततो न जायते किंचित्सुखंकापिकथंचन ॥ आनंदात्मात
तोहस्यांसत्प्रकाशैकरूपवान् ३१३ नहिप्रकाशसुखयोःसत्तायाअपिभेदधीः ॥ जायतेधीमतांकापिनामांतरसमीरणात् ३१४

विचार्यमाणेतुमनोगोलं हृदयमेवदोषचित्तयातसंभवतीतिकथंतत्सुखंस्यादितिभावः । तथाचात्रभगवतःपतंजलेःसूत्रं 'परिणामतापसंस्कारदुःखैर्गुणवृत्तिविरोधाच्चदुःखमेवसर्वंविवेकिनः'
इति ३१२ एवंसांसारिकसुखस्यदुःखरूपतांप्रतिपाद्यप्रकृतविचारस्यमात्मस्वरूपानंदस्यपरिपूर्णताबोधकतयाप्रकृतोपयोगंदर्शयन्सएतमेवेत्याद्यपश्यदित्यंतवाक्यमात्मानंतततर्मपूर्णतंमहा
वाक्यार्थभूतंसाक्षात्कृतवानित्यर्थंकव्याचष्टे ततोनेत्यादिषोडशभिः । ततउक्तयुक्तेः यत्सुखंतजजायतेयच्चजायतेतदुःखमेवेतिपूर्वार्थार्थः ततःसुखस्यजन्मादिविकारराहित्यात्आनंदात्माऽऽनं
दरूपोहस्यांकीदृशः सत्प्रकाशैकरूपवान्भावमयानोनिर्देशः सत्प्रकाशैकत्वेःरूपवान् सत्प्रकाशैकत्वानिमग्नस्वरूपलक्षणानितद्रोधकैःसर्वमहावाक्यगतपदैरहमेवप्रतिपाद्यःस्यामिति संभावना
यांलिङ् लक्षणेकयात्तत्त्वंपदार्थयोरैक्यं मयावाचकादर्शनात्संभाव्यतेयद्यत्रानुपपत्तिकश्चेन्नन्यतेसस्वाशयंप्रकाशयत्वितिभावः ३१३ नन्वनुपपत्त्यंतराभावेपित्वत्प्रतिपादकसदादिशब्दप्रवृत्तिनि
मित्तभेदेवतवस्वगतभेदमापादयिष्यतितथाचकथंतवततमत्वमितिचेन्न लोकेऽप्यनेकपदप्रतिपाद्यवस्तुनेभिदादर्शनेनतादृशानियमादर्शनादित्याह नहीतिद्वाभ्यां । नामांतरेभिन्नपदैःसमीरणात्
प्रतिपादनात् सत्तादीनांभेदधीर्विवेकिनांनजायतेइत्यर्थः ३१४

अत्र दृष्टान्तमाह पितृति । दार्ष्टान्तिकमाह तद्वदिति ३१५ यदालेखिषमिसमानसंत्तकितरनिरूपितधर्मभेदीनधर्मभेदमापादयति तदा किमुत कल्पितेतरव्यावृत्तिरूपप्रवृत्तिनिमित्तभेदइत्याशयेन सदादिशब्दानामसदादिव्यावृत्तिपरत्वं स्फुटयति असन्नाहमित्यादिना । अहमसन्नभवामि किं त्वसद्विलक्षणः अस्मात् स्वस्वोपेपंचमि इममर्थमादाय सच्छब्दो मयिवर्तते प्रवर्तते असद्विलक्षणं स्पष्टयति नहीति । स्वमुत्तरत्रापि ३१६ जडनाहमिति । अन्यबोध्यपरप्रकाशं । स्फुटमन्यत् ३१७ दुःखनाहमिति । योभावः प्रतिकूलो भवति यथा हिः सर्पः योवा अन्यशेषोऽन्यार्थोपि धारुयादिः सुखप्रदेन न कथ्यते किंतु दुःखप्रदार्थ एव तद्विलक्षणबोधनासमयिसुखशब्दः प्रवृत्तइत्यर्थः ३१८ एतन्प्राप्तमन्यत्राप्युक्तिदिशति एवमिति । अहमनात्मा कस्यापि स्वरूपभिन्नो न भवामीति बोधनायात्मशब्दो मयिवर्तते इति दिशा बोध्यमित्यर्थः आदिपदेनेकाद्वितीयास्थलान्न प्वह्स्वादिशब्दग्रहः एतावांस्तु विशेषः सदादिशब्दाविधिसुखेन प्रथमबोधयित्वा पश्चाद्व्यावृत्तिबोधयति अद्वितीयादिशब्दास्तु साक्षाद्व्यावृत्तिप्रतिपाद्यार्थास्वरूपमिति ननु किं प्रतिपदानि विचारकाल उपसंहार्याणीति जिज्ञासा पूरणायात्मानं विशिन्नमिदं सच्चिदानंदं इत्यादि । तथा चेदं शंभयं यावद्भिः पदे

पिता पुत्रः पतिर्भ्राता यथैकस्मिन्नरे पृथक् ॥ शब्दास्तद्वदिमेशब्दाः सदाद्यामयिकीर्तिताः ३१५ असन्नाहं भवाम्यस्मात्सच्छब्दो मयिवर्तते ॥ न हि वंध्या सुतस्यैव रूपं मम कथंचन ३१६ जडनाहं भवाम्यस्मात्प्रकाशाख्यामयि स्थिता ॥ घटादेरिव मे रूपं नान्यबोध्यं कथंचन ३१७ दुःखनाहं भवाम्यस्मात्सुखशब्दोपि विद्यते ॥ प्रतिकूलोऽन्यशेषो वानाहिः रुधादिः सकथ्यते ३१८ एवमात्मादिशब्दाश्च वर्तते मयि सर्वदा ॥ सच्चिदानंदरूपेस्मिन् सर्वभेदविवर्जिते ॥ ३१९ न प्रकाशः सुखादन्यः प्रतिकूलस्तथा भवेत् ॥ अन्यशेषो यथा यद्वत्सर्पावाललनादिकम् ॥ अनुकूलतमत्वेन स्वात्मनो नोभयंहिसः ३२० नात्मा प्रकाशरूपात्स्यादन्योसौ सर्वबोधवित् ॥ तथा त्वेघटवत्सस्यादनात्मात्मानतादृशः ३२१ सुखंचन प्रकाशेन व्यतिरिक्तं कथंचन ॥ न ह्यप्रकाशमानस्य सुखस्य सुखतेष्यते ३२२

निश्चीयते तावन्ति उपसंहार्याणीति भावः ३१९ एवं सदादिपदानां व्यावृत्तिपरत्वेनाविरोधं प्रतिपाद्याथ युक्तितीपि सदादिशब्दार्थानां भेदो न संभवतीत्याह न प्रकाश इत्यादिना । प्रकाशस्य सुखादे दोन संभवति सुखादेरेहि प्रतिकूलत्वं दुःखतत्साधनसर्पादिवत्स्यात् अथवा प्रेरः सुखसाधनत्वाभिमतललनादिवदन्यशेषः स्यादित्यर्थः सप्रकाशस्तु भ्रमं प्रतिकूलोऽन्यशेषो वान तत्र हेतुरनुकूलतमत्वेन तत्रानुकूलत्वं सच्चिदानंदः प्रसिद्धं अनुकूलतरत्वं सुखत्वाभिगतांतः करणवृत्तेः अनुकूलतमत्वं तु तत्प्रकाशस्यात्मस्वरूपभूतस्य भासमानानन्दस्य पुरुषार्थतया तदुपपादकत्वादतो नोभयं प्रकाशो संभवतीति भावः ३२० ननु मास्तु सुखप्रकाशयोर्भेदस्तयोर्भिन्नयोर्मातुततः पृथगस्ति त्वत्प्राशंक्यतयोरात्माभेदेऽनुमानं दर्शयित्वा विप्रक्षेपपूर्वप्रसिद्धिं तावन्ति सज्जति नात्मेति । आत्मा प्रकाशरूपात्प्रकाशस्वरूपाद्भिन्नो न इति प्रतिज्ञा तत्र केवलं प्रतिरेकि हेतुर्भाविशेषणं सर्वेत्प्रादि । सर्वेषां बोधानां धीवृत्तिमां प्रकाशक इति तदर्थः यत्र प्रकाशभेदाभावाभावस्तत्र सर्वबोधवित्त्वं यथा बुद्ध्यादीत्युदाहरणं तदनुकूलतममाह तथा त्वेघट इत्यादिना । तथा त्वेप्रकाशभिन्नत्वे सत्तात्मा प्रकाशत्वेनानात्मा स्यात्प्रकाशप्रदः आत्मा तु तादृशो न भवतीत्यर्थः ३२१ पूर्वमुक्ते प्रकाशस्य सुखादभेदे युक्तिं सुखस्य न

ननुप्रकाशमानतादीपेनघटस्येवभिन्नेनप्रकाशेनापि संभवतीत्याशंक्यतथास्वीकारेदोषमाह स्वातिरेकीति ॥ स्वस्मादीतिरेकोभिर्दोयस्यतथाभूतेनप्रकाशेनसुखंप्रकाश्यंनभवेन्नसंभवेत् तत्रव्यतिरेके
दृष्टांतः अहिरज्ज्वादिवदिति । अहिः प्रातिभासिकत्वेनप्रसिद्धः रज्जुस्तुव्यावहारिकत्वेन तौआदिपेमांप्रातिभासिकानांव्यावहारिकाणांचतेतथातद्वत् तेषांदृश्यानांकल्पितचित्ताद्रात्म्येनविष
यतयाभानसंभवेपियोवैभूमातसुखमिति श्रुतेर्भूमरूपसुखस्यसर्वात्मकस्यकल्पितत्वेनसंभवतिशून्यवादाप्रतिरधिष्ठानप्रमायीमाधेतिभावः तस्मात्सुखमेवावबोधनम् सुखप्रकाशयोस्मैदएवे
त्यर्थः ३२३ एवंप्रकाशानंदयोरभेदेसिद्धेसाधितप्रकाशाभेदस्यात्मनःसुखादभेदःसिद्धस्तदभिन्नाभिन्नस्यतदभिन्नत्वमितिन्यायादित्याह आत्मासुखप्रकाशाभ्यामिति । प्रकाशपदं दृष्टांतार्थं
प्रकाशाभिन्नसुखाद्भेदेतुजडत्वात्घटवदनात्मत्वस्यादित्याह सुखेत्यादि । स्पष्टम् ३२४ सिद्धभिदानामात्मानंदप्रकाशानांतत्पदार्थादभेदंसाधयति आत्मानंदेति ॥ यदेवसर्वाधिष्ठानस्वस्मिन्
कल्पितेपुंसंसाध्यासिनप्रकारतयाभासमानंसत्परिस्तत्त्वानवबोधात्सत्ताजातिरित्यभिमतंसत्यसत्पदार्थइति सूचनायसत्ताप्रदंप्रयुक्तं विपक्षेदंडमाह व्यतिरेकइति । सतोभिन्नमसदितिप्रसिद्धेरिति
भावः ३२५ एवंसत्तामास्तेभ्योभेदेदुःखत्वानात्मत्वजडत्वानामापत्त्याघटादिसमत्वाप्रतिरित्याह आतंदात्मेति स्पष्टम् ३२६ अनात्मत्वेकोदोषहत्यतआह अनात्मत्वइति । आत्माहिस्वरूपं

स्वातिरेकिप्रकाशेनप्रकाश्यंनसुखंभवेत् ॥ अहिरज्ज्वादिवत्तस्मात्सुखमेवावबोधनम् ३२३ आत्मासुखप्रकाशाभ्यांभिन्नोनैवकथंचन ॥ सुखप्रकाशयो
भेदेऽनात्मताघटवद्भवेत् ३२४ आत्मानंदप्रकाशाश्चनसत्ताव्यतिरेकिणः ॥ व्यतिरेकेभवेत्तेषांविध्यासुतसमानता ३२५ आनंदान्प्रकाशेभ्यःसत्तानव्यतिरे
किणी ॥ व्यतिरेकेभवेदेषाघटवन्नात्मरूपिणी ३२६ अनात्मत्वेचसापिस्याद्वंध्यापुंसमात्रत्वात् ॥ तस्मात्सच्चित्स्वरूपोहमानंदआत्मापरपुमान् ३२७ अनं
तोदेशकालादिभेदगंधविवर्जितः ॥ उक्तेमायितोविश्वमध्यस्तंस्त्रजिसर्पवत् ॥ सदसद्देशकालादिशब्दप्रत्ययगोचरः ३२८ ततएवाहमात्मानंददृष्टवानस्मिबो
धतः ॥ अत्यंतंविस्तृततमंयदर्थंदेहमागतः ३२९

तद्विज्ञत्वेस्वरूपयंहिष्कारादसत्त्वापत्तिरितिभावः फलितमाह तस्मादिति ॥ परःपुमान्तत्पदार्थैः समानाधिकरण्येनवाक्यार्थानुभवःसूचितः ३२७ एवंचत्रिविधपरिच्छेदराहित्यादनेतपदार्थां
भेदोपसिद्धइत्याह अनंतइति । अतएवसर्वाधिष्ठानत्वंमेवासीदित्याह उक्तइति ॥ उक्तेउत्तरूपे तथाचसर्वेशब्दानांसर्वज्ञानानांविषयपदातृत्वेनाहमेवोपजीव्यइत्याह सदसदिति ॥ सदसच्छ
ब्दोकार्यकारणवाचको शेषस्पष्टम् ३२८ पूर्ववाक्यार्थमनुवदन्निदमदर्शमित्यंशंरुधमविषयस्यात्मनोदर्शनकर्मत्वमितिशंकांनिराकुर्वन्व्याचष्टे ततएवेति ॥ यतःसर्वेशब्दः सर्वाणिष्वज्ञानानि
महोचरावरणनिवृत्त्यामदभिव्यक्तिसंपादनेनवामंदेकांतेचराणि जडेष्वारणकृत्याभावान्मदीतिरेकेतेषांदुर्निरूप्यत्वाच्च ततएवउपपादितसंबंधाद्विशंतवाक्यात्तज्जन्वबोधतोवृत्तिरूपादविषय
मपिआत्मानमंददृष्टवानतोस्मिन्कृतकृत्योहमहोइत्यर्थः अत्रास्मीतिपदमहंपदेनाक्षेपादपिप्रतीयमानेनिरर्थकंसति कृतकृत्यत्वेलाक्षणिकंसदाश्रयंव्यंजयति आश्रयत्वापपादकमात्मविशेषणंविस्तृत
मिति । तततमंपरिपूर्णमित्यर्थः । अनादिकालादारभ्यपरिच्छिन्नमात्मानंमन्प्रमानस्यपरिपूर्णोत्तमज्ञानात्किमन्यच्चिन्नमितिभावः । कृतकृत्यत्वापपादकंविशेषणं यदर्थमित्यादि । यदर्थमिति
वदप्रवेशःकृतस्तदयसिद्धमितःकिमन्यत्कृतकृत्यत्वमित्याशयः ३२९

11

प्रात्मज्ञानेऽधिकारिणः एवं तथापि शास्त्रसिद्धेनेत्यादिप्रिपंचाशक्तमश्लोकप्रतिज्ञातेनाध्यारोपापवादस्यायेनैतावताप्रंथेन भवद्वात्माकथितः कीदृशः शब्दप्रत्ययाभ्यांवेदांतवाक्यतज्ज्ञपवृत्त्यात्मकज्ञानाभ्यांविषयीकृतः अन्यथाशब्दार्थज्ञानतादात्म्याध्यासव्याप्यशब्दप्रवृत्त्यनुपपत्तेर्भवद्विस्तुत आत्मास्वरूपतएवंरूपोविषयरूपोर्नबोध्यः किंतुवेदांततात्पर्यज्ञानद्वारेणाऽविषयतयैवावसेयः श्रृंगग्राहिकाभ्यायेनतुतंकोपिनिर्देष्टुंनार्हतीतिभावः ३३४ ननुभवंतःशक्ताःसाक्षादेवतंबोधयंत्वितिशंकांमालक्ष्याहुः कोनामैनमिति । एनंपूर्वप्रतिपादितंमहात्मानमद्वितीयमात्मानंउदीरितामध्यारोपापवादात्मिकांमायांविनाकोवावदेत्कोत्वाशृणुयादित्यन्वयः तस्याविषयस्यविषयतयाऽभिधानेऽप्रमाणत्वापत्तिरित्याशयेनयतोवाचोनिवर्ततइतितैत्तिरीयश्रुतिस्मारयति अवाहभनसगोचरमिति । केनवाक्यमत्रार्थेपठति अविज्ञातमित्यादि । विजानतांतत्त्वविदामविज्ञातमितिमतं तस्याविषयत्वात् अविजानतांबुद्ध्याद्यात्मदर्शिनांभ्रांतानांमतेतुतद्ब्रह्मविज्ञातमितिप्रसिद्धम् । बुद्ध्यादेर्ज्ञानविषयत्वादितितदर्थः शक्तयाऽभिधानंतुशक्तेःशक्यनिरूप्यत्वेनदतोत्तरमितिभावः ३३५ विषयबोधनसामग्र्याऽविषयतत्त्वस्यतात्पर्येणबोधनमेवदुष्करंतयापरमाश्रयमितिबुद्ध्यध्वमिति सूचयितुं ' आश्रयोस्त्वक्ताकुशलोऽस्यलब्धाश्रयोज्ञाताकुशलानुशिष्टः ' इतिकठवाक्यमर्थतःपठति आश्रयोऽस्येतिदाभ्यां । वागविषयस्यवाचाबोधनादस्याद्वितीयात्मनोक्ताऽऽश्रयः अतीन्द्रियस्यश्रवणेनश्रुतास्त्राप्ततात्पर्योवधारणरूपेणविषयीकरणाच्चेताश्रुतेर्लब्धपदेनोक्तः आश्रयइत्यर्थः ३३६

लब्धेति । आत्मनो ज्ञानमेव प्राप्तिरिति सूचनाय ज्ञातोति वक्तव्ये लब्धेत्युक्तं कुशलेनाचार्येणानुशासनादयमात्मनो लब्धासाक्षात्कर्त्तासि आश्चर्यतमोऽस्याश्चर्यः वदनश्रवणयोराश्चर्यतायाः साक्षात्कारे
 ण फलेनैव ज्ञायमानेन स्फुटीकरणात् अन्यथानिरर्थकवकृश्रोतृणां प्रायशो दृष्टेः काश्चर्यतेति भावः । लब्धुराश्चर्यतां स्पष्टयति मनस इत्यादि । मनसोऽगम्यस्य संस्कृतमनसा गोचरीकरणं चित्रमि
 त्यर्थः ३३७ तत इति । ततश्चोत्प्रेऽस्माभिर्वक्तुमशक्यत्वादनया दिशा विषयाऽऽत्मतत्त्वसंगच्छतसं प्राप्तुं अस्माभिस्तु दिक्प्रदर्शनमात्रं कृतं यथारामेश्वरं प्रति यियासवेदक्षिणादिकप्रदर्शयतेतद्वदित्य
 र्थः । ननु कथं तद्विद्वयं प्राप्तुमशक्यतो युक्तिज्ञा इति । यतो भवंतो युक्तिज्ञाः संतिततो मननेनासंभावनां निराकृत्य जानीतेति भावः । अपूर्वे कथं युक्तिप्रसर इत्यत उक्तं वेदवादरता इति । यथाधर्मोऽपूर्वोपि
 मीमांसा न्यायेरवधारितस्तथायमपि निर्धार्यतामिति भावः तथा चोक्तं वाशिष्ठे 'उपदेशक्रमो रामव्यवस्थामात्रपालनम् । ज्ञप्तेस्तु कारणं शुद्धाशिष्यप्रज्ञैव केवला' इति ३३८ मननादपि पुरस्ता
 दैराग्यदृढीकरित्यनो विधेय इत्याहुः नचाविरक्तैरिति । योग्ययोग्येन संबद्धात्ते इति न्यायादविरक्तैः सविषयैरविषयो महेश्वरः कथं ज्ञेयः स्यादिति भावः अर्थस्तु स्फुटः ३३९ वैराग्यमेव कथं दृढयि
 तव्यमत आहुः विरक्तेरपीति । प्रीतिकारिणः सुखसाधनतया मतस्य वस्तुजातस्य सर्वस्य वस्तुनोपजितरां दोषावलोकनं स एव विरक्तेरुपायः सच न हि वैषयिकं नामेत्यादिनोक्तः ३४० इत्यादिश्ये

लब्धाश्चर्यतमो भूयः कुशलेनानुशासनात् ॥ आत्मनो मनसो गम्यंसाक्षात् कुरुते कथम् ३३७ ततो भवंतो युक्तिज्ञा वेदवादरतास्तथा ॥ बुद्ध्या स्वया विमृश्यै न संग
 च्छतदिशानया ३३८ नचाऽविरक्तैर्विज्ञातुं शुश्रूष्योऽसौ महेश्वरः ॥ तस्माद्विरक्तिर्भोधीराः संपादयतमाचिरम् ३३९ विरक्तेरपि चोपाय उक्तो दोषावलोकनम् ॥
 सर्वस्य वस्तुजातस्य नितरां प्रीतिकारिणः ३४० इत्यादिश्यमहात्मानो लोकशोकापहारिणः ॥ तत्रांतर्दधिरे सर्वे पश्यतामधिकारिणाम् ३४१ गतेषु ते पुंसर्वेषु सन
 कादिषु ते द्विजाः ॥ संहृष्टमनसः सर्वे इदमूचुः परस्परम् ३४२ अहो भाग्यमहो भाग्यमस्माकमधिकारिणाम् ॥ अभवन् गुरवो येषां सनकाद्यामुनीश्वराः ३४३ सर्व
 भूतसमापुते कामक्रोधविवर्जिताः ॥ अंतर्बहिश्चरानृणां यद्वदेष प्रभजनः ३४४ परोपकारनिरताः स्वयं क्लेशसहिष्णवः ॥ मौनिनः परदोषेषु दोषलेशविवर्जिताः ॥
 ३४५ आत्मविज्ञानसंपन्नाः शरत्सागरसन्निभाः ॥ निश्चला विमलात्मानः पूर्णैर्दुसमवर्चसः ३४६ एतैरस्माकमादिष्टमात्मज्ञानं महात्मभिः ॥ तत्सर्वं व्यर्थं तां प्राप्तं
 वधिरेष्विव गीतकम् ३४७ आत्मबोधो न कोप्यत्र संजातो वचनात्परम् ॥ ज्ञानमात्रं समुत्पन्नं वाक्यार्थे ध्ययने यथा ३४८

ति । महात्मानः सनकाद्याः लोकानां शोकमपहर्तुं शीलं येषां ते तथा पश्यतामधिकारिणां अनावरेषु तान् पश्यतः पुनः प्रष्टुमिच्छतोऽनादृत्येत्यर्थः ३४१ गतेष्विति । ते द्विजा अधिकारिणः
 संहृष्टमनसः दुर्लभगुरुलाभात् ३४२ एतादृशा गुरवो दुर्लभा अपि मिलिता यद्देराग्यविनाऽस्माकं ज्ञानोत्पादेन क्षमावभूवुस्तदैराग्यमेव तावत्संपादनीयमित्याशयेन गुरुमहिमानं वर्णयति अहो भाग्य
 मिति । स्पष्टम् ३४३ सर्वभूतसमाहति । विषमेष्वपि सर्वेषु भूतेषु समाः प्रभजनो वायुः ३४४ परोपकारेति । परदोषेषु मौनिन इत्यन्वयः स्वयंच सर्वदोषविवर्जिताः ३४५ अप्रतिपत्ति
 विप्रतिपत्तिविप्रलप्सादिपुरुषवोपविवर्जिता इमे इत्याहुः आत्मविज्ञानेति । शरद्वृत्तकालिकसागरवदभुव्याः मोक्षधर्मेषु पूर्वं संवादेशु दसात्त्विकतया शुक्लवर्णत्वेन निरूपिता इति सूचनाय विशेषणं
 पूर्णैर्दुसमवर्चस इति । वर्चःपदं कान्तिवाचकम् ३४६ एतैरिति । एतैरेतादृशैरस्माकं हिताय आदिष्टं उपदिष्टं वधिरात्मपतिश्रावितं गीतमिव व्यर्थं तां प्राप्तमस्मद्दोषादिति शेषः ३४७ व्यर्थतायां
 हेतुफलपर्यंतबोधाजननं दर्शयति । आत्मसाक्षात्कारः कोपिन जातः परंतु एतेषां वचनाद्वाक्यार्थगोचरं परोक्षज्ञानमात्रं समुत्पन्नं तत्र दृष्टांतः अध्ययने यथा बुत्पन्नानामापाततः अर्थगोचरं ज्ञानं यथा
 जायते तद्वदित्यर्थः ३४८

मधुरसानुभवहेतुरपि शुद्धोपथापितो देकिनां तिकानुभवे जनयति तद्वत्प्रमाणन केनाप्येतेषां वाक्येनास्मदोपात्तेश्चो जनि तद्वत्त्याहुः यष्टारहति । यष्टारो यागकर्तारः भोक्तारस्तत्फलस्येति शेषः ।
 एतादृशावयके उक्ताद्वितीयात्मरूपतातुन संभाव्यत इत्याहुः अनारूपरूपिण इति । इति इत्याकारकः आपतितः प्राप्तः ३४९ अमतीहेति । इह तदुक्ते अमतिना वनिष्ठे असंभावनाम
 भिनयंति मुक्तात्मानः कथं वयमिति वयंकर्तृभोक्तृरूपाः नन्वहंशब्दस्य लक्षणया शुद्धं प्रतिपद्यध्वमित्यत आहुः नहीत्यादि । मुख्यार्थेऽनुपपत्तिरेव बाह्यप्रवणे चेत्तसिनावतरतीति भावः । फ
 लितमाह अत इति । अत्र प्रमेये अप्रतिपत्तिरसंभावना ३५० अतएव तैः सर्वज्ञैर्वैराग्यरूप उपाय उपदिष्ट इत्याहुः विज्ञायैवमिति । महात्मानः संनकायाः एवं उक्तविधामसंभावनां
 विज्ञायानुक्ता अपि अपृष्टा अपि ज्ञानसिद्धये उपायं विरक्तिमृचिरे इत्यन्वयः ३५१ विरक्तावपीति । पूर्वोद्धृजचिर इत्यनुगमः उत्तरार्थे तस्मादित्यादिः शेषं स्पष्टम् ३५२ इति संचित्येति । ए
 तान्वक्ष्यमाणान् पंचमाध्यायेन श्रुत्यर्थोभ्यां प्रतिपादिताव तेषां विचारयोग्यता सूचनाय विशेषणानि महात्मान इत्यादीनि कृतात्मानः परिष्कृतांतःकरणाः अग्निहोत्रिण इति वक्ष्यमाणोपयोग्यपि
 ३५३ एवमेभिर्विशिष्टोक्तैः पंचमाध्यायसंगतिं प्रदर्शयथा विद्यया संसरतो जीवस्योपाधितादात्म्येन नानादुर्दशाप्रदर्शकं पंचमाध्यायं व्याकुर्वन् ' पुरुषेह वा अयमादितोगर्भः ' इत्यादिवाक्यं तावत्
 व्याचष्टे सायमित्यादि चतुर्विंशत्श्लोकैः ॥ अत्रापि मितिपदेन संसारी उपाधितः पृथागात्मानमबुध्यमानः आहुतीनां सूक्ष्मावस्था रूपादृष्टं संपृक्तसूक्ष्मशरीरेण परलोकगमनागमनशालिनाता

यष्टारश्चापि भोक्तारो वयं केऽनात्मरूपिणः ॥ इति संशय एवायमस्मानापतितो महान् ३४९ अमतीह मनोस्माकं मुक्तात्मानः कथं वयम् ॥ नन्वाहंशब्दबोधाम्यां
 लक्षिताः स्मः कथं वन ॥ अतोत्राप्रतिपत्तिर्न जायते सुदृढा द्विजाः ३५० विज्ञायैवमाहात्मानो मतिमंतः समृचिरे ॥ अनुक्ता अपि चोपायं विरक्तिज्ञानसिद्धये
 ३५१ विरक्तावपि चोपायं दोषालोकं हिवस्तुनः ॥ विचारयत भोस्तस्मात्को दोषोत्रशरीरके ३५२ इति संचित्य ते सर्वे एतान् दोषान् प्रपेदिरे ॥ मिलिता हि म
 हात्मानः कृतात्मानोऽग्निहोत्रिणः ३५३ सायं प्रातर्हुते ते ते अग्निहोत्राहुती उभे ॥ अप्राये सूक्ष्मतां प्राप्ते अग्रे काशमागते ३५४ आत्मनाव्यापिनास्माकं स
 दा सर्वत्र संयुते ॥ असौ स्वर्गाय लोकाय स्वाहेत्यं त्याहुतिस्तथा ॥ अस्मान् गृहीत्वानिर्याति युपर्जन्य धरानरान् ३५५

दात्म्याध्यासवान् जीवो विवक्षित इति बोधयितुं पंचाग्निविद्यावाक्यप्रसिद्धा ' तथानेह मे आहुते लोका भितस्तं अंतरिक्षमाविशतः ' इत्याद्यग्निहोत्रप्रकरणगतवाक्यप्रसिद्धां चाहुतिं संपृक्तस्य गतागतिं प्रकट
 यतिचतुर्भिः सायं प्रातर्हुते ते अग्निहोत्राहुती उभे कीदृश्यं ते आहुती अप्राये जलप्रधानदुग्धादिपरिणामतया जलप्रधाने होमानंतरं सूक्ष्मरूपेणाग्नेः सकाशादाकाशमागते प्राप्ते ' ते अंतरिक्षमावि
 शतः ' इति श्रुतेरित्यर्थः ३५४ आत्मनेति पुनः कीदृश्यं ते उभे आहुती अस्माकं कर्मिणां पमातृणामात्मना जीवेन व्यापकेन संबद्धे एकजीववादाभिप्रायेण आत्मनेत्येकवचनं आत्राहुत्योः सू
 क्ष्मतया कारणाज्ञानतादात्म्येन जीवोपाधित्वं कार्याकारपरिणतयोस्तु प्रमातृणां पाधित्वमिति बोध्यम् एवमंतरिक्षगते सायं प्रातराहुती तथा असौ ' स्वर्गाय लोकाय स्वाहा ' इति मंत्रेण हुता अंत्या अंते प्रेतश
 रीरदाहकाले भवावृत्तीया चाहुतिः एतास्तिष्ठ आहुतयः अस्माकं मिणो गृहीत्वा क्रमेण पंचाग्नीनां मध्ये प्रथमं ब्रुलोकं सोमरूपं स्वर्लोकं कमग्निं ततः सुकृतोपभोगानंतरं पर्जन्यं मेघं द्वितीयं मिं ततो वृष्टिद्वारा ध
 रां पृथिवीं तृतीयं मिं ततो जलधारानं पुरुषं चतुर्थं मिं प्रापुर्वतीत्यर्थः अत्राहुतीनां स्वातंत्र्याभिधानं कर्मप्राधान्यवादि कर्मिणोऽनुवादितेह मे आहुती इत्यादि श्रुत्यनुसारेण वस्तुतस्तु करणाभिमानि
 देवानां तत्र तत्र नृपतेः स्वातंत्र्यं बोध्यं पंचाग्निविद्यावाक्यादिति ३५५

तत्र स्वर्गलोकाद्भिलोकं प्रतिपज्जन्त्यद्वारागमनेऽयमवांतरो विशेषो बोध्य इत्याह जीव इति द्वाभ्याम् । कश्चि जीवः क्रमेण प्रोद्भूतः सुकृतदुष्कृतकः सच प्रथमं सुकृती प्रोद्भूतः सुकृतो भोगेन सुकृतक्षयस्वगात्पारं भ्रष्टो भवति पुनर्दुष्कृती प्रोद्भूतः सुकृतो यमयातना भोगानंतरं नरकाच्च परिभ्रष्टः सन्ततस्तदनंतरं रमणीयचरणारमणीयां योनिमापद्यते कपूयचरणाः कपूयां योनिमापद्यते इति श्रुत्युक्तप्रकारेणानजकर्मानुसारतस्तत्काले प्रादुर्भूतकर्मानुसारानानाविधानां जंतूनां योनीः प्राप्नोति अनिच्छया स्वातंत्र्यराहित्येनेत्यर्थः ३५६ केवलसुकृतभोगवतस्तु स्वर्गान्नरकयोर्निव्यवधानं विनैव भूलोकप्राप्तिरित्याह सुकृतीति । स एतं लोकमायाति इत्यन्वयः कीदृशं लोकमन्नाद्यपूरितं अन्नं च तदाद्यं च तेन पूरितं ओषधिद्वारा न भूत्वा आद्यरूपेण भक्ष्यरूपेण भक्षकं यातीति भावः यद्वा अन्नस्याद्याः कारणीभूता ओषधयस्तभिः पूरितं अत्ताद्येति पाठे अन्तारश्चाद्यमन्नं च तैः पूरितमित्यर्थः ३५७ एतावता श्रुतिगतायमिति पदार्थव्याख्याय पुरुषगर्भताप्रतिपादनोपयोगिनं पुरुषशरीरे तस्य प्रवेशमाह उभाभ्यामिति । उभाभ्यां पुण्यपापाभ्यामानुषशरीरप्राप्तिनिमित्ताभ्यां प्रयुक्तः तथा अन्नेन सह मूर्च्छितः । मूर्च्छा मोहसमुच्छ्राययोरिति धातोः कर्तरि क्तः । अन्नेन सहोषधिम्यो वृद्धिं प्राप्तः एकलोलीभावं गत इति यावत् यद्वा मूर्च्छितः मूढः सन् अन्नेन सहरेतः सिचोरेतः सेचकस्य पुरुषस्य देहंतः सविशति अवशः परतंत्रः ३५८ तत्र दृष्टांतमाह रज्जुबद्ध इति । स्पष्टम् ३५९ दृष्टांतांतरमाह राजभृत्यैरिति । दोषीकृ

जीवः स्वर्गात्परिभ्रष्टः सुकृती दुष्कृती पुनः ॥ नरकाच्च ततो भूयो निजकर्मानुसारतः ॥ नानाविधानां जंतूनां योनीः प्राप्नोत्यनिच्छया ३५६ सुकृती सुकृतं सर्वस्वर्गे लोकेऽनुभूयसः ॥ दृष्ट्या सहैतमायातिलोकमन्नाद्यपूरितम् ३५७ उभाभ्यां पुण्यपापाभ्यामन्नेन सह मूर्च्छितः ॥ देहेतः सिचोतः सप्रविशत्यवशः पुनः ३५८ रज्जुबद्धो यद्यद्वत्कूपे प्रविशति क्षणात् ॥ कर्मबद्धस्तथा जंतुः पितुर्देहं समाविशेत् ३५९ राजभृत्यैर्यथा दोषी शृंगलाबद्धगात्रकः ॥ कारागृहं प्रवेशयेत् तद्वत् सर्वस्वबांधवः ३६० एवं जंतुः स्वकर्माख्यं शृंगलाभिः सुयंत्रितः ॥ नीयते पितृगात्रं तदेकाकीत्यक्तबांधवः ३६१ अंधकूप इवाभाति पितुर्देहः शरीरिणः ॥ सर्पोपमैः रुमिगणैर्निधीतोऽतिभयंकरैः ३६२ जाठरो जातवेदाश्च पितुस्तं जठरं गतम् ॥ संतापयति कारास्थं धनार्थं किं करायथा ३६३ संशोषयति तं प्राणः पितुर्जठरं गम्यते ॥ व्याधितं दुर्बलं यद्वन्महाबातो महागिरौ ३६४ क्षुत्पिपासार्तिसंपन्नं पितरं स्त्रीसमं स्वकम् ॥ अन्नगर्भार्थिनं त्वास्ययोनिच्छिद्रेण गच्छति ३६५ कालः पुमान्पिताचास्यपितामाता तथा भवेत् ॥ संयोगस्त्वनयोर्ग्राम्यधर्मगर्भस्य कारणम् ३६६

सापराधः ३६० दार्ष्टान्तिकमाह एवं जंतुरिति । नीयते ईश्वरप्रयुक्तेः करणाभिमानिदेवैरिति शेषः ३६१ प्रवेष्टव्यपितृशरीरमेवालोचने भयहेतुतया दुःखदमित्याह अंधकूपसाम्येपि विहाय सुकृतोपद्रवततो विशेषोपीत्याह जाठर इति द्वाभ्याम् । तं जंतुं कारास्थं बंधनामारगतं किं कराः राजपुरुषाः ३६३ संशोषयतीति । महागिरौ हिमालये अत्र तस्य जंतोर्मुञ्चितत्वेपि वैराग्यापतधावर्णनमुचितमेव 'अतो वै खलु दुर्निष्प्रपतरम्' इति श्रुत्यनुसारात् अतः अन्नभावदुःखेन निष्प्रपतितुं निष्कमिति शक्यमिति लुप्तकारकश्रुत्यर्थः ३६४ अथ गर्भतां साधर्म्येणोपपादयति क्षुत्पिपासेति । स्त्रीसमं स्वकं स्वीर्यं पितरं आस्ययोनिच्छिद्रेण अलोककत्वेन योनि समानमुखच्छिद्रेण गच्छति प्रविशति 'समुखाद्योनेर्हस्ताभ्यां चाग्रिमसृजतस्मादेतदुभयमलोककमंतरतोऽलोकका हि योनिः' इति श्रुतिरलोककत्वेन साम्ये मूलं । कामजातिप्रत्यागर्भार्थिन्याचक्षिप्यासां योपपादकं पितुर्विशेषणद्वयं क्षुत्तृरेरन्नपानकामनारूपत्वात् जीवप्रविष्टान्नस्य च गर्भवद्विष्यमाणत्वादिति ३६५ ननु पितुः स्त्रीसमत्वे गर्भायायकः पुमान् तस्यापारश्वक्तव्य इत्यत आह काल इति । 'कालः कलयतामहम्' इति स्मृतेः काल ईश्वरो मायोपाधिः सर्वमृष्टा पुमान्पिताचास्य जीवस्य भवेत् तथा एवं सति पिता लोकि कोमाता भवेत् अनयोः कालपित्रोः संयोगः संबंधः गर्भकारणत्वेन ग्राम्यधर्मसमो बोध्य इति ३६६

एवंसाध्यमार्गैर्भेतामुपपाद्यदुःखलाभेनापिसाम्यं दर्शयितुं प्रतिजानीते जननीजठर इति । तावदेव नूनमित्यर्थः तत्राष्टममासादौ चेतनालाभे जन्मांतरं मृत्यादिना दुःखमुयस्त्वमत्र तु दंतचर्वणादिना धातुप्रवेशेन चतुष्टयस्त्वमितिसाम्यमेवेति भावः ३६७ एतदेव स्पष्टीकरोति मुखमेष इत्यादिना । एषो जन्तादात्म्यशाली जंतुः पुरःप्रथमं मुखं प्राप्य दंतैर्भिन्नाणि आत्मसंबन्धीनि ग्रात्राभियस्य स तथा भूतः मुखसंबन्धिदुर्गे येनावृतमाकांतिप्राणं यस्य एवं भूतश्च स न कथंचित्त्वेन गलविवरं गच्छेदित्यर्थः ३६८ कंठविवरे क्लेशस्फुटयति कंठ इति । स्वल्पमार्गं कंठे जंतुरतिदुःखितकृमिव च्छेदे इत्यन्वयः तत्र हेतुतया विशेष्णानियोजयानि श्लेष्माविलः कफव्याप्तः ३६९ दृष्टांतमाह गरुडस्येति । स्पष्टम् ३७० एवं कंठप्रांतगतकफस्थानरूपकफाश्रयमाप्तिदुःखमभिधाप्य ततो यस्तनपित्ताशयमाप्तिदुःखं दर्शयति कंठात्कथंचिदिति । योनिपत्रोपमात् योनिपत्रसमानादित्यर्थः एतेन यत्स्त्रीगर्भे पसवकाले दुःखमनुभूयते तदत्र प्रवेशकाल इति सूचितम् ततो निर्मुक्तः पित्ते हृदि देशे स्थिते पतति कीदृशे पित्ते विष्टारसाकारे विष्टादवसमानाकारे ३७१ तद्दुःखे दृष्टांतमाह यथा तैले इति । उत्पाद्य उद्धृत्य दूरीकृत्येति यावत् पतत्येव गंगाप्रोति ३७२ पित्तादिति । प्राजेन उदरा

जननीजठरे यावद्दुःखं सो नु भविष्यति ॥ तावदेव समाप्नोति जंतुर्जठरगः पितुः ३६७ मुखमेष पुरःप्राप्य दंतैर्भिन्नात्मगात्रकः ॥ मुखगंधावृतप्राणः कथंचित्कंठमाव्रजेत् ३६८ कंठे श्लेष्माविलः स्वल्पमार्गं ग्रात्रा कुलितैर्द्रियः ॥ कृमिव च्छेदे जंतुः शक्तिहीनोति दुःखितः ३६९ गरुडस्य मुखे मत्स्यो यद्वच्चलति सर्वतः ॥ आत्मनो मुक्तिमिच्छन् स त्रेवं कंठे जनः सदा ३७० कंठात्कथंचिन्निर्मुक्तो यो नियंत्रोपमात्पुमान् ॥ पित्ते विष्टारसाकारे हृदि देशे पतत्यसौ ३७१ यथा तैले सुसंतते त्वचमुत्पाद्य निःक्षिपेत् ॥ श्लेष्माशयादयं पित्तमेव पतति दुःखितः ३७२ पित्तात्प्राणाग्रिसंतप्तादितश्चेतश्च धावतः ॥ मर्कटादिव दुःखानि प्राप्नोत्येष जनो हृदि ३७३ अधः कचिक्कचिच्चोर्ध्वं कचित्तिर्यक् कचित्पुनः ॥ पित्तएवैति गतिमांस्तत्तलैर्यथाजलम् ३७४ एवं पित्ताशये स्थित्वा पुनरायाति मारुतम् ॥ पुरीतदुर्गमध्यस्थं नाभिपर्वतनिर्गतम् ३७५ वास्याभिरिव सर्वा गैश्छिन्नैर्विह्वलितैर्द्रियः ॥ वाताशये निपतति तृणं यद्वत्प्रभंजने ३७६ तस्मिन्नग्निसमस्पर्शे वायौ रुक्षेति दुःसहे ॥ स्थित्वा कालात्प्राप्य त्वेष जाठरं जातवेदसम् ३७७ तत्र पाकोऽस्य भवति प्रियतेन च तेन सः ॥ त्रिधा भूते ततस्तस्मिन्नन्ने मध्यमभागतः ३७८

ग्रिनाच संतप्तात्प्राणाग्रयमिधतिनमर्कटवद्भावतश्च पित्तादितोः तैर्प्राप्येति वा हृदि देशे एष जनो दुःखानि प्राप्नोतीति ३७३ अध इति । एति भ्रमति ३७४ एवमिति । मारुतं वाताश्रयं पुरीतदंतदात्मकदुर्गमध्यगतं नाभीति नाभिरूपात्पर्वतान्निर्गतं पर्वतेभ्यो हि गुह्यामुखैर्वायुर्निर्गच्छतीति प्रसिद्धम् ३७५ वास्याभिरिति । तत्रान्नस्य पाकाय वायुना शोषणपूर्वकं विकीर्णभाषः क्रियते सोऽत्र काष्ठतक्षणसाधनवास्याकरणकच्छेदनत्वेनोत्प्रेक्षितः यद्यप्याशया अष्टावायुर्वेद उक्तास्तथाप्यत्र त्रय एव दर्शिता उपयोगादिति ३७६ वायुना न्नविकीरणफलजठराग्निमाप्तिं दर्शयति तस्मिन्निति । अग्निसमस्पर्शे जाठराग्निसन्निधानादिति शेषः कालात्कंचित्कालमनुभूय ३७७ तत्रेति पाको रूपांतरापत्तिः तेन पाकेन ततः पाकात् तस्मिन्नन्ने त्रिधा भूते उत्तममध्यमाद्यमभावं गते सति तत्रोत्तमभागे मनोरूपेण परिणतेऽधमभागे पुरीतं तत्र गते सति मध्यमभागतः मध्यमभागरूपेण असौ जीवस्त्वया दिरूपतया च्छतित्युत्तरेणाश्रयः अत्रान्नमशितं त्रेधा विश्रज्यते ॥ ३७८

त्वगसृगिति । तत्रार्थक्रमो बोध्य इत्याह पूर्वपूर्वमिति ॥ पूर्वप्रथममन्नरसो भूत्वा ततो धातूनां मध्ये पूर्वपूर्वप्राप्य समानानुग्रहात् समानाख्यवायुबलात् परंपरं ज्ञेय इत्यन्वयः ३७९ ननु तथा भावे प्रकृते
किमागतमत्त आह एकैकस्मिन्निति ॥ अस्य जन्तरे कैकस्मिन् अत्र धातुप्रवेशे यदा दुःसह दुःखं संभाव्यते तदा किमु तत् सर्वसमुच्चये इत्यर्थः दुःखवर्णेन तु प्रकृतमेवेति भावः ३८० एतदेव प्रपञ्चं स्त्वक्प्रवेशदुः
खं स्फुटयति केशाप्रतिष्ठाभ्याम् ॥ सहस्रशः द्वा सप्तति सहस्राणि हृदयादभिनिःसृता इत्युक्त्या दिस्मृतौ प्रसिद्धाः ताभिस्त्वचं यावति प्रथममिति शेषः कौटुशोत्वचम् शरीरव्यापिनीत्यावहिः केशलो
मावृतामिति ३८१ आसामिति ॥ आसां नाडीनां प्रवेशे तन्मार्गेण गमने ताभ्यो निर्गमे च तत्वा त्वचः प्राप्तौ यद्दुःखं भवति तत् स्मृतौ सत्यां नोऽस्मान्प्रतिमोहो वैचित्यमेति प्राप्नोतीत्यर्थः ३८२ त्वचोरु
धिरप्राप्तिदुःखमाह त्वचइति ॥ अयं स्पष्टः भीरूणां भयशालानाम् ३८३ मांसप्रवेशदुःखं स्फुटयति ततो मांसमिति ॥ सुनिविडमतिघनं शालमलीवृक्षपुष्पसमवर्णे एतीत्यनुपेयः तत्र संभावितं प्रवेष्टु
र्दशो विशेषेण देशयति मूर्छित इत्यादिना ३८४ चतुर्थधातुप्रवेशमाह ततो मेदइति । ततो मांसाक्षिपतितः सन् मेदो ज्ञेय इत्यन्वयः कौटुशमेदः चूर्णेत्यादि वर्णेन यो धूम्रदिचूर्णसमम् क्षिपतने हेतूवन्दि

त्वगसृङ्मांसमेदो स्थिमज्जारूपाणि गच्छति ॥ पूर्वपूर्वततः प्राप्य परंपरमतो वजेत् ॥ पूर्वमन्नरसो भूत्वा समानानुग्रहात् पुमान् ३७९ एकैकस्मिन् यदत्रास्यदुःखं तदुः
सहंभृशम् ॥ किमुषड्धातुदुःखानि दुःसहानि नृणामिह ३८० केशाग्रशतभागेभ्यः सूक्ष्मानाड्यः सहस्रशः ॥ अयमन्नरसो भूत्वा ताभिर्धावति वै त्वचम् ॥ शरीर
व्यापिनी सर्वकेशलो मावृता सहिः ३८१ आसां प्रवेशे गमने निर्गमे च त्वचस्तथा ॥ प्राप्तौ भवति यद्दुःखं तन्मृतौ मोह एतिनः ३८२ त्वचोरुधिरमाया तिलाक्षारस
समं हि सः ॥ दर्शने यस्य मोहो यं भीरूणां मिह दृश्यते ३८३ ततो मांसं सुनिविडं शालमलीसुमनः समम् ॥ मूर्छितश्च कचिद्धीतः कचिद्धिहलितेक्षणः ३८४ ततो मे
दो तिधवलं चूर्णकूटसमं पुनः ॥ मांसाक्षिपतितो वन्दि प्राणाभ्यां घृतवद्भजेत् ३८५ ततः शरीरशालायाः स्थूणाभूतान्यनेकधा ॥ अस्थो नियातिगर्भस्थो मृद्यथा
दारुसंचयम् ४८६ अस्थामंतस्ततस्तेषां मज्जानं साररूपिणीम् ॥ प्रयातिकाष्ठयद्दन्त्रीरमंतः शनैः शनैः ३८७ एवं स्थितेथ कालेन कामवन्दिः पितुर्यदा ॥ हृदया
तितदामज्जासारं मुंचति सर्वतः ३८८ आमस्तर्कं तथा पादमंगादंशाद्विसर्वतः ॥ मज्जारसो विनिर्याति दुःसहो जनकेन सः ३८९ दशमे मांसियद्दत्स्याद्भिण्यादुः
सहस्तथा ॥ गर्भे एव प्रथमतो जनकेनापि दुःसहः ३९० आर्द्रो वनस्पतिर्यद्दत्सहतेन हि कोटरे ॥ वन्दि तथास्य जनकः सहतेन कथंचन ३९१

प्राणोऽप्युर्वेदरुधिरादिमध्योऽयमिस्थितिप्रतिपादनेन वन्दिश्चलनहेतुत्वमविरुद्धम् तत्पमानजलादौ दर्शनात् घृतवत् घृतं यथा चूर्णं प्रविशति तद्वत् ३८५ पंचमधातुप्रवेशं दर्शयति ततः शरीरेति । तदमेन्नरं
शरीरात्तमकगृहस्थस्थूणानि भान्यनेकधा पृथक् पृथक् शतत्रय संख्यायां स्मृतौ गणितान्यस्थीनि पुं गर्भस्थो जंतुर्याति कथं यथामृत्काष्ठसमूहमिति ३८६ षष्ठधातुप्राप्तिमाह अस्थामिति । तेषामस्थामंतः
स्थितां साररूपिणीं सारं रेतोरूपचरमधातुं रूपवंतं कर्तुं शीलं यस्यास्तां तथा मज्जानं शनैः शनैर्याति किमिव काष्ठलग्नजलवत् ३८७ एवं जीवस्थं पुं शरीरे गर्भतो पपादकं प्रवेशमभिधाय तत्र तस्य रेतोरूपे
ण गर्भवत् स्थितिप्रतिपादकं यदेतदेत इत्यादि विभर्तित्यंतं न्याचष्टे एवं स्थिते इत्यादि सप्ताऽधिकं पंचांशद्विः । एवमुक्तविधयामज्जासाररूपेण जीवे स्थिते सति कालेन निमित्तेन कामवन्दिः तपक्त्वेन
द्रावक्त्वेन च वन्दिः सः कामः हृदि मन्ति यति प्रादुर्भवति । मज्जाकर्त्री ३८८ सर्वत इति विष्णोति आमस्तकमिति । अभिविधावाङ् आपादमिति चेद्दः तस्य सन्निहितमसवकगर्भवन्नान्नेषद्रव
कारितां प्रपञ्चयितुं प्रतिजानीते दुःसहइति ३८९ तत्र दृष्टांतमाह दशमेदइति ३९० दृष्टांतं तत्रमाह आर्द्रइति । आर्द्रो द्रावणाह रसः कोटरो वृक्षांतश्छिद्रं वद्विमिति पूर्वार्थान्वयि ३९१

तृतीयनिदर्शनदर्शयति यथाभिचारेति । अभिचारो नाम शत्रूणां कुतमहद्वारा तत्तुवाधर्कर्म तेन दुष्टस्य प्रकृतिविपरिणामगतस्य दार्ष्टान्तिके मनःपदेन दायतनं चरमधातुग्राहिः ३९२ नारीगर्भस्य चालकः प्रसूतिहेतुर्वायुः अत्र तु कामो वायुसख इत्यं तन्निवेशे विपरीतस्थितत्वं व्यामोहकत्वं च समानमित्याह मज्जारस इति । मज्जाशब्दश्चात्रोपि । मज्जीकामज्जासहेति द्विरूपकौ शातनिर्गतोद्गतः पाररसः पारदः ३९३ तस्य व्यामोहकत्वं व्यामोहकार्यविपर्ययप्रदर्शनेन स्पष्टयति श्लेष्मण इति । दृष्टान्ते मधुरताकारेण परिणाम्यज्ञानस्य कफोद्रेकः शोभकः प्रकृते तु कामकृतोरेतद्रेक इति । सुखमिति पदमभेदाध्यवसानेन तत्साधने प्रयुक्तम् ३९४ विपर्ययमेव प्रपञ्चेन दर्शयति मुखमित्यादिसप्तभिः । दुर्गन्धेन नरीणां दृढं हर्षविरोधिग्लानिजननाहं आल्हादकत्वलक्षणचंद्रसाधर्म्यं नहि मिति यावत् एवमुत्तरत्रापि विशेषणभावो बोध्यः ३९५ कटाक्षा इति । नरकग्रामस्य नरकसमूहस्य जनकतया संबंधिनो मार्गणां विपलिस्रवाणाः स्मृतौ दुर्गतिहेतुतया प्रसिद्धाः एते पितृसमाः हर्षहेतुपुष्पसमत्वं नहितीति भावः ३९६ नासिकेति । पयोवत् दुग्धवत् ३९७ केशा इति । तमोश्चकारस्तद्वत्स्यामत्यनेत्रशक्तिप्रमोषार्हाः आप्यायनं तृप्तिः । मांसग्रंथी इति अमृतेन सुपूरितौ इत्यन्वयः निर्भातः भासेते इत्यर्थः ३९८ उदरमिति । मांसलं प्रचुरमांसं तद्विपरीतं निर्मांसं शुनां सूकराणां चोदरसमानं सदायदायदा दोषोदयस्तदा तदेत्यर्थः ३९९ स्फिजाविति । कटिमांसं पिडात्मकौ स्फिजौ पा

यथाभिचारदुष्टस्य मनोनिश्चलं भवेत् ॥ एवं कामाग्नितापेन न भवेन्निश्चलं मनः ३९२ मज्जारसोरेत इति कामाग्निर्निर्गतः सदा ॥ स्थितिं न कुरुते कापि देहे पाररसो यथा ३९३ श्लेष्मणस्तु समुद्रे काद्यथा मधुरतां व्रजेत् ॥ निर्वादिः कामजोद्रेकान्नारीदेहस्तथा सुखम् ३९४ मुखं दुर्गन्धनीराद्व्यं चंद्रवद्भातिका मिनः ॥ अक्षिणीमलसंपूर्णे पद्मपत्रोपमेयथा ३९५ कटाक्षावामनेत्राणां नरकग्राममार्गणाः ॥ पुष्पाणीव प्रमत्तस्य कामिनो भातिसर्वदा ३९६ नासिका श्लेष्मणो मार्गः पयोवद्भातिका मिनः ॥ अधरः पायुसदृशो मधुरो भातिका मिनः ३९७ केशास्तमः समा अस्यानेत्राप्यायनकारिणः ॥ मांसग्रंथीस्तनौ तद्वद्वे मकुंभौ सुपूरितौ ॥ अमृतेनेव निर्भातः कामिनो निजदोषतः ३९८ उदरं मांसलं चास्या निर्मांसमथवा पुनः ॥ श्वसूकरोदराकारं विष्मूत्राद्यालयः परम् ॥ भातिका मग्रहातस्य सदानंदस्य कारणम् ३९९ स्फिजौ पायुनदीतीरभूते विष्ठानुलेपिते ॥ पीवरे जघनं रम्यं निर्भात इति कामिनः ४०० भगंदरसमायो निर्मूत्रगंधविदूषिता ॥ कामिनः स्वर्गसदृशी प्रतिभाति विमोहतः ४०१ एवमूर्वादिकौ पादावस्थिस्थूणौ च मांसलौ ॥ स्वर्णरंभासमौ भातः कामिनो निजदोषतः ४०२ पुरुषस्य यथा कामान्नारीभात्यमृतोपमा ॥ नार्या अपि तथा कामात्पुमानमृततां व्रजेत् ४०३ एवं कामाग्निजे पिते कामिनः कुपिते सति ॥ वेत्ति धर्मं चाधर्मं रात्रिं वा वासरं तथा ४०४

युरूपनद्यास्तीरसमाने पीवरे च हंदरम्यं जघनमित्याकारेण भासेते इत्यर्थः स्फिक्शब्दः स्त्रीलिङ्गः ४०० भगंदरेति स्फुटम् ४०१ एवमूर्वादिकाविति । ऊरुआदी ऊर्ध्वदेशतया घटकौषयोस्तौ तथा पादशब्देनात्र ऊरुप्रभृतिर्न स्वाग्रपर्यंतोऽपरकायो विवक्षितः ४०२ न केवलं कामो वायुसखतया पुंगुर्भवालकत्वेन पुंगुमात्रे विविधविकारे हेतुः किंतु पुंगुभंगाधारी करिष्यमाणायाः स्त्रियोपीत्याह पुरुषस्येति । अमृततां अमृतवत्प्रियताम् ४०३ कामो दोषः औत्सर्गिककार्यप्रतिबंधकत्वात् विपरीतकार्यारंभकत्वाच्च यत्र यत्रैतद्वेत्त्यतस्त्रदोषत्वं यथापि तेश्च स्वधेति मभानप्रतिबंधके यथावा दग्धवेत्रबीजे कदलीजनके इत्यनुमानमभिप्रेत्य पूर्वं मुखादौ चंद्रादिभ्रमजनकत्वप्रदर्शनेन तत्परोरुपपादितत्वादाय हेतुं स्पष्टीकुर्वन् सर्वप्रमाणशक्तिप्रतिबंधं प्रदर्शयन्नाह एवं कामाग्निज इति । एवमुक्तविधया विपरीतज्ञानजननेन कामाग्निजेततः प्रादुर्भूते पिते पित्तवदुग्मादादिहेतौ पुंगुभे कुपिते विरुद्धकार्यमारभमाणे सति योग्यकार्यप्रतिबंधोपि दृश्यत इति शेषः यतः प्रमाणार्थं मांदिज्ञानेन नारीये पितदानजन्यतइ

आत्मानमिति पूर्वादिपूर्वावयि । सुहृत्पत्युपकारान्वेषः मित्रं स्नेहवान् स्पष्टदोषेष्वपिनार्यवयवे पुदोषादर्शनाच्चक्षुरादिज्ञानेन्द्रियशक्तिप्रतिबंधदर्शयति पश्यन्नपीत्यादिना ४०५ जिघ्रन्ति
 वेति । दुर्गंधजिघ्रन्तिपि घ्राणरोमिवन्निघ्रन्तीत्यर्थः । रसयन्निघ्रन्तिपि रसनायाः प्रियमाणोऽपि रसनं विना यथा कश्चिद्रव्यतत्तद्द्रव्यतत्तद्विशेषः । स्पृशन्नपित्वग्दोषोऽपि भवति । कर्मेन्द्रियवैकल्यं स्पष्टयति
 वक्तृत्यादिना पंडितोऽपि जडो यथा वक्तृत्वावक्तृत्वाति ४०६ आदत्तेति । कुणिर्हस्तरो गतिरुत्संकुचितहस्त इति यावत् शेषं स्पष्टम् ४०७ उदरस्येति । पायुव्यापारप्रतिबंधोऽत्र द्विधा उ
 दरस्याध्माने मलविसर्गाकांक्षाजनके सत्यपि नीरो गोप्यं कामीन विसर्जयेदित्येकः । द्वितीयस्तु अथवेत्यादिनोक्तः । मुंचन्नपि मलोत्सर्गं कुर्वन्नपि तत्फलशरीरमलदर्शनेनात्थवेराग्याभावात् मुंचतीति
 ४०८ बलैश्वर्यं प्रभुत्वानां प्रतिबंधं दर्शयति सप्राण इति । सप्राणो बलवानपि नृबलो भवति भूतिरैश्वर्यं संपदितियावत् तद्वानपि दरिद्र इवेति । प्रभुश्चेत्यादि स्पष्टम् । उदाहरणमपि सति ४०९
 अंतःकरणचतुष्टयव्यापारप्रतिबंधं स्फुटयति बुद्धिमानपीति ४१० फलितमाह एवमिति । शोच्यतमांशोचितुं पश्चात्तापगोचरी कर्तुं योग्या अतएव सद्भिः सुधीभिर्विगर्हिताम् ४११ नन्वेवं
 आत्मानं च परंचैव सुहृन्मित्रादिकं तथा ॥ पश्यन्नप्यंधवत्स स्यात् शृण्वन्सबधिरोपमः ४०५ जिघ्रन्ति घ्राणदोषी रसयन् रसनां विना ॥ त्वग्दोषी वस्पृशन् वक्तिपं
 डितोऽपि जडो यथा ४०६ आदत्ते कुणिवत्सर्वपाणिमानपिकामभूत् ॥ पादयोरप्यवैकल्ये पंगुव्यातिसर्वतः ४०७ उदरस्याप्यथाध्माने पायुनान विसर्जयेत् ॥
 नीरो गोप्यथा कापि मुंचन्नपि न मुंचति ४०८ सप्राणोऽपि मृतप्राणो दरिद्र इव भूतिमान् ॥ प्रभुश्च भूत्यवद्रातिकामग्रहसमावृतः ४०९ बुद्धिमानपि दुर्बुद्धिः स
 मनानिर्मना इव ॥ निरहंकारवद्रातिसाहंकारस्वरूपवान् ॥ अचिंत्यवचितेस्मिन् स्थिते कामी प्रजायते ४१० एवं शोच्यतमा मेतामवस्थां सद्भिर्गर्हिताम् ॥ प्र
 याति गर्भघृक् कामी कामज्वरवशो नरः ४११ सतदाललनां नैत्रैः पितृव्यविरतं सदा ॥ कर्णान्यामपितामेव शृणोत्येकाग्रमानसः ४१२ जिघ्रत्येतामयं कामी घ्राणे
 नाकुलितेन्द्रियः ॥ आस्वादयत्यमुष्याः सरसं रसनयामुहुः ४१३ स्पृशत्येनां सर्वगात्रैः स्पर्शनेनादृतो हि सः ॥ वक्ति चैतां सुखं वचनेन सकामभूत् ४१४ आ
 दत्ते च तथैवेनाहंस्ताभ्यामादृतो मुहुः ॥ गच्छत्येनामयं कामी पद्मार्चादेव गुरूपमाम् ४१५ प्रवर्तते त्वयं कामी विसर्जयितुमप्यमूम् ॥ पायुना किं त्वशक्यत्वात् कर्मणो
 र्मान्निवर्तते ४१६ मनसापि स्मरत्येव ललनां निजदेववत् ॥ धियापि प्रमिणोत्येनामात्मानमिव योगभूत् ४१७ चिंतयत्येव ललनां कामी विष्णुमहार्नशम् ॥ यो
 गारुरुक्षुर्यद्वत्सविशुद्धधिषणो नरः ४१८ आत्मानमपितामेव मनुते कामदीपनात् ॥ यतो न याभर्त्सितोऽपितामेव बहु मन्यते ४१९

कामेन इतरत्र सर्वेन्द्रियव्यापारप्रतिबंधः किमर्थं क्रियते इति चेच्छृणु महामोहो हि प्रत्यगात्मानं मोहनिमज्जैर्बद्ध्वा स्वपराज्यं चिकीर्षति तेन च विवेकाद्विभ्यता कामः प्रधानमंत्रित्वेऽभिपिक्तः स च प्रभुं महामो
 हमाश्रयन्निवेदं निवेदयति श्रीमद्भिः कुतस्त्वस्य तेऽपत्रविवेकाशासपुरुषोऽग्र्याबीभत्सेपिनारी देहसहं दियैः सकलेः प्रवणः क्रियते इति यत्प्रतिज्ञातं तत्परिपूरणायेति एतदभिप्रायेण कामिनः सर्वेन्द्रियव्या
 पारं कामिनीसंज्ञके संघाते दर्शयति सतदेगाद्यष्टभिः । पितृव्यपेयदुग्धादिव चक्षुर्द्वारांतः प्रवेशयतीत्यर्थः तां शृणोति तच्छब्दस्यापि संघातांतर्भावविवक्षणादिति भावः । एवमुत्तरत्रापि बोध्यम् ४१२
 जिघ्रतीति । स्फुटम् ४१३ स्पृशत्येनामिति । आदृतः आदिकर्मणिकर्तृरिक्तः आदरं कुर्वन्नित्यर्थः । एवं ज्ञानेन्द्रियतत्परत्वं प्रदर्शयन् कर्मेन्द्रियाणां दर्शयति वक्तृत्यादिना ४१४ आदत्त इति । स्फुटम्
 ४१५ पायुव्यापारनिवृत्तितस्याशक्यत्वाद्दर्शयति उपहासाय प्रवर्तते इति । वायुनेति पूर्वार्थान्वयि अस्मात्पायुसंबन्धिनः ४१६ अंतःकरणचतुष्टयव्यापारं दर्शयति मनसेति । प्रमिणोति नि
 श्चिनोति ४१७ चिंतयतीति । योगारुरुक्षुर्विशुद्धधिषणश्चनरोऽप्यद्विष्णुं चिंतयति तथा एव कामीललनां चिंतयतीत्यन्वयः ४१८ आत्मानमिति मनुते अभिमन्यते तत्र हेतुः यत इत्यादि ४१९

नन्वेवंभावेकोदोषइतिचेत्तिष्ठंतुश्रुतिस्मृत्यभिद्युक्तप्रसिद्धादोषालौकिकानेवतावदवधारयेत्याशयेननरस्यसतःकोडासृगत्वलाभइत्यादौनारीपारतंत्र्यप्रयुक्तादोषान्दर्शयितुंतदुपयुक्तानारीदोषास्त्वष्ट्रयति साप्येनमित्यादिषोडशभिः । सानारीनर्तयतिस्वाभिप्रायानुसारेणचालयति एतेननार्यानस्त्रीस्वातंत्र्यमर्हतीत्यादिनिषेधोलंघित्वरूपोदोषः सूचितः ४२० तमेवदोषेस्फुटयन्ननवस्थितस्वभावतदोदोषयति क्वचिदितित्रिभिः । उपधारकैः स्वाथैकः सेवाप्रकारैरित्यर्थः कर्णबाणैः कर्णवत्प्रत्यहमुखशूकयुक्तबाणसमैः सुदुःसहैत्यतंसोदुमशक्यैरितिशेषः ४२१ देहेति । पादत्रयेणैकवाक्यं कापि एनं कामुकं कस्त्वं त्वं को भवसि न जाने त्वामितीत्येदिति चतुर्थपादार्थः ४२२ कुरुते इति । स्फुटम् ४२३ पुरुषांतरेति चतुर्भिः साहसरूपदोषप्रपंचयति । कापिसुसंस्वकीयं पतिनिपातयेत्घातयेदिति ४२४ एवमिति । पत्यादिभिः पतिप्रभृतिप्रयोज्यकर्तृभिः स्वानिष्टान्स्वस्यद्वेषविषयान् साध्वीतथात्वेनप्रसिद्धापि तथाचासतीनां किमुवाच्यमितिभावः ४२५ तान्वेति । सान्स्वानिष्टान् अन्यैः परपुरुषैः वाशब्देनासतीत्वंचोत्पत्ते स्नेहं आगताईषद्वता स्नेहस्येवद्वावस्फुटयति क्वचिदित्यादिना ४२६ साधूनपीति । विडंबयति मिथ्याभिशापेनोप

साप्येनं कामुकं स्वस्य क्रीडासृगसमं नरम् ॥ नर्तयत्यनिशं दीनं नरो यद्वद्विभर्कटम् ४२० क्वचिदेनं मानयति विविधैरुपचारकैः ॥ भर्त्सयत्यपि कुत्रापि कर्णबाणैः सुदुःसहैः ४२१ देहप्राणेभ्य एतेभ्यो नाथत्वमधिको मम ॥ इति कापि वदत्येनं काप्येनं कस्त्वमीरयेत् २२ कुरुते वचनं कापि कापि नैव करोति सा ॥ याचते द्रविणं कापि स्वयं कापि प्रयच्छति ४२३ पुरुषांतरसंस्तका कापि सुसंनिपातयेत् ॥ पतिं स्वकीयं कुत्रापि वंचयेद्वचनादिना ४२४ एवं पत्यादिभिश्चान्यान्स्वानिष्टान् पुरुषानपि ॥ घातयत्यात्मनो नारी साध्वीत्वा यतनेष्विह ४२५ तान्वान्यैर्हि बलोपेतैर्वातियेस्तेहमागता ॥ क्वचित्परस्य संकेतं लुप्तान्यस्मै प्रदर्शयेत् ४२६ साधूनपि क्वचिन्नारी विडंबयति संसदि ॥ पितरं भ्रातरं पुत्रं ब्राह्मणं वा बहुश्रुतम् ॥ अप्यल्पे हि स्वकार्ये सा वधूर्हंति न संशयः ४२७ संगे वध्वा भवेदुःखमिह जन्मनि निश्चितम् ॥ मृतस्य नरकस्तद्वत्कोस्याः संगं समाचरेत् ४२८ आसक्ता वा विरक्ता वा वधूर्हंति न संशयः ॥ आसक्ता यदि सा स्वस्य तदान्यस्त्री गमादिना ॥ कुपिता विषदानादिप्रयोगेन निपातयेत् ४२९ यदान्यस्य तदा स्वस्य मात्रादिद्वारतो नरम् ॥ निपातयति सानारी लोकद्वयभयं करी ४३० विरक्ता हि यदा स्वस्य सैनं कामज्वरातुरम् ॥ एकांते विविधैर्वाक्यैर्भर्त्सयित्वा न चाव्रजेत् ४३१ कार्यंतरं समुत्पाद्य व्रजेद्वा पुरुषांतरम् ॥ एनं कामातुरं त्यक्त्वा शयने स्वैरचारिणी ४३२ जानीयाद्यदि चेद्भर्ता बलवान्निशिसाहितम् ॥ हंति स्वयमशक्ता चेदन्यैर्वा घातयत्यपि ४३३

हासयोग्यान् करोतीत्यर्थः पितरमित्यादि स्फुटम् ४२७ तस्याः संगद्वारा लोकद्वयदुःखहेतुतैव महान् दोषइत्याह संगतिसंगे आसक्तत्वरूपे सति निश्चितं प्रसिद्धं नरकः प्रसिद्धः स्त्रीभावनाप्राप्तिरूपश्च ४२८ राजप्रभृतयो विरक्ता एव प्रति डाकिनी तु अनुरक्तेव नारी तु भयथेति महान् दोषइत्याह आसक्तेति । तत्राद्यं स्फुटयति आसक्तायदीति । यदिसानारी आसक्ता स्वस्य स्वकीया भवति तदान्यस्त्री गमादिना कुपिता सती विपादिना मारयेदिति ४२९ यदान्यस्येति । यदान्यस्य परकीया आसक्ता स्यादित्यनुषंगः तदा सा स्वकीयसंबन्धिद्वारेण हंतीति प्रसिद्धमेतत् व्यभिचारिणीमात्रप्रभृतयो यतं तेषु पुरुषं हंतुमिति ४३० अथ स्वकीया परकीयाभेदेन विरक्ताया विविधदुःखहेतुतां स्फुटयंस्तत्राद्यायाश्चरितमाह विरक्ता हीति त्रिभिः । सा स्वकत्वे सति विरक्ता ४३१ कार्यंतरमिति । समुत्पाद्यदर्शयित्वा ४३२ जानीयादिति । जानीयात् परपुरुषगमनमिति शेषः सा तं स्वयं हंति अशक्ता चेदन्यैर्वा घातयतीत्यन्वयः ४३३

विरक्तपरकीयाचरितमाह परस्यत्विति । स्फुटम् ४३४ दृष्टदोषानुपसंहरति एवमिति । स्फुटम् ४३५ अनवस्थितस्वभावत्वादिभिर्दोषैः कामकंप्रतिदुःखहेतुताननार्याएवकिंतुकामकींप्रतिनरस्या
पीत्याह यददिति । एतादृशदोषशालिन्यानार्याअपिदुःखहेतुत्वेननारीत्वमेतादृशशालित्वंप्रयोजकमकामितायास्तथादुःखहेतुताऽदर्शनात् तादृशनारीत्वरहितपुरुषस्यापिसकामनारींप्रतिदुःख
दत्वदर्शनाच्च तस्मादनन्यथासिद्धान्वयव्यतिरेकशालित्वात्तदेतोरितिन्यायाच्चकामएवदुःखहेतुरितिभावः ४३६ उक्तव्याप्तिदर्शनेनसंभाविताथानिश्रुतियुक्त्यभियुक्तवाक्यानिस्मारयति ततइति ।
तथाचश्रुतिः ' काममयएवार्थपुरुषः ' इत्याद्या स्मृतिरपि ' कामएवक्रोधएषः ' इत्याद्या ' कामकिंकरतांप्राप्यजनोनोकस्यकिंकरः । एकंकामंपरित्यज्यजनोसौकस्यकिंकरः ' इत्यभियुक्तवच
नंच । फलितमाह एवमिति ४३७ ननुकथंकामोहेयइत्याशंक्यतन्मूलनिकृंतनेनेतिवक्तुंतन्मूलपरंपरांतन्नवृत्त्युपायंचाह संकल्पादिति । संकल्पोरमणयित्वाध्यासः गुणबोधोरमणीयत्वप्रयोजकगुणा
ध्यासः दोषाणामुक्तलक्षणानाम् ४३८ दोषावलोकस्यगुणबोधविरोधित्वहेतुयागपूर्वकंवस्तुयाथात्म्यदर्शनेनगुणबोधमूलमोहविषयकतयादर्शयति दोषाणामिति । दोषाणामवलोकनेनमोहोविनश्य
तीत्यन्वयः मोहस्यावरणशक्तिमाह अगदाध्यकृदिति विक्षेपशक्तिदर्शयति अतत्त्वइत्यादि । अतस्मिंस्तद्धर्महीनेचतत्तद्धर्माध्यासहेतुरित्यर्थः पुनःकीदृशमोहः तृष्णायाःविस्तृतकामस्यविटपिनो

परस्त्वविरक्ताचेत्सद्योमरणकारणम् ॥ एकांतेमांयाचितवानियुक्तामारयेन्नरम् ४३४ एवंनारीपुदोपाहिसंतिसवासुपरासुच ॥ अनंताह्यनुभूयंतेकामिभिस्तेह्य
हर्निशम् ४३५ यद्वनारीदुःखकरीकामिनःपुरुषस्यहि ॥ नार्याअपिचकामिन्याःपुमानदुःखकरस्तथा ४३६ ततोदुःखकरःकामोननारीननरोपिच ॥ एवंवि
ज्ञायमतिमान्कायंशुभिमंत्यजेत् ४३७ संकल्पाज्जायतेकामःसंकल्पोगुणबोधनात् ॥ गुणबोधस्यनाशःस्यादोषाणामवलोकनात् ४३८ दोषाणामवलोकनेन
मोहोयंजगदाध्यकृत् ॥ अतत्त्वेतत्त्वधीहेतुस्तृष्णाबीजंविनश्याति ४३९ तस्मिन्नष्टैस्वयंकामोनिर्मूलइवपादपः ॥ विनश्यतिक्षणादस्मिन्नष्टेकोधोपिनश्यति ॥
४४० इच्छाविघातेसत्येपक्रोधोद्वेपाभियोच्यताम् ॥ जायतेनिच्छतःकेनक्रोधउत्पद्यतेपुनः ४४१ विवेकवह्निनादग्धेकामक्रोधेसमूलके ॥ संसारेभगवानेषआनं
दात्माप्रसीदति ४४२ कामजानामितेर्मूलंसंकल्पात्किलजायसे ॥ संकल्पेतुमयात्यक्तेकथंत्वंमयिजायसे ४४३ इतिविज्ञानशून्योयंगर्भीकामग्रहाकुलः ॥
प्राचाग्राव्णाहिनेवात्रदष्टोवेत्तिनकिंचन ४४४

बीजसमानः एतेनकामतरोगुणबोधोऽङ्कुरःसंकल्पोमूलमज्ञातआत्माचविवर्तोपादानंक्षेत्रमिति सूचितम् ४३९ ततःकिमतआह । तस्मिन्मोहेनष्टेकामःस्वयंपृथङ्निवृत्तिसाधनयत्नानपेक्षोनश्यतिअङ्कुर
द्वारामूलप्रयोजकबीजाभावेपादपइवेतिरागात्मककामनिवृत्तोद्वेगनिवृत्तिःसहैवभवतिनान्तरीयकत्वादित्याह अस्मिन्नित्यादि ४४० क्रोधनाशस्यकामनाःशानियतत्वेउपपत्तिदर्शयति इच्छाविघातह
ति । इच्छाकामएवकेनचिद्विघातेप्रतिरोधेकृतेसतिक्रोधोजायतेक्रोधरूपेणपरिणमतइत्यर्थः अनिच्छतइच्छामकुर्वतः ४४१ नन्वेवंकामेजितेकिंभवतीत्यतआह विवेकेति । कामेतिमहाहर्द्वः सं
सारेइहैवशरीरेएवभगवानात्मासहावाक्यार्थः प्रसीदतिप्रादुर्भवतिइति एतमर्थंश्रुतिरपिदर्शयति ' यदासर्वैर्ममुच्यंतेकामायेस्यहदिश्रिताः । अथमर्त्योऽमृतोभवत्यत्रब्रह्मसमश्रुते ' इति ४४२ अय
मेवकामहानोपायइत्यत्रस्मृतिवाक्यंपठति कामेति । उक्तोर्थः ४४३ इतिविज्ञानेति । इतिशब्देनपूर्वोक्ताकामस्यानर्थमूलतातन्नवृत्त्युपायश्चपरामृश्यते अयंपूर्वोक्तोगर्भीरेतोमयगर्भयुतः विज्ञान
शून्यत्वेहेतुःकामग्रहेति । विज्ञानाभावंहेत्वैरणाप्याह प्राचेति । बृहदारण्यकेऽष्टमाध्यायेचतुर्थब्राह्मणेवाजपेयहृष्टिर्गम्यधर्मोविहिता तत्रचनारीरहस्यांगेसोमाभिषवणफलकभावनापुरुषरहस्यांगेवोप
लभावर्नोक्तातदभिप्रायेणप्राचेतिविशेषणं तथाचप्राचाग्राव्णासोमाभिषवोपलहृष्टिविषयेणमेहनेनअहिनेवसर्पसमानेनदष्टोदंशफलंयामोहनीतःसर्पकिंचननवेत्तिनजानातीत्यर्थः ४४४

तद्यदेत्यादिप्रथममित्यंतव्याचष्टे कामग्रहेति चतुर्दशभिः ॥ उपस्थाहेरितिकर्तारिपृष्ठी उपस्थाहिनाभक्षणात्तदंशनादित्यर्थः मीकुत्पक्तं ४४५ आत्मनःशरीरस्यसारमतएवा
 त्मानं रेतोरूपसर्वोभ्यः पृथक्कृतं यदा वोढुं न शक्नोति भवति तदानारीयो नोक्षिपेदिति ४४६ प्राचोग्राव्णो विनिर्गतेति ॥ अस्य निषेक्तः आत्मस्वरूपकं स्वल्पार्थकः स्वल्पस्वरूपं तेजो रेतोवध्वाः लि
 याः योनिमायातीत्यन्वयः ४४७ तस्य निर्गमं स्त्रीगर्भं निर्गमवन्मातुः सुखत्वाभिमतहेतुतया दृष्टांताम्प्राप्ताह यथेति द्वाभ्यां ॥ स्पष्टम् ४४८ ग्रहाविष्टहति ॥ ग्रहः पिशाचादिः ४४९ वस्तुत
 स्तुरेतो निर्गमे महतीहानिरिति दर्शयति ॥ अजीर्णमपरिपक्वमशनं भुक्तां प्रपाणां तं यथा भवति तथाऽऽपदं कृत्वा निर्गच्छति तथारेतो निर्गच्छति अजीर्णं जरेतसो निर्गच्छतोः साधर्म्यमाह बलेत्यादि
 ४५० दृष्टांतां तरमाह अतीसारइति ॥ स्फुटम् ४५१ रेतो निर्गमे हानिं स्फुटयंस्तद्व्यतिरेकरूपब्रह्मचर्यफलं दर्शयति अस्येति ॥ पुंसामिति कर्तारिपृष्ठी अस्यरेतसः अवस्थानतो निरोधात् सप्त
 मधातुरूपरेतस्योजः संज्ञाष्टमीदशा भवति ओजोनामपीत्वर्णहृत्तत्तज्जीवनिवासभूतं वासिष्ठादौ प्रसिद्धम् ॥ तत्फलमाह यथेत्यादि ४५२ फलांतराण्याह अस्येति ॥ अस्यरेतसः सम्यक्स्था

कामग्रहसमावेशादुपस्थाहेश्वभक्षणात् ॥ रेतो गर्भेण खिन्नः स न गर्भं तं मोकुमिच्छति ४४५ आत्मनःसारमात्मानं सर्वोभ्यः पृथक्कृतम् ॥ वोढुं शक्नोयदा
 नायं नारीयो नो तदा क्षिपेत् ४४६ प्राचोग्राव्णो विनिर्गतेत्येतो स्यात्मात्मस्वरूपकम् ॥ निषेक्तुर्योनिमायातिवध्वास्तद्ब्राम्यधर्मतः ४४७ यथा भारातुरो
 जंतुस्त्यक्ते भारे सुखी भवेत् ॥ गर्भसंत्यागतो गर्भं तद्वत्सुखमवाप्नुयात् ४४८ ग्रहाविष्टो यथा जंतुर्ग्रहं निर्गमतः सुखम् ॥ अवाप्नोति तथा गर्भं रेतसो निर्गमा
 त्सुखम् ४४९ अजीर्णमशनं यद्वत्कृत्वा प्राणां तमापदम् ॥ निर्गच्छति तथारेतो बलक्षयकरं नृणाम् ४५० अतीसारो यथानृणां सर्वतेजोपहारकः ॥ रेतसो निर्गम
 स्तद्वद्बलवीर्यापहारकः ४५१ अस्यावस्थानतः पुंसामोजोनामाष्टमीदशा ॥ भवत्ययं यथा जंतुस्तेजस्वी स न हि जीवति ४५२ अस्य संस्थापने नृणां
 जरावैरूप्यकारिणी ॥ मृत्युश्च न भवेत्शीघ्रं बलं चेह न नश्यति ४५३ परलोके ब्रह्मलोक अधस्ताद्ब्रह्मचारिणाम् ॥ कीर्तिश्च विपुलालोकद्वयं तेषां भवेत्सदा
 ४५४ अस्य बंधनतो योगाः खेचरत्वं दंति हि ॥ ऐश्वर्यं चाष्टधानृणामणिमादिकमेव हि ४५५ यथेक्षुदंडो निःसारः पीडितस्तद्वदेव हि ॥ पुमान् भवति
 निःसारो वधूबाहुनिपीडनात् ४५६ आत्मनश्चोद्धतं तेजस्तस्यामेष निषिंचति ॥ आयुर्बलकरं मूढो मोहितो मायया स्वया ४५७ एवमस्य निषिक्तस्य रे
 तसो योनिमंडले ॥ नृगर्भं निर्गमाख्यं तत्प्रथमं जन्म गद्यते ४५८

पनेजराभावो मृत्युपरिभवो बल्लोत्कर्षश्च फलानि बोध्यानि ४५३ 'य एतं ब्रह्मचर्ये आनुविंदति तेषामेवैष ब्रह्मलोकः' इति श्रुतिमनुरुध्याह परलोकइति ॥ परलोके ब्रह्मचारिणां ब्रह्मलोके भवति आधस्ता
 न्मानुपेलोके विपुला कीर्तिश्च भवति तेन तेषां ब्रह्मचारिणां लोकद्वयं सिद्धं भवेदिति ४५४ अस्येति ॥ अस्यरेतसो बंधनतो निरोधविशेषात् नृणां मध्ये योगाः अर्श आद्यच् योगविदः खेचरत्वमाकाशम
 मनक्षमत्वं प्राप्नुवति तथाऽऽणिमाद्यैश्वर्यं व्रजन्तीति ४५५ एवं व्यतिरेकद्वारा सूचितं रेतो विसर्गे हानिं साक्षादप्याह यथेक्षुदण्डइति ॥ यथा पीडितश्चुदंडो निःसारो भवति तद्वत् पुमान् वधूबाहुनिपीड
 नाग्निः सारो भवतीत्यन्वयः ४५६ कथमित्यत आह आत्मन इति आत्मनः उद्धतं प्रगल्भं उद्धतमिति पाठे अंतादंगाग्निः सतं आयुर्बलकरमपि तेज एव मूढो विपरीतदर्शी तस्यां वध्वां निषिंचति तस्य
 जति यतः स्वाश्रितमायया मोहित आवृत्तइति ४५७ एवमिति ॥ रेतसः तत्संनिहितजिवस्य वक्ष्यमाणजन्मदयाप्रेषयामथमं जन्म बोध्यामिति ४५८

तत्त्वियाहत्यादिभवतीत्यंतं व्याचष्टे योनावित्यादिसप्तभिः । योनौगतएवजन्तुर्नानाविधाः सहस्रशो वस्थाः प्राप्नोतीत्यन्वयः कोटशोरवस्थाः दुःखशोकाना सहस्रैः प्रत्येकं व्याप्ता इति शेषः चोप्सायां
 ज्ञात् पुनः कोटशोः गर्भोपनिषदिप्रोक्ताः गर्भोपनिषदुक्तासु अवस्थासु काश्चित्पुंग्वर्भभावेव विनिर्दिष्टाः स्त्रीगर्भाभिर्गयास्तु हतोऽग्रेन वमश्लोकमारभ्य वस्यते शुक्रशोणितसंयोगानंतरं अग्निपित्तवाय्वाशयक्रमे
 ण हृदयदेशप्राप्तिपर्यंतं भवास्तु हृद्वानुसंधियाः एतेन मातृशरीरतादात्म्यामत्यास्तनादिवत्तां गर्भोऽहिनस्तीति सूचितम् ४५९ पतिर्जायां प्रविशति गर्भो भूत्वा स मातरम् । तस्य पुनर्नवो भूत्वा दशमे मा
 सिजायते इति मंत्रमर्थतः पठत्वा यायाः पतिपाल्यत्वं भावयित्वा पदार्थमाह यस्मादिति । यस्मादिष्वर्भभृत्पुंग्वर्भायापकः पुमावर्भरूपेण वधूगर्भे प्रविशति अतएव हेतोरियं जायत रक्षणीया यत आत्मन
 आत्माभिमानविषयशरीरसारस्य पुमं शस्य रक्षिकेति ४६० कैः साधनैरक्षणीयाऽतस्तानि दर्शयति वस्त्रैरिति द्वाभ्यां । वसुभिर्धनैर्दोहदाकांक्षितैः 'दोहदोगर्भलक्षणे अभिलाषे' इति हेमः । तथा च दो
 हदेन चतुर्थमासाद्दोहदयदेशगतगर्भप्रयुक्तगर्भिणीसंबन्धभिलाषेण विषयीकृतेः पदार्थैरित्यर्थः तददाने हि दोष उक्तः सुष्ठुते 'येषु येष्विन्द्रियार्थेषु दोहदे वावमानना । प्रजायेत सुतस्यातिस्वस्मिंस्तस्मिं
 स्तद्विद्रिये' इति । दोहदे उक्तविधया हि हृदयगर्भिणीच्छायां द्विहृदयशब्दस्य दुहद्भावः पृषोदरादित्वादिति शेषं स्फुटम् ४६१ स्नानेति । उपरमो निवृत्तिर्दुष्टस्याप्यन्वयः ४६२ तस्याः पालनं न्याय्य

योनौ नानाविधावस्थाः दुःखशोकसहस्रशः ॥ गर्भोपनिषदिप्रोक्ताः प्राप्नोत्येष सहस्रशः ४५९ यस्मादिष्वर्भभृत्पुंग्वर्भायापकः पुमावर्भरूपेण वधूगर्भे प्रविशत्यतएव रक्षणीयात्मर
 क्षिका ४६० वस्त्रैर्धान्यैश्च वसुभिर्दोहदाकांक्षितैरपि ॥ प्रदानेन तथान्यैश्च यानैर्नानाविधैस्तथा ४६१ स्नानशय्यासनाद्यैश्च व्यापारोपरमैरपि ॥ औषधादेश्वसे
 वातोदुष्टस्य च विवर्जनैः ४६२ अपिलोकेन योदृष्टोपकारकरेजने ॥ उपकारकरोदृष्टो दुर्जनोपि च वैजनेः ४६३ इयं चोपकरोत्यस्य गर्भिणी गर्भधारणात् ॥ यतो
 स्य दुःखदरेतः स्वात्मन्येवानया हृतम् ४६४ अप्यस्य जननी जाया गर्भिणस्तत्प्रवेशतः ॥ यस्मात्पुनर्नवो भूत्वा तस्यामेष प्रजायते ४६५ निषेककालमारभ्य
 स्वात्तेवैकतर्गतम् ॥ स्वदेहवद्धात्येषा यावद्योनिविनिर्गमम् ४६६ योनिप्रवेशे जठरे कृमिविष्टादिदूषिते ॥ अनुभूयाति दुःखानि योनिद्वाराद्वा हिर्वजेत् ४६७
 एतद्दुःखमया त्सर्वो ब्रह्मज्ञानं समिच्छति ॥ करोति धर्ममव्यग्रं शास्त्रोक्तं सर्वदा पुमान् ४६८ दुःखं हि मरणे नृणां नरकानुभवे तथा ॥ प्रसिद्धं तत्कोटिकोटिगुणितं यो
 नियंत्रके ४६९ निर्गमश्च प्रवेशश्च मरणातिशतैः समः ॥ योनौ मातुदरे वा सो नरका वा सतोधिकः ४७० तत्र दुःखान्यनंतानि प्राप्यंते देहधारिभिः ॥ उक्तान्यपि
 हियान्यत्र संमोहं जनयंति नः ४७१

मपोत्याह अपिलोक इति । लोकेऽयं न योऽप्ययः मर्यादेति यावत् दृष्टः कोऽसैनयः यदुर्जनोपि जनः उपकारकरेजने उपकारकरोदृष्ट इति ४६३ तं नयं प्रकृते योजयति इषामिति । इयं जाया अस्पगर्भिणः
 रंतो गर्भवतः ४६४ तमेव मंत्रार्थे हेतुतया स्मारयति अप्यस्येति । अस्पगर्भिणी जाया जननी भवतीत्यन्वयः तत्र हेतुस्तत्प्रवेशत इत्यादि ४६५ तं स्त्रीत्यादि विभक्तौ तं व्याचष्टे निषेकेति । निषेको गर्भा
 धाने आर्तवश्च तेनेकतांतादात्म्यं गतं पुमं शमिति शेषः दधाति धारयति पोषयति चेत्यर्थः ४६६ श्रुतेः स्त्रीकर्तृकगर्भधारणोक्त्या सूचितानि दुःखानि वक्तुमुपक्रमते योनिप्रवेश इति । योनिः प्रवेशसा
 धनद्वारं पश्यत तत्तात्स्मियं मुजठरेतानि दुःखानि पोषयत्या जनन्या अन्येन वा दुर्निवार्याणीति भावः ४६७ तद्दुःखं निवृत्तौ कउपाय इति चेत् ब्रह्मज्ञानमेवेत्याह एतादिति । एतद्दुःखं गर्भदुःखं सर्वो मुमुक्षुः
 ब्रह्मज्ञानाधिकारलब्धये च धर्मकरोतीत्याह करोतीति । अव्यग्रोऽनलसः ४६८ किं विधंगर्भदुःखमत आह दुःखमिति । प्रसिद्धिस्मिति पूर्वोच्य ४६९ निर्गमश्चेति । तत्रेति शेषः आर्तः पीडा ४७०
 तत्रेति । तत्र मातुदरे अत्र आधानकाले पिसंमोहं विवहलताम् ४७१

गर्भदुःखोत्कर्षसंभावयति विधेति । विष्णुमूत्रग्रहेजनन्युदरेवासात्पुटदुःखं तदिदं दुःसहमिति तृतीयेनान्वयः तत्पुटदुष्टग्रहसाम्योपपादकानिविशेषणानिदं प्रायस्रग्भ्यांचर्चितं लिप्तं अंतरं मध्यं यस्य स्मिन् नानावर्णकफादिधातुमयैश्चित्रैराढ्ये मांसमयीभित्तिः कुड्यं यस्य तस्मिन् अतएव सुदुःसहः ४७२ कृमीति । उदरकृमय एव सर्पास्तेषां शतैराकीर्णै व्याधय एव वृश्चिकास्तैः पूरिते मातृप्राण महावायुनाविनिःसारितानि चालितानि बंधनानि नाडीरज्ज्वीयस्य तस्मिन् टृणांगारतुल्ये इति यावत् ४७३ अंतरिति । अंतर्वन्दिर्जात्रोयस्यातएवार्धदग्धे सुत्काले उदरदाहात् संकीर्णः संकुचितः स्वस्वगर्भस्यावकाशो यत्र तस्मिन् कीदृशदुःखं विवेकिनां श्रवणमननशालिनां प्रसिद्धं निश्चयमोचरः विशेषतस्तु योग्यनुभवगम्यं तदित्याह स्मर्यते इति । जातीः पूर्वजन्मानि स्मरंतीति जातिस्मरायोगिनस्तैरिति ४७२ अस्माभिस्तु वर्णयितुमशक्यानि गर्भदुःखानीत्याह गर्भेति । दिङ्मात्रमुपलक्षणमात्रम् ४७५ गर्भोपनिषदिति । स्फुटम् ४७६ तत्र प्राधान्येन कानिचिदुःखसाधनान्यनुवदति अत्रेति । अत्र गर्भे अज्ञानं मूर्छां पूर्वप्रथमं अष्टौ मासानि तियावत् कीदृगज्ञानं सर्वाणि दुःखानि करेयस्य हस्ताग्रलकवत्स्पष्टदुःखं मूर्छां हि दुःखावधिः । क्षदिति । स्वस्य मातुश्श्रुतिप्रासाभ्यां जातः संतापः अनीश्वरत्वमसामर्थ्यम् ४७७ अनेकेति । भवोजन्म नवममासे स्मृत्वा हि एव वेदति 'आहाराविविधाभुक्ताः पीताश्च विविधाः स्तनाः । मातरो विविधा दृष्टाः पितरः सुहृदस्तथा ।

विष्णुमूत्रग्रहेवासात्पूयाऽसृक् चर्चितांतरे ॥ कफपित्तादिचित्राढ्ये मांसभित्तौ सुदुःसहः ४७२ कृमि सर्पशताकीर्णै व्याधिवृश्चिकपूरिते ॥ मातृप्राणमहावातविनिःसारितबंधने ४७३ अंतर्वन्हावर्धदग्धे संकीर्णस्वावकाशके ॥ सुदुःसहमिदं दुःखं प्रसिद्धं हि विवेकिनाम् ॥ स्मर्यते पिचकैश्चिद्विनैर्जातिस्मरैरिह ४७४ गर्भदुःखान्यनंतानि न शक्यानि कथंचन ॥ वक्तुं जन्मशतेनापि दिङ्मात्रमुदितं तव ४७५ गर्भोपनिषदाप्येव दिङ्मात्रं तस्य कथ्यते ॥ साकल्येन च कोनामवक्तुमीष्टे कथंचन ४७६ अत्राज्ञानं भवेत्पूर्वसर्वदुःखकान्तुणाम् ॥ क्षुत्पिपासोत्थसंतापो नीश्वरत्वं च देहके ४७७ अनेकभवदुःखानां स्मृतिश्चातीव दुःसहा ॥ जनन्या अपि स बाधः सर्वपापकरो हि सः ४७८ एवं नानाविधैर्दुःखैः परिभूतं प्रभंजनः ॥ कलिलादिक्रमेणैव संपन्नावयवं नरम् ४७९ त्यक्तगर्भासनं काले जरायुपटवर्जितम् ॥ इत्थं श्वेतश्वधावंतं मंडूकसदृशं शिशुम् ४७० पाणिभ्यामपि पादाभ्यां गात्रस्य चलनेन च ॥ जननी जठरस्यांतर्भेदायेव समुत्थितम् ४८१ कुक्षौ कदाचिद्भावतं कदाचिद्दृढयेपि च ॥ जनन्या यो नियंत्रेपि मर्कटोपममर्भकम् ४८२

यदियोन्याः प्रमुच्येयं तत्प्रपद्ये महेश्वरम् ' इति । जनन्या इति संबाधः पीडावक्ष्यमाणा ४७८ अथ जननी दुःखं जननकाले जायमानं जंतु दुःखं च स्फुटयितुं सोऽग्र एवेत्यादिवाक्यगतजन्मपदार्थमाह एवमित्यादिसप्तभिः । एवं नानाविधैर्दुःखैः परिभूतमेनं प्रभंजने बहिर्द्वारं नयतीति पष्ठेनान्वयः । कलिलादीति । 'एकरात्रेण कलिलं सप्त रात्रेण बुद्धदमर्धमासेनापि डंमसेन काठिन्यं मासद्वयेन शिरस्तृतीयमासेन पादप्रदेशश्चतुर्थेनांगुलीजठरकटिप्रदेशः पंचमेन पृष्ठवंशः षष्ठेन मुखनासिकाक्षिश्रोत्राणि सप्तमेन जीवसंयोगो अष्टमेन सर्वांगपरिपूर्तिर्नवमेन ज्ञानपूर्णतया पूर्वजातिस्मृतिः ' इति गर्भोपनिषदुक्तप्रकोरेण संपन्नाः परिपूर्णा अवयवा यस्य तमिति ४७९ त्यक्तेति । त्यक्तगर्भासनं कुंडलीकृतपृष्ठग्रीवत्वे सति संकुचितपाणिपादत्वे च सति कुक्षिं यस्तशिरस्कत्वरूपं येन स तथा तम् काले प्रसूतिसन्निधि कुक्षाविति । पुनः कीदृशं जननी कुक्षिद्वये यो नियंत्रे पुनरुनियतं भ्रमणं कपि स मर्भकं स्वल्पशरीरम् ४८२

स्वशरीरेति । पुनः कीदृशं स्वशरीरे स्वशरीरमध्ये विनिःक्षिप्य कृतमधोदेशमस्तकं वेन सतथात् विनिःक्षेपकर्मतापि मस्तकस्यैव जननीमित्यादि स्फुटम् ४८३ विक्रोशं तमिति । सपैणग्रस्तमंडूकव
द्रुशं विक्रोशं तम् द्वाराद्वहिर्बहिर्द्वारं नयते द्विकर्मकत्वम् ४८४ क्रकचेति । क्रकचः काष्ठविदारणसाधनम् स्फुटम् ४८५ जननीसंवाधं स्पृष्टयति व्रणइत्यादिदशभिः । प्रकुपिते परिपाकाति
शयंगते व्रणस कीदृकीटव्याप्ते सति पाहशीव्यथा भवति तत इत्यादि स्फुटम् ४८६ गर्भधारणदुःखदृष्टांतमाह यदिति । जठरस्यांतव्रणे सर्पे स्थिते सति यद्वहुः खमित्यन्वयः ४८७ व्यतिरेकेणापि त
दाह प्रतीति । पूयपूरितया दुर्गंधि व्रणस्य विभेदेन विदारणेन ततः सर्पादेः कीटस्य निर्गमे यत्सुखं दुःखाभावो भवति तच्चारीणां गर्भमोक्षेपीति ४८८ दृष्टांतं तमाह मलेति ४८९ तदेव व्यतिरेकेणाह
सुखमिति । तयोर्मलमूत्रयोः ४९० अभूतोपमयागर्भप्रतिबंधदुःखं संभावयति विंशतीति द्वाभ्याम् । श्वसन्श्वासयुतः परिणाहो विशालता ४९१ धारणं प्रतिबंधः तस्य तादृशकृमः ४९२ जनन्याः प्रस

स्वशरीरे विनिःक्षिप्य कृतमधोदेशमस्तकम् ॥ जननी बहुधा क्लेशैः क्लेशयंतं जुगुप्सितम् ४८३ विक्रोशं तं च सपैणग्रस्तमंडूकवद्भ्रुशम् ॥ बहिर्द्वारं नयत्येनं भुजगोमूष
कं यथा ४८४ क्रकचाग्रपहस्तेभ्यः कर्कशाद्यो नियंत्रकात् ॥ स्वल्पच्छिद्रादि निष्क्रम्य भूमौ पतति कीटवत् ४८५ व्रणे भृशं प्रकुपिते स कीट्यादृशीव्यथा ॥ ततोधि
कतमास्त्रीणां यो नियंत्रे गतेर्भके ४८६ यद्वदंतः स्थिते सर्पे जठरस्य व्रणे भवेत् ॥ दुःखं तद्वद्गर्भिणीनां गर्भधारणतो भवेत् ४८७ पूतिव्रणविभेदेन सर्पादेर्निर्गमे हियत् ॥
सुखं भवति नारीणां गर्भमोक्षे पित्सुखम् ४८८ मलमूत्रनिरोधेन दुःखं यावन्नृणां भवेत् ॥ ततोधिकतमं दुःखं स्त्रीणां गर्भस्य धारणे ४८९ सुखं यथा विसर्गे स्यात्तयोश्चि
रनिरुद्धयोः ॥ गर्भिण्या गर्भमोक्षे पितथा तज्जायते सुखम् ४९० विंशत्यंगुलमात्रश्चेद्दीर्घः सा स्थिः कृमिः श्वसन् ॥ वितस्ति मात्रो विस्तारात्तावांश्च परिणाहतः ९१
अस्माकं जठरे यावत् स्यावस्थानतो भवेत् ॥ दुःखं तावद्भवेत् स्त्रीणां गर्भधारणतः सदा ४९२ विनिर्गमे पायुमार्गाद्यावदस्माकमापतेत् ॥ दुःखं तस्य भवेत्तावद्गर्भिण्या
गर्भमोक्षणात् ४९३ षोडशांगुलकच्छिद्राद्गर्भलात्क्रकचाद्यथा ॥ निर्गमेनो भवेद्दुःखं तथा जंतोश्च गर्भतः ४९४ एवमेतदनौपम्यं दुःखं जंतोः प्रजायते ॥ समाहृक
स्य गर्भात्तस्तद्वन्निःसरणेपि च ४९५ एवमेष विनिष्क्रांतो लोक संततिहेतुतः ॥ गर्भात्स्वदर्शनेनैव पितुरानंददो भवेत् ४९६ तं कुमारं पिता जातमंके वा स्वस्य वा भु
वि ॥ संस्थाप्य जातकर्मादिकुरुते हृष्टमानसः ४९७ यदिदं सत्क्रिया जातं कुरुते स्वकुमारके ॥ तत्सर्वं स्वस्य जनकः कुरुते नात्र संशयः ४९८

वदुःखमभिनयति विनिर्गमे इति । तस्य तादृशकृमेरस्माकं पुरुषाणां पायुमार्गादि निर्गमे यावद्दुःखमापते तत्प्रसज्येत तावद्गर्भिण्याः प्रसवे इत्यर्थः ४९३ जायमानं जंतोर्दुःखं स्फुटयति षोडशांगुलकेति ।
षोडशांगुलकच्छिद्रं मध्यावकाशो यस्य तादृशं तुलं क्रकचं यदि भवेत् तन्मध्येन चास्माकं निर्गमे भवेत् तत्कालीनदुःखसमं जायमानस्य दुःखमिति ४९४ गर्भदुःखवर्णनमुपसंहरति एवमिति । समाहृ
कस्य मात्रासहितस्य गर्भात्तर्गर्भमध्ये निःसरणे गर्भाज्जिर्गमे ४९५ सोऽग्रैवेत्यादि प्रतिनिधीयते इत्यंतं व्याचष्टे एवमेष इति । एष गर्भस्थः पितुरात्मा गर्भादि निष्क्रांतः प्रादुर्भूतः किमर्थं लोक
संततिहेतुतः लोकानां संतत्ये प्रवादा विच्छेदाय अतएव सः स्वदर्शनेन पितुरानंददो भवेदिति ४९६ तं कुमारमिति । पिता जंतुं कुमारं स्वस्यां केमु विवासंस्थाप्य संस्कुरुते इति ४९७ यदिदमिति ।
यदिदं सत्क्रियाणां संस्काराणां जातं ब्रह्म श्रुतिगताग्रपदद्वयमध्ये प्रथमाग्रपदं सूचितं गर्भसंबन्धिष्वजन्मकालवाचिद्वितीयाग्रपदोत्तराधिपदं सूचितं जन्मोत्तरभावि तत्सर्वं संस्कारजातं स्वस्यैव जनकः कुरुते स
घातादात्मनः पृथग्भावाज्ञानादित्युक्तम् ४९८

आ. पु.

॥ ३० ॥

पुत्रे स्वपदप्रयोगे हेतुतया पतिर्जायामित्याद्युक्तमत्रार्थस्मारयति यस्मादिति । स एष पिता विनियोगस्य मांशस्य संस्कारान् संस्कारफलं विनियोगदर्शयन् पितृकार्यं करत्वरूपं पितृप्रतिनिधित्वं स्पष्टयति पौत्रादिनेति । पित्रा कार्यं प्रजासंततिमेव सुतः पौत्रादिरूपेण तनुते इत्यर्थः ४९९ स्वर्गस्यापीति । पुत्रः सम्मार्गवर्ती 'अयं लोकः पुत्रेण जय्यः' इति श्रुतिमनुरूप्याह किंचेति । विद्याकर्म पुत्रैर्जन्मानां देवपितृमनुष्यलोकानां मध्येऽस्य मनुष्यलोकस्य कारणसाधकः पुत्रः तत्र हेतुः तस्येत्यादि । विजयो वंशिकारः एतेन एतल्लोकजयाय पुत्रो न मीक्षाय 'न प्रजयान धनेन' इत्यादि श्रुतिविवरोधादिति सूचितम् । एतदिति । एतन्मातृतोजन्मपितृजन्मपेक्षया द्वितीयजन्म तृतीयतृत्तरत्र वक्ष्यते ५०० एतादृशं जन्मलब्ध्वा परमपुरुषार्थः साधनीयोनवृथा शुद्धकामाय वंशनीयमिति प्रसंगसंगस्य दर्शयति अनेनेति । अनेन मानुषेण जन्मना इतरस्यापि स्वर्गो गम्यते बुद्धयते सत्संगादिभिरित्यर्थः 'इतरः पामरोभिजः' इति विश्वः । यदा स्वर्गः परलोकः अनास्थाद्योति अपिशब्दात् स्वस्य गम्यते अनुमीयते इतरश्चेति पादे स्वर्गलोक इतरश्चल्लोक इत्यर्थः । सर्वलोकसाधनमिदं जन्मेति भावः दुर्लभमित्यादि स्फुटं । अपि देवा इति । देवा अपि दंसमिच्छन्तीत्यन्वयः वस्तुतस्तु पुण्येभ्यः पुण्यानि संविक्रमाणि कर्तुं मेव पित्रा पुत्रः प्रतिनिधिः क्रियते इति श्रुत्यंशार्थं स्फुटयितुमाह अनेनेति । अनेन पितुरात्मभूतस्य पुत्रस्य जन्मना सत्कर्महेतुना इतरस्य पितुरपि स्वर्गो लक्ष्यते किमुत स्वस्य अत्र च पुण्या

यस्मात् पुनर्नवोभूत्वा जायायां जायते हि सः ॥ पौत्रादिना प्रजातंतुरनेन च वितन्व्यते ४९९ स्वर्गस्यापि भवेद्धेतुः पुत्रः किंचास्य कारणम् ॥ लोकस्य तस्य विजयः प्रजासंततितोयतः ॥ एतदस्य भवेज्जन्मद्वितीयपितृजन्मतः ५०० अनेन जन्मना स्वर्ग इतरस्यापि गम्यते ॥ दुर्लभं वत मानुष्यं जन्मकोटिशतैरपि ॥ अपि देवा इदं जन्मसमिच्छन्ति हि सर्वदा ५०१ तत्रापि भारते वर्षे भवेच्चेदधिकारकृत् ॥ अचिकित्सस्य भैषज्यं भवेद्दोषाष्टकस्य हि ५०२ इच्छा द्वेषो भयं मोहः क्षुत्तृष्णिद्रा तथैव च ॥ विष्णुत्रयाच्चेत्येतदचिकित्स्यं हि देहिनाम् ५०३ सात्विकामोक्षमिच्छन्ति राजसा विषयानपि ॥ तामसा विषयानेव नेच्छा शून्योऽस्ति कश्चन ५०४ विषयान्सात्विको द्वेष्टि राजसो वैरिणोऽपि च ॥ तामसो वैरिणः शुद्धानिति द्वेषात्मकं जगत् ५०५ सात्विकस्य भयं मोहाद् राजसस्य यमादपि ॥ तामसस्य चराजादेः केवलादिति भीर्तृषु ५०६ सात्विकस्यात्मनोऽज्ञानं विद्यादेराजसस्य च ॥ तामसस्य च सर्वत्र मोह एव व्यवस्थितः ५०७ क्षुत्तृष्णिद्राश्च सर्वेषां भूतानामेकरूपतः ॥ स्थावरव्यतिरिक्तानां बाधा विष्णुत्रयोरपि ५०८ अथवा सर्वजन्तूनां बाधा विष्णुत्रयोर्ध्रुवा ॥ स्थावरा अपि दृश्यन्ते यतो निर्यासमोक्षिणः ५०९

येव विधेयानीत्याहुः दुर्लभमित्यादिना ५०१ तत्रापि अंतर्भूतसर्वकर्मफलं सर्वार्थनिवृत्तिसाधनं ब्रह्मात्मविज्ञानमेव सर्वपाद्यं 'न चेदवेदीन्महती विनष्टिः' इति श्रुतेरित्याह तत्रापीति । अधिकारसाधनचतुष्टयं करोति संपादयति तथा ईदृशं जन्म चेत्स्यात्तदा अचिकित्सस्य दुष्कराय नयनसाधनस्य दोषाष्टकस्य संसारज्वरोपद्रवाष्टकसमस्य वक्ष्यमाणस्य भैषज्यं ब्रह्मविद्याद्वारानि वृत्तिसाधनं भवेदिति ५०२ दोषाष्टकं दर्शयति इच्छेति । मोहोऽविद्या देहिनां त्रैगुण्याभिमानिनाम् ५०३ तत्रेच्छानुगमं दर्शयति सात्विका इति ५०४ द्वेषानुगममाह विषयानिति । शुद्धान्सज्जनान् ५०५ भयानुगमं स्फुटयति सात्विकस्येति । मोहात्प्रमादात् ५०६ सात्विकस्यात्मन इति । सात्विकस्यात्मनोऽज्ञानं वर्तते तज्जिज्ञासादर्शनादितिशेषः ५०७ क्षुत्तृष्णिद्रानुगममाह क्षुदिति । एकरूपतः समानरूपेण सात्विकत्वादिप्रयुक्तविशेषनैरपेक्ष्येणेति यावत् विष्णुत्रयां स्थावरपशुदासेनाह स्थावरेति ५०८ वस्तुतः स्थावरेष्वपि विष्णुत्रयां नुगम इत्याह अथवेति । ध्रुवानि श्रिता निर्यासश्चिक्कणवृक्षरसे गुग्गुलुप्रभृतिः ५०९

पूर्वोक्तमनुवदन् दोषाष्टकजयसाधनं दर्शयति इतीति । ब्रह्मात्मताज्ञानविना अधिकित्स्यामित्यन्वयः ब्रह्मात्मताज्ञानस्य तन्निवर्तकत्वे हेतुगर्भविशेषणम् देहित्वेति । देहित्वस्य त्रैगुण्याभिमानस्याभावकारणमंशज्ञानाधूमवन्नितृत्तिसाधनमिति ५१० दोषाष्टकानुगमनं पुनर्दृश्यते स्वेदजश्चेति ५११ दोषाष्टकवर्णनं प्रकृत्यो जयति एवमिति । एवमुक्तविधया ब्रह्मविद्याधिकारसंपादनद्वारा एतन्मानुष्यं दोषाष्टकजयाय भवति हि प्रसिद्धमेतत् एवं स्थिते निर्णीते पिमं दानरास्ते नैव दोषाष्टकेन विजिता वशीकृताः ५१२ नृणां दोषाष्टकविजयप्रदर्शनमुखेन बाल्ययौवनवार्द्धक्यानि निरूपयिष्यन् बाल्ये तदनुगममाह तथाहीति । तथा हि दोषानुगमः प्रदर्श्यते इत्यर्थः स्तन्येच्छया इच्छाभुत्तुद्रूपास्पष्टेति भावः ५१३ इत इति । इतः स्तनपानेच्छादुःखमारभ्य यानि दुःखानि प्राप्नोति तानि सर्वाणि एतदंतानि एतस्मिन् दोषाष्टके कारणत्वरूपं वसानं येषां तानि तथाभूतान्येवेति उत्तरोत्तरदोषाष्टकं प्रति पूर्वपूर्वसंस्काराणां हेतुतामाह दोषाष्टकेति । विदूषितः संस्कृतः ५१४ इच्छाद्वेषदुःखप्रयोजकमंशकृत्वदर्शयति यथेति । नांगानां प्रभुर्भुयैच्छं प्रवर्त्तनशक्तो न भवेदिति ५१५ कंडूताविति । कंडूतौ कंडूयने ५१६ अवैशद्येनेति । कंठस्य अवैशद्येन वाग्वाहिन्या

इति दोषाष्टकसर्वैरधिकित्स्यं हि देहिभिः ॥ विना ब्रह्मात्मताज्ञानं देहित्वाभावकारणम् ५१० स्वेदजश्चांडजो वापि जंतुर्वा स्याज्जरायुजः ॥ उद्विज्जोपिन संत्यज्य दोषाष्टकमिदं स्थितः ५११ एवमेतद्विमानुष्यं दोषाष्टकजयाय हि ॥ भवत्येवं स्थिते मंदास्ते नैव विजितानराः ५१२ तथा हि जातमात्रो यं स्तन्यमिच्छति मानवः ॥ कुर्वन्नानाविधानशब्दां च्छयानो धरणीतले ५१३ इत आरभ्य दुःखानि ह्येतदंतानि नित्यशः ॥ प्राप्नोत्येष जनो मंदो दोषाष्टकविदूषितः ५१४ यथा गर्भे तथा बालो नांगानां हि प्रभुर्भवेत् ॥ शक्तो भवति नैवायं मत्कुणादेर्निवारणे ५१५ कंडूतावप्यशक्तो यमंगानामातुरो भृशम् ॥ नेच्छया ह्यन्नपानादि प्राप्नोत्येषोति दुःखितः ५१६ अवैशद्येन कंठस्य वदन्नपि वदन्नसः ॥ उच्चैः स्वरेण जननीमावहयत्येव दुःखितः ॥ श्रुत्वा वाक्यं तथैवापि तत्रायात्यथ वानवा ५१७ एवं विष्णुत्रलेपेन मुखलालादिनापि च ॥ दिग्धमंगं सुतस्यैषा प्रक्षालयति वानवा १८ वृथा हसत्यंगबालो विभेति च तथा वृथा ॥ रोदित्येष वृथा तद्वद्विष्टायप्यतिमोहितः १९ वक्तुं गंतुं तथा दातुं मिच्छत्येष पुनः पुनः ॥ न शक्नोति ततः क्लेशमहांतं प्रतिपद्यते ५२० जननीं जनकं वापि भ्रातरं वापि राक्षसम् ॥ पिशाचं वाप्यभेदेन बालो जानाति मोहितः २१ एवं बाल्ये स दुःखानि कोटिशोऽप्यनुभूय च ॥ तत्रैवावांतरावस्थां कौमारीं प्रतिपद्यते २२ जानुभ्यामपि हस्ताभ्यां गच्छत्येष शनैः शनैः ॥ अपि चार्थांतरप्राप्तं वर्णजातं वदत्यसौ ५२३

दृष्ट्याः कफव्याप्तत्वेन वदन्नपि न वदेत् विफलत्वादिति । किंचिद्वैशद्ये जातेऽप्याह उच्चैरिति । आवहयति आकारयति श्रुत्वेत्यादेः सात्वित्यादिः ५१७ द्वेषप्रयोजकं प्रालिख्य दर्शयति एवमिति । दिग्धं क्लिन्नं एवा जननी ५१८ भयमोहयोः प्रयोजकमवस्थितस्वभावः वंदर्शयति । वृथेति । अस्ति भक्षयति ५१९ इच्छादुःखमभिनयति वक्तुमिति ५२० मोहं स्फुटयति जननीमिति । स्फुटम् ५२१ एवमिति । यद्यपि बाल्यमापन्नमावृद्धादिति श्रीधरेरेकादशे व्याख्यातं तथाप्यत्रोत्तरश्लोकांशानुगुण्यादावोडशाब्दाद्वाल्यावस्थां व्यापिकां विवक्षित्वादंतजननप्रभृत्यवस्थातद्व्याप्या कौमारीविवक्ष्यते अवस्थात्रितयस्य विवक्षणादिति ग्रंथकर्तुराशयोलक्ष्यते तत्रैव बाल्य एव अवांतरां व्याप्याम् ५२२ जानुभ्यामिति । शनैः शनैरेत्यनेन तत्परया जिगमिषायामपि तदपूर्य्या इच्छादुःखं चितं एवमुत्तरत्रापि दुःखहेतुदोषानुगमऊच्यः । अपि चेति । अंशकयोश्चार्थमाणत्वादर्थांतरं विवक्षितार्थाद्विन्नमर्थप्राप्तं बोधयदिति यावत् एतादृशं वर्णसमूहं वदति ५२३

श्वदिति ! श्वाकुङ्कुरः शंकितः शंकाव्याप्तः ५२४ इंगितं इंगितमभिप्रायसूचिकाङ्गवेष्टा । अथेति । विशदयास्पष्टया तथापि स्वहितं न वेति ५२५ पितृभ्यामिति भर्त्स्यते दुर्वाचाप्यते ५२६ श्वदिति ५२७ धूलीति २५८ गृहहति । अविद्यमानमिति च्छेदः ५२९ यौवनावस्थादोषाष्टकुशलितयावर्णयितुमुपक्रमते एवमिति । आकरमुद्रवस्थानम् ५३० अत्रेति । अत्र यौवने सज्जतुः स्त्रीपुंसभेदेन स्त्रीभावेन पुंभावेन चावच्छिन्नानि दुःखानि प्राप्नोतीत्यन्वयः यतोऽनीश्वरः 'अनीशया शोचति मुह्यमानः' इति श्रुतेः अनीशया असामर्थ्येन ५३१ तत्र नारीभावदुःखं स्पष्टयति जंतुरिति चतुर्भिः । पत्यादितः पतिप्रभृतिबाधेभ्यः ५३२ पुरुषाणामिति । वधूनां ५३३ पत्यादिभिरिति । एवंप्रायोदश्यमानो वधूजनः पत्यादिभिः कुलेनवानिरुद्धः अपरः कश्चिदेव धर्मलोपेनालोचितेनानिरुद्धः सन् शृंगलाबन्धनबद्धवत्कालेन येदिति ५३४ नार्याश्चतुरः प्रधानदुःखहेतुर्दर्शयति पुरुषाणामिति । अनिच्छया आरोचनेन ५३५ पुंसो यौवनस्थस्य दुःखं स्फुट-

श्ववत्शंकित एवायं स्वगृहादिप्रवेशने ॥ सर्वेभ्यश्च विमेषमात्रादिभ्यो विमोहितः ५२४ इंगितादिनवेत्येष पशोरप्यधमस्तथा ॥ अथ कालेन पद्भ्यां सव्रजत्ययं तच्चंचलः ॥ वक्त्याचा विशदया हितं स्वस्मै न वेत्यसौ ५२५ पितृभ्यामपि चान्येन बंधुना हितकारिणा ॥ बालेन बलिना वा पिताड्यते भर्त्स्यते हिंसः ५२६ श्वदे पृथगायाति स्थानात् स्थानांतरं प्रति ॥ उन्मत्तवैसमादते वक्तिचायं वृथैव हि ५२७ धूलिधूसरसर्वाङ्गः श्रमेण महता वृतः ॥ स्नेहद्वेषौ वृथैवायं बालैरन्यैः करोति हि ५२८ गृहस्वेऽविद्यमानं च याचते राजवच्छिशुः ॥ तदलाभेन भुंक्ते सौकदाचिच्च प्ररोदिति ५२९ एवं नानाविधं दुःखं कौमारे त्वनुभूयसः ॥ यौवनं दुःखकोटीनां माकरं प्रतिपद्यते ५३० अत्र स्त्रीपुंसभेदेन दुःखानि विविधानि सः ॥ प्राप्नोत्यनीश्वरो जंतुः कर्मपाशवशगतः ५३१ जंतुर्भवति चेन्नारीतदा पत्यादितो भयम् ॥ अस्वातंत्र्यं तथा नित्यं व्यापारश्च महान् गृहे ५३२ पुरुषाणां यथैवेच्छा कामिनां हि वधूं प्रति ॥ एवं वधूजनस्यापि कामिनं पुरुषं प्रति ५३३ पत्यादिभिः कुलेनैष धर्मलोपेन चापरः ॥ निरुद्धः स्त्रीजनः कालं शृंगलाबद्धवन्नयेत् ५३४ पुरुषाणां संप्राप्त्या प्राप्तानामप्यनिच्छया ॥ पुत्रेच्छया पिगर्भेण नारी दुःखार्णवे पतेत् ५३५ पुरुषस्य सदाभीतिः शास्त्रज्ञस्य यमादितः ॥ पित्रादिभ्यश्च मूढस्य राजादिभ्यश्च धीमतः ५३६ अस्वातंत्र्यं च पुंसः स्याद्धनादिरहितस्य हि ॥ वध्वा यथा यौवने स्यात् प्राप्य प्राप्योर्नरस्य हि ५३७ यौवनं प्रथमो दोषो नराणां कर्मवर्तिनाम् ॥ तत्रापि च कुलं विद्याधनं चेति त्रिदोषता ५३८ कुलविद्याधनोत्थे हि त्रिदोषे यौवनज्वरे ॥ न पश्यामः प्रतीकारं मरणादपरं नृणाम् ५३९ यौवनज्वरसंमूढो जंतुर्गायति वल्गति ॥ हस्तपि क्षिपत्यन्यत्र वृद्धान् पितृसमानपि ५४०

यति पुरुषस्येति । यमादितः यमः प्रसिद्धः आदिप्रदेनेश्वरः 'यमो वैवस्वतो राजापस्तवै पश्चिमतो हवि' इत्यत्रोक्तस्तद्विदश्च गृह्यते धीमतो व्यापारकुशलस्य ५३६ अस्वातंत्र्यमिति । अस्वातंत्र्यं पराधीनता । वध्वा यथेति । इच्छानिच्छाप्रयुक्तदुःखमिति शेषः ५३७ यौवनमिति । प्रथमो दोषो ज्वरसमः प्रधानदोषः त्रिदोषता कुपितधातुत्रयसमा इत्यर्थः ५३८ कुलेति कुलविद्याधनेर्मदजनकैरुत्तिष्ठति अनर्थो यद्यतं भवतीति तत्तथा तस्मिन् यौवनज्वरे सति प्रतीकारं तच्छ्रमोपधनं पश्यामः ५३९ सन्निपातज्वरसाम्यं यौवनस्य प्रपञ्चयति यौवनेति । संमूढोऽनव-

युद्धयतीति । अनुदात्तेत्वलक्षणात्मनेपदस्थानित्यत्वात्साधु आस्फोटयति युद्धयमानं विशेषं करोति स्फुटिरविशरणे । दुर्दातो निरंकुशः दुश्चेष्ट इति ५४१ एवमिति । कार्यो कार्यो विहितप्रतिषिद्धं समाहारद्वंद्वः ५४२ वधूजनेति । मानस्यांतरं तर्मानसं वधूजनेन गृहीतमंतर्मानसं यस्य स तथा तस्य । स्वधनं । शास्त्रमुत्क्रम्य वर्त्तमानस्य एतादृशस्य जंतोरस्यं जरावर्धिमहान्कालोयातीति द्वयोरन्वयः ५४३ गृहेति । यौवनस्थमं दूकसमं अभ्येति उपसर्पति ५४४ अहर्निशमिति । चिंतयादूती समयावृत्तं आर्तकामार्त्तसमं श्वित्रं श्वेतकुण्डं दृष्टी ५४५ तस्या इति । तस्याः जरायाः ५४६ अपीति । परिभ वस्यानादरस्य पात्रं भवति ५४७ तदेति । यौवने कृतानीत्यन्वयः ५४८ पुत्रादय इति । मन्यते आद्रियते २४९ यामिति । यामवस्थां पारतंत्यलक्षणां बाल्ये प्राप्तवान्तामेवावस्थां वृद्धतां प्राप्य पुनः प्राप्नोति निंदामात्रं तु विशेष इति ५५० निंदासाहित्यं स्फुटयति बालमिति । तामसंमालिन्यादितमोगुणलक्षणवंतं प्राकृताः पामराः ५५१ एवमिति ५५२ इच्छाहोति । अशक्तितः इन्द्रियसं

युद्धयत्यास्फोटयत्युच्चैर्नृत्यत्यपि च धावति ॥ अहं करोति दुर्दातः श्वसित्येषमुहूर्मुहुः ॥ दुश्चेष्टाविविधा एव यौवने कुरुते पुमान् ५४१ एवं हि कुर्वतस्तस्य जंतो यौव नवर्तिनः ॥ यौवने तृप्तिहीनस्य कार्याकार्यमजानतः ५४२ वधूजनगृहीता तर्मानसस्य दुरात्मनः ॥ परस्वस्यापहारार्थं नित्यमुत्कंठितस्य च ॥ उच्छास्त्रवर्तिनः शीघ्रं कालोयाति महानयम् ५४३ गृहक्षेत्रकलत्रादावा सक्तं दुर्धियं नरम् ॥ युवमं दूकमभ्येति कालसर्पोतिदारुणः ५४४ अहर्निशं हि दुःखानामाकरं चिंतयावृतम् ॥ युवानमार्तमभ्येति पिशाची श्वित्रिणी जरा ५४५ तस्याः संगमदुष्टो यं श्वेतो भवति सर्वतः ॥ कुरूपः शक्तिहीनश्च दुःखशोकसमावृतः ५४६ अपि विस्मृतशीलः सन् पात्रं परिभवस्य च ॥ भवत्यहर्निशं मंदः कासश्चासाकुलाननः ५४७ तदा कृतान्यनेकानि दुष्कृतानि स यौवने ॥ स्मरन्निदति चात्मानं कष्टं वतमयाकृतम् ५४८ पुत्रादयोपितैव मन्यंते जरठं जनाः ॥ अपि विद्याधनैर्युक्तं किमु मूर्खं च निर्धनम् ५४९ यामवस्थां पुरा बाल्ये प्राप्तवांस्तां पुनर्जनः ॥ प्राप्नोति वृद्धतां प्राप्य निंदया सहितामिह ५५० बालनैव विनिंदति शक्तिहीनं मूलावृतम् ॥ वृद्धं तु तामसं दृष्ट्वा निंदति प्राकृता जनाः ५५१ एवं नानाविधं दुःखं जंतुः सर्वोपि सर्वदा ॥ वृद्धत्वे स मवाप्नोति कालपाशवशंगतः ५२ इच्छा हि महती वृद्धे विषयाप्तावशक्तितः ॥ न किंचिद्विषयं वृद्धः प्राप्नोतीति द्वयसंक्षयात् ५५३ स्नेहश्च वृद्धस्य तथा वर्द्धते स्वजनं प्रति ॥ दुर्जनं प्रति द्वेषश्च न च कार्ये क्षमावुभौ ५५४ यौवने जनितां पुत्रं द्वितीयं देहमात्मनः ॥ नानाविधेभ्यः पुण्येभ्यः प्राप्तं संसारसागरे ५५५ वेदाध्ययनयज्ञानां भूतानां हि सुखस्य च ॥ स्वयं सामि कृतस्यापि स्वेन वाप्यकृतस्य च ५५६

क्षयात् किंचिद्विषयं प्राप्नोतीत्यन्वयः ५५३ स्नेहश्चेति । उभौ स्नेहद्वयौ कार्ये उपकारात्पकारात्मके समौनेति ५५४ एतावता ग्रंथेन सोऽप्यायमित्यादिप्रतिनिधीयते इत्यंतमं शं पुण्यानि कर्तुं पुत्रः पित्रे हलोकप्रतिनिधिरवस्थाप्यते इत्यर्थपरतया व्याकुर्वता ग्रंथकृता प्रसंगानुप्रसंगेन बाल्ययौवनवार्द्धकानि प्रदर्शितानि । अथ तमेव श्रुत्यंशं पुण्यं भ्य इति हेतुपंचम्यंतं मत्वा व्याकरोति यौवने इति त्रिभिः । ततः पुत्रमस्मिन् लोके संस्थाप्य जनको मुमूर्षति मर्तुमिच्छतीति तृतीयेनान्वयः । कीदृशं पुत्रमात्मनो जनकस्य द्वितीयं देहम् पुनः कीदृशं नानाविधेभ्यो देवाराधनादिभेदभिन्नेभ्यः पुण्येभ्यो हेतुभ्यः प्राप्तम् ५५५ पित्रा स्वयं कर्तव्ये पुत्राध्ययनादिकर्मसु पुत्रो नियोज्यते इत्याकारं प्रतिनिधीयते इति पदार्थे स्पष्टयति वेदेति । पृथ्यंतानां कर्तारमित्युत्तराद्यपेदान्वयः तथा च वेदाध्ययनयज्ञानां पित्रा कर्तव्यानां कर्तारं तथा भूतानां पंचयज्ञोस्तर्पणीयानां सुखस्य कर्तारं अपि च स्वयं पित्रा सामि अर्द्धयत्कृतं कूपतटाकादितस्य कर्तारं स्वेन वा न यत्कृतं तस्यापि कर्तारमित्यर्थः ५५६

कर्तारमिति । प्रतिभवतितत्कार्ये तद्व्यवतीति प्रतिभूः यथा व्यवहारे प्रतिभूः स्वासन्निधौ स्वकार्यकरः स्थाप्येतत्समम् । द्विजमिति वेदाध्ययनाशुपक्रमानुरोधेनोक्तं ततोऽवस्थात्रयभोगानंतरं मुमुर्षति ।
मर्तुमिच्छति यतो जरया वृतः ५५७ अथास्यायमित्यादिभैतीत्यंतमष्टाचत्वारिंशद्विष्योक्तिरिष्यस्तदर्थे यथाऽनःसुसमाहितमुत्सर्ज्यायादिति बृहदारण्यकपष्ठगतवाक्यार्थमुपसंहरति । परलोकेति द्वा-
भ्याम् । वृद्धस्य परलोकिययासां यांगमनेच्छायां सत्यां अयं सूक्ष्मदेह रूपो महान् रथः कालरूपेण सारथिना सज्जीक्रियते सामग्रीसंपन्नः क्रियत इत्यर्थः ५५८ रथत्वमुपपादयति पुण्येति । पुण्यपापे एव-
थांगे च क्रेताभ्यामाढ्यः दुःखमेव पाथेयं पथिभोग्यं शंबलापरपर्यायं तेन पूरितः प्राणाः प्राणप्रधानैर्दियाप्येव दुष्टाश्चास्तेर्युतः बुद्धिरूपेण काष्ठेन रचितः कासश्वासयोरोधः प्रवाहः स एव घोषो दूरे श्रूयमा-
णध्वनिस्तेन संपन्नः हिकाप्रसिद्धातया दृष्टं यथा भवति तथा मार्गशब्दनः शब्दकरः नंयादित्वा ह्युः ५५९ वृद्धत्वेनेति । सजंतुः यस्य रथः सज्जीकृतः हातुं त्यक्तं यतो मोहितः अध्यासग्रस्तः ५६० तदेति ।
तदामरणसन्निधौ उद्देगः क्षोभः वेपथुः कंपः ५६१ तदांतरं क्षितुं कोपिनः शक्नोतीत्याह बांधवा इति । परिवृत्त्येवष्टयित्वा । दृष्टांतमाह हिंसोति । सामिहिंसितमर्द्धहिंसितं हन्यमानमिति यावत् तेष-

कर्तारमानुषेलोके प्रतिभू सदृशं द्विजम् ॥ ततः संस्थाप्य जनको मुमुर्षति जगत् ५५७ परलोकिययासां वृद्धस्यायं महान् रथः ॥ कालसारथिना सज्जीक्रियते सू-
क्ष्मदेहकः ५५८ पुण्यपापरथांगाढ्यो दुःखपाथेयपूरितः ॥ प्राणदुष्टहयैर्युक्तो बुद्धिकाष्ठविनिर्मितः ॥ कासश्वासौघघोषाढ्यो हिकादुर्गमशब्दनः ५५९ वृद्धत्वेना-
तिदुःखानि स एव मनुभूयाहि ॥ शरीरं दुःखनिकरं हातुं नेच्छति मोहितः ५६० तदा पुत्रकलत्रादीन् स्मरत्येषोति दुःखितः ॥ त्रासश्च मरणोद्देगान् महान् वेपथुकृद्भवेत्
५६१ बांधवा अपि ते सर्वे तिष्ठन्ति परिवृत्त्याहि ॥ हिंसास्थानगताय दत्तपशवः सामिहिंसितम् ५६२ द्वासप्ततिसहस्राणि वृश्चिका एकहेलया ॥ यथा दशंति गात्रेषु पुच्छैः
सूच्यग्रसन्निधैः ॥ तथा तज्जायते दुःखं मुमुर्षोर्देहमोचने ५६३ हस्तौ पादौ क्षिपंतं च भूमिष्ठगतचेतनम् ॥ स्वजनास्तं हि शोचंति काकाः काकं यथा तुरम् ५६४
ग्रामसूकरवच्छब्दान्मुच्यंतं मृत्युलुब्धकः ॥ बध्वानयति तं दूरे बांधवानामदर्शनम् ५६५ कालपाशवशं प्राप्नोति जंतुर्न गमनेक्षमः ॥ वागुराभिरिवाबद्धः कपोत इ-
व दीनधीः ५६६ पुत्रक्षेत्रादिबाडिशं भक्षणार्थमुपागतम् ॥ जंतुमत्स्यं न यत्पेषमृत्युधीवरउग्रधीः ५६७

धारक्षितुमशक्तास्तद्वदिति ५६२ तत्कालं भवदुःखमुपमया स्पष्टयति हासयतीति । अधिकसप्ततिसहस्रपरिमिता वृश्चिका श्रेदेकहेलया एकव्यापारेण एकदैवेति यावत् पुच्छैर्दशैर्युस्तज्जन्यदुःखसमं ताव-
न्नाडीकदेहान्निष्क्रमणे दुःखमित्यर्थः ५६३ हस्ताविति । क्षिपंतं विशस्त्वपशुवस्त्वरया चालयंतं आतुरं बंधनादिना दुःखितं एतावदेव तेषां शक्यमिति भावः ५६४ मृत्युरूपो लुब्धको व्याधस्तं दूरेन यति-
कीदृशं नोपमानग्रामसूकरवत् शब्दान्मुच्यंतं क्रोशंतमिति यावत् बांधवानामदर्शनं यथा भवति तथेति नयनक्रियाविशेषणम् ५६५ कालेति । जंतुर्दीनधीः कपोत इव भवतीति शेषः यतो गमने यथे-
च्छान्यापारेण नक्षमः तत्र हेतुः कालेत्यादि ५६६ रूपकांतरमाह पुत्रेति । पुत्रक्षेत्राद्यैर्हलौकिकभोग्यजातमेव बाडिशं प्रच्छन्नं स्वभक्षकवधसाधनं तद्भक्षणाय मर्त्यलोकात् मत्स्यं हृदमुपागतं जंतुरूपमत्स्यं
मृत्युरूपो धीवरोहंतीति भक्षणार्थाभोगार्थेऽपि प्रयोगस्तं देवाभक्षयंतीत्यादि श्रुतिप्रसिद्धः श्लेषस्वरूपकांगस्यानुकूलः तं स्वर्गगतं देवाभक्षयंति भोगसाधनं कुर्वतीति श्रुत्यर्थः एतेनाहंता ममताहीनानां वि-

मुमुर्षुमिति । मृगपोतोमृगवालिकस्तत्समं ज्वरादिव्याधिरूपेण बाणेन मृगयुर्व्याधः ५६८ प्रस्विन्नेति । प्रस्विन्नं ग्लानं मुखं पश्यतं हिकानां शतेन असंख्यातहिकाभिरिति यावत् समावृतमाक्रांतं ईदृशं दृष्ट्वापि मृत्युर्दृष्टवानप्राप्नोति यतो निपुराणायः लोकेपिकुराणयादीने पुनानुगृह्णीतीति प्रसिद्धम् । मृत्युपक्षे निपुरायां प्रजाहननरूपायां वृत्तौ प्रजापतेराग्रहात् शोते धिक्कृतो भवतीति निपुराणशब्दार्थः प्रसिद्धमेतन्मोक्षयमपु एतदधिकारनिवृत्तये अनेकार्बुदसमास्तपस्यतेऽपि मृत्यवे एतमधिकारं प्रजापतिर्देदाविति ५६९ हापुत्रेति । इति इत्थं शब्दगणं मुंचंतं जंतुरूपं पांथं कालश्चोद्वहंतीति ५७० श्लेष्मेति । श्लेष्माकफः कालस्य स्वकार्यजननमरणसामानाधिकरण्यसंरक्षणं सुनापशुवधस्थानं तस्य प्रभुरभ्यक्षः मेघमेडकमिवेति ५७१ बांधवेष्विति । क्रोशतो बांधवाननादृत्य एनं जंतुं न पतियमकिंकराः दृष्टांतो यथेत्यादि ५७२ द्वासप्ततीति । नाद्यो हि स्वांतर्गतं प्राणं वारयंत्यस्तं वधंतीति वतद्रंध्रं न मृत्युनाच्छिद्यते ५७३ मृत्युरिति मृत्युर्देवः कालेनायुरत्यक्षणेन कुठारेण अस्य जं

मुमुर्षुमृगपोताभंसंसारवनमध्यगम् ॥ हंतिव्याधिशरेणैव मृगयुः कालसंज्ञकः ५६८ प्रस्विन्नवदनं दीनं हिकाशतसमावृतम् ॥ निरीक्ष्य करुणामेति न मृत्युर्नि
पुराणायः ६९ हापुत्रहाकलत्रेति भृशं शब्दसहस्रकम् ॥ मुंचंतं चोरवत्कालो जंतुं पांथं निहंत्य सौ ५७० श्लेष्मावरुद्धकंठं तं भूरिधुर्धुरशब्दकम् ॥ हंतिकालः स्वकार्या
र्थमेषं सुनाप्रभुर्यथा ७१ बांधवेषु भृशं शब्दान् मुंचत्सु यमकिंकराः ॥ नयंत्येनं यथाराजमृत्या जातापराधकम् ७२ द्वासप्ततिसहस्राणां नाडीनामिह बंधनम् ॥
शरीरेच्छिद्यते तस्य मृत्युना जनघातिना ७३ मृत्युः कालकुठारेण च्छिनत्यस्यांगबंधनम् ॥ यथा प्रकुपितः कश्चिद्बालिकः कदलीवनम् ७४ पादाग्रात्केशपर्यंतं सर्वं
तोरोमकूपके ॥ कार्यते वेदनास्तत्र मृत्युना दुःसहानृणाम् ७५ कोट्यर्धसहितास्ति स्रः कोट्यः सूच्यः सुतीक्ष्णकाः ॥ यादृक् शरीरिणः कुर्युस्तादृग्दुःखं मृतौ नृणाम्
७६ क्रकचैर्वहुधाच्छेदादंगानां जीवतो यथा ॥ तथा भवति तद्दुःखं मरणे सर्वदेहिनः ७७ पादाग्रात्केशपर्यंतं त्वचउत्पाटने यथा ॥ जीवतो हि भवेद्दुःखं तथा दुःखं
मृतौ नृणाम् ७८ तप्ततैलप्रवेशेन दुःखं यादृङ्मृणां भवेत् ॥ जीवतां तादृगेवात्र दुःखं स्यान्मरणे नृणाम् ७९ नवानामपि च्छिद्राणां रोधाद्यादृङ्मृणां भवेत् ॥
दुःखं तादृङ्मृतौ तस्माद्भवेद्वाप्यधिकं पुनः ५८० एवमेतदनौपम्यं दुःखं दुर्गमवर्तिनाम् ॥ यथानरकजं दुःखं तादृग्वापिततोधिकम् ८१ मुमुर्षुर्मूर्च्छामभ्ये
तिकाचिक्कापि प्रबुद्धयते ॥ विभेति च भृशं दृष्ट्वा दारुणान्यमकिंकरान् ५८२ विष्मूत्रे च कचिन्मुचेदश्रूण्यापि च वाक्कचित् ॥ कचिच्छब्दं महानादं दृष्ट्वा सौ यम
किंकरान् ५८३

तो रंगबंधनं श्लेष्माप्राणसंबंधमनायासेन च्छिनन्ति अनायासेन च्छेदने दृष्टांतः यथेति । हालिकः हलवहनकर्ता श्वेतरेखायै सकंठकवृक्षच्छेत्तृत्वेन प्रसिद्धः ५७४ पादाग्रादिति । पादाग्रमारभ्य मृ
त्युना प्रयोजककर्त्रा कालेन बंधच्छेदकर्त्रा प्रयोज्येव वेदनाः पीडाः कार्यते इति ५७५ मरणकालिकदुःखमुपमानैराभिनयति कोट्यर्धेत्यादि पंचभिः । एतावत्यः सूच्यः शरीरे युगपलप्रायादंशं दुःखं कुर्यु
स्तावदत्र बोद्धव्यमित्यर्थः ५७६ क्रकचैरिति । जीवतो गानां च्छेदादित्यन्वयः ५७७ पादाग्रादिति । जीवतस्त्वचउत्पाटने इति संबन्धः ५७८ तप्तेति । जीवतामिति पूर्वान्वयि ५७९ नवानामिति ।
छिद्राणां प्राणद्वाराणां रोधात्प्रतिबंधात्पाददुःखं तादृग्दुःखं मृतौ संभाव्यते तस्मादधिकं चेति ५८० एवमिति । दुर्गमवर्तिनां पापिनां पथानरकदुःखं तादृग्भवति ततोधिकं चेति ५८१ मुमुर्षुरिति ।
कचित्संज्ञेति शेषः ५८२ विष्मूत्रे इति । नादो ध्वनिः ५८३

अतिदीर्घानिति 'वर्बरः केशविन्यासे' इति विश्वः । भयप्रदविन्यासशालिकेशयुतान् कशाअश्वादिताडनसाधनतयाप्रसिद्धा तान्ममकिंकरान् वेपथुःकंपः ५८४ मुखेनेति स्पष्टम् ५८५ तएनमिति । तेयमस्यभटाः पुरतःसंमुखआमत्यएनंपूर्वोक्तपापिर्नआदौप्रथमंभर्त्सयंति । वक्ष्यमाणविषयादुक्तार्थैर्विद्वच्छेतीत्यर्थः । पश्चान्नयंतीत्यादिपदेनव्यज्यते । भर्त्सनवाक्यान्वाह- विकृ-
॥ ३३ ॥ त्वामित्यादिना । स्वात्मानंविपरीतदर्शनेनहंतिअसंतमिवकुरुतेइतिसतथातं तथाचोक्तंभागवते 'नृदेहमाद्यं सुलभं' इत्यादि । एतदेवस्फुटयति येनेति । अस्मिन्मानुषे स्वहितंनिःश्रे-
यसात्मकंमूर्ख्यं अभ्युदयात्मकं गौणमिति ५८६ आत्महननप्रयोजकं दर्शयति अयंशत्रुरिति । इत्यादिबुद्धिरूपेणमोहेमविषयंयणभवतापूर्वसंस्कारेर्जायमानेनभवान्वांचितःप्रतारितः त्वया
शास्त्ररूपमुहदुक्तयाप्रमादोनजितइतिभावः ५८७ एवंचप्रमादशत्रोर्विनाशसामग्रीसन्निधानलब्ध्वापितमविनाशितवतस्तदेवस्वशत्रुतेत्याहुः शत्रुरिति । भवतस्तव गीतास्वप्युक्तं 'अनात्मन
स्तुशत्रुत्वैर्वेतातमैवशत्रुवत्' इति ५८८ एतदेवस्पष्टयति आत्मनइति । यदात्मनःप्रतिकूलमपमानादिभासातेतदेवपरस्परत्वेनाभिमतस्ययःकुरुतेसमूढःस्वस्वशत्रुरित्युक्तः अत्रविवेकिव्य-
वहारे ५८९ अतोभेदबुद्धिरनर्थकारित्वान्नकार्या 'सर्वतंपरादाद्योन्यत्रात्मनःसर्ववेद' इति श्रुतेरित्याहुः जंतोरिति । परपीडाकरस्यजंतोर्जीवतस्तुबलिनःसकाशाद्गीतिर्भृतस्यतुअस्मत्तोयमार्किं

अतिदीर्घानकरालास्यानकालान्वर्बरकेशकान् ॥ कशापाशादिहस्तास्तानृद्वेषपथुमान्भवेत् ५८४ मुखेनफेनं वमतिमलान्मुंचतिसर्वतः ॥ भयप्राप्तम-
नाजंतुर्दृष्ट्वातान्ममकिंकरान् ५८५ तएनंभर्त्सयंत्यादावागत्यपुरतोभटाः ॥ धिक्त्वांमनुष्यदेहस्थं पापिनं स्वात्मघातकम् ॥ येनत्वयाशरीरेस्मिन्नकृतं
स्वहितंकाचित् ५८६ अयंशत्रुरिदंमित्रमुदासीनस्त्वयंमम ॥ इत्यादिबुद्धिमोहेनभवतावांचितोभवान् ५८७ शत्रुस्त्वमेवभवतो नान्यःकोपिहिविद्यते ॥
येनत्वयानैवकृतमात्मनोबंधमोचनम् ५८८ आत्मनःप्रतिकूलंयःकर्मणामनसागिरा ॥ परस्यकुरुतेस्वस्यसोत्रशत्रुरितीरितः ५८९ जीवतोबलिनो
भीतिःपरपीडाकरस्यहि ॥ जंतोर्भृतस्यचास्मतःकस्तांकुर्वीतबुद्धिमान् ५९० पित्रोरुच्चारणस्यादेहःसर्वशरीरिणाम् ॥ प्रत्यक्षोमूत्रविष्ठादिपूरितोतिजुगु-
प्सितः ५९१ विनाशीचकृतघ्नश्चपरिणामसहस्रवान् ॥ अस्वाधीनःसदादुःखकारीस्वार्थविनाशकः ९२ इमंदेहंसमाश्रित्यभवतादुष्कृतंकृतम् ॥ एत-
दुःखान्यनंतानिप्राप्स्यंतित्वामहर्निशम् ९३ देहोपभोगसिद्ध्यर्थंपुत्रदारधनादिकम् ॥ अश्रित्यभयताकिंचिन्नकृतंसुकृतंबल ५९४

करेभ्योभीतिरतस्तांभेदबुद्ध्यापरपीडांकःकुर्वीतेति ५९० राजपुरुषाहिअपराधंस्मारयित्वाकृतागसंबंधवानयंतीतिप्रसिद्धंतथैतेपिभेदबुद्धिरूपमपराधंस्मारयित्वामहानर्थहेतुदेहात्माभिमानंशु-
द्धात्मविस्मृत्याकृतंस्मारयंतस्तदनौचित्यार्थंदेहोपांस्तत्रात्माभिमानस्याऽनर्थकरत्वंतज्ज्यानर्थं चदर्शयंति पित्रोरितित्रिभिः । पित्रोर्मातापित्रोःउच्चारोमलम् एषमानुषादिः तदुक्तं 'यदं-
तरस्यदेहस्यवहिःस्याच्चतदेवचेत् । दंडग्रहावारयेयुःशुनःकाकांश्चमानवाः' इति ५९१ विनाशीचेति । षट्देहविशेषणानि कृतघ्नःशतवर्षाणिसेवितोपिजहातीति परिणामोऽन्यथाभावस्त-
दवांतरभेदसहस्रवान् स्वार्थस्यपुमर्थस्याभिमानद्वाराविनाशकः ५९२ इममिति । समाश्रित्यआत्माभिमानगोचरीकृत्य दुष्कृतमितिजातिपरोनिर्देशः तदुक्तंभगवतान्यासेन 'सर्वांशु-
चिनिधानंस्पृकृतघ्नस्यविनाशिनः । शरीरकस्यापिकृतेमूढाःपापानि कुर्वते' इति । एतदुःखानि एतस्यदुष्कृतस्यकार्यभूतानिदुःखानि ५९३ अहंत्वाभिमानकृतममत्वाभिमानरूपमपराधं
विहिताकरणंप्रतिपिडाचरणहेतुंस्मारयंति । देहोपभोगेति । आश्रित्यममत्वाभिमानगोचरीकृत्य वतेतिखेदे सुकृतंन कृतंदुष्कृतंचकृतमितिशेषः ५९४

‘स्मर्तव्यः सततं विष्णुर्विस्मर्तव्यो न जातु चित् । सर्वे विधिनिषेधाः स्युरेतयोरेव किंकराः’ इति विष्णुपुराणोक्तरीत्या परमात्मन एव यज्ञानरूपं मुख्यस्मरणं तस्य स्वरूपभूतत्वेनाति सुकरं कुतो न कृतमिति महत्तवाग इत्याहुः अपि क्लेश इति । सुकृतार्जने स्वल्पः क्लेशः शरीराद्यायासोऽपि भवति आत्मबोधे तु सोऽपि नेतितस्य साक्षादपरोक्षत्वादिति । वदंति हि शिष्टाः कुसुममर्दनादप्यात्मबोधमुकरतामिति ५९५ मुख्यशक्तौ गौणमपित्वयानानुष्ठितमित्याहुः अपि चेदिति ५९६ उपासनाशक्तावपि द्रव्यव्ययायासादिसाध्यादधर्मादिति सुकरं धर्माज्जनमेव कुतो न कृतमित्याहुः अपि पापकृत इति । स्वर्गदेशुकृतेनामकीर्तनादिरूपे ५९७ तिष्ठतु बाह्योपकरणसापेक्षः प्रयासः मनोमात्राधीनः क्षणमात्रानुष्ठानेऽपि महाफलः स्वात्मचिंतनात्मकोऽपि कुतो न कृत इत्याहुः परदोषा इति । यद्वत्त्वया सावधानेन परदोषाः सर्वदेवनिश्चिता निर्णीतास्तथात्मा क्षणमात्रं कुतो न निश्चित इत्यन्वयः । क्षणमात्रात्मचिंतनफलमप्युक्तं ‘स्नातं तेन समस्ततीर्थसलिले दत्ताचसर्वा विनिर्यज्ञानांच कृतं सहस्रमखिला देवाश्च संपूजिताः । संसाराच्च समुद्धृताः स्वपितरस्त्रैलोक्यपूज्योऽप्यसौ यस्य ब्रह्मविचारणे क्षणमपि स्थैर्यमनः प्राप्नुयात्’ इति । ‘क्षणमेकं कृतुं शतस्य’ इति श्रुतिरपि ५९८ यदित्वं स्थावरवन्निरुद्यमोऽभूस्तर्हि त्वानेत्यमुपालभेम हित्वं तु शक्तः सन्निविद्धमनुपदिष्टमपि कृतवान् विहितं तु स्वल्पमपि नानुष्ठितवानिति दंड्योसीत्याहुः यथेति । परस्य शत्रोर्विनाशार्थं स्वर्गमोक्षयोः कृते सिद्धये कृज्जो

अपि क्लेशो हि भवति सुकृतस्य समर्जने ॥ स्वल्पः सोऽपि न चात्रास्ति परमात्मविचितने ५९५ अपि चेन्निर्गुणं ब्रह्म ज्ञातुं नैव भवानक्षमः ॥ कस्मादुपासनं तस्य न कृतं सुखदं त्वया ९६ अपि पापकृतो यावत् क्लेशस्ते समभूदिह ॥ तस्य लेशोऽपि सुकृतेन भवेत्स्वर्गदेवताम् ९७ परदोषास्त्वया यद्वत्सावधानेन निश्चिताः ॥ सर्वदेवतथात्मा किं क्षणमात्रं न निश्चितः ९८ यथा परविनाशार्थमुद्यमो भवता कृतः ॥ तथा स्वल्पोऽपि कस्मात्स्वर्गमोक्षकृते कृतः ९९ इदं त्वया कृतं पापमेकांते बलतस्त्विदम् ॥ इति ते मर्भसदृशं पापं सर्वे वदंति हि ॥ अपि चैवं वदंत्येनं पापिनं स्ववशंगतम् ६०० मतो न बलवान् कश्चि लोके स्मिन् विद्यते पुमान् ॥ एवं प्रवृत्तं को वामांशिक्षयेदिति दुर्धिया ६०१ विचार्य बहुशो दर्पात् प्रवृत्तः पापकर्मणि ॥ भवानुज्झितमर्यादो लोकशोककरः सदा ६०२ तस्य ते दुर्धियो नित्यं लोकोपद्रवकारिणः ॥ शासितारो वयं प्राप्तास्त्वतोऽपि बलवत्तमाः ६०३ त्वत्कृतं सकलं विद्मो दुष्कृतं यमकिंकराः ॥ वासरादिभिरित्यर्थं श्रावितं यमसंसदि ६०४

भावे किं कस्मान्न कृत इति ५९९ लौकिकशास्त्रभ्यां राजादिभ्यो गोपितं वा प्रकाशं वा सर्वैरेकतं साक्षिभ्यो विद्म इत्याहुः इदमिति । इदं पापं त्वयैकांते कृतं इदं तु बलतः प्रकाशं कृतमिति ते पापं सर्वे आदित्यादयः साक्षिणो वदंति हि मसिद्धमेतत् यथाहुः ‘आदित्यचंद्रावनि लोनलश्च यौ भूमिरापो हृदयं यमश्च । अहश्चरात्रिश्च उभे च संध्ये धर्मश्च ज्ञानाति नरस्य वृत्तम्’ इति । कीदृशं पापं मर्भसदृशं मर्माण्यपि भिद्यमानानि दुःखयंति पापमपि भिद्यमानं प्रकाशयमानं दुःखयतीति साम्यं । अपि चैवमिति । किंच ते यमकिंकराः स्ववशं प्राप्तं पापिनमेवं वक्ष्यमाणविषयापि वदंतीति ६०० पुनर्यद्वदंति दाहं मत्त इति पाद्भिः । अहं बलीको वाममशिक्षक इत्याकारया दुर्धिया दुर्बुद्ध्या बहुशो विचार्येत्युत्तरेणान्वयः ६०१ विचार्येति । दुर्विचारं कृत्वा दर्पाद्भवान् पापकर्मणि प्रवृत्तः उज्झितमर्यादः उज्झितात्पक्तामर्यादायेन स तथा । लोकेति । लोकेऽशोच्य इति यावत् जीवन्मृतत्वादिति भावः भागवतेऽप्युक्तं ‘स एष जीवन्मृतुसंपरेतो वर्तते तपोत्यंतं नृशंसितेन’ इति ६०२ तस्येति । तस्योक्तविशेषणवतः दुर्धियो लोकोपद्रवकारिणश्चेतः शासितारो दंडयितारो वयमिति ६०३ त्वत्कृतमिति । वयं यमकिंकराः त्वत्कृतं सकलं दुष्कृतं विद्मः कीदृशं दुष्कृतं वासरादिभिः कर्मणां साक्षिभिर्यमसभायां श्रावितं निवेदितम् ६०४

वासरादिश्रावितत्वमेव प्रपंचयन्ति वासरेणेति । ससूर्येण दिनेन दिवसे भवत्कृतं कथितं निश्चयानुष्ठितं चंद्रादिनाराध्याचक्रकथितं आदिपदेन आदित्यचंद्रादिमनुश्लोकोक्ता अत्रानुक्ता गृह्यते संधयोरिति । संधयोः सायं प्रातरात्मकयोः कृतं संध्याभ्यां कथितं सर्वदा सर्वत्र काले यद्यच्च यथा कृतं तद्वृत्तपंचकैरुक्तं भूतानां प्रत्येकं पंचकानि स्वसंबंधेन पंचोक्तत्वात्तेरिति । यद्वा पंचप्रतिस्वसंबंधेन विस्तारयन्तीति पंचकाः भूताभिमानि देवास्तेरित्यर्थः ६०५ ननु मयारहसिकृतं कथं वासराद्यैर्ज्ञातमत आहुः वासराद्याहति । यमचराः यमस्य राज्ञश्चरा गूढगुरुपाः सर्वैः प्राणिभिः सह चराविचरन्तः ६०६ इत्यादीति । स्पष्टम् ६७ अथास्माल्लोकादुत्क्रम्य पुनर्जायमानस्तृतीयं जन्मानुभवतीत्यर्थं स इतर इत्यादि जन्मत्यंतं वाक्यं व्याकरिष्यन्त्यक्तशरीरदक्षांतद्वंधुदशा उक्तांतस्य पारलौकिकीर्दशाश्च वर्णयति तस्मिन्नित्यादिजनत्रिशतश्लोकैः । तस्मिन् द्वारवतीनाथे प्रवेशप्रयोजकरीत्या देहरूपद्वारवतीपदोपुरुषेतस्या देहद्वारवत्याः पुर्याः सकाशात्क्षणमात्राद्वर्तते सति केन कालसारथियुक्तेन रथेन सूक्ष्मदेहात्मना अनंतरमग्निसागरः तां पुरीं अदर्शनं नयतीत्युत्तरेणान्वयः ६०८ पुरीमिति । स्वदत्तांस्वेन प्रिनात्पुर्जनं न्यभूमिपुरुषयोपारूपेण दत्तां विस्तृतत्वेनाग्निसागरयोः साम्यम् ६०९

वासरेण ससूर्येण कथितं दिवसे कृतम् ॥ चंद्रादिना तथाराध्याकथितं निश्चयानुष्ठितम् ॥ संधयोरपि संध्याभ्यां सर्वदा भूतपंचकैः ६०५ वासराद्या यमचराः सर्वैः सह चराः सदा ॥ त्वाद्दशायात्र जानंति मोहिता देवमयया ६०६ इत्यादि वचनान्युक्ता वद्धापाशैः सुदारुणैः ॥ कशादिभिश्च संताड्य नयन्ति यमकिंकराः ६०७ तस्मिन् द्वारवतीनाथे पुर्यास्तस्यागते सति ॥ रथेन कालयुक्तेन क्षणमात्रादनंतरम् ६०८ पुरीं द्वारवतीं सर्वास्वदत्तामग्निसागरः ॥ अदर्शनं नयत्येष सर्वेषामिह देहिनाम् ॥ ६०९ यदा द्वारवतीनाथो जहात्येनायद्दृच्छया ॥ तदा तिस्रो भिनाप्येषा विधवेन शोभते ६१० क्लेशेनापि न शक्नोति सार्जुना बंधुतापुरः ॥ बद्धादिदुर्जनाभीरैर्हंतं रोहुं कथंचन ६११ येन द्वारेण संप्राप्तः पुरीं द्वारवतीं प्रभुः ॥ तेनैव चेद्भजेद्ब्रह्मलोकं पाति न संशयः ६१२ चक्षुरादिभिरुत्क्रम्य सुकृती स्वर्गमेत्यसौ ॥ अपरो दुष्कृतं कृत्वा प्रयाति यमसादनम् ६१३ यं विना नैव दाराद्या भुंजते कवलं पुरा ॥ अद्वं त्यस्मिन् गते सर्व आकंठं स्वादु बांधवाः ६१४ यं पुरा शयने शुभ्रे मृदौ केशादि वर्जिते ॥ शाययंति क्षिपंत्येनं ज्वलिते जातवेदसि ६१५

यदेति एनां पुरीम् ६१० क्लेशेनेति । यथा प्रसिद्धं द्वारवतीनाथे गते सति अवशिष्टा सार्जुना अर्जुनेन प्रार्थन सहिता बंधुता बंधुस्तमूहः दुर्जनाभीरैर्हंतं वद्धादिपरिग्रहं रोहुं रक्षितुं न शक्नोति तथा त्रैलोक्येन साम्यं । तथाहि उक्तांतस्य द्वारवतीपतेः संबंधिवद्धादिदुर्जनरूपैराभीरैर्हंतं पुरः संमुखे परोद्भूते क्लेशेनापि प्रार्थिता बंधुता न शक्नोति । कीदृशी बंधुता सार्जुना 'तृणमर्जुनम्' इत्यमरः गृहीतवृथा कृण्वेदेनेन संबंधपरित्यागशील इति यावत् । यद्वा सार्जुना अर्जुनेन नेत्ररोगेण सहिता यतः पश्यन्त्यपि न पश्यतीति 'अर्जुनं तदुत्तरेण नेत्रगदे च' इति विश्वः ६११ प्रसंगात्तद्वद्वारनिर्गमनफलं दर्शयति येनेति । येन द्वारेणैकादशेन अधस्तादुक्तेन संप्राप्तः प्रविष्टः न संशयः 'शतं चैका' इत्यादि श्रुतेः 'सूर्योपायात्मनः प्राणम्' इत्यादि स्मृतेः ६१२ चक्षुरादिभिरिति । सुकृती चेदिति शेषः अपरः सुकृतिभिः दुष्कृतं पुरतः कृत्वा चक्षुरादिभिरप्युत्क्राम्य मसादनं यातीति तथा चैकादशद्वारभिन्नद्वारोक्तमणे सुकृतदुष्कृतयोर्त्यप्रबलं दधीना गतिरिति ६१३ तद्वंधूनां दशाः स्फुटयति यं विवेत्यादिना । दाराद्याः बांधवाः पुरा जीवन् काले यं विना कवलमग्निसागरमपि न भुंजते अस्मिन् प्रलोकं गते सति आकंठं स्वादु अर्हतीत्यन्वयः ६१४ यमिति । शाययंति स्वापयंति जातवेदसि ६१५

यैपुरामृदुलेति ॥ कोमलहस्तस्पर्शकाः तत्रितागतम् ॥ ६१६ वाजिनेति वाजिनाथेन शिविकानृत्यनम् ॥ ६१७ मंगलैरिति ॥ वादित्रैः पट्टहादिवार्यैः ॥ ६१८ यस्याग्रत इति ॥ एते बंधु
जनाः ॥ ६१९ पुत्रेति ॥ एष सर्वे त्यक्त्वा प्रयाति विरक्तस्तु पुनर्न व्रजेत् एकवारमेव गच्छेदिति ॥ न स पुनरावर्तते इति श्रुतेः ॥ अयं तु विना वैराग्यं पुनः पुनरेव गच्छति प्रियते इति भावः ॥ ६२० यं विनाक्षण
मात्रमिति ॥ निर्वृताः सुखिता आशया ये प्राप्ते तथा ॥ ६२१ यः पुरेति जनानां वक्राण्येवावजानिता द्विकासने भास्करः सुरोपमो देवसमः तस्य संदर्शने च स्नानं प्रकुर्वते ॥ ६२२ पादाग्रादिति ॥ यस्य
पादाग्राज्जिः स्रुतं नीरं मूर्द्धनि विभ्रति थारयंति जनास्तस्य संस्पर्शतः स्नानं प्रकुर्वते वशतस्तु स्पर्शेनैव प्रकुर्वते इति ॥ ६२३ फलितमाह एवमिति ॥ नो वेत्ति न गमयति ॥ ६२४ पारलौकिकीर्दशाः स्फुटयति

यैपुरामृदुलस्पर्शा गंधपुष्पकरा अपि ॥ स्पृशंतो भयमायांतिकाष्ठैस्तीक्ष्णैः स्पृशंति तम् ॥ ६१६ वाजिनावा शिविकया यं गजेन रथेन वा ॥ नयंति तं नयंत्येते बद्धाका
ष्ठेन काष्ठवत् ॥ ६१७ मंगलैरपि वादित्रैः प्रयाणं कुरुते हियः ॥ स प्रयात्यधुना स्त्रीणां सशो वैरोदनेः सह ॥ ६१८ यस्याग्रतो नयंत्येते दधिलाजादि मंगलम् ॥ त एव तस्य पु
रतो नयंत्याग्निं सधूमकम् ॥ ६१९ पुत्रभार्यादिकं पूर्वयः क्षणं न विमुंचति ॥ त्यक्त्वा सर्वं प्रयात्येष विरक्तो न पुनर्व्रजेत् ॥ ६२० यं विनाक्षणमात्रं हि न पुरा स्थातुमीशते ॥
तं विना बांधवाः सर्व आसते निर्वृता शयाः ॥ ६२१ यः पुरा जनवक्राब्जभास्करोऽभूत् सुरोपमः ॥ तस्य संदर्शने स्नानं स्पर्शने च प्रकुर्वते ॥ ६२२ पादाग्राज्जिर्मेतं तस्य नीरं
मूर्द्धनि विभ्रति ॥ तस्य संस्पर्शतः स्नानं स्पर्शने च प्रकुर्वते ॥ ६२३ एवं प्रत्यक्षदोषेऽपि जनः संसारशूलके ॥ पतितो वेति नो दुःखं मोहितो देवमायया ॥ ६२४ एवं शरी
रं संत्यज्य गच्छत्येषोऽति दुःखितः ॥ क्षुत्पिपासा परिश्रान्तो भस्मितो यमकिंकरैः ॥ ६२५ अनेकशतकोटीनां योजना नियमालयम् ॥ स्वल्पेनैव हि कालेन नीयते यम
किंकरैः ॥ ६२६ पाशबद्धो यथा च्छागस्ताडितश्च कशादिभिः ॥ नीयते राजभृत्या दैर्बला देवमसावपि ॥ ६२७ अत्र दुःखान्यनेकानि सृत्तानां यमशासनात् ॥ भवंति
तानि कोनामवकुंश्रो लुचवाक्षमः ॥ ६२८ दंष्ट्रिणां सूकरादीनां काकगृध्रादिष्वक्षिणाम् ॥ उपद्रवो महां न मार्गे यमराजपुरस्य हि ॥ ६२९ चोराश्च शतशस्तत्र घ्नंति तं राक्ष
सोपमाः ॥ शस्त्रैर्नानाविधैर्नैव म्रियते सोऽपि दुष्कृतात् ॥ ६३० पूयविष्ठादिपूर्णानां नदीनामपि लंघनम् ॥ निमज्जनं च तत्रैव कचिन्नकादितो भयम् ॥ ६३१ बन्दिशस्त्र
जले लानां वायोश्चापि विकारतः ॥ यमालये हि नरकादुःखदाः पापकारिणाम् ॥ ६३२ अनेककल्पपर्यंतमसिपत्रवनादिषु ॥ क्रूरेषु नरकेष्वेव दुःखान्याप्नोति दुष्कृती
॥ ६३३ प्रसिद्धानरकास्तो हि पुराणेषु विपश्चितः ॥ भृशं दुःखकरानृणां पापिनां परजन्मनि ॥ ६३४ एवं स नारकं दुःखमनुभूयाथ कालतः ॥ दुष्कृती बीजतां प्राप्य लो
कमेतं पुनर्व्रजेत् ॥ ६३५

एवं शरीरमिति ॥ ६२५ अनेकेति ॥ यो जनानि विस्तृतं यमालयं यमकिंकरैरेष स्वल्पेन कालेन नीयते इत्यन्वयः ॥ ६२६ दृष्टान्तमाह पाशबद्ध इति ॥ छायोऽजः एवमसौ जंतुः ॥ ६२७ अत्रेति ॥
अत्र यमालये ॥ ६२८ दंष्ट्रिणामिति ॥ स्पष्टम् ॥ ६२९ चोराश्चेति ॥ दुष्कृतात् भोग्याद्धेतोः ॥ ६३० पूयेति ॥ ६३१ वद्धीति ॥ इलापृथ्वी एते पांथा वायोश्च कारादाकाशतमसोश्च विकारतो
नररूपेण परिणामात् ॥ ६३२ अनेकेति ॥ ६३३ ननु ते नरका अपि वर्णनीया अत आह प्रसिद्धा इति ॥ परजन्मनि यानुपजन्मतो भिन्नजन्मनि ॥ ६३४ दुष्कृतगतं मुष्पसंहरति एवं स नारकमिव ॥
कालतः कालानुसारतः बीजतामन्नभावं एतं मानुषम् ॥ ६३५

सुकृतिनोगतिमाह । सुकृतांतेसुकृतभोगांते पर्जन्यधारयापूर्वोक्तनीत्या ६३६ सइतइत्यादिवाक्यं व्याचष्टे ममुमिति । अमुमानुषं पूर्ववत् अत्रभावेन पुण्यपापानुसारेण पुनः पितृमातृद्वारा जायतइति ६३७ जातस्येति । पुत्रमपेक्ष्यतद्रूपेणोक्तजन्मद्वयमपेक्ष्येदपितुर्जन्मतृतीयवक्तव्यकिमिति पितृरूपेण तृतीयमुक्तमितिशंका मभिप्रायाविष्करणेन वारयति उक्तमिति । उक्तं जन्मद्वयं च काराक्षीयं जन्म च एतद्वर्णयतीत्यत्र भवेति सूचनाय तथोक्तिः । एवं हि पुत्रस्यापि तृतीयं जन्म बोधितमेवेति श्रुत्या शयः ६३८ एतमाशयं स्फुटीकुरुते मृतइत्यादिना । तत्त्वज्ञानं विना जन्मधारानविच्छिद्यतइति भावः ६३९ वाराइति । यथारवौ द्वास्त्रगुरुसितशनिवारधारा न विच्छिद्यते तथाऽज्ञस्य जन्मादयोपि ६४० नैरंतर्येष्टांतांतरमाह यथेति । भावं परिणामम् जंतुरविवेकी ६४१ प्रतिक्षणपरिणामिनो हि सर्वे भावाः कृते चितिशक्तेरिति सिद्धांतात्परिणममानोपाधितादात्म्याभिमानवतां निरंतरं जनिमृती इति सूचकं लक्षणार्थं शतप्रत्ययांतं प्रयमिति पदं दृष्टान्तेन व्याकरोति तमइति द्वाभ्याम् । यथा तमो धकारस्ते जो दीपादि लक्षणसंप्राप्यास्तैव व्यवहाराभाव रूपं लयं प्रयाति तथा मृतिर्मरणावस्था जनिमुत्तरदेहाभिमानात्मिकां प्राप्यैव समाप्ता भवतीति यद्यपि देवपानपितृपानप्रतिपादकश्रुत्यादिभ्यो लोकांतरगतत्वा जन्मलाभो निर्धारितस्तथापि स विज्ञानो भवतीत्यादि श्रुतेर्मरणकाले भाविशरीराकारं विज्ञानं जायते तदेव शरीरांतरग्रहणमित्यभिप्रायेण नैरंतर्यव्यपदेशः ६४२ ननु तयोरेतु नैरंतर्यचेतनस्य किमंत आह तेज

सुकृतीचताथास्वर्गे ह्यनुभूय सुखं महत् ॥ सुकृतांते पतत्यस्मिन् लोके पर्जन्यधारया ६३६ अमुं लोकं हि संप्राप्य पूर्ववत् पुण्यपापतः ॥ जायते विविधोजंतुः पितृमात्रादितः सदा ६३७ जातस्यास्य तृतीयस्याज्जन्म पुत्रमपेक्ष्य हि ॥ उक्तं जन्मद्वयं चैवं घटीयं त्रिमिवावजेत् ६३८ मृतो जातः शिशुस्तद्वयुवावृद्धः पुनर्मृतः ॥ जंतुर्भ्रमति संसारे यावदात्मावबोधनम् ६३९ वारायथाभास्वरादेर्वर्तते च्छेदवार्जिताः ॥ एवं जन्मादयो भावा जंतूनां छेदवार्जिताः ६४० यथा प्राप्य न वं वासः पूर्वं वा सः परित्यजेत् ॥ एवं जंतुः परं भावं प्राप्य पूर्वं परित्यजेत् ६४१ तमो यथा प्रयात्येतत्तेजः संप्राप्य वै तथा ॥ मृतिर्जनिं हि संप्राप्य स्वयमस्तं प्रयाति हि ६४२ तेजसस्तमसो वापि यद्देकं न संत्यजेत् ॥ जगदेवं नरं मंदं मृतिर्वाजनिरेव वा ६४३ तस्मादेतत्समग्रं हि दुःखं देहादिकं नृणाम् ॥ विना नंदात्मविज्ञानं दुःखकारणनाशनम् ६४४ एवं तेषां प्रवृत्तेस्मिन् विचारे ह्यधिकारिणाम् ॥ विरक्तावपि जातायां स्वात्मन्यप्याविचारिते ६४५ उपदेशे स्मृतिपथमानीते मुनिजेषां ॥ तेषामन्यतमः कश्चिद्द्वामदेवो ममारह ६४६

सइति । तेजस्तमसश्चानयोरेकमन्यतरयथा जगन्मानुषादिलोके न त्यजे देवं मंदमज्ञं कार्यकारणाज्ञानशालिनं नरं पुरुषं वस्तुतः परिपूर्णमपि मृतिजन्मनोरन्यतरज्जहातीत्यज्ञस्य तत्प्रसंगो दुवारइत्यर्थः ६४३ यो यं नानार्थसंकुलः संसारो दर्शितः स पूर्वप्रपञ्चिता द्वितीयानं शास्त्रप्रबोधे स्वप्रवद्विलीयते इत्यभिनीय मंत्रेण दर्शितमित्यर्थं कंतु उक्तमित्यादिवाक्यं व्याचष्टे तस्मादिति । तस्मान्मंदत्वस्य संसारव्याप्यत्वादेतत्समग्रं दुःखमानंदात्मविज्ञानं विनैव तदुदयात्प्रागेव प्रतिभातीति शेषः कीदृशं दुःखं देहादिकं देहाः कारणादिशरीराणितत्प्रभृति आदिपदेन तदवस्थाजाप्रदादयोगर्भप्रवेशाद्या जन्मत्रयलक्षणाश्च प्राप्ताः कीदृशमात्मज्ञानं दुःखानां कारणस्य प्रयोजकस्याज्ञानस्य विरोधि इति ६४४ अथ गर्भे नृत्वादिमंत्रं श्रौतार्थतात्पर्यार्थौ प्रदर्शयन् व्याकरोति एवं तेषामित्यादिना एवमादिवचइत्यतः पूर्वप्रथेन । एवं पुं गर्भप्रवेशप्रथमारभ्य प्रदर्शितप्रकारेण तेषां सनकादिशिष्याणामधिकारिणां दीपविचारे प्रवृत्ते सति तत्फलभूतायां विरक्तौ च जातायां सत्यां स्वात्मनि विरक्तिफलभूतविचारंगोचरीकर्तुमिष्टेऽप्यविचारिते सति परंतु विचारारंभाय सनकादिमुनिजेषां उपदेशे स्मृतिपथमानीते च सति तेषामधिकारिणामन्यतमो वामदेवो ममारहेति द्वयारेण्यः ६४५ उपदेशइति । व्याख्यातम् ६४६

सहीति । सवामदेवः श्रवणे जाते पि जन्मांतरारंभकर्मरूपभाविप्रतिबंधेन मननादिविरोधिनानसाक्षात्कृतआत्मायेन सतथा तस्य भावस्तस्मान्मातुर्गर्भे पुं गर्भभावद्वारा प्रविष्टवान् प्रविष्टशर्भेन वम। सान्शयनमवस्थितिं प्राप्तः तथा भावे हेतुं दर्शयति पूर्वैति । तत्त्वसाक्षात्कारे हि ज्ञानकर्मसंस्कारादगव्यजीवभावतां यांति सचास्यप्रतिबंधाज्जातइति भावः ६४७ नवमेमासीति । बोधे संपन्ने निपति वशादुत्पन्ने सति अयं सर्वोपि जंतुः पूर्वाजातीर्जन्मानि स्मरतीति गर्भोपनिपदादौ प्रसिद्धं । वामदेवे विशेषमाह तस्मिन्निति । एवामदेवः प्रबुद्धवान् पूर्वजातिस्मृतिकाले प्रतिबंधकदुरितशान्तौ सनकाद्यु क्तस्मृत्या मनननिदिध्यासनसंपत्त्या नंदात्मानं साक्षात्कृतवानित्यर्थः ६४८ प्रबुद्धश्चेति । प्रबुद्धश्चाऽऽनंदात्मानं साक्षात्कृत्य तत्र गर्भे एव स्थितः सन्निरदवस्थमाणां वाक्यस्वसखीन्यैः सह श्रवणसंसारदुः खालोचनंचकृतवांस्तानेव मुनीनधिकारिणः प्रतिउक्तवान् यत आत्मवित्तमः अतिशयेनात्मविदिति ६४९ अहमिति । भवतां युष्माकमन्यतमोहमितः पूर्वजन्मनि परिच्छिन्नदेहात्माभिमानेनाल्पतमः अत्यंतपरिच्छिन्नः स्थितोऽभूवमिति शेषः इदानीं विद्यावस्थायामेकोऽद्वितीयोहमेवास्मीत्येवकारव्यावर्त्यमाह नान्यमिति । अन्यं पृथग्भूतं तथाच श्रुतिः ' यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत् ' इत्यादि ६५० स्वस्य सर्वात्मतां दर्शयति मयेत्यादिना । प्रदिशोऽप्यादिकोणाः मनुः स्वायं भुवादिहमेवासमिति तथाऽऽदित्यः । कीदृशो महेश्वरः बुद्धिप्रेरकत्वादिति । लोकपाला इति । प्रभवः शक्तिसंपन्नाः

सह्यसाक्षात्कृतात्मत्वाद्गर्भे मातुः प्रविष्टवान् ॥ गर्भे सशयनं प्राप्तः पूर्वसंस्कारसंस्कृतः ६४७ नवमेमासि संपन्ने बोधे जातीः स्मरत्ययम् ॥ जंतुः सर्वोपितस्मिन्नाहि कालेषु प्रबुद्धवान् ६४८ प्रबुद्धश्च मुनीन् सर्वांस्वसखीनधिकारिणः ॥ इदं तत्र स्थितो वाक्यमुक्तवानात्मवित्तमः ६४९ अहं हि भवतां पूर्वजन्मन्यल्पतमः स्थितः ॥ इदानीमहमेवात्र नान्यं पश्यामिकंचन ६५० मया सर्वादिशः पूर्णाः प्रदिशश्च न भस्तथा ॥ मनुः पूर्वमहंतद्वत्सूर्योऽप्याऽऽसं महेश्वरः ॥ लोकपालास्तथा सर्वेमद्रूपाः प्रभवोपि हि ६५१ स्वेदजानितथायानि ह्युद्विज्जान्यंडजानि च ॥ जरायुजानि भूतानि मतोनान्यानि कानिचित् ६५२ ब्रह्माद्याः स्थावरां तायेजंतवोनेककर्मिणः ॥ ते सर्वेममदेहाः स्युरानंदात्मस्वरूपिणः ६३ जायतेऽस्ति विवृद्धश्च परिणाम्यथ नाशवान् ॥ विनष्टश्चापि देहोयं सेंद्रियो नाहमत्र हि ३४ अहं जानामि देवानां वागादीनामनेकशः ॥ जन्मानि नममैकंच सुखंदुःखंच गच्छति ६३६ इदानीमात्मविज्ञानसंपन्नं सर्वसाक्षिणम् ॥ न स्पृशंती हवागाद्याः सशरीरा इमे सुराः ६५६

सर्वलोकपाला इन्द्राद्या अहमेव ६५१ न केवलमुत्कृष्टा एवमदात्मानः किंतु ' ब्रह्मदाशा ब्रह्मेमेकितवा ' इत्यादि श्रुतिभ्योपकृष्टा अपीत्याह स्वेदजानीति द्वाभ्यां स्पष्टम् ६५२ ब्रह्माद्या इति । ब्रह्मपदे नादिजीवस्य हिरण्यगर्भस्य ग्रहः । अनेकेति । नानाविधकर्मशालिनः कर्मधारयान्नमत्वर्थोपइति नियमस्तु प्रायिकः असुव्रतहतिभाष्योक्तेः तन्निपमाभ्युपगमे तु अविद्यमानमज्ञानेनावृतमैकंतत्त्वे येपांतेऽनेकास्ते च ते कर्मिणश्चेति विग्रहः तेजंतवो ममानंदात्मस्वरूपिण आनंदाभिजात्मनास्वरूपिण प्रकृत्यादित्वात्तृतीयान्तं पूर्वपदं देहाः रूपाणीति ६५३ तथात्वे षड्भावविकारप्रसक्तिनिषेधति जायते इति । नाशवानपक्षयवान् इति भावविकारवान्सेंद्रियो देह एव नाहं कुत इत्यत आह अत्रहीति । यतोत्र साक्षादपरोक्षमयितेककल्पिताः नहिकल्पितधर्मा अधिष्ठाने स्पृशंतीति भावः ६५४ अहमिति । वागादीनां देवानां अनेकशः विश्वानि सर्वाणि जन्मानि जानामि तेषां मध्ये एकमपि ममेतभ्यः पृथग्भूतस्य सुखंदुःखंच न गच्छति ददति करोतीति यावत् ६५२ तत्राध्यासाभावे हेतुतयाह इदानीमिति । इदानीं वागाद्याः सुराः अध्यात्माधिदेवभेदभिन्नामां सर्वसाक्षिणं पूर्ववन्नस्पृशंति तत्र हेतुगर्भविशेषणं आत्मेति । तथाच कथं तदीया जन्मादयो विकृतं कुर्युरिति भावः ६५६

ज्ञानमेत्याद्यंशं व्याकरोति काराग्रहेति । काराग्रहसमाबद्धः पुर्यश्चतुरश्रोतिलक्षशरीराणि आसन्नितिशेषः कीदृश्यः । क्लेशकारिणाऽयं सारो हवहर्भेदेन कृष्णेन चाज्ञानेन निर्मिताः मद्भेदेन प्रयोजन-
काः ६५७ अज्ञानलोहमयपुरीणां बंधकत्वं स्फुटयन्नधः श्येन इत्याद्यंशं व्याकरोति यथेत्यादित्रिभिः । यथालोकमहाकायं श्येनं क्रौंचादिघातकत्वेन प्रसिद्धं बलिष्ठत्वेन पाशकैः कुत्सितैः पाशैर्दुःखे-
न ग्रहीतुं शक्यमायसैः पुरैः पंजररूपैरुपंतितथाऽज्ञानलोहमय्यस्ताः सर्वाः पुरीमा मद्द्वितीयत्वे सति सर्वांतरत्वेन दुर्ग्रहे अरक्षन् परिच्छेदाभिमानरूपपाशैर्निरोधनीतवत्येत्यर्थः ६५८ अहमिति । अहं-
तानेतानज्ञानपाशान् विपर्ययरूपपाशान् सपुरान् पूर्वाभिः सहितान् ब्रह्मविज्ञानरूपेण तु डेन चंचुनाव्यनाशयं खंडितवानस्मि कीदृशज्ञानज्ञानपाशान् कामक्रोधादिरूपाणि कीलकानि दृढत्वहेतुशंकवोये-
षोतेतथातानिति ६५९ यथाग्रहइति । यथाग्रहे निरुद्धः श्येनो दुर्भेदभेदकत्वेन वज्रसमं हीरकसममानं न मुल्यं यस्य स तथा अधः पंजरावो देशं भित्त्वा विनिर्गच्छेत्तथाहमेताः पुरोऽधो भित्त्वा जवसावे-
गेन निर्गतोऽस्मीति अत्र सर्वशरीररूपपुराणामधो देशः सत्सामान्यं इदं रजतमिति भ्रमेऽपि भासमाने देपदार्थवहाधारसंज्ञकं तस्य भेदं न नाम प्रमावृत्त्याऽऽवरणं शविमोकः एतदभिप्रायेणोक्तं वास्तविकका-
रैः 'अपामार्गलतेवासो विपमो हि भवभ्रमः । प्रत्यग्रहशां विमोक्षाय निबंधाय बहिर्देशाम्' इति ६६० एवमंत्रस्य श्रौतार्थं प्रपंच्यतात्पर्यार्थं प्रपंचयति । भवतामित्यादिना । यद्देहपुत्रादौ वि-
रक्तिरूपं भवतामात्मविज्ञानकारणमुक्तं सनकाद्यैरितिशेषः एतद्विरक्तेः कारणत्वं विनिश्चितं मया फलदर्शनेन निर्धारितम् ६६१ फलजनकतामेवाह ममेति । यस्मान्ममेदं देहस्यामाणस्वरूपज्ञानं

काराग्रहसमाः पूर्वमयसा क्लेशकारिणाः ॥ निर्मिता बहवः पुर्यो मम बंधनहेतवः ६५७ यथा श्येनं महाकायं दुर्ग्रहं पाशकैरपि ॥ एवं मां दुर्ग्रहं सर्वास्ता अरक्षन् समंत-
तः ६५८ अहमज्ञानपाशांस्तान् कामक्रोधादिकीलकान् ॥ सपुरान् ब्रह्मविज्ञानं तु डेनैना न व्यनाशयम् ६५९ यथाग्रहे निरुद्धः स न श्येनो वज्रसमाननः ॥ अधो
भित्त्वा विनिर्गच्छेत्तद्वदेता अहं पुरः ६६० भवतामात्मविज्ञानकारणं कथितं पुरा ॥ विरक्तिर्देहपुत्रादौ यदेतद्विनिश्चितम् ६६१ मम यस्मादिदं ज्ञानं सनका-
देः प्रसादतः ॥ जातं विचारे युष्माकं समाने मरणे सति ६६२ नाहं विभेमि संसारान्न कालान्नापि मृत्युतः ॥ सर्वमेतन्मयि यतः स्थितं स्रजियथा फणी ६६३ किं
करिष्यति मे मृत्युर्मृत्योरात्मस्वरूपिणः ॥ न ह्यसावात्मनात्मानं हंतुमीष्टे कथंचन ६६४ अपि मृत्युस्तथा जन्मबाल्यं यौवनमेव वा ॥ जरावापि न मे किंचिद्दे-
हे यस्माद्विदृश्यते ६६५ अन्यस्य सुखदुःखाभ्यां नान्यो भवति तादृशः ॥ अन्यो हं देहस्तस्मात्कस्मादेतद्वेन मम ६६६

जातं तत्र मुख्यः प्रयोजकस्तु गुरोरनुग्रह इत्याह सनकादेः प्रसादत इति । प्रतिबंधापगमस्तु द्वारमित्याह मरणे सतीति । मरणकालमुपक्षयति विचारे इति । विचारोपलक्षितकाल इत्यर्थः की-
दृशो विचारे युष्माकं समाने युष्माभिः सहानुष्ठित इति यावत् भवतां प्रतिबंधवशादनुत्पत्तावपिन कारणत्वापकर्ष इति भावः ६६२ ज्ञानस्वरूपं प्रपंचयति नाहमित्यादिना । द्वितीयाद्विभयं द्विती-
यत्वं तु स्रजिकल्पितफणिनः स्रज इव मत्तः सर्वस्य न संभवति अतोऽद्वितीयोऽस्मीति भावः ६६३ अमृतोऽस्मीत्युपपादयति । किं करिष्यतीति । मृत्युर्मे ममाधेयतया संबंधि मन्निष्ठमिति यावत् किं स्व-
व्यापारजन्यफलं करिष्यति न किमपीति कीदृशस्य मे मृत्योरात्मस्वरूपिणः आत्मभूतस्य कर्मत्वे कर्मकर्तृत्वविरोधं दर्शयति नहीति । असौ मृत्युः ईदृशो भवति 'तस्य ह देवानां भूत्या ईशत आ-
सिद्धा इति वदन् विजरोऽस्मीत्यपि दर्शयति अपि मृत्युरिति । मृत्युप्रभृतिन मे किंचिदयस्मादेतत्सर्वदेहेदृश्यत इत्यन्वयः ६६५ विशोकोऽस्मीति प्रपंचयति अन्यस्येति । तादृशः सुखदुःखोपल-
क्षितशोकमोहवान् एतत्सुखादिकम् ६६६

ननुदोषाष्टकैस्तिकथंविशोकतेत्याशंक्यतस्मसाक्षिभास्यमनःप्रभृतिधर्मत्वात्तद्भासकेसाक्षिणिप्रसंगः नहिपंकमालिन्परविस्पृशतीत्याह दोषाष्टकमिति । इदंइच्छाद्वेषभयमोहभुतृणिद्राविण्मूत्र
बाधाचेत्युक्तंदोषाष्टकंमांसुखरूपकमात्मानंकथंचननस्पृशेत् तत्रहेतुगर्भमात्मविशेषणं मनआदिभ्योऽन्यमिति । तत्रेच्छाद्वेषभयमोहामनोधर्माः भुतृवैप्राणस्य निद्राईन्द्रियाणां विण्मूत्रबा
धाशरीरस्येतिमनआदिभिन्नकथंदोषाष्टकंस्पृशेदितिभावः ६६७ एतदेवनवभिःप्रपंचयन्निच्छायास्तावन्मनोधर्मतामाह मोक्षइति । मोक्षःस्वर्गः तथाइहस्थितंवैपयिकसुखं एतत्रयंयथाक्रमंसाति
कराजसंतामसंचमनएवेच्छतिअहंतुनिस्त्रैगुण्योनतदिच्छामि आप्तकाममात्मकाममकाममित्यादिश्रुतयोपिइच्छानिवेधंतीत्याशयेनात्मविशेषणमाह आनंदरूपभृदिति ६६८ द्वेषस्यापित्रिवि
धविषयस्यत्रिगुणमनोधर्मतामाह अज्ञानमिति । अन्यदैहलौकिकंप्रतिकूलवेदनीयं सज्जनापितामसस्यतथेतिनपूर्वविरोधः ६६९ आनंदरूपतापिद्वेषाभावहेतुरित्याह अनाप्तकामइति । भिन्नोभे
ददर्शी परःअभेददर्शी ६७० भयमोहयोर्मनोधर्मत्वमात्मधर्मत्वासंभवेहेतुप्रदर्शनेनस्फुटयतिभयेति । मनसोधर्मावितिशेषः नभेधर्मौ तथाचाहंनतयोर्धर्मात्यर्थादागतं तत्रचहेतुभूतेआत्मविशेषणे
इतिनहेतुसाध्ययोर्वैयधिकरण्यंभयाभावेऽद्वितीयत्वंहेतुःमोहाभावेचचिन्मात्रत्वं सर्वात्माचासौबोधःसर्वात्मबोधः एकंचतद्रूपःस्वरूपंतदेकवपुः सर्वात्मबोधएकवपुर्नस्यसतथासचासावात्माच

दोषाष्टकमिदंनित्यंनस्पृशेद्विकथंचन ॥ आत्मानंमनआदिभ्योमामन्यंसुखरूपकम् ६६७ मोक्षःस्वर्गस्तथाचान्यत्सुखजातामिहस्थितम् ॥ मनइच्छति
नाहंतदिच्छाम्यानंदरूपभृत् ६६८ अज्ञानंनरकंवापिदुःखंचान्यत्ससाधनम् ॥ मनएवहितद्वेष्टिनाहंद्वेष्टिमिकथंचन ६६९ अनाप्तकामोभिन्नोयःसद्वेष्टिनपुनः
परः ॥ अहंसर्वस्वरूपःसन्नकस्माद्वेष्टिमीहकिंचन ६७० भयमोहौचमनसोनमेस्यातांकथंचन ॥ अद्वितीयस्यसर्वात्मबोधैकवपुरात्मनः ६७१ योद्वितीयंविजा
नातिप्रतिकूलकरंतथा ॥ सएवहिजनोलोकेविमुह्यतिविभेतिच ६७२ नाहंद्वितीयंजानामिश्रुंमित्रंतथापरम् ॥ तस्यमेकेनवास्यातांभयमोहावकारणौ ७३
क्षुधातृषाचतद्वन्मेप्राणशून्यस्यकर्हिचित् ॥ मास्यातांयतएतेद्वेष्ट्येतेप्राणसंगते ७४ निद्राचमनसःक्वापिवागादोर्नित्यमेवाहि ॥ इन्द्रियादिविहीनस्यममकेन
भवेद्विसा ७५ विण्मूत्रबाधादेहस्यनाशरीरस्यकर्हिचित् ॥ अकायोह्यव्रणश्चाहंममकेनभवेद्विसा ७६ वचसांव्यवहारेणभवतामेतदीरितम् ॥ मयास्वात्मस्व
रूपंतन्नेदृशंवस्तुतःक्वचित् ६७७

तस्येतिविग्रहः अत्रमहावाक्यार्थसूचनान्निरावरणत्वंबोधितंतच्चमोहप्रयोजकतमोविरोधिइति ६७१ किंचविषादात्मकमोहस्यभयस्यचभिन्नत्वेनज्ञानेप्रतिकूलकारणत्वज्ञानंहेतुस्तच्चमयिनास्तीत्याह
योद्वितीयमितिद्व्याभ्यां । यःकश्चिद्वितीयंजानातितातमेवद्वितीयंप्रतिकूलकरंजानातीतिप्रयोजना । सएवेत्यादिस्पष्टम् ६७२ नाहमिति । अहंतुद्वितीयमेवनजानामि तस्यप्रतिकूलत्वादिज्ञाना
भावोव्यापकभेदज्ञानाभावादेवसिद्धइत्याशयेनाह शत्रुमित्यादि । परमुदासीनम् अकारणोउक्तकारणहीनौ ६७३ भुत्पिपासयोःप्राणधर्मत्वादात्मन्यसंभवमाह भुधेति । एतेक्षुधातृपेसंगतेसं
बद्धेमेप्राणशून्यस्यमास्यातांसंभवतइत्यर्थः ६७४ निद्रापाथमिप्रदर्शनपूर्वकमात्मनिव्यतिरेकमाह निद्राचेति । निद्राहिकारणेलयरूपासाचमनसःक्वापिवादास्वप्नंनपश्यतितदेवप्रासिद्धा इंद्रि
याणांतुनित्यमेवस्वप्नदर्शनेऽदर्शनेच ममत्वजस्यमनसईन्द्रियेभ्यश्चभिन्नस्यनसासंभवतीत्याह इन्द्रियादीति ६७५ अष्टमंदोषंश्रुतिसिद्धशरीरभेदवत्त्वान्निरस्यति विण्मूत्रेति ६७६ नन्वद्वितीयामृताजाज
रविशोकत्वंनिषेधमुखेनैवात्मानंकिमभिदधासिस्त्रिभ्योऽस्मभ्यंविधिमुखेनशृंगप्राहिकान्यायेनप्रदर्शयेत्याशंकांवारयन्नविषयतामाह वचसामिति । यदेतद्भवतांहितायवचसांव्यवहारेणस्वात्म
स्वरूपमीरितंतद्वस्तुतर्हदृशंदपत्ययगोचरनिर्भविषयरूपंवस्तुतोभवतीत्यन्वयः निषेधवाक्यान्यपितात्पर्यवृत्तैवबोधयंतीतिभावः ६७७

अविषयतामेव स्पुष्टयति इन्द्रियैरिति । एतदात्मतत्त्वमखिलैर्बाह्यैरिन्द्रियैश्चर्याद्यैर्गम्यं न । तथा आतरेर्मनोबुद्धिचित्ताहंकारैर्गम्यं नोति । ननु वेदांतवाक्यजन्यबुद्धिवृत्तेर्विषयो भविष्यत्येव तथा जडगोच-
रया अविद्यायाश्चेत्याशंक्याह धीवृत्तेरित्यादि । ब्रह्माकारवृत्तेऽश्रद्धास्यत्वमेव विषयत्वं तदुक्तं योगभाष्ये न च पुरुषप्रत्ययेन बुद्धिस्तत्त्वात्मना पुरुषो दृश्यते पुरुष एव तत्प्रत्ययं स्वात्मावलंबनं पश्यती-
ति विज्ञातारमरेकेन विज्ञानीयादिति परंतु बुद्धिवृत्तिस्तस्याविषयत्वस्यानुपयोगिन्यापि प्रतियोगित्वेनोपचाराद्व्यवहिते एवमविद्यायामपि बोध्यम् ६७८ विधिरूपोपदेशानामप्यार्थिकेतरव्यावृत्ति-
बोधेनैव प्रसरलाभ इत्याशयेन विधिरूपेण विशेषणद्वयमाह आनंदात्मेति । दुःखाऽनस्मासज्जडानेकविलक्षणमित्यर्थः तादृशस्वभावत्वे त्रिविधमरिच्छेदराहित्यलक्षणमद्वितीयत्वमुपक्रमोक्तं हेतुतयो-
पसंहरति देशेति । स्वरूपं वस्तु गंधोलेशः ६७९ अत इति । अतोममैतादृशज्ञानजनकत्वेन गुरुप्रदेशस्य ज्ञानं प्रतिपरिपुष्कलकारणतया निर्धारणादुदाहृतमुपदिष्टं अवशच्छंतु जानंतु एतमानं दात्मानं
न चास्माकमपि भाविप्रतिबन्धमया द्विचारे प्रवृत्तिर्दुःशका इति वाच्यम् भाविप्रतिबन्धस्यादृष्टरूपस्य दृष्टद्वारेणैव प्रतिरोधकत्वाद्वा दृष्टद्वारं तराकरोतीति न्यायात् तदभावस्तु वर्तमानप्रतिबन्धाभावेन सुज्ञानः
तदुक्तं ' न देवादंडमादाय रक्षति पशुपालवत् । यं हि रक्षितुमिच्छंति बुद्ध्या संयोजयंति तव ' इति । तस्मात्प्रतिबन्धो वर्तमानो विषयास्तत्किलक्षणः प्रज्ञामाद्यं कुतश्च विपर्ययदुराग्रह इति वर्तमानप्रतिबन्ध-

इन्द्रियैरखिलैर्गम्यं नैतद्वाह्यैस्तथातैः ॥ धीवृत्तेरुप्यविद्यायाः साक्षिभूतमवस्थितम् ७८ आनंदात्मस्वरूपं सत्प्रकाशैकस्वभावकम् ॥ देशकालस्वरूपोत्थभेदगं-
धविवर्जितम् ७९ अतो भवंतो मुनयः सनकाद्यैरुदाहृतम् ॥ विचार्य स्वयमेवैनमवगच्छंतु माचिरम् ८० अतोऽत्र भवतां मद्गन्माभूजन्मातरं क्वचित् ॥ अहं हि मम-
दृष्ट्यास्मि देहादिपरिवर्जितः ॥ अधुना भवतां दृष्ट्यागर्भेतिष्ठामि संकटे ८१ यादृगेव पुरास्माभिर्गर्भे दुःखां विचारितम् ॥ अधुना नु भवाम्येतत्तावद्वापि ततोधिकम्
८२ तथापि मम सर्वात्मबोधपूर्णेन्दुसेवया ॥ दुःसहो गर्भचंडांशुः संतापं न करोति हि ८३ एवमादिव च स्तूत्वा मुनीनां प्रत्ययाय हि ॥ वामदेवो विनिर्मम्य गर्भालोक-
मिमं ययौ ८४ सनकादिममः सोऽपि लोकद्वयगतस्पृहः ॥ आरब्धकर्मनिर्वाणं कुर्वन्बुद्धयमवर्जितः ८५ इहामुत्र च संप्राप्तान् भोगान् भुक्त्वातिनिर्मलः ॥ आरब्धकर्म-
णो नाशे त्वमृतं ब्रह्म सोऽभवत् ६८६

परिहारेण विचारयतेति भावः ६८० विचाराप्रवृत्तिरेव प्रतिबन्धलक्षणं तां परिहरत अन्यथा पुनर्जन्मप्रसंगादित्याह अतोऽत्रेति । अत्र संसारे । ननु विचारे प्रवर्तमाने परंतु तव तत्त्वविदोऽपि गर्भवासदुःखमालो-
च्य फले संशयः प्रवृत्तिप्रतिबन्धातीत्याशंक्यस्वदृष्ट्या दुःखाभावमाह अहमिति । आदिना इन्द्रियादीनां तद्वर्गं दुःखादीनां च ग्रहः ६८१ प्रारब्धत्वात् तात्प्रतिभासनाश इत्यादि श्रुतेः प्रारब्धत्वेन भासमानत्वे-
पि बाधितत्वेन स्वप्रदुःखवन्नव्यामोहकत्वमित्याह यादृगेवेति द्वाभ्यां । अस्माभिः सनकादिशिष्यैर्मिलितैः ६८२ तथापीति । सर्वात्मबोध एव पूर्णेन्दुस्तस्य सेवया गर्भे एव चंडांशुर्ग्रीष्ममभ्यान्हाकः
६८३ स एवमित्यादिसमभवदित्यंतं वाक्यं ज्ञानस्याव्यभिचारिफलत्वाद्दामदेवेन तत्फलं लब्धमित्यर्थं कव्याचष्ट एवमादीति त्रिभिः । प्रत्ययो विश्वासः श्रद्धातिशयरूपः गर्भान्निष्क्रम्येति संबंधः इदं प्र-
त्यक्षगमसिद्धं भूमृत्तिसत्यलोकान्तं ययौ तत्र विचचार ६८४ सनकादीति । जीवन्मुक्तः लोकद्वयाद्गतानि वृत्तात्स्पृहच्छास्यस्य स तथा निर्वाणमंतम् ६८५ इहेति । इहमानुषेऽमुत्र स्वर्गेऽतिनिर्मलः
यस्योत्कर्ष इति सूचने प्रवृत्तिविशेषकरत्वं लोभेन जीवन्मुक्तिपरतयापि न्याय्यात् तमित्यविरोधः ६८६

एवमैतरेषां च मंत्राख्यायपञ्चन्याख्यातुं शिष्टाधिकारिणां विचारे प्रवर्तकं वामदेवे फलदर्शने नाधिकारिणामुत्कर्षातिशयवैराग्यदादृष्टैश्च वर्णयति वामदेवस्येत्यादिसप्तदशभिः । निम्नगानि शाखा

एवमेतरेषां च मंत्राणां व्याख्याय प्रवृत्त्या तां शिष्टाधिकारिणां विचारे प्रवर्तकं वामदेवफलदर्शने नाधिकारिणामुत्कंठातिशयवैराग्यदादयै च वर्णयति वामदेवस्येत्यादिसप्तदशभिः । विस्मयाविष्टा आश्चर्यदर्शनेन द्रुतचित्ता अब्रुवन् परस्परमिति शेषः ६८७ तेषां वाक्यान् युक्तं सा सूचकानि निबध्नाति अहो इत्यादिना । तत्र दृष्टांतः पंकमग्रोऽसमूहात् पुण्यविशेषेणैको विर्गच्छन् गौरित्याह गोभ्य इति ६८८ दृष्टांतांतराणि दर्शयति पाशैरित्यादिष्वभिः । तथानोऽस्मान् हित्वा वामदेवो गत इति ६८९ यथेति । राष्ट्रादीनां भंगेषु लपद्बेषु प्रसक्तेषु आदिपदेन नगरादिग्रहः स्वबंधूनमोहेन राष्ट्रादीनत्यजत् परिहायनिःस्नेहो गच्छति पथातथा वामदेवो गत इति ६९० यद्वादिति । प्राथेपुगच्छत्सुकश्चिदन्यतमः निर्धिभूमिगतं धनम् ६९१ गुरुशुश्रूषण इति । गुरुशुश्रूषणे प्रवृत्तानां बहूनां मध्ये कश्चिदेव विद्यां प्राप्नोति तथास्माकमयं वामदेवः अतः स एव पुमान् पुरुषो वयं तु फलालाभात् क्लीबनिभा इति भावः ६९२ मंत्रादीनामिति । बहुपुजपादौ प्रवृत्तेषु एकस्यान्यतमस्य महात्मनो वामदेवस्य ६९३ मृगाणामिति मृगयुवातेन व्याधसमूहेन वृत्तानां सर्वतो निरुद्धानां मध्यात् कश्चिदेव याति क्षेमेणेति शेषः ६९४ अहो इति । अत्र सर्वसामग्रीसंपन्ने पिलोके स्थितानामिति शेषः ६९५ तस्य भ्रमर्भसं वटे स्थितस्याप्यस्मद्बोधनप्रवृत्तौ करुणैव प्रयोजिकानस्नेह इत्याहुः अस्मानिति । स्नेहेन चेदुपदेशे प्रवृत्तिः स्यात्तर्हि बहिर्गत्वा बंधूनप्युपदिशेदिति तत्काले अस्मदुपदेशे प्रयोजनं तु विचारितव्यं

वामदेवस्य वचनं गर्भस्थस्य महात्मनः ॥ श्रुत्वा ते विस्मयाविष्टा अब्रुवन् अधिकारिणः ६८७ अहो अयं वामदेवो निर्गतोऽस्मत्समूहतः ॥ गोभ्यः पंके निमग्रेभ्यो यथा गौः पुण्यकर्मतः ६८८ पाशैर्वापि निबद्धेभ्यः पक्षिभ्यः कचिदंडजः ॥ यथा प्रयाति तान् हित्वा वामदेवस्तथाहिनः ॥ कामक्रोधादिभिर्बद्धान् हित्वा सर्वान् गतो धुना ६८९ यथाराष्ट्रादिभंगेषु स्वबंधूनपरिहाय हि ॥ निःस्नेहो याति मनुजस्तद्वदेव गतो धुना ६९० यद्वा तपां थेषु गच्छत्सु निर्धिं कश्चिदवाप्नुयात् ॥ वामदेवस्तथास्मा सुलब्धवान् स्वात्मबोधनम् ६९१ गुरुशुश्रूषणे यद्बहूनां कश्चिदेव हि ॥ प्राप्नोति महतीं विद्यां तथास्माकमयं पुमान् ६९२ मंत्रादीनां यथा सिद्धिर्बहुष्वेकस्य जायते ॥ अस्मद्विचारजा सिद्धिस्तथाजाता महात्मनः ९३ मृगाणां मृगयुवातेन वृत्तानां कश्चिदेव हि ॥ याति तद्ब्रह्मामदेवो गतोऽस्माकं च दुःखिनाम् ९४ अहो अस्य महत्पुण्यं वामदेवस्य धीमतः ॥ गर्भस्थितस्य यज्ज्ञानं जातं नास्माकमत्र हि ९५ अस्मान् गर्भस्थितो वाक्यमुक्तवान्न बहिर्गतः ॥ तेन मन्यामहे नास्य स्नेहः किंतु कृपैव हि ६९६ बंधून् सर्वानुपेक्ष्या सौ पितरं मातरं तथा ॥ जातमात्रो गतः कापि जडो न तपि शाचव ६९७ अहो वयं व्यतिक्रान्तकालाः किंचिदबोधनाः ॥ हितं स्वेभ्यो यतो नात्मविज्ञानमिह साधितम् ६९८ दुःखानि विविधान्यत्र भुक्तानि शतशोपि हि ॥ अस्माभिः स्वर्गलोकेऽपि सुखं नैवाऽऽप्तमण्वपि ६९९

दुःखसंवाहो ज्ञानबलेन दुःखस्य सुसहता बोधनं चेति करुणयैव तस्य प्रवृत्तिरिति भावः ६९६ स्नेहाभावं स्फुटयति बंधूनि ॥ यतोऽसौ वामदेवो जातमात्र एव कापि बंधुलक्षितदेशगतः तेन नास्य स्नेह इत्यनुपगमः । किं कृत्वा बंधूनि त्यादि । बध्नंति स्नेहेनेति बंधवः ब्राह्मणपरिव्राजकन्यायेन पित्रोः पृथङ्देशः । अलक्षितगमने दृष्टांतो जड इत्यादि । द्वंद्वः कर्मधारयो वा ६९७ अत्र तत्त्वज्ञानाऽऽपदीप्यादि निर्वेदः स्वावमाननमित्युक्तलक्षणो निर्वेद उत्कंठापरिपोषितः प्रतिपिपादयिषितस्तद्धेतुरीर्ष्या पूर्वदर्शिततत्स्वरूपं स्वावमानं दर्शयति अहो इत्यादिना । अहो वयं किंचित्स्मक्रीव बद्धवमानपाशं स्मयतो व्यतिक्रान्तकालाः व्यर्थं गतसमयाः एतत्कुत आहुरबोधना इति । नंधादित्वा लब्धः अज्ञा इत्यर्थः अनुस्वर्गादिसाधनविदां कथमज्ञत्वं मुख्यस्वहिताज्ञानादित्याहुः हितमित्यादि । यतः स्वेभ्यो हितमात्मज्ञानरूपं साधितमित्यन्वयः स्वेभ्य इति पदमात्मवाचकं हितपदयोगेन प्रपञ्चयैचतुर्थ्यतम् ६९८ ननु तत्त्वज्ञानं हिततममिति वक्तव्यमिति चेत्स्यादेवं यदि विवेकिदृष्ट्या हितपदमयोगार्हं स्वर्गादिकं स्यात्तस्य तु दुःखं तैव दुःखमेव सर्वविवेकिन इति भयवत्पतंजल्युक्तेरित्याशयेनाहुः दुःखानीति । अत्र संसारे स्वर्गलोकेऽपि अण्वपि सुखं न लब्धमिति ६९९

स्वर्गस्य सन्निपातज्वरसाम्यं दोषत्रयवत्तया आहुः तत्रेति । सातिशयत्वपारस्तेष्वपतनानिर्हर्षाभयशोके हेतुतया त्रयोदोषाः ७०० स्वात्मावमाननरूपो निर्वेदो लोके द्विधा दृष्टः मया हिता किं नाचरितमित्येकः असाधुव्यर्थानिष्ठजनकान्यतरत्किमाचरितमित्याकारोऽपरस्तत्रायत्तक्तो द्वितीयमाह भूमेरित्यादित्रिभिः । भूमेः भूमिलोके विहाय स्वर्गसंचरामो गच्छामस्ततः स्वर्गाद्भूमिततः पुनस्तं स्वर्गं किंचिदुपकृतोदयेन रकमित्युपर्यधः संचरामः । पारावतसमाः कपोतसमाः अत्र कपोतो भ्रमणां शोभतेऽतः कपोतभ्रमणस्य दृष्टर्षजनकत्वेऽप्यस्मद्भ्रमणस्य महात्मनां शोके हेतुत्वेन व्यतिरेकस्यापि विवक्षितत्वादिति ७०१ दार्ष्टान्तिके योजयति यथेति । नभस्थः आकाशगतः स पारावतः पतेत्तु गच्छेत् ७०२ दार्ष्टान्तिके योजयति एवमिति । अत्र पारावतो समाः विषयाः देवादिस्थावरांतं शरीराणि पतनकर्मदेशसमानि साम्योपपादको धर्मो दुःखेत्यादिनोक्तः कपोतं प्रत्यपि भूम्यादंस्तथात्वात् ७०३ एवमात्मविचारश्रद्धातिशयप्रयोजकं वैराग्यमुपवर्ण्य विचारारंभप्रतिपादकं कोयमित्यादि उपसमृद्धयंतं व्याचष्टे एवमिति द्वाभ्यां । विचार्य वैराग्योपयोगिनं विचारं कृत्वा उत्पन्नवैराग्याः गुरुत्तरे गुरुभिः सनकाद्यैर्देवतउत्तरे उपदेशे जातश्रद्धाश्च संतः आत्मबोधिनो मीमांसाविचारं कुरिति ७०४ श्रद्धाप्रयुक्तगुरुवाक्यस्मरणानुकूलचिंतामभिनयति कोयमिति । एवं चिंतायां कृतायां तेषां वाक्यस्मृतिर्जातेति ध्वन्यते ७० उपदेशे स्मृते च तत्प्रदर्शितैर्द्वौ भावौ स्मृतौ उपलभ्य

तत्रैश्वर्यसातिशयं देवानां वशवर्तिता ॥ पतनंचतुर्था स्वर्गे ह्यचिकित्स्यान्निदोषता ७०० भूमेः स्वर्गततो भूमिं पुनस्तं नरकं काचित् ॥ उपर्यधः संचरामः पारावतसमावयम् ७०१ यथा पारावर्ताद्वह्निनभःस्थः स भुवंपतेत् ॥ भूमिष्ठश्च नभः कापि दिशोऽपि च दिगंतरम् ७०२ एवं विषयदृष्टान्तां वयमुच्चावचानि च ॥ शरीराणि हि संप्राप्ताहुः खशोककराणि हि ७०३ एवं विचार्य ते सर्वे मीमांसामात्मबोधिनीम् ॥ चकुरुत्पन्नवैराग्या जातश्रद्धा गुरुत्तरे ७०४ कोयमात्मा हि जश्रेष्ठाय वयं ज्ञातुमुद्यताः ॥ गुरुभिश्चोपदिष्टाः स्मो वामदेवेन चाधुना ७०५ देहोयं सेंद्रियग्राम एकस्तावत्प्रतीयते ॥ शास्त्रतश्चापरः कश्चित्को न योरात्मशब्दभाक् ७०६ देहस्य नात्मता युक्ता जनिमृत्यादियोगतः ॥ घटवत्स्वात्मनस्तत्त्वेकः कुर्यादुद्यमं नरः ७ जातस्य हि ध्रुवो नाशो नष्टस्यास्ति न किंचन ॥ पुण्यं वा पातकं वापि व्यर्थं वेदोदितं ततः ८ अपि देहस्य नैक्यं हि दृश्यते बालवृद्धयोः ॥ ततो लोकेऽपि कर्मस्याद्वयार्थं यत्क्रियतेऽधुना ९ न ह्यन्यः कुरुते कर्मफलमन्यश्च विदति ॥ विना स्वाम्यादिसंबंधं न चासौ बालवृद्धयोः ७१०

तोपलंभकरणताभ्यां प्रसिद्धो जडो भावः कार्यकरणात्मैकः उपलब्ध्या च द्वितीयो यस्य मूर्द्धद्वारेण प्रवेश उक्तः तयोः कआत्मेत्यर्थकं कतर इत्यादिषडक्षरं वाक्यं व्याचष्टे देह इति । इन्द्रियाणामांतरन्नाह्यकरणानां ग्रामेण समूहेन सहितो यं देहः संघात एकः प्रतीयते किमयमात्मा किं वा शास्त्रतोयः सम्पत्प्रतीयते उपलब्ध्या स विदितं नाद्वयरूपोऽपरो भावः स आत्मेत्यर्थः ७०६ तत्र प्रथमकोटिघटकदेहस्यानात्मता स्फुटयति देहस्येत्याद्यष्टभिः । देहो नात्मा जन्मादिमत्त्वात् घटवदिति पादत्रयार्थः । विपक्षे कृतनाशकृताभ्यां गमसंगलक्षणं तर्कमाह स्वात्मन इति । स्वात्मनस्तत्त्वे देहरूपत्वेऽद्यमवेदार्थां नुष्ठानमोचरं को नरः कुर्यात् आमुष्मिकफलभोक्तुरभावादिति भावः ७०७ चतुर्थपादार्थं स्फुटयति जातस्येति त्रिभिः स्पष्टम् ७०८ न केवलं शास्त्रोक्तकर्मणामेव वैयर्थ्यरूपो दोषः किंतु लौकिककर्मणामपि तत्रापि बालादिकृताध्ययनादिफलस्य युववृद्धाभ्यां भोगायोग्यत्वादवस्थाभेदेन शरीरात्मनो भिन्नत्वादित्याह अपि देहस्येति । स्पष्टम् ७०९ व्यर्थत्वं स्पष्टयति नहीति । अन्यकृतफलमप्यन्योभुंक्त्येव यथा सेवककृतयुद्धफलं राजा यथा वापि पितृकृतवैश्वानरेऽपि फलं पुत्रः पुत्रकृतगयाश्राद्धफलं च पिता परंतु तत्र स्वाभित्वपुत्रत्वपितृत्वाद्यन्यतरः संबंधः प्रयोजक इह तु सोऽपि नास्तीत्याह विनेति ७१०

किंच देहस्यात्मत्वे बालवृद्धात्मैक्यानुसंधानं न स्यात् भिन्नयोस्तथानुभवादित्याह अपि देहात्मतायामिति द्वाभ्यां । अग्रमुत्तरार्द्धोक्तः ७११ भेद इति स्नेहस्यापितथानुभवानुपपादकत्वसूच-
नाय पितृपुत्रदृष्टांतः एतेन बालवृद्धौ न स्मरेत् अन्यदृष्टस्यान्येन स्मरणायोगादतिप्रसंगोपि सूचितः ७१२ देहस्यानात्मतायामनुमानांतरमाह अपि देहो जड इति । देहो नात्मा जडत्वात् घट-
वत् विपक्षे दोषमाह साम्येपीति । जडत्वेन घटसाम्येऽपि यदि देहस्य चैतन्यमिष्यते तर्हि घटस्यापितत्स्यादित्यर्थः ७१३ नन्विन्द्रियाधारतदेहस्य घटाद्विशेषस्ततो देह एव चेतनो न घट इति चेन्न घटस्यापि
विषयत्वे नैन्द्रियाधाररूपाद्याधारत्वे नैन्द्रियाधारत्वात् परंपरयाधारोप्याधार एव अन्यथा पर्यकेशयानः प्राप्तादेशे ते इति न व्यवहिषेतेत्याशयेन परमतानुवादपूर्वकं निराचष्टे इद्विषेति । आसनानां
चैलाजिनकुशानां समाधारः स्थंडिलरूपः आसनादिः आसनेष्वादिः प्रथमगण्यः किं न किंतु आसनमेव समेशु चोशकं रावद्विवालुकाविवर्जिते इत्यादि श्रुतौ देशस्यापि तथात्वबोधनात् तथैन्द्रियाणां विष-
यतयाधारभूतरूपाद्याधारो घटोऽपि कथं नैन्द्रियाधारस्तथा च तस्यापि चैतन्यापत्तिरिति भावः ७१४ किंचैन्द्रियाधारतया देहस्य चैतन्यं प्रत्याशातदा भवेद्यदि ईन्द्रियाणां चैतन्यं विकल्पं सहेतुतदेव तु नास्ति त-
था हि किमेकैकमिन्द्रियं चक्षुराद्यन्यतरचेतनं किंवा ते पांसुमुदायः तत्र नाद्य इत्याह अपीन्द्रियाणामिति । यदि चक्षुरेव प्रत्येकपदेन गृह्यते तदांधस्य किमपि ज्ञानं न स्यात् न च तथा दृश्यते एवं बधिरादाव-

अपि देहात्मतायां स्यान्नायं बोधः कथंचन ॥ यो हं बालः पुरा वृद्धः स एवास्म्यधुना स्थितः ७११ भेदः प्रत्यक्षतो यस्माद् दृश्यते बालवृद्धयोः ॥ भिन्नयोरेकताज्ञानं
न यथा पितृपुत्रयोः ७१२ अपि देहो जडो न स्याच्चेतनो घटवत्सदा ॥ साम्येऽपि यदि चैतन्यं देहस्य न घटस्य किम् ७१३ इन्द्रियाधारतानास्ति घटस्येति मतं यदि ॥
आसनानां समाधार आसनादिस्तथान किम् ७१४ अपीन्द्रियाणां चैतन्यं प्रत्येकं न हि दृश्यते ॥ अंधादीनां यतो ज्ञानं शब्दादौ विद्यते स्फुटम् ७१५ रूपाज्ञानं च
नास्त्यत्र शब्दादेरूपबोधनात् ॥ एवमोष्ठादिचलनाच्छब्दज्ञानं च जायते ७१६ अपीन्द्रियाणामात्मत्वे प्रत्येकं नात्मता भवेत् ॥ प्रधानगुणभावो यसमानां नोप-
पद्यते ७१७ सर्वेषामात्मता चेत्स्यादेकस्मिन् हि ज्ञते सति ॥ निरात्मकमिदं देहं भवेन्नैवं च दृश्यते ७१८ न चावशिष्टान्यात्मानो ग्रामेयद्वन्महाजनाः ॥ पूर्ववद्विषयावा-
प्तिर्भवेन्नासौ हि दृश्यते ७१९

पिबोध्यमिति न्यभिचारमाह अंधादीनामिति ७१५ न च रूपज्ञानमंधस्यानास्तीति वाच्यम् शब्दस्वरूपस्यैव रूपत्वात् अन्यथा प्रपंचबहिर्भावापात इत्यर्थं स्यनामरूपक्रियाः किं स्युरित्यादिना प्रप-
चितत्वादित्याह रूपाज्ञानमिति । एवं श्रोत्रादिकं विनापि ज्ञानं दृश्यते इति सोदाहरणमाह एवमिति । आदिपदेन पृष्ठसंयुक्तकरस्याक्षरलेखकस्य ग्रहः ७१६ किंच चक्षुरादेरन्यतरस्य चेतनत्वेत-
स्यैव प्रधानत्वं वाच्यं स्यात्तु न यत्कुंशक्यं विनिगमनाविरहादित्याह अपीन्द्रियाणामिति ७१७ समुदाय ईन्द्रियाणामात्मेति पक्षमनूय निरस्यति सर्वेषामिति । यथा सहस्रतंतुकपटादेकतंतवपाये
सहस्रतंतुकपटो नश्यतीति नैपायिकामन्यते तथैकेन्द्रियापायेतत्समुदायरूप आत्मानमृष्टति देहस्य निरात्मकत्वापत्तिरित्यर्थः देहशब्दः क्लीबोपि 'देहः क्लीबपुंसीः' इत्यमरोक्तेः ७१८ ननु यथा
ग्रामे प्रधानपुरुषाये संति ते पुंमृते पुं प्रधानपुरुषतावशिष्टेषु तिष्ठति तद्वदप्येकैन्द्रियनाशेऽवशिष्टेष्विन्द्रियेष्वनात्मता स्यादित्याशंक्य दृष्टांते पूर्ववद्वचनहारो दृश्यते इह तु पूर्ववद्विषयदर्शनरूपव्यवहाराभावात् नैव
मित्याह नचेति । यद्वद्ग्रामे मृतेभ्योऽवशिष्टा महाजनाः प्रधानपुरुषाव्यवहिते तद्वद्वशिष्टानि ईन्द्रियाण्यात्मान इति न च वाच्यं तथा सति पूर्ववद्विषयावाप्तिः स्यादसौ तु न दृश्यते इत्यन्वयः ७१९

दृष्टान्ततु पूर्ववद्वचनहारोदृश्यत इत्याह नहोति - १ विषयो विवादविषयस्तस्यावाप्तिर्निर्णयायोपस्थितिस्तस्याहानिर्नेहिदृश्यते प्रत्युत विपरितंकचिन्मथानपुरुषाणां शिष्टतार्थिभ्योऽपि अधिक्यग्रामांतरविषयेष्वपि निर्णयरूपमिह दृष्टान्तदृश्यते ७२० ननु दृष्टान्तकुत्रचिद्धानिरपि दृश्यत इति चेत्तर्ह्यत्रापितत्साम्याभ्युपगमे केषां चिद्वानां दर्शनापत्तिरित्याह एवमिति । कुत्रचिद्धानिर्दृष्टाचेत्तथाप्यसौव्यवहारहानिर्नियतायतो न दृष्टात एव तवनेष्टव्यवस्थासाधिका कचिद्वैरूपज्ञानापत्तेरित्यर्थः ७२१ इन्द्रियेभ्यः पृथगात्मस्वीकारे तु व्यवस्थोपपद्यते इत्याह इन्द्रियेभ्य इति । त्रानिस्वीकृत्यानि इन्द्रियाणिसाधनानि विषयदर्शनापकरणानियस्यात्मनः संतथा तस्मिन् आत्मनि अदर्शनविषयाणामिति शेषः ७२२ उपकरणनाशोपकरणवतस्तदुपकरणभिन्नत्वेन तदुपकरणनाशेनाविनश्यतदुपकरणसाध्यक्रियाभावोदृष्ट इत्युदाहरति नहीति । प्रदीपे विलोकनोपकरणेन ह्येव क्षुब्धमानपरः पुमान् मण्यादिकं न विलोकयति न सम्यक्पश्यति न च पुंसोपि नाशः प्रदीपभिन्नत्वादित्याह विनाशेन विवर्जित इति ७२३ नन्वस्तु तर्हि प्रदीपसाम्यमिन्द्रियाणां तदुपकार्योदेह एव चात्मेत्याशंक्यतवमते प्रदीपविनाशे प्रदीपांतरवच्छुन शेषक्षुरंतरं संपाद्येत न चादृष्टरूपकारणवैकल्यात्तथानाशक्यते इति वाच्यं भवन्मतेऽदृष्टकारणजन्मांतराभावादित्युत्तरश्लोकेन वक्तुमास्तिकमते प्रदीपबंदुपादानेन संभवति अदृष्टांतरं त्र्याभ्युपगमादित्याह नचेति । परं विद्यमानेभ्यो भिन्नपूर्वपरदेहत्यागोपादानयोर्मध्ये मूर्च्छाभ्युपगमा

नहो कस्मिन्मृते ग्रामे विषयावाप्तिसंक्षयः ॥ प्रत्युत कचिदाधिक्यं विषयेष्विह दृश्यते ७२० हानिश्चेत्कुत्रचिद्दृष्टानैवासौ नियतायतः ॥ एवमंधेपिकस्मान्न रूपसाक्षात्क्रिया कचिद् ७२१ इन्द्रियेभ्यः परश्चेत्स्यादात्मास्वेन्द्रियसाधनः ॥ करणानामभावाद्भियुक्तं तस्मिन्नदर्शनम् ७२२ नहि प्रदीपेन ह्येस्मिंश्चक्षुष्मानपरः पुमान् ॥ विलोकयति मण्यादिविनाशेन विवर्जितः ७२३ न च प्रदीपवच्छक्यमिन्द्रियं हि परं दृष्टमिः ॥ आदातुं कर्मवशगैः शरीरांतरचारिभिः ७२४ येषां तु न भवेदात्मा शरीरादपरो नृणाम् ॥ इन्द्रियांतरमादातुं शक्यं तैर्हि प्रदीपवत् ७२५ ग्रामे यद्वन्मृते तस्मिन् समर्थे हि महाजनाः ॥ समर्थमपरंतस्य कार्य आददते क्षणात् ७२६ यथा प्रजाश्वराजानं पूर्वास्मिन् हि मृते सति ॥ स्वीकुर्युपरंतद्वर्दिन्द्रियाणां द्रियांतरम् ७२७ ऐकमत्यं न चेत्तेषां क्रियाकाचिन्नसिद्धयति ॥ ग्रामादौ न भवेत्कार्यमैकमत्यं विना कचिद् ७२८ इन्द्रियाणां न चैतन्यं तेन संभाव्यते कचिद् ॥ किंतु व्यापारमात्रं हि रूपादीन् प्रतिदृश्यते ७२९ चेतनाधारता तेन देहस्यास्तितनकाचन ॥ ततो घटस्य देहस्य वैषम्यं केन ते भवेत् ७३० न जायते तत्र चैतन्यं भूतपंचकमेलनात् ॥ घटेपि मिलितं ह्येतत्कस्मात्तत्र न जायते ७३१

दपि नेयमापत्तिरास्तिकमते इति सूचयति शरीरेति ७२४ येषामिति । येषां चार्वाकाणां मते इति शेषः ७२५ न केवलमयदेहात्मवादे एव प्रसंगः किंतु इन्द्रियात्मवादेऽपि जन्माभावेनादृष्टकारणनैरेपेक्ष्यादिनष्टशिष्टेन्द्रियैस्तादृशस्य संपादनापत्तेरिति सदृष्टांतमाह ग्राम इति द्वाभ्याम् ७२६ यथेति । स्पष्टम् २२७ नन्विन्द्रियाणिकुर्युरेवैव्ययैकमत्यं स्यादिति चेत्तर्हि भिन्नात्मनामिन्द्रियाणामैकमत्याभावे दर्शनादिक्रियापिनस्यादिति सदृष्टांतमाह ऐकमत्यमिति । ऐकमत्यं समानमिति श्रवः ७२८ फलितमाह इन्द्रियाणामिति । तेनेष्टानुपपत्त्यनिष्टप्रसंगरूपतर्केण संभाव्यते बुद्धावारोहयितुं शक्यते किंतु रूपादीन् प्रतिन्द्रियाणां व्यापार एव दृश्यते प्रकाशकत्वं तु कस्यचिद्व्यस्येव तेनैतानि करणान्येव नत्वात्मान इति ७२९ तथा च चेतनाधारत्वेन देहस्य घटादिशेषोक्तो निरस्त इत्याह चेतनेति । तेन शरीराधिकरणकानामिन्द्रियाणां चेतनत्वाभावोपपादनेन ७३० ननु यथा गृहदधिसंयोगेपीनस्य नाशशक्तिरभिव्यज्यते यथा च तांबूलखादिरादिभ्युत्तरागशक्तिरेवं भूतसमुदाये शरीरे ज्ञानशक्तिः सैव च घटादिशेष इत्याशंक्य घटेऽपि तथाभावात् नैवं संक्षयमित्याह न जायत इति । एतत्तत्र पंचकं न जायते चेतन्यमिति शेषः ७३१

घटेवाय्वाभावमाशंक्यनिराचष्टे नचेति । घटेवायोरभावोस्तीतिनवाच्यं यतःसर्वत्रनभसिवायवःस्तिमिताःसंतितच्चनभोघटेप्यस्तीत्यन्वयः स्तिमिताआर्द्रचूर्णवत्परस्परमिलितावयवाः अत एवशब्दनित्यत्ववादिनोमीमांसकाआहुः वक्तृमुखोद्गताहिवायवीयाःसंयोगविभागाःप्रसरंतःस्तिमितवाय्वपसारणेनशब्दव्यंजयंतितदभावात्सतोपिशब्दस्याग्रहणमिति नभस्वानितिनामापिवायो राकाशेननित्ययोगमाख्यातिअनुभूयतेचव्यजनचालनेनघनीभावापचयइति ७३२ प्रत्यक्षमात्रप्रमाणवादिनंप्रतिप्रत्यक्षविरोधमप्युदाहरति अपिसंयोगतइति । घटेतथामृतेदेहेवायोःसंयोगतो पित्यजनादिनाविहिताचेतनाज्ञानेनदृश्यतेतस्मादेतद्भूतमिलनेनचेतन्यलाभपरमीरितंत्वद्वचनंयत्किंचित्तच्छमित्यर्थः तस्माच्छरीरस्यनमुख्यात्मतेतिसिद्धम् ७३३ इंद्रियाणांचैतन्याभावप्रतिपा दनफलंचशरीरस्यतदाधारतयागौणात्मतानिरासः. इंद्रियाणांचमुख्यात्मतानिरासइत्याह चेतनानामिति । समाधारातधारणातृतस्येदहस्यगौणीआत्मतामताचेत्साधिदुर्लभायतइंद्रियाणानंचै तन्यमंततेपुण्ड्रियेष्वपिसात्मतानभवेदिति ७३४ चार्वाकाश्चतुर्विधाःदेहेंद्रियमनःप्राणात्मवादभेदात्तत्राद्योनिरस्तौ तृतीयमतेचमनःपदेनमनोनिवासोहृदयदेशोविवक्षितःप्रत्यक्षमात्रप्रमाणक त्वादितितनिरस्यति हृदयइति । हृदयदेशोऽनात्मासंरूपत्वात्मृतशरीरवदितिप्रयोगः ७३५ प्राणात्मवादिनंप्रत्याह प्राणोपीति । नन्वदर्शनेनमृत्युप्रयोजकत्वमात्मलक्षणमितिचेन्न अ दर्शनेहिप्रत्यक्षमात्रप्रमाणकेनप्रत्यक्षाविषयत्वमेववाच्यं तथाचस्थावरप्राणेव्याप्तिरित्याह प्राणस्येति । प्राणस्यादर्शनाच्छृणांमृत्युनियतोभवेदितिप्राणात्मत्वोपपादनायवाच्यं यतःस्थावरा

नचवायोरभावोस्तिस्तिमितावायवोयतः ॥ संतिसर्वत्रनभसितन्नभोस्तिघटेपिहि ७३२ अपिसंयोगतोवायोर्दृश्यतेनचचेतना ॥ घटेमृतेतथादेहेतस्माद्यत्किंचि दीरितम् ७३३ चेतनानांसमाधाराद्गौणीतस्यात्मतामता ॥ इंद्रियाणानंचैतन्यनातस्तेष्वपिसाभवेत् ७३४ हृदयेयद्यपिज्ञानंदृश्यतेसर्वदेहिनाम् ॥ तथापिदे हवत्तस्यनात्मतामांसरूपतः ७३५ प्राणोपिनभवेदात्मावायुत्वाद्वाह्यवायुवत् ॥ प्राणस्यादर्शनान्नैवमृत्युःस्यान्नियतोवृणाम् ७३६ स्थावराणांभवेन्मृत्युर्नतस्या दर्शनेकचित् ॥ जंगमेष्वपिमूर्च्छादौप्राणःकापिनलभ्यते ॥ श्रियंतेनैवतेतत्रप्राणोनात्माभवेत्ततः ७३७ निर्गमाद्यस्यमृत्युःस्यात्सआत्मेतिवृथावचः ॥ अपिनिर्ग मतोवन्हेर्भृत्युर्देहोदेहिनाम् ॥ भवतानात्मतातस्यप्राणआत्मेतिवादिनाम् ७३८ निर्गमोहियथास्पर्शात्प्राणस्येहानुमीयते ॥ तथाग्रेरपिसंस्पर्शाच्छीतलादनु मीयते ७३९ अग्निप्राणौनचस्यातामात्मानेकात्मताभवेत् ॥ तथात्वेसाचनोयुक्ताप्रत्यभिज्ञाद्यभावतः ७४०

प्रांतस्यप्राणस्यादर्शनेपिकचिन्मृत्युर्नदृष्टइति ७३६ जंगमप्राणेपिएतलक्षणस्यनानुगमइत्याह जंगमेष्वपीति । तेजंगमाः तत्रमूर्च्छादौ ततःउक्तलक्षणस्याप्यनुपपत्तेः ७३७ अथनिर्गमेण मृत्युप्रयोजकत्वमित्यस्तुलक्षणमितिचेन्न तथापिजठराग्नौव्यभिचारादित्याह निर्गमादिति । वन्हेरपिनिर्गमइत्यन्वयः नचेष्टापत्तिः प्रतिज्ञाहान्यापत्तेरित्याह भवतामित्यादिना । तस्यवद्वेः ७३८ नचप्राणनिर्गमःप्रत्यक्षत्वेनविशेषयितुंशक्यः अनुमेयतयावह्निनिर्गमेनसमत्वादित्याह निर्गमोहीति । यथाप्राणस्यनिर्गमोऽस्पर्शांजासिकाद्यप्रभृतहस्तादिनास्पर्शाभावज्ञानादनुमीयते तथाग्रेरपिनिर्गमःशीतलात्स्पर्शादनुमीयतेइति । प्रयोगस्त्वेवं एतच्छरीरात्प्राणोनिष्क्रांतः योग्यत्वेसनुपलभ्यमानस्पर्शकत्वात् व्यतिरेकेजीवत्प्राणवत् इदंशरीरनिष्क्रांताग्निकं शीतलस्पर् शकत्वात् व्यतिरेकेजीवच्छरीरवत् ७३९ अग्निप्राणसमुदायोऽस्त्वात्मेत्याशंक्यनिराचष्टे अग्निप्राणोद्गोसमुदायभावेनैकआत्मानचस्यात् समुदायदुर्निरूपतायाःप्रपंचितत्वात् किंतुतथात्वेतथाभा वांगीकारेऽनेकात्मताआत्मनोद्विष्यस्यात् नचेष्टापत्तिरित्याह साचेत्यादिना । साऽनेकात्मतानयोग्या प्रत्यभिज्ञाद्यभावापातात् 'नाय्यदहंस्मरत्यन्यः'इतिन्यायात् आदिपदेनयएवाहमद्रा क्षंसएवस्पृशामीत्याद्यनुसंधानंशकते ७४०

किंच निर्गमेन मृत्युप्रयोजकत्वं लक्षणं रुधिरं इति व्याप्तमित्याह अपि मृत्युरिति द्वाभ्यां । तव प्राणवत्सोरात्मत्ववादिनस्तस्य रुधिरस्यात्मतावेति ७४१ रुधिरस्येति । एवं सति उक्तलक्षणांगी-
कारे सति तव मेतु रुधिरस्यात्मत्वं समापते तत्प्रसज्येत न च तस्यात्मत्वेन संग्रहः कर्तुं शक्यस्तद्दिनापि कचिज्जीवनदर्शनादित्याह प्राणिन इति । दोषेण रुधिरस्योपहेतुत्वाद्दुष्टाविकृतिर्न ता अरुधिरा अपि जीवन्तिक-
चिद्देशे काले वा यथा मृच्छिताद्याः यथा वा हिरण्यकशिपुस्तपस्यन्नस्थिशेषः ७४२ किंच प्राणाग्निरुधिराणां त्रयाणामनात्मत्वं जडत्वेन प्रसाध्यं न च जडत्वं स्वरूपा सिद्धं शरीराद्बहिःस्थितानां प्राणा-
दीनां जाड्यस्य स्पष्टत्वादित्याह प्राणेति ७४३ अथांतःकरणमात्मानात्मत्वाभ्यां विचारयति मन इति । चत्वारोऽन्तःकरणभेदानात्माऽऽत्मबहुत्वापातात् बहुत्वांगीकारे च पूर्वोक्तप्रत्यभि-
ज्ञाद्यनुपत्त्यापत्तिरिति ७४४ ननु मन आद्यन्यतमस्यात्मत्वमस्त्वित्याशंकां निराकुर्वन् येन वापश्यतीत्यादिवाक्यस्य भाष्योक्तार्थहेतुतयाह एकैकश इति । एतेषां मन आदीनामेकैकस्यान्यतमस्या-
पिज्ञेत्वात्समुदायस्यात्मतान कुतः करणत्वतः अंतःकरणं हि चतुर्धापि चक्षुरादिद्वारानिर्गतवृत्तिभिरावरणाभिभावकत्वेनोपरागसंपादनेन वाचिद्धातोर्विषयप्रकाश उपकरणं तत्कथमात्मा भवेत् उप-
करणस्यात्मत्वे च इंद्रियाणां प्रदीपादिश्चात्मत्वापत्तिरित्यह नहीति ७४५ ननु किमर्थं मन आदीनामुपलंभकरणत्वमभ्युपगम्यते उपलंभकर्तृत्वमेवास्त्वित्याशंकां निरस्यति कर्तृत्वेपीति । उ

अपिमृत्युः सदादृष्टो निर्गमरुधिरस्य हि ॥ तत्र तस्यात्मतानेष्टा प्राणवन्धात्मवादिनः ७४१ रुधिरस्य तवात्मत्वमेवं सति समापतेत् ॥ प्राणिनो दोषदुष्टाहिर्जीवंत्यरु
धिराः क्वचित् ७४२ प्राणाग्रिरुधिराणां स्याज्जडानां नात्मता क्वचित् ॥ दृश्यते तत्र त्रयाणां हि बहिर्जाड्यं स्फुटं नृभिः ७४३ मनोबुद्धिस्तथा चित्तमहंकारश्च न क्वचित् ॥
आत्मा बहुत्वस्तत्र प्रत्यभिज्ञाद्यभावात् ७४४ एकैकशोऽपि न तेषामात्मता करणत्वतः ॥ न ह्येन्द्रियाणामात्मत्वं प्रदीपादेरथापि वा ७४५ कर्तृत्वेऽपि च नास्येति नि
यतिः केनचित् क्वचित् ॥ वक्तुं शक्या यतः साम्यं चतुर्णामिह विद्यते ७४६ अपिशब्दास्तथा बोधाः सार्था अपि चतुर्विधाः ॥ मन आदौ स्तु शब्दानां बोधानामात्मता
न हि ७४७ तथापीष्टत्वतो ह्यर्थाः शिष्यं ते तां विचारय ॥ किं ते जडा उतान्ये स्युर्जडत्वेनात्मता भवेत् ७४८

पलंभकर्तृत्वेस्वीक्रियमाणे अस्यैव मनसोत्वाहंकारादेर्वा इति नि यत्तिर्नियमहेतुयुक्तिः केनचित्कचिद्वक्तुं शक्या विनिगमनाविरहात् सखकुत इत्यत आह यत इत्यादि । यतश्चतुर्णामनोबुद्ध्यहंकारा
णां परस्परमिन्द्रियैश्च जडत्वेन साम्यं दृश्यते तथा चानेकात्मतापत्तिर्जडानामात्मत्वेन्याघातश्चेति भावः ७४६ किंच मन आदीनामात्मत्ववादी प्रष्टव्यः किं मनोबुद्ध्यहंकारचित्तशब्दाश्च त्वर आत्मानः
किं वामनः प्रभृतिशब्दजन्या अर्थाकाराश्च तस्योत्तयः किमथ वामन आदिशब्दानां चत्वारोर्था आत्मानः तत्र नाद्यद्वितीयौ शब्दतज्जन्यवृत्तीनामर्थप्रकाशार्थतया शेषत्वेन शेषिरूपात्मा त्वायोगादित्याह
अपिशब्दा इति । मन आदेरंतःकरणचतुष्टयस्य वाचकशब्दास्तथा सार्था अर्थैः सहिता बोधाश्चतुर्विधाः सन्ति शब्दबोधा र्थानां प्रत्येकंचतुर्विधत्वमित्यर्थः तत्र शब्दानां बोधानां चात्मतानहिवक्तुं शक्या
शेषत्वादिति शेषः ७४७ परिशेषादर्थेषु विचारमवतारयति तथापीति तथापिशब्दतज्जन्यवृत्त्योरनात्मत्वेऽपि अर्थः अवाशिष्टाः कुतः इष्टत्वतः ईप्सिततमत्वात् अर्थो ह्यबोधः सच बोद्धवार्थकरणे
बोधक्रियाच फलाश्रयत्वेनैप्सितो भवतीत्यतः प्रधानत्वादर्थविचार्याः । विचारस्वरूपमाह किंवे इति । किंवे अर्थाजडाः किमुतान्येचेतनाः तत्र जडत्वे जडभास्यपदार्थत्वेन जडत्वस्य परिच्छेद
न्याप्यत्वात् परिच्छेदस्य चानित्यत्वव्याप्यत्वाद्नात्मतेयभवेयथा घट इति ७४८

अनेकजडानामात्मत्वेप्रत्यभिज्ञायनुपपत्तिर्व्याघातश्चेत्याह उक्तदोषतइति ॥ ननुजडत्वंपरिच्छिन्नत्वव्याप्यं अतएवाकाशादयोनित्यादित्याशंकांनिराचष्टे कालेति । तेषामपिस्वोपादानैकदेशवृत्तिवेनपरिच्छिन्नत्वादनित्यत्वाच्च ७४९ विभुत्वाभ्युपगमेप्याह अपीति । परैरपिभेदप्रतियोगित्वरूपोवस्तुपरिच्छेदोभ्युपेयंततथाचयावद्विकारप्रतिन्यायात्कार्यत्वेनानित्यत्वमिति ७५० परिच्छिन्नत्वस्यानित्यत्वनिरूपितव्याप्तिग्रहोपयोगिताहचर्यग्रहमाभिनयति वस्तुनेति । वस्तुपरिच्छेदइत्यस्यायमथावस्तुनापटादिनाइतोघटाद्विन्नतयाकल्पितेनास्यघटस्यपरमार्थतःपूर्णस्यच्छेदनंभेदप्रतियोगितयाकल्पनारूपंविद्यते एवंदेशकालपरिच्छेदइत्यस्यदेशकालाभ्यांकल्पिताभ्यामर्त्यताभावप्रतियोगितायाःप्रसगभावध्वंसप्रतियोगितायावाकल्पनारूपंछेदनंविद्यते वस्तुतोऽथवस्तुनिमानसंभ्रमंकल्पनारूपंविनाभेदोऽणुरपिनविद्यतेइति तथाचविवेकिनांपरिच्छेदेनसहकल्पितत्वमनित्यतारूपमुपलभ्यते अज्ञानांधानांतुवृत्तमन्यादितिभावः ७५१ तृतीयेद्वितीयपक्षइष्टापात्तिदर्शयति अथान्यइति । अथतेमनआदिप्रदार्थान्येजडभिन्नास्तर्हिप्रकाशरूपावक्तव्यास्तथाचानंदात्मसदात्मकाःआनंदात्मसद्रूपाःस्युः प्रकाशस्यदुर्ग्राह्यभेदतयापरिपूर्णत्वेनानंदरूपत्वात् तादृशानंदस्यचसर्वांतरत्वेनतद्भावस्यसाक्षिणमंतराऽसिद्धे श्रेति तथात्वेपिभेदःकुतोनेस्यादितिमूढशंकाप्रालक्ष्यभेदाभावंप्रतिजानीते भेदोत्रेति । अत्रमनआदिप्रदार्थानांसदानंदात्माभिन्नप्रकाशरूपत्वेसति तेषांसदादिस्वरूपाणांभेदो नभवेत् भेदहेतोरभावाहुर्वचत्वादितिपावत् ७५२ किमेषांस्वरूपाणांसतःसतोभेदआनंदस्यानंदाद्देहइत्येवंभेदआपाद्यतेकिंवापरस्परमिति विकल्पतत्रनाद्यइत्याह सदा

परिच्छेदादनित्यत्वाद्धत्वञ्चोक्तदोषतः ॥ कालाकाशादयोप्येतेजडानित्याननुकचित् ७४९ अपिवस्तुपरिच्छेदस्तेषुतिष्ठतिवादिनाम् ॥ अनित्यत्वंतथात्वे स्यात्परिच्छिन्नत्वहेतुतः ७५० वस्तुनावापिदेशेनकालेनाप्यथच्छेदनम् ॥ विद्यतेनहिभेदोत्रविनास्वमानसंभ्रमम् ७५१ अथान्येतेप्रकाशाःस्युरानंदात्मसदात्मकाः ॥ भेदोत्रनभवेतेषांभेदहेतोरभावतः ७५२ सदानंदप्रकाशानामात्मनश्चात्मनोभिदा ॥ नदृश्यतेयथालोकेस्वस्यस्वस्माद्विवस्तुनः ७५३ नप्रकाशः सुखादन्यःप्रतिकूलोजडोभवेत् ॥ नसुखंबोधतोभिन्नमज्ञानमसुखंयतः ७५४ नसत्तासुखबोधाभ्यांभिन्नास्यादसतःपृथक् ॥ असुखज्ञानरूपत्वेकोभेदःसदसत्त्वयोः ७५५ सुखबोधौनचस्यातांभिन्नौसत्तास्वरूपतः ॥ असत्त्वेचतयोर्वध्यायुत्रादस्ति कुतोभिदा ७५६ सदानंदप्रकाशेभ्योनात्माभिन्नःकथंचन ॥ तथात्वेऽसदानानंदाज्ञानानिस्युस्तथात्मनः ७५७ नास्तिनप्रतिकूलोननजडःसर्वदेहिनाम् ॥ आत्मायतोहमस्मीतिस्वानुकूलोविदन्सदा ७५८

नंदेति । सदानंदप्रकाशानामात्मनश्चएषांचतुर्णामात्मनःस्वरूपाद्विदानदृश्यते यथालोकेपटादिवस्तुनःस्वस्यस्वरूपस्यस्वस्मात्स्वरूपादिति ७५३ द्वितीयंनिरूपयति नप्रकाशइत्यादिना । अन्यत्वेप्रतिकूलत्वेनजडत्वापत्तिरित्यर्थः सुखस्यबोधाद्विन्नत्वेऽभासमानत्वेनासुखत्वापत्तिर्भासमानसुखस्यैवपुरुषार्थत्वादिति ७५४ नसतेति । सत्तासुखबोधाभ्यांभिन्नाचेदहंअसतःपृथक्स्यात्किंतुअसद्रूपेवस्यात् एवंचसत्ताया असुखज्ञानरूपत्वेसुखज्ञानभिन्नरूपत्वेतस्मात्सत्तासत्त्वयोर्जगतिभेदो नस्यादिति ७५५ सुखबोधाविति । स्पष्टम् ७५६ सदानंदेति । आत्मासदानंदप्रकाशेभ्यो नभिन्नः तथात्वेअत्मनःसदानंदप्रकाशेभ्योभिन्नत्वांमीकारितवमतेआत्मनःअसदानानंदाज्ञानानिस्युः भावप्रधानो निर्देशः तथाचाऽसत्त्वानानंदत्वाज्ञानत्वानिस्युरित्यर्थः अज्ञानत्वंप्रकाशत्वविरोध्यावरणत्वम् ७५७ तर्कस्यविपर्ययपर्थनसाधितां दर्शयन्नानात्मनोऽसत्त्वानानंदत्वाज्ञानत्वानिनसंतीत्याह नास्तिनेति । सर्वदेहिनामात्मानास्तिनकिंत्वस्येवप्रतिकूलो न किंत्वनुकूलः ननजडः किंतुप्रकाशः अत्राशंक्रमानंप्रतिव्याघातंसूचयन्नात्मसत्त्वादात्रनुभवंदर्शयति यतइत्यादिना । यतआत्माहमस्मीत्याकारेणतथास्वानुकूलःप्रतिकूलविलक्षणःकदाप्यपिभ्योनभवामीत्याकारेणविदन्ज्ञानस्फुरन्भामीत्याकारेणसदाभासतेइतिशेषः ७५८

एवंविचारयतांतेषामधिकारिणामात्मनोऽनंतत्वस्मृतिप्रपिजातामभिनयति आत्मेति । भोसखायः आत्मेतितथाहमिति अनंतस्यात्मनोऽज्ञानंयतः सर्वस्य प्राणिजातस्य दृश्यत इति आत्मपदार्थो हि यच्चाप्रोतियदादत्तेयच्चात्तिविषयानिह । यच्चास्यसंततोभावस्तस्मादात्मेतिकथ्यते इति निरुक्तः । कीदृशंज्ञानं संदेहादिविवर्जितमिति । अतएवाहमस्मिन्वेतिनाहमस्मीतिवानकश्चिद्वदतीति ७५९ अतएवेति । अतः आत्मनः सदानंदप्रकाशरूपत्वे सत्यनंतत्वादेव सदानंदप्रकाशः आत्मनो न भिन्नाः तत्र हेतुमात्मभिन्ने सदादिबुद्ध्यभावमाह नरेति । यदि सदादिपदार्था आत्मभिन्नाः स्युस्तर्हि आत्मभिन्नतया मते पुनृश्रृंगसर्पकुड्ये पुन्यथाक्रमं सदानंदप्रकाशबुद्ध्यः स्युरित्यर्थः ७६० ननु कथमात्मनोऽनंतत्वं जडवस्तु कृतपरिच्छेदादित्याशंक्य जडस्यात्ममात्रकारणत्वादात्मनः पृथक्स्फूर्तिराहित्या च भिन्नत्वं दुर्वचमित्याहनचास्तीति । कारणं आत्मनः पृथक्किंचिन्नास्ति तथात्वे कारणस्य निःस्वरूपतापत्तेः 'आत्मन एवेदं सर्वम्' इत्यादि श्रुतेश्च । नचात्मनः पृथक्किंचिदृश्यते कथमित्यत आह नहीति । लोक्यते इति लोको विषयो घटादिजडोनामजडत्वेन प्रसिद्धः स्वधियं स्वस्य आत्मनो धियं भानं विना न विद्यते किंतु प्रकाशरूपात्मभानपूर्विकैव विषयस्फूर्तिरित्यर्थः तथा च यथा घटो मृत्कारणको मृदुपलं भण्डाली च न मृदः पृथक् तथात्मनः प्रपंच इति भावः ७६१ ननु यथात्मनो भिन्नं किंचित् हि सृष्टिश्रुतयः कथं कारणतामाहुरित्याशंक्या द्वैते बुद्धचवतारणाय तथाहुः नच तासां तत्र तात्पर्यमिति बोधयन् जडस्वयमुत्पद्येतेति शंका मपि वारयति स्वयमिति । कार्यपूर्वक्षणवृत्तित्वरूपकारणत्वस्य तदुत्तरक्षणवृत्तित्वरूपकार्यत्वस्य सहभावविरोधादिति नन्वज्ञानात्स्वस्य स्वं प्रतिहेतुतास्त्वित्यत आह

आत्माहमित्यनंतस्य दृश्यते ज्ञानमात्मनः ॥ सर्वस्य प्राणिमात्रस्य संदेहादिविवर्जितम् ७५९ अतएव न भिन्नाः स्युः सदानंदप्रकाशकाः ॥ नरशृंगाहिकुड्यादौ नैवं धीर्दृश्यते यतः ७६० नचास्तिकारणं किंचिदृश्यते स्वात्मनः पृथक् ॥ नहिलोको जडोनाम विद्यते स्वधियं विना ७६१ स्वयं स्वस्य न हेतुः स्यात् पदार्थः कोपि कुत्रचित् ॥ अज्ञानादपिरज्ज्वादेः सर्पादेरेव हेतुता ७६२ नचात्मा कुत्रचिद्देशे स्थितोऽस्ति गवि गोवत् ॥ आधारो हि प्रकाशेन विना नैव प्रसिद्धयति ७६३ ततो देशश्च कालश्च स्तुयत्सदसद्रपुः ॥ अध्वस्तं सर्वमेवैतत् प्रकाशेशर्वरीसमम् ७६४ दृश्यते मोहतोऽस्माकमानंदं आत्मप्रकाशतः ॥ शयानानां यथामोहात्स्वप्ने सदसदात्मकम् ६५ ततोऽनंतत्वमायातं सदानंदात्मरूपिणः ॥ प्रकाशस्य यत् श्रेष्ठं द्विधास्मिन्नैव विद्यते ६६ एष देवः पुरासर्गोऽपदिष्टो महात्मभिः ॥ गुरुभिश्चाधुना स्मभ्यं वामदेवेन चेरितः ७६७ अस्य जिज्ञासया स्माकं समाजोऽयं महानिह ॥ अंतःकरणभेदानां विकल्पेनात्र निश्चितः ७६८

अज्ञानादिति । अज्ञानादपि यारज्ज्वादेर्हेतुता सापि सर्पादिर्कंप्रत्येव नरशृंगोऽपि प्रतीति अतो वस्तुतोऽजमेव तत्त्वमिति तदुक्तं गौडपादैः 'एतत्तदुक्तं सत्यं यत्र किंचिन्न जायते' इति । एवं वस्तुपरिच्छेदं निरस्य देशकालपरिच्छेदाभावमप्याह नचात्मेति । गोव्यक्तिरूपे देशे गोत्वं यथा तिष्ठति तद्वत् कुत्रचिद्देशे न स्थित इत्यर्थः । तत्रोक्तलक्षणात्माभिन्नाधारस्य सिद्धययोगं हेतुमाह आधारो हीति । एतेन कालपलितरात्रिनिभम् ७६४ दृश्यते इति । एतादृशं सर्वं मस्माकं मोहतो दृश्यते मोहेनाप्यात्मप्रकाशांशोनाच्छादयितुं शक्य इति दर्शयति आनंदात्मेति । दृष्टांतमाह शयानानामिति ७६५ कलितमाह एष सर्वतरोऽद्वितीयो देवः गुरुभिः सनकाद्यैः पुरासर्गपूर्वसृष्ट्यावस्मभ्यमुपदिष्टः तथा वामदेवेन रितो बोधितः ७६७ अस्मेति । पूर्वार्धे स्पष्टम् । अंतःकरणेति । विकल्पेन विचारेण दारभृतेन विनिश्चितोऽ

अयमात्मेति । ईरितमस्माभिर्विचाराभेजकं स्पष्टमन्यत् ७६९ अत्रेदं प्रकृतात्पर्यमनुसंधेयं येन वापश्यतीत्यादिर्देतदित्यंतस्य वाक्यस्य येन चक्षुरादिरूपपरिणतेन दर्शनादिभ्यापारं करोति तदुपलब्धि करणमनात्मेति श्रौतार्थस्तमनुसंदयतामधिकारिणां चित्रासांतःकरणस्वरूपस्य जडांशविमोकेनानुसंधानात्तस्यैव वाक्यस्य तात्पर्यार्थोप्यवगतः तत्स्वरूपं च तदुपलब्धि करणं पदार्थसंप्रकाशो विचार्यमाणः सदानंदात्मासर्वोत्तरोद्वितीयश्च साक्षादपरोक्ष आत्मेतिस एपद्विविधोऽर्थः पूर्वग्रंथेन दर्शितः । अत्र हृदयमित्यादिनामधेयानीत्यन्तवाक्यं पट्टिशतिश्लोकैर्न्यायि चिह्नया सुभूमिकामारचयति यत्तोरित्यादिभिः । आनंदात्मा अपरिच्छेदो न तश्च सत्प्रकाशः पुमान्यतोतः करणोपाधिर्हृदयेऽवलोकितस्तस्मादित्युत्तरेणाप्यवयः यतोस्माकमुक्तात्मदर्शनेतः करणसंवृत्तिकमुपाधित्वेन स्वोपहित चित्स्मारकतया हृदयं च देशतयोपकृतवदित्यर्थः ७७० तस्मादिति । अत्रेति पदस्य देहलीदीपन्यायेनोभयत्र संबंधः तस्माद्दृष्ट्यांतःकरणयोरात्मीयलब्धिसाधनत्वस्य निर्णीतत्वात् अत्र हृदयांतःकरणयोर्वर्तमानाभिहृदयादीनि अनेकानि नामानि अत्र हृदयांतःकरणयोः स्वोपलब्ध्याधारतासंबन्धेन स्वोपाधितासंबन्धेन वर्तमानस्यास्यावाङ्मनसगम्यस्याप्यात्मनः अस्मै इति यावत् दास्यामः स मर्पयाम इत्यर्थः । संबंधत्वेन संप्रदानत्वस्य विवक्षया पृष्ठी । एवं नामार्पणे कृते च हृदयादीनां वाच्यारंभणश्रुत्यानाममात्रात्मकानां नामां ब्रह्मार्पणेन कृतज्ञतासिद्धिः तात्स्थ्यात्ताच्छब्दमिति न्यायानुसरणं फलतीति यद्वायतो रित्यादिश्लोकयोरेवमर्थः यतोस्माभिः सच्चिदानंदलक्षणः पुमान् हृदयेऽहंकारादिरूपे संवृत्तिकेतः करणे विचार्यमाणेऽवलोकितः साक्षात्कृतः । ननु कथं शबलवाचकाहंकारा

अयमात्मायदर्थं हि कोयमात्मेति चे रितम् ॥ अस्माभिः कृतकृत्याः स्मो वर्य सर्वे त्रसंगताः ७६९ यतोतः करणोपाधिर्हृत्स्मा मिर्हृदये पुमान् ॥ आनंदात्मा परिच्छेदः सत्प्रकाशो वलोकितः ७७० तस्मादस्यात्र नामानि दास्यामः संगता वयम् ॥ अवाङ्मनसगम्यस्य हृदयादीन्यनेकशः ७७१ एतैर्नामभिरात्मायमस्मद्ब्रह्म ते यथा ॥ सर्वैः संसारशूलार्तैः सर्वदुःखविवर्जितः ७७२ उपासनाद्विचाराच्च हृदयं लभ्यते यतः ॥ ततो हृदयमित्यस्तु संज्ञानंदात्मरूपिणः ७७३

दिपदार्थालोचने शुद्धोपलब्धिरतो हेतुगर्भविशेषणं अंतःकरणोपाधिरिति । अंतःकरणं हि प्रकाशात्मकार्यवाचकाहंकारादिपदानां शक्तिविषयतायामयोग्यं सत् श्रोत्रपदप्रवृत्तौ कर्णशङ्कुलीवदुपाधिभावमवलंब्यते उपाधित्वं च कार्यान्वयित्वे सति वर्तमानत्वे च सति त्रयावर्तकत्वं तथाचांतःकरणस्योपाधितानुसंधानद्वारास्माकं शुद्धोपलब्धिरिति भावः । तस्मादिति । तस्मादुक्तविधयाहंकारादिवाचकहृदयादिपदानामस्मद्ब्रह्मशुद्धेऽप्यवसानात् अत्रांतःकरणे प्रसिद्धानि हृदयादीन्यनेकज्ञानाभ्यां न्यवाङ्मनसगम्यस्याप्यस्य शुद्धात्मनः दास्यामस्तत्र प्रयुक्तां कुर्म इति यावत् ७७१ ननु शुद्धात्मन्यवाङ्मनसगम्येश्वरलेपसिद्धनाम्रां प्रयोगरूपः प्रयासः किमर्थ इत्याशङ्क्या वशिष्ठाधिकारिणः प्रत्यस्माभिरुपाधिविमोकेनात्मासाक्षात्कृतो भवद्भिरप्येवं बुध्यतामित्युपदेशार्थ इत्याहुः एतैरिति । एतैर्हृदयाद्यैर्नामभिः सर्वैरधिकारिभिर्न्यासास्मद्ब्रह्मदुपाधिनिर्मोकेन गम्येत एतदर्थं नामानि दास्याम इति पूर्वेण संबंधः नवायमुपायोपदेशोऽनपोक्षिताभिधानरूपः संसाररूपशूलरोगार्तैस्तान्निवृत्त्युपायस्यापेक्षितत्वात् एतदुपेयात्मलाभस्य सर्वदुःखाभावरूपत्वाच्चेत्यभिप्रायेणाधिकारिणामात्मनश्च विशेषणे इति ७७२ तत्र हृदयपदस्याहंकारे प्रसिद्धस्यापि शुद्धात्मनि पर्यवसाने एवमेवार्थः फलित इत्याह उपासनादिति । उपासनादहरविद्यादिरूपात् विचारात्पंचकोशलोचनादिरूपात् हृदि हृत्कमले बुद्धिगृहायां वाऽप्यमपरोक्षः सन्न्यतो लभ्यते परमात्मा तत एव रूपार्थपर्यवसानात् हृदयमित्याहारिका अधुना नंदात्मरूपिण उपाधिविविक्तात्मनः संज्ञासित्वेति ७७३

उक्तविधमनःपदार्थमाह मनुतेइति । यस्मादेवमात्मासकलं विश्वं प्रपंचमनुतेऽवबोधयति अविष्टानेतथोपक्रोशयति यस्माच्चततोविष्टानेतथाप्रक्रोशनादेवसकलं स्वप्रकाशाद्व्यमात्मानं मन्यते जानाति । तदात्मानमेवावेदं ब्रह्मास्मीति । इति श्रुतेः यतश्च सर्वं मुमुक्षुभिर्मन्यते मननेनावधार्यते तस्मान्न मन इत्येव स्मृतइति ७७४ अथ संज्ञानपदं चेत्तत्तत्पदस्य प्रतिविंवातः करणवृत्तिवाचिप्रसिद्धमप्युपाधिविविक्तस्वरूपपरं सदेवमर्थकं भवतीत्याह स्वात्मनीति । यतः स्वात्मन्यध्यस्तं सकलं सदसदनिर्वचनीयं एव आत्मा अखिलः परिपूर्णः सम्यग्बुजानाति तस्मात्संज्ञानमिति नामवान्स्यादिति ७७२ प्रभुरस्मीत्याकारकचिच्छबलवृत्तिवाचकमाज्ञानपदमात्मपरतया व्याकरोति आज्ञयेति । यस्मादस्यात्मन आज्ञया सन्निधिरूपयाऽऽधिदैवादिभेदभिन्ना वागदयाद्या देवताः प्रवर्तते तस्मादाज्ञाननामा भविष्यति विमतं प्रत्यपि स्फुटो भविष्यतीति लक्ष्ययोगाशयः ७७६ व्यवहरोपयोगिचतुःषष्टिकलादिज्ञाने प्रसिद्धं विज्ञानपदमात्मपरतया व्याचष्टे आत्मानमिति । यतो जडाजडविभागतः जडाजडयोर्भेदमालोच्य तत्पूर्वकमात्मानं च विशेषेणातिशयेन जानाति तद्विज्ञानमिति नामोच्यते इति ७७७ नवनवोन्मेषशालिशबलवृत्तिवृत्तिविशेषवाचिप्रज्ञानपदं शुद्धपरतया व्याचष्टे प्रकृष्टमिति । प्रकृष्टं सर्वभासकत्वेनेति शेषः ईदृशमात्मस्वरूपमहमस्मीत्याकारेण यत आनंदात्मा जानाति तस्मात्प्रज्ञानमित्युच्यते इति ७७८ ज्ञातस्याविस्मरणशालिबुद्धिवृत्तिविशेषस्य चित्शबलस्य वाचकं मेधापदमात्मपरतया व्याचष्टे आत्मानमिति । इतरदनात्मरूपं बुद्धं ज्ञातं यतो न विस्मरति तेनेत्यादि स्फुटम् ७७९ इन्द्रियद्वारानिष्क्रान्तवृत्तवाचकं दृष्टिपदं शुद्धपरतया

मनुते सकलं विश्वं स्वप्रकाशाद्व्यंततः ॥ मन्यतेऽपि च सर्वैर्हितस्मादेव मनः स्मृतः ७७४ स्वात्मन्यध्यस्तमखिलः सकलं सदसद्यतः ॥ सम्यग्बुजानाति तस्मात्स्यात्संज्ञानमिति नामवान् ७७२ आज्ञयैवास्यावर्तते वागग्न्याद्याश्च देवताः ॥ तस्मादाज्ञाननामाऽयमानं दात्मा भविष्यति ७७६ आत्मानं च परं चापि जडाजडविभागतः ॥ विशेषेणैव जानाति विज्ञानं तेन कथ्यते ७७७ प्रकृष्टमात्मनोरूपमहमस्मीति सर्वदा ॥ आनंदात्मा त्रजानाति प्रज्ञानमिति तेन सः ७७८ आत्मानमितरद्वापि बुद्धं विस्मरतीह न ॥ तेन मेधेति नाम्नायमानं दात्मानि गद्यते ७७९ अनेन चक्षुषा सर्वो जंतुः पश्यति सर्वतः ॥ तेन दृष्टिमाख्यानमानं दात्मा समाप्तवान् ७८० दधाति सर्वदेहान्सप्रविश्यांतर्गृह्यथा ॥ स्तंभस्तेन धृतिर्नामास्वानंदात्मनि दृश्यते ७८१ सेतुवद्विदधात्येष मर्यादां लोकधारिणीम् ॥ वर्णाश्रमादिजातानां तेन चासौ धृतिः स्मृतः ७८२ मिनोति सकलं विश्वं प्रस्थं यद्व्यवहानिह ॥ स्रग्यथा वापि सर्पादीन् मतिस्तेनायमीरितः ७८३

व्याचष्टे अनेनेति । अनेनात्मरूपेणाविलुप्तेन चक्षुषा सर्वो जंतुः सर्वतः सर्वयतः पश्यति तेन दृष्टिरित्याकारकं समाख्यानं नामानंदात्मा समाप्तवान् लब्धवानित्यर्थः ७८० धैर्यरूपचिच्छबलवृत्तिपरं धृतिपदमात्मपरतया व्याकरोति दधातीति । गृहस्यांतर्गतं तत्प्रविश्य यथा स्तंभो धारयति तथा सर्वदेहान्सप्रविश्य स आत्मा दधाति तेन धृतिरिति संज्ञा इति ७८१ प्रकारांतरेण धृतिशब्दमात्मनि संगमयति सेतुवदिति । यथा मृद्वार्वादिनिर्मितः सेतुः क्षेत्रमार्गादां विदधाति तथैव आत्मा वर्णाश्रमादिजातानां आदिपदेन तत्कर्मणां ग्रहः मर्यादां विदधाति कीदृशीं मर्यादां लोकनां कर्मफलानामसंकरलक्षणधारणशीलां तेन वानिमित्तेन धृतिरिति 'स एष सेतुर्विधरणः' इत्यादि श्रुतेरिति ७८२ तर्कात्मकमननवाचिमतपदमात्मनि संगमयति मिनोतीति । यद्वत्प्रस्थं मानपात्रविशेषोपयवान् मिनोति स्वस्मिन् प्रक्षिपति परिच्छिनत्तीति यावत् यथा वासकमालावच्छिन्नं चैतन्यं स्वस्मिन् कल्पितान् सर्पादीन् तथा यमात्मा विश्वं मिनोति परिच्छिनत्ति तेन मतिरिति संज्ञा इत्यर्थः कल्पितस्याधिष्ठानरूपदेशपरिच्छिन्नत्वान्मानक्रियाकर्मत्वं प्रसिद्धमेव बुद्धिप्रक्षेपणार्थं मिनोतेः परिमाणार्थं प्रयोगोपि नीचैः सदोमिनुयादित्यादौ प्रसिद्धः अस्मिन् कल्पे मतिशब्दो मिनोतिर्धृतिप्रत्यये उगादौ व्युत्पाद्यः संज्ञात्वात् एवंचतुर्साधनाधृतिप्रभृतय इति ७८३

प्रकारांतरेणमतिशब्दार्थमाह सर्वेति । प्रमिणोतिसम्यक्निश्चिनोति ७८४ मनसईपाहिंसाआदानंवा ईपगतिहिंसाऽऽदानेप्वितिस्मरणात् मनोनियमनशक्तिशालिचित्तज्ञबलवृत्तिविशेषवाचि
मनीपापदमात्मनिसंगमयति इदंभेइति । यतोयमात्माइदंभेमाभूदिदंभूयादितिशेषः इत्याकारस्यमनसोनियंतुंनियमनेईष्टेशक्तोभवतिअस्मान्मनीवेत्युक्तइति ७८५ विपादाख्यचिच्छबलवृत्तिवाचकं
जुतिपदमात्मपरत्वेसतिपादशार्थकंभवतितद्दर्शयति देहेंद्रियेति । तमोऽज्ञानमेतेषांप्रकाशनाज्ज्योतीरूपआत्माज्योतिरितिवक्तव्येजुतिरितिप्रोक्तःपरोक्षणेतिशेषः ७८६ प्रकारांतरेणास्यार्थमाह जूति
रिति । यद्वाजूतिर्जुतिर्भवेत् इदंपदस्थानेइदंपदवज्जुतिरितिवक्तव्येजुतिरितिवदंतोत्यर्थः साचजूतिश्चिदुःखधीःअध्यात्मादिदुःखानुभवउच्यतेइतिशेषः दुःखस्याप्यात्मनैवप्रकाशनादिदम
पिपरमात्मनएवोपपद्यतेसर्वभासकत्वादित्याह सापीति । सापिज्वरधातोःक्तिनिज्वरत्वेत्यादिनोटिचव्युत्पन्नजूतिपदस्ययत्परोक्षरूपंजूतिरप्यात्मनएवनामयस्मात्सएवप्रकाशकूदिति ७८७
अथवाद्युतिपदंजूतिरितिपरोक्षाकारेणनामास्तुइत्याह युतिरिति । संभवतिचेदमित्याह यस्मादिति ७८८ स्मरणरूपचित्तज्ञबलवृत्तिवाचकस्मृतिपदमात्मनिसंगमयति आत्मंति । यथा

सर्वप्राणिस्थितश्चायंप्रमिणोतिहिताहितम् ॥ तेनवामतिनामायमानंदात्मानिगद्यते ७८४ इदंभेभूदिदंमाचेत्येतस्यमनसोयतः ॥ इष्टेनियंतुमित्यस्मान्मनी
पेत्ययमीरितः ८५ देहेंद्रियांतःकरणतमसाहिप्रकाशनात् ॥ ज्योतिर्जूतिरितिप्रोक्तआनंदात्माहमात्मभिः ८६ जूतिर्जुतिर्भवेद्वापिसाचलोकेत्रिदुःखधीः ॥
सापिचात्मनएवस्यान्नामयस्मात्प्रकाशकत्वात् ८७ युतिरेषात्रजूतिर्वापरोक्षेणास्यसाभिधा ॥ यस्मादात्मप्रकाशेनयुज्यतेसकलंजगत् ८८ आत्मायस्मात्स्मर
त्येतन्मास्मृतेस्यात्कथंत्विति ॥ अपत्यानीवजननीस्मृतिस्तेनसईरितः ८९ आत्माजागरणंस्वप्नंसुषुप्तंवेतिसत्रिधा ॥ संकल्पयतितेनायंसंकल्पइतिगद्यते
७९० क्रतुरिच्छाविशेषोयमात्माभवतुसर्वदा ॥ इच्छयैवास्यजातंयज्जगदेतच्चराचरम् ९१ ज्ञानवान्क्रतुरस्वत्रयतआत्मेक्षणादिदम् ॥ जातंतेनक्रतुः
प्रोक्तआनंदात्माहमाभिभिः ९२ असुःप्राणःसमुद्दिष्टस्तदुपाधिःक्रियाकरः ॥ भवत्यात्मायतस्तस्मादसुरेपनिगद्यते ९३ कामोनामभवेल्लोकइच्छामात्रंसु
खार्थिनाम् ॥ कामनामाभवत्येषआनंदात्माप्रकाशवान् ९४ स्त्रीसंगमाभिलाषोयंवंशोयस्मादयंपुमान् ॥ प्रजायतेततोभूयादशनामाप्यसौपरः ७९५

जननीअपत्यानिस्मरतीतितेननिमित्तेनसआत्मास्मृतिरित्युक्तइति ७८९ सविकल्पकज्ञानेरूढंसंकल्पपदंसम्यक्कल्पयत्यवस्थात्रयमितिब्युत्पत्त्यात्मनिसंगमयति आत्माजागरणमिति ७९०
उत्त्रटेच्छायांप्रवृत्तिजनिकायांप्रसिद्धंक्रतुपदमप्यात्मनियोजयति क्रतुरिति ७९१ प्रकारांतरेणसंगमयति ज्ञानवानिति । करोतीतिक्रतुरितिब्युत्पत्त्याउपादानगोचरज्ञानवान्क्रतुपदार्थोत्रप्रकृतेऽस्तु
तथात्वमपीक्षणश्रुतेरात्मनिसंभवतीत्याह यतइत्यादिना ७९२ अथक्रियाशक्त्युपाधिकेमाणापानमेरकेवात्मनिप्राणेप्रसिद्धोऽसुशब्दोप्युपपन्नइत्याह । असुरिति । असुरितिप्राणःसमुद्दिष्टोलोके आ
त्मापियतस्तदुपाधिः क्रियाकरःसंनिधिनाक्रियाप्रयोजकस्तस्मादसुनामाऽस्त्विति ७९३ चिच्छबलेच्छावृत्तिवाचकंकामपदमात्मनिसंगमयति कामोनामेति । प्रकाशवान्मतइतिशेषः ७९४
वंशकांतावितिधातुप्रकृतिकवशपदंजननशक्तकामवाचकमात्मनिसंगमयति स्त्रीसंगमेति । स्त्रीसंगमाभिलाषोयंवंशइत्युक्तस्त्व । 'प्रजनश्चास्मि कंदर्पः' इतिगीतावाक्यंस्मारयति यस्मादयंपु
मान्जायतेइति । ततइत्यादिस्फुटम् ७९५

एवंलक्षणयाहृदयादिपदानां शुद्धात्मपरत्वेपाहृगर्थोभवतिसप्रदर्शितः अथलक्षणभासुर्मुख्यार्थसंबन्धं स्फुटयन्नामधेयपदं वा गोणमित्यपि सूचयति एवमेतानीति द्वाभ्यां । एतानि हृदयादीनि नामानि हृदिवर्तमानस्यांतःकरणस्य प्रसिद्धानीति शेषः तत्रांतःकरणे अस्माभिरधिकारिभिरनंदात्मादृष्टइति ७९६ ततइति । ततोतःकरणस्य सवृत्तिकस्य विचार्यमाणस्य तदुपलब्धिसाधनत्वाद्यान्यतःकरणे नामानि ताभ्यस्यात्मनो नो बोधाय हितानि समर्पितानि दधाते रूपं यद्वायान्यतःकरणे रूपाणीति शेषः ताभ्यस्यात्मनो नामधेयानि हितानि समर्पितानीत्यर्थः लोके नामधेयमपि स्वार्थस्मारकं अंतःकरणरूपान्यप्यपि तत्स्मारकाणीति सदृश्यान्नामधेयपदेन तान्युक्तानीति भावः । एतदेवाह बुद्धिमद्भिरिति । यतोत्रांतःकरणे सुविचारिते सत्ययमात्मा दृश्यते ततोन्तःकरणरूपाणां नामधेयतयोक्तिरुचितेति भावः ७९७ एवं सवृत्तिकांतःकरणसाक्षित्वयात्वं पदार्थत्वेनात्मादर्शितः अथतत्पदार्थतया तत्प्रतिपादनपरमेयब्रह्मेत्यादि व्याकृत्संगतिं सूचयति अंतःकरणेति । अंतःकरणनाम्नां लक्षणवाचोयुक्तिरपि आत्मस्वरूपापरिचयेनैव दत्तावकाशा तत्परिचये तु सर्वाणि नामानि सर्वैशब्दाश्च विषयांतरालाभात् तत्रैव पर्यवस्यन्ति तथाच्चांतःकरणनाम्नामवयुत्पत्त्यानुवादन्यायेन तत्र प्रयोग इति भावः एतेन पूर्वग्रंथे क्तसर्वीतरत्वेनाद्वितीयतां विनानुपपद्यमानेन सूचितामद्वितीयतां स्फुटयितुमुच्चरो ग्रंथ इति संगतिरपि सूचिता सर्वमानवेद्यता च वार्तिककृद्भिरुक्ता 'अतो नुभव एवैको विषयोऽज्ञातलक्ष

एवमेतानि नामानि हृद्यंतःकरणस्य हि ॥ तत्रास्माभिर्यदृष्ट आनंदात्मा परः पुमान् ७९६ ततोतःकरणे यानि नामान्यस्य हितानि वै ॥ बुद्धिमद्भिर्यतोत्रायं दृश्यते सुविचारिते ९७ अंतःकरणनामानि सर्वात्मनि महेश्वरे ॥ उपपन्नानि नैवास्मात्पदार्थोन्योस्तिकश्चन ९८ आनंदात्मा परब्रह्म नाम रूपविवर्जितम् ॥ अव्याकृतं च जगतः प्रागवस्थास्वरूपभृत् ७९९ हिरण्यगर्भोऽप्येष स्याद्विराजो जनकः प्रभुः ॥ विराडप्येष एव स्यात्सर्वलोकशरीरभृत् ८०० विराजस्तद्वदस्माकं शरीरैः सर्वदेहिनाम् ॥ त्रिलोक्याः समधिष्ठाता भोक्ता सर्वप्रकाशवान् ॥ इंद्रोऽप्येष जगन्नाथो नास्मादन्योस्तिकश्चित् ८०१ मरीच्यादिः प्रजानां स्यात्पतिर्यः कश्चिदत्र हि ॥ आनंदात्मैव सर्वः स्यान्नास्मादन्योस्तिकश्चन ८०२ वागम्याद्याश्च ये केचिद्देवा देहादिसंश्रिताः ॥ आनंदात्मैव ते सर्वे स्वप्रदृष्टायथावयम् ८०३ पृथिव्यापस्तथा तेजोवायुराकाशमेव च ॥ इमानि पंचभूतानि नास्मादन्यानि संति हि ८०४

णः । अक्षादीनां स्वतः सिद्धोपत्रतेषां प्रमाणात् 'इति । सर्वनामाभिधेयता च 'सर्वनामाच सविस्वरूपः' इति विष्णुपुराणादिप्रसिद्धा ७९८ तत्र तावदेक्यसामानाधिकरण्येन सजातीयभेदवारकभेदब्रह्मेत्यादि एष सर्वदेवा इत्यंतं व्याकुर्वन् शुद्धमायाशबलहिरण्यगर्भविराजभेदेन चतुर्विधब्रह्मपदार्थैर्नोक्तात्मन ऐक्यमाह आनंदात्मेति द्वाभ्यां । आनंदात्मैवोक्तः परब्रह्मेत्यर्थः एवमुत्तरत्र अव्याकृतमायाशबलमीश्वरत्वेन प्रसिद्धं प्रागवस्थाकारणत्वम् ७९९ हिरण्यगर्भ इति । हिरण्यगर्भः सूक्ष्मसमष्ट्युपाधिः विराजः स्थूलसमष्ट्युपाधिर्जनकः कारणम् ८०० ईदं शब्दस्म ईदोमायाभिरित्यादि श्रुतिप्रसिद्धमर्थं तथालोकपालान्यतमरूपं च दर्शयित्वा तेनैक्यमाह विराजइति । समष्टिर्न्यष्टिशरीरेणैकोभोक्ता श्रौत ईदोऽप्येषः तथा तमेवेति तत्र दृष्टांतः स्वप्नेति । यथा स्वप्रदृष्टाः स्वप्नेऽस्माभिर्भिनृतया कल्पिताः प्रमातारो वयमेव तथा एतेपीत्यर्थः ८०२ वागम्याद्या इति । ते देवा आनंदास्थावरमित्यंतं वाक्यं व्याचष्टे पृथिव्याप्रदृष्टिभिः । इमानि सर्वेशरीरोपादानतया प्रसिद्धानि ८०४

उद्दिजानीति । स्वदेजातानि स्वदेजानि दंशादीनि भूतानि पाणिशरीरपाणिनद्विभूतानि तानि सर्वान् देवान् उद्दिजानीति ।

उद्भिज्जानीति । स्वेदाज्जातानिस्वेदजानिदंशादीनि भूतानिप्राणिशरीराणिचतुर्विधान्यामिस्थावरजंगमत्वाभ्यां द्विविधानि चकाराद्धीनेतरपदोक्तस्पर्कारणत्वेनकार्यत्वेनचोक्तद्वैविध्यस्यपरिग्रहः
सर्पादिशरीराणिहिपूर्वस्यकार्याणिउत्तरस्यचकारणानीतिप्रसिद्धं इमेद्वैविध्येतुदपर्यंतानामितिश्रुतौक्षद्रमिश्राणीवेत्युक्तं हवशब्दस्त्वनर्थकइति ८०१ नास्मादिति । एतानिआनंदात्मस्वरूपिणोऽन्यानिनविद्यंतेइत्यन्वयः । सर्वपदार्थमाह सदसदस्त्विति । स्थूलसूक्ष्मचयत्तत्सर्वमित्यर्थः ८०६ इममर्थमदानांबुद्धयारूढवर्तुष्टांतरूपपादयति उष्णतेत्यादिनाअस्माभिर्ग्राहीत्यतःपूर्वग्रंथेन । सदसन्नामरूपात्मकःप्रपंचः आनंदात्मस्वरूपंसत्ताम्रकाशःआनंदश्चास्तिभातिप्रियमित्तिचप्रसिद्धम् ८०७ स्निग्धतेति ८०८ काठिन्यमिति । वसुधात्मनःपृथ्वीस्वरूपात्

उद्भिज्जानितथास्वेदाज्जातान्यंडोद्भवानिच ॥ जरायुजानिभूतानिस्थावराणिचराणिच ८०५ नास्मादन्यानिविद्यंतेआनंदात्मस्वरूपिणः ॥ सदसद्वस्तुनान्यत्स्यादानंदात्मस्वरूपतः ८०६ उष्णताचप्रकाशश्चनभिन्नमग्रितोयथा ॥ तथानभिन्नंसदसदानंदात्मस्वरूपतः ८०७ स्निग्धताचद्रवत्वंचनान्येनिराद्यथातथा ॥ इमेसदसतीनान्येआनंदात्मस्वरूपतः ८०८ काठिन्यंचैवगंधश्चनभिन्नौवसुधात्मनः ॥ यथातथासदसतीआनंदात्मस्वरूपतः ८०९ यथास्पर्शक्रियेवायोर्भिन्नेस्तोनैवकहिंचित् ॥ तद्वदेतेसदसतीआनंदात्मस्वरूपतः ८१० यथासुपिरताशब्दावाकाशादपरौनहि ॥ तद्वदेतेसदसतीआनंदात्मस्वरूपतः ८११ यथासर्वगतमानोःप्रकाशेदोषवर्जिते ॥ तमस्तद्वदिदंविश्वमानंदात्मन्यलौकिके ८१२ अमूर्तेयद्वदाकाशेभूर्तमेवादितिष्ठति ॥ आनंदात्मप्रकाशेस्त्विततद्रज्जडमिदंजगत् ८१३ कदाचिद्वापि किंचिद्वाकेनचिद्दृश्यतेयथा ॥ सेवादिकंनभस्येवमानंदात्मन्यदोजगत् ८१४ मायावीदारकोयद्वच्चेष्वेष्टेव्यर्थमेवहि ॥ आनंदात्मापितद्वद्विचेष्टेव्यर्थमेवहि ८१५ मदिरामदमंदाक्षःपुरुःपश्यतिभित्तिकाम् ॥ असतीतद्वदेवेदमानंदात्मापिपश्यति ८१६ यथास्वाशयदोषेणपित्रादौदोषवर्जिते ॥ दोषं विलोकयेत्कश्चित्तद्वदात्मात्मनात्मनि ८१७ यथाशयानःपुरुषो नवेत्येकत्वमात्मनः ॥ एवंस्वप्नत्रयंपश्यन्नानंदात्मापिवेचित्तत् ८१८ नलिकाभ्रमणेयद्वन्नलिकादत्तपादकः ॥ शुक्रोभ्रमत्यबद्धोपिब्रह्मवानितिबोधतः ८१९ एकोनंतःसत्प्रकाशआनंदोस्मीत्यबोधतः ॥ संसारश्रुलेभ्रमतितद्वदेवपरःपुमान् ८२० कमलस्ययथागर्भेभ्रमरोगंधलोभतः ॥ दुःखं प्राणान्तमाप्नोतिस्वात्माविषयतस्तथा ८२१ यथाविभ्रांतधीःश्रीमान्विस्मृत्यस्वंहितादृशम् ॥ लोकेदारिद्र्यमाप्नोतिव्यर्थमेवातिदुःखदम् ८२२

८०९ यथेति ८१० यथासुपिरतेति । सुपिरताहवकाशः ८११ यथासर्केति । तमयेयूककल्पितम् ८१२ अमूर्तेइति । मूर्तत्वंघनीभावस्तद्वद्वि ८१३ कदाचिदिति । यथायद्विद्विधंमेवाद्विदृश्यतेतज्जमस्येवनभोभिन्नाधिकरणकंन तत्रचनिषिद्धचमानंमिथ्येतिनिश्चितमेवमात्मनिजगदिति ८१४ मायावीति । दारकोबालः उक्तार्थमेतत् ८१५ मदिरिति । असतीभिचिकांकुलचनिभमावरणम् ८१६ यथास्वाशयेति । स्वाशयदोषःस्वचित्तदोषः पित्रादौपितृभृत्याप्ते ८१७ यथाशयानइति । शयानःस्वप्नंपश्यन्नात्मनएकत्वंनपश्यतितद्वदानंदात्मापिनपश्यतीति ८१८ नलिकेति । नलिकारज्जुनामभ्येप्रोताशुक्रबंधनज्ञानमितिप्रसिद्धा बोधतःभ्रमात् ८१९ एतदार्थीतिकमाह एकइति ८२० दृष्टान्तरमाह कमलस्येति । गर्भेवद्वद्विशेषः दुःखंराशिर्गोमिष्यतिभविष्यातिन्न इत्यादिप्रथमप्रसिद्धम् ८२१ यथाविभ्रांतधीःइति । यथाकश्चित्श्रीमान्विभ्रांतधीःसन्स्वमात्मानंतादृशंश्रीमांतंविस्मृत्यदरिद्रोस्मीतिमन्यतेइति ८२२

तद्वदिति । तद्वत्प्रातर्धनिकवत् आत्माप्रभुरपि निजं रूपं त्यक्त्वा विस्मृत्य सुखार्थं दीनदशां कर्तुं त्वादिसंसाररूपां प्राप्नोतीति ८२३ यद्वदिति । यद्वत्सर्वगुणोपेतोऽपि पुमान् कयाचित्स्वैरिण्यापुंश्चल्या मोहितः कर्मणैर्वशीकृतो देव्यंगच्छेत्तथात्मा माययेति ८२४ यथेति । यथालोकत्रयीनाथोऽपि इन्द्रः कामेन कामिनीपरतंत्रो भूत्वा कामस्य देवत्वेन स्वस्य च देवाधिपतित्वेन स्वस्मिन् विद्यमानयापि तन्नियमनशक्तयातां कामिनीं नियंत्रं शक्तो भवति तथात्मा स्वाश्रितत्वेन स्वनियम्यां मायामिति ८२५ प्रियेति । प्रियेण पुत्रादिना कृतेऽधिक्षेपे अनादरे दोषेऽपि यथासौ पुत्रादिप्रियदर्शो दीपंतस्य दोषत्वं न वेत्ति तथात्मा मायादोषमिति ८२६ भरेति । भारशृंगोनाममृगविशेषः स उ वप्रदेशात्पतन् शृंगैः प्रथमं भुवं स्पृशतीति प्रसिद्धः स यथा मूढः शृंगभारं हर्षेणैव वहति तथात्मा मायाभारमिति ८२७ यथादुर्जनेति । स्पष्टम् ८२८ यथादुर्जनदृष्टेति । दोषितादोषवत्ता मायादृशा अज्ञदृष्ट्या पुंसि आत्मानि ८२९ यथाजनेति । यथाराजा जनस्थितं प्रजागतं दुःखं स्वस्मिन् मन्यते आत्मीयत्वा

तद्वदात्मानिजं रूपं सुखोदधिसमं महत् ॥ त्यक्त्वा सुखार्थं मध्येति दशां दीनतमां प्रभुः ८२३ यद्वत्सर्वगुणोपेतः कयाचित्स्वैरिण्यापुमान् ॥ स्वैरिण्यादीनतामेति माययात्मा तथाकृतः ८२४ यथालोकत्रयीनाथः कामिनीं न नियच्छति ॥ तद्वत्सर्वनियंतापि मायानैव नियच्छति ८२५ प्रियपुत्राद्यधिक्षेपे दोषं यद्वन्न वेत्त्यसौ ॥ दोषं तथापुमानेपमायादोषं न पश्यति ८२६ भारशृंगोमृगो यद्वद्भारं शृंगोत्थितं यथा ॥ हृष्टो वहति मायायाभारं तद्वदयं पुमान् ८२७ यथादुर्जनसंपर्कात्साधुर्भवति दूषितः ॥ एवं मायासमाश्लेषादात्मा भवति दूषितः ८२८ यथादुर्जनदृष्ट्यास्यान्निर्दोषेऽपि हदोषता ॥ एवं मायादृशा पुंसि संसारोऽनेकदोषभाक् ८२९ यथाजनस्थितं राजा दुःखमात्मनि मन्यते ॥ एवं जडेस्थितं दुःखमात्मन्येवाभिमन्यते ८३० यथाशयाने पुरुषे एकस्मिन् हेतुवर्जिते ॥ अकस्मादेव निखिलं जायते भूतभौतिकम् ८३१ एवं पुराणे पुरुषे माययापि विवर्जिते ॥ जायते सकलं हेतुद्विश्वं सदसदात्मकम् ८३२ यथास्वप्ने यथादुःखं स्वयं स्वस्य प्रयच्छति ॥ एवं जागरणेऽप्यात्मा व्यर्थमेव प्रयच्छति ८३३ यथास्वप्नाद्विबुद्धस्य स्वप्नदुःखक्षयो भवेत् ॥ वेत्ति चैतन्न मेदुःखमासीन्नास्ति न भाव्यपि ८३४ एवं त्रिस्वप्नसंसारोऽप्यवोक्षेक्षीयतेऽसुखम् ॥ वेत्ति चात्मानमेदुःखमासीन्नास्ति न भाव्यपि ८३५ अस्मात् त्रिस्वप्नसंसारोऽप्यवोक्षेक्षीयतेऽसुखम् ॥ जातमस्माकमेतस्मादहोऽपुण्यतमावयम् ८३६ अस्माभिर्यानिदं तानि ब्रह्मणो विविधानि हि ॥ बुद्धिना मानितेष्वत्र प्रज्ञाना मातिशोभनम् ८३७

भिमानात् तथात्मा जडैः करणे स्थितं दुःखं स्वस्मिन्निति ८३० यथाशयाने इति । हेतुवर्जिते तथादिनिमित्तसामग्रीहीने ८३१ एवमिति ८३२ यथास्वप्ने इति ८३३ यथास्वप्नादिति । विबुद्धस्य लब्धजागरस्य वेदनमभिनयति न मेत्यादिना ८३४ एवमिति । एवं स्वप्नात्प्रबोधवद्वाजाग्रदाद्यवस्थारूपं त्रिस्वप्नलक्षणं संसारोऽप्यवोक्षेक्षीयतेऽसुखं दुःखं नश्यतीति ८३५ अस्मादिति । ब्रह्मवेदनरूपं बोधनं जागरणं जातमिति ८३६ एवमात्मनः प्रतिपादितायां तत्पदार्थावच्छेदकभूतायामद्वितीयतायामुपपत्तिप्रदर्शनपरतंत्रत्वादिप्रतिष्ठेयं तं वाक्यं व्याचष्टे अस्माभिरित्याद्येकांशं चत्वारोऽङ्काः । यान्यस्माभिरुद्दिनामान्यंतःकरणनामानि ब्रह्मणो दत्तानि संप्रतिपत्तिरिति पुनर्ध्वे प्रज्ञेतिनामातिशोभनमिति । यद्यपि प्रज्ञेतिनामहृदयादिनामसु नोद्दिष्टं तथापि प्रज्ञाननामज्ञदृष्टत्वेनातश्चोपसर्ग इति भावार्थकाऽप्यतस्तत्त्वेन तस्मान्नायं प्रज्ञानमप्युद्दिष्टमेवेति भावः ८३७

ननु कथमस्य नाशोऽतिशोभनत्वमित्याशङ्क्य आत्मयाथात्म्यबोधनादित्याह यत इति । यतोऽथातुना प्रकाश उच्यते प्रशब्देन च त्रिविवभेदशून्यतारूपः प्रकर्षोऽप्येत्येव यथा ब्रह्मशब्देनिरतिशयमहत्त्वपर
स्तद्वदिति एतादृशावयवार्थकंच प्रज्ञापदं महावाक्यात्तांसां विदमाह यस्यां संविदस्वसजातिविजात्यात्माभेदो न ततोऽतिशोभनमेतन्नामेतिसंबन्धः स्वस्वरूपचसजातिः सजातीयश्च विजातिः विजाती-
यश्चेत आत्मानिरूपकतया शरीरस्य भेदस्य सतथेति ८३८ एतदभिप्रायमेव प्रज्ञानमिति नाम पूर्वमुक्तमुत्तरत्र च वाक्ये इत्याह तस्मादिति । तस्य विश्वनिर्वाहकतां नेत्रपदेन वक्तुं सर्वत्रास्थितिमाह ब्रह्मा-
दीति ८३९ स्थावरमिति । भूतं पृथिव्यादिभौतिकं तत्कार्यं च स्थावरादियत्किंचित्सर्वं प्रज्ञाने त्रं प्रज्ञोक्तलक्षणाने त्रं निर्वाहकं यस्य तत्तथा नीयते सत्तां प्राप्यतेऽनेनेति नेत्रमिति भाष्यमिति तत्र दृष्टांतः
यथाऽस्मदादिशरीराणि मांसनेत्राणि मांसमयनेत्रे विनाऽसंति अप्रशस्तानि तद्वदिति उक्तप्रज्ञायानिर्वाहकत्वेन नेत्रसाम्येऽपि उपादानतया निर्वाहकत्वं व्यतिरेकोऽपि बोध्य इत्याह प्रतिष्ठितमिति । ईरितं
' ब्रह्मपुच्छं प्रतिष्ठा ' इत्यादिश्रुतिषु ८४० ' तस्य भासा सर्वमिदं विभाति ' इति श्रुतिमनुरुद्धोक्तमर्थं स्फुटयति अपीति । यत्त्रिलोक्याजठरेतः स्थितः सूर्येन्दुवन्दिमुख्यानां प्रकाशः कीदृशः लोके लो-
कावभासक इत्येवमीरितः सोऽपि प्रज्ञाने त्र इत्यन्वयः ८४१ तत्रोक्तप्रज्ञाभानमंतराभानाभावं हेतुमाह नहीति । उक्तप्रज्ञारूपां दृशं विना प्रकाशस्यापि सौरादेः किंभानं स्यादपि तु नैवेत्यर्थः न ह्यसाक्षिकं

यतोऽज्ञातिः प्रकाशः स्यात्प्रकर्षोभेदशून्यता ॥ स्वसजातिविजात्यात्माभेदो यस्यां न संविदि ८३८ तस्मात्प्रज्ञातशब्देन प्रकाशात्मायमीरितः ॥ ब्रह्मादिस्थावरांतानां
देहेकाग्रेऽग्निरस्थितः ८३९ स्थावरं जंगमं वापि यत्किंचिद्भूतभौतिकम् ॥ प्रज्ञाने त्रं हितत्सर्वं मांसनेत्रायथावयम् ॥ प्रतिष्ठितं जगत्सर्वं प्रकाशे ब्रह्मणीरितम् ८४०
अपि प्रकाशोऽयः कश्चिन्त्रिलोक्याजठरे स्थितः ॥ सूर्येन्दुवन्दिमुख्यानां लोक इत्येवमीरितः ॥ लोकावभासकः सोऽपि प्रज्ञाने त्र उदाहृतः ८४१ न हि प्रज्ञादृशं हित्वा प्र-
काशस्य प्रकाशनम् ॥ नोक्तं परोक्षमेतत्स्यात्सर्वानुभवसंश्रितम् ॥ कदाचित्कुत्रचित्किंचिद्दस्तु सर्वोऽपि वेतियत् ८४२ स्थावराणां हि विज्ञानं दृश्यते सुखदुःखयोः ॥
अस्मद्वद्विद्यते तेषां वृद्धिर्हान्यादिकं यतः ८४३ स्थावरा हि जलान्याप्य यथा कालं सुशोभनात् ॥ स्वदेहान् विभ्रतो दृष्टास्तेन ते सुखिनः स्थिताः ८४४ मूलघातादिना त-
द्भूतस्नेहादिदुर्भगाः ॥ पतनादिकृतो दृष्टास्तेन ते दुःखिनः स्थिताः ८४५ अन्नपानादिसंप्राप्त्या यथा कालं सुखं यथा ॥ संप्राप्य वृद्धिर्भवति ह्यस्मदादेर्मनोरमा ८४६

किंचित्सित्यपि साक्षिप्रतिपादकता प्रज्ञापदस्योक्तेति भावः अयमर्थः सर्वानुभवसिद्ध इत्याह नोक्तमिति । एतत्सर्वं स्वजडस्य प्रज्ञाने त्रत्वं यदुक्तं तत्परोक्षधर्मादिवत्परोक्षमानवेद्यमेव न किंतु सर्वानु-
भवसंश्रितं एतदेव कथमत आह कदाचिदिति । यद्यस्मात्सर्वोऽपि प्रमांता कदाचित्किंचिद्दस्तु वेत्येव तथा च यद्यस्य सिद्धं तदुक्तप्रज्ञान्याप्तमेव सिद्धं उक्तप्रज्ञयाऽसंबद्धं सिद्धमिति वदतोऽन्याघात इति भावः
अत एवोक्तं विवरणकारैः सर्वे हि वस्तुज्ञात तयाऽज्ञाततया वा साक्षिचेतन्यस्य विषय इति सर्वत्र चिदन्वये मृदुगुणतत्पदस्य मृत्मात्रत्ववद्विषयचिन्मात्रत्वं इति भावः ८४२ सर्वोऽपि वेत्तीत्युक्तं चित्प्र-
काशस्य सर्वत्रानुगमं दृष्टयितुं स्थावरेषु तावत्साध्यमिति स्थावराणामिति । तत्रानुमानं दर्शयति अस्मद्वदिति । स्थावराः सुखादिज्ञानवंतः वृद्ध्यादिमत्त्वादस्मदादिवदिति ८४३ एतदेव स्फुटयति
स्थावरधीति । सुशोभनात्स्वदेहान् विभ्रतोऽधारयतः तेन सुखज्ञानकार्यवृद्धिमत्त्वेन सुखिनः सुखज्ञानवंतः ८४४ म्रुलेति । मूलघातो जटाच्छेदः आदिनाऽतिशीतसंसर्गादिप्रहः तेन गतस्नेहाः शुष्का इति
यावत् तथा दुर्भगानिः श्रीकाश्च संतः पतनादिकृतः पतनादिशालिनो दृष्टा इति ८४५ अस्मद्वदिति दृष्टांतं स्फुटयति अनेति । यथाऽस्मदादेर्यथा कालमन्नपानादिसंप्राप्त्या सुखं संप्राप्य मनोरमा वृद्धिर्भवाते ८४६

तथेति ॥ तथास्मादेवेवस्रप्रहारादेहेतोर्दुःसहविदनांसेप्राप्यक्षयोहानिःस्थानथैवस्थावरणांक्षयवृद्धीदिति एतेनपर्वतानांपृथिव्यादीनांवाभिमानिचेतनानुमानं सूचितम् ८४७ पशुष्वपि तदंशयति पशूनामिति । उभयेपांग्राभ्याणामारण्यानांचानुकूलेहरितवृणपूर्णपाण्युपलंभादोसतिप्रवृत्तिर्दृष्टा विपर्ययेदंडहस्तप्रतिकूलदर्शननिवृत्तिश्चदृश्यतेइतितेनैतेपशवोमनुजैःसमादिति ८४८ पिपीलिकादावप्यातिदिशति जंगमानामिति । मस्मादनुकूलप्रतिकूललाभात्प्रवृत्त्यादेः ८४९ मुनीनामिति । मुनीनांविशिष्टादीनांतथाब्रह्मादीनांदेवानांशास्त्रतस्तथानुमानाच्चचेतनत्वलिंगकात्सुखदुःखान्यतमभोगोक्षेयः ८५० तथासतिप्रकृतेकिमात्मतमाहसुखेति । सांप्रज्ञाप्रकाशरूपैव नात्रक्रियागंधोपीत्याह नचेति ८५१ प्रत्युत्क्रियोपरमोदृश्यतइतिव्यातिरेकसुखेनाह यावदिति । यावत्सुखं दुःखंफलनोत्पद्यतेतावदेवकारणानिक्रियाःकुर्वतेइत्यन्वयः ८५२ फलोत्पत्तौतुक्रियोपरमइत्यत्रदृष्टांतमाह यथेति । यथातृप्तौजातायांविद्यमानैरपिकारकैःकर्त्रादिभिर्भुजिक्रियानक्रियते तत्रहेतुः तस्याःसत्तयातस्यास्तृप्तेःसत्तयानिष्पत्त्येति यावत् ८५३ दार्ष्टान्तिकमाह एवंसुखइति । स्पष्टम् ८५४ एवंप्रज्ञायाःस्वरूपदर्शयित्वातस्याःप्रज्ञेयंप्रतिउपादानतयानेत्रतांस्फुटयति सुखेति । नोऽस्माकंभोक्तृणांसुखदुःखेप्रज्ञयाविरहितेन जायेतेनवाकदाचित्कचित्विद्येतेयतस्तेप्रज्ञातोविविक्तेसतिशश्रृंगाभेइति ८५५ एवंस्वकीयसुखदुःखयोःप्रज्ञामात्रतांनिश्चित्यतदृष्टांतेनपरकीयसुखदुः

तथास्रप्रहारादेर्दुःसहंप्राप्यवेदनाम् ॥ क्षयःस्यात्स्थावरणांचक्षयवृद्धीतथैवच ८४७ पशूनामुभयेषांस्यादनुकूलेविपर्यये ॥ प्रवृत्तिश्चनिवृत्तिश्चतेनैतेमनुजैः समाः ८४८ जंगमानांहिसर्वेषांव्यवहारःसमोयुतः ॥ पिपीलिकादयोप्यस्मात्सुखदुःखोपभोगिनः ८४९ मुनीनामपिदेवानांब्रह्मादीनांहिसास्त्रतः ॥ अनुमानाच्चगम्येतसुखदुःखोपभोगिता ८५० सुखदुःखोपभोगोयःसांप्रज्ञेतिप्रकीर्तिता ॥ नचक्रियात्रकाचिद्विसुखदुःखेचदृश्यते ८५१ यावदुत्पद्यतेनैवसुखंवादुःखमेववा ॥ तावदेवाक्रियाःसर्वाःकुर्वतेकारणान्यपि ८५२ यथातृप्तौचजातायांकारकैर्नभुजिक्रिया ॥ क्रियतेसत्तयातस्याविद्यमानैरपिस्वयम् ८५३ एवंसुखे चदुःखेचजातेतत्कारणैर्नच ॥ क्रियतेहिक्रियानामविद्यमानैस्तुसर्वतः ८५४ सुखदुःखेचजायेतेप्रज्ञाविरहितेनहि ॥ विद्येतेशशश्रृंगाभेकदाचित्कापिवात्रनः ८५५ यथास्माकंतथान्येषांसर्वेषामिहदेहिनाम् ॥ प्रज्ञैवसुखदुःखेतेसुखदुःखत्वहेतुतः ८५६ प्रज्ञामात्रेयथोक्तेतेसुखदुःखेतथैवहि ॥ प्रज्ञामात्रेसदसतीतस्यां सत्यांप्रकाशनात् ८५७ रज्ज्वासत्यांयथासर्पोभासमानःपृथक्कृतः ॥ नस्यात्सुखादिकंतद्रूपप्रज्ञातो नपृथग्भवेत् ८५८ प्रजाबुद्धिःप्रकाशाख्याजडासापिजडेतरम् ॥ सुखादिवदपेक्षेतप्रकाशंस्वकाशकम् ७५९ तस्मादालोकमात्रायांप्रज्ञावागुपचारतः ॥ यथाप्रकाशेभान्वादेरुपचारात्प्रकाशगीः ८६०

खयोरपितथात्वंनिर्धार्यसुखत्वदुःखत्वरूपहेतुभ्यामित्याह यथास्माकमिति ८५६ तदृष्टांतेनचान्यत्रप्रज्ञामात्रतावधार्येत्याह प्रज्ञामात्रेइति । तेउक्तेसर्वभोक्तृसंबन्धिनीसुखदुःखेयथाप्रज्ञामात्रेप्रज्ञातिरिक्तस्वरूपहीनेतथासदसतीयावत्कार्यकारणेप्रज्ञामात्रे कुतः तस्यांप्रज्ञायांसत्यामेवभासमानायामेवप्रकाशनात्स्फुरणात् ८५७ दृश्यंप्रज्ञापरिणामइतिभ्रममपाकर्तुंविबुधैर्नोपादानंदृष्टांतमाह रज्ज्वामिति । यथारज्ज्वासत्यांभासमानसर्पोरज्जोःपृथक्कृतश्चेत्तर्हि नस्यात्शशश्रृंगसमोभवेत् तद्रूपप्रज्ञातःपृथक्सुखादिकंप्रपंचो नभवेत् असन्नेवभवेदितियावत् ८५८ ननुकिंबुद्धिरिथंप्रज्ञेतिकस्य चिद्रूपं प्रोपसर्गार्थप्रकर्षानुपपत्त्यानिरस्यति प्रज्ञेति । याबुद्धिःप्रकाशाख्याप्रकाशत्वेनलोकेप्रसिद्धासापिजडैरंस्वप्रकाशप्रकाशमपेक्षताऽतोप्रकृष्टत्वात्सानमुख्याप्रज्ञा शिलामध्यगतसहस्रदीपदाऽऽलोकस्यात्मप्रकाशस्यमतिविचित्रयालेशोचिदाभासेबुद्धिर्विशिष्टप्रज्ञापदमुपचारादिति । दृष्टांतमाह यथेति । * त्रिषांमात्राबुद्धिःपुंल्लिवलेशकणाणवे * इत्यमरः ८६०

फलितमाह तथेति । तथातथासतिअन्यत्रमन्त्रव्याभावेसतिआनंदस्यानिरासनात्तोमहमदिति तत्रदेवमभेतिपेक्षेतोदेति

फलितमाह तथेति । तथातथासतिअन्यत्रसमन्वयाभावेसतिआनंदात्मनिप्रज्ञाशब्दोमुख्यइति तत्रहेतुगर्भेविशेषणो बोधेइति । अत्रप्रज्ञापदमानंदात्मनिमुख्यमिति वदतां ग्रंथकृतामपमाशयः
व्यवहारेहिभाट्टनयइत्यभ्युपगमः भट्टमतेचजातोशक्तिः जातिश्चप्रतिविंबविशिष्टवृत्तीनांविंबमेव अतएवविवरणकारेरपिज्ञानादिपदानांमुख्यावृत्तिःशुद्धेदक्षिता नचावाङ्मनसगम्यत्वप्रतिपाद
कश्रुतिविरोधः तस्याःश्रुतेर्मनोविषयविषयकवाग्विषयत्वनिषेधपरत्वात् अथविशिष्टवाचकपदानांशुद्धेदक्षणायेववृत्तिरितिवादिनांसंक्षेपशारीरककृतांमतेतुमुख्येत्यस्यप्रशस्ततत्त्वज्ञानोपयोगित्वादि
त्यर्थइति । यतएवमिति यतउक्तयुक्तैः एवंप्रज्ञाशब्दस्यानंदात्मनिमुख्यत्वंततएवाशयात्श्रुत्याएवंकथ्यतेएवंकथं लोकोद्देश्यवर्गः प्रज्ञानेत्रइति नहिसबुद्धिनिर्वाहः बुद्धेःस्वसिद्धयेपरापेक्षायामुक्तत्वा
दानंदात्मनात्वभिन्नमित्तोपादानेननिर्वाहइतिभावः ८६१ प्रज्ञानेत्रइतिवाक्यार्थसहेतुकमनुवदन्प्रज्ञानस्यप्रतिष्ठात्वंस्फुटयति भूतेतिचतुर्भिः । यतोमायासहितभूतभौतिकजातरूपस्यसर्वस्यप्रपं
चस्य कीदृशस्य सदसदात्मनःस्थूलसूक्ष्मकस्य स्वप्रकाशप्रकाशेनस्वरूपेणप्रकाशनात्प्रज्ञाक्तलक्षणानेत्रनिर्वाहिकाभवतिततःसैवलोकस्यप्रतिष्ठाऽऽधारः उपादानस्यमृदादेरुपादेयघटाद्याधार
त्वंलोकेपिसिद्धमित्याह हेतौकार्यस्थितंयतइति । हेतौउपादानेइतिद्वयोरर्थः ८६२ । ८६३ हेतौकार्यस्यस्थितत्वमभिनयति अव्यक्तेति । अदौसृष्टेःपूर्वअंतेविनाशानंतरंचसकलंजगत्

तथासर्वप्रकाशानांप्रकाशेभेदवर्जिते ॥ आनंदात्मनिशब्दोयंमुख्यःप्रज्ञेति संभवेत् ॥ यतएवंततःप्रज्ञानेत्रोलोकोपिकथ्यते ८६१ भूतभौतिकजातस्यमाय
यासहितस्यच ॥ प्रपंचस्यास्यसर्वस्यसदासदसदात्मनः ६२ प्रज्ञानेत्रंस्वप्रकाशप्रकाशेनप्रकाशनात् ॥ यतस्ततःप्रतिष्ठासाहेतौकार्यस्थितंयतः ६३
अव्यक्तनामरूपाभ्यामादावंतेचसंस्थितम् ॥ मध्येचताभ्यांव्यक्ताभ्यांप्रज्ञायांसकलंजगत् ६४ यथाविशुद्धेनभसिगंधर्वनगरादिकम् ॥ यथावात्मनिबाल
स्यदुःखदंराक्षसादिकम् ६५ प्रज्ञानमतएवैतद्ब्रह्मेत्याहुर्मनीषिणः ॥ नह्यस्मादधिकंकिंचित्सदसद्वापिविद्यते ६६ देशःकालस्तथावस्तुभावाभावस्व
रूपकम् ॥ तत्सर्वंप्रज्ञयाव्याप्तंपर्णानीवचशंकुना ६७ पातालंभूतलंवापिदिवंवाबाह्यमेवच ॥ तिष्ठत्येकंनभोव्याप्यप्रज्ञैवसकलंजगत् ८६८

अव्यक्ताभ्यामस्पष्टाभ्यांनामरूपाभ्यांप्रज्ञायांसंस्थितंमध्येचसृष्टिकालेव्यक्ताभ्यांताभ्यांनामरूपाभ्यांसंस्थितमिति घटादीनामपिमृदाद्युपहितमात्मचेतन्यमेवोपादानमित्याकरेस्पष्टमिति ८६४ त
त्रापिविद्यतोपादानतेवेतिदृष्टांताभ्यांस्पष्टयति यथेति । आत्मनिमनसि ८६५ महावाक्यंव्याचष्टे प्रज्ञानमिति । अतःप्रज्ञानपदपर्यायप्रज्ञापदस्योक्तार्थपरत्वादेवएतत्साक्षादपरोक्षप्रज्ञानं
क्षेत्याहुर्मनीषिणोपेदांतविदइति । ब्रह्मपदार्थमाह नहीति । यत्किंचित्सदसत्तत्सर्वंआस्मात्प्रज्ञापदार्थात्प्रज्ञानात्अधिकंपृथग्नचिद्यतेतस्माद्ब्रह्मपदप्रयोगमर्हतीति ८६६ नन्वेकमेवपदंशुद्धतांबो
धयिष्यतिकिंपदद्वयात्मकेनवाक्येनेतिचेन्न पदमात्रस्यस्मारकत्वेनैकंपदंविशिष्टमर्थमपिस्मारयेत् वाक्यभावेतुसामानाधिकरण्येनपदांतरार्थैकतालंबुधुंतदनुकूलमेवस्मारयेदितिविशेषादित्याशये
नब्रह्मपदसमानाधिकृतेनप्रज्ञानपदेनयादशोर्थोबोधितस्तमाह देशइतिद्व्याभ्यां । योयंदेशः कालश्च यच्चतदवच्छिन्नंभावाभावरूपंवस्तुजातंतत्सर्वंप्रज्ञायासर्वीतरचेतन्येनव्याप्यमिति । अत्रदृष्टांतः
यथापर्णानिपत्राणिशंकुनावृतेनव्याप्तानितद्वदिति ८६७ दृष्टांतांतरमाह पातालमिति । पातालंभूतलंदिवंतस्त्रिंस्वर्गंवाततस्त्रिलोकयाबाह्यदेशंचव्याप्ययथानभस्तिष्ठतितथाप्रज्ञैवसकलंव्याप्य
तिष्ठतीति सर्वीतरंचस्तुप्रज्ञानपदार्थइतिभावः ८६८

तत्समानाधिकृतेन ब्रह्मपदेन च तस्या द्वितीयतमि विज्ञेयता रूपो ध्येत इत्याह औघर्वेति । यथा काशे कल्पिते गंधर्वेन गरादिकर्मो काशमेव तत्र कल्पितं तु नैवास्तिते तथा प्रज्ञायां कल्पिते विश्वं प्रज्ञैवास्तिक
 ल्पितं जडाजडं विशेषरूपमशेषं प्रज्ञायात्र मित्यर्थो ब्रह्मपदं प्रसादलभ्य इति ८६९ स एतेनेत्यादिसंभवदित्यंतं व्याकरोति एवमित्यादिभिः । स्वामदेव वाक्यं तोविचारे प्रवृत्तेऽधिकारिजनः प्रभुः
 साधनसंपत्त्या समर्थः एतच्छरीरादियथाविवेकेन जडौ तत्कवान् ८७० अभिमानमिति । परिष्कार उपकरणं गृह्यते तत्सहितेशरीरेऽभिमानमहंकारमकारात्मकं परित्यज्यारब्धकर्मणां निर्वाणमं
 तं कुर्वन् हेतुशता तदर्थमिति यावत् भोगानवापजं विष्णुकोविजहारेति यावत् ८७१ आनंदेति । आनंदात्माहमस्मीत्याकारेणाविर्भवद्यत्प्रज्ञामात्रैकरूपं प्रज्ञामात्रं च तदेकरूपमद्वयवस्तुतद्विभ
 तिनिरंतरमनुसंधयतीतिसतथा इत्यधिकारिजनविशेषणं । विदेहमोक्षमाह । स्वात्मनीति ८७२ एतेरेयव्याख्यामुपसंहरन्नेतेरेषपदव्युत्पत्तिसूचयन्नयमर्थोऽधिकारिभिस्तत्परैरवधार्य इति दर्शयति
 अपौरुषेयैरित्यादिना । अपौरुषेयैः पुरुषेणार्थे दृष्टान्तिमिता निपूर्वानुपूर्वैर्निनिरेपेक्षोच्चारणकानिभारतादीनि पौरुषेयाणितद्विलक्षणेर्वचनैरात्मावेत्याद्यैरयमितिहास इतरा संज्ञकाया अपत्येन ऋषिणादौ
 ईरितस्तपसा अनुसृत्य प्रकाशितः कीदृशेन इतरायाः सुतेन एष पथा इत्यादिवाक्यं प्रथमं प्रकाशयता तद्वाक्यस्वरूपं चतुर्थं श्लोकव्याख्यायां दर्शितम् ८७३ तद्वाक्यं पूर्वं विस्तरेण व्याख्यातमपि
 सुखबोधाय संक्षिप्तार्थमर्थतः पठति अयं मार्ग इति । यद्ब्रह्मणो वेदनं अयमेव मार्गस्तथेदमेव कर्मावश्यं संपाद्यंतथेदमेव ब्रह्मसत्यं च तत्प्रापकत्वादिति अस्मात्प्रमादेन कार्य इति ८७४ नचेति । ब्रह्म

गंधर्वनगरं मेघोनीलिनादिकमेव वा ॥ नभ एव यथा तद्वत्प्रज्ञैवैतज्जडाजडम् ८६९ एवं विचारतः सोयमधिकारिजनः प्रभुः ॥ वामदेवदेताद्विशरीरादिजहौ विद्या ८७०
 अभिमानं परित्यज्य शरीरे स परिष्करे ॥ आरब्धकर्म निर्वाणं कुर्वन् भोगानवापसः ८७१ आनंदात्माहमस्मीति प्रज्ञामात्रैकरूपमृत् ॥ स्वात्मनि स्वर्गरूपेऽभूदमृतो
 वामदेववत् ८७२ अपौरुषेयैर्वचनैरितिहासो यमोरितः ॥ इतरायाः सुतेनादावेप इत्यादिवादिना ८७३ अयं मार्गस्तथा कर्म ब्रह्मसत्यं च वेदनम् ॥ ब्रह्मणो न प्रमा
 दोस्मात्करणीयः कथंचन ८७४ नचातिक्रम्य गंतव्यं वेदसंसाधनं तन्तरम् ॥ अस्य येऽतिक्रमं च कुः पराभूता हि दुर्धियः ॥ संसारसुभटे नैव ते सर्वे विजिताः क्षणात् ८७५
 इत्यस्मिन्वचने नृणां विश्वासाय महामुनिः ॥ उदाजहार मतिमानितिहासमिं शुभम् ८७६ अस्यार्थेन जानंति मनुजास्ताननेकशः ॥ संसारसुभटो हन्याद्यथात्र
 मृगयुर्मृगान् ८७७ पितृमातुदरे सतथा तु गर्तं निपातनैः ॥ विष्णुत्रादिकृतैर्लपैर्जरावस्थ्यादिबंधनैः ८७८

णो वेदनमतिक्रम्य साधनं तन्तरं प्रतिनगंतव्यमिति अस्पृतेति । अस्य ब्रह्मवेदनस्यातिक्रममुपेक्षारूपं घेचकुस्ते दुर्धियः पराभूताः पराभवं गता इति । ननु पराभवः प्रतिद्वंद्विनः सकाशाद्भवति अत्र कः प्रतिद्वंद्वी
 त्याशंक्य उदरमंतरं कुरुते यत्स्य भयं भवतीत्यादि श्रुतेर्मर्यादाभिरिच्छीरोयमराजवदज्ञानं भयहेतुर्मर्यादाकार्यं संसारश्चाभिमानलक्षणो यमकिंकरवत्पराभवकर इत्याह संसारेति । संसार एव सुभटो महा
 बली यो यस्तेनेऽतिक्रमणशीलाः क्षणेन विजिता इति ८७५ तद्वाक्यानुवादप्रयोजनं दर्शयति इत्यस्मिन्निति । इत्यस्मिन्वाक्ये प्रथमं प्रकाशिते केचिदित्यंशं कितवतः ननु भवदुक्तमपि ब्रह्मवेदनस्य
 मार्गत्वादिकं नास्मद्ब्रह्मावतरतीति तेषां नृणां मेतद्वाक्यार्थे विश्वासाय विश्वासं ब्रह्मं जनयितुमितिहासं उदाजहार उदाहरणवत्प्रकटीकृतवानिति उदाहृतं च शंका निवर्तते वा मदेवादीन् प्रतिज्ञानस्य सत्य
 ब्रह्मप्राप्तिसाधनताभिधानेन मार्गादीनां निर्णयात् ८७६ जन्मत्रयनैरंतर्यप्रतिपादेन चातिक्रमशालिनां पराभवोऽप्यवदशित इत्याह अस्यार्थमिति । अस्पृतेतिहासस्यार्थं प्रमेयं ये मनुजामानुषव
 चबोधयति पितृमातुदरे इत्यादिपद्भिः । सत्सयातव एव गतीस्तत्र निपातनैः गर्भस्थस्य विष्णुसंसारं एव लेपयति जरावस्थ्यादिभिर्गंतव्यं सत्यं च रूपं नीयते निरयेत्येतेषां रथाः प्राप्तिदाः ८७८

कमीति । उदरकमरागतामास्तदागतेः तत्रावस्थितं तद्वत्प्रज्ञैवैतज्जडाजडम् ८६९ एवं विचारतः सोयमधिकारिजनः प्रभुः ॥ वामदेवदेताद्विशरीरादिजहौ विद्या ८७०

कृमीति । उदरकृमयएवनागास्तमयैःपाशैः तथादुःसहैर्जठरभ्रैर्वाताग्निभ्यांजनितैस्तापैः सूचीमुखनिरयसाम्यंबोधयति उपस्थेति ८७९ अनेकेति । अनेकजन्मनांस्मृतिर्दुःखातिशयाप
मूर्च्छयात्मविस्मृतिश्चनिरयेपिगर्भगतस्यचेतिसाम्यं बाल्यदुःखानांनिरयसमतांदर्शयति अशक्तीति ८८० क्रीडेति बालपक्षेक्रीडानामप्राप्तिरध्यापकादिभ्योभीतिश्चप्राप्तिर्वा निरयेपिस्वर्गवा
सिनांयाःक्रीडादुःखातिशयायस्मृतिपथमवतरंत्यस्तासामप्राप्त्यादुःखं । तथागुर्वीयामात्रादिभीतिस्तयाचेति अत्रपक्षेमातृशब्दोमीर्हंसायामितिधातोस्तुचिमीनातिमिनोतीत्यात्वेचव्युत्पन्नोहिं
सकवचनः । आदिपदेनतदुपकरणग्रहः । यौवनदुःखानांतत्साम्यमाह पंचेति । पंचबाणेनकामेनकृतैश्चित्रैर्नारीमूर्त्तेश्चित्तभूमौलिखनैःतथाविचित्रैर्नानाविधैर्भ्रमैर्भ्रमणैःकृतंदुःखंप्राप्तिं निरयपक्षे
तुप्रत्यालीढादिस्थानभेदात्पंचविधानिचबाणकृतानितत्तथा मयूरव्यंसकादित्वात्समासः । यद्वा नाराचादिभेदात्पंचविधैर्बाणैःकृतानीतिविग्रहः । एतादृशानिचित्राणिआश्चर्याणिताः
यमदृताहिदुष्कृतिशरीराणिलक्ष्मीकृत्यबाणग्रहणाभ्यासंकुर्वतीतिपुराणेप्रसिद्धम् । विविधंभ्रामयंतीतिचेति 'आलेख्याश्चर्ययोश्चित्रं' इति । तथा 'स्यात्प्रत्यालीढमालीढमित्यादिस्थानपंचकं'
इत्यमरः । आदिपदेनसमपदविशाखमंडलानांधनुर्वित्पादन्यासभेदानांग्रहः ८८१ वार्द्धकादिदुःखानांनिरयसाम्यमाह श्वित्रिणीति । श्वित्रिणीजरातत्संगमकृतैर्दोषैरोगाद्यैः निरयपक्षेकु

कृत्याख्यनागपाशैश्चदुःसहैर्जठरोद्भवैः ॥ वाताग्निजनितैस्तापैरुपस्थच्छिद्रनिर्गमैः ८७९ अनेकजन्मसंस्मृत्याविस्मृत्याचात्मनस्तथा ॥ अशक्तिपारतंत्र्याभ्यां
विष्मूत्रादेश्वभक्षणैः ८८० क्रीडानामनवाप्त्याचगुरुमात्रादिभीतितः ॥ पंचबाणकृतैश्चित्रैर्विचित्रैश्चभ्रमैरपि ८८१ श्वित्रिणीसंगमोत्थैस्तैर्दोषैर्नानाविधैस्तथा ॥
कालसर्पग्रसनतस्तथैवयमकिंकरैः ८८२ नानाशस्त्रादिसंपातैर्वैषम्यैश्चघनादिजैः ॥ स्वर्गादिपतनैस्तद्वदत्रदेहाद्ययासितः ॥ पुनःपित्रादिदेहेषुसमावेशैःसुदारु
णैः ८८३ एवंसंसारसुभटोजंतून्जंतुकमन्निभान् ॥ अध ऊर्ध्वतथादिभुविदिक्ष्वपिचसंक्षिपन् ८८४ पितृमातृप्रवेशाद्यैस्तुदंतैर्विविधायुधैः ॥ निपातयत्यमू
न्दीनानात्मज्ञानविवर्जितान् ८८५

प्रिसंसर्गात्तद्वजालाभःप्रसिद्धएव । कालेति । कालएवसर्पस्तेनग्रसनं निरयपक्षेतुकालाःश्यामाश्चेतसर्पास्तेर्ग्रसनानितैरिति यथायमकिंकरैरुक्तवाक्यैरिति ८८२ नरकदुःखान्याह नानेति । य
नादिजैःघनःपृथ्वी आदिपदेनजलादिग्रहः पृथिव्यादिमयनरकदुःखैरित्यर्थः तदुक्तंयोगभाष्ये 'घनसलिलानलानिलाकाशतमःप्रतिष्ठाःमहाकालाऽबरीपरीरवकालसूत्रतामिस्रांधतामिस्रामहा
नरकभृमयः'इति । घनादिजैरितिपाठेसिंहावलोकनन्यायेनयौवनदुःखानांवर्णनं कामनाद्वाराधनादिभ्योजातैर्युद्धावौनानाशस्त्रादिसंपातरूपैर्वैषम्यैरित्यन्वयः । निरयेपिधैषम्यानिधनादिकामनाफल
भूताभ्येवेत्यवधेयं । स्वर्गादिपतनैर्वीचिनिरयसमैः अत्रमानुषेलोकेदेहाद्ययासितः तदर्थंपुनःपित्रादिदेहसमावेशैश्चेति संसारभटोहन्त्यादितिसंबंधः ८८३ संसारस्यसुभटत्वमप्येतदुपनिषद्व्या
ज्ञानप्रयुक्तमेवेत्याह एवमित्तिद्वाभ्यां । एवमुक्तविधयासंसारसुभटोऽमूर्त्तजंतून्निपातयतिप्रतिमलवत्पराभवति किंकुर्वन् अध ऊर्ध्वतथादिभुविदिक्ष्वपिचसंक्षिपन् नानायोगिनियममेवचसंसा
रमलस्यनियुद्धविशेषइतिभावः । पुनःकिंकुर्वन् तैःपूर्वोक्तैःपितृमातृशरीरप्रवेशादिरूपैर्विविधायुधैस्तुदन्त्यथयन् । जंतूनांनिपातनेचसंसारमलस्यनृश्लेशोपीतिसूचनायजंतूनांविशेषणानि जंतु
काःभुद्रजंतवोयूकादयस्तत्सन्निभान् । तत्रहेतुर्दानानिति । तत्रापिहेतुरात्मज्ञानेति । अज्ञानमेवजीवानांबाधयोग्यत्वेसंसारस्यबाधकत्वेचप्रयोजकमितिभावः ८८४ । ८८५

॥ इत्यात्मपुराणे प्रथमोऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे द्वितायाऽध्यायप्ररंभः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥

॥ नमस्तस्मै भगवते परमानन्दरूपिणे ॥ अपाविपरिहाणेनयः सर्वत्र प्रकाशते ॥ ३ ॥ अथ कौशिक्युपनिषत्तन्मन्त्रं ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ नमस्तस्मै भगवते परमानन्दरूपिणे ॥ उपर्यधिपरिहाणेन यत्सर्वत्र प्रकाशते ॥ १ ॥ अथ कौपीतक्युपनिषद्व्याचिख्यासुस्तत्र प्रथमद्वितीयाध्याययोः सगुणविद्यापरयोस्ता-
त्पर्यस्योपासमन्त्रवन्धकैत्यादिनोपासनानां निर्गुणविद्याधिकारसंपादकतानि रूमेण न दृशितं प्रायत्वा ज्ञेयस्वरूपमदर्शनप्रप्रतर्दनो हवे इत्यादितृतीयाध्यायव्याख्यां तावदारभते इदमित्यादिना । इदं
वक्ष्यमाणेन्द्रप्रतर्दनारख्यायिकाप्रकाशितं ज्ञानं जन्मकोटिशतायुतैर्दुर्लभमपि पुरुषव्याघ्रैः पुरुषश्रेष्ठैर्गुरुश्रूषणादिना प्राप्यत इत्यन्वयः । आदिपदेन श्रद्धादिग्रहः १ नात इति । अतो ज्ञानान्मनुष्यस्य हि
ततमनसि स्थित इदं ज्ञानं सुखावाप्त्यै समूलस्य दुःखस्य विनाशने च साधनमिति २ अत्रेति ३ आसीदिति । दिवोदाससंज्ञस्पर्काशिराजस्य सुतः जिता अमित्राः शत्रव आंतरावाहा श्रयेन स तथा ४ जिगा-
येति । जिगाय जितवान् धर्मतः धर्मयुद्धेन अथ मानुषलोकजयानंतरं देवाज्जेतुं स्वर्गं जगामेति ५ एकाकीति । इंद्राय इंद्रं बोधितुं दूतं प्रेषयामास संदेशवाक्यं श्रावयेत्याकारप्रेषणाविषयं चकार ६ संदे-
शवाक्यमभिनयति भवानिति चतुर्थः । इंद्रदेवर्भवान्देवेंद्र इति लोके र्यथप्युक्तस्तथाहं मनुजेंद्र इति तस्यापि उभयोर्देवेंद्रमनुजेंद्रपदार्थयोर्धटिका इंद्रतानयुक्तान् मुख्या कुतोर्थशून्यत्वात् इति परमेश्वर्ये

श्रीः ॥ इदं सुदुर्लभं ज्ञानं जन्मकोटिशतायुतैः ॥ प्राप्यते पुरुषव्याघ्रैर्गुरुश्रूषणादिना १ नातो हिततमं किंचिन्मनुष्यायास्तिसाधनम् ॥ सुखावाप्त्यै समूलस्य
दुःखस्य च विनाशने २ अत्र चोदाहरंती ममिति हासं पुरातनम् ॥ प्रतर्दनस्य संवादं देवराजेन वैपुला ३ आसीत् प्रतर्दनो नाम दिवोदाससुतो महान् ॥ काशीश्वरो जि-
तामित्रः क्षत्रधर्मरतः सदा ४ जिगाय शत्रून् खिलान् धर्मतः सनराधिपः ॥ देवान् जेतुं जगामाथ स्वर्गं देवेंद्रपालितम् ५ एकाकी धनुरादाय स्वर्गं द्वारिस्थितो हि सः ॥
इंद्राय प्रेषयामास दूतं वाक्यार्थकोविदम् ६ भवान्देवेंद्र इत्युक्तो मनुजेंद्रस्त्वहं तथा ॥ इंद्रतानो भयोर्युक्ता ह्यर्थशून्यत्वे हेतुतः ७ जिताः सर्वे मया भूमौ राजानो दीप्ति-
जसः ॥ भवंतं मे कंहित्वा तस्त्वामिहास्मि समागतः ८ युद्धार्थं सबलः शीघ्रमेकाकी वासमाव्रज ॥ पराजितो हमित्येवं वाक्यं वादमां प्रति ९ धनुर्द्वितीयो भवतः प्रियं
धाम समागतः ॥ प्रतर्दनो हमेतं त्वं विचार्योचितमाचर १० एवमुक्तस्ततो दूतो देवेंद्रं सूर्यवर्चसम् ॥ सुधर्मायां स्थितं देवेंद्रं तं त्वोक्तवानिदम् ११ लोकानां लोक-
पालानां सर्वेषां मेक एव हि ॥ नाथस्त्वं भगवान् किंचित्त्वां हि विज्ञापयाम्यहम् १२ अस्ति भूमौ महान् देशः काशीनामांकितः शुभः ॥ उत्कंठिते वयं याति स्वर्धुनी भवतां
नदी १३ तस्यास्तीरे पुरीरम्या त्रिशूलस्योपरि स्थिता ॥ पिनाकपाणेः सत्ततं स्वर्गस्यापि तिरस्करी १४

इति धातोरर्थाननुगमात् ऐश्वर्यस्य परमत्वं हि साम्यातिशयराहित्यं तत्त्वेकत्रैयसंभवतितथा च देवमनुजावच्छिन्नैश्वर्यवाचित्वे इंद्रताया गौणत्वं स्पष्टमिति भावः ७ तस्मादहमिंद्रताया गौणतायाः परिहारार्थं
भूमिस्थान् राज्ञो भवद्विज्ञानं जित्वा त्वां जेतुमागतोऽस्मीत्याह जिता इति ८ युद्धार्थमिति । सबलो वा एकाकी वा युद्धार्थं समाव्रज अथवा मां प्रति मम पुरतः पराजितो हमित्याकारं वाक्यं वदेति ९ धनु-
रिति । धनुरेव द्वितीयं सहायभूतं यस्य स तथानाम्ना प्रतर्दनो हं भवामि एतन्मां विचार्योचितं योग्यं समाचर इति १० एवमुक्त इति । वर्षस्तेजः सुधर्मादेव सभा इदमिंद्रं बोधय च वचनमिति
यावद्वक्ष्यमाणमुक्तवान् ११ दूत उवाच लोकानां मित्यादिना स्पष्टम् १२ अस्ति पितृ । अस्ति काशीमिति नाम्ना प्रसिद्धो देशः शुभः स्वर्गोदपिरमणीयः तद्देशस्य रमणीयतां च स्वर्धुन्याः स्वर्गमुपेक्ष्य तत्र सो-
त्कंठं मनमेव सूचयतीत्याह उत्कंठिते वेति । भवतां देवानाम् १३ तस्या इति । तस्याः स्वर्धुन्यास्तीरे रम्या पुरी र्वर्तते कीदृशी पिनाकपाणेर्भगवतस्त्रिशूलस्योपरि स्थिता पुनः कीदृशी स्वर्गस्यापि ति-
रस्करीतिरस्करणाशाला कृजो हेति तितः १४

भा. पु.

11 2 11

कृमिरिति । यस्यामित्युत्तरश्लोकादनुपज्जयते तथाचयस्यामृतोजरायुजत्वादिनाचतुर्विधोपि जंतुस्त्रिनेत्रत्वमुपैतित्यन्वयः सचजन्तुः कृम्पादिक्षुद्रजन्तुरूपस्तामसोवाभवतु बहुश्रुतः ब्राह्मणरूपः सात्विकोवाभवतु तदपेक्षयाफलेविशेषोनास्तीति पूर्वाह्नांशयः । कृमिर्निरस्थिः कीटः सास्थिः पतंगोदीपविरोधीप्रसिद्धः । त्रिनेत्रत्वं शिवत्वं सविशेषरूपे त्रिनेत्रत्वं प्रसिद्धं निवशेषरूपे च त्रीणि स्थूल सूक्ष्मकारणानि समष्टिव्यष्टिरूपाणि नेत्राणि प्रापकाणि विचारद्वारा यस्य तत्तुरीयं तत्त्वमिति विग्रहेण बोध्यम् । तथाच श्रुतिः प्राणाग्निहोत्रोपनिषदि ' वाराणस्यां मृतो वापि हं द्वा ब्रह्मण्यः पेठत् । एकेन जन्मना चैव ध्रुवं मोक्षमवाप्नुयात् ' इति । तथा जावालतापनीयमोक्षधर्माश्च मेघपर्वमुत्तम्यादिपुराणपाराशराद्युपपुराणसन्तकुमारसंहितादिपुद्गेदीप्यमाने काशीमहिमसूर्यसंदिहान एव स्वदृष्टिदोषमावेदयतीत्यलम् । १५ यस्यामिति । यस्यां पुर्यां भगवान्सर्वज्ञः परमेश्वरो लीलाविग्रहेण तारकोपदेष्टावसति कीदृशः सर्वात्मा सर्वांतरः भूतभावनः भूतस्य कार्यमात्रस्य जनकः अद्वितीय इति यावत् । पुनः कीदृशः भवानिह दयाब्जस्य इंदुमध्यमः सूर्यः इंदुमध्ये माकांतिः प्रतिविंबितायस्येति विग्रहः सूर्यप्रतिविंबे नैव चंद्रकलावर्द्धत इति ज्योतिःशास्त्रे प्रसिद्धम् । धवलप्रभः कर्पूररमौरः । धवलप्रभुरिति पाठेय वलस्य महोक्षस्य पातिरित्यर्थः । ' धवलः सुंदरो सिते महोक्षे च ' इति विश्वः १६ भवद्भिरिति । पुनः कीदृशो भगवान् भवद्भिरखिलैर्देवैर्नमद्भिः कर्तृभिर्मौलिस्थितानि यानि रत्नपदानि रत्नस्थानभूतानि भूषणानि तेषामं शुभिः किरणैरारात्तियदीपनिर्भैर्निराजिते पदांबुजे यस्य स तथा १७ मुनय इति । ये च मुनयः स्मृत्यादिप्रणेतारो ये च वेदाश्चत्वारः प्रसिद्धास्ते सर्वे यं भगवंतं बहुधा वर्णयन्ति । कंकेश्व राजानं वंदि

कृमिः कीटः पतंगो वा ब्राह्मणो वा बहुश्रुतः ॥ मृतश्च तु विंधो जंतुस्त्रिनेत्रत्वमुपैति हि १५ यस्यां वसति सर्वात्मा भगवान्भूतभावनः ॥ भवानी हृदयाब्जे दुर्मध्यमो धवलप्रभः १६ भवद्विराखिलैर्देवैर्मौलिरत्नपदांशुभिः ॥ नमद्भिः सर्वदा हर्षांघ्रिराजितपदांशुजः १७ मुनयो ये च वेदाश्च बहुधा वर्णयन्ति यम् ॥ कृतोपकारा राजानं बंदिनश्चारादिव १८ यस्य भूभंगमात्रेण ब्रह्माद्याः सकलाः सुराः ॥ शतवारं जगत्त्यस्मिन् भवंति न भवंति च १९ तपउग्रं च चारादौ यमुद्दिश्य महेश्वरम् ॥ हिमवत्तनया देवी नारीणां प्रथमा वधूः २० सेनानीश्च गणेशश्च यस्य पुत्रौ महाबलौ ॥ प्रमथाय स्य सैन्यानि जयकाशीनि सर्वतः २१ यन्नामग्रहणाज्जंतुः प्राप्नुयान्न भवापदम् ॥ यस्य पादार्चनात्सिद्धिः स्वेष्वपि ताजायते नृणाम् २२ निस्पृहो यः सदा देवो ब्रह्मांडविषयभ्रमे ॥ आत्मबोधो दधिः स्वच्छो योगिनां प्रथमो गुरुः २३ यस्मादेतज्जगत्सर्वं जायते यत्र लीयते ॥ तिष्ठत्यपि च कोनाम वर्णयेत्तद्गुणान्पुमान् २४

नश्रारणाइव । यथाकालंस्तावकाबंदिनः कीर्तिगायकाश्रारणाइतिभेदः । कृतोपकारत्वं दृष्टान्तेन दानादिनाप्रसिद्धं दार्ष्टान्तिकेतुमुनानांतपःफललाभोज्ञानलाभश्च । वेदानांकृतोपकारत्वं प्रामाण्यलाभः । यदिकर्मफलप्रदः परमार्थरूपो भगवान्नस्यात्तर्हि कं प्रतिपाद्यवेदाः प्रमाणतां लभेरन्निति १८ यस्येति । शतवारमनंतवारमस्मिन् जगति संसारे भवंति प्रादुर्भवन्ति न भवंति तिरोभवन्तीत्यर्थः १९ तपइति । थं परमेश्वरमुद्दिश्य हिमवत्तनयादेवी उग्रतपश्चकार कीदृशी नारीणां प्रथमा पुनः कीदृशी प्रथमावधूः पूर्वजन्मन्यपि सती रूपेण भगवतो जायेति प्रथमापदस्योभयत्र संबंधेनार्थः ' आदौ प्रधाने प्रथमस्त्रिषु ' इत्यमरः २० सेनानीश्चेति । सेनानीः स्कंदः । प्रमथागणायस्य सैन्यानि कीदृशानि जयकाशीनि जयेन कांशं तेशोर्भते इति तानि तथा २१ यन्नामेति । भवरूपा मापदं भवापदं । तदुक्तं शिवपुराणे ' महादेवमहादेवमहादेवेति यो वदेत् । एकैनेव भवेत् मुक्तिर्द्वाभ्यां शंशुर्कणी भवेत् ' इति । स्वस्मितास्वेन पूजकेन ईप्सिता प्राप्नुमिष्टां २२ निस्पृहइति । यो देवो ब्रह्मांडवृत्तिविषयाणां भ्रमे मिथ्याज्ञानात्मके भोगे निस्पृहः । आत्मेति । आत्मज्ञानसिंधुः योगिनां चित्तनिरोधमन्यस्यतामाद्योगुरुः सपूर्वेवामपिशुरुः ' कालेनानवच्छेदात् ' इति योगसूत्रात् २३ यस्मादिति । अपि च यत्र प्रतिप्रतिप्रति इति तस्य

एवमवभिरतादृशो भगवान्पुण्यावसतीत्युत्कर्षमभिधाय साभातामाह यस्यादिति । मन्त्राणां पत्तिना तेषां पत्तिनां पुण्यावसतीत्युत्कर्षमभिधाय साभातामाह यस्यादिति ।

एवंनवभिरेतादृशोभगवान्यस्यावसतीत्युत्कर्षमभिधायसाक्षात्तामाह यस्याइति । सप्तानांमुक्तिदात्रीणांपुरीणांमध्येयस्याःपुर्याःअधिकंसौभाग्यंसर्वैरपिजंतुभिर्भोगमोक्षयोःसुलभत्वाद्दृश्यते इ
तरासांतुकोश्रिदेवेतिविशेषः २५ नैतयेति । इदेवाएतयाशंभुपुर्यांसमाभवताममरावतीनामपुर्यपिनभवति पातभयशालित्वेनान्मौगौणत्वात् तथाभोगैरेवप्रसिद्धानागानांभोगवतीनामपुर्यपि
किमुतान्येति २६ तस्यानामनिर्वक्ति गंगायाइति । काशतेदेदीप्यतेइतिकाशी तत्रहेतुत्रयं गंगाकर्तृकंसेवनंमहादेववासःसौभाग्यप्रकृताचेति २७ तस्याइति । तस्याःपुर्याः सत्यसं
धःसत्यप्रतिज्ञः २८ चतुरंगेति । 'हस्त्यश्वरथपादातंसेनांगंस्याच्चतुष्टयम्' इत्यमरः । सोयंदिवोदासोभवतांदेवानांविदितः यतोयज्वायागपरः अत्रकाश्याम् २९ तस्येति तस्यदिवो
दासस्यपूर्वजैःपितृपितामहेः ३० अस्येति । अस्यप्रतर्दनस्यमाहानागामहागजाःपर्वतनिभाःसंति तथा रविवाजिनिभाःसुलक्षणावाजिनोपिसंति ३१ रथाइति । युद्धचतःपुरारेःरथसदृ

यस्याःसौभाग्यमधिकंपुरीणामिहदृश्यते ॥ सप्तानांमुक्तिदात्रीणांसर्वैरपिचजंतुभिः २५ नैतयाहिसमादेवाभवताममरावती ॥ भोगवत्यपिनागानांकानामा
न्याभवेत्समा २६ गंगायाःसेवनान्नित्यंमाहादेवस्यवासतः ॥ सौभाग्यस्यचकाशेनकाशीत्येषाभवत्पुरी २७ तस्याःप्रभुर्जितामित्रोदिवोदासइतिस्मृतः ॥
ब्रह्मण्यःसत्यसंधश्चक्षत्रधर्मरतःसदा २८ चतुरंगबलोपेतःस्वयंचातिबलोनृपः ॥ भवतांविदितःसोयंयज्वाह्यत्रैवतिष्ठति २९ तस्यपुत्रोपिमतिमानप्रत
र्दनइतिश्रुतः ॥ पूर्वजैःसदृशःसर्वैर्गुणैर्भूतदयापरः ३० अस्यसंतिमहानागाःपर्वताइवकोटिशः ॥ अनेकलक्षणोपेतावाजिनोपिरवेरिव ३१ रथाअपिमाहा
घोषाःपुरारेरिवयुद्धचतः ॥ पादाताःस्वसमाःसंतिपराद्धाधिकसंरुपया ३२ अप्रमादीसदाशास्त्रेमाययाचविवर्जितः ॥ अस्त्राण्यसौविजानातिप्रयुक्तेनैवकुत्र
चित् ३३ संधानंचविसर्गंचस्थितितद्वच्चसंहतिम् ॥ अस्त्राण्येति सर्वेषांमहादेवप्रसादतः ३४ अस्त्रेणनिहतोजंतुर्नमयानिहतोभवेत् ॥ अभिचारवधात्क
स्माद्विशेषोस्त्रेणघातने ३५ इतिसंचिन्त्यसततरिपुमस्त्रैर्नहंत्यसौ ॥ रिपूणामिच्छयायुद्धंददात्येवहिसर्वदा ३६ नायंप्रथमतोहंतिरिपुंतेनह्यताडितः ॥ ताडितो
पिनपंचाशद्वर्षादत्यधिकंकचित् ३७ ऊनषोडशवर्षंचवीरव्रतमुपाश्रितः ॥ कुतोभीतातुरादीनिनिहन्याद्धर्मविद्धिसः ३८ विजित्यवसुधांकृत्स्नामेकदासपुरेनि
जे ॥ भवंतंक्षत्रधर्मेणवर्तमानभिहाशृणोत् ३९ ब्राह्मणाअपिदेवाश्चगावःसवृषभाअपि ॥ नावमान्याःसदातेनव्रतमेतन्महात्मनः ४० अन्यच्चास्यव्रतराज्ञःक्षत्र
धर्मरतान्सदा ॥ देवान्विप्रान्पितृन्वापिजेष्वाभ्यात्मबलोद्धतान् ४१ एवंहिब्रतिनस्तस्यमुनयोनारदादयः ॥ समागताःप्रसंगेनकदाचिदिदमूचिरे ४२

शामहाघोषारथाश्चसंति पदातयस्त्वसंख्याताःस्वेनप्रतर्दनेनसमाः ३२ अप्रमादीति । शस्त्रेशस्त्रविद्यायां माययाच्छलेन असौप्रतर्दनः यद्यपिअस्त्राणिविजानातितथापिनप्रयुक्ते ३३
तृतीयपादार्थप्रपंचयति संधानमिति । अस्त्राणांसंधानंप्रयोगं विसर्गनिर्मोक्षं स्थितिर्मर्यादां 'अस्त्राणिनप्रयोज्यानिहीनकार्येकथंचन' इत्यादिनोक्तां संहतिमुपसंहारंचवेतीति ३४ प्रयुक्ते
नैवकुत्रचिदितिस्फुटयति अस्त्रेणेतिद्राभ्यम् । अभिचारेणशत्रुमरणकामनयाकृतेनश्येनादिनापोवयस्तस्मात् ३५ इतीति ३६ नायमिति । तेनरिपुणाप्रथमतोऽताडितोहंतीति ताडितोपिपंचाशद्वर्षा
दधिकायुषंषोडशवर्षांन्यूनायुषंचनहति यतोवीराणांव्रतंनियमंश्रितः 'मूर्च्छितंनैवविकलंनाशंख्यान्ययोधिनम् । पलायमानंशरणगतंनैवचर्हिषयेत्' इत्यादिनाधनुर्वदोक्तंश्रितः ३७ । ३८ विजित्ये
ति भवंतंदेवराजम् ३९ ब्राह्मणाइति । एतदपीतिशेषः ४० अन्यदिति आत्मबलेनउद्धतान्सगर्वान् ४१ एवमिति ४२

राजभ्यः ४३ एकमिति । एकमसहायम् सबलसैन्यम् ४४ श्रुत्वेति । पौरुषेण उत्साहेन ४५ आगत्येति । समभूमौ समेदेशे प्राहिणोत्प्रेषितवान् ४६ इदमिति । तदुदीरितं प्रतर्दनोक्तम् ४७ श्रुत्वेति । साहसमपरनामयस्य एतादृशेनाभयस्वरूपेणास्य प्रतर्दनस्य पौरुषेण च विस्मितः 'साहसं तु दमेदुष्करकर्मणि' इति हैमः ४८ देवैरिति । सहसा अविमृश्यैव ४९ तंदेवैरिति ५० दृष्टेति । निघ्नंतु ताडयंतु हे शक्रत्वं च प्रहरेति शेषः ततो युष्मत्कर्तृकप्रहरणानन्तरम् ५१ इत्युक्तेति । कुंडलाकारेण व्यूहेन सैन्यन्यासेन क्रोधो मूर्च्छितो येषां ते तथा परिवर्त्तयेयमासुः ५२ वादित्राणामिति । शंखरवांताः शंखनादपर्यंताः ५३ शस्त्रवर्षमिति ५४ प्रतर्दनोपीति । सर्वेषां देवानां शस्त्रैर्भिन्नात्मविद्धस्वरूपं गात्रं वपुर्यस्य स तथा पंचबाणान् नूतानतुतोन्यूनाः समूहिनीधे

राजभ्यः शत्रुधर्मेण बलिनः सकलाः सुराः ॥ नाहितैः समरे यो दुमसुरा अपि दानवाः ॥ दैत्या अपि तु शक्राः स्युः किंपुनर्मनुजा इमे ४३ एकमप्यत्र कोनामजयेद्विद्रंशचीपतिम् ॥ किंपुनः सबलं लोकपालैरपि समावृतम् ४४ श्रुत्वेत्यादिवचांस्येषस्मृत्वा च व्रतमात्मनः ॥ पौरुषेणैव वा यो दुमेकाकी स समागतः ४५ आगत्या स्याः पुरोद्धारि समभूमौ स वर्तते ॥ प्राहिणोच्चात्रमां द्रतंदेवराजं प्रतीश्वरः ४६ इदं चोवाच वचनमित्युक्त्वा तदुदीरितम् ॥ देवराजाय सकलं दूतस्तत्र न्यवेदयत् ४७ श्रुत्वा दूतस्य वचनं देवराजोतिविस्मितः ॥ साहसा परनाम्रास्य पौरुषेणाभयात्मना ४८ देवैश्च सहितः सोपि शत्रुधर्मरतः प्रभुः ॥ संकुद्धः सहसा पुर्यानिर्जगाम बलान्वितः ४९ तंदेवैः सहितं दृष्ट्वा स्वयुद्धार्थमुपागतम् ॥ न च चालतः स्थानात् समयमानः प्रतर्दनः ५० दृष्ट्वा त्वचनं चेदमुवाच च शचीपतिम् ॥ मां शस्त्रैर्विविधैस्तीक्ष्णैर्निघ्नंतु सकलाः सुराः ॥ शक्रत्वं च ततो हं वो हनिष्यामि शितैः शरैः ५१ इत्युक्ते सकला देवाः सशक्राः क्रोधमूर्च्छिताः ॥ कुंडलव्यूह तस्तं हि परिववुः समंततः ॥ प्रतवर्ध्नीत चैवैनमित्युचुश्च परस्परम् ५२ वादित्राणां हि चित्राणां सिंहनादविमिश्रिताः ॥ शब्दाः शंखरवांतास्ते प्रादुरासन् सहस्रशः ५३ शस्त्रवर्षं च ते सर्वे सशक्रा मुमुचुस्तदा ॥ तोयदा इव संकुद्धाः पर्वताभे प्रतर्दने ५४ प्रतर्दनोपि सर्वेषां शस्त्रैर्भिन्नात्मगात्रकः ॥ सर्वान् जघान सहसा पंचन्यूनैः शरोत्करैः ५५ भुजयोः स्तनयोश्चैव ललाटफलके तथा ॥ सुरः कश्चिद्विद्वोत्र देवसैन्येन दृश्यते ५६ आयुधानि च सर्वेषां न्यपतन् भूमि मंडले ॥ भुजबाणव्यथार्तानां सिंद्वाणामसुरदुहाम् ५७ बाणानां हि शतैर्विद्धः कश्चित्पंचाशतावरः ॥ सहस्राक्षः सहस्रेण विद्वोति बलिना तदा ५८ सर्वांस्तान् मरान् दृष्ट्वा भूमौ निपातिता युधान् ॥ प्रतर्दनो धनुःस्वीयं विज्यमत्र चकार ह ५९ युद्धमेतन्महदृष्ट्वा साहसारुचं च पौरुषम् ॥ विस्मया विष्ट हृदयं द्रुचं प्रतर्दनम् ६० प्रतर्दनवराभीष्टं वरमद्य ददाम्यहम् ॥ तुष्टोऽस्मि भवतो युद्धपौरुषाभ्यां महीपते ६१ एकाकी कइह स्वर्गं मां जेतुं सामरं प्रभुः ॥ को वा देवान् मया सार्धं स शल्यान् कुरुते क्षणात् ६२ इत्युक्ते देवराजेन तदा तत्र प्रतर्दनः ॥ निपत्य दंडवद्भूमाविदं वचनमूचिवान् ६३

पुत दृशैः शरोत्करैः शरसमूहैर्जघानेति ५५ भुजयोरिति । भुजादावविद्वोऽनदृश्यते किंतु सर्वे विद्धाः ५६ आयुधानीति । भुजे पुबाणप्रयुक्ता वा व्यथार्तयार्तानाम् ५७ बाणानांमिति । सहसा सस्तु बाणानां सहस्रेण विद्धः अतिबलिना प्रतर्दनेन ५८ सर्वांमिति । विज्यं विजयतां स्वतारिता ज्यागुणो यस्य तादृशम् ५९ युद्धमिति । पौरुषमृत्साहं प्रतर्दनस्येति शेषः ६० इदोक्तिमा

उक्तमिति । प्रतंबलोद्धतान् जेष्यामीति प्रतिशारूपं तेन त्वया प्रतर्दनेन सामरोऽहं जित इति वाक्याभिधानेन ६४ अपराधमिति । तथापीत्यादिः अपराधमभिनयति पुनैरिति । पुष्पाण्य

पियत्रअत्यादरेणसमर्पणीयानीत्यर्थः ६५ भवंतइति । पूज्यैर्मत्पितृप्रभृतिभिः पूज्याः तथाचममनितरांपूज्याइत्यर्थः उत्तरार्द्धार्थप्रपंचयति भवंतःसात्विकाइत्यादिना ६६ ततइति । सात्विकत्वेनेति उद्यतं भावेक्तः तथाचभवतंदेणसात्विकतयावरंदातुंउद्यमःकृतइत्यर्थः ६७ वैपम्याभावमभिनयति साधूनामिति । समेब्रह्मणिचित्तमनुसंधानरूपंयेषामीदृशानांसाधूनां धीर्विपमाअयंस्वःपरश्चेत्याकारानभवति इयंव्याप्तिश्चभवतोवरदानोद्यमंद्दष्टामयानिर्णीतित्याह वरमिति ६८ प्रायइति । हेइंद्रभवादृशाःप्रायोबाहुल्येनपुरुषोत्तमाएवभवन्ति किंतेपांलक्षणम् तआहोपकारमित्यादि केचिदपकारिणिशापाद्यपिददतेइत्यभिप्रायेणप्रायःपदम् ६९ अपकारिष्विति । अपकारिष्वपिभूतेषुयेउपकारिणोभवन्तितैःपुरुषैःस्तंभनिभैस्त्रिलोकीविधृता तत्प्रभावा देवत्रिलोकीस्थितेतियावत् तत्रहेतुरूपंत्रिलोक्याविशेषणंयज्ञमंडलीति । यज्ञसमूहात्मिका कार्यकारणयोरभेदात् ' उपकारोहिसर्वयज्ञात्मकोपकारात्परोधर्मः ' इत्यादिश्रुतेः । सचयज्ञपरिणा

उक्तयद्भवतावाक्यंसामरोहंजितस्त्वया ॥ व्रतंमेपूरितंतेनभवताशक्रसर्वथा ६४ अपराधक्षमस्वत्वंममबालस्यदुर्धियः ॥ पुष्पैरपिनताडयायेतेशरैस्तडितायतः ६५ भवंतःपूज्यपूज्यामेसर्वेसाधुविचेष्टिताः ॥ भवंतःसात्विकादेवामानुषोराजसोस्म्यहम् ६६ ततोरजःसमुद्रेकात्पापमेतन्मयाकृतम् ॥ सात्विकत्वेनभवतावरंदा तुमिहोद्यतम् ६७ साधूनांसमचित्तानांविषमानास्तिथीःकाचित् ॥ वरंदासियस्त्वंहिमय्येवमपकारिणि ६८ प्रायोभवादृशाःसर्वेलोकेस्मिन्पुरुषोत्तमाः ॥ उपकारं हिर्कुर्वतिमादृशेऽपकारिणि ६९ अपकारिषुभूतेषुयेभवंत्युपकारिणः ॥ तैःस्तंभैर्विधृतासर्वात्रिलोकीयज्ञमंडली ७० उपकारेषूपकारान्प्रायःसर्वेपिर्कुर्वते ॥ अप कारेषूपकारंत्वादृशाःकेपिर्कुर्वते ७१ अहंरिजसाविष्टोवेभिस्वस्मैहिताहितम् ॥ नैवयस्माद्भवंतंहियोदुमत्रागतोधुना ७२ महतागजयूथेनमशकोयद्ददावजेत् ॥ योहुंतद्ददहंशक्रभवद्भिर्योदुमागतः ७३ अतएतादृशोहंकिंवृणेहितमात्मने ॥ त्वमेवत्रिजगन्नाथयत्स्याद्विततमंसदा ॥ मह्यमानुषरूपायतत्प्रयच्छार्तिनाशनम् ७४ एवमुक्तोह्ययंशक्रःप्रतर्दनमथाब्रवीत् ॥ अयाचितंवरंकाश्चित्स्वधियानैवयच्छति ॥ परस्मैतएवत्वंवृणीष्वैवप्रतर्दन ७५ एवमुक्तःपुनःशक्रंबुद्धिमान्सप्रतर्द नः ॥ उवाचन्यायसहितंवचनंसत्यवादिनम् ७६ सत्यमेतत्त्वयाशक्रयदुक्तमधुनावचः ॥ किंतुतद्विषमेष्वेववर्ततेनभवादृशे ७७

मात्मिकांत्रिलोकींशारयितुमर्हतीतिभावः ७०० उपकारेष्विति । उपकारापकारशब्दौमत्वर्थीयाच्प्रत्ययांतौ केपिविरलाः ७१ अहमिति । अहंपतोरजसाविष्टोव्याप्तस्तस्मात्स्वस्यहि ताहितंनैववेभि भवंतंप्रतियुद्धार्थमागमनमेवममाबोयंदर्शयतीत्याह भवंतमिति ७२ स्वस्महिताहितज्ञानाभावंदृष्टान्तेनस्फुटयति महतेति । महतागजयूथेनयोदुंयद्दन्मशकआव्रजेदागच्छेत् थाहमिति ७३ अतइति । अतोहेतोरेतादृशोहितज्ञानहीनोहमात्मनेहितंकिंवृणेपार्थयामि तस्मात्तद्विजगन्नाथमह्यमानुषरूपाययद्विततममार्तिनाशकरूपंस्पात्तत्स्वयमेवालोच्यप्रयच्छेति ७४ एवमिति । नवैवरोवरस्मैइतिव्याख्येयश्रुतिवाक्येवरशब्दःपरशब्दसमानार्थइतिदर्शयंस्तद्याचष्टे अयाचितमिति । काश्चित्परःपरस्मैअन्यस्मैअयाचितंवरंस्वधियैवप्रयच्छतितथासतितस्यदत्त स्यवरत्वमेवहीयेत त्रिपतेपाच्यतेइतिवरपदयुत्पत्तेः ततोहेप्रतर्दनत्वमेववृणीष्वेति ७५ एवमुक्तःपुनरिति । न्यायसहितंयुक्तिसहितंवचनंसत्यवादिनमिन्द्रप्रत्युवाचेति ७६ सत्यमिति । हेशक्रयत्त्वयैतद्वौकिकन्यायानुवादकंवचउक्तंतत्सत्यमबाधितमेवलोके परंतुतद्विषमेपुभेददर्शिष्वेववर्ततेसमन्वितंभवति भवादृशेसमचित्तुनयुज्यतेइति ७७

१० कर्णादिति । किं कुर्वन्वचामृतपाययेत् कर्णोऽदुःखभाजौ कुर्वन्मदुःखं दुःखं स्वर्गसंभजतः प्राप्तुमर्हति ततो तथा आसमंताद्युक्तिभिरपि बोधनं कुर्वन् स एव गुरुस्याधिकारिणः पितामाता च नित्यशरीरस्य ब्रह्मा मरूपस्य व्यञ्जकत्वात् नचापरौ लोकि कश्चरीरकर्तारो तत्र हेतुमाह यत इति । यतोऽस्य गुरोः संततौ विद्यासंप्रदाये पातात्प्रवेशात्सर्वदुःखं विनश्यतीति पारक्षणे मानपूजायामिति धातुभ्यां तु च प्रत्ययेन लोपे च निष्पन्नौ पितृमातृशब्दौ संसारभयादक्षके स्वाराज्यपदप्रदानेन पूजके च ब्रह्मविद्याप्रदे गुरावेव सम्यक् संगच्छेते इति भावः ९१ अन्ययोरिति । अन्ययोर्लौकिकयोः पित्रोः संततौ पातात्पुत्रस्य तादृशं संसारलक्षणं दुःखं जायते यस्य दुःखस्य प्रतीकारो निवृत्त्युपाय उक्ताया गुरुसंबन्धिसंततौ विद्यासंप्रदायरूपायाः सकाशात्परो भिक्षोर्ना किंतु स एवेति ९२ तत इति । तत उपजीव्यत्वाद्ब्रह्मात्मवो यस्य दात्रेऽत एव पित्रे मात्रे च गुरवे शरीरवाङ्मनोर्भिर्न द्रष्टेत् दोहमनिष्टचित्तननं कुर्यादिति असूयकादयस्तु द्रुह्यतितस्मात्तेभ्यो विद्यानदेयेति भावः ९३ एतदिति । एतत्पूर्वैर्यदुक्तं ब्रह्मविद्याप्रदं गुरुं प्रति मुख्यवृत्त्योक्तं वेदस्त्वाचार्यदेवो भवेत्यादिरूपः सर्वार्थानां लौकिकानामपि शिक्षासु योगुरुस्तत्परमं न्यते आभिप्रेतीति ९४ अत एव लौकिकविद्या गुरुष्वपि तथा शिक्षाचारस्तथा चरतामना चरतां च फलान्वयव्यतिरेको च दृश्येते इत्याह अध्यापिता इति । लोके पिथे येनाध्यापितास्ते तस्वगुरुमन्यन्ते इति तथा यथैतेशिष्या गुरौ वर्तते विद्यापिते पुंशिष्ये पुतथा वर्तते फलं ददातीति प्रसिद्धम् ९५ फलि

तमः स्तोमं हृदि स्वस्य सत्यादेवात्मबोधनात् ॥ ब्रह्मत्वं भवसत्यादिपाययेच्च चोमृतम् ९० कर्णादुःखभाजौ च कुर्वन्ना बोधनं सदा ॥ स एवास्य पिता तद्वन्माता चात्र नचापरौ ॥ यतोऽस्य संततौ पातात्सर्वदुःखं विनश्यति ९१ अन्ययोः संततौ पित्रोर्दुःखं पुत्रस्य जायते ॥ यस्य नैव प्रतीकार उक्तायाः संततः परः ९२ ततो ब्रह्मात्म बोधस्य दात्रे पित्रे सदैव हि ॥ ननु ह्येदुःखे तस्मै कर्मणामनसागिरा ९३ एतन्मयात्र कथितं ब्रह्मविद्याप्रदे गुरौ ॥ वेदः सर्वार्थशिक्षासु गुरवे तद्धिमन्यते ९४ अध्यापि ताहि ये शिष्या मन्यन्ते ते गुरुं स्वकम् ॥ गुरौ यथैते वर्तन्ते तथा विद्यापिते ष्विह ९५ गुरुभक्तस्ततो यः स्याद्विद्यायाः श्रवणे तथा ॥ आहतस्त्वप्रमादी च मेधावी स्त्री विवर्जितः ९६ ब्रूयास्त्वं यदिते वक्तुमिच्छा स्याद्विजसतम् ॥ ब्रह्मविद्यामिमांस्तस्मै रक्षकोऽयदि मे भवेत् ९७ इति विद्यावचः स्मृत्वा संशयं परमंगतः ॥ सत्यपाशाभिबद्धः सन्निद्रः सत्यात्मरूपपृक् ९८ नायं सर्वैर्गुणैर्युक्तो विद्योक्तैर्हि प्रतर्दनः ॥ यद्यप्यस्मिन् गुणाः संतितथाप्येष रिपुर्हि नः ९९

तमाह विद्यागुरुभक्त इति द्वाभ्यां । तत उक्तं नियमात् यः शिष्यो गुरुभक्तस्तथा विद्यायाः श्रवणे आहतः श्रद्धावान् अप्रमादी सावधानश्च मेधावी धारणाशालिमतिकः स्त्रीविवर्जितो ब्रह्मचर्यवांश्च स्यात् । यदि च मे विद्याया रक्षको रक्षाकरो भवेत्तर्हि हे द्विजसत्तम तस्मै शिष्यायेमां ब्रह्मविद्यां ब्रूयाः यदिते वक्तुमुपदेष्टुमिच्छा भवेदिति द्वयोः संबन्धः ९६ । ९७ एवं विद्यावाक्यं षोडशभिः प्रपंचयत्स्मरणस्य प्रतिज्ञाया पाशवद्वशीकृते न्निद्रप्रसंशयजनकतया क्षणमात्रं प्रतिबंधकतामाह इति विद्येति । सत्यपाशाभिबद्धः सन्नर्पी दृशति विद्यावचः स्मृत्वा संशयंगतो भूदित्यन्वयः संशयाकारस्तु किमस्मै विद्यानदेया देयावेति । तथापीदं सत्यान्वचालसत्यरूपत्वादित्यर्थं कर्होदृश्यं तं वाक्यं व्याकुर्वन्निद्रं विंशतिं सत्यात्मेति । सत्यं शास्त्रप्रतिपाद्यात्मकं रूपं धर्मस्वरूपं तेन धृष्णोति प्रगल्भो भवतीति सतथेति तृहदारण्यकभाष्यानुसारेणार्थः तथा च धर्ममर्यादास्थापकस्य परमधर्मसत्याचलनं न युक्तमिति भावः । यद्वा सत्येन परमार्थेनात्मनारूपेण प्रजापत्युपदेशाल्लब्धेन तत्त्वज्ञानविषयेण प्रगल्भ इति तथा चानृताविप्रयोजकाऽविद्यायास्तत्त्वज्ञानेन न पृथ्वादिदस्य सत्याचलनं संभवतीति भावः ९८ अथ संशयप्रयुक्तं विचारमभिनयनं न देयेति पूर्वपक्षकोटिदर्शयति नायमिति । अयं प्रतर्दनो विद्योक्तैः सर्वैर्गुणैर्युक्तो न भवति तस्मात्तदेयेति प्राप्तं ननु प्राणाग्निहोत्रनिष्ठया शुद्धांतःकरणत्वादयं गुणवानेवेत्याशंक्याह यद्यपीति । रिपुर्वैरो ९९

देयाविद्येति सिद्धांतकोटिमादत्ते अथवेति त्रिभिः । मद्रान्ममवरमालोच्येतिल्यब्लोपेयं च मी भाजनं पात्रम् १०० बहुनेति । स्पष्टं १०१ तत्र हेतुतया प्रतिज्ञायाः पूरणीयत्वमाह वरमिति । यस्माद्
रंतेददामीति मया ईरितं प्रतिज्ञातं तस्मात्तदुक्तमात्मविद्यादानेन सत्यं कुर्वेदिति । इति इत्थं सत्यात्मकधर्मस्य प्राबल्यं संचित्यैदं प्रतर्दनमुवाचेति । अयमत्र सिद्धांतकोटिराशयः यद्यपि विद्यावाक्यं श्रुति
रूपं प्रबलमपि गृहस्थतया मध्यमाधिकारिणाभेन सावकाशं ददानीति प्रतिज्ञायास्तु स्मृतिवाक्यैरपि नातृत्वं देदित्यादिभिर्निर्णीतावश्यकर्त्तव्यतायां निरवकाशत्वादानार्थक्यप्रतिहतानां विपरीतं बलावल
मिति न्यायेन प्राबल्यमिति १०२ अथ तं हेंद्र उवाचेत्यादिविज्ञानीयादित्यंतं वाक्यं व्याकरोति मामेवेत्यादिपंचविंशतिश्लोकैः । मामेव हेतुतर्दनविज्ञानीहीति चतुर्थेनान्वयः । शास्त्रदृष्ट्या तूपदेशो वा
मदेव वदितिन्यायेन एकशतवर्षं ब्रह्मचर्यं तोषितप्रजापत्युपदेशजगत्याद्वितीयात्मज्ञाने स्थित्वेन्द्र उपदिदेश यथावामदेवो गर्भे स्मृतसनकाद्युपदेशजगत्याज्ञाने स्थित्वा सर्वात्मभावप्रतिपादकान्मंत्रानुवाच तद्वदि
त्यर्थे केन मामिति पदमद्वितीयात्मार्थकमित्याशयेन मामिति पदार्थे विशिनष्टि सर्वजगतामात्मानमित्यादिना । अद्वयमित्यर्थः बुद्धिसाक्षिणं सर्वोत्तरमिति यावत् एतत्स्फुटयति १०३ स्वप्नेति । सर्वैः

अथवारिषुतानेन परित्यक्तात्र मद्रात् ॥ ततः सर्वगुणोपेतो विद्याया भाजनं भवेत् १०० बहुना किं विचारेण गुणी वाप्यगुणस्त्वयम् ॥ विद्यां हिततमामस्मै कथयि
ष्यामि सर्वथा १०१ वरं ददामि ते यस्मादिति पूर्वमयेरितम् ॥ सत्यंतत्सर्वथा कुर्वे आत्मविद्याप्रदानतः ॥ इति संचित्य भगवान्नु चेशक्रः प्रतर्दनम् १०२ मामेव सर्व
जगतामात्मानं बुद्धिसाक्षिणम् ॥ न भो वदद्दहिरंतश्च व्याप्य सर्वमवस्थितम् १०३ स्वप्नदृष्टसमैः सर्वप्रपंचैरहितं शिवम् ॥ देशकालस्वरूपारूपभेदत्रयविवर्जितम्
१०४ स्वसजातिविजात्याख्यभेदबीजविभावसुम् ॥ अधिष्ठानं समस्तस्य सदा सदात्मनः १०५ प्रपंचस्य यथारज्जुः सर्पादेरेकमीश्वरम् ॥ प्रतर्दनविज्ञानी हि
तुभ्यं हिततमं त्विदम् १०६ न सुखं स्वर्गं गंतद्ब्रह्मलोकस्थितं परम् ॥ ससाधनं मनुष्येभ्यः कदाचिद्विद्यतो हितम् १०७ कुतो मनुष्यलोकादौ स्थितं नश्वरमल्पकम् ॥
हितं भवेन्मनुष्येभ्यो वनितादिसमुद्भवम् १०८ कदलीस्तं भवत्सर्वोदेहः सारविवर्जितः ॥ जलबुद्बुदवच्चापि विनश्यत्येष तत्क्षणात् १०९ अस्मिन् यत्साधनैः साध्यं
सुखं तद्दुःखमेव हि । आनंदात्मानमेवैकमिन्द्रं मां परिहाय च ११० ततो हितं जगत्यस्मिन्नास्ति किंचित्कदाचन ॥ कुतो हिततरं वा स्यादाशा हिततमं प्रति १११

स्थूलसूक्ष्मकारणरूपैः प्रपंचैर्वस्तुतोरहितं यतस्ते प्रपंचाः स्वप्नदृष्टसमादिति । अतएव शिवंतुरीयं । देशेन कालेन स्वरूपेण वस्तुना चारूप्यानि रूपण्यस्य तादृशेन भेदत्रयेण विवर्जितमिति १०४ स्वसजातीति ।
स्वेन स्वरूपेण सजातिना विजातिना विजातीयेन च आख्यायेषां स्वगतादिभेदानां ते स्वसजातिविजात्याख्यभेदास्तद्रूपबीजानां प्रादुर्भावेनाग्निवद्वाहकं तदेव कुत इत्यत आह अधिष्ठानमिति । समस्त
स्य सदा सदात्मनः प्रपंचस्याधिष्ठानं कथं यथारज्जुः सर्पादेरिति । अधिष्ठानस्य च ज्ञानेन कल्पितवाहकत्वं प्रसिद्धं अतएकं अज्ञाने चेश्वरमिति । तुभ्यं मनुष्याय इदमेव ज्ञानं हिततमं यतिशयेन हितमिति १०५
१०६ श्रुतिगतैव कारणमाह न सुखमिति । स्वर्गगतं कर्मफलं तोषासनफलं ब्रह्मलोकगतं च सुखं साधनैः सहितं मनुष्येभ्यो हितं तदेवं हेतुत्वादिति भावः १०७ यदा नुश्रविकसुखस्य हितं त्वंदुर्लभं तदेव हि क
स्य किमु वक्तव्यमित्याह कुत इति । १०८ लोकद्वयोक्तेर्ये हेतुमाह कदलीति द्वाभ्यां । देह एव निःसारो विनश्वरश्च तदाश्रितसुखस्य भंगुरतस्तस्य शोकहेतुतया दुःखता स्पष्टा तस्माद् आनंदात्मेवैव प्रपदार्थे एको
हिततम इति श्लोकद्वयभावाः । अस्मिन् शरीरे । परिहायत्यक्ता १०९ । ११० फलितमाह तदिति । हितमेव यदा जगति नास्ति तदा हिततरं हिततमयोः का सद्भाव्येत्याशयः १११

ननु यदि जगति हितं नास्ति तर्हि कथं ज्ञाने हितं तममितं तमप्रत्ययप्रयोग इत्याशंक्य यथा कल्पितशरीरत्रयापेक्षया शुद्धतुरीयमित्युच्यते तथा भ्रमसिद्धहिताद्यपेक्षेत्याह तथापीति । लौकिकराजादि सुखं हितमिति मतं ततो विरागस्तु हिततरस्ततो हिततमत्वं ज्ञानस्योपपादायिष्यते इति ११२ ननु तथाप्येह लौकिकं सुखं हितमस्तु आमुष्मिकं तु कृष्टत्वाद्वितरमित्याशंक्यार्कं स्वरूपतः सुखस्य विशेषः किं वा साधनत इति विकल्प्य तत्र नाद्य इत्याह ब्रह्मलोक इति । ब्रह्मलोकादौ विषयजन्यसुखे विशेषो नास्ति अनुकूलत्वादि रूपाविशेषादिति शेषः ११३ न द्वितीय इत्याह आहार इति । सर्वत्र ब्रह्मलोकादावाहारं देहिन्द्रियाणाल्लनादीनां च सत्त्वं मनोऽभिव्यक्तिं चाविशिष्टं न हि रंक्रास्वाहारादौ न तु ष्यतीति भावः । न च आमुष्मिकसुखे पारतंभ्यं नास्तीति वाच्यं राजादिसेवाफलवदेवाराधनफलस्य पारतंभ्यमिति ११४ कैमुत्यन्यायसूचयन् पारतंभ्यमुदाहरति ब्रह्मेति । ब्रह्माहिरण्यगर्भः परमेश्वर इति तस्मात् अहर्मात्रं सातिशयत्वेनापि सर्वलोकसुखस्य साम्यमित्याह सुखस्येति ११५ सातिशयतामुदाहरति परेति । यश्चतुर्मुखस्य हिरण्यगर्भस्यानंदः प्रसिद्धः स परब्रह्मण आनंदोच्छतांशेन न्यून इति ११६ चतुर्मुखस्येति । ममैन्द्रस्यानंदः हिरण्यगर्भानंदोच्छतांशेन न्यूनः प्रजापत्यानंदोच्छतांशेन न्यूनत्वादयुतांशत्वेन न्यूनः तथा चान्येषां किमुवाच्यमिति ११७ भवतामिति । भवतां मनुष्याणां यद्यथा विधंलनालिंगनजन्यं सुखं जायते प्रादुर्भवति तद्वन्ममैन्द्रस्य तथा

हिरण्यगर्भेश्वरयोरिति । तथाचवैषयिकसुखेविशेषाभावात्तत्रतरप्पत्ययोनप्रयोगमर्हतीतिभावः ११७ अथविरागस्वरूपदर्शयित्वातत्स्यहिततरत्वंप्रतिजानीते भाभूदिति । इदंविषयजन्यं अतएव भङ्गुरत्वेनदुःखदचयत्सुखंतन्माभूदित्येवंभूतएवमाकारोविरागस्तस्माद्वैषयिकसुखाद्धिततरदति ११९ विरागस्योत्कर्षविषयसुखादुपपादयति विनश्यतीति । वैषयिकसुखमोत्सुक्यनिवृत्तिमात्र रूपमितिप्रथमेऽध्यायेप्रपंचितं तथाचतृष्णारूपदुःखाभावत्वेनवैषयिकसुखविरागयोर्हितत्वसाम्येपिवैषयिकसुखंजन्मानंतरमपचीयतएव विरागसुखंतूपचीयतएव उपचीयमानयनादेरपचीयमा नादुत्कर्षःप्रसिद्धएवेतिभावः । सर्वविषयेभ्योजातंसत्सुखंषट्पदिनश्यत्यपचीयते विरागस्तुसत्पुरुषस्यमदभिन्नस्यजातःसन्नाशनेतिनप्राप्नोतिकिंतुवर्द्धतएवेत्यर्थः १२० विशेषांतरमाह छद्दि हिरंगगुरुचेतिस्पष्टोविरागस्योत्कर्षइतिभावः १२१

साधनांतरेति । यद्वैषयिकसुखेसाधनांतरंविचिन्त्ययादिविद्यतेतथात्रविरागेऽतोदोषयिः सकाशात्साधनांतरंविद्यतेततोतरंगत्वाद्बुत्वाच्चअपिशब्दात्पूर्वश्लोकोकोपचीयमानत्वाच्चएवविरागो नृ
णांहिततरइति १२२ किंच विषयसुखसहस्रैरनाशयस्यदैर्घ्यस्यनाशकत्वात्स्पष्टोविरागस्योत्कर्षइत्याह अयमितिद्वाभ्यां । अयंमत्तज्जातीयादिर्मत्तोमदपेक्षयासुखीअहंतुनभवामि एतद्धनपशुप्रभृति
सुखसाधनं वीयुष्माकमेववर्ततेनममेतीत्याकारं वैषम्यरूपविज्ञानमेववद्विः सर्वान्जंतून् दहतित्युत्तरेणान्वयः १२३ जंतूनि । कीदृशान्जंतून् वैषयिकसुखेजातस्पृहान् अयंदैर्घ्यवद्देहस्यद्वोलोका
नाकुतोहेतोर्यस्माज्ज्ञात्वाविषयदोषांस्तेभ्योविरागोनास्तितस्मादसंनियानसंनिधानयोरनर्थतदभावप्रयोजकत्वात्सविरागोहिततरइतिसिद्धम् १२४ अथततोप्युत्कृष्टत्वादात्मज्ञानस्यहिततमत्व
माह अस्मादितित्रिभिः । अस्माद्विरागात् सविशेषणंविशेषणैरद्वितीयत्वादिभिः सहितं तदवगाहीतियावत् विरागस्य मूलाज्ञानानुच्छेदकत्वाच्च मत्संस्कारेभ्योभयंननिवर्तते तत्त्वज्ञानेतुसंस्कारे
र्जनितोपिभ्रमोऽकिंचित्करइतिस्पष्टोविशेषइत्याह उत्पन्नमिति । यन्ममज्ञानमुत्पन्नंसदनेकवासनाभिः कार्यद्वारापिननाशयितुंशक्यमित्यर्थः । आकारतो नर्थभूयोच्छेदकत्वाच्चज्ञानस्योत्कर्षमाह
आनंदात्मेति १२५ अंतरंगतयाप्युत्कर्षविरागाज्ज्ञानस्यदर्शयति विरागइति । स्वरूपानंदभानप्रतिबंधकदुःखनिवर्तनेविरागोहेतुर्भवतिनेवसाक्षात्सुखभाने इदंज्ञानंतुअत्रसुखसाक्षात्कारे तस्मा

साधनांतरमत्रातोयद्वैषयिकेसुखे ॥ नविद्यतेततोप्येषभ्योहिततरोमतः १२२ अयंमत्तः सुखीनाहमेतद्वः सुखसाधनम् ॥ इतिवैषम्यविज्ञानवद्दिहति सर्वदा
१२३ जंतून्जातस्पृहान्सर्वान्ज्ञात्वावैषयिकेसुखे ॥ विरागोनास्त्यसौयस्मात्तस्माद्विततरोहिसः १२४ अस्माद्विततमंज्ञेयंज्ञानंमेसविशेषणम् ॥ उत्पन्नंनवि
नश्येद्यद्वासनाशतकोटिभिः ॥ आनंदात्माहमस्मीतिस्वात्मन्यज्ञाननाशनम् १२५ विरागोदुःखसंत्यागेहेतुर्भवतिनैवहि ॥ सुखबोधइदंत्वत्रतस्माद्विततमं
स्मृतम् ॥ मज्ज्ञानादपरंतस्मान्मन्येहिततमंनहि १२६ मज्ज्ञानतो नपापानिस्पृशंतीहकदाचन ॥ भृशंयानिप्रसिद्धानिब्रह्महत्यादिकानिच ॥ अनेकदुःखक
र्तृणिदेहिनांकल्पकोटिषु १२७ स्तुतिमात्रंनचैतत्त्वमन्येथाबोधनस्यहि ॥ बोधप्रसादात्पापानिममकान्यपिनाभवन् १२८ शृणुलोकत्रयीराज्योस्थितोहंरक्षणाय
हि ॥ स्वस्यतद्वित्रिलोकयाश्चपापान्यकरवंतथा १२९ अभूत्पुरोहितोस्माकंकदाचिद्देवित्तमः ॥ विश्वरूपइतिख्यातस्त्वष्टुःसतनयोमहान् १३० दैत्यानांभ
गिनीगर्भादुत्पन्नोभुविकुत्रचित् ॥ त्रीणिशीर्षाणितस्यासत्रगुणत्रयविभाजिच १३१ सात्विकेनपिबत्येषसोमंदेवाननुव्रतः ॥ तामसेनतथैवायंसुरादैत्यानुगोपि
वत् ॥ राजसेनतथैवात्तित्वन्नंयद्वद्विभूगतः १३२

साक्षादुपकारकत्वाज्ज्ञानंहिततममितिफलितमाह मज्ज्ञानादिति १२६ त्रीणिशीर्षाणमित्यादिभ्यांचष्टे मज्ज्ञानतइत्यादिना १२७ स्तुतिमात्रमिति । एतत्सर्वपापनिवारकत्वाभिधानंस्तुति
मात्रमर्थवादमात्रं बाधितार्थमितियावत् नमन्येथानजानीहि किंतुतथ्यमेवजानीहि । तत्रहेतुंमयाज्ञानानंतरंपापनिवृत्तिफलस्यानुभूतत्वादित्याह बोधेति । बोधस्यप्रसादादनुग्रहात्मभावादि
तियावत् १२८ शृण्विति । शृणुएतद्विस्तरणेतिशेषः । अहंत्रिलोकीराज्येस्थितः सन्स्वस्यात्मनोरक्षणायतथात्रिलोकीरक्षणायबहूनिपापान्यकरवंकृतवानस्मीत्यर्थः । तथापिमेरापिना
च्छिन्नमितिवक्ष्यमाणेनसंबंधः १२९ तत्रत्वात्प्रवर्धप्रपंचयति अभूदित्यादिना । त्वष्टुर्देवविशेषस्य १३० दैत्यानामिति । पुनः कीदृशः कुत्रचिद्भुविकर्त्तिमश्चित्तथानेदैत्यभगिनीगर्भादुत्प
न्नः 'भूःपृथिव्यांस्थानमात्रे' इतिविश्वः । तस्यविश्वरूपस्यगुणत्रयगुणत्रयस्वभावंविशेषेणपृथक्पृथक्भूजंतीतितानितथा १३१ त्वर्षपादार्थंस्पष्टयति सात्विकेनेति सात्विकेनशीर्षेण एवपि
अरूपःसोमंपियति कीदृशः देवाननुव्रतोऽनुगतः नित्यसापेक्षत्वादेकदेशान्वयाद्वितीया । भूगतःमनुष्यः १३२

तद्वाक्यमाह वर्णाश्रमेति । उचुः वक्ष्यमाणवाक्येन पृष्ठवंतः देवफलाभिमुखं कर्म १४४ कस्त्वमिति । अधिक्षेपोऽनादरेक्तिः । कृपया कथंचिद्रोषिता भवंति त्वया कारपा आविष्टो व्याप्तोऽहं इदं वक्ष्यमाणं वचः ५ अहं हीति । अहं हि भवतां यतीनां विश्रुतः श्रुतौ प्रसिद्ध इत्युक्तं प्रयतिशेषः । मूर्खाः कर्ममीमांसाया अपितात्पर्यानि भिन्नत्वात् कर्मानुष्ठानकाले कर्मैव सद्गुणं सत्फलं दास्यति न तु देवतासंभावनया कर्मैव गुण्यं विधेयमित्यभिप्रायेण हि देवताविग्रहादिकं फलदेवतायोश्चैवधिकरणे निराकृतं । वस्तुतस्तु वार्तिककारादिभिर्विशुद्धज्ञानदेहायेत्यादिमंगलाचरणात् 'इत्याहनास्तिक्यनिराकरिण्युरात्मास्तिताभाष्य कृदत्रयुक्तया । दृढत्वमेतद्विषयः प्रबोधः प्रयातिवेदांतनिषेवणेन ' इत्याद्यभिधानाच्च देवताविग्रहादिकं वेदांतप्रामाण्यं चेतोपामभिप्रेतमेवेत्यलम् १४६ साधिक्षेपमिति । साधिक्षेपं यथा भवति तथा मां प्रति ते सर्वे यत उचुर्देवतादिनिराकरणवक्तव्यं वेदांतविरुद्धमुक्तवंतः । तद्वाक्यमभिनयति त्वं हीत्यादिना । विग्रहवत्त्वात् कथं त्वं द्रव्यमित्यर्थः १४७ ननु काममैद्रव्येऽनुपपत्तिरित्यत आह इंद्रोनामेति । इंद्रोऽतिथिसम इत्यादिना । 'विग्रहो हविषां भोगेश्वर्यं च प्रसन्नता । फलप्रदानमित्येतत्पंचकं विग्रहादिकम्' इत्युक्तविग्रहादिप्रथमेन विग्रहेण युताय दिदेवतास्यात्तर्हि इंद्रो देवताऽतिथिवद्यगिसमागता दृश्ये तनेव तु दृश्यते तस्मादनुपलब्धिवाधितं देवताविशेषणं विग्रह इति ४८ हविषां भोगं निराचक्षते देवतायेति । देवतायेत्येकं हविः सा देवताऽतिथिवन्नात्तिन भुंक्ते । ननु भोजनाभावेऽपि सारमादत्त इत्याशंक्यात्रा

वर्णाश्रमाचाररताः सर्वे हियतयो वयम् ॥ इत्युक्ता मुनयोप्येते मामूचुर्देवमोहिताः १४४ कस्त्वमत्र यतीनां स्मान्प्रभुं सर्वान्समागतः ॥ इत्यधिक्षेपसदृशं वाक्यं तेषां महंतं दा ॥ श्रुत्वापि कृपया विप्र इदं तान बुवं यतीन् १४५ अहं हि भवतामात्मा त्विद्र इत्येव विश्रुतः ॥ इत्युक्ते जहसुः सर्वे मूर्खाः पंडितमानिनः १४६ साधिक्षेपं च मां सर्वे उचुस्ते देवमोहिताः ॥ त्वं हि विग्रहवानत्र कथमिंद्रो भविष्यसि १४७ इंद्रोनामैद्रव्यं दार्थ्यो हित्वानान्योऽस्ति कश्चन ॥ इंद्रोऽतिथिसमो नैव यागेनोदृष्टिमागतः १४८ देवतायै हविस्त्यक्तं नाति सातिथिवत्कचित् ॥ नैषामधुकरीवातिसारमन्नस्य कर्हि चित् ॥ मोदकादिगणेशस्य जहृदं तान सारताम् १४९ ऐश्वर्यं यदितस्याः स्याद्वागिणी सा भवेत्ततः ॥ वारांगनेव कोनामपूजयेतामनिदितः १५० एषा प्रसादमन्येति किं कर्मण्यकृतेऽपि हि ॥ कृते चेदेवतायाः स्याद्विशेषः कश्चनो धुना १५१ अपि चात्मात्रकर्ता स्याद्भोक्ता तद्ददमूर्तकः ॥ सर्वेषां प्राणिनामेषां भिन्नो दुःखादिभाजनम् ॥ प्रत्यक्षस्त्वं कथं स्वस्मादेकोनेकस्वरूपधृक् १५२

प्यनुपलब्धिविरोधं दृष्टान्तेनाहुः नैपेति । एषा देवता भ्रमरीवान्नस्य निवेदितस्य सारनादत्ते यती गणेशाय दत्ता मोहकाः सारतानं जहृन्त्यक्तवंतः तथा च व्यभिचारः स्पष्ट इति भावः १४९ ऐश्वर्यं निराकुर्वन्ति ऐश्वर्यमिति । ऐश्वर्यं हि स्वामित्वमन्तरूपं वानाना यज्ञे भुगमनाय नानारूपधारणशक्तत्वं वा उभयथापितस्या रागित्वं प्रसक्तं तथा च नानारूपधारिण्या रागिण्या च वारांगनया समत्वात् तां देवतां कः पूजयेत् १५० प्रसन्नतारूपं विशेषणं निराकुर्वन्ति नैपेति । एषा देवता किं कर्मणि कृते सति प्रसादमेति अकृते वा कृते चेत्तर्हि देवतायाः सकाशाच्चोस्माकं मनुष्याणां को विशेषो भेदः स्यात् वयमपि हि सेवारूपं कर्मणि कृते सति प्रसादं प्राप्नुम इति भावः । अकृते कर्मणि प्रसादस्तु न कुत्रापि दृष्ट इति प्रसाद निरासे नैव तत्प्रयुक्तं फलप्रदानं निरस्तं वेदितव्यम् १५१ एवं विग्रहादिमती देवतैर्द्रव्यार्थ इति पक्षं निरस्य सर्वात्मैद्रव्य इति पक्षं निराकरोति अपि चेति । सर्वेषां प्राणिनामात्मा प्रतिसर्गं भिन्नो न्यायादिनयेमतः कीदृशः कर्ता भोक्ताऽमूर्तो विभुर्दुःखादिप्राज्ञप्रत्यक्षो हामिति प्रत्यक्षगोचरश्च त्वं स्वस्मादस्मादात्मन एको भिन्नः सन्ननेकरूपधृक् सर्वो भिन्नरूपः कथमिति । एको न्यार्थ इत्यमरः । यद्वा त्वं एकोऽद्वितीयः सन् स्वस्मादात्मा यि प्रभावात् कथमनेकरूपधृषि ॥ तथा चार्थे स्यं द्रव्यासंभवात् शब्दमयी देवतैर्व

इत्यादीति । तैकुत्सिताहत्यादिकुतर्कबहुलंसाधिक्षेपंचसंप्रोच्यमायिकोपचक्रुः १५३ तेषामिति । तेषांयतीनांबहिर्मुखत्वंचसेनिष्ठुयैकूरत्वंविनाकारणंकोपंचद्वष्टापुनरवदमुक्तवानिति १५४ देवतेति ।
 द्वेयतीश्वरादेवताविग्रहादीनामभावेतथात्मनोवस्तुभेदेप्रतिशरीरंस्वरूपभेदेतथामभेदस्यात्तात्मत्वेआत्मभिन्नत्वेचयदिवेदेवास्मानिमानंसंतिहंभवंतोयुर्वेत्विति १५५ एवमुक्तइति । मयैवमुक्तेस
 ति एतेमूढाअप्रदेवताविग्रहाभावादावेकामपिकृच्छंनोचिरेकीदृशीमापेक्षमन्यार्थामन्यशेनभूतामन्यार्थवादरूपामपि यथायज्ञशालाद्वारविधानार्थवादवाक्यंकोहितदेवयजमुष्मिन्लोकेस्याद्वागवेति
 वाक्यंनस्वर्गनिराकरणपरंकिंत्वतीकाशसंज्ञद्वारविधिपरंतत्समापिकृच्छंतेषांमुखानिगेतेत्यर्थः १५६ पृष्ठाइति । तेषतयःपुनर्मयाकृष्णपृष्ठाःसंतःमानिदित्वायच्छेतिमत्प्रवदन् तदभिधान
 मपिनमुखेनकिंतुहस्तसंज्ञयाहस्तचेष्टयाछोटिकामुद्रयेतिपादत् १५७ ततइति । त्रिलोक्यारक्षणमर्थमाद्र्याक्षपालनंतदर्थमुद्यतःसुरेश्वरःबाह्यांतरासुरविरोधीईदृशोहंमनसाव्यचितयम् । चिंतास्वरू
 पमाह किमिति । एषुएतादृशेषुयतिपुअत्रकर्तव्यसंशयेकिमुचितंकिमुपेक्षादंडोवा नाद्यस्त्रिलोकीरक्षकत्वादिविशेषणविरोधात् अंत्यस्तुअपरावनिर्णयाधीनइतिभावः १५८ तत्रापराधेनिर्णेतुंकिमे

इत्यादिकुत्सितावाक्यंकुतर्कबहुलंतथा ॥ साधिक्षेपंचसंप्रोच्यचक्रुःकोपंचतेमयि १५३ तेषांबहिर्मुखत्वंचनैष्ठुयैवचसोपिच ॥ कारणेनविनाकोपंमयितद्वत्सुदा
 रुणम् ॥ त्रिलोक्यपुनरेवाहंरूपाविष्टोऽवदंयतीन् १५४ देवताविग्रहादीनामभावेचात्मनस्तथा ॥ वस्तुभेदेममाप्येवमनात्मत्वेयतीश्वराः ॥ वेदवाक्यानिमानं
 चेत्संतितानिवदंत्विह १५५ एवमुक्तेपुनर्मूढाःकोपाकुलितमानसाः ॥ एकामप्यृचमत्रैतेह्यन्यार्थामपिनोचिरे १५६ पृष्ठानिदित्वामह्यंतेभुकुटीकुटिलाननाः ॥
 अवदन्गच्छगच्छेति सर्वेतेहस्तसंज्ञया १५७ ततस्त्रिलोकीरक्षार्थमुद्यतोहंसुरेश्वरः ॥ व्यचिन्तयंस्वमनसाकिमेष्टुचितमत्रहि १५८ आत्मावलोकनार्थायशांति
 दांत्यादिसंयुतः ॥ संन्यसेत्सर्वकर्माणिश्रुतिस्त्वेवमुवाचह १५९ संन्यस्यसर्वकर्माणिवेदांतार्थविचारणा ॥ गुरूपदेशतःकार्यातर्केणध्यानतोपिच १६० एवम
 माद्वितीयस्यचिदानंदात्मरूपिणः ॥ साक्षात्कृतिर्भवेद्यस्यदुःखंनैतत्समाप्नुयात् १६१ क्रमप्राप्तश्चसंन्यासःसप्तत्याःस्यादनंतरम् ॥ युवानःसर्वएवैतेआत्मज्ञान
 विवर्जिताः १६२ अविनीताःक्रोधशत्रोर्वंशप्राप्ताहिदुर्धियः ॥ शृण्वंतिनाहितंमूढाअपिमह्यंद्विषंतिच १६३

पांसंन्यासोयोग्योनेवेतिविचारयन्संन्यासतत्कर्तव्यतत्फलप्रतिपादिकाःश्रुतीरर्थतःपठति आत्मेतित्रिभिः । आत्मावलोकनमात्मसाक्षात्कारः । श्रुतिः ' आत्मानमेवलोकमिच्छंतःप्रव्रजंति ' इत्या
 या शांतोदांतइत्याद्याच १५९ ' आत्मावारेद्रष्टव्यःश्रोतव्यः ' इति श्रुत्यर्थमाह संन्यस्येति । सर्वकर्माणिसंन्यस्यवेदांतार्थविचारणेवकार्या केगुरूपदेशतर्कध्यानेःश्रवणमनननिदिध्यासनपदानां
 क्रमेणवाच्येरित्यर्थः १६० फलबोधिका ' ब्रह्मसंस्थोमृतत्वमेति ' इत्याद्याश्रुतीरनुसंदधाति एवमिति । एवंसंन्यासवेदांतविचारयोःकृतयोर्यस्यविवेकिनोऽद्वितीयादिलक्षणमद्विषयिकासाक्षा
 त्कृतिर्भवेत्स एतत्संसारलक्षणंदुःखंनाप्नुयात् । एतेपांतूक्तश्रुतिप्राप्तःसंन्यासो नदृश्यतइतिभावः १६१ ' प्रतीभूत्वागृहीभवेत् गृहीभूत्वावनीभवेत् वनीभूत्वाप्रव्रजत् ' इतिश्रुत्यनुसारित्वमाशंक्य
 निराकरोति क्रमप्राप्तश्चेति । यःक्रमप्राप्तःआश्रमक्रमविधायकश्रुत्यनुसारीसआयुषोवर्षाणांसप्तत्याअनंतरयोग्यइतिसोप्येपुनास्तोत्याह युवानइति । पूर्वोक्तश्रुत्यनुसारित्वाभावेहेतूनाह आत्मेत्या
 दिना १६२ अविनीताइति । विनयेनजितोद्विषत्वेनत्रीत्यावाहीनाः । यतःक्रोधशत्रुवशांअतएवदुर्धियः । तत्रहेतुः शृण्वन्तीति । मत्संहितोपदेष्टे १६३

हितोपदेशकंप्रतिद्वेष्टांतः प्रज्ञावतइति । यथासंनिहितमरणः सदैवायद्विषंतितादित्यर्थः । ननु तथापि त्वयाक्षतव्यंतेषां श्रेयस्तुपदेशकांतराद् विष्यतीत्याशंक्याह मदुक्तमिति । यदी
मेमदुक्तं न कुर्वन्ति हि नोपदिष्टं कुर्युरिति १६४ स्वस्थोपदेशं रंभ्योविशेषं दयातिशयरूपं सूचयंतेषां श्रुत्यतिकमरूपापराधादप्यमपराधचदर्शयति सुदुःसहानिति । दुःखेन सोढुं शक्यान् सोढुमर्ष
यित्वा मया यत्प्रमाणं पृष्ठं तदप्येतैर्न किमिति १६५ त्वयापीदृशाः किमर्थं पृष्टा इत्याशंक्याह ममैवमिति । पूर्वमित्यनंतरमासीदितिशेषः । तेनैव एतदुक्तवाक्येनैव एतान्यतीम् १६६ तेषां
विरुद्धाचरणांतराण्यपराधरूपाणि दर्शयति एते चेति । कारणशून्यतइतिसाविभक्तिकस्तसिः । तथाचक्रोधकारणशून्ये मयि क्रोधः प्रमाणज्ञानाभावः कुतर्काभिधानं चैवामपराधाः १६७ पृष्टे
नसाधुना सर्वेभ्य उच्चरं देयमितिन्यायातिक्रमश्चैवामपराधइत्याह वक्तव्यमिति । तात्पर्येण तत्परतया पृच्छति प्रश्नं कुर्वन्ति अंत्यजादिवत्तुष्टयान्यतरस्मिन्नपि युक्तं योग्यमुत्तरं वक्तव्यमितिनयः । एते
तु मया सुरेश्वरेणापि पृष्टा मोननइति १६८ जन्मवैफल्यसंपादनं चापराधइत्याह इमेनेति । एतेन कर्मयोग्याः संन्यस्तत्वात् । नात्मज्ञानार्हाः विरागाभावात् । विरागाभावस्तु कोपाज्ज्ञातइति ।
साविरक्तिः १६९ अथ कोपस्य विरागाभावहेतुतां स्फुटयितुं दुःखनिवर्तकतया हिततरत्वेनोक्ताद्विरागाद्विपरीतस्वभावतां तस्याह जन्मेति । ततः जन्मनः वीतरागजन्मादर्शनाज्जन्महेतुः कामः कष्ट

प्रज्ञावतेपि भिषजे यथा लोके सुमूर्खः ॥ मदुक्तं तेन कुर्वन्ति कस्य कुर्युरिमेऽधमाः १६४ सुदुःसहानधिषेपान्सोढ्वातेषां दुरात्मनाम् ॥ बोधायनमया पृष्ठं प्रमाणं तच्च नो रि
तम् १६५ ममैवमाशयः पूर्वमिमे किंचिद्विद्वैदिकम् ॥ वाक्यं हि कथयिष्यंति ते नैवैतान्निबोधये १६६ एते च मयि संजातकोपाः कारणशून्यतः ॥ न जानन्ति च मा
नानि कुतर्काश्च वदन्ति हि १६७ वक्तव्यं साधुना युक्तमंत्यजे वाथ वैरिणि ॥ पतितेपि दुराचारे तात्पर्येण ह पृच्छति ॥ मया पृष्टा इमे सर्वे एवमौनं समाश्रिताः १६८ इमे
न कर्मयोग्याः स्युः संन्यस्तत्वाद्धिदुर्धियः ॥ विरक्तिं नैव चापन्नाः कोपे सति कुतो हि सा १६९ जन्मकष्टं नृणामेतत्कामः कष्टतरस्ततः ॥ क्रोधः कष्टतमस्तस्मात्स एते
पुसमाश्रितः १७० विपाके दुःखं कामस्य नाधुना सर्वदेहिनाम् ॥ विपाकेऽप्यधुना क्रोधः सर्वदा दुःखदः स्मृतः १७१ जायते यत्र सक्रोधस्तदहेदेष सर्वतः ॥ विषयं च
कचि क्रोधः सफलो निर्दहेदयम् १७२ चतुर्विधानां भूतानां क्रोधाद्भवति हि सनम् ॥ कर्मणामनसा वाचा कस्तं क्रोधं समाश्रयेत् ॥ नाशयत्येवैकीर्तिं स्फीतां रोगइव
त्वचम् १७३ स्वर्गाग्निः सारयत्येष संजातः सफलो नृणाम् ॥ सफलो दुर्जनो यद्दत्तफलं राजमंदिरात् १७४

तरइति सक्रोधः एतेषु यतिषु १७० क्रोधस्य कामात्कष्टतमतां स्फुटयति विपाकइति । कामस्य कार्यदुःखं विपाके परिणाम एव नाधुना कामवर्त्तमानतादशायां क्रोधस्तु विपाके वर्त्तमानकाले च स
वैदेहिनां दुःखदइति १७१ कामाश्रयस्यैव दुःखदः क्रोधस्तु विषयस्यापीति विशेषांतरमाह जायतेइति । यत्राश्रये तमाश्रयं सर्वतः समं तादहेतुतापयेत् विषयमाश्रयभिन्नं सफलः फलेन परताड
नादिना सहितः १७२ कामो राजसः सृष्टिहेतुत्वात् क्रोधस्तु तामसोत्तरत्वादिति स्पष्टमस्य कष्टतामत्वमित्याह चतुरिति । शरीरवाङ्मनोव्यापारैर्यच्चतुर्विधमाणि हि संबन्धतः क्रोधाद्भवति हिंसा
हेतुं क्रोधं कआश्रयेदिति विशेषांतरमाह नाशयतीति । दानादिजन्यां स्फीतां विश्वव्याप्तामपि कीर्तिं मेकदेशे वर्त्तमानः क्रोधः ध्वि रोगस्त्वचमिव नाशयतीति १७३ स्वर्गनरकौ प्रतिविरोधितां हेतुतां
चक्रमेणाह स्वर्गादिति द्वाभ्यां । स्वर्गहेतुस्तपोदानादिहृष्यचारात्स्वर्गस्तस्मादेव क्रोधो निःसारयति तेन संबंधं नाशयतीति यावत् निरुद्धवेगस्तु शक्रोतीहैवेति गीतावाक्यादताडशोपीत्यतो विशिनष्टि
सफलइति । सफलस्यानर्थकस्त्वेष्टांतः सफलइति । यथा दुर्जनः सफलः राजगृहप्रवेशरूपफलं प्राप्तः सन्फलदं प्रवेशस्य कारयितारं राजमंदिराग्निः सारयति तदिति दाष्टीतिकेपिताडनदिनाक्रोधं
सफलं कुर्वाणः फलदो बोध्यइति १७४

अश्ववारमिति । अश्ववृणुतेइतिअश्ववारःअश्वारोहः कर्मण्यण् १७५ फलितमाह सुखार्थिनइति । निर्यतन्पोनिरोद्धव्यः १७६ दृष्टान्तरमाह यथेति । विश्वसर्वमभ्युदयनिःश्रेयसहेतुं
विनिर्देहत्फलजननशक्तिहीनं कुर्यात् १७७ कोपस्यविरागविरुद्धरागात्मककामव्याप्यतयापिविरागाभावात्तुमितिहेतुतामभिप्यनक्ति यथाशाद्वलतेतिद्वाभ्यां । यथावृक्षनिष्ठःशाद्वलतायाःसर
सतायाअभावोवहेहेतोर्ज्ञानादूरस्थपुरुषनिश्चयविषयोभवेत्तथाकोपालोकेसतिविरक्तिलेशोपिननिश्चितःकिंतुविरक्तेरभावएवनिश्चितोभवति १७८ तत्रोपपत्तिमाह इच्छेति । विहन्यमानाइच्छे
वहिकोधात्मनापरिणमते । विघातोनामफलप्रतिबंधः सचाजातस्याप्रसिद्धः नहिबंध्यामुनराज्यंकश्चित्प्रतिबध्नातीत्युच्यते प्रसक्तं हि प्रतिबध्यतेइतिन्यायादिति । तथाचकोपेसतिइच्छास
त्वाद्विरागाभावःस्पष्टइतिभावः १७९ कामपदार्थमकृतोपयोगिनमाह नस्तीति । व्यतिकरःसंबन्धः अपेक्षाइच्छा । इच्छामात्रं सर्वापीच्छा १८० कामक्रोधयोरुभयोर्विरक्त्याविरोधमाह
तावुभाविति १८१ ननुकथमचिकित्सावित्युक्तंमुमुक्षुभिःकृतायाश्चिकित्सायादर्शनादित्याशंक्यएवपुनरुपायासंभवादित्याह अप्युपायइति । अनयोःकामक्रोधयोर्निवर्तकउपायोपिदृष्टःससतांमुधि
यांसेवापरिप्रश्रयात्मकसंसर्गरूपः एतेतुमयेंद्रेणसतामात्मविदांमूल्येनवदनमपिनकुर्वतीति १८२ विरागाभावेचैषांसंन्यासोऽयोग्यइत्याह अविरक्तेष्विति । अविरक्तेष्वेपुसंन्यासात्किंफलंनकि

अश्ववारंयथादुष्टोवाजीगतेनेपातयेत् ॥ एवंक्रोधोपिनरकेनरमाशुनिपातयेत् १७५ सुखार्थिनस्ततःपुंसोनास्तिकोपसमोरिपुः ॥ ततःक्रोपोनिर्यतन्व्यःकामाद
प्यतिकष्टदः १७६ यथायद्विर्महान्दीप्तःशुष्कमार्द्रंचनिर्देहेत् ॥ एवंक्रोपोत्रसंजातोविश्वमेतद्विनिर्देहेत् १७७ यथाशाद्वलताभावोवृक्षेवहेर्विलोकनात् ॥ दूरेस्थि
तस्यसहसापुंसोनिश्चितमाव्रजेत् ॥ किंचिद्विरक्तिलेशोपिकोपालोकेननिश्चितः १७८ इच्छाविघातंनविनाकोपोदेहिपुजायते ॥ अनुत्पादेनचेच्छायाविघातः
क्वापिदृश्यते १७९ नस्तीव्यतिकरापेक्षामात्रंकामउदीरितः ॥ किंतुकामोभवेदिच्छाभात्रमत्रशरीरिणाम् १८० तावुभौयदिविद्येतेकामक्रोधौदुरासदौ ॥ अचि
कित्स्यौकथंहेपाविरक्तिःसंभवेदिह १८१ अप्युपायोनयोर्दृष्टोयत्संसर्गःसतामिह ॥ सतामग्रेसरेणैतेमयानैववदंत्यपि १८२ अविरक्तेपुकिंनामन्यासात्स्यात्फल
मेपुहि ॥ प्रत्युतानेनपतनंभवेद्वितनुमानिनाम् १८३ गुरुनेतेनगच्छंतिमूर्खाःपंडितमानिनः ॥ स्वयंचनविजानंतिममसंन्याससंभवम् १८४ कामक्रोधाद्यारि
गणंसम्यक्संछिद्यसर्वदा ॥ सकारणमहब्रह्मेतीत्थंविज्ञानहेतिना १८५ नितरामासनंस्वस्यपुनरावृत्तिवर्जितम् ॥ यदेतत्सहिसंन्यासस्तर्हिनेतेषुविद्यते १८६

मपिप्रत्युतविपरीतं अनेनसंन्यासेनतनुमानिनांदेहाभिमानिनांपतनंभवेदिति १८३ अविरक्तानांसंन्यासफलाभावस्तुष्टयति गुरुनिति । विविदिषासंन्यासस्यफलं गुरुमुखात्तत्त्वनिश्चयः एषांतुतन्ना
स्तिविविदिषाभावात् विद्वत्संन्यासफलाशातुविद्याभावेनतत्संन्यासाभावादिवदूरापास्तेत्याह स्वयमिति । ममशब्दोत्रविभक्तिप्रतिरूपमव्ययं तथाचममसंन्यासस्यात्मीयसंन्यासस्यसंभवमुपपत्तिं
किमस्मात्संन्यासपदार्थउपपन्नोनेत्याकारेणनजानंतिकिमधिकंज्ञास्यंतीतिभावः १८४ तत्रविद्वत्संन्याससमन्वितंसंन्यासपदार्थमुक्त्वाऽविरक्तेपुतदभावमाह कामेतिद्वाभ्यां । यथाप्रादेशंविपरिलि
खतीत्यत्रविद्वत्पुसगोमानक्रियाक्षेपीतथात्रसंन्यासपदसंशब्ददृष्टिदिक्रियामासिपति तथाचाहंब्रह्मेत्याकारविज्ञानरूपश्लेणसकारणसमूलकामादिरिपुगणंसंछिद्यइतिसंपदार्थः । न्यासःनितरा
मासआसनस्थितिः निपदार्थातिशयमभिनयति पुनरावृत्तिवर्जितमिति । तथाचकर्मफलविलक्षणज्ञानफलब्रह्मभावेनावस्थानमित्यागतं यद्यदिपुनरुक्तविधमासनंसंन्यासस्तर्हिनेतेष्वविद्वत्स्व
विरक्तेषुचसनविद्यतेइति १८५ । १८६

विविदिषासंन्याससंग्रहायप्रकारांतरेणसंन्यासपदार्थमाह अथवेति । अत्रपक्षेसमुपसर्गेणत्यागक्रियाक्षेपः तथाचसमित्यस्यकोर्थः गम्यक्रियालभ्यसंसाधनफलजातमिहामुत्रचवर्तमानंधियासं
त्यज्यततोविरज्यन्त्यासःनितरामासनं कुत्रगुरुसमीपे किमर्थमात्मविज्ञानरूपसंतत्ये तदुक्तविधमासनमप्येपुनास्तीति १८७ उक्तविधावन्वर्थसंन्यासावेवमोक्षहेतुनिष्कामतालक्षणव्यापार
लाभात् यदासर्वेषमुच्यतइतिश्रुत्यनुसारात् आश्रममात्रंत्वतिप्रसंगान्नमुक्तिहेतुरित्याह नहीति ननुयःकामक्रोधोवशीकर्तुंनशकुयात्साकिकुर्यादित्याशंक्याह सर्वात्मनेति । सर्वात्मनाकाम
क्रोधविवर्जनस्याशक्यत्वेपिहेत्वंतरादपिमोक्षोभवति किंतुहेत्वंतरं साधुशास्त्रसमाश्रयः साधुःसज्जनःशास्त्रचतयोःसम्यगाश्रयणात् १८८ सत्संगशास्त्रयोरपिपरंपरयामोक्षजननेनिष्कामतासं
पादनमेवव्यापारइत्याह कालुष्यमितित्रिभिः । यथाशरदुर्नीराणांकालुष्यंमालिन्यंहन्यात्तथासत्संगशास्त्रेकामादिचित्तमलंहतःनिवर्तयतः १८९ तत्रदृष्टान्तमाह दुर्दातइति । दुर्गंतहीनंदां
तंदमनंरूपसतथादुष्टइतियावत् तादृशोवाजीअश्वःतज्ज्ञैःशिक्षाविधिज्ञैर्नरैःशिक्षाविशेषैःशिक्ष्यमाणोयथादमंदोपराहित्यंमाप्नुयात् १९० दार्ष्टान्तिकमाह दुर्दातमिति १९१ आशेति । एते
पुयतिपुसापिसाधुशास्त्रसमाश्रयेणमोक्षसंपादनविषयापिआशासंभावनानास्ति तत्रहेतुभूतानिविशेषणानि अनादृतंशुरुवेदांतवचोयैस्तेतथातेषु १९२ कर्मिणामिति । कर्मिणांसप्ततेःपूर्वसं

अथवासंधियागम्यंफलजातंससाधनम् ॥ इहामुत्रचसंत्यज्यनितरामासनंगुरौ ॥ आत्मविज्ञानसंतत्येतदप्येपुनविद्यते १८७ नहिसंन्यासतोमुक्तिर्नटानांसाकु
तो नहि ॥ किंतुसर्वाभिलाषस्यकोपस्यचविवर्जनात् ॥ सर्वात्मनाप्यशक्यत्वेसाधुशास्त्रसमाश्रयात् १८८ कालुष्यंहियथाहन्यान्नीराणांहिशरच्छनैः ॥ कामक्रो
धौतथादीप्तौसाधुशास्त्रेहतःशनैः १८९ दुर्दातोहियथावाजीकालेनदममाव्रजेत् ॥ शिक्ष्यमाणोनरैस्तज्ज्ञैःशिक्षाभेदैरनेकशः १९० दुर्दातंमनएवंहिकामक्रोधवशं
गतम् ॥ गुरुशास्त्रैःशिक्ष्यमाणंदांतंभवतिकालतः १९१ आशानैतेपुसाप्यस्तिनित्यंपंडितमानिषु ॥ अनादृतवचःस्वात्मबोधश्चन्येषुकर्मिषु १९२ कर्मिणां
हिसंन्यासोविहितःसप्ततिविना ॥ किंतुस्वात्मावबोधार्थयदित्यादिवचोभवेत् १९३ आत्मानात्मविवेकार्थसंन्यासोविहितःश्रुतौ ॥ नैतेकुर्वन्तितंमंदाःपतितास्ते
नहेतुना १९४ क्रमप्राप्तेतुसंन्यासेसंन्यासाद्ब्रह्मलोकगाः ॥ अन्येषामुभयभ्रंशःस्वात्मबोधविवर्जनात् १९५ यद्यप्येतेसदाचाराश्चतुर्थाश्रमसंश्रयाः ॥ विप्रास्त
थापिदुर्दाताःशासकाभावतोपुना १९६ नैतेषांगुरुरस्तीहनियच्छेद्यइमान्बलात् ॥ नैतेहिस्वात्मनात्मानंप्रभविष्यंतिकर्हिचित् १९७

न्यासोनविहितःकिंतुपूर्वमपिस्वात्मावबोधार्थमेवविहितः यतोयदित्यादिश्रुतिवचोज्ञानकारणस्ववैराग्यस्यसंन्यासनिमित्तताबोधकंभवति 'यदहरेवविरजेत्तदहरेवप्रव्रजेत्' इतिश्रुतिः यदोत्पा
दिपाठेयदिवेतरथाब्रह्मचर्यादिवप्रव्रजेदित्याद्याश्रुतिर्बोध्या । इतरथापरवैराग्यसत्त्वेइत्यर्थः १९३ आत्मेति । श्रुतौआत्मानमेवलोकमित्याद्यायामुक्तायां तंआत्मानात्मविवेकं वार्तिककृद्भिर
प्युक्तं 'प्रत्यक्तत्त्वविवेकायसंन्यासःसर्वकर्मणाम् । श्रुत्याविधीयतेयस्मात्तत्त्यागीपतितोभवेत्' इति १९४ क्रमप्राप्तेत्विति । ब्रह्मलोककामस्यसप्तत्युर्ध्वक्रमसंन्यासेधिकारइत्यर्थः अन्ये
यामात्मबोधार्थेनक्रमप्राप्तेनचसंन्यासेनहीनानांसंन्यासिनां उभयमभ्युदयनिःश्रेयसरूपम् १९५ ननुकिमप्येषामुभयभ्रंशउच्यतेअहिंसादिप्रधानयतिधर्मस्यमहाफलत्वेनप्रासिद्धत्वादंततोयोगभ्र
ष्टगतिर्नकेनाप्यपहताइत्याशंक्यतथाप्येषांवेदांतविरुद्धप्रतीतिनिवेशेनयमातिक्रमादंड्यतैवेत्याह यद्यपीति । यद्यप्येतेसदाचारादिभिरुत्कृष्टास्तथाप्यधुनामयासंन्यवहारकालेदुर्दातादुर्दाताऽश्व
न्मार्गातिक्रमशीलाःसन्ति शासकस्यशिक्षयितुरभावात् तथाचमयेवशासनीयाइतिभावः १९६ शासकांतराभावंस्पष्टयति नैतेषामिति । यएतात्रियच्छेत्नियंतुंमार्गंस्थापयितुंशक्यतात्तादृशोगुरु
र्नास्ति तथैतेस्वात्मनास्वयमेवात्मानंनियंतुंमार्गंस्थापयितुंनप्राविष्यंतिसमर्थमभविष्यंतिति
मर्थमिति । एतादृशाश्रानासासमा

मर्थ्यमिति । एतादृशाश्चराज्ञाशास्याः राजत्वंतुत्रिलोकीनिरूपितंमयेवतस्मान्मयेवशास्याइतिभावः १९७ । १९८ एवंदंडचत्वेनिर्णीतसतिष्म्यःकिमाकारोदेपोदंडइतिविचारयति नचैषा
मिति । वित्तादानरूपोवधोनेपादंडोवित्ताभावात् नापिभुंडनरूपःसिद्धत्वादित्यर्थः १९९ देशान्निःसारणरूपत्वसंभवीत्याह देशादिति स्पष्टम् २०० अमीषामिति । यद्येतसंशरीरा
स्त्रिलोक्यावहिर्गंतुंशक्ताःस्युस्तर्हिदेशानिःसारणरूपमेपादंडंरूपं एपांतुवहिर्गतिरेवनास्तीतिततस्तस्मात्शरीरदंडादेवामपरोदंडोनास्तीति २०१ इतिभंचियेति । आत्मावलोकनार्थापेत्पार
भ्योक्तप्रकारेणसंचित्यशब्देनवेदांतशब्देनशून्यमाननंमुख्येपातेतथातान्यतीन्विपिनेहत्वाशालावृकभ्यःश्वभ्योऽदांतत्वानस्मियतोलोकेरक्षकः 'शालावृकाःकपिकोष्ठुधान' इत्यमरः २०२ तै
त्तिरीयशाखायांयतीनामद्यमानानांशीर्षाणिपरापतन्तानिखर्जुराभवन्नित्यादिकरीरीष्टिविध्यर्थवादोक्तकथाशेषमुपन्यस्यति यतीनामिति । शालावृकैरद्यमानानांभक्ष्यमाणानांयानिमस्त
कान्यासंस्तानिवनभूमावेवापतन्पतितान्यासन् यतोऽस्थिरूपत्वादनान्यानिअतुमयोग्यानीति २०३ शालावृकाइति । तेषांमांसानितुत्तरवेद्यांयागभूमेर्दक्षिणभागेआनीयअंतर्यामितयामत्प्र
युक्ताःशालावृकाआदन्भक्षितवंतः कस्मै कर्मिणःप्रतिदर्शनाय २०४ दर्शनेनचकर्मिणःप्रतिपद्योचितंतदभिनयति कर्मोति । विरागेणविनाकर्मनत्याज्यंत्यज्यतेचेत्तर्हिदुष्टचेतसामेपाएताह

नियंतुंयन्मयाप्युक्तावेदार्थेनधियंदधुः ॥ शास्याराज्ञादुरात्मानोराजाहंजगतोपिच १९८ नचैषावित्तमस्त्यत्रयदाऽऽदानाद्वधोभवेत् ॥ मुंडिताहिस्वयंतस्मादमी
षांनवधोपितत् १९९ देशान्निःसारणंप्राप्तंदेशोयंसकलोमम् ॥ कथंनिःसारयिष्यामिविनादेहविमोचनम् २०० अमीषांविद्यतेनैवत्रिलोक्याश्चवहिर्गतिः ॥ त्रि
लोकीचसमग्रामेवधानास्त्यपरस्ततः २०१ इतिसंचित्यतान्सर्वान्शब्दशून्याननान्यतीन् ॥ शालावृकेभ्योविपिनेहत्वाऽदांलोकेरक्षकः २०२ यतीनामद्यमा
नानांशालावृकशतैस्ततः ॥ मस्तकान्यऽपतन्भूमावनाद्यान्यस्थिरूपतः २०३ शालावृकास्तुमांसानितेपांदाक्षिणभागतः ॥ आदन्नुत्तरवेद्यास्तेकर्मिणादर्शना
यहि २०४ कर्मनैवपरित्याज्यंविरागेणविनाकाचित् ॥ त्यागेचैषाभवेन्नूनमवस्थादुष्टचेतसाम् २०५ तेषांशीर्षाणिखर्जुरायतीनामभवस्ततः ॥ खर्जुराणांहियः
सारोरसऊर्ध्वमुपागतः २०६ करीराण्यभवस्तानिसौम्यान्याहुतिसाधनम् ॥ यतःसंन्यासिनःसौम्याःस्वभावात्क्रोधवर्जिताः २०७ देहत्यागाद्गतक्रोधाऊर्ध्वरेत
स्त्वहेतुतः ॥ ऊर्ध्वभागात्शिरोरूपाद्दशमद्वाररूपकाः २०८

शीअवस्थादशाप्रभोःकोपात्स्यादिति २०५ तेषामिति । तेषांयतीनांयानिवनेपतितानिशीर्षाण्यासंस्तानिखर्जुराकारेणपरिणतान्यभवन् ततस्तदनंतरंखर्जुराणांयःसारभूतोरसःसऊर्ध्वमूर्ध्वभागं
गतोभूदिति २०६ करीराणीति । सरसोभूमौपतितःसन्प्रसिद्धवंशांकुररूपेणपरिणतः 'वंशांकुरेकरीरोऽस्त्री' इतिमेदिनी । कीदृशानिकरीराणि सौम्यानिअनुग्राणिशांतानीतिपावत्
'सौम्यंयुधेमनोज्ञे' इतिविश्वः सौम्यत्वादेवदेवताप्रसादातिशयहेतुत्वादाहुतिसाधनम् कथंकरीराणांसौम्यत्वमित्याशंक्यतदुपपादयति यतइत्यादिना । यतःपरंपरयाकरीराणांकारणभूताय
तयःस्वभावात्क्रोधवर्जिताआसन्नितिशेषः २०७ ननुतेपांयतीनांसक्रोधवर्जितत्वमित्याशंक्याह देहेति । देहत्यागाद्देहत्यागरूपदंडाद्गतःक्रोधःपापमयोधेपातेतथेति तथाचदोषेत्रिलोकीरा
जेनदंडाद्भूतेसतितस्वभावभूतसौम्यतायामेवस्थिताइतिभावः । करीरेपुतदीयासौम्यताकथमागतेत्यतआह ऊर्ध्वेत्यादि । तेषांरेतसऊर्ध्वहनलक्षगस्वभावस्यशिरसिस्थितस्यापिस्वभावानपा
यात्तत्प्रयुक्तशिरोरूपशरीरांर्ध्वभागात्खर्जुराजाताः कीदृशाःखर्जुराःदशमद्वाररूपाः तन्मयाइतिपावत् । तेपुदशमद्वारेपुगधिर्धृतंसौम्यंकामाग्निकृतक्षोभराहत्यादत्यंतंशांतंचरेतस्तदेवखर्जुर
सभावक्रमेणकरीरतांगतमितिकीर्तितंतेत्तिरीयशाखायांकारीरीष्टिप्रकरणइतिशेषः २०८

२०९ आहुत्येति । अनयाऽतिसौम्यया करीराहुत्याहमिन्द्रः सर्वात्मकः प्रीतः सन् वृष्टिं करोमीत्युत्तरश्लोकादनुपगमः । कीदृशी वृष्टिः सौम्यतमां यतयोऽहिसौम्यास्तदेतः परिणामकरीराणिसौम्यतराणितत्परिणामत्वाद् वृष्टिः सौम्यतमेति २१० करोमीति । ननु तेषां यतीनां कागतिरित्यत उक्तम् तेषेत्यादि । ते यतयोर्दंडेन शुद्धाः संतः शरीरांतरे ज्ञानं लब्ध्वा मां प्राप्ता इति २११ व्यासेति । पूर्वतेषां दुर्दृष्टा तत्संप्रदायो न लब्ध्वासीद्दंडेन प्रतिबंधकापणमेतु व्यासनारायणादिसंबन्धिनीया विद्यासंततिविद्यावंशस्तं पतितुं प्रसंशिलं येषां तादृशाः संतः अहंब्रह्मेति विज्ञानेन विध्वस्तमखिलं तामसंतमः प्रयुक्तं येषां तादृशाः । व्यासो ब्रह्मसूत्रकृत् । नारायणो बदर्िकाश्रमस्थेभ्यो नारादादिभ्यो विद्यासंप्रदायप्रवर्तको विष्णोर्लौलाविग्रहः । आदिपदेन नारादादय इति २१२ उक्तमर्थं प्रकृतं योजयति न केवलमिति । केवलं विश्वरूप एव न हतः किंतु ब्राह्मणत्वादिविशिष्टायतयश्च वेदांतहीनत्वापराधादताः । वेदः कर्मकांडः । शापानुग्रहकारिणो योगबलात् २१३ ब्रह्मीरित्यादिकालखं जानित्यंतं व्याचष्टे अन्येपीति त्रिभिः । अन्येपि कोटिशोदैत्यानि हताः कीदृशाः वेदविद्यादिशालिनः प्रल्हादपुत्रादयः मयेन्द्रेण समाः मत्तदंदात् २१४ तत्कृता इति । तैर्दैतैः कृताः प्रयुक्ता महामायास्तथा तेषामलौकिकं चित्रं वीर्यं चात्मविज्ञानबलादतिक्रम्या गणयित्वा तान् यहनं हतवानस्मीति । कीदृशीर्मायाः मायिनां भयादीनामपि मोहिनीर्विस्मयजनिकाः २१५ दिवीति । दिविस्वर्गलोके प्रल्हादनामांजं खर्जूरस्तत्र संजातास्ते पुरे तश्चिरं धृतम् ॥ साररूपं तु सौम्यं तत् करीराणीति कीर्तितम् २०९ आहुत्या त्वनया हं हि प्रीतः सर्वात्मकः पुमान् ॥ वृष्टिः सौम्यतमां सर्वजंतूनामुपकारिणीम् २१० करोमि ते च यतयोगतदेहं महाधियः ॥ देहांतरेण मामेव प्राप्ताः क्रोधादिवर्जिताः २११ व्यासनारायणादीनां विद्यासंततिपातिनः ॥ अहंब्रह्मेति विज्ञानविध्वस्ता खिलतामसाः २१२ न केवलं विश्वरूपो ब्राह्मणाय तयस्तथा ॥ निहता वेदविद्वांसः शापानुग्रहकारिणः २१३ अन्येपि वेदविद्वांसो बलिनो मायिनस्तथा ॥ निहताः कोटिशोदैत्याः प्रल्हादतनयादयः ॥ बलेन मत्समास्ते हि मतो ब्राह्म्यधिका इमे २१४ तत्कृताश्च महामाया मायिनामपि मोहिनीः ॥ अलौकिकं तथा वीर्यं तेषामादित्यवर्चसाम् ॥ अतिक्रम्यात्मविज्ञानान्यहनं दैत्ययूथपान् २१५ दिवि प्रल्हादनामां कान् पौलोमांश्च विहायसि ॥ कालकारुण्यंस्तथा भूमौ हतवानहमासुरान् २१६ ब्रह्मघ्नस्य यतिघ्नस्य दैत्यानां घातकस्य च ॥ लोमापिन विनष्टं मे शापेनापिशरेण वा २१७ अपकीर्तिर्न मे कापिलोके भूत्कूरकर्मणः ॥ प्रत्युतात्रा भवत्कीर्तिः कीर्तनीयामहात्मभिः २१८ आत्मविज्ञानसंपन्नः कृतवान्हि सहस्रशः ॥ लोकवेदनिपिद्धानि कर्माण्येवं प्रतर्दन २१९ शापाद्विजोत्तमानां ये प्रतीकारविवाजिताः ॥ ब्रह्मास्त्रादीनि चास्त्राणि तादृशानि सहस्रशः २२०

चिन्हमुपलक्षणं येषां ते तथा प्रल्हादसंबन्धिन इति यावत् एतादृशान् आसुरान् असुरान् प्रज्ञादित्वा त्स्वार्थेण हतवानस्मि । तथा विहायसि अंतरिक्षलोके पौलोमान् पुलोमाया वैश्वानराख्यदानवसु ताया अपत्यभूतान् हतवानस्मि । कालक्रयापुलोमाभिर्गिन्यामात्राख्या निरूपणं येषां कालखं जानांते तथा तान् । कालखं ज्यानि ति पाठः साधुः । भुविलोके हतवानि तत्पृथगिति श्रुतिपदस्यार्थः २१६ ब्रह्मघ्नस्येति श्रुतिगततस्येति पदस्यार्थः पूर्वार्थेनोक्तः । शापेनेत्यतः पूर्वतेषां मिति शेषः । श्रुतिगता मीयतेति पदस्यार्थो विनष्टमिति २१७ अपेति । अपकीर्तिर्न जाता प्रत्युत विपरीतं कीर्तिः प्रशंसैव जाता इति २१८ कीर्तिं मभिनयति आत्मेति । आत्मविज्ञानसंपन्नः सच्चिन्द्रलोकवेदनिपिद्धानि कृतवानित्येवमित्याकाराकीर्तिर्भूदिति पूर्वोक्तसंबन्धः २१९ लोमापिन विनष्टमित्युक्तमेव स्फुटयति शापा इति चतुर्भिः । द्विजोत्तमानां शापादेत्यानामस्त्राणि मयाः शस्त्राणि च मम लोमोपि हिंसां च कुरुततश्च मे ज्ञानेन ब्रह्मभूतस्य व्यथा कुतः स्यादिति चतुर्णामन्वयः । कीदृशाः शापाः प्रतीकारविवाजिता अमोघा इति यावत् । कीदृशान्यस्त्राणि तादृशानि प्रतीकारविवाजितानि । कीदृशो मायाः मयस्य मायाचार्यस्यापि मोहिका विस्मयजनिकाः । कीदृशानि शस्त्राणि शूर

२२१ । २२२ । २२३ । नचैतन्ममेवसामर्थ्यं किंतु एतादृशज्ञानवतो यस्य कस्यापीत्यर्थं केयोमामित्यादिपितृवधेनेत्येतं वाक्ये व्याचष्टे । यथेत्यादिपट्टिः । यथाममेद्रस्य स्वविज्ञानादात्मतत्त्वस्य स
 म्यगुज्ञानालोकद्वये ऐहिकामुष्मिकरूपे हिंसाहानिरूपानाभूत्तथान्यस्यापिमज्ज्ञानान्ममस्वरूपस्य ज्ञानाद्विज्ञानजायते इति २२४ अथयानिहानिजनकतया प्रसिद्धा निरर्माणि तानितृतीययापंचम्याच
 निर्दिशति लोकेति । लोकवेदानिपि द्वेनातएवदुष्करेण हानिकरत्वाद्दुःखेन कर्तुं शक्येन कर्मणापि हिंसा न जायत इति पूर्वेष्वसंबंधः । एवमृत्तरत्रापि । सुवर्णस्य कर्पप्रभृतिपरिणामपरिमितक्रांचनस्य स्तेये
 नचौर्येण २२५ भूणवधेनेति व्याचष्टे श्रोत्रियस्येति । सूत्रप्रवचनाध्यायी भूण इति बोधायनसूत्रस्य वेदाध्ययनानंतरं सूत्रभाष्याध्यायी भूणसंज्ञस्त्यर्थं कस्यानुसारेण भूणपदार्थः पूर्वाद्धेनोक्तः । श्रोत्रि
 यस्य द्विजैर्द्रस्य वधेनेत्यन्वयः । द्विजैर्द्रत्वे हेतुगर्भविशेषणं गुणोदधिसमस्येति । गुणाः प्रवचनांताविद्याः वाशब्दोभिन्नक्रमो गभैस्तेत्यस्याऽऽप्रेचोध्यः । अविज्ञातस्येत्यपि गर्भविशेषणमध्याहार्यं ।
 'हत्वागर्भमविज्ञातमेतदेव व्रतं चरेत्' इति मनूतयनुसारि । तथाच सप्तममासादौ पूर्णदेहोपयोगर्भोऽविज्ञातो लक्षणैः पुंस्त्वादिनानिर्णेतुमशक्यस्तस्य वधेन चेत्यर्थः । 'गर्भो भूणः' इत्यमरः । 'भूणो गर्भ
 ण्यं श्रोत्रियद्विजे गर्भेऽर्भकेच' इति हेमः । अथ 'आततायनमायां तमपिवेदांतपारगं । जिघांसंतं जिघांसीतनेतेन भूणहाभवेत्' इति व्यासेन ब्राह्मणे वेदांतपारगे भूणपदप्रयोगमालक्ष्याह राज्याद्यहं
 स्यधीमतो वा वधेनेति । सर्वस्वं ब्राह्मणोर्हतीति वचनाद्ब्रह्मविदो राज्याद्यर्पणाहंत्वम् स्वकीयस्य सुहृदहत्यर्थः कुत्वाचिव सुहृदधमिति मनुना सुहृदस्य ब्रह्महत्यासाम्याभिधानात् तस्माद्लोकवेदविरो

मायाश्च दैत्यभेदानां मयस्यापि विमोहिकाः ॥ शस्त्राणि दितिजैः शूरैर्मतो धिकवलैरपि २२१ प्रेपितानि भृशं कुद्वैर्भृत्युवक्रसमान्यपि ॥ मेरुमंदरभेदीनि नानाभेदा
 न्यनेकशः २२२ हिंसां लोभोपिनोचकुः कुतः स्यान्मेव्यथा ततः २२३ यथाममस्वविज्ञानात्राभूलोकद्वयेपि हि ॥ हिंसातथैव चान्यस्य मज्ज्ञानात्रैव जायते २२४
 लोकवेदानिपि द्वेनादुष्करेणापि कर्मणा ॥ पितृमातृवधेनापि सुवर्णस्तेयतोपि वा २२५ श्रोत्रियस्याद्विजैर्द्रस्य गुणोदधिसमस्य वा ॥ पूर्णदेहस्य गर्भस्य राज्याद्यहं स्य
 धीमतः ॥ स्वकीयस्य च वा तस्माद्दुष्करेण वधेन वा २२६ विप्रस्य वा त्रिवर्णस्य सुरापानोत्थितेन वा ॥ निजां वा जननीं कामाद्राम्यधर्मसमागमात् २२७ संवत्सरं
 वा संसर्गाद्ब्रह्महत्यादिकारिभिः ॥ चतुर्भिः कर्मचंडालैः पतितैः पापहेतुभिः २२८ एवमन्यैर्महाकूरैः पातकैश्चोपपातकैः ॥ संकरीकरणाद्यैश्च लोकद्वयविनिर्दितैः २२९

धाहुः शकेन वधेन वेति तथाच सुहृदपि भूणपदस्य गौणोर्थ इति भावः २२६ श्रुत्युक्तपापानामुपलक्षणतामभिप्रेत्याह विप्रस्येति । विप्रस्य सुरापानोत्थितेन पापेन 'यस्य कायगतं ब्रह्मभयेनाप्लाव्यते सकृत् ।
 तस्य व्यपेति ब्राह्मण्यं शूद्रत्वं च सगच्छति' इति मनूक्तेः । त्रिवर्णस्य वा तेन पापेन 'सुरावैमलमाख्यातं पाप्माचमलमुच्यते । तस्माद्ब्राह्मणराजन्वी वैश्यश्चन सुरापिवेत्' इति मनूक्तेः । गुरुतल्पगता
 माह निजामिति । निजां जननीं प्रतिकामाद्वेतोग्राम्यधर्मरूपसमागमात्पापेन वेति पूर्ववत्संबंधः २२७ पंचमं तत्संसर्गरूपं महापापमाह संवत्सरमिति । ब्रह्महत्यादिकारिभिश्चतुर्भिर्ब्रह्महसुरापस्ते
 न गुरुतल्पगृहपैः कर्मणा चंडालैरतएव पतितैः स्वसंसर्गिणां च पापहेतुभिरेतैः सह संवत्सरं संवत्सरपर्यंतं संसर्गात् एकादशासनादिरूपात् ३२८ एवमन्यैरिति । एवमन्यैरपि पातकैर्महापापसमतयोक्तैः
 शरणागतघातादिभिः । उपपातकैर्गोवधादिभिः संकरीकरणैः 'खराभो प्रभृते भानामजा विकवधस्तथा । संकरीकरणं ज्ञेयमीना हिमहिषस्य च' इत्युक्तेः । आदिनाजातिभ्रंशकरादिग्रहः । यथा
 'ब्राह्मणस्य रुजः कृत्या प्रातिरध्रेयमद्ययोः । जेहयं पुंसि च मैथुन्यं जातिभ्रंशकरं स्मृतम् । निर्दितेभ्यो धनादानं वाणिज्यं शूद्रसेवनम् । अपात्रीकरणं ज्ञेयमसभ्यस्य च भाषणम्' इति 'कृमिक्रीडवधोह
 त्यामथानुगतभोजनम् । फलेधः कुसुमस्तेयमधेयं च मलावहम्' इति अग्नेयं लशुनादि जेहयं कौटिल्यं मथानुगतं मयेन सहैकपि टकादावानीतमिति २२९

कांडिकाशेषं व्याकरोति अपि वेति । प्रभेदस्य यथात्मास्वरूपमद्वितीयात्मरूपं तस्य मदात्मतया स एवाहमस्मीत्याकारेण विज्ञानमनुभवस्तेन संपन्नस्य ब्रह्मविदः पापेच्छोरपि पापंचिकीर्षोरपि मुखात्
कांतिः श्रुतिगतनीलपदेनोक्तानापैतिनदूरीभवति इतरेषां तु पापाचरणमुखकान्तिदूरीभवतीति प्रत्यक्षब्रह्मविद्योत्कर्षइति भावः २३० उक्तसूचितं सर्वमान्यतालक्षणं प्रभावांतरमप्याह राजेति द्वाभ्यां ।
राजादयो बंध्वादयश्चास्य विदुषः एतां साम्ये स्थितां धियं दृष्ट्वा तं विद्वांसं पापेच्छानिरतं तथा महापापकारिणमपि न त्यजंति न बहिष्कुर्वन्ति न भिदंति भेदं शरीरं दंडं न प्रापयंति नैव शिक्षां प्रकुर्वन्ते वाचापीति शेषः ।
प्रत्युतेत्यादि स्फुटम् २३१ । २३२ 'तस्य ह देवाश्चनाभूत्या ईशते आत्मा हितेषां भवति' इति श्रुतिमनुष्योक्तार्थोपपत्तिमाह नहीति । सर्वात्मविदपेक्षया भेदः कुत्रापि वस्तुनि नास्ति तस्य सर्वात्मत्वा
तथा कस्यापि देहिने स्वात्मा स्वस्यात्मनो निष्ठं कुरुते इति प्रसिद्धं तथा चार्यविद्वान्राजादीनां सर्वेषां मात्मा संपन्नस्तेनात्मत्वेनास्मिन् विदुषि ह्यदपकाराकरणं आदरातिशयकरणं च सर्वेषां समुचित
मिति २३३ अर्थाद्वितीयां कांडिकां व्याख्यातुं भूमिकामाह एवं हिततममित्यादिना प्राणोभवाभ्यं हं राजन्नित्यतः पूर्वतनेन ग्रंथेन । शक्रस्य मुखादिति शेषः । इंगितानि अभिप्रायसूचकवेषारूपाणि तैः २३४
इंगितमभिनयति विस्मयेति । विस्मयेन विस्मयकार्येण विकासादिना आविष्टं व्यासं वदनं यस्य स तथा स प्रतर्दनः साधुकृतार्थोऽस्मीत्याकारकं असाधुविरोधसंशयाद्यवेदकं वा वाक्यं तं मिदं प्रतिनोक्तवा

अपि वाप्यात्मविज्ञानसंपन्नस्य ममात्मनः ॥ पापेच्छोरपि पापैति मुखकांतिः कदाचन २३० राजबंध्वादयस्तद्वज्ज्ञात्वा स्यैतां धियंसदा ॥ पापेच्छानिरतं तद्वन्म
हापापौ चकारिणम् २३१ न त्यजंति न भिदंति नैव शिक्षां च कुर्वन्ते ॥ प्रत्युताधिकमेवैनमाद्रियं तेति विस्मिताः २३२ नाहिसर्वात्मविज्ञातुरन्यः कश्चन विद्यते ॥ ना
निष्ठं कुरुते स्वस्वस्यात्मा कस्यापि देहिनेः ॥ राजादीनामयं स्वात्मा तेनास्मिन्नुचितं त्विदम् २३३ एवं हिततमं ज्ञानं श्रुत्वा शक्रस्य धीमतः ॥ इंगितैरेव प्रच्छशक्रं
सोऽपि प्रतर्दनः २३४ विस्मया विप्रवदनः सम्यगुत्फुल्लोचनः ॥ नोक्तवान्प्रतिवाक्यं तं स शक्रं साध्वसाधुना २३५ तं स्तब्धसदृशं दृष्ट्वा सर्वज्ञः स शचीपतिः ॥ इति
तज्ज्ञः स्वमनसा व्यचिंतयति दं प्रभुः २३६ प्रतर्दनः स्वमनसा चिंतयत्येवमत्र हि ॥ इंद्रेण स्वात्मविज्ञानमुक्तं हिततमं स्फुटम् २३७ तत्स्तुतिं कुर्वता स्वस्य पापा
स्पर्शश्च दर्शितः ॥ दृष्टांता यथामेस्याद्विश्वासोऽस्मिन् ब्रह्मलौकिके २३८ तथापि विषयमेऽस्य संदेहो वर्तते धुना ॥ मां जानीहीति यत्प्रोक्तं मह्यमिंद्रेण बोधनम् ॥ तत्रा
स्मच्छब्दबोधाभ्यामर्थः को विषयीकृतः २३९

निति । एतेन दृष्टानिष्टयोर्दर्शनेन जनन्याकर्तव्यानवधारणात्मिका जडता सूचिता । तदुक्तं 'अप्रतिपत्तिर्जडता स्यादिष्टानिष्टदर्शनश्रुतिभिः । अनिमिषनयननिरीक्षणतूष्णींभावादयस्तत्र' इति । प्रकृ
तेऽष्टदर्शनं श्रुतप्रभावतत्त्वज्ञानदानेन इंद्रस्य वरेण वशीकृतत्वालोचनं अनिष्टदर्शनं च मां भवेति वाक्यगता स्मच्छब्दस्यानेकार्थतालोचनजन्यसंशयस्याभिलाषे बुद्धिमांघ्र्यादुर्भावात्मकदोषालोचनरूपं ।
तथा च जडताया इंगितैः प्रकटनेन संशयोऽपीन्द्राय प्रतर्दनेन प्रकाशितः अयमाशय उत्तरश्लोकेऽस्फुटो भविष्यतीति २३५ तं स्तब्धमिति । स्तब्धेन जडेन सदृशं जडतालिंगानां कृत्रिमत्वादिति भावः । इदं व
क्ष्यमाणम् १३६ इंद्रेण विचारमभिनयति प्रतर्दन इत्यादिना । अयं प्रतर्दनः एवं वक्ष्यमाणप्रकारेण स्वमनसा चिंतयति अथ प्रतर्दनाच्चिंतामिंद्रो भिनयति इंद्रेणेत्यादिना २३७ तत्स्तुतिमिति । तस्यात्म
विज्ञानस्य स्तुतिं कुर्वताऽनेन इंद्रेण स्वस्यात्मनः इंद्रस्य पापासंबंधो दर्शितः । कस्मै दृष्टांताय तत्र दृष्टांतं वक्तुं यथा येन सदृशं ततयाभिधानरूपेण प्रकारेण प्रतर्दनस्यास्मिन् स्तत्त्वज्ञानफलेऽलौकिके लोकाप्र
सिद्धे विश्वासो भवेदिति २३८ तथापीति । तथापि ज्ञानस्य हिततमत्वादी निर्णयतिपि अस्यैव प्रोक्तज्ञानस्य विषये मे संशयोऽस्ति किं विषयकमिदं ज्ञानमेतादृशफलकमिति । एतदेव स्फुटयति मामिति । बोध
नं ज्ञानजन्यमां जानीहीत्याकारकं वाक्यं यद्विंद्रेण प्रत्यक्षं प्रतर्दनाय प्रोक्तं तत्र वाक्ये मां भिति शब्देन तज्ज्ञानव्येथिनचको वार्थो विषयीकृतो भवेत् किं देवतायि मदीया तदभिमाना जीवो या तत्सा सीवेति २३९

एतंसंशयमभिनयति इन्द्रोयमिति द्वाभ्याम् । ममपुरःस्थितइति शेषः २४० किमयमिति । अयं देवताविप्रहोवास्मत्पदार्थः किंवा न्यः बाह्यव्यावर्तनापान्यपदार्थविशेषणं देहांतरात्मेति । देहांतर आत्मास्वरूपं यस्य स तथा । अन्यत्वपक्षेपिकोऽपि दृश्यं दर्शयति सोपीति । सः देहांतरोऽन्योऽपि कीदृशः किंवा गादिकरणविशिष्टः किंवा केवलइति तत्राद्याकोटिरस्मच्छब्दस्य वक्तव्यत्वेनेनोक्ता । द्वितीयातु ततोऽन्योवेति ततो विशिष्टात् । अन्यस्य संभावनायै विशेषणबोधनइति । नद्यादित्वात्कर्तृरित्युः । प्रकाशकइत्यर्थः । जडोपाधिविशिष्टेन स्वप्रकाशनासंभवात्ततोऽन्योऽपि कश्चि त्प्रकाशकः संभाव्यतइति भावः । एवं चोक्तत्रिकोटिकः संशयः फलितः २४१ इत्यादिभिश्चिन्ताभिर्व्याकुलितं व्याकुलतां नीतं मानसं यस्य स तथा आदिपदेन संशयकोटिप्राचयोः परिच्छिन्नज्ञानादप रिच्छिन्नफलानुपपत्तिरित्यायां कोटो ज्ञानविषयत्वानुपपत्तिरित्यादिदोषचिन्ताग्रहः संशयप्रकाशनाप्रकाशनयोर्गुणदोषचिन्तायाश्च ग्रहः एतादृशोऽप्ययं प्रतर्दनो मां प्रतिन किंचिद्वक्ति तत्र हेतुर्धीधनत्वेने ति धीरेव धनं धनवत्परिपाल्याइष्टसाधनं वा यस्य स तथा तस्य भावस्तत्त्वं तेन तथा च बुद्धिमतां बुद्धचपकर्षसूचिका क्रियानरोचते इति भावः २४२ यया बुद्ध्या प्रतर्दनेन मोनं कृतं तामिंद्रोनुसंदधाति इंद्र इति । मया उक्तस्त्वमेव वृणोष्येति प्रयुक्तः सन्निद्रः स्वयमेव मम दर्शनं हिततमं वरं वृत्तवान् प्रतिश्रुत्य प्रकाशितवान् इति यावत् । तेन इंद्रस्य वरप्रदानवशीकृतत्वेन अत्र संदिग्धेऽपि विषये मे मम वक्तव्यं प्रष्टव्यं नास्ति । स्वयमेव सत्यसंरक्षणाय संशयमप्यपाकरिष्यतीति भावः २४३ इति संचित्येति । इति संचित्यायं प्रतर्दनो राजा त्रन पृच्छति न वा कृतार्थोऽस्मीति भाषते । एवमभाषणे हेतुः असंपन्न इन्द्रोऽयं देवतारूपः सहस्राक्षः पुरो मम ॥ वज्रपाणिः शचीनाथः सुरार्चितपदां बुजः २४० किमयं वास्य देहांतरात्मान्यः सोपिकीदृशः ॥ अस्मच्छब्दस्य वक्तव्यात् ततो न्योवापि बोधनः ४१ इत्यादिचिन्ताकुलितमानसोऽयं प्रतर्दनः ॥ धीधनत्वेन मानैव वक्ति किंचिन्नराधिपः ४२ इंद्रो मम दर्शनं वृत्तवान् वरं हिततमं स्वयम् ॥ मयोक्तस्तेन मेनात्र वक्तव्यं विद्यते कचित् ४३ इति संचित्य राजायं न पृच्छति न भाषते ॥ कृतार्थं हुत्य संपन्नविज्ञानत्वात् प्रतर्दनः ४४ ततो मयैव वक्तव्यमपृष्टेनापि भूभुजे ॥ याव दस्य न संदेहो बोधे हिततमे भवेत् ४५ आनंदात्मा मयानायमवाङ्मनसगोचरः ॥ वक्तुं शक्यो न चानेन ज्ञातुमप्यत्यलौकिकः ४६ ततो ज्ञानक्रियाशक्ती प्राणप्रज्ञे हि लौकिके ॥ आश्रित्याहं स्वमात्मानं कथयिष्याम्यलौकिकम् २४७ प्राणप्रज्ञे विहायै तेन देहादी हतिष्ठति ॥ क्रियाशक्तिस्तथा प्राणो न तिष्ठति धियं विना २४८

विज्ञानत्वादिति । असंपन्नमवधारणरूपतालक्षणसंपत्तिमप्राप्तं ज्ञानं यस्य स तथा तत्त्वात् तथा च धीधनः सन्नसंपन्ने ज्ञाने कथं कृतार्थोऽस्मीति न्यादितीति भावः २४४ एवं प्रतर्दनाभिप्रायमिंद्रोऽवधार्य स्वकर्तृ व्यमालोचयति ततइति । तत एतन्मोनाभिप्रायस्य ज्ञातत्वात् अपृष्टेनापि मयैवास्मै भूभुजे राज्ञे वक्तव्यं । निरूपणावधिमाह यावदिति । अस्म्यराज्ञो बोधे असंदेहः संदेहाभावो यावद्भवेत्तावद् वक्तव्यमेवेति २४५ यत्कथं त्वेपि किं साक्षादयमात्मा यत्कथं किं वा उपाधिद्वारा तत्र नाद्योऽसंभवादित्याह आनंदात्मेति । अयमात्माऽलौकिकत्वेनावाङ्मनसगोचरत्वान्मयानसाक्षात् कृतुं शक्यो न चाऽने न ज्ञातुं शक्यइति २४६ द्वितीयेऽपेक्षेऽपि प्रकृष्टमुपाध्यंतरामुपेक्ष्य तत्प्रत्यासन्नो प्राणप्रज्ञारूपोपाधोऽप्यालंब्येन बोधयामीत्याह ततो ज्ञानेति । ज्ञानशक्तिक्रियाशक्तिरूपे लौकिके लोकप्रसिद्धे च प्राणप्रज्ञे उपाधी आश्रित्या लौकिकं स्वात्मानमस्मै बोधयामीत्यश्वयः २४७ प्राणप्रज्ञयोरेवोपाधौ सहेतुमुपाध्यंतरादिशेषं दर्शयति प्राणप्रज्ञेइति । एते प्राणप्रज्ञेदेविहाय देहादिकं न तिष्ठति प्राणप्रज्ञयोः सत्त्वे च तिष्ठती तिस्पष्टमन्वयव्यतिरेकाभ्यामितरसत्त्वासत्त्वप्रयोजकत्वं प्राणप्रज्ञयोरित्यर्थः । अयं भावः । आत्मबुबोधयिषया स उपाधिरुपन्यासमर्हति यत्रोपाप्यस्य माने बोधसौकर्यलाघवं च भवेत् । भवति चान्वय व्यतिरेकाभ्यामितरसत्त्वासत्त्वप्रयोजकत्वरूपात्मलक्षणेन प्राणप्रज्ञयोरालम्ब्य बुद्ध्या ववतारितायां तयोः प्रवर्तके मुख्यात्मनि परिचयः प्राणप्रज्ञापदयोः साक्षात्प्रवर्तकतया सन्निहिते लक्षणायां च लाघवं इतरो पाध्युपन्यासे नुतर्दंतं तं प्राणादिद्वारा त्मपरिचयः परंपरासंबंधरूपलक्षणागौरवं च स्यादिति । ननु प्राणप्रज्ञयोः परस्परव्यतिरेकेऽपि सत्त्वात्कथमुक्तमात्मलक्षणमनयोरवतार्यतइत्याशंक्यतयोरेकं दर्शयति क्रियेत्यादिना । धियं प्रज्ञाम् २४८

यत्र प्रज्ञाभावस्तत्र प्राणाभाव इत्यत्र दृष्टान्तमाह स्थावरेष्विति । न दृश्यते प्रत्यक्षीन भवति प्ररोहादिना तत्र प्राणानुमाने तुलतानामुच्चदेशान्वेषणादिलिगेन प्रज्ञानुमानमप्यविशिष्टं सुप्तोत्पन्नज्ञायाः सु
क्ष्मरूपेणावस्थानमेवेति भावः । यत्र प्राणाभावस्तत्र प्रज्ञाभाव इति सदृष्टान्तमाह प्राणमिति २४९ प्राणप्रज्ञयोः स्वप्रवर्तकमुख्यात्मपरिचये हेतुतां दर्शयति बुद्धिश्चेति । बुद्धिः स्वात्मनः स्वस्व
रूपात्परं भिन्नमपेक्षते जडरूपत्वात् यथास्तम्भः स्वभानस्थितिप्रवृत्तीनां सिद्धये परं दीपादिक्रमपेक्षते तद्वदित्यनुमानं पादत्रयार्थः । प्रकाशमिति विशेषणं तु प्रकृताभिप्रायं । ततः परापेक्षत्वात् प्राणेन
सदृशीति । तथाच प्राणप्रज्ञयोरुक्तकर्तृणात्मनि परिचयहेतुताप्रसिद्धेति भावः २५० अथ लक्षणालाघवं स्फुटयितुं प्राणप्रज्ञाशब्दयोर्मुख्यार्थप्रकृते मुख्यार्थबाधं च दर्शयति अंतर्वायुरिति चतुर्भिः ।
शरीरांतर्गतो वायुः प्रकर्षेण चलति तस्मात् प्राण इत्येतस्यांतर्वायो नाम प्रकर्षेण अनिति चलतीत्यर्थसमन्वयात् यस्माच्च योः प्रकर्षेण जानाति तस्मात्प्रज्ञेत्येतस्यानामेति । कीदृशं नाम देहिनामात्मज्ञान
हीनानामपि प्रसिद्धमिति शेषः २५१ वस्तुतस्तु मुख्यार्थोऽनयोर्बाधित इत्यभिप्रेत्य प्राणशब्दार्थस्वयमर्थतावदाह वस्तुत इति । वस्तुतो जडानां स्वयमेव चलनं न दृश्यते यथा रथादयोजडा अश्वादींश्चेतनान्
हित्वा स्वयमेव चलंतः संतः कर्हिचित्कचिन्न दृश्यते । एवं सति प्राणशब्दांतर्गतान्वात्वर्थश्चलनमेव जडेतर्वायोनोपपद्यते तर्हि तत्र चलने प्रकर्षः प्रशब्दार्थः केन हेतुना स्यादुपपद्येत अपि तु न स्यादेव कस्मान्मु

स्थावरेषु यतो नैष दृश्यते बुद्धिर्वर्जनात् ॥ प्राणं हि नातथा बुद्धिर्न दृष्टा हि घटादिषु २४९ बुद्धिश्च जडरूपा हि प्रकाशं स्वात्मनः परम् ॥ अपेक्षते यथास्तम्भः प्राणेन सदृ
शीततः २५० अंतर्वायुः प्रचलति प्रजानाति तथैव धीः ॥ प्राणः प्रज्ञेति वै तस्मादेतयोर्नाम देहिनाम् २५१ वस्तुतश्चलनं नैव जडानां दृश्यते कचिन् ॥ रथादयो य
थानैष दृश्यते स्वयमेव हि २५२ अश्वादींश्चेतनान् हि त्वाचलंतः कर्हिचित्कचिन् ॥ प्रकर्षस्तत्र केन स्यान्मूलाभावात्तु हेतुतः २५३ ज्ञप्तिश्च न जडेकापि दृश्यते हि घटा
दिके ॥ प्रकर्षश्च जडे ज्ञप्तेर्दूरापास्तः सदैव हि २५४ तस्माद्यत्संनिधावस्य जडस्येदं विजायते ॥ प्रकर्षेण तथा वायोः स प्राणश्चेतनो भवेत् २५५ प्रकाशयति यः सर्वं
स ज्ञप्तिश्चेतनः स्मृतः ॥ आत्मानं च प्रकर्षेण जडजातप्रकाशनात् २५६ स्वसजातिविजात्युत्थभेदाभावेन हेतुना ॥ स्वप्रकाशेन चात्मानमात्मा जानाति नापरः २५७

लाभावरूपादितोः यथामूलधने सति तस्य वृद्धिरूपः प्रकर्षोपि संभाव्येत नेतरथा तथा चलनसामान्यरूपमूलस्याभावात् प्रकर्षो वृद्धिसमो दुर्वच इति भावः । मूलाभावत्वे हेतुत इति पाठे प्रकर्षो वृद्धिसमः मूलेन
संबध्येत अंतर्वायो मूलाभावत्वं मूलसमस्य चलनस्य सोपपत्तिकस्याभावत्वं वर्ततेऽभावस्याधिकरणात्मकत्वाभ्युपगमात् तस्माद्धेतोरित्यर्थः २५२ । २५३ प्रज्ञापदार्थबाधं बुद्धौ दर्शयति ज्ञप्ति
श्चेति । प्रज्ञापदार्थांतर्गतज्ञायात्वर्थो ज्ञप्तिः प्रकाशो घटादिहेतुबुद्धिपर्यं ते जडे बाधितः प्रकर्षस्तु नितरामित्यर्थः २५३ तस्माल्लक्षणया प्राणशब्दात्माननिपर्यवस्यतीत्याह तस्मादिति । तस्माद्यस्य
चेतनस्य सन्निधौ सति अस्य प्रत्यक्षाद्युपस्थापितस्य जडस्येदं द्विधादिरूपस्य तथा वायोश्च द्रव्यचलनं प्रकर्षेण जायते सचेतन एव प्राणपदार्थ इत्यस्वयः । प्रकर्षेण गानपति चेष्टयते इति व्युत्पत्तेः प्रकर्षश्चाल
नस्यानायासासाध्यत्वं । यद्वा प्रकृष्टचलनशालिपुशक्तः प्राणशब्दः प्रयोजके गौण इति २५५ प्रज्ञापदस्यापि तथात्वमाह प्रकाशयतीति । यः सर्वं प्रकाशयति सचेतनः ज्ञप्तिः प्रज्ञापदघटकज्ञायात्व
र्थो भवेत् आत्मानं यतः प्रकाशयति तस्मात् प्रकर्षेण ज्ञप्तिः प्रज्ञापदार्थो भवेत् चकार एवकारार्थः सर्वं प्रकाशयतीत्यत्र हेतुः जडजातप्रकाशनादिति । जडजातस्य जडसामान्यस्य गौणप्रकाशो बुद्धि
स्तु स्वात्मकजडमपि न प्रकाशयतीति प्रसिद्धम् २५६ आत्मानं चेत्येतदुपपादयति स्वसजातीति । आत्मनः सजातीयादिभेदादित्येन परस्य प्रकाशस्य दुर्वचत्वात् स्वप्रकाशेन यदात्मा प्रकाशयति तदात्मानं
मेव प्रकाशयति एतादृशस्यान्योन्यादित्यर्थः २५७

कलितमाह प्राणेति । अभिधेयः प्रतिपाद्यः तत उक्तानुपपत्तेः । इति संचित्य मनसि निधाय द्वितीयकंडिकाव्याख्यामारभते शक इत्यादिना । शक्र इन्द्रः राजानं प्रतर्दनम् २५८ प्राणो भवामीति । परं प्रकृष्टक्रियायाः यतः कारणमस्मि ततः प्राणोऽस्मि प्रज्ञावपुः प्रज्ञारूपोऽप्यस्मि यतः स्वप्रकाशो भिदवर्जितश्चेति २५९ तं मामिति । तं मां तत्पदार्थमभिनयति ज्ञानक्रियाहेतुं ज्ञानानां क्रियाणां च सन्निधिमत्रेण साधकं भेदशून्यं स्वयं प्रभवेति आयुरिति विशेषणस्योक्तात्मपरत्वाद्यर्थस्तमाह आयुष्करमिति । जीवनप्रयोजकममृतपदार्थमाह । स्वयं मृत्युशून्यमिति । मामिति पदार्थमाह त्वदुपदेशकं त्वदुपदेशकेनानेन देवतारूपेणोपलक्षितम् २६० एतादृशं मामिति अनेन प्रकारेण उपास्व उपासनावद्विजातीयप्रत्ययतिरस्कारेण सजातीयप्रत्ययधारागोचरं कुर्वित्व्याकुर्वन्नाह प्रत्ययानिति । मयोक्तं प्रज्ञाप्राणाऽऽयुरमृतपदैः प्रतिपादितं मद्रूपं मुहुर्विचार्य अपरान्विजातीयगोचरान् प्रत्ययान् बोधान् हित्वा मदेकविषयैर्मानसे वर्तमानैर्बोधैर्विद्धि अपरोक्षं कुरु कथं घटवत् यथा घटो धारावाहिकज्ञानविषयः क्रियते तद्वदिति तत्परो भवेति यावत् । एवं श्लोकत्रयेणोपास्वेत्यन्तवाक्यस्य प्राणादिपदलक्षणया लभ्य इन्द्रविवक्षितोर्थ उक्तः । शक्तिलभ्यस्तु प्राणप्रज्ञात्माऽऽयुरमृतमस्मीत्याकारेणोपास्वेत्याकार एव उपाध्युपन्यासस्यापिलक्ष्यमाप्तिसाधनताया उक्तेरित्यवधेयम् २६१ पूर्ववाक्यं दृष्ट्वा इत्थं संदिक्षते किं प्राणप्रज्ञायुरमृतानि सप्तप्रधानान्यहंपदार्थेनावितानि भवन्ति किं वा प्राण

प्राणप्रज्ञाभिधेयो ह मानं दात्मानचापरः ॥ तत एवेति संचित्य शक्रो राजानमुक्तवान् २५८ प्राणो भवाम्यहं राजन क्रियायाः कारणं परम् ॥ प्रज्ञावपुः स्वप्रकाशः सर्वभेदविवर्जितः २५९ तं मां ज्ञानक्रियाहेतुं भेदशून्यं स्वयं प्रभुम् ॥ आयुष्करं स्वयं मृत्युशून्यं त्वदुपदेशकम् २६० प्रत्ययानपरां हित्वा विचार्योक्तं मयामुहुः ॥ मदेकविषयैर्बोधैर्घटवद्विद्धि मानसे २६१ आयुस्तथा मृतं यत्ते द्वयमुक्तं विशेषणम् ॥ न तत्प्राणाद्विभिन्नं त्वं जानीथा दंडवन्नरात् २६२ यथाकाशो न भः प्रोक्तं न भोऽप्याकाशमेव हि ॥ तथायुरमृतं प्राणः प्राणायुरनश्वरम् २६३ न चात्र व्यर्थतां शंक्या पुनरुक्तत्वे हेतुतः ॥ यतो जीवा तिलोकेऽस्मिन् प्राणेन प्राणमृज्जनः २६४ तथा शरीरसंपाते स्वर्गमोक्षामृतं व्रजेत् ॥ ततोऽमृतायुः शब्दाभ्यां प्राणआत्मा मयेरितः २६५

पदार्थे विशेषणीभूय इतराणि तत्रान्वयंतीति प्राणपदार्थे विशेषणीभावेऽपि कीदृशी विशेषणता किं भेदघटिता मनोब्रह्मेत्युपासीतेत्यत्र मनसि तद्भिन्नस्य ब्रह्मण इव किं वा भेदेन ब्रह्मणिसत्त्वत्वादेरिवेत्येतत्संशयवारकं प्राणो वा आयुरित्यादिस्वर्गलोके इत्थं तं वाक्यं व्याचष्टे आयुरित्याद्यभिः । आयुरमृतमित्याकारकं विशेषणद्वयमुक्तं तद्विशेषणद्वयं पुरुषा इंडो यथाभिन्नस्तथाऽऽयुः प्राणाद्विभिन्नं भवति किं त्वभिन्नमेवेति तथाच प्राणायुरमृतापेक्षया प्रधानं अभेदेन च विशेषणतेति सिद्धम् २६२ अभेदं पर्यायशब्दार्थदृष्टांतं स्पष्टयति यथेति । यथाकाशो न भः पदार्थयोरेभेदस्तथायुरमृतपदार्थयोः प्राणशब्दार्थो न भेद इति अनश्वरममृतम् २६३ पर्यायद्वयवदन्त्यतमवैयर्थ्यमाशौक्यसत्यज्ञानादिशब्दवत्प्रवृत्तिनिमित्तभेदान्मैवमित्याह न चात्रेति । अत्र आयुरमृतपदयोः प्राणपदेन सह प्रयोगे पुनरुक्तत्वरूपाद्वेतोर्व्यर्थतानशंक्या ताभ्यामर्थविशेषाय गतेरिति शेषः । कथमिति चेच्छृणु यतः प्राणमृज्जनः प्राणेनैव शरीरे स्थिते मजीवतीत्युच्यते जीवनप्रयोजकश्च भाव आयुः पदार्थो लोकेऽपि तथा शरीरपातानंतरं स्वर्गरूपं मोक्षरूपं वा मुष्मिकफलममृतं प्राणेनैव जनो व्रजेत् विद्यमानमृतमश्रुते अपामसो मममृता भूमम् इत्युक्तं कर्मविद्ययोः फलं देवभावोऽयममृतस्य प्राणाद्यातिरिच्यते इति । तत एतादृशविशेषबोधकत्वादमृतायुः शब्दाभ्यां प्राण उक्त इति २६४ । २६५

प्रज्ञारूपविशेषणेतु प्राणेन समप्रधानभावरूपं विशेषमाह प्रज्ञेति । प्रज्ञारूपं विशेषणं तु प्राणभेदविवर्जिते मध्येव साक्षादन्वितमिति शेषः । प्राणभेदो विवर्जितो येन स तथा तस्मिन् यथा प्राणः क्रियाशक्तिरुपाधिभेदेन मया गीकृतस्तथा प्रज्ञापीत्यर्थः । प्रज्ञाया विज्ञावशक्तितया स्वरूपलाभप्रयोजकता तत्र हेतुतया ह यत इति । यतो हं प्रज्ञयापि प्राप्यो भवामि कथमिति चेच्छृणु अहं प्रज्ञयेव एतादृशं सद्गुः सत्यं व्यावहारिकं असद्गुः संकल्पमात्रशरीरं प्रातिभासिकं वा वेद्मि तथा च सापिकरणतया मां सुपलक्षयतीति भावः २६६ प्राणोपाधेरार्यरूपेणाभूतरूपेण बोधोपासनस्य फलमाह उपास्तेपीति । यो मां प्राणमायुरितिरूपेणोपास्ते स शतसंवत्सरं जीवति तथा मृतमतिरूपेण यः प्राणमुपास्ते सोऽविच्युतमक्षयं श्रुतावक्षितिशब्देनोक्तं स्वर्गलोकं गच्छेदिति । उभयेन विशेषणद्वयेन विशिष्टात्प्राणोपासनाददृक्शतसंवत्सरजीवनस्वर्गलोकं फलद्वयं भवेदिति २६७ । २६८ यदा प्राणविशिष्टस्य मोक्तोपासनादोदृक्फलं तदायदर्थं सुपाधिरुपन्यस्तस्तद्विज्ञानफलं किमुवाच्यमित्याह किंपुनरिति । अत्र शुद्धविज्ञाने २६९ अथ तद्वैकल्याद्यनुप्राणंतीत्यंतं वाक्यं व्याकरोति एवमित्याद्यष्टादशाभिः । एवं प्राणोऽस्मीत्येकवचनप्रयोगादिभिः निजे रूपे मुख्यप्राणात्मकतया वर्णितसतितस्मिन् प्राणस्यैव निजरूपतया कथने कारणप्रयोजकं प्रतर्दनः पप्रच्छ । यत इति गतानि अभिप्रायसूचिकाः क्रियाः प्रयोक्तुं जानातीति २७० प्रतर्दनप्रश्नमभिनयति भगवन्नित्यादिना । एकस्य प्राणस्य प्रा

प्रज्ञाविशेषणं चैव प्राणभेदविवर्जिते ॥ यतो हं प्रज्ञया प्राप्यो वेद्म्येतत्सदसद्गुः २६६ उपास्तेपि च मां यो हि प्राणमायुः स जीवति ॥ शतसंवत्सरं राजन्नमृतं च तथैव हि २६७ य उपास्ते स गच्छेद्विस्वर्गलोकमविच्युतम् ॥ उभयोपासनात्तद्वत्फलद्वयमदो भवेत् २६८ किंपुनर्निर्विशेषं यत्सर्वाध्यासविवर्जितम् ॥ विज्ञानातिप्रयात्यत्र स आयुरमृतं पुमान् २६९ एवं शक्रेण कथिते प्राणरूपे निजे सति ॥ पप्रच्छ कारणं तस्मिन्निर्गितज्ञः प्रतर्दनः २७० भगवन्संशयः कश्चिन्मम चेत्तसि वर्तते ॥ मुनीनां वचनं स्मृत्वा वाक्यं श्रुत्वा तवापि हि २७१ केचिद्विमुनयः शकसभायामागता मम । कदाचिद्बुचिरेवाक्यं प्रसंगाद्वेदवित्तमाः २७२ प्राणशब्दो हि सर्वेषामिन्द्रियाणां स्मृतः समः ॥ स प्राणानां न चैतेषां नियतास्ति प्रधानता २७३ एकतां प्रतिपद्यंते भिन्नानामादिकार्यतः ॥ ग्रामे महाजनाय द्वत्कार्यार्थत्वेकतामियुः २७४ वदंत्यां नाम वाच्ये ते च सुराद्यान कुर्वते ॥ व्यापारं हितथानेत्रे पश्यत्यन्ये निजं च न २७५ एवं प्राणेषु सर्वेषु वरस्येवास्ति नैव हि ॥ गुणप्रधानभावोऽयं नियतो तः समाह मे २७६ सर्वे समा अनंताश्च श्रुत्यापि कथिता यतः ॥ तर्कतोऽपि न चैतेषां वैषम्यं विद्यते क्वचित् २७७

धान्यपरं भवद्वाक्यं श्रुत्वा प्राणानामनियतप्राधान्यपरं मुनिवाक्यं स्मृत्वा च विप्रतिपत्तेः संशयो भवति कुत्रात्मबुद्धिः कर्तव्येति २७१ मुनिवाक्यमवतारयति केचिदिति २७२ तद्वाक्यमभिनयति प्राणेत्यादि चतुर्भिः । स प्राणानां प्राणैरंतर्वायुभिः सहितानां सर्वेषामिन्द्रियाणां समः साधारणोऽयं प्राणशब्दः न त्वन्यतमस्यैव वाचक इत्यर्थः प्रकर्षेण प्रधानीभावेनानिति स्वव्यापारं कुरुते इति योगार्थस्य सर्वत्राविशेषणादिति भावः । अविशेषमेव दर्शयति न चैतेषां प्रति २७३ एकस्यैव प्रधानतेति नियमाभावे उपपत्तिमाह एकतामिति । वाचोनामकार्यं चक्षुषो दर्शनं कार्यमित्येवं नामादिकार्यरूपेण भिन्ना अपि वागाद्याः स्वस्वकार्ये एकतामेकभावं श्रुतावेकभूयपदेनोक्ता प्राप्नुवन्ति । दृष्टांतयति ग्राम इति । कार्यार्थे एकस्य विवाहादिकार्यार्थे इयुः प्राप्नुयुः २७४ अत्रैकतान्यव्यापारस्वव्यापारावाहप्राधान्यं परविवाहेतुतस्यैव वरस्य गुणत्वं तद्वद्देहांगुणप्रधानभावो नियतो न भवति । फलितमाह अत इति २७५ एवमिति । वरस्य यथा स्वविषयं श्रुत्यैव साम्यमुक्तं तर्कसदृकतानुभावादपि तथेत्याह तर्कत इति २७६ साम्येऽप्येते सर्वे एव समाः सर्वेऽनंताः इति बहुद्वारण्यकश्रुतिं संवादयति सर्व इति । वके ॥ १२ ॥

तर्कसहकृतानुभवंस्पुटयति वाचेति । क्रमेणप्राधान्यसर्वेषामनुभूयतेइतिभावः । यद्विषयस्यैवात्तर्हिवाग्व्यापारेगुणभूतस्यचक्षुषःस्वभावत्यागायोगात्कदाचिदपिप्राधान्येनस्थादितितर्कः २७८ एवमिति । एवंवाक्चक्षुषोरिव एकस्मिन्वागादौउपरतेसमाप्तव्यापारेसतिपरस्तद्विन्नश्चक्षुरादिः २७९ ननुसर्वकरणव्यापारायुगपदनुभूयंतइतिशंके वदन्नितिसार्थचतुर्भिः । वदन्सन्नदं नेत्रादिव्यापारंकरोमीतिचतुर्णांसंबन्धः २८० । २८१ विसृजेइति । विसृजेविसर्गंकरोमि प्राणिमिश्रासादिक्रियांकरोमि मनसेत्युत्तरान्वायि २८२ मनसासंकल्पयामि नामजात्यादिविशिष्टतयाज्ञा नामि । चित्तेननुसामान्यरूपेणवेद्मि । धियासुखदुःखेदेहेकेवर्तमानेविशेषरूपेणसामान्यरूपेणचवेद्मिइति २८३ एकेति । अनुभूयतेइतिशेषः । तथाचकथंतेपांक्रमिकप्राधान्यरूपहेतुनासाम्यमुच्य तेइतिभावः । उत्तरयति एककालाभिमानोयमिति । शीघ्रत्वप्रयुक्तकालाप्रतीतिमतोज्ञायमानत्वादेककालतानिश्चयोभ्रमइत्यर्थः २८४ कालाप्रतीतिदृष्टान्तेनस्पष्टयति यथेतिद्वाम्यां । यथानेता नांपन्नपत्राणामूर्ध्वाधोभावेनावस्थितानांसूक्ष्मसूच्यभिवेधनेक्रियमाणेप्रतिदलंभिन्नोपिकालोनलक्ष्यतेतथैवप्राणानांव्यापृतावपिकालोनलक्ष्यते । तस्मात्करणव्यापाराणामेककालतानास्तीति २८५

२८६ प्रतर्दनः पूर्वपक्षनिगमयति एवमिति । एवमुक्तनीत्याप्राणेपुसर्वेषुसमेपुसत्सु असमता एकस्यैव प्राधान्यरूपा कुतः कारणात् । यद्यस्मादेकस्मिन्नेवात्मबुद्धिविधानमिति १८७ एवमुद्देशित्यादि द्वितीयकंडिकाशेषं व्याकरोति आत्मेति चतुर्थः । एकस्मिन्प्राणे आत्मबुद्धावुक्तायां कारणप्रयोजकं वक्तुं कामोदेवराडिदंस्तस्य प्रतर्दनस्य वाक्यं एवमेवेति वाक्येनांगीचकार अंगीकारपूर्वकमुत्तरं ददाति ।
त्यर्थः २८८ उत्तरमभिनयति अस्त्येवेति । हेराजन्द्दहामुत्र जीवन्लोकद्वयस्थितिहेतुत्वं एतदेव निःश्रेयसमित्युच्यते । एतन्निःश्रेयसंप्राणे निःश्रेयसात्मनो ममोपाधवस्त्येव न त्वासीद्द्विविध्यं तिवागादौ तु तन्निःश्रेयसं नैवास्ति एतदेव तत्र आत्मबुद्धौ कारणप्रयोजकमिति एतन्निःश्रेयसाभावरूपमेव वागादौ वैषम्यमिति २८९ तर्हि क्वपि वाक्यविरोध इति चेन्न मुख्यप्राणव्यतिरिक्तेषु सावकाशत्वादित्याह गुणेति । गुणप्रधानभावो नियतो नैतियदुक्तं तन्मुख्यप्राणव्यापारादपरेषु व्यापारेषु बोध्यम् २९० तत्र हेतुतया प्राणसंवादाद्युक्तमर्थमाह व्यापारोपरमेइति । प्राणस्य व्यापारोपरमे सति वापि क्रियानदृश्यते इति प्रसिद्धम् । व्याख्येयश्रुतीप्राणानामिति बहुवचनं प्राणनापाननादिवृत्तिभेदाभिप्रायेणेति २९१

जीवतीत्यादितृतीयकंडिकायाएवंपश्यामहत्वंतवाक्यंवागादिकंविनापिजीवनंदृश्यतेयथामूकादिष्वित्यर्थंकंवाकरोति वाक्पाणीतिचतुर्भः । वागादीनामेकैकस्यव्यापारान्विनापिजीवनंदृश्यते वाअथवातेपांसमुदितानांव्यापारान्विनापिजीवनंदृश्यतेइत्यन्वयः २९२ तत्रोदाहरणम् मूकाइति । पूर्वश्लोकोक्तेंद्रियाणांक्रमेणव्यापारहीनामूकादयोप्राणदोषिपर्यताबोध्याः । रुद्धोवायुरपानोवेपां तेतथा । जडोन्मत्तादयस्त्वंतःकरणहीनाःप्रसिद्धाः २९३ । २९४ जीवतीति । प्राणव्यापारविनाकेपिजंतवःकदाचिदपिनजीवतीत्युच्यंते तेनेतरेभ्योविशेषेणप्राणमेवोपायितयास्वीकृत्यप्राणोहमस्मीतितुभ्यंमयोपदिष्टमिति २९५ अतएवश्रुत्यंतरेप्राणस्योक्तत्वेनोपासनंविहितमित्यर्थकमथखलुइत्यादिसर्वास्तिरित्यंतवाक्यंव्याकरोति मृतप्रायमिति । इंद्रियैश्छिद्रैस्तद्गोलकैश्चसहितमपिमृतप्रायंदेहंश्रुतादिशरीरंउत्थापयतितेनउत्थापनेनैवनिमित्तेनउत्थनाप्रायंप्राणउपास्यउक्तइति । उक्तमिति रूपंउत्पूर्वकात्स्थाधातोरेतर्भावितण्यर्थात्कप्रत्ययेछांदसम् २९६ अतएवप्राणस्यसर्वात्मभावेनानंदतारूपासर्वास्तिरित्याह उक्तमिति । उक्तमितिप्राणस्यनामपूर्वमुत्थानतोभवति ण्यर्थानंतर्भावेउत्तिष्ठतिकारणत्वात्सर्वेभ्यःपूर्वप्रकाशतेइतिव्युत्पत्तेः । यच्चपूर्वोत्थितंतद्गोलकेपिश्रेष्ठंप्रसिद्धं यथाहिरण्यगर्भादि साचश्रेष्ठताप्राणेप्राणोपलक्षितेऽद्वितीयात्मनिपर्यवस्यति हिततमत्वात् अतएवप्राणोस्मीतिमयातुभ्यमुपादिष्टमित्याह सोहमिति । सोहंप्राणःहि

वाक्पाणिपादपायूनामुपस्थस्यतथैवच ॥ अक्चक्षुःश्रोत्ररसनाघ्राणानामपिवाविना ॥ व्यापारान्मिलितानांवाप्यन्यथावास्तिजवनम् २९२ मूकाश्चकुणयस्तद्वत्पंगवोरुद्धवायुकाः ॥ ब्रह्मचर्यरतास्तद्वत्कुष्ठिनोनेत्रवर्जिताः २९३ बधिरारसनाघ्राणदोषिणोपीहजंतवः ॥ अंतःकरणशून्याश्चजडोन्मत्तादयोपिहि २९४ जीवन्तिनविनाप्राणव्यापारंकेपिकर्हिचित् ॥ प्राणस्तेनाहमस्मीतिप्रतर्दनमयेरितम् २९५ मृतप्रायमिमंदेहंसेंद्रियच्छिद्रदैवतम् ॥ आसनाच्छयनात्स्थानादुत्थापयतिवैयतः ॥ प्राणस्तेनोक्तनामायंज्ञातव्योवेदवादिभिः २९६ उक्तमुत्थानतःपूर्वश्रेष्ठंपूर्वोत्थितंभवेत् ॥ श्रेष्ठोहिततमःप्राणःसोहंहिततमात्मधीः २९७ प्रज्ञात्मत्वंनचाप्यस्यकदाचिद्योगतोभवेत् ॥ प्रज्ञयानेत्रवागादेर्यथास्यादुपचारतः २९८ भेदोऽमृतायुषोर्यद्वत्प्राणस्यचनविद्यते ॥ प्राणप्रज्ञानयोरेवंभेदःकापिनविद्यते २९९ प्राणप्रज्ञेप्रसिद्धेयैलौकिकेसर्वदेहिनाम् ॥ खट्वांगवन्नलभ्येतेअपितेकापिवैपृथक् ३०० अस्मिन्जंगममात्रस्यशरीरेसहितोस्थिते ॥ जीवनेमरणेतद्वत्सहोक्तामतएवते ३०१ यतोलौकिकयोःप्राणप्रज्ञयोर्नास्तिवैभिदा ॥ ततोऽलौकिकएकास्मिन्मयिकेनभवेदिह ३०२

ततमाआत्मत्वेनधीर्ज्ञानंयस्यसतथा २९७ पूर्वप्राणप्रज्ञयोरद्वितीयत्वेनसर्वोत्तरत्वेनचपरमार्थवस्तुनेवोक्तत्वात्तत्त्वंपदार्थोपाधिभूतयोःसमप्राधान्यमुक्तमथतयोर्लक्ष्यैक्यप्रतिपादकयोवैप्राणइत्यादिवाक्यंव्याकरोति प्रज्ञात्मत्वमितिपंचभिः । यथानेत्रादेर्ज्ञानेंद्रियस्यवागादेःकर्मेन्द्रियस्यचकदाचिद्वृत्तिरूपेणप्रज्ञयायोगादौपचारिकंप्रज्ञात्मत्वेतद्वदस्यप्राणस्यनगौणंप्रज्ञात्मत्वम् २९८ किंतुमुख्यमेवप्राणस्यप्रज्ञात्मत्वमित्याह भेदइति । यथायुरमृतयोःप्राणेनभेदाभावउक्तएवंप्रज्ञायाअपीत्यर्थः लक्ष्यैक्यादितिभावः २९९ लक्ष्यैक्यंकेमुत्पन्न्यायेनापिदृढयितुंप्राणप्रज्ञापदवाच्ययोएवदृश्येतेइत्याह अस्मिन्निति । अस्मिन्सर्वजंगमशरीरेजीवनकालेसहितेस्थितेसतोप्राणप्रज्ञेमरणकालेसहोक्तामतउर्ध्वगच्छतइतिप्रसिद्धमितिशेषः ३०० किंतुसहभूतेयनोलौकिकयोःप्राणप्रज्ञयोरपिभिदानास्तिरहितमपिभूतोभिदास्यात् सिध्येत तत्रप्रमाणाभावात्तंभवयोःस्यकेविशेषेणलौकिकेएकस्मिन्निति ३०१ केमुत्पन्न्यायमभिनयति यतइति ।

तस्यैवेत्यादिवाक्यव्याकरोति अन्वयेति । अन्वयः सुषुप्तादावनुगमः व्यतिरेक इतरेषां तत्रलयरूपः ताभ्यां प्राणस्यैवात्मता भवेत् निश्चितेति शेषः । अन्वयव्यतिरेकयोर्विषयद्वयमाह सुप्ताविति ३०३ श्रुतौ दृष्टिपदद्वयसाधनेऽन्वयव्यतिरेकानुसंधाने लाक्षणिकमिति दर्शयति इदमिति । इदमन्वयादिचितनरूपं मृतिमुत्तिभ्यां विषयतासंबन्धेन समुत्थितं सत्प्राणात्मभावरूपस्य वस्तुने विदोतं प्रमेयस्य दर्शनाय साक्षात्काराय भवेदिति ३०४ सुप्तौ तावदन्वयव्यतिरेकस्फुटीकरणाय यत्रैतदित्यादिलोकादित्यंतं तावकं व्याकरोति यत्रापि मितिनवभिः । यत्र यस्यामवस्थायामप्यप्रसिद्धः पुरुषः स्थूलसूक्ष्माभिमाना जीवः सुप्तः शयनगतः सन् कंचन कमपि स्वप्नं जगदासनाकार्यपदार्थजातं न वेत्ति तदा प्राणात्मनि प्राणरूपे प्राणोपाधिक इति यावत् । एतादृशे देवे परमात्मनि एकधा ऐक्यमकारेणाभेदरूपेणैवावतिष्ठते । स्वप्नजाग्रतोरुपाधिप्रयुक्तभेदास्तवाभेदरूपप्रकारद्वयमासीदत्र त्वभेद एव शिष्यते इत्यर्थः ३०५ एवकारार्थं स्फुटयन् भेदाभावं हेतुतयाह कर्मेति । कर्मैन्द्रियैर्ज्ञानैर्द्रियैरंतःकरणेन च तथैतेषां कर्मैन्द्रियादीनां विषयैश्चोपाधितया प्रयुक्तो यो भेदः स यस्मान्न प्रतीयते तस्मादेकैवेत्युक्तमुपपन्नमिति पूर्वोक्तसंबन्धः ३०६ उपाधिप्रयुक्तभेदाभावे उपाधिलयं हेतुत्वेन दर्शयति अयं हीति । अयं वागादिः करणग्रामः आत्मीयैर्नामादिविषयैः सह सुप्तिकाले प्राणोपाधौ मयीश्वरे लीयत इत्यन्वयः ३०७ आत्मनि सर्वलयप्रतिपादनफलमद्वितीयत्वमभिनीय दर्शयति तत इति । यतो वास्तवो भेदः स्वरूपमहिम्ने

अन्वयव्यतिरेकाभ्यां प्राणस्यैवात्मता भवेत् ॥ सुप्तौ मृतौ च तावेतौ कर्तुं शक्यौ महात्मभिः ३०३ इदमेव हि विज्ञानं मृतिमुत्तिसमुत्थितम् ॥ दर्शनाय भवेत्प्राणात्मत्वस्य वस्तुनः ३०४ यत्रायं पुरुषः सुतः स्वप्नं वेत्ति न कंचन ॥ प्राणात्मनितदा देव एकैवावतिष्ठते ३०५ कर्मज्ञानैर्द्रियैस्तद्वदंतःकरणकेन च ॥ एतेषां विषयैर्नापि भेदो यस्मात्प्रतीयते ३०६ अयं हि करणग्रामः प्राणोपाधौ मयीश्वरे ॥ प्रत्येकमात्मविषयैः सह सुप्तौ प्रलीयते ३०७ तत एकत्वमेवात्र मम प्राणस्वरूपिणः ॥ सर्वप्रकारो भेदो यं विलीनो मयि सर्वथा ३०८ प्रबोधकाले नैवैते जायंते न्यत एव हि ॥ मत्तः प्राणात्मनस्तस्मात्प्राणात्मा हं प्रतर्दन ३०९ जायमानास्तथा प्राणाज्ञानकर्मैन्द्रियात्मकाः ॥ मत्तः प्राणात्मनो भिन्नानस्युरेते कथंचन ३१० किं त्विमे मम रूपाणि जायंते मत्त एव हि ॥ अभेदेऽपि निर्दृष्टायथाग्रे ज्वलतः कणाः ३११ ज्वलतो महतो वन्द्यः प्रजायंते कणायथा ॥ प्रबुद्धात्प्राणतो मत्तः प्राणा अपितथैव हि ३१२ इन्द्रियेभ्यस्ततो देवा अग्न्याद्या अपि जाजिरे ॥ अग्न्यादिभ्यश्च संजाता विषया लोकशब्दिताः ३१३

यनिरस्त औपाधिकोऽप्युपाधिलयादित्येवं सर्वप्रकारोऽपि भेदो मयि विलीनस्ततो ममैकत्वमेव सिद्धमिति कीदृशस्य मम प्राणस्वरूपिणः प्राणोपलक्षितस्वरूपस्येति ३०८ लघाधारत्वप्रदर्शनेनोपादानत्वे बोधितेऽपि कर्त्ता कश्चिदन्यः स्यादिति शंकावारणेनाभिन्ननिमित्तोपादानतां बोधयितुमुत्पत्तिकारणतामपि दर्शयति प्रबोधेति । प्रबोधकाले जाग्रति एते वागादयो न्यतोजायंते किंतु मत्तः प्राणात्मन एव जायंते तस्माद्ब्रह्मलक्षणयोगात् प्राणपदार्थोऽहं वेदांतवेद्यरूपोऽस्मीत्यर्थः ३०९ लघोक्तिवत्सृष्टशुक्लैरप्यद्वितीयतायां पर्यवसानं दर्शयति जायमाना इति । मत्तः प्राणात्मनो जायमानाः प्राणामत्सकाशां मृदो घटवत्प्रत्यंचिदपि भिन्नानस्युरिति ३१० ननु यदि न भिन्नास्तर्हि कथं भिन्ना इव दृश्यंते इत्यत आह किं त्विति । रूपाणि विभूतयः महिमान एवैते इत्यादि श्रुतेः एते देवभेदा इति श्रुतिपदार्थः । ननु विभूतीनां विभूतिमतो भेदाभावात् कथं ततो जन्मेत्यत आह अभेदेऽपि ३११ दृष्टांतं स्फुटयति ज्वलत इति । प्रबुद्धात् प्रबोधजागरणं प्राप्तात् । प्राणा इन्द्रियाणि ३१२ इन्द्रियेभ्य इति । तत इन्द्रियोत्पत्तेरनंतरं इन्द्रियेभ्योऽधिष्ठेभ्यो देवास्तदधिष्ठातारोऽग्न्यादयो जाता अग्न्यादिदेवभ्यो विषयानामाद्या जाताः कीदृशा विषयाः श्रुतिगतेन लोकशब्देनोक्ताः लोकयंते प्रकाश्यंते इति व्युत्पत्तेः ३१३

एवंयत्रेत्यादिवाक्यार्थप्रदर्श्येतद्वाक्यमूलकं दृष्टिमुष्टिवादं स्फुटयन्नुक्तमर्थतत्कैणापिसंभावयति. सुषुप्ते इत्यादिना. । सुषुप्ते सुषुप्त्यवस्थायां नामादिविषयसहितं वागादिकरणजातं तेन सुप्रपुरुषेण वा अन्ये
न सुप्रभिन्नेन केन चिद्दानदृश्यते प्राणस्त्वन्येन सुप्रभिन्नेन दृश्यते इत्यादि विवादमिति शेषः ३१४ तथा च प्राणकार्यतावागादीनामायातीति दर्शयितुं यद्यदन्वयप्रयुक्तभानयोगितत्तस्य कार्यमिति कार्यलक्षणं
सोदाहरणमाह यद्यस्मिन्निति द्वाभ्यां । यथा मृदुस्तु निसतिलभ्यं दृश्यं घटादिकं तत्र मृदुस्तु निसत्येव न लभ्यते तद्वटादिकं तस्य मृदुस्तु नो व्यापकस्य कार्यमिति ३१५ भानमात्रनिर्देशे आलोकादिकार्यताया
रूपादौ प्रसंगात् सत्तापिलक्षणे निवेश्या इत्याशयेनाह न सत्तेति । यस्येति शेषः पूर्वार्द्धे ३१६ तल्लक्षणं तु प्रकृते पीत्याह करणानामिति । करणग्रामोपि सुषुप्तौ प्राणे सत्येव न दृश्यते प्रबोधे च प्राणे सत्येव
अन्यस्मात् प्राणभिन्ना न जायते किंतु प्राणादेव जायते सत्तां लभेत तस्मात्सकरणग्रामोऽस्य प्राणस्य कार्यमिति सिद्धम् ३१७ तथा च प्राणे कार्यलयाभिधानमुपपन्नमित्याह सुषुप्ताविति । यस्मात्सुषुप्तौ
करणग्रामो विषयैः सह नैव लभ्यते दृश्यते तस्माददर्शनादेव जायते करणग्रामः कारणे लीनो भवति तद्वदिति ३१८ नन्वस्त्विन्द्रियलयस्तथापीन्द्रियलये तद्भि
न्नानां विषयाणां लयः कथं संभाव्यते त्याशंक्यतत्रोपपत्तिमाह तदभावइति । तेषामिन्द्रियाणामभावितदीयइन्द्रियसंबन्धीयो विषयो नामादिः सकथं स्यात्कथं सत्तायोगी भवेत् न कथंचिदपि तस्य सत्तासंभा

सुषुप्तेन हि वागादिनामादिसहितं कचित् ॥ दृश्यते तेन चान्येन प्राणस्त्वन्येन दृश्यते ३१४ यद्यस्मिन्सतिलभ्यं तत्तत्रैव च न लभ्यते ॥ तत्तस्य कार्यं विज्ञेयं मृदो यद्
घटादिकम् ३१५ न सत्ता लभ्यतेऽन्यस्माद्यस्मिन्सत्येव लभ्यते ॥ तत्तस्य कार्यं विज्ञेयं तत्तूनां हि यथापटः ३१६ करणानां समूहोपि प्राणे सति न दृश्यते ॥ प्राणे सत्ये
वनान्यस्माज्जायते कार्यमस्य सः ३१७ सुषुप्तौ करणग्रामो लभ्यते विषयैः सह ॥ नैव तस्मादयं लीनः प्रध्वस्तघटवत्तदा ३१८ तदभावे कथं स स्यात्तदीयो विषयो हि यः ॥
न प्रदीपं विना तस्य प्रभालो केन दृश्यते ३१९ यो हि यत्र विलीयेत निर्गच्छति ततो हि सः ॥ अग्नौ यथा कणो लीनोऽप्यग्रे रेव विनिःसरेत् ३२० न चान्यः
कणवत्प्राणाग्निः सरन्मुपलभ्यते ॥ इन्द्रियग्राम एतस्मात्स एवातो विनिःसरेत् ३२१ न चानुमानतस्तस्य विलीनादन्यता भवेत् ॥ धूलिपुंजे विलीनस्य घटादे
रन्यतान च ३२२

व्यतइत्यर्थः । तत्र निदर्शनमाह न प्रदीपमिति । प्रदीपं विना प्रदीपकार्यभूता प्रभालो केन जनेन न दृश्यते यथा तथाभ्यात्माधिदेवकरणकार्यभूता विषयाः करणाभावे कथमुपलभ्येरन्निति ३१९ तथा ल
याधारादुत्पत्तिरपि संभाव्यत इत्याह योहीति । स्पष्टम् ३२० नमुकणोजायमानो विलीनात्कणाद्यथाभिन्नस्तथाकरणग्रामोपि विलीनाद्विन्नोऽस्त्विन्द्रियाशंक्यमानाभावान्मैवमित्याह न च
न्यइति द्वाभ्याम् । यथाग्नेः कणो निस्सरन् विलीनकणादन्य उपलभ्यते तद्वत्प्राणाग्निस्सरन् करणग्रामो विलीनादयो भेदशालीनोपलभ्यते । एतस्माद्देवावाहिप्रत्यक्षाभावाद्देतोः स एव यो वि
भवेन्निसद्ध्येत् भेदव्याप्यलिंगानुपलब्धेरिति भावः । ननु विलीनत्वलिङ्गेनातीतस्य वर्तमानाद्भेदमनुमायतद्विरुद्धधर्मरूपलिङ्गेन वर्तमाने भेदो नुमायत इत्याशंक्य विलीनत्वस्य धूलिपुंजच्छादिते घटेभे
दाभाववति न्यभिचारित्वान्मैवमित्याह धूल्येति ३२२

ननु धूलिप्रच्छादितघटादेः कथं विलीनत्वमित्याशङ्क्यादर्शनादन्यस्वविलयपदार्थस्य दुर्बलत्वादित्याह नचादर्शनेति । प्रबोधकालेऽदृष्टानां स्वप्नप्रपदार्थानां विलीनत्वस्य व्यवहारादिति भावः । ननु प्रातिभासिकेऽदर्शने विलीनत्वव्यवहारात्तथात्वाभ्युपगमेऽप्यवहारिकेतथानाङ्गीकर्तुं शक्यमिति शङ्कते नहीति । अदृष्टाः स्वस्य पुत्राद्याः विलीयन्ते विलीनव्यवहारगोचराभवंतीति न हि दृष्टमिति शेषः । तथाच कथं भवदुक्तं संभाव्येतेति भावः ३२३ प्रातिभासिकत्वेऽपि विलीनत्वव्यवहाराभावप्रयोजक एव भ्रमो वक्ष्यत इति मनसि निधाया संभावनाप्रयोजकमनिष्टप्रसंगं सिद्धांती पृच्छति तदेति । तदाऽदर्शनकाले तेषां बंधादीनां लयोऽस्तु पुनर्दर्शनकाले जनिरुत्पत्तिरस्तु कमनिष्टप्रसंगं पश्यतीति । ननु मृतानां पुनरुत्पत्त्यापत्तिस्तवमतेऽप्युक्त्याशङ्क्यानिषेधं प्रतिजानीते नैवमिति । न मरणं पुनर्दर्शनप्रयोजकं न वा जीवन् किं त्वन्यदेव दृष्टादृष्टसामग्रीसंनिधानमिति मनसि निधाय जीवतोऽपि पुनर्दर्शनं नियमभंगमाह जीवत इति । कापि दूरदेशगमादौ ३२४ ननु दूरदेशस्थानां दूरदेशगत्वादर्शनं संभवतीति जीवन् दर्शनप्रयोजकमेवेति शङ्कित्वा तर्हि मरणमपि प्रयोजकमस्तु कादाचित्कस्वप्ने मृतानामपि दर्शनादित्याह देशान्तरेति । तस्माददृष्टादिसामग्र्येव पुनर्दर्शनादिनियामिकेति न काचिदनुपपत्तिरिति भावः ३२५ शङ्कते तत इति । येलोके जायमानाः पुत्रादयस्तेषां भित्तेषां इत्याकारा बुद्धिर्विद्यते नियमेन दृष्टा इति किम् ततः देवदत्तादेः पितुः सकाशादहं यज्ञदत्तादिसंज्ञो जात इति तथा च ततोऽहं जात इत्याकारि

नचादर्शनमात्रात्स्यादन्यो हि विलयः कश्चित् ॥ न ह्यदृष्टा विलीयन्ते पुत्राद्याः स्वस्य कस्यचित् ३२३ तदा तेषां लयो भूयादर्शनेऽस्तु पुनर्जनिः ॥ नैव मृतानामुत्पत्तिः प्रसज्येत कथंचन ॥ जीवतोऽपि यतः कापि पुनर्नैवास्ति दर्शनम् ३२४ देशान्तरगतौ दृश्याः पुत्राद्या न मृतास्तथा ॥ अत्राप्येव हि दृश्यन्ते कापि स्वप्ने मृता अपि ३२५ ततोऽहं जात इत्येषा पुत्रादीनां हि विद्यते ॥ बुद्धिरस्मान्न जायते पुत्राद्याः सति दर्शने ३२६ यतो घटेऽपि नैवास्ति जातो हमिति धीः कश्चित् ॥ किंतु तद्ब्रह्मपुरे वैषातस्माद्व्यर्थमिदं वचः ३२७ चेतना अपि नैवात्र जानं त्युत्पत्तिमात्रतः ॥ वयं जातास्ततो व्यर्थं जडाजडविभागधीः ३२८ अपि कुत्रापि चैतन्यं जगत्यस्मिन्न जायते ॥ देहे जाते पुमान् जात इत्येषा भ्रांतिधीर्दृष्टानाम् ३२९

का बुद्धिर्जन्मव्यापिकाऽस्मादुक्तबुद्धेर्जन्मव्यापकत्वात् दृष्टिमुष्टिवादिनो भवदुक्तरीत्यादर्शने पुत्राद्या न जायते व्यापकाभावे व्याप्याभावस्य व्याप्यत्वात् यदि जायेरस्तर्हि वयमस्माज्जाता इति मन्येरन्तथा मतेरभावान्न जायत इत्यर्थः ३२६ दृष्टिमुष्टिवादी उत्तरयति यत इति । जातो हमिति बुद्धेर्जन्मव्यापकत्वं साहचर्यदर्शनादवधार्य साहचर्यतुष्टेर्जन्मसत्त्वेऽपि तादृशबुद्धेरदर्शनादुर्वचमिति पूर्वाद्धा शयः ननु घटद्वयः पुरुषस्य जातोऽयमिति बुद्धिरस्त्येवेति चेदस्तु नाम तथापि घटनिष्ठजन्मनोऽदृष्टिनिष्ठबुद्धेः श्रवैयधिकरण्यग्रहस्य व्याप्तिज्ञानप्रतिबंधकस्या किंतिरोधाय कमुक्तमित्याह किंतु तद्ब्रह्मपुरे वैषेति । तस्मादुक्तबुद्धेर्व्यापकत्वस्य दुर्बलत्वादिदमुक्तं बुद्धेर्व्यापकत्वाल्लब्धेन दृष्टिमुष्टेराक्षेपपरं भवद्वचोऽन्यथामिति ३२७ ननु जडेऽप्युत्पत्त्या बुद्ध्याभावेऽपि चेतना जायमाना जातो हमिति मन्यन्ते एवेति चेतनोत्पत्तेरियं बुद्धिर्व्यापिकैवेत्याशङ्क्याह चेतना अपीति । उत्पत्तिमात्रानंतरं चेतनेऽपि वयं जाता इत्याकारिका बुद्धिर्नैव दृष्टा किंतु मातृपितृप्रभृतिवचनादिनिमित्तवशात् तथा बुद्धिर्दृश्यते इत्यव्यापिकैव ततो जडाजडविभागस्य धीः कुशकाशवत्त्वया समत्पक्षाक्षेपाया लब्धमाना व्याप्या इति ३२८ चेतनाः प्रजायन्ते इति वाक्यमेव व्याहृतमित्याह अपीति । इत्येषा इत्याकारा भ्रांतिस्तु दोषरूपोपाधिपरतंत्रानव्यापकतां साधयितुमलमिति भावः । दृष्टिमुष्टिवादिनोपाधीनामेव मुष्टेरभ्युपगमाच्चेतनोत्पत्तेराक्षेपोऽनुक्तोपालभ इत्यपि बोध्यम् ३२९

किंचजनिधात्वर्थालोचनादपिदृष्टिपक्षःसिद्धयतीत्याह प्रादुर्भावइति । सप्रादुर्भावोदर्शनरूपएवेतिदृष्टिरेवदृष्टिरित्यस्मन्मतसिद्धिरितिभावः प्रादुर्भावपदस्यदर्शनरूपार्थेप्रयोगदर्शयति प्रादुर्
रिति ३२० ननुदृष्टिपक्षेप्रतिदर्शनं पुत्राद्युत्पत्तौजातकर्माद्यापत्तिरित्याशंक्यथायुवशरीरस्यबालशरीरात्परिमाणादिनास्फुटभेदस्योत्पत्तावपिभवंमतेनसंस्कारापत्तिस्तथा मन्मतेपीत्याह नचे
वमिति । आपतेतुप्रसज्येत ३३१ परमतेसमदोषप्रसंगस्फुटयति भवतोपीति । देहभेदेसतिचतजातकर्मादिदृष्ट्यथापुत्रांतरेजातेइति । तथाचयत्रोभयोःसमोदोपहतिन्यायेनतुष्यतुभवानितिभावः
३३२ अभेदाभावंस्फुटयति अभेदइति । पटयोः ह्रस्वदीर्घयोरितिशेषः ३३३ एवंदोषसाम्यं प्रदर्श्यपरिहारसाम्यमपिदर्शयति प्रत्यभिज्ञेति । संस्कारसहकृतप्रत्यक्षसामग्रीजन्यज्ञानंतदेवेदमित्या
द्याकारकंप्रत्यभिज्ञा सायदास्वस्यदेहवतोजायतेतदात्मनोधर्मैक्यादेभेदाध्यासेनदेहआरोपितात्वाच्या यदातुअपरस्यदेवदत्तादिसंज्ञदेहवतःसंकाशाद्विज्ञस्यज्ञदत्तादेःप्रत्यभिज्ञाजायतेतदातदी
याद्यज्ञदत्तादिसंबंधिनोविश्वासादयंपूर्वदेहाद्भिन्नोनभवतीत्याद्यभिमानरूपादेववाच्याइत्युभयोःसमःपरिहारः ३३४ ननुतवैवायंपरिहारःमममतेतुआरंभकस्य।वयवसंयोगस्यैकत्वात्प्रत्यभिज्ञेतिनि
त्यसंयोगांगीकर्तृनैयायिकैकदेशिप्रतेनाशंक्यआरंभकपदेनकारणमात्रविवक्षणे शुकशोणितादिकारणैक्यात्प्रत्यभिज्ञास्त्वितिवाशंक्यपरिहरति आरंभकस्येति । पूर्वार्थेस्पष्टम् । तत्रव्यभिचारदर्श
यति स्तंभयोरिति । एकदृष्टकासंयोगरूपोहेतुर्ययोरितिप्रथमशंकासमाधानपक्षेऽर्थः । द्वितीयशंकासमाधानपक्षेतु एकःएककाष्ठरूपएकपाषाणरूपेवाहेतुर्ययोरित्यर्थः ३३५ ननुदृष्टिपक्षे

प्रादुर्भावो जने श्वार्थः सस्यादर्शनमेव हि ॥ प्रादुर्बभूव सवितेत्यादौ दर्शनमीरितम् ३३० नचैवं जातकर्मादिप्रसज्येतक्षणेक्षणे ॥ बालस्ययौवनेकस्माद्भवतोपिन
चापतेत् ३३१ भवतोपिनचैकत्वं बालयौवनदेहयोः ॥ देहभेदेहितदृष्ट्यथातेतनयांतरे ३३२ अभेदो नैव युक्तोयंबालयौवनदेहयोः ॥ विभिन्नपरिमाणादेर्दर्शना
त्पटयोरिव ३३३ प्रत्यभिज्ञाचदेहेस्मिन्स्वस्य स्वात्मनएक्यतः ॥ अपरस्यतुविश्वासात्तदीयादेवजायते ३३४ आरंभकस्यचाभेदात्प्रत्यभिज्ञानसंभवेत् ॥ स्तं
भयोरेकहेत्वोर्नप्रत्यभिज्ञास्तिकर्हिचित् ३३५ नचस्तंभादिविषयेनैषास्यादुक्तहेतुतः ॥ विश्वासादात्मनस्तत्रसंभवेदेहवत्सदा ३३६ कारणानुगमोप्येषबालयौ
वनदेहयोः ॥ कोयतो नैवविद्येतेतेउभेशुकशोणिते ३३७ नैवावयवसंस्थानंकारणंदुर्भणत्वतः ॥ नप्रत्यक्षावयवाः सूक्ष्मत्वाद्दृग्गताणुवत् ३३८

सएवायंस्तंभइत्यादिप्रत्यभिज्ञानिर्वाहःकथं तत्रात्मनोभेदनिश्चयेनात्मनिष्ठेकपारोपेणनिर्वाहस्यदुर्वचत्वादित्याशंक्यमास्तुप्रथमोहेतुर्द्वितीयस्तुविश्वासलक्षणोजागर्तीत्याह नचेति । स्तंभादिपु
त्रहेतोरित्येक्याध्यासरूपात्प्रत्यभिज्ञानस्यान्नोपपद्येतेतिनचशंक्यम् यतोद्रष्टात्मनोविश्वासरूपाद्धेतोःसासंभवेदेव यथादेवदत्तदेहयज्ञदत्तादेःप्रत्यभिज्ञोक्तात्तद्वदित्यर्थः ३३६ बालयुवशरी
रयोःकारणानुगमोपिभवतादुर्निरूपइत्याह कारणेति । बालयौवनावस्थाश्रययोर्देहयोःकारणस्यभवन्मतस्यानुगमःकः नकोप्युपपद्यतइत्यर्थः । यतस्तेभवदभिमतेशरीरकारणेशुकशोणिते
अकुरोत्पत्तौसत्यांबीजवन्नविद्येतेविनष्टेइतिपावत् अस्मन्मतानुसारेणबीजाद्यवच्छिन्नचैतन्यमायाशबलसत्पदवाच्यंकारणमभ्युपैषिचेत्तद्विज्ञातस्वप्नप्रदार्थवदृष्टिपक्षिरेवर्षवस्यतीति तस्य
सतःप्रत्यभिज्ञानिर्वाहकत्वेतुनवाच्यंसर्वत्रैक्यधीप्रसंगादितिभावः ३३७ ननुअवयवसंस्थानरूपकारणैक्यालंबनप्रत्यभिज्ञाभविष्यतीत्याशंकांनिराचष्टे नैवेति । अवयवानांसंस्थानंरचनावि
क्तविधयानिरासेननिरस्तत्वात् परमाणूनांचकारणत्वेनप्रत्यक्षंप्रमाणंनवातन्मूलकमनुमानादीत्याशयेनाह नप्रत्यक्षाइति । दृग्गताश्रयगोचरेगताअणवोयथानप्रत्यक्षास्तथदिहाचारंभाअपी
त्यर्थः । अत्रिस्तुअण्वोयानादित्याद्यादुर्लभ्येतिनप्रमाणपक्षेतिपादयतीतिभावः ३३८

न चैतैरचितं किंचित्संस्थानमिह विद्यते ॥ तेषां जडबहुत्वाभ्यां रचनानुपपत्तिः ३३९ संस्थानमपि नैवैकं बालयौवनदेहयोः ॥ विद्यते तस्यैकत्वेन स्या
न्मानादिभेदधीः ३४० मापराशोर्हि माषाणां निर्गमेऽपि समागमे ॥ संस्थानस्यैकतां नैव मन्यंते स्थलरक्षकाः ३४१ युवदेहजनौ यद्वत्संस्कृतिर्नैव ते भवेत् ॥
एवं भेददर्शनाज्जाते पुत्रादौ नैव संस्क्रिया ३४२ जातोयमिति धीस्तत्र यौवने चेन्न विद्यते ॥ सममत्रापि दृष्टेः पुत्रादिपुनसास्तियत् ३४३ अदर्शनेऽपि मरणे वा न्नि
दाहादिना पतेत् ॥ यथा बालशरीरस्य भवतो यौवने न हि ३४४ न दृश्यते यथा बालशरीरं यौवने सति ॥ तथैव च बहिष्ठत्वे पुत्रादिर्नैव दृश्यते ३४५ अथैकबु
द्धिरत्रास्ति पुत्रादौ सा समातव ॥ बालयौवनदेहेऽपि विना मानसमाग्रहम् ३४६ बालदेहे गते यद्वत्शोकः स्वस्य परस्य न ॥ अदर्शने न मरणे पुत्रादेरपि वै तथा ३४७
न मृतावयमिति व्यंयदिते दर्शने पुनः ॥ वदंति तुर्हि देहोऽपि न पुन एव दत्तयम् ३४८ अन्यथा परिमाणादिभेदादेहे स्फुटायति ॥ कालभेदे हि पुत्रादौ केनासौ विनि
वार्यते ३४९

बालयौवनदेहादिशेषं चेद्वत्पतेर्हि सा बालयौवनदेहेऽपि स एवायमिति बुद्धिर्दाहादिप्रसंगप्रतिबंधिका समैव मानसं मनो निष्ठं दुराग्रहं विना तथा च सममेव समाधानमिति ३४६ एवमदर्शने न मरणे सति
शोकप्रसंगस्यापि समाधानं सममित्याह बालेति । बालदेहे मृते सति यथा स्वस्य तदेहवतः परस्य च तत्पितृभृतेः शोको न भवति स एवायमित्यभिमानात् तथा प्रकृतेऽपीति ३४७ न च दर्शनस्य मरणत्वे
न मृतावयमिति पुनर्दृष्टानां वाक्येन विरोध इत्याशंक्य साभ्येन समाधत्ते न मृता इति । यदिते पुत्रादयः पुनर्दर्शने सति न मृतावयमित्येवं वदंति तद्वत्तद्वाक्यविरोधं शंकेतं हि युनेदेहप्राप्ते सति बालदेहे गते च स
ति अयं पुरुष एव न मृतो हि मतिवदति तत्रापि तद्वाक्यविरोधेन बाल्यनिवृत्तेरभावमंगीकुरु । यदि च बालयुवशरीरभेदाज्ञानरूपदोषशालिव कृत्वा तद्वाक्यमप्रमाणमिति मन्यंते तर्हि प्रकृतेऽपि तथामन्यस्येति
भावः ३४८ पूर्वापरभेदज्ञानप्रतिबंधको दोषोऽवश्यमभ्युपेयस्त्वयापीत्याह अन्यथेति । अन्यथा तादृशदोषानभ्युपगमे स्फुटा आपदो रोगादिलक्षणा यस्मिन्नेतादृशे देहे कालभेदनिमित्तकानां परि
माणादीनां भेदात् पुत्रादायसौ शोको मृतधीर्वाकेन निवार्येतति ३४९

भेदो विद्यते भेदधीस्तु दोषेण प्रतिबद्धेति दृष्टान्तदार्ष्टिकयोः स्फुटयति कालेति द्वाभ्यां । यथा तव प्रतेपिकालभेदे सति युवबालशरीरयोर्भेदेन विद्यते तद्वन्मम प्रतेपूर्वोत्तरयोर्बोधयोर्विषयभूतपुत्रादीनामभेदोनेति ३५० बालदेहेति । यद्वत्तुक्तदोषबलात् ३५१ तिष्ठतु दृष्टिमुद्रावन्मुदाहरणं जन्ममरणे एवात्रोदाहरणमित्याह अपीति । येलोके सर्वदेहिनां प्रसिद्धे जनिमृतीति अपि विज्ञानमात्रेणेव प्रसिद्धे कार्यकरत्वरूपलौकिकसत्त्वं प्राप्ते अन्यस्मात्ज्ञानभिन्नात्कारणात्तुनसत्त्वं प्राप्तेति ३५२ जन्ममरणयोर्ज्ञातिसत्त्वं स्फुटयति जातमिति द्वाभ्याम् ३५३ स्वयमिति । अयं जनः स्वयमपि यजन्ममरणप्रयुक्ते सुखदुःखे समाप्नुयात्तदप्येवमेव अन्यवचनादिना तज्ज्ञानादेवेत्यर्थः । जनिमृत्योरज्ञाने तु ते सुखदुःखे कस्यचिदपि नैव स्यातामिति प्रसिद्धेति विशेषः ३५४ किंचलौकिकं जन्ममरणं च मूर्छावशेन स्वयं द्रष्टुमशक्यत्वात्परवचनानादिनैव त्वयामंतं यथा च परमात्मवेदवाक्यादर्शनादर्शने योर्जनिमृतीकुतो नाभ्युपैषीत्याह अप्येतद्विचतुर्भिः । एते जनिमृतीकस्यापि प्राणिनः प्रत्यक्षसिद्धेन भवतः किंतु मातृप्रभृतीनां वाक्यादनुमानाद्वा तयोर्जनिमृत्योर्धीर्भवति ३५५ तत्र जन्मनः प्रत्यक्षत्वासंभवं दर्शयति कोहीति । विनिर्याणे निर्गमनकाले ३५६ मरणस्यापि प्रत्यक्षत्वासंभवमाह एवमिति । प्राणनिर्गमे तत्काले विशेषाकारविज्ञानानां लोपे सति मरणकः साक्षात्कुशकुयादिति ३५७ अतइति । अतः स्वप्रत्यक्षासंभवात्शब्दादिविज्ञानादिरूपप्रमाणादेव जनिमृतीयथात्वया बुद्धेज्ञा

कालभेदेन चाभेदो युवबालशरीरयोः ॥ भवेत्तद्वद्विपुत्रादौ पूर्वोत्तरविबोधयोः ३५० बालदेहे गते यद्वन्मृतधीर्नैव जायते ॥ अदर्शनेऽपि पुत्रादेर्मृतधीस्तद्वदेव ३५१ अपिलोके जनिमृती प्रसिद्धे यो हि देहिनाम् ॥ तेऽपि विज्ञानमात्रेण प्रसिद्धेनान्यकारणात् ३५२ जातं वापि मृतं वापि यावज्ज्ञानातिनैव हि ॥ तावद्वर्षशतैर्वापि हर्षशोकौ न गच्छति ३५३ स्वयमप्येवमेवायं सुखदुःखे समाप्नुयात् ॥ अविज्ञाने तयोर्नैव स्यातां ते कस्यचित्कचित् ३५४ अप्येते स्वस्य न स्यातां प्रत्यक्षे प्राणिनः कचित् ॥ किंतु मात्रादिवचनादनुमानात्तयोर्हिधीः ३५५ कोहियोनेर्विनिर्याणे मूर्छां प्राप्सुः शरीरमाक् ॥ योनिर्निर्गमनं स्वस्य प्रत्यक्षीकर्तुमर्हति ३५६ एवं विशेषविज्ञानविलोपे प्राणनिर्गमे ॥ कोनाममरणं स्वस्य प्रत्यक्षेणावगच्छति ३५७ अतः शब्दादिविज्ञानाद्बुद्धे जनिमृतीयथा ॥ तद्वच्छास्त्रस्य विज्ञानादर्शनादर्शने स्थिते ३५८ प्रत्यभिज्ञा च नैवास्तिकरणग्रामसंश्रया ॥ तदेव चक्षुरेताहि यथासीन्मामकेंद्रियम् ॥ एवं कस्यचिद्बुद्धिर्निर्द्रिये पूषलभ्यते ३५९ अपि प्रत्यक्षतानास्ति सदैवेंद्रियसंश्रया ॥ प्रत्यभिज्ञा कुतस्तत्र यतः प्रत्यक्षगाहि सा ६० इंद्रियाणामधिष्ठात्र्योवन्त्याद्या अपि देवताः ॥ प्रत्यक्षानयतस्तेन तासां मिन्द्रियतुल्यता ३६१

ते तथा शास्त्रस्य व्याख्येयश्रुतिरूपस्य विज्ञानादर्शनादर्शनरूपे जनिमृती स्थिते सिद्धे इत्यर्थः ३५८ ननु भवता दृष्टिमुद्रापपत्तयो बालेषु पुत्रादिविषयेष्वेव कुत प्रपंचिता इन्द्रिये पुदेवेषु कुतो न दर्शिता इत्याशंक्य इंद्रियाणां देवानां च परोक्षतया तत्र विरोधि प्रत्यभिज्ञाऽनवताराद्वा कथं श्रवणमात्रादृष्टिमुद्रिः संभाव्यते बाह्यविषयेषु तु प्रत्यभिज्ञा गतिर्दर्शनीयेति विषयेषु तत्प्रपंचः कृत इत्यभिप्रायं स्फुटयति प्रत्यभिज्ञेत्यादिचतुर्भिः । करणग्रामः संश्रयो विषयतया श्रयो यस्य तादृशी प्रत्यभिज्ञा न नास्ति । कुतोऽनुपलब्धे रित्याह तदेवेति । मामकेंद्रियं चक्षुर्यथा पूर्वं मासीत्तदेव तथा विधमेवैतद्विर्वर्तत इत्येवमाकारां बुद्धिर्निर्द्रियगोचरा कस्यचिदपि जनस्य नोपलभ्यते इति ३५९ इंद्रियाणामतींद्रियत्वाच्च संस्कारसहकृते इंद्रियजन्यज्ञानरूपा प्रत्यभिज्ञा न संभवतीत्याह अपीति । इंद्रियसंश्रया इन्द्रियनिष्ठा तत्र इंद्रियेषु प्रत्यक्षगा प्रत्यक्षवस्तुगता सा प्रत्यभिज्ञा ३६० एवं ते हे देव्यपि न प्रत्यभिज्ञेत्याह इंद्रियाणामिति । इंद्रियाणामधिष्ठात्र्योवन्त्याद्या अपि यतो न प्रत्यक्षास्तेन प्रत्यक्षत्वाभावेन हेतुना तासां

विषया इति । विषयास्तु श्रुतिगतेन लोकशब्देनोक्ता लोकर्थे प्रत्यक्षज्ञानेन विषयीक्रियत इति यो गार्थसमन्वयात् तेषु सुतादिरूपाः प्रदर्शितास्तेषां दर्शनमेव जन्माऽदर्शनमेव च नाश इति सम्यगुपपत्तिपूर्वक
मीरितं प्रत्यभिज्ञादिविरोधपरिहारायेति भावः ३६२ श्रुतोलोकशब्दप्रयोगेण च यो हि यत्पश्यति स तत्करीतीति सूचनाज्जडमात्रस्य दृष्टिमुष्टिरभिमतता उपपद्यते चेदं परोक्षभावा नामपीन्द्रियादीनां स्वा
भिमानि देवादिप्रत्यक्षत्वात् तथा च तुल्यमायायाज्ञौतिकवद्भूतानामपि दृष्टिमुष्टिरभ्युपेयेत्याह भौतिकमिति । तथा चार्थप्रयोगः भूतपंचकंदर्शनादर्शनयोर्जन्मविनाशप्रतियोगिजडत्वादानात्मत्वाद्वा
भौतिकवदिति न चानादिषु जीवईशोविशुद्धाचिद्विभागश्चतयोर्द्वयोः । अविद्यातच्चित्तोर्गोः पडस्माकमनादयः इत्युक्ते पुण्यभिचारः तत्रापि जडांशस्य कल्पितत्वेन यावत्प्रतिभासमवस्थितेः प्रतिभा
सानादितयैवानादित्वाभ्युपगमादिति । चैतन्यस्य सर्वोपाधिष्वेकत्वात्तत्सत्तैव कल्पितानां संसृत्य त्रपर्यवसानात्र कश्चिद्विरोध इति सर्वसंमजसम् ३६३ भौतिकवदेव च प्रत्यभिज्ञादिविरोधपरिहारो
पि बोध्य इत्याह प्रत्यभिज्ञेति । प्रागुदाहृता उपपादिता अस्याः प्रत्यभिज्ञायाः संस्थानमवयवाश्चकारणं न संभवतीत्यपि प्रागुदाहृतमित्यन्वयः ३६४ कर्मणां धर्माधर्मरूपाणां मायायादुर्घटकारि
ण्याः सर्वव्यवस्थोपपादकत्वाच्च न काचिदृष्टिमुष्टिमेतनुपपत्तिरिति दर्शयितुं कर्मणां कारणत्वं तावच्छंकापूर्वकमवतारयति न चेति । दृष्टिमुष्टिमेतददर्शनस्यैव नाशत्वाददृष्टस्य तडागादिस्थजलस्य नाशो
सतितत्र नष्टजलदेशे तेजसो जलविरुद्धस्य जनिः स्यादिति न च शंका मिति पूर्वार्द्धार्थः । इमां च शंकां पूर्वपक्षीहृदये न्यासिमनां लोच्यैव कृतवान् । न हि यत्र जलाभावस्तत्र तेजो जन्मनि नियम आकाशदेशा

विषया लोकशब्देन कथितास्ते सुतादयः ॥ दर्शनादर्शने तेषां जन्मनाशौ समीरिते ३६२ भौतिकं यद्देवेदं जायते च विनश्यति ॥ भूतपंचकमप्येवं जडत्वादात्मभे
दतः ३६३ प्रत्यभिज्ञापि सर्वत्र देहवत्प्रागुदाहृता ॥ न संस्थानं नावयवा अस्याः कारणमित्यपि ३६४ न च नीरविनाशे स्याते जसस्तत्रैव जनिः ॥ पुंसो बाल्यविना
शे किं युवावानभवेद्भवान् ॥ कर्मतत्र निमित्तं चेत्तदत्रापि समं मम ३६५ महाभूतजनौ नैव कर्मकारणमिष्यते ॥ भवतोप्येतदप्यात्माऽज्ञानमाविष्कृतं त्वया ३६६
यतो हि जगतो योनिः प्राणात्मा कर्मवासितः ॥ भूतभौतिकजातं हि सृजत्यति च सर्वदा ३६७ संसारस्य न कस्यापि प्राथम्यमिह विद्यते ॥ अनादित्वान्न चाप्यंतो
विनामोक्षेण विद्यते ३६८

दोष्यभिचारात् । तथा चाहृदयवचसामहृदयमेवोत्तरमितिन्यायेन तथा विधमेवोत्तरं ददाति सिद्धांती पुंस इति । कस्यचित्पुंसो बाल्यावस्थानाशेतद्विरुद्धं यो वनं त्वयि कुतो न जायते इत्यर्थः । एवं
प्रतिरुद्धोत्तरादीकर्मणोपि मुष्टिप्रतिकारणतेत्यनुस्मृत्याह कर्मेति । तत्र यो वनसृष्टौ । तथा च मयापि कर्मणां निमित्तत्वं स्वीकृतमेवेत्याह सिद्धांती तदत्रापि समं मेति । अत्र दृष्टिमुष्टौ तत्कर्म श्रयणे
न व्ययस्थोपपादनं मयापि समं मयापि मुक्तमित्यर्थः ३६५ शंकेते महाभूतेति । भवतो दृष्टिमुष्टिवादिनो मते महाभूतानां जनो कर्मकारणं न भवति किंतु भौतिकानामेव भोगोपकरणानां सृष्टाविति सि
द्धांत्याह एतदिति । एतच्छंकारूपेण परिणतमात्मीयाज्ञानमेव त्वया शंका मानेन प्रकटीकृतं न शंकितामित्यर्थः ३६६ यदज्ञात्वा पूर्वपक्षिणा शंकिते तं श्रुतिस्मृतिन्यायसिद्धमर्थकर्मपि क्षयात्मनः सृष्ट्या
दिकारणत्वरूपं दर्शयति यत इति । यत इति श्रुत्यादिसिद्धमिति शेषः । इतिकिम् जगतो यो निरभिन्ननिमित्तोपादानं प्राणात्मा कारणोपाधिकः कर्मवासितः कर्मणां सूक्ष्मावस्थारूपा दृष्टसापेक्ष एव सृष्ट्यादि
करोतीति तथा च सप्ताब्दब्रह्मणं 'सप्ताब्दानि मेधया तपसाऽजनयत्पिता' इति सप्ताब्दपदेन कार्यमात्रसंग्रह इति तत्रैव स्पष्टम् । तपसा कर्मणा वैषम्येनैवृग्नेन सापेक्षत्वादिति न्यायः स्मृतयश्च पुराण
रूपाः ३६७ ननु कर्मणो जन्ममात्रकारणत्वं न संभवति मथमसृष्टौ कर्मणो निमित्तत्वासंभवादित्याशंसाह संसारस्येति । तथा च पूर्वपूर्वकर्मनिमित्तिकोत्तरासृष्टिरिति भावः ३६८

ननु कर्मणैव सर्वनिर्वाहसतिमायास्वीकारो व्यर्थ इत्याशङ्क्याह - कर्मोति । माया व्याप्यतानवकुंशक्याह इत्यंमात्रनिर्वाहकत्वात् ... कथमेतदिति चेत्कर्मण्येव तावन्निर्वाहकत्वं मायायाः पश्यतु भवानित्याह कर्मणोपीति । निवृत्तिर्व्यवस्था ३६९ अनुपपत्तिस्फुटयन्मायायाः सर्वनिर्वाहकत्वं सर्वानुभवारूढं करोति इदमिति । यथा 'कार्तिक्यां कृत्तिकायोगेयः कुर्यात्स्वामिदर्शनं' । सप्तजन्मसु विप्रः स्यादनादयो वेदपारगः' इत्याद्युक्तमिदं कर्मस्यैव ब्राह्मणदेहस्य घनादव्यक्तप्रयुक्तसुखस्यैव च कारणमपरस्य ब्राह्मणदेहमिन्नस्य शरीरस्य दुःखस्य च कारणमभवतीत्येतत्कुतः किमत्र नियामकमिति चोद्यस्य प्रतिक्रियापरिहारः न जानामीति मायायाः वाचकशब्दरूपबोधकं हित्वानास्ति किंतु न जानामीति शब्दप्रयोग एवोत्तरं तथाच सर्वानुभवसिद्धा मायायाः अशक्योऽप्यहव इति भावः । फलितमाह तस्मादिति । तस्मात्सर्वनिर्वाहकत्वादियं दुर्घटकारिणी माया सार्थान् व्यर्थ इत्यर्थः । ननु न जानामीति शब्दः कथं भावरूपाज्ञानवाचकः ज्ञानाभावबोधकत्वादिति चेत्किंचिदज्ञानाभावं प्रतिपादयति किंवा ज्ञानसामान्याभावं । नाद्यः पटज्ञानकालेषि घटज्ञानाभावमादाय न जानामीति प्रतीतिप्रसंगात् । नद्वितीयः अभावज्ञाने प्रतियोग्यनुयोगिभाननियमेन ज्ञानसामान्याभावस्य दुर्वचत्वात् सामान्याभावस्य यावद्विशेषविरोधित्वात् । तस्मान्न जानामीत्यत्र नञः प्रकृत्यर्थान्वयेन ज्ञायातो ज्ञानविरोधिभावपरत्वमेवेत्यन्यत्र विस्तरः ३७० । ३७१ मायाया दुर्घटकारित्वं स्फुटीकुर्वन्तस्या दुर्घटकार्यातिरोपलक्षणमेकं दुर्घटं कार्यमादर्शयति स्वभावाद्याहिति । स्वभावाद्याः स्वभावकालप्रभृतयो यंचावांकादिपक्षास्तान्सर्वानयं खण्डनतर्करूपो राक्षसराज इमां मायारूपां जननीं विना कुतः सहायादतिभक्षयति किंतु माया जननी प्रसूदयति । विज्ञमतस्य खंडयितुमशक्यत्वात्तमः प्रभवचार्वाकादिमतखंडनकाले खंडनतर्कराक्षसस्य खंडनीयमतानां च जननी माया न जा

कर्मकारणपक्षे हि मायाया व्यर्थतानहि ॥ कर्मणोपि विना मायानियतिर्नोपपद्यते ३६९ इदं कर्म कुतोस्यैव शरीरस्य सुखस्य च ॥ कारणं न परस्येति नास्ति चोद्यप्रति क्रिया ३७० न जानामीति मायाया वाचकशब्दबोधकम् ॥ हित्वा तस्मादियं माया सार्था दुर्घटकारिणी ३७१ स्वभावाद्याहिये पक्षास्तान्सर्वानति सर्वदा ॥ कुतो राक्षसराजो यं विना स्वां जननीमिमाम् २७२ दुर्घटत्वमपि स्वस्य धर्मभूतं न लक्षयेत् ॥ कुतो राक्षसराजस्य स्पर्धानास्यैह विद्यते ३७३ न जानामीति वचनं कुतः स्याद्विनिर्र्थकम् ॥ न ह्यज्ञेपुकुतः कश्चिद्भूते मानं समाश्रितः ३७४

नामीति रूपेण चार्वाकादिचित्तप्रादुर्भाव रूपकरणचार्वाकादिमतान्यादायेव कनिष्ठपुत्राय खंडनतर्कराक्षसराजाय अशनमिव ददातीति मायायाः खंडनजयसंपादनरूपं दुर्घटं कर्म पश्यतेति भावः । चार्वाकादिमतानां मूलान्मूलत्वमानं च 'यावेदवाह्याः स्मृतयो याश्च तासां प्रवृत्तयः । सर्वास्तानिष्फलाः प्रेत्यतमौ मूलाहिताः स्मृताः' इति स्मृतिः ३७२ परमतखंडनकाले स्वरक्षणरूपं च दुर्घटं मायायाः कर्म इत्याह दुर्घटत्वमिति । माया जननी स्वस्यात्मनो धर्मभूतं दुर्घटत्वमपि न लक्षयेत् खंडनतर्कराक्षसराजा द्वौपयेदिति यावत् । यदितुलक्षयेत्तर्हि तदपिराक्षसराजो भक्षयेदवराक्षसानां स्वकुलभक्षकत्वप्रतीभवतितदातां मपिराक्षसराजो भक्षयत्येवेति भावः । तदुक्तं खंडनकृद्भिः 'अभीष्टसिद्धावपि खंडनानामखंडिराज्ञा मित्रं नैव माज्ञा । तत्तानि कस्मान्न यथावदेव सेदांति केप्यध्वानियोजयध्वम्' इति अस्मार्थः अभीष्टस्य परमतनिरासस्य सिद्धावपि खंडनतर्काणां राजनिभानामाज्ञा प्रभुशक्तिर्न केनचिदखंडिखंडिता तत्तस्मात्तानि खंडनानियदिसिद्धांतस्वीकृतमायादिपदार्थं खंडयितुमुद्यतानि स्युस्तर्हि न वारणीयानीति ३७३ ननु न जानामीति वचनं कुतः हेतोर्निरर्थकस्या न कुतोपीत्यर्थः । तत्र हेतुतया वादिपक्षतासंपादनरूपं फलं दर्शयति नहोति । कुत इत्यप्रेक्षणीति शेषः । मानं समाश्रित एव हि मायायादीयतीत्यतिराज्ञेपुत्राय मायायादित्येव हेतुः कुतस्तस्याज्ञानमिति न प्रच्छति अज्ञानस्य परमं नुयोगात्तस्यैव पक्षिद्धेः । किंतु मोक्षमेव करोतीति भावः ३७४

ननु घटादप्यस्तस्याऽश्रयो भविष्यति तेन च सहागमिष्यतीत्याशङ्क्यानुपलब्धिविरोधात् नैवमित्याह घटादिति । तस्याजातेर्घटादप्यश्रयस्तु न स्यादेवानुपलब्धेः अतो हेतोर्घटागमेऽश्रयस्य घटाभि-
 ज्ञस्य जायमानव्यक्तावागमनस्यागमनस्याभावेऽप्येवाजातिः कथमागच्छेदित्याकारवित्त्वारूपव्यसनैविषदपरपर्योच्यमागते तस्या निरंशत्वादवयवद्वाराप्यागमनं संभवति पूर्वाश्रयपरित्यागानुपलब्धेश्च
 गमनानुपपत्तिरिति भावः तदुक्तं 'वायातिन च तत्रासीत्वास्ति पश्चाच्च बाँझवत् । जहति पूर्वनाथारमहो व्यसन संततः' इति ३९४ उदाहृतश्लोकेन च तत्रासीदित्येवं स्पष्टयति घट इति । घट उत्पद्यमानेऽपि
 सत्येवाजातिः प्रादुर्भावापतत्रैव स्थिताऽऽसीदिति न संभवेन्नोपपद्येत कुतः कारणस्य आश्रयस्थितिरूपस्य प्रयोजकत्वघटोत्पत्तेः पूर्वमभावस्य दित्यर्थः । स च कारणाभावो जातेऽपि घटे कस्मान्न किंत्वस्त्येव अ-
 न्यत्र स्थिताया जायमानव्यक्तावागमनप्रयोजकाश्रयागमनाभावस्योक्तत्वादिति भावः ३९५ ननु घटेन सहोत्पद्यतां जातिरित्याशङ्क्य तथासति जातिर्त्वाभावापत्तिः यत्र यत्रोत्पद्यमानं तत्र तत्र जा-
 तित्वाभावोऽप्यथाश्रयामरूपादाविति नियमदृष्टेरित्याह घटेन सह इति ३९६ जातिदूषयितुं प्रकारांतरेण विकल्पयति अपि सति । साजातिरभावरूपाभावरूपावा अभावरूपत्वपक्षेऽपि कोऽभावस्त-
 द्रूपतस्याजातेः स्वरूपमिति वक्तव्यम् ३९७ कोभाव इति सूचितमभावभेदं दर्शयति अभाव इति । वादिभिरभावो द्विविधः प्रोक्तः अनित्यो नित्यश्च प्रागभावध्वंसात्पतरूपोऽनित्यः भेदात्पत-
 तः

घटादन्योनतस्याः स्यादाश्रयो तोऽघटागमे ॥ कथमेषा समागच्छेदहो व्यसनमागतम् ३९४ घट उत्पद्यमानेऽपि नैषा तत्रैव संभवेत् ॥ कारणाभावतः कस्मात्तत्र जाते
 घटेऽपि ३९५ घटेन सह नैषा पि जायते श्यामतादिवत् ॥ तथा त्वेसान जातिः स्यात् श्यामतादिर्यथा गुणः ३९६ अपि साऽभावरूपा स्यादथवा भावरूपिणी ॥
 अभावत्वे च कोऽभावस्तद्रूपमिति कथ्यताम् ३९७ अभावो द्विविधः प्रोक्तोऽनित्यो नित्यश्च वादिभिः ॥ अनित्यः प्रागभावः स्यात् सकस्येति नानिश्चयः ३९८ अर्थ-
 स्येति तदुत्पत्तौ जातेर्नाशः सुनिश्चितः ॥ नित्योऽपि जायमानश्चेन्नित्योऽसौ घटवन्न हि ३९९ अपरस्यापि नित्यस्य कुतो योगो घटेन किम् ॥ कस्माच्च न पटेनेह वैषम्ये
 नास्ति कारणम् ४०० भावेऽप्यभाववन्न स्याद नित्यत्वं कथंचन ॥ नित्यतायां च सानित्या कस्मादिति हि कथ्यताम् ४०१

भावान्यतररूपश्च नित्यः तत्र प्रागभावस्य जातिस्वरूपत्वेऽप्यतिशेषसंबन्धनियमो न स्यात् यतः प्रागभावेऽतिनिश्चयः इति किम् समागभावः कस्य अर्थस्य पदार्थस्य संबंधोति न हि प्रागभावस्य प्रतियो-
 गिविशेषेण संबंधोक्तिश्चिन्त्रियामकं वक्तुं शक्यं तथा प्रतियोग्युत्पत्तिनाऽप्यस्य प्रागभावस्य जातिस्वरूपत्वेऽतिजातेर्नाशः सुनिश्चितो भवेदिति । एतौ दोषौ ध्वंसरूपत्वपक्षेऽपि समानाविति सूचयन्नित्याभावरू-
 पाजातिरिति पक्षे नित्यपदेन ध्वंसं संख्यावृत्तिं शंकापूर्वकमाह नित्योपीति नित्योऽपि अभावो जातिस्वरूपत्वेन विवक्षितो जायमानोऽजायमानोऽऽद्येतस्य नित्यत्वं घटवन्न हि संभवतीत्यजायमानोऽत्यंताभा-
 वादिरेव जातिस्वरूपतया वाच्यस्तत्र दोषमाह अपरस्येति । अपरस्याजायमानस्यापि नित्यस्यात्यंताभावादिर्घटेनैव जातिरूपतया क्रियोगः पटेनापि योगः कस्मान्न भवतीति पर्यनुयोगे सति समाधातुमश-
 क्ये वैषम्ये कुत्रचिदवस्थितिरूपे कारणं निमित्तं नास्तीति नित्याभावस्यापि जातिस्वरूपत्वमिति त्रयाणामर्थः ३९८ । ३९९ । ४०० एवमभावरूपाजातिरिति पक्षं निरस्य भावरूपेति पक्षं प्रत्याह भा-
 व इति । भावत्वपक्षेऽपि साजातिर्नित्याऽनित्यावातत्रानित्यत्वं कथंचन न स्यान्नोपपद्येत यतोऽभाववत् अभावव्याप्तं । अनित्यत्वेऽपि कृतेऽप्यघटाभावेऽपि स्वाभाविकार्यः स्यात् तथा च सर्वदेशेषु
 घटाभावबुद्धिप्रसंग इति भावः । नित्यत्वं चेजातेऽप्येति हितस्याः कस्माद्देतोर्नित्यतेति दृष्टेऽति नित्यताप्रयोजकत्वावाच्यमिति ४०१

आ. पु.

॥ ३८ ॥

उदकेति । उदकावयनेशक्तत्वंघटत्वंत्वयाभिमतं चेत्तर्हि घटांतरस्य एतद्वदभिन्नस्य पटस्य पात्रांतरस्य वा जलानयनसमर्थस्य एतल्लक्षणं विद्यते तथा चायं घटः स घटांतरादिरूपः कुतो न स्यादिति उद्देश्यपेक्षया पुंस्त्वम् ३८५ उदकाहरणं चायमिति । उदकाहरणमपि क्रियात्वेन कारकमात्रं पूर्वकारणसजातीयमपेक्षते यथा पचिक्रियाप्रित्वेन पूर्वाग्नि सजातीयमग्निमेवं च पार्थिवत्वेन पृथिवीविकारत्वेन पूर्वघटसजातीयोऽयं पुरोवर्ती उदकाहरणकरः पट एव कुतो न भवतीत्यर्थः ३८६ नन्वस्य पटत्वे घटत्वाभावापत्तिः स्यादित्याशंक्य किं घटत्वभावे पटत्वाभावो नास्ति तथा चेत्स्याभावेऽवश्यमंगीकर्तव्ये विना प्रमाणं घटत्वमभ्युपगम्य पटत्वाभावांगीकरणमयुक्तमिच्छाह घटस्येति । घटस्य पटत्वं न स्यादिति चेद्ब्रूयेतर्हि पटस्य घटत्वमपि न स्यादेव एवं घटत्वपटत्वयोरन्यतरांगीकारेऽन्यतरस्याभावे स्वीकार्यत्वेन समाने अयं घट एवेत्यभिमाने कस्ते पक्षपातो दुराग्रह इत्यर्थः ३८७ उदकाहरणे शक्त इति । उदकाहरणे शक्तिमान् यो घटः स एव घटः घटते शक्तो भवतीति योगस्यैवलक्षणत्वादिति चेद्ब्रूयिषीतर्हि सच्छिद्रघटादौ घटधीर्न स्यात्सा तु भवतीत्यन्यासिः ३८८ किंच शक्तेः कार्यानुमेयत्वात् कार्यारंभात् पूर्वमसिद्धया तया लक्षणभूतया घटधीर्न स्यात्सापि दृश्यत इत्यलक्षणमेतदित्याहोदकाहरणभाव इति । आपको घटपाकस्थानम् ३८९ अत्र लक्षणे पात्रांतरेष्वन्यासि श्रेत्याह उदकाहरणे शक्तमपीति । तद्वाङ्मादिकं तदा एतादृशलक्षणकरणे ३९० घटत्वजातिमान् घट इतिलक्षणमाशंक्य तत्र घटत्वजा

दे० अ

२

उदकाहरणेशक्तो घटो यमिति चेन्मतम् ॥ घटोऽंतरादेरेतत्स्यात्कुतः सोऽयं घटो न हि ३८५ उदकाहरणं चायं कुतः कुतः ॥ पार्थिवत्वं हि सामान्यं विद्यते तूभयो-
र्यतः ३८६ घटस्य न पटत्वं चेद्वटत्वं च पटस्य न ॥ द्वयोरन्यतरसत्त्वे पक्षपातः कुतो घटे ३८७ उदकाहरणेशक्तो घटश्चेद्विघटो भवेत् ॥ सच्छिद्रादौ घटेन स्याद्वटो-
यमिति धीः क्वचित् ३८८ उदकाहरणाभावे तच्छक्तिर्नैव गम्यते ॥ आपाकादिस्थिते कुंभे घटधीस्ते कथं भवेत् ३८९ उदकाहरणेशक्तमपि भांडादिकं बहु ॥ विद्यते-
तत्कुतो न स्याद्वटोऽप्युक्तदा ३९० घटत्वजातियोगोऽपि नियंतुं नैव शक्यते ॥ जातेः सर्वगतत्वे स्यात्पटेनापि बलाद्विसः ३९१ आकाशो घटसंबद्धः पटे-
नासौ न योगभाक् ॥ न कदाचिदतस्तस्याऽप्युक्तदेशास्थितिर्भवेत् ३९२ असर्वगाजडाकेन घटमेव ब्रजे द्विसा ॥ अपि मूर्ते तथा द्रव्यं वादिनां गतिमद्भवेत् ॥
अमूर्ता द्रव्यरूपेण कुतो यात्याश्रयं विना ३९३

तिः सर्वगतापरिच्छिन्नावेति विकल्प आद्येऽतिप्रसंगं दर्शयति घटत्वेति । जातेः सर्वगतत्वे सति घटत्वजातिर्योगेतादृशव्यक्तिवैवचन्यास्वितिनियमोऽवकुमशक्यः तथा सतिसघटत्वजातियोगः पटेनापि स्यात् बलाद्विभुत्वसामर्थ्यादन्यथा विभुत्वं व्याहृतं स्यादित्यर्थः ३९१ विभोः सर्वगतत्वे दृष्टान्तमाह आकाशइति । आकाशो घटसंबद्धः सन्न कदाचिदपि पटेन सह न योगभाक् असंबद्धो न भवतीति किंतु संबद्ध एव अतो विभुत्वपक्षे कुत्रचित्संबंधः कुत्रचिन्नेति व्यवस्थानुपपत्तेः तस्या जातेः स्थितिरेकदेशा एकोद्देशो यस्य स्यात्तादृश्यवत्त्वावाच्या भवेत् तथाच परिच्छिन्नत्वकल्पः समागत इत्यर्थः ३९२ अपरिच्छिन्नपक्षं दूषयति असर्वगेति चतुर्भिः । साजातिरसर्वगा सती घटमेव व्रजेदितिकुतो नियमः न च सास्वकीया व्यक्तीरालोच्यतत्रैव गच्छेदिति वक्तुं शक्यं आलोचनस्य जडेवा धात् । किंच परिच्छिन्नपरिमाणरूपमूर्तत्वशालिद्रव्यत्वस्य क्रियाग्यापकस्याभावाज्जातो गमनं दूर्वमिति पाह अपिमूर्तमिति । वादिनां विशेषिकादीनां प्रतिपत्तौ दूर्वतदेव गतिमद्भवत् इत्येतच्च मूर्तभावस्याश्रयं विना कथं घटं याति अमूर्तगुणादीनां गमनव्यवहारस्याश्रयमनोपाधिकत्वमसिद्धेः तदाश्रयस्य न्यक्त्यंतरस्य न्यक्त्यंतरगमनं तु बाधितमिति भावः ३९३

॥ ३८

मृतेभावरूपाआश्रयविनाकथंचट्याति अत्रैतदुपादीनांयमन्यवहारस्याश्रयमनोपाधिकत्वमसिद्धेः तदाश्रयस्यन्यत्तयवरस्यन्यत्तयतस्यामनंतुबाधितमितिभावः ३९३
 ननुघटादप्यस्तस्याआश्रयोभविष्यतिनेचसहागमिष्यतीत्याशंक्यानुपलब्धिविरोधात्नेवमित्याह घटादिति ॥ तस्याजातेघटादप्यआश्रयस्तुनस्यादेवानुपलब्धेः अतोहेतोरघटागमेआश्रयस्यघटाभि
 ज्ञस्यजायमानव्यक्तावागमनस्यागमनस्याभावेव्येवाजातिः कथमप्यच्छेदित्याकारचिंत्तारूपंन्यसनेविपक्षरपर्यायमासतं तस्यनिरंशत्वादवयवद्वाराप्यागमनंनसंभवतिपूर्वाश्रयपरित्यागानुपलब्धेश्चा
 गमनानुपपत्तिरितिभावः तदुक्तं 'वायातिनधतत्रासीन्नास्तिपश्चाच्चान्नवत् ॥ जहतिपूर्वनाथारमहोव्यसनसंततः' इति ३९४ उदाहृतश्लोकेनचतत्रासीदित्येवंसंस्फुटयति घटइति । घटउत्पद्यमानेपि
 सत्येवाजातिः प्रादुर्भावायतत्रैवस्थितः ३९५ सीदितिनसंभवेनोपपद्येतकुतः कारणस्यआश्रयस्थितिरूपस्यप्रयोजकत्वघटोत्पत्तेः पूर्वमभावरादित्यर्थः । सचकारणाभावोजातेपिघटेकस्मान्नोक्तत्वस्येव अ
 न्यत्रस्थितायाजायमानव्यक्तावागमनप्रयोजकाश्रयागमनाभावस्योक्तत्वादितिभावः ३९५ ननुघटेनसहोत्पद्यतांजातिरित्याशंक्यतथासतिजातित्वाभावापत्तिः यत्रयत्रोत्पद्यमानत्वंतत्रतत्रजा
 तित्वाभावोपथाइयामरूपादावितिनियमदृष्टेरित्याह घटेनसहति ३९६ जातिदूषयितुंप्रकारंतरेणविकल्पयति अपिसेति । साजातिरभावरूपाभावरूपावा अभावरूपत्वपक्षेपिकोऽभावस्त
 द्रूपंतस्याजातेःस्वरूपमितिवक्तव्यम् ३९७ कोभावइतिसूचितमभावभेददर्शयति अभावइति । वादिभिरभावोद्विधः प्रोक्तः अनित्योनित्यश्च प्रागभावध्वंसात्पतरूपोऽनित्यः भेदात्पत्ता

घटादन्योनतस्याः स्यादाश्रयोतोऽघटागमे ॥ कथमेषासमागच्छेदहोव्यसनमागतम् ३९४ घटउत्पद्यमानेपिनेषातत्रैवसंभवेत् ॥ कारणाभावतःकस्मात्तत्रजाते
 घटेपिन ३९५ घटेनसहनैषापिजायतेइयामतादिवत् ॥ तथात्वेसानजातिः स्यात्तइयामतादिर्यथागुणः ३९६ अपिसाऽभावरूपास्यादथवाभावरूपिणी ॥
 अभावत्वेचकोऽभावस्तद्रूपमितिकथ्यताम् ३९७ अभावोद्विधः प्रोक्तोऽनित्योनित्यश्चवादिभिः ॥ अनित्यः प्रागभावः स्यात्सकस्येतिनानिश्चयः ३९८ अर्थ
 स्येतितदुत्पत्तौजातेर्नाशः सुनिश्चितः ॥ नित्योपिजायमानश्चेन्नित्योसौघटवन्नहि ३९९ अपरस्यापिनित्यस्यकुतोयोगोघटेनकिम् ॥ कस्माच्चनपटेनहवैषम्ये
 नास्तिकारणम् ४०० भावेप्यभाववन्नस्यादनित्यत्वंकथंचन ॥ नित्यतायांचसानित्याकस्मादितिहिकथ्यताम् ४०१

भावान्यतरूपश्चानित्यः तत्रप्रागभावस्यजातिस्वरूपत्वेव्यक्तिविशेषसंबंधनियमोनस्यात् यतःप्रागभावेइतिननिश्चयः इतिकिम् सप्रागभावःकस्यार्थस्यपदार्थस्यसंबंधोति नहिप्रागभावस्यप्रतियो
 गिविशेषेणसंबंधोकिंचिन्निग्रामकं वक्तुंशक्यंतथाप्रतियोग्युत्पत्तिनाइत्यस्यप्रागभावस्यजातिस्वरूपत्वेसतिजातेर्नाशः सुनिश्चितोभवेदिति । एतौदोषौध्वंसरूपत्वपक्षेपिसमानावितिसूचयन्नित्याभावरू
 पाजातिरितिपक्षेनित्यपदेनध्वंसव्यावृत्तिशंकापूर्वकमाह नित्योपीति नित्योपिअभावोजातिस्वरूपत्वेनविवक्षितोजायमानोऽजायमानोवाऽऽद्येतस्यनित्यत्वंघटवन्नहिसेभवतीत्यजायमानोऽत्यंताभा
 वादिरेवजातिस्वरूपतयावाच्यस्तत्रदोषमाह अपरस्येति । अपरस्याजायमानस्यापिनित्यस्यात्यंताभावादेघटेनैवजातिरूपतयार्हियोगः पटेनापियोगः कस्मान्नभवतीतिपर्यनुयोगेसतिसमाधातुमक्ष
 येयैषम्येकुत्रचिदवस्थितिरूपेकारणनिमित्तनास्तीतिनित्याभावस्यापिजातिस्वरूपत्वमितित्रयाणामर्थः ३९८ । ३९९ । ४०० एवमभावरूपाजातिरितिपक्षेनित्यभावरूपेतिपक्षंप्रत्याह भा
 वइति । भावत्वपक्षेपिसाजातिर्नित्याऽनित्यावातत्रानित्यत्वंकथंचननस्यान्नेपपद्येततोऽभाववत्अभावव्याप्तं । अनित्यत्वेस्वीकृतेएकघटाभावेतस्याअभावोपिस्वीकार्यः स्यात्तथाचसर्वदेशेषु
 घटाभावबुद्धिप्रसंगइतिभावः । नित्यत्वंचेजातेभूतैर्हितस्याः कस्माद्धेतोर्नित्यतेतिदृष्टेस्तितिनित्यताप्रयोजकत्वावाच्यमिति ४०१

ननु विनाशकारणाभावो नित्यताप्रयोजक इति चेत्सत्यं सतु अद्वितीयात्मन्येव वृत्तेऽत्र जातौ तु भ्रमादेव तत्र भासत इत्याह विनाशेति । यदिवस्तु तोजातिरित्यास्यात्तर्हि आश्रितनित्यताया आश्रय नित्यताधीनत्वाद्धेपि विनाशकारणाभावः स्यात्सतु नास्तौत्याह कस्मादिति । एष विनाशकारणाभावः ४०२ त्वत्सम्भवेत्यास्येवानित्याश्रितानामनित्यत्वं सिद्धमित्याह आश्रितानामिति । भाव कार्यतया घटे दृष्टाऽनित्यता इति शेषः तस्या जातेस्तन्निष्ठायाः केन निवार्यते ४०३ घटत्वजातेरभ्युपगमे पितदभ्युपगमफलं लक्षणत्वेनेतरव्यावृत्तिसिद्धिरूपं संभवतीत्याह यादृशमिति द्वाभ्यां । यादृशं तादृशं वा घटत्वमस्तु तथाप्यनेनाभ्युपगमेन घटत्वेन नोस्माकं किं फलमिति नन्वितरभेदानुमितेरेव फलमिति चेत्स्यदिवैतत्फलं यद्विधत्तस्य विपक्षव्यावृत्त्यात्मकं हेतुरूपं स्यात् विपक्षव्यावृत्तिश्च विपक्षधर्मपट त्वादिभेदरूपेति । घटत्वस्य पटत्वाद्धे हेतुर्वाच्य इत्याह आहो इति । आहो इत्यव्ययं वितर्क इत्यत्र प्रश्ने तु उत्तरं वेदति ४०४ घटेति । घटत्वं पटत्वाद्धि नेषथाश्रयत्वात् घटरूपवदिति चेदन्नैतर्हि अहो धिवेकसा मग्रीसन्निधानेपि स्थितत्वादाश्चर्यरूपस्तव महानयं मोहः प्रमादः । तमभिनयति यदिति । यद्यस्मादसिद्धेन सांदिग्धत्वात् स्वरूपासिद्धेन हेतुना पटाश्रयत्वेनासिद्धं साध्यं भेदरूपं साध्यते निश्चितेन हेतुना हि साध्यं साधनीयं घट एव घटत्वमिति घटाश्रयत्वनिश्चयो हि नाद्ययावजातः घटस्वरूपस्यानिर्णयेतन्निरूपिताश्रयताया निर्णेतुमशक्यत्वादिति भावः ४०५ एवं घटशब्दवाच्यत्वं घट इति बुद्धि विषय त्वं वा घटस्य लक्षणं संभवतीत्याह एवमिति । यथा घटत्वं न लक्षणमेवं घटशब्दधियो विषयतापि घटस्य लक्षणं न स्यादित्यन्वयः । तत्र विषयता सामान्यं बालक्षणं विषयता विशेषो बालाद्य इत्याह विषय

विनाशकारणाभावो भवतैवात्र कल्पितः ॥ कस्मादेष घटेन स्यात्तस्या आश्रयरूपके ४०२ आश्रितानामनित्यत्वं त्वयैवांगकृतं यतः ॥ कार्यभावे घटे दृष्टा तस्याः केन निवार्यते ४०३ यादृशं तादृशं वास्तु घटत्वं किमनेन नः ॥ अहो भिन्नं पटत्वाद्धि कुत इत्यत्र तद्वद ४०४ घटाश्रयत्वादिति चेदहो मोहो महानयम् ॥ यदसिद्धमसिद्धेन साध्यते भवता धुना ४०५ एवं विषयतानस्यादृष्टशब्दधियोरपि ॥ घटस्य विषयोऽस्मात्पटादिश्वद्यो यथा ४०६ विषयः कोयमित्यत्र पृष्ठे सति घटो यथा ॥ न ज्ञा तो विषयोऽप्येवं भवतानावधार्यते ४०७ विषयेनियतानैव काचिदर्थक्रियास्ति हि ॥ न जातिर्न च धीशब्दौ तस्यैवाऽसिद्धितोऽधुना ४०८ उदकाहरणादीनामपि सत्त्वे घटेन च ॥ अयं घटस्त्वयामह्यं कथितोऽस्ति कथं च न ४०९

इति । यथा घटो विषयस्तथा पटादिरपि ततो विषयस्तथा चातिप्रसंगः स्पष्टः न द्वितीयोपि घटशब्दधीनिरूपिता घटनिष्ठा विषयता हि लक्षणत्वेन वाच्यासाचपरैः संबंधिद्वयस्वरूपात्मिकां ज्ञानजन्यफ लाश्रयत्वरूपां वा विषयतामभ्युपगच्छन्निर्घटस्वरूपनिर्धारणं विना दुर्वचेति सिद्धांतसिद्धाच्चित्तादात्म्यरूपा विषयता तु अज्ञानजन्यत्वव्याप्यकल्पितत्वसिद्ध चधीनेति भावः ४०६ असिद्धेनासिद्ध स्पसाधनरूपो दोषोऽप्यत्र स्थित एवेत्याह विषय इति । कोयं विषयपदार्थ इत्यत्रार्थे मया पृष्ठे सति भवता यथा घटस्वरूपं निर्धारितं एवं विषयपदार्थस्वरूपमतिप्रसंगपरिहारेण निर्धारयितुं शक्यं घटो या विषयता पटो या कुतो न भवतीत्याक्षेपस्यापरिहारात् तथा च तादृशविषयतया घटसाधनमसिद्धेनासिद्धसाधनमेवेति भावः ४०७ अवधारणाभावे तद्व्याप्यलिंगालाभे हेतुतयाह विषय इति । विषयेनिय तता विषयत्वव्याप्या काचिदपि अर्थक्रिया अर्थस्य फलस्य निष्पत्तिर्यथा वह्निर्दाहक्रिया तद्वन्नास्ति न च ज्ञानमेव विषयताफलं विषयताया ज्ञानात्पूर्वमसिद्धेः तस्य विषयस्यैव नियता जातिरपि न वाच्या न च तन्नियतो धीशब्दो निरूपयितुं शक्यो कुतः अधुनापि पर्यनुयोगकाले असिद्धितः असिद्धत्वात् अतिप्रसंगशंका निषेधमूर्छितत्वादित्यावत् अभिमानमात्रेणान्यदासत्वं तु युद्धकाले प्रच्छन्नीभवथो यद्यदीकृतिक्तरमिति भावः ४०८ किंच पटोदकाहरणादयो लोकाप्रसिद्धा हेतवो लब्धास्तस्य घटस्यापि निर्धारणं न संभवतीति दुष्करमासीत्तस्यैव विषयनिर्धारणदुष्करता किमुवाच्येत्याह उदकेति । उद

ननुपृथुबुधोदरादिरूपाकृतिर्घटस्यलक्षणमस्त्विति चेन्नऽतिरूपातेरित्याह पृथ्विति । बुधोमूलं उदरं मध्यं च बुधोदरे पृथुनीबुधोदरेपरिशेषाम्मुखं स्वल्पं यत्र तादृशाकारोप्यस्य पुरोवर्तिनेष्वप्यनिमा
मक इतरव्यवच्छेदेन निर्धारकोनसंभवति । यतः सर्वेपि भवदाभिमतघटास्तादृशाकारवर्तीदृश्यं तद्वतीदमपि पुरोवर्तिमात्रलक्षणं न संभवतीति भावः ४१० एतद्देशवृत्तित्वमेतत्कालवृत्तित्वं वा घट
स्य नलक्षणमेतद्देशकालवृत्तीनामप्येवामपि भावेनातिव्याप्तेरित्याह देशेति । एवं पूर्वोक्तलक्षणवत् अस्य घटस्य एतादृशा एतद्देशकालसंबद्धाः परमतेदिकालयोः सर्वाथारताभ्युपगमात् घटदेशेप्यन्य
पदार्थानां सद्भावादिति भावः ४११ तस्मादनिर्वचनीयत्वेनाज्ञानोपादानकीघटः न च घटोपादानमज्ञानं नानुभूयत इति वाच्यम् तदननुभवेन जानामीत्युत्तरस्य वक्तुमशक्यत्वादित्याह किंचित्पादिना ।
यो यो घटः केनचित्कथ्यते त्वयाभिमानमात्रेण ज्ञायते वा तत्र घट इति कथने ज्ञाने च कुत इत्याकारेण नियामके मयोदिते पृष्ठे सतिन जानामीति वचनं वा वादिष्यसि कोपं वा करिष्यसि इतो न्यदुत्तरमभिमानिनोपि
भवतो नैक्ष्यते न च दृष्टुं संभाव्यते तत्र कोपं वेनायदुत्तरदानाय तव चित्ते भासेते देवाज्ञानं घटोपादानमिति द्वयोरर्थः ४१२ । ४१३ घटोदाहरणहोपलक्षणत्वात् एवं नीत्या सर्वप्रपंचकारणमज्ञानमवधार्य
मित्याह एकमिति । स्पष्टम् ४१४ ननु मायां तु प्रकृतिं विद्यादित्यादि श्रुतिभ्योपि जगतौ मायां पादानकत्वं निश्चयसंभवात् किं त्वानया घटखंडनवाचोयुक्त्या इति चेत्सत्यं तथापि येषां बुद्धिदोषेण श्रुत्यर्थऽ

पृथुबुधोदरादिः स्यादाकारोपि नियामकः ॥ न घटस्यास्य दृश्यं ते यतः सर्वेपि तादृशाः ४१० देशकालादिकंचैवं न स्यादस्य नियामकम् ॥ यत एतादृशाभावाः संतिलो
के सहस्रशः ४११ किंच यो यो घटो नाम कथ्यते केन चित्त्वया ॥ ज्ञायते च मया तत्र कुत इत्युदिते सति ४१२ न जानामीति वचनात् कोपाद्वा दुष्टचेतनात् ॥ उत्तरं नान्य
दीक्षित भवतोप्यभिमानिनः ४१३ एकं घटं यतो नैवं शक्ता वक्तुं कथंचन ॥ कुतो विश्वमिदं कृत्स्नं भवं तो वकुमीशते ४१४ भवतामपि सर्वेषामज्ञानमभिमानिनाम् ॥
मदुक्तेः सहकारित्वात् पुरतोभाति सर्वतः ४१५ सुदुर्घटमिदं यस्मान्निरूपयितुं मंजसा ॥ विश्वं समग्रं तस्मात्तदज्ञानादुत्थितं भवेत् ४१६ न हि माया विना मायां सकार्या
वेत्ति कश्चन ॥ पश्यन्नपि तथा विश्वं जानाति हि न कश्चन ४१७ स्वप्ने पश्येद्यथा रात्रौ सागरं हृदये निजे ॥ सूर्यग्रहणसंयुक्तं मथुरोपवने स्थितः ॥ असंभावितदेशादि
भवे मेतच्चराचरम् ४१८ मायैपातस्य देवस्य योऽवाङ्मनसगोचरः ॥ यादृशं तादृशं ह्यस्याः कार्यमेतच्चराचरम् ४१९

संभावनाताम्रप्रत्यपिमदुक्तिः सहकारीभूयमुखं दर्पणमिवाज्ञानमनुभावयतीत्याह भवतामिति । सर्वेषां भवतामभिमानिनामपि अज्ञानपुरत इव भातिकस्मान्मदुक्तेः सहकारित्वादित्यन्वयः ४१४
अनिर्वाच्यत्वमेवास्य प्रपंचस्य मायिकत्वमवेदयति सुदुर्घटमिति । यस्मात्समग्रं विश्वं निरूपयितुं सुदुर्घटमशक्यं तस्मादज्ञानादुत्थितं भवेदिति तदुक्तं 'यथासतो जनिर्नैव मसतोपि जनिर्न च । जन्म
त्वमेव जस्यस्य मायिकत्वसमर्पकम्' इति ४१६ दृष्टं च मायिकानां निरूपणसमर्थज्ञानाविषयत्वमित्याह नहीति । लोकेपि मायाविना भैद्रजालिकादीनां सकार्यामायां कश्चनपि पश्यन्नपि न वेति
न निरूपणसमर्थज्ञानविषयीकरोति तथा विश्वं कश्चन न जानातीति ४१७ स्वप्नवदसंभावितदेशादिसंबंधमानाच विश्वस्य मायामयत्वमिति दर्शयति स्वप्ने इति । यथारात्रौ स्वप्ने मथुरोपवने मथुराया उप
वने स्थितः स सूर्यग्रहणसंयुक्तं सागरं निजे हृदये पश्येत् कीदृशं सागरमसंभावितदेशकालादिसंबद्धम् एवमयं भूदृष्टचराचरं पश्यतीति ४१८ एतज्ज्ञानं न स्वतंत्रं कारणं किं त्वीश्वरस्य शक्तिभूतत्वात्
त्परतंत्रमिति वाह मायैवेति । एषाऽज्ञानत्वेनोक्ता देवस्य एको देव इत्यादि श्रुतिप्रसिद्धस्याविषयत्वेन ज्ञेयस्य हि यतो यादृशं तादृशमनिर्वचनीयमसतोऽस्यामायाया एतज्जगत्कार्यमिति ४१९

तस्मादिति । यस्मादपौरुषमस्य रूपं तस्मादेवास्म्यवेदस्य ज्ञानास्य स्ववाक्यप्रामाण्याय वा परापेक्षा इतरपुरुषाणां यथाभवति तथानास्ति तस्मात्परमेश्वरोपमिति भावः । तस्मादेवेतौ वैद रूपं पेश्वरोप
दस्माकमधिकारिणां कर्तव्यं वेन कथयेदुपदिशेत्तदस्माभिरादितैरादरं श्रद्धातिशयरूपं कुर्वणे राजाज्ञावद्वाह्यमंगीकर्तव्यमित्यर्थः ४३१ एवं च प्रकृतव्याख्येयश्रुतिरूपेण वेदपुरुषेणात्तमर्थमसंभवावनाप
रिहृत्य ग्रहीतुं शृणुतेत्याह असाविति । असौ वेदः सुप्ते सुप्तिकाले मरणकाले च मन आदेः करणजातस्य प्राण एवोपसंहतिं प्राह कीदृशस्य मन आदेः जीवोपाधितया जीवात्मसंज्ञस्य तथा प्रबोधे जागर
णकाले जन्मकाले च तस्मादेव प्राणाद्विलीनस्यैव मन आदेः पुनर्जनिं च नोऽस्मान्प्रतिप्राह उपदिशति । तदपि अनुग्रहमात्रेणेत्याह पित्रादिभ्य इति । यतो वेदः प्रत्युपकारानपेक्षत्वेन पित्रादिभ्योऽपि पर
मो नृणां सुहृदिति द्वयोरर्थः ४३२ । ४३३ अस्माकमस्माद्वेदात्परोहितकृन्नास्तीत्याह अस्मिन्निति । मायामये मायाप्रचुरेऽतएव वाग्बुद्ध्यो रगोचरे वक्तुं चित्तपितुमशक्ये चास्मिन्प्रपंचे स्थिताना
मस्माकमुपकाराय वेदो यद्वदति तत्सर्वथैवास्माकंपथ्यम् निःश्रेयसप्राप्तिसाधनमिति यावत् ४३४ तत्र दोषं कांवारयति अस्येति । अस्य वेदपुरुषस्याव्याहतविज्ञानत्वात् सूर्यदर्शनाय प्रवृत्तं चक्षु
र्यथा प्रतिघातं गच्छति तथा अव्याहतं प्रतिघातशून्यं विज्ञानं यस्य एतादृशत्वाद् ज्ञाता कुत्रचिदपि विषये ज्ञानं नास्ति अज्ञताभावे चाज्ञताप्रयुक्ता दोषाभ्रमः प्रमादो विप्रलिप्सा च वचनेच्छारूपा इत्याद्याः कुतः
स्युः । अस्य निरावरणज्ञानतां वेद इति नामैवाख्यातीत्याह यस्मादिति । यस्माद्वेदनमेव शुद्धज्ञानमेव वेदपदार्थ इत्यर्थः । चित्प्राधान्येन वेदसुष्टेराकरेण प्रपंचितत्वात् तदभिमानिनोऽपि परमेश्वररू

तस्मादस्य नचापेक्षा भवेत्पुरुषवत्सदा ॥ तस्मादेव यदस्माकं कथयेद्वेद ईश्वरः ॥ राजशासनवत् द्विग्राह्यमस्माभिरादितैः ४३१ असौ च सुप्ते मरणे प्राण एवोपसंह
तिम् ॥ मन आदेस्तु जीवात्मनामधेयस्य सर्वदा ४३२ प्रबोधे च जनौ तद्वत् तस्मादेव पुनर्जनिम् ॥ विलीनस्यैव नः प्राह पित्रादिभ्यः सुहृन् नृणाम् ४३३ अस्मि
न्मायामये कार्ये वाग्बुद्ध्यो रगोचरे ॥ यद्वदत्ययमस्माकंपथ्यं तत्सर्वथैव हि ४३४ अस्याव्याहतविज्ञानरूपत्वाद् ज्ञतान हि ॥ न दोषः कोऽपि यस्मात्स वेदो वेदनमे
व हि ४३५ वेदनं न जडं प्रोक्तं परिच्छिन्नं च कर्हि चित् ॥ आनंदात्मा ततः प्राणो वेद एष प्रकीर्तितः ४३६ कस्तं पर्यनुयोक्तुं स्यात्प्रभुरन्यः पुमानिह ॥ चक्षुष्मं
तं स्वजनकं यथा योरूपभेदेन ४३७ तस्मात्तदुक्तविज्ञाने यावद्बुद्धिः प्रधावति ॥ तावत्तस्य प्रसिध्यर्थं यतितव्यं प्रयत्नतः ४३८ धर्मात्मनो यथा राज्ञः पितुर्वाजते
हितस्य च ॥ वचनं न परित्याज्यं तथा वेदस्य शासनम् ४३९

पत्वोक्तेरिति भावः ४३५ वेदनरूपत्वे ब्रह्मरूपतां स्पृष्टयति वेदनमिति । वेदनस्य जडत्वं परिच्छिन्नत्वं च मानाभावान्न संभवतीति प्रथमाध्याये प्रपंचितं तथा च पूर्णत्वेन चिद्रूपत्वेन चानंदात्मायः
प्राणोपाधिराश्रयः स एव वेदः अतएव शब्दब्रह्मेति प्रसिद्धिश्चेति भावः ४३६ यदा एव वेदः परमेश्वरस्तदा तं प्रतिदूरे विरोधोद्भावनमत्र भवते वक्तुं नोक्तमित्याकारकप्रश्ररूपः पर्यनुयोगोऽपि दुष्कर इत्या
ह कस्तमिति । तं सर्वज्ञं पर्यनुयोक्तुमप्यन्यः कः पुमान्प्रभुः शक्तो भवेत्तन्कोपीति । तत्र हेतुमज्ञानाधित्वं सूचयन् दृष्टान्तमाह चक्षुष्मं तमिति । रूपस्य भेदेन भेदाख्यानप्रसंगे यथांशश्रवणशालित्वेन
विशेषज्ञं पितृत्वेन मान्यं च पर्यनुयोक्तुं न शक्तस्तद्वदित्यर्थः । न च बहवो मिलित्वा पर्यनुयोक्तव्यं तीति शंक्यं शतमप्यंधानामेकेन बुचक्षुपानसममिति न्यायात् पर्यनुयोगकर्तृतायाश्च समेष्वेव दृष्टेरिति भावः ३७
तस्मादस्माभिरैतावदेव कर्तव्यमित्याह तस्मादिति । तस्माज्जीवानां तत्पर्यनुयोगाद्योग्यत्वात्तदुक्तविज्ञाने तेन वेदेनोक्तस्यार्थस्य विशेषणवाधारेण यावद्बुद्धिः प्रधावति तत्प्रसर्पितत्पराभवतीति याव
त् तस्य बुद्धिप्रधावनस्य सित्वमर्थमस्माभिः प्रयत्नतो यतितव्यं सावधानैर्भविताव्यमित्यर्थः ४३८ ज्ञात्वा च तन्निष्ठैर्भविताव्यमित्याह धर्मात्मन इति । श्रोत्रेत्युत्तरश्लोकादपकृष्यते तथा च धर्मिण
राजवाक्यवदतिहितपितृवाक्यवदवेदस्य शासनं श्रोत्रानपरित्याज्यमित्यन्वयः ४३९

ननु मरणकालेऽपि वागादयो भोगं कुतो न प्रयच्छन्तीति शंका वा स्याति मरणेति ॥ स्वामिनः पुंसः कार्येकरणाभिमानिनो जीवस्य ये पूर्वभृत्यवत्स्थिता वागादय आसंस्ते एव पुमानो मरणवसरेऽसमर्थे संतप्य जंतितदर्थं विषयव्यापारादुपरम्य भोगं न प्रयच्छन्तीति यावत् यथाऽऽसमर्थराजानं प्रजास्त्यजंतितद्वदिति ४५१ दृष्टान्तांतरमाह अलब्धेति ॥ न लब्धं विसंयरेतादृशभृत्याः संग्राममूर्धनि संग्रामस्य मस्तकसमप्रधानकाले यथा त्यजंतितथा वागाद्या आत्मत्वाभिमानलक्षणं विजयमाप्ता मरणकाले त्यजन्तीति ४५२ अनुवाचं विनापि नाम व्यवहारो प्राणं विनापि गंधव्यवहार इत्येवं करणव्यवहारा अन्यतोऽपि कुतश्चित्स्युरिति चेन्नान्यसाध्यव्यवहारस्यान्येनादर्शनादिति सोदाहरणमाह यथा वैश्यस्येति ॥ यथा वैश्यजात्यानगरस्य सम्यक्त्वागो कृते सति पत्ने तत्र नगरे आपणादिकं वैश्यजाति साध्वं वाणिज्यादिकं न दृश्यते एवं वाग्मादिभिः संत्यागाद्धेतोर्नरि पुरुषे वचनादिकं नो दृश्यत इति ॥ एतेन वागादिकं स्वस्वविषयमभिधिसृज्यते त्यजंतितद्विना च तत्कार्यं दुर्लभमित्यर्थं केनागो वेत्यादिपार्यायचतुष्टयं व्याख्यातम् ४५३ तत्र देहेऽनुपलभ्यमाना वागाद्याः कुत्र यांतीति चेत् प्राण एवेत्याह रिपुणेति ॥ स्वल्पदेशाधिपतेः सामंत्वं ससम्राट् कार्यययुद्धयमानस्य भृत्याः स्वामिनिसामंते बलिष्ठेन रिपुणा निहते सति अथपार्थे जिगमिषंतोऽपि स्वामिभक्तत्वात् प्रभोः सामंत्वं तस्य प्रभुमेव श्रयंति ४५४ पूर्वमिति ॥ स्वमेतेव वागाद्याः यः सम्राट् स्थानीयप्राणसामंतिभो मनुष्यो ह्यस्मित्यादिरूपेण कार्येकरणाभिमानो जीवस्त

मरणावसरे पुंसः स्वामिनो भृत्यवत्स्थिताः ॥ त्यजंत्येनेयथानाथमसमर्थं प्रजादमे ४५१ अलब्धवित्तकायद्रुद्रटाः संग्राममूर्धनि ॥ त्यजंति स्वामिनं तद्वद्वागाद्या मरणेषु वम् ४५२ यथा वैश्यस्य संत्यागे पत्नेनापणादिकम् ॥ एवं वाग्मादिसंत्यागात्तरि नो वचनादिकम् ४५३ रिपुणातिबलिष्ठेन प्रभो विनिहते यथा ॥ संश्रयंति भटाः स्वामिभक्ता अन्यं प्रभोः प्रभुम् ४५४ स्वमेते सविषया देवाः करणसंयुताः ॥ शरीरे पतिते देहनाथं प्राप्सं समाययुः ४५५ अन्वयव्यतिरेकाभ्यामेवं सर्वाप्तिरिष्यते ॥ प्राणतो नैव तस्मात्स्याद्विभिन्नं किंचिदत्र हि ४५६ प्राणप्रज्ञानयोरेक्यमेकदोक्तांति वासतः ॥ यदुक्तं तत्स्थितं तं स्मादप्राणेनास्ति वेदनम् ४५७ यथा प्राणोन्नतश्वासमात्रं किंतु परः पुमान् ॥ तथा प्रज्ञापिनो बुद्धिः किंतु संवित्स्वयं प्रभा ४५८ संविदेकायथा भूयाद्बुधायैकधा तथा ॥ शृणुराजन् हि वक्ष्यामि तत्त्वमेकाग्रमानसः ४५९

स्य भृत्या यमानाः वागाद्याः स्वामिनि शरीरतादात्म्यापन्ने पतिते मूर्छिते सति देहस्य सर्वसंघातस्य परमनाथं प्राणमेव सज्जययुः परमाहति ४५५ फलितं दर्शयति अन्वयेति ॥ प्राणसत्त्वे सर्वस्य सत्यंतदुत्क्रमणे तदभाव इत्येवमाकाराभ्यामन्वयव्यतिरेकाभ्यां प्राणस्य सर्वाप्तिः सर्वस्य स्वस्मिन् विलापनरूपमिदं त्रयवाक्येऽथ तस्मात् प्राणतो भिन्नं किंचिदपि नास्तीति सिद्धम् ४५६ अस्मान्मरणोदाहरणात् प्राणप्रज्ञयोरभेदोऽपि सिद्ध इत्याह प्राणेति ॥ एकदा सहैवोक्तांति वासाच्च यत्प्राणप्रज्ञयोरैक्यमुक्तं तदपि स्थितमिति कुतः प्राणोत्क्रमणे ज्ञानमस्योत्क्रांतमिति पार्थस्यानां व्यवहारप्रदर्शनादिति भावः ४५७ उपाध्योः प्राणप्रज्ञयोरद्वितीयत्वे च तदुपलक्षितस्याद्वितीयत्वं बुधोऽपि मिदं दर्शयितुं प्राणप्रज्ञयोरैक्यमभिनयति यथा प्राणोन्नेति ॥ स्पष्टम् ४५८ तत्र प्राणस्याद्वितीयता स्पष्टीकृताऽऽथ प्रज्ञाया अद्वितीयता स्पष्टीकरणपरमथ यथाऽस्यैवत्यादिश्रुतिग्रंथं व्याकुर्वन् प्रज्ञावाक्यार्थमाह संविदेकेति ॥ संवित्प्रज्ञापदलक्ष्यार्थरूपावस्तुत एकापि यथा येन प्रकारेणोपाधिबहुधा भवनरूपेण बहुधा बहुविधेयभवेत्तथा बहुधा भासमाना पुनरेकधा यथा भवेत्तत्प्रकारं वक्ष्यामि त्वमेकाग्रमानसः सन् शृण्विति ४५९

अथप्रज्ञाबहुधाभवनविधाप्रदर्शकस्त्वामेवेत्यादेः कामाः परस्तात्प्रतिविहिताभूतमात्रेत्यंतस्यवाक्यार्थमाह पंचेत्यादिसप्तभिः । अत्रश्रुतौज्ञानेन्द्रियाणिकर्मेन्द्रियाणिदेहः अंतःकरणं च एतानि प्रज्ञायाविभेदकानिविवक्षितानि कर्मेदकानि विषयैः कीदृशैर्विषयैः स्वैः स्वैर्व्यापारैर्विषयीकृतैर्व्याप्तैरित्यर्थः । तत्रत्वचोदेहोपायोऽप्येवमर्थोऽतर्भावविवक्षितत्वादशोक्तानेत्यवयेपम् ४६० एतेषां विषयान्दर्शयति नामेति त्रिभिः । नामचादानं ग्रहणं च श्रुतौ कर्मपदोक्तं गतिश्च श्रुतौ इत्यापदेनोक्ता त्यागश्चांतर्भावाभिप्रायेणानुक्तः सुखं च श्रुतौ आनंदरतिप्रजातिपदैरुक्तं । इमे क्रमेण कर्मेन्द्रियविषयाः कीदृशाः प्रज्ञाभेदेन इन्द्रियावच्छिन्नप्रज्ञाभागेन कृताः कल्पिताः दृष्टिपृष्ठेरुक्तत्वादिति ४६१ शब्देति । शब्दशब्दोज्ञानेन्द्रियैराहताः आदरेण गृहीता विषयाः तत्रस्पर्शस्य सुखदुःखयोरंतर्भावो विवक्षितइति बोध्यम् ४६२ देहस्येति । देहरूपकरणस्य सुखदुःखे विषयौ देहाद्रिस्तयोरनुपलब्धेरिति भावः । अंतःकरणस्य कामा इच्छा विशेषा आदिपदेन संकल्पादयो विषयाः श्रुताः श्रुतौ भूतमात्रापदेनोक्ताः भूतानां पृथिव्यादीनां मात्रालेशा इति तदर्थः ४६३ एतैः प्रज्ञाया विभागैश्चांतमाह यथेति । यथाद्वादशगोपालाः सुपयस्विनीं प्रचुरदुग्धांशीलिनकामधेनुसमां च एकां गान्दुहन्ति तद्वि कारपयस्ततः पृथक्कुर्वन्ति किमर्थं स्वार्थस्य स्वप्रयोजनस्य सिद्धयर्थं । एवं ते वागाद्याः प्रज्ञा मे कामदूदुहन् चिदाभासत्वेन प्रसिद्धान् प्रज्ञाभागान् पृथक्कृतवन्त इत्यर्थः अदूदुहदित्यस्यादूहमिति वि

पंचज्ञानेन्द्रियाण्येव पंच कर्मेन्द्रियाणि च ॥ देहेतः करणंचेति द्वादशात्रविभेदकाः ॥ प्रज्ञाया विषयैः स्वैः स्वैर्व्यापारैर्विषयीकृतैः ४६० नामादानगतित्याग सुखाख्याविषया इह ॥ कर्मेन्द्रियाणां कथिताः प्रज्ञाभेदकता इमे ४६१ शब्दस्पर्शरूपरसगन्धाज्ञानेन्द्रियाहताः ॥ विषयानियतास्ते हि प्रसिद्धालोकवेदयोः ॥ देहस्याविषयवेते सुखदुःखे इहेरिते ॥ तथांतःकरणस्यापि कामाद्याविषयाः श्रुताः ४६३ यथाद्वादशगोपालागामेकां सुपयस्विनीम् ॥ कामधेनुसमां सर्वे दुहन्ति मिलिता अपि ॥ स्वार्थसिद्ध्यर्थमेवं ते वागाद्या अप्यदूदुहन् ४६४ शिखां वन्हेर्यथाभिन्नां काष्ठैर्द्वादशभिस्त्वह ॥ भिन्नावदंति मनुजास्तद्वदेतैरिमां वयम् ४६५ यथाद्वादशभिर्दोषैः प्रकाशाविषयेष्विह ॥ प्रजायन्ते द्वादशधा तथा भूतेषु बोधनम् ४६६ इदं द्वादशधा सर्वज्ञानकर्मेन्द्रियात्मकम् ॥ शरीरं बुद्धिसहितं प्रज्ञातादात्म्यमागतम् ॥ स्वस्वविषयनामोति प्रज्ञाविरहितं न हि ३६७

परिणामः श्रुतौ ४६४ एकस्याः प्रज्ञायाः उपाधिवशादनेकभावे दृष्टांतमाह शिखामिति । यथावन्निशिखामेकां द्वादशभिः काष्ठैरुपाधिभिर्भिन्नां मनुजावदंति तद्वदिमां प्रज्ञामेतैर्वागाद्यैर्भिन्नीकृतां वयमप्यपि निषदावदाम इत्यर्थः ४६५ येन येनेन्द्रियेण योयः प्रज्ञाभागः पृथक्कृतस्तत्तदिन्द्रियविषयस्तेन तेन प्रकाशयत इति श्रुतिगतप्रतिविहितापदार्थदर्शयति यथाद्वादशभिरेति । यथाद्वादशभिर्दोषैर्द्वादशधा द्वादशप्रकाराः प्रकाशाविषयेषु गृहादिदेशेषु जायन्ते तथाद्वादशभिर्वागाद्यैर्भूतेषु भूतमात्रारूपेषु विषयेषु एकं बोधनं प्रज्ञास्वरूपं द्वादशधा जायते द्वादशरूपैर्विषयान्प्रकाशयतीत्यर्थः ४६६ अथ प्रज्ञाया अविभागप्रदर्शनं परंप्रज्ञाया वाचमित्यादिः पानान्यामोतीत्यंतं वाक्यं व्याकरोति इदमिति ! इदं सर्वज्ञानकर्मेन्द्रियात्मकं करणं बुद्धं शरीरेण बुद्ध्या च सहितं द्वादशविधं युक्तं तत्प्रज्ञाया तादात्म्यवक्ता स्मिदृष्टास्मि श्रोतास्मि त्याग्यभिमानरूपं श्रुतौ समा रोहणत्वेनोक्तं समागतं प्राप्तं संदेवस्वस्वकीयं स्वकीयं नामादिकं विषयं नामोति प्रज्ञाविना तु न नामोतीति । तथाच प्रज्ञाविना इन्द्रियाभावादिन्द्रियाभावे च विषयाभावात् विषयाणामिन्द्रियमात्रत्वादिन्द्रियाणां च प्रज्ञाया रूपत्वात् सिद्धः प्रज्ञाया अविभागः यथाच यानां मृग्यायत्वे मृदु इति भावः ४६७

ननुवागादयः प्रज्ञानिरपेक्षा एव कुतो न विपर्ययप्रकाशयेयुरिति चेन्न सत्यपि विषयसंबन्धे प्रज्ञां विना प्रकाशव्यतिरेकस्य सवन्तु भवसिद्धत्वादि तिन हि प्रज्ञायेतस्यादिपर्यायदशकेनोक्तमर्थमाह ज्ञानेति द्वाभ्यां । ज्ञानेन्द्रियकर्मेन्द्रियशरीरविषयापदवाच्यातः करणरूपाणि द्वादशकरणानि प्रज्ञाया बलेनैव जानंति स्वबलेन स्वसामर्थ्येन तु न किंचिज्ज्ञानंति प्रज्ञाया अपावे विषयप्रकाशादर्शनादिति ४६८ अत्रार्थे लोका नु भवमभिनयति यत इति । यत एव वक्तारो भवंति दृश्यन्ते एवं कथमुक्तमपि नामना ज्ञासिष्मन्वयं ज्ञातवतः यतो नोस्माकं मनश्चित्तादात्म्यापन्नप्रज्ञारूपमत्र उक्तेनामनिनासीदिति एवं च क्षुपादृष्टमासी तशरीरेण सुखं बुद्धमासीत् तथापि मनसोऽप्यत्र भावान्ना ज्ञासिष्मेति उपलक्षणं चेत्तदप्येपांतथा कथं त्वत्तरं अन्यत्र मनोऽभूवंनाश्रौषमित्यादि तथा चेन्द्रियव्यापारेऽपि प्रज्ञायाश्चित्प्रतिबिंबप्राहिः व्याप्यतिरे के प्रकाशव्यतिरेकः सर्वानुभवसिद्धः । अन्यथा तथा भिलापानुपपत्तेरिति भावः ४६९ उक्तार्थफलं प्रज्ञाया अविभागमद्वितीयतारूपमभिनीय दर्शयति विषया इति द्वाभ्यां । एतेनामाद्या द्वादशविषयाः करणैः संगताः संबद्धा अपि प्रज्ञाविरहिताः प्रज्ञां विना न प्रतीयंते यथा मृदं विना घटादयो विकारा इति ४७० तत इति । ततो यद्यद्वा न व्याप्यमानं तत्ततो न भिन्नं यथा घटादयो मृद इति नियमात् करणानां विषयाणां च प्रज्ञाया तत्त्वात् प्रज्ञा एकरूपैवेति सिद्धम् । न च प्राणभेदशंकापि सहोक्तमणादिना तदभेदस्योक्तत्वादित्याह प्राणतादात्म्यमागतेति । ननु केयं प्रज्ञायस्या एकरूप्यमुच्येत इत्यत आह अन्व येति । यास्वीयाऽन्वयव्यतिरेकाभ्यां करणानां विबोधिनी सामर्थ्याधानकरी प्रसिद्धेति ४७१ ननु उक्तरीत्या प्रज्ञायाः सर्वात्मत्वे वागादयोऽपि सविषयास्तस्या एवरूपाणीति तेष्व्वात्मत्वबुद्धौ को दोष इ

ज्ञानकर्मेन्द्रियाणीह शरीरं विषया तथा ॥ प्रज्ञाबलेन जानंति स्वबलेन न किंचन ४६८ यतो भवंति वक्तारो ना ज्ञासिष्मन्वयं विदम् ॥ उक्तं दृष्टं सुखं बुद्धमासीदत्र मनो ननः ४६९ विषया द्वादशैवैते करणैः संगता अपि ॥ प्रज्ञाविरहिता यस्मात्प्रतीयंते न क्वहिंचित् ४७० ततः प्रज्ञैवैकरूपा प्राणतादात्म्यमागता ॥ अन्वयव्यतिरे काभ्यां करणानां विबोधिनी ४७१ प्राणप्रज्ञास्वरूपं माततो विद्धि प्रतर्दन ॥ माते भवतु संदेहो वक्तारं वाग्विजितम् ४७२ एवं द्वादशधा योयं करणग्राम ईरितः ॥ तत्र सर्वत्र कर्तारं करणग्रामवर्जितम् ४७३ करणं द्वादशविधं व्यापारेणात्मनस्तथा ॥ सहितं वेत्ति यः प्राणस्तं मां जानीहि नापरम् ४७४

ति चेन्न तेषां प्रज्ञास्वरूपत्वेऽपि अकृत्स्नरूपत्वात् यत्कृत्स्नं प्रज्ञास्वरूपमिन्द्रियाद्यनघच्छिन्नं तत्रैव प्राणोऽस्मि प्रज्ञात्मेत्युक्तविधयाऽहं बुद्धिः कर्तव्य इत्यर्थकस्य न वाचमित्यादेर्मैतारं विद्यादित्यंतस्य वाक्य स्यार्थमाह प्राणेति । ततः प्रज्ञायाः सर्वात्मकत्वाभिधानाद्वागादयोऽप्यात्मत्वेन वेद्या इत्याकारकस्ते संदेहो मा भवतु किंतु प्राणप्रज्ञास्वरूपं पूर्णमेव मां विद्धि पूर्णरूपा भिव्यक्तिहेतुश्रोपाधिविमोक्त इत्य भिप्रायेण विशिनष्टि वक्तारमिति । वक्ता हि वाग्युपकरणविशिष्ट एवाख्यायते यथाच्छिदा करणयास्यादिविशिष्ट एव तत्क्षच्छेतेति वाचोऽवच्छेदिकाया विवर्जने तु वक्तव्यापकप्राणप्रज्ञारूप एवावशिष्यते इति प्राणप्रज्ञारूप एवाहं वेद्य इत्युक्तमिति भावः ४७२ एवं विषयेभ्यः करणान्तरेभ्यश्च विविचया विशिष्टरूपमात्मत्वेन जानीयादित्याह एवमिति । एवं रीत्या द्वादशधा यः करणग्राम उक्तस्तेन विशिष्टकर्तारं संतं करणग्रामवर्जितं कृत्वा विशिष्टजानीयादिति ४७३ एवं प्राणपदमद्वितीयार्थपरं प्रज्ञापदं च सर्वोत्तरार्थपरं दर्शितं तयोः पदयोस्त्रिविधपरिच्छेदशून्यात्मका खंडार्थपरत्वं सामानाधिकरण्यलभ्यं स्फुटी कर्तुं प्रपंचमिच्छात्वं दर्शयता वा इत्यादेर्नानेत्यंतस्य वाक्यस्यार्थं चतुर्दशभिर्निरूपयंस्तत्रैकेन श्लोकेनोपाधुपलक्ष्यस्य स्वरूपं शृंगप्राहिकाव्यायेन दर्शयति करणमिति । आत्मनः करणस्य व्यापारेण विषयगोचरेण वदनदर्शनादिरूपेण सहितं सविषयं च करणवृद्धं द्वादशविधं सर्वमपंचरूपं यो वेत्ति प्रकाशयति प्राणः प्राणोऽपलक्षितकरणत्वोपलक्षितस्तं मां जानीहीति ४७४

नतुतस्याद्वितीयताकथं प्रकाश्यात्प्रकाशकस्यभेदादितिचेन्न प्रकाश्यस्वभिन्नत्वेनदुर्नैरूपत्वादित्याह करणमिति । द्वादशविधेकरणंप्रज्ञाभात्राशब्दितंतथातस्यद्वादशविधंकरणस्यविषयीपितावान् द्वादशविधः एतद्व्यंकरणविषयरूपं अन्योन्यं परस्परमपिभिन्नं संभवति एतादृशस्यास्यद्वयस्यप्रज्ञाभेदस्तु कुतः स्यात् अधिष्ठानभूतप्रज्ञाभेदोत्पत्तिर्नैरूपः सापेक्षत्वेन मिथ्यात्वादित्यर्थः ४७५ विषयकरणयोः सापेक्षतां स्फुटयति विषयइति पंचभिः । योभूतमात्रात्मकोद्वादशविधो विषयः असौ निर्विषयो विषयपदं भावप्रधानं विषयत्वेन हीनो न सिद्ध्यति किंतु विषयत्वरूपेणैव सिद्ध्यति विषयत्वं तु निरूपकत्वेन करणसापेक्षमिति भूतमात्राविषयरूपाः प्रज्ञाभात्राधीना इत्यामंतं तथा तादृशं निर्विषयं विषयानपेक्षं करणं नास्ति करणमित्युक्ते कस्येति विषयापेक्षणादिति प्रज्ञाभात्राभूतमात्रा श्रिता इत्यर्थः ४७६ करणं विषयइति । करणं विषयइत्यनयोर्मध्ये यथेक एव करणं वा विषयो वा भवेत् अपरो द्वितीयस्तु न भवेत् तर्हि तस्य केवलस्य करणस्य विषयस्य तत्त्वं करणत्वं विषयत्वं वा विहन्येत विघातं प्राप्नुयात् निरूपकाभावेनिरूप्याभावात् अत इदं द्वयं करणविषयरूपं परस्परसापेक्षमिति ४७७ तत्र दृष्टान्तमाह पुत्रइति । पितृपुत्रयोरन्यतरस्याप्यभावेपितापुत्रइतिसंज्ञाद्वयं यथान दृश्यते तथा करणं विषयइतिसंज्ञे इत्यर्थः ४७८ विषयः करणेति । विषयः करणसापेक्षः करणं तु विषयापेक्षमित्यन्यतरस्याभावेपरं द्वितीयमपि न भवेदिति ४७९ ननु श्रुतौ भूतमात्रारूपेण विषयेषु दशसंख्यौ

करणं द्वादशविधं तावांश्च विषयोपि हि ॥ भिन्नं नान्योन्यमप्येतत्प्रज्ञयास्यकुतोभिदा ४७५ विषयोद्वादशविधोभूतमात्रात्मकोहियः ॥ करणग्राममाश्रित्यस सिद्धो नान्यथाक्वचित् ॥ एवं हि करणग्रामः प्रज्ञाभात्रात्मकोहियः १ नासौ निर्विषयः सिध्येत्करणं नास्ति तादृशम् ४७६ करणं विषयो वापि यद्येको नापरो भवेत् ॥ तस्य तत्त्वं विहन्येत नान्यापेक्षमिदं द्वयम् ४७७ पुत्रः पितेति संज्ञेयं नाभावेपितृपुत्रयोः ॥ यथा तथैव संज्ञेयं विषयः करणं त्विदम् ४७८ विषयः करणापेक्षः करणं विषयं तथा ॥ अपेक्षतेयतस्तेन नान्याभावात्परं भवेत् ४७९ शरीरमंतःकरणं विहाय करणद्वयम् ॥ सुखदुःखेतथा बुद्धिकामाद्यांश्च विहाय हि ॥ दशेति वचनं ज्ञेयं श्रुतेर्बाह्येन्द्रियार्थयोः ४८० सापेक्षाणि न सिद्ध्यन्ति नान्यापेक्षयैव हि ॥ किं नान्यनिरपेक्षं तमाश्रित्यैनामवाप्नुयुः ४८१ रज्जुसर्पधियो यद्वत्सापेक्षेनैव सिद्ध्यतः ॥ अन्योन्यरज्जुमेवैकामनपेक्षां विहाय हि ४८२

क्ता तथा करणे पुग्रंथकृता च द्वादशेति कथमुक्तमित्याशंक्य अंतर्भावाभिप्रायेण दशेत्युक्तमितिसमाधानं संभवेपि वक्ष्यमाणे न्यराह दृष्टान्तानुगुण्याय बहिर्रेन्द्रियाणि बाह्यविषयानेव च विवक्षित्वादशत्वाभिधानमितिसमाधानमाह शरीरमिति । शरीरं तन्मातःकरणमित्येतदांतरार्थबोधकत्वादांतरं करणद्वयं विहाय तथा सुखदुःखरूपं शरीरविषयं धीपदार्थं ज्ञातव्यं संहितकामसंकल्पादिरूपमंतःकरणविषयं च विहाय बाह्येन्द्रियपरं बाह्यार्थं परंच श्रुतिसंबन्धिदशेतिसंख्यावचनं बोध्यमित्यर्थः तथा सति बाह्यविषयान्ते निनिभानामरावन्मन्वेभासमाने पुबहिर्रेन्द्रियेष्ववाश्रितत्वाभिधानं बुबोधं भविष्यतीति भावः । ग्रंथकृता तु आंतरोपि विषयः करणापेक्षया बहिर्देवैव भासते इति मत्वा द्वादशेत्युक्तमित्यवधेयम् ४८० नन्वस्तु करणानां विषयानां च परस्परपेक्षत्वं तथापि परस्परपेक्षयैव स्वरूपलाभसिद्धौ सत्ताभानयोः कृते तृतीयानपेक्षणात्तेषां सत्ताभाननिर्वाहकत्वेनात्मानसिद्धयेदित्याशंक्य परस्परपेक्षाणां स्वानपेक्षतृतीयापेक्षां नियमं दर्शयति सापेक्षाणीति द्वाभ्यां । यानि यानि सापेक्षाणि वस्तुनिता नितान्योन्यापेक्षयैव न सिद्ध्यन्तीति सिद्धिस्तत्ताभानरूपानलभंते किं त्वितरानपेक्षतं स्वातिरिक्तं किंचिद्वावमपेक्षयैवैनां स्वरूपसिद्धिमवाप्नुयुः प्राप्नुयुरित्यर्थः ४८१ तत्रोदाहरणमाह रज्जुसर्पेति यथा रज्जुसर्पे इति श्रमिदं पदयोरेव बुद्धिद्वयं यथाभासते सर्वे स्वरूपकारतया सर्पोऽपि मिथ्या नैव विषयं विना तथा च रज्जुसर्पयोः प्रकारता विशेष्यज्ञात्किं नोपि विशेष्यविशेष्यतया-

विवर्त्तोपादानतायादृष्टांतमाह यथेति । राक्षसस्य स्वशरीरेकल्पितस्य ४९३ जडप्रपञ्चे अखंडचितोभेदेन भाने दृष्टांतमाह एकस्मिन्निति । इमेनानाप्रमातरूपाः ४९४ अर्थभेदोपि परादृष्टांशमुपाधि
दर्शनामेव भासते प्रत्यग्दृष्टांशमुपाधिमुपेक्षमाणानां तु न भासत इति सूचयन् दृष्टांततरमाह पटइति । यथा चित्राधारे पटे समे उन्नतत्वावनतत्वादिहीने पिरंगनिमित्तपासादादिरूपचित्रस्य दृष्टोत्पत्त्या विप
मोन्नतत्वावगाहिनीधीर्गुणा भवति पटस्वरूपमेवानुसंदधतां तु न सा एवमपि समेपि विश्वस्योपाधेर्दृष्टोत्पत्त्यामेव भेदधीरितरथा तु नेति तदुक्तं वार्तिककृद्भिः 'अपामार्गल्लेवा सौ विषमो हि भवभ्रमः ।
प्रत्यग्दृष्टांशविमोक्षाय निबंधाय बहिर्दृष्टांशम्' इति ४९५ नाभिस्थानीयस्यात्मनः प्राणादिविशेषणानि श्रुतौ दत्तानि तेषामर्थमाह चतुर्विधानामित्यादिना । यतः सर्वेषां जीवननिमित्तमहमस्मीति ते
न निमित्तेन प्राणेति शब्दस्य तज्जन्यबुद्धेश्च समाश्रयो वेपयो हं भवामि प्राणयति जीवयतीति व्युत्पत्तेः न तु वायुविशेषेरुद्धस्य प्राणशब्दस्य तत्प्रवृत्तिनिमित्तं जातिविशेषस्तदाश्रयत्वेन यतो ह्यमप्राणो
वायुविशेषात्मकजडप्राणाद्भिन्नश्चिद्रूप इत्यर्थः ४९६ ननु चिद्रूपस्य कथं जीवनहेतुत्वमपीति शंका तौ तिरियवाक्येन निरस्यति न प्राणेनेति । प्रज्ञयाऽविलुप्तचिन्ताश्रुतिगताऽपरपदोक्तया उपाश्रितौ सन्नि
धिमात्रेण प्रवर्तितौ ४९७ प्रज्ञाविशेषणार्थमाह ज्ञानेति । प्रकृष्टज्ञानं हि प्रज्ञा प्रकर्षश्च सर्वभासकत्वरूपः स च मय्यात्मरूपेण साक्षिरूपेण सर्वभासके वर्त्तते तेन निमित्तेन प्रज्ञेत्युक्तोऽस्मीत्यर्थः ४९८ सर्वो

यथैकस्माच्छिरोरेवसृष्टिस्थितिलयाःसदा ॥ शशसस्यभवंत्येवंमत्तोविश्वस्यसर्वदा ४९३ एकस्मिन्नेवभसिसर्वभेदविवर्जिते ॥ यथाभेदाःप्रतीयन्तेमयिभेदास्तथाहमे ४९४ पटेसमेयथाचित्रदृष्टौविषमधीर्भवेत् ॥ एवंमयिसमेप्राणेश्वदृष्टौविभेदधीः ४९५ चतुर्विधानांभूतानांजीवनंमत्तएवाहि ॥ तेनाऽप्राणोप्यहंप्राणशब्दबुद्धिसमाश्रयः ४९६ नप्राणेननापानेनमर्त्योजीवतिकश्चन ॥ प्रज्ञयैवतुजीवंद्वियस्यामेताबुपाश्रितौ ४९७ ज्ञानकर्मेन्द्रियगणंसांतःकरणदेहकम् ॥ प्रजानाम्यात्मरूपःसंप्रज्ञातेनाहमीरितः ४९८ मज्ज्ञप्तौसकलंविश्वंभातिनान्येनहेतुना ॥ तेनप्रज्ञेतिनामाहमुदितोवेदवादिभिः ४९९ देशकालस्वरूपाख्यभेदत्रयविवर्जनात् ॥ स्वप्रकाशस्वभावाच्चप्रज्ञाहंवाप्रतर्दनं ५०० अथवाज्ञानतोभिन्नाअध्यासानांसमाश्रयाः ॥ रज्ज्वादयस्तथानाहंतेनप्रज्ञेतिकीर्तितः ५०१ स्वसजातिविजातीयवर्जितात्मस्वरूपया ॥ प्रज्ञयानित्ययुक्तत्वात्प्राणःप्राज्ञोहमीरितः ५०२

पञ्जीव्यत्वलक्षणप्रकर्षप्रशब्दार्थमभिप्रेत्यार्थान्तरमाह मज्झसाविति । मज्झसौ सत्यामेव सर्वविश्वभातिनस्वीयप्रकाशेन ' तस्य भासा सर्वमिदं विभाति ' इति श्रुतिः तेन वा प्रज्ञाना माहमिति ४९९ अप
रिच्छन्नत्वलक्षणं स्वप्रकाशत्वलक्षणं वा प्रकर्षप्रशब्दार्थमभिप्रेत्यार्थान्तरमाह देशेति । देशकालस्वरूपैराख्यानिरूपणं यस्य तादृशस्य भेदत्रयस्याविवर्जनात् स्वप्रकाशत्वाद्वा प्रज्ञा स्मिति ५०० लोकेऽधिष्ठा
नत्वं पराश्रयाणां शुक्तिकारज्जुप्रभृतीनामेव प्रसिद्धं न तु प्रत्यग्वस्तुनः मम तु ज्ञानरूपस्य प्रत्यग्वस्तुनोपि सर्वाधिष्ठानत्वमिति लौकिकाधिष्ठानेभ्यो जडेभ्यो वैलक्षण्यरूपं प्रकर्षप्रशब्दार्थमभिप्रेत्यार्थान्त
रदर्शयति अथवेति । लोके रज्ज्वादि रूपाध्यासानां समाश्रया अधिष्ठानानीति यावत् तेषां प्रत्यग्रूपा ज्ञानाद्विज्ञाः पराश्रयः अहन्तु तथा ज्ञानाद्विज्ञानास्मिन्तु ज्ञानरूप एव सर्वाधिष्ठानमस्मि तेन विशेषे
ण वा प्रज्ञेत्युक्त इत्यर्थः । रजतादीनामपिशक्तयश्चिच्छन्नैतन्मये वाधिष्ठानमिति तु लोकानजानंतीति भावः ५०१ प्राज्ञेति प्राज्ञान्तरमभिप्रेत्याह स्वसजातीति । सजातीयादेहीनस्यात्मनः स्वरूपभू
तया प्रज्ञापानित्ययुक्तत्वादप्येताः प्राज्ञद्वयैरितः प्रज्ञाश्रयाभ्यो जडमित्यर्थो यस्य रूपस्य नित्यस्यैवैषिधिसम्भवादिति ५०२

योयंप्राज्ञो मया तुभ्यं कथिता ह्यसकृत्पुमान् ॥ प्राणः प्राज्ञः स आत्मा ते स्थावरस्य चरस्य च ५०३ अस्मद्वीशब्दगम्यो यमस्मद्वीशब्दवर्जितः ॥ एक एव जगत्स्मिन्न
 भोवद्वेदवर्जितः ५०४ नभसो नभ इत्येव नामानाधिकरणेष्वपि ॥ एकं नाम यथा तद्वदात्मेत्येकं ममात्मनः ५०५ स्वप्रे यथा हि बहवः सुखदुःखादिभागिनः ॥ आत्मा
 नस्तद्वदेवेमेन भिन्नावस्तुतः कचिच्च ५०६ एक एव यथा स्वप्रे नाना देहात्मतां व्रजेत् ॥ प्रतर्दनतथैको हंत्वमन्योपि च जंतवः ५०७ अनुकूलस्वभावो हं सर्वप्रियतम
 त्वतः ॥ आत्मार्थं सर्वेष्वयं जंतुरिच्छति सर्वदा ॥ सुखादिकं तदर्थं न स्वात्मानं कर्हि चित्कचिच्च ५०८ नंदः सुखं समाख्यातं मदुक्तोक्ति समाप्तिरुक्त ॥ आनंदात्मा
 ततो हं हि निःसीम सुखरूपभृत् ५०९ प्रजापतेः शतं ये स्युरानंदाः शतवत्सरम् ॥ आनंदवारिधेस्तेऽपि मम स्युर्हिकणोपमाः ५१० सुखानिये प्रयच्छंति शब्दस्पर्शर
 सादयः ॥ तेऽपि मामेव मत्प्राप्तिप्रकटीकृतमीश्वरम् ५११

तसुखे कामनाऽदर्शनादिति तदर्थं सुखाद्यर्थं तु कर्हि चिदप्यात्मानं न विच्छति अतः सुखादीनामप्यात्मा र्थत्वेन काम्यमानत्वात् सर्वशेषितात्मनः सिद्धेति भावः ५०८ आसमंतात् स्थितो यो नंदः सुखं मानु
 पानंदत्वादितारतम्यपर्यवसानभूमि स आनंद इत्यभिप्रेत्याह नंद इति । मयेश्वरेणानिःश्रुतवदुक्तो वेदस्तस्य याजकयोमानुषानंदादिप्रतिपादिकास्तासां समाप्तिरुक्त यत्र ताः समाप्ता इत्यर्थः एतादृशो
 हमानंदात्मेति ५०९ मानुषपितृगंधर्वकर्मदेवाऽऽजानजदेव प्रजापतिरिहण्यगर्भनंदाः शतगुणोत्तराजस्तास्तत्र प्रजापत्या नंदाः शतगुणीकृता हिरण्यगर्भनंदरूपा अपि मे लेशः किमु तां पश्यत्याह प्रजा
 पतेरिति ५१० तत्र हेतुतया पश्येवानंदयातीति वाक्यार्थं सूचयति सुखानामिति । ये शब्दस्पर्शरसादयो विषयाः सुखानि प्रयच्छंतीति सुखप्रद वेन व्यविहर्षते तेऽपि मामेव ईश्वरं भूमानं प्रयच्छंतीति व्यव
 हार्यामैव सुखरूपत्वादिति भावः । ननु कथं भवतीनां सुखात्मत्वं तेषु भवलक्षणा नुपलब्धे रित्याशंक्या विशिनष्टि मत्प्राप्तीति । मम यावेदां तवाक्यात्प्राप्तिस्तया प्रकटीकृतं स्फुटं नाना मित्यर्थः ।
 तथा च येषां मम स्वरूपे परिचयस्ते सर्वसुखेषु पवित्रिहारेण मम सत्यज्ञानादिलक्षणानि पश्यंत्येव मूढानां त्वज्ञानमेवोत्तरमिति भावः । एष परमात्मैव ह्येतो लोकानां नंदयति स्वरूपेणानंदयतः करो
 तितस्मादानंदरूपो यथा गुडः स्वसंस्पृष्टान् मयुरां कुर्वन्मधुर इति भूमिः शोक्तव्यमर्थः ५११

एतमर्थं दृष्टान्तेन स्पष्टयति यथेति । अनुष्णाशीतोपि वायुर्यथा समुद्रसंसर्गौ सन्तृणां श्रोतानोऽशीतदः स्मृतः । वस्तुतः समुद्रस्यैव कणरूपेण शीतकरत्वात् । एवमस्ति भातिमिषमिष्युक्तेरूपस्य ममता दात्म्यलक्षणस्पर्शवन्तो विषयाः सुखदा इति मृद्वैरेव स्मृताः सुखांशस्य मद्रूपत्वादिति भावः ५१२ ननु तवैव सुखरूपत्वे सर्वदा कुतो न सुखभानं विषयाः सुखप्रदा इति लोकप्रमेचकिं बीजमिति शंकादप्यनिरस्यति सुखे केति पञ्चभिः । एतस्य सुखैकरूपत्वादिनोक्तस्य मद्रूपस्याज्ञानं यदा भवेत्तदेत्युत्तरं नान्वयः ५१३ तदेति । तदात्मोऽज्ञानकाले आवृतं अज्ञानगततमसाच्छादितमात्मरूपं येषां तितथा एते न सर्वदा सुखरूपत्वेनाभाने हेतुरुक्तः तादृशजंतवोरजसा विषयार्थिनः संतो मद्बहुः खं प्राप्नुवन्ति तदात्मतत्त्वं वेत्ति अधुना मद्रूपदेशात्साक्षात्करोषि यद्वा तदज्ञानजं दुःखं त्वं वेत्ति स्मरसीत्यर्थः ५१४ विषयेति । पुण्यकर्मविपाकेन काम्यमानस्य विषयस्य प्राप्तौ हेतोस्तेषां जनानां एतदिच्छारूपेण परिणतं रजो मयं दुःखं विनश्यति तदा तेषां विषया बुद्धिर्विनष्टदुःखांशं तजस्कासतीक्ष्णमात्रं सत्त्वगुणोदयान्निश्चला भवतीति ५१५ यावदिनि । यावत्परा अन्येच्छान जायते तावद्बुद्धिः सुखैकरूपेव भाति । कीदृशी बुद्धिः मयानंदरूपेण सर्वोत्तमस्वरूपिणा व्याप्ता सूर्येण दर्पणवदनुप्रविष्टा अतएव व्याप्यार्थिनः स्पृहा । कीदृशी इच्छा दुःखकरी दुःखवर्द्धनशीलेति ५१६ सुखव्याप्तत्वेन सुखरूपलाभे दृष्टान्तमाह अयः पिंड इति । अयो लोहं । सुखं भवेत् सुखरूपा भवेदित्यर्थः । एतेन तां बुद्धेरवस्थां मेव सुख

यथा समुद्रजो वायुः शीतदोत्र नृणां स्मृतः ॥ एवं तस्पर्शनस्तेपि विषयाः सुखदाः स्मृताः ५१२ सुखैकरूपः सर्वेषां बुद्धिसाक्षी महेश्वरः ॥ प्रज्ञा प्राणो ह मेतस्य यदाऽज्ञानं नृणां भवेत् ५१३ तदा वृतात्मरूपास्ते जंतवो विषयार्थिनः ॥ आप्तुं वेति मद्बहुः खं तत्त्वं वेत्ति प्रतर्दनं ५१४ विषयप्राप्तितस्तेषां दुःखमेतद्दिन इत्यति ॥ विनष्टदुःखाधिषणाक्षणं भवति निश्चला ५१५ यावन्न जायते जंतोरेच्छा दुःखकरी परा ॥ तावद्बुद्धिर्मयानंदरूपेणात्मस्वरूपिणा ॥ व्याप्ता सुखैकरूपेव भाति बाह्यार्थिनः स्पृहा ५१६ अयः पिण्डो यथा वह्निर्व्याप्तो भाति हितादृशः ॥ प्रतर्दनं तथा बुद्धिर्मया व्याप्ता सुखं भवेत् ५१७ समुद्रांतःस्थितो राजन्सच्छिद्रः सर्षपो यथा ॥ स्वप्रमाणेन गृह्णाति नीरं नैवाधिकं क्वचित् ५१८ एवं विषयजा बुद्धिर्मय्यनंतं सुखोदधौ ॥ पतिता मां हि गृह्णाति स्वसमानं सुखप्रदम् ५१९ सुखं क्षुतादिजेप्येवमंगजाड्यादिमोचने ॥ तत्रापीच्छानुमातव्या तद्रोधे स्ति स्फुटा हि सा ५२०

मिति मत्वा तस्या अवस्थाया विषयप्राप्त्यन्वयव्यतिरेकौ च दृष्ट्वा विषयाः सुखप्रदा इत्यज्ञानेनैव हि यंत इति दाशितम् ५१७ नन्वेतादृशबुद्धयवस्थाया एवलौकिकसुखत्वे लौकिकसुखानामविशेषापत्तिरित्याशंक्य यथानैर्मल्यतारतम्या दर्पणस्य प्रतिबिंबग्रहणे विशेषस्तथा बुद्धेः सत्त्वगुणात्मिकायाः सत्त्वेनैर्मल्यानुसारेणात्मनः सुखरूपस्य प्रतिबिंबग्रहणे इति सदृष्टान्तमाह समुद्रांतरिति द्वाभ्यां । यथा सर्षपकृष्णच्छिद्रेण विलेन सहितः समुद्रेऽपि स्थितः स्वविलपरिमितमेव जलं गृह्णाति ५१८ एवमिति । एवं मय्यनंतं सुखोदधौ पतितापि विषयजा बुद्धिः स्वसमानं स्वरूपेण सत्त्वगुणेन तारतम्यावस्थितेन समानमेव मां गृह्णाति स्वस्मिन् प्रतिबिंबितं करोतीति यावत् कीदृशं मां सुखप्रदमिति ५१९ सर्वेषां लौकिकसुखानामिच्छोपशमाभिर्व्यंग्यत्वमिच्छोपशमस्य च पुनरिच्छोदयात्क्षणभंगुरत्वेनानित्यत्वं च समानमित्याह सुखदिति । क्षुतं छिक्कातत्प्रभृतिजन्यतया प्रसिद्धे सुखेऽपि एवं क्षणभंगुरेच्छोपशमाभिर्व्यंग्यत्वादिकं समानमित्यर्थः । ननु छिक्कासुखस्थले इच्छानप्रसिद्धा इत्यत आह अंगेत्यादि । तत्र छिक्काजन्यसुखस्थलेऽपि अंगजाड्यादिमोचनविषयिकाप्रमपीनसादिजन्यमंगजाड्यनिवर्ततामित्याकारिकेच्छासुखरूपकार्याल्लेनेवानुमातव्या । न केवलमनुमानमेव तत्रेच्छायाः किंतु साक्षिणस्य क्षितिस्तत्त्वमपीत्याह तदोदे इति । तस्यादिच्छाया रेषिसादृशा स्फुटा अनुग्रहमानेवास्तीत्यर्थः ५२०

कलितमाह एवमिति । एवमिच्छोपशमद्वाराभिन्यक्तिरीत्यासत्तत्त्वस्वरूपमेवेत्याह आनंदात्मेति ५२१ अजरामृतविशेषणेऽप्याचष्टे एवंभूतस्येति । एवंभूतस्यपरिपूर्णानंदरूपं जानतोदे-
होऽवच्छेदकतयानास्ति अध्यासशृलाविद्यायाऽभावादिति भावः । तदभावेदेहाभावेतन्निष्ठजराभरणे कुतः स्यातामिति ५२२ नसाधुना कर्मणा भूयानि त्पादि व्याकरोति न च ते इति त्रिभिः ।
'विज्ञानं यज्जतनुते कर्माणि तनुतोपि च' इति श्रुतेर्धर्माधर्मयोस्तत्कारणयनस्य चाश्रयभूता बुद्धिरेव तावत्तवनास्ति । कटिश्च स्यतव तस्या बुद्धेः साक्षिरूपस्य । न हिलोकेपि साक्ष्यं साक्षिणं स्पृशतीति त-
दभावात्तस्या बुद्धेरभावादकर्तुं स्तवपुण्यपातकं कथं स्यातामिति ५२३ तयोरिति । तयोः पुण्यपापयोरभावे सति इहामुत्रवालोके फलोपभाक्फलभोक्ता केन हेतुना भवेदिति न केनापीति फलोपभोगि-
न एव च ऐश्वर्यस्य कर्मफलस्याधिक्यन्यूनताभ्यां वृद्धिहासौ भूयस्त्वकनीयस्त्वरूपौ स्यातां तवतु अकर्तृत्वादभोक्तुरेतौ वृद्धिहासौ कथं स्यातामिति ५२४ । ५२५ एवं ज्ञात तत्त्वं प्रतर्दनं स्वाराज्यपदे-
स्थापयित्वा तस्मिन्तर्पाभिणो धर्मान् व्यपदिशन् एष ह्येव साधुकारयतित्पादिवाक्यं व्याकरोति सर्वेति । यस्त्वं सर्वसाक्षी सर्वोत्तरो मद्रूपो ममेश्वरस्य रूपमद्वयत्वं तदेव रूपं यस्य एतादृशो वर्णितो सितत्वं
कर्मपराधीनो नासि कितु बुद्ध्यादीन् पुण्यपातकं च कास्यसि कुर्वतः सन्निधिमात्रेण भरेयसीति ५२६ तत्र व्यवस्थामाह पुण्यमिति । एषत्वमीश्वरोऽयं स्वर्गं नेतुमिच्छसि तं पुण्यं साधु कर्मकारयसि यंतुन

एवं सर्वशरीरेषु सुखदोहं न चापरः ॥ आनंदात्मा त्वमेवैष प्रतर्दनं न संशयः ५२१ एवंभूतस्य नैवास्ति तव देहः कथंचन ॥ तदभावात्कथं तस्य धर्मो स्यातां जरा मृती ॥
५२२ न च ते बुद्धिरप्यस्ति तस्याः साक्षिस्वरूपिणः ॥ तदभावात्कथं स्यातामकर्तुः पुण्यपातके ५२३ तयोरभावे केन त्वमिहामुत्र फलोपभाक् ॥ आधिक्यन्यूनता-
भ्यां स्तप्यैश्वर्यस्य हि सर्वदा ५२४ फलोपभोगिनो नित्यं वृद्धिहासौ प्रतर्दनं ॥ अभोक्तुस्तव केनैतौ स्यातां राजन्नकारणौ ५२५ सर्वसाक्षी मया यस्त्वं मद्रूप इह कीर्तितः ॥
सत्वं कर्मपराधीनो नासि कापि कथंचन ॥ कारयस्येव बुद्ध्यादीन् कितु त्वं पुण्यपातके ५२६ पुण्यं तं कारयस्येऽयं स्वर्गं नेतुमिच्छसि ॥ पातकं चाधिकं तं यं न रकं नेतु-
मिच्छसि ५२७ पुण्यपापे च तद्वद्विकारयस्य पि देहिनम् ॥ तं यं मानुषलोकं त्वं नेतुमिच्छसि सर्वदेहम् ॥ अतः कर्मपराधीनः कथं भवसि मद्रूपः ५२८ य एष त्वं मया
प्रोक्तः साक्षी सर्वनियामकः ॥ एष एव जगत्पाप्मा त्वद्दीनवत्सलः ५२९ अधिष्ठाय तथा सर्वस्वकीयत्वेन देवराट् ॥ स्वामी च विविधैर्भोगैः पासि सर्वानहर्निशम् ॥
५३० एष सर्वान् हि शूरादीन् मर्यादा सेतुभेदकान् ॥ राजेव स्वबलेनैव नियच्छसि महेश्वरः ५३१

रकं नेतुमिच्छसि तमधिकं पापं कारयसीति ५२७ आधिक्यमर्थमाह पुण्यपापे चेति । तं देहिनं पुण्यपापेऽभेकारयसि यं मानुषलोकं नेतुमिच्छसीति न च वैषम्यं नेतुं पुण्यप्रसंगः 'पुण्यः पुण्येन भवति'
इति श्रुतेः पूर्वकर्मापेक्षया प्रवर्तनादित्याह सर्वदेहिति । सर्वज्ञत्वात् पूर्वकर्मणामपि द्रष्टव्यं । फलितमाह अत इति । मद्रूपमद्रूपः ५२८ लोकपालेति विशेषणस्यार्थमाह य एष इति । जग-
त्सर्वलोकां पासि पालयसि मातृवदिति ५२९ लोकाधिपतिविशेषणस्यार्थमाह अधिष्ठायेति । सर्वजगत्स्वकीयत्वेनाधिष्ठायाभिमान्येति यावत् सर्वान्विविधैर्भोगैरहर्निशं पासि तर्पयसीति क इव
स्वामीव । यथा लोके गृहस्वामी वं धूम्रविधैर्भोगैस्तर्पयति तद्वदित्यर्थः । यतस्त्वं देवराट् देवानामभ्यादीनां शमादिमतां वाराट् राजेति ५३० लोकेशविशेषणस्यार्थमाह एष सर्वानिति । मर्या-
दायाः पुण्यवतः स्वर्गं चर्च्छंति पापिनो न रकमित्यादि रूपायाः स्वकृताया सेतवः मृदुर्वादिमयः सेतुर्था जलानां विधारकस्तद्वद्ये विधारकावेदब्राह्मणादपस्ते पापं भेदका विरोधिनः शूरा आदिपदेन मायावि-
नश्रतां स्वबलेनैव राजवन्निपच्छसि तदमप्रापयसि ५३१

अध्याप्यतिमवाक्यार्थमाह समइति । महाभूतमाकाशम् ५३२ एतन्निरूपणेवरपूर्तिर्दर्शयति एतदिति । कथाशेषपूरयति एवमित्यादिना ५३३ प्रतर्दनोपीति ५३४ पारब्धेति । पारब्धस्य निर्वाणसमाप्तिर्कुर्वन्तदर्थमिति यावत् । श्रियमुपभुज्य अस्य वर्तमानस्य देहस्य पतिसति शक्रं इंद्रस्य परमार्थिकं स्वरूपं ब्रह्मभावं विदेहमोक्षमिति यावत् । अवाप प्राप्तवानिति ५३५ एतज्ज्ञानस्य दौर्लभ्यमाह एवमिति । कीदृशमेतज्ज्ञानं महद्भिः प्रतर्दननिभैरधिकारिभिर्महतीवरात्महृद्यैर्द्रादिभ्यो गुरुभ्यः प्राप्तं किं ज्ञानं यदिदं तव शिष्यस्य पुरतो मया गुरुणा कथितमिति ५३६ शिष्यस्योत्तराध्यायजिज्ञासमुत्थाप्रयत्नुक्तात्मज्ञानस्य व्यतिरेकमहाहानिप्रसोजकतामाह अस्थेति । अस्यात्मतत्त्वस्याज्ञानाद्ये गुरुवस्ते शिष्यतां प्राप्नुवन्ति एतज्ज्ञानवन्तः शिष्यास्तु गुरुतां यांतीति । एतज्ज्ञानै शिष्याणां गुरुत्वसंभवं दर्शयति । गुरुत्वमिति । गुरुज्ञानसमाश्रयादेव हि मुख्यं गुरुत्वमित्यर्थः ५३७ ननु ज्ञानस्यैव गुरुत्वं कथमित्याशंक्यतदुपपादयति ज्ञानस्येति द्वाभ्याम् । यज्ज्ञानस्य गौरवं महत्त्वं तदस्यैवास्माज्ज्ञानादपरस्मदुत्तमैव द्विद्यते । अतएव च्छांदोग्यश्रुत्या ज्ञानस्य समादक्षिणान्तास्तीत्युक्तमित्याह गुर्वयमिति । इयं वसुधा गुर्वप्रसिद्धा ज्ञानमपि गुरुतदर्थं वसु

समः सर्वेषु भूतेषु स्थावरेषु चरेषु च ॥ महाभूतेषु मोदेव आत्मा ते कथितो मया ॥ एवं मा भ्रात्मरूपेण विजानीहि प्रतर्दन ५३२ एताद्विततमं मन्ये मनुष्याय नचा
परम् ॥ एवं हिततमं प्राह ह्यात्मज्ञानं शतक्रतुः ॥ प्रतर्दनाय सर्वज्ञः सत्यपाशवशं गतः ५३३ प्रतर्दनोपितं मत्वा शक्रतुल्यपराक्रमः ॥ अनुज्ञातो यशक्रेण जगाम स्व
पुरं प्रति ५३४ प्रारब्धकर्मनिर्वाणं कुर्वन् नानाविधां श्रियम् ॥ उपभुज्यस्य देहस्य पातेश्च क्रमवापसः ५३५ एवं हिततमं ज्ञानं महद्भिर्महतो वरात् ॥ महद्भयः प्राप्त
मेतत्तद्यदि देकथितं तव ५३६ अस्याज्ञानाद्विगुरुवः शिष्यतां प्राप्नुवन्ति हि ॥ गुरुत्वं हियतो लोके गुरुज्ञानसमाश्रयात् ५३७ ज्ञानस्य गौरवेनास्मादपरस्य हिविद्य
ते ॥ गुर्वीयं वसुधा तस्मादक्षिणास्य भवेन्नवा ५३८ गुरुशब्दो हिलोके स्यादधिकार्थस्य वाचकः ॥ सर्वस्मादधिको ह्यात्मा तदीयं च ततौ गुरुः ५३९ इति श्रीम
त्परमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादशिष्येण श्रीशंकरानंदभगवता विरचित उपनिषद्भूत आत्मपुराणे कौषीतकीसाराथप्रकाशे इंद्रप्रतर्दनाख्यानं नाम
द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

धाज्ञानस्यदक्षिणाभवेदितिसंभावनामात्रं वस्तुतोनैवसमाभवेदिति तथाचश्रुतिः “यद्यप्यस्मैदमाम्निःपरिगृहीतांमयच्छेदेदेवततोभूयः” इति । अस्मैज्ञानदाय इमांश्चमुधाम् एतत्ज्ञानम् ततः सांख्यवमुधायाः भूयोधिकमिति श्रुतिपदार्थः ॥ २३८ ॥ उपप्रतिमभिनयतिगुरुशब्दइति । गुरुशब्दोहिअधिकस्यमहतोवाचकः । तथाचविश्वप्रकाशः गुरुर्महतिचान्यवदिति । महत्त्वंतुपरमात्मन्येवपर्यवसितमतः सएवगुरुस्तदीयंचयत्तदपिततस्तत्संबन्धादेवगुरुमहदिति परमात्मसंबंधस्तुयथाऽसाधारणतत्त्वस्वरूपनिष्प्रकारकतयायमाहमानेनज्ञानेनसहव्यतेतथानान्येनकेनचित् अन्यप्रविशिरूपेणैवसंबन्धाद्यद्यपिसंप्रदायविदांमतेऽज्ञानमपिशुद्धविप्रमकृतंभाषितत्पृथुज्येष्ठभ्रातृनिषादवदप्रशस्तंततोवेदितजन्यतज्ज्ञानमेवेतरापेक्षयागुरुतेनतद्वैतोपीतिभावः ॥ २३९ ॥ सोसोपंचमुखाविर्भूः प्रज्ञायासमुपाश्रितः ॥ विश्वचक्रस्यनाभिश्चसंदेवः प्रीतिमश्रुताम् ॥ इति श्रीहत्तकुलतिलककृष्णचंद्रात्मजदिलारामसूस्तिनूजरामकृष्णस्यश्रीत्रिभैरवाश्रमपूज्यपादाकृत्यहोतृस्यकृतो जा

॥ इत्यात्मपुराणे द्वितीयोऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे तृतीयाध्यायप्रारंभः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ जीवाः सर्वेऽपि येषामप्यनुज्ञावानंदसमीपगाः ॥ भवेति परमात्मानं वेदवैद्यैस्मरामितम् ॥ ३ ॥ पूर्वोऽप्याये प्राणोपाधिक आत्मोक्तः स चोपविधि विवेकासमर्थेन दुर्ज्ञेयोऽतस्तस्यात्मनः प्राणाद्विचित्रबोधनपरं कौपीतकिं ब्राह्मणचतुर्थीध्यायं व्याचिख्यासुरस्याज्ञानाद्विगुरुवद्व्युपन्यासेनोत्थापितां शिष्यजिज्ञासां प्रश्नमुखेनाभिनयति एवमिति सप्तमिः ॥ संशयेनाविष्टं व्यासं हृदयं स्यसतथा ॥ इदं वक्ष्यमाणम् १ श्रुतपूर्वमनुवदति भगवन्निति द्वाभ्यां ॥ ऐतरेयमैतरेयोपनिषत्प्रकारं यज्ञानं सेति हासं समीरितमिति संबन्धः २ इद्रेति ॥ तदेव ज्ञानमिदं प्रतर्दनाख्यावेन दृढीकृतं संप्ररोति कीदृशः भवद्वाक्यरूपाद्वायोरुत्थितः ॥ प्रसिद्धं ह्येतद्व्यायुवेगादुड्डीयमानो भ्रमरः कमलं चालयतीति ४ संशयहेतुं वाक्यं स्मरयति भवतेति ॥ गुरुकोप्यस्याज्ञानाच्छिष्याभवंतीति भवतोक्तं एतच्च मम दुर्घटं दुःखेन घटयितुमुपपादयितुं शक्यं प्रतिभाति अतः संशयो भवतीति भावः ५ ननु ममुक्तोक्तं कथं तव सच्छिष्यस्य संशय इत्याशंक्य भवद्वाक्यस्य ऐदं पर्यानिश्चयादित्याह त्वयेति ॥ किमेवाज्ञानस्य स्तुतिरेव कृता अथवा एतदधरोत्तरं भावप्रधानो निदेशः अधस्त्याधोभावाद्दस्योत्तरत्वमुन्नतपदलामरूपं कंचित्पूर्ववृत्तं सिद्धमासीत्तदेवोक्तं मया त्वेतदहमिति ॥ तथाच ममातींद्रियायै मानस्य भवद्वा

श्रीः ॥ एवं हितमं ज्ञानं श्रुत्वा शिष्योति विस्मितः ॥ संशयाविष्टहृदयः प्रपच्छेदं गुरुं प्रति १ भगवन्भवताज्ञानमैतरेयं समीरितम् ॥ सेति हासं हि संसारशृङ्खलातिक्रमकारणम् २ इदं प्रतर्दनाख्याने तदेव सुदृढीकृतम् ॥ नातो हितमं यस्मादुक्तरीत्यास्ति किंचन ॥ मह्यं कथितमेतेन कृतकृत्योऽस्मि संप्रति ३ किंतु मम हृदयां भोजं संशयभ्रमरो मुहुः ॥ चालयत्युत्थितौ यस्माद्भवतो वाक्यमारुतात् ४ भवता गुरुवः शिष्या अस्याज्ञानाद्भवति ॥ इत्थं समीरितमेतद्विदुर्घटं प्रतिभाति मे ५ त्वया हितं त्वं ज्ञानं स्तुतिरेषा कृता अथवा ॥ वृत्तमेतत्कंचित्पूर्वमदृष्टमधरोत्तरम् ६ पादत्रैहिकं शीर्ष्णिमौलिधारिणिवर्तते ॥ शिष्याः केन गुरुत्वं हि गुरवेवाश्रुवन्त्यमी ७ अतोऽस्ति यदिवेदेषु प्रवृत्तमधरोत्तरम् ॥ तत्त्वं कथय नान्यो मां भवतो बोधयेत्पुमान् ८ एवमुक्तो गुरुः शिष्यं प्रत्युवाचातिहृष्टधीः ॥ नैषा स्तुतिर्भयोक्ता ते किंतु वृत्तमिदं पुरा ॥ कौपीतकिरुवाचेदं तद्द्वेषदिवाकरः ९ कौपीतकिस्तपस्तप्त्वा प्राप्तवान्मंत्रदर्शनम् ॥ लोकानुग्रहकामो यं द्विजातीन् प्रत्युवाचह १० सवितापितृथाचायं याज्ञवल्क्येन तोषितः ॥ मधुकांड उवाचेदं लोकानुग्रहकारकः ११

कस्यस्य किमिदं स्तुतिमात्रपरं तस्याख्यानपरं वेति तात्पर्यं संशयादनिश्चायकत्वे मम संशय उपपन्न इति भावः ६ एवं भवद्वाक्यानि श्रायकत्वे यन्मयोक्तं दुर्घटं प्रतिभाति मे इति तदुपपन्नमिति सूचयन्ननुपपासं सदृष्टांतमाह पादत्रमिति ॥ पादत्रायते इति पादत्रमुपानत् ॥ शीर्ष्णिशिरसि ॥ शीर्ष्णिः किरिटी ॥ शीर्ष्णिः किरिटी वस्त्रमिह ॥ इति विश्वः ॥ गुरुविषयकं गुरुत्वं शिष्याः केनाश्रुवन्ति न कोऽपि हेतुस्तत्र संभाव्यत इत्यर्थः ७ भवच्छिष्यस्य ममायं संशयो भवतैव वेदोक्तत्वाभिधानेन परिहार्य इत्याह अत इति ॥ प्रवृत्तं वर्णितमिति यावत् वेदार्थनिर्णयप्रसंगाद्देवैर्विद्युक्तम् ८ गुरुवाक्यमवतारयति एवमिति ॥ तदभिनयति नैवेति ॥ वृत्तं भूतम् ॥ वेदोक्तत्वं स्फुटयति कौपीतकिरिति ॥ स्तुत्यामाशाखापवर्तकः ॥ तथा एष दिवाकरश्च वाजसनेयोपदेशाद्दमुक्तवानिति ९ एतत्स्पष्टयति कौपीतकिस्तप इति ॥ कौपीतकिर्नाम श्रमिर्मात्रदर्शनं मंत्रस्य दर्शनसामर्थ्यरूपमृषित्वं प्राप्तः सन्ननुग्रहेण द्विजातीन् प्रतिस्वनामां किं शाखाप्रोक्तवान् तस्यामिदमुक्तमिति शेषः १० सवितेति ॥ सविता सूर्यः भक्त्या याज्ञवल्क्येन तोषितः संस्तस्मै शुक्लानियजुंष्युपदिशंस्तत्र मधुकांडे इदमुक्तवानिति ॥ बृहदारण्यके हि कांडचतुष्टयात्प्रकं तत्र प्रथमाध्यायद्वयं प्रवर्गकांडः तृतीयचतुर्थीध्यायो मधुकांडस्ततः परं याज्ञवल्क्यकांडः खिलकांडश्चेति तत्र मधुकांडघटके चतुर्थीध्यायेवालाक्यजातशत्रुसंवादे इदमुक्तमित्यर्थः ११

इदंपदार्थमाह वर्णिनइति । सकलवर्णिनःसर्ववर्णाइतियावत् । ब्राह्मणाएवगुरवइतिप्रसिद्धंतथाप्यात्मज्ञानार्थंब्राह्मणोराज्ञःशिष्योभूदितिविश्रुतकौपीतकिवृहदारण्यकचतुर्थाध्याययोःप्रसिद्धमित्यर्थः १२ अत्रचेति शांतेनउपशमवता १३ अथहगार्ग्यइत्यादिव्याकरोति गर्गाणामित्यादिना १४ तस्येति । तस्यबलाकस्यपुत्रोबालाकिःतादृशःवेदवेदांगइत्यनूचानपदार्थः । धर्मसंस्थितिस्तुतस्यमदवशान्नाभूदितिहेतुगर्भैर्विशेषणैर्दर्शयति लालितइत्यादिना । लालितपदेनधनमदःसूचितः एवमेवमाकारासदर्पाधीर्यस्यसतथा १५ सदृशामिति । सबालाकिः इमा नवक्ष्यमाणान् । उशीनरानिति । हिमस्पहिमालयस्यसेतोःसेतुबंधस्यचमध्यमानपरांश्वदेशान्वचारेत्यनुपंगः १६ स्फीतेति । स्फीताप्रख्याताकीर्तिर्यस्यसतथेतिश्रुतिगतसंस्पष्टपदार्थः । सर्वज्ञात्मव्यतिरिक्तसर्वावित् यतःप्राणमेवात्मानंमन्यमानः । वाग्मीप्रशस्तवाक् १७ निवसन्निति । तेषुउशीनरादिषु जिगायजितवान् १८ काशीति । दत्तःसदर्पः गार्ग्योबाला

वर्णिनःसकलाःशिष्यागुरवोब्राह्मणाःस्मृताः ॥ ज्ञानार्थंब्राह्मणःशिष्योराज्ञोभूदितिविश्रुतम् १२ अत्रचोदाहरंतीममितिहासंपुरातनम् ॥ ब्राह्मणस्यहिसंवादंराज्ञाशांतेनतंगृणु १३ गर्गाणांगोत्रजःकश्चिद्वलाकइतिविश्रुतः ॥ ब्राह्मणोवेदवेदांगपारगोधर्मसंस्थितः १४ तस्यपुत्रोभवत्कश्चित्तादृशोलालितोयुवा ॥ अहंविद्याधिकोनान्योमत्तएवंसदर्पधीः १५ सदृशांजिजयंकुर्वंश्चचारविषयानिमान् ॥ उशीनरांस्तथामत्स्यान्कुहन्पंचालकानपि ॥ काशीन्विदेहानपरान्हिमसेत्वोश्चमध्यगान् १६ स्फीतकीर्तिःसमेधावीस्वात्मबोधविवर्जितः ॥ सर्वज्ञःप्राणमात्मानंमन्यमानश्चवागम्यपि १७ निवसंस्तेषुदेशेषुजिगायात्मबलेनसः ॥ त्रैवर्णिकाननेकांश्चग्रामेषुनगरेषुच १८ काशीनामांकितेदेशेकदाचिद्गार्ग्यआगमत् ॥ दत्तोविद्याधिकोविप्रोजेतुंत्रैवर्णिकान्परान् १९ त्रैवर्णिकाजितास्तत्रतेनतेराजवर्जिताः राजानंजेतुकामःसतमप्येषजगामह २० काशीश्वरोतिधर्मात्मायोग्यणीर्ब्रह्मवादिनाम् ॥ विनीतःसत्यसंधश्चसतांशुशूषणेरतः २१ बलाधिक्यान्नतस्यास्तिजातः शत्रुःपुमान्शुवि ॥ तेनसंज्ञामसौप्राप्तोऽजातशत्रुरितीश्वरः २२ शत्रौमित्रेतथोपेक्ष्येस्वदेहेचकृमावपि ॥ नयस्यविषमाबुद्धिःस्वप्नेप्यस्तिमहीभृतः २३ तमेकदासभासंस्थंजेतुकामोद्विजोत्तमः ॥ काश्यमागत्यसहसावचनंत्विदमुक्तवान् २४ अजातशत्रवेतुभ्यमज्ञायात्रनिमज्जते ॥ वदामिब्रह्मयत्तत्त्वंसावधानमनाःशृणु २५ इत्थंगार्ग्यवचःश्रुत्वाराराजानिर्मत्सरःस्वयम् ॥ उत्पन्नहर्षःसहसावचनंत्विदमुक्तवान् २६ गार्ग्ययद्ववताप्रोक्तंवचनंनिष्प्रसंगकम् ॥ तेनमेकर्णविवरेकृतेवृष्ट्येवशीतले २७ निर्वृतिहृदयमेवप्राप्तंपुत्रगिरायथा ॥ नष्टपुत्रस्यवृद्धस्यमूर्खोर्धनिनोशुवि २८

किः परानुत्कृष्टान् १९ त्रैवर्णिकाइति । तंराजानंजगामोपगतः २० राजानंविशिनाष्टि काशीश्वरइति । अग्रणीर्मुख्यः सत्यसंधास्थितिर्यस्यसतथा ' संयास्थितौप्रतिज्ञायाम् ' इति विश्वः २१ तन्नामव्युत्पत्तिमाह बलेति । तेनशत्रोरजातत्वेनासौकाशिराजःअजातशत्रुरितिसंज्ञांप्राप्तः २२ आंतरशब्दभावादपितादृशानामोचितमित्याह शत्राविति । व्यापिकायाविषमबुद्धेरभावात्तद्व्याप्यानांरागद्वेषादीनामभावोन्वापसिद्धइतिभावः २३ तमिति । तंराजानं जेतुकामः तुंकाममनसोरपीतिमलोपः सहसाअविचार्य २४ अजातेति । अत्रसंसारे २५ इत्थमिति । मत्सरेणपरोत्कर्षासहनरूपेणहीनः इदंवक्ष्यमाणम् २६ गार्ग्येति । तेनभवद्वाक्येनाभूतवृत्तिसमेनममकर्णविवरेहेअपिशीतलेगतसंतापेकृतेइति २७ निर्वृतिमिति । त्वद्वाक्येनमेहदपनिर्वृतिमित्युक्ताः निश्चयनीयम् तद्वदंतः सयानपुत्रस्यदेवांतरगमनादिनाऽऽशीनगतपुत्रकस्यपुत्रयोःसन्निहितमरणस्यचनिनोऽप्युद्धस्येतकालागतपुत्रगिरादयर्षनिर्वृतिमित्युक्ताः २८

निर्वाचीतम् तत्र दृष्टं तः यथानुसृत्य देवतां तस्मात्प्रतिष्ठापयित्वा देवदेवतं प्रकृत्य यत्तुः सन्निहितं मरणस्य च निमित्तं प्रकृत्य तत्कालात् तत्र प्रसिद्धात् तदर्थं निर्वाचितं मेति २८

ब्रह्मतत्त्वप्रकाशनप्रतिज्ञारूपं भवदानयदौर्लभ्याम्मातिहर्षवहेति वरितुं तस्य दौर्लभ्यमाह आयांतीति द्वाभ्यां । धीरे वचनवत्परिपालयायेषां तैतथा आगत्य च चित्राणि विस्मयजनकानि स्वकर्माणि दर्शयति कुतः वेदपाठात्तथार्थतः ल्यबलोपेपंचमी वेदस्य पाठविधाय अर्थप्रकाश्यचेत्यर्थः २९ यदतीति । तथा स्पष्टाः प्रसिद्धा विविधा विद्याश्च ददति ब्रह्मात्मविद्यायास्तु प्रशंसने जातेषु पृष्टा अपि चतानं वदति न च तेषां ब्रह्मवित्त्वेनाप्रसिद्धिः । अनौचित्यमसहायत्वं वाऽनभिधाने कारणमासीदिति बोधयितुं विप्रान् विशिनष्टि प्रसिद्धा इत्यादिविशेषणत्रयेण ३० त्वपातूकविशेषणव्यतिरेकेपितथोक्तत्वाद्दहंतुष्टोस्मीत्याह बाल इति । इदं ब्रह्मेत्यादिवाक्यं तेन तव विशिष्टकर्मणा तुष्टोस्मीति ३१ तिष्ठत्वर्थ एतादृशवाक्यमात्रस्यैयं दक्षिणामयासज्जीकृतेत्याह भवानिति । निष्कृत्यो दक्षिणा अयं वक्ष्यमाणः ३२ निष्कृत्यस्वरूपं देयत्वेन दर्शयति घटीभ्रीनामिति । घटवद्वृथापीनयासां तास्तथा तासां नारीप्रजानां वत्सीप्रसवानां सौम्यवर्चसां अनुव्रतेजसां सुशीलानामिति यावत् सद्यः प्रसवानंतरमेव द्वितीयं प्रजननं भ्रूमाप्तानां प्रतिलपं प्रसूयमानानामिति यावत् एतादृशं गवांसहस्रं शुभलक्षणं कर्तुं भ्यं ब्रह्मवच्मीति भाषिणे दशमीति ३३ इत्युक्तेति । हृष्टचेतनः प्रसन्नमनः अभिप्रायेणेति । असौ नरेश्वरोऽमुनाऽऽशयेन गोसहस्रं दत्तवान् ३४ राज्ञोभिप्रायमभिनयति अजातेश्वर इति श्रुतिः । मामजातशत्रुं सर्वगुणमज्ञात्वेव इमे जनाजनकं प्रति प्रयांति यदि मां जानीयुस्तर्हि न गच्छे

यद्यदिति । बालाविष्यदवदत्त राजा तत्तन्निराकरोत् किं कुर्वन् एतन्मयाज्ञातित्वाज्ञोपदेष्टव्यमिति सूचनायमासात्प्रसेवादकुर्वितिवदन्सन्तथाहस्तौवारणमुद्रयाचालयन्सन्निति ४० आदित्ये
 ति । आदित्यचंद्रविद्युतःप्रसिद्धाः । स्तनयितुर्नर्मण्डलशब्दः । नभआकाशम् । मरुद्वायुः । अग्निः । आपः । इमेऽष्टौ अधिदेवतदैवतेविराट्शरीरेष्वकृतयास्थिताः ब्रह्मपुरुषाः अपरब्रह्मणो वि
 भूतिरूपाणां पुरुषाणां शरीरभूताः तथा चैतेषु अष्टसु अष्टौ उपास्यानि ब्रह्मस्वरूपाणि उक्तानिोत्यर्थः ४१ अध्यात्ममिति । अध्यात्मं आत्मनि व्यष्टि शरीरे स्थिताः एतेऽष्टौ पूर्ववद्ब्रह्मपुरुषा उक्ताः । एते के
 आदर्शः दर्पणाद्युज्ज्वलं प्रतिबिम्बग्राहकं वस्तु १ । दिग्विश्रोत्रं श्रुतौ प्रतिश्रुतपदेनोक्तं २ । गच्छंतं वेगेन चलेत् पुरुषमनुसृत्य पश्चाद्योऽयं ध्वनिरूपः शब्दः ३ । पुरुषाकृतिपुरुषसमानाकारं छायास्वरूपं च ४
 स्थूलं शरीरं शरीरपदेनैवोक्तं ५ । तथा सूक्ष्मं शरीरं प्राज्ञ इतीरितं सुषुप्तं तर्गतं स्वप्रदर्शनसाधनत्वेन न स्वप्नमाचरतीति वाक्ये प्राज्ञपदमयोगार्हत्वेन विवक्षितं ६ । दक्षिणे त्रस्थः सूक्ष्मशरीराकारः ७ । वामने
 त्रस्थश्च ८ । एवमष्टावष्टौ अधिदेवमध्यात्मं च ब्रह्मपुरुषा उक्ता इत्येतावद्ब्रह्म विवक्षितं कर्मस्तुतेषां पुरुषाणां विशेषणरूपा गुणास्तेषां गुणानां चिंतनजन्यफलानि च श्रुतेरेव बोध्यानीति ४२ । ४३ गार्ग्येणेति ।
 गार्ग्येण णोऽडश पुरुषा अस्य राजा उपास्यत योक्ता अहमेतान् पुरुषानादित्यादि स्थितानुपासेत्त्वमप्युपास्वेत्येवमुपदिष्टाः । राजा तु तान् पुरुषानुपास्यत्वेन निराकरोत् नैते ममोपास्यत्वेनोपदेष्टव्या यतो मया
 ज्ञाता उपासिताश्चात्र तवोपदेशः सिद्धसाधनमित्युत्तररूपं निराकरणं कृतवान् । कीदृशां पुरुषान् बालाकेः पुरुषविशेषणज्ञानात्तत्फलज्ञानाद्योभिमानस्तन्निराकरणायातिष्ठादिगुणत्वेनोक्तानुक्तान्

यद्यदिति बालाकी राजा तत्तन्निराकरोत् ॥ वदन्मामेति हस्तौ च चालयन्सन् प्रोक्तमः ४० आदित्यचंद्रौ विद्युच्चस्तनयितुर्नभो मरुत् ॥ अग्निराप इमे ब्रह्मपुरुषा अ
 धिदेवतम् ४१ अध्यात्मं च तथा दर्शो दिग्विश्रोत्रमेव च ॥ गच्छंतं मनुशब्दश्च छायात्मा पुरुषाकृतिः ४२ स्थूलं शरीरं तद्ब्रह्म सूक्ष्मं प्राज्ञ इतीरितम् ॥ दक्षस
 व्याक्षिप्तं स्थौ च ह्यष्टावष्टौ दीरिताः ४३ गार्ग्येण राज्ञोऽस्योपास्य राजा तान् कर्मते खिलान् ॥ अतिष्ठादिगुणत्वेन युक्तानुक्तान् निराकरोत् ४४ आदित्यादि स्थिताने
 वं पुरुषानपि षोडश ॥ ब्रह्मदृष्ट्या स्वयंप्रोक्तान् प्राज्ञावीक्ष्य निराकृतान् ४५ अतः परमजानानो ब्रह्मात्मानं स निर्गुणम् ॥ अपप्रतिज्ञो बालाकिः परिम्लानमुखां बु
 जः ॥ चोरवत्तत्सभामध्ये तूष्णीमासीदवाङ्मुखः ४६ कुलविद्याधनमदैर्मत्तं ब्राह्मणबालकम् ॥ नानात्रैवर्णिकजनतिरस्कारगतश्रियम् ४७ अजातशत्रुस्तं वी
 क्ष्य शरन्मेघाभगर्जनम् ॥ मदं सांत्वयितुं राजा तस्य पापकरं तथा ॥ इदं वचनमाहोच्चैः सभायां निर्घृणो यथा ४८

वारं वारं प्राज्ञावर्णितान् । तत्रातीत्येथेयं स सर्वमतिक्रम्यतिष्ठतीत्यतिष्ठा इदमादित्यपुरुषस्य विशेषणम् । आदिपदेन बृहत्पांडुरवासा इत्यादि विशेषणानां जलप्रधानचंद्रमयसुषुप्तातादात्म्येन लब्धा
 नामात्मैव विशेषणानां तथा तस्यात्मैव तेषादीनां चंद्रादिविशेषणानां च ग्रहः ४४ तस्य उहेत्यादि इति होवाच बालाकिरित्यंतं वाक्यं व्याकरोति आदित्यादि स्थितान्तिष्ठतिभिः । आदित्यादि गतान् षोडश
 पुरुषान् ब्रह्मदृष्ट्या ब्रह्मबुद्धोपास्यत्वेन स्वयं बालाकिनोक्तान् राज्ञा निराकृतान् वीक्ष्य बालाकिस्तत्परराज्ञः सभामध्ये चोरवत्तूष्णीमवाङ्मुखश्चासीत् । कीदृशो बालाकिः अतः परं ब्रह्मात्मानं कारणो
 पाधिकं वस्तुतो निर्गुणमजानानः अविद्वान्सन् । पुनः कीदृशः अपप्रतिज्ञोऽपगताहानिगताप्रतिज्ञायस्य स तथा अतएव परिम्लानमुखां बुज इति द्वयोरर्थः ४५ । ४६ कुलेति । कुलमभिजनः वि
 द्याचधनं च एतेर्मदं रूपेण परिणतेर्मत्तं स मदं तदुक्तं विद्यामदोधनमदस्तथैवाभिजनो मदः । एतेमदमादां धानांत एव हिसतां दमाः इति । मदकृतेन नानात्रैवर्णिकजनतिरस्कारेणेव गतान् प्राप्तीः
 सुखरा ॥ कीदृशो राजा निर्घृणो यथा अतः सद्योपि च निर्घृणवद्वासमान इति द्वयोरर्थः ४७ । ४८

राजवाक्यमाभिनयति रेवालाकेतित्रिभिः । किंपदंश्रुतिगतनुपदार्थं वितर्कमाह रेवालाकेविप्रकृतवएतावदेवज्ञानंकिंवाधिकमप्यस्ति कीदृशस्यतव त्रैवर्णिकानांआक्षेपतिरस्कारंस्त्रीशील्यस्यए तादृशस्य पुनःकीदृशस्य दुष्टधियः ४९ विप्राइति । त्वदधिकज्ञानाअपिविप्राअत्रसभायांसंतिपरंतुत्वद्वृत्त्वमिवत्वदन्यएकौपिमदंविमोहितोनास्तीत्यन्वयः ५० ततइति । स्पष्टम् ५१ एतावदेवे ति । हेराजेंद्रएतावदेवब्रह्मस्वरूपंयहंगुरुभिरुदितमुपदिष्टमासीत् तेनाधिकानुपदेशेनएतस्मान्निरूपितात्कार्यब्रह्मणोऽधिकंनजानेइति ५२ बृहदारण्यकचतुर्थाध्यायस्यप्रथमब्राह्मणेनेतावताविदितंभवती त्युक्तंतदर्थमाह एवमिति । एतद्वक्ष्यमाणंउदैरयत्उक्तवान् ५३ मृषावैइत्यादिवाक्यार्थंप्रपंचयति पुत्रैरितित्रयोदशभिः । पुत्रादिभिरपिस्ववच स्ववचनैरक्षणीयं यदिपुत्रादयोपित्यज्यमानाःस्ववच नरक्षणेसाधनंस्पुस्तदापिस्ववचनैरक्षणीयंसत्यंकरत्न्यमितिवावत् । यतोऽनृतात्परपातकंनस्ति तदुक्तंमनुना 'अन्यथासंतमात्मानंयोऽन्यथासत्सुभाषते । सपापकृत्तमोलोकेस्तेनआत्मापहारकः । वाच्यार्थानियताःसर्वेवाङ्मूलावाग्निःसृता । तांतुयस्तेनयेद्वाचंसर्वस्तेयकृन्नरः' इति । स्तेनयेद्वाग्निचिरितार्थोब्रूयादित्यर्थः ५४ मृषेति । कर्मणाचांडालःअपचादिस्तुजात्येतिविशेषः ।

रेवालाकेशिशोविप्रज्ञानमेतावदेवकिम् ॥ तत्रैवार्णिकाक्षेपकारिणोदुष्टचेतसः ४९ विप्रास्त्वदधिकज्ञानाअत्रसंतिसहस्रशः ॥ सभायांममनैकोपित्वद्वदन्योविमो हितः ५० ततोयद्यस्तितेकिंचिज्ज्ञानमभ्यधिकंपुनः ॥ तद्वदेत्येवमुक्तःसवालाकिरिदमुक्तवान् ५१ एतावदेवराजेंद्रमह्यंब्रह्मोदितंपुरा ॥ तेनाहंनाधिकंजानेएत स्माद्ब्रह्मणःकचित् ५२ एवमुक्तेतदाराजावाक्यमेतदुदैरयत् ॥ ब्रह्मनेतावतागार्ग्यविदितंकेनचिद्भवेत् ५३ पुत्रैर्दारैर्धनैर्वापिनानाविद्याविभूतिभिः ॥ रक्षणीयं हिंवचनंनानृतात्पातकंपरम् ५४ मृषावादीजगत्यस्मिन्कर्मचांडालईरितः ॥ विशेषतोहिगुर्वादिसन्निधौस्ववशोहियः ५५ अकारणंहियोवाक्यंमृषाब्रूयान्नरा धमः ॥ तस्यजिह्वांनिकृन्तंतिसंदंशैर्यमकिंकराः ५६ अपिप्रसिद्धालोकेस्मिन्नधमाःपुरुषाहिये ॥ अधमःप्रथमस्तेपुयोऽनृतंवाक्तिमानवः ५७ अश्यादीनांशुरू णांचराज्ञांवासन्निधौहियः ॥ अनृतंवाक्तितपापंहन्यादेवाविचारयन् ५८ ब्राह्मणत्वान्नतेपापदैहिकोत्रवधःकृतः ॥ धर्मज्ञेनमयाराज्ञासभायांचविशेषतः ५९ मि थ्याप्रतिज्ञस्त्वंजातोब्रह्मवच्मीतियत्त्वया ॥ प्रतिज्ञातंनतत्सिद्धंजनोपद्रवकारिणः ६० साधूनांसमचित्तानांब्राह्मणानांविशेषतः ॥ कर्मणामनसावाचापीडांयः कुरुतेऽधमः ॥ सूर्यादयःसदातस्यघ्नंतिसर्वांन्मनोरथान् ६१

यस्तुस्ववशःस्वतंत्रःसन्गुरूणामादिपदग्राह्यराजादीनांचसन्निधौमृषावादीसविशेषतश्चांडालइति ५५ अकारणमिति । अकारणं 'वर्णिनांहिवयोयत्रतत्रसाक्ष्यनृतंवदेत्'इत्यादिशास्त्रचोदितंकारणंवि नायोमिथ्यावदतितस्यजिह्वांयमकिंकराःसंदंशैर्निकृन्तंतिच्छिदति । संदंशोदुर्ग्रहस्यग्रहणसाधनंस्वर्णकाराद्युपकरणेषुप्रसिद्धः ५६ अपीति । लोकेयेऽधमाःप्रसिद्धास्तेपुगण्यमानेपुप्रथमगण्योऽधमः सयोमिथ्यावदतीति ५७ अश्यादीनामिति । अग्निप्रभृतीनांदेवानांगुरूणांवाराराज्ञांवासन्निधौऽनृतंवाक्तितंराजाहत्यादेवेति ५८ ब्राह्मणत्वादिति । हेपापतवदैहिकोवधःशारीरोदंडोमयानकृतस्तवब्रा ह्मणत्वात् । कीदृशेनमया धर्मज्ञेनसदाधर्मनिष्ठेनसभायांचविशेषतस्तत्रधर्मसावधानेनेति । तथाचमनुः 'अक्षतोब्राह्मणोव्रजेदिति' । नारदोपि 'वधाहतेब्राह्मणस्यनवधंब्राह्मणोर्हति' इति ५९ ननुकेनागसांयिदंडप्रसक्तिरित्याशंक्यत्वत्कृतोजनोपद्रवएव येनादृष्टद्वारातवप्रतिज्ञाहतेत्याह मिथ्याप्रतिज्ञस्त्वंजातः यतोब्रह्मोपदिशामीतित्वयाप्रतिज्ञातंनतवप्रतिज्ञातंनसिद्धंजनोपद्रवकारि त्वादिति ६० जनोपद्रववशात्स्वकीयकरणदेवताएवतस्येष्टंघ्नंतित्याह कर्मणेति । सूर्यादयश्चभुरादिदेवताः ६१

न्याय्याचपरापकारिणोऽनिष्टप्रसक्तिरित्याह भूतानामिति । योहिंस्वशिरःपरशिरोबुद्ध्याताडयतिसंपीडितएवंभवति एवमात्मनोऽनतिरिक्तानि भूतानि परबुद्ध्यापीडयन्कथंनदुःखितो भवेदिति भावः ६२ भवानपितादृश इत्याह विद्यादीति । विद्यादिमदजन्यमोहेनकरणेन भवता कर्त्रा बहवः साधवस्तस्मिन्कृतास्तत्तस्मात्तादृशतिरस्काराद्देतोर्जन्यफलत्वात्तस्मात्तादृशतिरस्काराद्देतोर्जन्यफलत्वात्तस्मात्तादृशतिरस्काराद्देतोर्जन्यफलत्वात्तस्मात्तादृशतिरस्काराद्देतोर्जन्यफलत्वात् ६३ अथेति । अतएतादृशफलदृशेनादयप्रभृतिब्रह्मतेहं ब्रवाणीत्याकारं मृषावादं कृथाः कृथाः यथामृषावादं मां प्रत्युक्तवानसीति ६४ गुरुरिति । आत्मवतां पुरुषार्थादनपेतानां वश्यं द्विषाणां मितियावत् । ईदृशानां सर्वदेहिनां गुरुरेवशास्ता अनुशासकः । अविप्रः क्षत्रियादिस्तु न शासकः । अविप्रस्य विद्योपदेशेऽनधिकाराद्विद्यातिरिक्तस्य चात्मवद्भिरनपेक्षितत्वादिति । ब्राह्मणानां तु क्षत्रियाद्यशास्त्रत्वे ब्राह्मणत्वजातिविशेषहेतुरित्यर्थः । तव तु उन्मार्गवर्ति त्वेनात्मवत्त्वाभावात् न्यायाशासनं कृतमिति भावः ६५ त्वदंडोऽप्येवं विचार्य मया कृत इत्याह दंडा इति । दुरात्मान उक्तात्मवद्विपरीताधर्माच्चलिता इति यावत् । तेराज्ञादंडा इत्यर्थकमेवंशास्त्रं यथा ' नादंड्योनामराज्ञोऽस्ति धर्माद्विचलितः स्वकात् ' इत्यादि । ब्राह्मणानेव दंडा इत्यर्थकमपरं यथा ' अक्षतो ब्राह्मणो ब्रजेदिति ' । तत्शास्त्रद्वयं समाश्रित्योत्सर्गापवाद न्यायेन व्यवस्थाप्यते तव भर्त्सनमेव कृतमिति तथाहि धिग्दंडस्त्वथवाग्दंडो धनदंडः शरीरदंडश्चेति चतुर्विधदंडेषु चतुर्थस्य द्वितीयशास्त्रेण बाधान्तीत्यस्यानौचित्यात्प्रथमयोरनुष्ठानमिति ६६ उत्तमेभ्य इति । सर्वेभ्यो राज्ञाहितमुपदेष्टव्यमित्यर्थकं शास्त्रमालंब्य तुर्भ्यहितमुपदिशामीत्यर्थः । तथाच मनुः ' प्रजानां पालनं दानम् ' इत्यादि क्षत्रधर्मानुपदिशति तत्र पालनं हितोपदेशः । उपदेशातिक्रमे दंडः ।

भूतानां कुरुते योत्र सुखं वा दुःखमेव वा ॥ आत्मनः कुरुते सर्वमिह लोके परत्र च ६२ विद्यादिमदमोहेन भवता त्रतिरस्कृतः ॥ बहवः साधवस्तत्त्वाफलमद्य समागतम् ६३ अद्यप्रभृतिमातस्त्वं मृषावादं कृथाः क्वचित् ॥ ब्रह्मतेहं ब्रवाणीति यथामा मुक्तवानिह ६४ गुरुरात्मवतां शास्ता बालके सर्वदेहिनाम् ॥ विशेषतो ब्राह्मणानामविप्रः शासको न हि ६५ दंड्याराज्ञा दुरात्मानो ब्राह्मणानैव चेति हि ॥ शास्त्रद्वयं समाश्रित्य भर्त्सनं ते कृतं मया ६६ उत्तमेभ्योऽधमेभ्यो वाराज्ञा वाच्यं हितं सदा ॥ एतच्छास्त्रं समाश्रित्य हितं ते वाच्यं तत्तच्छृणु ६७ षोडशानां त्वदुक्तानां पुरुषाणां महात्मनाम् ॥ कर्ता विश्वस्य चाप्यस्य ज्ञातव्यो भवता सदा ६८ गुरूपदेशतस्तस्मादुत्तमं च श्रुत्वा गतदर्पो महामनाः ॥ अभिप्रायेणामुनैर्न गुरुत्वेन जगाम सः ७१ गुरुर्गरीयसोऽर्थस्य दर्शको धर्मतः स्मृतः ॥ यः कश्चिदखिले लोके घातकोऽपि लघीयसः ७२

वृत्तिपरिकल्पनं प्रतिपक्षिभ्यस्त्वाणं चेति नानाविधमतो हितोपदेशो मया क्रियते इति भावः ६७ यो वै बालाक एतेषामिति बाक्यार्थमाह षोडशानामिति । त्वदुक्तानां षोडशपुरुषाणां यः कर्ता जनकः । तिष्ठंतज्ज्ञानासंपादने नरकं जन्ममरणप्रबंधं रूपम् ६९ ब्रह्मेति । स एव मनुको जगत्कर्त्तव्यवद्वितीयपरस्य ब्रह्मशब्दस्य तज्जन्यवियश्रगम्यो गोचर इत्यर्थः । तत्र हेतुत्वेन ब्रह्मलक्षणं स्मारयति सृष्टीति । तस्य भविनजगामन्निश्चितवान् ७१ बालाक्यभिप्रायमावेक्ष्यति गुरुरिद्विधा विज्ञातिस्त्र्योकेः । लोके यः कश्चिदप्येतादृशः स धर्मतो न्यायतो गुरुः स्मृतः ' धर्मोऽप्यसि ' इति विश्वः । एतादृशः कीदृशः गरीयसः स्वज्ञानगुरुत्वाभावात्कृत्वा दिति गुरुभूतस्यात्मवत्त्वाददर्शकः प्रकाशकः । तत्रालघीयसः स्वाश्रयस्य लघुत्वाभावात्कृत्वेनाति लघोर्मदादेर्वातको निवर्तकश्चेति । तथाच स्वतः सृष्टमगुरुं कुर्वन्स्वरसविपरीतं

ननु ब्रह्मवादिनेदानं कथं कामाभावे हेतुरित्याशंक्य यथा धूमव्यापकवह्निविरुद्धजले हृदादौ धूमाभावानुमिति हेतुस्तथा कामव्यापकापात्रदानविरुद्धत्वात्पात्रदानं कामाभावे हेतुर्व्यापकविरुद्धस्य व्याप्याभावहेतुताया न्याय्यत्वादित्याशयेनाह कामिन इति द्वाभ्याम् । कामिनो हि कामिनीभ्यः कामिनीपृष्ठगामिभ्यः कामिनीकिंकरेभ्यो वानटेभ्यो वा कामिन्यनुकारिभ्यो मुद्रिकाणां सहस्राणि शतानि च दद्युरिति अपात्रत्वसूचनाय षष्ठीप्रयोगः ८५ ब्रह्मेति । ते कामिनः ब्रह्मवादिभ्यः पंचवराटकानपि न दद्युः कीदृशेभ्यो ब्रह्मवादिभ्यः तस्मै कामिने वदद्भ्यः उपदिशद्भ्योपि वा शब्दोप्यर्थः परेभ्योऽनुपदिशद्भ्यस्तु पुनः कथं दद्युः अनुपदिशद्भ्यो दानवार्त्तापि दुर्लभेत्यर्थः ८६ फलितमाह तत इति । ततः पात्रे दानप्रवृत्तेरेव ज्ञायत इति शेषः । किं ज्ञायत इत्यत आह कामेत्यादि । एषमहीपतिः कामकृतदोषं जानाति यश्च पुमान्मदनस्य कामस्य दोषज्ञः स एव निश्चितं निष्कामो भवतीति कामकृतदोषश्च 'सृगयाऽक्षादिवास्वप्नः परिवादः स्त्रियो मदः । तौर्यत्रिकं वृथा दद्याच्च कामजो दशक्रो गणः' इति मनूक्तः । काम एष क्रोध एष हति भगवद्गीताद्युक्तः संसारसंततिलक्षणो वा बोध्यः ८७ क्रोधविहीनतां स्फुटयति कृतेति द्वाभ्याम् । क्रोधनो हि पुरुषः कृतोऽपकारो यस्य एतादृशः सन्स्वस्मिन् शरीरे परस्मिन्वा क्रोधफलं दर्शयति अस्मिन् वृत्तौ तु कृतापकारेऽपि संति क्रोधः क्रोधफलं कापि न दृश्यत इति । एतदेवाभिनयति आगत्येति । यस्मान्मयाऽज्ञेनात्र सभायामागत्यास्यद्युमणे रिवसूर्यसदृशस्य

कामिनः कामिनीनां वा कामिनीपृष्ठगामिनाम् ॥ नानां चापि दद्युस्ते सहस्राणि शतानि च ८५ ब्रह्मवादरतेभ्यस्तेनापि पंचवराटकान् ॥ दद्युस्तस्मै वदद्भ्यो वा परेभ्यस्तु कथं पुनः ८६ ततः कामकृतदोषं जानात्येषमहीपतिः ॥ दोषज्ञो मदनस्य स्यान्निष्कामो निश्चितं पुमान् ८७ कृतापकारे नृपतौ क्रोधः कापि न दृश्यते ॥ आगत्यात्र कृतं यस्मात्सभायि हेलनं मया ॥ अज्ञेन ब्रह्मविदुषो राज्ञोऽस्य द्युमणे रिव ८८ अवज्ञातोऽप्ययं मयं हितमिच्छति भूपतिः ॥ क्रोधस्ततोऽस्य नैवास्ति लोकद्वयभयंकरः ८९ कामक्रोधौ च सर्वस्य हृदि जंतोः प्रतिष्ठितौ ॥ हित्वा ब्रह्मविदं वित्थं गुरुशास्त्राच्छ्रुतं मया ९० अप्रत्यक्षा अपि सुरास्तपोभिर्बहुभिर्नृणाम् ॥ जन्मन्यस्मिन् भवंत्येते दृश्या जन्मांतरेथ वा ९१ ब्रह्मनिष्ठेषु कश्चित्स्यादेकः सोऽपि हिराजसः ॥ वदेन्महान्वा ब्रूयान्मोहयेद्वा वरांतरात् ९२ सुरेभ्यस्त्वपरे सर्वे जंतवो ब्राह्मणादयः ॥ मतो न्यूनात्मविज्ञानास्तस्मादेनं वज्रमयहम् ९३ इति संचित्य बालाकिर्गतपापो महामनाः ॥ श्रोत्रियो ब्रह्मविद्यार्थं समित्पाणिस्तमभ्ययात् ९४

ब्रह्मविदुषो ब्रह्मविदो राज्ञो हेलनमवज्ञाकृता इति ८८ अवज्ञात इति । एवमवज्ञातोऽप्ययं भूपतिर्मयं हितमिच्छति ततः कृतापकारस्यापि हितप्रवृत्तेरस्य क्रोधो नैवास्तीति ८९ कामक्रोधाभावादेवास्य ब्रह्मवित्त्वं निश्चितमित्याह कामक्रोधाविति । ब्रह्मविदं हित्वा यजैयित्वा सर्वस्य जंतोर्हृदिकामक्रोधौ प्रतिष्ठितौ इत्थं मया गुरुशास्त्राच्छ्रुतम् गुरुशास्त्रं च तयोः समाहारो गुरुशास्त्रं तस्मात् गुरुसंदिग्ध इत्याह अप्रत्यक्षा इति द्वाभ्याम् । यतः सुरा अतस्तपसामप्रत्यक्षाः संति तदज्ञानाय बहुभिस्तपोभिः कृतैरप्यस्मिन् जन्मनि दृश्याः प्रत्यक्षा भवेयुर्जन्मांतरे वेति संशयः ९१ ब्रह्मेति । प्रत्यक्षो न्यूनविज्ञानकृत्यान्त्रोपगंतव्या इत्याह सुरेभ्य इति । तस्मादितरज्ञानलाभं संशयात् एनं अजानतशत्रुम् ९२ एवं श्रुतिगतस्योदेति पदस्यार्थे वितर्कमभिनीय परिशिष्टे व्याख्ये इति संचित्येति । ग

हस्ते इति । हस्ते समिधं गृहीत्वेति समित्पाणिपदार्थः गर्भाष्टमः गर्भकालादष्टमवर्षावच्छिन्नः अष्टवर्ष इति यावत् । एतादृशैव णिकः पुमान् बालो गुरुमेत्युपश्लिष्यो हंशाधीतिवदति एवं राजानमागत्य बालाकिं वा कियं जिज्ञासयोपगच्छामितं शार्धात्याकारं श्रुतावुपायानीत्युक्तमब्रवीदिति ९५ दर्शयन्निति । किं कुर्वन् बालाकिरेवमब्रवीत् इति दर्शयन् । इति किम् अस्मिन् लोके यो ब्रह्मविद्याधिकः स एव गुरुः । अपरस्तु विद्यांतरेषु बृहस्पतिसमोपि शिष्य एवेति ९६ तं होवाचेत्यादेशं पयिष्यामीत्यंतस्य वाक्यस्यार्थं प्रपंचयति इत्थमित्येकं विंशतिश्लोकेः । इत्थं विनीतं त्यक्तगर्वं गार्ग्यं निरीक्ष्य विनयान्वितः प्रणतो सौ राजा प्राजलिर्बद्धांजलिः सन्नासनत उत्थायेदं वक्ष्यमाणं वचनं प्राहेति ९७ गुरुवदति । अत्र सर्गे विधात्रा ब्रह्मणा ब्राह्मणा जात्यैव गुरवो निर्मिताः अपरे क्षत्रियाद्यार्वाणिनः स्वभावेन शिष्या निर्मिता इति । तथाच मनुः 'उत्तमांगो ब्रह्मज्ज्यैष्ठ्याद्ब्रह्मणश्चैव धारणात् । सर्वस्यैवास्वसर्गस्य धर्मतो ब्राह्मणः प्रभुः' इति ९८ तर्हीति । तर्हि तथासतित्वं ब्राह्मणो भूत्वा क्षत्रिये मयि आत्मनः शिष्यतारूपं प्रति लोमं विपरीतं कर्म किं वा छसि कुतस्तव विपरीतकर्मणोच्छेत्त्यर्थः ९९ तत्र हेतुन्यतर्क्यति अपीति । मद्वचनादपि जातकोपः सन्निदं प्रतिलोमं कृतवानसि हितोपदेष्टुर्वचनात्कोपो नोचित इत्यपि नासूच्यते । भीतः भयाद्वा बाल्यादा । कीदृशाद्बाल्यादज्ञानभावात् अज्ञानं भावः स्वभावो यस्य तत्तथा तस्मात् १०० तत्र कोपश्चेदत्र हेतुस्तर्हि क्षमयानिवर्तनीय इति क्षमायो

हस्ते गृहीत्वा समिधो यथा गर्भाष्टमः पुमान् ॥ त्रैवर्णिको वदत्येत्युपश्लिष्यो हंशाधिमा मिति ॥ एवं राजानमागत्य बालाकिं वाक्यमब्रवीत् ९५ दर्शयन्निति लोके स्मिन् ब्रह्मविद्याधिको गुरुः ॥ यः कश्चिदपरः शिष्यः स्वयं साक्षाद्बृहस्पतिः ९६ इत्थं गार्ग्यं निरीक्ष्य सौ विनीतं विनयान्वितः ॥ उत्थायासनतः प्राह प्राजलिर्बद्धं वचनं त्विदम् ९७ गुरो ब्राह्मणा जात्या विधात्रा त्रैवर्णिमिताः ॥ स्वभावेनापरे शिष्याः क्षत्रियाद्याश्च षण्णिनः ९८ तर्हि किं ब्राह्मणो भूत्वा कर्मदं प्रतिलोमकम् ॥ आत्मनः शिष्यतामत्र क्षत्रिये मयि वांछसि ९९ अपि मद्वचनाद्ब्रह्मज्जातकोप इदं वत ॥ कृतवृत्तानसि भीतो वा बाल्यादज्ञानभावात् १०० क्षमस्व त्वं मया यत्केदुकं वाक्यमीरितम् ॥ राजधर्मसमाश्रित्य बालेनाकृतबुद्धिना १०१ मदत्रयपराधीनो भवान्बहुजनान्मया ॥ श्रुतो दृष्टश्चेन्नैतत् शिक्षार्थं भवतः कृतम् १०२ ब्राह्मणा अपि निर्भर्त्स्यादुराचारामहीभुजा ॥ दृढं परीक्ष्य विज्ञाता इति शास्त्रं मया श्रुतम् १०३ प्रसीदाज्ञस्य विमोदतेन पंडितमानिनः ॥ मम धिड्भातथाराज्यं धर्मकूरतमं त्वमुम् १०४ भीतिश्च तव माविप्रभूयान्मतः कथंचन ॥ महापराधिनं चाहं न हन्मि प्राणिनं काचित् १०५ चोरेभ्योपि च वित्तानि दत्त्वा चौर्यान्निवर्तये ॥ तावतापि च ये पापान्निवर्तते न मोहिताः ॥ निःसारयामितान् देशात्स्वकीयात्पापकारिणः १०६

रयतां दर्शयन् प्रार्थयते क्षमस्वेति चतुर्भिः । यन्मया राजधर्मसमाश्रित्य ते तुभ्यं केदुकं वाक्यमीरितं तत्क्षमस्व ब्राह्मणस्य गुरुत्वं स्फुटयन् शिष्यवदात्मानं विशिनष्टि बालेनाकृतबुद्धिनेति । अकृताया गमाचार्यसत्संगादिभिरपरिपका बुद्धिर्यस्य सतथा तेन १०१ केदुवाक्याभिधाने प्रयोजकं निवेदयति मदेति । भवान्मदत्रयस्य विद्याधनकुलारूपस्य पराधीनो मया बहुजनमुखाच्छ्रुतः स्वयं दृष्टश्चेत्तापराधनिर्णयेन एतत्केदुकाभिधानं भवतः शिक्षार्थं कृतमिति १०२ राजधर्मवाक्यार्थमभिनयति ब्राह्मणा इति । शास्त्रस्वरूपं तुक्तं १०३ भवद्विब्राह्मणे रवोपदिष्टे दुर्लभे धर्मममप्रमादं पश्यसि चेत्तथापि क्षमस्वाहं भवत्क्षोभं दृष्ट्वा स्मादुद्दिष्टोऽस्मीत्याह प्रसीदेति । तेन ब्राह्मणैरुपदिष्टस्यैव मया चरणेन ममाज्ञस्योपरि प्रसीदेति अमुं राजसंबन्धिनम् १०४ द्वितीयोऽनुचिताचरणहेतुर्भयरूपो यः संवित् संवारयति भीतिश्चेति पंचभिः । मत्तो भीतिस्तव माभूयात् यतो महापराधिनमपि प्राणिनं प्रायो न हन्मीति १०५ प्रायेणाहननमभिनयति चोरेभ्य इति । प्रथमेऽपराधे वित्तदा नेन चौर्यान्निवर्तनं करोमि द्वितीये देशाभिः सारणमिति १०६

अथैवमिति । अथएवमपिदेशान्निस्सारणेकृतेपितेषांचोर्यत्यागस्याशक्यत्वेसतितृतीयेऽपराधेइतिपावत् तान्तृतीयापराधिनःललाटेऽशुनःपदेनलोहमयेनतप्तेनांकयामि । अथचतुर्थ्यादिकमपराधं चेत्कुर्युस्तर्हिबामदक्षिणहस्तयोर्वामदक्षिणपादयोश्चैकमन्यतरंछेदयामि । एवंसप्तमापराधपर्यंतंन्यवस्थायांस्तथामन्यतरंछेत्कुर्युस्तदाहन्मीति १०७ युद्धेपिधर्मणेवहन्मीत्याह युद्धायेति । युद्धापयुद्धं कर्तुंअभिमुखःसावधानोयुवाचसन्मांशक्षेणपूर्वयोहन्यात्तमेकंयुद्धेहन्मिनापरमुक्तविशेषगहीनमित्यर्थः १०८ भवतस्तुशंकेवनोचितेत्याह कुतइति । स्वस्थःक्षोभहीनः गतज्वरोगत संतापः १०९ प्रतिलोममिति । कर्मतिशेषः अज्ञानरूपबाल्यनिवृत्त्येवेदेवंकरोपितथापिगुरुन्गच्छतेतुभ्यंनमोस्तु ११० एवमिति । एवमुक्तोवालाकिर्नागमत्किंतुचिंतालजयोःसूचनायाधो वदनत्वेनश्वासादिवेशिष्टरूपातुरत्वेनविशिष्टःपादाग्रेणभूमिलिखत्सरेखांकुर्वस्तथावेति । इंगितज्ञइति । इंगितैर्भाववेत्ताऽजातशत्रुर्वक्ष्यमाणविधयापुनरुक्तवान् तत्राधोवदनत्वमूलखनाभ्यां लिंगाभ्यांक्षत्रियपादग्रहणोद्यमरूपशास्त्रविरुद्धावरणजन्यालजाज्ञाता श्वासादेश्चकथमन्यतोज्ञानंलप्स्यइतिचिंताचज्ञाता तथाचोक्तं 'दुराचारादिभिर्ब्रौडायाष्ट्याभावोभिधीयते । वस्त्रांगुलीय कस्पर्शभूरेखाधोमुखादिकृत्' इति । 'चिंताध्यानंहितानामेःशून्यताश्वासतापकृत्' इतिच १११ तत्रलजादुःखंचिंतानिवृत्त्योपशान्तंभविष्यतीतिमत्वावालाकिंचितंविद्याभप्रकारमपवदन्

अथैवमप्यशक्यत्वेललाटेऽश्वपदेनतान् ॥ अंकगाम्यथचेत्कुर्युश्छेदयाम्यंगमेवहि ॥ हस्तयोःपादयोरेकमष्टमेहन्मिनात्रान् १०७ युद्धायाभिमुखोयोमाहन्यात्पू र्वयुवापुमान् ॥ सावधानःसुशस्त्रेणतमेकहन्मिनापरम् १०८ कुतोद्विजोत्तमहन्मामवध्यंसर्वदेहिभिः ॥ इतिविज्ञायविप्रेद्रस्वस्थोभवगतज्वरः १०९ प्रतिलोमं कथामात्वंलोकद्वयविनिर्दिष्टम् ॥ यथागतंप्रयाहित्वंगुरुन्वाव्रजतेनमः ११० एवमुक्तोथवालाकिरधोवदनआतुरः ॥ नागमन्निःश्वसंस्तस्थौभूमिपादाग्रतोलिख न् ॥ इंगितज्ञोऽजातशत्रुर्वालाकिंषुनरुक्तवान् १११ प्रतिलोममिदंविप्रब्राह्मणःक्षत्रियंव्रजेत् ॥ ब्रह्ममेवक्ष्यतीत्येवमभिप्रायेणधार्मिकः १२२ याजनाध्यापनंचैव विशुद्धाच्चप्रतिग्रहः ॥ ब्राह्मणस्यैवकर्मैतक्षत्रियस्यनर्हंचित् ११३ अध्यापनेधिकारोस्तियस्यनैवकथंहिसः ॥ उपनेताभवेल्लोकेशत्रियोधमवर्णभाक् ११४ व्रतंचमविप्रेद्रब्राह्मणेभ्यःसदैवहि ॥ ददामियाचितंप्राणान्किमुदारादिकंपरम् ११५ गुरवेपिततस्तुभ्यमहंविज्ञापयामिभोः ॥ याचकायात्मनोविद्यांप्राणेभ्यो पिगरीयसीम् ११६

प्रकारांतरंदर्शयति प्रतिलोममितिपट्टिः । इदंविपरीतरूपं कर्ममन्ये इदंकिंयद्ब्राह्मणउत्तमवर्णःक्षत्रियमथमवर्णमयमहंवक्ष्यत्युपदेक्ष्यतीत्यभिप्रायेणव्रजेत्दीक्षायेउपगच्छेत् कीदृशोब्राह्मणः धार्मिकःस्वंधर्मचरतिआसेवतइतिसतथा धार्मिकस्तुशूद्रवत् 'नानुतिष्ठतिपःपूर्वांनोपास्तेयश्चपश्चिमान् । सशूद्रवद्बहिष्कार्यःसर्वस्माद्विजकर्मणः' इतिमनूक्तेः द्विजकर्मणःसत्कारादेरितितद्या ल्यातारः ११२ क्षत्रियस्यचब्राह्मणदीक्षणमनुचितमित्याह याजनेति । याजना ण्यासश्रथेतियुच् । विशुद्धादपतिततात् एतत्रयंब्राह्मणस्यैवविहितमितिशेषः । क्षत्रियस्ययजनाध्ययनदानैर्ब्राह्मणसमानकर्मणोपियाजनादिकंनर्हंचिद्विहितमिति ११३ अध्यापनेइति । यस्यक्षत्रियस्याध्यापनेनाधिकारःसउपनेताउपनयनस्याचार्यत्वफलकस्यविधिवदात्मसीपनयनरूपस्यक र्तृत्वमभवेदिति 'अष्टवर्षब्राह्मणमुपनयीततमध्यापयीत्' इत्यादिश्रुतौउपनयनस्यअध्यापनसमानकर्तृकत्वेनविधानादितिभावः ११४ तथापितुभ्यंदानविधयावक्ष्यामीत्याह व्रतमिति । ममे देवतंनियमः इदंकिम् यद्ब्राह्मणेभ्यःप्राणरूपंयाचितमपिददामिकिमुदारादिति ११५ गुरवेपितीति । ततउक्तनियमवशात्ब्राह्मणत्वेनगुरवेपितुभ्यंयाचकायात्मनोविद्यांविज्ञापयाम्येवददाम्येव न

दातृयाचकेति । आवयोर्दातृयाचकत्वलक्षणः संबंधोभूयादिति गुरुशिष्यतोरूपस्तु माभूयादिति । अतएतस्मात्तव वित्यालाभोपायाश्चितिताद्धितोस्त्वंतच्छृणुयन्तुं विज्ञापयामि बोधयामीति ११७
तंह प्राणावित्यादिकमुत्तस्थावित्यंतवाक्यं व्याकरोति इत्युक्तेत्यादि त्रयोदशभिः । श्रुतेः प्रथमांशे न पाणावाभिमुख्येनात्यादेरेण गृहीत्वैत्यर्थे केन सूचितमत्पादरंतावदर्शयति । तंबालाकिं प्रणम्यात्म-
न आसने राजासने संस्थाप्य उपवेश्य स्वयं तुराजाभूमौ नीचासने उपविश्य इदमुत्तरश्लोकमयं वाक्यमुक्तवानिति ११८ प्राणादिभ्य इति । प्राणादिभ्यो जडेभ्यो व्यतिरिक्तं विविधपरिच्छेदहीन ईश्वरः
स्वप्रकाशानंदरूपः सर्वात्मा योऽस्ति तमेव ब्रह्मपदार्थं विद्वेति ११९ इत्युक्तं इति । इति वाक्ये राज्ञोक्तं सति जातो विश्वास उत्कटकोटिक संशयात्मक संभावनात्वेन प्रसिद्धो यस्य एतादृशं गार्ग्यमन्वयति रे-
काभ्यां बोधयितुं सनिश्चयं कर्तुं स्वयमासनादुत्तस्थाविति १२० तस्येति । तस्य बालाकं मेहासनादवतरतो मानाधिक्याय राजसत्तमोऽजातशत्रुः स्वकर्तृत्वात् हस्यार्थं बोधनाय सभांत्यक्त्वा बालाकिना
सहातः पुरं विवेशेति १२१ तत्रेति । तत्रांतःपुरे द्वारिद्वारदेशे सुप्तो निःश्वसन् प्राणमात्रव्यापारवांस्तिष्ठति स्मेति तदंति के बालाकिना सह तस्थाविति १२२ अजातेति । तत्र स्थित्वा त्मात्मेन बालाक्यभिमत
प्राणस्यानात्मता स्फुटीकरणाय गार्ग्यं प्रसिद्धैर्गार्ग्येण सम्यग्ज्ञातैर्नादपूरितैरुच्चैरुच्चारितैश्च प्राणस्य नामभिरेव सुसंयुक्तं यत्तत्संबोधितवानित्यर्थः १२३ प्राणस्य सर्वदेवतारूपस्यानात्मन्यभिनयति

दातृयाचक संबंधो नावयोर्गुरुशिष्यता ॥ भूयादतः शृणु त्वंतुभ्यं विज्ञापयामियत् ११७ इत्युक्त्वाऽजातशत्रुस्तं प्रणम्यात्मन आसने ॥ संस्थाप्याथ स्वयं भूमावुप-
विश्येदमुक्तवान् ११८ प्राणादिभ्यः समस्तेभ्यो व्यतिरिक्तो महेश्वरः ॥ आनंदात्मा स्वप्रकाशो गार्ग्यब्रह्मेति विद्वितम् ११९ इत्युक्ते जातविश्वासं गार्ग्यं बोधयितुं त-
पः ॥ अन्वयव्यतिरेकाभ्यामुत्तस्थौ स्वयमासनात् १२० तस्य दत्वाकरं स्वस्य राजवद्राजसत्तमः ॥ परित्यज्य सभां तः पुरमेष विवेश १२१ तत्र काश्चित्पुमान्सु-
प्तो द्वारि तिष्ठति निःश्वसन् ॥ गार्ग्येण सहितस्तस्थौ राजा तस्य समीपतः १२२ अज्जतशत्रुः पुरुषमामंत्रय दने कथा ॥ गार्ग्यं प्रसिद्धैः प्राणस्य नामभिर्नादपूरितैः
१२३ आदित्यचंद्रमोरूपं बृहत्पांडुरनीरग ॥ उपर्यधो विभागेन वा सो वनीर संवृत ॥ प्रियदर्शन सोमाख्य राजन्दीप्ति सहस्रभाक् १२४ एवमामंत्रितः प्राणो देवताना-
मभिस्तदा ॥ अभोक्तृत्वाज्जागरूको नाबुध्यत कथंचन १२५ घटबुध्रो दराकारं पृथोजलविधारण ॥ इत्यादिनामभिर्बोध्यः स्वं न वेत्ति यथा घटः ॥ अचेतनत्वात् प्रा-
णोऽपि नैव मात्मानमण्वपि १२६ दोधूयमानोऽपि भृशं न विदूषाल बोधितः ॥ अनात्मता ततस्तस्य घटस्येव विनिश्चिता १२७

आदित्येति । आदित्यचंद्रमोरूपेयस्य प्राणस्य सत्तथा तत्संबोधनं हे आदित्यचंद्रमोरूप हे बृहदभ्यधिक पांडुरं शुक्लवर्णं यन्नीरं तद्वच्छति आश्रयते । आपो मयः प्राणः । तत्संबोधनं हे पांडुरनीरगेति । उ-
परि अधो विभागेन वा ससा उत्तरीयांतरीयरूपेण एकै न यथा पुरुषः संवीतो भवति तद्वन्नीरेण संवृत । हे प्रियदर्शन हे सोमाख्य सोमनामक हे ब्राह्मणानां राजन् । हे दीप्ति सहस्रभाक् असंख्यात देवतारूपकिरणशालिन् १२४ एवमिति । एवं देवतानामभिः प्राणस्य समिष्टरूपप्रतिपादकैर्नामभिरामंत्रितः संबोधितोऽपि प्राणो नाबुध्यत न प्रबोधं प्राप्नोति कुतः अभोक्तृत्वात् अचेतनत्वेन भोगाश्रयतानहत्वात् यदि प्राण-
एव चेतनत्वव्याप्य भोक्तृत्वात् स्यात्तर्हि स्वकीयं नाम बुद्ध्या प्रबुद्धयेति भावः न च प्राणस्याप्रबोधे सुप्तिः प्रयोजिका । आसादिस्वव्यापारारूढत्वेन सुप्तेर्दुर्वचत्वादिति दर्शयितुं प्राणं विशिनष्टि जागरूक इति
१२५ अचेतनत्वादबोधं सहातमाह घटेति । हे घटबुध्रो दरायोर्मूलमभ्यपोराकारः पृथुर्विशालो यस्य सत्तथा तत्संबोधनं हे बुध्रो दराकारपृथो हे जलविधारण जलधारक इत्यादिनामभिर्बोध्यः संबोधयितुमि-
ष्टोऽपि घटः स्वमात्मानं न यथानवेत्ति अचेतनत्वात् । एवं घटवत् प्राण आत्मानं न ज्ञेयमपि किंचिदपि न वेत्ति स्मेति १२६ ततः किमत आह दोधूयमान इति । यतः प्राणो दोधूयमानः स्वव्यापारं कंपनरूपमिति
शयेन कुर्वाणो भूयालेन राज्ञा संबोधितोऽपि नावेत्त न ज्ञातवान् ततः अबोधो देवदेवतोस्तस्य प्राणस्यानात्मता बालाकिना निश्चितासीदिति १२७

एवं प्राणस्यानात्मता बोधने पिशुद्रात्मनः साक्षाद्बोधयितुमशक्यत्वात्स्थूलारूपंतीत्यायेन शुद्रात्मबोधनाय विशिष्टरूपेभोक्तृरिआत्मबुद्धिमवतारयितुमुपायांतरंचकारेत्याह बालाकिनेऽथेति । अथ बालाकिनेभोक्तारंदर्शयितुमिदमीश्वरो राजा चकार इदं किम् यत्स्वकीयेन करेण अस्य सुप्तस्य करपेयमासगाढं न्यपीडयदिति । यच्च परेण प्रयोज्यकर्त्रापुरुषेण एव सुप्तं पृष्ट्या यष्टिक्रियाघातयत्ताडितं कृतवानिति १२८ यथेति । यष्टिघातपाणिपेषणरूपहेतुदयात्संजातावेदनापीडा यस्य एतादृशोभोक्ता सुखदुःखयोरनुभविता पुरुष उत्तस्थौ पीडानुभवेन प्रबोधं प्राप कीदृशः दीप्तः क्रोधेन ज्वलन्निवेति दीप्तो हृष्टांतः भस्मापाये भस्मनोपनयेऽपहारे कृते सति यथानल इति १२९ एवमुत्तस्थौ वित्यंतं व्याख्यापयत्तद्भावमभिनयन्नुत्तरश्रुतिग्रंथमवतारयति करणेति द्वाविंशतिश्लोकैः । एतावतानि दर्शनेन बालाकिः सोपाधिकमेव भोक्तारं ज्ञातवान् । ततो भोक्तुर्भिन्नं शुद्धं ज्ञातवानित्यर्थः १३० ननु शुद्रस्यैव भोक्तृत्वं कुतो न स्यादित्याशंकावारयितुं भोक्तृपदप्रवृत्तिनिमित्तभूतां भुक्तिं निरूपयति भुजिक्रियेति द्वाभ्यां । भुजिधात्वर्थयोः फलव्यापारयोर्मध्ये भुजिक्रिया व्यापाररूपान् भुक्तिर्न भोक्तृपदप्रवृत्तिनिमित्तता हा । तत्र हेतुं नियमेन भोक्तृरित्वाभावमाह नैषा भोक्तृरिति श्रितेति । एषा भुजिक्रिया भोक्तृरिति श्रितानियमेनोपलभ्यमानानभवति तत्रासतीत्यावत् । नियमाभावे हेतुव्याप्त्यातिव्याप्तिदर्शयति मध्यपादद्वयेन । कष्टं कर्मैति न्यायेन क्रियायादुःखरूपत्वात् भोक्तृत्वस्य

बालाकिनेऽथ भोक्तारंदर्शयन्न करोदिदम् ॥ स्वकीयेन करेणास्य पेयमासवैकरम् ॥ भृशं तथा परेणैनं यष्ट्या घातयदीश्वरः १२८ यष्टिघातात्पाणिपेषाद्भोक्ता संजातवेदनः ॥ उत्तस्थौ स तदा दीप्तो भस्मापाये यथानलः १२९ करणग्रामसहितं भोक्तारं ज्ञातवानसौ ॥ बालाकिर्न ततो भिन्नं बुद्धिसाक्षिणमीश्वरम् १३० भुजिक्रियान्भुक्तिः स्यात्क्रियायादुःखरूपतः ॥ हस्तास्यादौ च सत्त्वेन नैषा भोक्तृरिति श्रिता १३१ यद्यप्येषा भवेत्तृप्तिर्न पुष्ट्या ख्येयमीरिता ॥ लेपनेन यतः कुडचं पुष्टं भवति नित्यशः ॥ सुखदुःखेतो ज्ञेये तुष्ट्या ख्ये भुक्तिश्चिदिते १३२ दुःखं न भोगशब्दाख्यं मुख्यं लोके स्ति कुत्रचित् ॥ स्रग्विणं भोगिनं प्राहुर्न शूलस्थं यतो नरम् १३३ कस्मैचिदपि नैवात्रोचते दुःखमप्यपि ॥ तेन तृप्तिश्च नैव स्यादरुचौ तृप्तताकुतः १३४

सुखेनापि निरूपितत्वादव्याप्तिः भोक्तृत्वानधिकरणे पुदंतमुखजिह्वादिपुक्रियायावर्तमानत्वेन चातिव्याप्तिरिति भावः १३१ यद्यपीति । यद्यपि भुजिधातोः फलत्वेनार्थभूता तृप्तिरेषा प्रवृत्तिनिमित्तभूता भुक्तिः स्यात्तथापि अर्थविशेषोऽवधार्य इति शेषः । यतः फलेस्तृप्तः पितुन ताप्सादित्यादिप्रयोगवशात्तृप्तेः पुष्टिस्तुष्टिरिति द्वैरूपे प्रसिद्धे न च पुष्टितुष्टिशब्दयोः पर्यायत्वं यथाश्रुतः स्युस्तुष्टिः पुष्टिः भुदपायोनुधासमिति भागवतैकादशोत्तरहमयोगात् तत्र पुष्ट्याख्यायात् तृप्तिः इयं भुक्तिर्नैरिता । तत्र हेतुं भुजिक्रियावदतिप्रसंगमेव दर्शयति लेपनेनेति । कुडचे भोक्तृत्वाभावेपि पुष्टेर्दर्शनादित्यर्थः । परिशेषात्सुखदुःखात्मिका तुष्टिस्तृप्तेः स्वरूपभूता भुक्तिरित्याह सुखेति । विद्यारण्यैरप्युक्तं 'सुखदुःखाभिमानाख्यो विकारो भोग इत्यते' इति १३२ तत्र दुःखस्य भोगशब्दार्थतर्भाव उपचारादितिवक्तुं शूलोकाभोगिनं प्राहुः शूलस्थं शूलारोहदुःखमनुभवतं तथाहुरिति १३३ ननु मास्तु सुखरूपतया दुःखस्य भोगशब्दार्हत्वं सुखजनकतया तु स्यादित्याशंकायनतयापीत्याह कस्मैचिदिति । अत्र लोके दुःखं कस्मैचिदपि अण्वपि न रोचते न कस्यापि प्रीतिजनकतयापि । दुःखेन प्रीतिजननाभावे तस्य तृप्तिजनकत्वमपि दुर्वचतृप्तेः प्रीत्यात्मकतुष्टिरूपतायादशितत्वादित्याह तेनेति । तेन दुःखेन अरुचौ प्रीत्यनुकूलव्यापाररूपरूपभावे दुःखवेत्तवितेन दुःखेन तृप्तताकुतः स्यात्कारणभावेकार्याभावस्य व्याप्यत्वादिति भावः १३४

सामान्याप्रयोजकस्य विशेषाप्रयोजकत्वमिति न्यायावापि दुःखस्वदुःखप्रयोजकत्वमिति दर्शयितुं तृतेः प्रीतिविशेषतामाह अनुकूल इति । अनुकूले भुज्यमाने सति भोगस्यावृत्तौ पीनः पुण्यरूपायां स
त्यायः सुखोदयः उदितसुखमिति यावत् सावृत्तिरित्युच्यते सावृत्तिः प्रतिकूले कथं स्यादिति १३५ फलितमाह तत इति । ततः मुख्यत्वासंभवात् उपचारः सादृश्येन प्रवृत्तिः इत्यवहारे । उ
पचारे जीजमाह सुखेति । पुंसि भोक्तिरतिशयचित्परिणामविशेषदर्पादिरूपसादुःखावाप्तिः अतोऽतिशयावायकत्वरूपसाधर्म्यात् १३६ एतादृशभुक्त्याश्रयस्य भोक्तृज्ञानमात्रेण कृतक
त्यतेति हेतोर्ज्ञापयिष्याम्येवेति प्रतिज्ञावतोरज्ञावक्तव्यमवशिष्यत एवेति सूचयन्नुक्तभोक्तृत्वस्य शुद्धेऽसंभवमाध्यासिकत्वं कल्पितस्य तस्य कल्पितमेवाश्रयंच दर्शयति पुंसीत्यादिना । योयं भुक्तिसंज्ञः
सुखदुःखसमागमकालिकोऽतिशयः पुंसि विशिष्टरूपे दृष्टः अहं सुखीत्यादिरूपेणानुभूयमानः स आनंदात्मनि अद्वितीये असंगे चात्मनि स्वरूपतः स्वरूपमालोच्य कथं स्यात्संभवेत् अद्वयादिरूपे आत्मनि परि
च्छिन्नादिरूपस्य भोक्तृत्वस्य न कथंचिदपि संभव इति यावत् १३७ कथं तर्हि भोक्तृत्वस्यात्मनि भानोपपत्तिरिति चेदध्यासादित्याह स्वयमिति । पूर्वाद्धोक्ति आनंदात्मनि भोक्तृत्वमध्यासाद्विनाऽध्या
समंतरेण न कल्पते नोपपद्यत इति अध्यासस्त्वतस्मिंस्तद्बुद्धिरित्युक्तलक्षणः कार्याविद्यात्वेन प्रसिद्धः १३८ अध्यासाप्यथानुपपत्त्येव च मायादिपदवाच्यमज्ञानमभ्युपगतमित्याह स्वसजातीति ।

अनुकूले भुज्यमाने आवृत्तौ च सुखोदयः ॥ तस्मिंरित्युच्यते लोके प्रतिकूले कथं हि सा १३५ ततो दुःखस्य भोग्यत्वमुपचारादि होच्यते ॥ सुखावाप्तिर्यथा पुंसि कुरुतेऽति
शयंतदा ॥ दुःखावाप्तिस्तथा साऽतो भुक्तिरित्युच्यते जनैः १३६ पुंसियोतिशयो दृष्टः सुखदुःखसमागमे ॥ आनंदात्मनि चासंगे कथं सस्यात्स्वरूपतः १३७ स्व
यंप्रकाशचैतन्ये कार्यकारणवर्जिते ॥ आनंदात्मनि नाध्यासाद्विना केनापि कल्पते १३८ स्वसजातिविजात्युत्थभेदत्रयविवर्जिते ॥ आनंदात्मनि मायाऽतः कल्पि
तावेदवादिभिः १३९ द्विस्वभावा हि सा दृष्टा विक्षेपावृत्तिकारिणी ॥ आवृत्तिः सर्वदा सिद्धा विनानंदात्मबोधनम् १४० विक्षेपो द्विविधः प्रोक्तः स्वप्नो जागरणं त्विति ॥
सुप्रसिद्धं जागरणं भूतानां बुद्धिजीवनम् १४१ यत्रायं व्यवहारः स्यादिति द्विर्वाह्यचारिभिः ॥ स्वप्नः संस्कारजो ज्ञेयो मनोमात्रैकहेतुकः १४२ सुखदुःखकृतो दृष्टः स्व
प्नेऽप्यतिशयो नृणाम् ॥ स्वप्ने यत्रैव दृष्टो यंतत्र जागरणेऽपि च १४३

स्वप्नसजातिश्च विजातिश्चेति स्वसजातिविजातयस्तेभ्य उच्यते तिनिरूपितं भवतीति स्वसजातिविजात्युत्थ एतादृशं यद्भेदत्रयं तेन विवर्जिते आनंदात्मनि अतोऽध्यासानुपपत्तेरेव माया कल्पिता वेदवादिभिर्
त्यनेन बंधमोक्षादिश्रुतार्थापत्तिरप्यज्ञाने मानमिति सूचितम् कल्पितेति पदेन च मिथ्याभूताध्यासोपपादनाय कल्पमाना मिथ्याभूतैव कल्पते पादशोषस्तदृशो बलिरिति न्यायादिति सूचितम् १३९
भोक्तृत्वाद्यध्यासोपपादकं तस्याः स्वभावद्वयमाह द्विस्वभावेति । सामान्याप्रयोजकत्वविशेषावरणयोः कारणशीलाऽतो द्विस्वभावाद्भौतिकविशेषावरणशक्तिरूपोऽस्वभावो यस्य एतादृशी दृष्टादर्थानुपपत्त्या क
ल्पिता तत्रावृत्तिर्मायास्वभावप्रयुक्ता सर्वदा सुषुप्त्याद्यवस्थात्रयेऽपि सिद्धा साक्षिप्रत्यक्षेणेत्येति शेषः । कीदृशी आवृत्तिः आनंदात्मबोधनं विनावर्त्तमाना आत्मबोधैकनिवर्त्या इति यावत् १४० द्वितीय
स्वभावप्रयुक्तं विक्षेपं विभजते विक्षेप इति । तत्र जागरणं भूतानां प्रसिद्धं कीदृशं जागरणं बुद्धिजीवनं बुद्धिजीवनं धारणं यस्य बुद्ध्याश्रितमिति यावत् । 'जीवनं वर्त्तने नीरे प्राणधारणयोरपि' इति विश्वः १४१
जाग्रद्वक्षणमाह यत्रेति । बाह्याः स्थूलविषयाः । स्वप्नलक्षणमाह स्वप्न इति । मात्रपदेन इन्द्रियव्यावृत्तिः १४२ एवमध्याससामग्रीप्रदर्शभोगस्यात्मन्यध्यासेन भासमानतयोक्तस्य मुख्यमाश्र
यं निर्धारयति सुखेति त्रिभिः । सुखादिकृतोतिशयः परिणामविशेषः स्वप्नेऽपि दृष्टः अप्यतिशयः स्वप्ने यत्र निष्ठस्तत्रैव जागरणेऽपि भवत्यः १४३

अंतरिति । भोगसंज्ञस्यातिशयस्याश्रयतायोग्यत्वमेव । तत्र हेतुमाह । इन्द्रियाणामिति । शुद्धात्मनोऽसंगत्वाच्चेत्यपि बोध्यम् १४४ सुखदुःखातिशयवदिति । तेनाप्यस्य भोगाश्रयतायोग्यस्याभावेन मन एव तदाश्रयत्वेन मर्तचेतर्हि जाग्रत्यपि तदेवास्त्विति । अन्यथा स्वप्नाग्रतो भोगस्य भिन्नाश्रयत्वाभ्युपगमे प्रत्यभिज्ञाय एवाहं स्वप्ने सा प्राज्यसुखमन्वभूवंस एवाहमेकांतवाससुखमनुभवाभीत्याद्याकाराभोक्त्रेकवागगाहिनीनोपपद्येतेति १४५ ननु मनसोपि प्राणवज्जडत्वात्कथं भोगाश्रयतायोग्यत्वमित्याशंक्य विशेषं दर्शयति यद्यपीति । तन्मनः यतः प्राणादिः प्राणकारणाद्गतसुक्ष्मरूपादिमत्तलब्धजन्यमकं तथाप्यस्य मनसः प्रकाशत्वमभ्युपगंतव्यं दर्शनबलात् अपरस्य प्राणादेस्तुन प्रकाशत्वमिति १४६ जडत्वेऽप्यन्तरविशेषेदृष्टान्तमाह जडतायामिति । प्रदीपघटयोर्जडतायांसमानायां प्रदीपेनैव घटोदृश्यः प्रकाश्यः तेन घटेन दीपस्तुन प्रकाश्य इति सर्वैर्मतेतद्वदिति १४७ ननु मनसो जडस्यापि प्रकाशकत्वाभ्युपगमे बाध्यमतापत्तिरित्याशंक्य नवयं स्वतंत्रां मनसः प्रकाशतां मनहेक्तिं चित्प्रतिबिंबसापेक्षाम् पूर्वप्रदर्शिता प्रकाशता तु प्रतिबिंबग्रहणयोग्यतारूपेवेत्याह नचेति । मानसोपि प्रकाशो वृत्तिरूपश्चैतन्यं चिदाभासमनपेक्ष्यन प्रकाशयति किं त्वपेक्ष्येतेन चिदाभासापेक्षणेनार्थमनसः प्रकाशो जडतां जहाति चेत्तनायमानो भवति नः औपनिषदानामतेति शेषः । एतेन सर्वदा ज्ञानापत्तिश्च परास्तेत्याह तत इति । ततश्चैतन्यापेक्षाभ्युपगमादेवांतःकरणं नानाविद्यज्ञानशालि उक्तमिति । तथाच योगसूत्रं तदुपरागपेक्षत्वाच्चित्तस्य वस्तुज्ञाताज्ञातमिति । अयं भावः यद्यंतःकरणं स्वभावतश्चिद्रूपं स्यात्तर्हि एकाविद्यज्ञानमेव स्यात् परापेक्षत्वे तु यदा यदा इच्छादिविलक्षणाचि

अंतःकरणमात्रं हि स्वप्ने तिष्ठति नापरम् ॥ इन्द्रियाणां विलीनत्वात् प्राणस्याचेतनत्वतः १४४ सुखदुःखातिशयवत्स्वप्ने तेन मनो मतम् ॥ ततो जाग्रणेऽपि स्यात्तदेवातिशयास्पदम् ॥ अन्यथा शयनोत्थाने प्रत्यभिज्ञानसंभवेत् १४५ यद्यप्यचेतनं तस्यात्प्राणादेरादिमद्भुवम् ॥ तथाप्यस्य प्रकाशत्वं विद्यते नापरस्याहि १४६ जडतायांसमानायां प्रदीपघटयोरिह ॥ प्रदीपेनैव दृश्यः स्याद्वदस्तेन न दीपकः १४७ न चानपेक्ष्य चैतन्यं प्रकाशो मानसोऽपि हि ॥ प्रकाशयति तेनार्थं जडतां च जहाति नः ॥ ततो नानाविद्यज्ञानमंतःकरणमीरितम् १४८ तत्र स्थः परमात्मा यं विज्ञानमयशब्दितः ॥ पूरयत्येव देहादितस्मात्पुरुष इत्यपि १४९ यद्दुःखं सुखं तद्वज्जडत्वाद्यैर्हि कारणैः ॥ न विद्यते जायमानमानं दात्मनिकिंचन १५० स्वयं प्रकाशमात्मानं बुबोधयिषुरीश्वरः ॥ पुरुषं विज्ञानमयमिति बुद्ध्या सपृष्टवान् १५१

त्प्रतिबिंबग्रहणक्षमावृत्तिर्जायते तदेव स ज्ञानं भवतीति नानाविद्यज्ञानतोपपद्यते इति १४८ तत्र स्थ इति । तत्रांतःकरणेति तिष्ठति आविद्यकसंबंधेन संबद्धो भवतीति स तथा ईदृशः परमात्मा विज्ञानमयशब्दितो भवति प्रकृतवचनेन यद् विज्ञानमंतःकरणं प्रकृतं सुखदुःखाद्यन्वये प्रधानं यस्य स तथा ईदृशं कविज्ञानमयशब्दभाग्भवतीत्यर्थः । तथा एव तत्र स्थः परमात्मा यतो देहादिकं पूरयति चिदाभासरूपेणाप्याययति तस्मात्पुरुष इत्यपि शब्दितो भवति पूरी आप्यायने इत्यस्मादौणादिको बाहुलकात्कुपन् १४९ यद्द्वदिति । वस्तुतस्तु आनंदात्मनि आनंदरूपे आत्मनियद्दुःखं न विद्यते न संभवति तद्वज्जायमानं जन्यमंतःकरणवृत्तिरूपं सुखमपि न विद्यते जडत्वादिभ्यो हेतुभ्यः तथाच प्रयोगः जन्यसुखमात्मनि न विद्यते जडत्वात्परिच्छिन्नत्वाद्दृश्यत्वाच्च दुःखवदिति निष्कलं निष्क्रियं शांतमित्यादि श्रुतयोप्यनुसंधेयाः अत्र फलभूतसुखदुःखयोर्निरासे तत्साधनानामर्थान्निरासात्कार्यकरणवर्जित आत्मेति सूचितम् १५० स्वयमिति । स्वयं प्रकाशमात्मानं विज्ञानमयस्य पारमार्थिकरूपं बुबोधयिषुरीश्वरः ययितुमिच्छन्नीश्वरो राजाऽजातशत्रुविज्ञानमयं पृष्टवान् विज्ञानमयगोचरान्प्रश्नांश्चकार कया इति बुद्ध्या इत्येकविंशति श्लोकेनैकैरुक्तेनाभिप्रायेणेत्यर्थः । बालकिना ज्ञातोऽपि भोक्ता विज्ञानमयोऽतः करणात्मनोऽन्योन्यासिनसिद्धरूपत्वात् मिथ्यात्मा तस्य पारमार्थिकरूपमस्मेति ज्ञातव्यं नानावश्यं मन्त्राद्योचनीयमित्यभिप्रायस्वरूपम् १५१

केपएतद्वालाकेहत्यादिप्रश्नवाक्यसाभिप्रायव्याकरोति पुरुषइतिपंचभिः । यस्यविज्ञानमयःपुरुषःप्राणाद्विलक्षणःसएवभोक्तृत्वेनत्वयासुतोत्थापनव्यापारेणावगतोबुद्धः । अथेतत्त्वपावक्तृत्वं
अयंप्रभुर्भाक्ताकस्मिन्देशेस्थितःसन्शयनमकरोत्कृतवानितिप्रथमःप्रश्नः । तथाशयनंकुत्रकिमाधारकमितिद्वितीयः । अयंपुमान्कुतआगात्जागरणमागतवानितिवृत्तीयः । अत्रविज्ञानमयइति
विशेषणंवृहदारण्यकचतुर्थ्यायप्रथमब्राह्मणादुपसंहृतमितिबोध्यम् १५२ तेषांप्रश्नानालौकिकदृष्ट्याप्रसक्ताभेदबुद्धिबाधित्वात्तत्त्वप्रदर्शनार्थत्वमिति सूचयितुंलौकिकदृष्ट्यनुसारेणप्रश्नविषय
स्यसंदिग्धत्वमाह स्वस्मिन्निति । लोकेशयानःशयनंकुर्वन्पुरुषःकदाचित्स्वस्मिन्स्वाश्रितोभवेत् यथातिष्ठन्शयानःकदाचित्परस्मिन्शय्यादिरूपेपरश्रितोभवतीतिशयानाधारगोचरःसंशयःप्र
सिद्धः । नचैतत्संशयनिवृत्त्याशयनाधारगोचरःसंशयोनिवर्तते शयनाधारस्यशयानाधारात्पृथक्त्वेनापिलोकेप्रसिद्धेरतएवचद्वितीयःप्रश्नःपृथक्कृतइतिसूचयन्शयनाधारगोचरसंशयमाह शयानइति ।
शयनकर्तामंचकादिरूपयदाधारकःशयनमपितदाधारमित्यपिलोकेप्रसिद्धं । अपरत्रशयानाधारादपराश्रितमित्यपिप्रसिद्धमित्यर्थः ५५३ अपरत्रवेत्येतत्स्पष्टयति मंचकेहीति । हियतोमंचके
शयानस्यपुरुषस्ययदंतरमंचकांतर्थापकंतूलकादितदेवशयनंशयनाधारोऽनृभिःकथ्यतेव्यवहित्यतेतेनएतादृशलोकव्यवहारदर्शनेनशयनंशयनाधाररूपंपृथगीरितंपृष्टमितिप्रत्यर्थः १५४ ननुतथापितृतीयः
प्रश्नःकिमर्थः शयनाधारनिर्णयेनैवागमनावधेर्निर्णयसंभवादितिचेन्न लोकेइतरथापिप्रसिद्धेरित्याह मंचकेहिशयानइति । मंचकेशयानःसंपुरुषस्ततोमंचकादागच्छतीतिलोकेनहिव्यवहित्यतोर्के

पुरुषोविज्ञानमयोभोक्तृत्यवगतस्त्वया ॥ प्राणाद्विलक्षणःकायमकरोच्छयनंप्रभुः ॥ शयनंचतथाकुत्रकुतश्चागादयंपुमान् १५२ स्वस्मिन्वापिपरस्मिन्वाशयानः
पुरुषोभवेत् ॥ शयानोयत्रतत्रैवशयनंचापरत्रवा १५३ मंचकेहिशयानस्यपुरुषस्यांतरंनृभिः ॥ कथ्यतेशयनंतेनशयनंपृथगीरितम् १५४ मंचकेहिशयानः
सन्नागच्छतिततो नहि ॥ किंतुतस्मात्समुत्थायगृहेस्थित्वागृहाद्वहिः ॥ आगच्छतिततोयुक्तंकुतइत्यादिभाषणम् १५५ शयानंशयनंतस्यागतेश्चाधारकावधीन् ॥
तंचबोधयितुंराजागार्ग्यमेतद्विपृष्टवान् १५६ गार्ग्योपिगहनार्थंतप्रश्नंस्वात्ममनस्ययम् ॥ विचार्यबहुधानैवप्रत्यपद्यतकिंचन १५७ ततोराजाऽजातशत्रुर्नू
द्यवचनंनिजम् ॥ अदादुत्तरमेतद्विसर्वसंशयभेदकम् १५८

तुतस्मान्मंचकात्समुत्थायगृहेस्थित्वागृहाद्वहिरागच्छतीतिव्यवहित्यतेतःशयनाधारादागमनावधेःपृथक्त्वेनप्रसिद्धेःकुतइत्यादिकंकुतआगतवानित्याकारंतृतीयप्रश्नरूपंभाषणयुक्तंयोग्यमेवेत्यर्थः
१५५ उक्तविधयाभेददर्शिमृददृष्ट्याप्राप्तांबुद्धिमपाकृत्यराज्ञाप्रश्नेर्बोधयिषितमर्थसंगृह्याह शयानमिति । शयानंशयनकर्तुःस्वरूपंकेवलांतःकरणविशिष्टरूपंदेहात्मात्मदर्शिभिरज्ञातंतगार्ग्यवाला
किंबोधयितुंतथाशयनं परिच्छिन्नस्यपूर्णतादात्म्यंशयनंभवेत् । साहंकारस्यजगतोविलयःसुप्तिरुच्यतेइतिविज्ञानमयजगद्व्याप्तिरूपणभेदेनद्विविधंयत्शयनसुप्तिपदार्थाविधारण्यैर्व्यवहृतंवक्ष्य
माणस्यप्रसुप्तिभेदेनवाद्विविधंतच्चबोधयितुंतस्यद्विविधंशयनस्यागतिरागमनस्यचानयोराधारकावधीन्आधारकौचावधिश्चेतथातान् अज्ञातेकप्रत्ययः तत्रविज्ञानमयशयनाधारःपरमात्माविज्ञान
मयस्यपरमार्थतःस्वरूपभूतःजगन्निरूपितशयनाधारोपिपरमात्मेवाज्ञानविशिष्टःवक्ष्यमाणभेदपक्षेस्वप्राधारोनाड्यःसुषुप्ताधारःपरमात्मेति शयनाधारएवागमनावधिरित्येतानर्थीश्रबोधयितुंरा
जाएतत्प्रश्नंयंगार्ग्यप्रत्युवाचेत्यर्थः १५६ ततउहत्यादियतएतदगादित्यंतवाक्यार्थमाह गार्ग्योपीति । अयंगार्ग्यस्तेराज्ञास्त्रिविधंप्रश्नंगहनार्थंदुरवगात्पार्थक्यंस्वात्ममनसिस्वीयचित्तैवबहुधाविचार्य
द्विचनाप्युत्तरंनैवप्रत्यपद्यतनविज्ञातवान् १५७ ततइति । ततोवालाक्यप्रबोधनंनिरीक्ष्यापिप्रतिज्ञाबद्धोराजास्वयमेवोत्तरमदात् । किंकृत्वा निजंयचनंप्रश्नप्रत्युपमनूयपुनःपठित्वा । कीदृशमु
त्तरं सर्वसंशयभेदकमिति १५८

अथशयानस्यस्वरूपं केवलतः करणविशिष्टात्मकं स्वप्नावस्थायां स्पष्टबोधयितुं स्वप्नसुषुप्तिभेदेन द्वैविध्यं राजापतिजानीते बालके इति । द्वैधं प्रकारद्वयं । तत्र स्वप्नः सुषुप्तिद्वारभूतो निरूप्यते इति शेषः । तत्र बृहदारण्यकचतुर्थस्य प्रथमब्राह्मणात् यएव विज्ञानमयः पुरुषस्तद्देवां प्राणानां विज्ञानेन विज्ञानमादायेति वाक्यमुपसंहृत्य व्याचष्टे एषामिति । जाग्रत्काले हि मानसेन मनस्य विभक्तेन चिदाभासलक्षणेन विज्ञानेनाभिमानाकारेण द्वियेभ्यो विज्ञानं स्वस्वविषयसामर्थ्यरूपमात्मादादति तेन च चक्षुर्मयः श्रोत्रमय इत्यादिसंज्ञो भवति । शयनाभिमुख्ये तु तेन मानसेन विज्ञानेनैव एषां बाह्येन्द्रियाणां शब्दादिविषयकं विज्ञानसामर्थ्यं स्वीकृत्य समादायेव शयनं याति प्राप्नोतीति १५९ विज्ञानेति । तदा तस्मिन्निन्द्रियसामर्थ्योपसंहारकाले केवलं विज्ञानमयशब्दवाच्यो भवति चक्षुर्मयादिसंज्ञाः परित्यजतीति यावत् । तदा च विविक्तं भोक्तुः शयानस्य स्वरूपं भवतीति भावः । अथ हितानामेत्यादिता सुतदा भवतीत्यंतं वाक्यं शाखांतरवाक्योपसंहारपूर्वकं व्याकरोति अयमित्यादिना । अयं विज्ञानमयो भोक्ता अत्र स्वप्नसंज्ञप्रथमशयनेनाडीपुहिता संज्ञा सुशेते शयनं करोति प्रकृतश्रुत्यनुसारात् हृदये वा येषां तर्ह्यदय आकाशस्तस्मिन् शेते इति वाजसनेयकेऽजातशत्रुब्राह्मणगतश्रुत्यंतरात् । तत्र आकाशस्य परमात्मलक्षणस्य द्वितीयशयनाधारतायावश्यमाप्यत्वेन हृदयं स्वप्राधारइति भावः । पुरीततिवा ताभिः प्रत्यवसृत्य पुरीततिशेते इति तत्रत्यश्रुत्यंतरात् एतेषां प्राप्तादेशेते पर्यं केते इति न्यायेन समुच्चय एव । वाशब्दस्तु नानाशाखावाक्या

बालकेशयनं द्वैधं पुरुषस्यास्ति सर्वदा ॥ एषां बाह्येन्द्रियाणां हि शब्दादिविषयं सदा ॥ स्वीकृत्य याति विज्ञानं मानसेनैव तेन सः १५९ विज्ञानमयशब्दो यं भोक्ता भवति वैतदा ॥ अयं शेते त्रिनाडीपुहृदये वा पुरीतति १६० प्राणिनामिह सर्वेषां सच्छिद्रे उदरो रसी ॥ देहांतरे तयोः संधावस्ति पद्ममधोमुखम् ॥ हृदयं नाम तत्प्रोक्तं हृदयस्यायतनं परम् १६१ परितो हृदयस्यास्य कृमिपुंजनिभं महत् ॥ गोलकाकारमंत्राख्यं पुरीतदिति गीयते १६२ उदरस्य विभेदे हि द्रष्टुं शक्यं स्वयं हितम् ॥ स्वस्य मांसेन नेत्रेण हृदयं नात्मनस्तथा ६३ केशः सहस्रधाभिन्नो यावान् भवति मानतः ॥ मानेन तावता नाड्यो हृदये संत्यने केशः ६४ प्रथमग्रंथितो यद्वज्जाले सूत्राण्यने केशः ॥ निर्गच्छंति तथानाड्यो हृदयादिह निर्गताः १६५ हृदयद्रुमतः पूर्वशतमेकाधिकं बहिः ॥ निर्गतं कंदसदृशं नाडीनां मूलकाणरम् ६६ एकैकस्मिन् हि नाडीनां स्कंधे स्कंधेशतंशतम् ॥ प्रौढशाखात्मकं जार्तनाडीनां दिव्यवर्चसाम् १६७

नुसाराभिप्रायक इत्याकरे पुर्विस्तरः १६० तत्र हृदयपदार्थमाह प्राणिनामिति । उदरं च उरश्चेतसच्छिद्रे भवतः तयो रुदरो रसोः संधिदेशे यत्पद्मं मांसमयमन्यत्र प्रसिद्धं तत् हृदयं नाम तस्य च हृदयं संज्ञकं चित्तस्य मूर्त्त्यायतनत्वात् चित्तस्यैव मुख्यहृदयपदवाच्यतात्तु हृदयमिति छांदोग्ये आत्मोपलब्धिसाधनत्वस्य प्रवृत्तिनिमित्ततया भिन्नानादिति भावः १६१ पुरीततोलक्षणमाह परित इति । अस्यां कल्लणस्य हृदयस्य परितः समंताद्येष्टनचर्म कीदृशं कृमिराशिनिर्भगोलकाकारमंत्रसंज्ञं च तत् पुरीतदित्युच्यते १६२ उदरस्येति । तत्सवेष्टनं हृदयं हितं उदरस्य विभेदे विदारणे सति स्वयं द्रष्टुं शक्यं अतएव नपरिच्छिन्ना भवेन्नो नाड्यः संतीति १६४ तत्र हृदयांतः प्रथमेति । स्पष्टम् १६५ तदेकं शतं नाडीनां तासां शतं शतमेकैकस्याद्वा सततिर्द्वासततिः प्रतिशाखानाडीसहस्राणीति प्रश्रवाक्यानुसरिणनाडी संख्यामाह हृदयेति त्रिभिः । पूर्वे प्रथमं हृदयद्रुमादिकथिकं नाडीसंतनिर्गतमुदितम् । कीदृशं नाडीशतं स्कंधसदृशं यत्तद्वरनाडीनां मूलभूतं कारणमिति १६६ एकैकस्मिन्निति । एकैकस्मिन्ननुसारात्

प्रोद्वेति । तस्मिन्स्वर्गजातयो के प्रीडशास्वरूपे एकैकस्मिन्व्यधिकस्तत्तिसहस्राणिनाडीरूपाः स्वल्पशाखाजाताः । संकलनसंख्यास्वरूपं तद्दशसप्ततिकोट्योद्गसप्ततिलक्षाणिदशसहस्रं च शतद्वयं च एका
यभवतीति प्रश्नभाष्यटीकोक्तं बोध्यम् १६८ प्रकृतवाक्यमादत्ते पिंगलेनेति 'पिंगलः कपिलेष्पवत्' इति विश्वः रसेनाचस्येति शेषः । पीतेनेति स्फुटमप्यत् १६९ रसानामिति । रसानां सूक्ष्मतामालो
च्यमे मनोमुह्यति व्याकुलीभवति यत एते रसास्तासां सूक्ष्मतमनाडीनामंतश्चरति तस्मात्ते पुरसेषु काकीदृशी सूक्ष्मता भवेदिति १७० हृदपादिति । एतानां द्रव्यो हृदयाज्जिर्गत्य देहमापादमस्तं कं व्याप्यतिष्ठति ।
कथं यथा पर्यं प्रत्येकं व्याप्य शंको वृत्तरूपास्तिष्ठति तथेति १७१ तानि यदेत्यादीत्युच्चावचं निगच्छतीत्यंतवाक्यानि मनो गृहीतमित्यंशस्य व्याख्यास्य मानत्वेन तद्विज्ञानिवृद्धारण्यकचतुर्थस्य प्रथमब्राह्म
जगतानि अर्थतः संगृह्णाति इन्द्रियाणीति पंचभिः । इन्द्रियाणि प्राणादीनि गृहीत्वा लपसंहृत्य ततः सार्वविभक्तिकस्तसिः तासां नाडीनामंतं यदामनोयातितदेत्युत्तरेण संबन्धः । मनोविशेषणानि कर्म
पाशनिवद्धमित्यादीनि । कर्मदृश्यं रथादिकर्तादिष्टाक्रियाचतदाकारवृत्तिरूपा एतन्निपुटीरूपेण स्थितं पुरुषेण साक्षिणाभासितम् १७२ तदेति । शयानः पुरुषो विज्ञानमयो लोकां कर्मफलानि मायाया
बलेन विलोकयेत् पश्येत् । कीदृशान् लोकान् पूर्वदृष्टैर्लोकैः सरूपकान्समानरूपान् । एतेन ते हास्यलोका इत्यंशो व्याख्यातः १७३ कथमित्याकांक्षायामाह भिक्षुक इति । श्रुतावुत्पदमप्यर्थकं इव पदं

चमिध्यात्वसूचकमितिबोधम् । ब्राह्मणशब्दात्पूवस्यमहाशब्दस्यलोकेमाहितत्वेपिच्छंदसिबाहुलकान्नतथात्वमितिच १७४ ब्रह्मेति । ब्रह्माहिरण्यगर्भः स्ववृत्तेतिशेषः विद्वरोग्रामसूकरः १७५ एव
मिति । स्पष्टम् १७६ एतत्प्रकरणस्यात्मनःपरिशुद्धत्वबोधनेतत्पर्यामिध्याभूतस्वप्नसाम्यंजागरणस्पदंशयति यथेतिचतुभिः । मायामयदर्शनंस्वप्नेनसमंजागरणेइत्युत्तरार्द्धार्थः १७७ आत्मत
त्वाज्ञानंदुर्घटदर्शनंचसममित्याह अज्ञानमिति । स्फुटम् १७८ ननुस्वप्नप्रदार्थेभ्योजाग्रप्रदार्थानां दीर्घत्वादिलक्षणोभेदोपिदृश्यतेइतआह जडानामिति । जडानांपृथिवीत्वाद्यवांतरसामान्यरू
पेणसत्तारूपमहासामान्यरूपेणचएकरूपत्वेसतिदीर्घादि भावप्रधानोनिर्देशः दीर्घत्वादिलक्षणोभेदःअकारणवस्तुनोभेदेनऽप्रयोजकः विशेषाणांसामान्येकलिपतत्वेनमृगमृगानदीवद्धमिसंस्पर्शा
भावादितिभावः । वाचारंभगमित्यादिश्रुतिरित्यत्रानुकूलेति । एतेनतदुपाधिकआत्मभेदःप्रत्युक्तः । एकरूपतामभिनयति पार्थिवत्वमिति १७९ विषमकार्यकरणत्वंविचारासहोपकरणत्वंचस्वप्ने
नसममित्याह करोतीति । यथाऽमृतमयशंभोविरहिणस्तापयतीत्याद्युदाहरणंबोधं । वस्तुतएकस्यानेकदर्शित्वंसममित्याह एकइति १८०

शयनकर्तृविज्ञानमयस्यात्रावस्थायां स्पष्टतां भिनयति प्राणादिति । पुरःस्थूलशरीररूपपुरस्य तस्य प्राणरूपभृत्यस्यांतर्गामी अंतस्थः सन् प्रेरको भोक्ता ततः प्राणादन्यो महाराजवन्महान्भासते इति शेषः १८१ तत्र दृष्टं तत्परं बृहदारण्यकचतुर्थध्यायप्रथमब्राह्मणवाक्यस्य यथा महाराज इत्यादिकं व्याकरोति यथेति द्वाभ्याम् । यथा देशाधिपतिर्महाराजः कुतश्चित्कुतुकादिनिमित्तादेकं भृत्यं पुरः क्षायां संस्थाप्य स्वदेशे जनपदनिवासिभिः सह भ्रमेत् १८२ इंद्रियाणीति । एवं भोक्तापि इंद्रियाणि गृहीत्वा समनस्कः कलेवरे यदृच्छया यथेच्छं नति परिवर्तते । नानाविषयदर्शनलक्षणं भ्रमणं करोतीत्यर्थः १८३ अथ प्रायोवाजसनेयकगतसुपुतिपरवाक्यानामर्थसंग्रहं नृशयानं शयनमित्यत्र शयनपदेन विवक्षितां सुपुतिं स्वप्रापेक्षया द्वितीयशयनत्वेनाह यदाचेत्यादिना । यदा च तन्मनो विलीयते कारणाज्ञानोपाधौ विलयं क्षयं च्छतितदा देवः उपाधिपरिच्छिन्न आत्मा द्वितीयशयनं परिपूर्णतालक्षणं व्रजेत् । कीदृशं मनः विज्ञानमयशब्दप्रवृत्तेः कारणं । पुनः कीदृशं अंतर्गामी मिणोऽधीनं । अवश्यमिति च्छेदे विज्ञानमयस्याधीनमित्यर्थः १८४ तदाधारमाह द्वाभ्यां नाडीभिरिति । उक्तरूपाभिर्नाडीभिर्द्वारभूताभिः पुरीतद्वेष्टितं हृदयां बुजमध्यस्थं च आत्मरूपाकाशमसौ विज्ञानमयो व्रजति उपाधिकृतपरिच्छेदे विहाय परिपूर्णभावं व्रजति । आत्माकाशस्य हृदयादिवेष्टनप्रयुक्तापरिच्छिन्नतानेति सूचनाय तद्विशिनष्टि महदिति । यावान्वायमाकाशस्तावानेपीत हृदय आका

प्राणादन्यो मया भोक्ता स्वप्ने स्मिन्कथितः स्फुटः । यतः प्राणः पुरो रक्षां कुरुते राजभृत्यवत् ॥ तस्यांतर्गामी भोक्तान्यो महाराज समो महान् १८१ यथा जनपदाध्यक्षो महाराजः कुतश्चन ॥ सर्वैर्जनपदैः सार्धं स्वदेशे सर्वतो व्रजेत् १८२ इंद्रियाणिसमादाय समनस्कः कलेवरे ॥ एवमेवात्र भोक्तापि व्रजत्येष यदृच्छया १८३ यदा च तन्मनो वश्यं विज्ञानमयशब्दकृत् ॥ विलीयते तदा देवो द्वितीयं शयनं व्रजेत् १८४ नाडीभिरुक्तरूपाभिः पुरीतद्वेष्टितं महत् ॥ हृदयां बुजमध्यस्थमात्माकाशं व्रजत्यसौ ॥ १८५ सेंद्रियं च मनो ह्यत्र लीयते शयने सदा ॥ यथा विलीयते नारी सामुद्रेलवणं घनम् १८६ चित्रं यथा विलीयेत पटं संकोचमागते ॥ एवमेव विलीनं तन्मनश्चित्रमिहात्मनि १८७ पांथः कामी परिष्वक्तः प्रियया द्यष्टवर्षया ॥ माघे सौधांतरे सुप्तो यथा वेत्ति न किंचन १८८ आनंदं परिपूर्णः सन् सुरतस्यांतर्कर्मणि ॥ आत्मानं च प्रियां चैव पश्यन्नेव न पश्यति १८९ एवमानंदं भुङ्क्ते देव आत्मन्याकाशशब्दिते ॥ आगत्य च न वेत्त्येष मायामप्यात्मनि स्थिताम् १९० कुतः स्वप्नादिकंतस्याः कार्यं लीनस्वरूपकम् ॥ अन्यत्किंचिद्विजानीयात् परिष्वक्तस्तथा पुमान् १९१

शः' इत्यादिच्छादो ग्यश्रुतेः । तथा चात्मेव विज्ञानमयस्य शयनाधार इति भावः १८५ मन आदिजडवर्गलयाधारोप्यमेवात्माऽज्ञानविज्ञानविशिष्ट इत्याह सेंद्रियमिति । अत्रात्माकाशशयने सुपुतिकाले कार्यस्य कारणे लये दृष्टांतः यथेति । समुद्रजलमेव घनीभूतं लवणमासीत् यथा पुनर्नरं भवेत्तद्वदिति १८६ चित्तलयेन तत्कार्यलये दृष्टांतः चित्रमिति । मनसामिति मितं चित्रं सकार्ये इंद्रियरूपं मनश्चित्रं इह उक्ते १८७ ननु कथं सुपुतेऽद्वितीयताऽज्ञानस्यावशेषादिति चेत्सत्यं तथापि तस्य स्फुटतया भावाभावादसत्त्वायत्वमित्यभिप्रायेण तद्यथा प्रियया स्त्रियां संपरिष्वक्तो न बाली किंचन वेदनांतरमित्यादिवाक्यार्थमाह पांथ इति चतुर्भिः । पांथः प्रवासाद्ब्रह्मागतः । परिष्वक्त आलिंगितः । द्यष्टो षडशः । माघे मासे । सौधांतरे हर्म्यांतरे १८८ आनंदेति स्पष्टम् १८९ एवमिति । आनंदमुक्त्वा तस्य शोभाभिरज्ञानवृत्तिभिरानंदानुभवितव्यं विज्ञानमयः आकाशशब्दिते आत्मनि आगत्य तादात्म्यं लब्ध्वा आत्मनि स्वस्मिन् स्थितामपि मायां न वेत्तीति १९० मायाया एव स्फुटतया दर्शनाभावेन कावेदो नाभावः केवलयमायसिद्ध इत्याह कुत इति । तस्यामायायाः । तथा उक्तमकारेण परिष्वक्तः श्रुतीमाज्ञाशब्देन परमात्मना तादात्म्यलक्षणमालिंगनगतः १९१

सुपुतिकाले विशेषाभिमानलक्षणं स्वपरिहरणं निरतिशयानंदमासादृष्टतां त्रयोवाजसनेयक उक्ताः कुमारो महाराजो महाब्राह्मणश्चेति तत्र कुमार इति तद्विशदयति स्तनं पदं तद्विशेषः । तद्वेदेनो

सुपुष्टिकालविशेषाभिमानलक्षणदुःखपरिहारणनिरतिशयानंदमासादृष्टांतस्त्रयोवाजसनेयकउक्ताः कुमारमहाराजोमहाब्राह्मणश्चेति तत्रकुमारदृष्टांतविशदयति स्तनंधपदतिथिभिः । येदौवेवा
लस्यविशेषज्ञानप्रसक्तस्तद्वारकाणिविशेषणानि । स्तनंधपःस्तन्यमात्रमुक्त्वाःमात्राआगलमलपर्यंतस्तन्यपानेपायितःस्तन्यपानेनीतःसन्तथायूकादिरहितेमृदौकोमलेशुचोनिर्मलेचासनेपयैकि
कायांशायितश्चसन्त्यथापरमानंदंप्राप्यकिंचनापिनवेति । हियतःसबालःहसनहासेनानंदंस्वयंस्मीपस्थान्पश्यन्नपिपश्यतीवेतिद्वयोरन्वयः । अत्रपरमानंदपदमतिघ्नीपदेनतिशयेनदुःखं
हंतीत्यर्थकतयानन्दपरयकाष्ठाभिधायकेनसमानार्थमिति १९२ । १९३ दार्ष्टान्तिकमाह एवमिति । तत्तत्तानंदपरमकाष्ठांगतःअतएवगतार्तिकोगतदुःखोभोक्ताविज्ञानमयइमांमायांपश्यन्नपि
नपश्यतीति १९४ महाराजदृष्टांतस्फुटयति उदयास्तमयावितिपङ्क्तिः । राज्ञोपिविशेषणानियैश्चित्तविशेषोभवतितादृशलिप्सादिदोषवारकाणि दृढःस्थूलोबलवांश्च १९५ नीरोगइति । ला
वण्यमंगेपज्वलता । कीर्तिमान्धर्मसंपन्नत्वान्नरकभयशून्यः । मूर्खतादुःखहीनतामाह वेदेति १९६ मनोनुकूलेति । मनोनुकूलललनायूथेनकर्त्रीतूर्यवादित्रघोषेणमधुरेणगीतेनचकरणेनप

स्तनंधपोयथामात्रापायितस्तनमागलम् ॥ यूकादिरहितेतद्वत्शायितश्चमृदौशुचौ १९२ आसनेपरमानंदंप्राप्यवेतिनकिंचन ॥ पश्यन्नपिसमीपस्थान्पश्य
तिहसन्निहसः १९३ एवमस्मिन्निशयनेभोक्तातत्सोगतार्तिकः ॥ मायामिमांहिसंपश्यन्नपश्यतिकदाचन १९४ उदयास्तमयौयावत्तावदाप्तइमांभुवम् ॥ वित्तैर्ब
हुविधैःपूर्णांसपत्नांदृढोयुवा १९५ नीरोगोबलसंपन्नोरूपलावण्यसंयुतः ॥ कीर्तिमान्धर्मसंपन्नोवेदवेदांगपारगः १९६ मनोनुकूलललनायूथेनपरिसेवितः ॥
तूर्यवादित्रघोषेणगीतेनमधुरेणच १९७ जयाशीर्भिर्द्विजैर्द्राणांतथाचारणबंदिनाम् ॥ स्वसमानगुणैःपुत्रैःपितृभक्तिपरैरपि १९८ एवंसर्वगुणोपेतोमहाराजोय
थासुखम् ॥ प्राप्नुयाद्भोगसंप्राप्त्यासुपुष्टोपितथापुमान् १९९ महाराजोयथादुःखंनजानातीहकिंचन ॥ सुपुष्टोपितथानैतद्वेतिविक्षेपशून्यतः २०० इंद्रियाणि
यथाजित्वाबाह्याभ्यंतरेणच ॥ इच्छामात्रंपरित्यज्यप्राप्तंप्राप्तंभजन्सदा २०१ कर्मणामनसावाचापरैरपकृतोपिसन् ॥ जानन्नपिचतेभ्योनद्वेष्टितेषूपकार
कृत् २०२ आत्मनःप्रतिकूलंयःपरस्यकुरुतेपुमान् ॥ कर्मणामनसावाचाकर्तुरेवभवेद्वितत् २०३ इदानींवापिदेहेस्मिन्पतितेवानसंशयः ॥ अनुकूलम
पिवमितिह्येगुद्विसमाश्रितः २०४

रिसेवितः १९७ जयेति । द्विजैर्द्राणांतथाचारणबंदिनांजयाशीर्भिःपरिसेवितः । पुत्रैश्चपरिसेवितः । चारणाबंदिविशेषाः ' बंदिनस्त्वमलप्रज्ञाःप्रस्तावसदृशोक्तयः ' १९८ एवमि
ति । भोगानांसम्यक्प्राप्त्या १९९ दुःखज्ञानाभावेनापिमहाराजसमतामाह महाराजइति । स्पष्टम् २०० महाब्राह्मणदृष्टांतंप्रपंचयति इंद्रियाणीतिचतुर्दशभिः । ब्राह्मणस्यमहत्त्वंयै
विशेषणैर्भवतिनानिदर्शयति । यथाशब्दस्यतथेतित्रयोदशेनसंबन्धः । इंद्रियाणित्वाजित्वाभ्यन्तरंभजन्सेवमानः २०१ कर्मणोति । कर्मणाशरीरव्यापारेण । परैः
अपकृतःकृतापराधःसन् तदपकारंजानन्नपिचतेभ्योऽपकारिभ्योनद्वेष्टिकिंहतेपुष्पकारकृदेवभवतीति २०२ एतादृशोयथाबुद्धचाभवतितामभिनयति आत्मनइतिद्वार्था । आत्मनोपत्यति
कूलंभारतेतयःपरस्यकुरुतेकर्मादिभिस्तत्प्रतिकूलंकर्तुरेवभवतिप्राप्नोति २०३ कदाभवतीत्याकांक्षायामाह इदानीमिति । इदानींजीवदशायांवादेहपतितेपरलोकेवेत्यर्थः । एवमनुकूलमपिस्व
स्मिन्परीक्षितंसत्परस्यकृतंचेदपिकर्तारंभजतइत्येवमाकारांबुद्विसमाश्रितः २०४

वेदार्थस्येति । समग्रस्यवेदार्थस्यवेता । परनिंदकत्वाभाववान् स्वदोषेष्टवद्विषयस्यतथा कुसंगहीनश्चेति २०५ जडमिति । जडमात्रं विनाशजडमेव च शाश्वतं नित्यं एवं नित्या नित्यं विवेकवान् ऊहापोहयोः पूर्वपक्षसिद्धांततर्कयोः कुशलः २०६ अनेति । छर्दितं वातं । तेषु विषयेषु । इहामुत्र भोगविरामवानित्यावत् २०७ सुखेति । सशरीरस्य देहद्वयेनाध्यासलक्षणसंबंधशास्त्रिने देहिनः प्राणिमात्रस्य सुखदुःखेनियते अवश्यं भाविनी न ह वै सशरीरस्येत्यादिश्रुतेः इति विज्ञानेन देहद्वयात्मकसंसारान्मुमुक्षुर्यतो देहदोषवित् २०८ मोक्षसाधनं ज्ञानमेव हृद्वात्साधनसंन्यासपूर्वकश्रवणादिकर्तव्येति साहसशिवमिति । शास्त्रोक्तविधिना सशिवमुंडनं कृत्वाऽन्यत्र याणां वानप्रस्थातानामन्यतममाश्रमं विहाय परिष्करैर्देहाद्युपकरणैः सहितं तुरीयमाश्रमं मोक्षसाधनमादाय गृहीत्वा अथ ब्रह्मनिष्ठं गुरुं विधिवदुपेत्याथ तस्य गुरोर्मुखां बुजात्सार्थानि वेदवाक्यानि श्रुत्वा तेषां वाक्यानां स्वार्थपरत्वे उपपत्तिचशरीरक्रेमप्रचितां मनसा विचार्य एतादृशं श्रवणं संपाद्येति यावत् । अथ तत्त्वमस्यादिवाक्यार्थबोधेपांडित्यं श्रवणाभ्यासं परित्यज्य पराहृदयेन जडबालपिशाचवद्भावरूपं मननं संपाद्याथ मनस एकाग्रतालक्षणं निदिध्यासनं श्रुतौ मौनशब्देन दितं संपाद्य तथा च श्रुतिः 'तस्माद्ब्राह्मणः पांडित्यं निर्विद्यवाक्येन तिष्ठते द्वात्यं पांडित्यं निर्विद्याथ मुनिरिति' तिष्ठासेत्याहुर्मिच्छेत् । अथोक्तसाधनफलभूता महं ब्रह्मेत्याकारां वाक्यार्थसाक्षात्कृतिमुपेयिवान् प्राप्त इति चतुर्णां

वेदार्थस्य समग्रस्य वेतानपरनिंदकः ॥ स्वदोषद्विषयतत्तदुष्टसंगविवर्जितः २०५ जडं विनश्वरं तद्वज्जडं शाश्वतं पुनः ॥ एवं विवेकसंपन्न ऊहापोहविशारदः २०६ अन्नपानानि चित्राणि ललाश्च मनोरमाः ॥ शब्दादीन् विषयांश्चान्यान् लोकद्वयगतानपि ॥ छर्दितां त्रसमान्पश्यंस्तेषु नेच्छापरः सदा २०७ सुखदुःखे सुनियते स शरीरस्य देहिनः ॥ इति विज्ञानसंपन्नो मुमुक्षुर्देहदोषवित् २०८ स शिखं वपनं कृत्वा परित्यज्य अन्यमाश्रमम् ॥ सपरिष्करमादाय तुरीयं मोक्षसाधनम् २०९ आश्रमं ज्ञानसंपन्नं गुरुमेत्यविधानतः ॥ वेदवाक्यानि श्रुत्वाथ गुरुवक्त्राविंदतः २१० सार्थानि मनसा तेषामुपपत्तिं विचार्य च ॥ परित्यज्य च पांडित्यं तत्त्वमस्यादिबोधने २११ एकाग्रं मन आपाद्य जडबालपिशाचवत् ॥ अहं ब्रह्मेति वाक्यार्थसाक्षात्कृतिमुपेयिवान् २१२ आनंदात्मसुखं प्राप्तो ब्राह्मणेषु महानयम् ॥ तथा सुषुप्तः पुरुषः सुखमभ्येति नित्यशः २१३ रागद्वेषादयो दोषाः सर्वानर्थकरायथा ॥ न विद्यंते महाविप्रे सुषुप्ते पितथानहि २१४ शयानस्य तथा सुप्ते हृदयाकाश एव हि ॥ आश्रयो न परः कश्चित् शयनं चैतदेव हि २१५ भोक्ता यस्ते मया प्रोक्तो हृदयाकाश एव सः ॥ आसमंतादयं यस्मात्काशते देहधारिषु २१६

मर्थः २०९ । २१० । २११ । २१२ अनंदात्मेति । अपमुक्तविधो ब्राह्मणेषु महान् श्रेष्ठतमः । 'मौनं चामौनं च निर्विद्याथ ब्राह्मणः' इत्यादिश्रुतिप्रसिद्धत्वात् पुराणेऽप्युक्तं 'मय्यर्पितात्मनः पुंसो मयि संन्यस्तकर्मणः । न पश्यामि परं भूतमकर्तुः समदर्शनात्' इति । स यथा आनंदसंज्ञं पूर्णात्मसुखं प्राप्तो भवति । तथेत्यादि स्पष्टम् २१३ रागद्वेषाद्यात्मकानर्थरूपसंसारभावोपि सुषुप्ते महाब्राह्मणे च सम इत्याह रागेति २१४ अथ न्यायत्वात् श्रुतिग्रंथस्य तात्पर्यार्थे स्पष्टयति शयानस्येत्यादि पदचत्वारिंशच्छ्लोकैः । शयानस्य शयनकर्तृत्वात् सुप्ते शयनस्य चाश्रयआधारोयः प्रथमद्वितीयपश्चात्पाठः सहृदयाकाश एव हृदयोपलक्षितः परमात्मरूपाकाश एव नान्य इति । शयनस्वरूपमपि एतदेक्यत्वं विज्ञानमयस्य हृदयाकाशभावउपाधेश्च हृदयाकाशे लयउक्त इति २१५ आधाररूपबोधनेन चत्वं पदार्थविज्ञानमयस्य तात्पर्यपरमात्मनैक्यं बुबोधयिष्यति इति दर्शयति भोक्तेति । यस्तु भ्यं बालाक्ये मया भोक्ता विज्ञानमयो घटाकाशसमः प्रोक्त समहाकाशसमहृदयाकाशरूप एतत्सर्वसंसारधर्मातीतरूपं सुषुप्तानुपाधिलयेतुभ्यं दर्शितमिति यावत् । हृदयाकाशस्याद्वितीयता रूपां परमात्मतां स्पष्टयन्नाकाशपदस्यावयवार्थेन तत्र वृत्तिमाह आसमंतादिति । यस्मादयं हृदयो

समंतात्काशनमेवाभिनयति । प्रामात्रानमयं न जानामीत्याकारेणाज्ञत्वेनाज्ञानाश्रयत्वेन रूपेण अहं सुखमस्वाप्समिति सुषुप्तिसाक्षित्वेन वामहेश्वरः आत्मा मदीयोऽन्यदीयो वा मासते अतो

समंतात्काशानभेदाभिनयति । मामिति । मामात्मानमन्यं च न जानामीत्याकारेणाज्ञानाश्रयत्वेन रूपेण अहं सुखमस्वाप्समिति सुषुप्ति साक्षित्वेन वामहेश्वरः आत्मा मदीयोऽन्यदीयो वा मासते अतो
स्मात्समंताद्भासनरूपहेतोराकाशवदभिन्नैकरूपइत्यर्थः । तथाच प्रयोगः । आत्मा एकरूप उपाधि परामर्शमंतरेणानुपलभ्यमानभेदत्वादाकाशवदिति । एतेनाकाशपदस्य भूताकाशरूढत्वाभ्युपगम
त्वेपि अत्रगौणवृत्तिसंभवात्क्रोपिदोषइति भावः २१७ अस्यात्मनः सर्वदेकरूपत्वेपि सुषुप्ताधारतया प्रदर्शनं तु उपाधिविविक्ततया प्रदर्शनार्थमेवेत्यभिप्रायमावेदयति विज्ञानमयतेति । स्वप्नजाग्र
तोः सविलासांतःकरणसंबंधरूपा विज्ञानमयताभेदकारणं सुषुप्ते तु न स्य विज्ञानशब्दवाच्यसविलासांतःकरणस्य विनाशो सति केन भेदो निरूपणीयोन केनापि यथा घटाद्युपाधिना शोभसोभभेदइति द्वयो
रर्थः २१८ । २१९ सुप्ताद्युपाधिना शमभिनयति सुप्ताविति । हृदयाकाशभेदकामनसा सहिता वागादयः सर्वे हृदयाकाशोलीयंतइति २२० ननु सुप्तोऽप्यमाणा ज्ञानमेव भेदकमस्त्वित्याशं
क्यकिमावरणरूपेण ज्ञानस्य भेदकत्वं विक्षेपरूपेण वा नाद्यस्तत्रैव भेदानुभवात् न द्वितीयः कार्यरूपविक्षेपस्य सुप्तौ लयादिप्राह सुप्तौ लयपीति द्वाभ्यां । अज्ञानमावरणं । विक्षेपयोर्विक्षेपरूपयोर्लया

मामन्यं च न जानामीत्यज्ञत्वेन महेश्वरः ॥ सुखमस्वाप्समिति वाकाशते सर्वदेहिषु ॥ आकाशवदभिन्नो तोममतेप्यपरस्य च २१७ विज्ञानमयता स्वप्ने तद्वज्जागर
णेपि च ॥ हृदयाकाशरूपस्य विद्यते भेदकारणम् २१८ सुप्ते तस्य विनाशो हि भेदः केन हि संभवेत् ॥ घटादीनां विनाशो किं भेदो न भसितिष्ठति २१९ सुप्तौ वागा
दयः सर्वमनसा सहिता इमे ॥ हृदयाकाशोलीयं ते हृदयाकाशभेदकाः २२० सुप्तौ लयपिमायेयमात्मा ज्ञानस्वरूपिणी ॥ अस्ति नैषा तथाप्यत्र भवेद्वेदस्य कारणम्
२२१ अज्ञानेन हि भेदोऽस्ति सर्वेषामिह देहिनाम् ॥ किं तु विक्षेपयोर्भेदः सुप्तौ सच विलीयते २२२ यथातिबहुले रात्रौ तमस्य भ्रोद्भवादिकम् ॥ वर्षा सुलीयते तद्व
दात्मा ज्ञान इदं गजत् २२३ यथा तस्मिन्नपगते भानुनिर्गमनादिना ॥ नष्टप्रायं तदैवैतत्तस्मादेव विनिःसरेत् २२४ हृदयाकाशतोऽप्येवं जगदेतत्प्रजायते ॥ कर्म
ण्युद्धूत एकस्मिन् स्वप्ने जागरणेपि वा २२५ स्वप्नाज्जागरणं याति सुषुप्तादपि वा प्रभुः ॥ एवं जागरणात्स्वप्नं सुषुप्तं वापि सव्रजेत् ॥ कदाचित्स्वप्नतः सुप्तिं व्रजे जागर
णं च वा २२६ आत्मा ज्ञानादयं देवः क्रीडाकंदुकवत्सदा ॥ अस्मिन्देहेतथान्यत्र ह्यवस्थात्रयमाव्रजेत् २२७

धोरेव भेदः यथा देवदत्तयज्ञदत्तौ भिन्नावित्यत्र देवदत्तयज्ञदत्तोपाधी एव प्रति योग्यनुयोजितया भेद निरूपको सुप्तौ तु सच विक्षेपो विलीयतइति २२१ । २२२ सुषुप्तौ कार्यवर्गलये दृष्टांतमाह यथेति ।
यथा वर्षासुराप्रावति बहुले तमसि सति अत्रोद्भवादिकं उद्भवदभ्रादिकं कृदभिहितो भावोऽव्यवस्थाकाशतइति न्यायात् जायमानं मेघादिकं विलीयते तत्र तमसिलयं गच्छति तथेदं जगत्सुप्तावात्मा ज्ञाने
विलीयतइति २२३ यथा तस्मिन्निति । यथा दृष्टांते तस्मिन् तमसि भानुनिर्गमनादिना पगते भिभूते सति तदैव तत्क्षणमेव एतदभ्रादिकं तस्मादभिभूततमस एव विनिःसरेत् प्रादुर्भवेत् एवं हृदयाकाशाद
ज्ञानशब्दलदेतजगत्स्वप्ने जागरणे वा प्रजायते कस्मिन्सति स्वप्नजाग्रदोगप्रदकर्मणोरेकस्मिन् अन्यतरत्र उद्धूते सतीत्यन्वयः २२४ । २२५ कर्मनिमित्ताव्यवस्थामेवाभिनयति स्वप्नादिति ।
कदाचित्स्वप्नानंतरं जागरणं गच्छति कदाचित्सुषुप्तानंतरं एवमप्येपि २२६ उक्तरीत्या कर्मणो व्यवस्थामाग्रेतुत्वेपि संसारं प्रति मुख्यप्रयोजकत्वं ज्ञानस्यैवेत्याह आत्मा ज्ञानादिति । अस्मिन्न
परोक्षे अन्यत्र आमुष्मिके आग्रेतुमाप्नुयात् २२७

क्रीडाकंदुकदृष्टांतस्फुटयति यद्येति । गोपबालैर्यष्टिप्रहारेणनभसिस्तःकंदुकःपतंश्चपुनस्ताडितोयथानेकत्रप्रमति २२८ एवमिति । चित्रैर्नानाविधफलप्रदैःजीवन्नविद्ययाजीवभावंगच्छ
त्सन् २२९ कर्मनिमित्तकानवस्थितसृष्टोद्दृष्टांतराणिदर्शयति वायुनेतित्रिभिः । देहोत्पन्नं तत्रमवस्थात्रयगतिरिति शेषः २३० भ्राम्यतेइति स्पष्टम् २३१ यथेति । जाग्रद्वृत्तमानदेह
आमुष्मिकदेहास्तुस्वप्नप्रवदितिसूचयितुंयोनिष्वित्युक्तम् २३२ योनिष्वित्युक्तंविशदयति देवइति । उत्तरार्द्धस्यइत्येवमित्यादिः २३३ उक्तावस्थानांसर्वत्रानुगमएवेत्याह सर्वत्रेति । बुद्धि
जीविपुसांतःकरणेषु २३४ ननुदेवानामस्वप्नसंज्ञयाप्रसिद्धत्वात्कथंतेष्ववस्थात्रयानुगमइत्याशंक्यअनुराक्नयेतिवन्नजोऽल्पार्थतायाअपिदृष्टेर्मेवमित्याह अस्वप्नतेतिद्वाभ्यां । उपचारतः अ
स्वप्नप्रदघटकनजोभावार्यस्वप्नार्थेनाल्पत्वरूपगोणार्थपरत्वादित्यर्थः । मुख्यार्थस्तुवक्तुमशक्यः यस्मादेवानामाद्योभगवान्विष्णुरप्यवस्थात्रयानुगमसूचनायलीलाविग्रहेणशेषज्ञानलीलामंगो
करोतीति २३५ अल्पतामभिनयति यथेति २३६ एवमिति । एवमुक्तविधयातस्यविज्ञानमयस्यसदाजागरणंभवेत् कीदृशस्यतस्य सुषुप्तस्य हृदयाकाशरूपिणः सुषुप्तेहृदयाकाशरूपपरमात्म

यष्टिहस्तैर्यथागोपैःक्षितोनभसिकंदुकः ॥ दिक्षुभूमौतथाकाशेधावत्येषानिरंतरम् २२८ एवंपूर्वकृतैश्चित्रैःकर्मभिर्जगदीश्वरः ॥ स्वप्नेजागरणेसुप्तौजीवन्धाव
तिनित्यशः २२९ वायुनानीयमानस्यत्वंलस्यनगतिःस्थिरा ॥ यथास्थानदेहेपिनस्थिराकर्मवायुना २३० भ्राम्यतेवायुनायद्वत्त्वेसर्वामेषमंडली ॥ तद्व
द्देहादिकाष्टिभ्राम्यतेकर्मवायुना २३१ यथाजलप्रवाहेणकाष्ठमुच्चावचस्थले ॥ पात्यतेजंतुरप्येवंयोनिष्यायातिकर्मतः २३२ देवोवामानवोवायंकुमिर्वास्थाव
रोपिवा ॥ भवत्युच्चावचेस्थानेकाष्ठंयद्वद्विनीरगम् २३३ सर्वत्रैवमवस्थास्ताज्ञातव्याबुद्धिजीविषु ॥ अवस्थात्रयनिर्मुक्तं सत्त्वंकिंचिन्नविद्यते २३४ अस्वप्ना
पिदेवानज्ञियास्यादुपचारतः ॥ देवानांप्रथमोयस्मात्तेशेतेशेषगतोहरिः २३५ यथाक्षणेक्षणेस्वप्नंपश्यंतिमनुजादयः ॥ नैवंदेवास्ततस्तेस्युरस्वप्नान्यथाक्वाचित्
२३६ एवंतस्यसुषुप्तस्यहृदयाकाशरूपिणः ॥ उद्भवेकर्मणोह्यस्यसदाजागरणंभवेत् २३७ सुप्तौविलीयतेसर्वकार्यंश्वासात्मकंविना ॥ प्राणतेनप्राणशब्दोहृदया
काशैरितः २३८ प्राणोस्मिन्हृदयाकाशेसर्वभेदविर्जिते ॥ कार्यकारणसंघातएकतांयात्यदर्शनात् २३९ सुषुप्तौनहिलभ्यंतेवागाद्याविषयैःसह ॥ मनोतास्त
तएवैतेप्राणेलीनास्तदाभवन् २४० हृदयाकाशसंप्राप्तोविज्ञानमयएवहि ॥ नाधाराधेयभेदेनतमाप्नोतिकदाचन २४१

भावंगतस्य जागरणनिमित्तत्वात्सुप्ताप्रदोमप्रदकर्मणउद्भवोविपाकाभिमुखत्वरूपइति २३७ ननुवाजसनेयानुसारेणहृदयाकाशोऽद्वितीयात्मनिलस्यवर्णनेपिद्व्यालयेयकोपीतकिवाक्येनविरोधः
अत्रप्राणएवैकधाभवतीतिप्राणेलयाभिधानादितिचेन्न सुप्तपुरुषाभिप्रायेणनकिंचिदेवेदिपमितिपरमशरूपेणपरमात्मनिलयाभिधानेपिलौकिकानांप्राणशेषतांमन्यमानानामभिप्रायानुसारेणप्राणेल
याभिधानाविरोधादित्याशंसस्पष्टयति सुप्तात्रितित्रिभिः । सुप्तौश्वासात्मकंप्राणंविनासर्वकार्यंविलीयतेतेनप्राणस्वलौकिकहृदावशेषेणप्राणशब्दोलक्षणयाहृदयाकाशैरितःप्रकृतश्रुतंप्रयुक्तइत्यर्थः
२३८ तथात्रप्रकृतवाक्यस्यैवमर्थइत्याह प्राणइति । प्राणपदलक्ष्यायहृदयाकाशेस्थूलसूक्ष्मप्रपंचोलीयते दर्शनाभावाद्दृष्टिसृष्टेःपूर्वाध्यायेप्रदाशितत्वादिति २३९ अदर्शनमभिनयति सुषुप्ताविति ।
मनोतामनःपर्यंतावागाद्याःसुप्तोसहविषयेनैलभ्यंतेअतएवप्राणेलीनाउच्यंतेइतिशेषः २४० एकधाभवतीत्यंशस्यतात्पर्यमाह हृदयाकाशेतिद्वाभ्यां । हृदयाकाशंप्राप्तोविज्ञानमयएवइदियादिव्य
व्रित्तिसंस्तहृदयाकाशंआधाराधेयभेदवद्विस्तरेणनैनाप्नोतिकित्येकतामेवगच्छति इदियादिकंतुभेदवद्विस्तरेणनैनाप्नोतिकित्येकतामेवगच्छतीत्यर्थः २४१

एकताप्रीतिहृदांतमाह गृहाकाशइति । गृहाकाशेयथाकाशोत्पाद्यत्वात्तदस्फुटनानंतरंयाहशमेकतालक्षणसंबंधंगच्छेत्तादृशंसंबंधंपुरुषोविज्ञानमयोऽतद्वदयाकाशोसुप्तिकालेउपाविस्तंबंधंविहायगच्छतीति २४२

एकतापत्तोदृष्टमाह, गृहाकाश इति । गृहाकाशे घटाकाशो गत्वा घटस्फुटनान्तरं यादृशमेकतालक्ष्यं सर्वं ध्वंशच्छेत्तादृशं सर्वं ध्वंशं पुरोविज्ञानमयो ब्रह्मदयाकाशो सुसिकाले उपविशं सर्वं विहाय गच्छतीति २४२
परमात्मनो ब्रह्मदयाकाशव्यवहारे प्रयोजनं सर्वं विशेषं दर्शयन् ब्रह्मदृष्टांतं दार्ष्टिकं संगमयति । यावदिति द्वाभ्यां । शरीरमरणपर्यंतं पुरुषः परमात्मा ब्रह्मदयेत पर्यामिरूपेण विशेषं संनिहितोऽस्ति । अंतर्पर्यामिरा-
णादिश्रुतिभ्यः ' ईश्वरः सर्वभूतानां ब्रह्मदेवोर्जुनतिष्ठति ' इत्यादि स्मृतिभ्यश्च । स पुरुषो गृहाकाशसमस्तस्य गमनागमने इति २४३ घटेति । एष उक्त एवात्मानसिन्धुवस्थितः प्रतिबिंबितः सन् घटाका-
शवद्गमनागमने भजतीत्यर्थः । गमनागमनमिति समाहारद्वंद्वः २४४ अथोक्तार्थमुपपादयन्तं पर्यामितया ब्रह्मदये स्थितिं वक्ष्यमाणोपयोगायानुवदति यद्यपीति । यद्यप्यात्माकाशवद्देहस्य समष्टिर्बहि-
रूपस्यांतर्बहिरवस्थितस्तथाप्यत्रात्मनि ब्रह्मदयावच्छेदेनान्तर्पर्यामितारूपोतिशयोक्तः प्रसिद्ध इति २४५ उक्तांतर्पर्यामिनि यम्यमनसः करणांतरेभ्यो विशेषं प्रतिबिंबप्रवहणाद्युपयोगिनं दर्शयति सुखेति षड्विंशतिः ।
देहो हि भोगार्थः भोगस्तु प्रकाशरूप उक्तः स च विषयप्रकाश इन्द्रियरूपकरणाधीनः सकलकरणनियामकत्वात् मनसः स्पष्टोऽव्यतिरेक इति २४६ करणनियामकत्वेन कुत इत्यत आह अमूनीति । अमूनि च
क्षुरादिकरणानि व्यापारवंत्यपि तंति चित्तसंबंधं विनाथं विषयस्वंस्वं विदंति न जानंति तदावयमेतजानीमोयश्चित्तेन तानि परार्थानि चित्तेनेति प्रकृत्यादित्वा तृतीया तथा च चित्तरूपं यत्परंतदधीनानी

गृहाकाशे घटाकाशो गत्वा घटविभेदतः ॥ संबंधं यादृशं गच्छेत्तादृशं पुरुषोऽत्र हि २४२ यावच्छरीरमरणं पुरुषो ब्रह्मदयेऽस्ति हि ॥ गृहाकाशसमस्तस्य गमनागमने न हि
२४३ घटाकाशसमो ज्ञेयो मनस्येव व्यवस्थितः ॥ गमनागमनंतस्य भवेन्नित्यं मनःकृतम् २४४ यद्यप्याकाशसदृशो बहिरंतरवस्थितः ॥ देहस्यात्मा तथाप्यत्र ब्रह्मदये
ति शयोऽस्ति हि २४५ सुखदुःखोपभोगार्थं जंतोर्देहोऽत्र जायते ॥ उपभोगः प्रकाशः स्यात्प्रकाशः करणैर्भवेत् ॥ अंतःकरणमेवैकं करणानां नियामकम् २४६ अमूनि
न विदंत्यर्थं तो व्यापारवंत्यपि ॥ तदा चित्तेन जानीमः परार्थानि सर्वथा २४७ यथाकाष्ठकृतानां स्युर्दशानां वाजिनानामपि ॥ सूत्राण्येकत्र बद्धानि नानास्थानानि
वासिनाम् २४८ नलिकायां तथा देहे ज्ञानकर्मात्मनामपि ॥ सूत्राणि ब्रह्मदये संति निर्मितानि स्वयंभुवा २४९ बालको हि यथा सूत्रैर्व्यापारयति तान् ब्रह्मदयान् ॥ मनो वा
लकमप्येवं व्यापारयति तान्यपि २५० आश्रित्य ब्रह्मदयां भोजं पंचछिद्रमधोमुखम् ॥ अनेकनाडीविवरं वायुसूत्रसमाश्रयम् २५१ सावित्रं हि यथा तेजः सर्वदेहेष्वव-
स्थितम् ॥ एकरूपं तथाप्यस्य भेदो दृष्टो महानिह २५२

त्यर्थः २४७ मनसः करणनियामकतां दृष्टान्तेन विशदयति यथेति चतुर्भिः । लोकप्रसिद्धमेव क्रीडनकवत्पदिकाष्टनिर्मितादशवाजिनोऽश्वानां स्थाननिवासिनो दीर्घकाष्ठकृतानां विधायतनाः स्युस्ते
पांचपादवद्धानि दीर्घकाष्ठमध्यच्छिद्रद्वारा एकत्र नलिकायामधःस्थायां बद्धानि मोतानि स्युस्तथा देहो दीर्घकाष्ठसमेजानेन्द्रियकर्मेन्द्रियरूपाणां वाजिनानां मार्कण्डेयमूत्राणि वायुमयानि नाडीरूपच्छिद्रद्वारा ब्र-
ह्मदये नलिकानि भेदोतानि संति । कीदृशानि सूत्राणि स्वयंभुवा परमेश्वरेण माययानि निर्मितानीति द्वयोरर्थः २४८ । २४९ बालक इति । दृष्टान्ते यथा बालकः पितुरं कस्थः पित्रा ग्राहितमूत्रः संस्तान्काष्ठमया
ब्रह्मदयान् स्थानान् व्यापारयेत् चालयेत् एवं बालकवद्बालकमज्ञं मनः अंतर्पर्यामिणः पितुरं कस्थं तेन ग्राहितमूत्रं संस्तानि ज्ञानकर्मेन्द्रियाणि अपिशब्दाद्युममसूत्राणि च व्यापारयतीति ' बालकोऽज्ञे ' इति विश्वः २५०
अंतर्पर्यामिरूपपितुरं कोपमितं दर्शयति आश्रित्येति । ब्रह्मदयां भोजदेशमाश्रित्य तानि व्यापारयतीति पूर्वोक्तसंबंधः । दिक्चतुष्टये मध्ये च पंचच्छिद्राणि यत्र ब्रह्मदयां भोजेत तथा । अनेकानि नाडीरूपाणि
विवरानि सूक्ष्मच्छिद्राणि यत्र तत् वायुमयसूत्राणामाधारमिति २५१ एवं मनसः करणांतरेभ्य उत्कर्षप्रदर्शनेन तस्य सत्वातिशयः सूचितस्तस्य सत्वातिशयस्य प्रतिबिंबविशेषे चित्तो गृहाकाशसमतोपपाद-
येऽप्युपगच्छति नाह सावित्रमिति चतुर्भिः । यथा सावित्रं सूर्यसंबंधितेजः स्वभावादेकरूपतया सर्वत्र स्थितं तथापि तस्य सावित्रतेजसः कुसूलाद्युपाधिवशाद्देवो विशेषो दृष्ट इति २५२

उत्तरोत्तरमभिरूपतमाधिक्यहेतुनुपाधीनगणयति कुसूलइति । कुसूलेधातुमयात्रकोष्ठकेस्वल्पासावित्रतेजसोभिव्यक्तिस्ततोधिकार्पणेततःकृपाणेततोमणौसर्वतःसूर्यकांते यतस्तत्रसूर्यकांतेस्थितंसावित्रंतेजोदाहादिकंकरोतीति २५३ एवमिति । कुसूलदर्पणकृपाणमणिसमेपुदेहमाणकर्मद्रियज्ञानेन्द्रियेषुसूर्यकांतसमबुद्धौचात्मापेक्षयाबाह्यायांतिष्ठतिप्रतिबिंबितोभवति । कीदृशआत्मा स्वतःसर्वत्रैकरूपइति २५४ तथापीति । तथापिसर्वत्रबिंबितत्वेपिमनसिबुद्धिशब्देनोक्तैःकरणेस्थितैवभोक्ताभवति एतत्स्फुटयति सूर्येति । सूर्यकांतसंज्ञेमणौस्थितोभास्करोयथा दाहकर्त्ताभवतितथातःकरणेस्थितआत्मासंसृतिर्कर्तृत्वभोक्तृत्वादिरूपामाप्नुयात् । घटाकाशवदिहामुत्रगामीभवतीति यावत् २५५ अथघटाकाशसमविज्ञानमयस्योपाधेर्घटसमायाबुद्धेर्गृहाकाशोपाधिगृहसमहृदयेस्थितिलयरूपभंगचोपपादयति बुद्धिभेदप्रतिष्ठः । बुद्धिरुक्तांतःकरणसर्वसुत्राधारेहृदयेभोजरूपेतिष्ठतिगृहवदसतिचक्षुरादिदेशंतुबुद्धिवृत्तिरूपेणप्रवासमिवगच्छतीति यावत् ततोहृदयस्यस्वोपाधिबुद्धेर्निवासस्थानत्वात्पुरुषोविज्ञानमयोदक्षिणनेत्रादिदेशात्तत्रहृदयेसुषुप्तिकालेब्रजेदागच्छेदुपाधिपरतंत्रत्वादित्यर्थः २५६ इतस्ततःपरिवृत्त्यबुद्धेर्हृदयेदेशागमनेदृष्टांतमाह पशवइति । नाशानाशौक्षयोदयोसमौकृत्वा हानिमपिउदयसमांमत्वेति यावत् एवमत्वापशवोमनुष्यावास्वदेशंप्रतियथायांति तथाबुद्धिर्हृदयाब्जमिति २५७ जंतवइति । यथानिजदेशंग

कुसूलेदर्पणेतद्वत्कृपाणेचमणावपि ॥ सूर्यकांतेचतत्रस्थंदाहपाकादिकृद्भवेत् २५३ एवंदेहेतथाप्राणेकर्मज्ञानात्मकेषुच ॥ बहिर्बुद्धौचसर्वत्रतिष्ठत्यात्मैकरूपघृक् २५४ तथापिमनसिस्थित्वाभोक्ताभवातेसप्रभुः ॥ सूर्यकांतेमणौयद्वत्स्थित्वादहतिभास्करः ॥ स्थित्वांतःकरणेतद्वदात्मासंसृतिमाप्नुयात् २५५ बुद्धिश्वहृदयेनित्यंसर्वसूत्रविधारिणि ॥ तिष्ठत्येषाततस्तत्रसुषुप्तौपुरुषोवजेत् २५६ पशवोवामनुष्यावादेशंयांतियथानिजम् ॥ नाशानाशौक्षमौकृत्वाबुद्धिस्तद्वद्बुद्धे २५७ जंतवोहिनिजदेशेभवेयुःसुखिनोगताः ॥ कदाचिदुःखिनोपिस्थुरेवंबुद्धिर्हृदये २५८ देहःसकरणग्रामःपुरीतच्चशिरस्तथा ॥ बुद्धेर्विदेशइत्युक्तोमुक्तैकंहृदयाब्जम् २५९ स्वप्रजागरणोद्भूतेप्रक्षीणेकर्मणीयदा ॥ तदातत्रगताबुद्धिर्मूर्छिताभवतिक्षणात् २६० दृढांमूर्छायथाप्राप्तःपुरुषोमृतउच्यते ॥ मूर्छिताबुद्धिरप्येवंविलीनेत्यत्रगीयते २६१ यथानभोगतंतूलसूक्ष्मलीनमितीरितम् ॥ एवंहृदयगाबुद्धिर्वेदेलीनेतिकीर्तिता २६२ यथापटस्यसंकोचात्पटचित्रंपलीयते ॥ एवंहृदयसंकोचाबुद्धिर्लीनेतिगीयते २६३ ।

तानांजंतूनांकदाचित्सुखंकदाचिदुःखंवाभवति एवंहृदयकमलगताबुद्धिःसुखदुःखेभजति । हृदयदेशेएवसुखदुःखयोरनुभवादितिभावः २५८ देहइति । नखाग्रपर्यंतोदेहःसंद्रियमोलकःपुरीतदुक्ता शिरश्चेतानिबुद्धेःपरदेशसमानि । हृदयाब्जंतुस्वदेशइति यावत् २५९ अथबुद्धेर्घटविभेदसमंलयमभिनयति स्वप्नेति । स्वप्रजागरणार्थेयउद्भूतेफलाभिमुखतांगतेकर्मणीतेयदाप्रक्षीणेभवतस्तदातत्रहृदयकमलमध्यवर्तिन्याकाशेदहाराख्येमायाशबलेगतासतीबुद्धिर्मूर्छाकारणलयरूपांप्राप्ताभवतीति । एतेनहृदयकमलदलादिदेशोबुद्धेःस्वप्रादिस्थानमेवेतिसूचितम् २६० तत्त्वज्ञानात्पूर्वकारणेसूक्ष्मतयास्थितिरैवलयः औपनिषदमतेनिरन्वयनाशानभ्युपगमात् लोकेपितथाव्यवहारदर्शनाभेत्याह दृढमिति । लोकेर्भूतस्यमृतव्यवहारोयथाएवंमूर्छितबुद्धेरप्रवेदांतेविलीनेतिव्यवहारइत्यर्थः २६१ हृदयांतराकाशेबुद्धेर्लयेदृष्टांतमाह यथानभइति । अत्यंतसूक्ष्मस्यशास्त्रमल्यादितुलस्याकाशे लोकोव्यवहारोयथाएवंहृदयांतराकाशगाबुद्धिर्लीनेत्युक्ताविदेष्टुंमनइति वाजसनेयके मनःसर्वध्यानेःसहाप्येतीतिप्रकृतश्रुतीचेत्यर्थः २६२ उक्तबुद्धिरूपमितिपितेनद्वारनिरोधात्मकोहृदयकमलसंकोचोपिहेतुरितिदृष्टांतंनदर्शयति यथापटस्येति । पटचित्रंपटगतंविभं

स्यदामतिबुध्यतइत्यादेर्लोकाद्व्यतिरिक्तस्यार्थमाह एवंइतिपट्टिः । सपुरुषोविज्ञानमयोवस्तुतःपरःपरमात्मरूपएवमुक्तविषयाशयित्वाउपाधिलयद्वारापूर्णभावरूपंशयतममजगत्प्राप्तकर्मणः

सम्यग्प्रतिबुध्यत इत्यादि लोकादित्यर्थः । एवं स इति पङ्क्तिः । स पुरुषो विज्ञानमयो वस्तुतः परः परमात्मरूप एव मुक्तविधया शयित्वा उपाधिलयद्वारा पूर्णभाव रूपेण शयनमनुभूय जाग्रद्वेगप्रदकर्मणः पश्चात्प्राकृतस्य उद्भूतो मादुर्भावे सति सदा जागरणं यातीति २६४ तंतुना भइति । तंतुना भो लुता संज्ञः कीदृशया परं साधनमनपेक्ष्य तंतुं सृजति एवं शयनादुत्थितः पुमान् प्राणादीं सृजतीत्यर्थः २६५ यथा ज्वलन्ति । यथा महाग्निर्ज्वलन् सन् कणकान् सृजति एव मात्मेन्द्रियादिकं सृजति । कीदृशान् कणकानात्मरूपकान् अल्पार्थे कन्प्रत्ययः ' रूपमाकारश्चैव योरपि ' इति विश्वः । कश्चित् स्वार्थिकालि कर्मेन्द्रियैः सव्यापारैः सहिता बुद्धिः श्रुतिगतप्राणपदार्थ इति भावः । अत्र वाग्व्यात्मकप्राणस्य सुप्तपुरुषदृष्ट्या लयस्य सिद्धांतितत्त्वात् तस्यापि प्राणशब्देन संग्रहो बोध्यः २६७ इन्द्रियेभ्य इति । इन्द्रियेभ्यो देवसृष्टेराशयः प्रथमाध्याये दर्शितः अधिदेवतदेवते विराजिकरणतया वर्तमाना वग्याद्या देवा इन्द्रियेभ्यो जायंते ततो देवेभ्य एते विषयैः संवृताः सहिता लोकाः संजायंते इति २६८ नित्यमिति । एवं सर्वदेहि संबंधिनामिन्द्रियाणां तथा महात्मनामिन्द्रियदेवानां लोकानां च नित्यं जनिमृती बोध्य इत्यन्वयः २६९ अयमर्थो न संभाव्यत इत्याशयः द्वितीयाध्याये प्रपञ्चितं समाधानमधिकयुक्तं यमिधाना यानुवदति अविश्वास इति । शास्त्रस्य वेदस्यार्थोऽविश्वासो न कर्तव्यः । अविश्वासो हि प्रमाणांतरविरोधात् संभवति विरोधात् सन्मानविषययोः प्रसिद्धः । अत्र तु शास्त्रविषये प्रमाणांतरस्याप्रवृत्तेः स विरोधो दुर्वच इत्याह

एवं सह दयाकाशे शयित्वा पुरुषः परः ॥ उद्भूतौ कर्मणः पश्चाद्याति जागरणं तदा २६४ तंतुना भो यथा जंतुस्तंतुं सृजति भूरिशः ॥ अनपेक्ष्य परं किंचित् तथा सा बुत्थितः पुमान् २६५ यथा ज्वलन् महाग्निः कणकानात्मरूपकान् ॥ शयनादुत्थितोऽप्येवं सृजत्यात्मेन्द्रियादिकम् २६६ उत्थितो हृदयाकाशात् प्राणान् बुद्धिं सृजत्ययम् ॥ ज्ञानकर्मेन्द्रियैः सार्धं व्यापारैर्विविधैरपि २६७ इन्द्रियेभ्यस्ततो देवा वग्याद्या अधिदेवतम् ॥ जायंते तत एव ते लोका विषय संवृताः २६८ नित्यं जनिमृती एव मिन्द्रियाणां महात्मनाम् ॥ देवानां च स लोकानां सर्वेषां मिह देहिनाम् २६९ अविश्वासो न कर्तव्यः शास्त्रार्थे पण्डितैः सदा ॥ अर्थे त्वर्तोन्द्रियेयस्मान्मानं शास्त्राद्वेतेन हि २७० प्रत्यक्षस्य च बाधो न दृश्यते प्रायशो नृभिः ॥ अनुमानं च मानं स्वसमपेक्षैव जायते ॥ अन्यथानुमानत्वं भवेत्तस्य कथंचन २७१ अक्षमक्षं प्रतियदा प्रत्यक्षं जायते नृणाम् ॥ सर्ववस्तुषु तन्नैकं तदामानं हितं द्रवेत् २७२

अर्थेति २७० शास्त्रविषये मानांतरस्याप्रवृत्तिविशयति प्रत्यक्षस्येति पङ्क्तिः । अत्र शास्त्रविषये स्वर्गापूर्वदेवतादौ प्रत्यक्षस्य प्रमाणेषु ज्येष्ठस्य बाधोऽभावः प्रायशो नृभिर्दृश्यते न वयमेतत्प्रत्यक्षेण पश्याम इत्याकारेणानुभूयते योगिग्यावृत्तये प्रायः पदं योगिप्रत्यक्षविशेषस्यापि शास्त्रानुकूलचरणेन जायमानस्य न पूर्वसिद्धशास्त्रसमानविषयत्वं शास्त्रस्यानुवादकताप्रयोजकं वक्तुं शक्यमिति भावः । अनुमानस्य तथा त्वेति निरस्यति अनुमानमिति । अनुमानां हेतुस्वोपयोगिग्याद्यादिप्राहकतया स्वसंबन्धिप्रत्यक्षादिकमपेक्ष्योपजीव्यैव जायते अन्यथा प्रमाणांतरस्य प्रथमवृत्तिमनपेक्ष्य प्रवर्तमानत्वे तस्यानुमानस्यानुमानत्वमनुमानशब्दवाच्यत्वं न भवेत् मानमनुगतमनुमानमित्यवयवार्था समन्वयादित्यर्थः । अत्रानुमानशब्दे अत्यादयः क्रांताद्यर्थे द्वितीययेति समासो विवक्षितः । अयं भावः अतीन्द्रियेर्धे प्रमाणांतरसापेक्षस्यानुमानस्य प्रत्यक्षापेक्षावाप्रवृत्तिः शास्त्रापेक्षा वा । नायः प्रत्यक्षस्य बाधोक्त्या निरस्तत्वात् । न द्वितीयः पूर्वसिद्धशास्त्रापेक्षया प्रवृत्तस्य शास्त्रनिष्ठानुवादकतायापकत्वा नुपपत्तेरिति २७१ प्रत्यक्षस्य स्वल्पविषयाप्रसिद्धेरपि शास्त्रविषये तत्प्रसरो वक्तुमशक्य इत्याशयेन प्रत्यक्षस्य विषयेषु संकुचं हूतितामाह अक्षमिति द्वाभ्यां । अक्षमक्षं प्रतियजायते तत्प्रत्यक्षमिति व्युत्प-

—चित्तेन प्रतिपरिसमनुभ्योक्ष्य इत्येवमत्ययानेन प्रत्यक्षशब्देनाभिधेयप्रत्यक्षज्ञानं प्रतीदियं पृथक् पृथक् जायते इति यदानीं श्रितं तदा सर्ववस्तुपुनस्तत्प्रत्यक्षं मानं एकं न भवेत् किं त्वनेकं चक्षुरादिकरणभेदाच्चाक्षरसनादिसंज्ञमेव भवेदिति तस्य च चक्षुराद्ययोग्येशास्त्रार्थेनावकाश इति भावः २७२ सन्निकर्षापेक्षतयापि प्रत्यक्षस्य संकुचद्वितितेत्याह अपि स्वस्येति । स्वस्य कस्यचित्प्रमातुः कस्मिंश्चिद्वस्तुनित्योगं द्रिययोगोपेयदास्यात्तदापि परस्य तद्विषयस्य तत्प्रत्यक्षं न भवतीति प्रसिद्धं तथा चैन्द्रिययोगेष्वपि प्रत्यक्षस्य स्वतंत्रावृत्तिः अतीन्द्रियवस्तुनितुं किं वक्तव्यमिति शेषः । न च वेदेपिश्रवणादिकमपेक्ष्य ज्ञानजनकसमानो यंदोष इति वाच्यं सूर्यवद्भासकस्य वेदस्य प्रमाजननेऽन्यानपेक्षत्वात् श्रवणमननादीनां तु भेददृष्टेर्जनवत् बुद्धिस्कारमात्रत्वात् चक्षुरादीनां तु दीपवत्सामर्थ्यमेव स्वल्पमेव विशेषादिति २७३ दोषवत्त्वेन प्रसिद्धे प्रत्यक्षस्य न निर्दोषवेदसमानविषयतेत्याह अपि दोषेति । केवलमागमनिरपेक्षं यत्प्रत्यक्षं तदोषकलाशून्यं दोषलेखहीनं न संभवेत् । यत इन्द्रियदोषाणामंधत्वबधिरत्वादीनामध्यक्षेण निदर्शनं निश्चय इत्यर्थः २७४ प्रत्यक्षस्याल्पविषयताभिधानं फलमाह अनुमानमिति । तत्रातीन्द्रियेथैर्मूलस्य प्रत्यक्षस्याभावादानुमानं कथंचनापि न स्यादिति नन्वर्थपत्त्यादीनामस्तु प्रवृत्तिरिति चेत् किमनुमानादभिन्नाभिन्नावानाद्य इत्याह अनुमानविभेदा इति । येषां पत्त्यादयो नुमानभेदास्ते त्रशास्त्रविषये कथं मानं भवेयुः यतस्ते र्थापत्त्यादयः स्वयमनुमानाद्विन्ना एव न भवन्ति अनुमा

अपि स्वस्य यदैव स्यात्तद्योगोपि हि वस्तुनि ॥ तदा परस्य तत्रापि किमतीन्द्रियवस्तुनि २७३ अपि दोषकलाशून्यं नाध्यक्षं केवलं भवेत् ॥ यतो क्षणतदोषाणामध्यक्षेण निदर्शनम् २७४ अनुमानं न तत्र स्यान्मूलाभावात् कथंचन ॥ अनुमानविभेदायेत्यर्थापत्त्यादयः कथम् ॥ मानमत्र भवेद्युस्तेभिन्नानस्वयमेव हि ७५ अनुमानाद्विभिन्नत्वमस्तु तेषामथापि ॥ निदर्शनमुपाश्रित्य तोषयंतिकचिन्नम् ॥ निदर्शनं च प्रत्यक्षं प्रत्यक्षं च निराकृतम् २७६ अतो यं भगवान्वेदः सर्वदोषविवर्जितः ॥ यद्वक्तित्परिग्राह्यं राजशासनवत्सदा २७७ इन्द्रियाणामयं प्राहसृष्टिसंहतिमेव च ॥ दिनेदिने ततो गार्ग्यविश्वासं व्रज सर्वदा २७८ आकाशे नुपपत्तिं त्वं माकृथाः स्वात्मदेहगे ॥ हृदयाकाशे गेप्येव मानं दात्मस्वरूपिणि २७९

नाभेदे हि अनुमानदोषास्तेषु प्राप्ता एवेति भावः २७५ न द्वितीय इत्याह अनुमानादिति । तेषामर्थापत्त्यादीनामनुमानाद्विन्नत्वमस्तु अथापि एवमपि तत्स्वतंत्राः प्रमाणजनयंतिकितु निदर्शनं दृष्टांतमाश्रित्य पुरुषस्य बालस्येव कचित्परितोषमात्रं जनयंति निदर्शनं तत्प्रत्यक्षं संतर्भूतं प्रत्यक्षं तु निरस्तमेवेति २७६ फलितमाह अत इति । अतः प्रमाणांतराविषयबोधकत्वादिति २७७ अविश्वासनिरासमुपसंहरति । इन्द्रियाणामिति । अयं वेदः प्रकृतश्रुतिरूपः प्रतिदिनं इन्द्रियाणां सदैव तानां सविषयाणां च सृष्टिं जागरादौ संहारं च ज्ञाने प्राह ततः प्रभुणा वेदेनोक्तत्वादेवात्रार्थविश्वासं श्रद्धां हेतुं गार्ग्यबालाक्रेजयेतीत्यर्थः २७८ स एष प्राण इत्यादि द्वितीयानखेभ्य इत्यंतं वाक्यं तात्पर्यतो व्याकरोति आकाश इति वक्ष्यते । अमवच्छिन्नैविदाकाशे आनंदात्मरूपेऽनुपपत्तिं पूर्णं नुपपत्तिमतीति परिच्छिन्नत्वदृष्टिमाकृथा माकुरुष्व । ननु को मम परिच्छिन्नत्वदृष्टेः प्रसंगे नुरत आकाशं विशिनष्टि स्वात्मवेदे नु सोत्थापनादिव्याक्ये देहवत्तित्योक्ति य एषोतर्हदय आकाश इति वा ज्ञानेन व्याक्येन हृदयच्छिद्रगततया चोक्ते तथा च आकाशस्याभ्यासिन्द्रियाण्यस्यैव मतेन गार्ग्यवच्छिन्नमपि मत्तत्त्वात् कस्मिंश्चित्तास्मिन् श्रोतास्मिन् वा याकाराभ्यां तिरात्मनि पराजयते तस्यावच्छिन्नं स एष इत्यादिव्याक्यमिति भावः २७९

एतमभिप्रायमेव विशदयति आकाशरूप इति । अयमाकाशरूप आत्मा वागादी एकेकप्रत्येकमपि स्थितः यथाशरावे मृगपानपात्रे च द्वादिविषयतस्तत् । एतन्वागाद्यवच्छिन्नमपि मूढा आत्मतया मयं

एतन्मन्त्रिप्रामेव विशदयति आकाशरूपमिति । अयमाकाशरूपआत्मावागादौ एकैकत्रयैकमपि स्थितः यथाशरावेष्टमपानपात्रेघटादिषु चतुर्दश । एनैवागायवच्छिन्नमपि मूढा आत्मतया मयं
 तैर्वतुतथानावगच्छेति बोधयितुमिह सुरहृष्टांतावुच्येते इति शेषः २८० ननु हृष्टांतयोरपि परिच्छिन्नहृष्टपरत्वं किं न स्यादिति मन्दाशकांवारयितुं हृष्टांतेन विवक्षितार्थदर्शयति नचात्रेत्पादिना । यथाक्षुरो
 नापितस्य क्षुरपात्रे श्रुतिगतसुरधानपदेनाधिकरणसाधनेनोक्तैकचिदेकदेशे स्थितस्तथात्र हृष्टांताभोजे एकदेशे व्यवस्थितत्वेनात्मानं विवक्षितइति शेषः २८१ कथं विवक्षितइत्यत आह कित्विति । यथा
 सर्वत्र स्थितमप्यग्निकाष्ठ उपलब्धयोग्यताभिप्रायेण काष्ठे स्थितं जानंति तथा सर्वत्र स्थितमात्मानं मन इन्द्रियदेहादावुपलब्धयोग्यतास्थितं विद्वद्भिर्विवक्षितमिति २८२ एतत्स्फुटयन् सुरहृष्टांतांशं
 माह अयं हीति द्वाभ्यां । अयमात्मा यद्बुद्ध्यां भोजनिष्ठबुद्धिरूपे एकदेशे निरूपितः तन्निरूपणममुनैवाभिप्रायेण बोध्यं अमुना केन यत्सुरधानेनापितपात्रे क्षुरस्येव तत्र बुद्ध्यावात्मनः प्रकाशः शीघ्रमुपल
 ब्धिरुपजायते कस्माद्बुद्धेर्विशुद्धरूपत्वेनाभिव्यक्तिहेतुत्वादिति तत्र बुद्ध्यावेवात्मानान्यत्रैव गमापनुततथोक्तइति द्वयोः संबन्धः २८३ । २८४ एवं हृष्टे विशेषणव्याप्तिप्रदर्शकं सुरहृष्टांतं व्याकृत्य शरीरेतद
 पेक्षया पकृष्टसामान्यव्याप्तिप्रदर्शकं द्वितीयं श्रुतिगतविश्वं भरपदोक्ताग्निहृष्टांतं विशदयति ननु विधानीति चतुर्भिः । अत उक्ताभिव्यक्त्यभिप्रायादेव महेश्वर इत्युक्तइति शेषः इति किं यच्चतुर्विधानि जरा

आकाशरूपआत्मायं वागादौ च व्यवस्थितः ॥ एकैकत्रयथाकाशः सशरावघटादिषु ॥ अकृत्स्नमेनमात्मानं मावगच्छ कदाचन २८० नचात्र हृष्टांताभोजे एकदेशे
 व्यवस्थितः ॥ क्षुरो यथानापितस्य क्षुरपात्रे कचित्स्थितः २८१ किंतु सर्वत्र जंतूनां बहिरंतरवस्थितम् ॥ मन इन्द्रियदेहादौ काष्ठेऽग्निमिव विद्धितम् २८२ अयं हि हृ
 द्यां भोजे बुद्ध्यावात्मानिरूपितः ॥ सुरधानादिहृष्टांतैरेकदेशे महेश्वरः २८३ बुद्धेर्विशुद्धरूपत्वात् प्रकाशस्तत्र जायते ॥ अभिप्रायेणामुनैव तत्र नावगमाय हि २८४
 चतुर्विधान्यतो देहान्युत्पाद्यायं महेश्वरः ॥ चैतन्यव्याप्तिमकरोदाऽनखाग्राद्विसर्वतः २८५ यथा सर्वगतो वह्निः काष्ठेष्वस्ति विशेषतः ॥ एवं सर्वेषु देहेषु सो
 स्ति बोधविशेषतः २८६ यथा सर्वगतो वह्निः काष्ठेष्वेवोपलभ्यते ॥ ततः काष्ठेऽप्रविष्टोऽयं कथ्यते लौकिकैरहि २८७ एवमाकाश आत्मायं चैतन्येनोपलभ्यते ॥
 आनखाग्राच्छरीरेषु प्रविष्टेन कथ्यते २८८ मन इन्द्रियदेहादौ संघाते विक्रियास्ति हि ॥ प्रज्ञाकापिन तस्मिन् हि हि त्वा प्राज्ञं महेश्वरम् २८९

युजादीनि देहानि उपाद्य आनखाग्रा चैतन्यरूपेण ते पुन्याप्तिमकरोदिति । देहः क्लीबपुंसो रित्यमरः २८५ तत्र हृष्टांतमाह यथेति । यथा सर्वगतोऽपि वह्निर्विशेषमालोच्य काष्ठेष्वस्तीति व्यवहियते एवमा
 त्मापि चैतन्यप्रयुक्तं विशेषमालोच्य देहेऽस्तीति व्यवहियत इत्यर्थः २८६ हृष्टांतदार्ष्टान्तिकयोर्विशेषपदार्थमुपलब्धयोग्यतारूपमभिनयति यथा सर्वेति द्वाभ्यां । काष्ठेषु अरणीप्रभृतिषु श्रुतौ विश्वं भर
 कुलापपदोक्तेषु कुलापपदं नीडवाचकं ततः काष्ठेषु पकृष्टविशेषयोग्यत्वादेव २८७ एवमिति । आकाशः परिपूर्ण आत्मा चैतन्यरूपेण देहेऽप्युपलभ्यते तेन तत्र प्रविष्ट इत्युक्तइति २८८ एवमुपाधिभ्यो विवे
 चित आत्मैव सर्वेश्वर इति बोधने तत्त्वपदार्थस्य स्वराभावेऽप्यवस्थापनपरं तमेतमित्यादि आत्मानं भुंजत्यंतं वाक्यं व्याचष्टे मन इत्यादि द्वादशभिः । मन इन्द्रियदेहादिरूपे संघाते विक्रियापरिणामिता प्र
 सिद्धैव तस्मिन् परिणामिनिष्ठदासिभे प्रज्ञाकापि मुख्या गोणीवानवक्तुं शक्याप्यपि चैतन्याविवेककालेतेषु गोणी आध्यात्मिका प्रज्ञाऽऽसीद्विवेककाले तु सापि गतेत्याह द्वित्वेति । प्राज्ञं स्वरूपं भूतया
 प्रज्ञायानित्ययुक्तं महेश्वरं हि त्वाविविच्येत्यर्थः २८९

ननु बुद्धिरूपाप्रज्ञातेष्वस्तीत्याशङ्क्य किं तथा भवति तस्या बुद्धेरपि जडत्वादित्याह अज्ञेति । अतः चिद्यतिरिक्तस्य जडत्वादैव मन इन्द्रियदेहादौ जडसर्वविकाराश्रयेया काचित्प्रकृता बुद्धिरूपाप्रज्ञास्ति साप्यज्ञेव जडैव परिणामित्वा विशेषादिति भावः २९० यथात्मव्यतिरिक्ते पुञ्जानं नास्ति एवं सुखमपि नास्तीत्याह एवमिति । एतेषु आत्मव्यतिरिक्तेषु २९१ एवं सुखज्ञानाभ्यां राहित्ये मन आदीनां निश्चिते सति यत्तेषु पुञ्जानं सुखं वा भासते तत्सर्वमात्मप्रसादलभ्यमित्याह सुखेति । सुखरूपः प्रकाशरूपश्चायमानं दात्मा पूर्ण आत्मा स्वतः सुखज्ञानाभ्यां वर्जितान् मनः प्रभृतीन् स्वात्मसंपत्त्या स्वीय सुखादिसंपदाकरणभृतया सुखभागिनो ज्ञानभागिनश्च करोति यथा धनिकः स्वाश्रितानि तत्पर्यः २९२ एवं तात्पर्यार्थं प्रदर्शयति तत्र वाक्यं सम्प्रवृत्तं करोति एतमिति । एतं स्वात्मसंपत्त्या परान् सुखज्ञानभागिनः कुर्वाणमात्मानमानं दात्मकरूपत्वात् सर्वप्रियतमं देवता अध्यात्मा हि देवभिन्ना वागाद्या अनुसृत्य जानंति व्यवसायं लभन्ते न स्वतंत्राः सामर्थ्यहीनत्वादिति भावः २९३ तत्र दृष्टान्तभागं विवृणुते सम्यगिति द्वाभ्याम् । यथा धनिनं अनेकैरुपजीव्यत्वेन प्रशस्त धनवंतं प्रकृतेर्भावं प्रधानत्वेन श्रेष्ठत्ववद्वाचकं श्रेष्ठिपदेन श्रुतिगतेनोक्तं प्रभुम् । तदीयास्तत्संबन्धिनः श्रुतौ स्वपदेनोक्तास्तस्य सर्वतः परिपाथे स्थिता मनुजास्तमनुसृत्य जानंति निश्चयं कुर्वन्ते इत्यर्थः २९४ ननु बाह्यकार्ये आश्रितानां प्रभु परतंत्रत्वेऽपि निश्चये कथं परतंत्रता इत्याशङ्क्य प्रभु निश्चयं विना आश्रित निश्चयस्या कार्यक्षमत्वेनासत्प्रापत्वा

अज्ञातः प्रकृता प्रज्ञाया काचिदिह लभ्यते ॥ मन इन्द्रियदेहादौ जडसर्वविकारिणि २९० एवं सुखं च नैतेषु किंचिदस्ति कदाचन ॥ हित्वा प्राणं महेशानमानं दात्मस्वरूपिणम् २९१ सुखप्रकाशरूपो यमानं दात्मा महेश्वरः ॥ मन इन्द्रियदेहादीन् सुखज्ञानविवर्जितान् ॥ कुरुते स्वात्मसंपत्त्या सुखज्ञानविभागिनः २९२ एतं सर्वप्रियतमं प्रज्ञानं दात्मा रूपिणम् ॥ नित्यबोधेन जानंति मनुजानंति देवताः २९३ सम्यग्वा विपरीतं वा जानंति धनिनं यथा ॥ अनुजानंति मनुजास्तदीयाः सर्वतः स्थिताः २९४ धनिनं विहायैते स्वयंकृत्वापि कुर्वन्ते ॥ निश्चयं कार्यमुत्पन्नमनुजानंति तस्त्वमे २९५ तथैव परमात्मानं जानंति मनुजानते ॥ कार्यकार्यादिकं सर्वं वागाद्या मिलिता अपि २९६ सुखी वैश्यो यथा भुंक्ते भृत्या यैः स्वजनैः सह ॥ एवमात्मापि विषयान् भुंक्ते वागादिभिः सह २९७

दित्याह धनिनमिति । एते आश्रित मनुजाः कार्यविशेषानुकूलं निश्चयं स्वयंकृत्वापि धनिनं विहायैषेभ्य उत्पन्नं प्रसक्तमपि कार्यं न कुर्वन्ते किंतु धनिक निश्चयं प्रतीक्षन्तेऽतस्तेषां निश्चयस्या कार्यक्षमत्वादिमे आश्रिता धनिन मनुजानंतीति व्यवहियन्ते इति संबंधः २९५ दार्ष्टान्तिके योजयति तथैवेति । तथा वागाद्या देवा मिलिताः समुदिताः संतः अपि शब्दात्प्रत्येकं वा स्थिताः यदि दं कार्यमवश्यकर्तव्यमिदमकार्यमिति आदिपदेन इदं वक्तव्यमिदमवक्तव्यमित्यादिरूपेण जानंति तत्सर्वं परमात्मानमनुसृत्यैव जानन्ते इत्यन्वयः । अत्र दृष्टान्ते आश्रितानां धनिकज्ञानात् पृथक् ज्ञानानि दार्ष्टान्तिके तु आत्मज्ञानमेव वागाद्यवच्छिन्नं नानेव 'तस्य भासा सर्वमिदं विभाति' इति श्रुत्यंतरात् इति विशेषसत्त्वेऽपि अनुजानंतीति पदेन द्विविधज्ञानसंग्रहात् रूपेण साम्यमिति बोध्यम् २९६ एवं ज्ञाने प्राधान्यबोधकं दृष्टान्तं विवृणुते सुखीति । यथा सुखी बहुविधमोगसाधनसंपन्नो वैश्यो वणिक् भृत्यप्रभृतिस्वकीयजनैः सहैव भुंक्ते न तु केवलं चोरादिभ्याम् एवमात्मापि २९७ अत्रापि पूर्ववत् रूपेण साम्यं बोध्यम् । एतदृष्टान्तेनात्मन उपहितस्यैव भोक्तृत्वं न तु केवलस्येति सूचितम् २९७

भोक्तृत्वस्याभिध्यातृत्वं फलितुं वागादीनामपि केवलानां भोक्तृत्वमिति प्रदर्शकं पञ्चावास्वाहृत्यंशं विवृणुते, वैश्यस्येति । वैश्यस्य धनिनः पुत्ररूपाः संबन्धिनी यथा वैश्यं विना अन्नं भुंजते तद्वत् के

भोक्तृत्वस्यामिध्यात्स्फुटयितुं वागादीनामपि केवलानां भोक्तृत्वमिति प्रदर्शकं यथा वा स्वाह्वयं शं विवृणोति वैश्यस्येति । वैश्यस्य धनिनः पुत्ररूपाः सर्वे धिनोपया वैश्यं विना अन्नं भुंजते तद्वत्ते वा
 गाद्या अपि आत्मना सहैव भुंजते केवलास्तु न भोक्तार इति यावत् । तथा च भोक्तृत्वस्य वास्तवाश्रया लाभा मिध्यात्वं स्फुटमिति भावः । अत्र व्याख्येयं श्रुतेरत्रार्थे समन्यपस्तु स्वकीयाय द्रुं जतितद्वनिन
 मेव धनद्वारा भोग्यभावमापन्नं भुंजतितं विना तु तेषां न भोक्तृत्वमित्यर्थेन बोध्यमिति २९८ ननु भोक्तृत्वरूपेणोपसंहारे आत्मनः प्रतिपादनं किमर्थमिति चेत् तदस्थत्ववारणेन महावाक्यार्थमूचनायेत्याह
 एवमिति द्वाभ्यां । एवमुक्तान्वयव्यतिरेकाभ्यामभिधानेन तद्दयाकाशः शुद्धतया उक्तः स एव महेश्वरः सर्वसंघाताधिपतिरिति प्रोक्तो भवति । अन्यथा तु अयमात्मा संघातेन एकतांतादात्म्याध्यासं प्राप्तः
 स न बुद्धिमद्विरपि दुर्ज्ञेय इति । अयमर्थः श्रुतावपि तमेतमितितत्पदेन तद्दयाकाशं परामृश्य प्राधान्यविधानेन सूचितमिति बोध्यः २९९ अस्य दुर्ज्ञेयतां तव महामते विभ्रम एव स्फुटपतीत्याह तत इति ।
 ततो दुर्ज्ञेयत्वात् । ननु संघाते दुर्ज्ञेयश्चेदात्मा तर्हि संघाताद्बहिः कुत्रचिन्निरूपणीयस्तत्रैवाहं प्रणिधास्यामीत्याशंकारयति मा कृथा इत्यादिना । त्वमन्यत्र विज्ञानायाण्वपि यथा भवति तथा खेदं खेदप्रदं
 त्साहं मा कृथाः तत्र हेतुं न्यायविरोधं दर्शयति कोग्रिमिति । इधनं संसृष्टं पुलविवस्थानभूतेन धनेन संबद्धमग्निविहायान्यंतदसंस्पृष्टं प्रतिपद्यते प्राप्नोति न कोपीति यावत् । तथा चाग्नेरिधनवदात्मन उपल
 ब्धिस्थानं संघातविहाय तदन्वेषणं वृथेति भावः । तदुक्तं भागवतेऽपि ' त्वामात्मानं परं मत्वा परमात्मानमेव च । आत्मा पुनर्बहिर्मृग्य आहो ज्ञजनताज्ञता ' इति ३०० प्रश्नत्रयेणोक्तमर्थं जातं संगृह्णाति ।

वैश्यस्य पुत्रा वैश्येन विना यद्वन्न भुंजते ॥ वागाद्या अपि तद्वत्ते आत्मना सह भुंजते २९८ एवं हि हृदयाकाशः प्रोक्तः प्राज्ञो महेश्वरः ॥ संघातेनैकतां प्राप्नो दुर्ज्ञेयो धीधनैरपि
 २९९ ततो गार्ग्यऽसि विभ्रांतो मा कृथाः खेदमण्वपि ॥ कोग्रिमिधनं संसृष्टं विहायान्यं प्रपद्यते ३०० हृदयाकाश आत्मा यमाधारो वधिरेव च ॥ शयनस्य शयानस्य
 तद्ददागच्छतोऽपि च ३०१ शयानः करणग्रामः शयनं बुद्धिः संश्रयम् ॥ आगतापि स एष स्यात्सर्वोधिषणया सह ॥ स्वप्नं जागरणं वापि प्रोक्तमागमनं बुधैः ३०२ प्राण
 प्रज्ञे मया यस्ते हृदयाकाशरूपं पृच्छ ॥ उक्तः प्रतर्दनाये ममादा विद्रो जगाद ह ३०३ एतद्विज्ञानतः पूर्वं जिगायेंद्रोऽसुरान्महान् ॥ ब्राह्मणां श्वयतींस्तद्वद्वतवा
 न्यायवर्जितान् ३०४

तद्दयाकाश इति । हृदयाकाश एव सर्वस्यात्मा शयनस्य शयानस्य च आधारतयोक्तः आगच्छतश्चागमनस्यावधितयोक्त इति ३०१ शयानादिस्वरूपमभिनयति शयान इति । शयनशब्दस्य कारणलयप
 रत्वात्स्वप्नं शयनस्य कर्त्ता करणग्रामो बुद्धिर्व्यतिरिक्तः । द्वितीयं सुषुप्तिसंज्ञं शयनं तु बुद्धिः संश्रयं बुद्ध्या श्रितं तत्कर्तृत्वं बुद्धेरेवेति यावत् । यद्यपि पूर्वविज्ञानमयस्य कर्तृत्वमुक्तं तथापि विज्ञानमयशब्दस्य
 बुद्धिर्विशिष्टचिदाचकत्वेन विशेष्ये कर्तृत्ववाधे विशेषणपर्यवसानस्य विशेषणे हीति न्यायसिद्धत्वादेव मुक्तिमिति बोध्यम् । एवं सति आगता आगमनकर्त्तापि स करणग्राम एव बुद्धिः सहितो बोध्य इति ३०२
 अध्यायद्वयोक्तं ज्ञानस्य फलं पूर्वं मिद्रेण लब्धमिति प्रदर्शकं सत्यादिप्यादिवाक्यं व्याकर्तुं पूर्वाध्यायेनैकवाक्यतां दर्शयति प्राणेति । प्राणश्च प्रज्ञा च तयोः समाहारः प्राणप्रज्ञं तस्मिन् प्राणप्रज्ञेऽप्यौ तद्दयाका
 शरूप आत्मा यस्ते मयोक्तः सुषुप्तौ लोकहृद्या प्राणावशेषात्प्राणोपाधिकस्य विज्ञानमयविशेषणेन बुद्ध्युपाधिकस्य च अभिधानात् इममेवात्मानमादौ पूर्वं मिद्रेऽवाचेति ३०३ एतदिति । एतस्यात्मनः
 प्रजापत्युपदेशाद्यद्विज्ञानं तद्वत्त्वेन महानिन्द्रः पूर्वं पुरा असुरान्दिगायजितवान् तथा न्यायवर्जितान् ब्राह्मणान् त्वा प्रादीन्यतींश्च हतवान् । न्यायवर्जित इति प्रथमांतपाठे उत्तरत्रासुरहननकर्त्ता संबन्धः
 छलेन तेषां हननस्य पूर्वाध्यायउक्तेरिति ३०४

हत्वेति । भूरादिभेदेन जाग्रदादिभेदेन वा त्रिविधो लोकस्त्रिलोकस्तस्य सदोपद्रवकरणशीलानसुरानहत्वा सर्वेषां देवानामतीव श्रेष्ठतां प्राप्ताः । श्रेष्ठतामभिनयति निरपेक्ष इति । युद्धादिरूपकार्ये इतरनिरपेक्षः बलिनां प्रथमगण्यश्च बभूवेत्युत्तरादपकर्षः ३०५ बभूवेति । यतो बलवान्नोऽसुरस्य भेदक इत्यपि पूर्वत्रैव हेतुतया संबध्यते । स्वेन राजते इति स्वराट् तस्य भाव इति व्युत्पत्तिकस्वाराज्यपदार्थसंगृहाति राजमान इत्यादिना ३०६ आधिपत्यपदार्थमुपादत्ते अपेक्षेति । इतरानपेक्षः स्वामी अधिष्ठाया पालयितेत्यर्थः । तथा इत्यादि चरमवाक्यं व्याकरोति शक इति । शक्रीयथा श्रेष्ठत्वादिमानभवत्तथा न्योप्युक्तविधात्मज्ञानाद्भवतीति ३०७ सपावदिति प्रथमांशं विवृणुते इदं इति । इदं स्य प्रजापतेरुक्तात्मज्ञानलाभात्पूर्वमेवासुरास्तैर्जित्वा त्रिलोकीराज्यं कृतवन्तः ज्ञानानंवरं तु इदं एवाधिपतिरभवदिति यावत् ३०८ पदद्वयाभ्यासेन सूचितामुपनिषत्समाप्तिं दर्शयन्नुत्तराध्यायजिज्ञासां शिष्यस्योत्थापयति कौषीतकिरिति त्रिभिः । इदं वेदेत्यंतमभ्यस्तं वाक्यमुक्तातूष्णीं भावं मौनं जगामेति । कस्य कथनप्रसंगे मौनं कृतमत आह सत्यस्येति । ब्रह्मनिरूपणानंतरं तत्परहस्यं नामाप्रिवक्तव्यमासीत् तच्च सत्यस्य सत्यमित्याकारं सत्यस्य स्थूलसूक्ष्मप्रपंचस्य प्राणस्वरूपस्य सत्यमधिष्ठानभूतं पारमार्थिकरूपमित्यर्थकमे

हत्वा सुरांश्चिलोकस्य सदोपद्रवकारिणः ॥ देवाणामपि सर्वेषां श्रेष्ठश्चातीव देवराट् ॥ निरपेक्षः सदा कार्ये युद्धादौ प्रथमो बली ३०५ बभूव बलमित्पूर्वराजमानः स्वतेजसा ॥ गुणकीर्त्यादिभिर्युक्तो देवानां प्रथमो भवत् ३०६ अपेक्षारहितश्चैव स्वामी शक्रीयथा तथा ॥ अपरोप्यात्मविज्ञानाद्भवत्येव न संशयः ३०७ इंद्रो यावदिदं ज्ञानं नाप्तवान्स्तावदेव हि ॥ असुराः परिभूयै न त्रिलोकायाः पतयोऽभवन् ३०८ कौषीतकिरिदं वाक्यमुक्तातूष्णीं बभूव ह ॥ सत्यस्य सत्यमित्येतद्ब्रह्म नामेति सार्थकम् ॥ नोक्तवान्ममवान्सूर्यः सर्वमेतदुवाच ह ३०९ अजातशत्रुणा प्रोक्तमनुक्तं च रुषान्वितः ॥ मुनये याज्ञवल्क्याय स्वशिष्यायात्मबोधनम् ३१० पर्यंकप्राणविद्याया एतदंता उदीरयत् ॥ कौषीतकिस्ततो भीत इन्द्रादुपरराम ह ३११ ॥ इति श्रीपरमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादशिष्येण श्रीशंकरानंदभगवता विरचित उपनिषद्ब्रह्म आत्मपुराणे कौषीतकिसारार्थप्रकाशे गार्ग्याजातशत्रुसंवादानामष्टतमोऽध्यायः समाप्तः ॥ ३ ॥ ॥ ४ ॥ ॥ ५ ॥

तन्नोक्तवान् । तर्हि एतन्नामसहितं ब्रह्मनिरूपणं केन कृतमत आह भगवानिति । वाजसनेयके इति शेषः ३०९ सर्वपदार्थविशदयन्नि अजातेति । पूर्वार्द्धेन कस्मै प्राहात आह मुनये इति । कीदृशमेतदात्मबोधनं आत्मबोधसाधनमिति ३१० कौषीतकिब्राह्मणोपनिषद्बोधसाधनप्रतिपाद्यप्रदर्शनपूर्वकं मौने कारणमाह अयं केति । प्रथमेऽध्याये सांगोपांगे प्राणरूपपर्यं के स्थितस्य ब्रह्मणोपासनरूपा विद्योक्तप्रतितीये प्राणविद्याः सांगाः कथितास्तृतीयचतुर्थयोस्तु व्याख्यातविधयानिर्गुणब्रह्मविद्यानिरूपिता इत्येवं पर्यंकप्राणविद्याया एतदंता एषा अजातशत्रुप्रोक्ता विद्या अंत्यासा मेतादृशी विद्याः समुदीरयन् सन्नो कौषीतकिः शास्त्राप्रवक्तारं इन्द्राद्भयं उपरारामं समस्तं कृतवान् एतदुक्तं अध्याये स्फुटो भविष्यतीत्यलम् ३११ ॥ ज्ञानात्सुखाच्च सर्वत्र सान्निध्यं स्य भासते ॥ सर्वतराण्येवायं कस्मै पूर्णात्मने नमः ॥ १ ॥ इति श्रीदत्तकुलतिलककृष्णचंद्रात्मजदिलारामसरितनूजरायकृष्णस्य श्रीशिवेश्वराय नमः पूज्यमादानुगृहीतस्य कृतो आत्मपुराणटीकायां सत्यस्य सत्यमित्याकारं सत्यस्य स्थूलसूक्ष्मप्रपंचस्य प्राणस्वरूपस्य सत्यमधिष्ठानभूतं पारमार्थिकरूपमित्यर्थकमे

॥ इत्यात्मपुराणे तृतीयाध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे चतुर्थाऽध्यायप्रारंभः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ नमः पुण्यो देवाय वेदाध्यायी हिरण्ये ॥ यस्यांतरस्यातिरागणशमयति स्मृतिः ॥ १ ॥ एवं मृद्वेदोपनिषदाख्यायार्थयजुर्वेदोपनिषदाध्यायसंक्षिप्तः प्रपञ्चविषयः
 'स्तत्र त्रिभिर्वेदहारण्यकार्यैस्फुटयितुं तत्र शिष्यजिज्ञासां पूर्वमुत्थापितां दर्शयति एवमिति त्रिभिः ॥ उक्तमारख्यानं श्रुत्वाऽतिविस्मितः सन् शिष्य आदित्येन पाज्ञवल्क्याय कथितां विद्यां प्रपुका मोपितां
 साक्षात्पाठ्युक्तं किंतु इन्द्रात्कौपीतकिर्मात इति गुरुमुखात् श्रुत्वा संशयाविष्टहृदयः सन्नद्धं भयनिमित्तमेव प्रपच्छ यतोति बुद्धिमान् भयनिमित्तमिदं विधानं दारैर्वेते सर्ववदिष्यंतीति गुरुणा माशयविदिति द्वयोः
 सर्वं १ ॥ २ प्रश्नमभिनयति इदं इति । हे ब्रह्मन् इन्द्रः किं कुरुं कर्माऽकरोत् यत इन्द्रकृतात् कुरु कर्मणो हे तोरिन्द्रसकाशाद्रयं कौपीतकिर्मात इति संज्ञस्य मुनेरभूदिति । तद्विचित्रमारख्यानं श्रोतुमिच्छामीति
 ३ उत्तरमवतारयति एवमिति । उक्ते पृष्ठे सति चित्रामद्भुतां मंत्रेण वंशव्याख्याना नंतरं प्रदर्शयिष्यमाणं स्वरूपकेण समीरितां स्फुटमभिहितां दध्यहृद्वीं द्रसं बंधिनीं कथां वक्तुकामो गुरुर्वेदोक्तां मधु
 कांडयाज्ञवल्क्यकांडखिलकांडानामंते पुकीर्तितां गुरुपद्धतिं विद्यावंशर्षीणां परंपरां स्मर ॥ तत्स्मरणस्याध्ययनांगताया भाष्यकारैरुक्तेः तथाच मधुकांडवंशब्राह्मणे भाष्यं 'मंत्रश्रायं स्वाध्यायार्थो
 जपार्थश्चेति' अयं ब्राह्मणरूपः वंशस्वाध्यायः स्वाधीनोच्चारणक्षमत्वे सत्यध्यायनं जपश्च प्रत्यहमावृत्तिरिति तद्व्याख्यातारः । मधुकाण्डादिस्वरूपं तु पूर्वाध्याये दर्शितम् ४ तत्र वंशेषु मधुकांडयाज्ञवल्क्य
 कांडयोरेतयोर्पुलिङ्गनामघटितत्वात् पुवंशावित्याख्यायेते अंत्यस्तु स्त्रीनामघटितत्वात् स्त्रीवंश इति तत्रांत्यस्य सर्वोक्तिर्कीर्तिनेन सर्वोपकारकता सूचनात् प्राधान्यं सर्वसंमतं वंशत्रयवर्तिनामृषीणामभेदकेचिद्

श्रीः ॥ एवं विचित्रमारख्यानं श्रुत्वा शिष्योति विस्मितः ॥ आदित्यकथितां विद्यां प्रपुका मोविहायताम् ३ इन्द्रात्कौपीतकिर्मात इति श्रुत्वा ति बुद्धिमान् ॥ संशयावि
 ष्टहृदयः प्रपच्छेदं गुरुं प्रति २ इन्द्रः किं करोद्ब्रह्मन्यतः कौपीतकिर्भयम् ॥ इन्द्राद्बुद्धिचित्रं तब श्रोतुमिच्छाम्यहं गुरो ३ एवमुक्ते गुरुश्चित्रां कथां मंत्रसमीरिताम् ॥
 वक्तुकामो भवेदोक्तां स्मरामुरुपद्धतिम् ४ पौतिमाषीजगत्यास्मिन्सर्वेषां जननी हिनः ॥ यस्याः पुत्रोऽपि दुष्प्रापमदाज्ज्ञानं द्विजन्मनाम् ५ एतमारभ्य सर्वास्तान्गु
 रून्ब्रह्मावधीन्हिते ॥ कथयामिततः सर्वज्ञातुं शक्तो भविष्यसि ६ सहिकात्यायनी पुत्राद्विद्यां गोपवनादयात् ॥ भारद्वाज्यास्तु तनयः पौतिमाष्योपरो भव ॥ त
 स्माद्गोपवनः सर्वा विद्यामेतामवाप्तवान् ७

इति केचिच्च भेदे तत्राभेदस्य प्रतियोगिसापेक्षाद्देवादभ्यर्हितत्वेनैकस्य ब्रह्मण एवाचार्यमृत्यावस्थानस्य सिद्धांतितत्वेन चाभेदपक्षेण तावद्वंशव्याकुर्वन् स्त्रीवंश्यानामासुरिपर्यंतानामासुरिपर्यंतैरितरवैश्यैर्ब
 हुभिरभेदोभूयसामनुग्रहो न्याय्य इति न्यायेन संप्रदायेन च यथायथा सिद्धस्तथा दर्शयति पौतिमाषीत्यादिना । पौतिमाषस्यापत्वं स्त्रीपौतिमाषी यज्ञं तांडीप् । एषा सर्वेषां नोस्माकं विद्याधिकारिज
 नानां जननी मातृसमा गुरुजननीत्वात् । तदेवाह यस्या इति । यस्याः पौतिमाष्याः पुत्रः स्त्रीवंशस्यादौ पौतिमाषी पुत्रपदेनोक्तः पुवंशयोश्च पौतिमाष्यपदेनोक्तः लोके द्विजेभ्यो मधुकांडायुक्तज्ञा
 नं ददाविति । पौतिमाष्यपदेदोहि त्रेऽपत्यत्वोपचारेण यज्बोधः ५ एतमिति । एतं पौतिमाषी पुत्रवंशब्राह्मणे पुमप्यंतात्तयैवोक्तमारभ्य उत्तरोत्तरं ये गुरवः पंचम्यंततया वंशेषु क्ता वंशपर्वनिभात्र
 ह्याहिरण्यगर्भस्तत्पर्यंतं तास्तां स्ते शिष्याय कथयामिततस्तेषां श्रवणात् प्रतिबंधकदुरितोपशमेन सर्वमर्थज्ञातुं शक्तो भविष्यसि । तदनुसंधानस्य स्वाध्यायार्थताया उक्तेः 'यस्य देवेष्वपराभक्तिर्यथा देवैस्तथा
 गुरो । तस्यैते कथितास्तार्थाः प्रकाशं ते महात्मनः' इति श्रुतेश्चेति भावः ६ सहिति सपौतिमाषी पुत्रः स्त्रीवंशकत्यायनी पुत्रपदोक्तात् पुवंशयोगोपवनपदोक्तादुरो विद्यामगात् प्राप्त्यर्थः ।
 एवमग्रेऽपि पुत्रपर्यायांतेनाम स्त्रीवंशगतमितरं तु पुवंशगतमिति बोध्यम् । भारद्वाज्या इति उक्तो गोपवनः कत्यायनी पुत्रो भारद्वाजी पुत्राभिजात् पौतिमाष्यात्पूर्वां क्तपौतिमाष्यभिजादेतां विद्यां प्राप्सह
 त्यर्थः । अत्र यद्यपि स्त्रीवंशो कत्यायनी पुत्रस्तस्य गुरुर्गौतमी पुत्रस्य गुरुर्भारद्वाजी पुत्र इति भावः पुस्तके पुपठ्यते तथापि पुवंशयोगौतमी पुत्रस्य समसंख्याकनामांतरानुपलंभाद्विद्यमाननाम्नां संख्याणां-

भा. पु.

11 9 11

बहूनामभेदस्यैवमेवाभिधानेमुबोधतामपिसंधायगुरोःपरमगुरोश्चभेदस्यलोकोपेप्रसिद्धत्वात्सर्वेषामेकरूपतायाउपसंहारेवक्ष्यमाणत्वाच्चकात्यायनीपुत्रानंतरंभारद्वाजीपुत्रएवोक्तइतिबोध्यं । ए
वमेववक्ष्यमाणकौशिकीपुत्रेत्च्छिष्यकात्यायनीपुत्रांतर्भावोमतन्यः ७ पाराशरीसुतइति । भारद्वाजीसुतःपौतिमाप्यस्तुपाराशरीसुताद्गौपवनात्पूर्वोक्तगौपवनाभिन्नादिमांविद्यांसंप्राप्तइति ८
औपस्वस्तीति । उपस्वस्तेर्गौत्रापत्यंस्त्रीऔपस्वस्ती अण्णतात्डीप् तस्याःपुत्रःकौशिकइतिपुंवशयोर्यःप्रसिद्धस्तस्मात्पाराशरीसुतोविद्यांप्राप्तवान् ९ पाराशरीति । उक्तःकौशिकस्तुअपर
पाराशरीसुतात्कौंडिन्यनाम्नोविद्यांप्राप्तइति १० कौशिकीतनयइति । पाराशरीसुतःकौंडिन्यस्तुकौशिकीपुत्रात्शांडिल्यादियांप्राप्तइति । अत्रकौशिकीपुत्रेकात्यायनीपुत्रांतर्भावोक्तः ११
शांडिल्यस्येति । उक्तस्यकौशिकीतनयाभिन्नशांडिल्यस्यकौशिकोगौतमश्चेतौद्वौपुंवशोक्तौगुरुभूतां । स्त्रीवंशेतुकौशिकआलंबीपुत्रत्वेनोक्तः । गौतमस्तुवैयाघ्रपदीपुत्रत्वेनोक्तः व्याघ्रपदोगौत्राप
त्यंस्त्रीवैयाघ्रपदी । यजंताम्डीप्ऐजागमश्च १२ आलंब्याइति । आलंबीपुत्रःकौशिकस्तुतपसाराधितब्रह्मानुग्रहादेवविद्यांप्राप्तइत्यर्थः १३ वैयाघ्रपद्याइति । वैयाघ्रपदीपुत्रयोगौतमोना

पाराशरीसुतःकश्चित्पुनर्गौपवनोपरः ॥ अभूतस्मात्समाप्तोसौभारद्वाजीसुतस्त्विमाम् ८ औपस्वस्तीसुतःकश्चित्कौशिकोनामवैद्विजः ॥ तस्माद्गौपवनोविद्यां
प्राप्तवानखिलामिमाम् ९ पाराशरीसुतःकश्चित्कौडिन्योनामतोभवत् ॥ कौशिकस्तुततोविद्यांप्राप्तवानखिलामिमाम् १० कौशिकीतनयःकश्चित्शांडिल्योना
मतोभवत् ॥ कौडिन्यस्ततएवेमांविद्यामधिजगामह ११ शांडिल्यस्यगुरूस्यातामुभौकौशिकगौतमौ ॥ आलंब्याश्चतथावैयाघ्रपद्यास्तनयौहितौ १२ आलं
ब्यास्तनयोयोसौकौशिकोनामविश्रुतः ॥ ब्रह्मप्रसादतःसोयंविद्यामेतामवाप्तवान् १३ वैयाघ्रपद्यास्तनयोगौतमोनामनामतः ॥ कापीपुत्रादाग्रिवेश्यात्काण्वी
पुत्राच्चलब्धवान् १४ काण्वीपुत्रःकौशिकचलब्धवान्हिस्वयंभुवः ॥ उग्रेणतपसात्यर्थंपरितोष्यमहेश्वरम् १५ आत्रेयीपुत्रतःप्राप्तआनभिम्लाततस्त्विमाम् ॥
शांडिल्याच्चाग्रिवेश्योयंक्लेशेनमहताद्विजः १६ शांडिल्योजन्मतःसिद्धःकाण्वीतनयवन्महान् ॥ अन्यस्मान्नाप्तवान्विद्यामुक्ताब्रह्माणमीश्वरम् १७ आनभिम्ला
तएवायंगार्ग्योर्गोत्रतर्हरितः ॥ गौतमीतनयाद्विन्नादानभिम्लाततस्त्विमाम् १८ गार्ग्याद्विप्राप्तवान्विद्यामात्रेयीतनयोमहान् ॥ भारद्वाजीसुताद्गार्ग्योगौतमादा
प्तवानिमाम् १९ पाराशर्यास्तनयतःसैतवाद्गौतमस्त्विमाम् ॥ प्राचीनयोग्यतश्चापतावुभौचसहोदरौ २०

मसनामतआग्निवेश्यात्कापीपुत्राभिन्नात्तथाकाण्वीपुत्राद्विद्यांप्राप्तः । काण्वीपुत्राभेदयोग्यःपुंवंशयोनास्तीतिनोक्तः । कपेर्गोत्रापत्यंस्त्रीकापी यजन्तान्हीप् १४ काण्वीति । काण्वीपुत्र
स्तुस्वयंभुवोब्रह्मणएवविद्यांप्राप्तः किंकृत्वा तपसापरमेश्वरमाराध्य १५ आत्रेयीति । कापीपुत्रआग्निवेश्यस्तुआत्रेयीपुत्राभिन्नादानभिम्भलातात्शांडिल्याच्चाभ्यांगुरुभ्यामिमांविद्यांप्राप्तइ
त्यर्थः । शांडिल्याभेदयोग्यःस्त्रीवंशेनास्तीतिनोक्तइतिबोध्यम् १६ शांडिल्यइति । आनभिम्भलातशांडिल्ययोरन्यतरःशांडिल्यस्तुब्रह्माणमीश्वरमुक्ताऽन्यस्मद्विद्यांनाप्तवानिति १७ आन
भिम्भलातइति । अयमहानात्रेयीपुत्रआनभिम्भलातएवाज्ञवल्क्यकांडेगोत्रतोमार्यइतीरितःसन्भिन्नादानभिम्भलाताद्रीतमीतनयाभिन्नाज्ञवल्क्यकांडेगार्यपदोक्तादिमांविद्यांप्राप्तः । गार्ग्योर्गो
त्रमीतनयआनभिम्भलातस्तुभारद्वाजीमुताभिन्नाद्रीतमादिमांविद्यांप्राप्तइतीतिद्वयोःसंबन्धः । अत्रतृतीयानभिम्भलातोद्वितीयेऽन्तर्भावितइतिबोध्यम् १८ । १९ पाराशर्याइति । भारद्वाजीमुतो
गौतमस्तुपाराशरीपुत्राभिन्नास्तेवाप्याशीनयोग्याचयाप्यामिभूतांबोक्ताप्यामिमांविद्यांप्राप्तः । यत्तर्थापदस्योपरश्रीकेनसंबन्धः २०

यात्सीनि । तीरोतवप्राचीनयो ग्योतुतपस्विनीसुदरभ्रातरौवात्सीप्रवादिमांविद्यांमाशौ । कीटशाद्वात्सीप्रवात मधुकडिपाराशर्यपदोकातयाज्ञवल्क्यकांडेपाराशर्यागणपदेनोकादित्यर्थः ३१

वात्सीनि । तौ सैतवप्राचीनयोग्यौ तु तपस्विनौ सोदरभ्रातरो वात्सीपुत्रादिमांविद्यां प्राप्ते । कीदृशाद्वात्सीपुत्रात् मधुकांडेपाराशर्यपदोक्तायाज्ञवल्क्यकांडेपाराशर्यायणपदेनोक्तादित्यर्थः २१ पाराशरीतनयतइति । पाराशर्यायणाख्यःपाराशर्यस्तुपाराशरीपुत्रादियां प्राप्ते । कीदृशात्पाराशरीपुत्रात् मधुकांडेभारद्वाजपदेक्तायाज्ञवल्क्यकांडेगार्ग्यायणसंज्ञात् २२ वार्कारुणीति । भारद्वाजोगार्ग्यायणस्तुवार्कारुणीपुत्रात्तथागौतमाद्वाभ्यांविद्यां प्राप्ते । कीदृशाद्वाकारुणीपुत्रात् याज्ञवल्क्यकांडेउद्दालकायनपदोक्तामधुकांडेभारद्वाजपदेनोक्तादिति । वृकारुणस्वगोत्रापत्यं स्त्रीवार्कारुणी २३ भारद्वाजस्त्विति । गार्ग्यायणगुरुद्वयमध्येभारद्वाजस्तुसाक्षाद्ब्रह्मणएवविद्यां प्राप्ते । द्वितीयोगुरुगौतमस्तुअपरवार्कारुणीपुत्राद्याज्ञवल्क्यकांडेजाबालायनेतिशब्दितामधुकांडेभारद्वाजपदोक्तादियां प्राप्ते २४ आर्तेति । गौतमगुरुर्भारद्वाजस्तुआर्तभागीपुत्राद्याज्ञवल्क्यकांडेमाध्यंदिनायनशब्देनोक्तामधुकांडेपाराशर्यपदोक्तादिमांविद्यां प्राप्ते २५ माध्यंदिनायनइति । उक्तोमाध्यंदिनायनस्तुशौगीपुत्राद्याज्ञवल्क्यकांडेसौकरायणेतिप्रोक्तातेजस्विनोमुनेर्विद्यां प्राप्ते । मधुकांडेतुतत्तुल्यसंख्योनास्तीतिनोक्तः २६ सांक्रुतीति । अयंशौगीतनयःसौक

वात्सीपुत्रादिमांविद्यांलब्धवंतौतपस्विनौ ॥ पाराशर्यायणाख्याद्विपाराशर्यान्महात्मनः २१ पाराशरीतनयतःपाराशर्योमहामनाः ॥ भारद्वाजादिमांविद्यां प्राप्तेगार्ग्यायणाख्यतः २२ वार्कारुणीतनयतस्तद्बहुद्दालकायनात् ॥ भारद्वाजाद्वैतमात्रप्राप्तोगार्ग्यायणस्त्विमाम् २३ भारद्वाजस्त्विमांविद्यांब्रह्मणःप्राप्तवान्मुनिः ॥ वार्कारुण्यास्तनयतोजाबालायनशब्दितात् ॥ भारद्वाजाद्वैतमाख्योविद्यांप्राप्तमहामुनिः २४ आर्तभागीतनयतःप्राप्तोमाध्यंदिनायनात् ॥ पाराशर्यादिमांविद्यांभारद्वाजोमहामुनिः २५ माध्यंदिनायनःप्राप्तःशौगीतनयतस्त्विमाम् ॥ सौकरायणसंज्ञाद्विमुनेःसंदीप्ततेजसः २६ सांक्रुतीतनयात्प्राप्तोविद्यांकाषायणादिमाम् ॥ सौकरायणसंज्ञोयंमुनिर्धर्मविशारदः २७ आलंबायनीतनयात्सायकायनशब्दितात् ॥ वैजवापायनात्प्राप्तोमुनिःकाषायणोमहान् २८ आलंबीतनयात्प्राप्तोविद्यांतांकौशिकायनेः ॥ वैजवापायनाख्यस्तुमुनिर्धर्मपरायणः २९ जायंतीतनयात्प्राप्तोविद्यांतांघृतकौशिकात् ॥ कौशिकायनिरित्युक्तोमुनिर्धर्मरतःसदा ३० मांडूकायनीतनयात्पाराशर्यायणाभिधात् ॥ घृतकौशिकनामायंविद्यामेतामवाप्तवान् ३१ मांडूकीपुत्रतःप्राप्तःपाराशर्यान्महामुनेः ॥ पाराशर्यायणाख्योयंविद्यामेतामनन्यधीः ३२ शांडिलीतनयात्प्राप्तोजातूकर्ण्योन्महात्मनः ॥ पाराशर्यइमांविद्यांदुर्लभामनुजैर्भुवि ३३ राथीतरीतनयतआसुरायणसंज्ञितात् ॥ यास्काच्चप्राप्तवान्विद्यांजातूकर्ण्योमहामुनिः ३४

रायणस्तुसांक्रुतीपुत्रात्काषायणाद्याज्ञवल्क्यकांडीयादेवेमांविद्यांप्राप्ते २७ आलंबायनीति । महान्मुनिःकाषायणस्तुआलंबायनीपुत्राद्याज्ञवल्क्यपीयेसायकायनशब्दितामधुकांडेवैजवापायनसंज्ञितादियां प्राप्ते २८ आलंबीति । वैजवापायनाख्यस्तुमुनिःआलंबीतनयाभिधानात्कौशिकायनेःपुर्वंशयोक्तादियां प्राप्ते २९ जायंतीति । कौशिकायनिरित्युक्तोमुनिर्धर्मरतःसदा ३० मांडूकायनीति । मांडूकायनीपुत्राभिजात्पाराशर्यायणसंज्ञाद्विमुनेःसंदीप्ततेजसः ३१ मांडूकीति । पाराशर्यायणाख्यस्तुमांडूकीपुत्राभिजात्पाराशर्यायणादियां प्राप्ते ३२ शांडिलीति । पाराशर्यस्तुशांडिलीतनयाभिजात्जातूकर्ण्यात्प्राप्तोविद्यामिति ३३ राथीतरीति । जातूकर्ण्यस्तुगुरुद्वयादियां प्राप्ते । गुरुद्वयंतुराथीतरीतनयाभिजात्आसुरायणएकः यास्कोद्वितीयइति ३४

यास्कइति । तयोर्मध्येयास्कस्तुसाक्षात्स्वयंभुवःसकाशादेवविद्यांप्राप्तः । वीणेतालंबीतनयकौशिकवदिति । द्वितीयआसुरायणस्तुभालुकीतनयाभिन्नात्रैवणिसंज्ञात्तांप्राप्तइति ३५ अथस्त्री
वंशेअधिकान्पृथपरस्परमभेदस्फुटीकरणायासुरायणेनिवेशयति । कौचिकीतिचतुभिः । भालुकीतनयस्त्रैवणिःकौचिकीपुत्राभ्यांविद्यांप्राप्तः । तौकौचिकीपुत्राभ्यांवेदभृतीपुत्रात्प्राप्तौ ३६
प्राप्तइति । वेदभृतीपुत्रःकार्षकेयीपुत्रात्प्राप्तः । कार्षकेयीपुत्रःप्राचीनयोगीपुत्राद्विद्यांप्राप्तइति । कृषिकस्यापत्यंस्त्रीकार्षकेयी । शुभ्रादिवाहक् । प्राचीनयोगीतियजंताडोप् ३७ प्राची
नेति । प्राचीनयोगीतनयःसांजीवीतनयाद्विद्यांप्राप्तः । सांजीवीतनयस्तुएतांविद्यांप्राप्ताश्रीपुत्रात्प्राप्तः । कीदृशात्प्राप्ताश्रीपुत्रात् स्त्रीवंशेस्त्रीनामघटितपरंपरायामंतेस्थितत्वेनप्रसिद्धात् प्रा
श्रीपुत्रपदाम्यासेनांतेस्थितेःसूचनादितिभावः । पुनःकीदृशात् आसुरिवासिनः आसुरिसंज्ञेश्विशेषेणुरोवावसनेनासुरिवासीतिनामांतरशालिनः ३८ प्राश्रीपुत्रोथेति । प्राश्रीपुत्रस्तुआसुरा
यणाद्विद्यांप्राप्तः । कोसावासुरायणइतिचेत् योराधीतरितनयोजातृकर्ण्यस्यगुरुस्त्रैवणेऽशिश्व्यउक्तःसएवेतिगृहाणेत्यर्थः । ननुत्रैवणिगुरुपरंपरावर्तिनःप्राश्रीपुत्रस्यत्रैवणिशिष्यात्कथंविद्याग्रहणसं
भवइतिचेन्न । दृश्यतेहिकृताध्ययनानामपिकुतश्चिन्निमित्ताद्विस्मरणेसंज्ञातोत्पादेवापुनर्विद्याग्रहणं । यथामहाभारतेगदापर्वणिद्वादशान्दिकदुर्भिक्षाद्विस्मृतविद्यानांसारस्वतात्सरस्वतीप्रसादजीवि

यास्कःकौशिकवद्विद्यांप्राप्तवान्सस्वयंभुवः ॥ भालुकीतनयात्प्राप्तस्त्रैवणेरासुरायणः ॥ कौचिकीतनयाभ्यांहिभालुकीतनयोप्ययम् ॥ प्राप्तवांस्ताडुभौविद्यांप्राप्तौ
वेदभृतीसुतात् ३६ प्राप्तौवेदभृतीपुत्रःकार्षकेयीसुतादिमाम् ॥ कार्षकेयीसुतोप्येतांप्राप्तवान्बहुदुःखतः ॥ प्राचीनयोगीतनयात्सर्वशास्त्रविशारदात् ३७ प्राची
नयोगीतनयःसांजीवीतनयादगात् ॥ सांजीवीतनयोप्येनांप्राश्रीपुत्रादवाप्तवान् ॥ स्त्रीवंशेप्रथितादंतेस्थितादासुरिवासिनः ३८ प्राश्रीपुत्रोथधर्मात्माप्राप्तवाना
सुरायणात् ॥ जातृकर्ण्यस्यगुरुतस्त्रैवणेऽशिश्व्यरूपिणः ३९ त्रैवणिःप्राप्तवान्विद्यामैपजंधनितोमुनेः ॥ औपजंधनिरप्याप्तआसुरेर्यतएवहि ॥ भेदोभवतिवंशस्य
ह्यसमाधेयरूपभाक् ४० पौतिमापीतनयतःस्त्रीवंशंपृथगेवहि ॥ वर्णयंतिमहात्मानःकेचिदेकमथापरे ४१ पुंवंशेऽपिविभिन्नत्वमाग्निवेश्याद्वदंतिहि ॥ कौशिका
यनिपर्यंतंकेचिकेचिदभिन्नताम् ४२ सर्वथाऽभिन्नतैवस्यादत्रस्त्रीपुंसवंशयोः ॥ अतःपुंवंशमेवेममधुनाकथयामिते ४३

नोभ्यस्तविद्यादिति ३९ त्रैवणिरिति । आसुरायणगुरुस्त्रैवणिरौपजंधनिसंज्ञान्मुनेरपिविद्यांप्राप्तः । औपजंधनस्तुआसुरेर्वंशत्रयेपिसमानाकारात्प्राप्तः । कीदृशोयमासुरिः यतःयमासुरिमार
भ्याधस्तनवंशस्यभेदोनानारूपतालक्षणोभवतिज्ञायते विषयेणविषयिणोलक्षणात् । कीदृशोभेदः असमाधेयरूपभाक् समाधातुमशक्यस्यरूपमाकारंसादृश्यमितियावत् तद्वजतीतिसतथा 'रूप
माकारश्चोक्तयोरपि'इतिविश्वः । अस्माभिस्तुयथासंप्रदायंसमाहितइतिभावः ४० आसुरिपर्यंतानांवेरूप्यंसंख्यावैषम्यंचदृष्ट्वाकेचिद्देवदंति । सारूप्यभूयस्त्वदर्शिनोऽपरेतुअभेदमेवेत्याह पौतिमापी
दंतिआग्निवेश्यात्पूर्वतनेपुकोशिकायनेःपरतनेपुत्वभेदमाहुरितियावत् । केचित्पुंवंशयोरपिआग्निवेश्यमारभ्यकौशिकायनिपर्यंतंपरस्परनाम्नांवैरूप्यंचदृष्ट्वाविभिन्नत्वं
स्त्रीवंशपुंवंशयोरभेदएव आसुरेर्नंतरंतुभेदोदुर्वचइतिपावत् । अतआसुरिप्राप्यर्वंशत्रयाभेदसिद्धेः पुंवंशमेवतुभ्यमधुनाकथयामितेअपुंवंशयोरेकतायामविवादस्फुटीकरणापुंवंशमित्येकवच
नप्रयोगः ४३

मधुकांडयाज्ञवल्क्यकांडांत्यपीःपुंवंशयोरसुरिमारभ्यमपर्यंतंवंशंकीर्तयति भारद्वाजादितिदशभिः । उक्तआसुरिभरिद्वाजाद्विद्यांप्राप्तः । भारद्वाजस्तुआत्रेयात्प्राप्तः । आत्रेयोमांतिंसंज्ञात्

मधुकांडयाज्ञवल्क्यकांडांत्ययोः पुंवंशयोरासुरिमारभ्यप्रपयैतवंशं कीर्तयति भारद्वाजादिति दशभिः । उक्तं आसुरिभारद्वाजादियां प्राप्तः । भारद्वाजस्तु आत्रेयात् प्राप्तः । आत्रेयो मांटेर्ज्ञात्स
च गौतमात् । एवमत्रेयिपंचम्यंतो गुरुः प्रथमां तश्चिष्यो बोध्यः ४४ गौतमोऽपरं गौतमात् । सचवात्स्यः शांडिल्यतः । शांडिल्यः केशोर्याभिजात्काप्यात् । काप्यः केशोर्योपिकुमारहारितेति संज्ञका
त । सकुमारहारितोपि गालवात् ४५ प्राप्त इति । विदर्भी कौंडिन्यसंज्ञकाद्वालकः प्राप्तः । वत्सनयाद्यासौवाभ्रवो वत्सनयाद्वाभ्रवस्तस्माद्विदर्भी कौंडिन्यो विद्यां सम्पगाप्तवान् ४६ बाभ्रवोपि ।
वत्सनयाद्वाभ्रवोपि सौभरिनामांतरशालिनः पथः पथिसंज्ञकात् प्राप्तः । सौभरिः पंथा अपि अपास्यसंज्ञकादांगिरसात् । स आंगिरसः अपास्य इत्युत्तरादपकर्षः । त्वाष्ट्रात्त्वष्ट्रपत्यादाभूतिसंज्ञकादि
द्यां प्राप्त इति ४७ अपास्य इति । अपास्य इति पूर्वान्वितमुक्तं तु शब्दो भिन्नक्रमः । आभूतिसंज्ञस्त्वाष्ट्रस्तु विश्वरूपसंज्ञात्त्वाष्ट्रात् । विश्वरूपस्त्वाष्ट्रस्तु अभिभ्यां । ययोरश्विनोरुपदेशे निमित्ते सति इंदोवक्ष्य
माणविधयाक्षोभंजगामेति ४८ आथर्वणादिति । अथर्वणोऽपत्यादधीचोदध्यङ्संज्ञकात् शकदेशिकादिद्विगुरोः सकाशादिमावश्विनौ विद्यां प्राप्तौ । दध्यङ्गाथर्वणोपि देवादेवापत्यादथर्वणः प्राप्तः ४९

भारद्वाजादासुरिस्तु भारद्वाजोप्यवाप्तवान् ॥ आत्रेयादयमात्रेयो मांटेर्मांटेस्तु गौतमात् ४४ गौतमो गौतमात्सोपि वात्स्याच्छांडिल्यतः सच ॥ शांडिल्योपि चकै
शोर्यात्काप्यात्काप्योप्यवाप्तवान् ॥ कुमारहारिताख्यात्स गालवादीप्ततेजसः ४५ प्राप्तो विदर्भी कौंडिन्याद्वालवो वेदवित्तमः ॥ वत्सनयाद्वाभ्रवतः कौंडिन्योपि समा
प्तवान् ४६ बाभ्रवोपि च संप्राप्तः पथः सौभरिसंज्ञितात् ॥ पंथा अपास्यांगिरसादाभूतेस्त्वाष्ट्रतोपि सः ४७ अपास्यस्तु विश्वरूपात्त्वाष्ट्रादाभूतिसंज्ञकः ॥ विश्वरू
पः पुनस्त्वाष्ट्रो ह्यश्विभ्यां प्राप्तवानि माम् ॥ ययोर्निमित्ते भगवानिन्द्रः क्षोभंचकार ह ४८ आथर्वणादिमौ प्राप्तौ दधीचः शकदेशिकात् ॥ देवादथर्वणोप्येष दध्यङ्गाथ
र्वणोपि च ४९ देवोथर्वापुनः प्राप्तो मृत्योः प्राध्वंसनाद्वि सः ॥ मृत्युः प्रध्वंसनात् प्राप्तो विद्यां प्रध्वंसनोपि च ॥ एकर्षेस्त्वेकर्षिः प्राप्तो विप्रचित्तेरिमां महान् ५० प्राप्तो
व्यष्टेर्विप्रचित्तिर्व्यष्टिः प्राप्तः सनारुतः ॥ सनातनात्स नार्वार्यः सनकात्सनातनः ५१ परमेष्ठिनः ससनको ब्रह्मणः परमेष्ठ्यपि ॥ अतः परं नवक्तास्ति ब्रह्मणो हि स्व
यं भुवः ५२ नमोस्तु ब्रह्मणे तस्मै सर्वदेवस्वयं भुवे ॥ मूलभूताय जगत्स्तथा वेदद्रुमस्य च ॥ एष पुंवंश उदितः स्त्रीवंश भेदतस्तव ५३ स्त्रीवंशे सर्वथा भेदः सम्यगित्ये
व भातिनः ॥ ततो भेदेन नारीणां वंशमुक्तं निशामय ५४

देव इति । देवोथर्वापु प्राध्वंसनेति नामांतरशालिनो मृत्युसंज्ञकात् । प्राध्वंसनो मृत्युस्तु प्रध्वंसनसंज्ञात् प्राप्तः । प्रध्वंसनसंज्ञस्तु एकर्षिसंज्ञात् । एकर्षिस्तु विप्रचित्तिसंज्ञात् ५० प्राप्तो व्यष्टेरिति । विप्र
चित्तिर्व्यष्टिसंज्ञात् । व्यष्टिसंज्ञः सनारुतसंज्ञात् । सनार्वार्यः सनारुतसंज्ञः ससनातनात् । सनातनस्तु सनकात् ५१ परमेष्ठिन इति । ससनकः परमेष्ठिनो विराजः सकाशात् । परमेष्ठिस्तु ब्रह्मणो हिरण्यगर्भा
त् । हिरण्यगर्भस्पर्जावकोटिनिवेशाभिप्रायेण केचिद्देवाः तान् प्रवृत्ताः केचित् स्वीश्वरकोटिनिवेशाभिप्रायेणेति स्फुटमभ्युपगम्य जेति वाक्यभाष्ये । तत्र देवाक्यमीश्वरकोटिनिवेशाभिप्रायेणैव प्रवृत्तमित्याह
अत इति । अतो ब्रह्मणः स्वयं भूरूपात्परमब्रह्मत्तानास्तीति ५२ वंशांत्यवाक्यं व्याचष्टे नम इति । तस्मै स्वयं भुवे ब्रह्मणे सर्वदेवनमोस्तु कीदृशाय सर्वस्य जगत्स्तथा वेदात्मकद्रुमस्य मूलभूताय । उपसंह
रति एष इति । ल्यबलोपेपंचमी स्त्रीवंश भेदपक्षमादाय पुंवंश उक्त इत्यर्थः ५३ एवमभेदपक्षेण वंशत्रयं न्याख्याय भेदपक्षेण स्त्रीवंशं व्याख्यानं प्रतिजानीते स्त्रीवंश इति । पुंवंशयोः सारूप्यभूयस्त्वेनाभि
दांगीकारेपि स्त्रीवंशे संख्याभेदात्प्रकरणभेदाद्भूतभेदेव सम्यग्योग्य इति न श्रेयसि प्रतिभाति ततो भेदस्य योग्यत्वाद्भेदेन वर्णितं नारीणां वंशं निशामय शृण्विति ५४

पूर्वपौतिमाप्यमारभ्योत्तरोत्तरं गुरुनिर्देशक्रमेणासुरिपर्यं तांशः स्त्रीवंशस्य व्याख्यातोऽथ परमगुरुं ब्रह्माणमारभ्याधोऽधः शिष्यपरंपरां सांजीवीपुत्रपर्यं तांशं यन्समानमासांजीवीत्यतः परमं शं व्याकरोति
 ब्रह्मेतिपंचभिः । यः पुवंशं तेस्वयं भूर्ब्रह्मासमीरित उक्तस्तस्माद्ब्रह्मणः प्रजापतिर्विराट् एतां विद्यां प्राप्त इति ५२ प्रजापतेरिति । प्रजापतेस्तु स काशात्कावषेयः कवषाया अपत्यं तुरेति संज्ञको मुनिः
 प्राप्तस्तस्मात्तुरात्कावषेयात्पुत्रवचः संज्ञको राजस्तं वापनः राजस्तं वस्य युवापत्यरूपः प्राप्तः ५६ ततः कुशिरिति । ततो यज्ञवचसः कुशिरिति प्राप्तः एवमग्रेषु तस्मात्शांडिल्यादामकक्षायण
 संज्ञः । तस्मान्माहिथीतिसंज्ञकः ५७ माहिथीरिति । माहिथ्येः कौत्सः कौत्सान्मांडव्योमांडव्यान्मांडकायनिसंज्ञस्ततो मांडकायनेः सांजीवीपुत्रः प्राप्त इत्यर्थः ५८ सांजीवीति । सांजी
 वीतनयस्य वंशपरंपराधोऽधः क्रमेण पौतिमापी पुत्रांतायोक्तासैव विज्ञेया परंतु पुमाख्यां स्त्रीनामाऽऽष्टितां पौतिमाप्यगोपवनादिसंज्ञां परिहृत्य ज्ञेया अयमत्र पक्षे विशेष इति ज्ञेयः अंतर्भावंच परिहायेत्यपि
 बोध्यम् ५९ समानमासांजीवीत्यतः पूर्वतनमवशिष्टभागं व्याकुर्वन्नादित्यादपि परमगुरोः प्रवृत्तां सांजीवीपुत्रपर्यं तां शिष्यपरंपरां पूर्ववन्न निर्दिशति स्त्रीवंशे पुनरित्येकादशभिः । स्त्रीवंशस्य मूलं स्वयं भू
 ब्रह्मरूपमेकमुक्तं ततो न्यदपि मूलमनीषिणः प्राहुः । त्रितदित्याकांक्षायां प्राहुः यस्यादित्यदेवस्य स्वरूपभूतं भर्गस्तेजस्तद्देवांतप्रसिद्धं महात्मभिः संसारभीरुभिर्वरणीयं सम्यग्भजनोयं कथं भज

ब्रह्मास्वयं भूर्योयंते पुवंशं ते समीरितः ॥ तस्मात्प्रजापतिः प्राप्तो विद्यामेतां सुदुर्लभाम् ५५ प्रजापतेस्तु संप्राप्तः कावषेयस्तुरो मुनिः ॥ तस्माद्यज्ञवचानामराज
 स्तं वापनो मुनिः ५६ ततः कुशिरस्ततो वात्स्यो वात्स्यातशांडिल्यसंज्ञितः ॥ वामकक्षायणस्तस्मात्तस्मान्माहिथीसंज्ञितः ५७ माहिथ्येः कौत्सनामासः कौत्सा
 न्मांडव्यसंज्ञितः ॥ मांडकायनिसंज्ञितः सांजीवीतनयस्ततः ५८ सांजीवीतनयस्यादावुक्ता शिष्यपरंपरा ॥ स्त्रीनामासैव विज्ञेया पुमाख्यां परिहाय हि ५९
 स्त्रीवंशे पुनरन्यच्च मूलमाहुर्मनीषिणः ॥ यस्य देवस्य भर्गस्तद्दरणीयं महात्मभिः ॥ ध्यायेमेति धियो यो नः प्रचोदयति नित्यशः ६० आपोज्योतिस्तथा ब्रह्म भूर्भुवः
 स्वारसो मृतम् ॥ ओंकारनामा भगवानादित्यो मूलमीरितः ६१ आदित्यादंभिणीप्राप्ता तस्या वाक्सर्ववक्त्रगा ॥ कश्यपो नैधुर्विवाचो नैधुवेः शिल्पकश्यपः ६२
 कश्यपो हरितः शिल्पात्प्राप्तो वा र्षगणोऽसितः ॥ हरितात्कश्यपाद्विद्यां बाध्यो गश्चासिता तथा ॥ जिह्वावानिति विख्यातस्ततो वाजश्रवामुनिः ६३

नीयमित्यत आह तंध्यायेमेति । विजातीयवृत्तिरिस्कारेण सजातीयवृत्तिसंतानगोचरं कुर्म इति । तं योऽस्माकंधियो वृत्तिरंतर्यामी स न्यर्मादिपुचोदयति मेरयति । तस्य सर्वात्मतामाह
 आप इति । यो ब्रह्माव्याकृतोपाधिब्रह्मरूपः अथापः हिरण्यगर्भापाधिभूतार्पचीकृतभूतरूपः ततो ज्योतिर्वैश्वानरात्मकः भूरादिपदत्रयवाच्यलोकावस्थादेव त्रयात्मकः रसः सारभूतः यद्वा
 वासंतरसवन्नानावस्थाविकासहेतुः अमृतज्ञातो मोक्षहेतुः अध्यात्ममधिदैवंच तद्व्यानप्रकारो योगयाज्ञवल्क्येनोक्तः 'रविमध्ये स्थितः सोमः सोममध्ये हुताशनः । तेजो मध्ये स्थितं सत्यं सत्यमध्ये
 स्थितोऽच्युतः' इति अतएव सार्द्धं त्रिमात्रप्रणववाच्यः । एवं सन्निरस्कसावित्रीप्रतिपाद्यः स भगवानादित्योऽपि नाममात्रेण भिन्नो मूलतयोक्तः । स्वारस इति रेफलोपेन दीर्घः । इति द्वयोरर्थः ६०
 ६१ आदित्यादिति । तस्मादादित्यादंभिणीसंज्ञा देवताविद्यां प्राप्ता तस्या र्थभिण्याः सकाशात्सर्वेषामास्यगतावागभिमानिर्नादित्याप्राप्ता वाचः सकाशात्तु नैधुर्विवाचो नैधुवेः कश्यपः संप्राप्तः नैधु
 वेः कश्यपात्तु शिल्पेति नामांतरशाली कश्यपः प्राप्त इत्युत्तरत्रापि ६२ कश्यप इति । शिल्पात्कश्यपात् हरितः कश्यपः प्राप्तः । हरितात्कश्यपाद्वार्षगणोऽसितः स तनमास विद्यां प्राप्ता । अ
 सिताद्वार्षगणाजिह्वावानिति विख्यातो वाध्यो गश्चासिता तथा ॥ ततो जिह्वावानिति विख्यातस्ततो वाजश्रवामुनिः प्राप्त इति ६३

वाजश्रव इति । वाजश्रवसः कुशिरसंज्ञः कुशिरः उपवेशितः उपवेशेस्तु विद्यां संप्राप्तदण्डसंज्ञा दुर्लभा को मुनिः संप्राप्त इति । तथा चोपवेशि शिष्योऽरुणः अरुणशिष्य उद्दालक इत्यर्थः ६४ या

वाजश्रवसश्चकुशिरुपवेशिश्चकुश्रितः ॥ उपवेशेस्तुसंप्राप्तान्मुनिरुद्दालकोरुणात् ६४ याज्ञवल्क्यस्ततःप्राप्तोयाज्ञवल्क्यात्तथासुरिः ॥ आसुरायणनामा
पिप्राप्तवनासुरेस्त्वयम् ६५ आसुरायणतःप्राप्तःप्राश्रीपुत्रोमहामुनिः ॥ मांडूकायनिशिष्योयःसांजीवीपुत्रईरितः ॥ सएवपुनरप्येतांप्राश्रीपुत्रादवाप्तवान् ६६
पौतिमाषीसुतांतायेस्त्रीनामांताउदीरिताः ॥ प्राचीनयोगीपुत्राद्याःसर्वेपुत्रामवर्जिताः ॥ सांजीवीतनयस्यैषाज्ञेयाशिष्यपरंपरा ६७ द्विधाविनिर्गताविद्याह्या
दित्याच्चस्वयंभुवः ॥ सांजीवीतनयेत्वैक्यंप्राप्तालोकेनदीयथा ६८ शृंगद्वयाद्विनिर्गत्यपर्वतस्ययथानदी ॥ कियदूरंसमागत्यक्वचिदैकेवजायते ६९ ब्रह्मसूर्यवि
निर्याताह्यन्यविद्यानदीतथा ॥ सांजीवीतनयंप्राप्यशिष्यद्वैधंजहावियम् ७० पौतिमाष्यंसमारभ्ययावद्ब्रह्माणमीश्वरम् ॥ समानोमधुनःकांडेयाज्ञवल्क्यस्यचा
प्ययम् ७१ मधुकांडेतुवंशस्यह्याग्निवेश्यादियंभिदा ॥ शांडिल्याख्यानभिम्लातावाग्निवेश्यस्यद्वौगुरू ७२ आनभिम्लातनाम्नोपिह्यानभिम्लाततोगुरुः ॥
तस्यापिगौतमस्तस्यगुरूस्यातामिमौमुनी ७३ सैतवप्राचीनयोग्यौपाराशर्यस्ततोगुरुः ॥ पाराशर्यस्यतुमुनेर्भारद्वाजोमुनिर्गुरुः ७४ भारद्वाजस्यतस्यास्यभा
रद्वाजाख्यगौतमौ ॥ गुरुगौतमनाम्नोपिभारद्वाजोऽपरोभवत् ७५ भारद्वाजस्यतुगुरुःपाराशर्यइतीरितः ॥ बैजवापायनस्तस्यतस्यस्यात्कौशिकायनिः ७६

तःसमानःसमानाकारःप्रायेणेतिशेषः ७१ तत्सारूप्यमाग्निवेश्यकौशिकायनोरंतरालवर्तिषुनास्तीतिवैरूप्यंतप्रावतिष्ठतइतिवक्तुंतावन्मधुकांडेयोविशेषस्तमाह मधुकांडेतित्वितिपंचभिः । आग्निवे
श्यात्तदनंतरंइयंवक्ष्यमाणभिदाविशेषइत्यर्थः । मधुकांडेकीर्तितस्यआग्निवेश्यस्यद्वौगुरूएकःशांडिल्योद्वितीयआनभिम्लातइति ७२ आनभिम्लातेति । तयोर्मध्येआनभिम्लातनाम्नोगुरुरपिअ
परआनभिम्लातइतिशेषः । सकोटशः भिन्नादानभिम्लातात्लब्धविद्यइत्यपिशेषः । तथाचानभिम्लातस्यगुरुरपिआनभिम्लातस्यगुरुरपरआनभिम्लातइत्यर्थः । तस्यतृतीयानभिम्लातस्य
गौतमोगुरुस्तस्यगौतमस्येमौउत्तरश्लोकोक्तोसैतवप्राचीनयोग्यसंज्ञोगुनीगुरूइत्यर्थः ७३ सैतवेति । ततस्तयोःसैतवप्राचीनयोग्ययोर्गुरुःपाराशर्यःपाराशर्यस्यगुरुर्भारद्वाजइति ७४ भारद्वा
जस्येति । तस्यास्यपाराशर्यगुरोर्भारद्वाजस्यापरोभारद्वाजोऽपरोभवत् ७५ भारद्वाजस्यतुगुरुरिति । गौतमगुरोर्भारद्वाजस्यापरपारा
शर्योगुरुः । तस्यपाराशर्यस्यबैजवापायनः । तस्यबैजवापायनस्यकौशिकायनिर्गुरुरिति ७६

याज्ञवल्क्यकांडीयविशेषमाह याज्ञवल्क्यस्येति चतुर्भिः । अग्निवेश्यगुरुर्गार्ग्यस्तस्यागार्ग्यस्यापरोगार्ग्योगुरुः । तस्यापरगार्ग्यस्यगुरुर्गौतमस्तस्यसैतव इति ७७ पाराशर्यायण इति । तस्यगौतमगुरुः सैतवस्यपाराशर्यायणोगुरुः । तस्यपाराशर्यायणस्यगार्ग्यायणस्तस्यगार्ग्यायणस्योद्दालकायनः ७८ जाबालायनेति । तस्योद्दालकायनस्यगुरुर्जाबालायनस्तस्यजाबालायनस्यमाध्यंदिनायनस्तस्यमाध्यंदिनायनस्यसौकरायणः ७९ सौकरायणनाम्न इति । पूर्वार्द्धे स्पष्टम् । एतस्यकाषायणस्यसायकायनस्तस्यसायकायनस्यकौशिकायनिरिति ८० एष एवेति । कांडयोर्मधुयाज्ञवल्क्यसंबन्धिनोरुक्तस्यपुर्वंशस्यविशेष एष एव एतावानेव एतावद्विशेषादेव कचेचिद्वेदमाहुरितिशेषः । केचित्त्वेक एवायवंशः कांडत्रयांतेषु कीर्तितः सन् कांडोपाधिकं भेदं गत इत्याहुः । अपरे तु कल्पभेदादस्य भेद इत्याहुरिति ८१ सिद्धांतकोटिमाह अभेदमिति । अपरं त्वधुनार्थं स्यात् इति विश्वः । तथाचापरमधुना सिद्धांतदशायामितियावत् । केचिद्वाच्यकारादयो वेदार्थस्याद्वैतस्य दर्शनं शीला अभेदमेव प्राहुः तथाच भाष्यं तच्चैतद्ब्रह्म प्रापति प्रबंधपरंपरयाऽऽगत्याऽस्मात्प्रविसृतमिति । नन्वभेदपक्षे एकवारं कीर्तनेनैव सर्वेषु सिद्धौ त्रिधा कीर्तनं किमर्थमत आह नामेति । यथैक एव प्राणोज्येष्ठश्रेष्ठादिगुणभेदेन चिंतनाद्भिन्नफलप्रदस्तथैकः पुरुषः परमात्मा तत्तन्नामधेयभेदेन भिन्न इव नानाफलानि ददातीति प्रसिद्धम् । तथाच मधुकांडांते विशिष्टानुपूर्वाकः की

याज्ञवल्क्यस्य कांडेतु भेदो यस्तं निशामय ॥ अग्निवेश्यार्यस्य गुरुर्गार्ग्यस्तस्यापरो भवत् ॥ गार्ग्यस्तस्यापि च गुरुर्गौतमस्तस्य सैतवः ७७ पाराशर्यायणस्तस्य सैतवस्य गुरुर्मतः ॥ तस्य गार्ग्यायणस्तस्य गुरुर्दालकायनः ७८ जाबालायननामा भूदुरुस्तस्य महात्मनः ॥ माध्यंदिनायनस्तस्य तस्याभूत्सौकरायणः ७९ सौकरायणनाम्नोपि गुरुः काषायणो भवत् ॥ सायकायन एतस्य तस्याभूत्कौशिकायनिः ८० एष एव विशेषोत्रकांडयोर्नापरोस्ति हि ॥ कांडभेदादयं वंशस्त्रिविधः कैश्चिदीरितः ॥ अपरैः कल्पभेदेन कथितो मुनिसत्तमैः ८१ अभेदमपरंप्राहुः कैचिद्वेदार्थदर्शिनः ॥ नामधेयविभेदो यं पुरुषेनास्ति वैभेदा ८२ स्त्रीवंशेऽपि च भेदो यः सोऽपि नात्यंतभेदकृत् ॥ कौशिकायन्याग्निवेश्यमध्ये वंशद्वयं यथा ८३ पुरुषा अधिकाः कापिका चिन्मूना उदाहृताः ॥ गुरुद्वयं कचित्कापि संप्रदायद्वयं यथा ८४ आदित्योऽपि न भिन्नो हि ब्रह्मणोऽपि स्वयं भुवः ॥ परमेषु च आद्यानततो भेदे ज्ञेयोऽपि सोऽपि च ८५ सांजीवी पुत्रतः साम्यं श्रुतिराह स्वयं यतः ॥ आपौतिमापीतनयं भेदो वंशेषु तेन ८६

तितो वंश आगमप्रधानमधुविद्याप्रतिबंधकमदृष्टं शमयति याज्ञवल्क्यकांडांत्यस्तु उपपत्तिप्रधानविद्याप्रतिबंधकमंत्यस्तु सर्वविद्याप्रतिबंधकमित्युक्तम् । अपरे इति पाठेऽपि परे पूर्वपक्षिणस्तेभ्यो भिन्ना अपरे सिद्धांतिन इत्यर्थः ८२ नन्वेवं सति स्त्रीवंशे सर्वथा भेदः सम्यगितिसंप्रदायादिभेदेन भेदः कथमुक्तोत आह स्त्रीवंश इति । स्त्रीवंशेऽपि यो भेदो विशेषः सोऽपि नात्यंतभेदप्रयोजकः । एतदेव स्फुटयति कौशिकेति । यथा कौशिकायने राग्निवेश्यस्य च मध्ये वंशद्वयं भेदव्यवहारप्रयोजकं नाम भेदादिनात्यंतभेदकृत्तथा मूनाधिकपुरुषाभिधानं कचिद्गुरुद्वयाभिधानं संप्रदायद्वयाभिधानं च नात्यंतभेदकृत् । धर्मिण एकत्वे प्रतीतिभावः । एवं स्वयं भुवः सकाशात् परमेषु च आद्यानभिन्ना इति संबंधः । विराजो ज्ञानेन तद्वाच्यं प्राप्तानामृषीणां चानौपाधिकभेदस्य दुर्वचत्वादिति भावः । फलितमाह तत इति । ततो नाम प्राग्भेदो धर्मिणस्तु भेद एव विशेष इत्यर्थः ८५ ब्रह्मण आरभ्य सांजीवी पुत्रपर्यंतं शोवाजसनेयिषं च दशशाखासु समानाकार इत्यधिकसमानमासांजीवी पुत्रादिति श्रुतिरप्यभेदपक्षेऽनुकूलत्वाह सांजीवीति । सांजीवी पुत्रमारभ्य दशपर्यंतमुक्ताश्रुतिः साम्यं समानाकाराणां तदाह तेन प्राग्भेदादिना विनाशोऽपि पुत्रांते भेदो न कित्त्वभेद इत्यर्थः ८६

अथवा तिसृषु भेदाभेदविचारः एतावतां गुरुणां स्मरणमवश्यं कर्तव्यमित्येतावद्विद्वत्सितमिति याह भेद इति । स्मर्तव्या इति शेषः । अपरे यजुर्वेदभिन्ने वेदे तु न स्मर्तव्या इत्यर्थः । नत अपर इति श्रुतिशेषः

अश्विनावृचतुः आवाभ्यामितिद्वाभ्यां । आवाभ्यां कूरजनवर्तिकदुष्कृतकृतकथं वा कृतं केन निमित्तेन वा कृतं तत्सर्वे नौ आवयोः पुरतो वर्णयेति ९५ रहस्यमिति । आवयोः रहस्यं गुह्यं कर्म सम्यक् चेदक्ष्य
सि विदित्तु सिततोरहस्याभिधानानंतरं त्वदीयं कार्यं करिष्यावः । नौ आवयोरेतद्वाक्यमनृतं न किंतु सत्यमेवेति ९६ इत्युक्तइति । इति इत्थं अश्विभ्यामुक्ते सति आत्मीयकार्ये सिद्धि कामो मुनिस्तदीयंतयो
रश्विनोः संबंधिकर्म निखिलं निमित्तेन सहितं तयोरश्विनोः पुरतो जगो उक्तवानिति ९७ अपिरादित आरभ्य तद्भुक्तमनुकीर्तयति परमेष्ठिनमिति अध्यापान्तं यावद्भयेन । ब्रह्मणः शिष्यं परमेष्ठिनमारभ्य
पौतिमाप्यपर्यंतः शिष्यैश्चित्रश्वयोर्मधुकांडांते वर्णितो विद्यावंशोऽनेकधा प्रवृत्तस्तस्मिन्पुंवंशे पुंवंशतया प्रसिद्धे ब्रह्मणोऽधः क्रमेण संलक्ष्य यायोद्वादशोऽध्यङ्ग्यार्थवर्ण इति प्रसिद्धो देवस्याथर्वणः शिष्यो युव
योर्गुरुर्ब्रह्मविद्यासंपन्नो मधुकांडार्थविबसमुनिर्युवां प्रतिवेदं पाठतः समभ्याप्य युवयोरविरक्तयोरयोर्भवंदांतभागार्थविहाय कर्मकांडार्थमात्रमब्रवीदिति त्रयाणां संबंधः ९८ । ९९ । १०० उच्यु
रिति । युवांतं दधीच आथर्वणात्प्राप्तं वेदं यथाधीतं यथाश्रुतं च त्वाष्ट्राय विश्वरूपा योचथुरुक्तवतो सोऽपि विश्वरूपः अन्यस्मै आभूतयेत्वाष्ट्राय सोऽपि आभूतिस्त्वाष्ट्रोपास्यायाङ्गिरसा योवाचेति । गुरोरक्षरग्रह

आवाभ्यां किंकृतं कर्म दुष्कृतं कूरवत्कथम् ॥ केन वापि निमित्तेन तन्नौ वर्णय भो मुने ९५ रहस्यमावयोश्चेत्त्वं सम्यग्वक्ष्यसि मानद ॥ करिष्यावस्ततः कार्यं त्वदीयं ना
नृतं हि नौ ९६ इत्युक्ते मुनिरप्यात्मकार्यार्थी सर्ववित्तमः ॥ तदीयं कर्म निखिलं स निमित्तं तयोर्जगौ ९७ परमेष्ठिनमारभ्य पौतिमाप्यावधिर्महान् ॥ विद्यावंशः प्रवृ
त्तो यंचित्रः शिष्यैरेकधा ९८ ब्रह्मणोद्वादशोयस्तु दध्यङ्ग्यार्थवर्णः स्मृतः ॥ पुंवंशेथर्वणः शिष्यो देवस्य युवयोर्गुरुः ९९ ब्रह्मविद्याभिसंपन्नो मधुकांडार्थविन्मुनिः ॥
युवांवेदं समभ्याप्य कर्मकांडार्थमब्रवीत् ॥ वेदांतार्थविहायैव युवयोरविरक्तयोः १०० उच्युश्च युवांतं हियथाधीतं यथाश्रुतम् ॥ त्वाष्ट्राय विश्वरूपाय ह्यन्यस्मै सोऽपि
सोऽपि च १०१ एवं परंपराप्राप्ता पौतिमाप्येत्विंशं परा ॥ विद्यासा पौतिमाप्यो भूदुरुः सर्वद्विजन्मनाम् १०२ दध्यङ्ग्यार्थवर्णः पूर्वब्रह्मज्ञानान्महायज्ञाः ॥ संप्रदायं प्र
वर्त्यैवं काप्यवात्सीलताश्रमः १०३ देवानामसुराणां च मनुष्याणामपि द्विजः ॥ समो भूत्वा तदा तत्र निवसन्न करोत्सुखम् १०४ यस्मै यद्रोचते तस्मै फलं सोपायमा
दिशत् ॥ उदर्कानपितत्रत्यान्सुखदुःखकरान्वहन् १०५ ब्रह्मविद्यार्थिनः पुंस एव वक्तिद्विजोत्तमः ॥ अधिकारं साधयत पश्चाद्दक्ष्यामिव स्त्वमाम् १०६

णमध्ययनं श्रवणं तु तात्पर्यावधारणमिति भेदः १०१ एवमिति । एवं विधया परंपरया इयं सा प्रसिद्धा परा उत्कृष्टा विद्या पौतिमाप्ये प्राप्ता स पौतिमाप्यो नृलोकवर्तिनां द्विजानां गुरुरभूदिति १०२ दध्यङ्गि
ति । एवं संप्रदायं प्रवर्त्य ब्रह्मज्ञानं हेतुकं महयज्ञः प्राप्तो दध्यङ्ग्यार्थवर्णः कापि देशे कृताश्रमः सन्नवात्सीदासं कृतवानिति १०३ देवानामिति । समः पक्षपातहीनतया उपकारको भूत्वा तत्राश्रमे निवसन् दे
वादीनां सुखमकरोत्सुखप्रदोऽभूदिति यावत् १०४ यस्मै इति । यस्मै यादृशायाधिकारिणे यद्यत्फलं स्वर्गं पशुपुत्रवैरिमणारिखरंपरोचते तस्मै तत्फलं सोपायमादिशत् अस्मिन् यागादिरूपउपायेकृते
इदं फलं भवतीत्युपदिष्टवान् तेषां पृच्छतां हितकाम्यया तत्रत्यांस्ते पुंफलेषु भाविनः सुखदुःखकरानुदर्कानुत्तराणि फलान्यपि बहून् बहून् विद्यानुपादिशत् । अस्मिन् यागे कृते स्वर्गो भविष्यति परंतु पातादिदुः
खं सत्कुले जन्मादिव भविष्यति । अस्मिन् यागे कृते शत्रुमरणं भविष्यति तदन्तरं नरकोपि भविष्यति । अस्मिन् कृते यित्तु शुद्धिस्तदन्तरं च ज्ञानाधिकारलाभ इत्यादिविधयोपदिष्टवानित्यर्थः १०५ ब्रवीति ।
ब्रह्मविद्याकामान् जनान् प्रति तु एवं वक्तिस्त्वमप्युपययित्वा यत्तत्फलं स्वर्गं पशुपुत्रवैरिमणारिखरंपरोचते तस्मै तत्फलं सोपायमादिशत् १०६

एवमिति । एवं उक्तविधया तस्मिन् दधीचि विषयवस्थया वर्तमाने सति अस्म्यमहात्मनः कीर्तिः सर्वत्र प्रसृतवतीत्यर्थः १०७ तत्रापि । हे अश्विनैतत्प्रसभ्यत्वेन वर्तमानत्वेऽपि तस्मिन् दधीचो महात्मनः स्नेहो

एवमिति । एवं उक्तविधया तस्मिन् दधीविष्यवस्थया वर्तमाने सति अस्म्यमहात्मनः कीर्तिः सर्वत्र प्रसृतवतीत्यर्थः १०७ तत्रापि । हे अभिनो तत्र समत्वेन वर्तमानत्वे पितृस्य दधीचो महात्मनः स्नेहो युवयोर्विषये भूयानाधिकोऽभूद्यतो युवांतस्य बाल्यमारभ्य शिष्याविति १०८ युवयोरिति । एवं स्नेहाधिक्योपि भवद्वांयाचितोपि च युवयोर्विषयासक्तिर्विद्यासौ दध्यङ्गाथर्वणः पूर्णात्मनो विद्यानाऽदात् नदत्तवान् युवयोस्तत्राधिकाराभावादिति १०९ अकालेहीति । कीदृशो मुनिः अधिकारिणामधिकारमिच्छतां जनानामधिकारसंपादने तत्परतां संपादयितुमेवं नित्यं वदन् एवं कथं अकाले वृष्टिः सूर्यस्य पुरः प्रकाशाय निहितो दीपः । अजीर्णे पूर्वाच्चे अन्नं भुक्तं । देयवस्तु निस्पृहाहीने दत्तं च एतानि यथा विफलानि तथा अधिकारं विना ब्रह्म देनमिति द्वयोः संबंधः ११० । १११ इत्थं मुनो वर्तमाने सति भवतोरिद्रेण द्वेषः कुतश्चिन्मिज्ञा ज्ञातव्यत्वाद् रूपेति । क्वचिन्मिज्ञे सति युवां देवराजस्यावज्ञां कृतवन्तौ यतोरूपादिभिर्गोविताविति ११२ यज्ञभागमिति । अवज्ञां दृष्ट्वा ईदृशो युवयोर् यज्ञभागं निवारितवान् । निवारणमभिनयति अपूताविति । एतावन्मनो यतो भिषजौ चिकित्सकौ पूर्वजन्मनि नराधमौ चास्ताम ततोऽपूताव शुद्धोऽशुद्धत्वादेवानयोर् यज्ञयोः भाग आभिनप्रहादिरूपः सोऽद्यारभ्य माभूदियमेवमा

एवं व्यवस्थिते तस्मिन्नगमत्कीर्तिरस्य हि ॥ लोकत्रयीं दिशश्चैव प्रदिशोपि महात्मनः १०७ तत्रापि युवयोः स्नेहस्तस्य भूयानभून्मुनेः ॥ बाल्यमारभ्य शिष्यौ च युवांतस्य महात्मनः १०८ युवयोर्विषयासक्तिर्विद्यासौ याचितोपि हि ॥ नादात् पूर्णात्मनो विद्यामधिकारविजर्जनात् १०९ अकाले हि यथा वृष्टिर्यथा दीपो दिवाकरे ॥ अन्नं यथा त्वज्जीर्णे स्यादत्तं वापि गतस्पृहे ११० अधिकारं विना तद्वद्विफलं ब्रह्म बोधनम् ॥ एवं वदन् मुनिर्नित्यमिच्छतामधिकारिणाम् १११ रूपविद्याभिसंपन्नौ तरुणौ युद्धदुर्मदौ ॥ अवज्ञां देवराजस्य चक्राते कचिदेव हि ११२ यज्ञभागं सुरेन्द्रोऽपि युवयोर्विन्यवारयत् ॥ अपूतौ भिषजावेतौ भूतपूर्वनराधमौ ॥ यज्ञभागो नयोर्मा भून्ममाज्ञेयं जगत्रये ११३ सुराणां च मुनीनां च समक्षं ह्येवमीरिते ॥ शक्रेण यज्ञभागोऽगाद्युवयोः सर्वयज्ञतः ११४ युवामेवं सुदुर्दातौ यज्ञभागविवर्जितौ ॥ संतप्तौ स्वगुरुं प्राप्य भागार्थं पर्यपृच्छतम् ११५ शक्रेणाद्यसमामध्ये यज्ञभागो हतो गुरो ॥ आवयोः किंतु युक्तं नौ कथयत्वं महामुने ११६ आवां योधयितुं शक्तौ शकं सामरमाहवे ॥ अनुज्ञातस्तव गुरोः सेदं मा कृथाः क्वचित् ११७ ब्रह्माणं वामहं शंवारि शक्रमथापि वा ॥ एक एवावयोर्जेतुं शक्तौ लोकत्रयीवृत्तम् ११८ आवयोर्भरणं नैव शस्त्रैश्चैव दारुणैः ॥ व्याध्यादिभिर्भृतश्चावां जानीवो मृतजीवनीम् ११९ मायाश्च न स्पृशंत्यावां सुरासुरनरैः कृताः ॥ विषाणि च विचित्राणि जंगमानि स्थिराणि च १२०

कारात्रिलोक्यां ममाज्ञेति ११३ सुराणामिति । देवादीनां संमुखे ईद्रेण वमुक्ते सति युवयोर् यज्ञभागः सर्वेभ्यो यज्ञेभ्योऽगात् निवृत्त इत्यर्थः ११४ युवामिति । एवमनेन प्रकारेण दुर्दातत्वाद्यज्ञभागहीनो युवांसंतप्तौ संतप्तौ स्वगुरुद्वयं च माथर्वणं प्राप्य पुनर्यज्ञभागलाभायोपायं पृष्ठन्ताविति ११५ गुरोरेऽश्विनोर्वाक्यगणमभिनयति शक्रेणेति दशभिः । अद्येद्रेण आवयोर् यज्ञभागो हतो निवारितस्तत्रावयोः किंवर्तुं योग्यं तत्कथयेति ११६ आवयोः सामर्थ्यं तावच्छ्रोतव्यमित्याशयेनाहयुः आवामित्यादिना । सामरं शक्रमपि योधयितुं युद्धेन तर्पयितुमिति यावत् आवां शक्तौ स्वोयद्याहवेतवाज्ञास्यादिति ११७ आवयोरेकोपि ब्रह्मादीन् सपारिकरान् जेतुं शक्तः किमु तसहितावित्याह ब्रह्माणमिति ११८ शक्तत्वे हेतुमाहयुः आवयोरिति । यत आवयोः शस्त्राद्यैर्भरणं न मृतजीविन्याविद्यया सहितत्वादिति ११९ प्रभावांतरमाहयुः मायाश्चेति । देवादिप्रयुक्ता मायाश्चावां न स्पृशंति तथा विषाणि जंगमानि सर्पादिसंबन्धीनि स्थिराणि स्थावराणि कालकृदादीनि प्रत्येकं विचित्राणि न स्पृशंति १२०

औषधानीति । शत्रुभिः प्रयुक्तानि क्रूरौषधानि मंत्राश्चनस्पृशंति तथा भूतानि पिशाचाश्चनस्पृशंति द्विजोत्तमैः प्रयुक्ता अभिचाराः शत्रुमरणहेतवः श्येनाद्यायागाः शापाश्चनस्पृशंतीति १२१ श्लोकद्वयोक्ते
 ५० हेतुमाहयुः आवाप्तिमिति । प्रतीकारं निवर्तनोपायमाकांक्षानीवः यतस्त्वदनुग्रहात्स्वभावाच्चसिद्धिं शालित्वेन सर्वाधिको १२२ एवं स्वीयां परैरजेयतां प्रभिधाय परेषां युद्धं विनाप्यौषधमंत्रादिप्रयो
 गमात्रेण मारणादिकं कर्तुं शक्तौ स्वइत्याहयुः एकौषधेति । स्वर्गे वहेत्यांगगायाः सलिलस्य मध्ये एकस्यौषधस्य प्रक्षेपमात्रेण देवैः सहितमिदं क्षणादावां मारयावइति १२३ उच्चाटयावइति । उच्चाटयावः
 उद्भिन्नचित्तं कुर्वः । स्वर्गात्क्षितौ वा पातयावः एतेन स्तंभनं सूचितम् आकाशे उड्डीयमानानां पक्ष्यादीनामुड्डयनशक्तिस्तंभनभूमौ पातप्रसिद्धेरिति । अथवा एतं सामरं देवराजं दिगंतरगतिं गतं दिशां मध्ये
 भ्रमंतं मोहयावः मोहितं कुर्वः । मोहवशादन्यदिशे प्रस्थितमन्यदिगंतं कुर्वइति यावत् १२४ वशीकरणक्षमतामाहयुः उत्पादयावइति । अतिमोहतइति ल्यब्लोपेर्पंचमी । अप्सरस्सु देवानां मुनीनां च
 कामः पुराणादौ प्रसिद्धः । आवां तु सामरस्यशचीपतेर्वासुनीनां वाऽतिमोहं संपाद्य अधमानां मर्त्यलोके कवधूनामेव संवाधिनं काममभिलाषमुत्पादयावइति । अत्र द्वितीयो वाशब्द एवार्थबोधयः वास्या

औषधानि च मंत्राश्च तथा भूतपिशाचकाः ॥ अभिचाराश्च शापाश्च प्रयुक्ताश्च द्विजोत्तमैः १२१ आवां सर्वप्रतीकारं जानीवो मुनिसत्तम ॥ त्वत्प्रसादात्स्वभावाच्चसिद्धौ
 सर्वाधिकौ यतः १२२ एकौषधप्रयोगेण स्वर्गुड्डीनीरमध्यतः ॥ सामरं देवराजं तं मारयावः क्षणान्मुने १२३ उच्चाटयावः स्वर्गाद्वा पातयावः क्षितावपि ॥ मोहयावः क्ष
 णाद्वैतं दिगंतरगतिं गतम् १२४ उत्पादयावः कामं वा सामरस्यशचीपते ॥ मर्त्यलोके कवधूनां वा मुनीनां वातिमोहतः १२५ एवमादिवचः पूगेर्भवद्वा मात्मनो बलम् ॥
 उक्तं दधीचः पुरतो गुरोर्विश्वासाकारणम् १२६ सविचार्य चिरं पश्चाद्युवांच न मब्रवीत् ॥ क्रोधशत्रोर्वशं यातं मायुवां शत्रुतापिनौ १२७ न शक्रो युवयोः शत्रुः शत्रुर्वामे
 ष एव हि ॥ शक्रं जेतुं पुरा कस्माद्युवयोर्ना भवन्मनः ॥ इदानीं केन वा जातमिति कस्मान्न चिंत्यते १२८ इंद्रियाणि पुरा जित्वा कामक्रोधादिकिं करान् ॥ युवां देवत्व
 मापन्नौ दुर्लभं सर्वदेहिभिः ॥ अधुना तौ कथं क्रोधशत्रोर्वशमुपायतौ १२९ क्रोधराजं समाश्रित्य नूनमिन्द्रियकिंकराः ॥ पूर्ववैरस्मृतिं प्राप्ता हंतुं वामगमन्दि वि १३०
 इंद्रं जेतुं कथं स्यातां युवां शक्ता विहायुना ॥ क्रोधशत्रुर्हंतो नैव युवयोर्हंतयोर्हतिः १३१ कामशत्रुर्हंतौ दृष्ट्वा युवां बलविवर्जितौ ॥ वाक्सायकैः सभामध्यशक्रेण नि
 हंतौ भृशम् १३२

द्विकल्पोपमयोरेवार्थेऽपि समुच्चये इति विश्वात् । प्रथमतो ययोस्तु समुच्चयवाचितेति विज्ञेयः १२५ एवमादीति । एवमादिवाक्यसमूहे रात्र्यौ यव लंदधीचो गुरोः पुरतो विश्वासायोक्तमिति १२६
 सविचार्येति । सभवतां गुरुर्विचार्य युवां प्रतिवचनमब्रवीत् हे अश्विनौ युवां शत्रुतापिनौ भूत्वा क्रोधसंज्ञस्यांतरशत्रोर्वशं मायातं माप्राप्तौ भवतमिति १२७ क्रोधस्य शत्रुतां स्फुटयति न शक्र इति । शक्रो
 युवयोः शत्रुर्न भवति किं तु युवयोः शत्रुपक्षे क्रोध एव हि निश्चयेन । ननु कः क्रोधस्य शत्रुता इति चेदनर्थे प्रभोरिन्द्रस्य वधे प्रवर्तनमेव तावदवधार्यतां मित्याह शक्रमिति । इतः पूर्वमिदं जेतुं युवयोर्मनोना भव
 त्वावधुना तत्सामर्थ्येण गतमित्याह इंद्रियाणि जित्वा १२८ येन सामर्थ्येण कामक्रोधयोः शत्रुराजयोरिन्द्रियरूपान् किं करान् जित्वा कामक्रोधीनिरुद्धं युवां देवभावमाप
 न्नौ क्रोधस्य जयाभावे इंद्रं जेतुं युवयोः काशक्तिरिति । किंच इंद्रेण युवयोर्वाक्सायकयोर्हतिस्तद्वनाकृतासाध्व्यैः कामेन हतयोर्देवकृता १३१ चतुर्थे पादार्थे स्फुटयति कामेति । निष्कामस्य शत्रुविषय
 कामस्याप्यनर्थहेतुतां न्यवश्यतिरेकाभ्यां भवसेयां युवां तु तद्विकहीनं चित्याह कस्मादिति । क्रोहशत्रुताम् इति बुद्धिचिंतितौ इति किं कस्मादित्यादि १३३ यदा एकेन कामेन युवयोरीह

कामस्याप्यनर्थहेतुतान्वयंयतिरेकाभ्यामवसेषा युवांतुतद्विवेकहीनोवित्याह कस्मादिति । कीदृशीयुवाम् इतिबुद्धिविवर्जितौ इति किं कस्मादित्यादि १३३ यदाएकेनकामेनयुवयोरीदृ
शेष्टवृत्तकृततदाधीमतामग्रगण्यत्वेनगुरुतरमिदंज्यथइतिकामत्याजेत्याह हाक्रमिति । दुष्टसाध्यफलंयस्याःसातथा इदानींतुयुवयोःपूर्वहंतासकामःक्रोधेनपुत्रेणापिसहितःसन्किंनकरिष्यतिअपितु
सर्वमनर्थकरिष्यतीति १३४ कामक्रोधयोःशत्रुतामेवस्फुटयति कामक्रोधाविति । तौकामक्रोधौविहायोवैश्यपरंतद्विजयौजयेत्तुजेतुंप्रवर्ततेतियावत् समंदः १३५ सामर्थ्यमस्तिचेत्तावेवतावज्जेयावि
त्याह युवयोरिति । जयतंयुवामितिशेषः १३६ कामस्यमहाबलतामभिनयति कामेनेति । जगदीश्वरावपिलीलाविग्रहेणकामलीलांदधानाःकामस्यजगत्पनुगमदर्शयंतीतिभावः अपरेत्विति ।
अपरेऽमराःकामस्यपुरतःकिंगणनीयायतोनारीक्रीडाभृगाइति १३७ फलितंमाह पंचेति १३८ कामादपिप्रबलस्यक्रोधस्यजयेविजेषतोयत्नोविधेयोयतस्तेनकामजयिनोपिमुनयःप्रायोजीयमा
नादृश्यंतइत्याह जयंतीति १३९ तस्माद्भवतोःशक्तिश्चेत्तावेवज्जेयावित्याह पितृपुत्रावितिद्वाभ्याम् । पिताकामःपुत्रःक्रोधएतौदुरासदौदुःखेनासक्तुंउपसर्पितुंशक्यौशूरावितिथावत् जयेनका

कस्माच्छक्रःपुरावज्ञानाकरोयुवयोःप्रभुः ॥ कस्मादिदानीमकरोदितिबुद्धिविवर्जितौ १३३ शक्रंजेतुंसमर्थौतौकथंधीमत्पुरोगमम् ॥ कामेनैकेनदुःसाध्यायुव
योर्लघुताकृता ॥ अधुनाक्रोधसहितःसतुकिंनकरिष्यति १३४ कामक्रोधौमहाशत्रूदेहिनांसहजावुभौ ॥ तौविहायपरंशत्रुंयोजयेत्सतुमंदधीः १३५ युवयो
र्यदिसामर्थ्यंजेतुंशत्रून्निविद्यते ॥ जयतंदुर्जयौशत्रूकामक्रोधौमहाबलौ १३६ कामेनविजितोब्रह्माकामेनविजितोहरः ॥ कामेनविजितोविष्णुःशक्रःकामेननि
र्जितः ॥ अपरेत्वमराःकिञ्चनारीक्रीडाभृगाहिये १३७ पंचबाणस्ततो जेयःशत्रुरस्तिहिदेहिनाम् ॥ युवाभ्यांचजितोनायंकिंतुतेनयुवांजितौ १३८ जयंतिमु
नयःकेचित्पंचबाणंकथंचन ॥ तदीयंतनयंक्रोधंशक्ताजेतुंनतेपिहि १३९ पितृपुत्रौमहावीर्यौकामक्रोधौदुरासदौ ॥ विजित्यसकलंविश्वंवर्ततेजयकाशिनौ १४०
युवांयदिवलोपेतौमानिनौशत्रुकर्षिणौ ॥ जित्वेमौजयतंशक्रंसाभंबलदर्पितम् १४१ इत्येवमादिवचनैःक्रोधशान्तिकरैर्मुनिः ॥ उक्तवान्नैवसंशतौयुवांक्रोधा
ग्निदीपितौ १४२ यदातदामुनिःसामभेदौत्पत्क्वाऽतिबुद्धिमान् ॥ उपप्रदानमारभेयुवयोःक्रोधदीप्तयोः १४३ सर्वभूतैर्युवां वैरंत्यजथोऽथयदातदा ॥ ब्रह्मावि
द्यांचिरंप्रार्थ्यादास्याम्येवनसंशयः १४४ एवमुक्तौयुवांकोपदीप्तौतत्प्रोचथुर्गुरुम् ॥ नैवसाप्रोगुरोकालोनभेदस्यास्तिसंप्रति १४५ दानस्यचयतःपूर्वमसकृ
त्कथितंत्वया ॥ अधिकारेहिसंपन्नेदास्याम्येवनसंशयः ॥ आज्ञापयक्षणावशक्रंजेप्यावोनात्रसंशयः १४६

शत्रुंशीलंयतोस्तौतथा १४० युवामिति । शत्रून्कष्टतापयितुमितिथावत्शीलंयतोस्तौतथाईदृशीयदियुवांतांईदमौकामक्रोधौजित्वाइदंजेतुमुत्साहंकुरुतमिति १४१ इत्येवामिति । इत्या
दिकैःक्रोधोपशमवैवाक्यैर्मुनिर्युवयोर्गुरुकृत्त्वान्वैरनिवृत्तिमुपदिष्टवांस्तथापियुवांक्रोधाग्निदीपितोपदानशान्तौतदासमुनिःसामप्रियवचनैःक्रोधोपशमनरूपम् । भेदःप्रकृतेक्रोधशत्रुपक्षपाताद्विद्वि
ष्यात्मीयपक्षेसमतात्मकेस्थापनरूपः ईदृशीसामभेदौविहाययुवयोरुपप्रदानमारब्धवान् । उपप्रदानंनानामदानस्यसंनिहितमिष्टद्वयदानप्रतिज्ञारूपमितिद्वयोरर्थः १४२ । १४३ मुनेर्द्रव्यंतु
विद्यारूपमेवेतितदानंवैरनिवृत्तयेप्रतिजानीते सर्वेति । एतेनवक्ष्यमाणविद्यायाअधिकार्यपिसूचितः १४४ एवमुक्ताविति । एवंगुरुणाप्रोक्तावपियुवांतंशुंमतीत्यमुक्तवतौ । इत्थंकथं
इगुरोअयंकालःसामदानभेदानानांस्तिताधिकारेविद्यादानंतुप्रतिज्ञातंपूर्वमेवेतिनतलोभेनापिवैरंत्यजावस्तस्मादिदंजेतुमाज्ञापयेवेतिद्वयोरर्थः १४५ । १४६

एवमुक्तं इति । एवंभवद्भामुक्तेसति युवयोर्गुरुर्दंडरूपं राजप्रयुक्तदंडेन भयद्वाराधर्मे प्रवर्त्तकेन समानाकारं वचोऽब्रवीत् युवयोर्हितकामत्वादिति १४७ दंडरूपं वचनमभिनयति पंचानामिति विंशति श्लोकेः । पंचानां प्राणिनामपि भर्ता पालको यः कश्चिदपि जंतुर्भवति पंचभूतपतौ तस्मिन्नाकाशादिपंचभूतशरीरस्येश्वरस्य संपत्ति संज्ञाऽभेदभावनाकर्त्तव्या तं पंचानां भर्तारं प्राणिनमपि यो हन्यात् स तेष्वरसमश्चित् पंचकहननप्रत्यवायं प्राप्नुयात् । भर्तुर्हनेन तदुपकार्याणामपि हननात्किमुतं दस्य सर्वलोकभर्तुर्हनेन इति भावः १४८ उपजीव्यस्य प्रभोर्हनेन 'कृतघ्नेनास्ति निष्कृतिः' इत्यादिवचनेभ्यः प्रायश्चित्तैरपरिहार्यः कृतघ्नतादोषोऽप्यपततीत्याह यस्मादिति । यः कश्चिद्यस्मादुपकारं लब्धवान् स तपकृतस्तमुपकारिणं हंतित्वेन च तर्हि स्ववंशैरेनैकैः सह मातृपित्रोर्हनेन प्रत्यवायं प्राप्नुयादिति १४९ सकां गतिं गच्छतीत्यत आह अथेति । नरकाधिपः नरकराजः तमः प्रचुरत्वादधतामि स संज्ञाः तत्र तेयांतीति १५० ब्रह्मन्नादपि चिरंतनवसंतीत्याह कल्पेति १५१ अपि भूमेरिति । भूमेरेकदेशमपि यः पालयति स राजत्वादवध्यः प्रसिद्धः किमुतं द्रविलोकीपतिरिति १५२ किंच येषां लोकपालानां मित्रादीनां शसंबंधाद्वाज्ञोऽवध्यतातेषां साक्षादवध्यता किमुक्तं वेत्याह लोकेति । लोकपालावपु

एवमुक्ते गुरुर्दंडरूपं वचनमुक्तवान् ॥ युवयोर्हितकामः सन् सर्वसूतसमो मुनिः १४७ पंचानामपि यो भर्ता जंतुर्भवति कश्चन ॥ ईश्वरः सह विज्ञेयः पंचभूतात्मकः पुमान् ॥ यस्तं हंती हह न्यात्स सेश्वरं भूतपंचकम् १४८ यस्मादुपकृतः कश्चिद्वंति चेत्तं नराधमः ॥ सह न्यात्पितरं स्वस्य जननीं च कुलैः सह १४९ अंधतामि स्रनामा यो नरको नरकाधिपः ॥ प्राणिनो निवसंत्यत्र स्वामिद्रोहपरायणाः १५० कल्पकोटि सहस्रांते ब्रह्महानरकार्णवात् ॥ मुच्यते नैव मुच्येत स्वामिद्रोहपरो जनः १५१ अपि भूमेः खंडमात्रं पालयेद्यस्तु देहभाक् ॥ सराजानैव वध्यः स्याद्दशंप्राप्तोऽपि वैरिणाम् १५२ लोकपालवपुष्कत्वाद्वाजाऽवध्यो हि देहिनाम् ॥ लोकपालाः कथं नाम वध्याः स्वर्गनिवासिनः १५३ भूदेवा ब्राह्मणानैव वधमर्हति कर्हिचित् ॥ देवा इमे कथं नाम वध्याः स्युः स्वर्गवासिनः १५४ यावंत्यो देवताः स्वर्गे ब्राह्मणस्य वपुष्यमूः ॥ वसंति देव विदुषो विप्रो वध्यो न तेन सः ॥ देवतानि खिलाः स्वर्गे वधमर्हति केन ताः १५५ गवां वा ब्राह्मणानां वा देवतानां च यो धमः ॥ लोकोपकारिणां तद्वद्वाज्ञां धर्मात्मना मपि १५६ कर्मणामनसा वाचा कुरुते हिंसनं हि सः ॥ नरकान्न विमुच्येत कल्पकोटि शतैरपि १५७ लोकपालास्तथा देवान हत्वा शक्रमाहवे ॥ हंतुं शक्तो हिको नाम देवो वादानवोथवा १५८ इंद्रमग्निं यमं रक्षो वरुणं च प्रभं जनम् ॥ धनेशमीश्वरं शेषं ब्रह्माणं च जयेद्विकः १५९ एतेषां संप्रसादेन युवयोर्हिवलं स्मृतम् ॥ विमुखत्वे पुनस्तेषां युवांकाष्ठसमौ मतौ १६०

पियस्य सतथा तस्य भावो लोकपालवपुष्कत्वं तस्मात् १५३ अपि च भूमि निरूपितं येषां पूज्यतारूपं देवत्वं ते पि ब्राह्मणा अवध्याः किमुत सर्वत्र ये देवा इत्याह भूदेवा इति १५४ ब्राह्मणानां वध्यत्वे राजवहेव संबंधोऽपि प्रयोजकस्तथा च स एव कैमुत्पन्थाय इत्याह यावंत्य इति । स्वर्गे यावंत्यो देवता अमूः एताः सर्वा ब्राह्मणस्य वपुषि शरीरे वसंति तेन स विप्रोऽवध्यः किमुत साक्षात्ता देवता इति । देव विदुषः देवान तत्प्रतिपादकं त्रान्जानतः १५५ गी ब्राह्मणदेवतानां धर्मिष्ठपुत्राणां चापकारि यत्फलं तदृशीयति गवामिति द्वाभ्यां । स्पष्टम् १५६ । १५७ किंच शिरसागिरिभेदनवदशक्यं इंद्रजयो लोकपालादि जपपूर्वकत्वादिं जपस्येत्याह लोकपालानिति १५८ दशलोकपालादुर्जयान्दर्शयति इंद्रमिति । इंद्रादयो ह्येकमेण पूर्वार्दिदिकृतयः । ब्रह्मा ऊर्ध्वदिक्पतिः । शेषो धीदिक्पतिः । अत्रेन्द्रस्य विप्रविशेषः पूर्वदिक्पतिः । विष्णोर्ध्वदिक्पतिः । शिवोऽधोदिक्पतिः । युवयोरेविवलं येषां मित्रादीनां मनुष्येण तेषां कीदृक् युवयोः सामर्थ्यं मित्याह एतेवामिति १५९

किंच युवांद्वादि आदित्यादयो द्वादशादि रस्य गणास्तां कथं जेप्येत्याह आदित्या इति १६० इंद्रिययुद्धे च सर्वे एते पुरतो भविष्यंति तस्य सर्वाधिपतित्वादित्याह लोकपाला इति द्वाभ्यां । अनुपातिभ

किञ्चयुवांद्वादिद्विपादयोदशादिर्लक्ष्यगणास्तार्थ्येनेप्पथेत्याह आदिपादिति १६१ ईद्रेणयुद्धेचसर्वेएतेपुस्तोभविष्यतितस्यसर्वाधिपतित्वादित्याह लोकपालादितिदांत्वा । अनुपातिअ
नुसृत्यवर्ततइति १६२ ब्रह्मेति । विष्णुरुपेदसंज्ञः पंचभूतानितवभिमानिदेवाः सोमश्वदः नक्षत्राणितारकाश्चेत्पांसमाहारस्तथा १६३ अपिचयुद्धप्रसक्तावपिसमेयोद्धव्यनाधिकैरिदस्तु
बलेनबुद्ध्यासहायैश्वभवद्व्यामधिकइत्याह संग्रामइति १६४ ईदस्यसहायैराधिक्यंस्फुटयति भवतोरिति । भवतोरभिर्नोर्पावत्सामर्थ्यतावदेवानांमध्येएकैकस्यसर्वस्याप्यस्ति 'एतेसर्वेएव
समाः सर्वेऽर्जुनाः' इतिश्रुतेः १६५ प्रत्येकदेवसामर्थ्यमभिनयति एकैकइति । ईदांतिकवासीएकैकोपिदेवोजगतःसर्गादिकरणेशक्तइति १६६ स्वर्गात्पातस्यलक्षणभूतत्वाद्देवोद्देष्टव्यइत्याह
कारणमिति । स्वर्गस्वर्गवासिदेवेषुयोद्धेयःसराजसत्त्वेनतापकत्वात्अमृतमयस्वर्गशरीरदायकत्वात्स्वर्गपातहेतुर्बुधैरुक्तः पुण्यफलेस्वर्गद्वेषस्यपापफलस्यासमावेशाद्वा । तस्माद्बुद्धिमिच्छतोमूलहा
निरितिन्यायापातात्स्वर्गस्यापिदानिकरोद्देवोद्देष्टव्यइति १६७ रहस्यविकासकोमुनिराह इत्येवमिति । इत्यादिभिलोकद्वयेभयप्रदर्शकैर्वाक्यैःसयुक्तिकैर्युवांगुरुणादंडनीतो १६८ यज्ञेति । तथा

आदित्यावसवोरुद्रामरुतःसाध्यसंयुताः ॥ विज्ञेयास्तेमहात्मानोयुवाभ्यांकेनहेतुना १६१ लोकपालाद्विदेवामुनयःसिद्धचारणाः ॥ अन्यान्यपिहिभूतानिश्
क्रमेवानुयांतिहि १६२ ब्रह्माविष्णुस्तथारुद्रःशक्तयोविविधाअपि ॥ भूतानिपंचसोमश्वग्रहानक्षत्रतारकम् ॥ अन्यच्चसकलंविश्वंशक्रमेवसमाश्रितम् १६३
संग्रामःसर्वदाकार्यःसमेनविषमैर्नच ॥ भवद्व्यामधिकःशक्रोषलबुद्धिसहायकैः १६४ भवतोर्यावदत्रास्तिवीर्यतावत्सुरेष्वपि ॥ एकैकस्यैवसर्वस्यदेवमात्रस्यवि
द्यते १६५ एकैकोपिसमर्थोयंसृष्टिस्थित्यंतकर्मणि ॥ जगतःस्वर्गयासीयोदेवःशक्रसमीपगः १६६ कारणंस्वर्गपातस्यद्वेषःस्वर्गउदीरितः ॥ त्यजथोद्देष्टमेतेषु
युवांस्वर्गार्थिनौयदि १६७ इत्येवमादिवचनैरिहामुत्रभयंकरैः ॥ नानोपपत्तिंसहितैर्गुरुणादंडितौयुवाम् १६८ यज्ञभागपगमनात्सभायांमानसंक्षयात् ॥
दुखितौनैववाक्यंतद्घातेकर्णरंध्रयोः १६९ ऊचतुश्चयुवांभूयोदुःखितौहिगुरुंप्रति ॥ मरणंनरकोवानौभवेयुद्धंसमादिश १७० युवयोर्मानसंभावंविज्ञायकरुणा
वृतः ॥ यज्ञभागप्रसिद्धर्थगुरुःपुनरुवाचह १७१ पुष्पैरपिनयोद्धव्यंतीक्ष्णैःशस्त्रैस्तुकिंपुनः ॥ संदेहोविजयेधौर्व्यप्रधानपुरुषक्षये १७२ अक्षतश्चापरिक्षीण
बांधवोनजयंव्रजेत् ॥ पराजयेचतावत्स्यादयशस्त्वधिकंत्विह १७३ मरणेनरकोयत्रजीवनेपियशःक्षयः ॥ वरंक्षत्रियकस्यापितस्माद्युद्धात्पलायनम् १७४
विप्राणांबांधवानांवादेवतानांचसंक्षयः ॥ यत्रयुद्धेभवेतत्रधीमान्कुर्यान्नमानसम् १७५

पियज्ञभागपहारात्सभायामिद्रकृतमानभंगाच्चदुःखितौसंतौयुवांतस्यगुरोर्वाक्यंकर्णयोःपतितमपिनदधतिनांगीचक्रतुरितियावत् १६९ ऊचुरिति । युवांभूयस्तंगुरुंप्रत्येवमृचतुर्मरणादिकेयद्वव
तितद्भवतुयुद्धमेवकरिष्यावहेतत्समादिशाज्ञापयति १७० युवयोरिति । ततोयुवयोर्मनोनिष्ठमाभिप्रायंपुनर्यज्ञभागलाभःकथंस्यादित्येवमाकांक्षात्वायज्ञभागस्यप्रकर्षेणअनायासेनसिद्धयेउपा
यविवक्षुर्गुरुःपुनरुवाचह १७१ सुकरमुपापातंरंविषयंयुद्धंतावान्नेदति पुष्पैरितिसप्तभिः । पुष्पकरणकमपियुद्धमप्रशस्तंशस्त्रकरणकस्याप्रशस्तताकिमुवाच्यायतएतेयुद्धदोषाःसंते । एतेके ।
विजयसंशयः १ । श्रेष्ठपुरुषाणांक्षयस्यावश्यंभाविता २ । युद्धागतोव्रणबांधवक्षयंचविनाजयनगच्छतीति ३ । पराजयेपरमार्जितेति ४ । स्रुतंइतिद्वयोरर्थः १७२ । १७३ अधर्मयुद्धंलोकद्वये
ऽनिष्टकरंक्षत्रियेणापिप्ररित्याज्यमित्याह मरणेइति १७४ अधर्मयुद्धमभिनीयनिवेद्यति विप्राणामिति १७५

आ. पु.

11 6 11

किंचक्षणभंगुरेसंसारेदुर्लभभधिकारिदेहप्राप्यहिततमत्वज्ञानसाधनीयेनतद्विपरित्युद्धादित्याह असारइतिद्वाभ्यां । दुःखैःपूरितजीवितजीवनकालोयत्र आक्षिपहमणाःप्रचलनेननिमेषेणसमंजी
वितंपत्र एतादृशेसंसारेस्वहितमेवकुर्वीतनान्यत् युद्धंतुदेवैर्देवसंपदायुक्तैर्हितनमोक्तमितिद्वयोःसंबंधः १७६ । १७७ तर्हियुद्धाश्रयैव्यर्थमनस्तत्कालंदर्शयति अयुद्धइति । यत्रकालेएवं
जानीयात् यदयुद्धेयुद्धाभावमरणानिश्रितयुद्धेतुजीवनस्यसंशयःस्यादपिजीवनमित्याकारःतत्रकालेयुद्धंकुर्वात् युवयोस्त्वेवयुद्धकालोनागतः अन्यथापीदृशसिद्धेरितिभावाः १७८ तर्हिकिर्क
व्यमितिचेदुद्धयान्वेष्यलपायइतिवक्तुंयुद्धैःपराक्रमादुत्कर्षदर्शयति शस्त्रमितिद्वाभ्यां । शस्त्रमुक्तंप्रभुक्तंसतएकंशर्षुनिहंतिजयति कदाचित्तनैवहतिइत्यपिसंभाव्यते उपायान्वेषिणीबुद्धिस्तुधी
मतामुक्ताप्रयुक्तासतीसकलविश्वनिहन्त्याज्जयेदितियावत् १७९ जंतुरेति । जंतुर्यानर्थानुपायेभ्योहेतुभ्यःसाधयतितान्पराक्रमात्साधयितुंनशक्नुयात् यथापराक्रमेणयुद्धादिरूपेणाशक्योब्रह्म
लोकत्रयोहिरण्यगर्भोपासनारूपोपायेनशक्यः कर्तुमितिप्रसिद्धम् १८० ननुयुद्धातिरिक्तमुपायंनजानीषइतिचेत्तर्हिश्रूयतामित्याह उपायमिति । तेनोपायस्यदुष्करकरणेपिशक्तत्वेनयज्ञभागला

असारेस्मिन्हिसंसारदुःखपूरितजीविते ॥ अक्षिपक्षमप्रचलनसमानेजीवितेपुमान् १७६ कुर्वीतसततंस्वस्मैहितंनपरमण्वपि ॥ नहितंयुद्धमुद्दिष्टंदैवैर्लोकद्वये
पिहि १७७ अयुद्धेमरण्यत्रयुद्धेजीवितसंशयः ॥ तत्रयुद्धंनयुवयोःकालएषसमागतः १७८ शस्त्रंमुक्तंनिहत्येकमथवातंचनैवहि ॥ निहन्त्यात्सकलंवि
श्वं बुद्धिर्मुक्तात्रधीमता १७९ जंतुर्नानाविधानर्थान्साधयेद्यानुपायतः ॥ पराक्रमात्रताकोपिसाधयेज्जन्मकोटिभिः १८० उपायंतेनवक्ष्यामियज्ञभाग
प्रसिद्धये ॥ युवयोर्युद्धतोर्नायंप्राप्तुंशक्यःकथंचन १८१ शर्यातिर्नामभूपालोऽष्टमेषसमुद्यतः ॥ होतारंच्यवनंस्वस्यजामातरमथावृणोत् ॥ मनसानेत्रही
नत्वात्संदिग्धश्चास्ति सर्वदा १८२ सुकन्यानामकन्यास्यबाल्यात्कापिवनेगता ॥ सूर्यपश्यंमुनिंसात्रच्यवनंतापसोत्तमम् ॥ बल्मीकावृतदेहंतंचक्षुर्मात्रप्रका
शनम् १८३ दृष्ट्वाकिमिदमित्येवांधियाभूबिलसंस्थिते ॥ तृणेनकेनचित्रेनेच्यवनस्यबिभेदह १८४ निर्गमाद्बुधिरस्यासौराज्ञात्वासुनिर्तदा ॥ अंध
शुश्रूषणार्थंतांतस्यकन्यांहिदत्तवान् ॥ मुनयेनेत्रहीनायसंप्राथ्योद्विग्रमानसः १८५ च्यवनोनेत्रहीनश्चवृद्धश्चेनेत्रवान्युवा ॥ युवाभ्यांक्रियतेवांसयज्ञभागं
प्रदास्यति १८६

भोपायं वक्ष्यामि यतोयं ज्ञभागो युवयोर्द्वान्न प्राप्तुं शक्य इति १८१ उपोषमभिनयति शर्यातिरिति पंचभिः । शर्यातिर्नाम राजा यागा योद्यतो वत्सेत स च स्वस्य जामातरं च्यवनं नाम मुनिं होतृत्वेन
 क्रवदोक्तकर्म कर्तृत्वेन मनसाऽऽवृणो हृतवान् यामेनं हंतारं करिष्ये इति संकल्पितवान् परंतु जामातुर्न ब्रह्मिणतामालोच्य कथमात्विज्यं करिष्यतीति संदिग्धोऽस्तीति १८२ अनुकथं शर्यातेर्जामाता
 च्यवनः कथं वने ब्रह्मिण इति शंकादुपवारयति सुकथ्येति त्रिभिः । अस्म्यशर्यातेः सुकथ्येति संज्ञिका कन्यापित्रा सह कुत्रचिद्वने गता सती सूर्यपश्यं सूर्यमीक्षमाणं चिरस्थित्या वल्मीकावृतदेहं चक्षुर्मात्रेण का
 शने यस्य एतादृशतापसोत्तमं च्यवनं मुनिं दृष्ट्वा किमिदमित्याकारयाधियाभूमिच्छिद्रगते च्यवनस्य नेत्रे केन चित्तुणेन बाल्याद्विभेद इति द्वयोः संबंधः १८६ । १८४ निर्गमादिति । ततो रुधिरस्य निर्गमा
 न्मुनिज्ञावा उद्दिग्धं भूतमानसं यस्य एतादृशतापस्य च्यवनं स्पां यत्वीप योमिष्ठश्रूणं कर्तुं ता सुकथ्याख्या कन्याने ब्रह्मिण पतस्मै मुनये संप्रादुर्ध्ववत्त्वानि त्यग्यः १८५ च्यवन इति । एवं च्यवनो ने

॥ तेहति । एवंयुवयोर्द्वैतस्थितेसिद्धेसतियुवयोर्द्वैतार्थवर्णनस्यद्विधाअश्रमकदाचि

तेति । एवंयुवयोर्वृत्तेस्थितेसिद्धेसतियुवयोर्गुरोराथर्वणस्यदधीचआश्रमकदाचि १८८ तेनापीति । तेनभवतोर्गुरुणासहृद्रःकृतातिथ्यःसन्प्रथासुखमुपविष्टो नानाविधाःकथाः
कृत्वाहृष्टचित्तोजातइति १८९ एवमिति । संतुष्टदेवराजमेवभवतोर्गुरुःप्राह । एवंक १८९ एवमिति । तेनभवतोर्गुरुणासहृद्रःकृतातिथ्यःसन्प्रथासुखमुपविष्टो नानाविधाःकथाः
द्रुमेवंप्राह एवंकथम् यदिमेप्रियंकुरुषेतर्हि सर्वैर्दुर्लभाविद्यावदेति १९१ एवमुक्तेति । एवमिद्रेणोक्तेसतिभवद्रुःपरसंशयंप्राप्तोयथाकन्यापितेति १९२ दृष्टांतस्फुटयति कस्मैचिदिति ।
यथाकन्यापिताकस्मैचितेतुभ्यंकन्याददामीत्युक्ताथयस्मैकन्यादातुंप्रतिज्ञातातस्यगुणहीनतामालोकयनदद्यादद्यांवाइत्याकारेसंशयेपतितोभवेदिति १९३ दार्ष्टांतिकेयोजयति एवमिति । एव
मेवदध्यङ्गुलार्थवर्णोपिइंद्रायेष्टदातुंप्रतिज्ञातवान् देवराटुगुरुभक्त्यादिहीनत्वेनतादृशोविद्यादानयोग्योभवतीतिसमुनिःसंशयंप्राप्तइति १९४ एकतइति । ततःसमुनिराथर्वणःइतिनदद्यादद्यांवे

एवमुक्तेभवद्वाचतथैवसत्कृतोमुनिः ॥ दत्तस्तेनापियुवयोर्यज्ञभागोमहात्मना १८७ एवंस्थितेकदाचित्तुशक्रआश्रमआगतः ॥ आथर्वणस्ययुवयोर्गुरोःसर्वहि
तस्यसः १८८ तेनापिसकृतातिथ्यउपविष्टोयथासुखम् ॥ कथानानाविधाःकृत्वाहृष्टचित्तःशचीपतिः १८९ एवंभवद्रुःप्राहसंतुष्टदेवताप्रभुम् ॥ करोम्याति
थयेकिंतेत्रिलोकीपतयेप्रियम् १९० एवमुक्तस्तमाहृद्रःकुरुषेयदिमेप्रियम् ॥ मह्यंविद्यांवदैकांत्वंदुर्लभांसर्वजंतुभिः १९१ एवमुक्तेतुशक्रेणदध्यङ्गुलार्थवर्णोमु
निः ॥ संशयंपरमंप्राप्तःकन्यायाजनकोयथा १९२ कस्मैचितेददामीतिदुक्ताकन्यायथापिता ॥ गुणहीनत्वमालोक्यसंशयेपतितोभवेत् १९३ एवमेषोपिशका
यप्रोक्तवान्नचतादृशः ॥ गुरुभक्तिविरक्त्यादिवर्जितत्वेनदेवराट् १९४ एकतोवचनमिथ्याभवेद्विद्यातथैकतः ॥ निष्फलाचेतिसंदेहंपरमंप्राप्तवान्मुनिः १९५
विद्यानिष्फलतायांहिदोपस्तादृङ्संभवेत् ॥ मिथ्यावचसियादृक्स्यादितिसंचित्यसोवदत् १९६ शक्रदस्रौहिमेशिष्योविदितौतौसदातव ॥ ताभ्यांसंप्राथ्यमानो
पिनादामेतांकथंचन ॥ तामेतांकथयिष्यामिनिद्यामत्यंतदुर्लभाम् १९७ मुख्योविद्येतिशब्दोऽस्यानान्यस्यांतुकथंचन ॥ विविधंवासनाजालमूलमज्ञानमुत्कट
म् ॥ यतिसर्वात्मनायस्मात्तस्माद्विद्येतिगीयते १९८ विशेषेणाहमस्मीतिचानंदात्मानमव्ययम् ॥ दद्याद्वाद्योतयेद्वातोविद्यैषापरिगीयते १९९

त्याकारयोरपिपक्षयोर्दोषमालोच्यसंशयंप्राप्तः । इतिकथं एकतःएकस्मिन्पक्षेनिषेधरूपेऽनृतंदोषः एकतोविधिरूपेपक्षेविद्यानिष्फलतेति १९५ तथाप्यनृतदोषप्रावरणंविचार्यप्रतर्द्धनायेंद्रव
त्सत्यपाशवद्धोक्तमुपचक्रमइत्याह विद्येति । सदध्यङ्गुनिः १९६ दध्यङ्गुलार्थवर्णोमुनिरुवाच । शक्रेति । हेशक्रदस्रावशिनौमेशिष्यौतौतवत्वयापिविदितौ कस्यचवर्तमानेइतिपृष्टी ताभ्यांप्रिय
शिष्याभ्यांसंप्राथ्यमानोपिनामेतांविद्यानादानंदत्त्वानस्मि तामेतांविद्यामतिदुर्लभांतेकथयामीति १९७ यथासुखशब्दस्यमुख्यार्थत्वाद्भ्रमानंदोदुर्लभस्तथैवमित्याह मुख्यइति । अस्यांवक्ष्यमाणा
यांतदर्थंविद्याशब्दंन्युत्पादयति विविधमिति । विविधंमूलज्ञानरूपैरनेकविधंवासनाजालानांमूलभूतमुत्कटंभयप्रदमज्ञानंसर्वात्मनानिःशेषेणयस्मात्प्रतिखंडयतितस्माद्विद्येत्युक्ता विपूर्वात्खंडना
र्थाद्दोषातोड्यैप्रत्ययेओणादिकेसाधुः १९८ ददातेर्द्युतेर्वातस्मिन्प्रत्ययेसाधुरित्प्राह विशेषेणेति । अव्ययमानंदात्मानंविशेषेणददातिअधिकारिणःकरामलकवदधीनंकरोति अथवाद्योतयति
अपरोक्षयतितस्माद्विद्येति इतरविद्यासुअज्ञानस्याभिभवमात्रंकुर्वाणासुगोणोविद्याशब्दइतियावत् १९९

अथेन्द्रायोपदेशविधयामधुकांडस्य निर्गुणविद्योपयोगे वाक्यानां मधुब्राह्मणपर्यंतानां मधुदेवशोयेषु प्रथमं समस्तोपनिषदर्थप्रदर्शकस्य मंगलार्थस्य च खिलकांडोपनिषत्स्य पूर्णमदः पूर्णमिदमित्यादिर्म
त्रस्यार्थमभिनयति पूरयतीति पंचभिः । अयं समस्तोपनिषत्प्रतिपाद्यः साक्षादपरोक्षो ब्रह्मसंज्ञः पुरुषो यस्मादखिलं विश्वं स्वात्मना स्वस्वरूपेण सच्चिदानंदात्मकेन पूरयति व्याप्नोतीति यावत् तस्मात्सपु
मान् पूर्णसंज्ञांगत इत्यर्थः । तथाच पूरयतेः कर्तरि क्तप्रत्यये श्चिदितो निष्ठाया मिती डभावे णिलोपे च पूर्णशब्दो व्युत्पन्न इति २०० परोक्षमिति । यत्परोक्षमसच्छब्दधीभ्यांगम्यं तत्पदार्थभूतं मंत्रेऽदः
शब्देनोक्तं यच्च प्रत्यक्षसच्छब्दधीभ्यांगम्यं तत्पदार्थभूतं तदुभयं स्वीयेन वास्तवेन परमात्मरूपेण पूर्णमेव व्यापकमेवेति बुद्धयस्वेत्यर्थः । एतेन मंत्रस्य प्रथमपादो व्याख्यातः २०१ ननूपाधौ पारोक्ष्या
पारोक्ष्याभ्यां द्विविधे भेदे के जाप्रति कथमपरिच्छिन्नत्वलक्षणा पूर्णेत्याशं कयोपाधिरुपादानात् पूर्णादव्यतिरेकमाह पूर्णादिति । उत्पत्तिस्थितिलये पु पूर्णपरित्यज्य न वर्तते तस्मादेतद्विश्वमुपाधिरूपं पूर्ण
मेवेति पादत्रयार्थः एतेन मंत्रस्य द्वितीयपादो व्याख्यातः । तत्र हि उदच्यते इति पदस्योद्गच्छतीत्यर्थः । मंत्रोत्तरार्थार्थमाह अंत इति । वस्तुतः परिपूर्णस्योपाधेः कल्पितरूपस्यांते बाधेऽधिष्ठान
विवेकलक्षणे कृते सति पूर्णमेवावशिष्यते इति २०२ अत्र दृष्टान्तमाह नभस इति २०३ उपाधिबाधेन पूर्णमात्रावशेषो विद्वदनुभवसिद्ध इत्याह आकाशेति । तमुक्तपुरुषं महान्तः शुद्धांतः करणाः

पूरयत्याखिलं विश्वं पुरुषो ब्रह्मसंज्ञितः ॥ स्वात्मनैव ततः सोऽयं पूर्णनामा भवत्पुमान् २०० परोक्षं च किंचित्ते प्रत्यक्षं वा शचीपते ॥ सदसच्छब्दधीगम्यं पूर्णमेवाव
धारय २०१ पूर्णादुत्पद्यते चैतत्पूर्णसंप्रतिवर्तते ॥ पूर्णं विलीयते चांते पूर्णमेवावशिष्यते २०२ नभसो जायते तद्वन्मेवो नभसि वर्तते ॥ विलीयते नभस्यं ते नभ एवा
वशिष्यते २०३ आकाशसदृशं पूर्णं सर्वदैकस्वभावकम् ॥ ज्ञानानंदात्मरूपं तं महान्तं ब्राह्मणा विदुः २०४ असंगे निर्गुणे पुंसि सृष्टिस्थित्यंतवर्जिते ॥ सृष्ट्यादिकं समा
श्रित्य गुरवो बोधयंतितम् २०५ गम्यते नैव मात्मा यमांतरैः सवहिश्वरैः ॥ करणैर्वान्यतो वापि स्वयं बोधस्वरूपतः २०६ एतादृशे च सृष्ट्यादिकं स्यादिति बु
द्धिभिः ॥ मायानामतदज्ञानरूपात्रपरिकल्प्यते २०७ अयं सर्वाधियां साक्षी स्वप्रकाशैकबोधतः ॥ आनंदात्मा सदा स्वान्यभेदगंधविवर्जितः २०८ अनुभूते हि
विषये शब्दादौ यदिकश्चन ॥ अन्यस्मै स्वसुखं ब्रूयादृष्टान्तीकृत्य किंचन ॥ तथा तथैव पूर्णं च शक्रविप्रैरुदीर्यते २०९

२०४ तर्हि यथानुभवं स पुरुषो मह्यं वर्णनीय इति ईंदाकांक्षामालक्ष्य तस्य वागाद्यविषयत्वेन यथावदुक्तमशक्यत्वाद्धारोपापवादव्यायेनैव निरूपणमित्याह असंगे इति सप्तभिः । समाश्रित्याधारोप्य
२०५ तत्र हेतुमविषयतां दर्शयति गम्यते इति । सोऽयमात्मावहिश्वरैर्बाह्यैश्च भुरादिभिर्न गम्यते आंतरैर्वा मन आदिभिर्न गम्यतेऽन्यतस्तेभ्यो भिन्ना दान गम्यते स्वयमेव बोधरूपत्वादिति ६ एतादृशे इति । एता
दृशेऽसंगत्वादिना उक्तेषु सिद्ध्यादिकं तटस्थलक्षणतया विवक्षितं कथं स्यादुपपद्येत्येवमाकाराद्बुद्धिं येषामेतादृशो विद्वद्भिर्गुरुभिर्मायानामपदार्थः परिकल्प्यते सामायानुभूयमानादज्ञानान्नार्थान्तरमित्यु
क्तं प्रथमे व्याये २०७ सामायापितस्य स्वरूपं सर्वयानावृणोति तद्भास्यत्वादन्यथा सिद्धगते च्यवैष्यमि यो न भवामि त्यादिरूपेण भानं न स्यादित्याशयेनाह अयमिति । अयमुक्तः पुरुषैव स्वप्रकाशे
नेनेनाखंडेन बोधेन रूपेण सर्वविधासाक्षादृष्टानंदरूपः सदा स्वातिरिक्तनिरूपितेन भेदेन विज्ञित इति २०८ एवं स्वतः सिद्धस्यापि निरूपणाशक्तो केऽन्यत्पन्थायमाह अनुभूत इति द्वाभ्यां । यथा शब्दादौ
विषयेऽनुभूतेऽतिजायमाने स्वकीयसुखे यदिकश्चन ॥ अन्यस्मै स्वसुखाद्यविवक्षितं कथं स्यादुपपद्येत्येवमाकाराद्बुद्धिं येषामेतादृशो विद्वद्भिर्गुरुभिर्मायानामपदार्थः परिकल्प्यते सामायानुभूयमानादज्ञानान्नार्थान्तरमित्यु
२०९ एतादृशे च सृष्ट्यादिकं स्यादिति बुद्धिभिः ॥ मायानामतदज्ञानरूपात्रपरिकल्प्यते २०७ अयं सर्वाधियां साक्षी स्वप्रकाशैकबोधतः ॥ आनंदात्मा सदा स्वान्यभेदगंधविवर्जितः २०८ अनुभूते हि
विषये शब्दादौ यदिकश्चन ॥ अन्यस्मै स्वसुखं ब्रूयादृष्टान्तीकृत्य किंचन ॥ तथा तथैव पूर्णं च शक्रविप्रैरुदीर्यते २०९

केऽन्यत्पन्थायमाह अनुभूत इति द्वाभ्यां । यथा शब्दादौ विषयेऽनुभूतेऽतिजायमाने स्वकीयसुखे यदिकश्चन ॥ अन्यस्मै स्वसुखाद्यविवक्षितं कथं स्यादुपपद्येत्येवमाकाराद्बुद्धिं येषामेतादृशो विद्वद्भिर्गुरुभिर्मायानामपदार्थः परिकल्प्यते सामायानुभूयमानादज्ञानान्नार्थान्तरमित्यु
२०९ एतादृशे च सृष्ट्यादिकं स्यादिति बुद्धिभिः ॥ मायानामतदज्ञानरूपात्रपरिकल्प्यते २०७ अयं सर्वाधियां साक्षी स्वप्रकाशैकबोधतः ॥ आनंदात्मा सदा स्वान्यभेदगंधविवर्जितः २०८ अनुभूते हि
विषये शब्दादौ यदिकश्चन ॥ अन्यस्मै स्वसुखं ब्रूयादृष्टान्तीकृत्य किंचन ॥ तथा तथैव पूर्णं च शक्रविप्रैरुदीर्यते २०९

कथं त्वत्पुण्यं त्वत्पुण्यं । यथानुभूतमिति । यदाविषयजसुखमपि यथानुभूतं तथानैववर्कशक्यतदापूर्णस्यालौकिकस्त्वक्तुमशक्यताकिमुवाच्येति २१० फलितमाह अतइति । परिपकाशुद्धानुद्धिर्त्यस्य
 तथा २११ तत्रअध्यारोपंप्रचयति अनादाविति । अनादावनिर्दमथमेऽत्रसंसारेयथारात्रिदिवसयोःप्रवाहःसंततस्तथासृष्टिप्रलययोरित्यर्थः मृष्टिरधिष्ठानावरणप्रयोजकत्वाद्वाऽप्योपमितेत्युक्तम् २१२
 तयोर्मध्यगतत्वात्स्थितिसंध्ययोपमिनोति रात्रीति २१३ मधुकांडोयाध्यायांतगतत्रयंवाइदं नामरूपं कर्मचेत्यादिवाक्यानुसारेणसृष्ट्यादिप्रतियोगिनोजगतःस्वरूपं दर्शयति सर्वमेतदितिचतुर्भिः ।
 हेतुकएतत्सर्वचजगन्नामादित्रयात्मकमित्यर्थः । तत्रानुगतं नामादित्रयमुदाहरति अस्यजगतोविश्वशब्दादिकं नाम आदिपदेनलोकोद्देश्यमित्यादिग्रहःपंचभूतानिभौतिकानितद्विकाराश्चएतेषांसमाहा
 रात्मकमस्यरूपं सृष्ट्यादिरूपास्तुसर्वस्यजगतःक्रियाइति २१४ असाधारणं नामादित्रयमुदाहरति घटादिकमिति । घटस्यघटःकुंभइत्यादिकं नामप्रसिद्धं वर्तुलं पृथुबुधोदरात्मकरूपं जलानपना
 दिकाःक्रियाः एवंविधयापटादिष्वपि नामादित्रयात्मकत्वं बोध्यम् २१५ नामादीनांवस्तुनातादात्म्यं स्फुटयति अवस्थायाइतिद्वार्यां । यतो नूतनत्वपुराणत्वादिवत्क्रियापिभौग्यप्रचयवात्मिकाव
 स्तुनोऽवस्थाविशेषएव तस्माद्वस्तुनःस्वरूपात्क्रियानामपदार्थोनभिन्नइत्यर्थः २१६ नामेति । पटघटादेरूपंतन्नाममात्रेणनिरूप्यं यतोविचारेक्रियमाणेतद्वस्तुनोरूपं नामातिरिक्तनास्तिनदृश्यते
 यथानुभूतं नैवात्रवक्तुं शक्यं कथंचन ॥ यदासुखं विषयजं किमु पूर्णमलौकिकम् २१० अतोमयापिकेनापिप्रकारेणोच्यतेधुना ॥ तुभ्यंतंपक्वदुद्धिः सन्स्वयंचावग
 मिष्यसि २११ अनादाविहसंसारेनियतौरात्रिवासरौ ॥ यथातथैवजगतःसृष्टिनाशौसुनिश्चितौ २१२ रात्रिवासरयोःसंधिलोकेसंध्यायथेरिता ॥ तथास्थितिः
 समाख्यातासंधिःसृष्टिविनाशयोः २१३ सर्वमेतज्जगच्छक्रनामरूपक्रियात्मकम् ॥ विश्वमित्यादिनामास्यरूपंस्याद्भूतभौतिकम् ॥ सृष्टिस्थितिलयास्तस्य
 क्रियाःप्रोक्तामनीषिभिः २१४ घटादिकंघटस्योक्तं नामरूपंचवर्तुलम् ॥ जलाहरणमुद्दिष्टं क्रियैवंसर्ववस्तुषु २१५ अवस्थायाविशेषःस्याद्वस्तुनोऽत्रक्रियायतः ॥
 तस्मान्नरूपतोभिन्नाक्रियानामात्रविद्यते २१६ नाममात्रेणरूपंस्याद्विचारेनास्तितद्यतः ॥ तस्मान्नामात्मकंकार्यं नामो नान्यद्विवस्तुसत् ॥ एकमेतत्रयंसर्वं
 नामरूपक्रियात्मकम् २१७ नामादिनैवभिन्नस्यात्कारणात्स्वात्मनस्तथा ॥ कार्यत्वेनयथासर्पोरज्जोर्भिन्नो न विद्यते २१८ इदंसर्वजगच्छक्रब्रह्मपूर्णमभूत्पुरा ॥
 मेधादिकंयथाकाशंमेधाद्युत्पत्तितःपुरा २१९ नामरूपात्मकंविश्वंब्रह्मात्रव्यवस्थितम् ॥ अवगम्यात्रविद्वांसोमायांतेकल्पयंतिहि २२० मायाभिधायकैःशब्दैर
 बाह्येनसगोचरम् ॥ कारणत्वप्रसिद्ध्यर्थं तत्तेव्यवहरंतिहि २२१

तस्मात्कार्यविकारमात्रं नामात्मकं हि तस्मान्नामोऽन्यद्विविक्तं वस्तु घटादिसन्निर्वचनीयं नास्तीत्यर्थः । फलितमाह एकमिति । एतद्वर्णितं नामादिरूपं त्रयं एकं परस्परमभिन्नमित्यर्थः २१७ अत्राद्विती
 यात्मबोधनायाध्यारोप्यद्वयं कार्यकारणत्वं चेति तत्र कार्यस्वरूपं दर्शितं अथोपादानकारणतां संभावयितुमुक्तं कार्यस्य तत्रात्मन्यभेदं दर्शयति नामादीति । नामादित्रयात्मकं कार्यं यथा परस्परमभिन्नं
 तथा स्वात्मनः स्वस्य कार्यस्य वास्तवस्वरूपात् कारणदभिन्नं कार्यत्वात् यद्युपादानं कार्यं तत्ततोऽभिन्नं यथा रज्जोः सर्प इति वाचारं भणमि त्यादिश्रुतिरप्यत्रानुकूला २१८ एवं संभावितं कारणता
 मुक्तपूर्णपुरुषे योजयन् कारणपरवाक्यानांतद्वेदं तर्ह्येवाकृतमासीदित्यादीनां तात्पर्यं दर्शयति इदमिति पङ्क्तिः । इदं नामाद्यात्मकं सर्वजगत्पुरासृष्टेः पूर्वं पूर्णमद्वितीयं ब्रह्मैवाभूदिति श्रुतायुक्तम् । यथाभे
 दाद्यत्पत्तेः पुरामेधादिकमाकाशे कल्पितमात्रमेवासीदित्युच्यते तद्वदिति २१९ नामरूपात्मकमिति । सृष्टेः पुरा ब्रह्मात्रतयावस्थितं विश्वमवगम्य ज्ञात्वा कारणतां विना ब्रह्मणि विश्वावस्थानानुपपत्त्या
 कारणतानिर्वाहिकां मायामत्र ब्रह्मणि ते विद्वांसः कल्पयंतीति २२० सामायाप्यज्ञातब्रह्मणो नार्थांतरमिति दर्शयन्नाह मायेति । शुद्धेऽनुपपन्नस्य कारणत्वस्य प्रसिद्धये उपपत्तये विशेषणतया मायाया
 अभिधायकेरव्याकृतादिशब्देस्तद्व्यवहरंतीति २२१

मायाशबलाभिधायकान्शब्दान्वेदांतेषुप्रसिद्धान्दर्शयति अव्याकृतमिति । अत्रमाधीअधीश्वरईशःकारणमितिशब्दाःभेताश्वतरादौप्रसिद्धाः इतरेत्वत्रैवकांडत्रयेइति देवंपरमितिशेषः २२२ तत्रा
व्याकृतपदार्थमाह जगतइति । अव्यक्तेअस्फुटे २२३ तस्यसर्वकारणतामभिनयति तस्मिन्निति । निरपेक्षेपितस्मिन्परेषुसिअव्याकृतोपाधौस्थितंसमग्रंनामाद्यात्मकंजगत्पुनर्जायतेनभसःसकाशान्मे
घमंडलवदिति २२४ एवंपरमेश्वरस्यकारणोपाधेःस्वरूपप्रदर्शयार्थकार्यब्रह्मतयाप्रसिद्धस्यहिरण्यगर्भस्यस्वरूपप्रदर्शकानांमृत्युनेवेदमावृतमासीदित्यादिवाक्यानांतात्पर्यमाह भूतानीतिचतुर्द
शभिः । भूतैर्द्विप्रमाणानांप्रत्येकंपंचकानिभनश्चैतत्समुदायरूपंषोडशकलंसूक्ष्मशरीरमित्युच्यतइति २२५ हिरण्येति । अत्रसमष्टिसूक्ष्मशरीरेमानीअभिमान्युक्तः कारणोपाधिर्महेश्वरएवहिरण्य
गर्भसंज्ञोभवति अस्यहिरण्यगर्भस्यसूत्रादयःसंज्ञाःब्राह्मणैर्वेदविद्भिःकृतावेदप्रसिद्धाइतियावत् । तत्रसूत्रसंज्ञाकुसुमानांसूत्रवत्सर्वलोकानांविधारकत्वात् । अशनेच्छोपलक्षितबुद्ध्युपाधिकत्वादश
नायासंज्ञा । अतएवमृत्युसंज्ञा । योहिर्यभक्षितुमिच्छतिसतंहंतीतिलोकप्रसिद्धेः । प्राणोपाधित्वात्प्रभंजनसंज्ञा । स्वयंभवनात्स्वयंभूरिति । महैश्वर्ययोगादीशइतिसंज्ञा । आदिपदेनापरब्रह्मेत्या
दिसंज्ञाग्रहः २२६ अस्येति । अस्यहिरण्यगर्भस्यरूपंसुदुर्लक्ष्यंसूक्ष्ममितिवावत् । नानावर्णवक्ष्यमाणहरिद्राकंबलेंद्रगोपाद्युपमितवर्णशालि सूक्ष्मोपाधिकत्वान्नानाविधमितिवार्थः । नानावि

अव्याकृतंतथाकाशमक्षरंमाय्यधीश्वरः ॥ अंतर्यामीतथेशाख्यःकारणंब्रह्मपूर्णकम् ॥ इत्यादिनामभिर्देववदंतिव्यवहारिणः २२२ जगतोस्यसमग्रस्यह्यव्यक्ते
नामरूपके ॥ भवतःप्रागवस्थायीतेनाव्याकृतेमीरितम् २२३ तस्मिन्नव्याकृतेषुसिसर्वापेक्षाविवर्जिते ॥ स्थितंजगत्समग्रंतत्पुनरेवप्रजायते ॥ नामरूपात्मकं
यद्वन्नभसोमेघमंडलम् २२४ भूतानिपंचचमनइंद्रियाणितथैवच ॥ प्राणाःपंचचसूक्ष्मंतच्छरीरमितिगीयते २२५ हिरण्यगर्भएषस्यादत्रमानीमहेश्वरः ॥
अस्यसूत्रंतथापुनरुपशनायाप्रभंजनः ॥ स्वयंभूरीशइत्यादिसंज्ञास्ताब्राह्मणैःकृताः २२६ अस्यरूपंसुदुर्लक्ष्यंनानावर्णमहेश्वरः ॥ इंद्रियाणितथाप्राणाविषया
श्वतथैवधीः २२७ अयंसमग्रभूतानांभौतिकानांचकारणम् ॥ अस्यस्वप्नःसमग्रस्याद्विश्वमेतन्महात्मनः २२८ आत्मानमविदन्नेषजीवोभवतिनित्यशः ॥ जा
नातितंसदैवायंपरमात्मेतिगीयते २२९ अयंजडाजडंविश्वमयंदेवाःसवासवाः ॥ दिशोयंप्रदिशश्चायमध ऊर्ध्वमयंतथा २३० एतस्यैवजगत्सृष्टिर्नापरस्यकदा
चन ॥ अयंविश्वमिदंसर्वंसृजत्यतिचपातिच ॥ महाभूतैःसमंदेवोमायावीबालकोयथा २३१

यत्वमभिनयति महेश्वरइत्यादिना । उपाधिशुद्धचितिशयादस्येश्वरकोटिनिवेशपक्षेमहेश्वरोप्यस्यरूपंइंद्रियादिकंच । विषयाःसूक्ष्माइतिशेषः धीरंतःकरणम् २२७ कारणोपाधिरीश्वरोबीजमिव
विश्वकारणमयंहिरण्यगर्भस्त्वंकुरवदित्याह अयमिति । अयंहिरण्यगर्भः । अस्यस्वप्ननिभःसर्वप्रपंचइति २२८ नन्वस्यजीवत्वंविनाकथंस्वप्नप्रदर्शित्वमित्याशंक्यविवक्षाभेदेनतस्मिन्जीवत्वमी
श्वरत्वंचोभयंसंमतमित्याह आत्मानमिति । एषहिरण्यगर्भोपाधिप्राधान्यविवक्षायामात्मस्वरूपमविदन्नननुसंदधानःसनजीवइतिसदोच्यते चित्प्राधान्यविवक्षायांत्वयंहिरण्यगर्भस्तमात्मानंसदै
वद्रोपाख्यानैपांड्वेपुदेवांशाअदेवांशाश्रयसुचिताउक्तास्तथात्रहिरण्यगर्भभूतपूर्वोपाध्यभिमानशालिजीवांशप्राधान्यविवक्षायांजीवव्यवहारइतरथातुपरमात्मव्यवहारइति २२९ अस्यपरमात्मतां
स्फुटीकुर्वन्सर्वोत्पत्तामाह अयमिति । अयंहिरण्यगर्भः । प्रदिशःकोणाः २३० अस्यपरमात्मत्वविवक्षयेवपरमात्मनोयमन्त्रजगज्जन्मादिकारणत्वादीनस्मिन्नविशेषयति एतस्यैवेत्यहभिः । एतस्य

निरतिशयैश्वर्यदर्शयति एतस्मादिति । सर्वाधिकत्वादेवसमोपिनास्ति सतिसमेसर्वाधिकत्वानुपपत्तेरित्युक्तार्थः २३३ अयमपिप्रपंचमिति एतस्मादिति । एतस्मादेवेत्यहभिः । एतस्य

निरतिशयेनैवं दर्शयति । एतस्मादिति । सर्वोधिकत्वादेव समोपि नास्ति । सतिसमेसर्वाधिकत्वानुपपत्तेरित्युत्तरार्थः २३२ अंतर्गमितां दर्शयति कारयतीति । यथा लोके दृष्टान् प्रियान् भू-
त्यान्साध्वसाधुनीसम्पगसम्पश्रुपेकर्मणीयथारुचिकुर्वाणान् राजादिः प्रेरयति तथा सर्वजन्तून् विहितनिषिद्धे कुर्वाणान् प्रेरयतीति । इष्टभृत्यदृष्टान्तेन पुद्गेषाभावः सूच्यते २३३ तत्र व्यवस्थामाह
यानिति द्वाभ्याम् २३४ । २३५ कामानुरूपफलप्रदत्वमाह राजेति । वैषम्यभावात्माह इच्छेति । तेषां जन्तूनां यत्र यत्रेच्छा तत्रैव यतः प्रवर्त्तयति तेन तद्विच्छानुसारणेन विषम इति २३६
अनिष्टफलानां नरकादीनां तच्छुद्धयर्थमेव प्रदानाच्चन निर्घृण इति सहृदयतामाह जननीति । भूतानामित्यनेन तरेतेति शेषः २३७ ईक्षणं स्रष्टव्यालोचनरूपं यच्छ्रुतं तदप्यस्य धर्म इत्याह विचार्येति । वि-
चार्य ईक्षित्वा । एनं स्वयं भुवं सर्वात्मानं विना पर एतद्विन्नः स्रष्टा नास्तीति २३८ अथ ब्रह्मांडोत्पत्तिद्वारा विराडुत्पत्तिप्रतिपादकानामाद्योवा अर्क इत्यादिवाक्यानामर्थसंगृह्णाति उत्पाद्येति पंचभिः ।
भूतानि भावयति वर्द्धयतीति स तथा नद्यादित्वाह शुः । यद्वा भूतमतीतकल्पभवं सृष्टिप्रकारं भावयत्यनुस्मृतवेदेनानुसंदधातीति स तथा एतादृशो भगवान्हिरण्यगर्भो जलप्रधानानि पंचभूतानि सृष्टा तत्र ज-
लेषु आत्मीयं वीर्यं शक्तिरूपं जपासकानुष्ठितकर्मोपासनयोः सुक्ष्मपरिणाममप्यं समाक्षिपत् प्रक्षिपवान् स्वकीयस्थूलशरीरात्मकविराडारंभोऽनुसुखं कृतवानिति पावत् । मनुरप्येवमाह 'अप एव स सर्जोदो

एतस्मादधिको नान्यो जगत्यास्मिन्हिविद्यते ॥ कुतः समो भवेदस्य पुंसः सर्वाधिकस्य हि २३२ कारयत्येव एवैतान् जन्तून् राजानां शरीरान् ॥ भृत्यानिष्ठानि वसदाक-
र्मणीसाध्वसाधुनी २३३ यानयं नरकं नेतुं समिच्छति महेश्वरः ॥ एतान् कारयति स्वामी पापं कर्मैव केवलम् २३४ स्वर्गं नेतुं हिया निच्छेत्कारयेत्पुण्यमेव तान् ॥
मनुष्यजातिनेष्यन्सकारयेत्पुण्यपातके २३५ राजेवायं फलं दद्यात्कर्मणोः साध्वसाधुनोः ॥ इच्छानुसारतस्तेषां कारयत्येष कर्मणी ॥ विषमस्तेनैवायं सर्वभूता-
धिपो महान् २३६ जननी जनको वापि सुखदुःखेयथैव हि ॥ ददाति तद्वद्भगवान्भूतानां निर्घृणो न हि २३७ विचार्यैष जगत्सर्वं सृजत्यतिचपाति च ॥ न च स्रष्टा प-
रोऽत्येनं विनात्मानं स्वयं भुवम् २३८ उत्पाद्य स्थूलभूतानि भगवान्भूतभावनः ॥ नीरेषु स्वात्मनो वीर्यं सहसैव समाक्षिपत् २३९ क्षिप्तं तेन हितद्वीयं नीराणामुप-
रिस्थितम् ॥ दधिमंडोपमं कालात्काठिन्यमभवद्भनम् २४० कठिना पृथिवी सैर्यं रूक्षा सा दृश्यते धुना ॥ तस्याः सारः समुद्रतो गोलको भून्महानयम् २४१ कुकु-
टांडसमाकारः सप्तलोकस्य संस्थितिः ॥ अनुसंवत्सरं कालं नीरेष्वासीत् समंततः २४२ शुष्काला बुसमो नित्यं वायुनाभ्यहतो भृशम् ॥ स तु संवत्सरे पूर्णै विभिन्नः कुकुटां-
डवत् ॥ तदंतः पुरुषो जज्ञे सप्तलोकशरीरभृत् २४३

तासु वीर्यमवामुजत् ' इति २३९ क्षिप्तमिति । तेन भगवता क्षिप्तं द्वीयं जलानामुपरि स्थितं कुर्वद्बीजवदुच्छ्रितं गतमिति पावत् तदा दधिमंडोपमं जातम् । साऽवस्था यदप्यंशर आसीदिति श्रुतौ
शरपदेनोक्ता । अथ घनगाढं काठिन्यमभवत्प्राप्तमित्यर्थः । भूमाप्तोचोरादिकोणिज्विनिर्मुक्तः परस्मैपदीत्युक्तम् २४० कठिनेति । सातत्संघातावस्थाद्वयं प्रत्यक्षा पृथिवी संपन्ना सा पृथि-
वी अधुना रूक्षा पक्ष्पादृश्यते निर्गतसारत्वात् । वीसौ सारो योऽस्याः सकाशात् निर्गत इत्यत आह तस्या इति । तस्याः पृथिव्याः सारः सम्यगुद्धृतः स्पष्टः सन्न ब्रह्मांडगोलरूपोऽभवदिति २४१ कुकुटे-
ति । कीदृशो गोलकः कुकुटांडनिभः भूरादिलोकसप्तकस्याधारश्च संस्थितिरित्यधिकरणेति । स गोलकः अण्डोत्पत्तेः पुरा संवत्सरव्यवहाराभावात् पश्चाद्वा वीर्यः संवत्सरस्तावन्तं कालं समंततः
सर्वतः स्थिते पुनीरेषु आसीदवसदित्यर्थः । अत्र ब्राह्मणेन संवत्सरो बोध्यः पुराणेषु सहस्रसंवत्सरोक्तिरितरमानाभिप्रायेत्यविरोधः २४२ शुष्केति । स गोलकः शुष्कतुंबीफलसमो वायुना भृशं
ताडितः संवत्सरे पूर्णै सति कुकुटांडवद्विभिन्नो विदीर्णस्तस्य मध्ये सप्तलोकमयशरीरो विराट् पुरुषो जज्ञे मादुर्भूत इत्यर्थः २४३

यथाध्यात्मं प्राज्ञतैजसविश्वाएकात्मान एवमधिदैवमीश्वरहिरण्यगर्भविराज इति स्पष्टयितुं षोडशर्चस्य पुरुषसूक्तस्यात्र विराजिसमन्वयं सप्तदशभिर्दर्शयंस्तत्रार्थक्रमेण द्वितीयायाः ऋचः पुरुष एवेदमित्यादिका
या आरभ्यार्थं दर्शयति इदमित्यादिना । भूतं भावि स्थितं वर्तमानं चयदिदं सर्वतदेव विराडात्मकः पुरुष एव एष पुरुषो भोगस्य स्वर्गादिमुखस्य आपेक्षिका मृतस्य मोक्षस्य मुख्या मृतस्य च सर्वदा ईद्रे प्रदा
नसमर्थः प्रभुरिति यावत् । यतो यमेवात्रेन चराचराणि भूतानि वर्द्धयति एतेन श्रुतौ रोहति पदमर्त्तं भावितव्यं भूमिति दाशैतम् २४४ तृतीयायाः ऋचोर्थमाह वक्ष्यमाण इति द्वाभ्यां । एतत्परिमाणो
वक्ष्यमाणोऽस्य महिमा विभूतिर्वोध्यः । महिमानमभिनयति पाद इति । सर्वाणि विश्वानि भूतानि तदीयमहिम्न एकः पादोऽंश इति यावत् परिशिष्टपादत्रयवान् महिमा तु तस्यात्मनि दिवीति पदेनोक्ते
द्योतनात्मके स्वरूप एव तिष्ठतीति २४५ अस्या द्वितीयापदार्थमाह महिमेति । यथालोके सेनापत्यादिरूपमहिम्नः सकाशात् महिमा श्रयो विभूतिमान् राजादिरधिकः प्रसिद्धस्तथास्य पुरुषस्य महि
म्नः सकाशादयं पुमानधिक इति २४६ चतुर्थीमृचं व्याकुर्वंस्तत्र पूर्वार्थमहिम्नः पादत्रयविशिष्टः पुरुष उपरिष्ठात् स्थितस्तस्यैकः पादः सर्वभूतात्मकोऽव्यवहारभूमौ स्थित इत्यर्थं कं व्याख्यात प्रार्थयं मत्वा उत्त
रार्थार्थमाह मार्गोति । वेदपूर्वोत्तरकाण्डयोः प्रसिद्धस्य क्रमेण सकामनिष्कामाधिकारिकस्य प्रवृत्तिनिवृत्तिरूपस्य मार्गद्वयस्यायमेव पुरुषः कर्त्ता प्रवर्तकः कीदृशस्य मार्गद्वयस्य अशनेन भोगेन सहितं
स्वर्गरूपं पुरं तद्विपरीतं मोक्षरूपं पुरं च प्रति अभिलक्ष्य क्रमेण प्रसृतस्येति शेषः । तथाच स्वर्गमोक्षरूपेण प्रत्यक्षपराग्भावेनावस्थानात् सर्वत्र व्याप्तिस्तृतीयापदार्थ उपलक्षित इति २४७ पंचम्याः ऋचोर्थं

इदं सर्वं पुमानेव भूतं भावि स्थितं चयत् ॥ एष भोगेऽस्य मोक्षस्य सर्वदेष्टे महेश्वरः ॥ अत्रेन वर्धयत्येष स्थावराणि चराणि च २४४ वक्ष्यमाणोऽस्य महिमा विज्ञेयः सर्वदा
नृभिः ॥ पादः सर्वाणि भूतानि त्रिपादात्मनि तिष्ठति २४५ महिमा श्रय भूतो यो महिम्नः सोऽविको यथा ॥ तथैवास्य महिम्नोऽपि पुमानभ्यधिको मतः २४६ मार्गद्वय
स्य कर्त्ता यं वैदिकस्य सदा प्रभुः ॥ प्रवृत्तेश्च निवृत्तेश्च स्वर्गमोक्षपुरे प्रति २४७ अयमभ्यधिको यस्मात्सर्वस्माद्भौतिकात्मनः ॥ तस्माद्विराडिति प्रोक्तो विशेषाद्वाज
तेयतः २४८ अधिष्ठाय पुरः सर्वाः स्थिरजंगमदेहिनाम् ॥ पूरयत्यात्मना यस्मादतो यमधिपूरुषः २४९ सर्वस्मादधिकः सोऽयं ब्रह्मांडांतः स्थितः पुमान् ॥ तस्य
कार्यमिदं सर्वं गिरिदेहधरादि कम् २५० अयं यज्ञः पुमान् हेतुर्ऋक्सामयजुषां तथा ॥ छंदांस्यपि च सर्वाणि गायत्र्यादीनि जज्ञिरे ॥ अस्मादजादयश्चापि विराजः पुरु
षोत्तमात् २५१ ईदृशश्चाग्निश्च विप्राश्च मुखतोऽस्य विनिर्गताः ॥ क्षत्रिया बाहुतस्तद्वदूर्वा वैश्याश्च जज्ञिरे २५२

माह अयमिति त्रिभिः । यस्मादयं सर्वभौतिकप्रपञ्चादधिकस्तस्माद्धेतोर्विरादसंज्ञो जातः । तद्व्युत्पत्तिमाह विशेषादिति २४८ अधिदैवविराड्भावानंतरं सर्वाध्यात्मभावेनावस्थानाच्चाधिपू
रुपसंज्ञो जात इति व्युत्पत्तिदर्शयन्नाह अधिष्ठायेति २४९ पूर्वपश्चिममध्यमे पुदेशे पुकालिपुचसर्वत्रातिरिक्तोधिको भवदित्याकारमुत्तरार्द्धार्थमाह सर्वस्मादिति । तत्र हेतुं सर्वकारणत्वमाह तस्ये
मेव पुमान्यज्ञरूपः ऋगादीनां हेतुः कारणं तथा अस्मादेव विराजो गायत्र्यादीनि च्छंदांसि अजश्छागस्तत्प्रभृतयो ग्राम्यारण्यपशवश्च जाता इति १५१ एतेन सर्वापादानादस्मात्पुरुषादतिरिक्तपशोरलाभेन
पूर्वदेवाः ऋषयश्च एतमेव पुंशुं कल्पयित्वा एतमेव पुजितवंत इत्यर्थं कानवमीः ऋग्व्याख्यात प्रार्थयं मत्वा इदं श्रेति । ईद्रे देवराजोऽग्निश्च एतो देवो विप्राश्च मुखा जाताः ।
क्षत्रिया देवोऽपि देववर्णप्रमाणानां द्युजायत इति तैत्तिरीय ब्राह्मणं पुरुषसूक्तं वाक्यं जुसोरिणं मुखं दत्तं पितृकृतिर्बोधय २५२

भूमिरिति । भूमिः पुरुषसंज्ञो देवशुद्धो मानवशुद्धाश्च पञ्चाजाताः । शेषं स्पष्टम् २५३ प्राणादिति । उक्ता नाम पुरुषाणां पितृव्येति । येनैवैतानां पितृव्येति । येनैवैतानां पितृव्येति । येनैवैतानां पितृव्येति ।

भूमिरिति । भूमिः पूज्यसंज्ञो देवशूद्रा मानवशूद्राश्च पञ्चाजाताः । शेषे स्पष्टम् २५३ प्राणादिति । उक्तानामुपलक्षणत्वमभिप्रेत्याह एवमिति । लोकशब्दस्य कर्मकरणव्युत्पत्त्या विषयाणां देवानां वग्रहः २५३ चतुर्दशोपचदशयोश्चार्थसंगृहाति द्रव्याणीति । द्रव्याणि आज्यादीनि तत्तादात्म्यापन्नवसंतादिरूपः कालः एतदुपलक्षिता देवतायजमानोवाक्रियाकर्मवाअंतःपुरुषात्पराभिन्नानेति २५५ उक्तः पुरुषो हृदये धेय इत्यर्थविधायकत्वाद्बुधनाप्रथमाया क्रवोर्थमाह सहस्रेति । वृत्तौ सहस्रशब्दोऽसंख्यतावचनः । यानि लेकिमस्तकादीनि तान्यस्यैवेत्यतः सहस्रमस्तकः । एवमग्रेपि । सपुरुषो भूतानि भौतिकानि च सर्वाणि आवृत्त्या भिव्याप्य स्थितः संनिहितः । दशांगुलपरिमिते हृदये इति शेषः । अत्र वृत्त्वापदस्यार्थ आवृत्त्येत्युक्तः भूमिपदं च भूतोपलक्षणमिति दर्शितम् २५६ तस्य हृदये सन्निधाने च वेदाहमेतं पुरुषमिति श्रुत्यनुसारिणं स्वानुभवदर्शयति बुद्धीति । एतस्माद्भूद्वयवर्गात्तमोरूपात्परतः परस्तात्स्थितं बुद्धिसाक्षिणं स्वप्रकाशं निरावरणं चात्मानमहं वेदसाक्षात्करोमीति २५७ 'सर्वाणिरूपाणि विचित्य धीरो नामानि कृत्वा भिवदन्यदास्ते' इति श्रुतिमपि संवादयति नामेति । कृत्वेति विचित्यपदस्यार्थः । वदन् अभिवदनादिव्यवहारं कुर्वन् हृदय आस्ते संनिहित इत्यर्थः । तवापि प्रतिबं

भूमिः शूद्रास्तथापञ्चाजाता अस्य महात्मनः ॥ चंद्रमामनसो जातो नेत्रात्तद्वद्दिवाकरः २५३ प्राणात्प्रमंजनो जातो नाभेस्तु गगनं महत् ॥ मस्तकात्स्वर्गलोकोयं श्रोत्राज्जाता इमादिशः ॥ एवमन्येपि पुंसोऽस्माज्जाता लोका महात्मनः २५४ द्रव्याणि च तथा कालो वसंताद्यात्मको महान् ॥ देवतायजमानोवाक्रियावाऽतः परा नहि २५५ सहस्रमस्तको देवः सहस्रं द्रियवानपि ॥ भूतभौतिकजातं स आवृत्त्यात्मा परः स्थितः २५६ बुद्धिसाक्षिणमात्मानमेतस्मात्परतः स्थितम् ॥ स्वप्रकाशमहं वेदसर्वाज्ञानविवर्जितम् २५७ नामरूपात्मकं सर्वकृत्वाऽऽस्ते यो वदन्निह ॥ शक्यं धातुवदनात्सम्यग्विज्ञास्यते भवान् २५८ दिशोऽपि प्रदिशस्तद्वदधुर्ध्वस एव हि ॥ यतस्ततोत्रयज्ञेन यक्ष्यंते तेन तं द्विजाः ॥ धर्मशब्देन तेनैते स्वर्गयास्यंति तर्च्छिरः २५९ पुंसोऽस्य मूर्धा स्वर्गः स्याच्चंद्रसूर्यौ च चक्षुषी ॥ प्राणः प्रमंजनः प्रोक्तो मध्यदेहो तरिक्षकम् २६० जलानि विविधान्यस्य मूत्राशय उदीरितः ॥ भूलोकस्तु समग्रो यं पादावस्य प्रकीर्तितौ २६१ वक्रमाहवनीयस्तु हृदयं च तथैव हि ॥ योगार्हपत्यनामा स्यादक्षिणाग्निर्मनोमतम् २६२ उरो वेदिस्तथादर्भालो मजातमुरः स्थितम् ॥ ओषधो वनस्पतयः शेषाः केशाः शरीरगाः २६३ किं बहुक्तं न शक्यापेक्षेपेण अवधारय ॥ यदस्ति यच्च नास्त्यत्र तत्सर्वं समहेश्वरः २६४

यक्षयेतदपरोक्षं भविष्यतीत्याह शक्रेति । हे शक्रयमात्मानं धातुर्ब्रह्मणो मुखदेकशतवर्षं ब्रह्मचर्यान्तरं भवानपि अपरोक्षीकारिष्यते इति २५८ षोडशीमृच्छं व्याकरोति दिश इति । यतो यमेव दिगादिरूपत्वात् सोपकरणयज्ञरूपस्ततस्तेन एतत्पुरुषात्मकेन यज्ञेन तमेतं पुरुषं ये यक्ष्यंते पूजयिष्यंति ते महात्मानस्तेन यज्ञेन पूर्वेः पूर्वैर्धर्मशब्दव्यवहृतेन साधनेन तस्य विराजः शिरोरूपं स्वर्गयास्यंति यत्र पूर्वे यज्ञकर्तारोगता इति शेषः अत्र यास्यंतीति संचेतेति पदस्यार्थः । एवं पुरुषसूक्तसमन्वयप्रदर्शनेन विराजः सकाशाद्देवादिमृष्टिप्रतिपादकानि प्रथमाध्यापवाक्यानि प्रायोऽव्याख्यातमायाणीति बोध्यम् ३५९ अपमेव पुरुषो वैश्वानरविद्यायां भूदेवसु ते जात इत्यादिवाक्येन प्रतिपादित इत्याह पुंस इति चतुर्भिः । प्राणो मुखनासिकावर्त्ती मसिद्धः सतस्य वायुः । अंतरिक्षलोको देहमध्यम् २६० जलानीति । मूत्राशयो वसिष्ठः २६१ वक्रमिति । आहवनीयनामाऽग्निस्तस्य मुखं । गार्हपत्यनामाऽग्निस्तस्य हृदयं । दक्षिणाग्निनामाऽग्निस्तस्य मन इति २६२ उर इति । यायागे वेदिः संस्कृता भूमिः सातस्योरोवक्षः । कुशास्तु लोमानि शेषालोमभिन्नाः केशा ओषधिवनस्पतिरूपाः एवमुपासनेन स्वशरीरेष्वेयो यमिति भावः २६३ फलितमाह किं बहुक्तेनेति । अद्य अधुनेति यावत् । अत्रास्मिन् त्रलोके नास्ति न दृश्यते सर्विराट् २६४

एवंहिरण्यगर्भोविराजोः परमैश्वर्यमुपासनाकर्मणोः फलोत्कर्षावधिभूतप्रदर्शितम् । अथतत्रक्षुधाभयकामवैकुण्ठमित्यादिदोषप्रतिपादकानितंजातमभिव्यादादित्यादिवाक्यानिव्याख्येयानिदोषाभिधानंचमुक्षुणांतत्रैराग्यायक्षुधाभिधानंतुहिरण्यगर्भस्यभोक्तृत्वेनोपासनेविराजश्चान्नत्वेनेतिविधानायापिभवतीत्येतत्सर्वमभिसंधायक्षुधावाक्यार्थतावदाह एवंभूतमिति । एवंवाणितंविराजंपुत्रंवीक्ष्यक्षुधाशालित्वादेवमृत्युसंज्ञोहिरण्यगर्भस्तंपुत्रमनुभक्षितुंमुखंवा तंप्रसृतंकृतवानिति २६५ ननुकथंपुत्रादनेच्छाभगवतोहिरण्यगर्भस्यजातेत्याशंकावारयितुंक्षुधायाअनर्थकारित्वंदर्शयति अहोइति षोडशभिः । अहोविस्मयकरीक्षुधारूपापिशाचीकस्यबुद्धिभ्रंशंकुरुतेयतोयंदेवोहिरण्यगर्भःसुतादनेसमुद्यतःकृतइति २६६ अस्मिन्निति स्पष्टम् २६७ पुत्रस्येति । क्षुधयेतादृशंवैकुण्ठसंभावयतेयतः पुत्रस्यमरणेयदुःखंततोधिकतमंक्षुधादुःखमिति २६८ तत्रहिरण्यगर्भेदोदाहरणमित्याह यस्मादिति । मरणाद्यदुःखंतत्तिरस्कृत्याऽगणयित्वाप्रवर्ततेतुमितिशेषः २६९ अधुनाप्येवंदृश्यतेहत्याहपित्रिति । अत्रलोके २७० सत्यमिति । बलंशरीरं । वीर्यमानसं । पराक्रमोयुद्धादिशक्तिः । चकारेणदयादिग्रहः २७१ गुणहंतृत्वंस्फुटयति बुभुक्षितइति । क्षुधितःकरुणयाहीनोभवतियतःस्वीया

एवंभूतंसुतंवीक्ष्यमृत्युःक्षुत्पीडितोभृशम् ॥ हिरण्यगर्भोवदनमनुंवात्तमथाकरोत् २६५ अहोक्षुधापिशाचीयंमतिभ्रंशंकस्याहि ॥ कुरुतेयदयंदेवःसुतमनुंसमुद्यतः २६६ अस्मिन्समग्रसंसारेक्षुधारोगोऽतिदुःसहः ॥ यस्यनास्तिप्रतीकरोविनाशस्यहिभक्षणात् २६७ पुत्रस्यमरणेदुःखंनिःसीमंजायतेयतः ॥ ततोधिकतमंदुःखक्षुधाजंनास्तिसंशयः २६८ यस्माद्धिरण्यगर्भोयंक्षुधादुःखप्रज्ञांतये ॥ सुतस्यमरणादुःखंतिरस्कृत्यप्रवर्तते २६९ पितृमातृगुरुभ्रातृपुत्रमित्रकलत्रकम् ॥ क्षुधातुरोहिनस्त्यत्रनिर्घृणोराक्षसोयतः २७० सत्यंशौचंश्रियोधैर्यंबलंवीर्यंपराक्रमम् ॥ यशोधर्मादिकांश्चान्यान्गुणान्हंतिक्षुधाक्षणात् २७१ बुभुक्षितोनिष्करुणःसद्यएवविजायते ॥ श्ववद्वर्त्सयतिस्वीयान्यतोभार्यादिकानयम् २७२ अस्याबलमहोचित्रंदृश्यतेसर्वदेहिषु ॥ यतएषानिहंत्येतान्गुणान्दोषांश्चकृत्तशः १७३ मृदौशुचौशयानोपियतोनिद्रांनगच्छति ॥ क्षुधितःक्रोधमायातिनैवचित्तापहारिणीः २७४ पीनोन्नतकुचामृद्वीःपृथुश्रोणीःसुमध्यमाः ॥ चंद्राननाद्व्यष्टवर्षामनोनेत्रमुखप्रदाः २७५ विबोष्ठीर्दुर्माषिण्योनीलालकविराजिताः ॥ सीमंतिनीरप्सरोभिःसमानाःकाममोहिताः ॥ नेच्छत्यालिंगितोप्याभिःक्षुधितोबालवयुवा २७६ हिरण्यंचपशून्वापिधान्यंभूमिमथापिवा ॥ लोकत्रयीवित्तपूर्णंक्षुधितोनेच्छतिकचित् २७७ कामःक्रोधस्तथालोभोजितलोकत्रयाइमे ॥ क्षुधापिशाचीभयतःक्वापियांतिविभीतवत् २७८ कामादयोयदाशूराःप्रापिताहिदशाभिमाम् ॥ तदातैर्विजितायेस्युर्वराकाहिगुणाइमे २७९

भार्यादिकानश्चुनइवतिरस्करतीति २७२ अस्याइति । अस्याःक्षुधायाश्चित्रंबलंपतएतान्संस्यादीन्गुणान्दोषांश्चप्रबलतयापसिद्धान्निद्रादीनेपाहंतिजयतीति । अतिबलतयादोषविजयावतस्यामहादोषत्वंपर्यवस्यतीतिभावः २७३ तत्रनिद्राक्रोधयोर्जयंदर्शयति मृदाविति । क्षुधितःक्रोमलशय्यायामपिनिद्रांनगच्छति तथाउदातरितिरस्कृत्यपिकोधंनेवयातीतिप्रसिद्धं चित्तापहारिणीरित्यस्यो विशेषणानिबोधाणि । भार्यावृद्धविबोष्ठीरितिपाठःसाधुः २७५ । २७६ लोभजयमाह हिरण्यमिति २७७ त्रयणांकांमादीनामहाबलानांविजयमभिनयति कामइति । जितलोकत्रयंवेस्ते

गुणानां कामादिभ्यो हीनबलतां स्फुटयति कामादीनामिति । सत्यादयो गुणाः कामादीनां मध्ये एकस्यान्यतमस्यापि पुरो भ्रेयुद्धे स्थातुं समानं भवति ते कामाद्या अपि क्षुधया जिता इति २८० फलितमाह
इयमिति । उत्तरार्धे देव इति शेषः २८१ एवं हिरण्यगर्भे जीवकोटिपक्षपाती क्षुधादोषो दाक्षितोऽथ प्रजापति संज्ञे विराजिता दृश्ये वभयस्यार्थात् प्रदर्शकसभाणित्यार्थं शब्दां करोति एवं प्रवृत्तमिति । एवमनु
प्रवृत्तं प्रसारितमुखं च पितरं विलोक्य भयं प्राप्तः सुतो विराट् भाणित्याकारं शब्दमकरोदिति २८२ येन संस्कारद्वारा विराज्यपि भयं जनितं तं देहाभिमानं संस्कारणं निंदति अहो इति दशभिः । अहो आश्चर्यरूपः
अनिर्वचनीयत्वात् पापतमो जीवत एवांशतामिस्रादिसंज्ञके भये पातनात् एतादृशः प्राणिनां देहाभिमानः । एतत् स्पष्टयति क्षुधितं पितरमपि दृष्ट्वा सुतो पितृभ्यो देहाभिमानात् भीतो भयवानमूदिति
२८३ धर्मप्रतिबंधकत्वाच्च देहाभिमानः पापरूप इत्याह भक्षयिष्यंतीति । यद्यपि अदः शरीरं श्वानो भक्षयिष्यन्तीति सर्वथा जानाति तथाप्यधुना जीवदशायां जनकायापि देहदानात्मकं यमं न करोति यतो
देहाभिमानरूपात् प्रतिबंधकात् स्य पापरूपतायां कः संशयः २८४ ननु देहाभिमानादन्यदत्र देहदाने प्रतिबंधकं भविष्यतीति चेत् किमनिष्टाय न ताज्ञानं वा वै फलज्ञानं वा नाशः न्यासवत्परकीयस्यैव परे
ण यथेष्टविनियोगे कृते प्रत्यर्पयितुरनिष्टा संभवादिति परकीयतां स्पष्टयन्नाह एतस्येति । एतस्य जनकस्य वीर्यपरिणामेन इदं शरीरं जायते तच्छरीरं इत्थमात्मीयमयं जनको यदि भक्षयेत् तर्हि देहिनो वृथा देहाभि

कामादीनां पुरः स्थातुमेकस्यापि भवंति न ॥ गुणाः सत्यादयस्ते हि कामाद्याः क्षुधया जिताः २८० इयं सर्वाधिकालोके क्षुधानामापि दुःसहा ॥ अनया परिभूतः सन्न
तुमैच्छत्सुतं स्वकम् २८१ एवं प्रवृत्तं जनकं विदारितमुखं सुतः ॥ निरीक्ष्य भयमापन्नः शब्दं भाणितिसो करोत् २८२ अहो पापतमो देहाभिमानः प्राणिनामिह ॥
क्षुधितं जनकं दृष्ट्वा यतो भीतः सुतो भवत् २८३ भक्षयिष्यंत्यदः श्वानः सर्वथा स्वात्मनिर्गमे ॥ तथापि नाधुना देहं जनकायापि यच्छति २८४ एतस्य वीर्यपाकेन जाय
ते तदयं यदि ॥ भक्षयेत्प्रतिकूलं किं भवेदत्र हि देहिनः २८५ परोपकारो देहेन भवेच्चैर्किमृतः परम् ॥ देहिनः करणीयस्याज्जातं देहफलं यतः २८६ अन्नाद्यन्यशरी
राणां ददत्स्वर्गं समाप्नुयात् ॥ किमु स्वात्मशरीरस्य दानतो न फलं वजेत् २८७ यस्मै कस्मै च यत्किंचिद्वत्त्वास्वेष्टं फलं भवेत् ॥ पित्रे स्वस्य स्वदेहं हि दत्त्वा किं नामनाप्नु
यात् २८८ विष्णुत्रादिमलानां हि संचयो देह ईरिणः ॥ अस्मिन्नहंमतिश्चेत्स्याद्वा ह्येकस्मान्न सा भवेत् २८९ मायामहेश्वरस्यैषामायिनामपि मोहिनी ॥ अनयामो
हितो यस्माद्विराण्मायाश्रयः पुमान् २९०

मानिनः किं प्रति कूलं स्यात् किंचिदपि देहस्य परकीयत्वादेवेति भावः २८५ न द्वितीय इत्याह परोपकार इति । चेद्यदि देहेन परोपकारो भवेज्जायेत तर्ह्येतः परोपकारात् परमधिकं किं करणीयमवशिष्यते न
किंचिदपि देहफलस्य जातत्वादिति २८६ देहदानस्य फलवत्त्वं केमुत्पेनाह अन्नादीति । अन्यशरीराणां परकीयशरीराणामुपकारकमन्नादिकं दत्तं प्रयच्छन् स्वस्वर्गं गच्छेत् एवं सति स्वात्मनः शरीरस्यै
व दाने किमु फलं वाच्यमिति २८७ केमुत्पेन्यायमेव प्रकारांतरेणाह यस्मै इति । यस्मै कस्मै चिद्विज्ञातायापि यत्किंचिदन्नादिकमपि दत्त्वास्वेष्टं फलं भवेत् स्वस्य पित्रे स्वदेहस्यैव दाने फलं किमु वाच्यमिति
२८८ अशुद्धावलंबनत्वाच्च देहाभिमानः पाप इत्याशयेनाह विष्णुत्रादीति । मलसंघाते शरीरे वेदहंमतिः क्रियते तर्हि बाह्यशरीराद्बहिः पतिते पितृमले क्रियतां नो चेदत्रापि एवमस्त्वित्पनौचित्यम
स्तत्त्वादेहाभिमानः पाप इत्यर्थः २८९ अथवा कार्याविद्यारूपदेहाभिमानस्यापि उत्कारणमायाविद्यादिशब्दाच्च तदेव सर्वानर्थप्रयोजकमित्याह मायेति । अनयामायामायाश्रयो विराट्संज्ञः
पुमान् यस्माद्विमोहितस्तस्मात्पूर्योक्तं युक्तमवेति २९०

कथंविमोहितोऽत आह अस्वकीयमिति । अस्वकीयत्वादिविशेषणकमपिदेहंपित्रेपिविराट्पुत्रादात्रदत्तत्वांस्तन्मोहादेवेति । आस्थास्थिरत्वनिश्चयः २९१ यदाएतेनकार्यकारणताभ्यांद्विविधे
नमोहेनविराज्यपिभयरूपोनर्थोजनिस्तदान्नत्रतज्जननंकिमुवाच्यमित्याह अहोइति । अर्थाद्विविधोविमोहःकस्यविदुषोपिक्रियुक्तनकारयेत्तन्प्रयुंजीतेति यत्पतःपित्रेपिक्षुधितायसुतःस्वमात्म
शरीरनादान्नदत्तवानिति २९२ भाणिति । भाणित्याकारायावाग्बिभीतितःभयाद्विराजाविसृष्टाप्रकटीकृतासासर्वदेहिसंबंधिवैखरीवागासीदिति कीदृशी वर्णात्मिकाध्वन्यात्मिकाचेति
२९३ ततःक्रिवृत्तमतआह हिरण्येति । हिरण्यागर्भेऽस्तुप्रवृत्तोप्यमुंविराजंमुनंनानादत्तनभक्षितवान् यतोर्षाविद्वान्विद्याबलेननिवृत्तइतियावत् २९४ विद्यायाअनर्थनिवारकत्वयुक्तमेवेत्याह अहो
विद्येति । सुतस्यहतिर्हनंतस्त्वा । अर्थाहरण्यगर्भः २९५ विद्यांप्रशंसति अकार्यमितिपंचभिः । अकार्यंकुर्वतोपिदीनादीनतमांवादशांप्राप्तस्यापिपुंसोविद्याधर्मकरीधर्महेतुर्भवति धर्मश
ब्दःसुखतत्साधनसमुदायेलाक्षणिकः २९६ विद्ययेति । प्राप्तंदुस्तरमपिआपद्रूपंसमुद्रंलोकद्वयहानिकरंमशोनाशनंचविद्ययातरतीति २९७ विद्याहीति । विद्यैवसर्वेषांमातायतोनयाविद्यया

अस्वकीयमिदंदेहंदुर्गंधमशुचिक्षणात् ॥ नश्वरंघटवन्नात्मरूपमास्थाविवर्जितम् ॥ नादाद्विमोहितःपित्रेक्षुधितायविराट्पुमान् २९१ अहोविमोहःकस्यायंविदु
षोपिनकारयेत् ॥ किन्नामपित्रेनादाद्यत्सुतःस्वंक्षुधितायच ९२ भाणित्येवविसृष्टायाविराजावाग्बिभीतितः ॥ वर्णध्वनिस्वरूपासावागासीत्सर्वदेहिनाम् ९३
हिरण्यगर्भोभगवान्क्षुधयापीडितस्तदा ॥ प्रवृत्तौप्यनुमेवामुंनानादद्विद्वानयंयतः ९४ अहोविद्यानकस्येयमुपकारं करोति ॥ सुतहत्यांप्रवृत्तोयमनयाविनिवारितः
९५ अकार्यंकुर्वतःपुंसोदीनादीनतमांदशाम् ॥ प्राप्तस्यापिभवेन्नित्यंविद्याधर्मकरीहिता २९६ विद्ययातरतिप्राप्तंदुस्तरंस्वापदर्णवम् ॥ लोकद्वयक्षयकरंस्फी
तकीर्तिविनाशनम् २९७ विद्याहिसर्वजंतूनांजननीनांपरास्मृता ॥ जातो नयापुन्यस्माद्रच्छेलोकद्वयेसुखम् २९८ विद्याहिधनमुद्दिष्टमक्षयंसर्वदेहिनाम् ॥
वृद्धिप्रयातिदानेनमृतंचनविमुंचति २९९ क्षुधयाकामतोवाथक्रोधलोभादिभिःपुमान् ॥ हन्यमानोजयेत्तर्हि विद्याशस्त्रेणवैरिणः ३०० धातारंक्षुधयाभिन्नमर्यादं
हृदिचैत्यसा ॥ इदमाहनमृत्योत्वंसुतंभोक्तुंसमर्हसि ३०१ भवान्सर्वगुरुलोकमर्यादांयदिभेत्स्यति ॥ अतःपरंकथंतांहिपालयेयुःपरेजनाः ३०२ लोकेनियामकः
कश्चित्त्वादृशानांमहात्मनाम् ॥ नविद्यतेविनैकांमांहृदयेतवसंश्रिताम् ३०३ सुतस्यभक्षणान्मृत्योतवलोकद्वयेपिहि ॥ यशोधर्मस्वरूपंतत्सुखमेताद्विनश्यति
३०४ माकृथाःपातकंमृत्योचांडालैरपिनिंदितम् ॥ क्षुधार्ताअपिचांडालाःसुतान्नादंतिकर्हिचित् ३०५

जातःप्रादुर्भूतःपुमान्सर्वत्रसुखीति २९८ विद्याहिधनमिति स्पष्टम् २९९ क्षुधयेति । क्षुधादिभिर्हन्यमानोपिपुमान्स्तर्हितस्मिन्कालेक्षुधादिरूपान्वैरिणोविद्यारूपेणशस्त्रेणैवजयेदिति ३००
धातारमिति । यस्याउक्तविधयामाहात्म्यंदर्शितंसाविद्याक्षुधयामर्यादाभिदनीयतंधातारंहिरण्यगर्भहृदयदेशेएवप्राप्यइदंचःप्राह इदंकिं हेमृत्योत्वंसुतंहंतुंनार्हसीति ३०१ तत्रहेतुंलोकसं
ग्रहस्यकर्तव्यत्वमाह भवानिति । तांमर्यादाम् ३०२ लोकानांमर्यादास्थापकाभवादृशभवादृशानांतुमर्यादायांस्थापिकाहंविद्यैवेत्यतोमयैवमुक्तमित्याह लोकइति । एकांत्वद्वयनिवासिर्नामां
विनात्वादृशानांनियामकौन्योनास्तीति ३०३ स्वयचनोहृदयेनोपमाहविद्या सुतस्येति । हेमृत्योसुतस्यभक्षणाल्लोकद्वयेपिप्रसृतंतत्प्रसिद्धंयशस्तथाएतत्प्रत्यक्षंपुत्रसुखंचविनश्यति कीदृशंय
शोधर्मस्वरूपंयमपरिणाममृतमितियावत् ३०४ अतिनिंदितत्वागमेवमित्याह माकृथाइति । सुतभक्षणात्मकंपातकंमाकुरु कीदृशंपातकं चांडालैरपिशब्दात्पुत्रभक्षणंइति । तन्निंदितत्वं

पञ्चनामप्राप्तवृत्तिमभिनयति येषीति । येषशब्दः कामेनविमोहिताः संतो जननीमपि स्वसारमपि च गच्छन्ति तेऽपि सुतान्नादतीति ३०६ इत्यादीति । इत्यादिकं विचारं हृदये पादुर्भूतया विद्यया
संस्कृतान्यवर्तत निवृत्तोऽभवत् । कीदृशो मृत्युः जातं जातमुत्पन्नमुत्पन्नमनुकामोऽपि आदिपदेन सस्यां कुरसमस्यास्येवादानेऽन्त्यात्पतास्यात् स्थितो तु चिरमनुवर्तमानस्यान्नस्पलाभो भविष्यतीत्यादि
विचारपरिग्रहः । जातं जातमिति वीप्सया विराजासृज्यमानेऽपि मृत्योरदनेच्छा विचारेण तन्निवृत्तिश्च सूचिता ३०७ ततः किं वृत्तमत आह तस्मै इति । तस्मै विराजेत नयाय आत्मज्ञानं दत्वा त
था सृष्ट्या दिहेतु भूतान् वेदान् दत्वा असौ पितादिरण्यगर्भोऽन्तर्धानं गतः ३०८ मृत्युज इति । मृत्योः सुतो विराड्वैष्णवीकलः स्थितः सन् पितरमदृष्ट्वा क्षणं भयं प्राप्तः यथा अजने जनरहिते देशे बालो भीतिं
गच्छति तद्वदिति ३०९ क्षणमिति । क्षणमिति पूर्वोऽपि पश्चाद्विचारेण तां भीतिं जहौ त्यक्तवान् । विचारेण भयत्यागे भयकारणवार्थद्वारा माह ब्रह्मेति । यदि ब्रह्म मद्भिन्नं स्यात्तदा सद्धितीया ता
पर्या अद्धितीया तालक्षणं स्वरूपं ज्ञातुं एवमात्मानं द्विजश्चेत्स्यादनात्मैव तदा स्यादित्यर्थं ब्रह्मात्मपदार्थयोर्दृष्ट्या लोचनेन भेददृष्टेरदर्शना लोपाद्वाधादितियावत् तथा च पदार्थद्वयेऽप्यालोचिते परस्य विनाशदे
तोरदर्शननिमित्तकस्वोच्छेददर्शनात्मकं भयं जहाविति ३१० भेददृष्टेर्भयकारणतां स्फुटयति स्वात्मन इति । प्रतिकूलं सर्पादिकं भिन्नलोके भिन्नतया भिन्नतमपि दास्वात्मनोऽन्यधिया प्रपद्यते नि

येऽपि गच्छन्ति जननीं स्वसारं च विमोहिताः ॥ कामेन पशवस्तेऽपि सुतान्नादंति कर्हिंचित् ३०६ इत्यादि विद्यया सार्धं विचार्य हृदये निजे ॥ अनुकामः सुधार्तोऽयं जा
तं जातं न्यवर्तत ३०७ तस्मै दत्वात्मविज्ञानं वेदान् सृष्ट्या दिहेतुकान् ॥ उक्त्वा च तनयायासौ तत्रैवांतर्दधे पिता ३०८ मृत्युजः पुरुषाकारे विराडेकाक्यवस्थितः ॥
अदृष्ट्वा पितरं भीतिमगादालोऽजने यथा ३०९ क्षणं विचार्य पश्चात्सजहौ भीतिं परः पुमान् ॥ ब्रह्मदृष्ट्या स्वदृष्ट्या च भेददृष्टेरदर्शनात् ३१० स्वात्मनः प्रतिकूलं हि भिन्न
मन्यं यदाधिया ॥ प्रपद्यते तदा सर्वो भयमेति न संशयः ३११ धियमेतां यदा जह्यान्न तदा भयमावजेत् ॥ यथा तथैव भगवान्विराणिर्भयतामगात् ३१२ तथापि नैव त
स्याभूत् कामिनः सुखमण्यपि ॥ शून्य एव समग्रो भूदाकाशो वामभागः ॥ कामिनो हि यथालोके युवतीनामभावतः ३१३ कंदर्पसर्पसंदष्टो विराडेतदचितयत् ॥ स
क्ष्याम्यन्यमहं देहमात्मनः सुखकारणम् ॥ अगं सर्वात्मको देहो भोक्तुं भोगान्न चक्षुः ३१४ इति संचित्य भगवान्प्राणिकर्म प्रचोदितः ॥ पंचबाणप्रभिर्बाणो देहमन्य
मथासृजत् ३१५

श्रिनोति तदेव सर्वं जिनो भयमेति प्राप्नोतीति भेददृष्टेर्भयव्यापकता प्रसिद्धा ३११ धियमिति । एतां भेदाद्यगाहिनीं धिर्यपदाजह्यात्तदानं भयं गच्छेदिति । यथालोकेऽपि प्रसिद्धं तथा विराडपि भेददृष्टि
वाधनेन निर्भयो भवदिति । एतेन श्लोकत्रयेण चतुर्थे ब्राह्मणगतस्य सेत्रिभेदित्यादिः साक्षाद् यमदर्शकस्य विद्यया तन्निवृत्तिश्च प्रतिपादयतो वाक्यस्यार्थोर्दक्षितः ३१२ चतुर्थे ब्राह्मणगतस्य सवै नैवरेमे इत्यादेः
कर्णिकदाह्यस्य कामवैष्णव्यप्रतिपादकस्यार्थमाह तथापीत्यूनविंशतिश्लोकैः । यद्यपि विद्यया भयं निवृत्तं तथापि तस्य विराजः कामिनः सृज्यमाणिकर्म वशादुत्पन्नकामात्मकदोषशालिनः अणुस्त्वल्पम
पि सुखं नाभूत् । कामदोषेण सुखाभासप्रतिबिम्बजननीयेद्वारा माह शून्य एवेति । यथालोके कामिनः कामुकस्य युवतीनामभाववामभागावच्छिन्नः समग्र अकाशः शून्यतया भासते तथा विराजोऽपि स आ
काशः शून्यतया मतो भूविति एकत्रांशे शून्यताभिमानजननं सर्वकामनासु प्रसिद्धम् यथा पुत्रकामो गृहगणात्मकाकाशं शून्यं मन्यते पुत्रकामोऽकाकाशं धनकामः कोशाकाशम् एवमन्यत्रापि । नि
ष्कामस्तु पूर्णमेवात्मानं मन्यत इति बोध्यमिति ३१३ कंदर्पेति । कंदर्पः कामस्तद्वेषेण सर्पेण संदष्टः शून्यतयाभिमानात्मकेन तद्वेषेण व्याप्त इति यावत् एतादृशो विराडेतदचितयत् एतत्किं अस्म
न्यापकदेहस्य भोगाक्षमत्वात्तत्समर्थं देहांतरं क्षयायामिति ३१४ इति संचित्येति । इत्थं संचित्य मृज्यमाणिनां कर्मभिः प्रचोदितो भगवानन्यं देहमसृजत् कीदृशो भगवान् पंचबाणेन कामेन विद्धमनाः ३१५

विराडिति । ईश्वरत्वात्सत्यसंकल्पोविराड्वाहशंशुक्तिकयोःसंपुटमिलितयोराकारविशेषोभवतितादृशदेहमजनयदिति । पुनःकीदृशं स्त्रीपुंसात्मकंसंस्तस्त्रीपुरुषरूपमिति । पुटशब्दस्पष्टोऽप्यत्वात्पुंस्त्वाहस्यनपुंसकेपिप्रयोगोदृश्यते यथाभागवते 'बिलेबतोरुक्रमविक्रमान्येनशृण्वतःकर्णपुटेनरस्य' इति । अतएवोक्तंलिङ्गमशिष्यमित्यादि ३१६ विराजासृष्टेपुउक्तदेहमभूतिदेहेषुईश्वरहिरण्यगर्भविराजात्रयाणांसमष्टितयातादात्म्यबोधमिति वक्तुं हिरण्यगर्भविराजोस्तावदाह हिरण्यगर्भ इति । अयंस्त्रीपुंसात्मकोदेहःहिरण्यगर्भरूपोविराड् रूपोपिचमंतव्यः वाशब्दःसमुच्चये उभयोःसर्वदेहभृत्त्वादस्यचसूक्ष्मस्थूलसमुदायात्मकत्वादितिभावः । उभयोःसर्वदेहभृत्वमभिनयति एताविति । एतौहिरण्यगर्भविराजौस्त्रीलोकेपावत्स्त्रीशरीरंतदेतन्मयंपुरुषोवापुरुषशरीरमप्येतन्मयं नपुंसकशरीरमप्येतन्मयमित्यर्थः तथैतावेवस्थावरादिरूपाविति ३१७ त्रयाणांतदाह हिरण्यगर्भःसर्वेषामिति । सर्वप्राणिनांसमष्टिसूक्ष्मरूपोहिरण्यगर्भःस्थूलसमष्टिरूपोविराड् तृतीयंसमष्टिशरीरंतुकारणोपाधिकेश्वररूपमित्यर्थः ३१८ उक्तंशरीरंतुसमष्टिविराजोदेहांतरत्वात्समष्टिकोठावेवगणनीयंनव्यष्टिमात्रमिति विशेषंदर्शयन्नाह स्त्रीपुंसेति । यत्स्त्रीपुंसात्मकंवपुरादिष्टमुक्तत्कामिनोविराजएवदेहमन्यदेहांतरमितियावत् ततोदेहादेवाप्रत्यक्षादिसिद्धासर्वासृष्टिर्जातेति ३१९ ततःसर्वसृष्टिंप्रपंचयन्नाह अर्द्धेति । अर्द्धनारीशरीरंयस्मिन्नेतादृशंतंदेहंद्वाविराड्

विराडजनयत्सत्यसंकल्पःशुक्तिकापुटम् ॥ यादृशंतादृशंदेहंस्त्रीपुंसात्मकमीश्वरः ३१६ हिरण्यगर्भोदेहोयंविराड्वासर्वदेहभृत् ॥ एतौस्त्रीपुरुषावैतावेतावेवनपुंसकम् ॥ एतौनानाशरीराणिस्थावराणिचराणिच ३१७ हिरण्यगर्भःसर्वेषांसूक्ष्मंदेहमुदाहृतः ॥ विराड्स्थूलंचविद्वाद्भिस्तृतीयंकारणंस्मृतम् ३१८ स्त्रीपुंसवपुरादिष्टंविराजःकामिनोहियत् ॥ देहमन्यततःसर्वासृष्टिरेषाव्यजायत ३१९ अर्धनारीशरीरंतंनिरीक्ष्यपरमेश्वरः ॥ द्विधाचकारभगवान्कीटःशुक्तिपुटंयथा ३२० शकलेद्वेसमारुह्यातेस्त्रीपुंसौकाममोहितौ ॥ स्वायंभुवःपुमान्ज्ञेयःशतरूपातथावधूः ३२१ आभ्यांहिमानवीसृष्टिरुत्पन्नाविविधाभुवि ॥ भाविकर्मानुसारेणवधूरेतदचितयत् ३२२ अयंमपितावास्याद्वातावाधर्मतःपुमान् ॥ अनेनाहंकथंयामिस्वैरिणीवविनिदिता ३२३ पुमानेषनजानातिधर्मकामविमोहितः ॥ अहंकस्मान्नजानामिधर्मस्वर्गप्रदंसदा ३२४ पुरुषाःप्रायशोदीनाःकामार्ताधर्मभेदकाः ॥ नवध्वस्तदहंकस्मान्नजानाम्यात्मनोहितम् ३२५ इत्यादिवहुशोनारीचितयित्वामनोगतम् ॥ उपायंचितयामासपुरुषस्यनिवारणे ३२६ पुरुषःकामसंभ्रांतोमयानैवनिवारितः ॥ करिष्यत्यतएवाहमंतर्द्धानंनृजाम्यतः ३२७

द्विधाचकारशुक्तिसंपुटंकीट इवेति ३२० शकलेइति । तस्ययेदृशकलेखंडौतौकाममोहितस्त्रीपुरुषरूपौजातौ तत्रपुमान्स्वायंभुवोमनुज्ञेयःस्त्रीतुशतरूपासंज्ञातत्पत्नीज्ञेया । शतमसंख्यातानिवक्ष्यमाणविषयरूपाण्यस्याःसातथा ३२१ आभ्यामिति । आभ्यामनुशतरूपाभ्यामानवीमनुसंबंधितयाप्रसिद्धासृष्टिर्मनुष्यसृष्टिरितियावत् साप्रथममजायतेति । ततोभाविनांप्राणिनांकर्मानिदितंस्वैरिणीवममानुचितमिति ३२३ पुमानिति । यद्यप्येवपुमान्धर्मनजानाति तथापिप्रयासज्ञेयः ३२४ तत्रहेतुस्त्रीणांकामाधिक्येपिधीरत्वप्रसिद्धिमाह पुरुषा इति । कामार्ताःपुरुषा इति ३२५ इत्यादीति स्पष्टम् ३२६ पुरुष इति । अयंपुरुषोनिवारितोपिकामसंततसत्त्वान्म

इति संचित्येति । एवमालोच्यसानारीशतरूपागोरूपाजातातदापुमान्मनुष्यपिपृथक्भूतः । तत्रनिमित्तकारणंउज्यानांकर्माणीति अत्रलभाभ्यामित्येवोक्तंविषयगणनेकमेवमित्येवोक्तं

इति संचित्येति । एवमांलोक्यसानारीशतरूपागोखपाजातातद्रापुमान्मनुरपि वृषभरूपो भूत् । तत्र निमित्तकारणं मृज्यानां कर्माणि । अत्र उभाभ्यामित्थं मोजातिरूपप्रदणे कृते सति लोकत्रयमता
गावोजाता इति ३२८ एवमन्यत्रापिशतरूपयावडवां दिरूपग्रहणे कृते मनुनापित तं जातीयं पुंरूपग्रहणात् तं जातीयशरीराणि जनिता नीति बोध्यमिति । एवमश्वादीति द्वाभ्यां ३२९ एवमिति ।
स्थावरेष्वपि वृक्षद्यादौ स्त्रीत्वव्यवहारः वृक्षादौ च पुंस्त्वव्यवहारः प्रसिद्धः । तथा च स्थावरजंगमं वा स्त्रीपुंसात्मकमिदं विश्वमेवं जातमित्यन्वयः ३३० एवं च यद्वाख्यास्यमाने मधुकोडांतगते पुरश्चक्रे द्वि
पइत्यादिमंत्रे द्विपदादिशरीरात्मकपुरीनिर्माणमुक्तं तदित्युपपन्नमिति । एवमेव इति । एवमहेशानः एवं द्विपदादिरूपाः पुरश्चक्रे द्वौ द्वौ पादौ पासुतास्तथा एवं चतुष्पद इति । पदहीनाः पादरहि
ता उरगादिरूपाः ३३१ एवं नाम रूपात्मकोपाध्यध्यारोपपराणि सृष्टिवाक्यानि व्याख्यातानि । अथ परमात्मनस्तटस्थत्वभ्रमवारणद्वारा तत्र जीवत्वाधारोपपरस्य प्रवेशवाक्यस्य स एव इह प्रविष्ट
इत्यादेरर्थमाह स एव जगत् इति । यः परमात्मा व्याकृतादिपदवाच्यमायामनुप्रविष्टो जगत्स्रष्टा कारणमिति चोक्तस्ततः सूक्ष्मसमष्टि मनुप्रविष्टो मृत्युरित्यादिपदैरुक्तः स्थूलसमष्टि मनुप्रविष्टो विराडित्यु
क्तः स एव एव त्रिविध ईश्वरः सर्वानुपविष्टभूता सुपुरीषु प्रविवेश तत्र हेतुगर्भविशेषणं आत्मैत्यादि । यदि स न प्रविशेत्तर्हि पुण्यो निरात्मकाः स्युस्तदितरस्यात्मनोऽभावादिति भावः ३३२ तस्याव्याकृता

इति संचित्यसानारीगौरभूदृषभः पुमान् ॥ तत्क्षणादभवत्सोपि भाविकर्मप्रचोदितः ॥ अत्र गावः समुत्पन्ना लोकत्रयगता हि याः ३२८ एवमश्वादिरूपेषु त्रयत्रय
तावधूः ॥ तत्तज्जातिः पुमान् भूत्वा तत्र तत्र गतः पुमान् ३२९ एवं सर्वमिदं जातं स्त्रीपुंसात्मकमेव हि ॥ प्राणिजातं स्थिरं चैव जंगमं च महीतले ३३० एवमेष पुरश्चक्रे द्वि
पदोपि चतुष्पदः ॥ पदहीना महेशानो लोकत्रयमता हि याः ३३१ स एव जगतः स्रष्टा कारणं मृत्युरीश्वरः ॥ विराड्विशेषा सुपुरीष्व्वात्मस्वरूपधृक् ३३२ महाका
शो मठाकाशो सोप्यांतरगृहे पुनः ॥ घटे सोपि च यद्वा तस्यात्प्रविष्टस्तद्द्वीश्वरः ३३३ चैतन्यरूपतो नित्यसुखविग्रहवानयम् ॥ आपादमस्तकंदेहं जंतूनां संगवर्जितः
३३४ यथा काशो घटाकाशे वर्तमानो न विद्यते ॥ एवमेष पुमानेषु वर्तमानो न विद्यते ३३५ घटे जाते यथा काशः प्रविष्टो गीयते जनैः ॥ तथा शरीरे संजाते प्रविष्ट इति
गीयते ३३६ यथा सर्वगतो भानोः प्रकाशो लभ्यते कचित् ॥ दाहादिहेतुरेवं सहृदये लभ्यते पुमान् ३३७ नापितस्य यथा पात्रे क्षुराधारेऽतिविस्तृते ॥ लभ्यतेऽत्र क्षु
रः कापि देहे हृदि तथा पुमान् ३३८

शुपाधीनामंतरानुप्रवेशेष्टांतमाह महाकाश इति । यथा च महाकाशो मठेऽनुप्रविष्टो मठाकाशो भवति । समठाकाशोपि मठांतरगृहेऽप्यवरकसंज्ञेऽनुप्रविष्टोऽप्यवरकाकाशो भवति । सोप्यप्यवरकाकाशो
घटेऽनुप्रविष्टो घटाकाशो भवति । तद्वदीश्वरः सुखविग्रहवान् सुखरूपो जंतूनां प्रतिदेहं चैतन्यरूपेणापादमामस्तकमनुप्रविष्ट इति द्वयोरन्वयः । अत्र मठोऽव्याकृतोपमानं अंतर्गृहं तु सूक्ष्मस्थूलोपाध्योर्घटोऽप्यष्टि
शरीराणामिति विवेकः ३३३ । ३३४ अस्य प्रवेशोपाधिस्थितयापि दुपलंभनं सांप्रदायिकैराभासपदेनोक्तं तन्मात्ररूपो न च गृहादा विवान्संयोगादिरूप इति सूचयितुं वस्तुतस्तत्र वृत्तिनियामकसंब
धाभावं संहृष्टांतमाह यथा काश इति । यथा काशो घटे वर्तमानतया भ्रातैर्न्ययहियमाणोपि वस्तुतस्तत्र न विद्यते एवमत्रात्मेति ३३५ तस्य प्रविष्टव्यवहारेऽप्यध्यारोप एव प्रयोजक इति संहृष्टांतमाह घटे
इति । पूर्वसिद्ध एवाकाशो घटस्यावच्छेदकस्योत्पत्त्या तत्र प्रविष्ट इत्युच्यते तथात्मेति ३३६ एवं शरीरप्रविष्टत्वेऽपि हृदये विशेषतः प्रवेश इति प्रदर्शकं श्रुतिगतं भ्रुरहृष्टांतं व्याकरोति यथा सर्वगत इति द्वा
भ्यां । यथा मूर्त्यप्रकाशः सर्वगतोपि कचिदेव सूर्यकांतादौ प्रविष्टः सन् दाहादिहेतुरेव मात्मा हृदये स्थित इति ३३७ नापितस्येति । यथानापितस्य विस्तृते क्षुराधारे पात्रे कापि एकदेशे क्षुरः शीघ्रं लभ्यते
तथात्मा देहनिष्ठ हृदये इति ३३८

देहेसामान्यव्याप्तिदर्शकद्वितीयमग्रिदृष्टांतं विवृणुते यथा सर्वेति पंचभिः ३३९ एतेन दृष्टांतेन उत्कृष्टत्वापकृष्टत्वलक्षणं तारतम्यमप्यौपाधिकमिति दर्शितमित्याह तारतम्यमिति ३४० सर्वगतत्वे सर्वत्रोपलब्धिः स्यादिति शंकाप्यनेन दृष्टांतेन समाहितेत्याह मथनेनेति । श्रुतिः श्रवणं तत्प्रभृत्युपायेन ४४१ उपाधिधर्मभाक्कमुपाधिवशान्नानारूपत्वं चानेन दृष्टांतेन दर्शितमित्याह यथा वह्निरिति विद्यमानम् ३४२ । ३४३ ननु भासमानात्मनिकथमेव मध्यारोप इति चेदज्ञानेन तस्य सम्यग्भासप्रतिबन्धादित्याह विद्यमान इति । यथारात्रौ सूक्ष्मरूपेण विद्यमानोऽपि सवितुः प्रकाशस्तमसा भिभूतत्वात् प्रकाशते तथा विद्यमानोऽप्ययमात्मा अज्ञाने सति प्रकाशत इति ३४४ ननु प्रकाशरूपे कथमावरणसंभव इत्याशंकावारणाय दृष्टांतमाह प्रकाशमिति । यथा दिवसे निविडंतमोराहुरूपं प्रकाशरूपमादित्यमाश्रयेत् तद्भास्यत्वात् तथा ब्राह्मणमिति । अधुनाविद्यातः पूर्वदशायाम् ३४५ उक्ताध्यारोपहेयताप्रतिपादकस्य तं न पश्यंतीत्यादेरेकैकेन भवतीत्यंतस्य वाक्यस्यार्थमाह उच्यते इति चतुर्दशभिः । यथा उच्यते सूर्यस्यातपे कदेशेद्युमणौ सूर्ये च प्रकाशत्वं यद्यपि समं तथापि कृत्स्नः पूर्णप्रकाशोद्युमणौरेव गण्यते नापरः तथा घ्राणादिरूपे करणे तदवच्छिन्नतया वर्तमानश्चित्प्रकाशोऽकृत्स्नोऽपरिपूर्ण उक्त इति ३४६ ननु वस्तुतः पूर्णस्य कल्पितावच्छेदेन न पूर्णता क्षतिरिति चेत्सत्यं तथापि विपरीताभिमानः संसारे पातयत्येवेति निश्चित्य बुधाः परिच्छिन्नदृष्टित्यजंतीत्याह प्रत्ये

यथा सर्वगतो वह्निः काष्ठेष्वेवोपलभ्यते ॥ एवं सर्वगतोऽप्यात्मा देहेष्वेवोपलभ्यते ३३९ तारतम्यं यथा दृष्टवन्हेः काष्ठगतस्य हि ॥ सर्वदेहस्थितस्यापि तारतम्यं तथात्मनः ३४० मथनेन यथा कापिकाष्ठे वह्निः प्रजायते ॥ श्रुत्यादिना तथात्मायं देहे काप्युपलभ्यते ३४१ यथा वह्निर्महानल्पः काष्ठभेदैः प्रजायते ॥ एवमेष महानल्पः पुमान् देहविभेदतः ३४२ यथेधनस्य भेदेन प्रकाशो विविधो भवेत् ॥ तथाकरणभेदेन भेदो नानाविधो भवेत् ३४३ विद्यमानो यथारात्रौ प्रकाशो न प्रकाशते ॥ विद्यमानस्तथाऽऽत्मा यमज्ञानेन प्रकाशते ३४४ प्रकाशमाश्रयेद्यद्दिवसे निविडंतमः ॥ तद्ददात्भोनमाश्रित्य ह्यज्ञानं वर्तते धुना ३४५ उच्यते धुमणौ चैव प्रकाशत्वं समं सदा ॥ तथापि धुमणिः कृत्स्नः प्रकाशो नापरो यथा ॥ तथा घ्राणादिकरणे प्रकाशोऽकृत्स्न इति ३४६ प्रत्येकं कृत्स्न एवायं तथाहं विषयो मतः ॥ अकृत्स्नत्वेन वागादौ तत्र पश्यंति सूरयः ३४७ वागादीनि च नामानि कर्मणान् स्वरूपतः ॥ वदन्वाक्यतो देवः करणेन करोति च ३४८ कुर्वन्नेव यतः सर्वमादत्ते च घटादिकम् ॥ पदेस्तु गतिकर्म त्वं यस्मात्पादस्ततो भवत् ३४९ पालनात्पायुरुद्दिष्टो विसर्गस्येह मोचनात् ॥ विसर्गमोक्षरहितान हि जीवंति जंतवः ३५०

कमिति । यद्यपि प्रत्येकं वागादौ वर्तमानोऽप्ययमात्मा वस्तुतः कृत्स्न एव तथापि तथा वागादिरूपेणाहमिति ज्ञानस्य वागाहमित्याकारकस्य विषयः सन्न कृत्स्नत्वेना पूर्णत्वेनैव मतस्तम कृत्स्नं परिच्छिन्नं सूरयो विद्वांसो न पश्यंतीति ३४७ तस्य वागादिरूपस्या कृत्स्नतां स्फुटयति वागादीनीति । यथेकस्य देवदत्तस्य पाचकपाठकादीनि नामानि तत्तत्कर्मनिमित्तकान्येव न स्वरूपतः स्वरूपमात्रमालोच्य न भवति तानि च कृत्स्नस्यैवोपस्थापकानि पाकक्रियाविशिष्टस्योपस्थापने पाठक्रियाविशिष्टस्यानुपस्थापनात् एवं वागादीनि नामानि बोध्यानीति । वागादिशब्दानां तत्तत्कर्मनिमित्तकतामयोक्तमित्यत आह कुर्वन्ति । यतः कुर्वन्नेव सन्वापारो भवन्नेव सन् घटादिमादत्ते गृह्णाति अत आदानादि व्यापकं करणमेव प्रवृत्तिनिमित्ततयोक्तमिति शेषः यस्मात्पदेः पदधातोर्गतिकर्मत्वं गतिरूपक्रियावच्च त्वं यतः पाद इति पदेनोक्तः ३४९ पालनादिति । विसृज्यते त्यज्यते इति विसर्गो मर्त्यस्य मोचनद्वारा पालनं कुर्वन्वापु रित्युक्तः । विसर्गमोक्षस्य जीवने नैव तत्त्वमस्य सति

आनंदहेति । आनंदोऽनुभूयमानः प्रशंसायाः स्वजनकस्य स्तुते हेतुः प्रयोजकहेति इति प्रसिद्धं । तथा च प्रशंसापदं प्रशंसाहेतावानंदे उपचरितं सामप्रशंसा तु संसर्गोत्तरार्थः ततः शंसति प्रशंसति आनंदं ज
नयतीति व्युत्पत्त्या शिश्रः पदार्थो देवो जात आनंदहेतुत्वादिति शंभुधातोर्नैप्रत्यये उपधाकारयोरित्वेऽत्यस्य ताल्पत्वे च शिश्रशब्दः साधुः ३५१ उपतिष्ठतीति । उपपूर्वेकतिष्ठतेः समीपस्थितिवचन
त्वादूर्ध्वरेतसां ज्ञानफलमोक्षाधिकारात् अधोरेतस्कत्वेन जंतूनां पुण्यपापयोः फलभोगाधिकारी सन् उपस्थइति नाम भजतीत्यर्थः ३५२ कर्मेन्द्रियसंज्ञासंबन्धतादात्म्याध्यासमूलकमभिधायतथाज्ञा
नैन्द्रियसंज्ञासंबन्धमाह जिघ्रन्निति । जिघ्रन्नगंयमुपाददानो घ्राणसंज्ञो भवति चष्टेयत्कथयति दृष्ट्यनिःशंकमभिधानप्रसिद्धेः तथा भवन्दर्शनेन व्यक्तमभिधानसमर्थो भवंश्चक्षुरित्युक्तः शृ
ण्वन्नित्यादिस्पष्टम् ३५३ प्राणसंज्ञां व्युत्पादयति देहेति । देह रूपेण प्रेप्रकर्षेणानन्वचलन्सन्प्राणइत्युक्तः ३५४ अंतःकरणचतुष्टयसंज्ञायोगमाह मनुते इति चतुर्भिः । विश्वजगद्वावापन्नमात्मा
नंसकलं मनुते विकल्पयति यतस्ततो मनःसंज्ञः ३५५ दधातीति । स्वस्यांगभारकक्षीसमेस्वरूपे वासनारूपेण सकलमतीतानागतवर्तमानात्मकं विधायतो दधाति धारयति ततो धोरित्युक्तः ३५६
चिच्चिरिति । चित्तिरनुसंधानाख्याचित्संवलितवृत्तिः संविदिति प्रसिद्धा ततः संवित्संज्ञेन रूपेण कर्मणो निमित्ताच्चित्तमित्युक्तः ३५७ अहमिति । सोहमस्मीत्यग्रे व्याहरदिति श्रुतेर्विराजाप्रथममु

आनंदो हि प्रशंसाया हेतुः शंसेरियं स्मृता ॥ अर्थः शिश्रंत तोलोके आनंदस्यैकहेतुतः ३५१ उपतिष्ठति वा सर्वपुण्यापुण्यफलं सदा ॥ जंतूनां तेन विज्ञेयमुपस्थइति ना
मतत् ३५२ जिघ्रन्न घ्राणमयं देवश्चष्टे चक्षुस्तथा भवन् ॥ शृण्वन्न श्रोत्रं हिरसयन्नरसनं परिकीर्तितः ॥ स्पर्शनं हि स्पृशन्नेष एवं नामान्यवाप्नुयात् ३५३ देहयंत्रे सदा
यस्मात्प्रकर्षेण चलत्ययम् ॥ उत्तमश्चायमेतस्मात्प्राण एषोभिधीयते ३५४ मनुते सकलं यस्माद्विश्वमात्मानमव्ययम् ॥ तस्मान्मनइति ख्यातिमगाद्ब्रह्मस्वरूप
धृक् ३५५ दधाति निखिलं स्वस्यावासनारूपतोयतः ॥ धीरित्येष ततो देवः कथितो वेवादिभिः ३५६ चित्तिः संविदिति ख्याता संविद्वेदनकर्मतः ॥ चित्तमेष सदा
ज्ञेयः सर्वज्ञः पुरुषोत्तमः ३५७ अहमित्यात्मनो नाम जंतुमात्रस्य कथ्यते ॥ पृष्टमात्रो यतः पूर्वमानवो हं करोत्ययम् ३५८ एवमेतानि नामानि तथा न्यान्यापिकोटि
शः ॥ अकृत्स्न एव न ज्ञेयः किंतु कृत्स्नो मनीषिभिः ३५९ कृत्स्न आत्मेति विज्ञेयः संततोयं न भोयथा ॥ नात्र कश्चिद्विभेदोऽस्ति स्वान्योत्थः कर्हिचित्कचित् ३६०
आत्मधीशब्दयो र्यस्माद्विषयस्तद्विर्जितः ॥ आत्मेत्येव स विज्ञेयो ह्यहमस्मीति जंतुभिः ३६१

चरितत्वादहमित्याकारकं नाम सर्वसाधारणं यतो धुनापिकोऽसीत्यादिना पृष्टोजनोऽहं देवदत्तइत्याद्युत्तरय अहंशब्दं पूर्वमभिधानो दृश्यते इत्यर्थः ३५८ अकृत्स्नवर्णनमुपसंहरति एवमिति । एव
मेतानि अकृत्स्नोपस्थापकानि नामान्युक्तानि तथा न्यान्यपि देवमानुषासुरादीनि कोटिशः अकृत्स्नरूपस्याभिधायकानि दृष्टव्यानि तद्वाच्योऽकृत्स्नस्तु मनीषिभिर्न ज्ञेयइति ३५९ उक्ताध्यारोपमेवकारे
णापोऽयंकृत्स्नरूपाभिनयपरस्यात्मेत्येदेर्विद्यासूत्रभूतस्ववाक्यस्यार्थमाह कृत्स्न आत्मेति पंचभिः । आत्मेति पदमत्रावर्तते तथा च यथा उपाधिकल्पिता भेदाः प्रतिबिंबरूपाः सूर्ये बिंबभूते एकतांग
ता एव यत्रात्मनि निरूपिता विशेषा एकतांगच्छन्ति सकृत्स्न आत्मा आत्मेत्युपास्यः इति शब्दोऽविषये तत्रात्मशब्दोऽप्युपचरितइति द्योतयति तस्य कृत्स्नतां स्फुटयति संततइत्यादिना । यथा घटाकाशा
द्विविशेषेणु नभः संततं तथायमिति अत्रात्मनि स्वोत्थः स्वगतः अन्योत्थः सजातीयोऽद्विनिरूपितश्च भेदो नास्तीति ३६० तत्रानुपलब्धिहेतुतयाह आत्मधीति । यस्मादात्मेत्याकारकयो र्हीशब्दयो
र्विषयः संस्तेन भेदेन विर्जितोऽनुभूयते आत्मेति रूपेण दृष्टे भेदो नोपलभ्यते इति यावत् । फलितमाह आत्मेत्येवेति । तस्मात्सर्वतरबोधकेनात्मशब्देन लक्षणया तत्समानार्थेनाहंशब्देन वा स विज्ञेयइ
ति । एतेनात्र वाक्ये उपासीतेति पदं प्रमारूपविज्ञानपरमिति सूचितम् ३६१

॥ ३६ ॥

ટે.અ.

४

11 25 11

अथैतद्विदित्योक्तात्प्रत्यक्षनिर्णयकार्येत्पर्यायास्तदेतत्प्रत्यक्षमादिभिरुक्तमाशङ्कितिरूपमिति

अभ्यस्तारिहृत्योक्तात्मसत्त्वं निष्ठेव कार्यैर्थापरायास्तदेतत्प्रयङ्ग्यादिकडिकायांभर्थेनिरूपयति आत्मापीत्यष्टादशभिः । आत्माप्रियइत्युक्तः पुत्रादिकमपिप्रियमुक्तमनयोःप्रिययोर्मन्वेनिरुपाधिकमे
मास्पदत्वेननिश्चितयथाभवतितथाप्रियत्वातिशयादात्माप्रियास्तोपाधिमेमास्पदत्वावात्मभिर्नसुताविकृतुतथानेति ३७३ पुत्रादेःसोपाधिकमेमविषयतांस्फुटयति पुत्रेति । पुत्रादेर्पाप्रियतासास्वात्मा
र्थस्वोपकाराथैवमता अभ्यथापुत्रार्थत्वेपुत्रत्वावयवशेषाद्वैरिपुत्रादेःसप्रियताकुतोतस्यादिति फलितमाह आनंदात्मनइति । अतोमुख्यप्रियत्वात्भूयानभ्यधिकइतियावत् ३७४ नकैवलंबाया
नांपुत्रादीनामेवसोपाधिकमेमविषयत्वंकिंतुसंघातवर्तिनांप्राणादीनामपीतिसूचयितुंतेषांपुत्रादिवद्वात्यतांस्फुटयन्नात्मनःसर्वोतरत्वमाह इन्द्रियाणीतित्रिभिः । अत्रदृश्यवर्गेविषयेभ्योवाहोभ्यःस्यू
लशरीराकारपरिणतेभ्यश्चइन्द्रियाणिप्राणविशिष्टाण्यांतराणिअंतर्भवानिएतेभ्योमनःसंकल्पविकल्पात्मकमांतरंततोपिबहिर्मुखनिश्चयात्मिकाबुद्धिरिति ३७५ बुद्धेरिति । ततोबुद्धेरपिजीवआंतरः
जीवस्वरूपमाह गतइति । अहंतावगाहिण्यांप्रत्यक्षप्रवणायामहमित्याकारायांमनोविषयतयास्थितिगतः अहंकारीविशिष्टइतियावत् अस्मादहंकारविशिष्टरूपाज्जीवादपिपरमांतरमव्यक्तमव्याकृ
तादिशब्दवाच्यंकारणमज्ञानंयत्सुप्स्यादिप्रसिद्धंतदिति ३७६ आंतरस्त्विति । ततोऽव्यक्तातशुद्धात्माआंतरःयत्रांतरत्वतारतम्यंविश्रांतमिति ३७७ उक्तार्थेऽसंभावनंवारयन्पथाघटदघाघटादां
तरस्तथेतेषामांतरत्वंपरिचयमित्याह विषयानितित्रिभिः । अयमात्माइन्द्रियविशिष्टःसन्विषयान्वेत्तिततोवेत्तृविशेषणत्वेनैन्द्रियाणामांतरत्वंस्फुटमेवमत्रेपि मनोविशिष्टइन्द्रियाणिवेत्तिपश्यामिनि

आत्मापिप्रियउद्दिष्टःप्रियंपुत्रादिकंयथा ॥ अनयोर्निश्चितंमेयानात्मानान्यत्सुतादिकम् ३७३ पुत्रवित्तकलत्रादेःस्वात्माथीप्रियतामता ॥ अन्यथावैरिणःकस्मा
त्पुत्रादेःसानसंभवेत् ॥ आनंदात्मनएवातोलाभोभूयानुदाहृतः ३७४ इन्द्रियाण्यांतराण्यत्रविषयेभ्योहिदेहिनाम् ॥ आंतरंमनएतेभ्योबुद्धिस्तस्मादिहांतरा ७५
बुद्धेरथांतरोजीवोगतोहंतामतिस्थितिम् ॥ अस्मात्परंसदाज्ञेयमव्यक्तंकारणंहियत् ३७६ आंतरस्तुततोज्ञेयआनंदात्माननीषिभिः ॥ नातोंतरतमंलोकेविद्यते
वस्तुकिंचन ३७७ विषयानिन्द्रियैर्वेत्तिमनसाचैन्द्रियाण्यपि ॥ मनःसंशयरूपंतद्विद्यानिश्चितयापिच ३७८ धियंधीयुक्तरूपेणधीयुक्तंकारणात्मना ॥ कारणंच
स्वरूपेणस्वप्रकाशेनसर्वदा ३७९ आनंदात्मातुलोकेसर्वोतरतमःस्मृतः ॥ पुत्रादिभ्यःप्रियश्चैवस्थिराणांचचरात्मनाम् ३८० प्रियंयस्मात्परंब्रूयादेहपुत्रधना
दियः ॥ मनुजस्यास्यसर्वतद्रोत्स्यत्येवमसंशयः ॥ आनंदात्माकदाचित्सनरोत्स्यतिस्वरूपतः ३८१

प्राप्तिवेति । अथसंशयरूपंमनस्तुनिश्चितंनिश्चयरूपावृत्तिरस्त्यस्यामित्यर्थेआयचिनिश्चितानिश्चयवृत्तिमतीबुद्धिस्तयापश्यति अत्रसंविहानोस्मीति ३७८ धियमिति । उक्तनिश्चयरूपांधियमपिधी
युक्तेनअहंकाराख्यबुद्धिवृत्तियुक्तेनजीवरूपेणपश्यतिअहंनिश्चिनोमीति अधोक्तधीयुक्तंजीवमपिकारणात्मनाकारणाज्ञानोपाधिकास्तिरूपेणपश्यति अज्ञानंतुस्वप्रकाशेनस्वरूपेणेवेति ३७९ फलि
तमाह आनंदात्मेति । ततउक्तविधयात्मनिआंतरत्वतारतम्यविश्रांतिःसर्वेषामात्मैवसर्वोतरःसर्वोतरत्वाद्यस्यएवानंदात्माआनंदरूपत्वाद्यस्यएवपुत्रादिभ्यःकारणांतेभ्यःप्रियः विवेकदशायामितरत्रदुः
स्वत्वनिर्णयादतिशयवाचीतत्रवादिप्रत्ययोपिनप्रयोक्तुंशक्यतेइतिभावः ३८० मनुमुख्यप्रियत्वस्यात्मन्येवसंभवेपिगौणमिषत्वस्येतरत्रापिसंभवात्कथमात्मैवप्रियइत्यवधारणमित्याशंक्यात्मेतर
स्यातोभ्यदातमित्यादिश्रुतेर्विनाशित्वेनतस्यगौणमेष्णोप्यनहंत्वादुक्तमवधारणमुपपन्नमित्याशयेनाह प्रियमिति । यस्मात्परंसर्वोतरात्मभिर्नदेहादिकेयःप्रियमितिब्रूयात्तस्यास्यमनुजस्यतद्देहा
दिकंरोत्स्यतिरोधंमिष्यति । रोधोनांमावरणंतद्विकारणेनकार्यग्रासात्मकविनाशरूपंतथाचविनश्यतीत्यर्थः । एतादृशेकमेमनयुक्तमितिभावः । आत्मातुस्वरूपेणकदाचिन्नविनश्यतीतितत्रै
वमेष्णोयुक्तत्वात्सएवप्रियइतिभावः ३८१

इत्थमात्मन एव प्रियत्वे पारमार्थिकेऽन्यस्य च प्रियाभासत्वे सति यथा रजततत्त्वविदः समीपे रंगरूपमिच्छा रजते मूढे न रजतमिच्छुः च मानतत्त्वविदोऽनृतमसहमानस्य रंगमिदमिति वचनादिन इयतितथात्मे
तरप्रियस्य विनाशभयात् प्रियात्मविदः समीपे आत्मे तरत्प्रियं न वक्तव्यमित्याह तस्मादिति । तस्मादात्मे तरस्य विनाशित्वे सत्यप्रियत्वात् विदुषः प्रियात्मविदः पुरः समीप आत्मनोऽन्यत्प्रियं न वक्तव्यं ।
वदनेऽनर्थप्रसंगमाह यदीति । मूढोक्तमनृतमसहमानो विद्वान्पदिश्वतवप्रियं विनाशित्वे वृथा तर्हितप्रियं क्षणाद्रौत्स्यत्येवेति ३८२ कथं विदुषो वचनमात्रेणारमेतरप्रियनाश इत्यत आह ईश इति ।
यतः प्रियात्मवित्तत्त्वज्ञत्वादनुत्वाग्यापारेण नाशयितुमीशः समर्थस्तस्माद्वेतोरित्यर्थः । एवं यदि पदार्थाहारेण ईश्वरीहीत्यंतस्यार्थोदाशितः अथैश्वरपदस्य परमेश्वरपरतां गृहीत्वा विदुषोपेक्षाशीलेन त
थाऽनभिधानेपि दोषो भवतीत्याह सन्निधावित्यादिना । तस्य विदुषः सन्निधौ समीपदेशेऽनृतमवदेत् कुतः यद्यतः सविद्वान्ब्रह्मवत्पि फलं दद्यात् तदेव कुतः यद्यतो हेतोः पुण्यपापयोः फलप्रदर्श ईश्वरः
' ब्रह्मविद्ब्रह्मैव भवति ' इति श्रुतेः । तथा च गंगातीरादिव द्विद्वत्संनिहितदेशस्य कृतपुण्यपापयोरुत्कर्षाया कत्वा दुष्कृष्टपुण्यपापानामिहैव फलमिति प्रसिद्धे नैव घृण्यदोषप्रसंगोपीति भावः ३८३ ब्रह्मवि
त्संनिधेः पुण्यपापयोः शीघ्रफलप्रदत्वरूपोत्कर्षाया कत्वेकैमुत्पन्न्यायमाह अल्पानामपीति । यद्यि अल्पानां स्थावरत्वादिनापकर्षशालिनामपि देवानां सन्निधौ अनृतं वदेत्तर्हिते देवा अवदंतोपि फलं ददति
किमुत सर्वदेवात्मकः सवाग्यापारश्च विद्वानिति ३८४ एवं सति विदुषोऽप्येवात्मैव प्रियमिति सत्त्वाभिधाने इष्टा सिद्धिरपि भवतीत्याह । यथेति । यथाऽनृताभिधाने प्रियस्य रोधो विनाशः स्यात्तथा सत्त्वाभि

तस्मादन्यन्न वक्तव्यं प्रियं हि विदुषः पुरः ॥ यदि ब्रूयात्क्षणादस्य रोत्स्यतीदं न संशयः ३८२ ईशः प्रियात्मवित्तस्मात्संनिधौ तस्य नानृतम् ॥ वदेत्स यत्फलं दद्याद्य
दीशः पुण्यपापयोः ८३ अल्पानामपि देवानां सन्निधावनृतं यदि ॥ वदेत्तेपि फलं दयुरवदंतोपि भूरिशः ॥ वदन्विद्वान्कुतो नायं तत्फलं हि प्रदास्यति ८४ यथारोधः
प्रियस्य स्यादरोधोपितथैव हि ॥ सत्यवादफलं लोके देवानां सन्निधौ यथा ८५ एकैकोऽपि फलं दद्यादेवः स्थावररूपभाक् ॥ जंगमोऽयं वदन्विद्वान्सर्वदेवः कथं तु न ८६
ततो यो लोक एतस्मिन्माययाति विमोहितः ॥ पुत्राद्यरोधमिच्छन्सोऽप्यात्मानं हि प्रियं सदा ॥ उपासीतापि चेद्व्यातुं शक्नो न मनुजो भवेत् ८७ उपासनं हितप्रोक्तं
गुरुशास्त्रादिवाक्यतः ॥ जायते यद्विविज्ञानं सत्यसत्यपि वस्तुनि ८८ विश्वासमात्रतो नृणां प्रत्ययानां प्रवाहतः ॥ उपदिष्टे सजातीनां विजातीनां च वर्जनम् ८९ प्रि
यानं दातुमविज्ञानात्सर्वदेवपुः पुमान् ॥ विद्वान्भवति नैवात्र विचार्य शक्यं कर्हिचित् ३९०

यानस्य फलं प्रियस्य पुत्रादेररोधोपि भवेदिति ३८५ दृष्टांतं स्फुटयति । एकौ कोपीति । सर्वदेवः सर्वदेवात्मकः ३८६ तत इति । ततः प्रियात्मविदुष ईश्वरत्वदर्शनात्तत्प्रियत्वाभिधानेपीष्टबलदर्शनाच्च सोपि
मनुज आत्मानं प्रियरूपेणोपासीत सकः यो माययाति विमोहितः वैराग्याभावेनात्मनः प्रमारूपविज्ञानेऽनधिकृत इति यावत् पुत्रादिरूपप्रियाणामरोधं कामयमानश्चेति ननु तादृश उपासनमपि कथं कुर्या
दत आह अपि चेदिति । चेद्यदि ध्यातुमपि भावनासंतानं कर्तुमपि न शक्नो भवेत्तथापि कुर्यादेवेति । तथा चावश्यं कार्यं तत्र यथा हेतुनापि करोति तथोपासनमपि कार्यमिति भावः ३८७ ननु प्रमारूपविज्ञानादु
पासनस्य कोभेद इत्यतस्तत्स्वरूपं दर्शयति उपासनमिति द्वाभ्यां । यद्विज्ञानं सति विद्यमानेऽसति अविद्यमाने वा वस्तुनि गुरुशास्त्रादिवाक्यमात्राधीनं वस्तुस्वरूपावरणभंगोदासीनमिति यावत् एतादृशं
यैः । एतेन उक्तज्ञानं स्य वस्तुस्वरूपावरणभंजकत्वे वस्तुसौंदर्याद्यतत्रये तसः स्थिरत्वे प्रमारूपत्वमिति सूचितम् ३८८ । ३८९ प्रमारूपप्रियात्मविज्ञानस्य फलमाह प्रियानं दातुमेति । प्रियत्वेनानंदरू
पस्य भावने विज्ञानात्सत्यपि विद्वान्सर्वदेवपुः पुमान्स्वरूपमनृत ईश्वरोऽप्येति देशकअत्रार्थेन विचार्य न संशय इति यावत् ३९०

तदाहुरित्यादिः सर्वमभवदित्यंतस्यार्थप्रपंचयति । अत्र तेहत्यादि विपश्छिक्तेः । अत्र आत्मविज्ञानात्सर्वोत्तमभावलाभ इत्यस्मिन्नर्थे तेनैव मित्राद्यपरातनं वृत्तं वृत्तं कथयिष्यामि कीदृशं वृत्तं मन्त्रेन

तदाह रित्यादिः सर्वमभवदित्येतस्यार्थप्रपञ्चयति । अत्रतेहत्यादिद्विषष्टिः ३९१ ब्राह्मणाहति ३९२ तत्रेति । तत्रसमाजे । कथाः वाक्यप्रबंधाः प्रवृत्ताः निष्पन्नाः समाश्रयोविषयः एवावश्यमाणा । तत्रकेचिन्महात्मानएवद्विजोत्तमानाहुः प्रपञ्चुः ३९३ प्रश्रमभिनयति मानवाहतिचतुर्भिः । मानवाविद्याधिकारिणो ब्रह्मणो विद्यया ज्ञानेन सर्वात्मभावलाभं वदंतितत्रैवं विचार्यते यस्य ब्रह्मणो विद्यया सर्वात्मभावः फलतद्ब्रह्मापि किंकिंचिज्ज्ञात्वा सर्वात्मभूतं अज्ञात्वेव वा । आद्ये तन्निष्पन्नीयं ब्रह्म किं ज्ञातवत् येन यद्विषयकज्ञानेन सर्वसर्वात्मकमभूदिति ३९४ द्वितीयमनूयदूषयति विप्रादिति । हे विप्राय दितद्ब्रह्म न ज्ञात्वा ज्ञानं धिनैव सर्वरूपमभूत्तर्हि नरा अपि सर्वदा तातादिकालेषु अज्ञानादेव सर्वस्युः सर्वात्मभूताः स्युः किं ब्रह्मविद्यार्थप्रयासेनेत्यर्थः ३९५ आद्ये अन्यस्य विज्ञानाद्ब्रह्म सर्वसर्वात्मभूतमात्मन एव वा तत्र नाय इत्याहुः ब्रह्मान्यस्येति । यदि स्वस्मादन्यस्य ज्ञानाद्ब्रह्म सर्वमभवत्तदा तेनान्यविषयकज्ञानेनैव ब्रह्मवत्ते मानवा अपि तत्सर्वस्युः अनया वेदांतप्रसिद्धया ऐक्येन ब्रह्मविषयकया विद्यया किं प्रयोजनमि

अत्र ते कथयिष्यामि पुरावृत्तं विचारतः ॥ अनेकेषां समाजेयद्वा ब्रह्मणानां महात्मनाम् ३९१ ब्राह्मणामिलिता आसन्वेद वेदांगपारगाः ॥ एकदा कापि किंस्मिंश्चिन्निमित्ते स मुपस्थिते ३९२ तत्र नानाकथावृत्ता लोकवेदसमाश्रयाः ॥ तत्रैषापि कथाकापि प्रसंगे सत्यभूतदा ॥ तत्र केचिन्महात्मान एवमाहुर्द्विजोत्तमान् ३९३ मानवाः सर्वमावाप्तिवदंति ब्रह्मविद्यया ॥ ब्रह्म किं ज्ञातवद्येन तदभूत्सर्वमेव हि ३९४ विप्राय दिनतज्ज्ञात्वा ब्रह्माभूत्सर्वमेव हि ॥ अज्ञानात्सर्वदेवस्युः सर्वमेव नरा अपि ३९५ ब्रह्मान्यस्य यदि ज्ञानात्सर्वमेवाभवत्तदा ॥ संतु ते नैव तत्ते किमनया ब्रह्मविद्यया ३९६ ब्रह्म चेत्स्वात्मविज्ञानात्सर्वभावं समाप्तवत् ॥ नृणामप्यात्मविज्ञानात्स्याद्वयार्था सा तथापि हि ३९७ एवं विचारकैः पृष्टा ब्राह्मणाः शास्त्रकोविदाः ॥ अज्ञानमन्यविज्ञानं परित्यज्योत्तरंददुः ३९८ नाज्ञं ब्रह्म न चान्यस्य विज्ञानसहितंच तत् ॥ किंतु स्वात्मन एवैतज्ज्ञानात्सर्वात्मतांगतम् ३९९ सर्वात्मता समाप्त्यर्थं विज्ञेयो मागवैरपि ॥ स्वात्मानैव हितद्वित्रं जंतोः कस्यचिदात्मनः ४०० बृहंतं ब्रह्मणः शब्दः प्राहार्थत्वात्मनोपि च ॥ शब्दस्ततो न भिन्नार्थाविमौ शणिकरोक्तिवत् ४०१

ति ३९६ द्वितीये दोषमाहुः ब्रह्म चेदिति । चेद्यदि ब्रह्म स्वात्मविज्ञानादेव सर्वभावं समाप्तवत् प्राप्तं तर्हि नृणामपि यथास्वमात्मविज्ञानादेव सर्वभावाप्तिः स्यात्तथापि सामकृता ब्रह्मविद्याव्यर्थेति आत्मभेदमत्वे पाकोटिरिति बोध्यम् ३९७ सिद्धांतमवतारयति एवमिति । एवं विचारकैर्विचारं कुर्वाणैः पृष्टाः शास्त्रतात्पर्यविदो ब्राह्मणा उत्तरंददुः किं कृत्वा पूर्वोक्तपक्षाणां मध्येऽज्ञानपक्षमन्यविज्ञानपक्षं च परित्यज्येति ३९८ आत्मब्रह्मपदार्थगतो भेदो नास्तीत्याशयेन सिद्धांतमभिनयति नाज्ञमित्यादिना । ब्रह्माज्ञमज्ञानविशिष्टं सन्न सर्वात्मतां प्राप्तं तथान्यविषयकविज्ञानविशिष्टं न सर्वात्मतांगतं किंतु स्वात्मन एव ब्रह्मात्मपदार्थमायुक्तस्य विज्ञानात्सर्वात्मतांगतमिति । अत्र ब्रह्मैव स्वस्मिन्कल्पितेनाज्ञानेन विद्यार्थधिकारीभूत्वात्मविद्यया सर्वात्मभावं गतमित्यस्यार्थस्य प्रपञ्चो भाष्ये द्रष्टव्यः ३९९ सर्वात्मतेति । एवमात्मन एव ज्ञानस्य सर्वात्मता लाभप्रयोजकत्वे मानवैरपि सर्वात्मता समाप्त्यर्थमात्मैव विज्ञेयः । ननु ब्रह्मविज्ञानं विना कथमात्मज्ञानमात्रेण सर्वभाव इत्याशंकां ब्रह्मात्मपदार्थयोरेक्यस्फोरणेन वारयति नैवेत्यादिना । हियस्मात्तद्ब्रह्म कस्यचिदपि जंतोरात्मनः सकाशात् नैव भिन्नमिति ४०० तत्र हेतुतया ब्रह्मात्मपदयोः समानार्थतामाह बृहंतमिति । ब्रह्मणो वाचकः शब्दो ब्रह्मेत्याकारकावृत्तं त्रिविधपरिच्छेदशून्यमर्थमाह प्रतिपादयति तथात्मनोपिशब्द आत्मेत्याकारकः सर्वांतरत्वेन तमेवार्थमाह । ततश्चौ ब्रह्मात्मशब्दोपाणिकरादिपर्यायशब्दवत्समानार्थावित्यर्थः ४०१

पर्यायताशंकाप्रवृत्तिनिमित्तरूपद्वारभेदप्रदर्शनेनवारयन्समानार्थतांस्फुटयति बृहत्पतीति ॥ बृहतिर्बृहद्वावितिवातुः अतिःसातत्यार्थकोऽतथातुश्च एतौपरिच्छेदहीनत्वेनसमानेऽर्थेपर्यवसन्नौ य
तोबृहतेर्वचोबृहतिघटितं ब्रह्मपदमधिकरूपमर्थमाह तथाअततेर्वचआत्मपदंसंततमांतरतयाव्यापकमाहेति ४०२ उभयोःपदयोरद्वितीयतायांपर्यवसानंदर्शयति सर्वाधिक्यमितित्रिभिः ॥ हिप
तःअश्वाद्ब्रह्मजोबृहन्नित्यादिप्रयोगेष्वन्वाद्यवधिवशात्परिच्छिन्नमहत्त्वबोधकत्वेपिसंकोचकंविनाबृहतेःसर्वाधिक्यरूपएवमुख्योर्थः ॥ सर्वाधिक्यं चत्रिवेधपरिच्छेदहीनत्वात्मकत्वात्सर्वाभिन्नतारूपं कु
तश्चिदपिभेदसति एषसर्वाभिन्नतारूपोर्थो नसिद्ध्यतिनज्ञानपथमारोहतीत्यर्थः ४०३ अतिरिति ॥ सत्सुस्थूलेषुअसत्सुसूक्ष्मेषुअभिन्नंसंतमभिन्नतयावर्तमानमसंकुचितोऽतिरतितातुघटितमा
त्मपदमाह अतउभयोर्ब्रह्मात्मपदयोःसमानार्थतेत्यर्थः ४०४ देशेनेति ॥ अधिकोब्रह्मपदार्थःसर्वगआत्मपदार्थश्चदेशादिभिर्भिन्नश्चेत्तर्हिमुख्योनस्यात् महाराजपदार्थोमंडलेश्वररूपहवगौणएवस्या
दितिवावत् ४०५ भेदस्यकल्पिततयावाचारंभणमात्रविकारोपाधिकत्वेनगौणत्वाच्चब्रह्मात्मपदयोरखंडपरत्वेतिदर्शयति यथेतिचतुर्भिः ॥ यथातज्जेर्नभसोजातेर्मधविद्युत्प्रभृतिभिर्नभसिअखंडेभे

बृहत्पतीसमानार्थानिश्चितौपदवेदिभिः ॥ बृहतेस्त्वधिकंप्राहसतंतत्त्वततेर्वचः ४०२ सर्वाधिक्यंहिमुख्यार्थोबृहतेर्नापरःकचित् ॥ सर्वाभिन्नोभवेत्सोर्थोभेदेनैषप्र
सिद्ध्यति ४०३ अतिःसर्वेषुदेशेषुकालेषुसत्स्वसत्सुच ॥ अभिन्नंसंतमाहातो नभिन्नाऽर्थोबृहत्पती ४०४ देशेनापिचकालेनसतावाप्यसतापिवा ॥ भिन्नोमुख्यो
भवेन्नार्थोह्यधिकःसर्वगोपिवा ४०५ यथानभसिभेदोयंतज्जेर्भादिकैःकृतः ॥ तथाब्रह्मणिभेदोपितज्जैःसदसदात्मकैः ४०६ गंधर्वनगरेणादौप्रासादैस्तत्रसंस्थितैः ॥
तत्रस्थितैरन्यगृहैःपदार्थैश्चात्रसंस्थितैः ४०७ यथानभसिभेदोयंमाययैवप्रजायते ॥ एवमात्मनिभेदोपिमाययैवप्रजायते ४०८ आदौपंचमहाभूतैःस्थूलैःसूक्ष्मै
श्चदेहकैः ॥ प्राणबुद्ध्यादिभिश्चापिचरस्थायरशब्दितैः ४०९ आत्मनोब्रह्मणोयस्माद्भेदःकोपिनविद्यते ॥ ततःसर्वात्मताप्राप्तिरेक्याब्रह्मविद्यया ४१० मनु
ष्यायद्धिमन्यंतेनानृतंतत्कदाचन ॥ ब्रह्मज्ञानाद्यतोब्रह्मसर्वमेतदभूत्पुरा ४११ महाराजोयथासुप्तोवेतिनात्मानमीश्वरम् ॥ एवंमायावृतं ब्रह्मवेतिनात्मानमंजसा
४१२ यथाविशुद्धआकाशेनिर्भेदेभेदकारणम् ॥ धूमाभ्रपवनादिस्यादेवंमायांतरात्मनि ४१३ यथातमोनिशाकालेप्रकाशंनिरुणद्धिहि ॥ एवंसंसारकालेपिमाया
स्वात्मप्रकाशकम् ४१४

दःकृतस्तथातज्जेर्ब्रह्मवियर्तैःस्थूलसूक्ष्मैर्ब्रह्मणिभेदइति ४०६ समष्टिव्यष्टिरूपोपाधिकृतकल्पितपरिच्छेदेदृष्टांतमाह गंधर्वेति ॥ यथादौप्रथमंकल्पितेनगंधर्वनगरेणाकाशस्यभेदस्ततस्तत्रगंधर्वनग
रांतर्गतैःप्रासादैर्भेदस्ततस्तत्रप्रासादेष्वंतस्थितैरन्यैर्गृहैरपवरकाख्यैर्भेदस्ततोत्रगृहेषुस्थितैर्यटादिपदार्थैर्भेदोमायामयएवमात्मनिपंचमहाभूतैस्तदंतर्वतिस्थूलसूक्ष्मदेहैस्तदंतर्वतिप्राणाद्यैश्चमायामयोभेद
इति ॥ क्रीडशैःस्थूलैर्देहैश्चरस्थायरसंज्ञैरितित्रयाणामर्थः ४०७ ॥ ४०८ ॥ ४०९ फलितमाह आत्मनइतिद्वयाभ्यां ॥ ब्रह्मात्मनोरैक्याद्ब्रह्मविद्यारूपेणैकेनसाधनेनसर्वात्मताप्राप्तिरित्य
न्मनुष्यामन्यंतेतत्सत्यमेवयतोब्रह्मकारणादिसमष्टिव्यष्ट्युपाधिकंपूर्वपूर्वब्रह्मज्ञानात्सर्वात्मकमभूदिति ४१० ॥ ४११ पूर्णस्यापिस्वरूपविस्मृतौदृष्टांतमाह महाराजइति ॥ यथाप्रहाराजश्चकर्वी
सुप्तःसञ्जातमानमीश्वरमहाराजंनवेत्तितथाब्रह्मापिमायावशादात्मानमिति समष्ट्युपाधिकंनिर्णयितुंकारणोपाधिंसंस्थमित्यादिनावश्यतीतिबोध्यम् ४१२ आवरिकामपिमायैवविशेषशक्त्यासखिला
साधनेभेदकारणमपिभवतीतिदृष्टांतमाह यथाविशुद्धइति ४१३ उत्पत्त्यानस्यज्जैश्चावरणदेवैर्गंधर्वैर्मायवियर्तंसदृष्टांतमाह यथातमइति ॥ प्रकाशंयथाप्रकाशिरूपम् ४१४

उक्ताज्ञानस्यानादितादृष्टांतैस्फुटयति वाहीकस्येतिद्वान्याम् ॥ यथावाहीकस्यअरण्यवेष्टितग्रामवासिनःकस्यचित्तशत्रुराजसेनातत्कर्तृकंलंठनादिकंचक्रीहरीभततीत्येतेष्वनेनान्तिकमानांतर्गतेष्वनेन

उक्ताज्ञानस्यानादितादृष्टतेन स्फुटयति वाहीकस्येति द्वाभ्याम् । यथावाहीकस्य अरण्यवेष्टितप्रामवासिनः कस्यचित्प्राचुराजसेनातत्कर्तृकं लुंठनादिकंचकीदृशं भवतीत्येवं परसेनादिकमज्ञातं वर्तते कदाचित् तददर्शने सति निवृत्तमज्ञानं पुनर्न जायते इति ४१५ एवं ब्रह्मणीति । एवमस्मिन्नज्ञानरूपे ब्रह्मणि अनादि उत्पत्तिहीनमेवाज्ञानं वर्तते तद्यदा ब्रह्मज्ञानान्नष्टं तदारभ्य पुनर्न जायते इति ४१६ उक्ताज्ञानस्याभावरूपतां वारयति अज्ञानमिति पट्टिः । हे विप्र अज्ञानं ज्ञानाभावरूपं न भवति यतः अस्मात्मात्मरूपः प्रकाश एव ज्ञानम् अत आत्मनोऽपरं जडं बुद्ध्यादितु ज्ञानं जडत्वादिति आत्मनो भावस्तु साधकाभावादयुक्त इति भावः ४१७ कथं तद्विअंतः करणवृत्तौ ज्ञानव्यवहार इति चेदुपचारादित्याह जड इति । प्रकाशकृता चित्तादात्म्याभ्यासकृतेत्यर्थः दृष्टांतः स्फुटः ४१८ ननु मास्तु जडस्य प्रकाशता तथापि प्रकाशरूपात्मनो धर्मः प्रकाशांतरमस्तु तदभावश्चाज्ञानमिति शिर्षं जडत्वादिप्रसक्त्या वारयति प्रकाश इति । आत्मभिन्न प्रकाशाभ्युपगमे यावद्विकारं तु विभाग इति न्यायेन विकारत्वाद्द्वयोरपि जडत्वं प्रसज्येतैति इष्टापत्तौ तु घटतद्रतशुक्लरूपयोरिव जडत्वादनोत्पत्तिरिति स्वयं प्रसक्तिरित्यर्थः ४१९ आत्मन आनंदरूपतां स्फुटयितुमुक्तं न्यायं सुखेऽप्यतिदिशति न भिन्नमिति । ताभ्यामात्मप्रकाशपदार्थाभ्यां सुखं न भिन्नम् भेदेस्वीकृते हि त्रिषु आत्मप्रकाशसुखपदार्थेष्वपि अनात्मता स्यान्न केवलमन्यतरस्येवेत्यर्थः त्रयाणां भेदशालिनामनात्मत्वे दृष्टांतमाह यथेति । यथा परकीयदेह

वाहीकस्य यथाऽज्ञातं परसेनादिवर्तते ॥ तददर्शने निवृत्तं चेत् पुनर्नैव प्रजायते ४१५ एवं ब्रह्मण्यनाद्यस्मिन्नज्ञानं वर्तते यदा ॥ ब्रह्मविज्ञानतो नष्टं पुनर्नैव प्रजायते ४१६ अज्ञानं न भवेद्विप्र ज्ञानाभावः कथंचन ॥ यतो ज्ञानं प्रकाशः स्यादात्मा तो नापरं जडम् ४१७ जडे प्रकाशता येयं सा प्रकाशकृता भवेत् ॥ दग्धत्वमायसे पिडे यथा वह्नि कृतं भवेत् ४१८ प्रकाशो नात्मनो भिन्नो भेदे जाड्यं द्वयोरपि ॥ जडयोर्नात्मता दृष्टायथात्र घटशुक्लयोः ४१९ न भिन्नं हि सुखं ताभ्यां भेदे त्रिष्वप्यनात्मता ॥ यथान्यदेहगौरत्वदीपानां हि प्रतीतितः ४२० अन्यतो बोध्यमाने हि स्यात्प्रकाशेऽप्रकाशता ॥ यथा दीपे त्रने त्रेण प्रकाशयेज्जडता स्फुटा ४२१ ततः स्वयं प्रकाशो यमानं दात्मा सदैव सन् ॥ असत्येवात्मतानस्यान्न रशुं गेयथानसा ४२२ स्वयं प्रकाशस्य सत् आनंद आत्मस्वरूपिणः ॥ भेदशून्यस्य या विद्या ब्रह्मविद्ये तिस्रोच्यते ४२३ संतं स्वयं प्रकाशं तमानं दात्मा ज्ञमद्वयम् ॥ अनादिमायया ब्रह्मरूपेण ब्रह्म न ह्यवेत् ४२४

स्य तद्रतगौरत्वस्य तत्प्रकाशकदीपस्य च एषां भिन्नानामनात्मता प्रतीत्यानुभवेन सिद्धात इति ४२० किंच प्रकाशरूपे आत्मनि प्रकाशाभ्युपगमो जडमानाय आत्ममानाय वा नाद्यः आत्मप्रकाशेनैव निर्वोहात अंत्येऽनवस्थापादिका जडत्वापत्तिरित्याह अन्यत इति । प्रकाशेऽन्येन बोध्यमाने स्वीकृते सत्यप्रकाशता जडतेव स्यात् चाक्षुषवृत्त्यवच्छिन्नचिद्रास्य दीपवदिति तथाच प्रकाशस्य प्रकाशांतरभास्यत्वानियमेऽनवस्थापत्तिरिति भावः ४२१ फलितमाह तत इति । तत उक्तयुक्तः अयमानंदरूप आत्मा स्वयं प्रकाशः प्रकाशांतरानपेक्षप्रकाशः सर्वभासकत्वाच्च सदैव सन् सद्रूपस्तस्य चाभावोऽसाक्षिको नांगीकर्तुं शक्यते येन तदभावोऽज्ञानं स्यादिति भावः । नन्वात्मा शून्यरूपोऽस्तु तद्धर्मश्च प्रकाश इत्याशंकां व्याधातेन वारयति असतीति । असति शून्ये न रशुं गवदात्मतानं संभवति अधिष्ठानत्वाद्यनुपपत्तेः सर्वत्रासदवगाहि प्रतीत्यापत्तेश्चेति ४२२ एवमज्ञानस्याभावरूपताऽसंभवाद्भाव रूपत्वं प्रदर्शयति त्रिवृत्यासफलं ब्रह्मविद्यां निरूपयति स्वयं प्रकाशस्येति । स्वयं प्रकाशस्य सद्रूपस्य आनंदाभिन्नतात्मना स्वरूपतः अतएव भेदशून्यस्य वस्तुनो विद्यातदाकाराच्चित्संवलितवृत्तं ब्रह्मविद्येत्युक्ता ४२३ एतां विद्यां विनात्मभूतमपि ब्रह्म संसाराच्चरति 'स एनमविदितो न भुनक्ति' इति श्रुतेरित्याह संतमिति । सचिदानंदाद्वयरूपमेवमात्मानं प्रापयावृत्तं ब्रह्म कर्तृद्वयतो ब्रह्मरूपेणाविर्भूय न अवेन्नरसत् तस्मान्मायानिवर्तकं ब्रह्मविद्यार्थं यत्नो विधेय इति भावः ४२४

समष्ट्युपाधिकनिष्ठविशेषमाह कारणोपाधीति । तद्वत्कारणाज्ञानसमष्ट्युपाधिकमीश्वरसंज्ञसत्तथासृष्ट्युसंज्ञहिरण्यगर्भशरीरगतं सत्स्वयमेवोपदेशविनावेदांतार्थानुसंधानाद्यबुध्यत उक्तांविद्यां प्रा
प्तमित्यर्थः । तत्रापिकारणाज्ञानस्यसंक्षेपशरीरकोक्तरीत्याहमज्ञइत्यहंकारारोहमंतरेणावरणाव्यामोहकारणत्वाभावादीश्वरेचाहंकाराभावात्सर्वज्ञतयानिःश्रुतितुल्यवेदानुसंधानं सदैव हिरण्यगर्भस्य
तुकार्याभिमानात्किंचिदावरणमनुभूयस्मृतवेदार्थानुसंधानमिति विशेषो बोध्यः ४२५ स्वयंविबोधेदृष्टांतमाह यथेति द्वाभ्यां । यथाभयव्यथाशब्दनोदनाद्वाराजागरणनिमित्तैर्जलादिभोरहिते उत्कृष्ट
देशे सुप्तो मनुष्यः स्वप्नान्पश्यन्गाढं सुप्तो वापरेणानुत्थापितः स्वयंविबुध्यते जागरणं लभते इति द्वयोरर्थः ४२६ । ४२७ दार्ष्टीतिके योजयति तथेति । तथा कारणसमष्टिः सूक्ष्मसमष्टिरूपोपाधिद्वयस्थोपि
ब्रह्मात्मपदार्थः परः पुरुष आत्मनैव स्वयमेव आत्मविज्ञानादात्मविद्यालाभादात्मानं प्रतिपद्यते प्राप्नोति ४२८ ननु क्तविधया सर्वज्ञस्याप्युपाधिद्वयस्थस्य परमेश्वरस्य कथं सृष्ट्यादिकारणत्वं व्यापाराभा
वादित्याशंकां सोपाधिकेऽस्त्येव कर्मेति प्रदर्शयन्वारयति शयानइति । शयाने स्वप्नान्पश्यति गाढं सुप्ते वा व्यष्ट्युपाधिके पुंसि पुरुषे यादृशं कर्म स्वप्नपदार्थसृष्टिविजभूताज्ञानाननुभवः सन्निधिमात्रेण प्राण
धारणमित्यादिरूपं वर्तते तथा परमेश्वरेऽपि समष्ट्युपाधिके बोध्यमित्यर्थः ४२९ उपाधिविमुक्ते तु निर्गुणत्वान्न कुत्रचिदपि कर्मेत्याह सुषुप्तेति । यथा स्वप्नसुषुप्त्योरुपाधिविविक्ते निर्गुणे पुरुषेन किंचिदपि

कारणोपाधिसंस्थं तत्तथासृष्ट्युशरीरगम् ॥ वेदांतार्थपरिज्ञानात्स्वयमेव व्यबुध्यत ४२५ यथा शयानो मनुजो जलवृक्षविवाजिते ॥ चतुर्विधप्राणिजातैरहिते वायुना
पिच ४२६ स्वप्नान्नानाविधान्पश्यन्नज्ञानेन समावृतः ॥ सर्वविज्ञानशून्यो वा स्वयमेव विबुध्यते ४२७ तथोपाधिद्वयस्थोऽपि ब्रह्मात्मा पुरुषः परः ॥ आत्मनैवात्म
विज्ञानादात्मानं प्रतिपद्यते ४२८ शयाने यादृशं कर्म तादृशं परमेश्वरे ॥ उपाधिद्वयसंस्थेऽपि विद्यते नात्र संशयः ४२९ सुषुप्ते वा यथा स्वप्ने निर्गुणे पुंसि कर्मन ॥ कार
णे वा यथा सूत्रे निर्गुणे तत्र विद्यते ४३० अन्तःकरणभोगार्थं यद्वदत्र प्रबुध्यते ॥ तथा जीवात्मभोगार्थं देवेषु प्रबुध्यते ४३१ प्रबुध्य गुरवो यद्वत्प्रवर्तते सुखायनः ॥
उपाधिद्वयसंस्थः सन्तीश्वरोऽपि तथैव सः ४३२ आश्रमान्हियथा द्युर्नाना क्लेशकरानपि ॥ सुखायैव तथैवोपि दद्यादेहोन्द्रियादिकम् ४३३ गुरुत्वं पालयन् शिष्यो यथो
दकं सुखं व्रजेत् ॥ ईश्वरोक्तं तथा देही कुर्वन् सुखमवाप्नुयात् ४३४ एक एव शयानः सन् ब्रह्मात्मानं विदन्नपि ॥ पुरुषः सृजते स्वप्ने विश्वमेतच्चराचरम् ४३५

कर्म तथा कारणोपाधिके सूक्ष्मसमष्ट्युपाधिके सूत्रसंज्ञे वा तद्विविक्ते निर्गुणे तत्कर्मेति ४३० उक्तब्रह्मविद्यायाः सर्वज्ञताप्रयोजिकायाधारणमपि ईश्वरस्य नित्यमुक्तस्य परार्थमेवेत्याह अंतरिति । यद्वदत्र
व्यष्टिसंघाते अभोक्तुः पुरुषस्य प्रबोधो जागरणमन्तःकरणनिष्ठस्थूलभोगार्थं तथा देवस्य परमेश्वरस्य प्रबोधो जीवानां भोगार्थ इत्यर्थः ४३१ ईश्वरस्य सृष्ट्यादिप्रवृत्तिः परार्थे वेतिसदृष्टांतमाह प्रबुध्येति ।
यथालोके गुरवः प्रबुध्य प्रकृष्टं बोधं लब्ध्वा स्वार्थं निरपेक्षाः संतो नः शिष्याणां सुखायैव प्रवर्तते तथेश्वरोऽपि जीवानां भोगायैति ४३२ यद्येवं कथं तर्हि देहकारागृहे पुजीवान्पातयतीति शंका मपि दृष्टांतेन वारयति
आश्रमानिति । यथा दृष्टानाना क्लेशशालिनोऽप्याश्रमान् ब्रह्मचर्यादिवर्मान् गुरवः शिष्येष्वपि दिशति सचोपदेशः शिष्याणां शुद्धिद्वारा सुखायैव भवति तथेश्वरोऽप्यवश्यं भोक्तव्यकर्मणां भोगाय अपवर्गाय च जीवे
भ्यो देहादिकं दिशतीत्यर्थः ४३२ अभ्युदयनिःश्रेयससाधनं च वेदादिरूपेणोपदिशति यदनुतिष्ठतो जीवाः सुखिनः स्युरित्याह गुरुकमिति । यथा गुरुत्वं पालयन् यथा वदनुतिष्ठन् शिष्य उदकं उत्तरफल
काले सुखी भवेत्तथेश्वरोऽपि तथैव सः ४३३ ननु दैतमान विरोधिन्या विद्यमानं नित्यमुक्त ईश्वरः कथं सृष्ट्यादिकरोतीति शंका मपि दृष्टांतेन परिहरति एक एवेति द्वाभ्यां । यथा एक एव शयानो ब्रह्मविदपि स्वप्ने
मत्प्रसारणवत् स्वप्ने वा स्वप्ने विबुध्यते तथैव सः ४३४ एकावस्तु विशेषः ब्रह्मविदोऽपि स्वप्ने वा स्वप्ने विबुध्यते तथैव सः ४३५

४३६ उक्तमेव स्फुटयति अलुप्तेति । यथा ब्रह्मविद्याभ्यासेनालुप्तब्रह्मबोधो ब्रह्मविस्वावेव निष्कामश्चाविद्यापुरुषः शयने स्वप्नरूपे संवीक्ष्य सस्यगालोच्य लीलामात्रेणानायासेन रथादीन् सृजते एवं परमेश्वरो
पिनित्यमुक्तः प्राप्य दृष्टवशादीक्षणपूर्वकं जगत्सृजतीति द्वयोरर्थः ४३७ । ४३८ ननु शुक्तिरत्नज्ञानेन रजतमिव समष्ट्युपाधेरीश्वरस्य ब्रह्मात्मविज्ञानेन विश्वं कुतो न निवर्तत इति शंकापि ब्रह्मविस्वप्रदृष्टं
नपरिहृतेत्याह यथा स्वप्नेति त्रिभिः । यथा सोऽलुप्तप्रबोधो विद्वान् स्वप्नं विलोक्य सत्त्वात्मानं तथा स्वप्नं स्वप्नप्रदृष्टपदार्थं जातं च भेदेन न पश्यति तस्य च हतिज्ञानेऽपि स्वप्नो न लीयते इति किं अहंशयनंगतः सन्
सकलं विश्वं मदात्मकं अहमेवात्मा स्वरूपं यस्य एतादृशं पश्यामीति द्वयोः संबन्धः ४३९ । ४४० तद्वदिति । तथा ब्रह्मैश्वरः संसारनिर्वाह्यतया स्थितेऽप्यनंदरूपमात्मानमद्वयं पश्यति अदः दृश्यं स्थूलसूक्ष्मा
त्मकमात्मनो भिन्नं न पश्यति अस्मिन् स्वप्ने इदं सर्वं मदात्मकमित्याकारकज्ञानेऽप्येतद्विश्वं न लीयते इति । अत्र दृष्टं तदाष्टौ तिकयीः स्त्रीयपरकीयकर्माणामपि स्थितिहेतुतोक्तान् विस्मर्तव्या ४४१ एवमेकात्म्य
सिद्धांते सति कल्पितबंधमोक्षव्यवस्थापि विद्वत्स्वप्नप्रदृष्टांते नोपपादनीयेत्याह विदुष इति द्व्याभ्यां । यथा अलुप्तब्रह्मात्मविज्ञानं यस्मिन्नेतादृशो विदुषो ब्रह्मविदः स्वप्ने स्वप्नावलोकितः स्वप्नकल्पिताः केचिज्जी
वाः प्रमातारः अस्वविदुषो विदेहमोक्षं विनापि विमुच्यंते मुक्ततया मम्यंते तेभ्योभ्ये संसारस्थितिप्रयोजका बद्धाः संतितत्त्वेन मम्यंते इति ४४२ एवमिति । एवमीश्वरेऽमुक्ते संसारनिर्वाहकत्वेन स्थितेऽपि क

मायैव यथा तद्वदीश्वरोऽप्येक एव हि ॥ जानन्नात्मानमखिलं सृजते भूतभौतिकम् ४३६ अलुप्तब्रह्मबोधः सन्नाप्तकामो यथा पुमान् ॥ लीलैव च संवीक्ष्य सृजते शयने
थ तत् ४३७ एवमेष जगत्स्रष्टा प्राप्तकामो विदन्नपि ॥ ईक्षित्वा सकलं विश्वं सृजते भूतभौतिकम् ४३८ यथा स्वप्नप्रदशायां सविद्वान् स्वप्नं विलोकयन् ॥ आत्मानं च तथा
स्वप्नं भेदेन प्रपश्यति ४३९ अहं हि सकलं विश्वं पश्यामि शयनंगतः ॥ मदात्मकमिति ज्ञानेन च स्वप्नो विलीयते ४४० तद्वद्ब्रह्मापि संसारि आनंदात्मानमद्वयम् ॥
न पश्यत्यात्मनो भिन्नमदः सदात्मकम् ॥ अहमेवेदमित्यस्य ज्ञानेऽप्येतन्न लीयते ४४१ विदुषोऽलुप्तविज्ञाने स्वप्ने स्वप्नावलोकितः ॥ केचिज्जीवाः प्रमुच्यंते ह्यस्य
मुक्तिं विनापि हि ॥ अन्ये बद्धाश्च संत्यज स्वप्नं संस्थितिहेतवः ४४२ एवमीशे ह्यमुक्तेऽपि मुच्यंतेऽत्र मुमुक्षवः ॥ बद्धाश्च केचिद्वर्तते संसारस्थितिहेतवः ४४३ अलुप्तात्मा
वबोधस्य स्वप्ने यद्वन्न विद्यते ॥ बंधमोक्षादिकं किंचित्पश्यतोऽत्र जडाजडम् ४४४ नापितैः प्रदृश्यानां बंधमुक्तिरुपामपि ॥ विचारे सति जीवानां भिन्नाभिन्नविद्या
मपि ४४५ विचारे सति नैवं स्याद्बंधमोक्षादिकं सदा ॥ ईश्वरस्य न जीवानां बंधमुक्ती प्रधारिताम् ४४६ स्वप्ने यथोपदेशस्य वैयर्थ्यं नैव विद्यते ॥ बहून्प्रति तथा चा
पि शास्त्रादेशेन विद्यते ४४७

लिपता बंधमोक्षव्यवस्था बोध्येत्यर्थः ४३ परमार्थस्तु बंधमोक्षादिकं दृष्टांते दार्ष्टान्तिकेऽपि नास्ति न निरीधोन चोत्पत्तिरित्यादि श्रुतेरित्याह अलुप्तात्मैति त्रिभिः । यथाऽलुप्तात्मविज्ञानकस्य विदुषः स्वप्ने जडा
जडरूपं विश्वं पश्यतोऽप्यत्रात्मनि किंचिद्बंधमोक्षादिकं न वर्तते त्वस्तु तो बंधाभावादेवेति ४४४ नापीति । न केवलं विदुष एव बंधाद्यभावः अपितु तेन स्वप्नप्रदशायेकलिपता एते भिन्नदृशो बंधभाजः एतेऽभिन्नदृ
शो मोक्षभाज इति परमार्थविचारैः क्रियमाणेतेषामपि बंधादिकं न विद्यते आत्मनो नित्यमुक्तस्यैकत्वादेवेति ४४५ विचारे इति । एवं विद्वत्स्वप्नप्रदस्तु विचारेऽपि क्रियमाणे ईश्वरस्य न बंधमोक्षादिकं न वा जीवानां
कीदृशानां बंधमुक्ती बंधं मोक्षं प्रतिधावतां शीघ्रं साधनैर्गच्छतामिति ४४६ ननु परमार्थतोऽपि बंधाद्यभावस्तर्हि शास्त्रस्य वैयर्थ्यमापतितमिति चेन्न ज्ञानप्रतिसार्थक्यादिति स्वप्नप्रदृष्टांते नैवाह स्वप्नप्रदृष्टि ।
यथा स्वप्ने बहव उपदिष्टार्थानुष्ठानेनाभ्युद्यन्ति श्रेयसे प्राप्नुवन्ते तद्वद्व्यंतेतां नित्यपुनरेव स्वप्नप्रदृष्टतैवैव तथा जागरणेषु पिशाखं वेदः आदिपदेन स्मृत्यादयस्तेषां नैव वैयर्थ्यं विद्यते अज्ञानाभिचारिणां लाभादिति ४७

विदुषःप्रतिशुशास्त्रादिवैयर्थ्यमिष्टमेवेत्याह स्वप्नेयथैवेतिद्वाभ्यां । यथाउक्तस्वप्नेप्रदृष्टारविद्वांसंप्रत्युपदेशस्यवैयर्थ्यमेवतथान्येष्वेजोवन्मुक्ततयाकल्पितादेहिनिस्तान्प्रतिषोपदेशस्यवैयर्थ्यमेव
निवर्त्याज्ञानाभावात् । तथाजागरणेप्यात्मज्ञानवतःपुंसःपुरुषान्प्रतितथामहेश्वरंचप्रतिशास्त्रादेवैयर्थ्यमिष्टमेवेतिद्वयोःसंबन्धः ४४८ । ४४९ वस्तुतस्तुशास्त्रस्यवैयर्थ्यं तद्विशालस्यसर्वोप-
तिप्रवृत्तौस्पात् शास्त्रंतुयथोत्सर्गाऽपवादविषयंपरिहृत्यप्रवर्ततेतथानधिकारिणःपरिहृत्यैवप्रवर्ततेइत्याशयेनसर्वसंमतं सर्वत्राधिकाराभावंप्रतिपादयति सर्वाधिकारतेति । सर्वत्राधिकारःफलार्थम-
नुष्ठेयतारूपोयस्यतत्सर्वाधिकारंतस्यभावःसर्वाधिकारतासाएकस्यापिकस्यचिदपिशास्त्रस्यनास्ति । हियतोवैश्यस्तोमनामायागविशेषोवैश्याधिकारिकत्वादाजानंब्राह्मणंचापेक्ष्यर्थएवेति ४५०
वैश्येष्विति । वैश्येष्वपिनसर्वेष्वेयस्तोमःसफलःकिंतुअर्थित्वंफलकामत्वंमादिपदेनशक्तत्वंपतित्यादिदोषराहित्यंचगृह्यते एतादृशविशेषणवतोवैश्यानपेक्षैवसफलः अर्थित्वादिमान्त्रै-
श्यस्तुवैश्यस्तोमेनकृतार्थःस्यादेव इयंन्यवस्थाकचिदप्यन्यथानभवतीति ४५१ विज्ञेयाइति । यतएववैश्यस्तोमवदेवब्राह्मणायाधिकारिकाएवबृहस्पतिसंवादयः आदिपदेनराजसूयादयः एते
सार्थकाज्ञेयाः । तथामोक्षशास्त्रमपिसाधनचतुष्टयसंपन्नेज्ञानवर्जितेजिज्ञासौसार्थकमिति ४५२ योयोदेवानामित्यादिवाक्यार्थमाह ब्रह्मसर्वात्मतामितिदशभिः । ब्रह्मकारणसूक्ष्मसमष्ट्यु-

स्वप्नेयथैवविद्वांसंस्वप्नप्रदृष्टारमेवहि ॥ उपदेशस्यवैयर्थ्यमुक्तानन्यांश्चदेहिनः ४४८ तथाजागरणेपिस्याच्छास्त्रादेर्व्यर्थतासदा ॥ आत्मज्ञानवतःपुंसोह्यपेक्ष्यच
महेश्वरम् ४४९ सर्वाधिकारताचात्रनैकस्यापिहिविद्यते ॥ वैश्यस्तोमोयथाव्यर्थोराजविप्रावपेक्ष्यहि ४५० वैश्येषुचनसर्वेषुह्यर्थित्वादिविशेषणात् ॥ वैश्या-
नपेक्ष्यवैश्यःस्यात्कृतार्थानान्यथाकचित् ४५१ विज्ञेयाःसार्थकाह्येवबृहस्पतिसंवादयः ॥ मोक्षशास्त्रंतयैवस्यात्सार्थकंज्ञानवर्जिते ४५२ ब्रह्मसर्वात्मतांप्राप्तंयथै-
वब्रह्मविद्यया ॥ विराडादिस्तथाप्राप्तःप्राप्स्यन्प्राप्नोतिचापरः ४५३ कचित्स्वभजतोविद्याभवेद्यद्विहायसि ॥ पक्षिणांगमनंनरीरेमत्स्यानांवापिजन्मतः ॥
४५४ पूर्वपुण्यविपाकेनकचिदेषाप्रजायते ॥ यशआदिसुखंयद्विजायतेयौवनादिषु ४५५ गुरुशास्त्रोपदेशेनसर्वेषामेवजायते ॥ नेत्राभ्यांहियथैवस्याद्रूपज्ञानम-
निंदितम् ४५६ स्वयंभातायदाविद्यायदावाकर्मजाभवेत् ॥ तत्रापिप्रथमंशास्त्रंभातिपश्चादियंततः ४५७

पाधिकंयथाब्रह्मविद्यायासर्वात्मभावंप्राप्तंयथास्थूलसमष्ट्युपाधिकोविराट्प्रभृतिर्मन्वादिरपिबिद्ययासर्वात्मतांप्राप्तः कश्चित्प्राप्स्यन्प्राप्नोतिविद्ययावन् अपरोऽयुनाप्राप्तइति ४५३ एवं
ब्रह्मविद्यायाःफलेविशेषाभावेप्युत्पत्तौविशेषंदर्शयति कचिदितित्रिभिः । कचिद्विराट्पिलसनत्कुमारादौस्वभावतःनिसर्गादांगंतुकनिमित्तमनपेक्ष्यैवेतिषावत् ब्रह्मविद्याजायते । यथापक्षिणामा-
काशगमनशौशलंमत्स्यादीनांनीरगमनकौशलंचजन्मतएवप्रभवतितद्वदिति । तत्रविराट्विषयिका 'ज्ञानंमप्रतिघंयस्यवैराग्यंचजगत्पतेः । ऐश्वर्यंचैवधर्मश्चसहसिद्धंचतुष्टयम्' इतिस्मृतिः अ-
चिद्वाग्देववाल्मीक्यादेदेशकालनिमित्तयशाभिन्वयकफलाभिमुखपूर्वपुण्यतोविद्याजायते यथायौवनादिकालेपुण्यविपाकात्तयशोधनपुत्रादिसुखंजायतेतद्वदिति ४५५ गुरुविति । गुरुशास्त्रोपदेशोप-
जातृविपुण्यपरिपाकजायतयशविद्यातत्रापिशास्त्रविद्यातःप्रथमंभातिपक्षिणामाकाशगमनोपयोगिपक्षवत् स्वभावतएवेत्याद्यवधारणंशास्त्रालमेष्टमप्यन्यादिरूपंतामनंवारयतीतिभावः ४५७

एवमन्यभिचारैश्चाक्यतात्पर्याविधारणरूपश्रवणस्यश्रोतव्यइत्यादिश्रुतिसिद्धाकारणताउपपन्नेत्याह ब्रह्मविद्येति । ततोऽन्यभिचारात्सर्वेषूपक्षेपुकचित्स्वभावइत्यादिनोक्तेपत्रिपश्रवणरूपलपायन्त-

42

वामदेवसूक्त्यायकृत्त्रयार्थमाह अहंमनुरितिसप्तभिः । मनुःस्वार्थभुवादिरहमेवाभूर्व तथासूर्योहमेव तथाकक्षीवानाम्नाप्रसिद्धोमुनिरप्यहमेवेति ४७१ कुत्समार्जुनेयमित्यंशस्यार्थमाह शुक्लानामिति । शुक्लानामर्जुनपदोक्तानां दीप्तिमतां सूर्यादीनां यत्कुत्सं कुत्सपदार्थमाह गोप्यमिति । तमेव भांतमित्यादिश्रुतेरादित्याभासकमपि यत्तत्त्वमादित्याद्यैर्व्यवहारभूमौ प्रकाशकतया प्रसिद्धे रपावृतमिव तदहमस्मीति एतेन तत्पदार्थभावो दर्शितः । अथ कृद्भेद इति पदेन आत्मनेपदगत्यर्थकृजिघातोले दुत्तमपुरुषैकवचनप्रयोगरूपेण त्वंपदवाच्यजीवरूपतामाह अहंसंसारेति । अहमेवास्मिन्संसारमंडले जात उपाधिजन्मना जन्माभिमानात्सन्नुवावचलोकगतयोनि स हं नितरांगच्छामीति ४७२ अहंकविरित्याद्यंशस्यार्थमाह क्रांतेति । क्रांता प्रसृता दृष्टिर्यस्य स तथा उशनाशुकः । अहंभूमिमदामाद्यायेत्यर्थाह जामदग्नयेति । जामदग्नयः परशुरामः । सर्वज्येष्ठाय आद्याय कश्यपाय अदां दत्तवानस्मीति ४७३ अहंवृष्टिदा शुभे मर्त्यायेत्यर्थमाह अहंचतुर्विधायेति । चतुर्विधा यजरायुजादिरूपाय कर्मकारिणे दाशुधात्वर्थदानादिकर्मकृते जंतवे मेघः सन्वृष्टिददामीति । कीदृशीं वृष्टिम् सम्यगसम्यग्रूपेण मुकृतदुष्कृतफलनानां शरीरोत्पत्तिनिमित्तत्वेन वा सुखदुःखदाम् ४७४ अहमपोऽनवा इत्यर्थमाह अंतरिति । ज्यवयवोलोकस्त्रिलोकस्तस्यांतःस्था बहिःस्थाश्च एता अपोजलानि नयामि आकृष्टाः करोमि वैश्वानरादिरूपतायांतर्बहिःस्थितसूर्यात्मनेति ४७५

अहंमनुस्तथासूर्यः कक्षीवानप्यहंमुनिः ॥ अतीन्द्रियार्थद्रष्टृत्वात्प्रसिद्धो ब्राह्मणोऽहियः ४७१ शुक्लानां दीप्तिभाजां स्यात्कुत्संगोप्यमहंसदा ॥ अहंसंसारचक्रेस्मिन्जातो गच्छामि सर्वदा ॥ नितरां योनि सा ह स्रमुच्चावचगतां हियत् ४७२ क्रांतदृष्टिरहंतद्वदुशनाभार्गवोऽहियः ॥ जामदग्नयवपुर्भूत्वा सर्वज्येष्ठाय वैपुरा ॥ कश्यपाय क्षितिसर्वा मदां वितेन पूरिताम् ४७३ अहंचतुर्विधायास्मै जंतवे कर्मकारिणे ॥ वृष्टिददामि मेघः सन्सुखदुःखप्रदां सदा ४७४ अंतर्बहिःश्वरो नित्यमहंसूर्यस्वरूपपृष्ठ ॥ अंतर्बहिःस्त्रिलोकस्थानयाम्येता अपः सदा ४७५ मामेव शरणं प्राप्ताः शकाद्याः सर्वदेवताः ॥ दैत्याभिभूता जननी यथा बालाः सुधादिताः ४७६ शंबरस्यासुरेन्द्रस्य नवतीस्तुनवाधिकाः ॥ मायाभयं करीर्नित्यं देवतानां दुरात्मनः ॥ व्यधर्मतारको यद्वत्तम एतदुरासदम् ४७७ इत्यादिना हि भो विप्राः स्वात्मनः सर्वभावताम् ॥ वामदेवो वदत्यंतः स्मृतौ नो वर्ततेऽधुना ४७८ एवं ते कथयन् विप्राः शक्रब्रह्मात्मबोधने ॥ अथापि ब्रह्मवित्तस्मात्सर्वात्मैव प्रजायते ॥ यः कश्चिदपि देवो वा दानवो मनुजोऽथवा ४७९

वशानाममदेवासो नु केतमायन्नित्यर्थमाह मामेवेति । वशकान्तो वशान्नारक्षामिच्छंतः शकाद्यादिवा मामेव महेश्वररूपं शरणं गता अन्नमिच्छंतो बालजननीमिवेति ४७६ अहंपुर इत्याद्युगार्थमाह शंबरस्येति मंदमनायासेन स्यति असुरान् हंतीति मंदसानः स्वामिकांति केयस्तद्रूपः संस्तारकासुरपक्षपाति शंबरस्य नवाधिकनवति संख्यामायमयीः पुरः देवभयं करीर्व्यधर्मं व्यनाशयमिति यावत् । यथा तारकः प्रणव एतद्वा ईदुरासदंतमो विधमति तद्वदिति । इयं कथामणेशपुराणे स्पष्टा ४७७ इत्यादिनेति । आदिपदेन शततममित्यारंभे शेषस्य देवोदासि प्रतर्दनाद्रीति हंत कुलशतसंख्या पूरणवीत हव्यभीतिं शरणागतं भारद्वाजं रूपो हमा वंरक्षितवानस्मि पुत्रकामे प्रयापतर्दनाख्य पुत्रप्रदानादित्याद्यर्थकस्य ग्रहः इत्यादिना वाक्यगणेन वामदेव आत्मनः सर्वभावतां वदति वर्तमानसामीप्ये लब्धं तच्च नोऽस्माकं स्मृतौ अंतः स्मृतिमध्यविषयिता संव्येन वर्तते इति ४७८ इति वासुपुत्रग्रन्थे न कलितं दर्शयति एवं वेदति । ते स मुदिता विप्रा ब्रह्मात्मबोधविचारैरेवमकथयन्ति तस्माद्यः कश्चिदपि देवादिः ॥ २१ ॥

उक्तविध्या फलदेवैरपि प्रतिबद्धं न शक्यमिति पदार्थकस्य तस्य हनदेवा इत्यादिवाक्यस्यार्थमाह त्वदाया इति दशभिः । हे शक्र त्वत्प्रभृतयो देवा अपि मन्त्रितानि संति संतपा नो नृपतेऽयमिहार्थे नृपतेऽयमिति

उक्तविद्याफलदेवैरपिप्रतिबद्धनशक्यमितिप्रदर्शकस्यतस्यहनदेवाइत्यादिवाक्यस्पर्धामाह त्वदायाइतिदशभिः । हेसकत्वत्प्रभृतयोदेवाअपिएनंविद्वांसंनिर्यंतुमाज्ञोलंघनेअभूतिप्रदर्शनेनवशेस्थापयितु
मितियावत् नेशतेनसमर्थाः । तत्रहेतुंव्याघातमाह भवंतइति । भवंतोदेवाहियतःस्वमात्मानंनिर्यंतुंनशक्ताः नह्यभिरात्मानंदहतीतिप्रसिद्धम् ४८० नन्वात्मनोनियम्यत्वाभावेपिविदुषः
कथं तथात्वमितिवेद्विद्वानपिविद्ययासर्वात्मभूतत्वाद्भवतामात्मेवेत्याह भवतामिति । नन्वात्माऽऽतरोभवतिविद्वांस्तुस्वदेहावच्छिन्नःकथमस्माकमात्मेतिशंकंदृष्टांतेनवारयति नचेति । यथा
काशोघटाद्युपाधिविमुक्तःसन्कस्यचिदपिहृदयदेशेनास्तीतिनकिंत्वस्त्येव तथाविषयाबाधिताविद्यकपरिच्छेदोविद्वानपिसर्वातःस्थत्वात्सर्वात्मेति ४८१ एवंविदुषआत्मत्वेचतदनिष्टप्रवृत्तिःस्व
शिरस्ताडनप्रवृत्तिवत्त्वानिष्टहेतुरेवेत्याह अस्ययदिति । अस्यविदुषःप्रतिकूलं तथाभिमतंयद्भवद्विरणुस्वल्पमपिकृतंतत्सर्वंभवतामेवसंबन्धिजायतेतस्यविदुषोऽसंगस्यानिष्टमल्पमपिसंबन्धिजजायतेइति
४८२ उक्तंविशदयन्सर्वेषांविद्वानसंगरूपंवास्तवंकर्तृत्वभोक्तृत्वाद्यभिमानिरूपंतुद्वितीयंसंगमाविद्यकंतत्रयोग्येनसंबन्धतेइतिन्यायेनअसंगरूपोद्देशेनप्रयुक्तमपिप्रतिकूलंसंगरूपएवनिविशतेइत्यत्र
दृष्टांतमाह स्मेराननमितिद्वाभ्याम् । यथाबालःस्मेरंमंदहास्युक्तंस्वस्यानन्दर्पणासंग्यपिदर्पणेसक्तंमत्वातस्यदर्पणसंगितयाऽभिमतस्यमुखस्यानिष्टंविद्वत्तारूपंविधास्यन्करिष्यन्चिकीर्षन्नितिपा

त्वदायाअपिशक्रेनंनिर्यंतुंनेशतेसदा ॥ भवंतो नस्वमात्मानंनिर्यंतुंप्रभवोयतः ४८० भवतांसर्वदेवानामात्माब्रह्मविदीरितः ॥ सर्वात्मत्वान्नचाकाशःकस्यचि
हृदयेनहि ४८ अस्ययत्प्रतिकूलस्याद्भवद्विःकृतमण्वपि ॥ भवतामेवतत्सर्वंभवेन्नाल्पंचतस्यतव ४८२ स्मेराननंयथावीक्ष्यदर्पणेस्वस्यबालकः ॥ तस्यानि
ष्टंविधास्यन्सस्वात्मनःकुरुतेपुरः ॥ पश्चात्तस्यनचैतेनजायतेदुःखमण्वपि ४८३ दर्पणेदृश्यमानस्यमुखस्यासंगरूपिणः ॥ कर्तुरेवहितत्सर्वंभवेदुःखंससाध
नम् ४८४ असंगरूपिणस्तद्विदुषोविद्यतेनहि ॥ अनिष्टंकिंतुभवतांभोक्तृत्वात्स्यात्ससाधनम् ४८५ अलंकाराच्छरीरेस्वेभवत्येषोप्यलंकृतः ॥ तिरस्का
राच्छरीरस्यप्रतिबिंबास्तिरस्कृतः ४८६ यथातथैवभवतांविद्वान्बिंबमुदाहृतः ॥ भवंतःप्रतिबिंबानिनीरेयद्वत्प्रभाकृतः ४८७ भवंतोयद्विकुर्वंतिशक्रास्यविदु
षःसदा ॥ भवतामेवतत्सर्वंसुखंदुःखंसंशयः ४८८ जलेनपांसुनावापिच्छादयेद्योदिवाकरम् ॥ तस्यैवाच्छादकंभूयातद्व्यव्यंतात्रसंशयः ४८९

वत् । पुरःप्रथमंस्वस्यात्मनस्तथाभिमतसंघातस्यतद्विकृततारूपमनिष्टंकुरुतेमश्नात्तस्यदर्पणेदृश्यमानस्यमुखस्यकुरुते एतावतादर्पणेदृश्यमानस्यासंगस्यमुखस्यनकिंचिदनिष्टंजायते किंतुबालस्या
भिमानिकेवर्तृत्वादमितिसंगरूपएवससाधनंसोपकरणदुःखंजायतेइतिद्वयोरर्थः ४८३ । ४८४ दार्ष्टान्तिकमाह असंगेति । तथाविदुषोनिःसंगस्यतदनिष्टंनजायते भवतामेवतुर्कर्तृत्वाद्यभि
मानिनांतजायते दुःखसाधनक्रियावत्त्वेवयोग्यत्वादित्यर्थः ४८५ नन्वरुमदभिन्नस्यापिविदुषोनदुःखंजायतेऽस्माकमेवतुजायतेइत्यत्रकिंनियामकमितिचेदुपाधिव्यवस्थाभिमानलक्षणंप्रतिबिंबत्व
मेवोपाधेःप्रतिबिंबपक्षपातित्वादित्यह अलंकारादितित्रिभिः । यथाबिंबभूतशरीरालंकारापकाराभ्यांप्रतिबिंबस्यतथात्वंतथाविदुषोब्रह्मभूतस्यबिंबत्वाजीवानांचप्रतिबिंबत्वाजीवैःकृतंसुखा
दिवंजीवैरेवसंबन्धतेइतित्रयाणामर्थः भागवतेप्युक्तं 'नेवात्मनःप्रभुरलंभिजलाभपूर्णोमानंजनादविदुषःकरुणोवृणीते । यद्यज्जनोभयवतेदिदयीतमानंतच्चात्मनेप्रतिमुखस्यतथामुखश्रीः' इतिमु
खेबिंबेश्रीःकृतासतीप्रतिमुखस्यप्रतिबिंबस्यसंबन्धिनीभवतीतितुर्पपादार्थः ४८६ । ४८७ । ४८८ मुखस्याबिंबस्यालंकारादिसंसर्गोपिविदुषोनसंसर्गलेशोप्यतस्तत्पूजनादिकंपूजकात्मानंम
त्येवसफलंभावतीतिदृष्टांतेनाह जलेनेति । पांसुर्गुलिः तस्याच्छादकस्येवेति ४८९

एवंसफलंविद्यास्वरूपं दर्शितमथाविद्यास्वरूपादिप्रदर्शकस्य अथयोन्यामित्यादेर्विद्युरित्यंतस्य वाक्यस्यार्थमाह आत्मन इत्येकादशभिः । एतत्प्रसिद्धं यथाभवतितथाये आत्मनः सकाशाद्भिन्नमत्वा देवताजातमुपासतेतेषां भेददर्शनलक्षणाविद्याशालिनां भवंतो नियंतारः प्रभवः हेतुः क्रेति ४९० उक्तविद्याज्ञानशालिनः पशुत्वं निरूपयति अज्ञानज इति त्रिभिः । अज्ञानरूपमृत्काष्ठोपादानिकास्वयं भुवापरमेश्वरेण निर्मिता इयं संसृतिरूपामहतीशालावर्तते । कीदृशी भेददर्शिरूपाणां गवां वासस्थानमिति शेषः । कीदृशानां भेददर्शिरूपां अत्र व्यवहारमूर्मौ भवतां देवादीनामुपजीव्यानां ह्यप्यकव्यादिरूपवृत्तिप्रदत्तेनाश्रयभूतानामित्यर्थः ४९१ कामेति । तत्र शालायां कामक्रोधादिरूपाः स्थूणाः श्रान्ताभारेण व्याकुला इव स्थिताः संति तासु कामादिरूपस्थूणासु एकाविधिनिषेधात्मकवेदलक्षणवायूपातंतिर्दीर्घरज्जुर्वद्धावर्तते कामिन एव कर्माधिकारात् निष्कामस्य तु ब्रह्मवित्त्वान्नविधिकैर्कर्यमिति भावः ४९२ तत्रेति । तत्र वाग्लक्षणदीर्घरज्जौ अधिकार्युपस्थापकब्राह्मणादिनामानि दामानि प्रतिपशुनिवेशिस्वल्परज्जुभूतानि वर्तन्ते इति तथा च श्रुत्यंतरं 'तस्य वागेव तंतिर्नामानि दामानि' इत्यादि । तेषु दामसु बहूनामज्ञपशूनांबद्धत्वेऽपि यागदानादिकारिगृहस्थरूपोऽज्ञो न कर्मात्स्वर्गार्हः वीर्युष्मान् देवान् स्वाहाकारेण पितृन् स्वधाकारेण मुनीन् स्वाध्याये देवादीनां कामधेनुसम इति ४९३ कामधेनुसमत्वमुपपादयति एक एवेति । यतोऽयं स न्यागादिकारिगृहस्थरूपोऽज्ञो नाकभाक् स्वर्गार्हः वीर्युष्मान् देवान् स्वाहाकारेण पितृन् स्वधाकारेण मुनीन् स्वाध्याये

आत्मनो व्यतिरिक्तं ये देवमेतदुपासते ॥ भवंतो हि नियंतारस्तेषां शक्रन संशयः ४९० अज्ञानजामहाशालागवां भेददर्शामियम् ॥ भवतामुपजीव्यानां निर्मितात्र स्वयं भुवा ४९१ कामक्रोधादयः स्थूणास्तत्र श्रान्ताः सहस्रशः ॥ तास्वैकैव निबद्धेयं वाक्तांतिः सुदृढाभृशम् ४९२ तत्र नामानि दामानि पशूनांबंधनानि च ॥ कामधेनुसमस्त्वज्ञो भवतां शक्र सर्वदा ४९३ एक एव यतोऽज्ञोऽयं सर्वान्वः पाति नाकभाक् ॥ पितृन् मुनींश्च मनुजान् प्राणिनोऽन्यांश्च स नृही ॥ स्वधास्वाहाहंतकारप्रमुखैर्नित्यमेव सः ४९४ मनुजानामनेके स्युः पशवो मनुजः स तु ॥ एकैकस्यापि भवतामेक एव पशुस्त्वयम् ४९५ चोरादिहरणादुःखं पशोरेकस्य जायते ॥ नरस्य किमु वक्तव्यं सर्वेषां हरणे सति ४९६ सर्वेषां हरणे यावद्ब्रवेदुः खं कुटुंबिनः ॥ भवतां तावदेव स्यान्नरस्याज्ञाननाशने ४९ उपद्रवं यथा कुर्युश्चोराणां पशुहारिणाम् ॥ अहर्निशं नरायत्ता इतश्चेतश्च धावताम् ४९८ ब्रह्मविद्यार्थिनां तद्ब्रह्मचर्यादिसेविनाम् ॥ उपद्रवं भवंतोऽपि यथाशक्ति प्रकुर्वते ४९९

न अतिथीहंतकारेणान्यान् प्राणिनो बलिप्रभृति कर्मणा पातीत्यर्थः 'अथो अयमात्मा सर्वेषां भूतानां लोकः' इत्यादि श्रुतेः ४९४ अज्ञ इत्येकवचनतात्पर्यं दर्शयति मनुजानामिति । मनुजानामेकैकस्यापि अनेकैव हवः पशवः स्युः भवतां देवादीनां तु स तु स गृहस्थरूपो मनुज एक एव पशुः कामधेनुवत्सर्वोपकारक इत्यर्थः ४९५ एकस्मिन्नेवेत्याद्यं शस्यार्थमाह चोरादीति पंचभिः । यथा बहु पशुजायते इति द्वयोरर्थः ४९६ । ४९७ उपद्रवमिति । यथा इतस्ततो धावतां पशुहारिणां चोराणां उपद्रवमिष्टसिद्धिप्रतिबंधोपायं नानाविधं यत्ताः सावधानाः संतो नराः कुर्युस्तद्ब्रवंतो देवा अपि ब्रह्मविद्याकामनया ब्रह्मचर्यादिसेविनामुपद्रवं बुद्धि विपर्ययात्तमं कथं याशक्ति कुर्वते इति द्वयोरन्वयः । अत्रायं श्रुतेराशयोभाष्यकारैः काकुस्वरसूचितो दर्शितः तस्मान्मुमुक्षुर्विद्याकामः श्रद्धादिसंपन्नो देवायाराधनपरो भवेद्यथा तिसृद्धिप्रदानेन प्रतिबंधादक्षयुरिति । तदुक्तं 'न देवादृढमादापरं सति पशुपालवत् । यं हिरसि तु मच्छति बुद्ध्या संयोजयंति तम्' इति । देवपराङ्मुखानां हि विघ्नमात्रं यद्वैश्यते तदुक्तं 'प्रमादिनो बलिप्रिताः पिशुनाः कुलदोल्लुकाः । संयासिनोऽपि हृदयं देवसंक्षितं विनाशयाः' इति । विद्यासिद्धयर्थं तर्ह्येकनाशित्वमिति संयासोऽपि कालानसमकाक्षेयं विद्यायादिति पूर्ववत्कम् ४९८ । ४९९

नराणामिति । यद्दत्तपशुहारिणः पादपराशोरा ये स्वध्याहंतमज्ञपशूनां पशुहारिणामपि यागस्वभावादेतिराशोऽपि नराणां पशुहारिणामपि

नराणामिति । यद्वत्पशुहारिणः पाटञ्चराश्रीरायेऽवध्याहंतुमशक्यतां नराणामप्रियास्तथा एते विद्वांसो भवतां देवादीनामप्रिया इति । अत्राप्यात्मभूतानां विदुषामप्रियत्वानुपपत्तेः न बुद्धिभेदजनये
दज्ञानां कर्मसंगिनाम् इत्यादिशास्त्रोक्तं पिनामेव विदुषां देवदेवविषयत्वं तत्रापिसर्वविशेषणे हीति न्यायादिशेषणां शब्देन इति बोध्यम् ५०० फलितमाह तस्मादिति । तस्माद्विद्यालाभात्पूर्वविघ्नसं
भवेपि विद्याफलस्य देवैरपि प्रतिबद्धमशक्यत्वात् अयं विद्वांसर्वात्मभूतत्वात् सर्वदेवरूपस्तथा ब्रह्मभूतत्वादेवेभ्योऽधिकश्चास्त्वविदुषः संनिधावनृतमात्मेतरप्रियरूपं न वदोदिति यदुक्तं तदुपपन्नमिति ५०१
अथ यो ह वाहत्यादि कंठिकाया अर्थमाह पुत्रादेरितिसप्तभिः । पुत्रादेः सकाशात्प्रियमात्मानमज्ञात्वैव यो म्रियते तस्य स्वरूपभूतोऽपि स आत्मा अज्ञातः स ज्ञानं दुरुपाविर्भावेण तमज्ञं न पालयेत् जन्मप्रवाहा
न्नरक्षेदिति ५०२ अज्ञातमात्मानं रक्षतीत्यत्र दृष्टान्तमाह अनधीत इति । यथा गुरुपुस्तकादिद्वारा सन्निहितोऽपि वेदः अनधीतः सः स्वस्वरूपप्रकाशेन न द्विजंपावयति न पूतं करोति यथा वा न्यत्तु कृतं पा
गादिरूपं कर्मज्ञातमपि न कृतमननुष्ठितं सन्न फलाय प्रभवति तथात्माप्यज्ञात इति ५०३ अज्ञात्वेति । एनमात्मानमज्ञात्वा अश्वमेधादिकं महदापि कर्म कृतं सत्फलरूपेण क्षीणं भूत्वा दुःखमेव ददातीति ।
ततो नित्यानंदमिच्छता आत्मज्ञाने यत्नः कर्तव्य इति भावः ५०४ उपास्त इति । ज्ञानाशक्तौ उपासनमपि वरं उपासको ज्ञानस्योपासनस्य कर्मणश्च प्रसादेन प्रभावेण हि चित्तशुद्धिद्वारा इह ब्रह्मलोकं

नराणामप्रियायद्बद्धवध्याः पशुहारिणः ॥ पाटञ्चरास्तथैवैते विद्वांसो भवतामपि ५०० तस्मादयं सर्वदेवरूपः शक्रतथैव हि ॥ देवेभ्योभ्यधिको नास्य संनिधावनृतं
देत् ५०१ पुत्रादेः प्रियमात्मानमज्ञात्वा यो मृतिं व्रजेत् ॥ आनंदात्मप्रकाशेन सोऽपि तं पालयेन्न च ५०२ अनधीतो यथा वेदः स्वप्रकाशाद्विजोतमम् ॥ न पावयेत्
थाचान्यत्सुकृतं न कृतं च तत् ५०३ अज्ञात्वा चैनमात्मानमश्वमेधादिकं यदि ॥ कुरुते तदपि क्षीणं पुनर्दुःखं प्रयच्छति ५०४ उपास्ते योऽपि चात्मानमशक्तो ज्ञातुमंज
सा ॥ ज्ञानकर्मप्रसादेन कालाद्विद्यां समाप्नुयात् ५०५ संसारेऽपि वसन् सोऽयं नानैश्वर्यं समावृतः ॥ हिरण्यगर्भेण समः स वा भूयात्कदाचन ५०६ यद्यत्कामयते तत्तत्सू
जते जगदीश्वरः ॥ हिरण्यगर्भोऽत्र यथा ज्ञानकर्मप्रसादतः ५०७ ब्रह्मास्मीत्यनया बुद्ध्या साक्षाद्यः कुरुते पुमान् ॥ तस्य सर्वमिदं हेयं वा तं शक्यथा तव ५०८ इतो न्य
द्यो विजानाति नासावात्मज्ञ ईरितः ॥ यथा दृष्टोऽबालाकिर्गार्ग्योऽपि विदितस्तव ५०९ अजातशत्रुशिष्यो भूदुरुत्वेन समागतः ॥ तां कथां त्वंच जानीषे काश्यां वृत्तां
महीतले ॥ ततः शक्रन विज्ञेयमन्यत्किंचित्कदाचन ५१० इंद्रियैरुपलब्धिर्यास्थूलार्थानां प्रकीर्तिता ॥ स्थूलदेहेन तत्सर्वं भवेदात्मा यथा घटः ५११

या कालं प्रतीक्ष्य वियां प्राप्नुयादिति ५०५ अवांतरं फलमुपासनस्याह संसारेऽपीति । स उपासक उपासनेनोत्कर्षात्संसारिण हिरण्यगर्भं साम्पपर्यंतमेतैश्वर्यं लभते इत्यर्थः ५०६ ऐश्वर्यमभिनयति यद्य
दिति । हिरण्यगर्भं यदिच्छामात्रेण कामितं सृजते इति ५०७ ब्रह्मवित्त्वैश्वर्यरूपेण सर्वसृजनपिन किंचित्कामयते इति विशेषमाह ब्रह्मास्मीति । ब्रह्मास्मीत्याकारया बुद्ध्या य आत्मानं साक्षात्कुरु
ते तस्य विदुषः पश्येदं सर्वं दृश्यं जातं हेयमेव हेतुशक्यथा तव देवराजत्वाभिमानिनो वा तान्ने हेयमिति ५०८ अथ चतुर्थध्यायतात्पर्यं प्रदर्शनमुपक्रममाणो यदा तमब्राह्मणेन तृतीयाध्यायगते विधिमुखेन प्रदर्शितं त्वमे
तदेव भूतो मूर्तं ब्राह्मणेन निषेधमुखेन च तदेति सूचयन्न ज्ञातशत्रुब्राह्मणं व्याख्यातमिति दर्शयति इतो न्यदिति द्वाभ्यां । इतो विधिमुखेन वर्णितात्मस्वरूपादन्यत्प्राणादिरूपं य आत्मेन जानाति असायना
त्मज्ञ एव बालाकिव दिति महीतले प्रसिद्धमिति शेषः । फलितमाह तत इति ५०९ । ५१० अथ मूर्तामूर्तब्राह्मणतात्पर्यमभिनीय दर्शयति इंद्रियैरिति चतुर्भिः । यास्थूलदेहेऽभिमानिन इन्द्रि
यैः स्थूलार्थानामुपलब्धिर्जागरणसंज्ञोक्ता तत्सर्वं जाग्रद्विषयत्वाद्बद्धवदनात्मेवेत्यर्थः ५११

स्वप्रेपिमानसंयत्स्यान्मायामात्रं तदीरितम् ॥ ५१२ नाडीभिरिति । यः पुरीतदूर्गमध्यगते हृदये नाडीद्वारेण गत्वाऽज्ञो भवति सोऽपि तेनाज्ञानविशिष्टत्वेनाज्ञत्वाच्चिद्विज्ज्ञत्वाद्धटवदनात्मा मुख्यत्वात्मा भिन्न इत्युक्तः । विशिष्टके वलयोर्भेदादिति भावः । तर्हि किं स्वरूप आत्मेति पृच्छति किं त्विति । उत्तरयति स्वप्रकाशेति । सहिनिश्रयेन स्वप्रकाशरूप इत्यर्थः ५१३ सुषुप्त इति । यः सुषुप्तावस्थायां हृदये कीर्तितः स्वप्रकाशे तु मानसे मनसि कीर्तितः जागरणे तु स्थूलदेहे कीर्तितः स आत्मा त्रप्रकरणे हेतुः कथ्यते निवेद्यमुखेन निरूप्यते इत्यर्थः ५१४ अथ प्रतिपाद्यस्वब्रह्मणः सार्धं कं नाम यत्कौपीत किं नैद्रभयात्नोक्तमित्युक्तं तावददर्शयति ज्ञानेति चतुर्भिः । सांतःकरणज्ञानेन्द्रियकर्मादियाणां सुप्तेर्गम्येते आगमे आदौ च यथोक्तपुत्पत्तिविनाशशालित्वमेतदेषामसत्यतास्पष्टेति भावः ५१५ प्राण इति । यद्यपि प्राणः सुप्तौ न लीयतेऽतएव तदेतेन जायते इति सत्यः तथापि अस्मात्प्राणादसावात्मा परः परमार्थसत्यत्वेनोत्कृष्टः ५१६ प्राणोजड इति । प्राणो हियतो जडोऽनात्मा चातएवापरोपकृष्टः एवं सति सत्यस्य सत्य इति नामात्मनः सिद्धमिति ५१७ प्राणावा इत्यादि श्रुत्यनुसारिणो नाम व्युत्पत्तिमाह सत्यमिति । भूतभौतिकसमुदायः सप्राणत्वाच्छत्रिणोऽतीतिवत्प्राणपदार्थः सत्यस्तस्य विवर्तोपादानत्वा

स्वप्रेपिमानसंयत्स्यान्मायामात्रं तदीरितम् ॥ देशकालाद्यभावेन गंधर्वनगरोपमम् ॥ तदप्यनात्मेति ज्ञेयं जनिमृत्योश्च योगतः ५१२ नाडीभिर्हृदये गत्वा पुरीतदूर्गमध्यगे ॥ अज्ञो भवति यः सोऽपि तेनानात्मा समीरितः ॥ अज्ञत्वाद्धटवत्किंतु स्वप्रकाशवपुर्हितः ५१३ सुषुप्ते हृदये यो त्रयश्च स्वप्रेपिमानसे ॥ देहे जागरणे योऽपि स आत्मा शक्यते ५१४ ज्ञानकर्मादियाण्यस्य ह्यंतःकरणमप्यदः ॥ जायंते च विलीयंते जंतोः सुप्तेर्गमागमे ५१५ प्राणो यद्यपि नैवायं लीयते जायते च नः ॥ सुप्तौ तेन भवेत्सत्यस्तथाप्यस्मादसौ परः ५१६ प्राणोजडस्तथानात्मा ततएवापरः स्मृतः ॥ सत्यस्य सत्य इत्येतदस्य नाम ततो भवत् ५१७ सत्यं वेदे स मुद्दिष्टं सप्राणं भूतभौतिकम् ॥ तस्यायं कारणं यस्मात्सत्यस्य ततः पुमान् ५१८ प्रत्यक्षयोग्यं लोके स्मिन्प्रसिद्धं स्थितिमतथा ॥ सूतं संदृष्ट्वा नाशं च सदित्येतद्विगीयते ५१९ तस्यैतस्य समुक्तस्य सतः सार उदाहृतः ॥ मंडलं सवितुर्यो यं तापात्मा पुरुषः परः ५२० परोक्षं शास्त्रगम्यं यत्प्रसिद्धं गतिमतथा ॥ अदृष्टनाशं तज्ज्ञेयं त्यच्छब्देन समीरितम् ५२१ अस्यत्यस्य समुक्तस्य सवितुर्मंडले पुमान् ॥ सार उक्तोऽत्र विद्वद्भिरधिदेव समाश्रयात् ५२२

तु पुरुषः सत्यस्य इत्युक्त इति ५१८ नन्वनृतस्य प्राणभूतभौतिकसमुदायस्य कथं सत्यपदार्थे तेत्याशंकां वारयन् सूतं भूतब्राह्मणकंडिकापंचकस्यार्थमाह प्रत्यक्षेति दशभिः । नीरूपस्यापि ब्रह्मणः प्रतिपत्त्युपायभूते द्वे रूपे तत्रार्थरूपं चतुर्विंशे पणकंतत्रप्रत्यक्षयोग्यत्वेन लोकप्रसिद्धत्वात् सदित्युच्यते परिच्छिन्नत्वात् स्थितिमदित्युच्यते दृश्यमाना वयव रचना विशेषशालित्वान्मूर्तमित्युच्यते संदृष्टनाशमंडलमत आह योयमिति । योयमपरोक्षस्तापात्मा तपनस्वभावः परः पुरुषः परमेश्वरविग्रहः प्रसिद्ध इत्यर्थः ५२० द्वितीयरूपमपि चतुर्विंशे पणकत्वेन दर्शयति परोक्षमिति । यद्वितीयं रूपं तत्परोक्षच्छब्दार्थस्य सारः सूर्यमंडलं तवैतल्लिङ्गसमष्टिरूपो हिरण्यगर्भो रूपः पुरुष उक्तः तच्छरीरारंभाय सूक्ष्मभूतसृष्टेरिति भावः । एवमधिदेवं रूपद्वयं दर्शयति प्रत्यर्थः । अत्र सवा एव पुरुषोऽनरसमप्यहत्या

अध्यात्ममपि रूपद्वयदर्शयति । अध्यात्मेपीति । अध्यात्मेऽत्र संघातेपि स्थितयोर्द्वयोरूपयोः पूर्ववत्सारभावो बोध्यः । तदेवाभिनयति सत्पदार्थस्य सारश्रवणात्मको बोध्यः । शब्दे रेतसः सित-
स्य चक्षुषी एव प्रथमं संभवतः । इति श्रुते श्रुतपुः प्राधान्यादिति भावः । तथा दक्षिणे क्षणविशेषेण वर्तमानः परः स्थूलापेक्षया श्रेष्ठः पुमान्सूक्ष्मव्यष्टिरूपस्त्यच्छब्दार्थस्य सूक्ष्मस्य सारो बोध्यः । पूर्ववद्वि-
ति । इति रूपद्वयादप्यद्भुतपंचकमसारमिति ५२३ सत्पदस्य तत्पदस्य चार्थावभिनीयदर्शयति पृथिवीति । पृथिव्यादि त्रयं प्रत्यक्षत्वात् सद्योक्तं वाग्व्याकाशौ तु परोक्षत्वात्पदिति एतेन सत्तत्प-
दस्य मिति व्युत्पत्त्या सत्यशब्दस्यानुतेपि मयोग उपपन्न इति सूचितम् ५२३ स्थूलव्यष्टिसमष्ट्योरभेदसाराभेदमुखेनाह मंडलमिति । सवितुर्मंडलं तथा पुरुषस्य दक्षिणं चक्षुश्च एतद्वयमभिन्नमेव मूर्त-
भूतत्रयात्मकत्वाविशेषादिति ५२५ एवं सूक्ष्माभेदोपि बोध्य इत्याह मंडले इति । स्थूलान्तरत्वादात्मेत्युक्तः अमूर्तः पुरुष उभयत्रैक एवेत्यर्थः ५२६ न नूक्तविधया स्थूलस्य भूतत्रयात्मकत्वे सूक्ष्मस्य
भूतद्वयात्मकत्वे च शरीरत्वं न स्यात् पंचात्मकं पंचगुणमित्यादि श्रुत्या शरीरस्य पंचभौतिकत्वप्रसिद्धेरिति शंकां वारयन् शरीरत्वं साधयति वाग्व्याकाशादिति द्वाभ्याम् । पंचीकरणबलेन वाग्व्याकाशयोः
स्थूलेपि वर्तमानत्वात् स्थूलस्य देहत्वमित्यर्थः ५२७ खवाय्वोरिति । सूक्ष्मरूपयोः खवाय्वोः सूक्ष्मरूपेण पृथिव्यादीनामपि वर्तमानत्वादमूर्तः पुरुषः सूक्ष्मदेहसंज्ञको बोध्य इति ५२८ षष्ठकं डि

अध्यात्मेपि च सारत्वं विज्ञेयं पूर्ववद्भयोः ॥ चक्षुः सारः सतो ज्ञेयो दक्षिणे क्षण्यं परः ॥ पुमांस्त्यस्य च सारः स्यादसारं भूतपंचकम् ५२३ पृथिव्यापस्तथा तेजः
सद्येत्येतदुदाहृतम् ॥ वायुस्तथा तरिक्षं च तद्येतदिहोच्यते ५२४ मंडलं सवितुश्चक्षुः पुरुषस्यापि दक्षिणम् ॥ एकमेव स मुद्दिष्टं मूर्तं भूतत्रयात्मकम् ५२५ मं-
डले सवितुर्यो यं यथायं दक्षिणे क्षणि ॥ अमूर्त एक एवायं पुमानात्मेत्युदाहृतः ५२६ वाग्व्याकाशौ सूक्ष्मौ तौ विद्येते भूजलाग्निषु ॥ पंचीकरणतस्तेन स्थूलं देहमि-
दं स्मृतम् ५२७ खवाय्वोरपि विद्यंते सूक्ष्मास्ते भूजलाग्नयः ॥ तेन सूक्ष्ममिदं देहमूर्तः पुरुषः स्मृतः ५२८ सूक्ष्मदेहस्य रूपाणि वासनाजन्ये न कशः ॥ विद्यंते का-
निचितानि शक्रवक्ष्यामि तेऽधुना ५२९ हरिद्रारूपितं वस्त्रं यादृशं तादृशः पुमान् ॥ कापिकापि भवेत्सो यं यथाश्वेतोत्रकंबलः ५३० इंद्रगोपो यथारक्तस्तथा कापि भवे-
त्पुमान् ॥ अग्रे रचिर्यथा दीप्ता पुमानेष तथा कचित् ३१ सितां भोजं यथा शुभ्रं मृदुलं च तथा पुमान् ॥ कचित् क्वचिच्च पुरुषो विद्युद्दीप्ति समो भवेत् ३२ विद्युद्दीप्ति समाना-
श्रीरस्य पुंस उपासनात् ॥ रागिणो जायते शक्ररागः शस्तो न कर्हि चित् ३३ एवमादीनि रूपाणि शक्रसंति सहस्रशः ॥ तानि वक्तुं न शक्नोहं श्रुतिश्चापि महात्मनः ६३४

काया अर्थमाह सूक्ष्मेत्यादिना । तत्र देहद्वयमध्ये सूक्ष्मदेहस्य तार्किकाणामात्मत्वप्रकारकभ्रमविषयस्य पूर्वपूर्ववासनाजन्यानि नानाविधानिरूपाणि विद्यंते ते पुनानि चिद्रूपाणि शृण्विति ५२९ हरि-
देति । हरिद्रयारूपितम् रूपभूपायाम् रक्तमितियावत् तादृशवस्त्रसमरूपः कापि पुरुषो रजसा भवति यथानार्यादि दर्शनकाले इति । कापि कुत्रचित् श्वेतकंबलसमाकारः पुरुषो भवति यथापर्व-
तकंबलं पत्पांडुः पुरुषश्च तद्वत्सत्त्वेन श्रद्धादिमान् रजसा च रोषादिमानपीति यावत् ५३० इंद्रेति । इंद्रगोपो वर्षाकालको जंतु विशेषस्तद्वत्पुंस्वरक्तरूपो भवति । यथा एकांते स्थितो पिरजसोऽ-
तिशयेन विषयस्मरणपरः । क्वचिच्चाग्नेर्ज्वाला यथा प्रकाशमाना दहंती च तत्समरूपो भवति । यथा सत्त्वगुणेन विद्यावानपिराजसेर्प्यादिनापरे पांडुः खकर इति ५३१ सितां भोजमिति । यथा श्वेतकमलं स्व-
भावतः शुद्धत्वकोमलत्वादिमद्भवति तथा विधः क्वचित्पुरुषो जन्मनैव शमादिमान् भवतीति । क्वचिदुत्कृष्टसत्त्ववशादिद्युद्दीप्तिवत् सर्वभासकज्ञानवान् भवति यथा हिरण्यगर्भः सहसिद्धं चतुष्टयमिति वचनात्
५३२ हिरण्यगर्भवत्सर्वज्ञतापिसकामोपासनफलत्वेनानित्यतादिदोषशालित्वान्मुमुक्षुभिर्न कामनीयेत्याह विद्युद्दीप्तीति । रागिणः सकामस्य पुंसः सा जायते रागः कामस्तु कस्यापि विषयस्य न युक्तो न
योग्यः स्वरूपानंदप्रतिबंधकत्वादिति भावः ५३३ एवं ज्ञानकर्मवासनाभिष्यक्तगुणवशान्नानाविधान्यभूतपुरुषस्य रूपाणि सर्वाणि मया श्रुत्या च न गणयितुं शक्यानीत्याह एवमादीनीति ५३४

एवं वर्णितस्य रूपद्वयस्य निषेधयोग्यतां स्फुटयन्न ज्ञानप्रयुक्ततामाह अविज्ञेति । अस्मिन् द्वयेऽनुगतातादात्म्येन संबद्धा ५३२ निषेधांशं व्याचष्टे स्थूलमिति । स्थूलं सूक्ष्ममविद्याचेतत्रयमपि नात्मादृश्यत्वात् घटवदिति प्रथमनकारार्थ इति भावः ५३६ द्वितीयनकारार्थमाह सर्वस्येति । सर्वस्य कार्यकारणरूपस्य योनिषेधोऽभावो मया कृतः प्रकाशितः सोपि नात्माभावस्य प्रतियोगिसमानयोगक्षेमत्वादिति । नहि शुक्तिरजताभावः सत्य इति भावः । एवं नकारद्वयार्थग्रंथकृदेव स्फुटीकरिष्यतीति ५३७ नेतीत्यस्मादन्यदधिकमादेशनं ब्रह्मणो नास्तीत्यर्थमाह एतदिति । आदेशनमुपदेशप्रकारः गुरोर्गुरुकर्तृकमिति ५३८ अस्यादेशस्य मुख्यतां चतुश्चत्वारिंशच्छ्लोकैः प्रपञ्चयन्न ब्रह्मवित्संप्रदायप्रसिद्धतां तावदाह आदिश्यते इति । अयं परात्माभावाभावरूपजडभित्तत्वेन रूपेण नेति नेतीति वाक्येनैव सदादिश्यते इत्यन्वयः । सर्वदेत्युत्तरान्वयि ५३९ आत्मन एतद्विज्ञोपदेशायो ग्यत्वाद्याय मुपदेशो मुख्य इत्याह अवाङ्मनसेति । वक्तुं विधिमुखेनाभिधातुम् अतस्यात्मभित्तस्य व्युदासो निषेधस्तत एव सर्वदा अयमात्मापदिश्यते इति ५४० अस्योत्कर्षस्फुटयन्न विधिमुखोपदेशस्यापकर्षमभिनयति ब्रह्मास्मीत्यादिना । अयं विधिमुखेन बोधः शब्दस्यानुवेधेनानुगमेन विज्ञिष्टव्यजायते स चावाङ्मनसगम्येवाधित इति भावः ५४१ तत्र क्लेशान्तरदर्शयति अपीति । अत्र विधिमुखेन प्रवृत्तेर्बोधे पारोक्ष्यदुःखिताभ्यां तत्त्वपदवाच्यार्थगताभ्यां हृष्टे भेदः स जहदजहलक्ष

अविद्याकार्यमाखिलं स्थूलसूक्ष्मात्मकं द्वयम् ॥ अस्मिन्ननुगताविद्यातंतवोत्रपटयथा ५३५ स्थूलं सूक्ष्मं च साविद्यमिति यत्कथितं मया ॥ न तदात्मेति विज्ञेयं दृश्यत्वेन घटो यथा ५३६ सर्वस्यास्य निषेधोऽर्थः कार्यकारणवस्तुनः ॥ इत्थं मया कृतः सोपि नात्माशककदाचन ५३७ एतदादेशनं मुख्यं शक्रानंदात्मरूपिणः ॥ नास्मादभ्यधिकं किंचिदस्य त्रिादेशनं गुरोः ५३८ आदिश्यते हि गुरुभिरयमात्मा सदापरः ॥ भावाभावजडादन्यो नेति नेतीति सर्वदा ५३९ अवाङ्मनसगम्यो यं न वक्तुं शक्यते यतः ॥ अतद्युदासतस्तस्मादात्मायमुपदिश्यते ५४० ब्रह्मास्मीति च यो बोधः कथितः शकते पुरा ॥ अयं शब्दानुवेधेन जायते न तु केवलः ५४१ अपि बोधे त्रहृष्टो यं भेदस्तत्त्वपदार्थयोः ॥ पारोक्ष्यदुःखिताभ्यां स वाक्येन विनिवार्यते ॥ मुख्यार्थस्यापरित्यागाल्लक्षणायाः समाश्रयात् ५४२ त्वंपदार्थस्य यद्वा तस्यादभेदो ह्यधिकारिणि ॥ अभेदस्तद्वदेव स्याज्जंतुमात्रस्थितात्मनि ॥ इत्येतदनुमानस्याप्यपेक्षा सहकारिता ५४३ व्युदासश्च जडस्यायमपेक्षयो बहुधा पुनः ॥ तदर्थमनुमानं स्यादपेक्ष्यं पुनरेव हि ५४४ अनुमानस्य चापेक्षा भवेन्मानांतरस्य च ॥ अन्यथानानुमानत्वं स्वतंत्रं न भवेत्सदा ५४५ प्रवर्तते मानमनुमानं तदीरितम् ॥ स्वातंत्र्येण भवेन्नामनिरर्थकमिदं यथा ५४६

णाश्रयणाद्वारणीय इति क्लेशः ५४२ किंच विधिमुखेन बोधेऽनुमानापेक्षा गौरवं चेत्पाह त्वंपदार्थस्येति । त्वंपदार्थस्य सच्चिदानंदलक्षणस्य यथाधिकारिस्वरूपोऽभेदो भेदाभावस्तथा जंतुमात्रे सर्वत्र स्थितात्मनितत्पदार्थेऽपि भेदाभाव इत्यर्थसाधकानुमानस्यापि सहकारिता संभावनार्थमपेक्षणीयेति क्लेशः अनुमानस्वरूपं तु त्वंपदार्थः परमात्मनो न भिद्यते सच्चिदानंदलक्षणत्वादधिकार्यात्मवदिति । जडोपेक्षाधिकारवाधात् परमात्मेवोपाध्यनुप्रविष्टोधिकारितीति प्रपञ्चितमांकरेण ५४३ न केवलमेकमनुमानं तदापेक्ष्यं किंतु पदार्थशोधनाय देहादेर्व्यावृत्तये बहूनीत्याह व्युदास इति । जडस्य देहादिरूपानुमानस्य पदानांतरापेक्षा भवेत्पदानुमानत्वहान्यापत्तिः यतो नुमानं स्वतंत्रं न भवेत् मानमनुप्रवर्तते इत्यनुमानमित्युक्तत्वादिति स्वातंत्र्येनिरर्थकत्वाच्च मानानुप्रवर्तते इति क्लेशः ५४४ ननु मानं स्वतंत्रं न भवेत् मानमनुप्रवर्तते इत्यनुमानमित्युक्तत्वादिति स्वातंत्र्येनिरर्थकत्वाच्च मानानुप्रवर्तते इति क्लेशः ५४५ प्रवर्तते मानमनुमानं तदीरितम् ॥ स्वातंत्र्येण भवेन्नामनिरर्थकमिदं यथा ५४६

प्रकृतात्मानात्मनो चरानुमानानां श्रुतिनिरपेक्षरूपेण स्वातंत्र्येण निरर्थकत्वं यथेति पदेन प्रदर्शनीयतया प्रतिज्ञात् स्फुटयति मत्प्रत्यक्षमिति दशभिः । प्रमाह पदार्थेन अपात्मिकाप्रमाणफलं तस्य प्रकृता

प्रकृतानि तानि तानि चानुमानानि श्रुतिनिरपेक्षरूपेण स्वातंत्र्येण निरपेक्षत्वेन प्रत्यक्षेण प्रतीतिपूर्वकं प्रकृतं प्रत्यक्षमिति दशभिः । प्रमाद्विषयार्थेति श्रुतिप्रमाणमप्युक्तं प्रकृतं प्रत्यक्षमिति । अक्षरार्थस्तु अस्य देहाद्यनात्मतासाधकानुमानगणस्य व्याप्तिग्राहकतामूलभूतं प्रत्यक्षं न संभवति यतः कापि कदापि वाजडादिपुभावप्रधाननिर्देशेन जडत्वादिपुहेतुपुस्तसु अनात्मत्वमात्मभेदरूपं प्रत्यक्षेण दृष्टमिति । प्रत्यक्षस्य घटादिसत्त्वमात्रावगाहिवात्प्रतियोग्यात्मनो विपर्ययकरणमंतरातद्देहस्य दुर्ग्रहत्वादिति भावः ५४७ आत्मनः प्रत्यक्षविषयत्वाभ्युगमेपि विपक्षबाधकाभविनव्याप्तिदुर्ग्रहेत्याह घटस्येति । जडत्वेन देहानात्मतासाधने दृष्टान्तस्यानात्मतायद्यपि दृष्टातथापि साऽनात्मता तस्य घटस्यैव भवता दस्तु ततोऽन्यस्य देहस्य माभूदिति केनचिद्विपक्षोद्भावेन कृते सति बाधकं किंचिन्न दृश्यते इत्यर्थः ५४८ एतद्दृष्टान्तेन स्पष्टयति घटेति । यथा घटे स्तंभतान दृष्टा घटत्वावगाहिप्रत्यक्षेण न गृहीता तथापि सा स्तंभाच्च निवर्तते किंतु तत्र वर्तते एव एवं घटे आत्मतामास्तु सा आत्मनि देहेऽस्तु इत्यत्र किंचाधकमिति वक्तव्यमिति शेषः ५४९ ननु देहोऽयमात्मा स्याच्च हि जडो न स्यादिति तर्क एव विपक्षबाधक इति चेन्न विरोधमूलकस्यास्य तर्कस्य देहस्यात्मतास्वभाव इति वादिनश्चावाक

प्रत्यक्षं न भवेन्मूलमस्य कापि कदाचन ॥ न हि प्रत्यक्षतो दृष्टमनात्मत्वं घटादिषु ५४७ घटस्यानात्मता दृष्टा सा तस्य भवता त्सदा ॥ माभूदन्यस्य सायस्माद्बाधकं नात्र दृश्यते ५४८ घटेन स्तंभता दृष्टान सा स्तंभाच्च निवर्तते ॥ तद्दृष्टादिगामाभूदात्मता सास्तु चात्मनि ५४९ जाड्यदृश्यादयो नैव स्वभाववस्तुनः कश्चित् ॥ एतेऽन्यथयितुं शक्ता घटकुड्यादिरूपिणः ५५० सत्त्वं यथा समग्रेषु वर्तते वादिनो मते ॥ तथापि नैव तत्कुर्याद्वस्तुनोऽत्र विपर्ययम् ५५१ जाड्यदृश्यादयस्तद्दृष्टात्मा नात्मस्वरूपगाः ॥ संतु किंवादिनश्छिन्नं येन स्युर्नात्मगाहिते ५५२ अपि नात्मनि वर्तते चक्षुरादीनि सर्वथा ॥ तेनायं मनसा ग्राह्यो विज्ञेयो वादिभिः पुमान् ५५३ गृह्णाति च मनस्त्वेकमहमित्येव नापरम् ॥ तत्र केन निवर्तते जाड्यमस्यात्मनोऽधुना ५५४

स्य पुरतोऽकिंचित्करत्वात् न हि जडत्वं पदार्थस्वभावं विपरित्करोति । घटे विद्यमानेन जडत्वेन घटस्या घटताया असंपादनादित्याह जाड्येति । दृश्येति भावप्रधानो निर्देशः घटकुड्यादिरूपिणो वस्तुनः स्वभावमन्यथयितुमन्यथा कर्तुमिहे जाड्यदृश्यादयो न शक्ता इति संबंधः तथा च देहस्यात्मतालक्षणे स्वभावं कथमन्यथा कुर्युरिति भावः ५५० जाड्यादीनां वस्तुस्वभावाविरोधित्वे दृष्टान्तमाह सत्त्वमिति । यथा सत्त्वं सत्ता जातिः सर्वत्र वर्तमाना कस्यचिद्वस्तुनो विपर्ययं स्वभावान्यथात्वं न करोतीति ५५१ दार्ष्टान्तिकेनोपयति जाड्यदृश्यादय इति । तद्वत्सत्त्ववजाड्यादयोऽप्यात्मनि च संतु वर्तताम् अत्र एव मभ्युपगमे वादिनः श्रुतिनिरपेक्षोक्तानुमानमप्युक्तः किं कार्यकारणभावादिति चेन्न बाधकमिति भावः ५५२ नन्वात्मनश्चेतनत्वेनानुभवात्तद्दिरोधेन जडस्यात्मतानमंतुं शक्यते इति चेत् किमत्रात्मनश्चेतनत्वेनानुभवे कारणं बहिरिन्द्रियाणि मनो वा तत्र नायः बहिरिन्द्रियविरोधादित्याह अपि नेति । अंत्यपक्षं दूषयितुमनुवदति तेनेति । विज्ञेयो मंतव्यः ५५३ मानसमहमित्याकारकज्ञानमात्मनः सत्त्वमात्रं साधयिष्यति न तु न स्य चेतन्यादिकं तत्रेदासीन्यात्तथा च जाड्यमवाधितं स्थितमेव स्यादित्याह गृह्णातीति । परमतेपि हिन्द्रियाणां मध्ये एकमन्यतमं मनोऽहमित्याकारिणे वात्मानं गृह्णाति तत्राहमित्याकारेणात्मग्रहणेऽप्यात्मनो जाड्यं येन निवर्तते तेनापि जाड्यविरुद्धचेतन्यावगाहनादिति भावः ५५४

ननु जानामीति ज्ञानमात्मनश्चेतन्यमवगाहते इति चेन्न अस्य मनः संवलितोऽयमविषयकत्वेन शुद्धात्मधर्मविषयकत्वावधारणादित्याह जानामीति । अन्यस्य मनसः । तत्र दृष्टातमाह यथेति ५५२ प्रत्यक्षेणात्मनश्चेतनस्यैवाग्रहणे तस्य विभुत्वादिरूपेण ग्रहणे काप्रत्याशेत्याह आत्मन इति । यदाऽऽत्मनश्चेतनत्वेन रूपेणापि प्रत्यक्षं न स्तितदा सर्वगतत्वादौ परोक्षतया परैरप्यभिमतं प्रत्यक्षं कुतः स्यादिति ५५६ एवं श्रुतिविनामूलांतरमलभमानं विधिमुखप्रवृत्तवाक्यसाहाय्याय प्रवृत्तमनुमानं परित्यज्य श्रुतिवाक्यमेव शरणीकुरुते इत्याह अनुमानमिति । तत्रात्मनिर्णये अस्यानुमानस्य । किं तत् श्रुतिवाक्यमनुमानस्य मूलभूतमिति चेत्पदार्थशोधकावांतरवाक्यरूपमित्याह सत्यमिति । समनुरूपानुमानस्य मूलभूतः आगमः सत्यमित्यादिरूपो बोध्य इत्यर्थः ५५७ वस्तुतस्तु तदपि सत्यमित्यादिवाक्यं नेतीति वाक्यस्वभावमितरव्यावृत्त्या बोधनरूपमालंब्येवाखंडं बोधयत्सन्निपेधमुखोपदेशप्राधान्यं द्योतयतीत्याशयेनाह तस्यापि वेति । वाऽथवा तस्य सत्यमित्यादिवाक्यस्यापि अभिन्न एकस्मिन्नखंडेऽर्थकथं च न लक्षणया प्रवृत्तिर्विद्वद्विरुद्धा संमता । केन हरेण असदज्ञानपरिच्छेदानां व्युदासेन व्यावृत्त्या । तत्र सत्पदमसद्व्यावृत्त्या ज्ञानपदमज्ञानव्यावृत्त्या अनंतपदं परिच्छेदव्यावृत्त्या ब्रह्मणिर्यवस्यति तथानंदो ब्रह्मेति वाक्यगतमानंदपदं दुःखव्यावृत्त्या शुद्धैर्यवस्यतीत्यर्थः ५५८ नन्वेवं निपेधमुखेन प्रवृत्तिः शास्त्रेण किमर्थमाश्रीयते इति चेत् प्रमेयानुसरणेन प्रामाण्यलाभायाविशिष्टस्य विशिष्टतया बोधने हि अप्रामाण्यस्यादित्याशयेन प्रमेयस्य ब्रह्मपदार्थस्य स्वरूपमभिनयति एकमिति । एकमित्यादिपदत्रयेण स्वगतदिभेदान्निरस्य भूमरूपेण स्वमेहिमिप्रतिष्ठितं यत्तद्ब्रह्मेति बोधो

जानामीति च यो बोधः स स्यादन्यस्य योगतः ॥ यथा तांबूलयोगेन मुखे स्याद्रक्तिमावृणाम् ५५९ आत्मनश्चेतनत्वेन प्रत्यक्षं नैव विद्यते ॥ कुतः सर्वगतत्वादौ यस्य नित्यं परोक्षता ५६ अनुमानं कथं तत्र मूलाभावात्प्रवर्तते ॥ आगमस्तत एवास्य मृग्यो मूलमनीषिभिः ॥ सत्यं ज्ञानं तथानंतं ब्रह्मेत्यादिर्हं स स्मृतः ५७ तस्यापि वाऽसदज्ञानपरिच्छेदव्युदासतः ॥ आनंद इति वा स्यापि दुःखस्यैव व्युदासतः ॥ इष्टा प्रवृत्तिर्विदुषां न भिन्नार्थकं यच्च न ५८ एकमेवाद्वयं ब्रह्म स्वसजातिविजातिजान् ॥ भेदान्न व्युदस्य सततं स्वेमहिमिप्रतिष्ठितम् ५९ शास्त्रतोऽवगतं यस्माच्छूपादिव दलौकिकम् ॥ ततः शास्त्रस्य विश्वासाद्ब्रह्म ज्ञेयं मनीषिभिः ५६० शास्त्रं चात्र प्रवृत्तं सत्प्रवृत्तिकुरुते द्विधा ॥ विधानेन निपेधेन लोकदृष्टिमाश्रयात् ६१ शृंगग्राहिकया यद्विबोधयेत्तद्विधायकम् ॥ यथालोके करे ते स्ति फलमित्यादि भाषणम् ५६२

ध्यामि त्यन्वयः । स्वेमहिमितीति इतराश्रयतावारकं यथा स्वयंदासास्तपस्विन इतीतरदासव्यावृत्तिपरमिति बोध्यम् ५५९ नन्वेतादृशं ब्रह्म लोकेऽप्रसिद्धं कथं शास्त्रेण बोध्यते पदार्थप्रसिद्धे वाक्यार्थबोधे तु त्वादित्याशंकं दृष्टान्तेन परिहस्तस्य शास्त्रमात्रे यद्यतामाह शास्त्रत इति । उक्तलक्षणं ब्रह्मालौकिकमपि यतः शास्त्रादेव गम्यते ततः शास्त्रस्याप्रामाण्यप्रयोजकैरबोधकत्वसांशयिकत्वगृहीतग्राहित्ववाधितार्थत्वे हीनत्वेन विश्वासाद्विश्रभात्तेन ब्रह्मविवेकिभिर्ज्ञेयमवधार्यमिति यथाऽलौकिकोऽपि शूपादिवदर्थः 'यूपंतक्षतिशूपादिवदश्रीकरोति' इत्यादिवाक्यवशात्संस्कारविशेषविशिष्टकाष्ठरूपो वधार्यते आदिपदेन संस्कारविशेषविशिष्टाग्निरूपाहवनीयादिग्रहः । तथा ब्रह्मापि सत्यमित्यादिवाक्यादवधार्यते इति ५६० सत्यमित्यादिवाक्यस्य प्रथमं याविशिष्टवाचकपदैर्ब्रह्माभिधाने प्रवृत्तिस्तावन्मात्रेण विधिशास्त्रत्वव्यवहारः प्रमेयमनुसृत्य तु इदमपि निपेधशास्त्रतां भजत इति दर्शयितुं शास्त्रप्रवृत्तिद्वेविध्यं दर्शयति शास्त्रमिति । अत्रात्मनि प्रवृत्तं च च्छाखं विधानेन साक्षाद्बोधनरूपव्यापारेण इतरनिपेधरूपव्यापारेण च द्विविधां प्रवृत्तिं कुरुते लोकदृष्टिमाश्रयात् यथा कालवासनया युतं शिष्यं बोधयितुं सदेव सोम्येदमग्र्यासीदित्यत्राग्रहस्य भिधाने तथा विधाननिपेधाभ्यां द्वाभ्यामपि प्रकाराभ्यां हि विधानप्रवृत्तौ लोकाननुसृत्येति यावत् ५६१ तत्र विधायकशास्त्रस्य लक्षणं लौकिकमुदाहरणं बाह्यं दृष्टेति । शृंगस्य ग्रहणं पस्यां क्रियायां सा शृंगग्राहिका । संज्ञायामिति युक्तं ६ यथा गोमयविक्राम

आत्मनि तु एवं प्रवृत्तं पि शास्त्रतदप्युच्यतामाह लक्ष्यव्यावृत्तिपरतामाह त्वेत इत्याह नन्वेवमिति । एवमभिगमयितुं बोधयितुं योग्योऽभिगम्यो न चात्मा भवति अत्रात्मनो नान्यत्वात् ननु सर्वगतत्वादेव

आत्मनि तु एवं प्रवृत्तमपि शास्त्रं तदयोग्यतामात्रं लक्ष्यं व्यावृत्तिपरतामात्रं ब्रत इत्याह न चैवमिति । एवमभिगमयितुं बोधयितुं योग्योऽभिगम्यो न चात्मा भवति अवाङ्मनसगोचरत्वात् अतस्तत्सत्यं ज्ञानमित्यादिरूपं विधायकं शास्त्रमपि स्वस्मिन्नात्मनि इतरव्यावृत्तिमुखेनैव प्रवर्तते इति ५६३ निषेधकं शास्त्रं लक्षयति निषेधकमिति । यच्छास्त्रं प्रकृतान् प्रस्तुतान् लक्ष्यरूपतया भ्रातरिभिमतान् प्रतियोगितयापेक्ष्य प्रवर्तमानं एतान् प्रकृतान्निषिध्य परिशेषालक्ष्यं बोधयेत्तन्निषेधकमुच्यते इति प्रसक्तप्रतिषेधेन्यत्राप्रसंगाच्छिष्यमाणे संप्रत्ययः परिशेष इति ५६४ निषेधकं शास्त्रं लोकोत्तरदाहरति महाराजमिति दशभिः । प्रथा आराभगतस्वसमानवेषैश्छत्राविहस्तैर्वृत्तचमहाराजमज्ञात्वा कश्चिन्मूढः प्रत्ययिर्न विश्वस्तर्न पृच्छेदित्यन्वयः ५६५ बुबोधयिपुरिति । एवप्रत्ययोनरस्तर्मूढं बुबोधयिपुरीं धयितुमिच्छन्नपराजेति न ब्रवीति । यतो बाह्यानां पामराणां बुद्धिवृत्तस्वसाक्षादभिधानविपरीतग्राहित्वरूपस्य विशारदोऽभिज्ञः ५६६ बाह्यबुद्धिविशारदतां विशदयति अयमिति । एनंप्रत्येषराजेति यदिवक्ष्यामि तर्हि राजपार्श्वगतमन्यं पुरुषं छत्रादिकमेव वाराजतयामन्येत मूढधीत्वादिति ५६७ इत्थमिति । सबुबोधयिपुरीं नरस्तस्मै मूढाय एवं प्राह । एवं कथं एते वृक्षामहीपतिर्न भवन्ति ए

न चैवमभिगम्यो यमवाङ्मनसगोचरः ॥ आत्मा तस्तदपि स्वस्मिन् व्यावृत्त्यैव प्रवर्तते ५६३ निषेधकं तु यच्छास्त्रं प्रकृतान्समपेक्ष्यतत् ॥ प्रवर्तते निषिध्यैतान् परिशेषात्प्रबोधयेत् ५६४ महाराजं यथा कश्चिद्वारामस्थं डिलस्थितम् ॥ स्वसमानैर्वृत्तं पुंभिश्छत्रचामरशोभितैः ॥ अज्ञात्वा मूढधीर्बालः पृच्छेत्प्रत्ययिनं नरम् ॥ ५६५ बुबोधयिपुरे पोपि मूढं तं बालकं पुमान् ॥ अयमित्येव न प्राह बाह्यबुद्धिविशारदः ५६६ अयमित्येव चेदेनं वक्ष्याम्येषोत्रमूढधीः ॥ गृह्णीयात्पुरुषं चान्यंतद्गच्छत्रादिकंच वा ५६७ इत्थं विचार्यतं प्राहनैते वृक्षामहीपतिः ॥ नाश्वानकरिणस्तद्वन्नरथानपदातयः ५६८ नाना युधधरा ये त्रस्थं डिलस्य समीपगाः ॥ न तूर्याण्यपि चित्राणिसच्छत्राणि न चामराः ५६९ न च तूर्यादिहस्ता ये पुरुषाश्च वधूगणाः ॥ न नीलकण्ठकोराजान्चायं पीतकण्ठकः ५७० न रक्तकण्ठस्तद्वन्न च चित्रां वरोपि हि ॥ न स्वर्णकरवालो यं न हेमधनुराश्रितः ५७१ इत्येवमादिवचनैर्महाराजात्परात्रान् ॥ निराकरोति बालोपि परिशिष्टं प्रपद्यते ५७२ महाराजं सुवर्णांगं श्वेतच्छत्रविभूषितम् ॥ पतद्गिरुत्पतद्भिश्च चामरैर्हंससंनिभैः ५७३ पुरवारवधूहस्तपंकजौघप्रचारिभिः ॥ सेवितं विलसद्भेतदुकूलं दिव्यवर्चसम् ॥ अध्यक्षेणैव जानाति बालः सर्वविलक्षणम् ५७४ एवं नानाविधाभावानात्मनोत्र विलक्षणान् ॥ निषेधयति तच्छास्त्रमात्मनः परिशेषकत्वं ५७५ शास्त्रेण च निषिद्धेषु तेषु सर्वेष्वनात्मसु ॥ परिशिष्टं तमात्मानमात्मनैव प्रपद्यते ५७६ अयमेव हि सम्यक् स्यादुपायः स्वात्मबोधने ॥ भावाभावविनिर्मुक्तमात्मानं को हि बोधयेत् ५७७

तेऽश्वा अपि महीपतिर्न भवन्ति एवमग्रेपि ५६८ नानेति । पूर्वाद्धैनकारस्यानुपगमः ५६९ न चेति स्पष्टम् ५७० न रक्तेति । करवालः खड्गः हेमपृष्ठकयनुपाश्रितः ५७१ इत्येवमिति । परान्भिज्ञान् ५७२ इतरव्यावर्तकत्वेपि परिशिष्टस्य भासनेन शब्दस्य व्यापार इत्याह महाराजमिति । बालो महाराजं सर्वविलक्षणमध्यक्षेणैव जानाति सर्वविलक्षणतार्थं विशेषणानि सुवर्णांगमित्यादीनि सुवर्णाङ्गशोभनवर्णशाल्यमङ्कपुरस्य वारवधूनाङ्गणिकानां हस्ता एव पंकजानितत्रप्रचारिभिश्चामररूपहंसैः सेवितम् स्फुटमन्यदिति द्वयोरर्थः ५७३ । ५७४ दाष्टीति क्रियोजयति एतमिति द्वाभ्यां । एवं तन्निषेधशास्त्रमात्मनो विलक्षणानां भावा निषेधति न्ययवर्तयति आत्मानं च परिशेषयतीत्यर्थः ५७५ तत आत्मा स्वयमेव भासत इत्याह शास्त्रेणेति । आत्मनैव स्वयमेव ५७६ निषेधवाक्योत्कर्षमुपपादितं निगमयति अयमेवेति । उत्तरार्द्धस्यान्यथेत्यादिः ५७७

सत्येति । सत्यं यथार्थवाक्यादिरूपोऽनुष्ठीयमानो धर्मः अनयोर्धर्मसत्ययोरपि प्रत्येकं स्थूलसूक्ष्मचमूर्तिद्वयम् । आकाशमूर्तिवत्तदीयास्थूलमूर्तिरपि न दृश्यते इति च बोध्यम् । एवं मनुष्यत्वादिजातिश्च द्विरूपा । तथा चतुर्दश्यां कण्डिकायामात्मपदेनोक्तं पौरुषं परिपूर्णस्य एकस्य पुरुषस्य सर्वं धिमनो बुद्धिप्राणप्रभृतिरूपं देहद्वयं वैराजं हेरण्यगर्भं च द्वितीयात्मपदेनोक्तं श्रिदाभासश्चेत्यपि बोध्यम् ६०० उपकारमिति । एष सर्वः पृथिव्यादिपदार्थोऽस्य सर्वस्य प्राणिजातस्य श्रुतौ भूतपदोक्तस्योपकारं करोति भूतैर्दृष्टादृष्टद्वाराऽऽरब्धत्वात् । श्रुतौ मधुशब्दो हि दृष्टादृष्टद्वाराऽऽरब्धत्वप्रयुक्तोपकारकतावाचक इति भावः । तथा आऽपि प्रभृतिप्राणिनां स्थूलसूक्ष्माख्यं शरीरद्वयमपि उक्तपृथिव्यादीनामुपकारं करोति पृथिव्यादीनां दृष्टादृष्टद्वारां भक्त्वादिति भावः ६०१ शुन इति । शुनः प्रभृतेः प्राणिजातस्य । एते पृथिव्यादयः । फलितमाह विशेष इत्यादिना ६०२ एवं परस्परोपकारकत्वे च एकमातृजपुत्रवदेककार्यत्वं निश्चयेयस्य मायाशबलस्येदं सर्वकार्यं स एवैकः सर्वत्र तादात्म्येनानुप्रविष्ट उपकारक इति सिद्धमिति आह उपकारं नेति द्वाभ्याम् । कोपि पृथिव्यादिः प्राणिविशेषो वा किंशब्दार्थः किंचिदल्पमपि । कस्तर्ह्युपकारक इत्यत आह किं त्वित्यादिना । यो मया तुभ्यं नेतीत्यादिनोपदिष्ट एष एव परः पुमान् पृथिव्यादिकार्येति प्रस्तादात्म्येनानुगतः सन् विनाशरहितोऽमृतः स्वयंप्रकाशश्च परो ब्रह्मत्वेन सर्वोत्कृष्टः सर्वोपकारक इति द्वयोरर्थः । अनेन श्लोकद्वयेनायमेव स इत्यादिरंशः सर्वकण्डिकांतगतो व्याख्यातः ६०३ । ६०४ उक्तं परस्परोपकारकत्वं विशदयति पृथिव्यामिति त्रयोदशभिः । सपरः पुरुषः पृथिव्यां वर्तमानः सन् सर्वप्राणिनां भोगसाधनानि शरीराणि कुरुते

सत्यवाक्यं मनुष्यादिजातिः पौरुषमेव च ॥ देहद्वयं मनो बुद्धिः प्राणादिकमिदं तथा ६०० उपकारं करोत्यस्य सर्वः सर्वस्य सर्वदा ॥ श्वापि सर्वस्य भूम्यादेरुपकारं करोति हि ६०१ शुनः सर्वोपि चैवैते विशेषः केन ते भवेत् ॥ मातृयास्त्वं ततो गर्वमुपकारकृतं सदा ६०२ उपकारं न कस्यापि कोपि किंचित् करोति हि ॥ किंतु योयं मयादिष्टो नेति नेतीति तेषु मान् ६०३ एष एव पृथिव्यादौ स्थावरे जंगमेपि च ॥ तिष्ठन् विनाशरहितः स्वयं भातः परः पुमान् ६०४ पृथिव्यां वर्तमानः सन् शरीरं कुरुते हि सः ॥ शरीरस्थश्च भूमेः स करोत्युपचयं पुमान् ६०५ जले तिष्ठन् हि जंतूनां रेतसो वृद्धिमीश्वरः ॥ रेतस्य यमपां वृद्धिं कुरुते देह रूपतः ६०६ वन्हौ वाचः प्रवृत्तिं सतिष्ठन्पाकादिकं तथा ॥ मंत्राद्युच्चारणाद्वापि तिष्ठन् ब्रह्मरूपस्क्रियाम् ॥ वायौ तिष्ठन् क्रियां प्राणैस्तत्रास्य प्रवर्तनम् ६०७

इति प्राणिनः प्रतिपृथिव्युपकारिका तथा शरीरस्थः सर्वप्राणिरूपः सन्नाशरं विना भोगासंभवादाधारभूतभूमेर्दृष्टादृष्टाभ्यतमद्वारा उपचयं वृद्धिं करोति । तथा च पृथिव्यास्वारं भक्त्वेन स्वार्थानां प्राणिनां सृष्टेः प्राणिभिश्च स्वारं भक्त्वा भूमेः स्वार्थमेव सृष्टेः परस्परकार्यत्वं परस्परभोग्यत्वं च तत्र जडांशप्राधान्येन कार्यत्वं भोग्यत्वं च तत्र प्राधान्येन भोक्तृत्वं च तत्फलं चोक्तविधानुमानेनैकात्म्यसिद्धिरिव मग्रेपि बोध्यम् ६०५ जल इति । ईश्वरो जलरूपः प्राणिनां देहेषु रेतसः शुक्रस्य वृद्धिं करोति ' आपो रेतो भूत्वा प्राविशन् ' इत्येतरेषु श्रुतेः एवमग्रेपि अधिदेवरूपानामध्यात्मरूपोपबृंहकत्वे एतरेषु श्रुतयोऽनुसंधेयाः । प्राणिरेतः स्थितः कार्यदेहरूपेण जलारंभकदृष्टादृष्टापां रेतोत्पादनद्वारा जलवृद्धिं करोतीति पूर्ववत्सर्वबोध्यमिति । इयमुपकारविधा इहाग्रेपि प्रकारांतराणामुपलक्षणमिति ६०६ व हाविति । वन्होतिष्ठन् ईश्वरः प्राणिनां वागिन्द्रियप्रवर्तनद्वारेण यातुपाकादिद्वारेण वा प्राणिनः प्रत्युपकरोति । प्राणिनां वाचितिष्ठं श्रमं चोच्चारणादिना हवनीयाद्युत्पादिकामुपस्क्रियां संस्कृतिं कुरुते हि । पृथिव्यां रेतोपकारस्तु सर्वेषां विशिष्टत्वेति च बोध्यम् । वायाविति । वायौ तिष्ठन् सर्वेषां प्राणप्रयुक्तां क्रियां प्रवर्तयति वायुविरोधस्थले प्राणनिरोधानुभवात् तथा तत्र प्राणे पुतिष्ठन् स्यवायोः

सूर्येति । सूर्यस्थः सर्वप्राणिनां दृष्टिप्रवर्तयन्नुपकारकः प्राणिदृष्टिस्थश्च सूर्योऽयमिति ज्ञानद्वारा सूर्योपकारको दृष्टिदृष्टिसिद्धांतात् ६०८ दिक्ष्विति । दिक्षु स्थितः सन् सर्वप्राणिश्रोत्राणां दिग्गम

सूर्येति । सूर्यस्थः सर्वप्राणिनां हृदि प्रवर्त्यन्नुपकारकः प्राणिहृदि स्थितः सूर्योपकारको हृदि स्थितः ६०८ दिक्ष्विति । दिक्ष्वस्थितः सन् सर्वप्राणिश्रोत्राणां दिग्गन्तु-
 तानामनुग्राहकः श्रोत्रस्थश्च दिशामुपस्क्रियसंस्कृतिभेदादिजन्यशब्देन कृतां प्रतिध्वनिरूपां श्रुतौ प्रतिश्रुत्य देनोक्तां जानाति प्रतिध्वनिबलदेवहिविशेषतः पूर्वोदिदिशो जायते इति प्रतिध्वनिज्ञानद्वारा
 श्रोत्रस्थदिशः प्रत्युपकारकत्वं युक्तमिति । एवं चंद्रस्य मनः प्रवर्तकत्वेनोपकारकत्वं मनसश्च संकल्पश्चंद्रलोकां बृहत्कर्मद्वाराऽऽल्लादकस्य चंद्रस्य साधकत्वेन वा उपकारकत्वं बोध्यमिति द्वयोरर्थः ६०९
 ६१० वियतीति । अधिदेवं विद्युति स्थितः सन् परः पुरुषः सकलप्राणिनां तमः पुंजं हंति सकलप्राणिनामध्यात्मं तैजसे त्वग्गतो ज्ज्वलतारूपतेजोभिमानिनिस्थितः सन् सर्वतो व्याप्तं विद्युतः प्रकाशं प्रति-
 पद्यते जानातीति सूर्ये वर्णितं व्यायेनोपकारकता बोध्या ६११ घनाघने इति । घनाघने मेघे स्थित्वा सशब्दो गजितारूपेण शब्देन सहितः सन् पूर्णभूतानामाल्लादको हर्षजनको भवति तथानूणामध्या-
 त्मध्वनिरूपे शब्दे स्थितः सन् संतमेघं बहुप्रशस्ततया मन्यते यथामुखगतालालाबाह्यरसास्वादहेतुस्तथा तर्ध्वनिर्बाल्यशब्दप्रहणे जाते पूर्ववदुपकारकता बोध्या ६१२ नभसीति । अविदेवमाकाशे स्थितः
 सर्वप्राणिनां हृदयच्छिद्रप्रदानेनोपकारकः हृदयाकाशस्थितश्च सर्वव्यापकरूपतयाऽऽकाशं जानातीति तस्य साधकत्वेनोपकारकता अतएव सांप्रदायिकाः साक्षिभास्यं न भवत्याहुः साक्षिणश्च हृदये वि-

सूर्येति षष्ठिनेत्राणामुपकारकः पुमान् ॥ नेत्रे सूर्यचजानन्संस्तमप्युपकरोति सः ६०८ दिक्षु स्थित्वा च कर्णानामनुग्रहकरो भवेत् ॥ कर्णयोरपि संस्थित्वा दि-
 शां जानात्युपस्कियाम् ६०९ चंद्र एष पुमान् स्थित्वा मनः सर्वं प्रवर्तयेत् ॥ मनस्येव व्यवस्थाय चंद्रं संप्रतिपद्यते ६१० विद्युत्येष पुमान् स्थित्वा तमः स्तोमं निहंति
 हि ॥ तैजसे च पुमान् स्थित्वा विद्युतः प्रतिपद्यते ६११ घनाघनेऽप्ययं स्थित्वा सशब्दो ल्लादको नृणाम् ॥ जंतूनामपि शब्दे सौ स्थित्वा तं बहु मन्यते ६१२ नभस्ये-
 व व्यवस्थाय हृदि च्छिद्रं प्रयच्छति ॥ हृदि छिद्रे स्थितो देवो न भोजानाति सर्वं गम् ६१३ धर्मे स्थित्वा नराणां सुखं यच्छति सर्वदा ॥ धार्मिकेषु नरेष्वेव स्थित्वा धर्मक-
 रोति च ६१४ सत्यवाक्येषु मान् स्थित्वा सम्यगर्थं निवेदयेत् ॥ सत्यवाक्येन रे स्थित्वा सत्यवाक्यं वेद तथा ६१५ मानुषेऽपि च जात्यादौ स्थित्वा दद्यात्सुखं नृणाम् ॥
 मानुषेऽपि स्थित्वा मानुषं सच गच्छति ६१६ देहं द्वियमनः प्राणसंघाते बुद्धिपालिते ॥ स्थित्वा जनिमृती तस्य कुरुते सर्वं देश्वरः ६१७ बुद्धेः सर्वप्रचारेऽपि स्थित्वा तां
 विषयैः सह ॥ अवगच्छति जंतूनामात्मातेऽपि शुनोऽपि च ६१८

शेषतो वस्थानमिति ६१३ धर्मे इति । धर्मरूपः सन् सर्वस्य सुखप्रदत्वेनोपकारकः धार्मिकनररूपेण धर्ममुत्पादयन् धर्मं प्रत्युपकारक इति स्पष्टमिति ६१४ सत्येति । सत्यवाक्यरूपः यथावद-
 र्थबोधनेनोपकारकस्तथा सत्यवाक्यं सत्यतादृशेन रे स्थित्वा सत्यवाक्यमुत्पादयतीत्यपि स्पष्टं परोपकारकत्वमिति ६१५ मानुषे इति । मानुषत्वब्राह्मणत्वादिजातिरूपः सन् परमेश्वरोपकारकत्वं सांप्रदाय-
 राजात्यभिमानिनां सुखप्रदत्वेनोपकारकः तत्तद्व्यक्तिस्थितश्चाभिमानेन जातिं साधयन् हृदि स्थित्वा व्यायेनोपकारक इति ६१६ पूर्वसंग्रहवाक्येषोरुपदेनोक्तस्य सर्वसंघातस्य सर्वप्राणिबुद्धिप्रतिबिंबितचि-
 दाभासस्य च विज्ञानमयपदोक्तस्य परस्परोपकारकतां दर्शयति देहं द्वियेति द्वाभ्याम् । देहादिसंघाते बुद्धिपालिते बुद्धिप्रधानके बुद्धिपर्यंत इति यावत् स्थित्वा तस्य विज्ञानमयस्य जन्मादिकं करोति बु-
 द्ध्यादिरूपोपाधीनां धर्मविज्ञानमयं धर्मवंतं करोतीति विज्ञानमयं प्रति संघातस्योपकारकता उपधिधर्माध्यासेनैव हि भोक्तृत्वं चाविद्यादशायां सुखदवभासत इति प्रसिद्धमिति भावः ६१७ बुद्धे-
 रिति । बुद्धेः प्रचारेऽपि बुद्धिसंज्ञपरिणामेषु स्थितः संस्तं बुद्धिं विषयैः सह अवगच्छति भासयतीति विज्ञानमयस्य संघातं प्रत्युपकारकतां विज्ञानमयं तत्पदाधेनि वेशयति आत्मेति । एतादृश आत्मा ते-
 श्च स्यापि शुनोऽप्यपि विशिष्ट इत्यर्थः ६१८

परस्परोपकारेदृष्टं तमाह माक्षिकस्येति । यथामाक्षिकसोमक्षिकाश्चपरस्परमुपकार्यौपकारकभावमापन्ना इत्यर्थः ६१९ दाष्टीतिकमाह एवमिति । एवं पृथिव्यादिरूपजगन्मण्डलं प्रत्युपकु-
रुतेतदुपकृतं तस्य उपकारकस्य उपकुरुते उपकारं करोति यथालोकेपि प्रभुर्वेत्तनेन भृत्यानुपकृतान् करोति भृत्याश्च सेवया तमुपकुर्वतीति प्रसिद्धम् ६२० उक्ताश्चोपकारा उपलक्षणमवांतरभेदानां बहु-
त्वादित्याह उपकारा इति । दिङ्मात्रेण निदर्शनमात्रेण प्रकृत्यादित्वात्तृतीया । एतत्स्पष्टीकृतं त्वार्तिककृद्भिः 'सर्वसर्वस्य कार्यं स्यात्सर्वः सर्वस्य भोजकः । इत्येवामधुविद्यात्रयेण
केशहारीणी' इति ६२१ उक्तानामुदाहरणत्वे सति यत्फलितं तदाह भूम्यादिकमिति । पृथिव्यादिकं सर्वं प्रत्येकमात्मनः स्वस्वरूपादन्यस्य सर्वस्योपकारं करोति यथा पृथिवी स्वातिरिक्तस्य ज-
लोदरेण्युपकारिकापंचीकरणादिविधया परिपोषकत्वात्तथा न्यत्पृथिवीभिर्न सर्वमेकस्य पृथिवीस्वरूपस्योपकारं एव मन्यन्वापीति । परस्परोपकारकाणां चैकात्म्यकत्वस्य एकशरीरावयवे पुद्गलत्वा-
त्सर्वत्रैकात्म्यकत्वं सिद्धमित्याह उपकारकर इति । समीरितः अत्राज्ञाणे इति शेषः ६२२ तेजोमयत्वादिविशेषणैः पृथिव्यादिसूक्ष्मशरीरावशिष्टपरत्वे आपेक्षिकार्थपरत्वाद्भिन्न्यद्भिः स एवात्मा प्रति-
पाद्यते इत्याशयेन शुद्धात्मपरत्वं तेजोमयादिपदद्वयस्याह तेजसेति । स्वरूपभूतप्रकाशात्मकेन तेजसा भ्राजमानः श्रुतौ स्वार्थिको मयडिति भावः । आमृतोपमः अमृतदेव लोकप्रसिद्धे उपमा उपमिति र्यं

माक्षिकस्य रसो यद्वन्माक्षिको पकृतः पुरा ॥ उपकारं माक्षिकाणां कुरुते सर्वदेवहि ६१९ एवमेव जगच्चक्रं पृथिव्यादिकमत्रहि ॥ यस्योपकुरुते तद्वितस्योपकुरुते पुनः
६२० उपकाराश्च भूम्यादेर्दिङ्मात्रेण समीरिताः ॥ एते ह्येकैकशः संतिलक्षशः कोटिशस्तथा ६२१ भूम्यादिकमिदं सर्वं सर्वस्यान्यस्य चात्मनः ॥ उपकारं करो-
त्येव ह्येकस्यान्यतथा खिलम् ॥ उपकारकरस्तत्र सर्वत्रात्मा समीरितः ६२२ तेजसा स्वप्रकाशेन भ्राजमानो मृतोपमः ॥ जरा वामरणं वापि विद्यते स्य न कर्हि चित् ॥
६२३ अयमेव स आत्मा यो हृदये सर्वदेहिनाम् ॥ नाना बुद्धिप्रचाराणां साक्षी संगविर्जातः ६२४ समोयं सर्वदेहेषु स्थावरेषु चरेषु च ॥ शक्तेरपि तथा मेति शुनोपि पर-
मेश्वरः ६२५ यथानभसि नैवास्ति भेदो घटमठादिगः ॥ तथानात्मनि भेदोऽस्ति शक्रनानाशरीरगे ६२६ निर्भेदो यः पुमानुक्तो हृदये सर्वदेहिनाम् ॥ जरामरणश्च
न्योयं ब्रह्म सर्वात्मकं परम् ६२७ अयमेवात्मविज्ञानात्सर्वमेवाभवत्पुमान् ॥ ब्रह्मात्मा यः पुरोक्तस्ते ब्राह्मणानां विचारतः ६२८ स एव सर्वभूतानामधिष्ठाय च पालकः ॥
न त्वं शकतवाप्येषाधिष्ठायात्र पालकः ६२९ एष एव हि सर्वेषां भूतानां मध्यमः पुमान् ॥ दीप्यते रविवन्न त्वं किंतु तेनैव राजसे ६३०

स्य स तथा परमा मृत इति यावत् । तदेवाह जरोति । मरणाभावेनेतराभावोपि बोधित इति भावः ६२३ अयमेव स इत्यादेरर्थमुपबृंहयति अयमिति पंचभिः । सर्वदेहिनां हृदये वर्णित इति शेषः । कथ-
मित्यत आह नानेत्यादि ६२४ स्वयं भिन्ना अप्युपाधयस्तं भेदुना लमित्वाह सम इति । सम एकरूपः देशकतेतव आत्मा शुनश्चात्मा परमेश्वर इति ६२५ भिन्नोपाधिगतस्याप्यभेदे दृष्टं तमाह यथेति । घ-
टाद्युपाधिनिष्ठे भेदो यथानभकाशेन स्पृशति तथात्मानमित्यर्थः ६२६ अयमेव पूर्वब्रह्मात्मतया वर्णित इत्याह निर्भेद इति द्वाभ्यां । स्पष्टम् ६२७ । ६२८ सवा अयमित्यादि वाक्यार्थमाह स एवेति ।
राजशरीराभिमानिनोऽत्र व्यवहारभूमिनिधायमकोटयैतेत्यर्थः ६२९ राजेति पदस्यार्थमाह एष एव हीति । एष एव सर्वेषां मध्यमो मध्ये भवः मध्येमाकांतिर्यस्य तस्य भासा सर्वमिदं विभाति इति
श्रुतेः एकादशः सत्रसिष्यते राजते रविवदिति । त्वं तुराजान भवसिततदधिष्ठानभासकत्वादिन्यर्थः ६३०

परस्परोपकारस्य पृथिव्यादिजगत्त्रयस्य सापेक्षत्वे एकात्मकत्वे दृष्टं तं स्फुटयति रथेति श्रुतिः । यद्वत्तथा च स्यात्तथावयवभूतयोर्नेमिनाभिर्न जयोः काप्रयोर्मध्यमाये अगमित्येकपक्षपाते यथा

परस्परोपकारस्य पृथिव्यादिजगत्स्य सापेक्षत्वे एकात्मकत्वे ह्यर्थात् स्फुटमिति रथेति श्रुतिभिः । यद्दृश्यं चक्रस्य व्यवयवभूतयोर्नेमिनाभिस्तयोः काष्ठयोर्मध्यगताये अराहित्ये काष्ठरूपा एते अराः स्वतंत्राः स्वाधीनानभवाति किंतु उभयत्र नेमोत्राभौ च प्रतिष्ठिताः सापेक्षवृत्तपदार्थः ६३१ एवमिति । एवं सर्वजगदध्यात्मप्रधिदैवस्थितयोरात्मनः स्वरूपयोर्दृश्योः पृथिव्यादिवत्तिसूक्ष्माभिमानिनोर्मध्ये वर्तते तयोर्धीनवर्तते इति यायत् । यथा सर्वभूतशरीराणि पृथिवी च अरानि भानि पृथिव्यभिमान्यात्मांशनेमिनिर्भशरीराभिमानिनमात्मांशनाभिनिर्भवाश्रितानि एवमन्यत्रापि बोध्यं । कीदृशयोरात्मरूपयोरुपकाराय सर्वत्र पृथिव्यादौ वर्णितविधया स्थितयोरिति ६३२ एकमेवेति । दृष्टान्तं यथा एकमेव ईशित्वादि काष्ठं नेमिस्वरूपनाभिस्वरूपमरास्वरूपं च बिभ्रत्सदुपकार्यभावमुपकारकभावमादिपदेनाधाराधेयभावादिकं गच्छति भूतले हृदयसिद्धमिति शेषः ६३३ एकमेवेति । एवमेक आत्मैवाधिदैवादि भावतदभिमानि पुरुषभावं च गतः स सर्वत्रोपकारकः तव पृथिव्यादिश्च उपकारकता अभिमानमात्रमित्यर्थः ६३४ उपकारकस्य चात्मन एक रूपत्वाद्दुत्कृष्टोपायावेवायमुपकारक इत्यभिमानौ वृथेत्याह उपकारमिति ६३५ वर्णितमात्मैक्यं निगमयति किमिति । बहुनोक्तेन किं फलं किमपि ततः संक्षेपेण तत्त्वं निश्चितम् । किमवधारयामीत्यत आह सम इति । मम चक्रोः सात्विकस्य ते देवराजस्य राजस्य शुनस्तामसस्य चात्मा सम एक रूप इति ६३६ तदुपाधीनामुत्कर्षाय

रथचक्रस्य यद्वा द्विनेमिनाभ्योस्तु मध्यगाः ॥ अरानैते स्वतंत्राः स्युरुभयत्र प्रतिष्ठिताः ६३१ एवं विश्वं समग्रं स्यान्मध्ये ध्यात्मा धिदैवयोः ॥ उपकाराय सर्वत्र स्थितयोरात्मरूपयोः ६३२ एकमेव यथा काष्ठं नेमिनाभ्यादिरूपभूतम् ॥ उपकार्योपकारादिभेदं गच्छति भूतले ६३३ एक एव तथात्मा यमधिदैवादिभेदभाक् ॥ तत्र स्थितश्च सर्वेषामुपकारं करोति हि ॥ न त्वं शक्रनभूम्यादिदुपकारकरं स्मृतम् ६३४ उपकारं करोत्येव यथा ते हृदये स्थितः ॥ शुनोऽपि भगवांस्तद्वत्कुरुते हृदये स्थितः ६३५ किं बहुतेन देवेन्द्र संक्षेपेणावधारय ॥ समः संसार आत्मा च मम तेऽपि शुनोऽपि च ॥ ६३६ निंदयामो वयं यद्दत्तं कृष्टं जन्म शुनोऽधुना ॥ अस्माकं च तथैवैते निंदन्ति ब्रह्मादिनः ६३७ उत्कृष्टता यथास्माकं स्वदेहेशकविद्यते ॥ शुनोऽपि च स्वदेहसातादृश्येव हिवर्तते ६३८ ततो देहं तथा स्वर्गमप्सरोगणमंडितम् ॥ अभिमानं बहिस्त्याज्यं विद्वद्यात्मानं स्वमात्मना ६३९ श्वविष्टा सदृशो देहः शक सर्वशरीरिणाम् ॥ हेयो धियापरित्यक्ते तस्मिन्नात्मा प्रकाशते ६४० शरीरे हं धियस्त्यागे ह्यन्यत्र मम ताधियः ॥ दुःखं समूलं देवेन्द्र नाशमाप्नोति देहिनः ६४१

कर्णौ तु हृदि भेदेन सर्वत्र प्रतिष्ठिताविति दर्शयति निंदयाम इति द्वाभ्यां । यथा वयं देवमनुष्यादयः शुनोजन्मकष्टमिति निंदयामस्तथास्माकं जन्मत्रयवादिनः संसारादिरक्ता निंदन्तीति ६३७ आत्मता वात्स्याभ्यासात्सर्वदेहेषूत्कृष्टताभासत इत्याह उत्कृष्टेति । यथा वयं स्वस्वदेहमृत्कृष्टं मयामहे तथा आत्मापि स्वदेहं सर्वोत्कृष्टमन्यत इत्यर्थः ६३८ तस्माद्यत्संबंधाद्देहादिकं रमणीयतया भासते स आत्मेवोपादेयोऽन्यत्सर्वं हेयमित्याह तत इति । हित्वेति शेषः ततस्त्वं देहं हित्वा तथाप्सरोगणयुतं स्वर्गं च हित्वा अलमवयुत्यानुवादेन बहिर्षां वदुःशयगोचरमत एवानर्थरूपत्वात् त्याज्यमभिमानं हित्वात्मानं स्वयमेव विद्धीति संबंधः ६३९ तत्रापि देहाभिमानः प्रथमं परित्याज्यः साक्षादात्मानं प्रतिबंधकत्वाद्देहाभिमाननिवृत्तौ बाह्यगोचरममत्वनिवृत्तेः पृथग्साधनानपेक्षत्वादित्याह श्वेति द्वाभ्यां । अन्यत्र काकविषयाहेषमुपमितमत्र श्वविषयेति । हेयोऽभिमानादयतार्यः तस्मिन् देहे ६४० शरीर इति । देहे हं बुद्धित्यागे कृते सत्यन्यत्र मम ताशालिबुद्धेर्होयः दुःखं तत्समूलं सदेतुर्वनश्यतीत्यर्थः ६४१

एवंमधुब्राह्मणांतमधुकाण्डप्रतिपाद्याब्रह्मविद्यानिरूपिता अथतस्तुत्यर्थइदंवैतदित्यादिप्रैथोव्याख्यातव्यस्तत्रप्रथमवाक्यस्यवैश्वदेनसंप्रारितायादध्यङ्गवाहत्यादिकायाः प्रवर्ग्यकाण्डगतायाभाष्ये
ऽनुदिताख्यायिकायाउपबृंहणउपोढातभूतस्यकोपेतेनेतरस्मैउ कविद्यादाननिवारणततोद्योचस्तूष्णीमवस्थानं चंपचाशच्छोकेर्देशपिष्यजिद्रायदवीचउपदेशानुवादमश्विनोरहस्यज्ञकपिरुपसंहरति इ
त्यादीति । दध्यङ्गाथर्वणःशक्रंप्रतिइत्यादिक्रंआदिपदेनब्रह्मविद्योपकारकाणांप्राणादिविद्यानांग्रहः बहुशःबहुविधमर्थजातमब्रवीत् । कीदृशोदध्यङ् श्रोतारमविरक्तंजानानोपिस्तत्पवशेनवद
नेप्रवृत्तइति ६४२ आनंददायिकापिमुनिवाणीइदंरूपदेहादिरागरूपदोषेणकोपदेतुर्जातेत्याह आथर्वणादिति ६४३ मोदसाधनस्पर्शसाधनत्वेदृष्टांतमाह दयालुनेति । यथादयालुनाकश्चि
दतिशुधितोभुजंगमःपयःपायितोदुग्धपानंनोतःसन्नापेकोर्वत्रजेदिति यथाश्रीमदांधइंद्रोहितोपदेशंश्रुत्वापिजातेनकोपेनएवंवक्ष्यमाणेनप्रकारेणाचिंतयदिति ६४४ तत्रेद्रस्यकोपजांविपरीतकल्पना
मनुवदति अयमित्येकादशभिः । अयंद्विजोत्तमोप्यसुरैःप्रेषितइतिमन्थे ममराज्यादुच्चाटकत्वादित्यर्थः ६४५ वस्तुतस्तुनोत्तमःअयुक्तभाषित्वादित्याह अहोइति ६४६ स्वसादृश्यस्यायुक्ततां

इत्यादिवहुशःशक्रंदध्यङ्गाथर्वणोब्रवीत् ॥ अविरक्तंप्रजानानःसत्यपाशवशंगतः ६४२ आथर्वणादिमांवाणीमानंदामृतपूरिताम् ॥ शक्रःश्रुत्वाऽतिरागांधःको
पमेवजगामह ६४३ दयालुनायथाकश्चिदतिशुधितोतिभुजंगमः ॥ पायितःपयएतस्मिन्कोपंप्राणहरंब्रजेत् ॥ श्रीमदांधस्तथाशक्रोमनसैवमचिंतयत् ६४४ अयं
द्विजोत्तमोनूनमसुरैरिहचोदितः ॥ राज्यत्यागायमेयस्माद्द्विमेषप्रयच्छति ६४५ अहोनिष्ठुरभाषित्वंचित्रमस्यदुरात्मनः ॥ शुनाममसमानत्वंकुरुतेसर्वथा
यतः ६४६ ब्रह्महत्याकरःकायंनिदितःश्वाविडाशनः ॥ अश्वमेधसहस्राणांयोगीकाहंसुरेश्वरः ६४७ कचदेववधूगात्रंयज्ञैरपिसुदुर्लभम् ॥ शुनीनांकचयेनायंसमा
स्ताभिःकरोतिताः ६४८ अहंवज्रवरोविश्वंनियंतुमेकएवहि ॥ समर्थस्तस्यमेकेशुनास्यात्सदृशंवपुः ६४९ तस्मादेषोऽसुरःकश्चिदत्रस्वर्गजिघृक्षया ॥ ताप
संवपुरास्थायुद्विभ्रंशार्थमागतः ॥ ममापिदेवतानांचयाज्ञिकानांचवर्णिनाम् ६५० वाग्मीवाकविरेषस्यादसुराणांगुरुर्मुनिः ॥ पुत्रयोःकश्चिदेषस्यात्तस्यतौ
धीधनौश्रुतौ ६५१ किमनेनाधुनैवाहमधमंतापसत्तुवम् ॥ हन्मिवास्थानतोवास्मात्सद्योनिःसारयाम्यमुम् ६५२ अद्यचैवंकृतेकीर्तिर्ममनाशंगमिष्यति ॥
उपायतस्ततस्त्वेनंघातयामिद्विजाधमम् ६५३

स्फुटयति ब्रह्मेति । ब्रह्महत्याफलभूतशरीरः 'श्वसूकरखरोष्ट्राणांगोऽजाविमृगपक्षिणां । चांडालपुष्कसानांचब्रह्महायोनिमृच्छति' इतिरुपृतेः निदितःस्पर्शेस्नानप्रयोजकत्वात् । विट्पुरीषमाशनम
शनसाधनंयस्यसतथा तस्येदमित्यण् ईदृशःश्वाकअहंकेति । कीदृशोहं अश्वमेधाद्यसंख्ययागानांयोगीकर्त्तादेवतात्वेनप्रयोजकश्च । कारोतिपाठेकरणकर्तृप्रयोजकव्यापारसाधारणकारःसोस्यास्तीति
कारी ६४७ कचेति । यज्ञैरपिदुर्लभदेववधूगात्रंकशुनीनांगात्रंक एवंसतियेनसाधर्म्येणायंमुनिस्तादेवव्यूस्ताभिःशुनीभिःसमाःकरोतितत्किमितिनज्ञायतेइतिशेनः ६४८ अहमिति । अहं
वज्रहस्तःसर्वलोकेनियंतुंवशेस्थापयितुमेकएवसमर्थोस्मि एतादृशस्यशुनासाधर्म्येकेनयमेणोक्तमिति ६४९ तस्मादिति । तस्मादयुक्तभाषित्वादिषविप्रवेयोऽसुरःकश्चिदस्ति । कीदृशः स्वर्ग
धीधनत्वेनयतःप्रसिद्धाविति ६५१ किमनेनेति । अनेनास्यब्राह्मणत्वादिविचारेणकिं सव्यर्थइतिपाचत् अहमेनंतापसत्तुवमात्मानंतापसत्त्वेनख्यापयंतमधुनैवहन्मिअस्मात्स्थानांनिःसार
यामिवाइति ६५२ किंचिदित्यायंतापिरवरानवियेयित्याह अनेति । अथेवएवंकरणेकीर्तिनाशभयादुपायेनैवानंदंइत्यस्याह उपायतइति ६५३

किंच पूर्वमप्यनेनाश्विनोर्मतोयिमुखीकरणरूपापराधस्यकृतत्वादर्थकंठकभुतोदंढ्यएवेत्याह अनेनेति । मोहितोद्विभ्रमंनोतो ६५४ उपायमभिनयति आज्ञामिति । ततस्त्वरपादंडेकी

किंच पूर्वमप्यनेनाश्विनौर्मतोयिमुखीकरणरूपपरायणत्वात्तत्त्वादर्पकंठकभूतोदंध्यएवेत्याह अनेनेति । मोहितोबुद्धिभ्रमनीतो ६५४ उपापमभिनयति आज्ञामिति । ततस्त्वरयादंडेकी
तिहानेः अस्यमुनेर्ब्रह्मविद्यायांअसमीरणेऽनुपदेशेआज्ञांदादामितस्याअतिक्रमेकृतेतुदंडविष्यामीति ६५५ अथेदकर्वकमितरत्रब्रह्मविद्योपदेशनिवारणंदर्शयति इतिसंचित्वेतिद्वाम्भा । युवयो
रश्विनोः आहरिष्यामिअपनेष्यामि ६५६ । ६५७ अथमुनेर्विचारेणतूष्णींभावेऽवस्थानंदंशयति इत्युक्तेइत्यादिना । इतिइत्थमिद्रेणोक्तेदध्यङ्काथर्वणोमुनिःकार्यकृतमेवइष्टसिद्धिमेवम
नुतेस्मेतिपावत् यतोमहान्अतोन्नु कोपकिंतुदृष्टचेताएवेंदेवभूवेति ६५८ तत्रपादशविचारेणमुनिनाहर्षोधृतस्तंभभिनयति ममेतिद्वादशभिः । ईद्राज्ञानुष्ठानेममदोषद्वयपरिहाररूपमिष्टंसिद्धय
ति तत्रोपदेशेनिष्ठुरताएकोदोषः विद्यायाअपात्रेदानंचद्वितीयइति ६५९ अहोइति । इयमिदं दत्ताज्ञाममगुरुदक्षिणावदनुकूलैवयतआज्ञारूपहेतोरहमिमांविद्यांदुर्धियांपुरतोन्वक्ष्यामीति ६६०
अधिकारिपुविद्यादानदोषंस्फुटयति कामेति । रागादिमज्जोदतापिविद्याविफलाचांडालापदताधेनुरिवेति ६६१ अत्रदृष्टांतरमाह स्वसुतेति । पंढायक्लीबायइयंविद्या ६६२ अशांता
योति । अशांतायब्रह्मविद्यादानेविद्यायावैफल्यरूपोघातः श्रोतुरुभयभ्रंशः वक्तुश्चद्वेषलाभइति तथाचोक्तंभारते 'यश्चाधर्मेणवैभूषाद्यश्चाधर्मेणपृच्छति । तयोरन्यतरःप्रेतिविद्वेषंवाधिगच्छ

अनेनमयदेवौतावश्विनौधीधनावुभौ ॥ मौहितौकंठकस्तस्माच्छेद्येषमयाधमः ६५४ आज्ञामस्यततोदास्येब्रह्मविद्याऽसमीरणे ॥ अतिक्रमेकृतेपश्चाद्वातयि
ष्याम्यमुद्रिजम् ६५५ इतिसंचित्यदेवेन्द्रोरागांधिधिषणस्तदा ॥ कोपादाज्ञापयामासततोसौयुवयोर्गुरुम् ६५६ अद्यप्रभृतिचेद्विप्रविद्यामन्यस्यवक्ष्यसि ॥
आहरिष्याम्यहंसद्यःशिरस्तेब्रह्मवादिनः ६५७ इत्युक्तेसमुनिःस्वस्यकार्यमेनेकृतंमहान् ॥ नकोपंप्राप्तवानशकेदृष्टचेतामहामनाः ६५८ ममनिष्ठुरतानास्मि
नलोकेक्वापिभविष्यति ॥ अपात्रेचतथादानंविद्यायानभविष्यति ६५९ अहोशक्रेणशिष्येणदत्तामेगुरुदक्षिणा ॥ इतःपरंनवक्ष्यामियदहंदुर्धियामिमाम् ६६०
कामक्रोधाभिभूतेभ्योदत्तापिविफलाभवेत् ॥ विद्यादत्तायथाधेनुश्चांडालायफलायन ६६१ स्वसुतारूपसंपन्नायौवनाभिमुखायथा ॥ दत्तापंढायविफलातथेयंदु
र्धियेसदा ६६२ अशांतायहियोदद्याद्विद्यांस्नेहादिमोहितः ॥ आत्मानंचतथाविद्यांतंचहन्यात्सपापधीः ६६३ इतःपरंहितत्पापंशांतंशकप्रसादतः ॥ लोक
यात्रापरस्याद्यतापसस्यमुनेर्मम ६६४ किंचभेमनुजैर्वापिदानवैर्वाबहिश्चरैः ॥ ममात्मविदुषोनेकभेदबीजैर्दुरासदैः ६६५ अयंनानाविधोजंतुर्योयोनुभवतीहयत्
स्वभ्रेष्टतौचतत्सर्ववासनाजंप्रपद्यते ६६६ अयमेवचसंसारोममयद्ब्रह्मदेशनम् ॥ देहमन्यंसमाप्स्यामि नूनंवासनयानया ६६७

ति' इति तंश्रोतारम् ६६३ इतइति । इतउक्ताज्ञादिरूपादिंप्रसादान्ममतदनधिकार्युपदेशपयोज्यंपापंशांतंप्रसंगानहंतयानिश्चितं । तत्प्रसंगेहेतुर्भविष्योपदेशं लोकेति । 'स्याद्यात्रायापने
यानेगतौच' इतिविश्वः । तथाचशिष्टलोकानांगतोमार्गेऽभ्यागतसंमानरूपेपरस्यतत्परस्य 'गतिमार्गेदशायांच' इतिविश्वः । प्रकारांतरेणतुनममपापप्रसक्तिरित्योतयितुंतापसस्पमुनेरित्युक्तमि
ति ६६४ प्रकारांतरेणपापप्रसंगाभावंस्पष्टयितुंब्रह्मविद्यापूर्णकामस्यभेनकुत्रचिदागइत्याह किंचेति । ममविदुषोमनुजाद्यैःकिंसांध्यं कीदृशैर्वहिश्वरैर्विषयप्रवणचित्तैरतएवसंगेनानाभेदबुद्धी
नांबीजैःकारणैर्दुरासदैर्विवेकबुद्ध्याकम्पदुःखेनचित्तभूमेर्वहिनैःसांरितियावत् ६६५ तत्रभेदानुभवस्यपरिणामदुःखतामाह अयमिति । इहव्यवहारभूमौयोयोजंतुर्यद्यदनुभवतितत्तत्तदृशमेव
सर्वविषयजातमनुभूतार्थवासनाजन्यंस्वप्नवृत्तिकालेपिप्राप्नोतीत्यर्थः ६६६ ममभेदज्ञानप्रसक्तैर्दारांतराभावेपिविद्योपदेशप्रवृत्तिरूपद्वारमस्तीत्याह अयमेवेति । संसारोभेदज्ञानद्वारासंसारहेतु
रयमेवयद्ब्रह्मणोदिशनगुपदेशः नूनमितिशंकायां किमिदंभेदवासनाममापिदेहांतरंकरिष्यतीत्यर्थः ६६७

तस्माच्च आत्मनि सन्नोपकारिण्यति सन्नोपकारिण्यति सन्नोपकारिण्यति सन्नोपकारिण्यति । भूतैः प्राणिभिरपकृतस्ताडनादिकं नीतः सन्नः कुप्यति स आत्महा अनात्मपात्माभिमानात् अतएव नास्तिकः । आस्तिकत्वे दिवेदतिर्निर्णोतात्मेकतायानममाद्येदिति भावः । प्रमादलिङ्गं दर्शयति भूतहिंसक इति । नव्यात्मेकत्वं दर्शयति भूतानि हंतुं शक्नोतीति भावः ६०७ तिष्ठत्वात्मतत्त्वदर्शनं योलोकप्रसिद्धं सुखदुःखयोः पुण्यपापकार्यतामपि निश्चिनुयात्तस्यापि कोपौ न युक्तः । दुःखोदये मत्पापेनैव दुःखं जनितमिति बुद्ध्या कोपपरिहारसंभवादित्याह पुण्येति । साधनेरिष्टानिष्टपदार्थरूपोपकरणैः सहितं सुखादिकं पुण्यादिहेतुकमिति जानन्नपि कथं कुप्येदिति ६०८ यस्तु शास्त्रादिना ज्ञात्वापि कुप्यति सो ज्ञ एव ज्ञेय इत्याह एतादृश इति । एतादृशः कोपकर्त्ता कथं विद्वानित्युच्येत विद्यावान्हि विद्वान् कोपने तु न विद्यास्पर्शः विद्याफलादर्शनादतः भवानुपकारकविद्याधारयन्संभारवाहको वक्तव्यः । एतदेव स्पष्टयति शास्त्रेति ६०९ यस्तु शास्त्रप्रपञ्चं विनाप्यात्मेक्यं सर्वत्र पश्यति स सर्वशास्त्रार्थविदित्याह अल्पमिति । द्रोहो जिघांसा । तदुक्तं भारते 'आत्मानं चेद्विजानीयात्सर्वभूतगुहाशयं । श्लोकेन यदिवार्द्धेन क्षीणं तस्य प्रयोजनम्' । क्षीणं समाप्तं सिद्धमिति यावत् । गीतासुच 'आत्मोपम्येन सर्वत्र समं भूतैरपकृतो यस्तु कुद्वयतीह नराधमः ॥ आत्महा स च विज्ञेयो नास्तिको भूतहिंसकः ६०७ पुण्यापुण्यनिमित्तं तत्सुखदुःखं ससाधनम् ॥ जानाति चेत्कुतः कुप्ये दात्मनस्त्वपकारिणि ६०८ एतादृशः कथं नाम विद्वान्स्याद्भारवाहकः ॥ शास्त्रभारं वहत्येष मृद्भारं गर्दभो यथा ६०९ अल्पं वा शृणुयाच्छास्त्रं न वा किंचिन्नरोत्तमः ॥ बुद्ध्येनैव च भूतेभ्यो यः स सर्वविदीरितः ६१० कर्मणामनसा वाचा भूतद्रोहपरो नरः ॥ नयाति सुखमेतैः सह लोके परत्र च ६११ इत्यादि मनसा धीमान्विचार्यानंदनिर्भरः ॥ समर्थोऽपि न शक्याय शापं दातुं मनोदधे ६१२ उवाच च पुनः शक्रं करवाण्येव मेव तु ॥ अतिक्रमे कृते चिच्छादिशिरो मेपाकशासन ६१३ अतिथिस्त्वं सदा पूज्यो मम देवाधिपो महान् ॥ तुभ्यं प्रियं किमद्या हं करोमि स्वर्गवासिने ६१४ वितेन वपुषा वापियेन केनापि ते प्रियम् ॥ तदहं साधयिष्यामि मा कृथाः संशयं कचिद् ६१५ एवमुक्ते शक्रोऽपि भीतो यमिति चिंतयन् ॥ सात्विकीं प्रकृतिं प्राप्तो वाक्यमेतदुवाच ह ६१६ उपद्रवं कुर्वेह मपि विप्रर्षभस्य भोः ॥ साधोऽस्तु भवतः केन करिष्यामि द्विजोत्तम ६१७ विश्वरूपादयो विप्रानिहता यतयस्तथा ॥ दुरात्मानो विचार्यैव न तु कोपवशान्मया ६१८ अतिक्रमं ममाज्ञायामा कृथा ब्राह्मणोत्तम ॥ विश्वरूपादिमार्गत्वमेवं नैव प्रयास्यासि ६१९ अपेक्षितं त्वया विप्रकृतं मद्रचनात्पुरा ॥ करणीयं ततो नास्ति स्वस्ति ते स्तुवजाम्यहम् ६२० इत्युक्त्वा थगतः शक्रो मुनिस्तत्रैव संस्थितः ॥ गुरुर्वाहियथापूर्वं हृदो गाधजलो यथा ६२१

पश्यति योर्जुन । सुखं वायदिवा दुःखं स यो गी परमो मतः' इति ६०० द्रोहस्यानर्थकारितां दर्शयति कर्मणेति । एतैर्द्वे द्वेः प्रतिबंधकैः स्वात्मभूतमपि सुखं न याति न लभते लोकाद्वयेपीति ६०१ एवं विचारेण स्वात्मानं दप्रवणचित्तत्वादि द्राघशापो न दत्त इत्याह इत्यादीति ६०२ मृत्युतेवमाह उवाच चेति । एवमेव करवाणि एवं त्वदुक्तानुसारेण अंतर्मुख एव भवेयमित्यर्थः अतिक्रमे त्वदाज्ञाया इति शेषः ६०३ उक्ताज्ञानुष्ठानं तु मदिष्टापत्तिभूतं तव स्वर्गादागतस्यातिथेरिष्टसिध्यर्थं तु मया किमनुष्ठेयमित्याह अतिथिस्त्वमिति ६०४ अहं त्वदिष्टसाधनाय सर्वथोद्यतोऽस्मीत्याह वित्तेनेति ६०५ ततः किं जातमत आह एवमुक्ते इति । प्रकृतिस्वभावम् ६०६ इन्द्रवांक्पमनुवदति उपद्रवमिति चतुर्भिः । विप्रर्षभस्य विप्रधर्माननुतिष्ठतो ब्राह्मणस्यापि भवांस्तु तत्रापि साधुः सर्वोपकारक इति त्वदुपद्रवपराङ्मुखस्य मम किमुवाच्यमित्यर्थः ६०७ पूर्वमपि ये मया दंडितास्तेऽपि दुष्टचित्ततां ज्ञात्वाैव दंडिता इत्याह विश्वरूपादय इति ६०८ फलितमाह अतिक्रममिति । मार्गेशिरश्छेदयोग्यतारूपम् ६०९ यदुक्तमपेक्षितं ब्रूहीति तत्तुल्ययामद्रचनाद्विधोपदेशप्रवृत्तेन निष्पादितमित्याह अपेक्षितमिति ६१० उपोढासं समापयति इत्युक्तेति । वायुवयोर्गुरुर्मुनिस्तु पूर्ण-हृदवदभुवस्तत्र स्थित इति ६११

न नूतनविद्याया इदं स्थो भवेत्तु तत्कथं भिदेणोक्तमपेक्षितं त्वया पूरितमितीमांसांकांवारयन् दधीचामुनिना प्रवर्ग्यकांडयोः समग्रयोरिदं प्रतिश्रावितत्वा तत्र निविशे पात्मविद्याव्यतिरिक्तं सर्वं भिदेण गृहीतमित्याह ब्रह्मेति द्वाभ्यां । इमां मधुब्राह्मणेन निगमनं नीतां तथा प्रवर्ग्यकांडे आख्या निरूपणं यस्य सा तद्दशोऽप्रवर्ग्यकर्मणि भूतमधुविद्यारूपां तथा कर्माणि प्रवर्ग्यादीनि तथा आदेः अश्वमेधीयोऽश्वोऽपि वा विरारूपः आदिपदेन हिरण्यगर्भादिग्रहः तद्गोचराण्युपासनानि तथा विविधां सृष्टिं ब्रह्मेति युवयोर्गुरुः शक्राय प्रोवाच शक्रश्च ब्रह्मविद्यां विना तत्सर्वं ग्रहीदित्युक्तोऽपेक्षितपदप्रयोग इदं स्पष्टेति द्वयोर्थः ६९२ । ६९३ एवं कृतोपो द्वातां प्रवर्ग्यकांडगतां कथां ब्रह्मातिश्लोके रूपं बृंहयंस्तस्याश्चानुवादकौ द्वौ मंत्रौ तत्रैकः सनरासनये इत्यादिकः यस्य पूर्वाद्धार्थं ब्रह्मेति दित्यादिवाक्यार्थेन सहित इति हासोत्थापनाय वं शब्दाख्यानां नंतरं दर्शितः परिशिष्टस्योत्तरार्द्धे स्पष्टतया इत्यादि द्वितीयं त्रयस्य चार्थः कथोपबृंहणे नैवोपबृंहितो भविष्यतीति मनसि निधाय तद्ब्रह्म मुनिराभ्यां मश्विभ्यां मधुविद्यामुक्तवानित्येतावदर्थको भागो वक्ष्यमाणार्थप्रतिज्ञारूपस्तत्र हेतुभूतस्य तदेतयोः प्रियं धामेत्यंशस्य तन्मधुतत्त्वमश्विनोः प्रेमास्पदमासीदित्यर्थकस्य तात्पर्यार्थमश्विनोः श्रद्धातिशयरूपं स्फुटयति एवमिति त्रिभिः । एवं वर्णितविधया तूष्णीं भावेन मुनौ दधीचि स्थिते सति हे अश्विनौ तदतिकं प्राप्नो कीदृशौ कालात्परिपक्तात्मनी शुद्धरूपे मानसे योस्तौ तथा अतएव विरक्ताविति ६९४. आगत्येति । तं गुरुं स्पष्टम् ६९५ भवता चैवं प्र

ब्रह्मविद्यामिमां सर्वं प्रवर्ग्याख्यांत्यैव च ॥ कर्माण्युपासनाजालमश्वादेर्विविधां तथा ॥ सृष्टिं च प्रोक्तवान्दसौ शक्राय युवयोर्गुरुः ६९२ शक्रोऽपि गुरुणा दिष्टं युवयोर्ग्रहीतदा ॥ ब्रह्मविद्यां विहायैव सर्वमेव महामनाः ६९३ एवं स्थिते युवां कालात्परिपक्तात्ममानसौ ॥ विरक्तौ ब्रह्मविद्यार्थं प्राप्नोतं मुनिपुंगवम् ६९४ आगत्य च तम ब्रूतामावां विद्यार्थिनौ गुरो ॥ अधिकारं हि संपाद्य प्राप्नोते चरणां बुजम् ६९५ अधिकारो हि संप्राप्ते युवयोर्ब्रह्मवेदनम् ॥ वक्ष्यामीति त्वया पूर्वप्रतिज्ञातं गुरो सदा ॥ सत्यं तत्कुरु भो विप्रमानृतं त्वयितिष्ठतु ६९६ युवाभ्यामेव मुक्तः संशयं परमंगतः ॥ मरणं त्वेकतः स्वस्य ह्यन्यतोऽनृतभाषणम् ॥ गोचक्रमध्यगोयद्विद्वान्संशयमाव्रजेत् ६९७ संशयं परमं प्राप्य सङ्गमं निश्चयंगतः ॥ वरं मे मरणं माभूदनुतं वचनं क्वचित् ६९८ निश्चितं जंतुमात्रस्य जातस्य मरणं सदा ॥ अवश्यं भावितदुःखं नृणां केनापि हेतुना ६९९ व्याधिर्वाप्यथ वा सर्पश्चोरो वा व्याघ्र एव वा ॥ विषमाग्निर्जलं वापि शत्रुर्वाऽजीर्णमेव वा ७०० निमित्तं मरणे किंचिदेतादृक् देहिनो भवेत् ॥ तेषा मन्यतमं ह्येतत् शक्रो मे मरणं प्रति ७०१ असत्यवादिनो मे स्यान्नरको भूरि दुःखदः ॥ कल्पकोटि सहस्रांते यस्य नास्ति प्रतिक्रिया ७०२

तिज्ञातं पूर्वमित्याह युः अधिकार इति ६९६ अथ तदेवैनयोः एतेनोपगच्छतीत्यंशं तन्मधुतत्त्वमेनयोरश्विनोर्दातुमेतेन विचारेणोपगमनं कृतवानित्यर्थकमुपबृंहयन् मुनेर्दधीचः संशयपूर्वकं निश्चयमभिनयति युवाभ्यामिति सप्तभिः । यत एकत उपदेशपक्षे मरणं निश्चितं अन्यतोऽनुपदेशपक्षेऽनृतप्रसक्तिरतः परमं संशयंगत इति सम्बन्धः । तत्र हृष्टांतः गोचक्रेति । यथा शकटेनाक्रांतः पुरुषः अग्रतो गमने गवां वृषस्य गौरववक्तुं मरणदुःखस्यानुतदुःखादपकर्षेणाप्यवर्णयति निश्चितमिति । तन्मरणकालिकदुःखं किंचिन्निमित्तजन्यं जंतोरावश्यकमिति तथामरणस्य जातं प्रति व्यापकत्वेन बहुशोऽनुभूतत्वात् तद्वद्व्यापकत्वं उक्तं इति भावः ६९९ न चैव जन्मन्यत्वेनोत्कर्षस्तस्यापि प्रसिद्धनिमित्तांतर्गतत्वादित्याह व्याधिरिति द्वाभ्यां । अजीर्णपरिपाकमप्राप्तमजलं वा एतादृक् व्याध्यादिविधं किंचिन्मरणे निमित्तं भवति तस्य शक्रो मे मरणं प्रति निमित्तं भवेदतदपि तेषां मन्यतमं भिद्वन्नस्य विद्यां विरूपत्वादिति भावः ७०० । ७०१ अनृतदुःखस्य लोकादप्यसह्यारूपमुत्कर्षमाह असत्येति द्वाभ्यां । अतएव तदोपमानतः ज्ञातुं तत्कर्मणः फलाधिपस्य स्पष्टं त्रिषु सिद्धत्वादिभिः भावः उत्तरार्द्धेऽपि त्रिषु त्रयस्य तात्पर्यं ७०२

जीवन्मृत इति । मोहो देहाद्यभिनिवेशः एतेन मुनेरनृतफलभयमदर्शनेन विधीनामधिकारः सकामस्य निषेधाधिकारस्तु निष्कामानामपि मृतमात्रस्य निषेधवाक्ये पदेऽप्यत्वादिति वाचस्पतिना प्रपञ्चितं

जीवन्मुक्त इति । मोहोदेहाद्यभिनिवेशः एतेन मुनेरनृतफलभयप्रदर्शनेन विधीना अधिकारः सकामस्य निषेधाधिकारस्तु निष्कामानामपि प्रवृत्तमात्रस्य निषेधवाक्ये प्रहृश्यत्वादिति वाचस्पतिनाप्यं चितः सिद्धांतः सूचितः ७०३ सहोवाचेंद्रेण वा इत्यादेरुपमनेष्य इत्येतस्यां शस्यार्थमुपबृंहयति इत्यादीति पंचाशताश्लोकैः । सयुवयोर्गुरुरित्यादिकमर्थं जातमनेगते वाचानुचारितं यथाभवति तथा चित्तयित्वा युवां प्रतिवक्ष्यमाणविधयावभाषे इत्यन्वयः ७०४ दधीश्वो मुनेर्वचनमभिनयति व्याहृतमित्यादिना । मया बाह्यतो बालभावमारभ्य नानृतमुक्तं स्थाविरेव दृढत्वे तदनुत्तं कथमुच्ये ते तित्वापि मनसा चैतितं शंकितं किंचिदनुत्तस्य कारणं प्रयोजकं वक्ष्यामीति ७०५ तच्च कारणमत्रापि महती चिंतेत्यादिना वक्ष्यते तदुपयोगिनं स्वकीयपूर्ववृत्तांतमश्विनौ प्रतिश्रावयति अहमित्यादिना । अहंवां युवाभ्यां देवादीनां सर्वेषामुपकारकत्वेन विदित इत्यर्थः ७०६ क्षपयन्निति । कीदृशीहम् प्रियसमागमेन पुण्यमप्रियसमागमेन पापं च प्रारब्धरूपं क्षपयन् भोगेन समापयन् हर्षशोकौ विलासप्रमतायां स्थित इति ७०७ समतामेव स्फुटयति शत्रुरिति श्राम्याम् । तत्र शत्रुरपकारविनापि स्वभावादपकारकरः । मित्रमुपकारमनपेक्षोपकर्ता । उदासीन उपेक्षकः । बंधुः

जीवन्मुक्तः पुमान् ज्ञेयो योऽनुत्तं वक्ति मोहतः ॥ अत्र निर्दंतिमनुजामृतश्च नरकं व्रजेत् ७०३ इत्यादि बहुधा विप्रश्चित्तयित्वामनोगतम् ॥ युवां प्रतिवभाषे सयुवयोर्गुरुरात्मवान् ७०४ व्याहृतं नानृतं पूर्वमश्विनौ बाल्यतोपि वा ॥ मया कथमिदानीं तत्स्थाविरेव व्याहरिष्यते ॥ चित्तितं यन्मया किंचिद्वक्ष्याम्यत्रापि कारणम् ७०५ अहंवां विदितः शश्वदुपकारकरो मुनिः ॥ देवासुरमनुष्याणामन्येषामपि देहिनाम् ७०६ क्षपयन् पुण्यपापेस्वे प्रिया प्रियसमागमात् ॥ हर्षचैव विषादं च विहाय समतां गतः ७०७ शत्रुर्मित्रमुदासीनो बंधुर्द्वेष्योऽपि मध्यमः ॥ न काश्चिद्विद्यते मे त्रसर्वत्र समदर्शिनः ७०८ स्वदेहे स्थावरे चैव जंगमे वा खिलेऽपि हि ॥ श्वदेहे ब्राह्मणे देहे सर्वत्राहं समः स्थितः ७०९ पुमानहं तथा स्त्रीच न पुंसकमहं तथा ॥ महाभूतानि पञ्चापि भौतिकं सकलं ह्यहम् ७१० अहं मनुरहं सूर्यश्चंद्रो हं वह्निरप्यहम् ॥ ज्योतीं पिच समग्राणि भूर्भुवः स्वर्महर्जनः ॥ तपः सत्यं सपातालमहमेव न संशयः ७११ सदसद्रस्तु जातं यन्मतो नान्यद्विदद्भवेत् ॥ स्वप्नदृष्टं यथा सर्वं स्वप्नद्रष्टुर्न चापरम् ७१२ ब्रह्मांडो दुर्बरे स्थानां चतुर्विधशरीरिणाम् ॥ उच्चावचानामात्माहमहंकारविवर्जितः ७१३ न मे कामस्तथा क्रोधो लोभाद्याश्च कुतो मम ॥ न च मायापियेनाहं सर्वभेदविवर्जितः ७१४ उत्पादयाम्यहं सर्वं जगज्जातमनेकधा ॥ स्थापयामि च तत्सर्वं संहरामि च लीलया ७१५ ऊर्णनाभिर्यथा तत्तून् सृजत्यतिचपाति च ॥ स्वात्मनैव तथैवाहममूर्तः संगवर्जितः ७१६

संबन्धेनोपकारकः । द्वेष्योऽपकारमपेक्षोपकर्ता । मध्यमी मध्यस्थौ विवदमानयोर्द्वयोरपि द्वितीयः एते मम न संतीत्यर्थः ७०८ स्वदेह इति । स्वेऽस्मिन् ब्राह्मणदेहे तथाऽखिले स्थावरे जंगमे च देहे तथा शुनो देहे तथा ब्राह्मणे ब्राह्मणो हिरण्यगर्भस्य संवन्धिनि देहेऽहं समोऽस्मीति ७०९ साम्ये हेतुतया सावात्मभावं दर्शयति पुमानिति चतुर्भिः । तत्र द्वयं निगदन्त्याख्यातम् ७१० । ७११ स वात्मतापि विवर्तोपादानतयेत्याह सदसदिति । सदसत्स्थूलं सूक्ष्मं च सर्वं मतो न भिन्नम् स्वप्नदृष्टः स्वप्नदृश्यवदित्यर्थः ७१२ ब्रह्मांडो दुर्बरेति । ब्रह्मांडरूपो दुर्बरे गतानां जरायुजादि चतुर्विधशरीरिणामुत्क्रष्टा प्रकृष्टानां सर्वेषामहमात्मा यतो हंकारेण परिच्छेदकैर्न मुक्त इति ७१३ अहंकारविमुक्तत्वे हेतुतया विद्याबलात्सविलासाज्ञानराहित्यमाह न मे काम इति । मायापि विकाराणां प्रयोजिका मे नास्ति यतो हं सर्वभेदरहितब्रह्मत्वेनात्मानं दृष्टवानस्मीत्यर्थः ७१४ ममात्मैवाज्ञातो जगज्जन्मादिकारणमित्याह उत्पादयामीति । स्पष्टम् ७१५ तत्र दृष्टांतमाह ऊर्णनाभिरिति । यथोर्णनाभिः कीटः स्वात्मनैव स्वशरीरे तरापेक्षां मंतरेणैव तंतुं सृष्ट्यादिकं करोति तथाहमपि करोमि परंतु अमूर्तत्वमनवयवत्वमसंगत्वं च मयि विशेष इति ७१६

विवर्त्तोपादानताचोर्णनाभेर्मविशेषहत्याह भिन्नानैवेति । यथास्वप्नप्रपञ्चसृष्ट्यादयःस्वप्नप्रदशःपुरुषान्नभिन्नास्तथामत्तोजगतइति ७१७ एवमिति । एवंब्रह्मनिष्ठतयावस्थितस्यममाश्रमं
कदाचिदिदोनुग्रहेणागतइति ७१८ समयेति । सङ्गोमयापूजितोयवर्कितेप्रियंकरवाणीतिपृष्ठश्चेति ७१९ एवमुक्तइति । एवंमयोक्तेसतिसङ्गोदुर्लभां ब्रह्मविद्यामेवपाचितवानिति ७२०
एवमुक्तेमयेति । एवंतेनेद्रेणोक्तेसतितस्मेइंद्रायमधुकांडप्रतिपाद्यादुर्लभाचब्रह्मविद्यैवोक्तानांपराअपरविषयिकेति यतइतिपदस्योत्तरेणसंबंधः ७२१ विद्यायादौर्लभ्यमितरसौलभ्यप्रदर्शनेनस्फु
टयति सुलभइति । यतःस्वर्गेनरकेवावर्त्तमानोविषयउत्कृष्टेऽपकृष्टेवादेशेजातानां कर्मिणां देहिनां सुलभः । अनादौसंसारेऽननुभूतपूर्वांनास्तीतियावत् ब्रह्मविद्यातुसंसारदर्शनरूपलिंगेनज्ञाप्यतेयत्र
लब्धपूर्वेतिसेवदुर्लभेतिभावः ७२२ एतदेवस्फुटयति आत्मनइति । अविद्यादशायांयद्यदात्मभिन्नसाधनैःसाध्यमभिमर्ततत्सर्वविहितनिषिद्धत्वाभ्यां प्रत्येकं द्विविधाभ्यां विद्याकर्मभ्यां मानसशा
रीरव्यापाररूपाभ्यां दुर्लभमिति ७२३ नचाभ्युदयसाधनभूतेज्ञानकर्मणी अपि दुर्लभेतयोरपि बहुशो ज्ञायमानत्वादनुश्रूयमानत्वाच्चेत्याह बहवइति । ज्ञानं मानसं कर्म उपासनात्वेन प्रसिद्धं क
र्मेष्टपूर्तादिरूपं कीदृशेद्रे अपि ज्ञानकर्मणी ब्रह्मलोकादिहेतुभूते अतो न दुर्लभेइति । ब्रह्मविदो दौर्लभ्यं तु मनुष्याणां सहस्रेष्वित्यादिना भगवद्गीतामुपदर्शितमिति भावः ७२४ लोके दुर्लभता तस्य प्रसि
भिन्नानैव च विद्यंते संसारस्थितिमृष्टयः ॥ मत्तः स्वप्नप्रदशो यद्वत्स्वप्ने दृश्यस्य वस्तुनः ७१७ एवं स्थितस्य कस्मिंश्चित्कालेश्चक्रउपागतः ॥ आश्रमं जगदीशो यमनुग्रह
करोमम ७१८ समयापूजितः पूज्यो यथाशक्ति महेश्वरः ॥ अतिथिः प्रार्थितः किंतेकरवाणिप्रियंवद ७१९ एवमुक्तेसमां प्राह विद्यायाऽत्यंतदुर्लभा ॥ मह्यं प्रयच्छ
तां विप्रप्रियं चेन्मे करिष्यासि ७२० एवमुक्तेमया तस्मै मधुकांडार्थसंयुता ॥ ब्रह्मविद्यैव दत्ता सा दुर्लभाना परायतः ७२१ सुलभो विषयः स्वर्गे नरकेऽपि च देहिनाम् ॥
ब्रह्मलोके च विद्यायां जातानां कर्मिणामिह ७२२ आत्मनो व्यतिरिक्तं हि प्राप्य ते येन केनचित् ॥ विद्यायां कर्मणा वापि दुर्लभं नैव तत् स्मृतम् ७२३ बहवो ब्राह्मणाय त्रजा
नंति ज्ञानकर्मणी ॥ ब्रह्मलोकादिसंप्राप्तौ हेतुभूतेन दुर्लभे ७२४ ब्रह्मलोके च विद्यायां शरीरं प्राणिनां ध्रुवम् ॥ शरीरिणां सुखं यत्स्यादात्मज्ञानविवर्जितम् ॥ विषये
द्रियसंप्राप्त्या तत्सर्वत्र समं स्मृतम् ७२५ श्रोत्रं त्वक् च क्षुषी जिह्वा घ्राणं खं च तथैन्द्रियम् ॥ वाक् पाणि पायुश्चरणश्चिश्चक्षुर्नाद्रियाणि च ७२६ अंतःकरणसं
युक्ताः प्राणा अपि शरीरिणाम् ॥ प्रायशो जंगमानां स्युः समाना विषमाः क्वचित् ७२७ स्थावरेष्वपि विद्यंते ह्यभिव्यक्तिविवर्जिताः ॥ एत एव ततस्तेऽपि जंगमैः सह
शाः स्मृताः ७२८

द्रायत्सजातीयं न लभ्यतेऽन्यथा तत्तद्व्यक्तिरूपेण देशांतरादावर्त्तमानानां घटादीनामपि दौर्लभ्यापत्तेः तथाच शरीरत्वादिना सजातीयानां शरीरादिसाधनानामाध्यासिकसुखादिरूपफलानां च सर्वत्र सा
भ्यात्कुत्रसांसारिकेदौर्लभ्यं ब्रह्मविद्यायास्तु सविलासाज्ञानध्वंसरूपायाः किंचिदपि सजातीयं नास्तीति सेवदुर्लभेत्याशयेन शरीरादिसमतामात्मैक्यज्ञानोपयोगिनां प्रतिपादयति ब्रह्मलोक इत्यष्टादश
भिः । ब्रह्मलोकादेश शरीरं विना भोगो नास्तीति प्रसिद्धं तत्रच शरीरिणामात्मज्ञानं विना विषयैर्द्रियसंयोगजन्यं यत्सुखं तत्सर्वत्र समं विशिष्टमित्यर्थः ७२९ एवं स्थूलशरीरसाम्यं प्रतिपाद्य सूक्ष्मशरी
रसाम्यं सर्वत्र दर्शयति श्रोत्रमिति त्रिभिः । श्रोत्रादीनि ज्ञानेन्द्रियाणि वागादीनि कर्मेन्द्रियाणि अंतःकरणचतुष्टयं प्राणाश्रयं तैस्सूक्ष्मशरीरावयवाः प्रायशो जंगमे पुंसमतया प्रसिद्धा एव कुत्रचिदपि मात्र
भिव्यक्तितारतम्येन वर्त्तमाना अपि भासंत इति यावत् इति द्वयोरर्थः ७२६ । ७२७ स्थावरेष्वपि । एतेवागादयः प्राणांताः स्थावरेष्वपि वर्तन्ते । तथाहि मोक्षधर्मेण तस्माज्जिघ्रंति पादपा
दस्यादिना ईन्द्रियसत्त्वं स्थावरेषु प्रसिद्धं परंतु तत्राभिव्यक्तिः स्फुटज्ञानास्तीति विशेषः ततः सर्वेन्द्रियसत्त्वात् स्थावरा अपि जंगमा इति ७२८

नन्वेन भिव्यक्तं द्विपाणां स्थावराणां कथमभिव्यक्तं द्वियेजंगमैः साध्यमिति चेन्न व्यापारराहित्यरूपाया अनभिव्यक्तेर्जंगमैर्द्रियेष्वपि दृश्यमानत्वेनैव लक्षणप्रयोजकत्वादित्याशयेन जंगमेष्वपि विधिकं
चिदिन्द्रियव्यापारकालादिव्यापारानां साधनमिति चेन्न

नन्वेनेभिर्व्यक्तद्रियाणां स्थावराणां च मध्यमभिर्व्यक्तद्रियैर्जगमेः साम्यमिति चेन्न
 विदिद्रियव्यापारकालहृदियांतराणां व्यापाररहित्यदर्शयति गृहेति । यथा गृहांतः स्थः पुरुषो वा ह्यार्थमश्रादिकं श्रोत्रेण शब्दरूपलिंगग्राहकेण मनसानुमिति व्यापारकेण यन्निश्चिनोतितत्र च नैन्द्रियांत
 रव्यापार इत्यर्थः ७२९ एवमिति । एवं गृहमध्यस्थवच्युनैन्द्रियाणां अधिरादीनां स्थावराणां वायज्ज्ञानं तां दिद्रियवर्जनां दिद्रियैर्विनानभवति किंतु ते पांन्यूनैन्द्रियाणामभिर्व्यक्तद्रियभिर्ज्ञानोद्रिया
 णि आवृत्तानि स्वव्यापारेभ्यो निवृत्तान्येव वर्तते इति बोद्धव्यमितिर्थः ७३० नच कुत्रचिद्वेलाकादर्शनादिद्रियाभावो बोध्यः परगोलकेपि इन्द्रियांतरस्य दर्शनादित्याह एकस्थानेति । पन्नगस्य सर्पस्य
 तथा सर्वत्रेन्द्रियसत्त्वेन किंचिद्वाचकमिति भावः ७३१ एवं करणसाम्यं प्रतिपाद्यतत्फलयोः सुखदुःखयोरपि साम्यं दर्शयति एकेत्यादिना । एकमनेकं वाऽभिर्व्यक्तद्रियैरेषां तेषां यत्सुखदुःखं वा जा
 यते तन्मनोनिष्ठमेव जायते नान्यनिष्ठमिति । तच्च मानसं मनसि भवं सुखदुःखमेकैन्द्रियव्यापाराद्वा भवतु अनेकैन्द्रियव्यापाराद्वा भवतु तयोः स्वरूपेन कोपि विशेष इति द्वयोरर्थः ७३२ । ७३३ सुख

गृहमध्ये स्थितो यद्वत्पुमान्वा ह्यार्थवेदनम् ॥ मनसा श्रोत्रयुक्तेन कुरुते नैन्द्रियैः परैः ७२९ एवं न्यूनैन्द्रियाणां स्याज्ज्ञानं नैन्द्रियवर्जनात् ॥ आवृत्तान्येव वर्तते तेषाम
 न्यैन्द्रियाणि च ७३० एकस्थानस्थितान्येव कचित्कार्याणि कुर्वते ॥ पन्नगस्य यथा चक्षुर्गोलके श्रोत्रचक्षुषी ७३१ एकानेकैन्द्रियाणां स्यात्सुखं वा दुःखमेव च ॥ जंग
 मानां स्थिराणां च मनस्येव न संशयः ७३२ एकैन्द्रियात्प्रजाते स्मिस्तथानेकैन्द्रियादपि ॥ न सुखेनापि दुःखेऽस्ति भेदः कोपीह मानसे ७३३ यत्रयस्य भवेद्वा गोद्वेषो
 वा विषयेषु हि ॥ इन्द्रियार्थेषु तत्प्राप्तौ सुखदुःखे समे स्मृते ७३४ जायते व्यसनं यस्य जीवानां हिंसनं प्रति ॥ गीतस्थवा तदाप्तौ हि सुखं यादृक् प्रजायते ॥ ललनालिंग
 नेपि स्यात्तादृगेव हि कामिनः ७३५ कामिनो यादृगेव स्याद्बधूनां प्राप्तिः सुखम् ॥ पुत्रार्थिनस्तदादृगेव पुत्रप्राप्तौ प्रजायते ७३६ पुत्रिणो यादृगेव स्यात्पुत्रप्राप्तौ सुखं
 हृदि ॥ अन्नलाभात्क्षुधार्तस्य तादृगेव प्रजायते ७३७ अनिष्टलाभतोऽप्येवं दुःखं ज्ञेयं समंसदा ॥ एकानेकैन्द्रियैर्दस्रौ मानसे जायते हि यत् ७३८ विष्टायां यादृशं दुःखं
 मसह्यं जायते रुभे ॥ तादृशं ब्रह्मलोकेऽपि मरणादौ प्रजायते ७३९ उत्पद्यते सुखं यादृग्ब्रह्मणः परमेश्विनः ॥ विष्टारुमेस्तादृगेव स्याद्योगादिन्द्रियार्थयोः ७४०
 विद्वक्कमेरपि संत्येव ह्यन्नं दाराः सुतास्तथा ॥ ब्रह्मणोऽपि विशेषः स्यादनयोः केन हेतुना ७४१

दुःखसाम्ये हेतुतत्प्रयोजकरागद्वेषसाम्यमाह यत्रेति । इन्द्रियैरर्थनीयेषु विषयेषु मध्ये यत्र विषयेऽस्य देहि नो राग इच्छा तत्र प्राप्ते सुखमेवं यत्र द्वेषस्तत्र दुःखमिति । सचरागो यथोत्कृष्टानां स्वशरीरादौ
 तथानिष्कृष्टानामपि स्वशरीरादौ वर्तते इति भावः ७३४ यस्य यत्र रागस्तस्य तत्र सुखमिति तत्स्फुटयति जायते इति त्रिभिः । यस्य प्राणिर्हिंसने मृगयादौ तथा गीतश्रवणे वा व्यसनमासक्तिरूपं जाय
 ते तस्य तदाप्तौ मृगयादेरेव लाभे यादृशं सुखं जायते तादृशमेव सुखं ललना कामस्य ललनाप्राप्तौ जायते इत्यर्थः ७३५ कामिन इति स्पष्टम् ७३६ पुत्रिण इति स्पष्टम् ७३७ द्वेषप्रयु
 च्छुः स्वसाम्यं स्पष्टयति अनिष्टेति । हेदस्रौ अभिनौ एकानेकैन्द्रियैरनिष्टलाभतोऽप्यमानसे दुःखं जायते तदप्येवं सुखं देवसमं समानाकारं ज्ञेयमिति न्वयः ७३८ तदुदाहरति विष्टायां मिति । विष्टा
 यां जातस्य कुमेर्मरणादिकाले यादृशं मसह्यं दुःखं जायते तादृशमेव ब्रह्मलोकादावपि मरणादौ जायते इति ७३९ सिंहावलोकनन्यायेन सुखसाम्यमुदाहरति । उत्पद्यते इति । रागसाम्यादिति शेषः ७४०
 नयन्नात्यपरिग्रहैरपि विशेषस्तेषामपि कल्पितानां सर्वत्र संभवादित्याह विद्वक्कमेरिति । ब्रह्मणोऽपि विशेषः स्यादनयोः केन धर्मेण विशेष इति ७४१

हर्षशोकप्रयोजकौ उपचयापचयावपितयोः समावित्याह जायते इति । एवं संसारमूलं देहाभिमानोपितयोः सम इत्याह सुखदुःखकरमिति । 'न हवे स शरीरस्य सतः प्रियाप्रिययोरपहतिरस्ति' इति श्रुतेः तस्मादशरीरताप्रयोजिका ब्रह्मविद्यैव दुर्लभेति सिद्धमिति भावः ७४२ इत्यादीति । हे अश्विनौ इत्याद्यर्थजातं विद्यादुर्लभतोपपादकं विचित्र्याथ एनां ब्रह्मविद्यां दुर्लभविद्यां याचकाय शक्राय अतिथये ऽब्रुवमिति संबंधः ७४३ श्रुत्वेति । सोपिशकः श्रुत्वा दुष्टं कुपितं चित्तं स्यतादृशः सन्ममं मत्तं गुरुदक्षिणामदात्तामभिनयति इत इत्यादिना । स्नेहादिना आदिपदेन भयादिग्रहः वक्ता वक्ष्यति भवानिति शेषः ७४४ अङ्गीकृतमिति । एतदिदं कृतं । अस्मिन् युवां प्रत्युपदेशरूपे कार्ये वक्ष्यमाणविधया दुर्घटे चितामप्राप्तीति ७४५ नन्विदं निषिद्धस्य कार्ये तैव कथमित्याशङ्क्योपदेशे प्रवृत्तौ मे प्रतिबंधकं नास्तीत्याह युवयोरिति पूर्वचिः । युवयोर्विद्योपदेशे वचनं दत्तमेव तथा शक्राय तस्योपदेशस्याभावे तद्वचनमुक्तं तन्नियतं न वक्ष्यामीत्याकारकं नोक्तं किंतु वक्ष्यामि चेत्त्वमेशिर

जायते प्रियते ब्रह्मविद्वत्कमिश्च तथैव हि ॥ सुखदुःखकरं तद्वत्सदेहत्वं समं द्वयोः ७४२ इत्यादि मनसास्वेन विचित्र्यैनामथाब्रुवम् ॥ सुदुर्लभां ब्रह्मविद्यां शक्रायातिथये ऽश्विनौ ७४३ श्रुत्वा ऽदादुष्टचित्तः सन् सोपिशगुरुदक्षिणाम् ॥ इतः परं ब्रह्मविद्यां कस्मैचिन्मावदद्विज ॥ स्नेहादिना यदा वक्ता तदा छेद्वाहितेशिरः ७४४ अङ्गीकृतं मया प्येतत्तथेति वचनात्तदा ॥ अतश्चितामहं प्राप्तः कार्ये स्मिन् दुर्घटे धुना ७४५ युवयोर्वचनं दत्तं ब्रह्मविद्यासमीरणे ॥ मया तथैव शक्राय तदभावे समीरितम् ७४६ न वक्ष्यामीति नियतं न शक्राय समीरितम् ॥ किंतु वक्ष्यामि चेत्त्वमेशिरश्छिधिमहाबल ७४७ वक्ष्याम्येवेति सततं युवाभ्यामीरितं मया ॥ ततो वक्ष्यामि वां विद्यां मरणाद्भीतिवर्जितः ७४८ केनचिद्धिनिमित्तेन जातस्य नियतामृतिः ॥ दुर्लभं कारणं मृत्योर्देवराजो ममाद्यत् ७४९ सर्वस्वहरणं श्रेयोदारा पुत्रसमर्पणम् ॥ मरणं च न तु श्रेयोमिथ्यावाक्यस्य भाषणम् ७५० अत्रैव महती चिता मिथ्यावाक्यस्य भाषणे ॥ ब्रह्मविद्यां युवाभ्यां चेत्प्रवृत्ते वक्तुमश्विनौ ॥ शक्रस्तदैव शिरसश्छेदं कुर्यान्न संशयः ७५१ केन वक्ष्यामि तां विद्यां शिरोहीनो युवां प्रति ॥ पुनर्मिथ्यैव मे वाक्यं भविष्यति सुदारुणम् ॥ अपप्रतिज्ञो न रकेयास्याम्यज्ञानकारणे ७५२ इत्येवममं चिताद्यवर्तते कापि नापरा ॥ बुद्धिमंतौ युवां तस्माद्वदतं किं करोम्यहम् ७५३

शिखीत्याकारमेवोक्तमिति द्वयोः संबंधः ७४६ । ७४७ एतादृशे वचने पद्यं मृत्युभीरुः स्यात्तर्हि न प्रवर्तय मेव मृत्योरप्याधिकतया मतादनुतादेव भीरुरहं कथमुपदेशेन प्रवर्तयमित्याह वक्ष्याम्येवेति । यतो वक्ष्याम्येवेत्याकारेण युवाभ्यामुदितं ततः सत्यस्य परिपालयत्वात् न मरणमयहीनः सन्वां युवां प्रति विद्यां वक्ष्यामीति ७४८ तत्र हेतुतया मरणाद्भीतिरनौचित्यमाह केनचिदिति । नियता स्थितिः । सर्वस्वस्वस्य न स्वहरणम् ७५० एवं कृतिषोऽप्युपदेशस्योक्ताऽथ दुर्घटेतामाह अत्रैवेति त्रिभिः । अत्र वक्ष्यमाणविधया प्रवृत्तस्यापि पुनरनुतभाषणप्रसंगे महती चितास्ति । तामाभिनयति ब्रह्मविद्यादिना स्पष्टम् ७५१ केनेति । केन शिरसा तां वक्ष्यामीति । अज्ञानव्यामोहकारणं फलं स्यतादृशे न रके ७५२ फलितमाह इत्येवेति । यतो बुद्धिमंतौ युवां तस्माद्वदतं किं करोम्यहम् ७५३

अथ तौ हीनौ रित्यादिप्रतिपत्तिरित्यंतं कथाशेषमुपबृंहयति इत्युक्त इत्यादिवा विवक्षितं श्लोकैः । इति गुरुणोक्ते सति हे अश्विनौ युवां स्वार्थलोभेन आद्योन्मासचित्ती संतंतिं गुरुं प्रति इत्थमवयः इत्थं कथामनयाह

अथतीहोचतुरित्यादिप्रतिदधतुरित्यतंकथाशेषमुपचूदयति इत्युक्तइत्यादिद्राविशतिश्लोकेः । इतिगुरुणोक्तेसतिहेअश्विनोयुवांसवार्थलोभेनआढ्योन्मासचित्तोसंतोतंगुरुप्रतिदधतमूचयुः इत्यर्थकथमतआढ
माभूदित्यादि । हुर्दातचेतसःशक्रादियमुक्तविधाभीतिरस्मदुरोर्माभूत् यतआवांसृतजीवनीविद्याजानीवः यथावज्रमेवविफलस्यादितिद्वयोःसंबंधः ७५४ । ७५५ वैफल्यमिति । चेय
दितस्यैववज्रस्यामोघतयाप्रसिद्धस्यतद्विरुद्धंवेफल्यमोघत्वंभवतादृष्टंचिकीर्षितंभवतितर्हिआवामुपायांतरंकरिष्यावइति ७५६ उपायांतरंनिरूपयतः अश्वोयमितिद्राभ्याम् । अयंसंनिहितःक
श्चिदश्वोदृश्यतेतस्याश्वस्यशिरस्तवापिचशिरोदृश्यते एवंसतिआवामेते द्वेअपिमस्तकेशिरसीविर्ययेणविनिमयेनस्थापयावः तवशिरोऽश्वग्रीवायामश्वशिरस्तवग्रीवायांचनिदध्वइतियाधत् तत
स्त्वमश्वमुत्वेनावामुपदिशेत्यर्थः ७५७ शक्रेणेति । तस्मिस्तवग्रीवानिहितेऽश्वशिरसिब्रह्मणोवक्तुरिउपदेशकेइंद्रेणच्छिन्नेसतियथापूर्वमश्वशिरोश्वग्रीवायांतवशिरस्त्वद्ग्रीवायामावांस्थापयाव
इति ७५८ एवंकृतेएतानिफलानिभविष्यंतीत्याहुयुः एवमिति । अश्वोभवांश्चमरणंनगच्छेदित्येकंफलम् आवयोर्गुरुहिंसानभवेदितिद्वितीयम् तथाभवतोऽभूतमयुक्तंहिंसनम् अपमृ
त्युरितियावत् इन्द्राश्विमृत्योरपमृत्युत्वेनस्मृतिपुप्रसिद्धत्वादिति सनभवेदितितृतीयम् तथाभवतोमरणंमरणरूपतयामतोमिथ्यावादश्चनभवेदितितुर्थमित्यर्थः 'युक्तेश्मादावृतेभूतम्' इत्यमरः

इत्युक्तेस्वार्थलोभादद्यावूचथुस्तंयुवांगुरुम् ॥ माभूच्छक्रादियंभीतिर्गुरुर्दुर्दातचेतसः ७५४ अंगसंवानकरणीजानीवोमृतजीवनीम् ॥ विफलंवज्रमेवस्याच्छ
क्रेणापिनिपातितम् ७५५ वैफल्यंतस्यचेन्नेष्टंभवताब्राह्मणोत्तम ॥ आवामुपायमपरंकरिष्यावोत्रतंशृणु ७५६ अश्वोयंदृश्यतेतस्यशिरस्तद्वतवापिच ॥ छित्वा
विपर्ययेणैतस्थापयावोत्रमस्तके ॥ आवामश्वस्यशिरसाब्रह्मविद्यांसमीरय ७५७ शक्रेणतस्मिन्संछिन्नेब्रह्मवक्तुरिमस्तके ॥ स्थापयावोयथापूर्वमावांहिशिरसी
उभे ७५८ एवमश्वोपिमरणंनगच्छेच्चभवानपि ॥ आवयोर्गुरुहिंसाचभवतोभूतहिंसनम् ॥ मिथ्यावादश्चमरणंनभवेद्ब्राह्मणोत्तम ७५९ अंगीचकारहृष्टःसन्नेव
मुक्तेगुरुस्तदा ॥ सर्वभूतसमोविप्रोयुवयोःस्वार्थलुब्धयोः ७६० अंगीकृतथवाक्येस्मिन्गुरुणाहितकारिणा ॥ निर्दयौकूरकर्माणौयुवांशस्त्रधरावुभौ ७६१ पशो
रिवगुरोस्तस्यशिरशिच्छत्वाभहात्मनः ॥ अश्वस्यशिरसासार्धसंचक्राथेविपर्ययम् ७६२ आथर्वणोहयग्रीवस्तदैवयुवयोर्गुरुः ॥ प्रवर्ग्यादीनिकर्माणितद्वदश्वाद्युपा
सनम् ७६३ हेयंहिवहृद्योक्तासब्रह्मविद्यांसमैरयत् ॥ शक्राययामुवाचादावाश्रभेऽतिथयेमुनिः ७६४ उवाचचेदंमतिमान्ब्रह्मविद्याप्रवर्तने ॥ इतःपरंब्रह्मविद्या
वंशेयायुवयोःस्थिता ७६५

७५९ अंगीचकारेति । एवंयुवाभ्यामुक्तेसतियुवयोःस्वार्थलुब्धयोर्गुरुर्हृष्टःसन्नंगीचकारयतःसर्वभूतसमः ७६० अंगीकृतइति । एवंगुरुणांगीकृतेसतियुवांनिर्दयत्वादिविशिष्टोगुरोःशिरशिच्छत्वाअश्व
स्यशिरसासहविपर्ययंचक्राथेइतिद्वयोःसंबंधः ७६१ । ७६२ आथर्वणइति । आथर्वणोयुवयोर्गुरुर्हयग्रीवःसन्प्रवर्ग्यांकांक्तानिप्रवर्ग्यादिकर्माणित्वाष्ट्रंमधुचप्रवर्ग्याममुक्तातद्वन्मधुकांडो
क्तमश्वद्युपासनमुक्ताएवंशुद्धांतःकरणेनमुमुक्षुणाहेयंकर्मोपासनंचउक्ताब्रह्मविद्यांद्वितीयंत्रेगोप्यार्थकक्षपदेनोक्तांसमैरयदुपदिदेशयामिद्रायाोक्तवानितिद्वयोरर्थः ७६३ । ७६४ उत्तरा
ध्यायोत्थापकाकांक्षाजनकमाथर्वणवाक्यमनुवदति उवाचचेतिनवाभिः । समतिमान्दध्यङ्मुनिर्ब्रह्मविद्यायांप्रवर्तनेसंप्रदायप्रवृत्तिविषयकमिदंवाक्यमप्युवाच । इदंकिमतआह इतइत्या
दि । हेअश्विनोइतःपरंमत्कर्तृकोपदेशादुत्तरकालेसाब्रह्मविद्याशंकितेवकथंप्रमृताभविष्यतीत्याकारकशंकाविषयतामिवगता साका यायुवयोर्वैश्विस्वरूपादिपुष्पच्छिष्यपरंपरात्मकेमधुकां
डांतिकीर्तितेश्रुता तथायास्वीवंशेखिलकांडांतगतेश्रुता तथापुवंशेयाज्ञवल्क्यकांडांतगतेश्रुता तथावहृचानामृगवेदविदांकौपीतक्यादीनांकुलेश्रुतेतिद्वयोःसंबंधः ७६५

७६६ विद्यायाः शंकित्वे हेतुमाह इंद्रोयमिति पंचभिः । यत इंद्रोयं समग्रायां विद्यायामुक्तायां सत्याममुं द्विजं घातयामिव ज्ञहंतं करोमीत्याकारकसंकल्पाज्जभसि स्थितः स्ववाक्यपरिपालनायेति हेतोः शतप्रत्ययः ७६७ स्ववाक्यं परिपालयन्निति स्पष्टीकरोति मददिति द्वाभ्याम् । मदन्मह्यं यथा समग्रा उपदिष्टा तथेत्यर्थः ७६८ इति वाक्यमिति अयं शसोऽनृतप्रयुक्ताद्विद्याभयेन ७६९ हते मयीति । मयि एवं हते सति केचिद्विप्राभीताः संतः पुत्रायापिन वक्ष्यन्तीति ७७० सामीति । केचित् कौपीतक्यादयः सामि अर्द्धं समग्रा मितियावत् वक्ष्यन्ति केचित्तु एकैकस्यैव शिष्यस्य पुरतः प्रवक्ष्यन्ति किं कृत्वा इंद्रादुर्भयं दुर्गतमीषद्वयमागम्य प्राप्य । भयस्ये पद्मावे हेतुमाह कुलेति । विद्यावंशदेवस्य परमात्मनः प्रसादं तपः प्रभृत्युपायेन संपाद्य ल्यब्लोपे पञ्चमी तथा चेश्वरानुगृहीता अपि उपदेशकाले इंद्राद्विप्राभीता भविष्यन्तीति भावः । इंद्रादभयमिति पाठे कुले देवप्रसादतः इंद्रादभयं भयाभावमासाद्य राजमानं याज्ञवल्क्यमित्युत्तरेण संबंधः ७७१ उक्तस्येदं भीत्योपदेशसंकोचस्य पर्युदासो याज्ञवल्क्ये बोध्य इत्याह याज्ञवल्क्यमिति । याज्ञवल्क्यमेकं द्विजं विहाय उपकोपदेशसंकोचो बोध्य इति संबंधः । कीदृशं याज्ञवल्क्यम् वाजसनेयसंज्ञकम् तद्युत्पत्तिस्तु वाजे केसरैः स निर्दानं यजुषां यस्य स वाजसनि रश्चरूपधरः सूर्यः पुराणे वर्णितः स वाजसनि र्भक्तिः सेन्योऽस्येति स वाजसनेयः नद्यादिभ्यो ढगिति शेषिको ढक् । तत्र हेतुर्गर्भविशेषणं मूर्धं शिष्यमिति । अतएव म

तथा स्त्रीपुंसयोस्तद्ब्रह्मचानां महात्मनाम् ॥ कौपीतक्यादिकानां स्यात् शंकित्वे कुलेश्रुता ७६६ इंद्रोयं वज्रपाणिः सन्माहंतुं नभसि स्थितः ॥ उक्तायां ब्रह्मविद्यायां समग्रायाममुं द्विजम् ॥ घातयामीति संकल्पात् स्ववाक्यं परिपालयन् ७६७ मद्वच्चेद्ब्रह्मविद्यां त्वमन्यस्मै कथायिष्यसि ॥ समग्रां तत एवाहं हरिष्यामि शिरस्तव ॥ ७६८ इति वाक्यं निजं शक्रः पालयन्नयं शोभिया ॥ नभःस्थितो धुनामां सघातयिष्यति देवराट् ७६९ हते मयि त्रिलोकीं स्था ब्राह्मणाभयमागताः ॥ ब्रह्मविद्यां न वक्ष्यंति पुत्रायापि प्रियाय च ७७० सामिवक्ष्यन्ति वै केचित् कौपीतकिमुखा द्विजाः ॥ एकैकस्यैव वा केचित् प्रवक्ष्यन्ति द्विजोत्तमाः ॥ इंद्रादुर्भयमागम्य कुलदेवप्रसादतः ॥ याज्ञवल्क्यं विहायैकं द्विजं वाजसनेयकम् ॥ सूर्यशिष्यं महात्मानं सूर्यवद्दीप्ततेजसम् ७७२ यजुंषि श्वेतरूपाणि तेनेमानि महीतले ॥ याज्ञवल्क्यस्य नामैकं धारयिष्यति सर्वतः ७७३ इति ब्रुवाणस्य मुनेर्हयग्रीवस्य देवराट् ॥ शिरोन्यपातयद्भूमौ वज्रेण शतपर्वणा ७७४ तच्छिरः पतितं दृष्ट्वा वाजिनस्तु गुरोः शिरः ॥ समाहृत्य यथापूर्वचक्राथे गुरुवाजिनोः ७७५

हात्मानमित्यादि ७७२ यजुंषीति । तेनोक्तेन याज्ञवल्क्योत्कर्षेण इमानि काण्वादिपंचदशशाखारूपाणि यजुंषि शुक्लवर्णानि तैत्तिरीयसंज्ञककृष्णयजुर्भ्यो विलक्षणानीति यावत् एतानि महीतले याज्ञवल्क्यस्यैकं नामधारयिष्यन्ति प्रसिद्धिरूपां पुष्टिर्नेष्यन्ति पंचदशशाखाध्यायिपुत्रा वाजसनेयिपदप्रसिद्धेरिति भावः ७७३ इति ब्रुवाणस्येति । शतं पर्वाणि ग्रंथयो यत्र तत्तथा तेन ७७४ तच्छिर इति । अनया कथयते तत्सूचितं भवति यदि दूरस्थिते पवितायऽधिभ्यामपि महतापनेन लब्ध्वा त्यस्तदुलंभेति । अपि च मंत्रयो रर्थप्रदर्शितः तत्र प्रथमे एतावान् विशेषः ईमित्यनर्थको निपातः यत्प्रोवाचेत्यन्वयः । द्वितीयं मंत्रे तु प्रत्येयतं प्रापितवन्ती अतः प्रापिता मंत्राणां प्रवक्ष्यन्तीत्यर्थः ७७५ यदा लयापिका यज्ञपुरुषस्य शिरोवल्मीकं जंतुभक्षितजपाकपनुष्कोट्यादि जंतुसंस्थानायां भिन्नो देवः प्रापिता वित्यादिरूपामय

एवं प्रवर्ण्य कौपीतक्यानुवादकयोर्मंत्रयो रर्थो दर्शितः अथ सकलमधुकांडतात्पर्यार्थप्रदर्शकं प्रश्नके इत्यादि मंत्राणां समग्रतां संपूर्णं भूतं पाकं नैव पंचमंत्रिणां समग्रतां संपूर्णं

एवं प्रवर्ग्योक्तकथानुवादकयोर्मंत्रयोरथोद्दिष्टः अथ सकलमधुकांडतात्पर्योऽर्थप्रदर्शकं पुरश्चक्रे इत्यादि मन्त्राज्ञासमुदायरूपं ग्रंथं व्याकुर्वन् संवृतमित्यंतस्त्वतावदर्थमाह ब्रह्मविद्यामित्यष्टभिः । हे अश्विनो यागुरुणां युवाभ्यां ब्रह्मविद्यादत्तायत्कामनया युवाभ्यां गुरुदोहः कृतस्तां युवयोः स्मृत्यर्थं संक्षेपेण वदामीति ७७६ जगदिति । जगतोऽभिन्ननिमित्तोपादानभूतः परमात्मा महाराजवन् महापुरसमं समष्टिशरीरं तावच्चक्रे कृतवानिति ७७७ ततोऽप्यष्टिशरीररूपाणि स्वल्पपुराणि कृतवानित्याह चतुष्पद इति । चत्वारः पादायास्तास्तथा पुरःशरीररूपपुराणि एवमग्रेषु ७७८ स्थूलास्त्विति । आसु पूर्णपथापक्षी नीडे प्रविशति कुक्षद्रूपी भूत्या प्रविशति तथा परिच्छेदाभिमानलक्षणं सूक्ष्मात् सूक्ष्ममति सूक्ष्मं रूपं भजन् प्रवेशमकरोदिति ७७९ पुरुषपदार्थं द्विधाह पुरीति । यस्मादयमात्मा पुरीति ७८० एतं पुरुषमुपाधयः परिच्छेत्तुं नालमित्याह अनेनेति । अनेन पुरुषेणांतर्बहिरवस्थितेन एतत्सर्वं विश्वमाकाशेनेव व्याप्तमिति ७८१ आंतरत्वेन व्याप्तौ दृष्टांतमाह ओतिति । तं तावित्यपि जातावेकत्वं यथा संततैस्तिर्यग्भूतैश्च तंतुभिर्व्याप्तोतः प्रीतश्च पदस्तंतुपुं आंतरे पुं स्थितस्तथाविवर्त्तोपादाने आत्मनि विश्वं स्थितमिति ७८२ सवा अयमित्यंशस्यार्थं दर्शयति स एवेति । योत्र पूर्णप्रवेशकच्छुद्धः स ए

ब्रह्मविद्यां च गुरुणा दत्ता मे तां वदामि वाम् ॥ अश्विनौ स्मृतिसिद्ध्यर्थं युवयोर्हं गुरुदुहोः ७७६ जगत्कारणभूतो यमात्मा सर्वशरीरिणाम् ॥ महाराजोपमश्चक्रे शरीरं हि पुरोपमम् ७७७ चतुष्पदः पुरश्चक्रे द्विपदोपिमहेश्वरः ॥ त्रिपदश्चैकचरणाह्यपदा अपि काश्चन ७७८ स्थूलास्वासु यथापक्षी सूक्ष्मात् सूक्ष्मशरीरभाक् ॥ एवमेवायमात्मापि प्रवेशमकरोद्विभुः ७७९ पुरियस्मादयं शेत एतां चैव प्रपूरयन् ॥ स्वं व्याप्या तत एवायं पुरुषः पर ईरितः ७८० अनेन पुरुषेण तत्सर्वमेव समावृतम् ॥ अंतर्बहिश्च न भसायद्द्विधं समावृतम् ८१ ओतप्रोतो यथा तंतौ पटस्तिष्ठति सर्वदा ॥ एवमेव जगत्सर्वमात्मन्येव प्रतिष्ठितम् ८२ स एवायं पुरायोत्र प्रवेशमकरोद्बुद्धिः ॥ युवयोर्ममवान्यस्य पयोद्वद्वटेष्विह ८३ एकरूपं पयः स्थूले घटे स्थूलं प्रकीर्तितम् ॥ सूक्ष्मे सूक्ष्मं च संतते संततं तत्र कीर्त्यते ८४ शीतले शीतलं यद्द्रजोयुक्तेरजस्वलम् ॥ सुगंधे च सुगंधं तद्गुर्गंधं च परत्राह ८५ वायुयुक्ते च लंतद्वन्निश्चलं वायुवर्जिते ॥ सूर्ययुक्ते प्रभाभृततामसेतामसं पुनः ८६ एवमात्मापि यादृक् स्याच्छरीरं तादृशो भवेत् ॥ स्थूलः सूक्ष्मो जडो धीमान् श्रीमान् त्रेध न एव च ॥ उत्कृष्टश्च निरुष्टश्च सुखी दुःखी तथैव च ८७ इत्यादीन् बहुधा धर्मानुपाधेरेव मन्यते ॥ आत्मा ह्येष विमूढः सन् कामी वचवधूगुणान् ७८८

वयुवयोर्ममवान्यस्य वा सर्वेषां हृद्देशे विशेपेण भासमानोऽस्ति मध्ये भासमानस्य प्रवेष्टुरभेदे दृष्टांतः घटे पुमविज्ञावस्थितं जलमिति ७८३ अथ रूपं रूपमित्यादिरनुशासनमित्यंतस्यार्थमेवं संयुवयोरित्यतः पूर्वतनेन ग्रंथेनोपबृंहयक्तुं दृष्टांतमुपाधिसारूप्यपरतया तावन्निरूपयति एकरूपमिति । यथा स्वत एकरूपमपि जलं स्थूलत्वादिमतो घटाननुरूप्यतया तथा कीर्त्यते हेति त्रयाणां संबंधः । स्थूलं विशालं तद्विपरीतं सूक्ष्मं तत्र घटे वस्त्रादिना संतप्तं जलमपि तथा ७८४ शीतले इति स्पष्टं ७८५ वाच्यति । वायुना चालकेन युक्ते घटे तज्जलं चलं भवति तद्विपरीते घटे निश्चलमिति सूर्यप्रकाशयुक्ते घटे तज्जलं प्रभाभृद्भास्वरमिति तामसेतमसांधकारेण व्याप्ते घटे तज्जलं तथेति ७८६ दाह्यंतिके योजयति एवमिति । एवमात्मापि स्थूलत्वादिभेदे यादृशं यादृशं शरीरं तत्र तादृशो भवति एवं भाव एव चास्य प्रतिरूपपदेन श्रुतावुक्त इति भावः । उपाधिसारूप्यमभिनयति स्थूल इत्यादिना ७८७ इत्यादीनि । इत्यादीनुपाधेरेव धर्मान् स्वधर्मतया आत्मा मन्यते यतो विमूढः अत्रैवापरो दृष्टांतः कामिन्या धर्माहर्षशोकादौ नात्मनि संयमानः कामीति ७८८

कामिदृष्टांतं विशदयति प्रियेति । कामिनः प्रियाचेयदि चैतया समाविष्टा न्यासा भवति तदा संकामी चैता विष्टं च लक्षितं यस्य एतादृशः संश्रुलतीवेति व्यवहियते इति ७८९ दाष्टीति के एवमिति । एवं मायामूढात्मा बुद्ध्यादि धर्मानात्मनि मन्यते कीदृशः बुद्धिशरीरादयो धर्मिणो ये पांतादौ शैर्धर्मैर्विवर्जितः ७९० उक्तार्थे समन्वितायाः सर्वाणिरूपाणि विविचित्येत्यादिकायाः श्रुतेरर्थसंगृहाति भोति कानि तद्वाभ्यां भौतिकानि शरीरादीनि तत्कारणानि भूतानि च श्रुतौ रूपपदेनोक्तानि सृष्टासंचितानि कृत्वा तत्र सृष्टेः एकतां तादात्म्याभिमानंगतः सन् शब्दप्रपंचं च सृष्ट्वा प्रकटीकृत्य सृष्टानां नामानि विदधे कृतवानिति ७९१ वाचेति । वाचेतींद्रियांतराणामप्युपलक्षणं तथा च वागादींद्रियैस्तथा वचसो वागिंद्रियादेः प्रेरकया बुद्ध्या चैक्यं प्राप्य वदनं दिव्यवहारं कुर्वन्स्त्वद्रूपो मद्रूपो न्यरूपश्च महेश्वरो विद्यते इति ७९२ एवमध्यारोपितस्यापवादार्थं मयमस्य नानाभावः शास्त्राचार्यादिभेदद्वारा बुध्यमिन् यत्करूपेण स्वरूपस्य व्याख्यानाय श्रुतौ प्रतिचक्षणपदोक्त्या बोध्य इत्याह यः स एवेति । स उपाधितादात्म्यापन्नो वर्णितः स एव स्वरूपेण भेदलेखैरपि वर्जितः स न्यद्रिदामसृजतत्स्वरूपस्य दर्शनायैवेति कीदृशस्य स्वरूपस्य ऐंद्रस्य इंद्रस्य सर्वात्मदर्शिनः परमेश्वरस्य संबंधिनः ७९३ इंद्रपदार्थमेतरेये वर्णितं स्मारयति सृष्टेति । समग्रं जगत्सृष्ट्वा इदं विश्वमात्मदृशा आत्मदृष्ट्या त्वेन यतो दृष्ट्वांस्ते नैंद्रसंज्ञो जात इति ७९४ नानाभावोपाधीनां बाधयोग्यतां वक्तुं मायामयत्वमाह माययेति । एकरूप आत्मा आत्मनो माय

प्रियाचिता समाविष्टा भवेच्चेत्कामिनोपि हि ॥ चिता विष्टं च लक्षितं श्रुलतीव सकामुकः ८९ एवं बुद्धिशरीरादि धर्मिधर्मविवर्जितः ॥ अनादि मायया मूढात्मा स्वात्मनि मन्यते ९० भौतिकानि सभूतानि सृष्ट्वा तत्रैकतांगतः ॥ सृष्ट्वा शब्दप्रपंचं च नामानि विदधे प्रभुः ९१ वाचा वचः प्रेरकया धिया चैक्यं समाप्य सः ॥ विद्यते त्वमहंतद्रदन्योप्येष महेश्वरः ९२ यः स एव स्वरूपेण भेदगंधविवर्जितः ॥ ऐंद्रस्य स्वरूपस्य दर्शनाया सृजद्भिदाम् ९३ सृष्ट्वा जगत्समग्रं स इदमात्मदृशा पुमान् ॥ दृष्टवान्येन तेनाभूद्रिदनामा परः पुमान् ९४ मायया बहु रूपो भूदात्मनो बहुरूपया ॥ मायावीचैकरूपः संहस्ति व्याघ्रादिरूपभाक् ९५ अन्यदन्यात्मतानितुं समर्थो पिनशकुयात् ॥ किंतु तस्मिन् विशेषा हि कुरुते धीधनोनरः ९६ हेमिकर्तुं न शक्नोति सूत्रं कारुशततदा ॥ काष्ठमेकं मृदंत द्रुतं कुंभकारसहस्रकम् ९७ धातुवादेन ये धातौ कारयंत्याशु धातुताम् ॥ कारयंति न तेप्येतामसती तत्र कर्हिचित् ९८ किंतु तस्यैव पूर्वस्य रूपादेः संक्षयात्परम् ॥ रूपादि जायते तत्र तेषामन्यदिति भ्रमः ७९९

या बहुरूपया बहुरूपो भूत् यथालोके एकरूपो मायावी ऐंद्रजालिकोगजादिवं हुरूपो भवतीति ७९५ भेदस्य मायामयत्वं द्रष्टव्यं प्रकाशं तरेणानुपपत्तिमाह अन्यदित्यादि दशभिः । समर्थोपिनरोऽन्यदन्यस्वभावकं वस्तु अन्यस्वभावतानेन शकुयात् किंतु यो मान्नस्तस्यैव धर्मिणः कनकादेर्विशेषं कुंडलादिरूपं कुरुते आविर्भावो न यतीत्यर्थः ७९६ अन्यस्यान्यात्मताया अकरणे दृष्टांतद्वयमाह हेमिति । यथा कारुणाशिलिपिनां शतमपितंतु मयसूत्रस्य सुवर्णभावं कर्तुं न शक्नोति तथा कुंभकाराणां सहस्रं काष्ठस्य मृद्वं कर्तुं न शक्नोतीति ७९७ ननु यद्यन्यद्वस्तु अन्यन्न भवति कथं तर्हि धातुविद्याविदस्ताम्रादिकं स्वर्णादिभावं नयंतः प्रसिद्धा इत्यत आह धात्विति । धातुवादेन धातुमारणादिप्रतिपादकशास्त्रानुसारेण ये धातौ ताम्रादौ आशुशीघ्रं धातुतां धातवत्तरूपतां कुर्वन्ति तेप्येतां धातवत्तरतां शशश्रृंगवदसतीं न कारयंति प्राकृते धेनि च न कुर्वन्तीत्यर्थः असदुत्पत्तौ विशेषाभावाच्छशश्रृंगवादेरप्युत्पत्त्यापत्तिः नासतो विद्यते भाव इत्यादि स्मृतिविरोधश्च स्यादिति भावः ७९८ कथं तर्हि धातुवादिनोऽसदुत्पत्तिमन्यन्ते इति चेन्न मादित्याह किंत्विति । किंतु तस्यैव तां प्रतिपैर्पूर्वरूपरक्तिमादिकं तस्य संक्षयात्तिरोभावात्परपूर्वरूपभिर्जनीतिमादिकं यज्जायते प्रादुर्भवति तत्र धर्मभेदेपि धर्मोत्पत्तौ सत्यातिपां धातुवादिना मन्यदिति

तस्मादधीं भूदादिरूपो न कदा विव्यथा भवति धर्मैः पिंढयटा विभिरागमापायिभिस्तादात्म्यमात्रेणान्यथाभावव्यवहारं भजत इत्याह ननु इति । ननु ननु

तस्यादमींशुदादिरूपीनकदाविद्यमथाभवति धर्मैः पिंडघटादिभिरागमापायिभिस्तादात्म्यमात्रेणान्यथाभावव्यवहारं भजतइत्याह ततइति । ततउक्तयुक्तेः यन्मृत्तुवर्णादिरूपं वस्तुस्वभावोपाह
 शमस्तितत्तादृशमेवसदास्तिकालांतरेप्यन्यथानभवति । तदिदं डदिकारकवैयर्थ्यमात्राह विशेषमिति । किंतुतद्वस्तुरूपं विशेषं पिंडादियमात्मकंकारकैर्गच्छतोतिनकारकवैयर्थ्येनवाग्यवहारानुपपत्ति
 रितिभावः ८०० उक्तविशेषंसांख्याव्युत्पत्तेः पूर्वमपिसंततभावस्तुस्वभावैर्नवास्तवभेदाभेदशालिभेचमन्यंतैतथानमंतव्यमितिसूचयन्वक्ष्यमाणमायामपत्रोपपत्तयेतस्यवस्तुस्वभावाद्द्विर्भाव
 माह विशेषइतिचतुर्भिः । उक्तोविशेषोवस्तुनःस्वभावोनभवतीतिप्रज्ञा । तत्रहेतुव्यापकत्वाभावमाह अस्येति । अस्यविशेषस्यतस्यवस्तुनःस्वभावत्वेसतितद्वस्तुतदपायेविशेषापायेनभवेन्नदृश्ये
 तैति विपथेणविपयिणोलक्षणात् दृश्यतेतुघटभावंविनापिपृथिवीत्यापकोघटोनपृथिवीस्वभावइतियावत् ८०१ एतत्स्फुटयति प्रकाशत्वस्येति । यद्वत्तेजःस्वभावस्यप्रकाशस्यापायेऽपगमेसति
 तेजसोप्यपायोदृश्यतेतद्वद्विशेषस्यवस्तुस्वभावत्वेविशेषापायेवस्तुनोऽपायःस्यादिति ८०२ नचैवंदृश्यतइतिसोदाहरणमाह अपायेहीति । हियतोविशेषस्यापायेसतिएववस्तुनोऽपायोऽत्रलोकेपि
 नदृश्यतेयतोघनसंज्ञकमूर्तत्वस्वभावापृथ्वीमृत्पिंडभावमपनीयघटोक्ताघटभावंनोतासतीपिंडाल्यविशेषापगमोपिस्वस्वभावंमूर्तत्वंनजहातिनत्यजतीतिप्रसिद्धं पृथिव्यामूर्तस्वभावताचमूर्तिर्भूमिः

ततोयद्यादृशंरूपंतादृशंतन्नचान्यथा ॥ कालांतरेपिभवतिविशेषंकिंतुगच्छति ८०० विशेषोवस्तुनोनायंस्वभावःकापिकस्यचित् ॥ अस्यतस्यस्वभावत्वेतद
 पायेनतद्भवेत् ८०१ प्रकाशत्वस्ययद्वत्स्यादपायेतेजसःसदा ॥ अपायस्तद्वदेवस्यादपायोवस्तुनःसदा ८०२ अपायेहिविशेषस्यनैवमेषोत्रदृश्यते ॥ घटीकृ
 ताततःपृथ्वीमूर्तत्वंनजहातिसा ८०३ ततोविशेषोविज्ञेयआगंतासर्ववस्तुषु ॥ आगतोनस्वभावःस्यात्कोपिकस्यापिवस्तुनः ॥ हस्तित्वंनस्वभावःस्याद्यथामा
 याविनोऽधुना ८०४ विशेषोवस्तुसंश्वेतस्यान्नापेयात्सस्वभाववत् ॥ अपैतिचततोऽसन्स्यात्संश्वैवंयत्प्रतीयते ८०५ इन्द्रियाणांहिसंयोगेनरिशृंगंनदृश्यते ॥
 नतथायंततोमायातस्यहेतुःप्रकल्पिता ८०६ अत्यंतासतएवास्यप्रतीतिर्यानसंभवेत् ॥ इन्द्रियैस्तन्निमित्तस्यसंज्ञामायेतिकीर्तिता ८०७

स्नेहोजलमित्यादिनायोगभाष्येउक्ता ८०३ एवंचसांख्याभिमतवस्तुसत्त्वेविशेषसत्त्वंनिरस्तमित्याह ततइति । ततःवस्तुसत्त्वेप्यदर्शनात् विशेषआगंताआगमनशीलःनिमित्ततत्रइतियावत् सर्वत्र
 बोध्यः आगतुंकश्चपूर्वसिद्धस्यवस्तुनःकथंस्वभावःस्यात् नह्यागतुंकंव्याघ्रत्वंमायाविनःस्वभावःस्वरूपमिति ८०४ एवंविशेषस्यस्वभावाद्द्विर्भावंप्रसाध्यतस्यमायामपत्वंस्फुटयत्तदसत्यां नैलक्ष
 ण्यमाह विशेषइति । सविशेषोयदिवस्तुवत्सन्स्यात्तद्वस्तुस्वभाववत्तापेयान्नबाध्यैतपरंतुसविशेषोऽपैतिबाध्यतेएवजतोऽसन्सद्विलक्षणःस्यात्तथासन्नसद्विलक्षणश्चस्यात् यत्प्रयतःएवंसद्रूपेणप्रती
 यतेइति ८०५ योहिअसन्भवतिसनप्रतीतिविषयोभवतियथानरिशृंगमित्याह इन्द्रियाणामिति । असन्नशृंगमिन्द्रियसंयोगेननदृश्यतेइतिप्रसिद्धं अयंविशेषस्तुतथानृशृंगवद्भानाविषयोनभवतिततः
 सदसद्विलक्षणत्वेनभिध्यात्वात्तस्यविशेषस्यहेतुतयामायाकल्पितेति ८०६ विशेषनिमित्तभूतांमायानिरूपयति अत्यंतासतइतिदशभिः । अस्यविशेषस्यवस्तुतोऽत्यंतासतएवयाप्रतीतिर्द्विरसंभवं
 तीअनुपपत्तिशालिनीतन्निमित्तस्यासदर्थप्रतीतिर्यन्निमित्तस्यमायेतिसंज्ञोक्ता सनिमित्तस्येतिपाठेसनिमित्ततयाप्रसिद्धस्ववस्तुतोऽत्यंतासतःशुक्तिरूप्यादिर्यथाप्रतीतिःसैवमायेतिकार्यद्वारेणमाया
 लक्षणबोध्यमिति ८०७

समायालापदेनमायानुप्रकृतिविधादिति श्रुत्यनुसारणव्यक्तेरवकल्प्यते प्रकृतश्रुतीमायाभिरिति बहुवचनतुल्यावहारिकसाधारणप्रमाव्यक्तिभेदेन निवार्यतुलावस्थादिपद्मवाक्यांशभेदाभिप्रायेणैवाह
मानामिति । मानांप्रमाणानां घटादिरूपानेकविधोपाधयवच्छिन्नैतन्प्रागोचराज्ञानविरोधिनीनामनंतत्वात्सामायाएकापिबहुरूपिणीबभूव । एवंमायापदार्थप्रपञ्चेनोपपाद्यवाक्यार्थ
माह तेनेत्यादिना । तेनोक्तविधयामायायास्तद्बहुत्वस्यचोपपन्नत्वेनएकोदेवोमायाभिष्टेनानारूपभावलक्षणां चेष्टां कुरुते सदाकालत्रयेपोत्पत्त्यर्थउपपन्नइतिशेषः ८१७ मायवैवात्म्येनोनेकरूप
तानवस्तुतइत्यत्रविद्वदनुभवमपिस्वादयति एकेति । वस्तुतएकरूपोपिदेवोमाययानवद्बहुरूपोऽभूदित्येवंसर्वविद्वद्भिर्वादरायणादिभिःकथ्यते कीदृशैः भ्रष्टमायैर्भ्रष्टाप्रमयानिवृत्तामायावेपातितथा
तेः ८१८ तस्यनानारूपतायदभिदयतिबुधास्तदेकरूपतामध्यारोपापवादन्यायेनस्फुटयितुमेवनतुतेपांनानारूपतायांतात्पर्यं नानारूपतायभिधानप्रकारास्तूपेयप्रतिपत्त्यर्थाउपायाअव्यवस्थिताइति
न्यायेनानियताइतिसूचनेनवक्ष्यमाणेन्द्रियवृत्त्युपाधिभेदाध्यारोपेपौनरुक्त्यशंकावारयति विशेषानितित्तुर्भिः एतेआत्मनिरूपणेप्रवृत्ताविद्वांसोलौकिकविविधप्रमाणैःसिद्धान्भेदान्वदंति अनुव
दन्तितेपांव्याख्यानकौशलंदर्शयति पदेति ८१९ कारणइति । तत्रकारणलौकिकप्रमाणानांकुंठतामंदप्रसरतामालोच्यतेमहाधियःसर्वव्यवहारोपपादिकामेकांमायामेवकारणतयाकल्पयंतिनतुका

मानामनंतरूपत्वादेकासाबहुरूपिणी ॥ बभूवतेनमायाभिरिंद्रोसौचेष्टेसदा ८१७ एकरूपोपिदेवोसौनानारूपोयथानटः ॥ विद्वद्भिःकथ्यतेसर्वैर्भ्रष्टमायैर्महा
त्मभिः ८१८ विशेषान्निहवदंत्येतेकार्यकारणसंश्रयात् ॥ प्रमाणैर्विविधैर्विप्राःपदवाक्यविशारदाः ८१९ कारणेकुंठतांहृष्टाप्रमाणानांमहाधियः ॥ कल्पयंत्यत्रते
मायांव्यवहारप्रसिद्धये ८२० हेतुमेकंविधायैतेप्रमाणकुशलाद्विजाः ॥ सर्वमेववदंत्येतच्छिष्यबुद्धिविवृद्धये ८२१ देहभेदोदधीचातोयुवयोर्वर्णितःपुरा ॥ आत्म
नोभिन्नताहेतुस्तथान्योपिमहात्मना ॥ तत्रेन्द्रियकृतोभेदएवंतेनसमीरितः ८२२ यथास्वर्गगतैद्रस्यमायाभिर्बहुरूपिणः ॥ रथेषुवाजिनोयुक्ताविद्यंतेवायुवेगिनः
८२३ एवंसंसृतिर्गैद्रस्यनानादेहरथेष्वपि ॥ इन्द्रियाश्चाश्वविद्यंतेयुक्ताअतिबलाइमे ८२४ देहएकत्रसंख्यातादशकेदशकेशतम् ॥ शतेसहस्रंतद्वत्स्यात्सहस्रे
प्ययुतंतथा ८२५

यैभेदवत्कारणभेदनानारूपतार्थमनुवदंति वर्णनस्पलोककृत्युत्पादनार्थत्वालोकानांचकारणभेदोदासीन्यादितिभावः ८२० हेतुमिति । तस्माद्धेतुमायारूपकारणमेकमेवविधायमनासिकृत्वा यद्वाहे
तुंफलमद्वैतबोधरूपमेकमुद्देश्यंकृत्वासर्वमेवाध्यारोपप्रकारभेदवदंतिनानाप्रकारकथनफलंशिष्यबुद्धिविवृद्धिरिति ८२१ फलितमाह देहेति । अतउक्ताभिप्रायेणदधीचाथर्वणेनदेहभेदआत्मभेदारो
पदेतूरूपरूपमित्यादिवाक्येनयुवयोःप्रबोधार्थवर्णितः । तथान्योपिविषयेंद्रियादिभेदस्तुल्यन्यायेनसूचितइति तत्रेति । तत्रसूचितभेदानांमध्येइन्द्रियकृतोभेदएवंवक्ष्यमाणप्रकारेणयुक्ताहत्यादिवाक्ये
नदर्शितः ८२२ तत्रहृष्टतावदाह यथेति । यथाप्रसिद्धेद्रस्यत्रिलोकीगतनानाकार्यार्थनानारूपधारिणोरथेषुनानाविधामहावेगिनोऽश्वायुक्ताःसंलग्नाःसंति ८२३ एवमिति । एवंसंसार
गतस्यात्मरूपेद्रस्यदेहरूपेपुरथेषुयुक्ताइन्द्रियरूपाश्चाःश्रुतौहरिपदोक्ताःसंति अतिबलाअतिदुर्जयाः ८२४ देहइति । एकत्रापिदेहेन्द्रियाणांप्रत्येकंवांतेभेदादशकेशसंख्यापरिमितेगणेशतमे
क्षाएवंशतैर्गताःसहस्रंभेदास्तथासहस्रेऽयुतमिति ८२५

एवमिति । एवमवांतरभेदेन तां इंद्रियाश्वाः अंतःकरणस्य वृत्तीभिर्मिदना अंतःकरणे प्रतिबिंबितस्यात्मनो भेदका इत्यर्थः । संबंधा इति पाठः ८२६ एवमध्यारोपितस्येन्द्रियभेदस्यायं वा इत्यादिनो
क्तमपवाददर्शयति भेदैरिति । देव आत्मा यैर्भेदैर्भिद्यते तत्सकलाश्रयस्तेषां सकलानां भेदकानां संपर्पचोद्रेपाणामाश्रयो विवर्त्तोपादानतया धिष्ठानमित्यर्थः । अतएव नेति नेतीति कल्पित निरासेन सर्वभेदवि
मुक्तोऽवधारित इति । एतेन श्रुतोऽयमिति पदार्थस्यात्मनश्च वाचा सामानाधिकरण्यमिति सूचितम् ८२७ एवं त्वंपदार्थपरिशोधयत एतदर्थपरिशोधकस्य तदेतदित्यादिरर्थमाह भेदैर्नेति । यद्वस्तु भेदैर्न भिद्य
ते तद्ब्रह्मेत्यवधारितं पूर्वमपीति शेषः कीदृशं ब्रह्म पूर्वादिरूपेण देशेन कालेन च वर्जितं तथाऽन्तःस्वभावेन वाह्यस्वभावेन च पदार्थजातेन वर्जितमिति ८२८ सामानाधिकरण्येन वाक्यार्थस्फुटयन्म
हावाक्यमप्यभिनयति एकमिति । स्पष्टम् ८२९ ननु कोऽयमात्मेति पृच्छतां मंदाजामनुग्रहाय सर्वानुभवितेत्याह एष इति । अनुभवति द्रष्टुं श्रोत्रादिरूपेणेति शेषः ८३० एवमभिनोरहस्यज्ञ

एवमेतेह संख्याता इंद्रियाश्वाः शरीरिणाम् ॥ अंतःकरणसंबंधा आत्मनो भेदहेतवः ८२६ भेदैर्यैर्भिद्यते देव आत्मा तत्सकलाश्रयः ॥ सर्वभेदविनिर्मुक्तो नेति नेत्यव
धारितः ८२७ भेदैर्न भिद्यते वस्तु तद्ब्रह्मेत्यवधारितम् ॥ पूर्वापरादिदेशेन कालेन च विवर्जितम् ॥ अंतर्बहिःस्वभावेन वस्तुना च विवर्जितम् ८२८ एकमेवाद्विती
यं यत्सोऽयमात्मा शरीरिणाम् ॥ अहं ब्रह्मेति वाक्येन विज्ञेयो ब्रह्मरूपभूतः ८२९ एषोऽनुभवति श्रीमान् सर्वमेव महेश्वरः ॥ सर्वात्मा सर्वधी साक्षी स्वप्रकाशसुखात्मकः
८३० एवं संयुवयोर्द्व्यङ्कृतवाननुज्ञासनम् ॥ आनंदात्मस्वरूपस्य ब्रह्मणो बोधरूपिणः ८३१ एवमुक्तेऽतिसंहृष्टावश्विनौ जातौ तु कौ ॥ प्रणम्य तं महात्मान
मृषिं सर्वार्थदर्शिनम् ॥ चक्रतुस्तस्य तत्कार्ययदर्थमयमामतः ८३२ एवमार्थवर्णद्वयानि हतं स्वोपकारिणम् ॥ इंद्रेण भीतिमगमद्विजः कौषीतकिस्ततः ८३३
विचित्रमिदमाख्यानं कथितं तव सुव्रत ॥ मंत्रैरितं पुनः किं त्वं श्रोतुमिच्छसि तद्दद ८३४ ॥ इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादशिष्येण शं
करानंदभगवता विरचित उपनिषद्ब्रह्म आत्मपुराणे बृहदारण्यकमधुकांडसारां प्रकाशक ऋष्यश्विसंवादां चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥ ॥ ४३ ॥ ॥

कपिरिति हासं समाप्रयति एवमिति । हे अभिनोऽसदस्य इह एव युवां पुरस्कृत्य सर्वाधिकारिणः प्रतिब्रह्मणोऽनुज्ञासनं कृतवानिति ८३१ एवमिति । उक्तेरहस्यविदेति शेषः ८३२ त्वया यत्कौषी
तकेऽर्थयनिमित्तं पृष्टमासीत् तत्समाहितमिति शिष्यं प्रत्याह गुरुः एवमार्थवर्णमिति । स्वपदेनैवोप्राप्तः ८३३ उपसंहरति विचित्रमिति ८३४ ॥ उपाधिपरिहाणेन यः सर्वत्र प्रकाशते ॥ सर्वानुभवि
तद्विद्येति ज्ञेयं त्वमिदं ॥ २ ॥ इति श्रीदत्तकुलतिलककृष्णार्चदात्मजदिलारायसूरिनुत्तरामकृष्णस्य श्रीविश्वेश्वराश्रमपूज्यपादानुगृहीतस्य कृतो
आत्मपुराणटीकायां सत्यसंवादायां ॥ ४ ॥ ॥ ४३ ॥ ॥

॥ इत्यात्मपुराणे चतुर्थाध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे पंचमाध्यायप्रारंभः ॥

॥ श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ सर्वोत्तमोपपत्त्यापियस्यैवपरमात्मनः ॥ सिद्धांतपरमेशानेवन्देप्रत्युद्गमन्तये ॥ १ ॥ एवंप्रज्ञाज्ञानिभागमप्रधानस्यमधुकांडोपायोदक्षितः अथसुहृदुपदे
 शानिभोपपत्तिप्रधानस्ययाज्ञवल्क्यकाण्डस्यार्थमध्यायद्वयेननिरूपयन्प्रश्नमध्यायार्थेऽप्यजिज्ञासापूर्वाध्यायेऽप्युत्थापितंमभिनयति इत्थमिति नचभिः । स्पष्टम् १ तत्रस्वस्वमेवा
 वित्तसूचयन्शिष्यः श्रुतपूर्वमनुवदति । भगवन्निति पद्भिः । स्फुटम् २ कौपीतकिरिति । यज्ज्ञानंयस्यसत्यसत्यस्यज्ञानं कौपीतकिस्त्वयाजईद्रभीत्यानोचेतत्सत्यसत्यत्वयादध्यङ्कशितंवादरू
 पकथांतरेणोक्तमिति ३ वंशश्चेति वंशश्चायमुदाहृतइतिलिङ्गविपरिणामेनसंबन्धः । कीदृशोवंशः स्वयंभुवंतथात्रयीरूपादित्यंचोपक्रम्यरोतिमाप्यपर्यंतंख्यातः । ईदृशोयंविद्यावंशोद्विमूलः
 द्वेस्वयंभवादित्यरूपेभूलेयस्यसतथा । त्रिपर्वात्रिविधानिप्रवर्णानिशिष्याचार्यरूपाणियस्मिन्सतथा । यतएकंपर्वस्त्रियाःस्त्रीसंबन्धिनामजातेनघटितम् पर्वद्वयंतुपुंसोर्मधुयाज्ञवल्क्यकांडांतरूपस्था
 नभेदभिन्नपुत्राजजातघटितमित्यर्थः ४ त्रिपर्वणीति । अस्मिन्दिमूलेत्रिपर्वणिचर्वंशेकेचित्पुरुषाभिन्नाविरूपनामकाःकेचिदभिन्नाःसरूपनामकास्त्वयाकथिताः ५ तेष्विति । तेषुवंशस्थपु
 रुषेष्वन्यतमस्यदेवस्याथर्वणोमुनेर्दीप्तस्यतेजस्विनःशिष्योदध्यङ्कथर्वणःख्यातःप्रोक्तोयोश्चिन्मिदायचमधुकांडोपदेशकइति । तथादेवेन्द्रस्यदौरात्म्यहितोपदेशेकोपरूपमुक्तंतथाश्विनोरर्थि

श्रीः ॥ ॥ इत्थमाख्यातमाकर्ण्यशिष्यःपरमविस्मितः ॥ प्रष्टुकामःपुनःकिंचिदुक्तंप्राहकृतांजलिः १ भगवन्नैतरेयस्यतथाकौपीतकेर्मुनेः ॥ नानाख्यानसमायु
 क्तात्मज्ञानंत्वयोरितम् २ कौपीतकिश्चतत्याजयज्ज्ञानंतदपित्वया ॥ कथांतरच्छलेनैवसत्यसत्यमुदाहृतम् ३ वंशश्चायंमहान्ख्यातउपक्रम्यस्वयंभुवम् ॥ आदि
 त्यंचत्रयीरूपंपौतिमाष्यांतमीदृशः ॥ द्विमूलश्चात्रिपर्वाचस्त्रियाःपुंसोरयंमहान् ४ त्रिपर्वण्यपिवंशेस्मिन्दिमूलेबहवस्त्वया ॥ पुरुषाःकथिताभिन्नाअभिन्नाअपि
 केचन ५ तेषुशिष्यस्तुदेवस्यदीप्तस्याथर्वणोमुनेः ॥ दध्यङ्कथर्वणःख्यातोऽप्युकांडोपदेशकः ॥ देवेन्द्रस्यचदौरात्म्यमश्विनोरर्थितापिच ६ तत्रदध्य
 ङ्कथग्रीवश्छिद्यमानेस्वमस्तके ॥ याज्ञवल्क्यंरवेःशिष्यमूचेवाजसनेयकम् ॥ वक्तारंब्रह्मविद्यायाअभीतंशक्रतोपिच ७ अजातशत्रोःसंवादेगार्ग्येणोक्तस्त्वया
 पिच ॥ प्राप्तविद्योयमादित्याद्याज्ञवल्क्योमहामुनिः ८ तेनकस्मैकथंवापिब्रह्मविद्यासमर्पिता ॥ कीदृशीचेतिवाब्रह्मश्रोतुमिच्छाम्यहंगुरो ९ एवमुक्तेतिसं
 हृष्टोगुरुःशिष्यमथाब्रवीत् ॥ शृणुचित्रामहंक्षयैकथविदसमीरिताम् १० याज्ञवल्क्योथघोरेणतपसापरमेश्वरम् ॥ आदित्यमंडलावासेनामरूपक्रियात्मकम् ११

ताउग्रवर्मप्रवर्त्तिकालिप्साप्रोक्तेति ६ तत्रेति । तत्रेन्द्रकोपादिनिमित्तकेस्वमस्तकेच्छिद्यमानेसतिदध्यङ्कथग्रीवःसन्याज्ञवल्क्यंब्रह्मविद्यावक्तारंमिदादभीतंचोचे । कीदृशंयाज्ञवल्क्यम् रवेः
 शिष्यमस्तएववर्णितमीत्यावाजसनेयकम् ७ नकेवलंदधीचैवयाज्ञवल्क्योमहामभावत्वेनवर्णितःकिंतुतत्रभवतापीत्याह अजातशत्रोरिति । अजातशत्रोर्गार्ग्येणबलाकिनासंवादेगततृतीया
 अध्यायेत्वयापिसवितापितथाप्राहेत्यादिश्लोकेनोक्तइत्यर्थः ८ एवमनूद्यपृच्छति तेनेति । तेनयाज्ञवल्क्येनकस्मैब्रह्मविद्यादत्ताकथंवादत्तासाविद्यावाकीदृशीतिप्रश्नत्रयम् ९ गुरोरुत्तरमवतारयति
 एवमिति । स्फुटम् १० तत्रयाज्ञवल्क्यस्येश्वरानुग्रहान्महामभावतांजनकस्यतदिदृक्षांचोपीद्वाततयानिरूपयति याज्ञवल्क्यइत्यादिभिरष्टाविंशतिश्लोकैः । याज्ञवल्क्योवैशंपायनादधीतंवेदंपारित्य
 ज्योद्विप्रःसन्नतिघोरेणतपसापरमेश्वरमतोपयदितिशेषः । कीदृशमादित्यमण्डलावासे 'यएषोन्तरादित्येपुरुषोहश्यते' इत्यादिच्छादोग्यश्रुतेः अन्तस्तद्रूपोपदेशादित्येन्यायाच्च तथाचसर्वज्ञ
 परमेश्वरोपासनात्सर्वज्ञतालाभोयाज्ञवल्क्यस्योचितः मण्डलवाचकादित्यादिपदानांतदन्तस्थेक्षणवाचेतिभावः । आदित्यांतस्थपुरुषस्यसर्वोत्तमात्माह नामेति । 'प्रयंवाहर्दनामरूपं कर्मच' इ
 तिश्रुतेः विश्वस्वरूपभूततामादिब्रितयात्सकमिति । यद्वा सर्वपाप्मविनिर्माकाभिघायकेनउदितिश्रुतिप्रसिद्धनाम्नावश्यमाणरूपक्रियाभ्यांचयुक्तमित्यर्थेनसविशेषतासूचिता ११

तस्य देवस्य भक्तानुग्रहार्थं रूपमाप्रणखात्सर्वे एव सुवर्ण इत्यादि श्रुतिप्रतिपादितं दर्शयति सुवर्णेति । नेत्रयोरतिरक्तपुण्डरीकाकारत्वाच्चेति विहाय सर्वांगेषु स्वर्णवर्णमित्यर्थः १२ तस्य च्छांदोग्योक्तां सर्वे
ज्ञानरूपां क्रियां दर्शयति अमुष्मादिति । यो देवः अमुष्मादादित्यपुरुषाद्ये परे उपरितनालोकाये च चाक्षुषाश्चक्षुर्वर्तिनस्तदीयरूपादवांश्चोऽथ स्तनालोकाः सन्दंशन्पायेन मध्यवर्तिनश्च ये लोकास्तेषां सर्वेषां
लोकावर्तिजनानां सर्वविनांकामानां काम्यमानपदार्थानामीष्टे ईशो भवति प्रदातेति यावत् । यत एक एव देवोऽध्यात्मं च क्षुषि अयि देवमादित्यमंडले च स्थित इति १३ अपमेव देवः सूक्ष्मसमष्ट्युपाधिकवे
न हिरण्यगर्भः कारणोपायिकत्वेन श्वर इति च श्रुतावुक्त इत्याह योजीवेति । यो देवो जीवघन इति पदघटिते अत्र वेदे स एतस्माज्जीवघनात् परात्परं पुरिशयं पुरुषमीक्षते इति प्रश्रवाक्यरूपे जीवसमष्टिवाचकजी
वघनपदेन हिरण्यगर्भतया ततः परमीक्षणीये श्वरतया च वैदिकैः पठ्यते इत्यर्थः । अपमेव देवो 'अस्य महतो भूतस्य निःश्वसितमेतद्यहं वेदः' इत्यादि श्रुतौ वेदयोनि त्वेनोच्यत इत्याह यस्मादिति । स्पष्टम्
१४ सैपात्रय्येव विद्यातपतीत्यादि श्रुत्यनुसारेण तस्य वेदत्रयात्मकतामाह ऋग्भिरिति । ऋग्वेदरूपेणादित्यपुरुषः पूर्वाह्ने त्रिधा विभक्तदिवसप्रथमभागे तपति प्रकाशयति तथा मध्यतो मध्याह्ने यजुर्भिः
तथा सायान्हेतृतीयभागेऽथर्वागिरसैर्युक्तैः सामभिस्तपति १५ तथा यमेव देव इच्छादोग्ये तृतीयप्रपाठके मधुविद्यायां निरूपित इत्याह वेदेति द्वाभ्याम् । यो देवः सर्वकर्मफलप्रद आदित्यरूपे मधुनि प्रसिद्ध
मधुवद्स्वादिवेदानां मोदतेति श्रुतिः । कीदृशे आदित्यरूपमधुनि विचित्ररूपे रक्तशुक्लकृष्णाति कृष्णगुह्यात्मकं च रूपोपपन्ने । पुनः कीदृशे यथाक्रमं रक्तादिरूपैर्ऋग्यजुस्तामाथर्वागिरसोपनि

सुवर्णसदृशं देवं केशेषु च नखेषु च ॥ एकरूपं हि सर्वत्र हित्वानेत्रे विलोहिते १२ अमुष्माद्ये परे लोका अर्वाचो ये च चाक्षुषात् ॥ ईष्टे तेषां सकामानामध्यात्मं भेदवर्जितः
१३ योजीवघन इत्यत्र पठ्यते वेदादिभिः ॥ यस्माद्विनिःसृता वेदाः श्वासा इव महात्मनः १४ ऋग्भिस्तपति पूर्वाह्ने यजुर्भिश्चापि मध्यतः ॥ सायान्हे सामभिः शश्व
दथर्वागिरसा समम् १५ वेदद्विरेफैरचिते रक्तशुक्लासितात्मभिः ॥ चित्ररूपे मधुन्यस्ते फलदः सर्वकर्मणाम् १६ कर्मणुष्परसो यस्मिन्नित्यमेव प्रधावति ॥ विमुं
चति च यो देवोऽष्टिं सर्वस्य कारणम् १७ बहिश्चरो हियः प्राणः सर्वेषामिह देहिनाम् ॥ स्थिराणां जंगमानां च ब्रह्मादीनां हृदि स्थितः १८ यस्तमाराध्य संतुष्टा देवा द्वे
दानवाप्तवान् ॥ आदित्यमंडलस्थानादस्मात्सर्वगरीयसः १९ प्राप्य वेदान्मुनिः सर्वानगृहस्थाश्रमधर्मवान् ॥ चतुर्वेदार्थिनः शिष्यानुपनिष्ये महामनाः २० चतुर्धा
दृश्यते तस्य मुनेः शिष्यौ घमंडली ॥ अध्यापनरतस्यैषा याज्ञवल्क्यस्य धर्ममतः २१

पदात्मन वेदरूपे द्विरेफैर्ऋग्भिररचिते । यथामधुमक्षिकाः पुष्पेभ्यो रसमाहृत्य मधुदेशं नयंति तथा ऋगादिवेदभ्रमरायागादिकर्मरूपपुष्पेषु मन्त्ररूपेण गत्वा कर्मणां सूक्ष्मावस्थात्मकं महत्संज्ञं रसनयंति । तदे
तदुक्तं 'कर्मणुष्परसो यस्मिन्नित्यमेव प्रधावति' इति यत्रादित्यमधुनि प्रधावति गच्छति । न केवलं वेदादेवानामेव मोदते रपितुं वृष्टिद्वारा सर्वेषामित्याह विमुञ्चतीति । तदुक्तम् 'अग्नौ प्रास्ताहुतिः
सम्पगादित्यमुपतिष्ठति । आदित्याजायते वृष्टिर्वृष्टेरन्नतः प्रजाः' इति १६ । १७ बहिश्चर इति । तथा स आदित्यपुरुषः सर्वेषां बहिश्चरो बहिर्वर्तमानः प्राणः तथा च प्रश्रुतिः 'प्राणः प्रजानामुद
देदां श्वतरोऽवाप्तवान् । यज्ञमिति पाठे यं देवं ज्ञं सर्वज्ञं माराध्य संतुष्टादस्मात्सर्वगरीयसः प्राप्य वेदान्मुनिः सर्वानगृहस्थाश्रमधर्मवान् ॥ चतुर्वेदार्थिनः शिष्यानुपनिष्ये महामनाः २० चतुर्धा
नवाप्तवानिति सम्बन्धः १९ प्राप्येति । एवं वेदां प्राप्य याज्ञवल्क्यमुनिं श्रुतुं वेदानां मथिनोऽधिजिगांसन् शिष्यानुपनिष्येऽध्ययनाद्भुवनयन् संस्कारं प्रापितवानित्यर्थः २० चतुर्थेति । तस्य पुत्रैः
शिष्याणां मण्डली आभ्यस्तस्य वेदं देन चतुर्भिः पाठयति इति २१

चतुर्भुज इति । चतुर्विधशिल्पमण्डलमध्यस्थो मुनिः सूर्यवद्वाजते स्मेति । याज्ञवल्क्यस्य चतुर्वेदविरचेलिङ्गव्याख्यास्य मनिगवामाश्रमं प्रतिवृत्तकालनवाक्ये शिल्पस्य सामांशपाथित्वेन संबोधनम् २२
 याज्ञवल्क्यस्य कीर्तिमसं वृत्तचारित्वेन विष्णुवाराङ्गनात्वेन निरूपयति कीर्तिविद्वाद्भूमिः । तस्य याज्ञवल्क्यस्य कीर्तिरूपावाराङ्गनात्रिलोकीगताः सर्वान्विद्वद्भुजं भान् कीर्तेर्गुणत्वात् निरूपां याः वा
 राङ्गनात्वेन तस्याविवेकेन आस्थापनरूपभोगशालिनां विदुषां सहृदयत्वेन प्रसिद्धानां 'भुजगीगणिकापतिः' इति हेमकीशानुसारिण भुजगसंविद्वक्षते तथाच विद्वांस एव भुजंगास्तान् प्राप्ता इति । कीदृशी
 तेषां सहृदयानां हृदयस्य तापदादाविकासतापिकावेव पर्यः तसं तसेन संबध्यते इत्यादिवाक्येषु अभिकांक्षारूपं श्रवणमपि यातीत्यर्थः प्रसिद्धः । लोकेपिवाराङ्गनानां स्वविशेषाभिज्ञजनोपस्थानंतद्दयता
 पकृत्वंच प्रसिद्धमिति २३ तत्र सायेषां विदुषां हृदये द्रावणाख्यं तार्पकृतवतीतां दर्शयति एतामिति । एतां याज्ञवल्क्यकीर्तिवाराङ्गनां केचिज्जनकाद्याविद्वांसं सैवार्णिकैर्लोहितशुक्रकृष्णवर्णशा
 लिगुणधराभिमानिभिर्जनेराश्वलाद्यैर्वार्यमाणा अपि बुभुजिरे आस्वादितवन्तः यतः पुण्यात्मानः । मुदितयायीगसूत्रप्रसिद्धपादृष्येव तद्दशीकृता इति भावः । ननु कथं निवारिता अपि वारां
 गनायां स्ता अत आह । महाधियः कीर्तेर्दिव्यत्वेन निषेधान् हर्षं पूर्वमंगीकृताया मुदिताया अपरित्याज्यत्वं पुरुषार्थप्रदायास्तत्त्वजिज्ञासा सख्या अनुसरणीयत्वं चालोचयन्ती महती धीर्येषां तैतथा

चतुर्भुजलमध्यस्थो राजते मुनिभास्करः ॥ दिशामंडलमध्यस्थो यथार्यभगवान् भविः २२ कीर्तिवाराङ्गना तस्य सर्वांस्त्रिद्वद्भुजंगमान् ॥ लोकत्रयीस्थितान् प्राप्ता तेषां
 हृदयतापदा २३ एतां बुभुजिरे कैचित् पुण्यात्मानो महाधियः ॥ जनकाद्यावार्यमाणाः सदात्रैवार्णिकैर्नरैः २४ अस्य तां मृदुलां वीक्ष्य ह्यसूयालयतां गताः ॥ निर्दा
 यधूं पिशाचीं तां जज्ञिरे कीर्तिदूषिकाम् २५ आदित्यादास्तवान्विद्यां याज्ञवल्क्यो महा मुनिः ॥ वक्त्रेण न विना कस्मादेनामत्र वदत्ययम् २६ आदित्यस्य रथे स्थित्वा
 विद्याधीता मुनाय दि ॥ अधीते केनैवार्थस्थित्वा प्रौढे विभावसौ २७ ज्योतिर्मात्रं यदादित्य उक्तवान्वेदमंडलीम् ॥ ज्योतिर्मात्रं पुर्वं न्हिर्नाधुना केन वक्तव्यसौ २८
 तपसा तोपमायाता प्रत्यक्षाय दि देवता ॥ शरीरिणी कथं नित्या भवेदेषा यथावधूः २९

तथाच श्रीयशानिषेधनगणपती तिलोकेपि प्रसिद्धमिति भावः २४ अथ येषां सासन्तापदासी तेषां वृत्तमाह अरुणतामिति । अस्य याज्ञवल्क्यस्य तां कीर्तिवाराङ्गनां मृदुलां कीमलां जनकराजादिम
 नोहारिणीमितियावत् एवंविधां वीक्ष्य केचिदाश्वलाद्याः असूयालयतां असूयालयः संश्लेषो येषां तेषां भावस्तत्तातां गताः सन्तो निंदारूपां वधूं वधूवत्तद्दृश्यचारिणो कृष्णवर्णत्वेन पिशाची तुल्यां शुक्रवर्णा
 याः कीर्तेर्दूषणोद्यतां जज्ञिरे जनितवन्त इत्यर्थः । 'लयो विलासे संश्लेषे' इति विश्वः । अयं भावः यथा लोके वाराङ्गनासत्कराजादिकंततो निवर्तयितुं नूतनां वधूवोढव्यां जनयेयुस्तथा याज्ञवल्क्यं दिपद्भि
 निन्दायधुरसूयासंगेन जनिता तथापि निन्दावधाउद्वेजकरूपत्वं तैर्नालोचितमित्यहो तेनेति शास्त्रतत्त्वमपि न जानन्तीति २५ जनकराजपुरोहिता विद्वतां निंदामभिनयति आदित्यादित्यष्टभिः ।
 यद्ययं लौकिकगुरोर्विद्यानामः किं त्वलौकिकादावित्यादुरोः प्राप्तास्तवा अलौकिकत्वादेव मुखं विनैव विद्यां कुतो न पाठयतीत्यर्थः २६ आदित्यस्येति । किंचादित्यस्य रथे स्थित्वा मुनायाज्ञवल्क्येन वि
 द्याधीता इति यद्युच्येत तदार्थप्रौढे प्रज्वलिते विभावसौ अग्रौष्ठित्वा कुतो न पठतीति 'विभावसु दिनमणोहारभेदे च पावके' इति विश्वः २७ ज्योतिर्मात्रमिति । किञ्च ज्योतिर्मात्रं तेजः पुंजमात्ररू
 पमादित्योपयस्यैवावलक्याय वेदमुक्तवान् स्तर्हितादृशो वहिरपि कुतो न वेदमुपविशतीति २८ तपसेति । यद्युच्येत सा तुष्टादित्यदेवता शरीरिणी सत्यस्मा उपविदेति तर्हि सा देवता शरीरिणी च दैव
 त्कथं नित्या स्यादिति अनित्यत्वे अस्मदादिभ्यः कोस्याविशेष इति भावः २९

तनइति । ततोऽस्य वेदलाभेऽपपत्त्यभावाद्यं याज्ञवल्क्यः स्वकल्पितं त्वं कथं वैदिकस्वरवर्णादिसाम्येन षष्ठ्ययं वेद इति प्रसिद्धं कृत्वाऽऽस्मान् लपन्तान् मोहयतीति ३० वेदलक्षणमाहुः वर्णानामिति । संप्रदायानुसारेण स्वरादिविशिष्टा यवर्णानुपूर्वीपरिपाटी सैव वेदस्ततोऽन्वयत्वात्कथं संप्रमिति । संप्रदायस्तु नास्य लोके प्रसिद्ध इति भावः ३१ किंच वेदांतरविज्ञीभवतु नाम याज्ञवल्क्यस्तथापि तेति । रीयादिप्रसिद्ध क्रमादिविलक्षणत्वात्त्रयजुं प्येपठतीत्याहुः कं पितानीति । एष याज्ञवल्क्यः कं पितानि हस्तकं पयुक्तानि तथा प्रसिद्ध पदादिमर्यादाहीनानि यजुं पिनटवत्पठतीति । अतएवातिसाहसी अतिशयेन साहसी अविमृश्यकर्ता ३२ किंचोपपातकेषु णितेनाधीतनाशनेन युक्तो यमित्याहुः यजुरिति । स्वयं पुरा वैशंपायनादधीतं यजुर्वेदं नैव यो वेत्ति अतो वेदस्य विष्ठावको विस्मर्ता अपरा न्वेदान् स्वयं कथं जानीयादिति ३३ इत्यादीति । असूययानिंदा जनन्यासहिताः केचिदित्यादि निंदावचनैर्बचनपदेन रूपकोपयोगिवाग्दानमपि सूच्यते कीर्तिवारांगनारोर्दुर्प्रवृत्ता अपि नेशतेन स मर्यादाभूवन्निति ३४ याज्ञवल्क्यस्य क्षमाशीलतामाह याज्ञवल्क्योऽपीति द्वाभ्यां । प्रचारः प्रवृत्तिः । उत्तरार्द्धेऽपीति शेषः । ज्ञानात्ज्ञानप्रभावात् ३५ प्रावृट्काले इति । प्रावृट्काले

ततोऽयं स्वेच्छया किंचित्स्वरवर्णानुकारतः ॥ वेद इत्येव कृतवानो मोहयत्यल्पमानसान् ३० वर्णानामानुपूर्वीया संप्रदायानुसारतः ॥ स वेद इति विज्ञेयो ह्यपरं नटभाषणम् ३१ कं पितानि सदा ब्रूते यजुं प्येष नटो यथा ॥ पदवर्णक्रमैस्तद्वद्विहीनान्यतिसाहसी ३२ यजुर्वेदं च यो नैव वेत्त्यधीतं स्वयं पुरा ॥ वेदविष्ठावकः सोऽयं जानीयादपरां कथम् ३३ इत्यादि निंदावचनैरसूयासहचारिणः ॥ कीर्तिवारांगनारोर्दुर्प्रवृत्ताने शतेपि ते ३४ याज्ञवल्क्योऽपि मतिमान्सर्वबुद्धिप्रचारिवत् ॥ स्वयं जानंस्तथा शृण्वन् ज्ञानादास्ते ह सन्निव ३५ प्रावृट्काले यथामेघो वर्षत्येव न गर्जति ॥ वेदान्सर्वास्तथैवाह सार्थान्नो चे चतान्काचित् ३६ जनकोऽपि महीपालो विदेहेषु वसन्सदा ॥ मिथिलाधिपतिर्नित्यं याज्ञवल्क्यं दिदृक्षते ३७ पुरोहितादयस्त्वेन माश्वल्यप्रमुखा द्विजाः ॥ निरुधंति स दोषा यैर्विविधैर्निंदयापि च ३८ राजापि बुद्धिमान् स्तेषां मतं विज्ञाय धार्मिकः ॥ आसां सैव णिकान्सर्वान् ब्राह्मणानयनेऽदिशत् ३९ तेऽपि भृत्यास्तथा च कुर्गत्वा देशाननेकशः ॥ समानयन्स शिष्यांस्तान् विप्रान्वेदार्थं कोविदान् ॥ याज्ञवल्क्येन सहितान् कुरुपां चालकानपि ४० वेदध्वनिर्महानासीत् स्य राज्ञो निवेशने ॥ त्रैवर्णिकजनौघस्य कर्णदावाग्रिहारकः ४१ आश्वलस्तत्र होता गाज्जनकस्यास्य भूभुजः ॥ आर्तभागस्तथा विप्रोजरत्कारु सुतो महान् ४२

क्रमेण वदात्मश्लाघां गर्जननिभाम् कुर्वन्नेव याज्ञवल्क्यः सार्थान्सर्वान् स्तथा पूर्ववदेवाहापाठयत् । तान्नेदकान् प्रतिक्रित्किंचिदपि नीचे इति । अनेन कीर्तियोग्यता सूचिता ३६ उक्तरूपकस्य तात्पर्यार्थदर्शयति जनक इति द्वाभ्यां । जनकः कीर्तिश्रुत्वा याज्ञवल्क्यं दिदृक्षते द्रष्टुमिच्छति स्मेति ३७ पुरोहितादय इति । एनं दर्शनेन राजानं विषयान्तरप्रवर्तनादिरूपैरुपायैर्निन्दया च पुरोहिता रं निदीपना ज्ञाकारिणस्त्रैवर्णिकानां सान्निध्यस्तान्प्रतिमयायामश्रीकीर्तितस्तदर्थं सर्वतो ब्राह्मणानां कारयतेत्यदिशद्वाज्ञां च त्ववानिति ३९ तेऽपि । तेषां पुरोहितादीनां मतं दुरभिप्रायं ज्ञात्वा याज्ञवल्क्यदिदृक्षया उपायान्तं यतः कुरुपाश्चालकश्चासिनोऽपि विप्रान्स्तेऽश्वसि याज्ञवल्क्येन सहितानां नीतवन्त इति ४० वेदेति । तेषां मागमने सति जनकराजग्रहे महान्वेदध्वनिरासीत् कीदृशः श्रद्धातिरिक्तजनानां सुख इति ४१ आश्वलनामा जनकस्य तोलाकचिदुक्तं कथं तेषां मागमनं । तथा अरत्काले यजुं प्येष नटो यथा ४२

यजुरिति । तथा यजुना मालायाप निर्लेहानामकस्यापत्यं लायस्तस्यापत्यं लायाप निरागतः तिकादित्वात्किं तथा चाक्रायणश्रवणामकस्य यथापत्यं यजुनामाऽऽपत्यं तथा कीर्तयेत् ।

भुज्युरिति । तथाभुज्युनामालाहापनिर्लक्षणाप्रकृतापत्यंलाभ्यस्तस्यापत्यंलाभ्यापनिरागतः तिकादित्वात्किञ् तथाचाक्रायणश्चक्रनामकस्ययुवापत्यमुपस्तनामाऽऽगतः तथाकौपीतकेयःकूपीत
कस्यापत्यं शुभ्रादित्वात्किञ् कठोलनामाऽऽगतः तथागार्गीस्त्रीब्रह्मवादिनीब्रह्मनिष्ठा तथाआरुणिररुणस्यापत्यमुद्दालकनामागतः । यःश्रुतोगार्ग्योऽक्तेःप्रश्रपरंपराह्वायामध्येवदन्याज्ञवल्क्यपृच्छ
निरूपयिष्यतइतिशेषइतिद्वयोरर्थः ४३ । ४४ शाकल्यश्चेति । शकलस्यापत्यंशाकल्योविदग्ध्यसंज्ञागतः कीदृशोवावदूकोऽतिवादीअतिमानोयाज्ञवल्क्यस्यसदाद्रेष्टाचेति ४५ याज्ञवल्क्यश्चेति ।
याज्ञवल्क्यश्चाशिष्यआगतः ४६ अन्येचउक्तानुक्ताःसशिष्याआगताइत्याह आश्वलाद्याहति । मिलिताःसंधीभूताअभूवन् ४७ याज्ञवल्क्यागमोपायमिति । एवंजनकोराजातेर्याज्ञवल्क्यद्विपद्भिः
पुरोहिताद्यैरवेक्षितोपितइर्शनप्रतिबंधेसावधानैःप्रायोदृष्टिगोचरीकृतोपियाज्ञवल्क्यागमोपायंकृतवान्सन्कुत्रचित्प्रसंगेसमवेतान्द्विजानिदंवाक्यंसंभायामाह इदंकिं हेविप्राअहंभूरिदक्षिणैरश्वमेधाद्यैर्य
ज्ञैर्देवान्यष्टुमिच्छामितत्रभवंतोऽनुजानंतु अहंदिशोघोषयिष्यामिपज्ञारंभसूचकडिंडिमशब्देनपूरयिष्यामीति । इतिराज्ञोक्तेसतितैर्विप्राजाऽऽज्ञातःयष्टुमारभ्यतेतिशेषइतिद्वयोरर्थः ४८ । ४९

भुज्युर्लाह्यायनिस्तद्वदुपस्तोब्राह्मणोत्तमः ॥ चाक्रायणश्चसर्वज्ञःकहोलोपिद्विजोत्तमः ४३ कौपीतकेयश्चतथास्त्रीगार्गीब्रह्मवादिनी ॥ उद्दालकश्चारुणिर्योगार्ग्यु
क्तेर्मध्यतोवदत् ४४ शाकल्यश्चविदग्ध्यारुयोवावदूकोतिमानभाक् ॥ याज्ञवल्क्याययोद्रेष्टिसर्वदापापमोहितः ४५ याज्ञवल्क्यश्चमतिमांश्चतुर्वेदविशारदैः ॥
बहुभिःसंवृतःशिष्यैर्भास्करोभगणैरिव ४६ आश्वलाद्याश्चमुनयःशिष्यैःस्वैःस्वैःसमावृताः ॥ अन्येचशिष्यसहितामिलिताःकोटिशोभन् ४७ याज्ञवल्क्यागमो
पायंकृतवांस्तैरवेक्षितः ॥ प्रसंगेकुत्रचिद्विप्रानिदमाहकृतांजलिः ॥ पुरोहितमुखान्सर्वान्सभायांसंस्थितोऽनृपः ४८ यष्टुमिच्छाम्यहंविप्रायज्ञैस्तैर्भूरिदक्षिणैः ॥
अनुजानन्तुमांसर्वेघोषयिष्याम्यहंदिशः ४९ तत्रतेषूपविष्टेषुब्राह्मणेषुमहात्मसु ॥ सर्वज्ञेषुभुत्सामूदनूचानतमंप्रति ५० सर्वपुनेमहात्मानोवेदवेदांगपारगाः ॥
सदाचाराःसशिष्याश्चह्येषुकोभ्यधिकोद्विजः ५१ एतत्कथंहिविज्ञेयमाधिक्यंब्राह्मणोत्तमे ॥ कस्मैचिच्चेदहंप्रष्टासब्रूयात्स्वमनोगतम् ५२ यस्ययत्रभवेद्वेषःसतं
निंदेद्विसर्वथा ॥ अपिदेवंगुरुंचैवब्रह्माणंवास्वयंभुवम् ५३ यस्ययत्रभवेत्स्नेहस्तंस्तुवीतससर्वथा ॥ अप्यक्षरैकविज्ञानरहितंहालिकोपमम् ५४ उदासीनो न
जानातिगुणान्दोषांश्चकस्यचित् ॥ तद्वक्तःस्वयंज्ञातेनिर्णयोमेभविष्यति ५५

तत्रेति । तत्रयागदेशेतेष्वभ्यागतेषुब्राह्मणेषूपविष्टेषुसत्सुसर्वज्ञेषुपुणेतेषुसर्वेषुज्ञेषुमध्येकोवाऽतिशयेनानूचानःसांगेवेदार्थविदित्याकाराजनकस्यभुत्सामिज्ञासाऽभूदिति ५० जिज्ञासामेवाभिनयति
सर्वहति । स्पष्टम् ५१ तत्राधिकनिर्णयोपायंराजाचितयति एतदित्यादिना । एतत्सर्वाधिक्यंब्राह्मणोत्तमेवर्तमानंकथंविज्ञेयंनिर्णयं । तत्रासवक्तुर्दुर्लभत्वात्प्रश्नोनाभ्युपायइत्याह कस्मैचिदिति ।
स्पष्टः स्वमनोगतंचित्तानुकूलम् ५२ तत्ररागद्वेषाभ्यांप्रायोविपरीताभिधानंदर्शयति यस्येतिद्व्याभ्यां । द्वेषेसतिबृहस्पतिप्रभृतीनपिनिंदन्तीति ५३ यस्ययत्रेति । रागेसतिअक्षरस्ययदेकंके
वलमर्थानवगाहिनानंतेनापिहिंसंतुवन्तीति ५४ तर्हिउदासीनंपृच्छेत्याशंकांनिर्णयासिद्ध्यावारयति उदासीनइति । उदासीनस्याधिक्यव्याप्यगुणानांतदभावव्याप्यदोषाणांचज्ञानाभावात्तन्मु
खादाधिक्यनिर्णयासिद्धिरिति । अथत्वमेवोदासीनंप्रतिगुणदोषोप्रावयित्वाधिकंपृच्छेतिचेत्तर्हिसिद्धसाधनमित्याह तद्वक्तइति । तस्यउदासीनस्यवक्तोयोमेनिर्णयोभविष्यतिसस्वयंज्ञातएव
भविष्यतिनत्वज्ञाते यैर्मत्तःश्रुतेर्गुणैरुदासीनेनाधिक्यंज्ञेयंतेर्गुणैर्लिगभूतेरहमेवकुतो नजानीयामितिभावः ५५

प्रत्येकं प्रश्रपक्षं दूषयति पृच्छामीति । स्पष्टम् ५६ ननु दुरवगाहमर्थं तावत्पृच्छ तत्र चयः सम्यक्तरं वदिष्यति तमधिकं जानीहीति विकल्पं मनिष्ठप्रसक्त्या दूषयति अथेति । चोद्यैः प्रश्नैः । ज्ञास्यामि नि
र्णेष्यामि । मे मह्यम् ५७ फलितमाह विवादमिति । तत उपपायांतरस्यासंभवा देषां ब्राह्मणानां परस्परं विवादमेव कारयित्वा आधिक्यस्य निर्णयं करोमि विलोकयन् प्रत्यक्षगोचरी कुर्वन् सन्निति ५८ अथ
विवादोपायं राजालोचयन् साक्षाद्विदध्वमिति प्रेरणा तु बलवदनिष्टहेतुत्वात् कार्येत्याह कुरुध्वमिति ५९ तर्हि किं कर्तव्यमत आह तत इति । एते ब्राह्मणाः अनुक्ते कुरुध्वमित्यादि वाक्य इत्यनुपगमः विव
देरन्विवादं कुर्युस्तथोपायं कुर्वेति ६० सचोपायः पणत्वेनापयैतं धननिधानमेवेति सिद्धांतं यितुं तदुपपत्तये धनस्य विवादोपयोगि शोभहेतुतामाह विषय इति । बहुलो विषयो विषयभोगसाधनं
धनमिति यावत् सकस्य न शोभकः यतो ब्रह्मविदां ब्रह्मसंस्थपदेन छांदोग्यश्रुतौ प्रसिद्धानां यतीनामपि चित्तशोभकः किमु तान्येषामिति ६१ तत्र द्रव्यस्य शोभहेतुत्वे द्वारभूतं कामादि चतुष्टयं द्रव्यजन्यत
या दर्शयति द्रव्येणेति ६२ तत्र द्रव्यस्य कामहेतुतां स्पुटयन् द्रव्यव्यतिरेके कामव्यतिरेकं दर्शयति निष्किंचनस्येति चतुर्भिः । क्षुत्पीडितस्य निष्किंचनस्य कः कामो न कोपीति यतो दरिद्र इति संचित्यस्त्री

पृच्छामि चेदमून्विप्रान् प्रत्येकमहमेव हि ॥ तथापि निर्णयो न स्यात्स्वस्य को न्यूनतां वदेत् ५६ अथ नानाविधैश्चोद्यैरमूनज्ञास्याम्यहं यदि ॥ तथापि कुपिता द्युः
शापं मे ब्राह्मणोत्तमाः ५७ विवादं तत एवैषां कारयित्वा त्रसंसदि ॥ करोमि निश्चयं तेषामाधिक्यस्य विलोकयन् ५८ कुरुध्वं ब्राह्मणा अद्य विवादमिति चेदमून् ॥ वदा
मिकुपिताः कुर्युर्भस्मतां मम दुर्धियः ५९ तत एते मयानुक्ते स्वयमेव यथा द्विजाः ॥ विवदेरंस्तथा कुर्यु उपपायं ब्राह्मणान् प्रति ६० विषयो बहुलः कस्य चेतः संशोभदो
न हि ॥ अपि ब्रह्मविदां चित्तं शोभयेत्किं कुटुंबिनाम् ६१ द्रव्येण जायते कामः क्रोधो द्रव्येण जायते ॥ द्रव्येण जायते लोभो मोहो द्रव्येण जायते ६२ निष्किंचनस्य कः
कामो नित्यं क्षुत्पीडितस्य हि ॥ अत्र यावत्प्रियादद्यादभितावदहं स्वयम् ॥ दरिद्र इति संचित्यस्त्रीमुखं न विलोकयेत् ६३ दरिद्रं पुरुषं दृष्ट्वा नार्यः कामातुरा अपि ॥
स्पृष्टुं नेच्छंति कुणपं यद्वत्कमिव दूषितम् ६४ ब्राह्मादिभ्यो विवाहेभ्यः प्राप्ता नारीपतिव्रता ॥ भर्तुर्दरिद्रस्य मृतिं वांछति शुभयादिता ६५ दारिद्र्यमंजनं प्रोक्तं नरा
णां धर्मदर्शने ॥ दरिद्रः कासुचित्कामं न कुर्याज्जननीं पिव ॥ अन्नमेकं विहायायं किंचिन्नेच्छति कर्हिचित् ६६ विवेकी वदरिद्रो यं कोपं न कुरुते क्वचित् ॥ राजादिभ
यतो नित्यं धर्मराजमयात्तथा ६७ पुराकृतानां पापानां फलमेतत्समाप्तवान् ॥ दारिद्र्यं नाम किं नाम भूयस्तस्मात्परं भवेत् ६८

मुखं न पश्यति इति किं यावदन्नं प्रिया विवाहादिसंपादिताऽऽदयात् भोजनार्थं गृहीयात्तावदहमेवाग्निप्रियाया अन्नं कुतो दास्यामीति ६३ स्त्रियोपितं न कामयंते इत्याह दरिद्रं पुरुषमिति । कुणपं शवम् ६४
दरिद्रेस्त्रीणां विरागं केमुत्प्रेन स्पृष्टयति ब्राह्मादिभ्य इति । ' ब्राह्मो विवाह आहूय दीयते शक्तयलंकृता ' इत्यादिना ब्राह्मादिविवाहायाज्ञवल्क्यादिस्मृतिप्रासिद्धास्तेभ्यो हेतुभ्यः प्राप्तापि पतिव्रतापि नारीषु व
यातुरासती दरिद्रस्य भर्तुर्मृतिमिच्छतीति ६५ दारिद्र्यमिति । श्रीमदां यतानि वर्तकं धर्मरूपनिधानस्य दर्शकं च दारिद्र्यं सिद्धांजनमिति यतो जननी वत्कासुचिदपि नारीपुत्रा मनानं करोति अन्नमात्रमि
च्छति चेति ६६ दरिद्रे कोपाभावं स्पृष्टयति विवेकी वेति प्रश्नः ६७ पुराकृतानामिति । एवं विचार्य दरिद्रः पापं न कुरुते । एवं कथं अहं पुराकृतानां पापानां फलं दारिद्र्यरूपं समाप्तवान् पापानां स्मृतो
दारिद्र्यात्परमविश्रंभुयः पुनः किं पापं फलं स्यादिति यतो जनन्यादीनामपि दरिद्रोऽनादरणीयः स्यात्तद्वापापिवदिति । इतः परमुक्तावस्थाप्राप्त्यनंतरमपि फलं पश्यन्नहं दरिद्रत्वे हेतुभूतं पापं कथं कुर्यां संपश्यन् ६८

६९ । ७० । अत्रापि केमुत्प्रेनाह दरिद्र इति । गीषोलेनः । पार्यं हि सादिरूपम् ७१ लोभाभावं मापि दरिद्रे दर्शयति परेति । तस्मात्परं स्मात् अयं दरिद्रः क्षुत्पीडितोऽप्यल्पेन तप्यतीति ७२

६९ । ७० । अत्रापि केचुत्यमाह दारिद्र्येति । शीघ्रलेखः । पार्यदिसादिरूपम् ७१ । लोभाभावंमापि दारिद्र्येदर्शयति परेति । तस्मात्परस्मात् अयं दारिद्र्यः क्षुत्पीडितोऽप्यल्पेन तुष्यतीति ७२
 एवं धनव्यतिरेके दोषाणां व्यतिरेकमभिधायाथ धनान्वये दोषान्वयं दर्शयति समर्थ इति । समर्थो धनमिदां धः सन्स्वलेन राजादिकमवजानातिनगणयति ततः सर्वदोषभागभवतीति भावः ७३ तत्र
 मोहस्य फलं लोकद्वयेऽप्यनर्थमाप्तिं दर्शयति असह्यमिति । परदारिकादिपुंसि द्वमीदृशं दुःखमिति ७४ समर्थलोभं स्पष्टयति लोभश्चेति त्रिभिः । जातवेदसाऽग्निना अग्निं सायभ्यमुत्तरादौ नोक्तमिति
 ७५ उत्तरीत्तरेच्छामुदाहरति पृथिवीमिति ७६ लोभमोहयोः समुच्चितयोः कार्यसमर्थे दर्शयति समर्थ इति । लोभेन परार्थं हृत्वा सर्वशोच्यतामापन्नोऽपि यत्परानुपहसति तन्नराधमतां विना न घटते इति
 ७७ समर्थस्य मोहमभिनयति समर्थो मोहमिति द्वाभ्यां । स्वात्मानं तथा स्वात्मनो हितकारिणं च द्वेष्टेति संबन्धः स्वात्मद्वेषो मूढस्य भगवद्गीतास्वप्युक्तः 'अनात्मनस्तु शत्रुत्वेव तैतात्मैव शत्रुवत्' इति

जनन्या अपि जायायाः पुत्रादीनां तथैव च ॥ दारिद्र्यो लंघनीयः स्यान्महापापी व सर्वदा ६९ इतः परं दारिद्र्यहेतुभूतां हि पातकम् ॥ पश्यन्फलं कथं कुर्यात्सर्पस्येवात्र लं
 घनम् ॥ विचार्यैवं दारिद्र्यं कुरुते पातकं न हि ७० दारिद्र्यो धर्मविज्ञानगंधेन रहितोऽपि यः ॥ न सोऽपि कुरुते पापं धर्मज्ञः किंपुनः पुमान् ७१ परदारान् परद्रव्यं भीतस्त
 स्मान्न चेच्छति ॥ क्षुधया पीडितश्चायं तुष्यत्यल्पेन सर्वदा ७२ समर्थः श्रीमदां धो यं राजानं देवतां गुरुम् ॥ अवजानाति सहसा स्वात्मनो बलमाश्रितः ७३ असह्यं
 दुःखमाप्नोति लोकद्वयभयं करम् ॥ कीर्तिहानिं च धिग्वादं सद्योगच्छति मोहितः ७४ लोभश्चास्मिन् समर्थे स्यात्सहशो जातवेदसा ॥ यावद्यावदवाप्नोति ततो भूयः
 सद्दच्छति ७५ पृथिवीं धनपूर्णं चेदिमांसागरमेखलाम् ॥ प्राप्नोति पुनरप्येष स्वर्गमिच्छति नित्यशः ७६ समर्थः स्वात्मलोभेन परदारधनादिकम् ॥ हृत्वा चोपह
 सत्यन्यान् सर्वशोच्यो नराधमः ७७ समर्थो मोहमापन्नो न जानाति हिताहितम् ॥ स्यात्मानं द्वेष्टि चैवायं स्वात्मनो हितकारिणम् ७८ मातरं पितरं पुत्रान् ब्राह्मणांश्च
 दुश्श्रुतान् ॥ कर्मणामनसा वाचा समर्थो हंति मोहतः ७९ दारिद्र्यस्य न लोभोऽस्ति न मोहश्च महात्मनः ॥ इत्थमेष विचार्यैव सुखं तिष्ठति निश्चलः ८० मह्यं कोऽपि कदाचिद्वा
 याचमानाय नित्यशः ॥ न दद्यादन्नमात्रं च किमर्थं काक्षयाम्यहम् ८१ इयं माता पिता चाथ बांधवो हितकृत् तथा ॥ एते मह्यं वेदयुर्यत्करणीयं मया हितम् ८२ ततो धनेन स
 र्वेस्युः कामक्रोधादयो भुवि ॥ अपि ब्रह्मविदां किंतु नराणां तु बहिर्दृशम् ८३ ततो धनमप्येतमधिकाय पणीकृतम् ॥ सभायां स्थापयिष्यामि ब्राह्मणाय महात्मने ८४
 अधिकेन गृहीते स्मिन्नपरे क्रोधमूर्छिताः ॥ सर्वेषु वरिष्यंति विवादं स्वयमेव हि ८५ न चैवं मम पापं स्याद्वा ज्ञाधर्मकृते मया ॥ उपायेनैव विज्ञेयो राज्ञा सर्वाधिको द्विजः ८६

७८ हितकारिषु द्वेषमभिनयति मातरमिति । मोहतः पूज्यानामपकार्यत्वेन दर्शनात्मकात् ७९ दारिद्र्येऽक्तदोषाभाव इत्याह दारिद्र्येति । एष दारिद्र्य इत्युत्तरश्लोके द्वयोक्तप्रकारेण विचार्य नि
 श्रलुल्य मम कुर्वन्सुखं तिष्ठति ८० इत्थं पदार्थप्रकारमभिनयति मह्यमिति द्वाभ्यां । मह्यं याचमानायाऽपि कोऽपि अन्नमात्रमपि न दद्यादतः कामना व्यर्थेति विचारो लोभनिवर्तकः ८१ मोहनिवर्तकं
 विचारमाह इयमिति । मातृभृतीनामाज्ञामयावश्यमनुप्रेष्येत्यर्थः ८२ फलितमाह तत इति ८३ एवं धनस्य क्षोभे हेतुतायस्योपायस्य विवक्षया वर्णिता तमुपायं सफलमभिनयति ततो धन
 मिति । अपर्येतमतिप्रचुरमिति यावत् अधिकायाधिकं निर्जेतुं पणीकृतं श्रुतेलापितद्रव्यभावं नीतं धनं महात्मने विप्राय स्थापयामीति ८४ तत्फलमाह अधिकेनेति । अस्मिन्पणीकृते धने ८५
 नन्वेवं विप्राणां क्षोभहेतोस्तव पापमसक्तिरित्याशंक्याह न चैवमिति । राज्ञां धर्मो नीत्याभीष्टसाधनं । तमेव प्रकृतेऽप्युपयोजयति उपायेनेति । क्षोभस्तु विप्राणां स्वदोषप्रयुक्तो न मत्कृत इति भावः ८६

सर्वाधिकस्यविप्रस्यमयापात्रतयाभिप्रेतत्वाच्चापात्रदानप्रयुक्तपरंपरयापिभेदोपसंगोर्नभविष्यतीत्याह नचैवमिति । एवमुक्तविधयाधनतोऽधनमादायतस्यसर्वाधिकस्यविप्रस्यपापमपिनभवेत् पापप्रयोजकसदोपत्वविरोधिनःसर्वाधिकत्वादेवसर्वाधिकःकथंपापंकुर्यादिति ८७ नर्केवलंसर्वाधिकस्यानर्थप्रयोजकदोषाभावोनुमेयएवकिंतुयोत्रसंसदिसर्वाधिकतयासंभाविताज्ञवल्क्यस्तस्य सर्वदोषराहित्यंप्रत्यक्षायमाणमित्याह अपीतिद्वाभ्यां । स्पष्टम् ८८ । तर्हिवीतरागोप्यंत्वदर्पितधनमपिकथंग्रहीष्यतीत्याशंक्यपरोपकारायेत्याह धनंनायमितिद्वाभ्यां । अयंयाज्ञवल्क्यः स्वकामापस्वोपभोगाय अनुग्रहमयःप्रचुरानुग्रहः प्रापइत्युत्प्रेक्षायां । तथाचएवंसंभाव्यते यदयंमुनिरनुग्रहेणैवधनंस्वीकृत्येतान्विप्रान्जेप्यतीत्यर्थः ९० उपकारपरतांस्फुटयति यथेतदि ति । अस्यधनंशरीरंचपरार्थमित्यर्थः ९१ अस्यधनस्वीकारादिप्रयोजकोनुग्रहोपिप्राधान्येनमद्विषयकएवेतिदर्शयति अस्याेति । यथापामरोलिप्सयाभूभृतराजानंपश्येत्तद्व्यन्मांयाज्ञवल्क्यो निरीक्षतेततोज्ञापतेअस्यमयिमहान्स्नेहोनुग्रहः । स्निग्धदृष्टेरनुग्रहलिप्सयोरन्यतरन्याप्यत्वाल्लिप्सायावीतरागेबाधादितिभावः ९२ अस्यचवीतरागत्वक्षोभाभावादिनालक्ष्यतइतिवक्तृक्षोभेनि मित्तंदर्शयति मनसीति । एनंयाज्ञवल्क्यमनसिनिधायजेतुकामाइतियावत् । ईदृशागविताब्राह्मणाःपरस्परंहसंतःसंतोदुरुत्तराणिदुरवगाढान्युत्तराणियेषामीदृशानिवाक्यानिभाषंतइति ९३

नचैवं धनतः पातंतस्य विप्रस्य संभवेत् ॥ सर्वाधिको धनं प्राप्य पापं कुर्यात्कथं त्वयम् ८७ अपि सर्वाधिको नूनमेष वाजसनेयकः ॥ सूर्याशिष्यो महाभागो याज्ञवल्क्यो
मुनीश्वरः ८८ नास्य कामो न च को धो लोभो मोहो न चास्य वै ॥ अस्य गर्वोऽपि नैवास्ति यतस्तिष्ठति मौनतः ८९ धनं नायं स्वकामाय स्वीकरीष्यति कर्हिचित् ॥ अ
नुग्रहमयो विप्रः प्राय एतान् हि जेष्यति ९० यद्येतद्धनजातं स्यादस्य हस्ते महामुनेः ॥ भूतानामुपकाराय शरीरेण समंसदा ९१ अस्य स्नेहो मायि महान्विद्यते यं पुनः
पुनः ॥ निरीक्षते यथा कश्चित्पामरो भूभृतं जनः ९२ मनस्येनं विधायैते ब्राह्मणा गर्वमागताः ॥ निरुत्तराणि भाषंते हसंत इतरेतरम् ९३ अज्ञवच्चैष विप्रैर्द्रुशृणोति वच
नानि न ॥ शृण्वन्नपि वचः किंचिद्भाषते न जडो यथा ९४ इत्यादि बहुधारा जाचितयित्वा मनो गतम् ॥ कामधेनुसमानानां सहस्रं निदधौ गवाम् ॥ चत्वारिंशत्सहस्रा
णि निष्काणामपि भूपतिः ९५ शृंगेः शृंगे गवां राजानिष्काणां विंशतिं हिंसः ॥ प्रत्येकं द्विसहस्रेषु शृंगेष्वपि तवांस्तदा ९६ शास्त्रोक्ता गाश्च संस्थाप्य ब्राह्मणानि दमव
न्ति ॥ भवतां ब्रह्मविच्छ्रेष्ठो यः स एतान् यत्नवति ९७

एषपाज्ञवल्क्यस्तुनक्षोभं च्छतीत्याह अन्नवदिति । वचनानितेषामिति शेषः । स्पष्टम् ९४ इत्यादीति । इत्यादिकं विचारं कृत्वा गवांसहस्रं तथा निष्काणां दीनाराणांचत्वारिंशत्सहस्राणि स
दसिनि दधौ स्थापितवानिति पलेदीनारे पिच निष्क इत्यमरः ९५ दीनाराणांचत्वारिंशत्सहस्रत्वे हेतुमाह श्रुमेइति । हियत सहस्रसंख्याकानां गवांसहस्रसंख्याके पुश्चंगे पुस्तुप्रत्येकं श्रुमे
श्रुमे निष्काणां दीनाराणां श्रुतौ कार्यं चतुष्टयात्मकस्य पलस्य पादतया प्रतिपादितानां विंशति श्रुतोद्दिता वृत्तदशपदे तावन् वेधेते । तथा च सहस्रद्वयस्य विशत्यागुणेन उक्तसंख्या सिद्धिरिति भावः । अत्र
यद्यपि भाष्यकारैः श्रुतिगतदशदशपदद्विवीक्षाभिप्रायेण व्याख्यातं चेत् यच्च पादा एकैकत्र श्रुमे बद्धा इत्युक्तः तत्र च दशसहस्राणि निष्कसंख्या भवति तथाप्यनेन ग्रंथकृता उपालब्धाने पुनात्यंतमाग्रह
तिशयरस्यामित्यनुसारेण जनश्रीदार्यातिशय प्रकटनाय च दशदशपदविंशतिपरतया व्याख्यातमिति बोध्यम् ९६ अथ तान्द्रो वाचेत्यादि द्वितीयकं विकारं सुप्रब्रूयति शास्त्री काश्यपाविमानि

एवमिति । एवंजनकेनोक्तसितसर्वविप्रास्तूष्णीमथोमुखाः स्थिताः सत एतान्तमेवताद्विजानतिकांतुं विद्याधिक्येनाभिभूयपगल्भीभवितुं न शेकुर्नसमर्थोवभृदुरित्यर्थः ९८ तूष्णीमिति । तेषुब्राह्मणेपुतूष्णीभूयस्थितेपुस्तस्युयाज्ञवल्क्यः सामवेदपात्रिर्नशिष्यंप्रत्युवाच ९९ सामेति । हेसामाध्यायिनस्त्वमेतागानोस्माकंगृहेशीघ्रंनय किंकृत्वा इतिविद्युष्य डिडिमशब्दवत्स्फुटंकथयित्वा इतिकिं याज्ञवल्क्योब्रह्मिष्ठोऽतिशयेनब्रह्मवित्याब्रह्मवान्गानयतीति १०० सामाध्यायीति । तस्यमुनेःप्रोक्तकारीसामाध्यायीशिष्योयथागुरुणोक्तंतथैवकृतवानिति १०१ तत इति । विनीतासुशिष्यद्वाराआश्रमप्रतिपेक्षितासुसतीपुविप्राःक्रोधंप्रापुः १०२ अतुलमिति । जनकस्त्वभीष्टसिद्धिमत्त्वानितरांतोपंप्राप्तः । एवंसतियाज्ञवल्क्योयुगपत्समकालमेवजनकस्यब्राह्मणानांचसुखदुःखप्रदोभूदिति १०३ दर्शयन्निति । किंकुर्वन्पाज्ञवल्क्यःसुखदुःखप्रदोभूदितिदर्शयन् । इतिकिम् यत्सांख्याआहुर्वस्तुनिविषयस्वरूपेसुखदुःखेवचैतेइतितथानमंतंनपंकितुस्वस्वमनस्येवतेवतेते तत्रस्निग्धेस्नेहशालिनिचितेसुखंयथाजनकस्य तथाद्विष्टेद्वेषशालिनिचितेदुःखंयथाब्राह्मणानामिति १०४ सुखदुःखप्रीतिर्नोनिष्ठत्वेकल्पनाजगत्त्वंहेतुमाह कल्पनातइति ।

एवमुक्तेथविप्रेद्राःसर्वेतूष्णीमवस्थिताः ॥ अधोमुखाअतिकांतुंशेकुर्नैतान्द्विजोत्तमान् ९८ तूष्णीभूतेषुतेष्वेपयाज्ञवल्क्योभ्यभाषत ॥ साम्नामध्ययनेयुक्तंशिष्यंस्वोक्तार्थकारिणम् ९९ सामाध्यायिनगृहेनोगानयशीघ्रंविद्युष्यच ॥ ब्रह्मिष्ठोयाज्ञवल्क्योगानयतीतिद्विजन्मनाम् १०० सामाध्यायीप्रोक्तकारीशिष्यस्तस्यमुनेस्ततः ॥ तथैवकृतवान्यद्बहुरुणोक्तंमहात्मना १०१ ततोगोषुविनीतासुब्रह्मिष्ठेनद्विजन्मना ॥ बुकुधुःसकलाविप्रानानादेशसमागताः १०२ अतुलंप्रापसंतोपंजनकोमिथिलेश्वरः ॥ युगपयाज्ञवल्क्योभूत्सुखदुःखकरस्तदा १०३ दर्शयन्सर्वभूतानांसुखदुःखेनवस्तुनि ॥ किंतुस्वस्यैवमनसिस्निग्धोद्विष्टेचसर्वदा १०४ कल्पनातःप्रजायेतेसुखदुःखेअकारणे ॥ महावनेयथाजंतोःप्राणिश्चन्येस्वमानसात् १०५ चलितान्यासनान्येषांश्मश्रूणिचचकंपिरे ॥ अधरादंतपंक्तिर्याप्रविष्टाऽऽस्येद्विजन्मनाम् १०६ केचिदश्रूणिमुमुचुर्नैत्रैर्लोहितपूरितैः ॥ जहसुःकेचिदेवामीडन्मतसदृशाद्विजाः १०७ शब्दश्चाभून्महांस्तत्रविप्राणांयज्ञमंडपे ॥ क्षोभोयथासमुद्रस्यपर्वकालेउपागतु १०८ धिक्कुलानिमहाशालाअस्माकंधिक्कजीवितम् ॥ गुरुशुश्रूषणंधिग्धिग्धिग्ध्वेदाध्ययनंतथा १०९ विद्याविदस्तथाशिष्यान्कीर्तिनोधिग्धिगेवहि ॥ एकएवयतोविप्रोह्यवजानातिनोखिलान् ११० इत्यादिवादिनोविप्रानालोच्यचविचार्यच ॥ प्रपुमभ्याययौकोपात्स्खलन्निवहसन्निव ॥ आगत्यचमुनिंशांतंभर्त्सयन्निदमब्रवीत् १११ याज्ञवल्क्यदुराचाररेरेवाजसनेयक ॥ अशुश्रूषितविप्रेद्रगुरुपादांबुजद्वय ११२

कल्पनारमणीयत्वाद्यवगाहीसंकल्पस्ततएवसुखदुःखेजायेते यतःअकारणेब्राह्मकारणहीने । तदुदाहरति महेति । यथाप्राणिशून्येमहावनेस्वमानसादेववीतरागाणांसुखंरागिणांदुःखंचजायतेइति १०५ अथविप्राणांदुःखमयुक्तंकोपमभिनयति चक्षितानीतित्रिभिः । याअधराअवस्तनादंतपंक्तिःसामुखस्यांतःप्रविष्टाऊर्ध्वदंतपंक्त्याअधरस्याक्रमणादिति १०६ कोपावेशस्यभूतावेशसाम्पमाह केचिविति । लोहितेनरुधिरणपूरितैरिवनैत्रैरश्रूणिमुमुचुः १०७ शब्दश्चेति । पर्वणिपूर्णमायाम् १०८ धिगिति । महाशालाः महतीःशालाअध्यापनगृहाणिधिगिति १०९ विद्येति । विद्याविविधाःविदंतिजानंतीतिविद्याविवः एतादृशान्शिष्यान्धिगिति । सर्वत्रहेतुः एकएवेत्यादिः । अवजानातिअतिक्रामति ११० इत्यादीति । एवंवदतोविप्रानालोच्यकोपात्स्खलन्निवहसन्निवचअभ्याययौआगत्यचशांतंयाज्ञवल्क्यंप्रतीदेवस्यमाणमुक्तवान् । आश्वलनामाइतिशेषः १११ याज्ञवल्क्येति । अशुश्रूषितंसम्पगसेवितंविप्रेद्रस्यप्रसिद्धविपरूपस्यगुरोःपादांबुजद्वयंप्रत्येतथा । अनेनवेशंपायनसंप्रदायत्यागोध्वनितः ११२

आश्वलब्राह्मणार्थमुपसंहरति अष्टाविति । स आश्वलउतयाज्ञवल्क्यस्याजेयतामनुसंधानउपद्वारमहप्रश्रव्यापाराच्चिवृते । मयाऽजितमार्तभागः कथंस्विदेनं जयत्वित्याशयेनार्तभागमुखं पश्यन्निति १०
अथार्तभागप्रश्रवंपंचकतत्समाधानात्मकस्य द्वितीयब्राह्मणस्यार्थपंचाशच्छ्लोकैः प्रदर्शयंस्तत्रप्रथमप्रश्रवसमाधानस्य नवकंडिकाप्रयस्यार्थपूर्वोक्तो देवताभावरूपो मोक्षोप्यापेक्षकः ग्रहातिग्रहलक्षणमृत्युग्रस्त
त्वादितिसूचकं निवघ्नाति आर्तभागइति पंचदशभिः । अथजारत्कारवार्तभागएनं याज्ञवल्क्यं याज्ञवल्क्येति संबोध्य अल्पकैर्मदमतिभिर्दुर्भेददुःसमाधानं प्रश्रमाह इत्यन्वयः १३१ संग्रहेण प्रश्रोत्तरे पूर्वो
त्तरार्थभ्यामभिनयति ग्रहाइति । ग्रहाणामतिग्रहणां च कासंख्येति पूर्वोक्तार्थः । एदमुक्तः पृष्ठोवाजसनेयको याज्ञवल्क्य इत्यमुवाच इत्थं कथं द्वयेपि अष्टौ ग्रहा अष्टौ अतिग्रहा अप्यष्टौ इत्युत्तरार्थः १३२
आर्तभागो हीति । आर्तभागइमं याज्ञवल्क्यं प्रति इति पुनः संग्रहान् ग्रहैः सहितानि तिग्रहान्संपृष्टवान् इति किं ते ग्रहा अतिग्रहाश्च के किं स्वरूपा इति १३३ याज्ञवल्क्यो ग्रहाणां स्वरूपमाह घ्राणमिति । घ्राणादीं
द्रियाणि जीवस्य बंधकत्वाद्ग्राहा इत्युच्यंते अष्टत्वेनूपपत्तिर्वक्ष्यतेति १३४ केवलानां मिद्रियाणां बंधकत्वमपि यदधीनं तान्विषयानि तिग्रहत्वेन दर्शयति गंधइति । घ्राणादीनां क्रमेण विषयगंधाद्याः

अष्टौ प्रश्रान्विधायैवं स होतो पररा म ह ॥ अशक्तो लज्जितः पश्यन्नार्तभागमुखं मुहुः १३० आर्तभागो ह्यथा हैनं सजारत्कारवो मुनिः ॥ याज्ञवल्क्येति संबोध्य प्रश्रं दुर्भेद
मल्पकैः १३१ ग्रहा अतिग्रहास्तद्वत्कतिसंख्या उदीरिताः ॥ उक्त इत्यमुवाचाष्टौ द्वे वाजसनेयकः १३२ आर्तभागो ह्यथा हैनं सजारत्कारवो मुनिः ॥ पुनः केत इती
मं संग्रहान्संपृष्टवान् मुनिः ३३ घ्राणं वाग्रसना चक्षुःश्रोत्रं पंचममीरितम् ॥ मनो हस्तौ त्वगित्यष्टौ ग्रहा उक्ता मनीषिभिः ३४ गंधो नाम रसोरूपं शब्दः कामोऽपि कर्म च ॥
अतिग्रहा इमे स्पर्शसहिता विषयामताः १३५ समुद्रे पतितो यद्ब्रह्म ते त्रग्रहैर्नरः ॥ तैचाप्यन्यैरतिग्रहैर्गृह्यंते भ्यधिकैर्यथा १३६ तथा संसारगोजंतुरिंद्रियैर्भक्ष्यते
ग्रहैः ॥ इंद्रियाणि स्वविषयैर्भक्ष्यते तान्यतिग्रहैः १३७ गृह्णीति पुरुषं ह्येते मार्जारो मूषकं यथा ॥ इंद्रियाणि च गंधाद्यामत्स्यहे वज्रलाशयात् १३८ ग्रहा विष्टो यथा जं
तुर्न पश्यति हिताहितम् ॥ इंद्रियाश्च यवानेवं न पश्यति हिताहितम् १३९ मकरो हि यथा बद्धो न रस्याभिमुखं व्रजेत् ॥ अनिच्छन्नपि हंतुं स ग्रहोतिग्रहमागतः १४०
घ्राणादीर्नांद्रियाण्येवं गंधाद्यैर्विषयैः सदा ॥ ग्राहा अतिग्रहैरैतैर्गृहीता यांति सर्वतः १४१

काम इच्छा कर्म क्रिया १३५ उक्तानां ग्रहत्वमतिग्रहत्वं चोपपादयति समुद्र इत्यादिना । ग्रहैर्मकरादिरूपैः अतिग्रहैस्तिष्ठति मंगलाद्यैः १३६ दार्ष्टान्तिके योजयति तथेति । भक्ष्यते स्वाधीनी क्रियते तथा
स्वविषयरूपैरतिग्रहैर्निद्रियाणि भक्ष्यंते पुं बंधनक्रियायां स्वाधीनी क्रियत इत्यर्थः १३७ एतदेव स्फुटयति गृह्णीतीति । हियतः प्रसिद्धमेतत् एते इंद्रियग्रहाः तानि इंद्रियाणि च गंधाद्या विषया गृह्णीति यथा
मत्स्यहा घोरो जलाशयान् जलनिवासिनी मत्स्यान् गृह्णीति तद्वदिति १३८ ग्रहशब्दे हि मको शेषतः नादिवा लग्रहत्वाच्चोप्युक्त इतस्तत्साम्यमप्याह ग्रहा विष्टइति । इंद्रियाश्च यवान् इंद्रियप्रधानः १३९
विषयाणामतिग्रहत्वेऽनुतोपमा माह मकरइति । यथा मकरः त्रेन चिद्रुद्धो बद्धवैरितः सत्स्वयमनिच्छन्नपि हंतुं न रस्याभिमुखं च्छेत्तदा स ग्रहो मकरः अतिग्रहस्त्वमेव करुणमागतः मासः सन्नृहंति इति
कोशः १४० दार्ष्टान्तिकमाह घ्राणादीर्नांति । एवं घ्राणादीर्नां विषयप्रदा एते मीमांसि विषयरूपैरिति मदेष्टुं ताः संतः स्वविषयं पति पुंसां बंधाय प्रवर्तित इत्यर्थः १४१

अथ ते पाम हृत्वे उपपत्तिमाह एकादशोतिषतुभिः । यद्यपि सांतःकरणज्ञानकर्मिंद्रियाणि एकादशमसिद्धानि एव तद्विषया अपि तथापि पाचान्यादष्टावित्युक्तमित्यर्थः । अथवा त्वग्रहस्तयो रक्तांतगोतयोः

अथतेषामष्टत्वेऽपपत्तिमाह एकादशोतिष्ठतिभिः । यद्यपिसातःकरणज्ञानकर्मद्विप्राणि एकादशप्रसिद्धानि एव तद्विषया अपि तथापि प्राचान्यादद्यावित्युक्तमित्यर्थः । अथवा त्वग्वस्तपोरुक्तात्तर्गतयोः
परिशिष्टानां पादपायुपस्थानां तर्भाविवक्षया तथोक्तमित्याह त्वग्वस्तयोरिति । मुनेर्याज्ञवल्क्यस्य मतोऽभिप्रेतः १४२ तत्रोपस्थस्य त्वच्यंतर्भावस्पर्शयति सर्वेति । यथोपि त्समागमात् शिश्रेऽ
पस्थसुखं जायते त्वचः सर्वदेहस्थितत्वेन स्पर्शजत्वात् त्वचैव जन्यतेऽत उपस्थस्य तत्रांतर्भाव इति शेषः १४३ पायुपादयोश्च हस्ते क्रियाहेतुत्वसाम्याद् हस्ते तर्भाव इत्याह पञ्चामिति । कर्मजातं गमनरूपं मलो
त्सर्गरूपं च हस्तवाक्यात् हस्तो वैग्रहहृत्पादिश्रुतिरूपात् १४४ हस्तंतर्भावि उपपत्त्यंतरमाह पाय्विति । अथवा पाय्वादीनां नाडीबंधस्य साम्यमभिप्रेत्य हस्ते पायुपादयो रंतर्भाव उक्तः नाडीबंधसाम्ये हेतुः
विसर्गोति । विसृज्यते इति विसर्गो मलंतस्य मोक्षे पायुपादयो रगे गमने पादव्यापारे च क्रियमाणे यतः करयोश्चलनं स्थूलं सूक्ष्मं वा आकुंचनप्रसारणादिरूपं यतो भवति ततो ज्ञायते नाडीबंधः समः १४५ अथ द्विती
यप्रश्नोत्तररूपाया दशमकंडिकाया अर्थमाह एवमिति त्रिभिः । स्पष्टम् १४६ तत्र प्रश्नमभिनयति जडेति । हिरण्यगर्भे पिभुत्कामादीनां वर्णितत्वेनोक्तग्रहातिग्रहलक्षणमृत्युना सर्वलोकोऽनवत्क्रोडी
कृतः तस्य मृत्योरप्यन्तःकश्चिदस्ति न वा यद्यस्ति तर्हीनवस्था नास्ति चेन्मोक्षार्थं यत्नो वृथेति भावः १४७ याज्ञवल्क्यो दृष्टांतेन परिहरति याज्ञवल्क्य इति । सामृत्योर्भक्षिकादेवताजलदृष्टांतेनास्तीति सं

एकादशग्रहास्तद्वत्तावंतः स्युरतिग्रहाः ॥ यद्यप्येते तथाप्यष्टौ प्रधाना इह कीर्तिताः ॥ त्वग्वस्तयोर्वेतेरेषामंतर्भावोमतो मुनेः १४२ सर्वदेहस्थितत्वेन त्वचो योषि
त्समागमात् ॥ जायते यत्सुखं शिश्रेऽपस्थसुखं जायते त्वचः १४३ पञ्चां च पायुना चैव कर्मजातं प्रजायते ॥ पायुपादावतो हस्तवाक्यादुक्तसमौ मतौ १४४ पायु
पादकराणां नाडीनां बंधनं समम् ॥ विसर्गमोक्षे च गतौ करयोश्चलनं यतः १४५ एवमुक्ते पुनः प्रश्नमार्तभागश्चकार ॥ याज्ञवल्क्येति संबोध्य सर्वज्ञं मुनिं सत्तमम् ४६
जडाजडमिदं विश्वमन्नं मृत्योः समीरितम् ॥ मृत्युरन्नं तु यस्याः स्याद्भवेत्सा देवता त्रका १४७ याज्ञवल्क्य इदं प्राह व्यापः सा देवता मता ॥ यतः सर्वादनो वह्निरद्यतेऽयं ज
लैः सदा १४८ इत्युक्ते पुनरप्येन मार्तभागो ह्यपृच्छत ॥ याज्ञवल्क्येति संबोध्य गुह्यमर्थं महामुनिः १४९ ब्रह्मवादीयदादेहं जह्यात् किं तस्य ते सदा ॥ प्राणायामाभ्यासौ जं
तोरुत्कामंति शरीरतः १५० उत्कामंति तथैवा स्य तथाचेत्स शरीरभाक् ॥ स्यादज्ञवन्नचेत्केनाभ्रियते प्राणसंस्थितौ १५१ एवमुक्ते मुनिः प्राह प्राणानां मंतरेव हि ॥
नाशस्तस्मात्पुनर्देहीनस्यान्नाप्यमृतः पुमान् १५२

भाव्यतां यतः सर्वभक्षकोऽपि वह्निरजलैर्भक्ष्यते इति प्रसिद्धं । तथा चोक्तमृत्योरश्वित्तापकस्यात्तातत्त्वज्ञानात्मकः सुधापूरोस्तीत्येवं सिद्धांतः न चानवस्था कतकरेणुवत्स्वयमुपरमादिति भावः १४८
अथ तृतीयप्रश्नोत्तररूपाया एकादशकंडिकाया अर्थमाह इत्युक्ते इति सप्तभिः । उक्ते समाहिते एनं याज्ञवल्क्यं गुह्यं गूढाभिप्रायकं । अर्थहिमं प्रभुभिप्रायः उक्तं तत्त्वज्ञानस्य मृत्युभक्षकत्वं तदानीं श्रितं भवे
द्यदि ब्रह्मविदकश्चिद्विशेषो दृश्येत स च कथं लोकविरोधादिति १४९ उक्ताभिप्रायेण प्रश्नमभिनयति ब्रह्मवादीति द्वाभ्यां । ब्रह्मवादी ब्रह्मापरोक्षवान् यदा देहं त्यजति तदा तथा ज्ञवत्स्य शरीरात् प्राणा उत्क्रामं
ति त्र्यर्थं गच्छंति न वा तथा चेदुत्क्रामंति चेत्तर्हि स विद्वानपि अज्ञवलोकांतरे शरीरभागे वरूपान्नचेदुत्क्रामंति तर्हि प्राणानां स्थितौ सत्यां केन हेतुना स विद्वान्भ्रियते इति व्यपदिह्यते । न हि स्थितप्राणं मृतमिति
लोकाव्ययहरंतीति द्वयोरर्थः १५० । १५१ एवमिति । एवं पृष्टे सति मुनिर्याज्ञवल्क्य इदं प्राह । इदं किं विदुषः प्रारब्धक्षये प्राणानां शरीरांतरे वनाशो विलयो भवति नोत्क्रमणं । उक्तमहेतुना मविद्याकाम
कर्मणामभावादिति भावः । अयमेव चाज्ञाद्विशेष इत्याह तस्मादिति । तस्मात् प्राणानां मंतरे विलपादि द्वाभ्यां पुनर्देहवाचस्प्यात् । नापिलोकविरोध इत्याह नाप्यमृत इति । मृष्टातोरर्थो हि प्राणसंब
धहानिः साचांतं विलयेनापि भवतीति मृतव्यवहारो युक्त एवेति भावः १५२

प्राणानामिति । विदुषः प्राणांतर्विलीनाइतिकुतोनिश्चितमितिशंकावारकहेतुदेहस्योच्छूनत्वं शोथशालित्वरूपं प्राहस्मयाज्ञवल्क्यः । कीदृशमुच्छूनत्वमाध्मानकारणं आध्मानं वायो रंतः पूरणं तत्कारणं यस्य तत्तथा । उच्छूनत्वस्य मरणलिंगत्वोपपादिकां व्यतिरेकव्याप्तिमाह जीवतइति । तदुच्छूनत्वं जीवनावस्थायानदृश्यते इति १५३ एतत्स्फुटयति मृतइति । यतो मृतो देहो धनं जयाख्यवायुना पृथुर्भूत्वा भेरीवदृश्यमानः शेते ततो ज्ञायते प्राणालीनाइति यत एषा दृश्या अवस्था जीवतो नासीदिति १५४ न नूत्कांत्यभावो किं प्रमाणमत आह उक्तांताश्चेति । तस्य विदुषः शास्त्रमेव मेवास्म्यपरिदृष्टरिमाः षोडशकलाः पुरुषायणाः पुरुषं प्राप्यास्तं गच्छंतीत्यादिश्रुतिरूपं । श्रुत्यर्थस्तु यथानयः समुद्वेलीयते एवामिमाः षोडशकला एकादशैर्द्विपंच प्राणरूपाः परिदृष्टब्रह्मविदः संबन्धिन्यः पुरुषायणा अधिष्ठानभृते पुरुषे प्रतीयमानाः पुरुषं प्राप्य लीयंतइति । न नूत्कांतिस्वीकारे को दोष इत्यत आह उक्तांतेष्विति । उक्तांतिस्वीकारे पुनर्देहांतरप्रसंगो देहिनस्तु मोक्षो वक्तुं न शक्यइति न ह वै स शरीरस्य सतः प्रिया प्रियो रप हतिरस्ति इत्यादिश्रुतेरिति १५५ चतुर्थप्रश्नोत्तररूपाया द्वादशकंडिकाया अर्थमाह यदेति चतुर्भिः । आर्तभागो याज्ञवल्क्येति संबोध्यै मं प्रश्नचक्रे इमं कं यदा पृथ्वीको विद्वान्प्रियते विदेहमुक्तिं भजते तदा एनं किं न त्यजतीत्यन्वयः जीवन्मुक्तिवत्सावशेषो द्वैतलयः किं वा निरवशेषइति प्रष्टुमिप्रायः १५६ एवं पृष्ठो याज्ञवल्क्यो विद्वदृष्ट्या नाममात्रं शिष्यते इत्युक्तवा

प्राणानां विलये हेतुमुवाचाध्मानकारणम् ॥ उच्छूनत्वं विदेहस्य जीवतो दृश्यते न तत् १५३ मृतः शेते पृथुर्भूत्वा देहो भेरीसमो यतः ॥ लीनाः प्राणास्ततो यस्मा देषावस्थानजीवतः १५४ उक्तांताश्च न तस्य मे प्राणाः शास्त्रप्रमाणतः ॥ उक्तांतेषु धुवं देही भवेन्मोक्षो न देहिनः १५५ यदाऽयं प्रियते विद्वान्जहात्येनं तदान किम् ॥ याज्ञवल्क्येति संबोध्य प्रश्नचक्रे इमं पुनः १५६ एवमुक्तो मुनिः प्राह लोकबुद्ध्यनुसारतुः ॥ नमैकं न जहात्येनं वामदेवादिनामवत् १५७ मुक्तयद्यप्यसंदेहान्नामरूपक्रियात्मभिः ॥ मुक्तिभाजां तथाप्येतेनाम गृह्णन्ति लौकिकाः १५८ अनंतं नाम विज्ञेयं यतो मुक्तं च न त्यजेत् ॥ विश्वे देवसमंतस्य ज्ञानात्तादृक्फलं भवेत् १५९ ज्ञानिनं परिपृच्छथैवंप्रच्छा ज्ञानिनं पुनः ॥ याज्ञवल्क्येति संबोध्य सजारत्कारवो मुनिः १६० सुभूर्पोर्जैतुमात्रस्य यदा वागग्निमाव्रजेत् ॥ प्राणो वा तंतथादित्यं नेत्रं श्रोत्रं दिशस्तथा १६१

नित्याह एवमुक्तइति । एनमुक्तम् १५७ नाम्नो लोकदृष्ट्या शिष्यमाणत्वं स्फुटयति मुक्ताइति । यद्यपि मुक्तिभाजः पुरुषानामरूपक्रियात्मकैर्भेदजातैर्निःसंशयं मुक्तास्तथाप्येते लौकिका जना मुक्तिभाजां वामदेवादि रूपं नाम गृह्णन्त्येवेति प्रसिद्धम् १५८ एवं मोक्षेऽपि लोकदृष्ट्या वशिष्यमाणत्वादनं तेनाग्निं अनंततया प्रसिद्धानां विश्वे देवानामभेदे धितेऽनंत फलयोगो भवतीति प्रसंगेन श्रुत्योक्तम् नुवदति अनंतमिति । तस्य विश्वे देवाभिन्ननाम्नो ज्ञानाद्व्यानात् । तादृगनंतम् १५९ एवं विदुषो ब्रह्मभाव रूपो मोक्षो यस्य ज्ञानाग्निना दाहाद्रवतियस्य च सत्त्वेनाज्ञानां ग्रहातिग्रहलक्षण नृत्योः पुनः पुनः प्राप्तिस्तस्य कर्मणः स्वरूपनिर्णयपरायाः पंचमप्रश्नोत्तररूपाया द्वादशकंडिकाया अर्थमाह ज्ञानिनमित्यूनं विंशतिश्लोकैः । ज्ञानिनं परिपृच्छजानि विषयकं प्रश्नं कृत्वा तथा ज्ञानविषयकं प्रश्नं कृतं भवन्तीति यावत् । देवानां विदित्वरूप एव वागादीनां त्रय इत्याकोऽपुनः प्रश्नित्वमिति । तदाह एवांऽज्ञो जंतुः कसंभयति आशुष्मिकं फलं किमाश्रितो भुंक्तिइति तृतीयेन संबन्धः । प्राणो वा सुदेवतां

मनइति । शरीरं पृथिवी देवतां यजति तथा शरीरंतरस्थित आकाशो वा ह्याकाशरूपं देवतां यजति । कीदृश आंतराकाशः आत्मशब्दाख्यः श्रुतो आत्मशब्देनाख्यातिरूपं तं शास्त्रमप्या

मनश्च । शरीरं पृथिवीदेवतां यजति तथा शरीरान्तरस्थित आकाशो वा ह्याकाशरूपं देवतां यजति । कीदृशां तराकाशः आत्मशब्दाख्यः श्रुतौ आत्मशब्देनाख्यपानिरूपणं पश्यतथा १६२ ओषधीरिति । लोभमात्रं सर्वाणि लोमानि ओषधीर्देवताः प्रतिव्रजन्ति । तद्वत्केशावनस्पतिरूपदेवताः प्रतिव्रजन्ति । लोहितरेतसजिलरूपे बाह्यजलरूपदेवतामुव्रजन्तीति १६३ याज्ञवल्क्य इति । एवं पृथो याज्ञवल्क्यः प्रश्नरहस्यार्थकं मत्वा संसदि उत्तरं नोक्तवान् किंतु तमात्रं भागं हस्ते गृहीत्वा एकांतदेशे गत्वा उत्तरमब्रवीदिति १६४ ननु कर्मनिरूपणं किं वक्ष्यमाणं ब्रह्मविद्यानिरूपणादपिरहस्यं यदर्थमेकां तेषां वित्तमित्यस्वरसंमनसि निधाय प्रकारान्तरेण एकांतगमनाभिप्रायमाह जानातीति द्वाभ्यां । आवाले आचशोपालं सर्वलोक एतज्जानाति एतर्किं मृतः पुमान् नियतं व्यवस्थितफलं कर्मानुसारेण प्रयातीति १६५ प्रश्नस्येति । एतादृशार्थविषयकत्वेन प्रश्नोत्तरयोस्तुच्छता सिद्धसाधनत्वेनानादरणीयतामाभूदित्यभिप्रेत्य वा एकांतं वाक्यमुक्तवानिति १६६ उत्तरमभिनयति अमुनेत्यादिना । अमुना देहिना ये पूर्वपुण्यपापकृते तयोस्तदाश्रित एव मृतो जंतुर्वसति । जीवनावस्थायां मिव तस्य भोगारंभे पुण्यपापे एव प्रधानकारणे इति यावत् १६७ एतदेव स्फुटयति पापीति । पुण्यं पु

मनश्चंद्रं शरीरं च पृथिवीमंतरास्थितः ॥ आकाश आत्मशब्दाख्यो वा ह्यमाकाशमेति च १६२ ओषधीर्लोभमात्रं च केशास्तद्वद्वनस्पतीन् ॥ लोहितं च तथारेतो व्रजत्यप्सु मृते सति ॥ तदा कसंभवत्येष जंतुर्ज्ञानविवाजितः १६३ याज्ञवल्क्योति गोप्यार्थं प्रश्नं मत्वा न संसदि ॥ उक्तवान् किंतु हस्ते तं गृहीत्वा एकांतं गोव्रवीत् १६४ जानात्या बालगोपालं सर्व एव यतो जनः ॥ मृतः कर्मानुसारेण प्रयाति नियतं पुमान् १६५ प्रश्नस्य तुच्छतामाभूदुत्तरस्य तथैव च ॥ इति संचित्य मतिमानेकांति वाक्यमब्रवीत् १६६ अमुना ये कृते पूर्वदेहिना पुण्यपातके ॥ तयोरेव सत्येष मृतो जीवन्मथाधुना १६७ पापी नरकमभ्येति पुण्यात्मा पुण्यमेव च ॥ पुण्यपापकरो जंतुः सुखदुःखकरं वपुः १६८ नाधिको न समो वापि न न्यूनोऽपि च विद्यते ॥ जंतुः किंतु भवेदेवं स्वकर्मवशमागतः १६९ पुण्यात्मा अधिकतां याति पापो न्यूनत्वमेव च ॥ पापपुण्यवतस्तद्वत्सुखदुःखं निरंतरम् १७० कर्मणा मनसा वा चा सुखं वा दुःखमेव च ॥ करोति यत्परस्यायं लभते तन्न संशयः १७१ यस्मिन्दे शेषदा काले निमित्तेन येन वा ॥ यावद्वियादृशं येन वपुषा यच्चयः पुमान् १७२ करोति तत्ततोभूयः स्वयमुक्तविशेषणम् ॥ सुखदुःखं निमित्तं वा तयोराप्नोति वै सदा १७३ समं सर्वत्र विज्ञेयं सुखं वा दुःखमेव वा ॥ निमित्तेन समं कर्तुं रिह देहांतरेथ वा १७४

पुण्यफलं देवभावादिकं सुखदुःखकरं मानुषादि १६८ नाधिक इति । जीवः स्वरूपेणाधिक्यादिहीनोऽपि कर्मवशेन तत्तद्रूपो भवतीत्यर्थः १६९ तदुदाहरति पुण्यात्मेति । पुण्यात्मा पुण्यस्वभावः अधिकतां हिरण्यगर्भभावतां पुण्यकारितारूपां वा । न्यूनत्वं स्थावरांतं पापकारित्वरूपं वा । मिश्रताभ्यां मिश्रितं फलमिति १७० फलानामवांतरविशेषे पुण्यपापयोरवांतरविशेषान् प्रयोजकतयाह कर्मणेति । कर्मणा शरीरव्यापारेण । तथा च शरीरादिभिर्वत्परस्य सुखादिकं करोति तैरेव तथा सुखादिकं विंदत इत्यर्थः १७१ तद्विशेषहेतुर्न देशादीन्दर्शयति यस्मिन्निति । यस्मिन् यादृशे देशे काले वा येन निमित्तेन वा येन नयेन प्रकरिणवा वा यत्परिमाणं यादृशमुत्कृष्टं निमृष्टं वा येन शरीरेण वा यच्च परस्व सुखदुःखं वायः पुमान् करोति । यद्वयादिति पाठे यादृशावस्थावानित्यर्थः । सभूयः पुनस्तत्फलं तन्निमित्तं देहादिकंचोक्तविशेषणं कर्मकालिकदेशादिसंज्ञातीयदेशादिविशिष्टप्राप्नोतीति द्वयोः सर्व्ववः १७२ । १७३ फलितमाह सममिति । कर्तुः कर्मिणः इह लोके देहांतरे वा समुपजायमानं सुखादिरूपं फलं निमित्तेन कर्मणा समं ज्ञेयं यादृशविशेषणं कर्मसंज्ञातदृशविशेषणं फलं लभते इति यावत् १७४

कुत्रचिद्वाराणस्यादिदेशे सूर्यग्रहणादिकालेवाब्राह्मणोपकारादिनिमित्तेवाकृतस्यस्वल्पकर्मणोपि महत्फलं भवतीति सदृष्टांतमाह देशेति । बीजसंपन्नसम्यगुपेयपातेतथा १७५ एवमज्ञस्य कर्मवृद्धिरवश्यं भवतीत्यत्र दृष्टांतं तत्रमाह बार्धुपेरिति । बार्धुपिर्वृद्धये धनप्रयोक्ता तस्य यथा धनं वर्द्धते तथा देहाभिमानिनः कर्मस्यार्थः १७६ कर्मानुष्ठानानंतरं सुक्ष्मभावं गतस्यापि कर्मणो महाफलं भवेदृष्टांतमाह वटेति । यथालोके सुक्ष्मापि वटस्य धानाबीजं महतो वटस्य हेतुर्भवति तथा महतोः सुखदुःखयोः पुण्यपापे इति १७७ इत्यादीति । इति याज्ञवल्क्येनोक्तैर्तौ परस्परं शशंसतुस्तु पुनरुचिरिति १७८ ताभ्यांच कर्मैव फलकालेपे व्याप्रियमाणत्वात् कालादिभ्यः प्राधान्येन वर्णितमित्याह प्रश्नोत्तराभ्यामिति । एतयोः प्रश्नोत्तरयोः अर्थविषयम् १७९ आर्तभागब्राह्मणव्याख्यानमुपसंहरति आर्तभाग इति १८० अथ पूर्ववर्णितकर्मफलोत्कर्षावधिप्रतिपादकस्य भुज्युप्रश्नोत्तररूपस्य तृतीयब्राह्मणस्य कंडिकाद्वयात्मकस्यार्थदर्शयति याज्ञवल्क्येतीति चतुर्विंशतिश्लोकैः । ततो भुज्युना मालाहायनिर्लेहस्यापत्यत्वेन प्रसिद्ध एनं याज्ञवल्क्यं जित्वा स्थितं नाम्ना संबोध्या लौकिकलोकेऽप्रसिद्धमर्थं प्रपच्छ यतो दुष्टाभिसंधिर्दुष्टाभिप्रायः १८१ तत्र भुज्युर्मया देवमुखादयमर्थो विदित इति सूचनेन याज्ञवल्क्यात्स्वोत्कर्षसूचयन् पूर्ववृत्तं श्रावयित्वा पृच्छति मद्रदेशे चतुर्भिः । वयं वेदाध्ययनाय मद्रदेशे विचरंतः संतः पतंजलनामकस्य कपिमौत्रस्य विप्रवरस्य गृहेऽद्भुतं वृत्तं दृष्टवन्त इति १८२ तस्ये

देशकालादियोगेन कोटिकोटिगुणं भवेत् ॥ वर्षासु बीजसंपन्नाः सुक्षेत्रेशालयो यथा १७५ बार्धुपेर्वृद्धिमभ्येति धनधान्यादिसंचयः ॥ दिने दिने यथा तद्वत्पुण्यपापे च देहिनः १७६ वटधानायथालोके वटस्य महतां भवेत् ॥ हेतुरेवं पुण्यपापे महतोः सुखदुःखयोः १७७ इत्यादिवचनस्यांत आर्तभागो महामुनिः ॥ याज्ञवल्क्यं शशंसाथ याज्ञवल्क्योपितं मुनिम् १७८ प्रश्नोत्तराभ्यां विप्रेन्द्रावूचतुः कर्मकेवलम् ॥ शशंसतुस्तथान्योन्यमेतयोरर्थमादृतौ १७९ आर्तभागो मुनिस्तत्र प्रश्नादुपरममह ॥ भुज्युं लाहाय निर्लेहस्मयमानो व्यवस्थितः १८० याज्ञवल्क्येति संबोध्य लाहाय निरवस्थितम् ॥ भुज्युर्दुष्टाभिसंधिः संप्रपच्छैनमलौकिकम् १८१ मद्रदेशस्थिताः पूर्ववेदाध्ययनतत्पराः ॥ पतंजलस्य काप्यस्य दृष्टवन्तो गृहेऽद्भुतम् १८२ तस्य कन्या गृहीता भूद्रं धर्मेणाग्निनैकदा ॥ तमपृच्छामकोसीति वयं सर्वे समागताः १८३ सुधन्वाऽऽगिरसोऽस्मीति सो ब्रवीन्नो द्विजोत्तमान् ॥ तमपृच्छामलोकानां मन्तान् गंधर्वपुंगवम् १८४ पारिक्षिताः स्थिता यत्र लोकांस्तत्र संस्थिताः ॥ इत्युक्ते लोकमाने स्मिन्नपृच्छामपुनर्वयम् १८५ पारिक्षिताः स्थिताः कुत्रेत्युक्ते स्थानं स नो वदत ॥ तत्स्थानं किंच मानं किं लोकानां किंच ते वद ॥ इत्युक्ते याज्ञवल्क्योपि सर्वमेतदुदैरयत् १८६

ति । तस्य पतंजलस्य कन्या एकदा अग्निना उपास्य देवतेन भूतवद्गृहीता आविष्टा भूत् कीदृशेनाग्निना श्रुतौ गंधर्वशब्दोक्तेन । गंधर्वशब्दो हि कोशेऽश्ववाचकतया प्रसिद्धोऽश्वसमानाकारतया व्याख्यायमानोपनिषत्प्रथमाध्याये वर्णिते श्रावपिवर्तत इति भावः । तमग्निप्रतिनामनिगोत्रचपृष्टेन च सुधन्वेति नामतः आगिरसो गोत्रेणास्मीत्युक्तेऽथ लोकानां कर्मफलानां मन्तान् प्रान्तांस्वरूपाणि वयमपृच्छामपृष्टवन्त इति 'अंतः प्रांतंऽतिकेनांशे स्वरूपेऽति मनोहरे' इति विश्वः १८३ । १८४ पारिक्षिता इति । तेन गंधर्वेण इति लोकानां माने उक्ते उत्तरिते सति अस्मिन्नर्थे पुनर्वयं पृष्टवन्तः इति किं पारिक्षिता यत्र गच्छंति तत्र कर्मफलानां मन्तः स्थितो निश्चितः ततो धिकं कर्मफलं नास्तीति यावत् पारिक्षितपदं न्युत्पत्तितुं ग्रंथकृदेव वक्ष्यतीति १८५ पारिक्षिताः स्थिताः कुत्रेति । ते पारिक्षिता एव कुत्र स्थिता इत्यस्माभिर्मुक्ते पुनः पृष्टे सति गंधर्वो नोऽस्मभ्यं पारिक्षितानां गतिस्थानं वक्ष्यति । देवाज्ञवल्क्या धृना त्वं वद तत्स्थानं किंच तद्वन्तरलोकानां मानं किंच ते तत्स्थानां गामिनः पारिक्षिताश्चेति स्वरूपा इति इत्युक्तं इत्यर्थे पृष्टे सति पुनः सविषयाज्ञवल्क्य उदरस्य संक्षेपेण विस्तरेण चोक्तवानित्यर्थः १८६

तत्र संक्षेपाभिधानप्रयोजकं सूचयन् याज्ञवल्क्यो भुज्युं तावदुपालभते गंधर्वेणेति । एतत्स्थानादिकं तु गंधर्वेणोक्तं त्वं जानास्व समाजेऽस्य प्रश्नोऽप्युक्तः यतो देवगुरुदेव सर्वविद इत्य

तत्रसंज्ञाभिधानप्रयोजकसूत्रपन्थाज्ञवल्क्योभुज्युतावदुपालभते भववेनेति । एतत्स्थानादिकेतुभ्यंवेनेोक्तत्वेजानन्समाजेकिपृच्छसि समाजेऽस्यप्रश्नोऽयुक्तः यतोदेवगुह्यदेवसंबधिरहस्यमिति । तथाचज्ञातत्वंदेवगुह्यत्वंचविस्तरेणानभिधानेनिमित्तमितिभावः १८७ विश्वासायेति । तथापितवविश्वासायगुह्यत्वसंरक्षणायचसंक्षेपेणाधुनावदामि सोपासनाश्वमेधकृतोजनाः सोपासनाऽश्वमेधफलंयत्रभुजंति तत्रत्वत्पृष्टाः पारिक्षिताअगच्छन्गताइति अत्रयेसोपासनाश्वमेधकृतस्तेएवपारिक्षिताइतिगुह्यत्वसंरक्षणायनोक्तमितिबोधयम् १८८ एवमुक्तइति । एवंयाज्ञवल्क्येनोक्तेपियाज्ञवल्क्यसर्वज्ञतायामविश्वासाद्भुज्युः पुनरपृच्छदश्वमेधकृतः कुत्रयातीति १८९ इतिपृष्टोयाज्ञवल्क्यः समाजेरहस्यार्थप्रकाशनपापं पुनः पृच्छतोभुज्यो रेवनममेतिमत्वाविस्तरेणवक्तुमुपचक्रमेइत्याह इत्युक्तइति १९० ननुतथापिलोकानां मानमेवसविस्तरयाज्ञवल्क्येनोच्यमानंश्रुतौदृश्यतेनत्वश्वमेधकृतएवपारिक्षिताइत्यर्थस्यसंयुत्पत्तिक्रममिधानंतत्राकिंप्रयोजकमितिचेत्प्रसिद्धत्वाभिमानएवेतिव्युत्पत्तिर्दर्शयन्नाहग्रंथकृत वित्तेति । समुद्रांतापृथिवीयेषां वशोस्तितेऽश्वमेधयाजिनः परिक्षितयइतिपदेनोक्ताः परितः सर्वतः क्षितिर्येषामिति व्युत्पत्तेः परिक्षितिशब्दात्प्रज्ञादित्वात्स्वार्थिकेणपारिक्षिताइत्यपितन्नाम । एवमश्वमेधयाजिनः पारिक्षितत्वेनसयाज्ञवल्क्योनोच्येनोक्तवानतोलोकमानमेवात्रवदिति १९१ तत्रसर्वकर्मणांभोगस्थानवैराजंशरीरभूलोकत्वे

गंधर्वेणेरितं पूर्वतुभ्यमेतत्पुनः कथम् ॥ देवगुह्यं समाजेस्मिन्नजानन्सन्निप्रपृच्छसि १८७ विश्वासायवदाम्येतत्तुभ्यंसंक्षेपतोधुना ॥ अश्वमेधकृतोयत्रभुजंति नृपपुंगवाः ॥ अगच्छन्भवतापृष्टास्तत्रपारिक्षिताअपि १८८ एवमुक्तेष्वविश्वासाह्लायायनिरभाषत ॥ अश्वमेधकृतः कुत्रयातीतिवदभोमुने १८९ इत्युक्तेयाज्ञवल्क्योपि विस्पष्टं जनसंसदि ॥ उक्तवान्देवतागुह्यं भुज्योपापं निधायसः १९० वित्पूर्णाक्षितिर्येषामस्ति सागरमेखला ॥ परिक्षितयइत्येतेलकाः पारिक्षिताअपि ॥ स्पष्टाइतिनतालूचे लोकमातंतुतोन्नवीत् १९१ जंबूद्वीपः समग्रेयमीरितोलक्ष्ययोजनः ॥ तावांस्तन्मेखलाभूतोवर्ततेलवणोदधिः १९२ जंबूद्वीपः समुद्रेणवृतोयद्वद्विवर्तते ॥ ससागरस्तथाद्वीपैर्धृतः षड्विः ससागरैः १९३ द्वीपानांसमुद्राणांस्थितानांपरिवृत्त्यहि ॥ अन्योन्यमावृतातस्माद्विगुणां द्विगुणं बहिः १९४ परिमाणममीषां यन्मिलितानांप्रकीर्तितम् ॥ तावदेवतुविज्ञेयभूमेः शुद्धोदकाद्वहिः १९५ अत्रतिष्ठतिशैलेंद्रोदुर्गवत्सर्वतोभुवः ॥ तदंतर्भास्करोगच्छेदहोरात्रेणसर्वदा १९६

नवर्णयस्तत्परिमाणं दर्शयति जंबूद्वीपइतिषड्विः । ईरितः पुराणेइतिशेषः । तावानूलक्ष्ययोजनएवतस्यजंबूद्वीपस्यमेखलावद्वेष्टकः क्षाराब्धिः १९२ जंबूद्वीपः समुद्रेणेति । यदजंबूद्वीपः समुद्रेणवेष्टितएवंसलवणसागरोपिषड्विः पुष्पादिवीपैः ससागरैरिक्षुरसोदायसागरसहितैर्वेष्टितइति १९३ द्वीपानामिति । एवंससमुद्राणांद्वीपानांपूर्वपूर्वपरिवृत्त्यवेष्टयित्वास्थितानांमध्ये आवृता तस्मात्पूर्वस्मात्पूर्वस्माद्बहिस्ततोत्तरं द्विगुणं द्विगुणं बोध्यमिति शेषः यथा लक्ष्ययोजनात् सारोदविशिष्टा जंबूद्वीपात् द्विलक्षयोजनात् द्विगुण इक्षुरसोदविशिष्टः पुष्पश्चतुर्लक्षयोजन एव तत्रापि । तथा पुष्पद्वीपावृतात् सारोदा त्रिलक्षयोजनात् द्विगुण इक्षुरसोदः शाल्मलिद्वीपविशिष्ट एवमग्रेपीति १९४ परिमाणमिति । अमीषांससमुद्रद्वीपानां पावत्परिमाणम् 'कोटिद्वयं त्रिपंचाशलक्षानि चतस्रः परम् । पंचाशच्च सहस्राणिसप्तद्वीपाः ससागराः' इतिशैवागमेप्रसिद्धम् । तावच्छुद्धोदकात्परस्तादृमेः परिमाणंबोध्यमिति तदनन्तरजेकोनचत्वारिंशलक्षोत्तरकोट्यष्टकपरिमितास्वर्णभूमिरप्यस्तीत्यपिशैवागमानुरोधेन बोध्यम् १९५ अत्रेति । अत्रपूर्वश्लोकोक्तदेशे शैलेंद्रो लोका लोकनामामंडलाकारस्तिष्ठति तदंतस्तत्स्यलोकालोकस्यांतर्मध्येतत्पावृतदेशमध्यवर्तिमानसोत्तरमूर्धनीतिपावत् अहोरात्रभ्रमणेनभास्करोगच्छति मानसोत्तरपरिमंडलपरिमाणंतुयोजनानां लक्षोत्तरसार्धनवकोट्यष्टइतिपुराणानुरोधः १९६

अहोरात्रेणेति । अहोरात्रेणयावन्तं यत्परिमाणं देशं मानसोत्तरपरिमंडलरूपमादित्यः परिक्रामति श्रुतो तावान्देशो देवस्थानाहाशब्देनोक्तः देवस्य सूर्यस्पर्शेनान्हाऽहोरात्रेण भोग्यत्वात्स च देशो द्वात्रिंशद्गुणितो यावान् भवेत्तावान्देशो रविकिरणव्याप्तो बुधैर्भूमि रित्युक्तः श्रुत्या तु लोक इत्युक्तः । लोक्यते कर्म फलं भुज्यतेऽत्रेति व्युत्पत्तेरित्यर्थः १९७ इतः परमुपासकैरेव गम्यो लोकशब्देन श्रुत्योक्तो यो देशस्तमाह भूलोकेति । भूलोके पदार्थाणां विराट्शरीरात्मको यो देशः स स्थंडिलसमस्तस्य समंताद्भित्तिसमावरणत्वेन प्रसिद्धा भूमिर्द्विगुणावर्तते तस्या आवरणभूमेर्द्विगुणस्तां भूमिं परिवेष्टयस्थितः समुद्रो वर्तते यं पौराणिका घनोदमिति वदन्ति १९८ क्षुरेति । घनोदात्परो ब्रह्माण्डो यस्यैकः कपालो रजतमयो द्वितीयः सुवर्णमयस्तयोः संविस्तुभुरधारावत्तीक्ष्णो मक्षिकापक्षवद्वासूक्ष्मः सो यमेतादृशः संविस्तत्र ब्रह्मांडाद्बहिर्गमनमार्गेति प्रतीत्यर्थः । अत्र घनोद्ब्रह्माण्डाद्बहिरिति पुराणाद्ब्रह्मांडस्या समंतात्तु सन्निविष्टोऽमृतोदधिः समंताद्घनतो येन धार्यमाणः सति प्रतीत्या दिरूपात्प्रतीयते श्रुत्या तु ब्रह्माण्डादंतरिति तयोर्विरोधस्तु सांप्रदायिकैरित्थं समाहितः 'पुराणं बाध्यते श्रुत्या ध्याना र्था वा श्रुतिर्मता' इति । विरोधे त्वनपेक्षं स्यादिति न्यायेन प्रत्यक्षश्रुतिविरोधेनुमानं स्मृतिरूपमनपेक्षमग्राह्यमित्यर्थे केन पुराणं बाध्यमथवा हि रण्यगर्भोपासकैरेतावच्छरीरमात्मनो ध्येयमित्यत्र श्रुतेस्तात्पर्यमिति तदर्थः १९९ देवैरिति । हे भुज्यो ये त्वया पारिक्षितपदेनोक्ताः सोपासनाश्वमेधकृतः पृष्ठास्ते देहत्यागानंतरं नानाविधैर्देवैः स्वबलेनोपासनावलेन च घनोद्गम्यन्तं त्रियंत इति २०० अश्वमेधं विनापि ये केवलहिरण्यगर्भोपासकास्तेपि पारिक्षिता इति सूचयितुं पारिक्षितपदस्य व्युत्पत्त्यंतरं सूचयति अ

अहोरात्रेणयावन्तं देशं च्छति भास्करः ॥ द्वात्रिंशद्गुणितः सौर्यभूलोकः कथितो बुधैः १९७ भूलोकस्थंडिलाद्वाह्याद्द्विगुणावरणस्य भूः ॥ द्विगुणो भूमितस्तस्याः समुद्रस्तां परिस्थितः १९८ क्षुरधारासमः संधीरूप्यहेमकटाहयोः ॥ मक्षिकापक्षवद्वायंसूक्ष्मस्तिष्ठतितत्रसः १९९ देवैर्नानाविधैरेते नीयन्ते स्वबलेन च ॥ अश्वमेधकृतो ये ते पृष्ठाः पारिक्षितास्त्वया २०० अश्वमेधफलंचैते प्राप्ताः पारिक्षितामताः ॥ अश्वाद्युपासनाज्ञानाद्दिजाः सर्वेपि सत्तमाः २०१ अतिसूक्ष्मेतदामार्गेतत्र शक्रोपिन प्रभुः ॥ किंतु देशः परे ये स्युर्घनोदाऽपरतः स्थिताः २०२ इंद्रः पक्षिवपुर्भूत्वा घनोदं तान्विहायसि ॥ संतार्य वायवेदत्वास्वयंतस्मान्न्यवर्तत २०३ वायुस्तान्सूक्ष्मतानीत्वा क्षिप्वा देहे निजेततः ॥ संधौ कटाहयोर्दत्वा न्यधाद्ब्रह्मांडतो बहिः ॥ अश्वमेधकृतो यत्र गताः पूर्वमहाधियः २०४ भुज्युर्लाह्याय निप्रश्नादवापोपरतिततः ॥ उपस्तस्य कहीलस्य मध्यगोविस्मयाकुलः २०५

अश्वमेधेति । एते सोपासनाश्वमेधकृतः अश्वमेधफलं प्राप्ताः संतः पारिक्षिता इत्युक्ताः न केवलंत एव किंतु अश्वस्तदाकारोग्रिः प्रथमाध्यायोक्त आदिपदेन हिरण्यगर्भस्तदुपासनावंतः सर्वेपि दिजाः पारिक्षितामताः । परितः क्षीयते दुरितमनेनेति परिशिद्धमेधः 'ब्रह्मविद्याश्वमेधाभ्यां न परं पुण्यप्रापयोः' इति स्मृतैः तादृशी उपासना च परिश्रिततद्देदिनः पारिक्षिता इति व्युत्पत्तेरिति २०१ अतिसूक्ष्म इति । तत्र ब्रह्मांडकटाहसंनिधितऽतिसूक्ष्ममार्गेतत्र शक्रोऽश्वमेधदेवता विराडूपासिः सोपि गंतुं न शक्तस्ततः परे भिन्ना देवानशक्ता इति किमुवाच्यम् । यतस्ते घनोदस्यापरत एव स्थिताः स्युर्घनोदमपित तूँन शक्ता इति यावत् २०२ तद्विपरिक्षिताः त्र्यंबकब्रह्मांडपारिगच्छन्तीत्यत आह ईदृशेति । ईद्री विराट्प्रक्षिरूपो भूत्वा ताभ्यां पारिक्षितान् घनोदं संतार्य विहायसि आकाशे स्थिता यवापवे हिरण्यगर्भरूपा यदत्वास्वयं निवृत्तो भवतीति २०३ वायुरिति । वायुस्तान् पारिक्षितान्सूक्ष्मतानीत्वा निजदेहे क्षिप्वा स्वतदात्प्यंगतान्कृदैति यावत् कटाहयोः संधिमार्गेण ब्रह्मांडाद्बहिर्गम्यतेति पूर्वेषु उपासका यत्र गता इति तथा च पारिक्षिता हिरण्यगर्भरूपेण ब्रह्मांडादंतरं हि श्वाभिन्नाप्यावृत्तिर्इति तद्विभाजः २०४ उपसंहरति भुज्युरिति । एवं यथा गंधर्वेणोक्तं तथेवाज्ञाव्ययेनोक्तं श्रुत्वा विस्मितो भुज्युः प्रश्नादुपरतः कटिदशः उ

एवं सोपासनाकर्माणां फलोत्कर्षो हिरण्यगर्भभाववापिर्देहिनास्तत्र शक्रोक्तं स्युर्घनोदमपि तस्मात्संभवे यदिसंघातविलक्षणो मोक्षयोग्य आत्मा संभाव्येतेत्यतस्तद्विशालमनिर्णयपरं

एवं सोप्राज्ञानकर्मणा फलोत्कर्षो हिरण्यगर्भभावावधिर्देहितास्तत्र चोक्तं पृथुक्तं च मालोच्य विरक्तस्यापि मोक्षप्रवृत्तिस्तदासंभवेयदिसंघातविलक्षणो मोक्षयोग्य आत्मा संभाव्येतत्पतस्तादृशात्मनिर्णयपर
 स्य कंडिकाद्वयात्मकस्योपस्तब्राह्मणस्यार्थदर्शयति भुज्योरुपरतिमित्युनर्विशिष्टोक्तैः । भुज्योः प्रशान्तिवृत्तिद्वयाकायणश्चक्रनामकस्य युवापत्यमुपस्तोयाज्ञवल्क्येति संबोध्य प्रच्छति स्मेति
 २०६ पश्चमभिनयति उपचारेणेति सर्वार्थद्वया ॥ घटादयोजडाहिविह्वयासलोहपिंडवद्व्यभिन्नकचित्संबंधाद्वा संतइत्यतो गौणं तेषामपरोक्षं स्वप्रकाशत्वात्तद्विपरीतं साक्षादपरोक्षपदाभ्यां श्रुत्यो
 क्तं ब्रह्मैव सर्वतरत्वादात्मेतिसर्वशास्त्राणिवदंतितत्र संभाव्यतइति शेषः २०७ कुतो न संभाव्यतइत्यत आह सर्वांतरत्वमिति । सर्वांतरत्वं ब्रह्मत्वमद्वयत्वरूपं च यदात्मन उच्येत तदुभयमास्तांतिष्ठतु
 आलोचयितुमनर्हमिति यावत् तयोर्धर्मिण्येव संज्ञया दिति भावः । तत्र हेतुमाह आत्मेति । यत आत्मा शरीरादिसंघाताद्विलक्षण एव न स्यान्न संभाव्यतइत्यर्थः २०८ मह्यमिति । यद्यस्ति संघा
 तविलक्षण आत्मा तर्हि महां व्याचक्ष्वयथाऽपरोक्षता स्यात्तथा निरूपय येन तव कौशलं ज्ञानीयामिति । एवं पृष्ठोयाज्ञवल्क्यः स्वरूपत्वेन हस्तामलकादप्यन्यवहिते आत्मनि असंभावेनैवानुचितेत्यन्यन्ताव्यव
 हितवाचकेतच्छब्दप्रयोगेण सूचयन्नेव उक्तविशेषण आत्मा ह्येतत्प्रमाणं तत्र मह्यमेत्यर्थः २०९ कतमइति । एवमंतर्मुखश्चेदमुपस्तस्तद्वैप आत्मेत्येतावतोत्तरेणैव तोषमेप्यतीत्याशयेन याज्ञवल्क्येन तथो
 क्तेऽपि सतु बहिर्मुखत्वात्संदिग्धः पुनः पृष्ठवान् हे पाज्ञवल्क्य आत्मा कतमइति किं सूखं देहं किं वा सूक्ष्मं किं वा साक्षी नाथौ परिच्छिन्नत्वेन सर्वांतरत्वव्याघातात् । नांत्यस्तत्त्वे मानाभावादिति प्रष्टुः ।

भुज्योरुपरतिद्वयात्तत्थाकायणो मुनिः ॥ उपस्तोयाज्ञवल्क्येति संबोध्यैनं स्मष्टच्छति २०६ उपचारेण रहितं प्रत्यक्षं स्वप्रकाशनात् ॥ ब्रह्मैवात्मेति शास्त्राणि सर्व
 स्मादंतरं जगुः २०७ सर्वांतरत्वं ब्रह्मत्वं द्वयमास्तामिहात्मनः ॥ आत्मानतु शरीरादिसंघातात्स्याद्विलक्षणः २०८ मह्यं व्याचक्ष्वतेनाहं ज्ञास्येते बुद्धिकौशलम् ॥
 इत्युक्तो याज्ञवल्क्यस्तमेव आत्मेत्युवाच ह २०९ कतमो याज्ञवल्क्येति पुनः पृष्ठ उवाच तम् ॥ तव प्राणं तथापानमुदानं व्यानमेव च २१० व्यापारयति देहस्य मध्य
 गः सूत्रधारवत् ॥ सर्वांतरः स देहादिसंघातात्स्याद्विलक्षणः २११ मर्कटानां यथा सूत्रैश्चालको बालको मतः ॥ सूत्रधारः पृथग्दृष्टो मर्कटेभ्यो महाजनैः २१२ तथा
 सर्वांतरोऽप्यात्मा देहादिभ्यः पृथक् सदा ॥ एवमुक्त उपस्तोपि पुनः प्रच्छतं मुनिम् २१३ याज्ञवल्क्यत्वयानां विस्पष्टः कथितो मम ॥ यथा सौगौरसावश्व एव स्पष्टं
 समीरय २१४ आत्मा विलक्षणः पृष्ठः संघाताद्विभयाधुना ॥ व्यापारकारकः कश्चित्त्वयामेव त्रसमीरितः २१५

शयः । एवं पृष्ठो याज्ञवल्क्यः प्रष्टुः स्वानुभवप्रदर्शनेऽनधिकारितामालोच्य तदनुग्रहायानुमानं साक्षिणिप्रदर्शयन्निदमाह इदं किं यस्तव प्राणापानादीनां सूत्रधारवत्प्रवर्तकः स उक्तलक्षण आत्मेति । सा
 मान्यतोऽप्यनुमानस्वरूपं तु प्राणादिनियन्तान् द्विजस्तत्प्रवर्तकत्वात्तयोपप्रवर्तकः स तद्विज्ञो यथा सूत्रधारइति । न चानुमानप्रदर्शनेऽप्यमेव विरोधः परासंभावनानिवृत्तिमात्रेऽनुमानस्य व्यापारा
 दिति भावः इति द्वयोरर्थः २१० । २११ प्रकृते सूत्रधारपदार्थदर्शयित्वा तत्र सारस्य नियम्यभेदस्य सत्त्वं दर्शयति मर्कटानामिति । मर्कटानां सूत्रैश्चालको नर्तको पोवालकः सोऽत्र सूत्रधारतया वि
 वक्षितः । बालपदप्रसेपस्त्वज्ञानविशिष्टात्मनो दार्ष्टान्तिकत्वसूचनाय । स च यथा महाजनैः प्रेक्षकैर्मर्कटेभ्यः पृथग्भूतो दृष्टइत्यर्थः २१२ दार्ष्टान्तिकमाह तथेति । पूर्वार्थे स्पष्टम् । एवं मदानु
 ग्रहाभिप्रायेण याज्ञवल्क्येनानुमाने दर्शितेऽप्यभिप्रायमविदित्वा उपस्त उपहसन्निव पुनः प्रच्छेत्तु तदार्थः २१३ पुनः पश्चमभिनयति याज्ञवल्क्येति सार्वेस्त्रिभिः । हे याज्ञवल्क्य मया स्पष्टतया
 वर्णनीयत्वेन पृष्ठोयात्मा त्वया स्पष्टो नोक्तोऽतोऽधुना स्पष्टवर्णयथागौरश्च श्रृष्टः श्रेणादौ गृहीत्वा प्रदर्शयते तद्वदिति २१४ आम्नापृष्टः कोविदारानां चष्टेति न्यायेन गवाश्च दृष्टान्तस्य प्रकारान्तरयोजने
 नोपहासं व्यजयितुं मत्पृष्टादप्यथाव्यक्तमिति याह आत्मेति । मया संघाताद्विलक्षण आत्मा कथं स्पष्टइति पृष्ठस्त्वया त्वस्तिकश्चित्प्राणादिव्यापारकारकइत्येतावन्मात्राकारणोक्तइति २१५

निर्व्यापारस्पर्शलोके प्रयोजकत्वाप्रसिद्धे स्त्वदुक्तलक्षणहेतुनात्मत्वव्याप्यत्वाद्बुद्धइत्याह व्यापारेति । तथाचगविपृष्टेऽश्वप्रदर्शनमिव आत्मप्रप्रेऽनात्मप्रदर्शनं त्वया कृतमिति चतुर्थपादार्थः २१६ फलितमाह ततइति । एवं सोपहासं पृष्टोपि याज्ञवल्क्यो गंभीर्येण सम्यगमानो मंदं हसन्नेवोवाचेति २१७ साक्षादपरोक्षतामया प्रथममेवैतच्छब्दप्रयोगेण दर्शिता तत्र त्वमंदात्मा लोच्यत्वनुमानं दर्शितमिति सूचयितुं याज्ञवल्क्येन एष इत्यादिवाक्यं पुनः पठितं तदर्थमाह यत्त्वमिति । संघाताद्विलक्षणमात्मानं वेदेति यत्त्वं पृच्छसितव प्रष्टव्यात्मा एष सुतरां प्रपरोक्षः यतस्त्वयापि अहंबुद्ध्यागतः अहंकारवृत्त्या विषयीक्रियमाण इत्यर्थः २१८ इत्युक्ते इति । इति याज्ञवल्क्येनोक्तेऽप्यहं प्रत्ययविषयत्वस्य बहुपुदर्शनाद्बुद्ध्यादीनां मध्ये कृतमोसाविति न ज्ञायते ऽतः पृथक्कृत्य दर्शयेति पुनरुपस्तः पप्रच्छेत्यर्थः २१९ उपस्तमिति । एवं पृष्टो याज्ञवल्क्य इदमाह इदं किं याविद्वदनुभवसिद्धा तस्यापरोक्षता तत्त्वेन निरूपणेन वाग्रहः किं वा घटादिवादिन्द्रियविषयत्वरूपा परोक्षत्वेन आद्ये विद्वांसो यथा तं निरूपयति तथा मयोक्तोऽपि त्वपावहिर्मुखत्वात्तद्वृत्तं शक्य इत्यर्थः २२० न द्वितीयस्तस्याविषयस्वभावत्वादित्याह बुद्धयेति । यो यं नित्यापरोक्ष आत्मा बुद्ध्यास्वविब्रग्राहिण्याना नैन्द्रियद्वारेण प्रसरंत्यासहितः सर्वजानातितां बुद्धिचस्वयमेव भासयति एव तस्या बुद्धेर्दर्शयंतं केन त्वं पश्यसि विषयीकरोषि न किंचित्करणजातं तं विषयीकुरुं शक्नोतीति यावत् २२१ सैन्द्रियबुद्धेः साक्षिभास्यायास्तद्वा

व्यापारकारकस्तावत्संघातोत्र प्रतीयते ॥ विद्वदुत्तरं तेन गोप्रश्ने श्वस्य यादृशम् २१६ तत उक्तस्वरूपं त्वं करामलकवद्बुद्ध ॥ इत्युक्ते याज्ञवल्क्योऽपि सम्यमानस्तमद्वीत् २१७ यत्त्वं पृच्छसि संघाताद्वादात्मानं विलक्षणम् ॥ एष आत्मा तव प्रष्टुं हं बुद्ध्यागतस्त्वया २१८ इत्युक्ते कृतमः सोयं बुद्ध्यादिष्विति त्वं बुद्ध ॥ उषस्त एवंप्रच्छयाज्ञवल्क्यं महासुनिम् २१९ उषस्तं याज्ञवल्क्योऽपि वाक्यमेतदभाषत ॥ उक्तोऽपि न मया शक्यस्त्वया द्रष्टुं कथंचन २२० बुद्ध्या सर्वविजानाति यतो यं भूतभौतिकम् ॥ बुद्धिचतस्याद्रष्टारं केन पश्यसि तद्बुद्ध २२१ घटोऽपलभकं नेत्रेन घटेनैव लभ्यते ॥ यथा तथा न बुद्धीनां द्रष्टाताभिर्न लभ्यते २२२ बाह्यांतरविभेदानां मिन्द्रियाणां हियाधियः ॥ तासां द्रष्टा इति तानि दृश्यस्त्वेव अंतरः ॥ आत्मा तव विनाशेन वर्जितोऽतो विलक्षणः २२३ एतस्माद्वातिरिक्तं यद्देहबुद्ध्यादिन्द्रियादिकम् ॥ विनाशितज्जडत्वेन जन्ममयो भिद्यथा घटः २२४ बुद्धिमानयमित्येव विज्ञायोषस्त आत्मवान् ॥ कहोलस्य समीपस्थः प्रश्नादुपररामह २२५ कौपीतके यो मतिमान् कहोलस्तमभाषत ॥ उपस्तोक्तपदूद्येत्थमात्मा ब्रह्म कथं भवेत् २२६

सनेन शक्तिरिति सह्यं तमाह घटोऽपलभकमिति । यथा घटप्रकाशकं चक्षुर्घटेन न प्रकाश्यते तथा बुद्धीनां तत्तदिन्द्रियसंबंधेन दृष्टिश्रुतिग्राह्यादिसंज्ञानां द्रष्टा प्रकाशक आत्मा ताभिर्बुद्धिभिर्न दृश्यते इति २२ एतत्फटपति बाधेति । बाध्यांतरविषयकत्वेन भिन्नानां मिन्द्रियाणां संबंधेन दृष्टिश्रुत्यादिसंज्ञायाधियो बुद्धिवृत्तयस्तासां यो द्रष्टा भासको ऽत एव ताभिरप्रकाश्यः स तव आत्मा सर्वांतरो विनाशहीनः अतः संघाताद्विलक्षण इति २२१ ननु तथापि तदिदं बुद्ध्यादिसत्यमसत्त्वं वा आद्ये कथं सर्वांतर इत्युक्तं न हि घटः पटस्यांतरः अंत्येऽपि कथं सर्वपदप्रयोगः सर्वस्याभावादित्याशं कां यथारज्जौ कल्पितानामुरगजलधारादंडादीनां रज्जुकांतस्तद्वदेतद्द्रष्टव्यमित्याशयेन परिरहति । एतस्मादिति । एतद्भिन्नं सर्वजडत्वाज्जन्मानां शरूपातिमत् अतः कल्पितमिति यावत् २२४ उपस्तब्राह्मणार्थमुपसंहरति बुद्धिमानयमिति । अयं याज्ञवल्क्यो बुद्धिमानित्वेव विज्ञाय निश्चित्योपस्तोमौ न चक्रे इति २२५ एवं बंधमोक्षयोग्यः संघातविलक्षण आत्मा उपस्तब्राह्मणे निर्यासितो ऽयतस्वमीक्षो येन ब्रह्मात्मैकत्वाविज्ञानेन भवति तस्य सत्तायनस्य निरूपणपरं यत्कहोलमाह गंतस्यार्थः प्रदर्शयति कौपीतके य इत्यादिसत्तत्त्वादिशब्दोक्तिः । अथ कौपीतकस्यापत्यं कहोलनामा तं याज्ञवल्क्यमपुनरुक्तं किं त्वा य उपस्ते ननु उपस्तोक्तमिति पदव्यवहारमभ्यसित्यपि ननु मया तौ केन तासां द्रष्टा तानि दृश्यस्त्वेव अंतरः ॥ आत्मा तव विनाशेन वर्जितोऽतो विलक्षणः २२३ एतस्माद्वातिरिक्तं यद्देहबुद्ध्यादिन्द्रियादिकम् ॥ विनाशितज्जडत्वेन जन्ममयो भिद्यथा घटः २२४ बुद्धिमानयमित्येव विज्ञायोषस्त आत्मवान् ॥ कहोलस्य समीपस्थः प्रश्नादुपररामह २२५ कौपीतके यो मतिमान् कहोलस्तमभाषत ॥ उपस्तोक्तपदूद्येत्थमात्मा ब्रह्म कथं भवेत् २२६

ब्रह्मभावासंभवेहेतुतयोवधर्म्यमाह आत्मेति । अयमेतत्संघातप्रकाशकआत्मा 'क्षुत्पिपासेशोकमोहोजरामृतयुषधर्म्यः' इतिप्रसिद्धपडूर्मिलक्षणसंसारधर्मकोऽनुभूयतेब्रह्मतुषडूर्मिरहितंश्रूयतेऽनयोर्वि
रुद्धधर्मिणीस्तादात्म्यभेदसहिष्णुरभेदहृद्युक्तलक्षणमपिनर्भवतिकुतैक्यमिति । तथाचप्रत्यक्षविरुद्धमात्मनोब्रह्मत्वमितिप्रचुराशयः । एवंपृष्ठोपाज्ञवक्ष्यआहमेतिद्वयोरर्थः २२७ । २२८
स्यादेवप्रत्यक्षविरोधोयथात्माक्षुत्पिपासाधर्मिप्राणरूपःशोकमोहधर्म्यतःकरणरूपोवाजरामृतयुषधर्मिशरीररूपोवाभवेत्सतुप्रां प्रकाशकएवप्रकाशधर्मश्चप्रकाशकंनस्पृशंतीतिप्रसिद्धमादिपादावत
एक्यबोधकस्यवेदांतप्रमाणराजस्यस्वार्थप्रकाशनेनकेनचिन्मानांतरेणविरोधइत्याशयेनोत्तरयति षडूर्म्यइति । प्राणबुद्धिशरीरगाःषडूर्म्यःअत्रात्मनिनसंतिएतेनहेतुनासआत्मासंसारधर्मराहि
त्यरूपब्रह्मलक्षणशालित्वाद्ब्रह्मेवेतिवेदविद्धिःकथ्यतेइत्यर्थः २२९ आत्मनिसंसारधर्माभावेकैमुत्पमाह आत्मज्ञानेति । अविचालेशेनभासमानोपिसंसारआत्मविदांबंधप्रसवलक्षणांवाधांकरु
यदानशक्तस्तदाकिमुक्तम्यमात्मनःसंसारधर्मराहित्यइत्यर्थः २३० एतादृशात्मज्ञानस्यविक्षेपपरिहारेणहृद्यद्वारोपकारकमंगलंन्यासइत्याह असंसारिणमिति । एतंपूर्वाद्देनानूदितमेतद्ब्राह्मणउ
क्तंतुबुद्धिसाक्षितयाप्रस्तब्राह्मणवर्णितमात्मानंविज्ञायगतेषणाःपरित्यक्तकायाःसंतःपूर्वेवामदेवाद्यःप्रव्रजंतिरुसंन्यस्तवंतइत्यर्थः २३१ तत्रैषणायाःस्वरूपभेदावाह सुतइतित्रिभिः । लोके
कामनानामनेकविधत्वेऽप्यनुमत्तानित्रीणिरूपाणिर्हरितानिश्रुतो । तत्रैकरूपंमुतोभवत्तित्याकारंपुत्रैषणात्वंयेनदारसंग्रहादौप्रवर्तते । द्वितीयंवित्तैषणात्वं वित्तमपिद्विविधंदेवमानुषंच तत्रदेवदे

आत्मासंसारधर्मायंक्षुधितश्चपिपासितः ॥ शोकमोहसर्वाविष्टोजायतेप्रियतेतथा २२७ षडूर्मिरहितंब्रह्मतादात्म्यंन्योन्योःकथम् ॥ इत्युक्त्याज्ञवल्वयोपितमाहमु
निपुंगवम् २२८ षडूर्म्योनसंन्यत्रप्राणबुद्धिशरीरगाः ॥ आत्मन्येतेनसब्रह्मकथ्यतेवेदवादिभिः २२९ आत्मज्ञानवतांपुंसांसंसारो नैवबाधकः ॥ कुतआत्मनए
षस्यात्सर्वदाब्रह्मरूपिणः २३० असंसारिणमात्मानंब्रह्माभिन्नंनिरंजनम् ॥ बुद्धिसाक्षिणमेतंतंविज्ञायान्नद्विजोत्तमाः ॥ वामदेवसमाःपूर्वप्रव्रजंतिगतेषणाः २३१
सुतोभवतुमेतद्वदितंदैवंचमानुषम् ॥ सुखलोकद्वयंचैतदेषणात्रयमीरितम् २३२ पितुःपुत्रोभवेद्वितंतयथाक्षेत्रंयथापशुः ॥ वित्तंचसुखदंतद्वदिहलोकेपरत्रच ॥
ततःसुखस्यतद्वत्स्यातद्वेतोश्चेषणाद्वयम् ॥ एषणाद्वैतमेवात्रवस्तुतःसर्वदेहिनाम् २३३ इच्छत्यपियतःसर्वसुखमस्त्वितिनापरम् ॥ सुखंचात्मन्यसंसारसर्वा
नंदातिशायिनि २३५ स्वप्रकाशेसतिप्रज्ञेसर्वभेदविवर्जिते ॥ नापरत्रयतःसर्वमुदकंदुःखदंसृष्टम् २३६

वलोकजयसाधनमुपासनात्मकज्ञानं मानुषंतुमनुष्यलोकभोगसाधनंपशुहिरण्यदि । तृतीयंलोकेषणात्वंलोकपदेनचदेवमनुष्यलोकवर्तिसुखंगृह्यतेइत्यर्थः २३२ वस्तुतस्तुद्वेवसकलकामनानु
गतेरूपेइत्याह पितुरितिदाभ्यां । यथाक्षेत्रंपशुर्गवादिश्रुतलोकभोगसाधनत्वाद्वित्तमितिप्रसिद्धतथापुत्रोपिपितुर्वित्तमेव पुत्रेणत्रययोर्लोकइतिश्रुतेरेतर्लोकजयसाधनत्वात् वित्तपदंचइहलोके
परलोकेवायत्सुखदंसुखसाधनंतत्रप्रसिद्धं तथाचवित्तैषणात्वेनसकलसुखसाधनेषणानांसंग्रहः अतएवश्रुतोपुत्रैषणावित्तैषणयोरभेदउक्तइतिभावः । लोकैषणापदेनचसकलफलकामनानांसंग्रहः ।
लोकपदस्यसुखपरतायाःपूर्वश्लोकजस्तत्वात् तस्मादेषणानामनुगतरूपालोचनापादैर्तद्वित्तमेवेतिद्वयोरर्थः २३३ । २३४ एषणाद्वित्वेनलोकानुभवमप्यनुकूलपति इच्छत्यपीति । यतःसर्वो
जनःप्रथमंफलभूतसुखमेवेच्छतिफलस्यसाक्षात्साधनासाध्यतामालोच्यतत्साधनमपीच्छतीत्येषणाद्वित्वमुपपन्नमेवेतिशेषः । एतदभिप्रायेणैवश्रुतौवित्तैषणालोकैषणयोरभेदउक्तइतिभावः । अस्त्वेवं
तथापि विद्वांसोयदेषणापरित्यागं कुर्वंति तत्रकोहेतुरितिचेदेषणामूलभूताविद्याहानिरेवेत्याह सुखंचेति । योवैभूमातसुखमित्यादिश्रुतेरात्मन्येवसुखंन्यायत्र । अयंतुपुरुषस्यचैतन्यमिति विनिर्देशः
यतःसर्वसांसारिकपदार्थजातमुदकंपरिणामेदुःखदंतथाचज्ञाएवएषणाभाजइतिद्वयोरर्थः २३५ । २३६

आ. पु.

॥ ११ ॥

सांसारिकपदार्थानांदुःखरूपताप्रपंचयति जननीत्यष्टादशभिः । याजंतुनांजननीस्तन्यदानादिनासुखकारिणीत्वेनप्रसिद्धासापिकोपमरणाभ्यांदुःखं दद्यादितिद्वयोःसंबंधः । स्तन्यपंथः । भृ
रिभ्योवहुविधेभ्यःअपायेभ्यःअपायहेतुभ्योजलाभ्यादिभ्योरक्षयात् चित्रादद्भुतात्स्नेहादिलौकिकात् स्नेहजादिःकारणंयस्यतादृशालौकिकीनासुखचुंबनादिरूपादित्यपिद्वयोरर्थः २३७ । २३८
तत्रजनन्यामरणादुःखदत्तंतुल्ययोगितयास्फुटयति जनन्यादिति । स्पष्टम् २३९ उक्तदुःखस्योत्कर्षस्फुटयति नाग्रेरितिद्वाभ्यां । शूलसंक्षेपेशूलोपरिनिधाने भृगोःपर्वतोच्चदेशात् २४०
तादृशमिति । स्पष्टम् २४१ जननीन्यायमन्यत्राप्यतिदिशति २४२ प्रियाणीति । नचवियोगोवारयितुंशक्यइत्याह वियोगइति । अचिकित्स्येनप्रतिकर्तुमशक्येनयेनकेनचिन्निमित्तेन
संयुक्तानांवियोगोऽवश्यंभावीत्यन्वयः । निमित्तस्याचिकित्स्यत्वेहेतुगर्भविशेषणं कालेति । रोगवच्छरीरपरिणामहेतुत्वाद्दोगसमेनकालेनप्रयुक्तेनेत्यर्थः २४३ एवंप्रियत्वाभिमतानांदुःखदत्त्व
मुपपादितं अप्रियाणांतुदुःखदत्त्वंप्रसिद्धमेवेत्याह अप्रियाणिचेति । दहंतितापयंति अमुंदेहाभिमानिनम् २४४ जननीप्रभृतिचेतनेषूक्तंन्यायंजडेष्वप्यतिदिशति चेतनानीति । चेतनवज्ज

जननीसर्वजंतूनांप्रसिद्धासुखकारिणी ॥ स्तन्यदानात्तथाशश्वद्रक्षणादूर्यपायतः २३७ मलाद्यपनयात्तद्वच्चित्रात्स्नेहादिलौकिकात् ॥ कोपतोमरणाद्वासादद्या
दुःखंसुदुःसहम् २३८ जनन्यामरणंवात्येदारुणायौवनेतथा ॥ वार्धकेतनयानांचवज्रपातसमंस्मृतम् २३९ नाग्रेःप्रवेशनेदुःखंछेदनेवपुषोनच ॥ जीवतःशू
लसंक्षेपेभृगोर्वापतनेनहि २४० तादृशंदुःसहंदुःखंनान्यस्मादपिकारणात् ॥ जनन्यादिमृतौदुःखंबाल्यादौजायतेयथा २४१ प्रियाणिसर्वभूतानिपित्रादीनिज
नस्यहि ॥ वियोगेदुःखमत्यर्थंजनयंतिसुदुःसहम् २४२ वियोगःसर्वथाभावीसंयोगेसतिदेहिनाम् ॥ अचिकित्स्यनिमित्तेनकालरोगरुतेनहि २४३ अप्रियाणि
चभूतानिसंयोगेनदहंत्यमुम् ॥ अग्रिर्यथास्वसंयुक्तंसर्वमेवदहत्ययम् २४४ चेतनानियथातद्वज्जडान्यपिचसर्वदा ॥ जंतून्योगवियोगाभ्यांप्रीत्यप्रीतिकराणिच ॥
दहंत्यविरतांच्छश्वच्छलभान्पावकोयथा २४५ पुत्रावित्तानिलोकांश्चशरीरंचसंधांधवम् ॥ एतेदुःखकराःसर्वेदृश्यंतेसर्वजंतुभिः २४६ यद्यत्कर्तुंप्रवृत्तःसन्नशक्या
द्विनिवर्तते ॥ इच्छयासहितस्तत्तदुःखमुक्तंमनीषिभिः २४७ प्रवृत्तिकुरुतेशश्वदुपकारापकारयोः ॥ शत्रुमित्रार्थमत्रायमशक्त्याविनिवर्तते २४८ शरीरैर्द्रिय
जासेयंकचित्कापिसुतादिजा ॥ अशक्येच्छाविघातःस्यादुःखमिच्छावधेमहत् २४९

हान्यपि वस्तुनि प्रीतिकराणि चेद्वियोगेन अप्रीतिकराणि चेद्योगेन अविरतान् विरामहीनान् शलभान् पावकवदहंति तापयंतीत्यर्थः २४५ सांसारिकभावानांदुःखहेतुतारागांधताहीनैः सर्वैरनुभूयते इत्याह
पुत्रादिति । एते पूर्वाह्णोपदिशताः २४६ तत्रापि विहन्यमाना इच्छैव दुःखप्रयोजक इत्याह यद्यदिति । इच्छया सहितो जंतुर्घट्यत्कर्तुं प्रवृत्तः स यस्मादशक्या द्विनिवर्तते तदुःखकत्वाद्दुःखमित्यु
क्तमित्यर्थः २४७ तदुदाहरति प्रवृत्तिमिति । अर्थलोकः प्रायः शत्रूणां मपकाराय मित्राणां मुपकाराय च प्रवृत्तिं कुरुते तत्राशक्त्येव ततो निवर्तते इति प्रसिद्धमिति शेषः २४८ तत्र चेच्छायाः प्रयो
जकमहं माध्यासरूपं विपर्ययज्ञानं तेच्छाकार्यदुःखस्वरूपंचाह शरीरेति । सेयमशक्येच्छाकर्तुमशक्येभ्यर्थे इच्छाकचिच्छरीरैर्द्रियजाशरीराभ्यां सजा इन्द्रियाभ्यां सजा वा कापि कुत्रचित्सुतादिविषयक
ममत्वाभ्यां सजा अहं माभिमानेनाशक्येच्छामपि कुर्वंतीति यावत् । एवं सति इच्छावधेः कुड्यादश्च पततीत्यत्र आरौदुमशक्यं कुड्यं यथा वधिर्विभागाश्रयत्वात् तथा इच्छास्वकायेद्वाराय मारीदुमशक्तासौ
शक्यपदायेदृच्छावधिर्दुःखकृतमपादानं समाजातोपेच्छायावैयर्थ्यात्मको विघातस्तद्रूपमदुःखमित्यर्थः विहन्यमानेच्छैव दुःखरूपेण परिणमते इति यावत् २४९

एवमनर्थमयोजकाः शरीरादय इच्छाप्रयोजकं च तेषां मनः कुलतया वस्थानं सर्वत्र समं मित्याह शरीरैर्द्रियेति । ते च शरीरादयो हि रण्यगर्भभावपर्यंतं सर्वत्र सति तेषां सर्वदा स्वाधीनाऽनुकूलरूपानसंती

एवमनर्थमयी जकाः शरीरादयश्च प्रयोजकं चेत्यामननुकूलतयावस्थानं सर्वत्र सममिति याह शरीरेन्द्रियेति । ते च शरीरादयो हिरण्यगर्भभावपयैतसर्वैरसंति तेषु सर्वदा स्वाधीना अनुकूलरूपानसंतीत्यपि मासिद्धमिति शेषः ततः सर्वथानुकूलत्वाभावादिमेशरीराद्याः सर्वे हि दुःखमित्युक्ताः २५० एवमनात्मनि दुःखत्वं युक्तं सुखत्वं व्यतिरेकमापितेषां स्फुटयति सुखत्वमिति । कस्यचिदपि वस्तुनः सुखत्वं नैव विद्यते कुतः सुखत्वं विनाप्यवस्थानरूपाद्यभिचारात् व्यभिचारेपि किं मानमिति चेद्दोक्तानुभव एवेत्याह यतो दृष्टेत्यादि । यदेव वस्तु सुखदंतदेव कालांतरे दुःखदमित्येवं सर्वजं तुभिः सर्वेषां वस्तूनां पर्यायेण परिपाठ्या अनियमेनेति यावत् सुखदुःखयोर्जनकता दृष्टेति २५१ तत्रापि पदार्थानां या सुखहेतुता दृष्टिः सा भ्रम एवेत्याह यत्रापीति । यत्र देशे काले वा कश्चित्पदार्थः सुखहेतुर्मतस्तत्रापि तत्सुखमस्य सुखहेतुतया भिमतपदार्थस्य कार्यतया न दृष्टं प्रमाणेन न गृहीतम् मानाभाव एव कुत इति चेदानन्दो ब्रमेत्यादि श्रुतेः सुखस्यात्मरूपत्वेनाज्यत्वादित्यर्थः २५२ यदि च सुखं जन्यस्यार्चिर्हि दुःखरूपमेव स्यादित्याह जायमानमिति । सुखं यदि जायमानं स्यात्तर्हि दुःखमेव स्यात् आत्मनो भिन्नरूपत्वात् यत्र यत्रात्मभिन्नत्वं तत्र तत्र दुःखत्वमित्यत्र लोकसिद्धदृष्टांतमाह पुंस इति । यथा वैरिसुखं सुखत्वेन ज्ञातमप्यात्मभिन्नत्वेन दृष्टं तदुःखत्वेन लोकैरनुभूयते इति प्रसिद्धम् २५३ कथं तर्हि विषयेषु सुखजनकत्वानुभवोलोकानामिति चेत्सुखाभिर्व्यजकांतः करणवृत्त्युत्पत्तेस्तत्रारोपादि

शरीरेन्द्रियपुत्राद्या ब्रह्मणो पीश्वरस्य वा ॥ भवंति सर्वथा सर्वे स्वाधीनानैव सर्वदा ॥ ततो दुःखं समुद्दिष्टा इमे सर्वे शरीरिणाम् २५० सुखत्वं विद्यते नैव वस्तुनः कस्यचिच्छचित् ॥ व्यभिचाराद्यतो दृष्टा हेतुता सुखदुःखयोः ॥ पर्यायेण च वस्तूनां सर्वेषां सर्वदेहिभिः २५१ यत्रापि सुखहेतुर्हि दृष्टं तत्रापि नास्य तत् ॥ आत्मरूपं सुखं यस्माद्धेतुभ्यो न जन्यते तत्र २५२ जायमानं भवेदुःखमात्मनो भिन्नरूपतः ॥ पुंसो वैरिसुखं द्वज्ज्ञातमप्यसुखं भवेत् २५३ ततो भिव्यक्तिरेवास्य सुखस्यात्मस्वरूपिणः ॥ कारणैर्लेशतो यद्वत्त्वद्योतैर्न भसो निशि २५४ प्ररूढेन्द्रियता नूनं दुःखहेतुर्द्विजैः स्मृता ॥ अप्ररूढेन्द्रियो यस्माद्बालो दुःखं न गच्छति २५५ अप्ररूढेन्द्रियस्तस्माद्बालवन्निवसेन्मुनिः ॥ सुखैषणां विहाय यं स्वप्रकाशसुखोदधिः २५६ ब्राह्मणो जातविज्ञानः पदवाक्यार्थकोविदः ॥ जानन्दुःखैकहेतुत्वमन्यव्यतिरेकतः ॥ सर्वेषणा समेतस्य शरीररूपास्य नाशिनः २५७

त्याह तत इति । यथा स्वद्योतैर्व्यापकस्याकाशस्य किंचिदवच्छेदेनाभिव्यक्तिः क्रियते तद्वत्सुखसाधनत्वाभिमतैर्व्यापकात्मस्वरूपस्य सुखस्य तदभिमुखवृत्त्युत्पादनद्वारा किंचिदभिव्यक्तिः क्रियते इत्यर्थः तस्मात्पूर्णात्मानं दाधिन एषणाः परित्यजंतीति पशुक्तं दुःखपञ्चमे विभावः २५४ एवमात्मज्ञानस्य फलभूतः साधनभूतश्च संन्यास एषणा परित्यागात्मकवैराग्यसहितो निरूपितः अथात्मज्ञानोत्पत्तौ दृष्टद्वारोपकारकाणां श्रवणमनननिदिध्यासनानां विधायकस्य तस्माद्ब्राह्मण इत्यादि ग्रन्थस्यार्थमाह प्ररूढेति सप्तदशभिः । तत्रार्थक्रमेण चतुर्णामेव संबंधः । ब्राह्मणो वक्ष्यमाणलक्षणस्वप्रकाशसुखोदधिरूपं ब्राह्मणभावमिच्छन्वेदांतवाक्या जातविज्ञानस्तत्रापि पदार्थवाक्यार्थकोविदत्वलक्षणं पांडित्यं प्राप्य विनाशिनः सर्वविकारशालिनोऽस्य शरीरस्य संघातस्याऽऽसंगद्वारा सर्वेषणाजनकस्यान्यव्यतिरेकाभ्यां दुःखहेतुतां जानन् विषयसुखैषणां विहाय बालवन्निवसेत् बहिर्मुखस्वस्वहिवेदांतार्थमननं नोपपद्यतेऽयं तु बालवद्भाव रूपं मननं कुर्यादिति यावत् । तत्र बाल्येन साम्यमप्ररूढेन्द्रियत्वं प्ररूढत्वं रागद्वेषाभ्यां विषयप्रवणत्वं तद्वर्हितेन्द्रियकत्वरूपम् । एतदेव बालसादृश्यं प्रकृतोपयोगाद्ब्राह्मणमिति सूचयितुं प्ररूढेन्द्रियतेत्याद्युक्तमिति भाष्यानुरोध्मर्थः ग्रन्थकृता तु बालवद्भावोपपत्त्यर्थमनिर्दिष्टं तत्रार्थभावः जिज्ञासुर्वेदांतश्रवणादपि पूर्वरागद्वेषराहित्यरूपं बालभावमन्यसेदिति २५५ । २५६ । २५७

निदिध्यासनविधायकस्याथमुनिरित्यंतस्यश्रुतिभागस्यार्थदर्शयति गुरुपदेशादिति । गुरुपदेशात्संजातविज्ञानः रागद्वेषविवर्जितस्वरूपमप्रकृतंन्द्रियत्वंश्रुतौबाल्यपदोक्तंथास्वात्मनोयद्विज्ञानंवेदांत
तात्पर्यविषयत्वेनावधारणंश्रुतौपांडित्यपदोक्तंचाप्राप्यध्यानेनिदिध्यासनेमननेनासंभावनानिवृत्तौयत्फलभूतज्ञानंतद्रूपेतत्परोभवेदित्यर्थः । निर्भयइतिपदस्योत्तरेणसंबंधः २५८ अथमौनंवेत्यादे
रथब्राह्मणइत्यंतस्यार्थनिदिध्यासनस्वरूपप्रदर्शनपूर्वकमभिनयति अवाङ्मनसेतिद्वाभ्यां । वाङ्मनसपदेनवाङ्मनसविषयभूतंदृश्यजातंलक्ष्यतेतद्विलक्षणरूपःयतएवस्वयंप्रभःसजात्यादिभेदराहित्ये
नानंदरूपोनिर्भयश्चाहमित्येवमाकारेमननेनिदिध्यासनेनिष्ठास्यसतथा उक्तनिदिध्यासनात्मकंमुनेरुक्तमाश्रमिणःकर्मतदाश्रितःसन्बाल्यपांडित्ययोःश्रुतौअमौनपदोक्तयोर्मौनस्यनिदिध्यासनस्य
चाभिज्ञादरनैरंतर्यस्तकैरैरासेवकोब्राह्मणोब्रह्मभावहेतुब्रह्मविद्याशालीमतइति ब्रह्मशब्दाद्देवत्यर्थेऽणप्रत्ययइतिद्वयोरर्थः २५९ । २६० सत्राह्मणःकेनेत्यंशस्यार्थमुपायांतरप्रश्रुतमभिनयति
बाल्येति । ब्रह्मविद्वद्भवेभवतीतिश्रुत्यंतरात् ब्रह्मात्माब्राह्मणः ब्रह्मभावरूपंब्राह्मण्यमितियावत् एतदुक्तंभ्योऽपरेणकेनोपायेनस्यात् यद्यस्त्युपायांतरंतद्विदपिवाच्यमितिभावः २६१ अथयेन
स्यादित्यादेरुत्तरस्यार्थमभिनेतुंदाशयंदर्शयति रागेतिसाद्धैस्त्रिभिः । रागद्वेषादिराहित्यरूपंबाल्यंगुरुशास्त्रोपदेशनरूपंपांडित्यंतर्कतोविचारेणध्यानेनवास्वरूपसाक्षात्काररूपमौनंचएतान्येवसाध
नानि । एपांफलंतब्रह्मवित्त्वरूपंब्राह्मण्यमितिद्वयोरर्थः २६२ । २६३ ब्राह्मणत्वप्रयोजकंब्रह्मबोधमभिनीयसएवप्रकृतेब्राह्मणपदप्रवृत्तिनिमित्तमितिदर्शयति स्वप्रकाशेति । स्वप्रकाशंसाक्षादपरोक्षं
गुरुपदेशात्संजातविज्ञानोध्यानतत्परः ॥ अप्रकृतंन्द्रियत्वंतद्रागद्वेषविवर्जितम् ॥ स्वात्मविज्ञानपांडित्यसहितंप्राप्यनिर्भयः २५८ अवाङ्मनसरूपोहमानंदा
त्मास्वयंप्रभः ॥ स्वसजातिविजात्युत्थभेदत्रयविवर्जितः २५९ एवंमननिष्ठःसन्मुनिकर्मसमाश्रितः ॥ बाल्यपांडित्यमौनानामभिज्ञोब्राह्मणोमतः २६० बा
ल्यपांडित्यमौनानिविहायोक्तानिकेनसः ॥ ब्रह्मात्माब्राह्मणोभूयादुपायेनापरेणहि २६१ रागद्वेषादिराहित्यंगुरुशास्त्रोपदेशनम् ॥ स्वयंचावगमस्तद्वत्तर्कतोध्या
नतस्तथा २६२ बाल्यपांडित्यमौनानिकथितानिमनीषिभिः ॥ साधनानिफलंतद्ब्रह्मणोब्रह्मबोधधृक् २६३ स्वप्रकाशमुखंब्रह्मनामरूपविवर्जितम् ॥ बोद्ध
बोध्यादिराहित्याज्ज्ञाताब्राह्मणैरितः २६४ उपायांतरतःसोयंनमवेद्विकदाचन ॥ अस्तुवायेनतेनायमीदृशोनाग्रहोमम २६५ पारंनावापिगंतव्यंनद्याःसेत्वा
दिनापितत् ॥ गम्यतेचेत्किमर्थस्यादादानंनावपुह २६६ महावेगागाधजलाविस्तीर्णाच्चिद्भवेन्नदी ॥ नौरैवोपायउद्दिष्टःसेत्वाद्विस्तत्रनापरः २६७ यथातथा
त्रवाल्यादिरुपायोनापरोभवेत् ॥ ब्राह्मणत्वेयतेनेहब्राह्मण्यंप्राप्यतेनरैः २६८

यदुपस्तब्राह्मणेआत्मनोरूपमुक्तंदेवमुखात्मकंब्रह्मनामरूपात्मकैतद्विवाजितत्वात्तस्यबोद्धबोद्धव्यादित्रिपुटीरहितानिर्विकल्पाज्ज्ञानानिमित्ताद्विद्वान्ब्राह्मणइत्युक्तः २६४ उपायांतरतइति ।
बाल्यादिभिन्नादुपायात्सोयंवर्णितोब्राह्मणोभवति किंतुतएवब्राह्मणादयउपायाइतिपूर्वाद्धार्थः । एवमाशयमुपवर्ण्योत्तरमभिनयति अस्तुवेति । उक्ताभिप्रायेणश्रुतावेवमुत्तरितं एवंकथं येनकेनोपाये
नार्थब्राह्मणइहेशोर्वर्णितलक्षणोऽस्तुसंपद्यतामत्रसाधनेपुमाग्रहोदृशोनास्तीति ६५ साधनाऽग्रहोभावंदृष्टानेनस्पष्टमतिपारमिति । नदीपारगमनरूपंफलंसेतुनाउडुपादिनावासिद्ध्यतिचेत्कोनावएवो
पादानेहठंकुर्यादित्यर्थः २६६ उक्तस्योत्तरस्यपर्यवसानंवर्णिताशयेदर्शयितुंदृष्टान्तमुपन्यस्यति महावेगेति । यदामहावेगत्वागाधत्वविस्तीर्णत्वेहेतुभिःसेत्वादिनादुस्तरानदीभवतितदानीरेवतरणो
पायइति २६७ वर्णितशयेदृष्टान्तोयोजयति यथेति । यथामहावेगत्वादिशालिनद्युत्तरेनौरैवोपायस्तथात्रब्राह्मणत्वेबाल्यादिरैवोपायः यतईहब्राह्मण्येनैरुपायांतरेणनप्राप्यतेदुर्लभमितियावत् ।
अयंभावः भवद्युपायांतरंहरिण्यमभिनृपासनरूपमभ्याशुत्कृष्टकर्मरूपंवाभवेत् तत्सर्वकालविलंबादिदोषप्रस्तंब्रह्मबोधोत्पत्तौबाल्यादिसापेक्षमेवदेतदर्शनादुद्दिष्टेनातिशुद्धांतः करणानुपायम्
शक्यं तत्रयावन्नातिरम्यफलमेतावदेवातएवयुक्तमिति २६८

अथातोऽयदात्तमित्यंशस्यअतोबाल्यादिरूपसाधनकदैवाद्यत्सांसारिकमवस्थानात्समाप्तमितिग्रस्तमित्यर्थमभिमत्याह कामेति । कामक्रोधादिमत्तपाबाल्यधीनोशुर्वादौरुपभूतेरुपदेशहीनत्वे

वायुमिति । एवंदत्तोत्तरागार्गीवायुप्रभृतीन्प्रत्येकमनूयवायुः कुत्रौतप्रोतः अंतरिक्षलोकाः कुत्रौतप्रोता इत्येवमाद्याकारेण पूर्वपूर्वस्योत्तरोत्तरस्थानमुपादानभूतमाधारं प्रच्छ । लोकानिति पदस्य गंधर्वादिभिर्नक्षत्रादिभिश्च प्रत्येकं संबोधो दृश्यः । लोकानिति बहुवचनं च भूतसमुदायात्मकत्वेनोद्भूतावयवभेदविवक्षया ज्ञेयमिति द्वयोरर्थः २७७ । २७८ उत्तरोत्तरमिति । मुनिर्वाज्ञव ल्क्यस्तु एतेषां वाय्वादीनां गणितानां मध्य उत्तरोत्तरमाश्रयत्वेनोपादानत्वेनाब्रवीत् तत्र वाय्वाधारत्वेनोक्तस्यांतरिक्षलोकस्य स्वरूपमाह स्थूलेति । यदोऽवकाशरूपेण लोके प्रसिद्धं स्थूलाकाशम स्तितदेव अंतरिक्षलोकपदेनोक्तमित्यर्थः २७९ गंधर्वलोकादिपदानां मर्थमाह गंधर्वाद्या इति । गंधर्वलोकप्रभृतय इंद्रलोकपर्यंताः शब्दाभूतानामुत्तरोत्तरसूक्ष्मावस्थानां वाचका इत्यर्थः तथाचांत रिक्षाकारपरिणतभूतेभ्यः सूक्ष्माण्यंतरिक्षलोकं सर्वतः परिवेष्टय स्थितानि च गंधर्वशरीरारंभकाणि भूतानि संतितानि परिवेष्टय स्थितानि सूर्यलोकारंभकाणि भूतानि ततः सूक्ष्माणि च एवमग्रेपीति निष्कर्षः २८० सूक्ष्मतायास्तारतम्यमभिनयति अपेक्षयेति । गंधर्वलोकमारभ्य इंद्रांता इंद्रलोकपर्यंताः षडभूताभूतावस्थाः पूर्वपूर्वापेक्षया सूक्ष्मा अप्युत्तरोत्तरापेक्षया स्थूला एव बोध्याः यथा गंधर्वलोकापे क्षया सूक्ष्मा अपि सूर्यलोकाश्चंद्रलोकापेक्षया स्थूला एवमग्रेपि २८१ अत्रेदंबोधं । भाष्यकारैर्यद्यर्थाद्वपदार्थं त्रिलोकीपतिः प्रजापतिपदार्थश्च विराट् ब्रह्मलोकपदार्थश्चांडारंभकानि भूतान्युक्तानि

वायुंतथांतरिक्षाख्यलोकंतद्वत्परानपि ॥ लोकान्गंधर्वजातीनां सूर्याचंद्रमसोरपि २७७ नक्षत्रदेवदेवेन्द्रप्राजापत्यात्मनामपि ॥ प्रच्छ पूर्ववद्गार्गीस्थानं प्रत्येकमे वसा २७८ उत्तरोत्तरमेतेषामाश्रयं चाब्रवीन्मुनिः ॥ स्थूलाकाशमदोलोके त्वंतरिक्षाख्य ईरितः २७९ गंधर्वाद्यास्तथालोका इंद्रलोकांतगा अपि ॥ अवस्था अत्र विज्ञेयाः सूक्ष्माभूतेषु काश्चन २८० अपेक्षया हि पूर्वस्य सूक्ष्मा अप्युत्तरस्य च ॥ अपेक्षया भवन् स्थूला इंद्रांताः षडभूः सदा २८१ इंद्रो विराट् पुर्जे य इदं यो दृष्टवान् प्र भुः ॥ सर्वमेतद्यतो विश्वं विराट् पुषितिष्ठति २८२ ब्रह्मांडगोलकाद्वाह्यः प्रजापतिरितीरितः ॥ पारिक्षितास्तु यं प्राप्ताः सूत्रात्मानं महेश्वरम् २८३ अस्याव्याकृतमे वस्यात्प्रतिष्ठा सर्वकारणम् ॥ ब्रह्मलोकवचोगम्यमेकानेकात्मकं हितम् २८४ ओतप्रोतं सदा कार्यकारणेनैव कारणम् ॥ मायाख्यमात्मरूपेस्मिन्ननुमानैर्न गम्यते ॥ व्याप्तिर्लिङ्गाद्यभावेन नैतद्गार्गीव्यधारयत् २८५ अविचार्यैव प्रच्छ मुनिमाग्रहतो हि सा ॥ कस्मिन्नोतास्तथाप्रोता ब्रह्मलोका इतीदृशम् २८६

तर्कमर्यादया प्रश्नानर्हत्वं च सूत्रात्मनियथाश्रुतिव्याख्यातं तथाप्येतैर्निर्गुणविद्याप्रधानैर्भाष्यकृद्वाख्यानेषु तत्कैमुत्पन्नाय सूचितं शुद्धात्मनस्तर्कमर्यादया प्रश्नानर्हत्वं तत्रैव गार्गी ब्राह्मणे पर्यवसानं दर्शयितुं तदनुकूल इदं प्रजापतिब्रह्मलोकशब्दानामर्थाः प्रतिपाद्यंते इदं इति त्रिभिः । अत्र इदं पदार्थो विराट्पुर्णबोधः इदं सर्वमात्मत्वेन दृष्टवानिति व्युत्पत्तेः पूर्वमुक्तत्वात् संभवति चेयं व्युत्पत्तिस्तत्रैवेति दर्शयन्नाह सर्वमेतदिति २८२ प्रजापतिपदार्थमाह ब्रह्मांडेति । ब्रह्मांडगोलकाद्वाहिरपि स्थितः सूत्रात्मात्रप्रजापतिपदार्थः पारिक्षितायं प्राप्ताभुज्युप्रश्ने वर्णिता इति २८३ ब्रह्मलोकपदार्थमाह अस्येति । अस्य सूत्रात्मनोऽव्याकृतं मायाज्ञानमित्यादि पदवाच्यत्वेन प्रसिद्धं यत्सर्वकारणं तदेव प्रतिष्ठा आधारः तदेव चात्र ब्रह्मलोकपदार्थः कीदृशं तत् समष्टिरूपेणैकं व्यष्टिरूपेणैकं चेत्यर्थः २८४ आत्मनस्तर्कमर्यादया प्रश्नायोग्यतां स्फुटयन्नाह ओतप्रोतमित्यादिना । गार्गी एतन्न व्यधारयत्नविचारितवती एतत्किं तत्कारणमव्याकृतमात्मरूपेणैव मानमप्यनुमानैर्न गम्यते कुतः तदनुक् लव्याभिलिङ्गस्य चाभावात् । स एव कुत इति चेच्छृणु कार्यकारणेन व्याप्तिमित्याकारेण व्याप्तिरुक्ता कार्यत्वमेव चालिगमुक्तं तदुभयमव्याकृताश्रयत्वेनात्मज्ञानेनोपयुज्यते अव्याकृतस्याकार्यत्वादात्म नश्च कार्यकारणोभयविलक्षणत्वादिति यस्तु तस्तु सूत्रात्मापि नानुमानगम्यः अनुमानस्य दृष्टानुरोधेनैव प्रवृत्तेः । अतएव ब्रह्मांडाद्वाहिः सूत्रात्मास्तीति कुत्रचिदपि तां किं नैर्लिखितमित्यपि बोध्यम् ८५ अविचार्येति । गार्गी उक्तं विचारमप्युत्तरेण आग्रहतस्तर्कस्य सत्त्वात् ननु निमित्तं इतीदं इत्याकारं प्रश्नयतीति । ईदं कीदृशं देवाण्येव स्य ब्रह्मलोकमव्याकृतत्वाः कुत्रौतप्रोता इति २८६

याज्ञवल्क्य इति । मुनिर्पुण्यो मुनिश्चेष्टो याज्ञवल्क्यस्तया गार्गी एवं शास्त्रमात्रवेद्यमर्थमात्मतत्त्वरूपं मोक्षार्थं वदन् मानरीत्यापृष्टः संस्तं गार्गी प्रतीदमुवाच । इदं किं देवागित्वमिति प्रश्नं प्रपन्नस्यात्मनः

याज्ञवल्क्य इति । मुनिपुंगवो मुनिश्रेष्ठो याज्ञवल्क्यस्तथागायत्री एवं शास्त्रमात्रवेद्यमर्थमात्मतत्त्वरूपं मोक्षार्थं नुमानरीत्यापृष्टः सर्वतां गार्गी प्रतीदमुवाच । इदं किं हे गार्गी त्वमिति प्रश्नं प्रष्टव्यं स्यात्मानः प्रश्नमयं दामागमेनैव प्रष्टव्यं त्वरूपामतिशक्तिं प्रश्नं वृथाऽकृथाः कृतवत्यसीत्यर्थः । अत्र पृष्टइति गुणकर्मणि क्तप्रत्यये मुख्यकर्मणो र्थस्यानुक्तत्वाद्धितीया इति २८७ अतिप्रश्नायोग्यतां श्रुत्वा वनति मश्रपदोक्ता स्फुटयति आश्रय इति । आश्रयः सर्वाधिष्ठानमात्माऽनुमानेन यतो न गम्यते अत इयमात्मारूपा देवताऽनुमानविधयानुप्रष्टव्या इति । आश्रयपदप्रयोगे चायमभिप्रायः यदापेक्षिकाश्रयताशालिनी सूत्राव्याकृते अपि नानुमाननिर्णये किमुत सर्वाधिष्ठानमात्मेति २८८ यदीति । तथापि यदि मानसात्मनो निष्ठादुराग्रहादिति प्रश्नं करिष्यसितर्हिते भूद्वापतिष्यतीति २८९ परमोत्कृष्टमपकृष्टेन समं पश्यतो नर्थो भवतीत्येतद्दृष्टांताभ्यां स्फुटयति अत्रमिति चतुर्भिः । यथार्जुनकरस्थं पाशुपतास्त्रमिदमप्यशरसमस्रत्वात् शरांतरवदित्यनुमानेन शरांतरैः समीकर्तुं न शक्यं समीक्रियेते चेत् हि तत्पाशुपतास्त्रं तस्य विपरीतदर्शिनः शिरोनिकृत्वा चिच्छत्वानि पातयेदिति द्वयोरर्थः २९० । २९१ द्वितीयं दृष्टांतमाह यथाभिचारेति । यथाथर्वागिरसामथर्ववेदोत्पन्नानामभिचारमंत्राणां तत्राप्यलमत्यर्थं कोपिनो दुर्वासः प्रभृतेर्हृदि स्थानामनुमानबलेन प्राकृतवर्णैः साम्पन्नेनुरभिर्मनुर्भूदस्त्वमूर्द्धाभूमौ विशीर्णः संपतति । दाहोति के योजयति एवमिति द्वयोरर्थः २९२ । २९३

याज्ञवल्क्यस्तथापृष्ट एवं समुनिपुंगवः ॥ अर्थशास्त्रैकसंगम्यमनुमानेन मौख्यतः ॥ उवाच तां तदा गार्गी मतिप्रश्नं वृथा कृथाः २८७ आश्रयो नानुमानेन गम्यते केन चित्काचित् ॥ अनुमानादियं नैव प्रष्टव्या देवतात्वया २८८ यदि पृच्छसि मूर्धा ते निपतिष्यति भूतले ॥ मानसादाग्रहाद्गार्गि विचाररहिता सती २८९ अस्त्रं पाशुपतं यद्वत्करस्थं फाल्गुनस्य हि ॥ अनुमानाच्छरैरन्यैः समीकर्तुं न शक्यते २९० आग्रहादनुमानेन समतां कुरुते यदा ॥ तदा तस्य शिरः सद्यस्तन्निकृत्त्य निपातयेत् २९१ यथाभिचारमंत्राणामथर्वागिरसामलम् ॥ कोपिनो वाहृदि स्थानामनुमानसंज्ञाश्रयात् २९२ वर्णैः समानताने तुं भूर्धाभूमौ विशीर्यते ॥ एवं तवापि गार्गि स्यादेवतातिक्रमाद्भवम् २९३ एवमुक्तातिभीता साकर्तव्यं न व्यथारयत् ॥ अगमत्सहसा विप्रमेषोद्दालकमारुणिम् २९४ उद्दालको भृशं क्षुब्धो याज्ञवल्क्यं स्मपृच्छति ॥ याज्ञवल्क्येति संबोध्य गोप्यार्थं देवतोदितम् २९५ मद्रदेशे यं पूर्वं पतंचलगृहे स्थिताः ॥ यज्ञवाक्यान्यधीयाना बहवो ब्रह्मचारिणः २९६ पतंचलस्य भार्या सिद्धिं धर्षवशमागता ॥ अपृच्छामैतमागम्य कोसीति गुरुणा सह २९७ सो ब्रवीद्ब्राह्मणानस्मान्सगुरुन्स्त्रीवपुःस्थितः ॥ आथर्वणः कबंधो हं गंधर्वो लोकविश्रुतः ॥ उपकाराय संप्राप्तो गुरोश्च ब्रह्मचारिणाम् २९८

उपसंहरति एवमुक्तेति । एवमुक्तं श्रुत्वाऽतिभयेन व्याकुला सा एवागार्गी आरुणिं अरुणस्यापत्यमुद्दालकनामानमगमत् वादापरेरपि नुतत्समीपे तस्यावित्पर्थः २९४ अथ सूत्रात्मांतर्पामिणोरपितत्त्वमागमविधये विज्ञेयमिति प्रदर्शनपूर्वकं तत्स्वरूपानिरूपकं सप्तमब्राह्मणमेकांशं शच्छुकेन्याकुर्वन्नादौ तपोरागमवेद्यता बोधिकायाः प्रथमकंडिकाया अर्थमिति हासविधानिरूपयति उद्दालक इति चतुर्दशभिः । उद्दालको देवतोदितं देवतागंधर्वेण स्वस्मात् उवादिष्टं गोप्यमर्थं याज्ञवल्क्यं प्रति पृच्छति स्मैति संबन्धः २९५ उद्दालकः स्वस्य देवोपदिष्टार्थं वित्त्वेन अधिकं संचयितुं मुज्युवत्पूर्वं वृत्तमाह मद्रेत्यादिना । ययंबहवो ब्रह्मचारिणो यज्ञवाक्यानि यज्ञप्रतिपादकानि वेदवाक्याप्यधीयानाः पठन्तः संतो मद्रदेशे पतंचलनामकस्य कपिनोत्रकस्य विप्रवरस्य गृहे स्थिता इति २९६ पतंचलस्येति । तस्य पतंचलस्य भार्या गंधर्वेणाग्निनाऽऽविष्टा सीत्तदा एतं गंधर्वं सर्वं यं गुरुणा सह पृच्छामत्वं कोसीति २९७ सो ब्रवीदिति । संगंधर्वः स्त्रीवपुःस्थितोऽस्मद्गुरोर्भाषां शरीरे स्थितः स गुरुं गुरुसहितान् ब्राह्मणान् प्रतीदमब्रवीत् इदं किं आथर्वणो गोत्रतः कबंधो नाम तोलोकप्रसिद्धो गंधर्वो हं भवतां पुष्पकारायागतश्चेति अत्र केन जलेन बंधः परिवेष्टनं वा साधारतयापस्यसतयेति कबंधपदस्याग्रासमन्वयो बोध्यः २९८

आ. पु. एवमुक्तेति । एवमुक्तापुनरेतद्वक्ष्यमाणवाक्यंसंगंधर्वः कपिमोत्रायास्मदुरवे उक्तवान् २९९ तद्वाक्यमभिधायति काप्येति । हेकाप्यपतंचलत्वं तत्सूत्रं जानासि येनेदं सर्वजगद्द्रव्यं मालाकुसुमवद्भूतं । जगत्स्वरूपमाह लोकेत्यादिना । प्रत्यक्षपरोक्षभेदेन लोकद्वित्वं विवक्षितं कीदृशं लोकद्वयं भूतानामाधारभूतमिति शेषः तद्रतानि भूतानि चेति ३०० नाहमिति । एवं पृष्ठो नोस्माकं गुरुर्वेत् प्राह । एवं कथं अहं यत्सर्वलोकस्य धारणे निमित्तं सूत्रं तन्न जानामीति । ततः संगंधर्वः पुनरस्मदुरुमाह ३०१ अंतरिति । हेकाप्यसूत्राज्ञानेन धृत्या मिणं भवान् किं वेत्ति तिगंधर्वेणोक्तेऽप्यस्मदुरुर्न जानामीत्येवाहस्मेति ३०२ एवमुक्तइति । एवमुक्तोऽस्मदुरुणा स्वाज्ञानावेदनेन दत्तोत्तरः संगंधर्वः पुनः सूत्रांतर्यामिणो ज्ञानोत्कर्षं प्राहस्म । कथमित्यत आह काप्येति । हेकाप्यमया पृष्ठं सूत्रं तर्यामिणं यो वेत्ति स सर्वज्ञ इत्यर्थः ३०३ स ब्रह्माणमिति । स ब्रह्माणं परमात्मानं वेत्ति तथालोकान् भूरादिकान् तथा सर्वांन् देवादीन् जानाति नात्र संशयः इति प्रभावमुक्त्वा उभयं सूत्रं तर्यामिणं च स शिष्यायां स्मदुरवेऽब्रवीत् ३०४ जानामीति । एवं देवोपदेशेनाहंतद्वयं सूत्रांतर्यामिरूपं जानामी भवान् स्तुतद्वयमजानन् स ब्रह्मणानां स्वभूतागाः सर्वा गृहीतवान् आश्रमं प्रति प्रेषयिता भविष्यति तर्हि तेशिरःपातो भविष्यतीति ३०५ इत्युक्तेति । इति

एवमुक्तापुनर्वाक्यमेतद्वधर्व उक्तवान् ॥ गुरुपतंचलं काप्यस्माभिः परिवारितम् २९९ काप्यजानासि सूत्रं त्वं येन वदामि र्दजगत् ॥ लोकद्वयं च भूतानां भूतानि निखिलानि च ३०० नाहं जानामि तत्सूत्रं निमित्तं प्राह नो गुरुः ॥ पुनरप्याह गंधर्वो ह्यस्माभिः सहितं गुरुम् ३०१ अंतर्यामिणमीशानं काप्यजानाति किं भवान् ॥ इत्युक्तेनेति तत्प्राह गंधर्वः पूर्ववदुरुः ३०२ एवमुक्तः पुनः प्राह गंधर्वः कृपयान्वितः ॥ काप्यसूत्रं मया पृष्ठं तर्यामिणमेव च ॥ यो वेत्ति सकलं विश्वं वेत्ति सोऽत्र न संशयः ३ स ब्रह्माणं तथा लोकान् देवान् वेदांस्तथा परान् ॥ प्राणिनः पंच भूतानि स्वात्मानं सर्वमेव च ॥ जानाति नात्र संदेह इत्युक्त्वोभयमब्रवीत् ३०४ जानामि तद्वयं चाहंतदजा नन्भवान्यदि ॥ ब्राह्मणानां हि गाः सर्वा अज्ञानेन गृहीतवान् ॥ तदा सद्यः शिरःपातो भवतीत्यभविष्यति ३०५ इत्युक्तेयाज्ञवल्क्योऽपि तमाहो दालकं मुनिम् ॥ वेदाहंतद्वयं यत्तु गंधर्वस्तुभ्यमुक्तवान् ३०६ इत्युक्तेकोपसहितं गौतमो वाक्यमब्रवीत् ॥ वेदवेदेति वचनं भाषसे पामरो यथा ॥ न तु तत्कथयस्य ज्ञानं त्रेवं न संवेदत् ३०७ यदि जानासि तद्वाहिके मर्थं गर्जनं वृथा ॥ इत्युक्तेयाज्ञवल्क्योऽपि गौतमं वाक्यमब्रवीत् ३०८ वायुरेव हितं सूत्रं सर्वबंधनकारणम् ॥ अयं लोकस्तथान्यश्च भूतानि निखिलान्यपि ॥ वायुनैव निबद्धानि तंतुमिस्तु पटो यथा ३०९ यतः सूत्रमयं वायुस्तत्त एवास्य निर्गमे ॥ अंगानां शीर्णतां प्रादुर्भूतं दृष्ट्वा मनीषिणः ३१० अंगीचकार तद्वाक्यमेव मे वेति वाक्यतः ॥ अंतर्यामिणमात्मानं याज्ञवल्क्यवदाधुना ३११

उहालकेन गौतमेनोक्ते सति याज्ञवल्क्यस्तं प्रतीदमाह इदं किं यद्वधर्वस्तुभ्यमुक्तं वांस्तद्वयमहं वेदेति ३०६ इत्युक्तेकोपेति । एवं याज्ञवल्क्येनोक्ते सति सकोपं वाक्यं गौतम आहस्म । तद्वाक्यमभिधायति केदेत्यादिना । अहं वेदे देवजानामि जानामि इत्याकारं वचनमज्ञवद्वापसेन तु तत्सूत्रांतर्यामिस्वरूपं कथयसि स्पष्टं निरूपयस्यतीति ३०७ यो हि जानन् भवति स एवं वेदेत्येतावन्मात्रं न वेदेति ७ यदीति स्पष्टम् ८ याज्ञवल्क्यः प्राणप्रधानत्वेन वायुरूपं सूक्ष्मशरीरं समष्टिष्वष्टिरूपं सूत्रत्वेनाह वायुरेवेति । यत्तव यापृष्ठं सर्वबंधनकारणं सूत्रं तद्वायुरूपमेव यतो वायुना प्राणात्मना धिदैवमध्यात्मं च स्थितेन सर्वलोकादिकं निबद्धं वारितं दृश्यते ३०९ तत्र लोकप्रसिद्धा मुपपत्तिमाह यत इति । यतो यं वायुः सूत्रं सूत्रवद्विधारकस्तत्त एवास्य वायो निर्गमे मृतं दृष्ट्वा मृतस्यांगानां शीर्णतां सूत्राकर्षणकुसुमवद्विशकलिततां शिथिलतामिति यावत् प्रादुर्भूतं पटीत्यर्थः ३१० अंगीचकारेति । एवमुक्तः श्रुत्वा गौतमस्तु याज्ञवल्क्यवाक्यमेव मे वेति वाक्यमभिधायां गीचकार अंतर्यामिणं त्रयीत्युवाच चेति एतेन द्वितीयकण्डिकार्थो वक्षितः ३११

याज्ञवल्क्येनैकविंशतिकं भिन्नं निरूपितं तर्यामिणमुक्तं सूत्रं स्पष्टं निरूपयमेन चालकरूपं प्रतिपादयति । पृथिव्यामिति त्रयोदशभिः । यो देवोऽहिर्देवेव पुनिरूपेण प्रस्तावे पृथिव्यादिपुद्गादशमुत्पृथिव्यानिरूपितः सोऽंतर्यामिणोऽपि त्रयोदशभिः । इति सूत्रम् । तत्र याज्ञवल्क्येनैकविंशतिकं भिन्नं निरूपितं तर्यामिणमुक्तं सूत्रं स्पष्टं निरूपयमेन चालकरूपं प्रतिपादयति । पृथिव्यामिति त्रयोदशभिः । यो देवोऽहिर्देवेव पुनिरूपेण प्रस्तावे पृथिव्यादिपुद्गादशमुत्पृथिव्यानिरूपितः सोऽंतर्यामिणोऽपि त्रयोदशभिः । इति सूत्रम् ।

याज्ञिकव्यवहारेणैकविंशतिर्काण्डिकाभिर्विरूपितमंतर्माणि मुक्तस्य सुखस्य निषेधेन च लक्ष्मणव्यतिपादयति । पृथिव्यामिति त्रयोदशभिः । यो देवोऽधिदेवोऽपुनिरूपणमस्तविपृथिव्यादिपुद्गादश्वत्थ
 त्वानिरूपितः सौतर्माणीति पृथेन सर्वं । अनिलवायो । दिविस्वर्गे । चंद्रतारके चंद्रतारकसमाहारे आकाशभूते । अंतरिक्षपदेन तु भुवर्लोकप्रहृत्य पुनरुक्तता । तमस्यंशकारे । कीदृशो दि-
 वः प्राज्ञः सर्वज्ञः ३११ अधिभूतमिति । तथा अधिभूतं निरूप्यमाणो यो देवः स्यादरे पुचरे पुच भूते पुनिरूपितस्तथाध्यात्मं प्राणाद्यष्टमुनिरूपितः । विज्ञानं बुद्धिः । रेत उपस्थेन्द्रियम् ३१२ एकविंशतीति ।
 एवमेकविंशतिप्रकारासंस्थान्यवस्थायेवामीदृशेषु स्थानेषु यः पुमांस्तिष्ठन्नेत्यः पृथिव्यादिस्थानेषु भिन्नो वर्त्तते यथा गृहपतिर्गृहाद्धिन्नः । एतेन श्रुतिगतांतरशब्दस्य भेदरूपाऽर्थपरता दाशता । 'सं-
 स्थानाशेन्यवस्थायाम्' इति हेमचंद्रः । 'अंतरमयकाशावधिपरिधानांतर्धिभेदादर्थे' इत्यमरः ३१४ एतानीति । एतानि पृथिव्यादीनि यं स्वांतःस्थितं न विदुर्न जानांति यस्तु एतानि नियंतुं शरीरांतरा-
 णिनोपादत्ते किंतु यथास्माकं जीवानां शुक्रशोणितमयं शरीरं तद्वत्तस्य पृथिव्यादीन्येव शरीरभूतानीति ३१५ पृथिव्याद्यभिमानानीति । पृथिव्यादीनि आत्मत्वेनाभिमानमानानि चेतनानि लिङ्गरूपाणि ए-

पृथिव्यामप्सु चैवाग्रावंतरिक्षेऽनिलेदिवि ॥ आदित्ये च तथा दिक्षु देवो यश्चंद्रतारके ॥ आकाशे तमसि प्राज्ञस्तेजस्यास्तेधि देवतम् ३१२ अधिभूतं हि सर्वेषु स्थावरे
 पुचरे पुच ॥ अध्यात्मं च तथा प्राणे वाचि च क्षुषि सर्वदा ॥ श्रोत्रे मनसि सर्वात्मा त्वचि विज्ञानरेतसोः ३१३ एकविंशतिसंस्थेषु तिष्ठन्स्थानेषु यः पुमान् ॥ एतेभ्यो भि-
 न्न एवायं गृहाद्यद्ब्रह्मही पुमान् ३१४ एतानि न विदुस्तद्वदेनं स्वहृदये स्थितम् ॥ शरीरं यस्य चैतानि पृथिव्यादीनि सर्वदा ॥ यथास्माकं वपुः प्रोक्तं शुक्रशोणितसंभवम्
 ३१५ पृथिव्याद्यभिमानानि चेतनानि समंततः ॥ सर्वाण्येव य एतानि नियच्छति महेश्वरः ॥ व्यापारेषु निजेष्वेको राजा भृत्यान् यथा भुवि ३१६ अंतर्गम्येषां
 त्मातेयं त्वंगौ तमपृच्छसि ॥ विवर्जितः सदा त्रत्यमरणादिषु हर्मिभिः ३१७ एकविंशतिवारं स उक्तवान्मुनिसत्तमः ॥ पृथिव्यादिषु देवेशं प्रत्येकं तन्नियामकम् ३१८
 एवमुक्त्वा तस्यान्यान् सर्वधर्मनिषेधकान् ॥ धर्मानुवाच धर्मज्ञो नेति मंत्रं समाश्रितः ३१९ नेत्रैर्नानाविधैरेष न दृष्टो ज्ञानिनामपि ॥ श्रोत्रैश्च न श्रुतस्तद्वन्मनोभिर्नमतः
 पुमान् ३२० बुद्धिभिश्च विशुद्धाभिर्न विज्ञातः कथंचन ॥ द्रष्टा श्रोता तथा मंता विज्ञाता जगदीश्वरः ॥ दृष्टेः श्रुतेर्मतेस्तद्वद्विज्ञातेरपि सर्वदा ३२१ सर्वेन्द्रियाणां व्या-
 पारमे पवेति महेश्वरः ॥ बाह्याभ्यंतरं वापि नेंद्रियं वेत्स्य मुंसदा २२ अंतर्गमिण एतस्मात्पृथिव्यादिषु संस्थितात् ॥ द्रष्टा श्रोता तथा मंता विज्ञाता चास्तनापरः ३२३

तानि लक्षणया पृथिव्यादिषु दार्थभूतानि सर्वाणि नाना व्यापारे पुराजा भृत्यानि वयो महेश्वरो मायाविषतिर्नियच्छति नियमेन प्रवर्त्तयति ३१६ अंतरिति । स एव अंतर्गमिणो नाना व्यापारमाह गौतमस्य पृच्छसीति ।
 अमृतपदार्थमाह विवर्जित इति । यो मरणोपलक्षितपदार्थमिर्वर्जितः 'क्षुधातृपाशोकमोहो जन्ममृत्युपद्ममयः' इति ३१७ एकविंशतीति । एवं तन्नियामकमंतर्गमिणं परमदेवंप्राज्ञवल्क्य एकविंशति-
 वारं पृथिव्यादिषु स्थितमुक्तवानिति ३१८ अंत्यकण्डिकागतस्यादृष्टो दृष्टा इत्यादि र्थमाह एवमुक्त्वादिना । एवमंतर्गमिणमुक्त्वा प्रतिपाद्यतस्यान्याननुक्तान्यर्मान दृष्टत्वादीनुवाच । कीदृशान्वर्मान्
 सर्वधर्माणामभावाभिर्बन्धकान् । कीदृशो प्राज्ञवल्क्यः नेतीत्याकारं मंत्रमंतर्गमिणो देवस्य प्रादुर्भावप्रयोजकं समाश्रितः तन्निष्ठ इति यावत् ३१९ तान् धर्मान् भिनयति नेत्रैरित्यादिना । एष देवो ज्ञा-
 निनां प्रशस्तज्ञानशालिनामपि नेत्रैश्च भिरगयावन्न दृष्टो न विषयीकृतोऽतोऽदृष्टत्वं तस्य धर्म एवमग्रेपि । स्वयंतु सर्वस्य दृष्टा एवमग्रेपीति । तथा दृष्टित्यादिपदार्थभूतानां बुद्धिवृत्तीनां प्रकाशकत्वाद् दृष्टा-
 इत्यादिपदेरुक्त इति द्वयोरर्थः ३२० । ३२१ उक्तमेव स्फुटयति सर्वेन्द्रियाणामिति । एष सर्वेन्द्रियव्यापारवेत्ति एनं त्विन्द्रियाणि न विषयीकुर्वतीत्यर्थः ३२२ अंतर्गमिण इति । एतस्मादंतर्गमिणः
 सर्वत्र स्थितादप्यो दृष्टादिरूपचेतनो नास्ति किंत्वयमेव सर्वत्र दृष्टादिरूप इत्यर्थः ३२३

आत्मेति । अतस्तद्विन्नस्यदृष्टादेरभावाच्च एष एवात्मा । सचाद्वितीयइत्याह एतस्मादिति । एतद्विन्नजडत्वाद्दिनाशिविद्यावाध्वंतुच्छमिति यावत् । सप्तमब्राह्मणार्थमुपसंहरति उद्दालक इति ३२४ आत्मयाथात्म्यवेदकस्याष्टमब्राह्मणस्यार्थं न्यूनश्लोकशतेनोपबृंहयस्तत्रप्रथमकंडिकाया अर्थमभिनयति गार्गीति चतुर्भिः । तत उद्दालकोपरमानंतरवचक्रुनुतागार्गी एतद्वचोविप्रान्प्रत्युवा च एतर्कि हेअत्रसंगताःसमवेताविप्रभगवतःपूजाशालिनोयुष्मदिदंमद्वचःशृणुत । इदंकि अहमिर्मयाज्ञवल्क्यं प्रतिद्रावनिदितोपश्रोपृच्छामीति ३२५ ताविति । तोमत्प्रश्रावयंपाज्ञवल्क्यो महाशयोमहामतिर्वक्ष्यतिचे तर्ह्यमुंजेतुंयुष्माकमन्यतमःकोपिकोपिप्रजापतिसदृशोपिनसमोभवेदिति । कीदृशमयं ब्रह्मोद्यं ब्रह्मवक्तारं छांदसत्वात्कर्त्तरिक्यम् । दृष्टांतःस्पष्टः । फलितमाह अनुजानंतिविति इतिद्वयोरर्थः ३२६ । ३२७ ब्राह्मणानुज्ञाप्रार्थनेहेतुमाह शापादिति । कश्चित्प्रश्रोयतोमां पृच्छंतोस्त्रियंमत्त्वामाशवेदितिशंकाविष्टासर्तीगार्गीविप्राज्ञां पार्थितवतीयतोतिशयेन धीधनाधीशालिनी ततो लब्धविप्राज्ञासतीयज्ञवल्क्यमभाष्यसंबोध्यइदंप्रच्छ ३२८ द्वितीयकंडिकार्थंचतुर्विंशत्योपबृंहयन्सप्तमयोविवादइतिन्यायमनुरुद्ध च सर्वज्ञेनयाज्ञवल्क्येनस्वस्यवादयोग्य

आत्मातएषएवातोनापरोगौतमास्तिहि ॥ एतस्मादपरंयनुतद्विनाशिजडत्वतः ॥ उद्दालकस्ततोविप्रःप्रश्रादुपररामह ३२४ गार्गीवाचकरीविप्रांस्ततएतदुवा चसा ॥ हंतविप्रावचोमेऽद्यभगवंतोत्रसंगताः ॥ शृणुताहमिमंविप्राःपृच्छामिद्रावनिदितौ ३२५ तौचेद्वक्ष्यतिविप्रोयंपाज्ञवल्क्योमहाशयः ॥ कदाचित्कोपिनै वामुंजेतुंयुष्मासुसंभवेत् ३२६ ब्रह्मोद्यंब्राह्मणंकोपिखद्योतेपुयथारविम् ॥ अनुजानंतुमां तस्मात्सर्वएवद्विजोत्तमाः ३२७ शापाद्रीतातदागार्गीब्राह्मणानुमर्ति मुहुः ॥ प्रार्थयामासपृच्छेतिलब्धानुज्ञातिधीधना ॥ पप्रच्छयाज्ञवल्क्यंतमिदमाभोष्यसंसदि ३२८ प्रसिद्धासर्वलोकेषुगार्गीवाचकरीह्यहम् ॥ प्रायोबुद्ध्याधि कालोकेपुरुषेभ्योपिपोषितः ३२९ साहसेनचधैर्येणरागतःक्रोधतोपिच ॥ तासांमां प्रथमांविद्धिसरस्वत्यासमांधिया ३३० अहंपश्यामि विप्रैर्द्रजगदेतदपौरुषम् ॥ नपुंसकमहंतद्वदहंस्त्रीचपुमानहम् ३३१ नपुंसकःपुमान्ज्ञेयोयोनवेत्तिहृदिस्थितम् ॥ पुरुषंस्वप्रकाशंतमानंदात्मानमव्ययम् ३३२ अयमेवपुमान्योषिन्नाहंपी नपयोधरा ॥ यतःस्वस्मात्परस्तस्यपतिरस्तिस्त्रियायथा ३३३

तायागार्ग्यहंपदप्रयोगेण सूचितातामभिनयति प्रसिद्धेत्याद्यष्टादशभिः । हेमुनेभवानपिप्रसिद्धोऽहमपिप्रसिद्धागार्गीति । यदिभवान्बुद्ध्याधिकस्तत्त्वंमयपिसंभाव्यतेइत्याह प्रायइति । पुरुषापे क्षयानुद्ध्याधिक्यंयोपितांप्रसिद्धं ' बुद्धिश्चासांचतुर्गुणा ' इतिप्रसिद्धेः ३२९ साहसेनेति । साहसादिचतुष्टयेनचाधिकाइत्यनुपंगः । साहसमविवेकः रागःकामः । तासांबुद्ध्यादिनिरूपिताधिक्य शालिनीनांमध्येप्रथमांप्रथमगुणेनबुद्ध्याप्रथमगणनीयांमांविद्धियतोद्विषासरस्वतीसमाम् ३३० ननुकासोतवबुद्धिर्ययात्वमाधिक्यमभिमन्यसइतिचेतस्त्वयोरैवेत्याह अहमिति । होविमेद्वदह मेतस्त्वव्यतिरिक्तजगदपौरुषंपौरुषेणपुरुषस्यभावेनकर्मणावाहीनंपश्यामि । किंतत्पौरुषमितिचेत्सर्वोत्तमभावदर्शनमेवेत्याशयेनाह नपुंसकमिति । नपुंसकादिभेदभिन्नसर्वजगदहमेवेतिबाधासा मानाधिकरण्येनज्ञानमेवपौरुषमिति ३३१ उक्तपौरुषव्यतिरेकेनपुंसकत्वंस्त्रीत्वेवाप्येवस्यतीत्याह नपुंसकइतिचतुर्भिः । सपुमानपिनपुंसकीज्ञेयः आत्मनोपिज्ञानेऽशक्तस्यहिपौरुषंहुव्यमित्यर्थः ३३२ उक्तज्ञानतीनस्यस्त्रीत्वंस्पष्टयति अपमेयेति । अपमत्तःपुमानेवयोपित्पारवत्येणस्त्रीसमत्वावित्यर्थः ३३३

स्त्रीत्वेपिवारायनासमोऽज्ञइत्याह कामेति । कामक्रोधादयएवमुजगद्विशयापतयस्तेवारांगनाभूतोऽज्ञःसंभुज्यतेस्वस्ववृत्तिदशायामाक्रम्यतइतियावत् । स्वस्मिस्तस्यतिरेकमाह नाहमिति ३३४

स्त्रीत्वपिवारांगनासमोऽज्ञ इत्याह कामेति । कामक्रोधादय एव भुजगावेश्यापतयस्तेर्यारांगनाभूतोऽज्ञः संभुज्यते स्वस्ववृत्तिदशाया माक्रम्यत इति यावत् । स्वस्मिस्तस्यतिरेकमाह नाहमिति ३३४
 गर्भधारयितृत्वमप्यज्ञेस्त्रीसाम्यमित्याह अज्ञ इति । सप्रमोधातुरेतीरूपस्तदात्मकं गर्भकालरूपपुरुषसंयुक्तासौ अज्ञरूपास्त्रीचतुर्थाभिभूतापंचमाग्नियोपावहधाति अग्रसंसारे 'पुरुषेहवाअपमादितो
 गर्भोभवति' इत्याद्येतिर्यश्रुतेः । एतदर्थप्रपंचः प्रथमेऽध्याये गत इति ३३५ स्वस्मिन्दोषप्रयोजकदेहाभिमानमूलनिवृत्त्या उत्कलक्षणस्त्रीत्वव्यतिरेकं स्फुटयति नाहमिति । वरयोवनरूपेवयस्य
 वस्थायां वर्तमानापि यूनां मध्ये स्थितापि च विक्रियानं एमि प्राप्नोमि ३३६ नग्रेति स्पष्टम् ३३७ ननु शास्त्रदृष्ट्या त्वयि स्त्रीत्वाभावे पिलोकदृष्ट्या तु स्यादिति चेन्न स्त्रीशब्दावयवार्थसमन्वयाभावा
 दितिवक्तुं तद्व्यतिचिमाह तत इति । स्त्यायतेः स्त्ये शब्दसंघातयोरिति प्रसिद्धातोर्नृप्रत्ययांतस्यार्थे याधारयति सेवलोके पि स्त्रीति वाच्या अहंत्वेव मुक्तविधानास्मि तेन वधूः स्त्रीकथं स्यामिति ३३७
 कोसौ स्त्यायते रथ इति वीक्षायामाह स्त्यायतेरिति । यद्यपि शब्दे संघाते च पृथक् पृथक् शक्तिरुक्ताऽतएव संहन्येते शुक्रशोणितेऽस्यामिति स्त्रीशब्दयुत्पत्तिमाहुर्वृद्धास्तथाप्येतेः सापेक्षार्थसंघाते प्रतियोगि

कामक्रोधादिभिस्तद्बहुजगैर्भुज्यते पुमान् ॥ अज्ञो वारांगना तुल्यो नाहमेवं कथंचन ३३४ अज्ञो गर्भं दधात्यत्र घातुं सप्तममातुरः ॥ कालेन पुरुषेणासौ संयुक्ता लल
 नायथा ३३५ नाहमस्मिन्वयस्य द्यदुःसहेयौ वने वरे ॥ वर्तमाना स्थिता यूनां मध्य एमीह विक्रियाम् ३३६ नग्राहं भवतां मध्ये स्थिता स्म्येकांत गायथा ॥ निरीक्षंते न
 मां विप्रा विक्रियाभीरवः स्वयम् ॥ पश्यंत्यहममून्सर्वान्पृशाम्यात्मकरादिभिः ३७ ततः स्त्रीनामसाज्ञेयास्त्यायते रथ धारिणी ॥ यालोके नाहमेवं स्यां कथं तेन वधूरहम्
 ३३८ स्त्यायतेः शब्दसंघातः स्मृतोर्थोत्रमनीषिभिः ॥ अहं वधूः समीचीना युवतिः सुपयोधरा ३३ कामिनी मत्समाना का विद्यते त्रानितं विनी ॥ अयं मम पतिः पुत्र
 स्तद्ब्रू देपा सुता तथा ॥ धनं धान्यं गृहे मे स्ति वंध्या चाहं कुटुंबिनी ३४० इत्यादि शब्दसंघातः स्त्यायत्यर्थ उदाहृतः ॥ माया पिशाची संपर्कादात्मनो बोधश्च न्यतः ॥
 सये पुवर्तते ते स्युः स्त्रियोत्र मुनिसत्तम ३४१ आत्मबोधेन ये पूर्णाः पुरुषास्त उदाहृताः ॥ यादृशास्तादृशाः संतु शरीरेण द्विजोत्तम ३४२ यथानटः पुमान्भूयाद्योपि
 तां हृदयंगमः ॥ क्षणेन ललना वास्यान्नरधैर्यविनुशिनी ३४३ एवमेष पुमानेक आनंदात्मा महेश्वरः ॥ पुंसो वा योषितो वा पि गृह्णाति वपुरिच्छया ३४४ पुमान्स्त्री
 कुंजरो वा जीत्यादिभेदोत्र मायया ॥ स्वप्ने यद्ब्रूवेत्पुंसस्तद्ब्रू देषोऽसुदाहृतः ४५ ततः सर्वज्ञरूपात्वां ललना देहमास्थिता ॥ ब्राह्मणानां विजेतारं विप्रं सर्वज्ञमानिनम् २४६

तथा शब्दस्येव संहितस्यान्वयो योग्य इति मत्वा शब्दसंघात इत्येकवचनं प्रयुक्तमिति बोध्यं केषां शब्दानां संघातः स्त्रीशब्दार्थ इत्याकांक्षायामविवेकिप्रयुज्यमानानहंममाभिमानविषयवाचकान् शब्दान्द
 र्शयति । अहमित्यादिना स्पष्टम् ३३९ । ३४० स्त्रीशब्दार्थनिरूपणं निगमयति इत्यादीति । उदाहृतो बुधैरिति शेषः सचमायापि शाची योगेनात्मबोधेन त्वाद्ये पुत्राणि ध्वस्तिते पांस्त्री
 त्वंबोध्यमित्यर्थः ३४१ स्वस्मिन्पुरुषत्वमावेदयितुं लक्षयति आत्मेति । ये प्रमातार आत्मबोधेन पूर्णास्ते पुरुषा उदाहृताः 'सवा एष पुरुषः सर्वो सुपुं' इति श्रुत्येति शेषः । ते च शरीरेण यादृशास्तादृ
 शाः संतु न काचित् क्षतिरिति बह्वृत्तमुपाधिदृष्ट्या बोध्यम् ३४२ कल्पितेन रूपभेदेन वास्तवैक्यस्य न क्षतिरिति सदृष्टांतं बोधयति यथेति द्वाभ्यां । यथा स्त्रीपुंवेज्ञेनैतस्य नान्यथाभावस्तथात्मनोपीति द्वयो
 रर्थः ३४३ । ३४४ एकस्य माययानानाभावेऽपरं दृष्टांतमाह पुमानिति । वाजीअश्वः एष जाग्रति दृश्यमानः ३४५ फलितमाह तत इति । तत आत्मबोधलक्षणपौरुषशालित्वात् सर्वज्ञरूपाग्रस्ता
 सर्वज्ञा सर्वज्ञतायाः प्राज्ञस्त्यमापेक्षित्वराहित्यं एतादृश्यहं द्वौ प्रश्नरूपवाणो वागिन्द्रियरूपकोदंडे निधायत्वां हंतुमागतास्मि तत्त्वया वादरूपयुद्धापस्थैर्यवाक्यं कर्तव्यं अवनतिर्वाकाप्येति द्वयोरर्थः ३४६

३४७ श्रौतं दृष्टं भाग्या करोति दिवइति त्रिभिः । काशिराजस्य दिवोदासस्य सुतः क्षत्रधर्मैर्गोप्राणां पूर्वजानां पिता महादीनां समानधर्मा अतएव शक्येणोद्भूतः कामः प्रतर्हन् जनको वा शत्रूणां भिमुखे
संप्राप्ते सुवर्णादिभूषितमात्मनः कोदंडं ज्यागुणेन हीनमधिकृष्टज्याकं कृत्वा तथाऽऽकर्णमाकुण्ठं कृत्वा सशरहस्तः सन् शत्रून् व्यथयितुं तानुपतिष्ठतीति त्रयाणां प्रथमः ३४८ । ३४९ । ३५० दार्ष्टीतिक
माह उपस्थितास्मीति । इति गार्गा उक्ते सति बृहिपृच्छ ३५१ तृतीयकंडिकार्थमाह एवमिति त्रिभिः । तर्काभिमानं परित्यज्यागमविधया गार्गाकृतं प्रश्रमभिनयति दिवइत्यादिना य
त्सूत्रात्मस्वरूपं दिवउर्ध्वंडकपालादूर्ध्वमुपरिष्ठात्स्थितमुदितमागमिकैः तथाभुवोर्ध्वंडकपालादधस्तात्स्थितमुदितं तथाद्यावापृथिव्योर्ध्वंडकपालयोर्मध्ये च स्थितमुदितं अतीतानागतवर्तमानात्मक
सर्वप्रपंचात्मकं चोदितं तत्कुत्रोत्पत्तौ वर्तत इति द्वयोरर्थः ३५२ । ३५३ नन्वेवं भंग्या गार्गा किंपृष्टमित्याकांक्षायामाह ब्रह्मेति । पूर्वहि सूत्राव्याकृताश्रयांस्तर्केण प्रश्रयो ग्यान्निश्चितवती गार्गा
त्यत आगमविधया तन्निश्चयमिच्छंती प्रजापतिपदे कसूत्रेण संलग्नान् आधारतया संबद्धान् ब्रह्मलोकान् अव्याकृतरूपतया वर्णितानि वपुनः पप्रच्छ किं कृत्वा पूर्वपरिपाटीत्यागसूचनाय शब्दभेदे विधाय स्य

उभाभ्यां प्रश्रवाणाभ्यां वा कोदंडे निधाय तौ ॥ हंतुमभ्यागतास्थैर्यभजवाऽनतिव्रज ३४७ दिवोदाससुतो यद्वदुग्रपूर्वजधर्मवान् ॥ क्षत्रधर्मरतः शक्रं योऽहु कामः प्रत
र्हन् ३४८ जनको वा विदेहोऽत्र स्वशत्रून् प्रतिसंगरे ॥ सुवर्णमणिरत्नादिभूषणकोदंडमात्मनः ४९ ज्याहीनं सहसा धिज्यं कृत्वा थाकर्ण पूरितम् ॥ तीक्ष्णलोहौ शरौ हस्ते
गृहीत्वा चातिकोपनः ॥ सपत्नानां व्यथाहेतुरुपतिष्ठति विर्यवान् ३५० उपस्थितास्मि तद्वत्त्वां प्रश्रमाभ्यां धैर्यमास्थिता ॥ तौ प्रश्रौ ब्रूहि महांत्वं यदि जानासि तौ द्वि
ज ॥ इत्युक्ते ब्रूहि गार्गी तियाज्ञवल्क्यो वचो ब्रवीत् ३५१ एवमुक्ता मुनिप्राह गार्गी वाचुः कवीवचः ॥ दिवो यदूर्ध्वमुदितमर्वाग्यच्च भुवस्तथा ३५२ द्यावपृथिव्योर्यन्म
ध्ये भूतं भावि भवच्च यत् ॥ कस्मिन्नेतद्भवेदोत्पत्तौ तंच मुनि सत्तम ३५३ ब्रह्मलोकान् पुनः शब्दभेदादागममंश्रयात् ॥ पप्रच्छ सूत्रसंलग्नान् तसूत्रविवर्जितान् ३५४
एवं पृष्ठो मुनिर्वाक्यमनूया स्यावचो ब्रवीत् ॥ कार्यकारणविक्षेपरूपमेतत्त्वये रितम् ३५५ कारणस्य सदैवैते तिष्ठंत्यावरणात्मनि ॥ आकाशकारणे गार्गि सदा व्याकृ
तरूपिणि ३५६ एवमुक्ता गार्गी तं नमस्कृत्य वचो ब्रवीत् ॥ धारयस्व मनो विप्र परप्रश्रोतराय मे ॥ पृच्छ गार्गी तितामाह पुनर्वाक्यं द्विजोत्तम ३५७ एवमुक्ता त
तो गार्गी पप्रच्छोक्तं पुनर्द्विजम् ॥ उत्तरंच पुनः प्राह पूर्वोक्तं सावधारणम् ३५८

बोपेपंचमी । तत्र हेतुरागमसंश्रय इति अत्र शब्दभेदश्च सूत्रं प्रजापतिपदेनाननूय दिवो यदूर्ध्वमित्यादिवाक्येनानुवादरूपः तत्र च सूत्रमपि मया तर्कागम्यत्वेनावधारितमिति सूचनमपि प्रयोजकं तदेत
दुक्तं न तु सूत्रविवर्जितानिति ३५४ तुर्यकंडिकार्थमाह एवं पृष्ट इति द्वाभ्यां । अस्या गार्गा वाक्यं यदूर्ध्वमित्यादिकमनूय तद्वत्पठित्वा उत्तरमभिनयति कार्यमिति । एतद्यदूर्ध्वमित्यादिना दर्शितं
सूत्रात्मरूपकार्यं यस्त्वये रितमनूदितं तत्कारणस्य आवरणविक्षेपरूपशक्तिद्वयशालिनो विक्षेपरूपमतं एते विक्षेपाश्च कार्यरूपाः कारणस्यावरणभूते आत्मनि स्वरूपेति धृंतीति प्रसिद्धमिति शेषः । एते इति
वदुवचनं व्याप्ति सूचनाय । किंतु सूत्रकारणमतमाह आकाश इति । अव्याकृताकाशतया प्रसिद्धे कारणे मूलाज्ञानेन सूत्रं तिष्ठतीति द्वयोरर्थः ३५५ । ३५६ पंचमकंडिकार्थमाह एवमुक्ताथेति ।
कारणतत्त्वं दुर्बलमपि त्वयोक्तमिति सूचनाय नमस्कृतिः । परं द्वितीयं स्पष्टमभ्युत् ३५७ पष्ठसप्तमयोः कंडिकयोरर्थमाह एवमुक्ता तत इति पंचभिः । १. एवमुक्ता गार्गी द्वितीयप्रश्नं चिकीर्षन्तीतावत्पूर्वं
मुक्तमेव पृष्ठमेव पुनः पप्रच्छ पूर्वोक्तसूत्रमवचमुनिप्राहस्मेति । अयं धारणवाचकैव पदयोगमायं वाचिकं कृतवानित्यर्थः ३५८

तस्मैवमभ्युत्पन्नः करणे गार्गाः कोभिप्राय इत्यत आह गृहमिति । गार्गी एतमात्मनसि निधाय पुनः पप्रच्छ एतत्किं यथा गृहं न केवलं तं भाति किंतु कुड्याश्रितमपि तथा अत्रात्माप्यव्याकृतानां शेत

तस्मैवमश्रुत्यपुनःकरणेगार्ग्याः कोभिर्मायहृत्यतआह गृहमिति । गार्गी एतन्मनसिनिधायपुनःपप्रच्छ एतत्किं यथागृहंन केवलंस्तंभाश्रितंकिंतुकुड्याश्रितमपितथासूत्रात्माप्यव्याकृताकाशेत
थापरत्राभ्यस्मिन्कुत्रचिदपिकितिप्रतीति ३५९ उत्तरस्यपूर्वोक्तस्यैवदानेपआशयस्तमाह याज्ञवल्क्योपीतिद्वितीयम् । याज्ञवल्क्योप्येतन्मनसिनिधायोत्तरमुक्तवान् एतत्किं यथामेषस्यकेव
लीभूताकाशाधारस्तथासूत्रात्मानोऽव्याकृताकाशइतिद्वयोःसंबंधः ३६० । ३६१ शिष्टार्थमाह याज्ञवल्क्येनेति । सीयमव्याकृतसंज्ञकआकाशःकुत्रोत्प्रेतइति अत्रायंगार्गीशयः
अव्याकृताधिष्ठानमात्मातत्त्ववागमोचरंयथिनवदिष्यतितदाकथनप्रकाराबोधरूपमप्रतिभासंज्ञनिग्रहस्थानमेवयास्यति यद्वितुवदिष्यतितदाविप्रतिपत्तिंज्ञविरुद्धाभिधानरूपंतयास्यतीति पराज
यहेतुर्निग्रहस्थानम् ३६२ अप्रमर्कद्विकार्थमाह एवमुक्तउवाचैत्याद्यैकादशभिः । किमाश्रयतयात्वंतृष्टोऽव्याकृताकाशस्तस्मिन्सर्वसाक्षितयासाक्षादपरोक्षात्मरूपेऽक्षरेतिप्रतीत्यर्थः ३६३ क
थमात्मनएवाक्षरत्वमित्यतआह यथेति । अयमव्याकृताकाशोमूलाज्ञानरूपोयत्रतिष्ठतितदेवाक्षरमुक्तम् अज्ञानाधारश्चशुद्धात्मैव तदुक्तम् आश्रयत्वविषयत्वभागिनीनिर्विभागचित्तिरेवकेव

गृहंस्तंभेषुकुड्येषुयथातिष्ठतिकितथा ॥ तथाकाशेपरत्रापियाज्ञवल्क्यात्रतिष्ठति ॥ एतन्निधायमनसागार्गीपप्रच्छतंपुनः ३५९ याज्ञवल्क्योपिनैवंतदु
भयत्रव्यवस्थितम् ॥ किंतुमेधोयथाकाशेकेवलत्रप्रतिष्ठितः ३६० केवलेतददाकाशेकारणेतद्व्यवस्थितम् ॥ एवंमनसिसंधायपुनरुत्तरमभ्यधात् ३६१ या
ज्ञवल्क्येनकथितउत्तरेसावधारणे ॥ याज्ञवल्क्यंपुनर्गार्गीपप्रच्छमुनिपुंवम् ॥ याज्ञवल्क्याऽयमाकाशोत्प्रेतश्चकुत्रसः ३६२ एवमुक्तउवाचैतामक्ष
रेस्मिन्प्रतिष्ठितः ॥ प्रत्यक्षेसर्वलोकानांबुद्धिसाक्षिणिचात्मनि ३६३ यत्रस्थितोयमाकाशएतदेवतदक्षरम् ॥ आत्मरूपंसुखंव्याप्तंविनाशरहितंतथा
३६४ नस्थूलंनतुत्स्मृदंघटवत्तद्विसर्वदा ॥ नह्रस्वंनचदीर्घंतद्दृश्यतेतृणतालवत् ३६५ नलोहितंयथावन्निहःस्नेहवन्नजलोपमम् ॥ नच्छायासदृशंयद्रं
रूमिःकृष्णाप्रतीयते ३६६ तमालश्यामलंनैवतमोवन्नेत्ररोधकम् ॥ नवाय्वाकाशरूपंतद्वतिच्छिद्रविवर्जितम् ३६७ नचतेजःस्वरूपंतदमूर्तंसंगवर्जि
तम् ॥ नजलंनचभूमिश्चद्रवगंधविवर्जितात् ३६८ नचज्ञानेन्द्रियाण्यस्यनचकर्मेन्द्रियाण्यपि ॥ नमनोनापितेजोवहुद्धिःसर्वप्रकाशिका ३६९

लेति । किंच अश्रुतेव्याप्नोतीतिवातक्षरतीतिवाऽक्षरपक्षस्यन्युत्पत्त्याप्यात्मनएवाक्षरत्वमित्याह आत्मेति । आत्मनःस्वरूपभूतंसुखंवर्तीव्याप्तंविनाशलक्षणक्षरत्वहीनंचातआत्मनएवाक्षरत्वमिति
३६४ अथाक्षरात्मनः स्वरूपमतनिरसनेननिरूपयन्नप्रतिपत्तिविप्रपत्तिंचनिराकरोति नस्थूलमित्यादिना । घटीयथाविल्वायपेक्षयास्थूलःपर्वताद्यपेक्षयाचसूक्ष्मस्तद्व्ययत्स्थूलःसूक्ष्मंवातद्विलक्षण
मितिपूर्वार्द्धार्थः तृणवद्यद्भ्रस्वतालवद्यदीर्घंतद्विलक्षणमित्युत्तरार्द्धार्थः एवमग्रेपिबोध्यम् ३६५ नलोहितमिति । वन्निहवद्रक्तवर्णांचविलक्षणतथाछायासदृशभूमिवत्कृष्णाद्विलक्षणमिति ३६६ त
मालेति । तमालश्यामलतयानेत्रोयकृत्तमःसदृश्यत्तद्विलक्षणम् गतिवर्जितत्वाद्वायोश्छिद्रवर्जितत्वादाकाशाद्विलक्षणम् ३६७ श्रुतौतेजोव्यावृत्तयेऽसंगपदमित्याशयेनाह नचतेजइति । मूर्त
त्वेनसंसर्गहितेजःअक्षरंतुतद्विलक्षणमिति द्वयोरसत्तद्दीनत्वात्तज्जलम् गंधहीनत्वात्तज्जलमिति ३६८ श्रुतौचक्षुःश्रोत्राभ्यांज्ञानेन्द्रियाणिवाचाचकर्मेन्द्रियाण्युपलक्षितानिनजातत्तादात्म्यंनिर्पिद्यतह
त्याशयेनाह नचेति । अस्याक्षरस्यस्वरूपमितिशेषः । अंतःकरणरूपतांनिषेधति नमनइति । श्रुतौतेजःपदेनप्रकाशकतयातत्सदृशीबुद्धिर्विबक्ष्यतेइतिभावः ३६९

मनोबुद्धिभ्यामहंकारश्चित्तोपलक्षितमित्याह । मचाहमिति । तथाक्रियाशक्तिरूपः प्राणोपि नास्वस्वरूपमिति शेषः । तथा मोक्षावस्थायित्वेन लोकद्वयगामित्वात्स्थूलशरीरापेक्षया प्रधानमत एव मुखशब्देन श्रुतौ विवक्षितं सूक्ष्मशरीरमपि नास्वेत्यर्थः ३७० अमात्रपदार्थमाह मात्रेति । मीयतेऽद्वितीयोपि मंता आत्मापरिच्छिद्यते जीवेश्वरादिभेदनीयतेऽनयेति व्युत्पत्त्या मात्रानाम अविद्याकारणशरीरं तद्वर्जितमित्यर्थः ३७१ अंतरिति । यदितदांतरमेव स्यात्तदा बाह्यं कः पश्येत्तद्विचबाह्यमेव तदांतरं कः पश्येत्पश्यति चेत्तदक्षरं लोकांस्यांतरं बाह्यं वातः सर्वसाक्षित्वादंत बाह्यभावविहीनम् । एतेन त्वंपदलक्ष्यार्थतादर्शिता न तदश्नातीत्यादिना च भौक्तृभोग्यभावरहित्यप्रतिपादनेन तत्पदलक्ष्यार्थतादर्शितेत्याह अभोक्तृत्युत्तराद्धेन ३७२ फलितमाह यथेति । तथा च वस्तुतः सर्वपरिच्छेदहीनमिति भावः ३७३ एवमागमविधया वर्णितमप्यक्षरस्वरूपं यस्य चेत्सिनावतरतितदनुग्रहायां तर्क्यामि विषयकाणि लिंगानि श्रुत्या दर्शितानि मायोपाधिकैतर्क्या मिणिपरिचिते ह्यन्तर्यामिलक्षणानामुपलक्षणत्वेनाक्षरमपि परिचितं भवतीत्याशयेन तानि लिंगानि दर्शयति अक्षरस्यास्येति । जगतो व्यवहारप्रवर्तकौ सूर्यचंद्रौ अस्याक्षरस्य प्रशासने आज्ञापां व र्त्ततेनियतप्रवृत्तिकत्वाद्भूत्यवदिति ३७४ एवं यावापृथिव्यावपि गुरुत्वादिसत्त्वेपि पतनादिविरहात्केनचिद्बिधुतेनियमेन धारितेव स्वादिवदित्याह यावेति ३७५ कालएव इति । तथा ए

नचाहंकारचित्तेस्तो ह्यंतःकरणरूपके ॥ न प्राणो न मुखारूयंच शरीरं सूक्ष्मसंज्ञितम् ३७० मात्रानैव च तस्यास्तित्याविद्येति प्रकीर्तिता ॥ मंतरमेकं साय स्मान्मातिमात्राततः स्मृता ३७१ अंतर्बाह्यविहीनं तत्सर्वसाक्षिस्वरूपकम् ॥ अभोक्तृतदभोग्यंच परमात्मस्वरूपभृत् ३७२ यथानभसि मेघौघो विप्रका शेतमोयथा ॥ स्रजि मर्पे यथाध्यस्तः सर्वमेतत्तथाक्षरे ३७३ अक्षरस्यास्य गार्ग्येतौ प्रवर्तते प्रशासने ॥ सूर्याचंद्रमसौ दीप्तौ जगतोस्य नियामकौ ३७४ यावापृथिव्यौ च तथा सर्वभूतविधारिके ॥ विद्यते तिष्ठतो गार्गि बालकेनैव वाससी ३७५ कालएव तथा त्र्युग्रो निमेषादिर्महान् प्रभुः ॥ संवत्सरांतो भूतानां हिता हितकरोस्ति हि ३७६ श्वेतैभ्यः पर्वतैभ्यो या जाताः सर्वदिशो गताः ॥ नद्यो नानाविधा गार्गि स्यंदंते सुखदानृणाम् ३७७ ददतो जुह्वतस्तद्वत्स्वयाकारंच कुर्वतः ॥ मनुष्या अमरास्तद्वत्पितरश्च समाश्रिताः ३७८ एवमेतज्जगत्सर्वमक्षरस्य प्रशासने ॥ गार्गितिष्ठति यत्रायमाकाशः स्थित ईरितः ३७९

पप्रसिद्धः कालो निमेषमुहूर्त्तादिसंवत्सरांतरूपो राजनियुक्तो ग्रदेशाधिपसमः सर्वेषां भावानामाधुरादिकंपरिगणयन् वर्त्तते यत्तदप्यक्षरस्य प्रशासितुः सत्त्वे लिंगमिति शेषः ३७६ श्वेतैभ्य इति । अत्र श्वेतशब्दश्छत्रिणो यांतीत्यत्र छत्रिश्च दवत् श्वेतश्वेतसमुदाये वर्त्तते । तथा च हिमालयादि पर्वतैभ्यः प्रभृता गंगादि नद्यो यांयादिशंप्रतिप्रवृत्तास्तां तां दिशमेव प्रति अद्ययावत्प्रवर्तमानानियताः स्यंदंते यत्तदपि प्रशासितुर्लिंगमिति ३७७ ददत इति । ददतोदानं कुर्वतो जनान् मनुष्याः प्रामाणिका अपि यत्सम्पत्संसापूर्वकमाश्रयंते तदपि प्रशासितुर्लिंगमन्यथा द्यूतादिष्यसने पुवृथान्ययं कुर्वत उपेक्षमाणाः शिष्टाः शास्त्रोक्तदानकर्तृनपिकथं न निंदेयुः कथंचाश्रयेयुः यदीश्वरं तत्फलप्रदातारं पश्येयुरिति भावः । एवं जुह्वतो होमोपलक्षितं यागं कुर्वाणान् देवाः समाश्रितारान् जनान् वृत्तिकारिणि इ वाश्रिताः अन्यथापि जीवने शक्ता इति शेषः । एवं स्वयाकारं कुर्वतः श्रुतिगतदर्वीपदोपलक्षितदर्वीहोमादिपि व्यकर्मकारिणो जनान्पितरः श्रिताः । तथा च देवपितृणां ह्येककृपायित्वेन मनु ष्याधीनतारूपहीनवृत्तिभाक्त्वं प्रशासितारं कल्पयतीति भावः । दर्वीहोमो नाम एकया क्रवा क्रियमाणो होमः । यागस्तु याज्यापुरोनुवाक्यासंज्ञकगृहेन होम इत्यन्यत्र विस्तरः ३७८ फलि तमश्च एवमिति । एवं लोकां सर्वलोकां प्रशासने ३७९

किंच येनप्रमुणामदज्ञाने सर्वकर्म अंतवदस्वितिनियमः कृतस्तस्यप्रभोः सत्वेनास्तं भावनायुक्तत्वाद् वर्तेति । एनमक्षरं प्रशासितारमजानता बहुकालं कृता अपियागादपः क्षयिष्णु फलाभर्षतीत्यर्थः ३८०
 एतदज्ञानमेवचक्रपणत्वस्य शोच्यता प्रयोजकस्य लक्षणमित्याह अनेनेति । अनेन पुरुषरूपेण शरीरेण एतदक्षरं न ज्ञात्वा यो मृतः सकौलेयः श्वाकृमियुतस्तद्वत् शोच्यः ३८१ एतद्विज्ञानाद्यामृतो भवतीत्याह
 विज्ञायेति । स एव चक्रहोलं प्रतिवर्णितविधो ब्राह्मण इति चतुर्थपादार्थः ३८२ नन्वक्षरस्य विज्ञानसाधनजातमपि मुनिना कृतो नोक्तमित्याशंकां द्विधा समाधत्ते विज्ञानोपाय इति द्वाभ्यां । एतस्याक्षरस्य
 विज्ञानोपायभूतकामादिवर्जनरूपं बाल्यं श्रवणरूपं पांडित्यं तथा मननध्यानोभयरूपं मौनं च एतद्विषयं चक्रहोलं प्रत्युक्तमेव गार्ग्यापि च श्रुतमित्थं मत्वा इत्याशयेन अत्र गार्गी प्रतिबोधनकाले पुनः पुनर्नोक्तवा
 नितियोजना । यद्यपि भाष्यकारैः पांडित्यबाल्यमौनानि श्रवणमनननिदिध्यासनरूपत्वेन व्याख्यातानि श्रवणानंतरमेव रागादिपरित्यागात्मकं बाल्यं संभवतीत्याशयात् । ग्रंथकृता तु उत्कटविविदि
 पायामपि बाल्यं संभवतीत्याशयेनार्थक्रमेण बाल्यस्य पूर्वनिर्देशो मननस्य च मौने निवेशः कृतः । अतएव चक्रहोलब्राह्मणव्याख्याने मौनस्वरूपं ग्रंथकृतैव मुक्तं स्वयंचावगमस्तस्य तर्कतो ध्यानतो यवति बोध्यम्
 ३८३ शंकायां द्वितीयं समाधानं वदन् बृद्धकुमारीवरवाक्यन्यायेन हापि साधनजातमुक्तमायमेवेत्याह साक्षात्कारेति । ब्राह्मणो हि ब्रह्मविदुक्तस्तस्य विशेषणं भावप्रत्ययेनाभिधेयं साक्षात्काररूपब्रह्मवि

वर्षपूगान्वहूनेन मज्ञात्वायदि कुर्वते ॥ यागहोमतपोमुख्यं कर्म तत्क्षीयते क्षणात् ३८० अनेनैव शरीरेण न ज्ञात्वा यो मृतिं व्रजेत् ॥ स शोच्यः सर्वभूतानां कौलेयः क्रिमि
 युग्मया ३८१ विज्ञायाक्षरमेतद्यो व्रजेदस्माच्छरीरतः ॥ कृतकृत्यश्च लोके स्मिन् ब्राह्मणो ब्रह्मवित्तमः ३८२ विज्ञानोपाय एतस्य बाल्यं कामादिवर्जनम् ॥ पांडि
 त्यं श्रवणं ध्यानं मौनं मननमीरितम् ॥ कहोलं प्रति मत्वेत्थं पुनरत्र न चोक्तवान् ३८३ साक्षात्कारसमाख्येन ब्राह्मणेन फलेन तत् ॥ अविनाभावसंबंधाद्गार्गीतामुक्तवान्मु
 निः ॥ ब्राह्मणोऽप्याकहोलाय ददादुक्तवान्स्वयम् ८४ यत्कौतौ गौतमायादौ द्वितीयप्रश्ननिर्णये ॥ अंतर्यामीतदैव तदक्षरं नापरंततः ॥ एतदर्थं मृष्टत्वादुक्तवा
 न्मुनिसत्तमः ८५ सर्वस्यास्य हितत्साक्षी सर्वैर्दृश्यैर्न गम्यते ॥ जीवोऽपि न परं स्तस्मादस्ति कुड्याद्वदो यथा ८६ एतस्मिन्नक्षरे गार्गिसदाकाशः प्रतिष्ठितः ॥ आत्मा
 वरणरूपोऽयं विक्षेपस्यास्य कारणम् ३८७

यात्मकं फलमेव ब्राह्मण्यं फलस्य च साधनजातेनाविनाभावो व्याप्य व्यापकभाव रूपः संबन्धो वर्तते एवातो यथा काचिद्बृद्धा कुमारी वरं ब्रूहीति तद्विज्ञोक्ता सुता मेकां स्य पात्र्याक्षीरं भुंजीरिति वचनभंग्या सर्वमि
 ष्टजातं वृतयतीति तथा ब्राह्मण्यस्य फलस्योक्तयामुनिस्तत्साधनजातमपि गार्गी प्रत्युक्तवान् । यत्कहोलायादौ पूर्वमुक्तवानित्यर्थः । एतेन दशमकंडिकांतं यावद्व्याख्यातम् ३८४ अथैकादश्याः कंडिकाया
 अर्थं त्रिभिः संगृह्यन्तत्र जायमानां शंकां नन्वतर्क्यामि ब्राह्मणांतगतवाक्यसमानाकारं वाक्यमपृष्टेनापि मुनिना कथमुक्तमित्याकारं वारयति यत्कहति । शुद्धात्मा अक्षरमित्युच्यते स एव मायोपाधिः
 सृष्टिस्थिति संहतिनियमनप्रवेशान्कुर्वन्तर्यामीत्युच्यते । एतदर्थं सूचनाय पुनरुक्तिरित्यर्थः । सूत्रप्रश्नापेक्षया अंतर्यामीप्रश्नस्य द्वितीयत्वम् ३८५ सर्वस्येति । स्वयंचक्षुराद्यविषयोपि सर्वसाक्षीति
 विज्ञात्रान्तभागस्यार्थः । नाग्यदत्तोऽस्ति द्रष्टृत्वादिग्रंथेन च दृष्ट्रोत्रादिरूपतया प्रसिद्धस्य जीवस्वरूपस्य ततो मेदो निराकृत इति भावः । कुड्याद्वदो यथा परोभिन्नस्तथा जीवोऽस्मानभिन्न इति दृष्टार्थः
 ३८६ एतस्मिन्निति । अयं साक्षिप्रत्यक्षसिद्धात्मा वरणरूप आकाशः अस्य स्थूलसूक्ष्मात्मकस्य विक्षेपस्य यः कारणं स उक्तेऽक्षरे प्रतिष्ठित इति संबंधः ३८७

द्वादश्याः कंडिकाया अर्थमुपबृंहयति श्रुत्वेति त्रयस्त्रिंशच्छ्लोकैः । याज्ञवल्क्यरूपाद्धनाधनात्मेघादुत्थितं वाक्यरूपममृतं कर्णयोर्दावाग्नेः संतापस्यहारकमत एवाद्भुतं श्रुत्वा श्रोत्रपुटेन गृहीत्वा गार्गी प्रसन्ना विप्रानिदमाहेति द्वयोरन्वयः ३८८ । ३८९ गार्गी वाक्यमभिनयति ब्राह्मणा इत्यादिना । हे ब्राह्मणा इदं मे वचनं शृणुत कीदृशं पक्षपातहीनं आत्ममनोगतं च आत्मीयमनसि आलोचनरूपेण स्थितं इदं किं यत्सभामध्ये वक्ष्यामीति ३९० याज्ञवल्क्य एव पुरुष इति वक्तुं तत्त्वज्ञानहीनत्वेनेतराभिदति पुरुषा इति । यद्यपि बहवो बहुविधाः पुरुषा दृष्टास्तथापि याज्ञवल्क्यसमो न दृष्ट इति वक्ष्यमाणेन संबंधः । तथाहि केचिदवलप्रासादवद्भूतोरमणीया अपित मोतिशया जडा एव दृष्टाः तथा केचिद्भूरंधरैर्भारवाहकैर्वृषभादिभिः समाः ब्राह्मणाश्चार्थस्य स्वयमनुपयोगात् । केचित्तु शुक्रसारिका दिवद्वाचा परचित्हा रित्वेपि स्वभाषितस्यार्थमजानाना दृष्टा इति ३९१ केचिदिति । केचित्पद्मदलाक्षा अपि अंधा दृष्टा वस्तुतत्त्वादर्शनात् । केचिद्रमणीयदर्शना अपि चित्रलिखितवत्कार्याक्षमा एवेति ३९२ दृष्टाः केचिदिति । केचित्तु लोकदृष्टयामहाभागाः सदसि सदुपदेशकत्वात् सहसा आपातमाह्लादकारिणोऽपि रहस्यसदुपदेशकत्वादुदकैर्परिणामे दुःखबीजभूता दृष्टाः अतएव कुपथ्यभोजनसमा इत्यर्थः ३९३ व्याघ्रेणेति । केचिद्व्याघ्रवत्पराभिभवपराः केचिच्चमदिरामचक्रपिवदति च पलाशजानरूपमदिरापानमचत्वाद्दृष्टा इति ३९४ कामेति । केचित्कामस्य शत्रोर्विशंगता दृष्टाः केचिक्रोधस्य केचिन्मोहस्येति येषि शास्त्रो

श्रुत्वेदममुतं गार्गी याज्ञवल्क्याद्धनाधनात् ॥ वाक्यामृतं तदा कर्णदावाग्निपरिहारकत्वं ३८८ आनंदपूर्णनयनासमुत्थिततनूरुहा ॥ प्रसन्नमानसा विप्रानिदमाह लुपा निवता ३८९ ब्राह्मणाः शृणुते दं मे पक्षपातविवर्जितम् ॥ वचनं यत्सभामध्ये वक्ष्याम्यात्ममनोगतम् ३९० पुरुषा बहवो दृष्टाः प्रासादाधवला इव ॥ धूरंधरसमाः के चित्केचिच्छुक्कनिभाननाः ३९१ केचित्पद्मपलाशाक्षा अंधैर्हि सदृशास्तथा ॥ नेत्राभिरामा अपरे चित्रेषु लिखिता यथा ३९२ दृष्टाः केचिन्महाभागाः सहसा ह्लादकारिणः ॥ उदकैर्दुःखबीजानि कुपथ्याशनसन्निभाः १३ व्याघ्रेण सदृशाः केचित्केचिन्मर्कटसन्निभाः ॥ अज्ञानमदिरापानविमूढधिषणास्तथा १४ कामक्रोधादिशत्रूणां केचित्त्रयशंगताः ॥ त्रैवर्णिकाः सुरास्तद्वद्वेदवेदांगपारगाः १५ स्वप्ने जागरणे चैषा विषम्यं नावलोकितम् ॥ आदावंते सदा जंतुरज्ञानेन समावृतः ॥ मध्ये त्रैवर्णिकानां स्याद्देवानामपि बोधनम् १६ विदुषां पदवाक्यादिसप्रमाणतया क्वचित् ॥ क्वचिदुद्धिर्विवृद्धैर्नैवात्मविषये क्वचित् ३९७

क्षृतिशालित्वेन सुरा इति द्वयाह्वे प्राजापत्या इति श्रुत्वनुसारित्वेन प्रसिद्धं विदेवेदांगपारगास्तेपि त्रैवर्णिकाः सत्त्वादिगुणत्रयप्रयुक्तरागशालिन एव दृष्टाः न तु गुणातीतत्वं कुत्रचिद्दृष्टमिति भावः । अतएव भगवतोक्तं । 'न तदस्ति पृथिव्यां वादिविदेवेषु वा पुनः । सर्वं प्रकृतिर्जैर्भुक्तं यदेभिः स्यात्त्रिभिर्गुणैः' इति ३९५ उक्तार्थे त्रिगुणाज्ञाननिद्राया अनुत्थानं हेतुतयाह स्वप्ने इति । यत एषां सुराणां स्वप्नादाविति । यतो यं जंतुरादौ पूर्वजन्मनो वा जागरणाद्वा अज्ञाननिद्रायावृतः प्रसिद्धः अंतर्गतयो रक्षतरत्र च प्रसिद्धः तथासदस्स वृत्ते ज्ञेय इति शेषः । यतस्त्रैवर्णिकानां देवानामुत्कलक्षणानां पद्मो धनं तत्प न प्रत्यात्मपरत्वाभावमाह विदुषामिति । यद्यपि लोकपदवाक्यादिविदुषां पदवाक्यं आदिपदार्थां प्रमाणार्थमर्थार्थां जानतां सप्रमाणतया पदादिस्वरूपे प्रमाणभूतेष्वर्थकारणमीमांसायापधर्मशास्त्रैः सहिततया क्वचित् क्वचिदुद्धिर्विवृद्धैर्नैवात्मविषये क्वचित् ३९७

आत्मन इति । आत्मशास्त्रेषां ज्ञानं दृष्टदविमोक्षोऽसमग्रं दृष्टसमस्तत्वेपि मतिर्धन्यकवशात्कार्यं श्रुत्याज्ञानोच्छेदरूपं कर्तुं मस्यैष्टमित्यर्थः ३९८ समस्तत्वेपि ज्ञानस्य कार्योत्थिप्रतिबंधकस्वरूपं सदृष्टांतं

आत्मन इति । आत्मशास्त्रे येषां ज्ञानं दृष्टं तदपि मायोऽसमग्रं दृष्टं समग्रं त्वेपि प्रतिबंधकवशात् कार्यमूलज्ञानी स्वेदरूपं कर्तुं मस्यैह प्रमित्यर्थः ३९८ समग्रं त्वेपि ज्ञानरूप कार्योऽपि प्रतिबंधकस्वरूपं सह प्राप्तं निरूपयति यथा भ्रष्टा इत्यादिना । यथाग्निसंयोगरूपप्रतिबंधकवशात् तदशक्तयोधानाबीजानि फलजनयितुं शक्ता एव कामक्रोधादिमतिबंधकसमानाधिकरणं ज्ञानमपि न फलदमित्यर्थः ३९९ कामाद्येषां योऽपि प्रतिबंधकतायामहं करोऽग्रगण्य इत्याह अहंकार इति । संसार एव कारागृहं जीवानां बंधनालयस्तस्य विधारणे पतनप्रतिबंधं हेतुभूतो मूलस्तंभरूपोऽहंकारो मत्ततस्तत्तमाश्रित्य परे कोणस्तं भादिभूताः कामक्रोधादयो मता इति ४०० उक्तं स्फुटयति मूलेति । स्पष्टम् ४०१ अहंकारस्य सर्वत्रानुगमं समवेतविमोदाहरणेनाह न पश्यामीति । अहंकारः सर्वजंतुषु प्रतिष्ठितः यत एते विप्राः कामादीनां मध्ये एकेन द्वाभ्यां बहुभिर्दोषैर्हीना अप्यहंकारविवर्जितान दृश्यंते इत्यर्थः ४०२ अहंकारस्य परमदोषतां विशदयन् मित्राकारशत्रुवदयमनिष्टं कुर्वन्नपि न लक्ष्यत इत्याह कामाद्या इति । हे विप्राः कामादीनां शत्रुत्वं शास्त्रतो वा अव्यव्यतिरेकसहकृतस्वानुभवाद्वा विदितं परीक्षितमपि प्रायो भवति अहंकारस्य शत्रुत्वं त्वयीतं शास्त्रैरपि ज्ञायते तेष्वप्यहंकारदर्शनादित्यर्थः ४०३

इदानीमिदमाश्रयपश्यतेत्याह मांसजाभ्यामितिद्वाभ्याम् । नचक्षुषागृह्यतेनापिवाचाइत्यादिश्रुतेःसमानार्थ्येदतिवाक्यम् इति किं असौपुरुषोमांसनेत्राभ्यांनदृश्यतेइतितदिदानीं सत्यमिवअ
सत्यतांभ्रांतिगोचरतामपिस्पृशत्स्थितम् यतोहंमांसनेत्राभ्यामेनयाज्ञवल्क्यंपुरुषंपश्यामीतिद्वयोःसंबंधः वस्तुतस्तुश्रुतिवाक्यंसत्यमेव मांसनेत्रैर्भवाद्भेदेतत्तत्त्वाददर्शनात् प्रत्यभिज्ञायामतीतां
श्रद्दहणेसंस्कारस्येवएतत्तत्त्वदर्शनेमदीयशास्त्रांतरानुभवयोरेवव्यापारात् शस्त्रांतरानुभवमांसनेत्राणांत्रयाणामेकलोलीभावविवक्ष्यानेत्रदृश्यताभिधानेप्यविरोधादितिभावः ४१० । ४११ ए
तत्संबन्धिनःसर्वकृतार्थाइत्याह धन्यइति ४१२ तस्मादेतत्साम्यमन्यत्रनास्तीत्याह नानेनेति । स्पष्टम् ४१३ तस्मात्क्षीरोदधिसमेचंदनसमेचास्मिन्विवादरूपमथनंमाकुरुतेत्याह माकृ
द्वमिति ४१४ अतिमथनेकृतेयथाक्षीराव्येर्विपंचंदनाच्चवह्निर्जायतेतद्वद्भवतांविनाशकःशापोमास्माज्जायतामित्याह कालब्रूदमिति ४१५ तर्हि किंकुर्मइत्याकांक्षायामाह अहंकारमिति स्पष्टं
म् ४१६ एतस्यनमस्कारेणार्चनेसर्वाभीष्टसिद्धिस्तस्मादात्मज्ञहर्षयद्भुतिकामइत्याथर्वणश्रुतेरिति वक्तुं प्रस्तुतविचारारंभजनितदुष्कृतस्यप्रायश्चित्तमप्येतन्नमस्क्रियेवेत्याह उपक्रांतइतिपादोनत्रि

मांसजाभ्यां ननेत्राभ्यां शक्योऽसौ द्रष्टुमंजसा ॥ इति वाक्यं श्रुतेर्यतन्मन्ये सत्यमिव स्थितम् ४१० आभ्यामेव च नेत्राभ्यां पश्यामि पुरतः स्थितम् ॥ पुरुषं याज्ञवल्क्यारख्यमेनं वाजसनेयकम् ४११ धन्योऽस्य जनकस्तद्ब्रह्म न नीचवसुंधरा ॥ राजा हंचतथा विप्राः सभाचानेन मंडिता ४१२ नानेन सदृशः कश्चिदासीदस्ति मविष्यति ॥ पुमान् जगति विप्रेन्द्राजं तुरन्यः कथं भवेत् ४१३ मारुद्वं मथ नं विप्राः शीतले चंदनोपमे ॥ क्षीरोदधौ याज्ञवल्क्ये ह्यास्मिन् वाजसनेयके ४१४ कालकूटं विषं मा भूद्वन्निर्हर्वा विश्वदाहकः ॥ क्षीरोदधिसमादस्मान्मुनीनां शिखरिचंदनात् ४१५ अहंकारं ततो विप्रालोकद्वयविनाशनम् ॥ परित्यज्य सभामध्येन मस्कुर्वीत्वमुंगुरुम् ४१६ उपक्रांतो विवादो यं वृथा स्माभिरबोधतः ॥ याज्ञवल्क्येन विज्ञानवादिनां तिसु दुःखदः ४१७ उल्लङ्घनार्थं मस्माभिः पदास्पृष्टो मुनीश्वरः ॥ ज्ञानवारां निधिस्तस्य मुक्तिः पापस्य भो द्विजाः ४१८ एतस्मै याज्ञवल्क्याय सततं यानमस्क्रिया ॥ विद्यते न पराकाचिदिहा मुत्र सुखप्रदा ४१९ ब्रह्मोद्यं ब्राह्मणं नैनं कदाचित्कोपि जेष्यति ॥ किमु युष्मासु विप्रेन्द्रादेवैरप्येपदुर्जयः ४२० इत्युक्त्वा वनताभूत्वा गार्गीवाचकवीतदा ॥ याज्ञवल्क्याय मुनये प्रश्नादुपररामह ४२१ गार्गीवाक्यपयः पीतं सर्वैस्तैर्ब्राह्मणोत्तमैः ॥ प्रणेमुः शिरसा केचिन्मत्सान्ये परे गिरा ४२२

मिःश्लोकेः । उपक्रांतःप्रारब्धः विज्ञानवादिनाविज्ञानेनवस्तुतत्वापरोक्षेणसाधनभूतेनवादकर्त्रायाज्ञवल्क्येनसहअस्माभिःपरोक्षज्ञैः लोकेपिपरोक्षापरोक्षदर्शिनोर्विवादोनुचितत्वेनप्रसिद्धइति भावः । अंतपरिणामे ४१७ उल्लंघनार्थमिति । अयंमुनिज्ञानसिंधुरस्माभिःप्रतिवादिभिर्लुल्लंघनार्थपदास्पृष्टःपादस्पर्शमिववादित्वंनीतस्तत्प्रयुक्तपापस्यमुक्तिःप्रायश्चित्तभूताएतत्प्रीत्यर्थेनमस्क्रियैवेतिद्वयोःसंबन्धः क्रीदशीनमस्क्रिया आथर्वणश्रुतेर्लोकद्वयहितावेति ४१८ । ४१९ एतज्जयाशांतुदूरतःपरिहर्षमित्याह ब्रह्मोद्यमिति । व्याख्यातप्रायम् ४२० अष्टमब्राह्मणार्थमुपसंहरति इत्युक्तेति । याज्ञवल्क्यायतंप्रीणयितुम् ४२१ अथनवमब्राह्मणस्योक्तात्मनोविभूतिरुपापनपूर्वकंस्वरूपनिर्धारणपरस्यार्थमध्यायांतंयावद्भूतेननिरूपयन्वक्ष्यमाणोपयोगोयविदग्गस्यदीराह्यंतावत्प्रपंचयति गार्गीवाक्यपयश्चत्वार्यष्टत्वारिंशद्व्योके । ततोगार्गीवाक्यपरूपपयःक्षीरं सर्वेदिनेःश्रोत्रपात्रैःपतितंतेनविमुक्ताहंकाररूपपि तद्विकाराःसंतोयाज्ञवल्क्यापज्ञादितरेवर्षणमनियमांनिचक्रुः तेषुविद्यमानेष्वप्यहंकारलोभःसर्वत्रयकार यतःकालेनतर्जितिविषयशुद्धाभिपर्यवस्यत्यतिरितिद्वयोर्थः ४२२

४२३ विविधाभिरिति । नक्षत्रसूचकभाव्यर्थबोधक्येवांतिस्तज्ज्योतिर्विदः कालांतरभाविनीदशामालोच्यविविधयाज्ञवल्क्यासूयाभिर्दग्धोभविष्यतीति योगार्थमनासिनिचायाविदग्धइतितस्मनाम
चक्रुः कीदृशनामरूढ्यासमुदापशतयापांडित्यस्यनेपुण्यस्यप्रकाशकृत्वेनमातापित्रोः सुखप्रदमितिद्वयोरर्थः ४२४ । ४२५ असंभवतिरूढचर्ययोगार्थप्रसरोध्रुवइतित्स्यायेनापितत्रयोगार्थोग्रा
ह्यः हितकरस्यापिगार्ग्यवचनस्यशाकल्येप्रतिकूलतादर्शनेननेपुण्याभावनिश्चयादित्याशयेनाह पयइति । गार्ग्यावचनंविदग्धस्यतथैवकोपविपस्यवृद्धिकृतवदित्युत्तराद्वीचयः ४२६ योगार्थ
स्यसंभवोस्तीत्याह आदित्यादिति । द्विजः शाकल्यः ४२७ असूयामभिनपति आदित्याद्याज्ञेतिद्वाम्भ्यां । शुक्रंयजुरादित्याद्याज्ञवल्क्यः प्राप्तइतिवचोपदायंविदग्धः शृणोतितदातंयाज्ञवल्क्य
मुद्दिश्यवक्तृन्जनान्प्रतिइत्येवमादिकठिनवचउपहसन्भाषते । इति किं एषयाज्ञवल्क्यः सोमार्चद्रमसोरक्तवर्णमथर्ववेदकांडं प्राप्तवानिति । आदिपदेनहरितमृकांडंभौमादित्यादिग्रहइतिद्वयोरर्थः
४२८ । ४२९ अवज्ञयेति । असूयामसंहदिलोकैविवादापमेरितोप्यवज्ञयामत्समोनास्तीत्याभिवानप्रयोजिकयायाज्ञवल्क्येनविवादायापिनायातीति ४३० स्पर्द्धयातुसदादहतइत्याह अर्जु

याज्ञवल्क्यायमुनयेब्रह्मोद्यायमहात्मने ॥ विहायैकंविदग्धारुख्यंशाकल्यंकालमोहितम् २३ विविधाभिरसूयाभिर्याज्ञवल्क्यस्यकालतः ॥ दग्धोभविष्यतीत्येवंज्ञात्वा
नक्षत्रसूचकाः ४२४ विदग्धइतितस्यैतन्नामचक्रुर्मुहाधियः ॥ रूढ्यापांडित्यकथनंपित्रोः सुखकरंतदा २५ पथोयथाभुजंगानांविषवृद्धिंप्रयच्छति ॥ कृतवद्
चनंगार्ग्याविदग्धस्यतथैवहि ४२६ आदित्यात्प्राप्तविद्योयंयाज्ञवल्क्योयदाश्रुतः ॥ असूययातदारभ्यदग्धोविविधयाद्विजः ४२७ आदित्याद्याज्ञवल्क्योयंशु
क्रंयजुराप्तवान् ॥ एवंप्रसंगतोवाक्यंविदग्धश्चेच्छृणोत्ययम् ४२८ तदातंभाषतेविप्रोयचनंकर्णकर्कशम् ॥ रक्तमार्थवर्णसोमात्कांडमेषसमाप्तवान् ॥ इत्येवमा
दिकठिनंभाषतेहर्निशंजनान् ४२९ अवज्ञयानचायातिविवादायापिकुत्रचित् ॥ याज्ञवल्क्येनमुनिनासूर्यशिष्येणधीमता ४३० अर्जुनाययथाकर्णः शक्रायन
मुचिर्यथा ॥ विदग्धोयाज्ञवल्क्यायतथासंस्पर्द्धतेसदा ४३१ याज्ञवल्क्येनहियदाहतागावःसमागतः ॥ विदग्धःस्मयमानःसंस्तदातत्रव्यवस्थितः ४३२
इत्थंविचार्यमतिमानहोसाहसमस्यकिम् ॥ ब्राह्मणानांपरोक्षंयदेषएवंविडंबनम् ॥ कुरुतेकर्मणस्तस्यफलमेतत्समागतम् ४३३ लोकेयज्जीवनंपूर्वमस्या
सीत्तद्गतंखलु ॥ अस्माभिरप्यवज्ञातोजीवताद्गंडवद्विजः ४३४ तदप्ययंनजानातिरूपपापविमोहितः ॥ एकस्यापिपुरःशक्तःस्थातुंनायंकथंचन ॥ बालस्या
पिचविप्रस्यकथमेपांमहात्मनाम् ४३५

नायेति । नमुचिर्दानवः ४३१ नन्वीर्ष्याकुलेनविदग्धेनजनकसभायांप्रथममेवकुतोतपृष्ठमितिशंकांवारयति याज्ञवल्क्येनहीतिपंचभिः । यदायाज्ञवल्क्येनगावोहतास्तदातत्रसमागतोपिवि
दग्धइत्यंविचार्यस्मयमानोमंदहसन्व्यवस्थितःइत्यंकथं अहोऽस्ययाज्ञवल्क्यगावाहरणरूपंसाहसमविमूढपकृतिः किंतुयदनेनब्राह्मणानांपरोक्षेआदित्यशिष्यतादिविडंबनरूपंपापकृतंतस्यफल
मेतत्साहसप्रवृत्तिरूपेणागतमितिद्वयोरर्थः ४३२ । ४३३ लोकेइति । यदस्यायपावहोकेजीवनमासीत्तदधुनागतंसमाप्तमितिज्ञायतइतिशेषः यतोस्माभिरपिशब्दादस्यैश्वर्येतिरितिबुद्ध्योपे
क्षितोऽजीवत् इति किं अपंद्विजोविडंबनपरोक्षंभवजीवतादिति ४३४ ब्राह्मणानांपुरतस्तुविडंबनंननिर्वहतिपथाभास्यतःपुरतोनीहारइत्याशयेनाह तदपीति । तत्प्रसिद्धं ब्राह्मणानांरूपंनीहा
रधिरोध्यादित्यस्यसममेषयाज्ञवल्क्यो नजानातिपतःपापमोहितः अन्यथायेपांमध्ये एकस्यबालस्यापितेजइन्द्रेणाप्यसह्यतेपांपुरतःकथमेवंकुर्यादित्यर्थः ४३५

इत्यादीति स्पष्टम् ४३६ ब्रह्मकल्पानिति । यदातुब्रह्मणासमाभुनयोजितादृष्टास्तथागार्याः प्रणतियाज्ञवल्क्येदृष्टातदापादाहतसर्ववत्कोपाकुलोभृकुटीकुटिलललाटीनिःश्वसंश्रविदग्धोदेवंमनसाधिगदेवमित्येवंनिदितवान्मृतपुत्रकवदितिद्वयोः संबंधः भृकुटीतिहाद्वोययपिपाणिनीधेनसिद्धचित्तथापिचंडीपाठेभगवद्यासप्रयुक्तत्वात्साधुः । अतएवोक्तंमलिनाथेन 'यान्युजहारमहिज्ञायासोव्याकरणार्णवात् । तानिर्किंपदरत्नानिमांतिपाणिनिगोष्पदे' इति ४३७ । ४३८ किंच इत्येवंचितितवानित्याह अधीतस्येति । अध्ययनादिबलान्मभिभूयदेवबलमेवोत्कृष्टत्वाद्वलपदंभजेतेत्यर्थः ४३९ नूनमिति । निमेषादिरूपःकालःसर्वहरःसर्वेषामन्यथाभावकारकोदुरत्ययोदुःखेनात्येतुमुलंघयितुंशक्यश्चेत्येतदितिहासेप्रसिद्धंवचोयसत्यंजातमिति ४४० देवबलस्योत्कृष्टत्वेकालस्यदुरत्ययत्वेचेहेतुमाह ब्रह्मणेति । यतश्चेविम्राब्रह्मणासमाअपिकेनचिदप्रसिद्धेनदुर्धियायाज्ञवल्क्येनजिताः यथापाखंडिनागुरुहीनाविप्रबालाजीवेरन्निति ४४१

इत्यादिबहुधाविप्रःशाकल्योमनसास्वयम् ॥ विचार्यासीत्पुरातूष्णीगर्वपर्वतमाश्रितः ४३६ ब्रह्मकल्पान्मुनीन्दृष्ट्वाजितान्गार्याश्चसनतिम् ॥ कोपाकुलितनेत्रः सन्पादाहतइवोरगः ४३७ भृकुटीकुटिलंकृत्वालुलाटंनिःश्वसन्मुहुः ॥ मनसागर्हयामासदैवंमृतसुतोयथा ४३८ अधीतस्यबलंनैवनकुलस्यबलंतथा ॥ मंत्रादेर्न बलंज्ञेयमहोदैवबलंबलम् ४३९ नूनंसत्यंवचोजातंलोकानामैतिहासिकम् ॥ निमेषादिःसर्वहरःकालएषदुरत्ययः ४४० ब्रह्मणासदृशाविप्रादुर्धियाकेनचिज्जिताः ॥ पाखंडिनायथाविप्रबालकागुरुवर्जिताः ४४१ भवतीहसदानूनमवश्यंभवितव्यता ॥ उपायानांसहस्राणियस्यनास्तिप्रतिक्रिया ४४२ कृपणोयाज्ञवल्क्योयमेषवाजसनेयकः ॥ कचकेमेहसर्वज्ञाब्रह्मकल्पामुनीश्वराः ४४३ ममैवयशस्तेषाथकालएषसमागतः ॥ पूर्वाभिर्जितवानेषजेष्याम्येनमहंदिजम् ४४४ इत्यादिमनसाभूयश्चित्तयित्वाद्विजोत्तमः ॥ विदग्धःप्रष्टुमारेभेयाज्ञवल्क्यंमुनीश्वरम् ४४५ गार्याभाव्यर्थविज्ञानवत्यायत्कीर्तितंहितम् ॥ तिरस्कृत्यप्रवृत्तस्तदनयासहितंधिया ४४६ इयंकुमारीयुवतिर्ब्राह्मणानांगृहाद्वहिः ॥ निर्गतास्वैरिणीनित्यंमुष्करेषुघृतस्पृहा ४४७ सदाचाराइमेसर्वेसभास्थायेद्विजोत्तमाः ॥ इमानग्रांनचेक्षंतेतस्यांकुर्युःस्पृहांकुतः ४४८ स्नानशौचरतानित्यंजटाश्मश्रुविधारिणः ॥ तापसाधमनीव्यासदेहावृद्धसमाद्विजाः ४४९ विटवेषोयुवास्निग्धोमुष्करो देहपोषकः ॥ वेदविप्रावकोभंडोयाज्ञवल्क्योतिकासुकः ॥ योनिर्वक्रंस्तनौहस्यावीक्षतेपापचक्षुषा ४५०

भवतीति । भवितव्यतेतिभवितृप्रधानोनिर्देशः तथाचपद्भित्त्वंतदवश्यंभवतीतिसंबंधः । यस्यभवितव्यस्यउपायसहस्रमपिप्रतिक्रियाप्रतिरोधसाधनंनास्तीत्यर्थः ४४२ याज्ञवल्क्यजयस्यभवितव्यताऽभावेकास्यजययोग्यतेत्याह कृपणइति । इदितिखेदे कृपणोयाज्ञवल्क्यःकइमेसर्वज्ञामुनयश्चेति ४४३ ममैवेति । अथवाममैवयशोवर्द्धयितुमेषकालोयथेनंसर्वजितारंजयेयमिति ४४४ इत्यादीति स्पष्टम् ४४५ गार्येति । भाविनमर्थविज्ञानंत्यागार्यायाद्धितंकीर्तितंदनयावक्ष्यमाणयाधियासहितंसंयुक्तंयथाभवतितथातिरस्कृत्यप्रवृत्तइत्यन्वयः ४४६ गार्येविपयांविदग्धस्यदुर्भाविनामभिनयति इयमित्यादिना । मुष्करेषुमशस्तांडवस्तुकासुकैष्विति यावत् स्पृहा । ऊपश्रुपिमुष्कमधोरइतिरप्रत्ययः ४४७ एतेमुनयस्त्वेतत्स्पृहणीयानभवतीत्याह सदाचाराइतिहास्यां स्पष्टे ४४८ । ४४९ याज्ञवल्क्यस्तुत्येत्याह विटेति । विटःपिङ्गः 'विटस्तुभूषकेखविरेलवणेपिङ्गे' इतिदेमचंद्रः । विप्रावकोऽन्यथाकर्ता हियतः ४५०

आगतस्येति । अस्ययाज्ञवल्क्यस्यसंसर्गसमागतस्योभयवराजनिर्जनंकार्यावसंसर्गादृष्टिपश्यामइत्यन्वयः ४५१ अन्येत्वीदृशानभवतीत्याह गुर्विति ४५२ हेमेति । सुवर्णोत्थो

आगतस्योति । अस्य याज्ञवल्क्यस्य सप्तदशमांशमागतस्योभयत्राजनिजनक्रमांशौ च सप्तकांष्टिपश्यामहेत्यन्वयः ४५१ अन्वेत्तीदृशान भवतीत्याह गुर्विति ४५२ हेमेति । भुवर्णार्थेवो
पिदर्थे च सभायागतः ४५३ स्वसमानजातीयसर्वपरिचिनोतीत्याह स्वैरिणीति । स्वैरिणीन्वभिचारिणी तांस्वैरिणींस्वैरीपुरुषोवोति पुनः शब्दोऽप्यर्थः । तत्र हेतुर्नुभूतमिति ४५४ अनुभू
तस्य परिचये दृष्टांतमाह जलेइति । गतागतं गमनागमनशालिनं मीनं । गार्ग्यपि स्वैरिण्येवेत्याह बाल्यादिति ४५५ स्वैरिणीत्वे कुलांगनाचरितव्यतिरेके हेतुं करोति भर्तारमिति द्वाभ्यां । कुल
स्त्रियो भर्त्रादीन्विहाय वेश्मनो देहल्या अतिक्रमं न कुर्वीति । इयंतु स्मि सती पुरुषान्धीक्षमाणा लोकत्रयं चरतीति द्वयोरन्वयः ४५६ । ४५७ अनायासवसभो याज्ञवल्क्य एव दृष्टव्य इति वक्तुमाह अस्मिन्निति ।
ते एते स्वैरिणः पुरुषास्तेतायुगे कलिवन्नवसंतेयतो वर्णाश्रमधर्मरहितो न कोऽप्यस्तीति ४५८ गृहिण इति । यतः पुत्रकामा गृहिणोऽपि कृतावेव निजान् दारान् व्रजंतीत्यन्वयः ४५९ ऊर्ध्वेति । परे गृहस्थभि

आगतस्यास्य पश्याम उभयत्र व्यवस्थिताम् ॥ दशराजनिवामोरैवाचक्रव्यांचसंसदम् ४५१ गुरुपादार्चनपराः शिक्षिता ब्राह्मणाः परे ॥ वर्तते शतशः सर्वे नासाय
न्यस्तलोचनाः ५२ हेमयोषित्कृते तेन सभायामागतो धमः ॥ याज्ञवल्क्यो न विद्यायाः प्रकाशार्थं समागतः ५३ स्वैरिणी स्वैरिणवेति तांस्वैरी स्वैरिणी पुनः ॥ अनु
भूतं हि जानाति सर्वः सर्वं न चेतरत् ४५४ जले यद्वा द्विजानातिमस्यो मीनं गतागतम् ॥ बाल्यादारभ्य गार्गीयं स्वैरिणी कामचारिणी ४५५ भर्तारं तनयं वा पिभ्रातरं
वासहोदरम् ॥ मातुलं श्वशुरं वा स्वं साध्वी बाललनां पराम् ४५६ हित्वानातिक्रमं कुर्युर्देहल्या वेश्मनः सदा ॥ कुलस्त्रियः स्त्रीयं त्वेकायाति लोकत्रयं वधूः ॥ स्वैरिणः
पुरुषां लोके वीक्ष्यमाणा ततस्ततः ३५७ अस्मिन्नेतायुगे नैते वर्तंते ते तथा कलौ ॥ अनाश्रमीना वर्णास्यात्कोऽपि कुत्रापि भूतले ४५८ गृहिणः पुत्रकामास्तेऽतौ दा
रात्रिजानपि ॥ व्रजंति ते पुनैवाशागमने परयोषितः ४५९ ऊर्ध्वरेतस्तयानैव व्रजंत्याश्रमिणो परे ॥ अंत्यजा अपि दारान् स्वान् हित्वानेच्छंति योषितम् ॥ त्रेतायुगे
न्यललनामिच्छेयुः किंपरेजनाः ४६० देवाद्यामानवीमेतां स्मृशंति कथंचन ॥ पशवो नैव गच्छंति विजातीयां वधूं कचित् ४६१ इयं कामातुरा नित्यं न ग्राभूत्वा
पुरःस्थिता ॥ पुरुषाणां भिमे सर्व ईक्षंते तां कर्हि चित् ४६२ पापमेकममुं हित्वा कलिजातसमं नरम् ॥ मुष्करं याज्ञवल्क्याख्यं युवानं नटवत्स्थितम् ४६३ निरी
क्ष्यैनं दुरात्मानं स्वैरीणं स्वैरिणी स्वयम् ॥ ब्रह्मविद्याजतस्त्वेन भेकांते गंतुमुद्यता ॥ स्वैरिणीमतमास्थाय कुरुते पादवंदनम् ४६४ ब्राह्मणानां तथा राज्ञः पश्यतां सर्व
देहिनाम् ॥ अहं व्यभिचरिष्यामि प्रच्छाद्येति व्यवस्थिता ४६५ स्तुतिमस्य करोत्येषा भूयो भूयो द्विजन्मनाम् ॥ पुरतस्ते पिसंभ्रांताः स्वैरिण्या वाक्यमोहिताः
४६६ धर्मात्मनां पुरोगंताराजाप्येष विमोहितः ॥ स्वैरिणे स्वैरिणी वाक्यमद्यन्नमस्कुरुते स्वयम् ४६७

आश्रमिण ऊर्ध्वरेतस एव अंत्यजाः श्वपचाः परे उत्कृष्टाः ४६० देवाद्या इति । स्पष्टम् ४६१ इयमिति । पुरुषाणां पुरःस्थिता तामिमे सभ्याः सर्वे याज्ञवल्क्यं कलियुगजातसमं विनानेक्षंति इति
द्वयोः संबन्धः ४६२ । ४६३ निरीक्ष्यैनमिति । एवं स्वैरिणं निरीक्ष्य इयमेकांते गंतुमुद्यता स्वैरिणीनां मतं कौशलमास्थाय स्य पादवंदनं कुरुते ब्रह्मविद्याजतः अयं ब्रह्मविदिति परलयापनव्याजेनेत्यर्थः ४६४
ब्राह्मणानामिति । अहं ब्राह्मणादीनां पश्यतामपि प्रच्छाद्य स्वकौशलेनैव राजा लिखवदेपांष्टिं प्रतिबद्धचक्षुषि व्यभिचरिष्यामीति निश्चयेन व्यवस्थिते पागार्गी अस्य याज्ञवल्क्यस्य स्तुतिं द्विजन्मनां पुरतः करोति ते
पिसंभ्रांताः संपन्ना इति द्वयोः संबन्धः ४६५ । ४६६ धर्मात्मनामिति । पुरोगंतं प्रगण्यो राजापि मोहितः यतो गार्गी वाक्यादस्मै नमस्कुरुते इति ४६७

इत्यादीति । इत्यादिकं कल्पयन्ति शेषः यतः कालपाशेन मोहितः द्विजोत्तमोऽपि हितामपि गार्गीमवज्ञाय दीर्घान्दंशलभवाद्याज्ञवल्क्यमुलंघयितुमुद्यतो भवदिति द्वयोरन्वयः ४६८ । ४६९ एवं विदग्धस्य याज्ञवल्क्यद्वेषवस्यमाणोऽपयोगाय प्रपञ्चयत्यतः प्रश्नोत्तररूपाणां सप्तदश कण्डिकानामर्थसंक्षिप्याह याज्ञवल्क्येति तिद्वाभ्यां । ततः सविदग्ध आग्रहमन्यैरजितमपि जेष्याम्येवैनमि त्याकारं हठमुपाश्रितः स न कतिदेवा इत्याद्याकारं बहुभिः प्रश्नैर्देवानां मतमर्थमिन्नियम्य सूत्रात्मविभूतीनां संख्यां प्रपञ्च्य एष याज्ञवल्क्योऽपि तावद्भिः प्रश्नसमसंख्यैरुत्तरैरवांतरभेदशालिप्रत्युत्तरसमाधान मभाषतेत्यर्थः ४७० विस्तरादिति । तद्यप्रत्युत्तरमिति अनेन प्रकारेण संक्षेपविशिष्टविस्तरमादाय ल्यबुपेपञ्चमो अभाषत । इति किं विस्तरमादाय वैश्वदेवाख्यस्य शास्त्रस्य ऋग्वेदमसिद्धस्य गानवर्जितस्तुतिरूपस्य संबंधिनीयानिवितदेवतासंख्यावाचकमंत्रपदसमुदायरूपा तस्या घटकानि यानि पदानि त्रयश्च श्रुतेत्यादीनि तदुक्तसंख्यया पठ्यधिकत्रिंशताधिकत्रिंशत्संख्यया आनंत्योपलक्षणभू तया प्रत्यभाषत संक्षेपानुवस्वाद्यात्मकत्रयं त्रिंशदाद्यात्मना प्रवृत्तादंतर्भावात् तत्तमादायाध्यर्द्धपदोक्तस्य बाह्यायो रंतर्भावस्थानं प्राणोपस्मरवैदेवाविभूतयः स एवैकोदेव इत्यभाषत । तथाष्टौ प्रश्नान् पृथिव्यैव यस्यायतनमित्यादिना कृतान् परान् पूर्वोक्तभिन्नानि मान् बुद्धिस्थान् शाकल्येन दुराग्रहेण कृतान् भाषतेत्यनुपगमः समाधाय वित्यर्थः । अत्रायं संक्षेपाभिप्रायः नवकण्डिकानामर्थो निगदने

इत्यादिकालपाशेन मोहितः स द्विजोत्तमः ॥ अवज्ञाय हितां गार्गीं सर्वदा ब्रह्मचारिणीम् ४६८ ज्ञानोदधिं याज्ञवल्क्यमुलंघयितुमास्थितः ॥ महावन्दिह्यथा दीर्घान्दंशल भोनाश आगते ४६९ याज्ञवल्क्येति संबोध्य संख्यया दिव्यगतां हि सः ॥ प्रपञ्च्य बहुभिः प्रश्नैराग्रहं समुपाश्रितः ॥ तावद्भिरुत्तरैरेष प्रत्युत्तरमभाषत ४७० विस्तराद्दे श्वदेवस्य निविदः पदसंख्यया ॥ संक्षेपात्प्राण एवैक इति संक्षेपविस्तरात् ॥ अष्टौ प्रश्नान् परांश्चेमान् शाकल्येनाग्रहात्कृतान् ४७१ अनंतरमुवाचे दंशाकल्यं मूढचे तनम् ॥ कालसर्पमुखप्राप्तमंडूकसदृशं तदा ॥ शाकल्येति संबोध्य कुलनाम्ना द्विजोत्तमम् ४७२ नैवंते पूर्वजाश्च कुर्ध्वं कुत्राप्यकारणम् ॥ न ब्राह्मणाः परे नैव वारि णो न नुजान च ४७३ किमर्थं व्यर्थं मत्पुत्रं द्वेषं मयि करोषि भोः ॥ माभूते मरणं विप्रद्वेषिणो मम सर्वदा ४७४ पितृमातृसुतादीनां मदीयानां यथामयि ॥ त्वदीयानां त्वयितथातेषां मामूदिहा प्रियम् ४७५ सूर्यालंब्या मया विद्या तेजसा दुःसहायतः ॥ मावजानीहि तां विप्रदक्ष्यति त्वां क्षणादियम् ४७६ आदित्यात्प्राप्तविद्यो हं यदा गां पृथिवीतलम् ॥ तदामांसविता प्राह हृष्टचितः सुरोत्तमः ४७७

वस्पष्टः पृथिव्येवेत्याद्यष्टानामर्थस्त्वष्टावायतनानीत्यादिवाक्यव्याख्यानेन व्याख्यातो भविष्यतीति ४७१ अष्टादश्याः कंडिकाया अर्थमुपबृंहयति अनंतरमुवाचेत्यादि त्रिंशच्छ्लोकेः । तदनंतरं शाकल्येति गोत्रप्रत्ययांततया कुलस्य गोत्रस्याभिधाय केन नाम्ना शाकल्यं संबोध्य दंशस्यमाणं वच उवाच । कीदृशं शाकल्यं कृष्णसर्पमुखप्राप्तमंडूकवत्कालवशं अतएव मूढधियमिति ४७२ कु लनाम्ना संबोधनात् सर्पस्फुटयति त्वेवमिति । पूर्वजाः पितृप्रभृतयस्तथा परेऽप्येति ब्राह्मणाः कपिवंश्यास्तथा वारिणो ब्रह्मचारिणो विद्यावंश्यास्तथान्येऽपि मनुजामनोर्वीशजा एव त्वद्वर्धनं चक्रुस्तवं तु मयि द्वेषं किमर्थं करोषि हे विप्रम मयि प्रसूये देवेण सुचितं ते मरणं माभूदिति तच्छामीति शेष इति द्वयोरर्थः ४७३ । ४७४ त्वमरणं केवलं त्वानिष्टं किंतु त्वद्वर्धनं वानामपीत्याह पित्रिति । यथामदीयानां पित्रादीनां मयि प्रेमैति शेषः तथा त्वदीयानां त्वयि वर्तते ह हत्वमरणे तेषामपि यं माभूदिति संबंधः ४७५ ब्रह्मदेवस्य सर्वत्रानिष्टसाधनत्वेऽपि याज्ञवल्क्यः स्वदेवस्य विशेषतोऽनर्थजनकत्वेदेतदुदशयति सूर्यादित्यदिभिः । इयं सूर्यालंब्या विद्या वज्रात्प्राप्ता तदां क्षणादक्षयति दक्षं कतिप्यतीति चतुर्थे पादार्थः ४७६ आदित्यादिति । यदा सूर्यादिद्यां प्राप्याहं पृथिवीतलमागामां गमंतदागमनकाले सविता सूर्यो मां प्रीतिमा ॥ इति किं योमया दक्षविद्यामवज्ञास्यति तत्रान्यपि पक्षितमंडूकसमसाक्षरिण्यामीति द्वयोरर्थः ४७७

४७८ एवमुक्ते इति । एवमुक्ते सति नाना प्रकारे र्वरेः कस्यचिदपि भस्मीभाविभाभवत्वित्यर्थपरवाक्यरूपेरादित्यो मया प्रार्थितोऽभूत्ततः स आदित्य इमं मवर्षिकृतवानिति ४७९ इमं कर्मित्पाकं क्षा
यामवधिं भिनयति समक्षमिति द्वाभ्यां । हेविप्रयः समक्षं मुखे विंशतिवारं त्वामवज्ञास्य तितस्य विनाशकं शार्पत्वजिह्वायां स्थित्वाऽहं दास्यामि येन स भस्मी भविष्यतीति द्वयोः संबंधः । दृश्यते
चात्र नवमब्रह्मणी विंशतिवारं विदग्धप्रयुक्तं पाज्ञवल्क्ये तितं बोधनरूपमवज्ञानमिति भावः ४८० इतः परमिति । इतः परं वरत्वेन प्रार्थने पि एतादृशोक्तानंतरं महं भयेन पुनः प्रार्थनात उपारमं निवृत्तो
ऽभवम् तस्मात्त्वमोहवशेन ह इति खेदे महांमाद्विष्टाः मयि द्वेपं माकुर्वित्यर्थः ४८१ महुरुमिति । अहं च भवंतं कालमोहितमेव जनेयतस्त्वं महुरुं सवितारं प्रसिद्धतममपि पापप्रतिबंधाज्जानासीति
४८३ त्वत्कृत इति । आदित्यस्य समीरणवचनमनुस्मृत्य ल्यबलोपेपंचमो त्वत्कृते त्वदर्थकास्य गतिर्भविष्यतीत्याकाराचिता जायते भवतीत्यर्थः । द्वेपस्य मन्निष्ठतां तु मासं भावयेत्पाह नाहमिति ।
पापकारिणे पीतिशेषः ४८४ द्वेपाभावे दोषबीजदाहिकाया ब्रह्मविद्यायाः सत्त्वं हेतुमभिप्रेत्य विद्यामभिनयति मयीति सार्द्धं त्रिभिः । मयि एतच्छरीरेषु द्वत्संस्थितोऽस्मि तद्वत्त्वयित्वच्छरीरे अन्यत्रापि

अवज्ञास्य तियो विद्यां मया दत्तां स्थितां त्वयि ॥ भस्मसात्तमहंसद्यः करिष्यामिन संशयः ४७८ एवमुक्ते मया दित्यः प्रार्थितो बहुधा प्रभुः ॥ वरैर्नानाविधैः पश्चादवधिं
सो करोत्त्विमम् ४७९ समक्षं तव यो विप्रयदा विंशति संख्यया ॥ अवज्ञास्य तितस्याहं दुर्धियः पापकारिणः ४८० स्थित्वा त्वदीयजिह्वायां शार्पं दास्यामि दारुणम् ॥
येन भस्मी भवेत्सद्यो वज्ञानान्मद्विरोधतः ४८१ इतः परमहंभीतः प्रार्थनात उपारमम् ॥ मात्वं मोहवशं प्राप्नोमहांद्विष्टाह नित्यशः ४८२ महुरुं सवितारं च पापात्रैवा
वगच्छसि ॥ जानेहं च भवंतं तं द्वेषिणं कालमोहितम् ४८३ त्वत्कृते जायते चिंताममादित्यसमीरणात् ॥ नाहं द्वेषि कदाचित्तु भवते पापकारिणे ४८८ मयियद्वत्त्वयि
यथायतो न्यत्रापि संस्थितः ॥ अहमेव वसाम्यत्र स्थावरेषु चरेषु च ४८५ अहं सर्वमिदं वैश्वं सृष्टिस्थित्यंतं संस्थितम् ॥ मत्त एव च सृष्ट्याद्या जगतो द्वयरूपिणः ॥
४८६ सुखदुःखादिकं द्वंद्वं ममैवास्ति कर्हिचित् ॥ शरीरस्य विनाशे मे स्थितौ नातिशयो मम ४८७ घटादीनां यथानाशे स्थितौ वानभसो न सः ॥ नाहं हन्मिनमां
हन्त्युः सर्वदा सर्वजंतवः ४८८ अज्ञानेनावृत्तं ज्ञानं तु वयद्वत्कृते रिह ॥ तेन मां नु जैस्तुल्यं मन्यसे पापकारिभिः ४८९ पापाग्निना प्रदग्धं त्वां माशोचंतु जना इमे ॥
मारो दीद्ववतो जाया सर्वाभरणवर्जिता ॥ निर्लज्जा बांधवान्दृष्ट्वा दीनास्याविधवासती ४९०

यतः संस्थितोऽस्मि ततः सर्वत्र स्थावरादावहमेव वसामि तथा च सर्वांतरोहमित्यर्थः ४८५ अहमिति । सृष्टिस्थित्यंतं पुंसं स्थितं संबद्धमिति यावत् इदं सर्वं विश्वं जगदहमेव यतो मत्त एव जगतः सृष्ट्या
द्याः श्रुतिप्रसिद्धाः । तथा चाद्वयोऽस्मीति ४८६ सुखेति । आदिपदेन अज्ञानाया पि पासादिकं ग्राह्यं अत एव मत्संबंधितयाऽभिमतस्य शरीरस्य विनाशे स्थितौ वाममातिशयो विशेषो नास्ति घटानु
पाधिनाशस्थित्योर्न भस्य आकाशस्य यथासोतिशयो नास्तीति । यतो मय्यद्वितीये सर्वक्रियाकारकत्वाभाव इत्याह नाहमिति । हन्मीति सर्वक्रियोपलक्षणमिति द्वयोरर्थः ४८७ । ४८८ यथामदी
यं स्वरूपमुक्तविधं वेदांते पुसिद्धं तथा तवाप्यस्ति परं तु त्वं कृम्यादिसमतापादे केनाज्ञानेन प्रमत्तोऽसि येन महांद्वेक्षीत्याह अज्ञानेनेति । ज्ञानमद्वितीयज्ञानात्मकमात्मस्वरूपमज्ञानेनाच्छादितं तव कृमिनिभ
स्य येनाज्ञानप्रभावेनात्मा पण्डव लक्षणपापकारिभिर्मनुजैस्तुल्यं मामात्मयाथात्म्यविदं मन्यसे इति ४८९ अथ पाज्ञवल्क्यो विदग्धस्य भाविर्नो दुर्दशां त्रिकालज्ञतयाऽनुसंधायानुग्रहाविष्टः सामास्थि
त्याह पापाग्निनेति सप्तभिः । पापेन ब्रह्मविद्वेषलक्षणेन प्रदग्धं प्रसिद्धाग्नि तोप्यधिकं तापितं त्वां लोकामाशोचंतु तथा भवतो जाया बांधवान्दृष्ट्वा निर्लज्जा दीनमुखी च सती मारो दीदिति ४९०

मित्राणीति । मित्राणि बांधवाश्चेतः शोकसागरेषां पततु । तथा वैरिणः संतोषावगमं संतोषमात्रं जतिवित्तिशेषः ४६१ धर्मेति । त्वं प्रेतो भूत्वा धर्मराजपुरं मा विलोकयेति ४९२ कावेति । व
लिर्निवारूपः ४९३ अपमिति । अयं तव देहो ग्रेः शुनो वा भक्ष्यो मा भूदिति । तथा शिष्यान् विहायैकाकीमापरलोकं व्रजेति ४९४ अनेकेति । अनेकेषु कालेषु उद्दीपकसंनिधिरूपे पुंसं जातः प्रादु
र्भूतो ब्रह्मणो ब्रह्मविद्या ब्रह्मभूतस्य ममोद्देशरूपः पादपस्तवचित्तभूमौ वर्तमानः सतेकारस्करफलसमं फलं माददातु । कारस्करशब्दः पारस्करादित्वात् सुटिनिष्पन्नो यद्यपि त्रिकांडशेषे वृक्षसामान्यवाचक
उक्तस्तथापि प्रकृते 'कारो वधे निश्चये च' इति विश्वात् कारवधं करोतीति व्युत्पत्त्या भलातकवाचकः । तत्फलोत्कर्षस्या शुभं फलं वृक्षा युर्वेद उक्तम् 'आग्नेः क्षेमं भलातके भयम्' इति । साक्षादपि भ
लातकफलानामनर्थकत्वं लोके प्रसिद्धमिति दृष्टान्तता ४९५ मातवेति । हे विप्रं दत्तवास्थीनि चोररूपा जंत्यजाश्चांडालामास्पृशंतु । तथाऽस्मिन्मद्रूपेऽशौचं शलभवनमापत । कीदृशमद्रूपेऽशौ आ
दित्यजिह्वे । आदित्यो जिह्वायां संनिहितो यस्य स तथा तस्मिन् ४९६ एवमार्थिकमर्थं प्रपंच्य श्रोतमर्थं विशदयति भोजा इति पंचाभिः । भोजशब्दोऽत्र भोजयंतियानादिकमिति व्युत्पत्त्या पचाय

मित्राणि बांधवा माते पुत्राद्याः शोकसागरे ॥ पतंतु वैरिणो माते संतोषावगमं त्विह ४९१ धर्मराजपुरं मा त्वं विलोकय सुदुःखितः ॥ क्षुत्पिपासा परिश्रान्तः प्रेतो भू
त्वा तिदुःखितः ४९२ काकवद्वलिभुज्जा त्वं भूया ब्राह्मण सततम् ॥ तप्तगत्रो भृशं दीनः पिब मा त्वं तिलोदकम् ४९३ अयं च मृदुलो देहो मा भूद ग्रेः शुनोपि वा ॥ तव शि
ष्यान् विहायैतानेकाकीमाव्रजाधुना ४९४ अनेककालं संजातो ब्रह्मविद्वेषपादपः ॥ प्रयच्छतु फलं माते कारस्करफलोपमम् ४९५ मातवास्थीनि विप्रं द्रव्यं तज्याः
संस्पृशं त्विह ॥ माग्ना वा दित्यजिह्वेऽस्मिन् पतत्वं शलभो यथा ४९६ भोजायथामहोखायां महांतं जातवेदसम् ॥ अशक्ताः स्वकरैः स्पृष्टुं ज्वलंतं सुदुरासदम् ४९७
दर्वीलोहमर्याकृत्वा प्रौढा मंगारधारिणीम् ॥ दीर्घदंडास्पृशंत्येनं तयानैव निजैः करैः ४९८ प्रस्तोभयंतिये केचिद्ब्राह्मणास्त्वांसभासदः ॥ कुर्वंति बुद्धिं संयुक्तास्त्वांतथां
गारधारिणम् ४९९ अहंकाष्ठानि सूर्यो यं गुरुर्मज्ज्वलितोऽनलः ॥ उखांसभासमुद्दिष्टा भोजा एते सभासदः ५०० त्वंचकाष्ठमयं पात्रमादित्याग्नेर्विधारणे ॥ कृतोसि
ब्राह्मणैर्नैव मात्मानमवगच्छसि ५०१ एवमुक्तो विदग्धो यथा ज्ञवल्क्येन धर्मिता ॥ कालपाशावृतो द्वेषं चक्रे सोऽप्यधिकं पुनः ५०२ समूर्पुर्हि यथा द्वेष्टि सुहृदे भिषजे वृ
था ॥ गतश्रीको यथाराजाऽमात्याय हितकारिणे ५०३ भाग्यहीनो यथाराज्ञे गुरवे पातकी यथा ॥ विदग्धो याज्ञवल्क्या यतथा द्वेष्टि पुनः पुनः ५०४ जनयत्येषमे
भीतिं शिश्नमिव मंदधीः ॥ सर्वज्ञं मानं जानाति सर्वतोभयवर्जितम् ५०५

जंतो भ्राष्ट्रोपजीविपरोमहोखाशब्दश्च भ्राष्ट्रपरो विवक्षितः । तथा च यथा भोजा भ्रा

ष्टिकामहोखायां भ्राष्ट्रे स्थितं ज्वलंतं त्वं हि स्पृष्टुमशक्ताः संतो दीर्घकाष्ठमयं दंडशालिन्पादवैवस्पृशंतीति द्वयोरर्थः ४९७ । ४९८ प्रस्तोभयंतीति । तथा ये त्वां प्रस्तोभयंति वादा योत्साहयंति ते बुद्धिमंतः
स्वरक्षणकुशलास्त्वामंगारधारिणं कुर्वंति अंगारधारकपात्रवत्पुरतः कुर्वंतीत्यर्थः । तथा च ब्राह्मणैरपि हंतव्यत्वेन मतोऽसि परंतु दयमानमात्मानं न बुद्धसे इति भावः । अंगारावक्षेपणमिति पदस्य अवक्षी
यंतं बलात्कारेण यार्थं तेऽत्रेति व्युत्पत्त्याऽधिकरणे ल्युट् श्रुतो बोध्यः ४९९ दृष्टान्तसाम्यं विशदयति अहमिति । अहमग्निज्वाला ककाष्ठरूपः । मधुरादित्यो मज्जिह्वासंनिहितो गिरूपः । इयं सभां
र्णितो खारूपा । विप्रावर्णितभोजरूपाः । त्वं तृकाष्ठमयं दर्वीरूपमादित्याग्निविधारणाय ब्राह्मणेः कृतोसि । तत्रेदमतिचित्रं यच्चेतनोऽप्यात्मानं ददमानं न जानासीति द्वयोरर्थः ५०० । ५०१ एवमुक्तो
पि विदग्धो विपरीतमेव मेनेहत्पाद एवमित्यंशभिः स्पष्टम् ५०२ तत्र दृष्टान्तमाह समूर्पुर् इति । पातकी पातको दयेन पातको यतः 'पापः पापेन कर्मणा' इति श्रुतेः । सनिवारकाय गुरवे यथा द्वेष्टि
शेषं स्पष्टम् ५०३ । ५०४ विदग्धो यथा गुरुः पातुः पुनर्द्वेषं तं बुद्धिमंतिनयति जनयंतीत्येवमिति । एषया ज्ञवल्क्यो बालानां यथा भयं जनयति तथा मम भयं जनयति मां सर्वज्ञं विधेयं जनानांतीति ५०५

ग्रामेऽपि । यथा ग्रामादिपुकाद्यां देजडानां बालादिमृदानां धर्मव्यगोभाय तथैव प्रसमायामप्येति शंकापदे । तत्र त्वेष्टाः कर्षकाणां यामाः । तत्रैवः पदं त्रयम् ५०५ यथा त्वेष्टि

ग्रामेष्विति । यथाग्रामादिपुकाद्यादिजडानां वासादिभूदानां च मध्यगोभाषेत तथा त्रसमायामप्येव निःशंकं भाषते । तत्र खेटाः कर्षकाणां ग्रामाः खर्वटाः पर्वतग्रामाः ५०६ अस्य चेदिति । अस्य याज्ञवल्क्यस्य गुरुरादित्योपदिष्टममदहनसमर्थोऽभविष्यत्तद्विद्वतः पूर्वमपि देविषिणं मांकुतोनायध्वयदिति । वस्तुतस्तव्यमादित्यः किंकिर्तुं शक्तोऽप्यतो जडः ५०७ जडत्वमुपपादयति शब्दार्थाविति । यतः शब्दमयी देवतेति पक्षे शब्दस्याकाशगुणस्य जडत्वं प्रसिद्धं अर्थस्य तेजोमयमंडलस्यापि तथात्वं प्रसिद्धं शब्दार्थाभ्यां भिन्नादुदेवतानां विद्यते सत्त्वेऽपि कर्मनिरपेक्षा किंचित्कर्तुं शक्ता मम तु पुण्यं हीनस्य किं करिष्यतीत्यर्थः ५०८ अस्यादित्यस्य जडत्वं दुर्घटमनयोः संबंधस्य दुर्घटत्वादित्याह कायमिति । अयं याज्ञवल्क्यो विटसमीभूमिस्थः कनभः स्थयादित्यश्रुकेति इत्यादि विपरीतं चिंतयित्वा असौ विदग्धो याज्ञवल्क्यस्यावज्ञामकरोदिति ५०९ एकोनविंशं कण्डिकाया अर्थमाह याज्ञवल्क्येति संबोधयेति चतुर्भिः । ततः परं कोपमुपागतो विदग्ध एनं याज्ञवल्क्यं याज्ञवल्क्येति संबोधय इदं वचनमाह ५१० इदं पदेनोक्तं वचनमभिनयति कुर्विति द्वाभ्यां । भवान्यत्कुरुपांचालदेशवासिनो ब्राह्मणान् जितवान् ब्रह्मस्वहरणोद्यतो ब्राह्मणघनापहारी च तज्जन्यदुष्कृतेन भाविष्वने कशरीरेषु निर्जलारण्यदेशवृत्तिब्रह्मराक्षसत्त्वलाभयोग्यः सोयमेवं विवस्त्वं ससाहसः साहसेन अविमृश्य कृतब्राह्मणावज्ञारूपेण सह वर्तमानः स्वदिति वितर्कैर्ब्रह्मजानासिका ब्रह्मविद्यासफला साक्षात्कृत्या यद्बलेनैवं वि

ग्रामेषु नगरेष्वेव खेटखर्वटकेष्वपि ॥ काष्ठादिपुयथावालगोपालललनादिषु ॥ मध्यगोभाषेत तद्दत्ताप्येष प्रभाषते ५०६ अस्य चेद्गुरुरादित्यो द्वेषिणं मां हि ध्वयति ॥ इतः पूर्वकुतोनायं दग्धवान् किमयं जडः ५०७ शब्दार्थौ न विहाया त्रदेवतानामविद्यते ॥ विद्यमानापि साकर्महित्वा किंचित्करोति न ५०८ कायं विटः कचैपस्यादादित्यो न भसिस्थितः ॥ इत्यादि चिंतयित्वाऽसाववज्ञामकरोत्पुनः ५०९ याज्ञवल्क्येति संबोधकोपं परमुपागतः ॥ इदं वचनमाहैनं याज्ञवल्क्यं मुनीश्वरम् ५१० कुरुपांचालदेशस्थान् ब्राह्मणान् जितवान् भवान् ॥ भाव्यने कशरीरेषु विता ब्रह्मराक्षसः ५११ अरण्ये निर्जले देशे ब्रह्मस्वहरणोद्यतः ॥ सोयं ससाहसः किंस्विद्ब्रह्मजानासितद्द ५१२ याज्ञवल्क्योपि सर्वात्मा ब्रह्मवित्त्वं प्रदर्शयन् ॥ दिशो वेदेति तं प्राह विदग्धं पापमोहितम् ५१३ पप्रच्छ पुनरप्येष देवतादिदिशां तथा ॥ देवतानां प्रतिष्ठानमिन्द्रियाणां तथैव च ॥ विषयाणां ससर्वेषां याज्ञवल्क्योऽप्युवाच तत् ५१४ आदित्योऽथ यमस्तद्ब्रह्मणः सोम एव च ॥ अग्निश्चेति हि पंचानां दिशां देवो भवाम्यहम् ५१५ नेत्रे यज्ञवचो ग्राहि श्रोत्रे वास सहकारिणि ॥ रसने दिव्यभावे च क्षीणदोषे मनस्यपि ॥ वागिन्द्रिये क्रमाद्देवा आदित्याद्याः प्रतिष्ठिताः ५१६

प्राणवजानासीति द्वयोरर्थः ५११ । ५१२ याज्ञवल्क्योपीति । एवमुक्तो याज्ञवल्क्योऽपि जनकेन ब्रह्मविदेव गोभिरभिप्रेतोऽतो मम गवामुत्कालेन दोष इति सूचनाय ब्रह्मवित्त्वं प्रकटयन् सन्निति विदग्धं प्रतिप्राह इति किं अहं सवेवाः स प्रतिष्ठाश्च दिशो वेद संप्रपंचमात्मतत्त्वपर्यवसायि च दिग्विपर्ययज्ञानं ममास्तीति ५१३ अथ कण्डिकापञ्चकस्यार्थसंश्लेषोऽप्युक्तं तत्र श्रौतमर्थं संकलय्य दर्शयति पप्रच्छेत्यभिः । एष विदग्धो दिशां पूर्वदक्षिणपश्चिमोत्तरोर्ध्वरूपाणां देवतादिकं पप्रच्छ । आदिपदग्राह्यमाह देवतानामिति । प्रतिष्ठानं कारणं तथा चोत्तरोत्तरं देवतादीनां कारणं पप्रच्छेत्यर्थः याज्ञवल्क्यस्तत्पृष्ठं सर्वमुवाचेति ५१४ कथमुवाचेत्याकांक्षायामाह आदित्य इत्यादि । पूर्वोदिकमेतत्सृणां विशामादित्यादयश्चत्वारो देवाः ऊर्ध्वदिशश्चतुर्वापदोक्तायाः प्रकाशभूयिष्ठा या अग्निर्देवता एवं दिग्भिमानि देवरूपेणावस्थितो हमित्यर्थः ५१५ अथ देवानां किं कारणमित्याकांक्षायां हिरण्यगर्भोपासनया हिरण्यगर्भभाविनो यान्याः प्यात्मं च सुरादीं दिश्याणितान्येवादित्यादिरूपेण परिणामित्वात्कारणानीत्याह नेत्रे इति । आदित्यदेवो नेत्रे च भरिन्द्रिये प्रतिष्ठितः यमस्तु श्रोत्रे प्रतिष्ठितः । ननु श्रुतोऽपि तु याणप्राप्य चंद्रलोकां स्य यमार्थेन स्य यज्ञसाध्यत्वाभिप्रायेण यज्ञेयमः प्रतिष्ठित इत्युक्तं कथमुच्यते श्रोत्रेऽस्तीति चेत् शृणु । श्रुतो यज्ञपदेन परलोकजस्य साधनसमायज्ञावस्थोच्यते सा च पदिनानोपयुते तस्यापि यज्ञपदार्थे निवेशोक्तव्य इत्यतो विद्वान्पजेदिति नियमेनाश्रुत-

—पूर्वकाण्डस्य पागेऽप्रवृत्तेः श्रोत्रस्यापितत्प्रवेशस्तत्रहेतुभूतं श्रोत्रस्य विशेषणद्वयं यज्ञवचसां ग्राहकत्वाद्वा यज्ञसहकारित्वाद्वा श्रोत्रस्य यज्ञपदार्थप्रवेश इति तदर्थः । एवं वरुणोरसनेन्द्रिये प्रतिष्ठितः । कीदृशोरसनेन्द्रिये दिव्यभावे दिव्यो देवतात्मक उक्तविद्ययाभावः परिणामो यस्य स तथा तस्मिन् । श्रुतौ च जलीयेन्द्रियमेवाप्यदेनोक्तमिति भावः । एवं सोमो देवो मनसि प्रतिष्ठितः । श्रुतौ च दीक्षापदेन यागांगव्रतविशेषनिर्वाहकं मन एव विवक्षितं एतत् सूचनायैव क्षीणदोष इति मनो विशेषणमिति भावः । वागिन्द्रिये चाग्निः प्रतिष्ठितः पूर्ववदित्यर्थः ५१६ अथेन्द्रियाणां विषयरूपं कारणं श्रुतौ प्रतिष्ठापदेनोक्तमाह प्रतिष्ठेति । चक्षुरिन्द्रियस्य प्रतिष्ठाकार्यतया स्थितिः रूपेण शुक्लादिपुञ्जेषु विषयैः स्वप्रकाशनायैन्द्रियस्यारंभात् । तथा यज्ञशब्दस्य यज्ञशब्दार्थप्रविष्टतया विवक्षितस्य वेदस्य श्रोत्रगृह्यमाणपूर्वकाण्डस्यद्विविधोऽर्थः प्रतिपाद्यतया विषयः स्मृतः प्रसिद्धः ५१७ तद्विद्वच्चमाह वागितिसार्थेन । तत्र प्रथमो वागादिकृशात्मको व्यापाररूपो यो वेदार्थः स श्रुतौ दीक्षणापदेन दक्षिणपाकृतिवर्ण्यः केतव्यार्थवृत्तिकेनोक्तस्तस्मिन् यज्ञो वेदोक्तः प्रतिष्ठितः तन्मयत्वाच्च यज्ञस्येत्यर्थः ५१८ आस्तिक्यमिति । द्वितीयवेदार्थभूतमास्तिक्यं श्रद्धादेयमित्यादि श्रुतिप्रसिद्धश्रद्धारूपं तत्र प्रथमवेदार्थभूतं कर्म प्रतिष्ठितं अतएव गीतासूक्तं अथ श्रद्धापाहुतं दत्तमित्यादि । तथा च चक्षुरूपेण विषयश्रोत्रं प्रथमश्रोतव्यवेदोक्तकर्मसु प्रतिष्ठितं कर्माणि च श्रद्धाया मिति भावः । यतोऽप्यामरेत एवाधिदैवैरसरूपं

प्रतिष्ठाचक्षुषो ज्ञेयारूपेण विविधेष्विह ॥ यज्ञशब्दस्य वेदस्य द्वयोर्त्राद्विविधः स्मृतः ५१७ वाक्कायमनसां पूर्वं क्लेशः कर्मात्मको हि यः ॥ अत्र प्रतिष्ठितो ज्ञेयो यज्ञो वेद उदीरितः ५१८ आस्तिक्यं हि द्वितीयस्या तस्मिन् कर्म प्रतिष्ठितम् ॥ रसरूपं यतोरेतस्तत्रापोरसनात्मिकाः ५१९ मनसः क्षीणदोषस्य यथार्थस्थितिरीरिता ॥ सत्येवाचोपितत्रैव तेन वागिन्द्रियस्य न ॥ उक्तं हृदयतो भिन्नं प्रतिष्ठाकारणं तदा ५२० हृदयं स्थितिहेतुः स्यात्सर्वेषामेकमेव हि ॥ समुद्र इव नीराणां स्थानानां स्थानानामपि ५२१ भित्तौ यथा भवेच्चित्रं चित्रे वर्णाः सितादयः ॥ वर्णेषु द्रव्यजातं स्याद्गुग्धाजनमुखं सदा ॥ प्रतिष्ठितं भवेत्सर्वं भित्तावेव च संश्रितम् ५२२ एवं साक्षाद्दृढं भोजे स्यात्परंपरयापि च ॥ दिगादिकामिदं विश्वमादित्यादिस्वरूपं पृष्ठं ५२३

सगुणकजलरूपं संपन्नमतोरसनेन्द्रियरूपा आपस्तत्रैतत्सि प्रतिष्ठिताः श्रुतावुक्ता इति शेषः ५१९ मनस इति । क्षीणदोषस्य मनसः श्रुतौ दीक्षापदोक्तस्य यथा सत्येऽबाधितेऽर्थे विषये आत्मिणी स्थितिरुक्ता तथा तत्र सत्येऽर्थेवाचोपि स्थितिरुक्तप्रायेव 'यन्मनसाऽप्यायतितद्वाचावदति' इति श्रुतेः वाङ्मनसयोः समानविषयत्वस्य सिद्धत्वात् । एतेन पञ्चमकाण्डकायां वागिन्द्रियस्य विषये प्रतिष्ठानोक्तेति न्यूनतांशं कानि रस्तेत्याह तेनेत्यादिना । तेन वाग्विषयस्योक्तप्रायत्वेन वागिन्द्रियस्य हृदयतो भिन्नकारणं श्रुतौ नोक्तं किंतु हृदयमेवं कारणमुक्तमित्यर्थः ५२० हृदयमिति । हृदयंतु सर्वेषां स्थानानां मुखमनोद्वारेण सकलजगत्कारणत्वं श्रुतं तरेण्युक्तं । 'असतो धि मनोऽसृजत मनः प्रजापतिमसृजत प्रजापतिः प्रजा असृजत तदिदं सर्वं मनस्येव प्रतिष्ठितम्' इति असतोऽव्याकृतोपाधिकात् मनो हिरण्यगर्भः प्रजापतिर्विराडिति श्रुतिपदार्थः ५२१ एवं श्रोतार्थमभिधाय आधिक्यमर्थसहस्रांतं प्रपञ्चयति भित्तादित्यादिना । यथालोके भित्तौ कुड्ये विचित्रैस्त्वामात्रं देवताभूत्यादिरूपं प्रतिष्ठितं भवेत् तत्र यथेतादयो वर्णाः प्रतिष्ठिता भवेयुस्तं पुर्वेषु देवताभूत्यादावपि तं तु यथादिकं प्रतिष्ठितं भवेत्त्यवहितेन यस्तुतस्तु तत्सर्वं चित्रादिकं भिरयाश्रितमेवेति ५२२ एवमिति । एवं हृदं भोजावच्छिन्नं परमात्मनि श्रद्धादि विविधादिकमादित्यादिदेवतारूपं च साक्षात् किंचित्परंपरया च प्रतिष्ठितं तत्र प्रवृत्तिकर्मतः कुर्यात्साक्षादप्यपरंपरयेत्यर्थः ५२३

उक्तदृष्टान्तं समानधर्मविकाशयति भित्तेरित्यादिना । सृष्टादित्राधारकुड्यलेव यथा चित्रमदर्शनं यातितथा विचारकाले विश्वरूपं चित्रमित्यर्थः ब्रह्मज्ञानमेव मृत्युलियात् ५२४ यथा दृष्टं तेभि

उक्तदृष्टान्तसमानधर्माद्विज्ञापयति । भित्तिरेत्यादिना । मृदाचित्राधारकुड्यलेखेयथाचित्रमदर्शयतीति तथा विचारकाले विश्वरूपचित्रमित्यर्थः । ब्रह्मज्ञानमेव मृत्तयालिपात् ५२४ यथा दृष्टं ते भित्तिः समाचित्रं तु न तो जतं तथा उत्कर्षापकर्षवद्विषयसमूहदयावच्छिन्ने आत्मनिकल्पितमित्याह समायामिति ५२५ दृष्टं ते यथानानाविधाराणां चित्रपरिपोषकास्तथात्र विषयैरूपाबोधोक्त्याह वर्णैरिति ५२६ अत्र च चित्रकारस्थानीयानेकवासनासंस्कृता बुद्धिर्बोद्धव्येत्याह चित्रकार इति ५२७ विश्वचित्रनिर्माणबुद्धेः प्रकारान्तरेणापि हेतुतां दर्शयन् हृदयस्य बुद्धेश्च यो रेवा न्यवयवतिरेकाभ्यां कारणतेत्याह काष्ठादीति द्वाभ्याम् । बिम्बपदेनात्र चित्रकाराणामुपकरणविशेष इच्छाया इति भाषायां प्रसिद्धोग्राह्यः तथा च काष्ठादिनिर्मितं चित्रांगस्य चित्रोपायस्य रागस्य धारकं चादिवं सहसा बलेन संघटितं यथा स्वसंनिकर्षमात्रेण भित्तौ चित्रं रचयेदिति बिम्बस्यान्यवयवतिरेकाभ्यां कारणता प्रसिद्धेति शेषः ' बिम्बंगात्रांतिकोपाये ' इति विश्वः ५२८ चित्ररूपमिति । तथा भित्तिरपि बिम्बस्य सन्निधिमात्रेण चित्रस्य रूपमाकारमन्यवयवतिरेकाभ्यां रचयतीत्यपि प्रसिद्धम् भित्त्यभावे हि चित्रं कुत्र स्यात् एवं विधंजगन्मयं चित्रं हृदि मायाशबलचिद्रूपे भित्तिभूतेनानावासनान्वितबुद्धिबिम्बनिर्मितमित्यर्थः ५२९ अस्य विश्वचित्रस्य निःशेषं निवृत्तिर्मायाशबलस्य भित्तिस्थानीयस्य विशेषणनिवृत्त्या निवृत्तौ प्रारब्धान्तोपलक्षितायामेव भवति । जीवन्मुक्तिदशायां तु विचारकालेऽ

भित्तेर्यथा मृदालेपाच्चित्रं नाशं प्रयाति हि ॥ ब्रह्मज्ञानमृदालेपाद्धादौ चित्रं च नश्यति ५२४ समाया मेव भित्तौ स्याच्चित्रं विषमरूपधृक् ॥ समेहदितथैवैतद्विषमं विश्वचित्रकम् ५२५ वर्णैर्नानाविधैर्यद्विद्वितौ चित्रं विरच्यते ॥ अज्ञानजैस्तथा बोधैर्हृदि चित्रं विरच्यते ५२६ चित्रकारो यथा चित्रं भित्तौ लिखति सर्वदा ॥ हृदि बुद्धिस्तथा विश्वचित्रं लिखति नित्यशः ५२७ काष्ठादिरचितं यद्विद्विं चित्रांगधारकम् ॥ सहसारचयेद्वितौ चित्रं सन्निधिमात्रतः ५२८ चित्ररूपं तथा भित्तिर्विषयसन्निधिमात्रतः ॥ रचयत्यनिशं नृणां हृदि चित्रं जगन्मयम् ५२९ पुनः पुनर्मृदालेपे यथानैव प्रतीयते ॥ चित्रं स्वल्पं च भित्तौ तद्विद्यमानं सदैव हि ५३० एवं पुनः पुनर्ब्रह्मविज्ञानेन विलेपनात् ॥ विश्वं चित्रं स्वहृदये विद्यमानं न दृश्यते ५३१ यथा मायाविना काशे चित्रं सैन्यं प्रदृश्यते ॥ एवं बुद्ध्या स्वहृदये विश्वमेतत् प्रदृश्यते ५३२ मायाविनिमृते यद्ब्रह्मसुप्ते वा व्यग्रतां गते ॥ नभःस्थितं तत इदं चित्रमेतज्जडाजडम् ५३३ एवं बुद्धौ विनिष्ठायां सुप्तायां वा निजात्मनि ॥ स्थितायां चित्रमेतद्विहृदि स्थनोपलभ्यते ५३४ नभःस्थितं यथा चित्रं मायाव्येव ततोपरम् ॥ कालत्रयेपि नैवैतदासीदस्ति भाविष्यति ५३५

दर्शनमात्रं भवतीति दृष्टान्तानुरोधेनाह पुनरिति द्वाभ्याम् । यथा चित्रोपरिमृत्तिकायाः पुनः पुनर्लेपकृते भित्तौ स्वल्पं लेशमात्रेणावस्थितमपि चित्रं बहिनर्दश्यते तथा ब्रह्मज्ञानरूपमृदो विलेपनात् प्रारब्धपर्यन्तं लेशमात्रेण हृदये विद्यमानमपि विश्वचित्रं समाध्यादिकाले न दृश्यते इति द्वयोरर्थः ५३० । ५३१ तस्यादर्शने तु मायाविचित्रकरसमायाबुद्धेर्विलय एव प्रयोजक इति दर्शयितुं बुद्धेस्तन्निर्माणं प्राधान्यमाह यथेति । मायाविनिहितभूतेन चित्रं नानारूपं यथा दृश्यते तथा बुद्ध्या हेतुभूतया प्रपञ्च इति ५३२ बुद्धेः प्राधान्यव्युत्पादनफलं दर्शयति मायाविनीति । यथा काशे जडचेतनात्मकचित्रकर्तारि मायाविनिमृते सति व्यग्रतां कार्यांतरा सक्ततां गते वा सति तच्चित्रं न दृश्यते एवं बुद्धौ रोगादिना नष्टायां सुप्तायां वा आत्मनि स्थितायां समाहितायां वा हृदयगतं विश्वरूपं चित्रं न दृश्यते इति द्वयोः संबंधः ५३३ । ५३४ नभ इति । यथा मायाविनिर्मितं नभःस्थं चित्रं मायाविस्वरूपमेव ततो मायाविस्वरूपाद्विभक्तं कालत्रयेपि नास्ति तथा हृदये स्थितं विश्वरूपं बुद्धिरेव ततो बुद्धिस्वरूपाद्विभक्तं कालत्रयेपि नैव तिष्ठति द्वयोः संबंधः ५३५

साचबुद्धिः स्वस्यापि विश्वचित्रांतर्गतस्य भानप्रयोजिका न चात्माश्रयः अविद्यायामेव चासित्वाऽविद्यास्तीतिकल्प्यते ' ब्रह्मदृष्ट्यात्वविद्येयं नासीदस्ति भविष्यति ' इति वार्तिकोक्तविधयाऽविद्याया इवानिर्वचनीयत्वेनादोषत्वादित्याशयेन तत्सदृष्टांतमाह तम इति । यथाकाशस्थितोऽयं कार्शेयकारेणैव दृश्यते न तु तेजसा तेन विरोधात् तथा हृदयावच्छिन्नात्मनि वर्तमाना बुद्धिर्बुद्धिकाल एव दृश्यते इति ५३७ उक्तमर्थं व्यतिरेकेण स्फुटयति यथेति । यथा सूर्यादिप्रकाशेन विशुद्ध आकाशेन मोन दृश्यते तैर्दोषहृग्भिः तथात्मविज्ञानेन शुद्धे निरावरणे आत्मनि सति बुद्धिर्न दृश्यता भवेदिति द्वयोरर्थः ५३८ ५३९ नन्वेवं सति प्रमाणस्पर्शमसंहृत्या बुद्धेरसत्त्वमागतं तथा च तथा कथं व्यवहाराः साध्यं तद्व्याशं कां दृष्टान्तेन परिहरति शशेति । यथा शशशृंगमसदपि स्वशब्दादिकल्पात्मकं ज्ञानं जनयति तथा बुद्धिः कार्यैः कारणेन च सहा सद्रूपा विबोधविधिबोधविपर्ययात्मकं करोतीति ५४० ननु बुद्धेरसत्त्वेऽपि तत्कारणमज्ञानं सद्रूपविषयतस्तत्त्वानर्थबोजमिति चेन्न यादृशो यक्षस्तादृशो वलिरिति न्यायेन तस्याप्यसत्त्वादित्याशयेनासतोऽप्यनर्थजनकत्वे दृष्टांतमाह सर्पे इति । यथा केचिद्भीरवोऽसत्यपि सर्पसर्पशब्दमात्रेण मक्षिकाशेन भ्रम इव शंकाविपात्प्रमाणमुचंति ५४१ दार्ष्टान्तिकमाह असत्येव

हृदि स्थितं तथा विश्वं चित्रं बुद्धिर्न चापरम् ॥ कालत्रयेऽपि नैवैतदासीदस्ति भविष्यति ५३६ तमो यथानभस्येत दृश्यते तमसैव हि ॥ हृद्यात्मनि तथा बुद्धिर्बुद्धौ वै पाप्रतीयते ५३७ यथा विशुद्ध आकाशे प्रकाशे भेन दृश्यते ॥ निरीक्ष्यमाणं च तमोनेत्रैर्दोषविर्वर्जितैः ३८ हृद्यात्मनि तथा शुद्धे बुद्धिरेषा सकारणा ॥ आत्मविज्ञानतो दृश्या न भवेद्विकदाचन ५३९ शशशृंगं यथा शब्दात्स्वविज्ञानकरं भवेत् ॥ कार्यकारणसंयुक्ता बुद्धिरेवं विबोधकृत ५४० सर्पेऽसति यथा केचित्प्राणान्मुचंति जंतवः ॥ शंकाविपात्सर्पशब्दश्रवणेन भयातुराः ५४१ असत्येव तथा ज्ञाने बुद्धिदेहादिकारणे ॥ सुखदुःखकरं घोरं संसारं यांति मानवाः ५४२ एक एव यथा सुप्तो बहुधा जायते पुमान् ॥ एक एव तथा विद्यावशादात्मापि जायते ५४३ अंधो यथानिर्धिसृष्ट्वा करेणापि न विदति ॥ विदग्धत्वाद्दशापुनं न विदुर्हृदये स्थितम् ५४४ अज्ञाना दृश्यसंसारचित्रस्याश्रय ईरितः ॥ हृदयं किं विदग्धान्यत्प्रष्टुमिच्छसि तद्वद ५४५ एवमुक्तेऽप्यसौ मूढः प्रश्नान्नोपरति गतः ॥ मंडूकपटशः कालसर्पांश्चान्तरि गिरम् ॥ विससर्जत तोया ज्ञवल्क्यो भूदतिदुःखितः ५४६ अहो अस्य मृतिः प्राप्ता समीपे बुर्धियो धुना ॥ मण्डलादुत्तरत्येष पुमान् लोहितलोचनः ५४७ सविता मम जिह्वायां स्थातुं वेदत्रयात्मकः ॥ अतः परवशा जिह्वाशापमेषा प्रदास्यति ॥ मम येन भवेदेष भस्मीभूतः क्षणाद्विजः ५४८

ति । स्पष्टम् ५४२ वस्तुतोऽसतोऽप्यज्ञानस्य विविधप्रपंचनिर्माणसामर्थ्यं स्वप्ने परीक्षितमित्याह एक एवेति ५४३ एवं विद्वद्बुद्ध्या असदप्यज्ञानं त्वाद्दशानां दुराग्रहिणां वज्राचलवद्बुद्धेर्भवेन स्थितं दृशाद्बुद्धयस्थोऽप्यात्मानमास्ते इत्याह अंध इति । यथा अंधः करसंस्पृष्टमपि निर्धिनं विदति तथा त्वाद्दशाहृदयस्थमप्यात्मानमिति ५४४ उपसंहरति अज्ञानादिति । अज्ञानाद्दृश्यं यत्संसाररूपं चित्रं तस्याश्रयभूतं तत्त्वं दिग्विज्ञानमुखेन हृदयत्वेनोक्तं किमन्यच्छ्रेतुमिच्छसीति ५४५ कस्मिन् हृदये प्रतिष्ठितमिति प्रश्नमवतारयति एवमुक्तेऽपि तच्चतुर्भिः । एवं दिग्विज्ञानमुखेनात्मतत्त्वे या ज्ञवल्क्यमुनिनोक्तेऽपि सत्यसो विदग्धो मूढ उक्तेऽप्यप्रसन्नमितिः प्रश्नादनुपरतः सन्नयथा मण्डूकः कृष्णसर्पस्याहानस्याकारणस्य हेतुभूतां गिरं वाचमुत्सृज्य तितथा कालरूपसर्पस्याहान करी गिरं पुनः प्रश्नरूपा बुद्धेः ससर्जत तत्तत्तादृशं बोध्यकरुणया पाज्ञवल्क्योऽसि दुःखितो भूदिति ५४६ अहो इति । अहो इति खेदे अस्य बुर्धियो मृतिः समीपे मास्यतीत्यस्मै शर्पादाहुं मम जिह्वायां स्थातुं सविता सूर्यो मम जिह्वायां स्थातुं वेदत्रयात्मकः ५४७ सविता सूर्यो मम जिह्वायां स्थातुं वेदत्रयात्मकः ५४८

५४९ विदग्धोऽपि । मूढोऽपि तस्याकारकशंकाविषयो मूढधीश्च विदग्ध इति प्रपञ्च इति किं तद्विषयरूपचित्रधारकत्वेन वर्णितं हृदयं कुत्र प्रतिष्ठितं किमाश्रयकमिति यावत् ५५० पंचविंशति

५४९ विदग्धोपपत्तिः । मूषुर्धर्मरिप्यतीत्याकारकशकविषयोमूढधीः अविदग्ध इति पप्रच्छ इति किं तद्विधिरूपचित्रधारकत्वेन वर्णितं हृदयं कुत्र प्रतिष्ठितं किमाश्रयकमिति यावत् ५५० पंचविंशति
तस्याः कण्डिकायां अथ माह अहलिकेति सप्तभिः । एवं पृष्ठोयाज्ञवल्क्यो विदग्धमहलिकेति नामांतरेण संबोध्य वक्ष्यमाणमुत्तरमभाषत । अस्मिन्नाश्रित्युत्पत्तिर्वातिककृद्भिर्येषां एवमुक्ता अहनीली
यतेरात्रोचमादुर्भवतीत्यहलिकः प्रेतभावित्वात्तत्संबोधनम् । तथा अहमज्ञानकारस्य रेफादेशे रलयोः सावर्ण्याल्लकारपाठे संज्ञायां कन्प्रत्यये केण इति ईकारस्य च ह्रस्व इति तद्व्याख्यादुर्भिरुक्तम् तथाप्येतेः सं
भवाभिप्रायेणार्थोत्तराप्यपि प्रदर्श्यते तत्र प्रथमोर्थश्चतुर्थपादेनोक्तः यस्मात्त्वमहनि अहर्वत्प्रकाशभूयिष्ठेऽपि मदुक्तेर्धेसंज्ञायां ह्यस्ये लययोग्यो भवसि संज्ञायात्मा विनश्यतीति स्मृतेस्तस्मादहलिकेत्यु
क्तोऽसीतितदर्थः अत्र साधनिकासैवेति ५५१ द्वितीयमर्थमाह अथवेति । यो हि सूक्ष्मावधारणकुशलः स सदृश इत्युच्यते अयं तु तद्विपरीतत्वाद् हृदयस्ततो हलिकेत्युक्तः । हलविकसने इत्यस्माद्
अंतांमत्वर्थेन प्रत्यये हलशब्दो विकासशालिहृदयवाची तद्विहितस्तथेति भावः । कथमस्य विवेकराहित्यमित्यत आह इतः परमिति यादि । इतः परं स्पष्टोक्तेरनंतरमपि कः पृच्छेदयंतु विदग्धः पृच्छतिततोऽ
हृदयो विवेकरहित इत्यर्थः ५५२ एतामेव व्युत्पत्तिमादाय तृतीयमर्थमाह अथवा पतित इति । अथावा देहे पतिते स तिसृणां समं हृदयं ग्रामसिंहाः श्वानोऽद्युर्भक्षयेयुस्तदेव त्वया बुद्धं मद्विवक्षितः

इति संचित्य मनसालुपया परयान्वितः ॥ प्रश्ने स्मिन्मरणमाभूदित्येवैष व्यवस्थितः ५४९ विदग्धोपि मुमूर्षुः सन् पुनः पप्रच्छ मूढधीः ॥ हृदयं कुत्र तद्विश्वचि
त्रं पृक्समवस्थितम् ५५० अहलिकेति संबोध्य याज्ञवल्क्योऽप्यभाषत ॥ नामांतरेण यस्मात्त्वं लीयसे हनि संज्ञयात् ५५१ अथवा हृदये नायं रहितोऽहलिकः स्मृतः ॥
इतः परं हिको नाम पृच्छेद्दीमान् पुमानेह ॥ अत्रापि यदयं प्रश्नं कुरुतेऽहृदयस्ततः ५५२ अथवा पतिते देहे हृदयं पृथिवीस्थितम् ॥ ग्रामसिंहाः समद्युर्न ततोऽहृदय
ईरितः ५३ अह्नां वाकारको देवो लयं ते त्रकरिष्यति ॥ अहलिकेति नाम्ना तमिदमाह मुनीश्वरः ५४ मय्येव स्थितमेतद्विहृदयं चित्रधारकम् ॥ मच्छरीरं विना नै
व स्थूलं सूक्ष्मं स्थितिं व्रजेत् ५५ सूक्ष्माच्छरीरतो यर्हि स्थूलं देहं पृथक् भवेत् ॥ हृदयेन समंतर्हि श्वान एतददंति हि ॥ पक्षिणः खंडशः कृत्वानयेयुर्वासंमततः ५६
अतोऽस्मच्छब्दसंयुक्तं सूक्ष्मं देहमुदीरितम् ॥ स्थानं स्थूलस्य देहस्य हृदयेन सहैव हि ५५७ हृदयं परमात्माख्यमविज्ञाय यथापुरा ॥ पृष्ट्वांस्तद्वदेवायं पुनः पप्र
च्छ मंदधीः ५५८

परमात्मरूपो हृदयपदार्थो न बुद्ध इत्याशयेनाहृदयो विदग्धोऽहलिकेत्युक्तः तथाचाविद्यमानमज्ञातं हलिकेति हृदयं परमात्मरूपं येन स तथा इत्यर्थः ५५३ पदांतरेऽपि निर्वृत्तादित्यास्कोक्तिमनुबध्य चतु
र्थमर्थमाह अहमिति । देवः सूर्यः ते मोहेन पृच्छतः अत्र सदसि तथा च अहस्तत्कर्तादित्यो लिपं नाशं करिष्यतीति व्युत्पत्तिकेनाहलिकनाम्ना संबोध्य देवमुत्तरमाहेति संबन्धः ५५४ उत्तरमभिन
यति मय्येवेति । एतद्विश्वचित्रधारकं हृदयं त्वयामांसखण्डत्वेन यन्मत्तं तन्मयि मत्सूक्ष्मशरीरे प्रतिष्ठितं तोमदीयं सूक्ष्मं शरीरं विना स्थूलं स्थितिं व्रजेत् तत्स्थूलं विना च सूक्ष्मं स्थितिं व्रजेदिति प्रसिद्ध
मेवेति ५५५ सूक्ष्मादिति । सूक्ष्माच्छरीरात् स्थूलमन्यत्रापि तिष्ठतीति न भवत्यंतो यर्हि सूक्ष्माच्छरीरात् स्थूलं पृथग्व्युक्तं भवेत् चेत्तर्हि हृदयेन त्वदभिमतं सति तमेतच्छरीरं श्वानः अदंति भक्षयंति प
क्षिणश्चाखण्डशः कृत्वानयेयुरिति ५५६ अत इति । अत उक्ताभिप्रायेण सूक्ष्मं देहं स्थूलस्य हृदयेन सहैव वर्तमानस्य स्थानमित्युक्तमित्यन्वयः । कीदृशं सूक्ष्मं अस्मच्छब्दसंयुक्तं श्रुतिगतास्म
च्छब्देन विवक्षितमित्यर्थः ५५७ अथपि श्रुतितस्याः कण्डिकायां अर्थमष्टपंचाशतांशोऽकारुण्यं हृदयं तत्र माने इत्यंतं भागस्यार्थमाह हृदयमिति चतुर्भिः । याज्ञवल्क्येन हृदयपदेन हृदयमिति व्युत्प
त्त्या परमात्मोक्त इत्यपि ज्ञापयथापूर्वं हृदयाश्रयं पृष्ट्वांस्तथा पुनरावारविषयकं प्रश्नं कृतवानित्यर्थः ५५८

स्थूलमिति । स्थूलसूक्ष्मदेहोपावन्योन्यमाश्रितोऽश्रुतिगतयुग्मदात्मशब्दाभ्यांकीर्तितौतौ कुत्रप्रतिष्ठितावित्याकारं प्रश्रंविदग्धः कृतवानित्यर्थः । द्विजइत्युत्तरान्वयि ५५ प्राणइति । ततोद्विजोयाज्ञ
वल्क्यस्तंविदग्धंप्रतिशरीरद्वयमूर्ध्ववृत्त्यात्मक्रेमाणेस्थितमित्याह ततःसोपिविदग्धः प्राणःकुत्रेतिपृष्ठवास्तदुत्तरमपानेधोवृत्तिरूपइति ५६० अपानःकेति । प्रथमेनचतुर्थेनचसपदेनविदग्धहस्तेस्त
याज्ञवल्क्योप्राज्ञः व्यानःप्राणापानयोःसंधिःशुखलासमःउदानस्तत्रकीलसमइतिसमानस्तुसुत्रवच्छरीरवारकइतिविवेकः ५६१ अथयाज्ञवल्क्यतात्पर्यविषयीभूतमात्मस्वरूपं स एवनेतीत्यादिश्रुत्या
संवादरूपाद्व्युत्थायनिरूपितंतद्विदग्धेननबुद्धमितिवक्तुं व्याख्यावाक्येपुयाज्ञवल्क्याभिप्रेतार्थविपरीतार्थोयोयोविदग्धेनगृहीतस्तंदर्शयति हृदयमिति सप्तभिः । याज्ञवल्क्येनदिग्विज्ञानवाक्येपुहृदयप
देनपरमात्मैवोक्तः हृदिबुद्ध्यावयमपरोक्षस्तत्साक्षित्वादित्याशयादित्यर्थः । तस्येति । तेनविदग्धेनतुत्स्यंतःकरणस्याधारोमांसखण्डएवज्ञातोऽतएवतदाश्रयं पृष्ठवानन्यथासभूमाकुत्रप्रतिष्ठितःस्वेमहि
म्रीतिश्रुतिविरुद्धं हृदयपदार्थपरमात्माधारकथं पृच्छेदितिभावः ५६२ अस्मच्छब्दइति । तथाहृदयाश्रयप्रश्रोत्तरवाक्येऽस्मच्छब्दोऽस्मच्छब्दार्थभूतःसआत्मायाज्ञवल्क्येनोक्तः । सकः यःशब्दस्यबोध
स्यचानाश्रयोऽविषयःसन्नहंकारविषयःअहमितिप्रतीतौभासमानइत्यर्थः । विदग्धेनत्वस्मच्छब्दार्थतयासूक्ष्मशरीरमेवबुद्धमिति एतेनपूर्वसूक्ष्मशरीरत्वेनव्याख्यानमपिविदग्धबुद्धचनुरोधेनकृतमिति

स्थूलसूक्ष्मचंदेहतदाश्रयाश्रयिकीर्तितम् ॥ प्रतिष्ठितंहिकुत्रेतिपप्रच्छेदंपुनर्द्विजः ५५९ प्राणइत्याहतंसोपिप्राणःकुत्रेतिपृष्ठवान् ॥ अपानइतितंप्राहशाकल्यं
बुद्धिवर्जितम् ५६० अपानःकेतिसोपृच्छद्व्यानेसोप्याहर्धधिनः ॥ व्यानःकुत्रेत्रिसंपृष्ठउदानइतिसोब्रवीत् ॥ उदानःकेतिसप्राहसमानेसोप्यभाषत ५६१ हृद
यंयाज्ञवल्क्येनपरमात्मासमीरितः ॥ जंतूनामखिलानांयदास्तेहृदयमीश्वरः ॥ तस्याधारोमांसखण्डोज्ञातस्तेनद्विजन्मना ५६२ अस्मच्छब्दोप्यहंकारविष
यःशब्दबोधयोः ॥ अनाश्रयःसआत्मोक्तोयाज्ञवल्क्येनधीमता ॥ सूक्ष्मोदेहोविदग्धेनज्ञातोबुद्धिविवर्जनात् ५६३ प्राणःप्राज्ञःसमुद्दिष्टोयाज्ञवल्क्येनधीमता ॥
अपानाद्यैस्तथाशब्दैःसएवपरमेश्वरः ५६४ अनितिःकथितोलोकेचलनार्थोमनीषिभिः ॥ चलनंसर्वजंतूनांप्राज्ञादेवप्रजायते ६५ प्रकर्षश्चापकर्षश्चविशेषश्चो
र्ध्वतापिवा ॥ सम्यक्चंचेतिभेदाःस्युश्चलनस्यास्यसर्वतः ६६ शाकल्योवायुभेदांस्तान्प्राणादीन्प्रतिपद्यहि ॥ पप्रच्छकुत्रकुत्रेतिमुमूर्षुर्बुद्धिवर्जितः ६७ समानःसर्व
भूतानामाश्रयोवायुरेवहि ॥ शाकल्यावगतोनायंयाज्ञवल्क्यसमीरितः ६८ किंतुसर्वात्मकोदेवआनंदात्मा महेश्वरः ॥ नेतिनेतिवचोगम्यःस्थूलसूक्ष्मविवर्जितः ५६९

सूचितम् ५६३ प्राणइति । याज्ञवल्क्येनप्राणपदेनापानादिपदैश्चमायोपाधिस्तत्प्रवर्तकःपरमात्मैवलक्षणायाउक्तः ५६४ प्राणादिपदानांपरमात्मनिलक्षणाप्रयोजकंप्राणादिप्रेरकत्वरूपसंबंधमाह
अनितिरिति । प्राणादिघटकोऽनितिरनधातुश्चलनार्थकःप्रसिद्धस्तच्चलनंतुसन्निधिमात्रेणप्रेरकादात्मनएवहेतोर्जायतइति ५६५ प्राणादिशब्दपंचकेउपसर्गाणांद्योत्यार्थानाह प्रकर्षश्चेति । प्रकर्षो
नासाद्युन्नतदेशसंबंधः अपकर्षोऽधःसंबंधः विशेषःप्राणापानयोनिरोधोवनुराकर्षणादौप्रसिद्धः । शेषस्फुटम् भेदाविशेषणानि ५६६ शाकल्यइति । शाकल्यस्तुवाच्यार्थभूतान्वायुभेदानेवप्रति
पेदे अतएवोत्तरोत्तरं कुत्रकुत्रेतिपप्रच्छेति ५६७ समानइति । अंतेनिरूपितत्वात्सर्वेषांभूतानांवर्णितानामाश्रयःसमानोवायुरूपएवेतिशाकल्येनबुद्धः परंत्वयंवायुर्याज्ञवल्क्येनोक्तः ५६८ या
ज्ञवल्क्येनसमानपदार्थःकिमाकारकोविवक्षितइतिचिदायोरस्तयोमिरूपेणयोनिपन्तासविवक्षितइतिवदन्स एवनेतीत्यादिश्रुत्यर्थमाह किंवित्तिवादिः । किंतुसर्वात्मकोदेवोयाज्ञवल्क्यसमीरितःकीट
अहंकारोपायामनंदांत्येत्यादि नबुद्धेनस्थूलसूक्ष्मपदचयोनियेयइतिभाषतः ५६९

भावाभावेति । अथवाअध्यादशायांनानाविधभावाभावावगाहियुद्धयायुक्तोविषयीकृतोपिनजद्वयेनवीप्सवासधभावाभावविवर्जितोबोध्यतइति तथाचाहपत्वसिद्धिरित्याह स्तेति ५७० आत्मेति ।

भावाभावेति । अथवाअध्यादशायांनानाविधभावाभावावगाहियुद्धयायुक्तोविपथीकृतोपिनजहयेनवीप्सवासर्वभावाभाववियार्जितोबोध्यतइति तथाचाहयत्तसिद्धिरित्याह स्वेति ५७० आत्मेति ।
 आत्मासर्वोतिरः । कथंतर्हिकरणैर्नदृश्यतइत्यतआह गृहइति । यतोग्रहीतुमयोग्योऽतःप्राणिभिःकरणैःकृत्वानगृह्यते योग्यतानियतत्वात्करणानामितिभावः ५७१ अशीर्षेदेनचवस्त्रादिवत्कालप-
 रिच्छेदोऽप्यथाभावरूपोवाचार्यतेइत्याह कालेनेति ५७२ असंगपदार्थमाह आकाशइति ५७३ नित्यमुक्तताप्रतिपादकस्यासितइत्याद्यंशस्यार्थमाह अबद्धइति । व्यथादुःखसंबंधः यतोपिनाशा-
 योग्यस्तस्मान्नकेनाविद्धिस्त्येतश्रुतिगतरीषधात्वर्थभृतांहिंसानेति तथाचामृतरूपइति ५७४ एवंबहुशःपृष्टेनयाज्ञवल्क्येनैताप्यष्टावायतनानीत्यादिवाक्येनविदग्धंप्रत्येकःप्रश्नःकृतस्तमवतारयति
 एषएवेति । एषशाकल्योवर्णितमात्मानमज्ञानसंयुतत्वान्नजानाति एषवृथाब्रह्मविदास्पृष्टेइत्ययमर्थोयथास्पष्टोभवेदेवमादित्यएवशिष्यस्यजिह्वायांस्थित्वाविदग्धंप्रतिपप्रच्छ किमर्थं समर्थंवि-
 शतिवारंमदुक्तविद्यावज्ञातामयाशापेनधक्ष्यतइतिवर्णितंप्रतिज्ञांप्रतिपालयन् तदर्थमित्यर्थः ५७५ तदुपयोगायपृथिव्येवेत्यादिकण्डिकाष्टकस्यपूर्वमव्याख्यातस्यार्थसंगृह्णाति पृथिवीतिचतुर्भिः ।
 अत्रप्राणस्यैकदेवत्वेनोक्तस्याष्टौविभूतयःशारीरादिसंज्ञाश्रुतुर्थश्लोकेगणितास्तेपामायतनानिनिवासभूमयःपृथिव्यादिरूपायथासंख्यंबोध्याइतिसंबंधः । तथाहि । तत्रपृथिवीशरीरेयन्मातृजंको-
 शत्रयंत्वल्क्यांसरुधिरात्मकंतद्रूपाशरीरसंज्ञकपुरुषायतनं तथाकामःस्त्रीसंगमाभिलापरूपःकाममयसंज्ञपुरुषायतनं रूपाणिशुक्लादीप्यादित्यपुरुषस्यायतनं आकाशःश्रोत्रपुरुषस्य कीदृशस्य

भावाभावधियायुक्तोभावाभावविवर्जितः ॥ स्वसजातिविजात्युत्थपरिच्छेदविवर्जितः ५७० आत्मागृह्योत्रबुद्ध्याद्यैःकरणैर्नकथंचन ॥ अतो नगृह्यतेसर्वैःप्राणिभिः
 समहेश्वरः ५७१ कालेनापिनशीर्योयमतएव नशीर्यते ॥ यथावस्त्रंहिकालेनपुराणंशीर्यतेभुवि ५७२ आकाशोहियथाऽसंगोजलादिषुतथैवहि ॥ आत्माबुद्ध्यादि-
 भिस्तेनसंगंनोपैतिकार्हंचित् ५७३ अबद्धःसर्वदायस्मात्तस्मान्नव्यथतेपिच ॥ विनाशरहितस्तेनर्हिस्यतेनैवकेनचित् ५७४ एषएव नजानातिशाकल्योऽज्ञानसं-
 युतः ॥ एवंप्रच्छजिह्वायांस्थित्वादित्यस्तदामुनेः ॥ याज्ञवल्क्यस्यशिष्यस्यसमर्थंप्रतिपालयन् ५७५ पृथिवीचतथाकामोरूपाण्याकाशएवच ॥ तमोरूपा-
 णिचापश्चरेतश्चायतनानिहि ५७६ अग्निश्चहृदयंचक्षुःश्रोत्रंहृदयंचक्षुषी ॥ हृदयंहृदयंचेतिलोकाअष्टाबुदाहताः ५७७ अमृतंचस्त्रियःसत्यंदिशोमृत्युरसुस्तथा
 ॥ वरुणःसप्तमोदेवोह्यष्टमस्तुप्रजापतिः ५७८

प्रातिश्रुत्कस्यप्रतिश्रुतोप्रतिध्वनौविशेषेणाभिव्यक्तस्य तमोयकारश्छायामयस्यपुरुषस्यायतनं । रूपाणिभास्वराण्यादर्शप्रतिबिंबप्राद्विपदार्थेस्थितस्यप्रतिबिंबसंज्ञपुरुषस्यायतनं । आपोजला-
 निअग्निष्ठपुरुषस्यायतनं । रेतःशुक्रमुपस्थेन्द्रियमितियावत् पुत्रसंज्ञपुरुषस्यायतनमित्यर्थः ५७६ उक्तक्रमेणेशरीरादिपुरुषाणांचक्षुष्टेनधेयान्पदार्थानाह अग्निश्चेति । अग्न्यादयोष्टौशरीरादि-
 पुरुषाणांलोकाश्चक्षुषिजदाहताःपृथिव्येवेत्यादिकण्डिकाष्टकेक्रमेणोक्ताः तत्राग्निचक्षुःश्रोत्रपदार्थाःप्रसिद्धाः हृदयपदेनबुद्धिर्ग्राह्याइति ५७७ शरीरादिपुरुषाणांदेवतापदेनोक्तानिकारणानियं-
 थासंख्यंबोध्याग्याह अमृतमिति । अमृतमाहारजःपरिणामःशरीरपुरुषस्यकारणं । स्त्रियःकाममयस्य । सत्यंचक्षुरिन्द्रियमधिदेवस्यादित्यपुरुषस्यकारणं अध्यात्मैन्द्रियाणामधिदेवात्मनाप-
 रिणामात् । दिशोऽधिदेवात्मिका अध्यात्मस्थितस्यश्रोत्रपुरुषस्यकारणंदेवतानामध्यात्मरूपेणावस्थानात् । एवंमृत्युर्देवोऽध्यात्मरूपस्यच्छायामयपुरुषस्यकारणं । तथाऽसुःप्राणोबलरूपेणनि-
 र्ययणादिनादर्पणादेःप्रतिबिंबयोग्यताकरणात्प्रतिबिम्बपुरुषस्यकारणं । वरुणोवृष्टिजलरूपोभूमिस्थजलवासिपुरुषस्यकारणं पुत्राख्यपुरुषस्यप्रजापतिरुपस्थेन्द्रियदेवताकारणमित्यर्थः । अत्रेदं
 बोध्यं श्रुतौवदेतिपदस्यपृच्छेत्यर्थः सर्वेषांदेवानांमनोलोकपदोक्तेनसर्वव्यवहारसाधनप्रकाशत्वेनधेयमिति ५७८

देवानभिनयति शारीरइति । व्याख्यातम् ५७९ एवमुपोद्धातत्वेन शिष्टकण्डिकाष्टकस्थार्थमभिधाय एतानीत्यादिवाक्यार्थमुपबृंहयति एतानीत्यादिना । एतानिर्वाणितानि अष्टावापतनानि
तथाष्टौलोकान्तथादेवान्कारणरूपान्तथापुरुषान् एतान्सर्वान्संप्राप्यकारणत्वेनानुप्रविश्यतत्तद्रूपेणस्थित्वाचनिर्वहति लोकस्वप्नहारसमान्करोति ईश्वरः परमात्मा इति प्रासिद्धं वेदांतेष्विति शेषः उक्ता
ष्टकचतुष्टयमुपलक्षणंसकलकार्यवर्गस्येत्यपि बोध्यम् । कार्येष्वनुप्रविश्यकारणमेव सर्वानिर्वहतीत्यत्र ह्यष्टांतमाह तंतव इति । तथा च व्याससूत्रे संज्ञाभूतिरूपसिद्धिस्तु त्रिवृत्कुर्वत उपदेशात् । त्रिवृत्कुर्वतः
परमात्मन एवेयं कृतिर्यन्नामरूपकल्पना तस्यैव सर्वकारणत्वेनोपदेशादित्यर्थः ५८० एवं श्रुतिगत निरुद्धेति पदार्थप्रदर्श्य प्रत्युद्भूतेति पदार्थमाह पुनरिति । अयं पुमान् ईश्वरः पुनरुपसंहारकाले दिगा
दिक्रमतः दिशः स्ववर्त्ति पदार्थः सहिताः सूर्यादिदेवेषूपसंहृत्य तानि निद्रये पुं ईदियाणि विषयेषु विषयान् हृदयेतच्च शरीरद्वयेतत्प्राणादावित्युक्तक्रमेण समानपर्यंतनीत्वा उपसंहृत्य प्रतिकूलं वहति कार्यभावविप
रीतं प्रत्यग्रूपणावतिष्ठते इत्यर्थः ५८१ अत्र ह्यष्टांतमाह पठमिति । यथा तंतवः पटं स्वकार्यपटं रूपात्प्रच्यव्यतद्धीनं कृत्वा केवलं कारणमात्ररूपेण स्थिताः प्रतिकूलं वहतीति व्यवहियंते तद्वदित्यर्थः

शारीरोयं काममय आदित्ये पुरुषस्तथा ॥ प्रातिश्रुत्कोहियः श्रौत्रस्तथा छाया मयोऽपरः ॥ आदर्शे च तथा योऽप्सु पुत्राख्यः पुरुषोष्टमः ५७९ एतान्यायतनान्यष्टौ
लोकान् देवांश्च पुरुषान् ॥ संप्राप्यैतत्स्वरूपेण स्थित्वा निर्वहतीश्वरः ॥ तंतवो हियथा प्राप्य पटं तं निर्वहंति ते ५८० पुनः स्वात्मतया सर्वां दिगादिक्रमतः पुमान् ॥
समानांतमिमांस्तीत्या प्रतिकूलं वहत्ययम् ५८१ पटं यथा स्वरूपाद्विप्रच्यव्येतत्र तंतवः ॥ कारणात्मतया स्थित्वा प्रतिकूलं वहंति ते ५८२ एवमेतानि रूढैष प्रत्युद्भू
चमहेश्वरः ॥ अत्यक्रामदिमान्सर्वान्नभोयद्ब्रह्मादिकान् ५८३ अंतर्बहिःस्थितो विश्वं व्याप्य सर्वात्मकः पुमान् ॥ केवलोपनिषन्मानगम्यो न परमानतः ५८४
तं त्वां पृच्छामि पुरुषमेकवारमहं वद ॥ बहुवारं त्वया पृष्ठंतुभ्यमुक्तं मया यतः ५८५ न चेदत्र जनाकीर्णे पुरेतीर्थविवर्जिते ॥ कृष्णपक्षे पर्वरात्रावस्यां ते दक्षिणायने ॥
पतिष्यति शिरोभूमौ गतप्राणस्य दुर्धियः ५८६ अस्थीन्यपि न ते गेहं प्राप्स्यंत्यत्यंतविद्विषः ॥ मम चोरास्तु चांडाला हरिष्यंत्यर्धमार्गतः ५८७ याज्ञवल्क्य
वचस्येवं स्थित्वा सौ सविता पुमान् ॥ अभाषत भृशं कुदः सृष्टिस्थित्यंतकारणम् ५८८ एवमुक्ते यथा कल्प आत्मज्ञानविवर्जितः ॥ तूष्णीं स्थितो मनस्तस्य वा
गृतिः सहसा गता ५८९

५८२ एवमिति । एवं गतश्लोकत्रयोक्तप्रकारेण एतान् आयतनलोकदेवपुरुषात्मकचतुष्टयाष्टकादिपदार्थानि रूढप्रत्युद्भूतचक्षुमानुपार्थींस्तद्धर्मांश्चात्यक्रामदुलंघितवान् कार्यत्वाकारणत्वहीनेस्वरूप एव
स्थित इत्यर्थः । यथानभोघटादिस्थितिकलितं बहिर्भावेन व्यवहृतमप्युपाधिपरित्यागे तर्बाह्यभावरित्यागात्मकमतिक्रमणं करोति तद्वयः सर्वमतिक्रम्य परिपूर्णं स्थितः केवलोपनिषत्पुत्रप्रमाणेनैव ग
म्यो रसनयारसवत्परेणोपनिषद्भिन्नमानेन न गम्यश्च तंतपुरुषं ते तुर्ध्वविदग्धापैकवारमहं पृच्छामि तत्स्वरूपं त्वं वदयतस्त्वत्पृष्ठमया बहुवारमुक्तमिति त्रयाणामर्थः ५८३ । ५८४ । ५८५ न चेदिति ।
न चेद्विद्विष्यसि तर्हि ते शिरोऽत्राशुभे देशेऽशुभे काले च भूमौ पतिष्यतीति संबन्धः ५८६ अस्थीनीति । तेऽस्थीन्यपि गेहं न प्राप्स्यन्ति कीदृशस्य ते मम ब्रह्मविद्रूपस्यात्यन्तद्वेषकारिणः यतश्चोराभूताश्चांडा
ला अर्थमागं हरिष्यन्तीति ५८७ एतादृशः शापो याज्ञवल्क्येन न दत्तस्तत्र को वा विद्वान् जडाहातृ किं तु जगन्मर्यादापालकेन सकलकर्मफलप्रदेनादित्यात्मनेश्वरेणेवेत्याह याज्ञवल्क्येति ५८८ एवमुक्त इति ।
एवमुक्ते सति विदग्धोऽनात्मविद्यातूष्णीमेव स्थितस्तदनंतरं तस्य विदग्धस्य मनः सकलं द्रियाभ्यक्ष्णवाग्निद्रियंच हतं र्द्रियैः सहोत्कान्तं शरीरादित्यर्थः ५८९

पुरे इति । तत्र पुरे सभा रूपेण शुभे देशे दक्षिणापन कृष्णपसराधिक्रमेऽशुभे काले च भूमौ पतिष्यतीति ५८६ हासति । श्लोकद्वये निमग्न्या

पुरेति । तत्रपुरेसभाकूपेअशुभेदेशेदक्षिणायनकृष्णपक्षरात्रिकृष्णशुभेकालेचशवेनशिरोन्यपतत्पथानमुचैरसुरस्यदेवान्जित्वास्वर्गवासिनःशरीरवन्नेनेति ५९० हाहेति । लोकादुपनिमन्त्र्या
ख्यातम् ५९१ । ५९२ प्रादुरिति । ततःसभास्थितजनानामुत्थेभ्यउद्धताएवावक्ष्यमाणावाक्प्रादुरासीत्तामभिनयति अहोहत्यादिना अनेनविदग्धेनकारस्करसमस्यब्रह्मविद्वेषरूपवृक्षस्यफ
लंप्राप्तमिति कारस्करपदार्थस्त्रिकांडशेषानुरोधीदक्षितः प्रपंचसारं 'कुचला' इतिप्रसिद्धेवृक्षेप्रयुक्तः तस्यविवरूपताप्रसिद्धेवेतिदृष्टांततोपपन्नाइति ५९३ अयमिति । अयंसर्वगुणोप्येकेनप्रचलेना
द्भुतसामर्थ्येनब्रह्मविद्वेषरूपेणदोषेणघातितस्ततःसनकत्वंयइति ५९४ ब्रह्मविद्वेषस्यदुःसहत्वंस्फुटीक्रियते एकएवेति । ब्रह्मविजानतोब्रह्मविदोद्वेषस्तथावन्निहवत्सकलगुणान्दहेद्विफलंकुर्वादि
तियावत् ५९५ अत्रचोदाहरणंविदग्धएवेत्याहुः विद्वत्तमइति । विद्वत्तमोबहुविद्यासुकुशलः ५९६ ब्रह्मविद्वेषस्यकार्याद्भुतत्वकथनेनाद्भुतत्वंस्फुटीक्रियते संभाव्यतेइति । संभावनाशंका
५९७ दशमिति । यदायंसर्वगुणाढ्योपिब्रह्मविद्वेषेणएतांदुर्गतिंप्राप्तस्तदैतरेस्तेनकःकांदुर्गतिंनप्राप्नुयादिति ५९८ ब्रह्मेति । ब्रह्मविदोब्रह्मभावप्रतिपादिकाब्रह्मवित्परमाप्नोतीत्याकाराश्रुतिः

पुरेराजगृहेऽनेकजनकोटिनिषेविते ॥ सभायांनिशिमूर्धाचन्यपतद्भूतलेतदा ॥ सद्योवज्रहतोयद्वन्नमुचेःस्वर्गवासिनः ५९० हाहेतिशब्दःसुमहान्विदग्धेपतिते
ह्यभूत् ॥ जगामक्षोभमत्तुलमखिलाराजमंडली ॥ रुरुदुस्तस्यशिष्यायेवांधवाश्चद्विजोत्तमाः ५९१ विदग्धंपतितंतंभूमौदृष्ट्वाधिग्धिग्वंदंतिहि ॥ सभास्थिताज
नाःसर्वेद्विजावालाःस्त्रियोपिहि ५९२ प्रादुरासीत्तथैपावाक्सभावक्रसमीरिता ॥ अहोफलमनेनैतत्प्राप्तमद्यसुदुःसहम् ॥ ब्रह्मविद्वेषवृक्षस्यकारस्करसमस्यतु ॥
अयंसर्वगुणोपेतोदोषेणैकेनघातितः ॥ ब्रह्मविद्वेषसंज्ञेनदुःसहेनाद्भुतेनच ५९४ एकएवयथावन्निहर्दहेद्विश्वंचराचरम् ॥ ब्रह्मविजानतःपुंसोद्वेषएकस्तथैवहि ॥
गुणराशिंदहेत्सर्वसंशयोनात्रविद्यते ९५ विद्वत्तमोविदग्धोयंगुणानामाकरस्तथा ॥ क्षणमात्रेणनिर्दग्धोब्रह्मविद्वेषवन्निना ९६ संभाव्यतेयथानैवसागरस्येहशोष
णम् ॥ संभाव्यतेतथानास्यमरणंब्रह्मशापतः ९७ दशमेतामयंप्राप्तोयदाब्राह्मणसतमः ॥ ब्रह्मविद्वेषपापेनतदाकःकांचाप्नुयात् ९८ ब्रह्मवित्परमाप्नोतिसत्ये
यंशाश्वतीश्रुतिः ॥ विदग्धंहिनिहन्यात्कोविनाब्रह्मपरंसदा ९९ सर्वात्माब्रह्मविबूनंपरोक्षंनोचान्तिस्तत् ॥ विदग्धेनिहतेयस्मात्सुखमस्तिशरीरिणाम् ६००
शत्रौस्वस्यहतेयद्वत्सुखमाप्नोतिदेहभाक् ॥ विदग्धेनिहतेतद्वज्जनपुषसुखंगतः ६०१ विदग्धमेवनिंदंतिजनाःसर्वेनचेतरम् ॥ हंतारंयाज्ञवल्क्याख्यंसर्वात्मायं
ततोमुनिः ६०२ ब्रह्महत्याकृतापुंसोदद्याज्जन्मांतरेफलम् ॥ ब्रह्मविद्वेषएतास्मिन्फलंजन्मनियच्छति ॥ जन्मांतरेपिशाकल्येदृष्टमेतद्यतोधुना ६०३ वरश
य्यासनाहोयंदेशेदेहोत्रभूतले ॥ पांसुनागुठितोयद्वत्पिशाचोन्मत्तदेहकः ६०४

सत्येयंअवाधितार्थतपानुभूता यतोजीवेःकर्तुमशक्यमचित्यशक्तेःपरमात्मनःकर्मविदग्धस्वनानाविद्याशालिनोर्दंडनंयाज्ञवल्क्येब्रह्मविद्विष्टमित्यर्थः ५९१ किंचब्रह्मवित्सर्वभावमाप्नोतीत्यर्थि
कायोयेदेवानामित्याद्याव्याख्याताश्रुतिरपिसत्यादृष्टापतोब्रह्मविदोयाज्ञवल्क्यस्यशत्रोहतेस्वशत्रुनाशद्वसर्वजनानांहर्षोजातः यतश्चपरकृतिदूषकापिजनायाज्ञवल्क्यकृतिनिंदंति । नक्षेत्
याज्ञवल्क्यस्यसर्वात्मभावंविनाघटतेइत्याह सर्वात्मेतित्रिभिः । नोस्माकंतत्प्रथमपादोक्तंपरोक्षंकिंतुअपरोक्षमेवेत्यर्थः । शेषंस्फुटम् ६०० । ६०१ । ६०२ ब्रह्मविदोद्वेषइतरब्रह्म
त्यायाअप्यधिकोक्तद्वेषेपिदुष्टफलदर्शनादित्याह ब्रह्महत्येति । ब्रह्महत्याजन्मांतरेएवदुष्फलदाप्रायइतिशेषः तद्वेपस्तुइहजन्मनिजन्मांतरेचदुष्फलदः । अत्रोदाहरणंशाकल्यइत्यर्थः ६०३
शाकल्यस्यैवयहुष्फलंतदभिनयति वरेति । अत्रतीर्थभिज्जेशे उतरार्द्धेदृश्यतेइतिशेषः ६०४

जन्मांतरानर्थस्तु दुर्देशकालमरणेनानुमीयत इत्याहुः कृष्णेति । एवं अमावास्या निर्गतो मृतः ६०९ अस्य दुष्फलदमज्ञानमपि द्वेपादेवास्माभिर्निश्चितमित्याहुः अहो इति । दिष्टवान् द्वेपवि
पयंकृतवान् ६०६ अनेनेति । अनेन विदग्धेन पातितादिति पदस्य सर्वैः सप्तम्यंतैर्विपरिणामेन संबन्धः ६०७ अहो इति । स्फुटम् ६०८ इत्यादीति । वणिनश्चातुर्वर्णिकाः शंसंस्तुष्टुः
६०९ ततः किंजातमत आह अमंत्रेति । अमंत्रे लौकिकेऽमुं विदग्धं दग्धातदीयास्थीनि गृह्णेतेत्युदाशिष्याः पुराद्बहिः प्रस्थितास्तदादरेण श्रद्धया युते शिष्यैरस्थीनि दुकूले स्थापितानि तानि तुराज
भीत्याचौरैश्चांडालैः कांश्चित् शिष्यान् स्थीनि नयमानान् हत्वा हतानि कीदृशैः समुत्सुकैर्लब्धैरिति त्रयाणां संबन्धः ६१० । ६११ । ६१२ सप्तविंशतितमकण्डिकार्थमाह शाकल्य इति पंचभिः ।
महायशाः ब्रह्मस्वंब्राह्मणानुमतिमनासाद्यनीयमानमनर्थाय स्यादिति लोकांश्चिक्षिपितुं विजयेपि ब्राह्मणानुमतिसंपादनपरत्वात् स्फुटमन्यत् ६१३ ब्राह्मणान् प्रतियाज्ञवल्क्यवचनमभिनयति ब्रा

ह्मणपक्षेपर्वरात्रौ निर्गतो दक्षिणायने ॥ शाकल्यः शापतो नूनं नरकं हि प्रयास्यति ६०९ अहो अस्य विमूढत्वं शाकल्यस्यातिदुर्धियः ॥ याज्ञवल्क्यं मुनियस्माद्विष्ट
वान्व्यर्थमेव हि ६०६ अनेन पातिताः सर्वे बांधवाः शोकसागरे ॥ आत्मापिन रके जाया विधवानां गणेपि च ॥ भूमौ देहोपि पापाग्रौ सुकृतं च पुराकृतम् ६०७ अहो
लोकद्वयभ्रंशं कस्य नायं करोति हि ॥ ब्रह्मविद्वेषतो जातो दुःसहो वडवानलः ६०८ इत्यादिवादिनः सर्वे याज्ञवल्क्यं महाधियम् ॥ शंसं सर्वर्णिनस्तत्र गार्ग्यराज्ञाचसं
युताः ६०९ अमंत्राग्रावमुदग्धातस्यास्थीनि गृह्णेति ॥ शिष्यानेतुं यदा मार्गं प्रस्थिताः पुरतो बहिः ६१० दुकूले स्थापितान्यस्य ह्यस्थीन्यादरसंयुतैः ॥ चांडा
लजातिभिश्चौरैस्तदा तानि हतानि वै ६११ सुवर्णमन्यमानैस्तैराजभीतैः समुत्सुकैः ॥ हत्वा शिष्यान् मून्कांश्चिदास्थिहारान्सुनिर्घृणैः ६१२ शाकल्ये निहतैः
स्मिन् शब्दे चोपरते सति ॥ उवाच ब्राह्मणान्सर्वान्याज्ञवल्क्यो महायशाः ६१३ ब्राह्मणा भगवंतो येनानादेश्याः समागताः ॥ मदीयं वचनं सर्वैः शृणुतां श्रममहाधियः
६१४ यो वः कामयते प्रष्टुं समां पृच्छतु भूसुरः ॥ यस्तु कामयते तं वा पृच्छामि ब्राह्मणोत्तमम् ६१५ पृच्छतां त्रिहिये केचिद्ब्राह्मणाः सर्व एव वा ॥ अहं पृच्छामि वा सर्वा
न्युपमानत्र समागतान् ६१६ एवमुक्ते तदा विप्राने शते ब्रह्मवादिनम् ॥ प्रष्टुं वक्तुं च तत्पृष्टं सर्वज्ञसदृशा अपि ॥ तूष्णीं भूतानि रीक्ष्यैते शाकल्यं नष्टचेतसम् ६१७
पृष्टवान्याज्ञवल्क्यो थ ब्राह्मणान् स्वयमेव हि ॥ मंत्रैर्मंत्रविदः सर्वान् मंत्रवित्प्रथमो मुनिः ६१८ वनस्पतिर्यथा वृक्षो मृषालोके प्रतीयते ॥ अश्वत्थादिस्तथैवैष
मृषादेहः प्रतीयते ६१९

ह्मणा इति । हे ब्राह्मणा भगवंतो मान्याः नानादेश्याः दिगादित्वा यत् ६१४ यो वदति । भूसुरो ब्राह्मणः सुष्माकं मध्ये यो मां प्रष्टुमिच्छति स पृच्छतु यदिवामत्प्रश्नं समाधातुमिच्छति तर्हि तम
हं पृच्छामीति ६१५ पृच्छतां इति । अथ वा सर्वे मां पृच्छत अहं वा सर्वान् पृच्छामीति ६१६ एवमिति । एवमुक्तेऽपि सर्वे विप्रस्तं ब्रह्मवादिनं प्रष्टुं तत्पृष्टं समाधातुं वाने शते स्म प्रगल्भान् बभूवुः यत
एते शाकल्यदशां वीक्ष्य तूष्णीं भूताः ६१७ पूर्वनेति नेतीति निषेधमुखेन प्रतिपादितस्यात्मनो विविमुखेन प्रतिपादिकाया अंत्यकण्डिकाया अर्थमाह पृष्टवानित्यादिना ज्ञातं प्रथेन । तांस्तूष्णीं भूतानपि
सर्वान् ब्राह्मणान् प्रतिमुनिर्याज्ञवल्क्यः स्वज्ञानप्रकर्षप्रकटनाय मंत्रैः श्लोकैः पृष्टवान् यतः प्रथमः प्रथमगण्यो मंत्रवित् वेदवित् कीदृशान् ब्राह्मणान् मंत्रविद इति ६१८ तत्र प्रश्नवाक्यार्थमभिनयति
वनस्पतिरित्यष्टादशभिः । अश्वत्थः पिप्पलस्तत्प्रभृतिर्वनस्पतिविना पुष्पफलप्रादीन् वृक्षान् वृक्षालेकिप्रसिद्धस्तथैव मनुष्यादिर्भूतान् भूतो देहः प्रतीयत इत्येतद्वृषावत्त्वमेव न प्रसज्य इत्यर्थः ६१९

साम्यमभिनयति यथेति सप्तभिः । वृक्षस्य प्रसमाप्यस्य शरीरिणी लोमानि तथा पादाङ्गकठिनात्वक्साश्रुतोत्पादिकाशब्देनोक्ता सा यथा वृक्षस्य तथा स्य पुंसोऽपि प्रसिद्धेति ६२० पुरुषस्येति ।

साम्यमभिनयति यथेति सप्तभिः । वृक्षस्य पत्रसमाभ्यस्य शरीरिणी लोमानि तथा बाह्या कठिनात्वं कृत्वा श्रुतो उत्पाटिकाशब्देनोक्ता सा यथा वृक्षस्य तथा स्य पुंसीपि प्रसिद्धे त्वर्थः ६२० पुरुषस्येति ।
यथा पुरुषस्य निर्भिन्नायास्त्वचः सकाशात् कृत्युत्पटश्चानिस्तरति प्रादुर्भवतीति । उत्पटपदार्थमाह भेदेति । श्वेतवस्त्रसमीयस्त्वचः आंतरोभागः स उत्पट इति श्रुता वृत्त इत्यर्थः ६२१ एवमिति । एवं पुरुष
वृक्षे कुठारनिहते सति रक्तसमो रसस्तथा उत्पटश्च वर्जित उत्पाटिकात्मन उत्पाटिकां संज्ञाया बाह्यत्वचः सकाशान्निर्वातीति ६२२ यथा च वृक्षस्य त्वङ्निर्भेदे रसोत्पटयो निर्गमस्तथा पुरुषस्य रक्तोत्पटयो
स्तथा च साम्यं दृढमित्याह एवं पुंस इति ६२३ कुठारेति । यानि कुठारच्छेदेन वृक्षसकाशात् शकलानि खंडानि निर्गच्छन्ति तान्यस्य पुंसो मांसखंडसमानाति ६२४ वृक्षेति । या वृक्षांतःस्थिताः शिराना
ड्यो मिलिताः सत्पयो ग्रंथिकारिकास्ताः श्रुतौ किनाटपदोक्ताः तच्च किनाटं यथा वृक्षशरीरे तथा पुंसोपिशरीरे स्यात् यतः पुंसः शिरःप्रभृत्यंगे पुंसूक्ष्माणानां डीनां मिलनं संघातो ग्रंथिनिर्भो दृश्यते इति ६२५
अस्थीनीति । यथा यद्वत् पुंसः शरीरे अस्थीनि संति तथा वृक्षांतर्दूरुणिसारसंज्ञानि प्रसिद्धानि तथामज्जा अस्थ्रामंतर्गतो रसः स यथा पुंसस्तथा तरो वृक्षस्यापि तस्य वृक्षे पुंसि च नामांतरकृतो भेदो नास्ति इ
त्यर्थः ६२६ एवमुपपादितं साम्यमनूय संकते पुरुषस्येति । अयं वक्ष्यमाणः ६२७ अयं पदोक्तं विशेषमाह प्ररोहतीति । वृक्षश्छिन्नोपि दृश्यमानान्मूलात् प्ररोहन् पुनरुत्पन्नं भवानोदृष्टः देहस्तु पुनर्दृश्य
यथा वृक्षस्य पत्राणि लोमान्येवं शरीरिणः ॥ कठिना बाह्यतस्त्वग्या वृक्षस्योत्पाटिका हि सा ॥ यथा तथा पुंसोपित्वगुक्ता बाह्यतः स्थिता ६२० पुरुषस्य यथारक्तं
त्वच एव विनिःसरेत् ॥ उत्पटः श्वेतवसन सदृशस्त्वांतरस्त्वचः ६२१ एवं कुठारनिहते वृक्षे रक्तोपमो रसः ॥ उत्पटश्च विनिर्वाति त्वच उत्पाटिकात्मनः ६२२ एवं पुं
सस्त्वचश्छेदे रक्तं चोत्पाटिकापि च ॥ निर्गच्छति बहिस्तेन तुल्यता वृक्षदेहयोः ६२३ कुठारच्छेदतो यांति शकलानि वनस्पतेः ॥ विनिर्गच्छन्ति तान्यस्य पुंसो मां
सोपमानि हि ६२४ वृक्षे हांतः शिराःस्थैर्यसहिता ग्रंथिकारिकाः ॥ यथा तथा पुंसः स्यात्किनाटं ग्रंथिसन्निभम् ॥ शिरादिषु सूक्ष्माणानां डीनां मिलनं भवेत् ६२५
अस्थीनि पुंसि यद्वत्स्युर्दूरुण्यंतरतस्तथा ॥ वृक्षे मज्जानभेदोऽस्ति मज्जा पुंसस्तरोरपि ६२६ पुरुषस्यापि वृक्षस्य तुल्यमेतदुदीरितम् ॥ विशेषो यं कुतो विप्राः कथं
यंतुमहाधियः ६२७ प्ररोहिततरुश्छिन्नो मूलान्न वतरः पुनः ॥ देहश्छिन्नः पुनर्मूलज्जायते न पुनर्नवः ६२८ जीवतो जायते रेतो यस्मात्तस्मान्न रेतसः ॥ ततो मूलं
किमस्यास्ति पुंसो वृक्षसधर्मणः ६२९ अथ मूलं न चात्रास्ति तथाप्येष प्रजायते ॥ नवो भूत्वा यथा श्वत्थो धानान्भ्यो मूलवर्जितः ६३० मूलबीजसमं किं स्विन्मर्त्यस्या
स्य हि कारणम् ॥ मृत्युना गतदेहस्य नवो देहो यतो भवेत् ६३१

मानान्मूलान्न वतरत्वेन जायमानो न दृश्यते भवितव्यं चास्यापि मूलेन केनचित् तद्भूतेत्यर्थः ६२८ जीवत इति । रेतोरूपान्मूलाद्देहो जायत इति न वक्तव्यं यस्मादेतो जीवतः प्राणान्धारयतो धर्मो दृश्यते म
या तुच्छन्नदेहपदेन सर्वकार्यवर्गाभावशालिन्यवस्थोच्यते तस्यांतु सुषुप्तप्रलयादिसंज्ञायां रेतो आधारभूतं पित्रादिशरीरं नोपलभ्यत इति भावः । ततो दृश्यमानमूलस्य वक्तुमशक्यत्वात् अस्य वृक्षसधर्मणः
वृक्षसमस्य पुंसः तदुपलक्षितस्य सर्वजगत इति यावत् किं मूलमिति ६२९ अथेति । अथ शब्दः पक्षांतरपरिग्रहे तथा च यथा श्वत्थो दृश्यमानं मूलं विनापि वृक्षांतरोपरिवंदारूपेण जायमानो धानान्भ्यो बीजे
भ्यो उद्भवन् दृष्टस्तथा एव देहो वृक्षमूलसमं मूलं विनापि जायते इति चेत्तर्ह्यस्य किमस्य बीजसमं कारणमिति शेषः ६३० तस्माद्वृक्षस्य मूलसमं बीजसमं वा देहादिरूपजगतः कारणं वक्तव्यमित्याह मूलेति ।
स्विदिति वितर्कं वितर्कस्य फलं तु यथा वृक्षोच्छेदे चिकीर्षिते तन्मूलबीजयोश्छेददाह्यानां शः क्रियेत तथा स्यापि मूलादिनिर्णये असंगश्लेषेण चित्वा तत्त्वज्ञानाग्निना दग्ध्वा च तन्नाशस्य सुकरतारूपं श्रुतिमूचि
तं बोध्यं अयं भावो भोता सुखं मूलमित्यादिना स्फुर्योक्तः ६३१

॥ २८ ॥

દે० અ०

11-26-11

नवेवलेसम्भस्योक्तयिषयेवरमात्मनोऽवेवार्कितम्भमनिमित्तानां संस्काराणामालोचकमल्लभणकर्तृत्वेनार्पितमात्रं पशितमासि वि । सभापशितमां पशितमां कीर्तितमां सभासै

न केवलं सूक्ष्मस्योक्तविषयपरमात्मनोऽपेक्षा किंतु सूक्ष्मनिमित्तानां संस्काराणामालोचकत्वलक्षणकर्तृत्वेनापीत्याह पृथिव्यामिति । यथापृथिव्यापतितानां बीजानां कार्यद्वारा लभेजानेकारणं प्रयोजिका बीजानां संस्कृतिः संस्कारभावेनावस्थानमिति यावत् एवं कारणस्याज्ञानस्य सूक्ष्मत्वे तत्तत्सूक्ष्मशरीराकारपरिणामे प्रयोजिका सूक्ष्मशरीराणां संस्कृतिरिति ते च संस्कारा ईश्वरातिरिक्तेन दुर्ज्ञेया इति भावः ६४१ अथाज्ञानस्य परमात्मापेक्षा दर्शयति पृथिवीति त्रिभिः । यथा सर्वावकाशेन भसि पृथिवी स्थिता तथा चिद्रूपे आत्मन्यज्ञानं स्थितमिति न हि जडेऽज्ञानं स्थातुमर्हति पश्चाद्वा वित्वात्तत्रावरणकृत्याभावाच्चेति भावः ६४२ एतत्स्फुटयति अमूर्ते इति । अमूर्ते घनीभावहीने संश्रयसमाश्रयशब्दावत्र स्थितिवाचको ६४३ आत्मनः सर्वेषु स्वस्मिन्नरोपितेषु सत्तादिपदत्वा दपितदाश्रितत्वमज्ञानस्येति सदृष्टांतमाह लोक इति । धनिकमुपकारकमिति शेषः अज्ञानमिति च्छेदः स्पष्टमप्यत् ६४४ अथ विज्ञानानंदपदयोः सामानाधिकरण्यसूचितं विज्ञानानंदयोरेक्यमुपपादयति आनंद इति दशभिः । लोकेऽपि विज्ञानभिन्नमानंदस्वरूपं न दृष्टम् यतः सुखमित्याकारकं ज्ञानं विना आनंदस्य संभवः स तादिलभोन कुत्राप्यस्तीत्यर्थः तथा च ज्ञानविमुक्तसुखस्वरूपस्यादर्शनालौकिकमपि सुखमात्मरूपमेव विषयतया भातं न तु द्रव्युपाधिकमिति भावः ६४५ ननु दुःखमपि तथास्त्विति शंकावारयति नैवमिति । एवं सुखवदुःखमपि विज्ञानात्माभिन्नमस्त्विति न शंक्यम् यतोऽस्य दुःखस्य सत्त्वे सदात्मरूपत्वे किंचिन्मानं प्रत्यक्षादिकं न दृश्यते न हि कश्चिदुदुःखमित्यनुभवति आनंदस्यत्वात्मात्मरूपत्वे प्रकृतश्रुतिरूपः प्रमाणराजोऽस्तीति ६४६ यद्यपीति । अलब्धला

पृथिव्या बीजलाभे हिकारणं बीजसंस्कृतिः ॥ अज्ञानस्यापि सूक्ष्मत्वे कारणं सूक्ष्मसंस्कृतिः ६४१ पृथिवीयद्वदे वैषा सर्वापि न भसि स्थिता ॥ अज्ञानं तद्वदे वै तद्विज्ञानात्मन्यवस्थितम् ६४२ अमूर्ते यद्वदाकाशे दृश्यते मूर्तसंश्रयः ॥ विज्ञाने तद्वदेव स्यादज्ञानस्य समाश्रयः ६४३ लोके यो निर्धनो दृष्ट आश्रयेद्वनिकं हिंसः ॥ दुःखात्मकं तथाऽज्ञानमानंदं ज्ञानमाश्रयेत् ६४४ आनंदो हि न विज्ञानादन्यो लोकेऽपि दृश्यते ॥ इदं सुखमिति ज्ञानं विना आनंदसंभवः ६४५ नैवं दुःखं यतो नास्य सत्त्वे मानं हि दृश्यते ॥ आनंदस्य तु सत्त्वे स्तिमानं श्रुतिरिहाधुना ४६ यद्यप्येते सदा तुल्ययोगक्षेमेऽदीरिते ॥ सुखदुःखे तथाप्येषा विशेषो नैजकोऽस्यपि ४७ सुखमिच्छतिसर्वोऽपि भूयादेतत्सदामम ॥ इत्थं दुःखं तथा हेष्टिमाभूदेतत्कदापि मे ४८ इत्थं यस्मिन् भवेदेतदनुकूलं स्वशब्दभाक् ॥ प्रतिकूलं परं न स्वं लोके वैरिसुखे तथा ६४९

भो योगः लब्धप्रतिपालनं चक्षेमः । यद्यपि सुखदुःखेतुल्ययोगक्षेमतया सर्वत्रैषूक्ते तथा च सुखस्यात्मस्वरूपतांगीकारे दुःखस्यापि सांगीकार्या अन्यथा तुल्ययोगक्षेमतया प्रसिद्धिर्नोपपद्येतेति शंका । तामेतां शंकां न हि दृष्टेनुपपन्ननामेति स्यायेन वारयसा प्रसिद्धिः सुखाकारवृत्तेरेवोत्पत्तिनाशादिसाम्यप्रतिपादनपरेति दर्शयति तथापीति । यथाप्येषवक्ष्यमाणो विशेषोऽपि सुखदुःखयोरस्ति कीदृशो विशेषो नैजकः निजः असाधारणः निज एव नैजः भूदेरज्ञातो नैजो नैजकः ६४७ सुखदुःखयोर्नैजविशेषं दर्शयति सुखमिति त्रिभिः । सर्वोऽपि जन इत्थं सुखमिच्छति इत्थं कथम् एतत्सुखं सदा मम भूयादिति तथा एतद्दुःखं कदापि मे माभूदिति दुःखं दृष्टीति ६४८ नप्येतावता को विशेषः सुखे लब्ध इति चेदनुकूलत्वे सति स्वरूपोऽन्यत्र निरुपाधिकेच्छाविषयत्वेन प्रसिद्ध इत्याह इत्थमिति । इत्थं भूयादेतत्सदाममेत्याकारेण चलायत्रयद्विपयिका भवेदेतद्वस्तु अनुकूलमनुकूलत्वेन व्यवहार्यं स्वशब्दभाक् स्वशब्देन व्यवहार्यं च भवति भूयादेतद्विषयं शेनानुकूलत्वं ममेत्यंशेन च स्वशब्दाद्वैत्वादि सूचितमिति भावः परंतद्विपरीतं तु प्रतिकूलमिति न स्वं स्वशब्दानर्हमिति च व्यपवहियते । ननु सर्वस्यात्मनिकल्पितत्वेनात्ममात्रत्वे प्रतिकूलत्वादिकं कथं भासते इति चेदव्यावलादिति सूचयन् प्रतिकूलत्वोदाहरणमाह लोक इति । लोके सुखरूपेण दृष्टमपि सुखं पदावैरि संबंधमात्रेण प्रतिकूलं दृश्यते तदा साक्षात्परत्वेनैव कल्पितस्य प्रतिकूलत्वादिकं किमुवाच्यमिति भावः । वैरिसुखे तथा प्रतिकूलत्वादिकं दृष्टमित्यर्थः ६४९

ब्रह्मयोगनात्पर्यमाह विज्ञानानंदेति त्रिभिः । विज्ञानाभिज्ञानंदरूपोयमात्मासर्वजन्मकल्पितत्वस्फुटीकरणायब्रह्मपदेनोक्तइतिकथं ब्रह्मपद मयोगेणाध्यस्तत्वेस्फुटीक्रियतइति चेदित्यम् ब्रह्मश
ब्दसि विधपरिच्छेदहीनत्वलक्षणनिरतिशयमहत्त्वप्रतिपादकः यदिजडजातसत्यस्यात्तदातन्निष्ठान्योन्याभावप्रतियोगित्वलक्षणवस्तुपरिच्छेदापत्तिः स्यादित्यतः स्वबोध्यभिन्नस्य मिथ्यात्वबोधयतीति
६५७ तत्रसजातीयभेदस्योपाधिकत्वेनाध्यस्तत्वेदृष्टांतत्वेनस्फुटयति यथैकस्मिन्निति । यथैकमेवशरीरंनभस्तत्रकर्णनासाद्युपाधिभिर्भेदकल्पनातथैकस्मिन्नेवब्रह्मण्यज्ञानाद्युपाधिभिर्भेदकल्प
नेति ६५८ विजातीयभेदस्याध्यस्तत्वमुपाधीनामध्यस्तत्वबोधनद्वारासदृष्टांतमाह असन्नेवेति । यथाकाशेमायाविनानिर्मितेमायामयवपुषिउपाधौसतिमायिनोयआकाशादोभेदस्तत्र
मायाविनिवाकाशादेर्भेदःसोऽसन्नेव उपाधेरपिकल्पितत्वात्तथाज्ञानाद्युपाधीनांकल्पितत्वात्तत्प्रयुक्तोभेदोब्रह्मण्यसन्नेवेतिस्वगतभेदस्याध्यस्तताविज्ञानानंदैकरसत्वप्रतिपादनेनसूचित्यपिबो
ध्यम् ६५९ रातेर्दातुःपरायणमित्युक्तेस्तात्पर्यमाहेदमिति त्रिभिः । इदंनिरूपितंविज्ञानानंदैकरसंयद्ब्रह्मतद्विशुद्धंजगतःकारणंनभवति किंतुमायोपाधिकंसर्वज्ञत्वादिशाल्वेयसत्कारणमेतत्तात्पर्यं
दर्शयितुंवेदःप्रकृतश्रुतिरेवमब्रवीत् । एवंकथम् वदान्यानांधनदानपराणांसंबंधीनियानिकर्माणि तेषांफलदानेय त्परायणं प्रतिभूयमंजगद्विधारकंतदेहस्यतत्प्रभृतिजगतःकारणमितिद्वयोरर्थः ।

विज्ञानानंदरूपोयमात्माब्रह्मगिरोच्यते ॥ अध्यस्तत्वप्रसिद्ध्यर्थंजडजातस्यसर्वतः ६५७ यथैकस्मिन्नभस्येषाकर्णनासादिकल्पना ॥ ब्रह्मण्येवमिहैकस्मिन्न
ज्ञानादिप्रकल्पना ६५८ असन्नेवयथाभेदोमायावपुषिमायिनः ॥ तत्रवानसोयद्ब्रह्मण्येवंहिसस्मृतः ६५९ इदंविशुद्धंचैतन्यसुखंब्रह्मनकारणम् ॥ किंतु
मायासमेतंतत्सर्वज्ञंसर्वशक्तिच ६६० एतद्दर्शयितुंवेदोवदान्यानांपरायणम् ॥ कर्मणांफलदानेचदेहकारणमब्रवीत् ६६१ तत्राप्यहेतुतांमत्वाजडस्यावर
णात्मनः ॥ परायणंपरंब्रह्मप्रोक्तवान्केवलंहियत् ६६२ अनेनवचसावेदतिष्ठमानस्यतद्विदः ॥ आत्मानंयःप्रकाश्यास्तेब्रह्मचर्यादिसाधनः ॥ ब्रह्माहमिति
तस्यापिस्यात्तद्ब्रह्मपरायणम् ६६३

नद्विशुद्धस्यकर्मफलदत्वमितिभावः ६६० । ६६१ परमालंबनवाचकेपरायणशब्देपरपदप्रयोगाशयमाह तत्रापीति । तत्रापिमायायाअपिकारणबोधनायमायाशबलस्यकारणत्वोक्ताव
पिइयमनुपपत्तिर्भासते । इयंका यन्मायाचैतन्यसत्ताविनाआत्मानमपिधारयितुमशक्ताकथंमपंचनिर्वाहशक्तास्यादिति । एतस्याअनुपपत्तेरनुसंधानेनजडस्यावरणात्मनोमायासंज्ञस्याहे
तुतांअनुपपन्नाहेतुतांमत्वावेदोयत्केवलंब्रह्मतदेवपरायणमित्यब्रवीत् तस्यैवाधिष्ठानत्वेनसर्वनिर्वाहकत्वादितिभावः ६६२ शुद्धस्यब्रह्मणोनकेवलंमायायाअधिष्ठानत्वेनपरायणत्वंकिंतुमुक्तंप्रत्य
पिपरायणमित्याह अनेनेति । एवमत्रान्वयः तत्केवलंब्रह्मतस्यापिविदुषःपरायणम् । तस्यैकस्य यस्तिष्ठमानस्यतद्विदइत्यनेनश्रुतिवचसाइत्थंमतिपादितइतिशेषः । इत्थंकथम् यो
ब्रह्मचर्यादिसाधनसंपन्नःसन्नब्रह्माहमित्यात्मानंप्रकाशयनिरावरणंकृत्वाआस्तेब्रह्माहमितिवेदचेति । अत्रतिष्ठमानस्येत्यात्मनेपदंप्रकाशनस्येयाख्ययोरितिसूत्रेणेति सूचयितुंप्रकाश्यास्तेइतितत्पर्यं
उक्तः ब्रह्माहमितिवेदितद्विदइतिपदस्यार्थउक्तइतिविवेकः ६६३

ब्रह्मविज्ञानमानंदं कर्मणां फलदा तच्च ॥ ब्रह्मविस्वात्मरूपं च न विदुः कारणं द्विजाः ६६४ याज्ञवल्क्येन पृष्ठास्ते कीन्वेन जनयेदिति ॥ अस्माभिस्तु महाभाग श्रुतं वे
दस्य वाक्यतः ६६५ एवं महानुभावः स एष वाजसनेयकः ॥ याज्ञवल्क्यः सूर्यशिशोधीमतां हि पुरःस्थितः ६६६ शवां छलेन जिवैव ब्राह्मणान् पृथिवीगतान् ॥
विदग्धं भस्म सात्कृत्वा ब्रह्मविद्विषकारिणम् ६६७ मिथिलापतये राज्ञे जकयात्कथयहि ॥ सूर्योक्तं दिष्टवान् ज्ञानं प्रत्स्यं पृष्टवान् द्विजान् ६६८ इति श्रीमत्प
रमहंसपरिव्राजकाचार्यनिर्दात्मपूज्यपादशिष्येण शंकरानंदभगवता विरचित उपनिषद्त्रयात्मपुराणे बृहदारण्यके याज्ञवल्क्यकांडसारांशप्रकाशे ऋषियाज्ञव
ल्क्यसंवादीनामपंचमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

दिद्वानितित्रयाणांतेवैधः ६६६ ॥ ६६७ ॥ ॥ ६६८ अज्ञानामपिविज्ञानांयएकोतिपरायणम् ॥ सविदामंदरूपायसर्वज्ञायैशतेममः ॥ इतिश्रीदत्तकुलतिलककृष्णवैदात्मजविलारा
समुत्तिनूलरामकृष्णस्वश्रीविश्वेश्वराश्रमपूज्यपादानुगृहीतस्फुटो आल्यपुराणीक्षायां अतप्रवाह्यपायां मंचमोऽप्यायः ॥ ६ ॥ मंचसंख्या ॥ २५९० ॥ २५ ॥ ॥ ॥ ॥

॥ इत्यात्मपुराणे पंचमाध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे षष्ठाध्यायप्रारंभः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ यः पशुः पशुभूतानि सर्वं ध्याति रश्मिभिः ॥ मुनिना वणितः पशुस्य पशुनः प्रसीदतु ॥ १ ॥ अस्यार्थः । यः परमात्मा सिद्धं तेषु प्रवृत्त्यात्मको रश्मिभिः सत्तायं ज्ञेयं स्वं
सराणि वर्धयति स मुनिना याज्ञवल्क्येनारण्यकपद्माध्याये वणिक्तो नोधिकारिणामिन्द्रियपञ्चकपेक्षया प्रवृत्तः करणे अत्राध्याये वा प्रसीदतु आबिरस्तु इति ॥ अथ जिज्ञासोः शिष्यस्य प्रश्ने तत्समाधानमिति
ज्ञाचगुरोर्वर्णयति एवमितिसप्तभिः १ श्रुतं संक्षेपेणानुवदति भगवज्जिति २ तदेव विस्तरेणानुवदन् प्रथमाध्यायचतुष्टयार्थं संवादचतुष्टयेन सह अधिकारिणिति ३ पंचमाध्यायार्थमनुवदति आख्यानामि
ति ४ यदुक्तमित्यादि त्रयं स्पष्टम् ५ । ६ । ७ तत्र प्रथमकंडिकार्थमुपबृंहयति ज्ञाकल्येन इत्यादिसप्तार्थैश्चक्षुःकेः । व्युष्ट्यां प्रभातभावे प्राप्तायां । एवं सति वादित्राद्यैर्मुक्तनिद्रो राजा जनको ब्राह्मणाद्या
श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ एवं गुरुमुखाच्छ्रुत्वा शिष्या नानाविधाः कथाः ॥ आत्मविज्ञानसंबन्धाः प्रच्छस्व गुरुं पुनः १ भगवन्भवताख्यातमैतरेयसमीरितम् ॥
ज्ञानं कौपीतकिप्रोक्तं तथादित्यसमीरितम् ॥ इति द्वासे स्तथाख्यानैः सहितं विविधैरपि २ अधिकारिजनारूपा नंतद्वद्वैद्रप्रतर्दनम् ॥ अजातशत्रुगार्ग्यारूपा दध्य
इडाथर्वणं तथा ३ आख्यानां याज्ञवल्क्यस्य विप्रसंवादरूपभृत् ॥ विविधं चात्मविज्ञानमत्र सर्वत्र कीर्तितम् ४ यदुक्तं याज्ञवल्क्येन जनकायमहीभुजे ॥ ज्ञानं त
च्छ्रोतुमिच्छामि भगवंस्त्वत्प्रसादतः ५ एवमुक्ते गुरुः प्राह शिष्यं स्नेहसमन्वितः ॥ जनकाय यथा ज्ञानं याज्ञवल्क्यो यदुक्तवान् ६ शृणु वक्ष्यामि तत्सर्वमुक्तवा
न्यन्मुनीश्वरः ॥ जनकायस्वशिष्या यथा ज्ञवल्क्यो ह्यगाधधीः ७ ज्ञाकल्येनिधनं प्राप्ते ब्राह्मणेषु जितेष्वथ ॥ व्युष्टायामपि शर्वर्यामुदिते रविमंडले ८ वादित्रैर्विवि
धैस्तद्वद्वंदिभिर्मधुरस्वरैः ॥ अप्सरः सदृशस्त्रीभिर्नाना रानैरपि ९ मुक्तनिद्रो महाराजः कृतपौर्वाहिकक्रियः ॥ ब्राह्मणानां च वृद्धानां परिगृह्य जयाशिषः १०
वादित्राणां विचित्राणां चोपैर्गाधर्वमिश्रितैः ॥ सर्वालंकारसंपन्नो ह्यगादेश सभां प्रति ११ प्रवालमणिरत्नौघैर्महाराजतनिर्मिताम् ॥ सुधर्मा सदृशी भाभिर्भासयंतो दि
शो दश १२ चित्रे सिंहासने तस्या मासां चक्रे जनेश्वरः ॥ विदेहो जनको धीमास्त्रैवर्णिकजनेवृतः १३ काले स्मिन्नाम तस्तत्र सूर्यशिष्यो महायशः ॥ आराध्यस्व गु
रुदेवं सावित्र्या शिरसा सह १४ पौर्वाहिकीः क्रियाः कृत्वा शिष्यैः सर्वैः समावृतः ॥ चतुर्वेदार्थभिर्याज्ञवल्क्यो वाजसनेयकः १५ तमागतं तदाराजत्रैवर्णिकजनेवृतः ॥
अभ्युत्थानार्घ्यपाद्याद्यैरर्चयामास धर्मवित् १६ प्रवालमणिरत्नौघमंडितं कनकोद्भवम् ॥ आसनं मृदुलं चादान्मुक्तादामविभूषितम् ॥ उपविष्टस्तदा तस्मिन्नास
ने मुनिसत्तमः ॥ अन्वजानात्स राजानं सर्वास्त्रैवर्णिकानपि ॥ वर्णिभिश्च तथा राज्ञा स्वासनेषूपविश्यताम् १८ इत्युक्ते राजसहिता वर्णिनो हृष्टचेतसः ॥ स्वासनेषूप
विष्टास्तेन मस्कृत्य मुनीश्वरम् १९ अतिथिमाननीयं तं राजा विनयसंयुतः ॥ उवाचे दंनमस्कृत्य धर्मयुक्तं तदा वचः २०

शिष्यः परिगृह्य वाद्यघोषैरुपलक्षितः सभां प्रगादिति चतुर्णां संबन्धः ८ । ९ । १० । ११ सभां विस्मिन्निष्टि प्रवालेति १२ चित्र इति । तस्यां सभायां जनको राजा उपविष्टवान् १३ काल इति । अस्मिन् राज्ञः
सदस्युपवेशनोपलक्षिते काले तत्र राजसदसि याज्ञवल्क्य आगतः किं कृत्वा शिरोविशिष्टमायत्रीमंत्रेण स्वगुरुमादित्यमाराध्य पौर्वाहिकीः पूर्वाह्ने विहिताः क्रियाः समाप्य चेति द्वयोरर्थः १४ । १५ तमिति
१६ प्रवालेति । विदुमादिविभूषितं मृदुलमासनमदाद्येति १७ उपविष्ट इति । तत्रासने उपविष्टो मुनी राजानं सभ्यां श्रेयमन्वजानात् आज्ञप्तवान् एवं कथं वर्णिभिस्त्रैवर्णिकैः राज्ञा च स्वस्वासनेषूपविश्य
तामिति १८ इत्युक्ते इति १९ अतिथि मिति । तं याज्ञवल्क्यं प्रणामार्थमतिथिं प्रति हं वक्ष्यामि त्वं चोब्रवीत् कीदृशं धर्मयुक्तं वाक्चतुर्थी च सूत्रेति धर्मसंज्ञास्त्रैव विहितम् २०

राजवाक्यमभिनयति ब्राह्मणा इत्यादिना । अत्र लोके ब्राह्मणा एव परमदेवतं यत एते देवानां अपि सृष्ट्यादौ प्रभवन्ति शक्ता भवन्ति परमात्मवत् किमुतान्यजंतूनामिति द्वयोरर्थः २१ । २२ सर्वेति । सर्वभूतसमत्वादिना पूर्णकामा अपि भूतानुग्रहायैव विचरन्ति विचरणहेतुं पृष्टाश्च प्रयोजनान्तरं प्रख्यापयन्तीत्यर्थः २३ व्याजं स्फुटयति पश्विति । केचित् पृष्टाः पश्चादिलाभाय चराम इति वदन्ति केचि सुसत्संवादेन तत्त्वनिर्णयपारमार्थिक इति वदन्तीत्यर्थः २४ अहंत्वेवं मन्ये इत्याह भूपतीति । संसाराब्धौ मज्जतो भूपतीनुद्दिर्घाव उद्धर्तुमिच्छन्त एव भवादृशाश्चरन्तीति २५ तत्रापि भवतः सुतरानि कामस्य मनुष्यकारायैवागमनमित्याह सूर्येति द्वाभ्यां । भवान्यतः सूर्यशिष्यो ज्ञानानंदरूपात्मगोचरेण विज्ञानेनापरोक्षानुभवेन संपन्नोऽत एव गतेषु पणश्चातस्तव लोकोक्तं कार्यं प्रयोजनमस्ति न किंचिदपि तथापि मनुष्यद्वारेणैव प्रयोजनमिति द्वयोरर्थः २६ । २७ संसारदुःखमभिनयति अस्थोति । अस्थीन्येव स्थूणा भूतानि यत्र एतादृशं दुर्गंधं देहमहं बुद्ध्या गृहीत्वा भवस्थितोऽस्मीति २८ अदृष्टान्तं स्फुट

ब्राह्मणा एव लोकेऽस्मिन्दैवनापरमोरितम् ॥ प्रभवन्तियतस्त्वेतसृष्टिस्थित्यंतर्कमणि २१ देवानामपि किंचान्यजंतूनां देहधारिणाम् ॥ परमात्मा यथा शक्तस्तथैव ते द्विजोत्तमाः २२ सर्वभूतसमाः शांता दांता विगतमत्सराः ॥ आसकामा महात्मानो भूतानुग्रहचेष्टिताः ॥ विचरन्ति महीमेतां व्याजं किंचिद्विधाय हि २३ पशुधान्या दिलाभाख्यं व्याजं संपाद्य केचन ॥ तत्त्वनिर्णयसंज्ञं च केचित् द्वन्महाधियः २४ भूपतीन्मज्जतो गाधसंसारजलधिस्थितान् ॥ उद्दिर्घाव आयां तियाज्ञवल्क्यभवा दृशाः २५ सूर्यशिष्यो भवान् किंते कार्यं लोके त्रयेऽस्ति हि ॥ ज्ञानानंदं दात्मविज्ञान एषणा त्रयवर्जितः २६ एकं कार्यमहं मन्ये भवतो दीनवत्सल ॥ अस्मिन् संसारपंके मां सीदन्तं त्रातु मागतः २७ अस्थिस्थूणा मिमं देहं दुर्गंधं सुजुगुप्सितम् ॥ अहं धिया गृहीत्वा हं श्वदत्र व्यवस्थितः २८ जुगुप्सितशरीरस्थः कृमिकीटसमावृतः ॥ कर्ण पुच्छादिविकलो व्याधिभिः परिपूरितः २९ विष्टादिगंधयथा शुष्कमस्थि किंचिन्निधाय हि ॥ दंतपंक्तौ परैर्वै रंबलिभिः कुरुते श्वभिः ॥ ततो दुःखं समाप्नोति प्राणांतं सु खवर्जितम् ॥ अहमेवं मुने देहं गृहीत्वा राज्याय कामुकः ॥ स्थितोऽस्मि सुखलेशेन वर्जितो दुःखभाजनम् ३१ क्षुधया पीडितो नित्यमग्निभूतान्यहं मुने ॥ स्थावराणि च राण्यत्र पुरुषादो यथानरान् ३२ कामग्रहसमाविष्टो नारीकुणपमाश्रये ॥ प्रेतं यथाश्मशाने पुपिशाचो दाहवर्जितम् ३३ स्थावराणामहं गात्रं सुगंधं गंधलोभतः ॥ वर्षयित्वा त्रुर्गंधं स्थापयामि कलेवरे ॥ निर्घृणो त्रयथा कश्चिद्राक्षसो नरगात्रकम् ३४ अहं हन्मि वृथा जंतून्मृगयायां विमोहितः ॥ तृणपर्णां शिनः शांतान्मुनीन् यद् द्विराक्षसः ३५ तैलकारो यथा तैलं तिलाग्निष्पीडयन् त्रतः ॥ गृह्णाति तद्देवाहं प्रजानां द्रव्यमाददे ३६

यति जुगुप्सितेति द्वाभ्यां । यथारुग्णः सकृमिः श्वाऽसदस्थिदंते पुधृत्वा बहुभिर्वैरकुर्वन्महादुःखमाप्नोतीति द्वयोरर्थः २९ । ३० दार्ष्टान्तिके योजयति अहमिति ३१ स्वस्थदुःखभाजनतां सर्वव्यवहाराणां दुःखात्मतानिरूपणेन विज्ञापयति क्षुधयेति नवभिः । अहं क्षुधार्तः सन् स्थावराणि व्रीह्यादिरूपाणि चराणि नांतरीयकभक्षणादिपुनादीनि मृगादिरूपाणि वा अग्निभक्षयामिरक्षोवत् तथा चाभक्षणे मुहुः स्वभक्षणे तुरक्षः साम्पलाभो दुःखमेवमप्रेषिबोधयामिति । भोगे परिणामादिदुःखमप्यनुसंधेयम् ३२ कामेति । नारीकुणपं भूतशरीरसमं नारीशरीरं । प्रेतं भूतशरीरम् ३३ स्थावराणामिति । स्थावराणां चंदनादीनां गात्रं घृष्टादुर्गंधं स्वशरीरे स्थापयामि । तत्र दृष्टान्तमाह निर्घृण इत्यादिना ३४ अहमिति । अत्रापि अहं नने मृगयारूपं न ननुः स्वहं नने तुराक्षससाम्यमुक्तमेवेति ३५ तैलेति । अत्रापि मज्जान्तीं द्रव्याऽनादौ तैलं तिलादुःखं बोध्यं । यत्रतः यत्रेण ३६

नराणांमिति । करभाउपाः । नरादीनां स्त्रियां प्रष्टानि च त्वस्वभेदापकरणस्यभारेण वाधेरीडयाभि तत्रोपजातगुह्येण वक्ष्यतेः सांभपूर्ववत् ३७ अथ इति स्पष्टम् ३८ रक्षयामीति । अ
 त्त्राज्येस्थितम् ३९ पुत्रेति । शोच्यस्तस्वविद्विष्यमज्ञः कांतिगमिष्यति त्वाकारेण शोचनीयः क्षुधादिदुःखमालोच्यभोगदशांशसादिताम्पापादिकामालोच्यतुशोच्यतमः ४० एवं पश्य
 तत्त्वज्ञानस्य व्यापतिरेकेनिकृष्टेविशेषस्तस्य तत्त्वज्ञानस्योपदेशेन मापृष्टेत्याशयेनाह दुःखेति । अध्यात्मादिदुःखत्रयमेव त्रिशाखास्वात्रयस्य एतादृशेऽज्ञानरूपलोहजे संसारशूले पतितं मां त्रातु मे
 वागतोसीति ४१ एवमागमनाभिप्रायो मया ज्ञात एव वा ज्ञातुं द्विधा प्रसिद्धं निरूपयेत्याह कथयेति द्वाभ्यां । सर्वेषां प्रष्टाणां पुरत एव मुदीर्य किमागतोसि एवं कथेराज्ञो बहून्पशून्वाप्स्यामीति ४२
 द्वितीयव्याजमभिनयति अथवेति । ज्ञानशुद्धिः संवादेन निर्णयभावः समागा आगतोसि ४३ एवमिति । एवं प्रष्टीया ज्ञवल्क्यो जनकराजानं हेसम्राडिति संबोध्य पशुलाभज्ञानशुद्धिरूपमुभयं
 प्रयोजनमित्युक्तवानित्यर्थः ४४ अथ द्वितीयादिषण्णामृचामर्थसंकलयददर्शयन् तस्य गुणब्रह्मोपासनं वक्ष्यमाणनिर्गुणविद्यासाधनमितिसूचयति एवमुक्तेति दशभिः । एवमुभयमित्याकारेणोक्ता पुनरे

नराणां च गजानां च करभाणां च वाजिनाम् ॥ स्कंधपृष्ठानि बाधे हरे गोयद्वद्धिदुःसहः ३७ अधःस्थितेषु सर्वेषु वर्णिषूच्चासनं भजे ॥ प्रासादशिखरं यद्वत्काकः कर्णोप
 तापनः ३८ रक्षयाम्यहमत्र स्थं द्रव्यं नानाविधं मुने ॥ महानिर्धियथा सर्पः कोपसंरक्तलोचनः ३९ पुत्रभार्यादिसंस्तोयथायंग्रामसूकरः ॥ तथाहं मुनिशार्दूलशो
 च्यः शोच्यतमो धुना ४० दुःखत्रयत्रिशाखेस्मिन् स्वात्मान्नानसमुत्थिते ॥ संसारशूले पतितं मां पातुं वमिहार्हसि ४१ कथयाद्यमुने व्याजं कित आगमने भवेत् ॥
 राज्ञः पशून्वाप्स्यामि बहून्नेव मुदीर्य किम् ॥ इहागतोसि सर्वेषां पुरतो द्विजसत्तम ४२ अथवा ज्ञानशुद्धयर्थं राज्ञो यास्याम्यहं सभाम् ॥ एवमुक्त्वा समागास्त्वं याज्ञव
 ल्क्यमुनीश्वर ४३ एवमुक्तसरोजानमुभयं त्विति चोक्तवान् ॥ सम्राडिति हि संबोध्य जनकं मिथिलेश्वरम् ४४ एवमुक्त्वा च तं प्राह पुनरेव मुनीश्वरः ॥ तुभ्यं बुद्धिमते
 विप्रो यज्ज्ञानं कश्चिदब्रवीत् ॥ तदहं श्रोतुमिच्छामि न चेद्गोप्यं महीपते ४५ एवमुक्तो मुनिः प्राह याज्ञवल्क्यं महीपतिः ॥ स्वात्मने मुनिराहान्यो विज्ञानं यदनेकधा ॥
 ४६ जित्वा शैलिनिनामायस्तद्वत् शौल्यायनः पुनः ॥ उदङ्गाख्यस्तथावर्कुर्वाणिस्तद्वत्परो मुनिः ४७ गर्दभीविपीतसंज्ञो भारद्वाज इतीरितः ॥ जाबालः सत्य
 कामश्च विदग्धो यो मृतो धुना ४८ एते वै मुनयो विप्रपद्मब्रह्माण्यवदन् हि मे ॥ वाग्घ्राणचक्षुःश्रोत्राणि मनो हृदयमेव च ४९ इत्युक्ते तान् प्रशस्यासावेकपात्त्वेन षट्स्वपि ॥
 न्यूनतामभिधाय त्रपादत्रयमथाब्रवीत् ५०

वमुक्तवान् एवं कथं हेमहीपते इतः पूर्वविप्रः जातावेकवचनं तुभ्यं विवेकिने यज्ज्ञानमुपदिष्ट्वांस्तद्यदिरहस्यं न भवति तदाश्रावय श्रुत्वा च पुनरहं वक्ष्यामीत्यर्थः ४५ एवमुक्त इति । एवं
 पृष्ठो राजा स्वस्मै यदनेकधा मुन्यन्तरेण नानासंज्ञकेन पद्यदुपविष्टं ज्ञानं तद्याज्ञवल्क्या पाहश्रावयामास ४६ पूर्वोपदिष्टा मृषीणां षण्णानामाग्याह जित्वेति । जित्वा नाम्राशिलिनसंज्ञकापत्यतया शैलिन
 संज्ञकश्च प्रथमः । शुल्वसेनस्य युवापत्यमुदङ्गसेनो द्वितीयः । वृष्णे रपत्यं वर्कुसंज्ञस्तृतीयः । भारद्वाजो त्रोगर्दभीविपीतसंज्ञश्चतुर्थः । जाबालायाः पुत्रः सत्यकामः पंचमः । विदग्धः शाकल्यः ष
 षडिति द्वयोरर्थः ४७ । ४८ एते इति । हे विप्र एते वर्णितनामकाः षट्पद्मब्रह्माणिसगुणब्रह्माणेरूपाणि तामाद्यात्मकाप्यवबुक्तवैतदित्यर्थः । अत्रैवं बोध्यम् वागादिशब्दाः क्रमेण देवतानामभिवायु
 र्गर्गविक्रवंदमजापतीनां लक्षकाः । उपासनं च सर्वेषां संमुख्येनैव देवानाम्प्रोतीति बहुदेवभावमाप्तेः फलस्फोकेरिति ४९ इत्युक्ते इति । इत्युक्ते सत्यसौ याज्ञवल्क्यस्तान्वागादिदेवान् सर्वजगन्निर्वाहक
 त्वेन ब्रह्मत्वेनोपास्यत्वात् प्रशस्ततावदेव संतोषवराणां पते पुणरूपात्त्वेन पादहीनत्वेन शैलिनिप्रभृतीनामुपदेशे पुन्यूनतामुक्त्वा यशैलिन्याधेरनुक्तं मत्पेकपादत्रयमुक्तवानित्यर्थः ५०

वागादिदेवतारूप एकः पादोदशित एव शिष्टपादत्रयदर्शयति । प्रत्येकमाश्रयमिति । प्रथमपादरूपाणां वागादिदेवतानामाश्रयकारणत्वेनाधारभूतत्वात्वाध्यात्मिकमिन्द्रियद्वितीयपादत्वेनोक्तवान् । अथापरतृतीयपादतुसर्वाश्रयमव्याकृताकाशादिपदेः प्रसिद्धमत्र श्रुतौ प्रतिष्ठापदेनोक्तमुक्तवान् । चतुर्थः पादस्तुपनिषदः । उपनिषत्पदेनात्र हस्यनामीच्यते । तानिचवामादिनामानि क्रमेण प्रज्ञाप्रियंसत्यमनंतमानंदः स्थितिरित्याकाराणि बोधयानि । तदुपासनफलानि च श्रुतावुक्तानीति । अत्र प्रथमपादोचितनेहिरण्यगर्भस्य स्मृतिर्द्वितीये विराजस्तृतीये ईश्वरस्य चतुर्थे तुरीयस्येति प्रयोजनमपि बोद्धव्यमिति ५१ एकैकस्मिन्निति । एवंवागादिरूपैश्चतुष्पादिपादचतुष्टयशालिनिब्रह्मणिषडारं महात्मना याज्ञवल्क्येनीके सतिसजनको गुरुदक्षिणांदा तु मेवमुवाच । एवं कथं हस्ति समानः क्रमभयुक्तो गोसहस्रंते गुरुदक्षिणां ददामीति द्वयोरर्थः ५२ । ५३ षडारमिति । एवं गुरुदक्षिणां वाक्यं षडारमुक्तो याज्ञवल्क्यो मुनिः षडारमेवैवमाह । एवं कथं यावच्छिष्यः कृताथौ न भवति तावदुरुदक्षिणा न ग्राह्येति पितुरुपदेशमनुस्मृत्यनगृह्णामीति । एतेनोपासनमात्रज्ञानेन कृतार्थता न भवतीति सूचितम् ५४ । एवमात्मज्ञानेन चित्ते काष्ठपद्वारा उपकारकोपासनपरस्य प्रथमब्राह्मणस्यार्थप्रदर्शयद्वितीय

प्रत्येकमाश्रयंतद्वत्सर्वाश्रयमथापरम् ॥ षट्सूपनिषदः प्राह याज्ञवल्क्यः फलैः समम् ५१ एकैकस्मिन्नभिहिते चतुष्पादि महात्मना ॥ ब्रह्मण्युवाच राजा मुंदातुं स गुरुदक्षिणाम् ५२ यस्मिन्हस्ति समानोस्ति वृषभस्त्रुत्सहस्रकम् ॥ तरुणीनां गवां ते हंदास्यामि गुरुदक्षिणाम् ५३ षडारमेवमुक्तोऽपि प्रत्युवाच मुनीश्वरः ॥ षडारं नाकृतार्थस्य शिष्यस्य गुरुदक्षिणा ॥ स्वीकार्या भवतीत्येवंपितामामुपदिष्टवान् ५४ एवं तं लोभरहितं याज्ञवल्क्यमुनीश्वरम् ॥ निरीक्ष्यानुग्रहकरं स्वस्थराजातिविस्मृतः ५५ सिंहासनं परित्यज्य भूमौ स्थित्वा कृतजलिः ॥ दंडवत्प्रणतो भूत्वा मुनिमेतदभाषत ५६ याज्ञवल्क्यमुने नित्यं नमस्तेस्तु महा मुने ॥ मामंधसदृशं शाधिमागमावृत्तिवर्जितम् ॥ पृच्छंतं मज्जंपतितं धरोसंसारकानने ५७ कंदर्पसर्पसंवीतेनारिगर्तसमाकुले ॥ अनेककरणग्रामवृककोटिनिषेविते ५८ अहंकारमहासिंहनादपूर्णदिगंतरे ॥ क्रोधास्त्रवद्भिर्निर्दग्धसर्वशाद्वलपादपे ५९ मनःकौलेयकंहस्ते गृहीत्वा मृत्युलुब्धकः ॥ काले धनुषि संघायजरा व्याध्यादिकानशरान् ॥ मुक्तात्रवाधते सर्वान् जंतून् काननवासिनः ६० यावत्प्राणहरो बाणो मम नायाति तावता ॥ शाधिशोघं विलंबस्य नायं कालो मुनीश्वर ६१ एवमुक्ते लुपाविष्टो दयालुः सनि सर्गतः ॥ याज्ञवल्क्यस्तमाहेदं राजानमधिकारिणम् ६२

स्य विस्तरेणार्थमुपबृंहयंस्तत्र प्रथमकंडिकाया अधिकारिलक्षणपराया अर्थनिरूपयति । एवं तमिति पंचत्रिंशच्छ्लोकैः । एवं निलोभं स्वस्यानुग्रहकरं च मुनिवीक्ष्याति च कितो राजायस्य ज्ञानेन कृतार्थता भवति तज्ज्ञासमानः श्रुतौ कूर्चपदोक्तसिंहासनं त्यक्त्वा दंडवत्प्रणम्य एतद्वक्ष्यमाणं वचनमाहेति द्वयोरन्वयः ५५ । ५६ राज्ञो जिज्ञासा वाक्यमभिनयति । याज्ञवल्क्येति पञ्चभिः । हे मुने तुभ्यं नमोस्तु मामंधं संसारकाननपतितं मार्गं पृच्छंतं च प्रतिमार्गं शाधिशिक्षयेति ५७ संसारस्यो ग्रकाननसाम्यं विशेषणैः स्फुटयति । कंदर्पेति द्वाभ्यां । कंदर्पे एव सर्पस्तेन नानारूपेण व्याप्ते नार्य एव गतास्ते दुर्गमे द्वा द्विरूपे वृकैर्गुप्ते । अहंकारसिंहेन शब्दिते क्रोध एव आग्नेयास्त्रवन्निस्तेन निर्दग्धाः चित्तभूमिरूपशाद्वलदेशी गुणरूपाः पादपाश्र्वत्र एतादृशे संसारकानने इति द्वयोरर्थः ५८ । ५९ तत्र परमभयप्रदं मृत्युं व्याधत्वेन निरूपयति मन इति । मनोरूपः ध्यायस्याधीन एतादृशो मृत्युरूपो व्याधः क्षणलवाद्यामकालरूपे धनुषि जरा व्याध्यादिरूपाश्च संघायं धनुषं जंतून् मृगांश्च निवृत्तीकते तस्य च बाणो मम दधिमुखं यावत्तायाति तावत्परितं शाधिति द्वयोरर्थः ६० । ६१ एवमुक्तरति । एवमुक्तः प्रार्थितो निसर्गतः स्वभावेन दयालुत्वात् कृपाव्याप्तितो राजानमधिकारिणं परीक्षमाण इदं वक्ष्यमाणं वचनमाहेति । यद्यर्थं कृतार्थतायाः स्फुटितत्वात् । मायायाः अधिकारितायाः स्वज्ञानाः सदाश्रद्धाः कर्षाः कुलमद्वयतायाः मुनेरिति बोधयम् ६२

सुनिवाक्यमभिनयति मार्गइतिसप्तभिः । हेराजन्भवतापृष्टोमार्गस्तादृक्कुंशक्यतेयावत्स्वदिष्टगंतव्यंज्ञायते तस्मात्त्वमादौस्वाभिमतगंतव्यंनिरूपयेतिभावः ६३ त्वपाविज्ञातानि कर्माणिउपास
 नानिचसत्त्वशुद्धिद्वाराकस्यचिद्वैतव्यस्यमाप्तिसाधनाभ्येतैःप्राप्यजानासिचेद्वेत्पाह राजन्नितित्तुभिः । हेराजन्यथादूरमार्गंगच्छन्जनःस्थलेरथंजलेनावचगतिसाधनतयाआददीतपृष्टीपात्तथा
 भवानुपनिषदोरहस्यानिनामानितदुपलक्षिताभ्युपासनानीतिपावत्उपाददातीतिसंबंधः ६४ यागादिपञ्चक्षणानामानिदर्शयति प्रज्ञेति । इष्टप्राप्तिसाधनत्वेनरथनोभ्यांसदृशस्तुल्यास्तवेताइति
 ६५ आढ्यइति । एतैःसाधनैराढ्यःसम्पन्नःअतएववैवसंपच्छालित्वाहेतुवग्माभ्यःअधीतोवेदःपूर्वकांडरूपोयेननानाम्पिभ्योज्ञातानिरहस्याभ्युपासनानीयेनसतथामहामतिर्महत्त्वेनलोकेप्रसिद्धश्च
 एतादृशस्त्वामितःशरीरतइत्यस्यार्थदंशरीरमुक्ताकुत्रयास्यसीतिकथयतच्छ्रुत्वामार्गोमयासम्यग्वक्तव्यइतिद्वयोरर्थः ६३ । ६७ गंतव्याज्ञानेतुअनेकवादिङ्मात्रेणमार्गभिधानंवपर्यमिति लौकिक
 दृष्टान्तेनाह एवइति । यथाविदेहादिदेशानांदिङ्मात्रेणोक्तोपिमार्गोऽनुक्तसमीविशेषाज्ञानेनविशेषानभिधानात्तथामास्तुइत्यतोगंतव्यंनिरूपयेतिद्वयोःसंबंधः ६८ । ६९ एवमुक्तोराजास्वस्यदृढांजि

मार्गोत्रभवतापृष्टःशक्योवक्तुंमयानहि ॥ अविज्ञायहिगंतव्यंयस्यादभिमतंतव ६३ राजन्जनोयथागच्छन्दूरंमार्गंस्थलेजले ॥ आददीतरथंनावंतथोपनिषदो
 भवान् ६४ प्रज्ञाप्रियेतथासत्यमनंतानंदकौस्थितिः ॥ रथनौसदृशश्चैताःसर्वोपनिषदस्तव ६५ आढ्यएतापृष्टीत्वात्वंलोकेसुखदाचितः ॥ अधीतवेदोविज्ञातर
 हस्योधीधनोमहान् ६६ इतःशरीरतोमुक्ताशरीरंकुत्रयास्यसि ॥ तत्स्वकथयगंतव्यंपश्चान्मार्गंवदाम्यहम् ६७ एषपंथाविदेहानांकोशलानामयंतथा ॥ आनर्ता
 नामयंतद्वित्रिगर्तानामयंपरः ६८ इत्यादिकथनेयद्वदिङ्मात्रमिहकथ्यते ॥ गंतव्याज्ञानतस्तस्मादुक्तंनोक्तसमंतथा ॥ तथामाभवताद्राजंस्ततो गंतव्यमीरय
 ६९ इत्युक्तेयाज्ञवल्क्येनराजातंप्राहधर्मवित् ॥ नारंजानामिगंतव्यंस्वात्मनापिपरेणच ७० भगवंस्तत्रयद्वत्सन्नंधोवैदेशिकोवने ॥ दिङ्मूढःक्षुत्पिपासातोवृद्धो
 विस्मृतिमागतः ७१ पृच्छन्नशेषगंतव्यमार्गंज्ञानविवर्जितः ॥ दयापरंहिदेशानांमर्मज्ञंकंचनादुरः ॥ भवेतादृगहंब्रह्मण्पृच्छामित्वांसुनीश्वर ७२ आगतोस्मिक्व
 तोब्रह्मन्जानास्येतदपीह न ॥ अनुभूतंस्वयंकेनजानेनागतमात्मनः ७३ गंतव्यमपिकोहंस्यांजानेनेदमपिप्रभो ॥ सुखदुःखेतथाहेतूस्तयोरप्याशुवन्सदा ७४
 दुःखमेकंसदाजानेनाल्यादारभ्यसर्वतः ॥ कस्यतत्केनवाकीदृजानामीत्यपिनैवभो ७५

ज्ञासांश्रद्धांभावेदपन्नाह इत्युक्तेइतिद्वादशभिः । मयावापरेणवाधिकारिणापद्वैतव्यसाधनेस्तत्त्वतदहनंजानामीति ७० आत्मतत्त्वेस्वस्यात्यंतमज्ञतांदर्शयितुंदृष्टांतमाह भगवन्निति । हेभगवन्तत्रस
 र्पोदिद्यातत्त्वेनप्रसिद्धेयनेएतादृशोयथाभवेत्तादृगहंपृच्छामीतिद्वितीयेनसंबंधः । वैदेशिकःविकटदेशेवर्त्तमानः दिङ्मूढःदिङ्मन्तः दयापरंहिदेशवृत्तज्ञपृच्छन् आतुरश्चेत्यंधविशेषणानि ७१ । ७२
 राजास्वाविषामेवाभिनयति आगतोस्मीत्यादिना । कुतःसिन्धुतुल्याल्लवणखिल्यतुल्यंआगतोस्मीत्येतन्नजानामीतिसुपुण्याचवस्थागतत्वंस्वरूपाबोधोदर्शितः तथायत्स्वयमनुभूतमतीतमिति
 यावत् आगतमुदितवर्तमानं गंतव्यंभविष्यदितिप्रसिद्धं एतन्नयंआत्मनःकेजयमेणवास्वरूपेणवाजातेइत्येतदपिनजानामीतिजाग्रदादिगताभस्वरूपाबोधोदर्शितः अहंकीवस्तुतःकिंस्वरूपःस्यांभवे
 यमिति शुद्धात्मस्वरूपाबोधोदर्शितः तथासुखदुःखेआशुवन्भुजानोषितयोःसुखदुःखयोर्हेतूनुत्पत्तिज्ञमिप्रयोजकाजानेइतिसंसारनिमित्तानामबोधोदर्शितइतिद्वयोरर्थः ७३ । ७४ तर्हिद्वयंकिंजाना
 सीतिचेदुःखमेवविवेकिदृष्ट्यासर्वसंसारस्यदुःखरूपत्वादित्याह दुःखमेवेति । अहंसर्वावस्थासुदुःखमेवजानामीपरंतुदुःखस्यभोक्तृत्वेनसर्वविधिनहेतुविशेषंचनजानामीत्यर्थः ७५

दुःखमात्रावगतौ दृष्टान्तमाह महाप्राविष्टिद्वयं स्पष्टम् ७६ । ७७ दाष्टांतिके योजयति एवमेवेति । कलितमाहाहमेतादृश इति ७८ किंच यथहेजानीयांतदातन्मार्गमपि जानीयामिव दृश्यंते हि दृश्यंत
व्यमार्गपथिकेभ्योजानंतः तथाचमार्गप्रश्रंभग्यामयागतव्यमेव भवते पृष्ठमित्याह अपीति । ज्ञातुमुशकः शक्य इति संबंधः ७९ तिष्ठतुमुक्तोपपत्त्यपरमगंतव्यस्य दुर्ज्ञेयताकर्मफलरूपं गंतव्यमपिलो
के दुर्ज्ञेयमित्याह शरीरादिति । शरीराभिर्गतः सत्कः किंस्वरूपः कथं केन प्रकारेण किं फलं गमिष्यति तदेतत्तौ द्वियं लोके को वेदेति ८० एषं विधाऽज्ञाननिवर्तनायेव प्रमभवंतं महात्मानं प्रतिप्रश्रयित्याह अत
एवेति ८१ जनकेनेति । एवमुक्तो मुनीराज उक्तमाधिकारितामालस्य तत्त्वदर्शनं भयनिवर्तकं प्रतिजज्ञावित्यर्थः ८२ मुनिना पूर्वकुप्रगमिष्यसीति यत्पृष्ठतश्चाशुं मुनिमुखेनाह गंतव्यमिति । का
रणं प्रयोजकम् ८३ लोके इति । अज्ञानकर्तृको ज्ञानकर्तृकश्चेति द्विविधः प्रश्नस्तत्राद्यो यथा भवत्कृत इति पूर्वार्थः सम्यग्ज्ञानिकर्तृकोऽसम्यग्ज्ञानिकर्तृकश्चेति ज्ञानकर्तृको द्विविधस्तत्राद्यः संवादार्थस्व

महाप्रौपतितो यद्वत्पतंगो घृतिवर्जितः ॥ वायुना भ्राम्यमाणः सन्दुःखमेवावगच्छति ७६ नात्मानं न परं वापि न दुःखस्यापि कारणम् ॥ प्रकारं वापि जानाति दुःखमू
र्तिरिव स्थितः ७७ एवमेवात्र संसारेनाहं जानामि किंचन ॥ क्लेशमेकं विजानामि प्रकाररहितं सदा ॥ अहमेतादृशो मूढो गंतव्यं केन वेद्मि भो ७८ अपि गंतव्यविज्ञाने मा
गोपिसुशको भवेत् ॥ ज्ञातं यथैव पांथानां पथिकेभ्यः समंततः ७९ शरीराभिर्गतः को वा कथं वात्र गमिष्यति ॥ किं वा तदत्र को वेद पुमानर्थमर्ता द्वियम् ८० अत एव तु
पृच्छामि सूर्यशिष्यं महाधियम् ॥ भगवंतं महात्मानमिहामुत्रार्थको विदम् ८१ जनकेनैव मुक्तस्तं याज्ञवल्क्योऽप्युवाच ह ॥ अहं वक्ष्यामि गंतव्यं तव माभूद्रयं नृप ८२
गंतव्यं नमया पृष्ठतत्र वक्ष्यामि कारणम् ॥ भवते धर्मयुक्ता यवदान्याय महीभुजे ८३ लोके स्याद्विविधः प्रश्नोऽज्ञानतो जानतोऽपि वा ॥ गंतव्यस्य यदा ज्ञानात्तदापि द्वि
विधो भवेत् ॥ संवादार्थं भवेत्कापि स देहाद्वा विपर्ययात् ८४ संवादार्थं यदा प्रश्नस्तदाप्येष द्विधा भवेत् ॥ आत्मनो बुद्धिर्वैशद्यज्ञानाद्यर्थं परस्य वा ८५ पक्षेष्वेतेषु धीम
द्विर्गतव्यस्य विनिश्चये ॥ वक्तव्योऽत्र भवेन्मार्गानान्यथाराजसत्तम ८६ अज्ञानेन तु गंतव्यं मार्गं ब्रूयान्नराधिप ॥ दयालुर्बुद्धिमान्नैव मार्गमात्रं कथंचन ॥ माकृत्या नृ
प सदेहं सावधानमनाः शृणु ८७ इत्युक्ते प्राह विप्रेन्द्रराजा संहृष्टमानसः ॥ ब्रवीतु भगवानित्थं सावधानः स्वयं स्थितः ८८ इत्युक्ते याज्ञवल्क्यस्तं ज्ञानमादित्यकीर्तितम् ॥
अब्रवीदात्मविद्यार्थं नानोपायमिति प्रभुः ८९

ज्ञानपरज्ञानयोः समानविषयत्वं निश्चयार्थं भवेत् द्वितीयस्तु संज्ञेन विपर्ययेण वाकृतस्तन्निवृत्तिफलक इत्यर्थः ८४ संवादार्थमिति । संवादार्थः प्रश्नोऽपि स्वबुद्धेः परबुद्धेर्वावैमल्यज्ञानरूपप्रयोजनभेदेन द्वि
धा भवेदित्यर्थः ८५ पक्षेष्विति । एतेषु ज्ञानकर्तृकप्रश्नभेदरूपेषु पक्षेषु सत्सु प्रसंबंधिगतं व्यस्य निश्चये सत्येव धीमद्विर्मागो वक्तव्यो भवति नान्यथेति ८६ अज्ञानेनेति । यदा तु अज्ञानेन पृच्छति तदा दया
लुर्बुद्धिमानस्तस्मै गंतव्यं तदीयं मार्गं ब्रूयात् तत्रापि मार्गमात्रं कथंचन न ब्रूयात् किंतु तद्विशेषमपि नूपावित्यर्थः एवं स्थिते हेराजस्तुभ्यमज्ञानेन पृच्छतेऽहं गंतव्यं तावत्कथयामि तत्र चेत्सोऽवधानमेव मार्ग इत्यतः
संदेहपरित्यज्य सावधानमना सन् शृण्विति ८७ इत्युक्ते प्रादेति । इति मुनिनोक्तेस्तस्मिन् राजा इत्यर्थः भगवान्ब्रवीतु अहं सावधानः स्थितोऽस्मीति ८८ इत्युक्ते इति । इति राज्ञोक्तेस्तस्मिन् इति
राजा नृप इति वक्ष्यमाणप्रकारेण आदित्यकीर्तितं ज्ञानमब्रवीत् कीदृशं आत्मविद्यार्थं आत्मसाक्षात्कारदेव नानोपायं नानाकारैरेतरेव विद्यासाधनेऽस्म्यम् ८९

अथ विधेते जसमाज्ञानावदेन तुरीयप्रदर्शनपरस्य इत्येत्यादिकण्डिकात्रयस्यार्थं मेकोनयत्वादिशदधिकशतेनोपबृंहयंस्तत्र विश्वस्यैव आनरात्मानः स्वरूपप्रदर्शनपरस्य विराडित्यंतप्रभास्यार्थद्वयं निश्चयेति

अथविश्वेजसमाज्ञानुवादेनतुरीयप्रदर्शनपरस्यइन्द्रहृत्पादिकण्डिकाप्रयस्यार्थमेकोनचत्वारिंशदधिकशतेनोपबृंहयंस्तत्रविश्वस्यवैश्वानरात्मनःस्वरूपप्रदर्शनपरस्यविराडित्यंतभागस्यार्थदर्शयति । इन्द्रो
 वीरित्येकाविंशतिश्लोकैः । यःकोपिलौकिकप्रमाणाविषयोपिदेहभाक्अविद्ययादेहतादात्म्याभिमन्ताएवसर्वापरोक्षआत्माइन्द्रियैर्विषयान्प्रदागृह्णातितादाज्ञागरणावस्थोभवतितेदेहेन्द्रियावस्थमाणेन्द्र
 द्राणीरूपाभ्यामवस्थितजानीहीत्यर्थः ९० तत्रैतद्व्युत्पादयति मापयेति । माययासृष्टमिदं सर्वं दृष्टवानिति व्युत्पत्त्या इदं द्रष्टव्यं इति वक्तव्योपि परोक्षनाम्ना इन्द्र इति पथा स्मृतस्तथा दीप्तत्वेन इन्द्र इति वक्त
 व्योपि इन्द्र इति परोक्षनाम्ना स्मृत इत्यर्थः ९१ एतत्स्पृष्टयज्ञस्येव तांचतुर्भिः प्रपंचयततः परैः पंचभिर्द्रव्यस्य परोक्षनामतामुपपादयति अस्तेति । अस्य भासादीत्या सर्वं भाति अन्धेन तु न प्रकाश्यते इति
 द्वयोरर्थः ९२ । ९३ सर्वंति । यतः सर्वस्य प्रकाशक एव न प्रकाश्यस्तथाप्यसंख्यं न प्रकाशते इति न किंतु प्रकाशत एव अत इतरा प्रकाश्यत्वे सति प्रकाशमानत्वार्थं केन स्वप्रकाशपदेन विद्वद्भिरुच्यत इत्यर्थः ९४
 स्वप्रकाशत्वे च दीप्तत्वलक्षणमिदं त्वंतत्परोक्षरूपमिदं त्वंचोपपन्नमित्याह स्वप्रकाशात्मोति । स्वप्रकाशात्मस्वरूपभूतयादीत्या युतत्वादिधसंज्ञापमहेश्वरो देवैरिन्द्र इत्युच्यत इति ९५ स्वप्रकाशात्मन

इन्द्रियैर्विषयानेषकोपि गृह्णाति देहभाक् ॥ यस्तं जागरणावस्थं द्विधा देहे वधारय ९० मायया सकलं विश्वं सृष्ट्वा यदूत भौतिकम् ॥ दृष्टवानिदमात्मा यमिन्द्र इन्द्रश्च स
 स्मृतः ९१ अस्य भासा विश्वमिदं विभाती ह चराचरम् ॥ नायं सूर्येण भाती शो नैव चंद्रेण नैव वा ९२ तारकाभिः समग्राभिः कुतो ग्रिस्तं प्रकाशयेत् ॥ नैन्द्रियैर्ज्ञानं स
 शब्दैः कुतः कर्मैर्द्रियैरयम् ॥ मनसापि न गम्यो यं कथं शब्देन गम्यते ९३ सर्वप्रकाशको देवो न चायं न प्रकाशते ॥ स्वप्रकाशस्ततः स्वात्मा विद्वद्भिः परिपठ्यते ९४
 स्वप्रकाशात्मबोधारूपदीप्त्या विशदया युतः ॥ इन्द्र इत्युच्यते देवैरिन्द्र एष महेश्वरः ९५ स्वप्रकाशात्मनो नाम प्रत्यक्षं र्हीधशब्दितम् ॥ परोक्षं चेन्द्र इत्येतदुच्यते सा
 त्विकैर्जनैः ९६ सात्विकानपि तुर्नाममातुर्नैव गुरोरपि ॥ स्वाम्यादेरपि नैव तेनाम गृह्णति कर्हिचित् ९७ प्रत्यक्षं तामसाय द्रव्ही पुंसवपुराश्रिताः ॥ प्रत्यक्षं गृह्यमाणं
 तत्सहं तेन परैरपि ९८ परोक्षं हि प्रियं तेषां पित्रादेर्नाम सर्वदा ॥ ततो व्यवहरंत्येते नाम्राकेनापिता दृशा ९९ सात्विकानामिमे मौलिभूता देवा उदाहृताः ॥ अग्न्याद
 यस्ततो हीन्धमिद्रनाम्ना वदंतिते १०० सोयं जागरणावस्थं इन्द्रनाम्ना परः पुमान् ॥ अधिष्ठार्येन्द्रियगणमास्तेस्मिन्दक्षिणेऽक्षणि १०१ प्रासादे वै जयंता रूये इन्द्रो य
 द्वादि विस्थितः ॥ भोगान्नानाविधान गृह्णन् देवैः सर्वैः समर्पितान् १०२ अग्न्यादिभिस्तथा देवैरर्पितान्विविधान् शुभान् ॥ विषयान्वहुधा दत्ते प्रासादे दक्षिणेऽक्षणि १०३

इति । स्वप्रकाशात्मात्मन इन्द्र इति प्रत्यक्षं नाम इन्दीदीप्ताविति स्मृतेः इन्द्र इति परोक्षमित्यर्थः ९६ मान्यानां परोक्षनाम्ना व्यवहरणं लोके पिसात्विकजने पुमसिद्धमित्याह सात्विका इति । एते सात्विकाः
 स्त्रीपुरुषवपुराश्रिताः पुमांसः स्त्रियोवातामसजनवात्पित्रादीनां नाम प्रत्यक्षं न गृह्णन्ति परैः प्रत्यक्षं गृह्यमाणं न सहंते चेति द्वयोरर्थः ९७ । ९८ परोक्षं हीति । यतस्तेषां सात्विकानां परोक्षपित्रादीनां नाम प्रियम
 त एव एते सात्विकास्तादृशा मुख्यनामसहंते केन चिन्नाम्ना पित्रादीन् व्यवहरंतीति ९९ यदालौकिकसात्विकानामप्यसंख्यं स्वभावस्तदा परमसात्विकानां ब्रह्मादिदेवानां किमुवाच्य इत्युक्ता फलितमाह सा
 त्विकानामिति स्पष्टम् १०० अस्य देवस्य विशेषाभिव्यक्तिस्थानं दक्षिणे नैर्बोध्यमित्याह सोयमिति । अधिष्ठाय वशं कृत्वा १०१ प्रसिद्ध इन्द्रो यथा वैजयंता रूये मंदिरेति प्रसिद्धं सर्वदेवाधिपतिः संस्थथा
 दक्षने प्रस्थाह प्रासादे इति द्वाभ्यां । अग्न्यादिभिर्वागादिदेवैः आदत्ते गृह्णाति दक्षिणाक्षरूपे प्रासादे स्थित इति द्वयोरर्थः १०२ । १०३

दक्षिणेऽक्षणिप्रकाशाधिवयं वामे तु किंचित्प्रकाशाल्पत्वमित्यनुभवसिद्धं तदादायवामेऽक्षणिविश्वस्वरूपं ईद्राणीत्वेन वैश्वानरोपासकैर्ध्वयमित्याह यद्वदिति । यथासमास्थसर्वेन्द्रस्वभोग्या ईद्राणी ईद्रसमैश्वर्यशालिनी सन्निहिते कुत्रचित्प्रकासादिति हेतुमस्य विश्वस्यात्मन ईद्रस्य दक्षाक्षिस्थस्य जाया ईद्राणी वामेति धृतिरिति द्वयोः संबंधः १०४ । १०५ तस्याविराट्संज्ञाद्वेधा उपपादयति विविधमिति द्वाभ्याम् । सा ईन्द्रवल्गुभा ईद्राणी जायति स्थूलभोगभुजाऽनेन भर्त्रा ईन्द्रेण सह यतो विविधं राजते ततो विराडिति पदेन श्रुतिविद्विरुक्ता १०६ अथवादशाक्षरच्छंदोवाचकं विराट्पदं दशैन्द्रियतादात्म्ये न दशाभृतायामस्यैव नति इत्याशयेनाह दशैन्द्रियाणामिति । यथा पुमानिंद्रो बाह्यदर्शेन्द्रियाधिष्ठाता तथा सा ईद्राण्यपि भवति ततो वा विराट्पदेनोक्तेति । भाष्यकारेस्तु अन्नं विराडिति श्रुत्यनुरोधेन भोग्यभोक्तृत्वेन जायति द्विधावस्थितस्य आत्मनो यत इयं भोग्यात्मकं रूपं ततो विराडित्युक्तं भोग्यत्वेनान्नत्वादिति दर्शितं १०७ एवं जायति द्विधावस्थितो यस्य सर्वेषामात्मा समष्टिरूपेणैकोऽन्नं तद्वद्व्याप्यष्टिरूपेण भिन्नो भासते इत्याह एवमिति । सर्वेषां च भुष्यतां च सुषाह्निद्वयेण सह तद्गोलकयोरितियावत् ईद्राण्यासर्हदोवस्थितः । कीदृशः समष्टिरूपेणाभिन्नो विभिन्नवत्पृष्टिदर्शनाभासमानः १०८ विश्ववर्णनमुपसंहरति इयमिति द्वाभ्याम् । अधुना ईद्रियव्यापारकाले १०९ अनेनोपदेशेन च वैश्वानरभावंपापितोसीत्याह अग्रीति । भोक्ता अग्निर्भोग्यः सोम इत्यन्यत्र प्रपंचितम् अ

यद्वदिन्द्रस्य च ईद्राणि सभास्थस्य परत्र सा ॥ प्राज्ञादे कुत्रचित्तिष्ठेता ईद्रभोगसमन्विता १०४ एवमस्यात्मनो जाया वामे चक्षुषितिष्ठति ॥ सदा जागरणावस्थांगतस्य जगदीशितुः १०५ विविधं राजते ह्येषा स्थूलभोगभुजा सह ॥ भर्त्रा नेन विराडुक्ता विद्वद्भिः सैन्द्रवल्गुभा १०६ दशैन्द्रियाणां बाह्यानामधिष्ठाता यथा पुमान् ॥ तथा सा पितृतायाऽस्याद्विराडिन्द्रस्य वल्गुभा १०७ एवमिन्द्रः स ईद्राण्या च सुषासमवस्थितः ॥ चक्षुष्मतां हि सर्वेषामभिन्नोऽपि विभिन्नवत् १०८ इयं जागरणावस्थाय स्यात्वं वर्ततेऽधुना ॥ भोगान्नानाविधात्राजन् भुंजानः पृथिवीपतिः १०९ अग्रीषोमात्मको लोको व्यवहारस्य कारकः ॥ स्त्रीपुंसवपुरेकस्मिन् द्विधाराजन्मयेरितः ११० तयोः स्त्रीपुंसयोरेष हृदयाकाश ईश्वरः ॥ एकांतगृह तुल्यः स्यात्संभोगाय ते रेतरे तम् ॥ सुषुप्तिस्थानमेतद्विकथितं वेदादिभिः १११ यो यं हृदयपद्मस्य कर्णिकाकारसंस्थितः ॥ राजन्हिलोहितः पिंडस्तयोरन्नमिदं स्फुटम् ११२ सुसूक्ष्माणां हि नाडीनां ग्रथितानां परस्परम् ॥ राजन् हृदयपद्मस्य केसराणां समंततः ॥ जालोपमं किमप्यास्ते तस्यात्प्रावरणंतयोः ११३ हृदयाभिर्गता ये यमूर्ध्वानाड्यत्र मूर्धनि ॥ एतयो राजमार्गो यंगमनागमने हृदि ११४

तस्त्वमपि भोक्तृभोग्यात्मकस्त्रीपुंसरूपेण द्विधा एकस्मिन् शरीरे व्यवस्थितः सन्नग्रीषोमात्मकः सर्वव्यवहारनिर्वाहक उक्तोसीत्यर्थः ११० एवं विश्वस्य वैश्वानरात्मकस्य स्वरूपे द्विधा भावावस्थानात्मके पदार्शिते अर्थादेतदुक्तं भवति यत्र ईद्राण्योः संभूयावस्थानंत तेजसप्राज्ञयोर्द्विरग्यगर्भसूत्रात्मे श्वरात्मकयोरूपमिति अथ तयोरेवांतरविशेषसूचकस्य तयोरेप इत्यादेरवाचः प्राणा इत्यंतस्य ग्रंथस्यार्थमाह तयोरिति विंशतिश्लोकैः । तयोः स्त्रीपुंसयोरे ईद्राण्योरितरेतरं संभोगाय संगतये एकांतगृहसमो हृदयाकाश उक्तः । कीदृशो हृदयाकाशः दहरविद्यादो ईश्वरत्वेनोक्तः सुषुप्तिस्थानतया चाजातशत्रूपस्य निर्वणित इत्यर्थः । संस्तुयते संगम्यतेऽत्रेति संस्ताव इति श्रुतिपदार्थः १११ तयोर्निद्रे ईद्राण्योरन्नत्वेन हृदयकमलस्य कर्णिकानिभोरक्तवर्णो मांसपिंडोऽध्वेय इत्याह योयमिति । अन्नत्वाभिप्रायं स्वयमेव वक्ष्यति ११२ तयोर्वैश्वत्वेन ध्वेयमाह सुषुप्तिस्थानमिति । हेराजन् हृदयपद्मस्य केसरसमानां नाडीनां परिणामभूतं जालसमं यत्किंचिदस्ति तत्तयोर्द्विद्राण्योर्वैश्वत्वेन ध्वेयमित्यर्थः ११३ ईद्राण्योः शयनस्थानाद्वाह्यदेशादप्यमनागमनमार्गत्वेन सुषुप्तानाडीध्वेया इत्याह हृदयादिति । याहं सुषुप्तानाडी अवशरीरे हृदयकमलान्मूर्धनि गत्वा ततोऽप्यूर्ध्वान्नाडीकपर्यन्तं निर्गतामसिद्धा । सर्वत्रैकादयस्य नाड्यवस्थायां सुषुप्तिमभिनिःसृतेका इत्यादिश्रुतेः सद्रूपेन यो राजमार्गः श्रुतोऽंशचरणीपदेनोक्तोऽप्युच्यते । कीदृशः हृदि शयने मानो गमनागमनमप्योजकभेद इत्यर्थः ११४

सुषुप्तायागमनमार्गोऽस्फुटयति अनयेति । अनया सुषुप्तायागमनमार्गभूतया देहाद्वाह्ये निर्गते यदा भवति तदा चिन्मयि राराय मिमानिंदवतोपलक्षितं देवयानं ब्रह्मलोकं पर्याप्तं याति प्राप्नोति । यदा तु शरीरं तरे

सुपुत्रायागमनमार्गतांस्फुटयति अनयेति । अनयासुपुत्रयामार्गभूतयादेहाद्वाहोनिर्गतोयदाभवतितदाचिपमचिराथाभिमानिंदवतोपलक्षितं देवयानं ब्रह्मलोकं पथानपातिमाप्नोति । यदातुशरीरंतरे
वगच्छन्भवतितदासुपुत्रावयवभूताभिरन्याभिर्नाडीभिर्मार्गभूताभिर्नयनादिदेशान्यातीति ११५ इतरासांहितासंज्ञानानाडीनांसुपुत्रायावृक्षोपमायाः शाखोपमत्वं सूक्ष्मतां च सदृष्टांतमाह अनयाश्चेति ।
यस्याः सुपुत्रायाः ११६ सुपुत्रयाः सशाखाया आयमनमार्गतांस्फुटयन्नुत्तिस्वप्रयोदेशव्यवस्थामाह सुपुत्रयेति । सुपुत्रयाताभिस्तच्छाखाभूताभिरितरनाडीभिर्वाअंतरागच्छन्भवतितदाहृदयं
चेत्प्राप्नोति तदासुप्तिसंस्थानं सुष्यवस्थामाप्नोतीति शेषः । गमनागमनयोस्तासुनाडीष्वेवमार्गभूतासुतिष्ठन्स्वप्नमाप्नोति । अयमिंद्राणीमिलितइंद्रहृत्पर्यः ११७ सुपुत्राविति । येनहेतुना
नाडीभिः केसस्यसहस्रतमं ससूक्ष्माभिर्मार्गभूताभिः सुपुत्र्यर्थहृदयाकाशेयातितेनहेतुनासूक्ष्मतराहारः सुप्तिकाले प्रोक्तः । यतः स्वप्नप्रदर्शिनस्तेजसस्यभोग्यं बुद्धिरूपं शरीरं नाड्यंतर्गतसूक्ष्माक्षरसोपचितं
भवति सुपुत्रस्तुवतोपिपरतः स्थितइतिभावः । प्रविविक्तपदार्थमाह सूक्ष्ममिति । श्रुतोएतत्पदमन्नपरमास्रवत्पदं गच्छदित्यर्थकमिति ११८ एतत्स्फुटयन्श्रुतिगतवपदार्थमाह स्वप्नेति । तयो
नाडीमध्यहृदयमध्यदेशतयावर्णितयोः स्वप्नसुष्योर्मध्ये स्वप्नप्रदर्शिनः स्वप्नस्यद्रुस्तैजसात् शरीरात् सूक्ष्मशरीराभिमानिनः परतः स्थितोयः सुप्तः प्राज्ञः सतैजसभोगापेक्षया सूक्ष्मतराहारो यस्य एतादृशो
वर्तते यतोभोक्तापिस्पृष्टभोगहीनोपिसंस्कारभावापन्नबुद्ध्यानिर्गतत्वेनभोगवद्भाविश्वतैजसाभ्यांसदृशः अवस्थात्रयंबुद्धशुपाधिकस्येवबुद्धिश्राहारपरिणामसूक्ष्मतातारतम्येनावस्थात्रयेति

अनयानिर्गतोदेहाद्वाह्येयात्यर्चिषं नरः ॥ अंतर्गच्छन्विनिर्यातिनाडीभिर्नयनादिकान् ११५ अन्याश्चसंतिशतशोयस्याः शाखोपमाः शिराः ॥ केशः सहस्र
धाभिन्नोभवेच्चेत्सभवेदिह ॥ उपमानंहिनाडीनांसूक्ष्मतासुनराधिप ११६ सुपुत्रयाथवाताभिर्यातिगच्छन्नयंसदा ॥ हृदयंसुप्तिसंस्थानं तासुस्वप्नमथापिवा ११७
सुपुत्रैहृदयाकाशेनाडीभिर्नयनात्ययम् ॥ प्रविविक्ततराहारस्तेनसुप्तैः प्रकीर्तितः ॥ प्रविविक्तंहेसूक्ष्मं स्याद्भोग्यंतत्स्वप्नप्रदर्शिनः ११८ स्वप्नसुष्योस्तयोर्मध्ये
शरीरात्स्वप्नप्रदर्शिनः ॥ सुप्तः सूक्ष्मतराहारोह्यभोक्ताभोगवानिव ११९ स्थूलंभुंकेतदादेवोदक्षिणक्षण्यवस्थितः ॥ नाड्यादिभिर्गतश्चित्तेसूक्ष्मभुक्परिकीर्तितः
१२० हृदयाकाशतादात्म्यं प्राप्तइंद्रोऽत्रसप्रियः ॥ आनंदं तात्माभवेत्सुप्तोदेवानंदभुक्तथा १२१ अस्यान्नं कर्णिकाकारः पिंडो लोहितरूपधृक् ॥ कथितस्त
स्यभोग्यत्वाभिप्रायंवचनं नहि १२२

रूपाभवतीतिभावः । अत्रभाष्यकारैः प्रविविक्ताहारत्वं तैजसस्येव विश्वापेक्षयायदुक्तं तत्प्राज्ञस्य समष्टिनादात्म्येनावसंसारितां स्पष्टयितुम् एतैस्तुप्राज्ञस्यव्यष्टिरूपेण संसारितां चोतयितुमेवं व्याख्या
तमिति बोध्यम् ११९ उक्तमर्थं प्रपंचयति स्थूलमिति पादुः । जाग्रतिदक्षिणक्षणिस्थितः सन् स्थूलं विषयजातंबुद्धिरूपं च भुंकेततोनाडीभिः पुरीतताचचित्तेचित्स्थाने हृदयकमलकोणे पुस्थि
तस्तेजसः सूक्ष्मभुक् पूर्ववदुक्तः १२० हृदयेति । यदातुहृदयकमलमध्यच्छिद्रंदहरादिपदैः प्रसिद्धं प्राप्नोति सप्रियः इंद्राणीयुक्तइंद्रस्तदासत्पदवाच्येन भूमातादात्म्यलाभात्स्वयंप्रकाशानंदरूपोभ
यतीत्यभोक्तृत्वं तस्योपपन्नम् । नहिस्वयंप्रकाशानंदस्य ज्ञानविषयतारूपभोग्यता संभवतीति साक्षिरूपेण दुःखाभावावगाहनमात्रेण त्वानंदभुगित्युच्यते उपचारादित्यर्थः १२१ ननु सुप्तोपच
भोक्तेवात्मातर्हितस्यान्नत्वेन हृदयमांसपिंडः कथमुक्तइति शंकावारयति अयेति द्वाभ्याम् । अस्य इंद्राण्याः कीभूतस्य इंद्रस्यान्नत्वेन हृदयकमलकर्णिकाभूतो मांसपिंडो यत्कस्तद्रचनंतस्य हृदयपिंडस्य इ
द्रेण भोग्यत्वाभिप्रायं न भवति किंतु तद्वाक्यं रूपकरूपेण रूपकालंकारघटितकारेण तथा प्रवृत्तं पथाबाह्येर्बहिर्मुखेर्बोवैरत्यंतंचंचलस्यास्य मनसः स्थैर्यं भवेत् तथाचचित्तेकाग्र्यफलरूपं यानमात्रविधानपरं
तद्वाक्यमिति द्वयोरर्थः १२२

१२३ मुख्योभोगस्तु सुप्तेन संभवतीत्याह सुपुप्तइति । सुपुप्तोपतो विशेषविज्ञानहानिस्ततः सुखदुःखविषयीकरणात्मकभोगशालीकथं स्यात् तस्मादानंदभुक्त्यर्थोपचारिकं तथा सूक्ष्मतराहारत्वमपि न हि संस्कारभावापन्ना बुद्धिमयं विशेषतोऽनुभवतीत्यर्थः १२४ सुप्तौ विशेषज्ञानाभावं कैमुत्येनाह सुप्ताविति । यतः सुप्तौ आत्मानमपि बुद्धिवृत्तिरूपैर्विशेषविज्ञानैर्न विषयीकरोति ततः सर्वविशेषविज्ञानानां विलयः स्पष्टइति फलितमाह आनंदात्मैति १२५ सुपुप्तौ व्यष्टिसमष्ट्युपाधिकयोः प्राज्ञेश्वरयोरभेदस्पष्टीकरणपरस्य तस्य प्राचीत्यादिवाक्यस्यार्थमाह तस्येति पंचभिः । तस्य वर्णितस्य महेशितुरिंद्रस्य जाग्रतिस्त्रीपुंसभावेन स्थितस्य हृदयाकाशवासकालेरक्तपिंडशिराजालं वसनं च यस्येतादृशस्य ये सुपुप्तेः पूर्वमविच्छेदेन शराभेदप्रयोजकाः प्राणाः शरीरे पूर्वादिदशदिगवच्छेदेन दशधा वस्थिता आसंस्तेऽधुना कारणे लयेन कारणात्मना सर्वपदार्थविशिष्टप्राच्यादिदिग्भावमापन्ना इति प्राणानुद्दिश्य अधिदेवेशराभेदो विधीयतइति । यद्वा दिशः सर्वपदार्थविशिष्टा उद्दिश्य प्राणत्वं विधीयते । प्राणशब्दोऽत्र सुपुप्तौ शिष्यमाणेऽज्ञानात्मनि वर्तते सुपुप्तदृष्ट्या प्राणविलयेऽपि परदृष्ट्या प्राणसत्त्वात् प्राणशब्दप्रवृत्तिरित्युक्तमिति । अत्र दृष्टान्तः सर्वदिशामाधिपत्येन सर्वदिशः प्रियत्वेन प्राणतया मन्यमानः स्वर्गस्थ ईंद्रइति द्वयोरर्थः १२६ । १२७ दृष्टान्ताद्विशेषस्वयमेव दर्शयति अत्रेति । अत्र दार्ष्टान्तिकेऽयं विशेषः । अयंकः वर्णितेन्द्रस्य सर्वजगत्कारणत्वेन सर्वैर्दिग्भिराधिदेविकपदार्थैः

किंतु रूपक रूपेण स्थैर्यमस्मिन् न्यथा भवेत् ॥ अत्यंतचंचलस्यास्य मनसो बाह्यबोधतः १२३ सुपुप्तः सर्वविज्ञानरहितो भोगवान्कथम् ॥ दुःखस्योपरमाद्यद्वन्द्ववेदानंदभुक्त्युपमान् ॥ तद्वत्सूक्ष्मतराहारः सुपुप्तः कथितो द्विजैः १२४ सुप्तौ विशेषविषयविज्ञानविलयो भवेत् ॥ आत्मानमप्ययं नैव विजानाति विमोहितः ॥ आनंदात्मा ततः सुप्तावभोक्ता भोक्तृवत्स्थितः १२५ तस्य स्त्रीपुंसरूपस्य हृदयाकाशवासिनः ॥ रक्तपिंडशिराजालद्वयान्न वसनस्य तु १२६ प्राच्याद्याः कथिताः सर्वाः प्राणा इति दिशो दश ॥ यथेन्द्रस्य दिविष्ठस्य तथेन्द्रस्य महेशितुः १२७ अत्रायंतु विशेषः स्याद्विभिः प्राणैरभिन्नता ॥ इन्द्रस्य सर्वजगतः कारणस्येतरस्य न १२८ चतुर्विधानां भूतानां पंचानां महतामपि ॥ भौतिकानां च सर्वेषां सदा सदात्मनाम् १२९ दिक्कालसाहितानां स्याद् हृदाकाशे स्थितः पुमान् ॥ कारणं यद्वदेत स्यान्न भोऽभ्रादेर्विलक्षणम् १३० स एष भवताराज न गंतव्यः सर्वदा पुमान् ॥ इंधो यो हृदयाकाशे स्थितो दिक्प्राणमूर्तिमान् १३१ अयमेव भवान्नाजन्नहमन्ये च जंतवः ॥ देहादेर्भेदतो भिन्नो न भोयद्वद्वटादिना १३२

प्राणैराध्यात्मिकपदार्थैश्चाभिन्नतैव भवति कारणस्य सर्वविकारात्मतायाः कारणरूपेणैक्यस्य च लोकेऽपि प्रसिद्धत्वादिति भावः । इतरस्य दिविष्ठस्य तु तथान तस्य हि अभिमानमात्ररूप एव दिग्भिरभेदइत्यर्थः १२८ सुपुप्तौ शिष्यमाणमायोपाधिकस्य सर्वजगत्कारणता सर्ववेदांतेषु प्रसिद्धेत्याह चतुर्विधानामिति द्वाभ्यां । जरायुजादिभेदेन चतुर्विधानां भूतानां प्राणिशरीराणां तथा महतां भूतानामाकाशादीनां तद्विकाराणां स्थूलसूक्ष्मात्मकानां च सदिका लानामेतेषां सर्वेषां कारणं भवति य एष सुप्तो हृदयाकाशे वर्णितः पुरुषः । ननु सच्चिदानंदात्मकः कथमनृतजडदुःखात्मकस्य जगतः कारणमिति याशंकां दृष्टान्तेन परिहरति यद्वदिति । यथानिरवयवत्वादिना मेघविशुदादिभ्यो विलक्षणमपि न भोऽभ्रादीनां कारणं तथा यमात्मापि प्रपंचस्य विवर्त्तस्याभिन्ननिमित्तोपादानता शालीति द्वयोरर्थः १२९ १३० अथ तुरीयनिरूपणपरस्य स एष नेतीत्यादि श्रुतिग्रंथस्यार्थमुत्तरग्रंथेनाचक्षणास्तत्र स एष इत्यनयोः पदयोरर्थमाह स एष भवतीति त्रिभिः । यस्त्वयमागतं व्यत्वेन पृष्टः स एष एव य. पुमान्निधत्वेन जाग्रति वर्णितो हृदाकाशे तेजसत्त्वद्वारादिगादिसर्वपदार्थात्मककारणरूपश्च वर्णितइत्यर्थः १३१ अयमेव तव सर्वेषां च परमार्थतया त्वेत्याह अयमेवेति । उपाधिमात्रेणाकाशवद्विज्ञो वस्तुतस्त्वे

अस्यात्मत्वेनातिसिद्धित्वेन ज्ञानमात्रमेवमाप्नुयात्पत्वेन राजमार्गमूर्तनप्रामादाविवक्रियारूपागतिरेवेत्याह राजमिति १३३ नैतिनेतीत्यंशस्यार्थमाह अवाङ्मनसेतिभिः । यतोऽवाङ्मनसगम्यत्वेन सर्वैः साक्षाद्वक्तुमशक्योऽयं तेन मया ईदृक् उत्तरश्चोक्तद्वयोक्तप्रकारेण कथितमुपविष्टं भवतीति शेषः १३४ नैवमिति । अत्र प्रवृत्तौ कोपदेशकाले एव विविमुत्वेनेव न विज्ञेयः किं त्वत्तदावृत्त्या बोद्धव्यो यतोऽयं भावरूपो भावत्वेन लोके प्रसिद्धायेपदार्थास्तद्वद्विज्ञेयं भवति तथा भावस्य प्रतिषेधात्मका भावरूपोऽपि न भवति यतो भावत्वाऽभावत्वाभ्यां विज्ञेय इति १३५ अत्र दृष्टान्तमाह नभ इति । यथानभो मेघादिरूपं मेघप्रतिषेधरूपं च न भवत्येवमात्मा विश्वविश्वाभावो भयात्मको न भवतीत्यर्थः १३६ यथा प्रोतियदा दत्ते इत्यादि भगवद्या सोक्तिमनु रुद्धयसर्वैकल्पितं स्वज्ञानेनादत्ते प्रसतीति न्युत्पत्तिप्रदर्शयन्नात्मपदार्थमाह सकारण इति । स्वारीपप्रयोजकाज्ञानेन सहितः सर्पो ज्ञाता पारज्ज्वायथालीयते तथा सहमूलेन विश्वं ज्ञातेऽधिष्ठाने लीयते अतः सर्वाधिष्ठानमात्रमेत्युच्यते इति भावः १३७ अगृह्यपदार्थमुपबृंहयति । अगृह्यो मित्यादिभिः पञ्चाधिकचत्वारिंशतां श्लोकैः ग्रहीतुं विषयीकर्तुं मयोरप्यत्वादेव ज्ञानादिकरणेन गृह्यते इति १३८ करणग्राह्यताभावे करणविशेषात्मकप्रमाणग्राह्य

राजत्रेषसदाज्ञेयो घोरसंसारभीरुणा ॥ अस्य ज्ञानं हि विज्ञेयं राजमार्गोऽत्र गच्छताम् १३३ अवाङ्मनसगम्योऽयं न शक्यो वक्तुं मंजसा ॥ मया त्वयानवोऽहं च तेनेदं कथितं मया १३४ नैवं त्वयात्र विज्ञेयो भावरूपो न चापि सः ॥ भावस्य प्रतिषेधो वा भावाभावविवर्जितः १३५ नभो यथानभेघादिः प्रतिषेधोऽपि नैव तत् ॥ एवमात्मानविश्वस्याद्विश्वाभावोऽपि नैव सः १३६ सकारणो यथा सर्पो रज्ज्वायमेव प्रलीयते ॥ रज्जुज्ञानात् तथा विश्वं भावाभावं सकारणम् ॥ आत्मबोधादिदं राजन्नात्मन्येव विलीयते १३७ अगृह्योऽयं सदैवात्मा बाह्यैराभ्यन्तरेऽस्तथा ॥ करणैरत एवायं गृह्यते न कथंचन १३८ प्रमाणानां भवेत् लोके विषयः करणैर्हि यः ॥ गृह्यते न त्वगृह्यः स्यात्प्रमाणविषयः क्वचित् १३९ अर्थो योर्तीन्द्रियो नित्यं बोद्धव्यो सौमनसा भवेत् ॥ अन्यथा तीन्द्रियोऽर्थो यमिति ज्ञानं कथं भवेत् १४० प्रमाणमप्रमाणं वा प्रमातारमपेक्षते ॥ प्रमाप्रमाया विषयः फलं चाप्यप्रमा तथा ॥ अप्रमायाश्च विषयः फलं वा तं समाश्रयेत् १४१ माना माने तथा भग्रे विषयौ तत्फलेऽपि ॥ विषयौ हि यदा स्यातां तथाभिने परे च ते ॥ यथा कथंचित्पुरुषावर्णयन्तीह साहस्रत १४२

तारूपं प्रमेयत्वं दुरापास्तमित्याह प्रमाणानामिति । यो भावः करणैर्गृह्यते विषयीक्रियते स एव प्रमाणविषयत्वेन लोके प्रसिद्धो न तु तद्विपरीतः तथा चागृह्य आत्मा कथं प्रमेयः स्यादिति भावः १३९ ननु बाह्यांतरकरणविषयत्वं न प्रमाणविषयत्वव्यापकमतीन्द्रियैस्वर्गापूर्वदेवतादो प्रमाणविषये करणसंसर्गादर्शनादिति शंकां वारयति अर्थ इति । अन्यथा तस्य मनो ग्राह्यत्वात् नङ्गीकारेऽप्यमर्थोऽतीन्द्रिय इत्याकारं मनस्यनुभूयमानं ज्ञानं कथमुपपद्येतेति । तथा च व्याप्तिज्ञानशब्दज्ञानादिसहकृतं मनोऽतीन्द्रियमपि विषयीकरोतीति भावः । अत्र मनःपदेन तदुपहितः साक्षाद्विषयः सिद्धांते मनसः करणत्वाभावादिति बोध्यम् १४० एवमविषयस्वभावस्यात्मनो ग्रहणायोरप्यतादृशिता अथात्मभिन्नस्य सर्वस्य विषयस्वभावत्वेन स्वभासकमात्मानं ग्रहीतुं सामर्थ्यमिति दर्शयितुमात्मभिन्नस्य सर्वस्य विषयस्वभावतामाह प्रमाणमित्यादिना । प्रमाणं प्रमाकरणं अप्रमाणमप्रमायाः करणं एतेदेऽपि तावत्प्रमातारं प्रमातृत्वोपलक्षितं साक्षिणं स्वसिद्धयेऽप्यमाश्रयतः । न केवलमेत एव किंतु प्रमा अबाधितार्थगोचरावृत्तिस्तस्या विषयो घटादिरूपा फलं चावरणभंगादिरूपं तथा अप्रमा अबाधितार्थगोचरावृत्तिस्तद्विषयस्तत्फलं चेता निसर्वाणि साक्षिणं स्वसिद्धयेऽप्यमाश्रयन्तीति १४१ एवं सति यथा सुचक्षुषः सन्निधौ पयः श्वेतमेव अंधानां सदसि तु नानारूपं भवतु नाम तथा साक्षिणो भासकस्यापेक्षया मानादीनां सर्वेषां विषयत्वमेव मानत्वादिरवांतरो विशेषस्तु तेषां मध्यपरपरपरैव सिद्ध इत्याह मानेति ।-

—मानामानेप्रमाणाप्रमाणेयदाविषयौविषयत्वमात्रपात्रंजाते - कीदृशे भेदे शिलाभेदनप्रवृत्तकुठारवत्साक्षिणंप्रकाशयितुं प्रवृत्तेसतीभेदेप्रतिहते । फलाश्रयोहिविषयइत्युच्यते तथाचमानामानेएवमवतोनसाक्षीतिभावः तत्फलेइतिपदमावर्त्तते तथाचतयोर्मानामानयोःफलेप्रमाऽप्रमारूपेतयोःप्रमाऽप्रमयोःफलेचविषयनिष्ठज्ञाततादिरूपेविषयोज्जिततथातयोर्विषयौविषयावेवतदातेमानामानादिरूपेद्वंद्वचतुष्टयेपरस्परभेदेपरिविद्वत्स्वभावविभवतइतियत्पुरुषावादिनोवर्णयंतितद्वर्णनंतेषांसाहसादेवविषयत्वेनाविशेषमानादीनामननुसंधायैवप्रवृत्तमित्यर्थः १४९ तत्रमानामानयोर्निरूपणेसाहसंतावत्स्पष्टयति अमानमिति । मानामानयोर्मध्येअमानंवर्णयंतोवादिनःकिममानस्वरूपंप्रमाणेनगृहीत्वावर्णयंतिअप्रमाणेनवा अंत्येभ्रांतत्वंतेषांस्पष्टं । आद्येद्वंद्वुच्यते अमानंमानतोमानेनगम्यग्राह्यंयदास्यात्तदातत्अमानग्राहकंमानंकिमानंस्यादपितुनस्यात् मिथ्यार्थगोचरामानग्राहकस्यमानत्वंव्याहतमितिभावः । ननुयदेवयस्यग्राहकंतदेवतत्रमानमितिचेत्तर्हिमिथ्यार्थग्राहकममानंमपिमानंस्यादित्याशयेनाह तथात्वइति । तथात्वेग्राहकमात्रस्यमानत्वे १४३ मानामानकथायावुथात्वैप्रकारांतरेणस्पष्टयति अपेक्षयेति । यथारूपापेक्षयामानत्वाभिमतंचक्षुर्मानंतथागंधापेक्षयातदेवामानमिति १४४ अमानग्राहकत्वेमानस्यामानत्वापत्तिदृष्टांतैर्नस्फुटयति मानेति । यत्पतोमानगम्यमानेनगृहीतममानस्वरूपमपिभवतांगीकृतंततएवअमानभूतार्थग्राहकत्वादेवमानस्यापिमानतान मानतागता रज्जुसर्पज्ञानवदित्यर्थः १४५ एवंमानस्पग्रहणंमानेनामानेनवा आद्येस्वेनग्रहणेआत्माश्रयः परेणग्रहणेऽन्योन्याश्रयादिश्च अंत्येमानत्वहानि

अमानंमानतोगम्यंयदास्यात्तद्विकितदा ॥ भवंमानंतथात्वेस्यान्मानामानकथावृथा १४३ अपेक्षयायथामानममानंतद्वदेवहि ॥ अपेक्षयैवमानंस्यादमानंवादिनाबलात् १४४ मानगम्यममानंयन्मानस्यापिनमानता ॥ रज्जुसर्पादिकानांस्याज्ज्ञानेष्वत्रनमानता १४५ एवंमायामपिज्ञेयमुक्तंयत्करणेष्विवह ॥ फलेनैवविभेदोस्तिकचिदर्थप्रकाशने ॥ स्वतोऽतोभेदकंहित्वाकिंचिन्मानादिकारणम् १४६ विषयेषुनभेदोस्तिभेददृष्टेरभावतः ॥ सत्ताज्ञानेनगंतव्याऽज्ञानंचेदप्रमामवेत् १४७ नचैवविषयःसिद्धियातिफुत्रापिकर्हिचित् ॥ अन्यथारज्जुसर्पादेःसिद्धिःस्यादप्रमादतः १४८ मानंहिविषयान्गृह्णन्मानंस्यादथवास्वतः ॥ प्रथमेनैवसिद्धिःस्यात्सदाविषयमानयोः १४९

रितीममर्थसिद्धवन्प्रत्वाउक्तंन्यायंप्रमादावतिदिशति एवमिति । मायांप्रमायांतदुपलक्षितायामप्रमायांचक्षेत्रंयोज्यं यत्करणेषुमानामानरूपेषुउक्तमिति । किंप्रमाप्रमयेवग्राह्याअप्रमयावा आद्येआत्माश्रयादिरंत्येऽप्रमात्वापत्तिरिति यदाकरणानांतज्ज्यवृत्तीनांचप्रमासंज्ञानांभेदस्याप्रामाणिकत्वंसिद्धंतदाप्रमाणाद्युपाधिकएवयस्यभेदस्तस्यफलस्यभेदोऽप्रामाणिकइतिंकिमुक्तव्यमित्याह फलेइति । अर्थप्रकाशनरूपेफलेआवरणभंगोपलक्षितेस्वतःस्वभावादेवभेदोनास्तिकिंतुमानादिकं अतःअनयाउपाधितयाभेदस्यकारणंप्रयोजकमपेक्षयैवभेदःसचोपाधीनामेव भेदसाधकाभावोवाधितइत्यर्थः १४६ एवंमानादीनांविषयसाधकानांभेदस्याप्रामाणिकत्वेविषयाणांभेदस्याप्रामाणिकत्वंसुतरांसिद्धमित्याह विषयेष्विवति । भेददृष्टेर्भेददृष्टिसामग्र्याअभावैवप्रामाणिकत्वेविषयेषुभेदःसिद्धचेत् । तदेवस्पष्टयति सत्तेत्यादिना । सत्ताविषयस्येतिसौपः ज्ञानेनप्रमादिरूपेण अन्यथाअप्रमाविषयस्यापिसिद्धौरज्जुसर्पादीनामपिसिद्धिरप्रमादतःप्रमादाभावकालेपि स्यात्सत्त्यार्थस्यहिंसावधानतादशायांभानंप्रसिद्धमितिद्वयोरर्थः १४७ । १४८ ननुचक्षुरादिमानेनविषयसिद्धिरितिदुराग्रहेणपृच्छतोदुराग्रहंमानत्वासिद्ध्यासोपपत्तिंरूपेणउपति मानंहीति पंचभिः । भवदभिमतमानंयदाविषयान्गृह्णत्प्रकाशयद्भवतितदामानंप्रमाणत्वशालिभवतिकिंवास्वतःस्वभावादेवमानं आद्येविषयमानयोःपरस्परसिद्धिसापेक्षसिद्धिकयोर्न्यतरस्यापिसिद्धिर्नस्यात् नहिपरस्परापेक्षाणिकार्याणिर्लोकेपिसिद्धंतीतिभावः १४९

ननुसापेक्षाणामपिसिद्धिः कुतो न भवतीति चेत्परस्परपेक्षाया एव दोषत्वेन प्रतिबंधकत्वादित्याह अन्योन्याश्रयतेति । पुरोदिते प्रथमे अपिशब्देन सापेक्षसिद्धिरूपतृतीयदेः कल्पनायां चककान
वस्थादिगृह्यते । अतस्तु स्वभावादेव मानस्य मानत्वे अमानस्यापि स्वभावादेव मानत्वं कुतो न सिद्ध्यतीति । न च स्वभावस्य पर्यनुयोगायोग इति वाच्यं सत्यं स्वभावो न पर्यनुयोज्यो यदि मामागिकः
स्यादत्र तु न मानमिति भावः १५० ननु मानानां मानत्वमतेर्गिकत्वात् स्वाभाविकं अमानानां तु दोषेण परगृहीतेनापोद्यतेति मीमांसकरोत्यामन्यमानं प्रत्याह परत इति । यदि अमाने पुमान्
त्वं परतः परेण दोषग्राहकेण सिद्ध्यतीति मन्यसेतथापि तदमानस्यामानत्वं केन चिदोपग्राहकेण मानेनैव स्यादुपपद्येत । तत्रैवं पृच्छ्यते तस्य दोषग्राहकस्य अपि तदमानत्वं परेण तदोपग्राहकेण किं न भवेदिति
१५१ ननु दोषाग्रहकमानस्यामानत्वं भवेदेव दितत्राप्रामाण्यप्रयोजको दोष उपलभ्येत अत्र तु पत्युत अनुलब्ध्या दोषाभाव एव गृह्यते इति कथमप्रामाण्यमिति शंका मनूयत निरासं प्रतिजानीते भवेदिति ।
त्वदुक्तविषया दोषग्राहकमानस्यामानता भवेदेव परंतु तत्राप्रामाण्यग्राहकस्यामानत्वे कारणं प्रयोजकं दोषरूपं न दृश्यते इति त्वयोक्तेऽपि मानस्य स्वस्ति कुशलं सिद्धिरूपं दुर्लभमिति १५२ कुत इत्याकांक्षा
यामाह अदर्शनमिति । अदर्शनमनुपलब्धिदोषाभावं मानत्वोपयोगिनं गृह्णीति किं मानरूपासती गृह्णाति अमानरूपासती वा आद्ये उक्तविषया स्वाभाविकमानत्वानुपपत्त्या दोषशंकावारणा योत्तरो
त्तरमानापेक्षायां मनवस्था भवेत् अंत्ये विषयस्यानुपलब्धिग्राह्यदोषाभावकस्यामानता सिद्धिरित्यर्थः १५३ फलितमाह तत इति । यत उक्तविषयमानत्वसिद्धिर्नास्ति तत एव विषयसत्ता साध

अन्योन्याश्रयतापि स्यादोषः पक्षे पुरोदिते ॥ स्वतश्चेन्मानता तस्य स्यादमानस्य सान किम् १५० परतो यद्यमानत्वममानेषु तथापि हि ॥ मानेनैव भवेत्तद्वितस्या
पि परतो न किम् १५१ भवेदमानता तत्र कारणं नैव दृश्यते ॥ इत्युक्तेऽपि भवेत्स्वस्तिमानायास्मै न कर्हिचित् १५२ अदर्शनं यथामानं तदोक्ता दोष संततिः ॥ भवेद
मानतायां स्याद्विषयस्याप्यमानता १५३ ततो विषयसत्तायां मानं नैव लभामहे ॥ मामानयोः कथं नाम सत्तायां मानमस्ति ते १५४ अपि सर्वस्य मेयत्वे कथमेतच्च
तुष्टयम् ॥ चतुष्टयस्य चाभावे कथं मानादिसंस्थितिः १५५ ततो मानादिभेदो यं गंधर्वनगरोपमः ॥ अभिमानेन संसिद्धो वादिनां न तु वस्तुतः १५६ अपेक्षया हि य
द्यत्र भवेत्तत्र न तद्वेत् ॥ पुरुषत्वं यथा स्त्रीणामपेक्षा ज्ञानं विद्यते १५७ अपेक्षा बुद्धिरुद्दिष्टा बुद्धिर्नार्थग्रहक्षमा ॥ बुद्धित्वाद्यद्वेपास्याद्रज्जुसर्पगता सदा १५८ अर्थ
ग्रहं विनाप्येव व्यवहारो यथा भवेत् ॥ लौकिकस्तद्देवायं व्यवहारोऽप्यमानतः १५९

कस्याभावः । ते स्वप्रकाशात्मानमनभ्युपगच्छतो मते विषयसत्ताऽसिद्धौ च त्वन्मते विषयमानानुमेयसत्ता कयोर्मायाः प्रमायाः तथाऽमानस्य च सत्ता साधकमानाभावः किमु वाच्य इत्यर्थः १५४
विच्यमानयोः फलस्य च मानेन सिद्धिस्वीकारेतेषां मेयत्वस्यैवापत्तौ मामानमेयफललक्षणस्य च तुष्टयस्य तत्प्रयुक्तस्य व्यवहारस्य च सिद्धिस्तव मते कथं स्यादित्याह अपीति । सर्वस्य मामभूतेः संस्थि
तिर्व्यवहारक्षमत्वम् १५५ कथं तर्हि सिद्धांतिसर्वोपपत्तिरिति चेत्स्वप्रवदविद्यामूलकया कल्पनयेत्याह तत इति । अभिमानेन कल्पनयेतियावत् । कल्पितानां तु साक्षिमात्रभास्यत्वं प्रसिद्धमिति
१५६ कल्पितस्य वस्तुतोऽभावं विशदयति अपेक्षा इति । अपकृष्टा दोषप्रयुक्ता ईक्षादृष्टिरेपेक्षा तथापि प्राधिष्ठाने यद्वद्वेत्सिद्धये तत्कल्पितं तत्राधिष्ठाने वस्तुतो न भवेत् । तथा पुरुषवेषशालिनी पु
त्रीषु पुरुषत्वमिति १५७ अपेक्षापदार्थप्रदर्शनपूर्वकं कल्पनाया विषयसत्ता दासीत्येऽनुमानमाह अपेक्षेति । अपकृष्टा रूपापेक्षालोके बुद्धिरित्युद्दिष्टा प्रोक्ता अत एव नूतनमर्थं कल्पयंतः कवयो मद्भु
द्भावेवं भातीति व्यवहरंतीति । तथा चैवं प्रयोगः बुद्धिरर्थस्य ग्रहसत्ता साधने न क्षमा बुद्धित्वाद्रज्जुसर्पविषयक बुद्धिवदिति न चाप्रयोजकत्वं नेह नानेत्यादि श्रुत्यनुगुणत्वादिति १५८ अर्थेति ।
यथा न एकरज्जुसर्पबुद्धिकृतो व्यवहारो भयं कं पादिलक्षणः सदर्थग्रहं विनापि भवति तद्वदेवायं लौकिकः सर्वोप्यवहारो विना मानां सिद्ध इत्यर्थः १५९

एवंदृश्यमात्रस्य कल्पितत्वेन साक्षिमात्रभास्यस्यात्मभासमत्वं दर्शितं तत्रोपनिषदत्वप्रसिद्ध्या श्रुतिविषयत्वमाशङ्क्य तस्यान्यथोपपत्तिमाह श्रुतेरिति । श्रुतेरपि जडं तत्पर्यविषयो मिथ्यात्वात्
नात्मा स्वयंप्रकाशत्वात् किंतु सा श्रुतिरपि भावाभावपदार्थस्थूलसूक्ष्मप्रपञ्चानुकूलाः कृतीः कर्तृत्वानि जगज्जन्मादिकारणत्वमितियावत् आत्मनि अध्यस्यारोप्य तदपवदंती प्रवर्तते बोधयती
त्यर्थः । तथाचावरणभंगएव तदाकारवृत्तिव्युत्पादनेन श्रुतेर्व्यापारो नात्मप्रकाशने तावतेव चोपनिषदत्वमिति भावः १६० फलितमाह स्वयमिति । कापिलोक्तेवेदं मानानामावरणभंगएव
व्यापारादिति १६१ एवं मानादिभास्यत्वेन स्वभासकात्मभासकत्वेनास्तीत्युक्तं अथ चेत्तनभास्यत्वनिरासेन स्वयंप्रकाशत्वं दृढयितुं पूर्वोक्तमनुवदति अपोति । अपिशब्दः श्लोकादोवर्त्तमानो वा
क्यांतरां भूषण इत्युक्तं । सर्वो मानादिभेदः प्रमातुः संश्रयात् प्रमादुसिद्धौ सत्यामेव भवतीति प्रसिद्धं सर्वत्र । एवमन्वयमुखेनोक्तं व्यतिरेकमुखेनाह प्रमिणोमीत्यादिना । अहं प्रमिणोमिस्म्यङ्
निश्चिनीमीत्याकारकतया श्रयं प्रमातारं विना मानादिभेदसिद्धिर्न दृष्टेत्यर्थः १६२ प्रमातात्विति । उक्तविधः प्रमातास्वरूपभूतस्वप्रकाशचेतन्येनैव सिद्धो विशिष्टकेवलधोरभेदादिति सिद्धांतः ।
अन्यथावादिनां मतान्यनुसृत्याहमित्याकारकज्ञानविषयत्वेन सिद्धिस्वीकारेवक्तव्यं । असौ प्रमाता किंस्वेनात्मनैव चेत्तनेन ज्ञानलक्षणक्रियाविषयता नीयते परेण वेति १६३ अंत्ये आह परेति । य

श्रुतेरपि न कोप्यस्ति विषयः किंतु सापि हि ॥ भावाभावकृतीरात्मन्यध्यस्यैव प्रवर्तते १६० स्वयंप्रकाशआत्मातः सिद्ध्यति स्वतएव हि ॥ तस्मान्न मानतस्तस्य सिद्धिः
कार्पीह संभवेत् १६१ अपि मानादिभेदोयं प्रमातुः संश्रयाद्भवेत् ॥ प्रमिणोमीति विज्ञानकर्तारं न विहाय हि ॥ प्रमाणादिविभेदोयं दृष्टः केनापि कुत्रचित् १६२
प्रमाता तु यदा ज्ञेयो भवेद्वादिमते तदा ॥ केनासौ चेत्तनेन स्यात्स वास्वेन परेण च १६३ परविज्ञानपक्षे स्याज्ज्ञानाम्येन मिति विधीः ॥ आत्मानमिति नैव स्यान्न
ह्यन्योन्यात्मतां व्रजेत् ॥ आत्मनैवात्मनो ज्ञानं दुष्करं तत्प्रसज्यते १६४ अपि चेदात्मनात्मानमात्मावेतिसचेतनः ॥ ज्ञानादज्ञो घटोऽप्येवं स्वयंस्वकेन वे
ति न १६५ जडरूपो भवेदात्मा घटश्च कथमेतयोः ॥ विशेषो न च मूर्तत्वं न भसो ज्ञानिनां तथा १६६ न च देहेन संबन्धो ज्ञानित्वे स्यान्नियामकः ॥ न भआ
देरसौ नैव नास्ति केन न भस्तदा १६७

यादेवदत्तो यज्ञदत्तं जानन्ननेन जानामीत्यनुसंदधातितथा परविज्ञानपक्षे एनं प्रमातारं जानामीत्येवमनुसंदध्यान्नत्वात्मानं जानामीति परस्य परत्रात्मशब्दप्रयोगानुपपत्तेरिति । आद्य आह आत्मनैवेति ।
आत्मकर्तृका आत्मकर्मिका च ज्ञानक्रियाकर्मकर्तृत्वविरोधान्न संभवतीत्यर्थः १६४ किंच तार्किकमतजडेभ्य आत्मनः कोविशेष इत्याह अपि चेदिति । ज्ञानात्मनः संयोगजं ज्ञानगुणं प्राप्य चेतनः स
न्नात्मात्मानं जानाति केवलस्त्वज्ञो जड एवेति मते घटोऽपि मनः संयोगेनात्मानं कुतो न जानातीत्यर्थः । न च घटे मनोयोगो नास्तीति वाच्यं अणुत्वेन नित्यानामनेकमुक्तपुरुषसंबन्धिमनसां संबन्धस्य सौ
लभ्यादिति भावः १६५ जडत्वेन घटात्मानोऽसाम्येतवमते घटात्मानो विशेषो दुर्बल इत्याह जडेति । ननु घटस्य मूर्तत्वं परिच्छिन्नपरिमाणत्वरूपमात्मनो वैलक्षण्यप्रयोजकमिति चेत्तद्विभोराकाश
स्यात्मत्वप्रसक्तित्वयादुष्परिहरेत्याह न च मूर्तत्वमित्यादिना । यथा घटे वर्त्तमानं मूर्तत्वं घटस्यात्मनो विशेषस्तथा विभुनां ज्ञानिनां भवदभिमतत्मानं न भसश्च कोपि विशेषो नास्तीत्यर्थः १६६
विशेषमाशङ्क्य निराचष्टे न चेति । शरीरावच्छिन्न आत्मनि ज्ञानं जायते इत्यभ्युपगच्छतस्तवमते देहसंबन्धोऽपि नियामको ज्ञाननियमनद्वारा आत्मभेदकोऽङ्गीकर्तुं न शक्यः यतो न भः प्रभृते विभोरसौ देहसंबन्धो
न ज्ञानेन च निवर्त्तनास्ति इत्यस्यैव सिद्धयस्य स्यात् । कथितमाह न भस्तदेति । यदा शरीरसंबन्धेनात्मत्वमित्यामकत्वेन न भस्यात्मा स्यादित्यर्थः १६७

जडात्मवादिन इष्टां प्रति निरस्यति । एवंमिति । एवंस्वभावतो जडरूपात्मनः स्वीकृतिस्वस्वामिभावी जडवर्गेण सहचेतनस्य भोक्तृभोग्यभाव इति यावत् । आदिपदेन उपकारयोपकारकभावादिः संबंधश्चेतननिर्वाहो दुर्निरूपः स्यात् । आगतुं ज्ञानहेतोर्मनः संयोगादेरुक्तविषया घटादिदेशेऽपि सीलम्यात्कर्तृत्वं भोक्तृत्वं च सर्वत्र स्यादिति । १६८ ननु न घटादेः कर्तृत्वाद्यापत्तिः प्रत्यक्षरूपायास्तन्मूलकानुमितिरूपायाश्च दृष्टेर्व्यवस्थापकतया श्रयणादिति तादृशकर्मकामनूयत निरासं प्रतिजानीते यद्यत्रेति । अपेशलमसुंदरम् त्वयाभ्युपगता दृष्टिः किमात्मरूपात्तद्वैतमरूपावा आद्ये अस्मदिष्टापत्तिः अंत्येयमस्य भवन्मते धर्मि भिन्नस्य प्रकाशरूपत्वेऽपि धर्मिणो जडस्य भानं कथं न हि पुत्रपांडित्येन पितुः पांडित्यमित्याशयेनाह दृष्टिर्नामेति । अत्र आत्मनित्वदंगीकृता दृष्टिः किंस्वरूपायामुपपाद्य भवान् कृती कृतार्थः स्यादित्यर्थः । १६९ आत्मभिन्नाया दृष्टेरात्मनिनोपकारकत्वमितीममर्थं हेतुत्वेनाह अस्मेति । दृष्ट्यामभ्युपगतायामप्यस्यात्मनस्तद्विन्नस्य जडस्य यद्यसिद्धिस्तदा तदा श्रिताया दृष्टेः कथं सिद्धिः यदित्वात्मा स्वयंप्रकाशत्वेन मानांतरेण वा सिद्धयति तदानिष्फला दृष्ट्या कोऽर्थ इत्यर्थः । १७० किंच त्वया दृष्टिः करणव्युत्पत्त्या प्रमाणरूपाऽभ्युपगम्यते प्रमाणत्वसिद्धिस्तु पूर्वोक्तरीत्या दुर्लभेति कथं तथा दृष्ट्यात्मसिद्धिरित्याह अपीति स्पष्टम् । १७१ किंच भवदभ्युपगता दृष्टिर्मानं भवतीति किंच क्षुरादिवत्करणव्युत्पत्त्या मानं भावव्युत्पत्त्यावा आद्ये प्रमाकरणत्वलक्ष

एवंस्वस्वामिभावादिसंबंधो दुर्भणो भवेत् ॥ भोक्तृताकर्तृताचैवं सर्वत्रैव प्रसज्यते १६८ यद्यत्र दृश्यते तत्र तत्स्यादित्यप्यपेशलम् ॥ दृष्टिर्नामात्रकाते स्याद्यां समर्थ्य कृती भवान् १६९ अस्यासिद्धौ यतो नैव ज्ञानमात्रं प्रसिद्ध्याति ॥ अस्य सिद्धौ तयानार्थः सर्वदा फलशून्यया १७० अपि दृष्टिर्भवेन्न मानं मानं च नैव हि ॥ सिद्धमद्यापि केन त्वमात्मानं साधयिष्यासि १७१ अपि मानं भवेन्माया हेतुर्वासा प्रमा भवेत् ॥ माहेतोर्मानताते स्यात्प्रदीपस्येव सर्वथा १७२ तथा च सर्वमानानां मानांतरमपेक्षितम् ॥ एवं स्यादनवस्थादिदूषणं दुर्भणंतव १७३ मापि मानं भवेद्यर्हितदा सापि कथं भवेत् ॥ भातासती स्वयं किं साप्यथवा भानवर्जिता १७४ भानशून्या भवेन्नैवामानं घटसमायतः ॥ भातापिन परेण स्यादुक्तदोषप्रसंगतः ॥ न च स्वेन स्वयं स्वस्य भानं लोके न दृश्यते १७५ अपि स्वयं यदा भाता तदाप्येषा हि कीदृशी ॥ खद्योतसदृशी वा स्यादादित्यसदृशी हि वा १७६ आद्ये खद्योतवन्न स्याद्विषयस्य प्रकाशिका ॥ द्वितीये सर्वविज्ञानमेकबुद्धौ भवेत्तव १७७

णप्रामाण्यलाभाय स्वजन्यज्ञानस्य प्रमात्वसाधकं मानांतरमपेक्षणीयम् । एवं तेनान्यत्तेनान्यदित्यनवस्था स्यादित्याह अपिमानमिति । सा दृष्टिर्मानं भवतीमायाः प्रमायाः करणं यतस्ततो मानं भवेद्यथा प्रमेव भावव्युत्पत्त्या मानपदार्थभूता सा दृष्टिर्भवेदिति पूर्वोक्तार्थः । आद्ये प्रदीपवत्प्रमाहेतोर्मानतात्वदभ्युपगता तथा च स्वजन्यज्ञानप्रमात्वग्राहकमानांतरापेक्षा परंपरयानवस्था आदिपदेनानिःशंकप्रवृत्त्यनुपपत्तिर्ग्राह्या । दुर्भणंतुः खेन समाधेयमिति द्वयोरर्थः । १७२ । १७३ अंत्येयान्यायमते प्रमाप्रसिद्धासैव सांख्यमते यथा प्रमाणं तथा त्वयांगीकारेऽपि वक्तव्यं सांख्यानमिव मानभूता दृष्टिः किं स्वयंप्रकाशाप्रकाशहीना वा परप्रकाश्यावेति विकल्पान्त्यावनूय निरस्यति मापीति द्वाभ्याम् । माप्रमा १७४ भानेति । यदा भानशून्या तदा धकारस्य घटसाम्यं यदा परप्रकाश्या तदा पि घटसाम्यम् अनवस्थाप्रसंगश्चाधिकः परस्यापि परसापेक्षस्यापेक्षणादित्यर्थः । आद्यं स्वयंप्रकाशविकल्पं निराचष्टे न च स्वेनेति । स्वेन भातेति न च वक्तव्यम् यतो लोके स्वयं स्वस्य भानं न दृश्यत इत्यन्यथः । त्वया हि शुष्कता किं केन लोके कदृष्टं तमनुरुद्धैवार्थः साधनीयः लोके च स्वकर्मकप्रकाशकर्ता किंश्चिदर्थो न दृष्ट इत्याशयः । १७५ स्वयं भानपक्षेप्यात्मभिन्ना दृष्टिः किं खद्योतवत्स्वरूपस्यैव प्रकाशिका किं वादित्यवत्सर्वप्रकाशिकेत्याह अपि स्वयमिति । १७६ विकल्पयोः क्रमेण विषयासाधकत्वं सर्वज्ञतापत्तिचदोषमाह आद्ये इति । एकबुद्धावेकस्यार्थस्यापि ज्ञानकाले सर्वज्ञानं स्यादिति । १७७

श्रुतीनहितजतिहेत्यनेनसंगप्रयोजकयोर्भूतत्वरिच्छित्त्वयोरभावःसंगाभावेहेतुतयास्थितइत्याशयेनाह मूर्तेहीति । तस्मान्मूर्त्तौत्परिच्छिन्नाधविलक्षणस्यअस्पात्मनः १८७ संगस्यसफलस्य
स्वरूपमाभिनयति प्रत्यासत्तिरिति । प्रतिआभिमुख्येनआसत्तिर्लभइतरंप्रतिगुणोभावइतिपावत् यथावहेजलंप्रति अथवासंयोगादिःसंबन्धः एतदुभयरूपःसंगःप्रसिद्धः तस्यसंगस्यफलं
कंचित्कालंतदात्मतातस्यसंगप्रतियोगिनआत्मेवआत्मास्वरूपंयस्यतत्त्वं यथावहिंसंगेनजलस्यउष्णतयावन्हात्मकताइति १८८ आत्मनस्त्वद्वितीयत्वेनउक्तस्यसंगस्यतत्फलस्यचासंभवइत्याह
स्वजातीति । यतआत्मासजातीयादिभेदहीनस्ततस्तादृशोवर्णितसंगवान्कथंभवेत्तथाइतरतादात्म्यलक्षणसंगफलशालीचकथंभवेदिति १८९ असंगत्वेचात्मनोनिवृत्त्यमुक्तत्वेनरूपेणाविनाशि
त्वंचपरमपुरुषार्थरूपताप्रयोजकंसिद्धमित्यर्थपरस्यासितोनरिष्यतीतिवाक्यस्यार्थमाह अपिसंगवतामितिद्वाभ्यां । येलोकेसंगवंतस्तेबंधरूपमदिपदग्राह्यपरिणामरूपंवाफलंभजंतोदृष्टास्तेपांवि
नाशश्चसंभवति कुतःआरंभकाणांन्यायमतेसांलघ्यमतेतुपरिणामिनांहेतूनामुपादानादिकारणानांवियोगस्यविभागस्यादिपदग्राह्यविनाशस्यवासमुद्भवात् । कीदृशःसंगवतांनाशः कचित्सहसा

मूर्तंहिसंगवदृष्टंपरिच्छिन्नंचवादिभिः ॥ तस्माद्विलक्षणस्यास्यसंगःस्यात्केनहेतुना १८७ प्रत्यासत्तिर्भवेत्संगःसंयोगादिरथापिवा ॥ फलंतस्यभवेल्लोकेकंचित्का
लंतदात्मता १८८ स्वसजातिविजात्युत्थभेदगंधविवर्जितः ॥ कथंसतादृशःकेनतत्फलोपिभवेत्पुमान् १८९ अपिसंगवतांसंगाद्वंधादिफलभाजिनाम् ॥ आरंभ
कादिहेतूनांवियोगादिसमुद्भवात् ॥ विनाशःसहसाकापिशनैर्वाथकचिद्भवेत् १९० अयमात्मायतोऽसंगोवध्यतेनततःकचित् ॥ विनश्यतिनचाप्येषसंगाभावेनहे
तुना १९१ विशेषैरखिलैःशून्योह्यवाङ्मनसगोचरः ॥ गंतव्योभवताराजनभवान्सर्वात्मकःपुमान् १९२ मातेभवतुराजेंद्रभयंसंसारशूलतः ॥ अभयंसर्वजं
तूनामानंदात्मानमीश्वरम् ॥ आत्मातमात्मरूपेणप्राप्तोऽस्यैक्येनसर्वदा १९३ सर्वप्राणभृतांराजनद्वितीयाद्वयमावजेत् ॥ नद्वितीयेभवेज्ज्ञानमात्मनःसर्वतोपि
हि १९४ नात्मनःप्रतिकूलत्वंविद्यतेसर्वदेहिनाम् ॥ प्रतिकूलस्यनाज्ञानेराजनभीतिःप्रजायते १९५ ततएवाभयंब्रह्मविज्ञानानंदरूपभृत् ॥ त्वमेवासिमहाराज
सर्वभेदविवर्जितः १९६

लक्ष्यकमकःकचित्शनेर्लक्ष्यकमकइत्यर्थः १९० आत्मनिवृत्तसंगेसंगव्याप्योबंधविनाशोऽनसंभवतइत्याह अयमात्मेति । नवद्वयतेनपिन्धात्वर्थबंधभाक् १९१ एतदेवात्मनस्तुरीयरूपंतवगंतव्य
त्वेननिर्दिष्टमभूदित्याह विशेषैरिति । गंतव्योज्ञानमात्रेणप्राप्यः अधुनातुतंसाक्षात्कुर्वन्भवान्सर्वात्मकःपुमान्संपन्नोऽस्तीतिचतुर्थपादार्थः १९२ अभयमित्यादिवाक्यस्यार्थमाह मातेह
स्यादिना । अधुनासंसारशूलतोभयंतेमाभवतुत्वयिनसंभवति यतःसर्वजंतूनामात्मानमीश्वरमीश्वरत्वोपलक्षितमानंदात्मकमभयंतत्त्वमात्मरूपेणजानन्प्राप्तोसि ज्ञानमात्रेणप्राप्तोहेतुरेक्येनेति । य
द्यात्मातटस्थोग्रामादिवत्स्यात्तदातस्यप्राप्तिःक्रियाभरणेणस्यात् एक्येतुज्ञानमेवतत्प्राप्तिरितिभावः १९३ नन्वात्मज्ञानेपिभयंकुतोऽनभवतीतिचेद्भयकारणद्वितीयविज्ञानस्याद्वितीयसतत्त्वकात्म
ज्ञानस्यचविरोधादित्याशयेनाह सर्वेति । सर्वेषांप्राणिनांद्वितीयविज्ञानेयवभयंभवति सर्वतःसर्वस्मिन्बहुशोऽल्पशोवाद्वितीयेविज्ञानेआत्मनोज्ञानंप्रमारूपंदुर्वचंविपरीतरूपावगाहनादितिभावः
१९४ अद्वितीयात्माविज्ञानेचभयप्रयोजकप्रतिकूलताविज्ञानव्यापकद्वितीयज्ञानाभावेकथंभयंस्यादात्मनिप्रतिकूलताभावस्यलोकेपिप्रसिद्धत्वादित्याह नात्मनइति । स्पष्टम् १९५ फलितमाह
ततइति । यतःप्रतिकूलत्वव्यापकद्वितीयवर्जितंमूलतएवाभयंभवतितस्यब्रह्मणःस्वरूपलक्षणंविज्ञानानंदरूपत्वमपिपतौबिभर्षिततत्त्वमेवसर्वभेदविवर्जितोब्रह्मासीतिपावत् १९६

આ. પુ.

॥ ९ ॥

भेदविवर्जितत्वं भेदप्रतियोगिद्वैतवाच्येन स्फुटयति अहमिति । पूर्वाद्धोक्तविश्वजडं वाधासांमानाधिकरण्येन चेतनस्वरूपं त्वैक्यसांमानाधिकरण्येन यतो ब्रह्मैव । अतएवाद्वितीयं ब्रह्माभयं भवतीत्यर्थः ।
१९७ कल्पितेन वाद्ययोग्येन द्वैताभावं दृष्टातेन स्पष्टयति गंधर्वेति १९८ एतादृशस्य विश्वस्य प्रयोजकज्ञाननिवर्त्यमज्ञानमेवेत्याह माययैवेति १९९ कल्पितस्याधिष्ठाने त्रैकालिकाभावो लोकेऽपि प्रसिद्ध इत्याह गंधर्वेति २०० वस्तुतोऽसतोऽपि भानं भ्रमेण लोकेऽपि प्रसिद्धं तथास्य द्वैतस्य बोध्यमित्याह गंधर्वनगरं यद्वा जन्मिति द्वाभ्याम् २०१ । २०२ भ्रमकारणत्वं ज्ञानमचित्यशक्तिकं यद्विशिष्टस्यात्मनः स्वप्ने नानाभाव इत्याह यथा शयान इति । विसाधनोरथादिसामग्रीहीनः २०३ दाष्टीति के योजयति एवमिति २०४ दृष्टान्ते यथा प्रबोधादेव स्वाप्नद्वैतनिवृत्तिस्तथा तवाधुना प्रबोधाद्वैतनिवृत्तेरभयत्वमित्याह शयनादिति २०५ एवं याज्ञवल्क्यमुनिनोपदिष्टो राजा आशीर्नमस्त्रिया सर्वस्वं चेति त्रिविधां दक्षिणां ददाविति श्रुतावुक्तं तत्राशीरूपदक्षिणाभिप्रायमाह एवमुक्त इति ।

अहंत्वं सर्वभूतानियद्वासदसदात्मकम् ॥ विश्वं ब्रह्माभयं राजन्नेकमेव न चापरम् १९७ गंधर्वनगरं यद्वन्नभसोन्यन्नविद्यते ॥ तथा विश्वमिदं राजन्नात्मनोन्यन्नविद्यते १९८ माययैव यथाकाशे गंधर्वनगरस्थितिः ॥ स्थितिर्विश्वस्य तद्वत्स्यादात्मन्यपि च मायया १९९ गंधर्वनगरं यद्वन्नासीदस्ति भविष्यति ॥ गगने तद्वदेव दं वि श्वमात्मनि सर्वदा २०० गंधर्वनगरं यद्वद्राजन्सदात्मकम् ॥ जडाजडं च गगने दृश्यते भ्रातृबुद्धिभिः २०१ तद्वद्विश्वमिदं सर्वमात्मानात्मादिभेदघृक् ॥ आत्म न्यैव महाराज भ्रांतिबुद्ध्या प्रतीयते २०२ यथा शयानः पुरुष एक एव विसाधनः ॥ देशकालादिरहितो भूयान्नानाविधः स्वयम् २०३ एवमात्मा महाराज सर्वसाध नवर्जितः ॥ देशकालादिकं विश्वमेक एव भवत्ययम् २०४ शयनादुत्थितो यद्वत्स्वाप्नं विश्वं न पश्यति ॥ एवमात्मा विज्ञानादिदं विश्वं न पश्यति २०५ एवमुक्तस्त दाराजाया ज्ञवल्वयेन धीमता ॥ मनसा चित्तयित्वेत्थं न पश्यदुरुदक्षिणाम् २०६ दारपुत्रसमेतं मां राज्यसेनादिसंवृतम् ॥ याज्ञवल्क्याय चेदेवं दास्यामि गुरुदक्षि णाम् ॥ नैषा तथा समाभूयादेतदेव यतोधिकम् २०७ वसुभिः सकलैः पूर्णैः भूमि सागरमेखलाम् ॥ गुरुवेदक्षिणानैतां मन्यंते वेदेवादिनः २०८ आत्मा दातोत्रयेनायं दुर्लभः सर्वदेहिभिः ॥ अनेककोटिजन्मांते ब्रह्मचर्यादिसाधनैः २०९ आत्मलाभात्परोलाभो नास्ति लोकत्रये यतः ॥ सदतो येन तस्मै कादक्षिणानात्मसंश्रया २१० लोकत्रयाय दादद्यां जित्वा देवान्सवासवान् ॥ तदाप्येषा भवेन्नैव दक्षिणा गुरुवे मम २११ इति संचिन्त्य राजा सौजातहर्षो विचोब्रवीत् ॥ याज्ञवल्क्यं मुनिं शांतमपश्य न्गुरुदक्षिणाम् २१२

द्वादशभिः । इत्थं वक्ष्यमाणप्रकारेण २०६ इत्थंपदोक्तं विचारमभिनयति दारेति पंचभिः । मामात्मानं सपरिकरं एवं यथानेन विद्यादत्ता तथा यद्विदामि तथाप्येषा सपरिकरमद्रूपदक्षिणा स
मानभवति यत एतद्वत्मानमधिकमिति २०७ अधिकयेयदीमामद्भिः परिग्रहीतां प्रयच्छेदेतदेव ततो भूय इति च्छांदोग्यश्रुतिमर्थतः पठति वसुभिरिति । वसुभिर्धनैः २०८ उपपत्तिमप्याह आ
र्घ्येति । योनेकजन्माप्यस्तसाधनैः सर्वदेहिभिर्दुर्लभैः आत्मलाभात्तपरं विद्यते इति श्रुतोच्यस्य लाभोत्कर्षः प्रसिद्धः स आत्मा येन गुरुणा दत्तस्तस्मै देया का समादक्षिणायतः सर्वादक्षिणा अनात्मभूतैः पदार्थै
र्घटितत्वेन आत्मसंश्रयेत न त्वात्मा दत्त इति कथं सागम्यमिति द्वयोरर्थः २०९ । २१० लोकत्रयीमिति । यदीं द्वादिवेदान् नित्वा त्रिलोकीमपि दत्तं दापिन समादक्षिणा त्रिलोक्याः परिच्छिन्न

राजाशक्तिरूपदक्षिणाया उपपत्तिमाह याज्ञवल्क्येति वतमिः । नैराणिनिरुद्धातिरुद्धपर्यायार्थं मन्त्रादेव निरुद्धमाह । नैराणिनिरुद्धातिरुद्धपर्यायार्थं मन्त्रादेव निरुद्धमाह ।

राजाआशीरूपदीक्षणायाउपपत्तिमाह याज्ञवल्क्येतिचतुभिः । नेत्राणिनिरुणद्धीतिन्युपस्थाकर्मगणतानेत्रनिरोधेत्याकारिकाआख्यायोगिकीसंज्ञायस्येतादृशंलोकिकंतमस्तवगुरुनिर्दिष्ट की
दृशः देहिनांबहिश्चःशरीराद्बहिश्चरन्माणः तच्चदेहिनस्तस्मैसूर्यायदीपंप्रयच्छति । कीदृशादेहिनः उपकारस्यनिष्कृतिप्रतिक्रियामपश्यतः । भवगुरुस्तुतावतापितुष्यतितथाभवानपिस्वल्पे
नतुष्यतु कीदृशोभवान् प्रभाकर्तुःतमःशिष्यःविज्ञानेनांतरतमोहंतृत्वात्प्रत्युपकारानपेक्षत्वाचेतिचतुर्णामर्थः २१३ । २१४ । २१५ । २१६ एवमवतार्यआदित्यदीपसमामाशिपम
भिनयति अभयंत्विति । स्थूलसूक्ष्मकारणरूपंजगत्त्रयंहित्वाऽवशिष्टंशुचुरोयंब्रह्मतेदेवैकंभयवर्जितत्वादभयमुक्तंमहामितिशेषः ततोमह्यमभयदानात्त्वांप्रत्यपितदेवाभयंगच्छतात्प्राप्नोतु यद्वा
तितदश्रुतेइतिन्यायोप्यत्रानुकूलइतिमूचयन्नाह मत्वमिति २१७ स्वस्मिन्प्रापूर्वभयसंपदासीत्तानिरूप्यतदपहरणलक्षणोपकारस्यसमादक्षिणानास्तीत्याह अज्ञानेति । अज्ञानमयसूत्ररचिताः
कामादिमयग्रंथिशालिनश्चविपर्ययात्मकाःपाशाजालाःकालेनअविद्याचित्संबंधतयासिद्धांतैलक्षितेननिर्मितास्तेप्रसिद्धाःसंतितेभ्योहंमोचितोस्मिदयामात्रेणएतादृशोपकारस्यसमाकादक्षिणेतिद्वयो

याज्ञवल्क्ययथासूर्योऽगुरुस्तेत्रबहिश्चरः ॥ प्राणोनेत्रनिरोधाख्यंतमोहंत्यतिदुःसहम् २१३ देहिनादेहिनस्तस्मैतेजसांनिधयेसदा ॥ प्रयच्छंत्यत्रतेदीपमपश्यंतो
त्रानिष्कृतिम् २१४ उपकारस्यतेनैवतुष्यत्येषप्रभाकरः ॥ तथाभवान्प्रभाकर्तुःशिष्यस्तेनसमोयतः २१५ अभयब्रह्मविज्ञानदाताकामविवर्जितः ॥ भवतेगुर
वेनान्यामत्रपश्यामिदक्षिणाम् २१६ अभयंत्वेकमेवोक्तंहित्वाब्रह्मजगत्त्रयम् ॥ ततस्त्वागच्छतातब्रह्मत्रभयंभयवर्जितम् ॥ मह्यंदास्यसियत्वंतद्भवतेभवतात्सदा
२१७ अज्ञानसूत्रसंजाताःकामादिग्रंथिशालिनः ॥ कालेनरचिताःपाशाजंतुपक्षिवधायते २१८ तेभ्योहंमोचितोघोरदुःखमग्रोतिदीनधीः ॥ दयालुनात्वयाब्र
ह्मन्कातेस्यादुरुदक्षिणा २१९ इमेविदेहनामानोदेशाःस्फीततमामुने ॥ मदाज्ञावशगाःसर्वेपुण्यामिथिलयासह २२० सदारसुतभृत्योहमेतैर्देशैश्चसंयुतः ॥ तवा
स्मिकिकरोब्रह्मनगुरोर्ब्रह्मात्मरूपिणः २२१ दत्तमेतन्मयासर्वतुभ्यमित्यप्यहंनच ॥ वक्तुंशक्तोस्मियेनैततवैवस्याद्विधर्मतः २२२ अज्ञानेपिनमेब्रह्मन्स्वातंत्र्यं
विद्यतेनिजे ॥ भवदाज्ञाविनाब्रह्मन्कथंतेदातुमुज्जहे २२३ नमस्तेयाज्ञवल्क्यायगुरवेब्रह्मवेदिने ॥ मुन्याद्यायसदादित्यशिष्यायपरमात्मने २२४

५९
र्थः २१८ । २१९ वित्तशाठ्याभावसूचिकायाःसर्वस्वार्पणरूपायादक्षिणायाःस्वरूपमभिनयति इमेइतित्रिभिः । स्फीततमाःसंपन्नतमाः २२० सदारोति । एतैर्विदेहसंज्ञैः ब्रह्मा
भिन्नात्मानंरूपयतिप्रतिपादयतीतिसतथातस्यएवंविधस्यतवगुरोःस्वामिनःस्वभृतोहंयतःक्रिकरः २२१ दत्तमिति । एतद्देशादिकंमयातुभ्यंदत्तमित्यपिबक्तुंनशक्तोस्मिस्वत्वपरित्यागलक्षणश
धात्वर्थस्यबाधानुसंधानान्मदीपस्वत्वस्यपरित्यागप्रतिपोगिनोऽस्तत्वात् यतोधर्मशास्त्रमालोच्यसर्वतवैवेति तथाहि अजरामरशरीरप्रदस्यब्रह्मविद्यादेशकस्यगुरोःपितृत्वंत्वंनःपितायोस्माकम
विद्यायाःपरंपारंतारयसीत्यादिश्रुतौमन्वादिस्मृतौचप्रसिद्धं शिष्यस्यपुत्रत्वेनधनस्वत्वहीनत्वं 'त्रयएवाधनाराजन्भार्यादासस्तथामुतः । एतैयत्समुपार्जितियस्यैतेतस्यतद्जनम्' इत्यादिस्मृ
तिप्रसिद्धमिति २२२ एतदेवस्फुटयति अज्ञानेपीति । भवदाज्ञाविनाभोजनेपिममयदास्वातंत्र्यंनस्तितदादानशब्दप्रयोगःकथमुपपद्येतैत्यर्थः २२३ नमस्काररूपदक्षिणामभिनयति नमस्तेइति ।
तुभ्यंसदानमोस्तु कीदृशाय ब्रह्मवेदयतिबोधयतिसतथातस्मै मुनिपुत्राद्यायप्रथमगण्याय । मन्वाद्यायेतिपाठेमनूनांमंत्राणामाद्यायअभिव्यक्तिहेतवेऋषयेइतियावत् शास्त्रदृष्ट्यापरमात्मरूपाय शे
पंस्फुटम् । अत्रदक्षिणानांश्रौतक्रमस्यपरित्यागेऽयमाशयः गुरोरभयप्राप्तेःसिद्धत्वेनाशौर्युक्तासर्वस्वार्पणंतुस्वत्वाभावेनायुक्तमितितेअभियायकर्तुंशक्यतयायुक्तत्वेननमस्कारस्यातेनिर्दिष्टइति २२४

श्रुतौ अर्थात्सूचितं याज्ञवल्क्यवाक्यंतदाश्रमग्रन्थे च दर्शयति एवमुक्त इति षड्विंशः । स्पष्टम् २२५ अङ्गीकारप्रकारमाह सर्वमिति । तव देहादिपदार्थजातं सदेवं ममैवेत्यत्र न संशयः २२६ तथा पिमदपेक्षितं दक्षिणां दातुमर्हसि त्याह मयोपदिष्टमिति द्वाभ्यां । तवोपासनपरत्वेन राज्यव्यग्रत्वेन च मद्रुपदिष्टार्थं विस्मरणं संभाव्यत इत्यतो ब्रवीति मद्रुपदिष्टमात्मानं मां विस्मर एव दक्षिणेति द्वयो रर्थः । अत्र उपासनपरत्वेन ब्रह्मलोकाभिवांछायां राज्यव्यग्रत्वेनोत्कटप्रारब्धस्य च साक्षात्कारप्रतिबंधकत्वं सूचितं । विस्मरणे च भयमाप्तिस्तत्त्वे भयं विदुषोऽमन्वानस्येति श्रुत्यंतरप्रसिद्धा सूचिता । यदविदुषश्चैश्वर्यं तद्विदुषोऽपि भवति यद्विद्वानमन्वानः श्रुतार्थमननो हनः स्यादिति श्रुत्यंतरार्थः २२७ । २२८ इदं सर्वमिति । इदं राज्यादिकं सर्वं प्रदीयं सत्त्वयि किं करेति प्रहृष्टो अहं त्विदानीं गत्वा कालांतरं आगमिष्यामीति २२९ इत्युक्तेति । स्वगृहमाश्रमं यो यतः समाभ्युपयोगिनिष्कांतं देशे स मुत्सुक उत्कंठितः २३० एवं गतं ग्रथेन संक्षेपेणोक्तस्यात्मनो विस्तरेण निरूपणपरस्य ज्योतिर्ब्रह्मण्यस्यार्थं षड्विंशतैरुपपन्नैस्तत्र प्रथमं कंडिकाया अर्थं निरूपयति गत इति द्वारिंशति श्लोकैः । मुनीश्वरे याज्ञवल्क्ये गते सति राजा जनको राज्यव्यग्रत्वात् तथा मिहो ब्रह्मदेवताया अग्रेयत्परमं रूपं वैश्वानरविराडादिसंज्ञितस्यात्मत्वेन चिंतनरूपायां वैश्वानरविद्यायां कुशलत्वेन तत्परत्वाद्दुपासननिष्ठत्वादिति यावत् याज्ञवल्क्योपदिष्टमर्थं विस्मृतः किंचिद्विस्मृतवानित्यर्थः । विस्मृत इत्यादिकर्मणीति कर्तारि

एवमुक्तस्तदाराज्ञा याज्ञवल्क्यो मुनीश्वरः ॥ अंगीचकार निखिलं स्मयमानः मुखांशुजः २२५ सर्वमेतन्महाराज ममैवात्र न संशयः ॥ सदेवं तव देहादिजातं भूपति सतम २२६ मयोपदिष्टमात्मानमुपासनपरोभवान् ॥ राज्यव्यग्रश्च माकाला नृपतं विस्मरक्वचित् २२७ एवैव परमाराज नृदक्षिणाममनापरा ॥ आत्मानं यन्मदुक्तं त्वं न विस्मरसि क्वचित् २२८ इदं सर्वममैतत्सत्त्वयि तिष्ठतु किं करे ॥ गत्वेदानीं पुनाराजन्नागमिष्यामि कालतः २२९ इत्युक्त्वा याज्ञवल्क्यः सजगाम स्वगृहं तदा ॥ राज्ञा त्रैवर्णिकैः सार्धं प्रार्थितोऽपि स मुत्सुकः २३० गते मुनीश्वरे राजा राज्यव्यग्रोऽथ कालतः ॥ वैश्वानरात्मविद्यायां कुशलस्तत्परोऽपि च ॥ याज्ञवल्क्येन मुनिना स्वोपदिष्टं विस्मृतः २३१ याज्ञवल्क्योऽपि विज्ञाय लोकादिव्याचने त्रतः ॥ आजगाम पुरं चैनं सभास्थं राजसतमम् २३२ एवं संकल्प्य मतिमान् ब्रह्मविद्याम्यने नहि ॥ वक्ष्यामि वामुना तर्हि ब्रह्मैवोक्तं न चापरम् २३३ एवं स्थिते स्वयंगत्वा राजानमति धार्मिकम् ॥ त्रैवर्णिकैर्भृतं सद्भिर्ब्रह्मपाहो विशारदैः २३४ तत्र चित्राः कथास्तेषां प्रवृत्ताराजसन्निधौ ॥ तासु वैश्वानरी विद्या प्रस्तुता का सुचिद्विजैः २३५ राजा तस्यां हि विद्यायां प्रवीणो नितरांततः ॥ इदमाह सभासंस्थान् सर्वानेव द्विजोत्तमान् २३६ एनां जानाम्यहं विद्यां कृत्स्नामाहुतिधारिणीम् ॥ फलैर्बहुविधैर्युक्तां ब्रह्मलोकफलप्रदाम् २३७

क्तः २३१ याज्ञवल्क्योपीति । याज्ञवल्क्योऽपि तद्राज्ञो वृत्तं लोकमुखादिव्यहृष्टित्वा विज्ञाय जनकराजपुरमाजगाम सभास्थं राजानं चाजगाम प्राप किं कृत्वा जगाम एवं संकल्प्य मनसा वधार्य एवं वक्ष्यामि अनेन राज्ञा सह नृदक्षिणामिदं प्रामनप्रयोजनं योगक्षमादिनप्रकाशयिष्यामीति । एतेन श्रुतो न वदिष्य इति मे नै इत्यव्ययः सूचितः । तत्र एतेन संवादिष्य इत्यव्ययमभिप्रेत्याह वक्ष्यामिवेति । अथ वा उक्तं पूर्वमुपदिष्टं ब्रह्मैवामुना सह संवदिष्यामि प्रकटोक्तिरप्यामीति द्वयोरर्थः २३२ । २३३ एवं स्थित इति । एवं वर्णिते संकल्पे स्थिते तद्विज्ञाते सति याज्ञवल्क्यो मुनीराजं तिकं गत्वाऽऽह त उपविशेति विशेषः २३४ तत्रेति । तत्र राजसदसिराजसन्निधौ उपविष्टे त्रैवर्णिकैः कृताः कथावाक्यप्रवृत्ताश्चित्रानानाविधाः प्रवृत्तास्तासु कथासु चिद्विज्ञेन वैश्वानरी अग्निहोत्रदेवतासंवाधि नोक्त्या प्रस्तुता मवर्तिता २३५ राजेति । तस्याग्निहोत्रसंवादिष्याम् २३६ इदं पदेनोक्तराजवाक्यमभिनयति एनामिति । आहुतयोऽस्य मातृवर्णयोधारः अतिरिक्तादिलोकपरिपोषणं पत्न्येनैवाहुतौ अतिरिक्तं पत्न्यादिलोकः पत्न्येनैव पत्न्याः सातन्तं आहूतं नित्यं पत्न्याः फलं भवत्येवमिति २३७

अत्रैति । अत्रविद्यायांविशेषज्ञःसमापृच्छतु अथवापेपृच्छतेवदत्तादुसरददात् २३८ इत्युक्तइति स्पष्टम् २३९ तेष्विति । तेषुसभास्थत्रैवाणिकेषुगृहीतमनेपुसत्स्वेकोयाज्ञवल्क्यस्तेज
नकमग्निहोत्रसर्वथिनोविद्यानानाविधैःप्रश्नेःपप्रच्छ जनकपियाज्ञवल्क्यपयसर्वपरिपूर्णमग्निहोत्रमुवाचेति कीदृशोयाज्ञवल्क्यः प्रसंगसंकल्पत्यागयोग्यकालमागतंवीक्ष्यसंकल्पेनवदिप्यामीत्या
कारकंत्रहोत्रवदिप्यामीत्याकारकंवागमोन्प्रयो जकृत्यक्तवान्परित्यजत्रितियावत् नचविरोधः प्रथमाकारेणयोगक्षेमकथायाएवनिरोधात् द्वितीयाकारस्यापिकामप्रश्नद्वाराब्रह्मनिर्णयसाधनाग्नि
होत्रप्रश्नेनाविरोधादितिभावः इतिदयोरर्थः २४० । २४१ याज्ञवल्क्योपीति । तत्अग्निहोत्रविद्याविषयकं एक्ष्यालोच्य २४२ राजापीति । पुरतःस्थितःमुख्यः इत्थंवक्ष्यमाणप्रकारे
णकामप्रश्नकर्मसमुदायात्मकंप्रथनानारूपप्रश्नमितियावत् अयाचतवत्रे 'कामरैतेनिकाययोः' इतिविश्वः २४३ इत्थंपदार्थमभिनयति अनेनेतिचतुर्भिः । अनेनयाज्ञवल्क्येनमह्यंपदुपदिष्टंद्विस्म
रणरूपोऽपराधोमहान्मयिवर्चतेस्यापराधस्यप्रतिक्रियातिरोधानोपायःकामप्रश्नरूपोमयाभागेनलब्धइतिद्वयोःसंबंधः २४४ । २४५ नष्टलाभोमहाभाग्यमितिन्यायेनकामप्रश्नरूपवरलाभो
विस्मृतस्याभीष्टस्यज्ञानस्योज्जीवकःपरमभाग्यफलमित्याह विद्यतइतिद्वाभ्यां । ममांतिकेविविधंपशुहिरण्यादिरूपमानुपवित्तंविद्यतेतथादेववितात्मिकानानाविधाःसंत्येवविद्यास्तत्रममनस्पृ

अत्रत्रैवर्णिकोयस्तुजानातिसतुपृच्छतु ॥ मामेतामथवाहंतंपृच्छामिवदताद्धिमे २३८ इत्युक्तेसर्वएवैतेसभास्थावर्णिनस्तदा ॥ वक्तुंप्रष्टुंचराजानंसमर्थानाभवन्न
मुम् ३९ तेषुतूष्णींस्थितेष्वेकोयाज्ञवल्क्योमुनीश्वरः ॥ प्रसंगमागतंवीक्ष्यसंकल्पंत्यक्तवान्निजम् २४० पप्रच्छतंमहाराजंविद्यां वैश्वानरींप्राति ॥ प्रश्नेनानाविधैः
सोपितस्मैसर्वमुवाचतव ४१ याज्ञवल्क्योपिराज्ञस्तदुद्धिकौशलमेक्ष्यहि ॥ दत्तवानृष्टचित्तःसत्राज्ञेभीष्टतमंवरम् ४२ राजापिक्तकृत्यःसन्धीमतांपुरतःस्थितः ॥
इत्थंविचार्यमनसाकामप्रश्नमयाचत ४३ अनेनपूर्वमादिष्टमात्मज्ञानंमहात्मना ॥ मह्यंमयातिमंदत्वाद्विस्मृतंपापचेतसा ४४ अपराधोमयिमहान्विद्यतेदुष्प्रति
क्रियः ॥ तस्येषाममसंप्राप्ताभागतोहिप्रतिक्रिया २४५ विद्यतेविविधंवित्तंविद्यानानाविधास्तथा ॥ ममनैवात्मविज्ञानंविस्मृतंयन्मयाधुना ४६ कामप्रश्नवरे
णातःपुनःसंपादयामितव ॥ शुरोरस्मान्महामागात्संतुष्टाद्भाग्ययोगतः ४७ कामप्रश्नेवृत्तेतेननिजशिष्येणभूभृता ॥ दत्तवान्याज्ञवल्क्योपितंवरंस्वचिकीर्षितम्
४८ याज्ञवल्क्योहिराज्ञोस्यबोधंस्मारयितुंस्वयंम् ॥ उक्तमत्रागतो नैवकार्यांतरमपेक्ष्यसः ४९ याज्ञवल्क्येनदत्तेस्मिन्वरराजातिहृष्टधीः ॥ एवंविचार्यपप्रच्छयाज्ञ
वल्क्यंमहामुनिम् २५० यद्यप्यसौस्वभावेनशीतलोमुनिसतमः ॥ तथापिममदुष्प्रश्नमथनोत्थितवन्निमान् ॥ दर्शयेन्ममपंथानंशाकल्यस्यकदाचन २५१

हायत्रत्यरत्नज्ञानेस्पृष्टतद्विस्मरणेनाक्रांतमतोभीष्टस्यात्मज्ञानस्यपुनःसंपादनोपायलाभःपरमभाग्यादेवेतिद्वयोर्भावः २४६ । २४७ कामप्रश्नइति । उक्ताभिप्रायेणभूभृताकामप्रश्नेवृत्तेसति
तस्यवरस्वचिकीर्षितत्वादाश्रमादायमनप्रयोजनस्यनिष्पत्तयेसंपादयितुमिष्टत्वात्तंवरंयाज्ञवल्क्योददाविति २४४८ स्वचिकीर्षितत्वमेवव्यनक्ति याज्ञवल्क्योहीति । द्विपतोयाज्ञवल्क्योराज्ञोक्त
मुपदिष्टोबोधंस्मारयितुमेवागतइति तस्यसम्यक्स्मारणंवरद्वारैवेतिभावः २४९ याज्ञवल्क्येनेति स्पष्टम् २५० एवंपदोक्तांविचार्यवरस्यप्रकृतोपयोगावगाहितामभिनयति यद्यपीतिद्वाभ्यां ।
असौयाज्ञवल्क्योयद्यपिप्रमाशीलत्वेनचन्दनवच्छितलस्तथापिपुनरुक्तत्वादितोपदुष्टेनप्रश्नेनक्षोभितःसन्शाकल्यगतिदर्शयेदितिशंकयादुःखेनप्रष्टुंशक्यः वरसत्वेतुतादृशशंकाभावात्पुनरुक्तमप्यसंगत
मपिष्वपृच्छतीममभयमितिद्वयोःसंबंधः । अत्रेदंबोद्धव्यं शतपथब्राह्मणस्यैकादशोकांडेचतुर्थेप्रपाठकेजनकोवेदेहइत्यादिनाश्वेतकेतुसत्यशुष्मयाज्ञवल्क्यैरथान्वावयद्भिःसहाग्निहोत्रविषयोजनकसं
वादीयाज्ञवल्क्येनकामवरदानंचप्रतिपादितंतदेवप्रकृतेग्रंथकृतार्कचिद्धेदेववर्णितमिति २५१

२५२ एयं वरेण वशीकृतं याज्ञवल्क्यं पृच्छन् राजा आदौ त्वंपदार्थमात्मनः संघातव्यतिरिक्ततया स्वयं ज्योतिरेनासंगतया च निर्धारयितुं पंचभिः कण्डिकाभिः प्रश्नपरम्परां लब्धपूर्वं पूर्वोत्तरः कृतवांस्तामभि
नयति मुने इत्यष्टादशभिः । हे मुने अयं पुरुषः स्थूलसूक्ष्मसंघातरूपः श्रुतिगतायं पदेन विवक्षितं जागरणावस्थादेशकालादिभिर्विशिष्टः किं ज्योतिर्भवति किं संघातं तर्वेति नाकेन चिज्ज्योतिषा भास्यः किं
वासंघातव्यतिरिक्तेन केन चिज्ज्योतिषा इति पृच्छते महं वद हे धार्मिकवरलक्षणस्वप्रतिज्ञापरिपालकेत्यर्थः २५३ विशेषणानीति । प्रश्नवाक्ये अयं पुरुषपदाम्यामुक्तानि विशेषणान्यालोच्य तस्य व्य
तिरिक्तज्योतिर्जिज्ञासया प्रवृत्तस्य प्रश्नस्योचितं योग्यमित्याकारकमुत्तरं याज्ञवल्क्य आहस्म इति किं आदित्योऽस्य ज्योतिरिति २५४ आदित्ये इति । जगतः प्राणे 'प्राणः प्रजानामुदयत्येष सूर्यः'
इति श्रुत्यंतरात् स्पष्टमन्यत् २५५ चंद्रमसीति । प्रभुराजा अग्निर्दीपादिरूपः २५६ अग्राविति । विस्त्रब्धं वरेण निःशंकं मानसं यस्य स तथा २५७ उक्तं संगृहाति रवीति । एवं सूर्या
दिचतुष्टयरूपज्योतिः पूर्वपूर्वाभावे सावधारणं स नियमप्रकाशकं मुनिनाराजानं प्रत्युक्तम् । सकारणकारणेन प्रकाशकार्यरूपहेतुनिर्देशेन सहितमित्यर्थः २५८ आदित्यादित्रये प्रकाशकत्वे हेतुनिर्देशप

अधुना नैव साभीतिर्विद्यते मम दुर्धियः ॥ प्रष्टुर्नानाविधं प्रश्नं पुनरुक्तमसंगतम् २५२ मुने जागरणावस्थागतोऽयं दिवसे सति ॥ किं ज्योतिः पुरुषो भूयादिदं मे वद धा
र्मिक २५३ विशेषणानि विक्षयाय प्रश्ने तदुचितं हि सः ॥ ज्योतिरादित्य इत्याह याज्ञवल्क्यो नृपो तमम् २५४ आदित्ये जगतः प्राणे ह्यस्मिन्नस्तमयंगते ॥ किं ज्योति
रिति पप्रच्छ राजा तं मुनिपुंगवम् ॥ चंद्रमा इति तं प्राह याज्ञवल्क्यो नृपो तमम् २५५ चंद्रमस्य स्तमायाते किं ज्योतिरिति स प्रभुः ॥ पप्रच्छ पुनरप्याहतमग्निरिति
विप्रराट् ५६ अग्रावस्तंगते किं स्याज्ज्योतिरित्येवं तं पुनः ॥ पप्रच्छ मुनिशार्दूलं राजा विस्त्रब्धमानसः ॥ वागित्येव च सोऽप्याह याज्ञवल्क्यो मुनीश्वरः ५७ रविसोमा
ग्निवागारुण्यं तज्ज्योतिः सावधारणम् ॥ याज्ञवल्क्येन मुनिनाराज उक्तं सकारणम् ५८ आदित्यचंद्रमोग्रीनां लोक एक तमेन वै ॥ दृष्ट्वा देशं हि सर्पादि रहितं सुखकारणम्
५९ आस्ते तत्र च पर्येति गृहक्षेत्रादिभूतले ॥ लोकद्वयफलं यद्वत्कुरुते कर्म सर्वदा ॥ क्षेत्रादिभ्यो विपर्येति पुनरेव गृहादिकम् २६० गाढेतमसि यन्नायं ज्ञायते न निजः
करः ॥ आसनादिकमत्रापि वाचा सर्वः करोति हि ६१ सुखो देशो यमत्रास्तीत्युक्ते तत्र सुखं पुमान् ॥ आसनं कुरुते तद्वत्सर्वपर्यटनादिकम् ६२ ततो वागपि संप्रोक्तम्
निना ज्योतिषांगे ॥ कार्यतः शास्त्रात् श्रैषा ज्योतिरभ्यादिव द्रवेत् ६३ एवं नानाविधं ज्योतिरादित्यादिकमीरितम् ॥ अंगीचकार संबोध्य याज्ञवल्क्येति भूपतिः २६४

रस्य आस्त इत्याद्यं शस्यार्थमाह आदित्येति द्वाभ्याम् । आदित्यचंद्रमोग्रीनां मध्य एकेन प्रकाशेन सर्पादि रहितं सुखकारणमनुकूलदेशं दृष्ट्वा तत्रास्तेतिष्ठति तथा गृहक्षेत्रादिरूपे भूतले पर्येति गच्छति । त
त्र गत्वा चेहामुत्र वाहितं कर्म करोति तद्वत्तथा क्षेत्रादिभ्यो विपर्येति गृहादिप्रत्यावर्तते श्रुतौ रेफस्थाने सावर्ण्याल्लकारः प्रयुक्त इति द्वयोरर्थः २५९ । २६० वाक्पर्यायगतस्यास्त इत्यादि भागस्यार्थमा
ह गाढ इति त्रिभिः । यत्र गाढांधकारे निजस्तोऽपि न दृश्यते तत्र सर्वोऽप्यवहारो वागधीनः तथा हि अंधकारे अंधदेशः सुखो नुल इत्युक्ते सति तत्र देशे आसनं स्थितिं कुरुते तथा पर्यटनां कुरुते । आदिप
देन श्रुतोऽप्येति पदेनोक्तं वद उपगमनं प्राह्यमिति द्वयोरर्थः २६१ । २६२ तत इति । तत उक्ताकारात् कार्यां मुनिना वागज्योतिरेनां कानकेवलमुक्तकार्यादिव वाचो ज्योतिर्हि किं नु शास्त्रादपि न
याहि मंत्राणां प्रयोगसमवेतार्थप्रकाशकत्वं कर्म कांटे मसिद्धमिति । अत्रेदं बोध्यम् वागंधादीनामप्युपलक्षणं गंधादिज्ञानेनाप्यंधकारव्यवहारदर्शनादिति २६३ आत्मप्रकाशसाधने दृष्टं भूतानां

योयः पुरुषव्यवहारः स स्वभिन्नप्रकाशप्रयुक्तो यथा जागरण इति व्याप्तिवलेन यत्र निर्णयश्चि कीर्तितस्तत्स्वप्रस्थानमुपन्यस्यति राजेत्याह एवं जागरण इति । स्पष्टम् २६२ वाचोपीति । यत्र स्वप्रावस्थायां वाचस्तथापि शब्दगृहीतानामादित्यादीनामुपरमो विलयो भवति तत्र पुमान् सूक्ष्मसंघातरूपः स्वप्रमुपागतः किञ्ज्योतिः किमात्मकज्योतिर्युक्त इति २६६ ननु भवतु तत्र मनोज्योतिरित्याशंकावारयति यथेति धृतिः । यथा जागरणे विद्यमानमपि नेत्रमादित्यादिप्रकाशविना समावृतमंधकाराक्रांतं सज्ज्योतिः प्रकाशकं न भवेत्तथा स्वप्रेविद्यमानं मनः समावृतं आवरणाभिभावकसहकारिविनिर्मुक्तं ज्योतिरिति वक्तुं प्रशक्यमित्यर्थः २६७ ननु किं मनसः सहकारिप्रसिद्धमिति चेदिन्द्रियवृद्धमित्याह सूर्येति । यथानेत्रस्य चक्षुषोऽर्थकर्मके ग्रहणलक्षणव्यापारे सूर्यादयोऽनुग्राहकास्तथा मनस इन्द्रियाणि सहकारिणितानि तु स्वप्रेलीनानीति कथं मनोविषयज्योतिर्भवेदिति भावः २६८ किंच स्वाप्रपदार्थानां तदाकारवृत्तीनां च परिणामिकारणं मनः यथा घटस्य मृत् तथा च तत्र प्रकाशकेनाभ्येनेव भवितव्यमित्याह अपि स्वप्रेति । उपादानं परिणामिकारणमिदं मनः २६९ फलितमाह तेनेति । तेनोक्तप्रकारेण स्वाप्रभावानामविद्योपादानकत्वपक्षे मनसो जाग्रत्संस्कारधारणव्यापारेण करणत्वाभ्युपगमेपि नेत्रयदनुग्राहकापेक्षत्वं मनस एव स्वाप्रभावोपादानकत्वपक्षे तु मृतसमत्वमतः स्वप्रावस्थागतं सर्वबोधकारकं किंचिज्ज्योतिः स्वभिन्नहित्वानपेक्ष्य स्वप्रेविद्यमानमपि मनोज्योतिः

एवं जागरणे राजापृष्ठाज्योतीष्यनेकशः ॥ स्वप्रेप्रच्छापुनज्योतिः पुरुषस्यास्य धीमतः २६५ वाचोप्युपरमो यत्र भवेत्स्वप्रेमुनीश्वर ॥ तत्र किञ्ज्योतिरुद्दिष्टः पुमान् स्वप्रमुपागतः २६६ यथानेत्रं भवेन्नैतज्ज्योतिर्जागरणे सदा ॥ विद्यमानं तथानस्यान्मनोज्योतिः समावृतम् २६७ सूर्यचन्द्राग्रयोयद्वदनुग्रहकाराः स्मृताः ॥ नेत्रस्यार्थग्रहेतद्दिन्द्रियाण्यपि चेतसः २६८ अपि स्वप्रगतं चेतो मृत्समं विद्यते त्रहि ॥ स्वाप्मानां सर्वभावानामुपादानमिदं यतः २६९ तेन नेत्रसमं चैतन्मृदादिसदृशं हिवा ॥ विद्यमानं मनो हित्वा स्वप्रगंसर्वबोधकत्वं २७० आत्मानं तस्य मनस इन्धं साक्षिणमुक्तवान् ॥ याज्ञवल्क्योपिराजानं स्वप्रेज्योतिः स्वरूपिणम् २७१ आस्तेयमात्मना स्वप्रेपर्येति च गृहादिकम् ॥ कुरुते चैव कर्माणि लोकद्वयफलानि सः ॥ क्षेत्रादिभ्यो विपर्येतियद्वज्जागरणे पुमान् २७२ तत आत्मा स्वयं ज्योतिः पश्य नानाविधां धियम् ॥ स्मप्र इन्धः पुरोक्तो यं कथितो मुनिना पुनः २७३ रविसोमाग्निवाचोयं स्वप्रेसृजति सर्वतः ॥ प्रकाशकान् प्रकाश्यांश्चरथादीनीश्वरो यथा २७४ अनुग्राह्यांश्च नेत्रादीन् सर्वेषां कारणानि च ॥ महाभूतानि कालांश्च देशांश्चापि दिशस्तथा २७५

तिः तन्मनसोऽनुग्राहकं ज्योतिः स्वप्रेकिमिति शेषः २७० उक्ताशयेन राजापृष्ठीयाज्ञवल्क्य आत्मैवात्यज्योतिरित्यादिवाक्येनोत्तरं ददौ तस्यार्थमाह आत्मानमिति त्रिभिः । एवं पृष्ठीयाज्ञवल्क्यः पूर्वोक्तं स्मारयन् राजानं प्रति स्वप्रे आत्मानं ज्योतिः स्वरूपमुक्तवान् कीदृशमात्मानम् तस्य नेत्रसमतया मृतसमतया च वर्णितस्य मनसः साक्षिणं साक्षाद्गृह्यत एव इन्धेदीप्यत इति न्युत्पत्तिकेन इन्धनाप्रावर्णितमिति २७१ कथमात्मनः स्वप्रे ज्योतिः प्रमितिचेज्ज्योतिः प्रयुक्तस्यासनादिव्यवहारस्य प्रयोजकत्वादित्याह आस्तेऽयमिति । उक्तार्थम् २७२ तत इति । ततः स्वप्रे प्रकाशकांतराभावेपि प्रकाशकार्यकरणत्वात् स्वयं ज्योतिः परानपेक्षप्रकाश आत्मानानां विधां नानारूपां बुद्धिं पश्यन् प्रकाशयन् यः पुरा इयं संज्ञायोक्तः स एव पुनर्मुनिनार्थं स्पष्टो ज्योतिर्नोक्त इत्यन्वयः २७३ नन्वेवं स्वप्रे गत्वा त्मनोज्योतिर्वाभिधानं किमर्थं कृतं जागरणेपि तस्य स्वयं प्रकाशत्वादिति चेत् तस्य तथापि बालबुद्धिमुत्तरं तस्याश्रुत्या लौकिकप्रकाशासंकीर्णस्थलमुदाहृतम् स्वप्रे हि आत्मनः सर्वत्र पृथ्वेन बुद्धेस्तदेकभाष्यत्वेन च ज्योतिर्प्रासाधारणं निर्वास्ति जाग्रत्पतिस्तु बोधं भवतीतीममाशयः श्लोकशेतेन दर्शयन् सर्वत्र पृथ्वं तावदाह रवीत्यादिना । अयमात्मारविप्रभृतीन् प्रकाशकान् रथादिरूपां प्रकाश्यांश्चेश्वरयदेकः सृजतीति द्वितीयां तानां पक्षेन संबंधः २७४ अनुग्राह्यामिति । आदित्यादिप्रकाशैरनुग्राह्यांश्चैत्रादिरूपभावान् करणतया प्रसिद्धान् सृजति तथामहाभूतादीन् स्यावरादीन् तथा समुदादीन् २७५

॥ १२ ॥

प्रि० म०

॥ ३२

एवमुपनिषत्तामैश्वरकाचार्यानामभेदप्रकृत्यसंग्रहविष्णुस्मृत्यावदभिन्नवति नृस्यमिति । मन एव षष्टिरूपमिति मातृत्वसमानं जगन्नाथसर्वेश्वरीश्वरकृतं सर्वमशरीरस्थमनः प्रचानात्त योश्चक्षुरपि

एवमुक्तं तामेवमुक्तां यथाभीनामभेदवत्कृत्यमोपाधिस्वरूपेतावदभिनयति सूक्ष्ममिति मनएवव्यष्टिरूपमितिमातृवसेमानेजतुनासुखेशरीरमुक्तं सूक्ष्मशरीरस्यमनःप्रधानं तत् पथेचरपदि
रूप्यगर्भःसूक्ष्मशरीरमिति २८९ ततःस्थूलशरीरात्पतिसमष्टिदृष्टानाह निर्मिमीति । यथेश्वरस्तेनहिरण्यगर्भरूपेणतुनेणस्थूलजगदुपपट्यनिर्मितेरचयतितथाव्यष्ट्युपाधिकःपुरुषोपिस्वप्ना
दोमनःसूत्रस्थानीयस्यएतादृशजगत्पट्यनिर्मिमीतिइति १०० व्यष्टिसमष्ट्योरभेदंरुतयोःसाधर्म्यमाह यथैवेतिपंचभिः । यथेकस्माज्ज्वलतोवन्हेनानाविधाःकणाविनिर्गच्छन्तिउद्गीयमानपा
थिवांशोपाधिकंभेदंरजति तथासूत्रात्मिभूतादेकस्माद्ब्रह्मणःसकाशाजंतूनांमनांसिविनिर्गच्छन्तिकार्योपाधिकभेदशालीनिर्भवतीति २९१ यथावन्हिरिति । यथाचवन्हेस्तत्कणानांचदाहकत्वप्रकाश
कत्वयोर्नविशेषः तन्महत्वाल्पत्वयोर्दीप्त्यप्रकाशाल्पत्वमहत्वापेक्षत्वादितिभावः २९२ एवमिति । एवंयथासमष्टेःसूत्रस्यसृष्ट्यादिसामर्थ्यतथामनसामपिस्वप्नेप्रसिद्धमित्यर्थः २९३ एवंस
मष्टिव्यष्ट्योर्विश्वसृष्ट्यादितदस्थूलक्षणसाम्यमभिवायस्वरूपलक्षणसाम्यमप्याह स्वाकारेणेति । यथादृष्टंतेस्वाकारेणस्वस्यवन्हेराकारस्तेजस्त्वंलोहितरूपंचतेनवन्हेःकणानांचसमानत्वंतथासूत्रा
त्मनोमनसांचसूक्ष्मत्वादिरूपसाम्यमित्यर्थः । स्वकारणेतिपाठेपूर्वश्लोकद्वयेमस्वरूपतदस्थूलक्षणसाम्यमभिवायानेनश्लोकेनअव्याकृतेनसाम्यंसूक्ष्मसमष्टिव्यष्ट्योरुच्यते । तथाचयथाप्रज्वलतोवन्हेः

सूक्ष्मेशरिरेजंतूनांमनोमात्रमुदाहृतम् ॥ यथाहिरण्यगर्भोयंब्रह्मणोऽव्यक्तरूपिणः २८९ निर्मिमीतेयथातेनसूत्रेणैवजगत्पटम् ॥ तथाशयानःपुरुषोमनःसूत्रंज
गत्पटम् २९० यथैवज्वलतोवन्हेःकणास्तद्वन्मनांस्यपि ॥ जंतूनांब्रह्मणःसूत्राद्विनिर्गच्छन्त्यनेकशः २९१ यथावह्निर्महान्दीप्तोदहेच्चापिप्रकाशयेत् ॥ कणाअपि
तथादाहंप्रकाशंचप्रकुर्वते २९२ एवंसूत्रंयथाविश्वंसृजत्यात्तिचपातिच ॥ तथामनांसिसर्वाणिशयनेसर्वदेहिनाम् २९३ स्वाकारेणसमानत्वंवन्हेःप्रज्वलतोपिहि ॥
कणानांचतथैवस्यात्सूत्रस्यमनसामपि २९४ अव्याकृतयेथैवस्याद्वेदोरूपेनकश्चन ॥ कणानांचमहावन्हेःकाष्ठभेदंविहायहि २९५ सूत्रस्यमनसांचैवंरूपभेदो
नविद्यते ॥ विराड्स्थूलशरीराणांभेदमेकंविहायहि २९६ सूत्रंयथाजगच्चित्रमितिभूतमुदाहृतम् ॥ मनांस्येवंजगच्चित्रमितिभूतानिदेहिनाम् २९७ अव्याकृतं
यथासर्वैरप्रकाश्यंप्रकाशकम् ॥ सूत्रस्यापिविलजश्चभूतभौतिकरूपिणः २९८

सूक्ष्मसमष्टिस्थानीयस्यकणानांचव्यष्टिस्थानीयानांस्वकारणेनतेजःसामान्येनयमैःकार्यैश्चसाम्यंतथासूत्रस्यमनसांचकारणेनकारणाज्ञानंविशिष्टेनईश्वरात्मनासृष्टिसामर्थ्यादियमैःसाम्यमित्यर्थः
२९४ एवंलक्षणसाम्यमुक्तात्तत्फलमभेदंदर्शयति अव्याकृतइतिद्वयांशः । यथाज्वलतोवन्हेःकणानांचाव्याकृतेतेजःसामान्यात्मकेरूपेउपाधिभूतकाष्ठनिष्ठंभेदंविहायानपेक्ष्यनभेदस्तथासूत्रस्य
मनसांचस्वरूपेनभेदःकिंतुविराट्शरीरोपाधिकःसूत्रेभेदोव्यष्टिस्थूलशरीरोपाधिकोमनसांचभेदःस्वतस्त्वभेदइतिद्वयोरर्थः २९५ । २९६ एवंचिदातोरेकत्वंतथाउपाधिभूतसमष्टिव्यष्ट्योरभेदोद
र्शितः अथचिज्जडयोर्द्वैतवारणायतदर्थंदृश्यसंबंधस्यदृश्यमिथ्यात्वमंतरेणानुपपन्नस्यसूचनायचिद्व्यास्यतांजडस्यदर्शयिष्यमाणस्तत्रापिचितासाक्षात्मनएवप्रकाश्यतेइतरत्तुतद्वारोतिप्रदर्शनोपयोगि
नीचित्तस्यभित्तिस्थानीयतांदर्शयति सूत्रमिति । यथास्थूलसमष्टिरूपस्यचित्रस्यअलेख्यस्यकुड्यभूतंसूत्रंसूक्ष्मसमष्टिस्तथाव्यष्टिमनांस्यपिस्थूलव्यष्टीनांभित्तिभूतानीति २९७ यथादीपेनकुड्ये
भासिततद्गतंचित्रमपिभासितंभवतितथामनएवसमष्टिव्यष्टिरूपंभित्तिभूतंसाक्षिणासाक्षाद्भास्यतइत्याह अव्याकृतमिति । अव्याकृतपदस्यसमष्ट्यज्ञानवाचकस्यतदुपाधिकईश्वरसाक्षिणिलक्षणा
तथाचाव्याकृतमीश्वरःसाक्षीसर्वैरस्योपाधिमायातद्विलसैरपकश्योपिसूत्रस्यतद्वाराविराजयंप्रकाशकः २९८

तथाऽज्ञानेति । तथाआज्ञानसमष्ट्युपाधिकवत् अज्ञानस्याश्रयःअहमज्ञइत्याकारेणअज्ञानाभिमानीजंतुर्जीवसाक्षीतिषावत् सूक्ष्मस्थूलशरीरैरुपकाश्योपितेपांप्रकाशकइति जीवस्यैवाहंकाराह
दमज्ञानंनेश्वरस्येतिविशेषःसंक्षेपशारीरकेप्रपंचितः २९९ एवमहावाक्यार्थयोग्यतादर्शिता अथात्मनिसंसारोपलब्धिर्मनोव्यवमनोव्यतिरेकेतददर्शनादितिसूचयितुंव्यष्टिमनोव्यतिरेकस्त्रिविधः
समष्टौलये कारणेलये अधिष्ठानलयेच । तस्यावांतरभेदपद्धिःश्लोकेदर्शयन्समष्टिलयाख्यमनोव्यतिरेकेतावदाह इंधनेति । यथालोकेपाकाद्यर्थप्रज्वालितोवन्हिरिंधनाभावेसतिमहावन्हौतेजः
सामान्येलीयतेतथाहिरण्यगर्भाद्युपासकानामुपासनाफलप्रादुर्भावकालेमुक्त्यादिअध्यात्मपरिच्छेदाभावलक्षणंमुक्तिदेवभावावाप्तिलक्षणामतिमुक्तिचाश्वलप्रश्नेपंचमाध्यायेउक्ताफलत्वेनगच्छतां
मनःसूत्रेसमष्टिमनसिलीयतेइत्यर्थः तावताप्याध्यात्मिकपरिच्छेदलक्षणसंसारनिवृत्तिरितिभावः ३०० द्वितीयंकारणलयेमनोव्यतिरेकेदर्शयति सएवचेतित्रिभिः । यथाभस्मनाछन्नोव
न्हिर्दाहार्दिकार्येनकरोतिभस्मनोऽपायेऽपसारणेतुयश्छन्नआसीत्सएवदाहार्दिकंकरोति ३०१ सुप्ताविति । तथासुप्तिदशायांमरणदशायांचजंतूनांतानिमनांस्यग्रिरूपाणिभोगप्रदकर्माभावरूपा
भिर्विभूतिभिर्भस्मभिरभिभूतानिच्छन्नानिसृष्ट्यादिकंनकुर्वति ३०२ उद्धोयइति । पुनःकर्मणामुद्धोयेतुयानिमनांसिसुप्तिमरणयोःकारणेलीनानितान्येवस्वप्नजागरणयोःसृष्ट्यादिकंनकुर्वति
तथाचकारणमनोलेयेकिंचित्कालंसंसाराननुभवेपिपुनरुद्धोयोभवतीतिमुक्तेर्विशेषइतिभावः ३०३ तृतीयमधिष्ठानेलयेवाधसंज्ञेसतिमनोव्यतिरेकमुक्तिसंज्ञंप्रदर्शयति भस्मीकृत्येतिद्विध्याम् ।

तथाऽज्ञानाश्रयोजंतुरप्रकाश्यःप्रकाशकः ॥ सूक्ष्माणामपिदेहानांस्थूलानामपिसर्वदा २९९ इंधनाभावतोवन्हिर्महावन्हौयथैवहि ॥ लीयतेत्रमनांस्येवं
सूत्रेमुक्त्यादिगच्छताम् ३०० सएवचयथावन्हिर्भस्मच्छन्नोनकार्यकृत ॥ पुनश्चभस्मनोपायेदेहेचैवंप्रकाशयेत् ३०१ सुप्तौमृतौचजंतूनांकर्माभावविभूतिभिः ॥
अभिभूतानितान्येकसृष्ट्यादिचनकुर्वते ३०२ उद्धोयेकर्मणस्तानिपुनःकुर्वतिसर्वदा ॥ सृष्ट्यादिकंनचान्यानिस्वप्नेजागरणेपिच ३०३ भस्मीकृत्ययथाकाष्ठजा
तंवन्हिःश्रयंगतः ॥ मथनेनपुनर्जातुसएवचनजायते ३०४ ब्रह्मज्ञानाग्निनादग्धेस्वात्माज्ञानेतथैवहि ॥ जायमानेपुभूतेपुमुक्तो नैवप्रजायते ३०५ निदाघश
र्वरीकालेतेजइंधनवर्जितम् ॥ नप्रकाशंहिंस्तापंकुहतेसर्वदेहिनाम् ३०६ स्वप्रस्थितस्तथैवात्मासर्वकारणवर्जितः ॥ आत्मनैवसृजत्येतद्विश्वंसदसदात्मकम्
३०७ शिशिरेत्रयथावन्हिरिंधनानिसमाश्रितः ॥ शीतंहरतिजंतूनामत्यंतनिकटस्थितः ३०८

यथासर्वैकाग्रचर्यभस्मीकृत्यक्षयंगतोयोवन्हिःसएवपुनर्जातुकदाचिदपिनजायतेमथनेनापियन्त्यंतरमेवजायतइति ३०४ ब्रह्मेति । तथासाधनसंपन्नेनमनसातत्त्वज्ञानाग्निभावापन्नेनसविला
साज्ञानरूपकाग्रचयेदग्धेसतिमनसोप्यज्ञानविलासत्वेनदग्धत्वात्प्राप्यंतरपुत्रायमानेप्यपिचित्तजन्मोपाधिकंजन्मानुभवत्स्वपिमुक्तो न जायतेमनोजन्मोपाधिकंजन्मनप्राप्नोतीति । जायमानेपुभूते
प्वित्युक्तिरनेकजीववादाभिप्रायेण एकजीववादितुनकोपिजायतइतिबोध्यम् ३०५ एवमनोव्यतिरेकेसंसारव्यतिरेकोदर्शितः अथमनोव्ययेसंसारान्वयंप्रपंचयंतत्रापिस्वप्नेसूक्ष्मांमृष्टिंजा
ग्रतितुस्थूलांसृष्टिमात्मानोविशिष्टःकरोतीतिविशेषंष्टांतिनस्पष्टयति निदाघेतिचतुर्भिः । यथाग्नीष्मतेरात्रिकालेतेजउष्मरूपंप्रकाशहीनंसंतापमात्ररूपंकार्यमिन्धनानपेक्षमेवकरोतितथा
स्वप्नेमनोविशिष्टात्मालौकिकसामग्रीहीनोप्यात्मनैवसूक्ष्मरथादिकंनसृजति । तस्यकार्यस्यैवेवसूक्ष्मतायद्वाह्यसामग्र्यनपेक्षत्वम् एतादृशीसूक्ष्मतेवचस्वप्नस्यमिथ्यात्वेहेतुकृता मायामात्रतुकात्सर्वे
नानमिन्धत्तत्स्वरूपत्वादितिसूत्रेद्विद्वयोर्थः ३०६ । ३०७ वाह्यसामग्रीसापेक्षत्वेनस्थूलांजाग्रतुष्टिंन्युत्पादयति शिशिरइति । यथाशिशिरकनोवन्हिःशीतंहरणलक्षणंकार्यंकुर्वन्मिन्धनलक्षण
नानमिन्धत्तत्स्वरूपत्वादितिसूत्रेद्विद्वयोर्थः ३०६ । ३०७ वाह्यसामग्रीसापेक्षत्वेनस्थूलांजाग्रतुष्टिंन्युत्पादयति शिशिरइति । यथाशिशिरकनोवन्हिःशीतंहरणलक्षणंकार्यंकुर्वन्मिन्धनलक्षण

३०९ सूत्रकारादिभिः स्वप्रेमिभ्यात्वंकांस्वर्गभावेनयत्प्रसाधिततर्कस्यप्रमाणं। अभिप्रायेण किंतु स्वप्रवृत्तेन जाग्रत्पि मिथ्यात्वसाधनमित्येताममाशयस्पष्टयस्वप्रजाप्रतीः साम्यमभिनयति स्वप्रवृत्त्येकादशभिः । यथा स्वप्रेमतीयमानसदसदात्मकमनुकूलप्रतिकूल्यत्मकं विश्वमन एव मनोमात्रमेव मिथ्येति यावत् तथा जाग्रत्प्रपञ्चोपीत्यर्थः । अत्र स्वप्रपदार्थानां मायोपादानकत्वं पक्षे मनः पदमनः कारणाज्ञानपरमितिवोध्यम् ३१० तत्र हेतुमनोमात्राव्यव्यतिरेकानुविधायित्वं दर्शयन् व्यतिरेकं तावदाह निरोधइति । यथा स्वप्रेमस्य मनसो निरोधे विषयाकारवृत्तिक्षयं द्वैततत्त्वद्विषयरूपं नोपलभ्यते तथा जाग्रत्प्रतीतिः ३११ अन्वयं दर्शयति शत्रुमित्रेति । यथा स्वप्रेमनसः शत्रुमित्रात्मकेन भावेन परिणामेन रागद्वेषादयो जायमानाः संकल्पमात्रहेतुका एव तथा जाग्रणे प्येते रागादयस्तथासमद्वेषोपेक्षाविषयरूपा इष्टादिपदार्थाः संकल्पादेव जायन्ते विषयैर्वाहोपकरणैर्विनेत्यर्थः । जाग्रत्पदार्थेषु बाह्यकारणजन्यत्वाभिमानोपि कारणत्वाभिमतानां पूर्वं संकल्पितत्वात् स्थिरत्वाभिमानोप्यभ्यासात् एतादृशमेव कांस्वर्गजाग्रत्प्रपञ्चोपेत्य तदभावेन हेतुना स्वप्रेमिभ्यात्वं प्रसाधनं सूत्रकारादिभिः कृतमिति भावः ३१२ । ३१३ ननु जाग्रत्पदार्थानां दृश्यमानानां विधिसामग्रीजन्यानां कथं मिथ्यात्वमिति चेद्यदि नानाविधसामग्रीदर्शनमात्रेण सत्त्वमुच्यते तर्हि स्वप्रेमिजाग्रदृष्टपदार्थानां सर्वेषामुपलब्धेः स्वाग्रिकानां भावानां सत्यत्वापत्तिरित्याशयेनाह यावानिति स्पष्टम् ३१४ ननु

तथा जाग्रणे प्यात्मा स्थूलं देहं समाश्रितः ॥ देशकालादिसापेक्षः सृज्येत न चान्यथा ३०९ स्वप्रेमनो यथाभूयाद्विश्वं सदात्मकम् ॥ तथा जाग्रणे प्येतन्मन एव न संशयः ३१० निरोधे मनसो यद्वत्स्वप्रेमद्वैतं न लभ्यते ॥ तथा जाग्रणे प्यस्य निरोधे लभ्यते न हि ३११ शत्रुमित्रात्मभावेन रागद्वेषादयो यथा ॥ संकल्पेनैव जायन्ते स्वप्रेमसर्वशरीरिणाम् ३१२ तथा जाग्रणे प्येते जायन्ते विषयैर्विना ॥ इष्टानिष्टादिविषयाः संकल्पादेव मानसात् ३१३ यावान् जाग्रणे दृष्टः प्रपञ्चो देहधारिणा ॥ सुखदुःखकरः सर्वस्तावान् स्वप्रेमि विद्यते ३१४ यथा सव्यभिचारत्वं स्वप्रवृत्त्यवस्तुनः ॥ दृष्टं जाग्रणे स्वप्रेम सुखदुःखकरस्य च ३१२ तथा जाग्रणावस्था गतस्याखिलवस्तुनः ॥ सुखदुःखकरस्यापि स्वप्रेमसव्यभिचारिता ३१६ सुखहेतुर्यथा दृष्टः कदाचिदुःखदोत्रसः ॥ सर्वो जाग्रणे स्वप्रेम्येवं सव्यभिचारिता ३१७ शुक्रशोणितसंभूतं यथा जाग्रणे वपुः ॥ एवं स्वप्रेमि जंतूनां जायते शुक्रशोणितात् ३१८ असत्ये स्वप्रेमदृष्टे यथा ते शुक्रशोणिते ॥ तथा जाग्रणे प्येते असत्ये अपिकारणे ३१९

जाग्रत्पदार्थेषु स्थिरत्वं विशेषइति चेत् स्थिरत्वं किं अन्यथा भावशून्यत्वं नियतकार्यकत्वं वा नाद्यः तस्यात्मभिन्ने जडे परिणामिनि दुर्बलत्वात् । नांत्यः सुखदुःखजनकत्वाभिमतानां विपरीतकार्यजनकतायादृष्टेरित्याह यथेति त्रिभिः । यथा स्वप्रवृत्त्यवस्तुनः पदार्थजातस्य जाग्रणे सव्यभिचारत्वं व्यभिचारेण दृष्टस्वभावपरित्यागलक्षणेन साहित्यं दृष्टं स्वप्रेम सुखदुःखकरस्य च जाग्रणे भिन्नकार्यसंबंधलक्षणं सव्यभिचारित्वं दृष्टं तथा जाग्रत्पदार्थानां स्वप्रेमसव्यभिचारित्वं दृष्टमिति द्वयोः संबंधः ३१५ । ३१६ सुखादिकार्यव्यभिचारितामेव विशदयति सुखहेतुरिति । यथात्र जाग्रणे यः सुखदादिर्भावः सुखहेतुर्दृष्टः स एव कदाचिद्विद्योगादिकाले दुःखदो दृष्टः एवं विधा एव भावाः स्वप्रेमि संतीतिसव्यभिचारितास्पष्टा एवं विधत्वं स्थिरत्वेऽनुपपन्नमिति भावः ३१७ न च जाग्रत्स्वप्रपञ्चोः पदार्थानां सामग्रीवैलक्षण्यम् कल्पितसामग्र्या उभयत्र साम्यात् सत्यायाः कुत्राप्यभावादित्याशयेनाह शुक्रेति । यथा जाग्रणे शरीरं पितृमात्रं जंतुं तथा स्वप्रेमि यदि स्वप्रपञ्चोः शुक्रशोणितयोरसत्यत्वं पश्य सितं जाग्रणं योरपि विचारं भण्युत्पादशितमसत्यत्वं कुतो न पश्यति भ्रमसिद्धायाः कारणताया असत्ययोरपि सुवचत्वादिति द्वयोरर्थः ३१८ । ३१९

कारणकारणानामपिकल्पितानांस्वप्नेसौलभ्यमित्याह पितेति । तयोःस्वप्नजाग्रतोः ३२० फलिमाह मनएवेति । ततःप्रपञ्चस्यमनोऽन्वयव्यतिरेकानुविधानात् सदसदपस्थूलसूक्ष्मात्मकं रूपंयस्यसतथातस्य ३२१ मनसःप्रपञ्चकारणतामेवप्रपञ्चयति तेनैवेत्यादिना । जीवेशादिनिरूप्योभेदोत्रसंसारतेनवर्णितेनमनसैवनिर्मितोयेनभेददर्शनेनभृशमोक्षरूपेणपुनःपुनर्महोत्तममादाय मृत्युंगच्छति 'मृत्योःसमृत्युमाप्नोतिपदेहनानेवपश्यति' इतिश्रुतेः ३२२ मनएवेति । ततउक्तविधयासर्वप्रपञ्चकारणत्वादेवमनोबंधमोक्षयोरपिकारणं बंधमोक्षयोः प्रपञ्चनिरूप्यत्वेनप्रपञ्चातर्क तत्त्वादिति । तत्रबंधप्रयोजकमनसरूपंदर्शयति आत्मनइति । आत्मविषयकमज्ञानमावरणरूपमायातमभिमन्यमानंमनोबंधस्याध्यासलक्षणस्यकारणंस्थितिहेतुर्भवति भेददर्शनंविक्षेपशक्ति रूपमज्ञानमभिमन्यमानंतुबंधफलस्याध्यात्मिकादिदुःखत्रयस्यकारणंत्वेनभवतीत्यर्थः ३२३ मोक्षप्रयोजकतत्त्वज्ञानात्तत्त्वकमनसरूपंदर्शयति श्रुत्युक्तमिति । मनआत्मनःश्रुत्युक्तरूपंज्ञानत्स ज्ञंतोर्मोक्षकारणंभवतीति ३२४ बंधमोक्षयोर्मनसिनिक्षेपहेतुशुद्धात्मनोबंधाद्ययोग्यत्वमाह नबंधइति । आनंदात्मकरूपंयस्यएतादृशस्यमनसस्तद्विकारणांचसाक्षिणआत्मनोबंधादिकंन

पितामातासुतोभ्रातेत्यादिस्वप्नेपिविद्यते ॥ यथाजागरणेकेनविषमत्वंभवेत्तयोः ३२० मनएवततोज्ञेयंस्वप्नेजागरणेपिवा ॥ सदसद्रूपरूपस्यप्रपंचस्यास्यकारणम् ३२१ तेनैवमनसासर्वोभेदोविरचितोत्रहि ॥ ईशानीशात्मकोयेनभृशंमोमुह्यतेपुमान् ३२२ मनएवततोज्ञेयंबन्धेमोक्षेचकारणम् ॥ आत्मनोऽज्ञानमायातंभवेद्वन्धस्यकारणम् ॥ त्रिविधस्यापिदुःखस्यभेददर्शनमागतम् ३२३ श्रुत्युक्तंस्वात्मनोरूपंस्वप्रकाशसुखात्मकम् ॥ जानन्मनोभवेज्जंतोर्मुक्तेरपिचकारणम् ॥ ३२४ नबन्धोनचवैमुक्तिर्नचभेदस्यदर्शनम् ॥ आनंदात्मस्वरूपस्यसाक्षिणोमनसोपिच ॥ विद्यतेकिंतुमनसःसर्वमेतन्मनःकृतम् ३२५ क्रीडापरोयथालोकेमर्कटोत्थंतचंचलः ॥ आत्मनैवात्मनोदुःखंकुरुतेमरणांतिकम् ३२६ तथातिचंचलंसर्वजंतूनामनईरितम् ॥ आत्मनैवात्मनोदुःखंसंसारंकुरुतेसदा ३२७ मत्स्योगाधेजलेयद्रत्स्थितोभयविवर्जितः ॥ बडिशार्थंबहिर्गच्छन्दुःखंप्राणांतमाव्रजेत् ३२८ आनंदजलधौतद्वत्स्वप्रकाशोऽभयेस्थितम् ॥ मनोविषयलाभार्थं बहिर्गच्छद्रजेद्रयम् ३२९ मर्कटश्चंचलोयद्रद्वद्वःसूत्रैर्दिशोदश ॥ धावन्दुःखंसमाप्नोति सर्वतोदुःसहंसदा ३३० इन्द्रियैर्दशभिस्तद्वन्मनोऽबद्धमभीतवत् ॥ धावद्वंधमवाप्नोतिदुःसहंदुःखमत्रहि ३३१ पारावतोयथाकाशेवर्ततेनयनातिगः ॥ वीक्ष्यपारावर्तीमंदस्तत्क्षणाद्भुवमाव्रजेत् ३३२ एवंशब्दादिपैशार्चीनिरीक्ष्यात्मन्यवस्थितम् ॥ तत्क्षणाद्दहिरायातिमनोदुःखंकरेस्थले ३३३

स्तिकितुमनःकृतत्वात्सर्वमेतद्वंधादिकंमनसएवविद्यतेइति ३२५ मनसआत्मनोनर्थकारत्वेदृष्टांतमाह क्रीडेति । मरणांतिकंमरणपर्यंतम् ३२६ तथेति । स्पष्टम् ३२७ तत्राविमनस
आत्माकारतामप्यावकःकामएवविशेषतोदुःखेतुःसिद्धतांतमाह मत्स्यइतिद्वाभ्यां स्पष्टम् ३२८ । ३२९ इन्द्रियाभिमानस्यविशेषतोदुःखजनकतांसहृष्टांतंदर्शयति मर्कटइति । यथादश
रजजुवहस्पमर्कटस्यधावनपरस्यमहदुःखंतथादशप्रियाभिमानिनोविषयाभिमुखंयावतश्रवंचदुःखयोःप्रसक्तिरितिद्वयोरर्थः ३३० । ३३१ मनसोविषयाभिमुखेवेगेनधावनेदृष्टांतमाह पा
रावतइति । यथापारावतःकरोतीतिदुःखमाकाशेवनेमनोनेत्रविषयोपपारावतीनीक्ष्यतद्गंगांस्तस्मिन्भुवंगच्छति ३३२ दार्ष्टान्तिकेयोजयति एवमिति । एवमनआत्मनिचिदाकाशेव
विद्यतेकमेवमात्मनोकाशेनानाकाशेज्यतमेवमप्यवपरिगृण्यतत्त्वज्ञानांतमपिपदाशब्दादिविषयस्त्वपेक्षायो
मनादिवेगेन स्वाधिकार्यतांतिकस्योक्तिर्यथा ३३३ यद्यप्यसितधावनेपरीनामयितुंनिरुद्धोऽस्ति

-आयाति। अत्रशब्दादिविषयाणां पिशाचीत्ववर्गेनेन मनसः पिशाचत्वं सूचितं तत्सादृश्यस्याकाशवासित्वरूपस्य सूचकमात्मन्यवस्थितमितीति बोध्यम् ३३३ एवं कामस्य प्रवृत्तिद्वारादुःखद-
 त्वं प्रदशयति कर्मणः फलजनने कामसापेक्षस्य दुःखदत्वं दृष्टान्तेन स्फुटयति पाशेति । यथा पशुरजादिः पाशबन्धनेनानीश्वरः परतंत्रस्तन्नुत्तरोत्तरं दुःखं देशं याति तथामनोपि सकामं शुभाशुभाहृष्टरूपपा-
 शबद्धमुत्तरोत्तरं दुःखकरी विषयभूमिं यातीति द्वयोरर्थः ३३४ । ३३५ ननु बद्धस्य पशोर्देशांतरनेतृपुरुषस्थानीयोत्रकृदतिच्छेदोऽप्रसिद्ध आगमे कबोध्यांतर्याम्येवेति सूचयन्नाह अकारणमिति ।
 'शेषः संकर्षणेन नैव पयुक्तं तरेव' इति विश्वकोशे वधपदोक्तमृत्युरूपशेषस्य सर्वत्रभूतले व्यवस्थाया धावनं यथा अकारणं अलक्ष्यमाण कारणं तथामनसोपि बहिस्तत्तदाकारता लक्षणं धावनं तु लक्ष्य कारणक-
 मित्यर्थः । शेषपदस्थाने शिशुरिति पाठे अकारणं व्यर्थं यथा शिशोर्गृहगणधावनं तथामनसो बहिरित्यर्थः । परं तत्र पाठे सर्वत्र पदास्वारस्य संकोचो वा व्यर्थत्वमात्रबोधनपरत्वं चास्पपद्यस्येति बोध्यम् ३६
 अथ संघाताध्यासरूपायाः कार्याधिघाया अनर्थं करत्वं दृष्टान्तेन स्फुटयति प्रमत्तैरिति द्वाभ्यां । यदि कश्चिदधीबधनाद्यैः संयुतो रथोपरिवद्धपादः आद्यपदग्राह्यविहाररागरथाभिनिवेशयुतश्च स्यात्त-
 स्पचरथे युक्तावाजिनः प्रमत्ताः शिथिलबंधनवद्धाश्च युः स यथा मार्गपातेन साश्वो नश्येत् तथामनः स्थितो मनस्तादात्म्याध्यासमापन्न एष पुरुषो दुर्दैतैरिक्षितैरिन्द्रियाभ्यैर्न साग्रहभूतेन क्षणभंगुरता

पाशबद्धो यथा कश्चित्पशुरायात्यनीश्वरः ॥ देशादेशांतरं नित्यं दुःखादुःखकरं भृशम् ३३४ कर्मपाशैस्तथा बद्धं मनो विषयभूमिकाः ॥ आयातिविवशं नित्यं दुः-
 खादुःखकरी भृशम् ३३५ अकारणं यथा धावेच्छेषः सर्वत्र भूतले ॥ अकारणं तथैवैतन्मनो याति बहिः सदा ३३६ प्रमत्तैर्वाजिभिर्युक्तैर्बद्धैः शिथिलबंधनैः ॥
 यथानश्येद्रथी साश्वो बधनाद्यैश्च संयुतः ३३७ दुर्दैतैरिन्द्रियैस्तद्वन्मनो बधनसंयुतैः ॥ मनःस्थितः पुमानेष संसारं प्रातिप्रद्यते ३३८ बालो यथा मुखे स्वस्य विक्रि-
 याः कुरुते यतः ॥ पुरःस्थितेऽतिसंशुद्धे विलोकयति दर्पणे ३३९ एवं मनोपि संसारविक्रियाकारणं सदा ॥ आत्मनि स्वप्रकाशे स्मिन् विलोकयति विक्रियाः ३४०
 अम्लोरसो यथा स्वस्य संनिधौ मुखपंकजे ॥ नीरमुत्पादयेत् शीघ्रं क्षोभयेद्वापि मानसम् ३४१ एवमात्मा सदानंदस्वप्रकाशशरीरवान् ॥ आत्मसंनिधिमात्रेण क्षोभ-
 यत्येष मानसम् ३४२ स्वप्ने यथा सृजत्येष मनोऽसि विविधान्यपि ॥ सृजत्येवं मनोऽप्येतत्स्वप्रदर्शनकारणम् ३४३

लक्षणशिथिलताशालिना बद्धैर्युते संघातरूपे रथे स्थितः पुमान् संसारलक्षणं गते पातं प्राप्नोतीति । आत्मानं रथिनं विद्धीत्यदि कठश्रुतेरिति द्वयोरर्थः ३३७ । ३३८ सच संसारो मनस्येव वर्त-
 मानो भ्रान्त्यसंमनःप्रतीयत इत्येतद्दृष्टान्तेन विशदयति बाल इति द्वाभ्यां । यथा बालः स्वमुखे विक्रियाः यकत्वादिविकारान्यतः कुरुते तत एव दर्पणे विलोकयति न तु ता विक्रियाः संति दर्पणे तथामनः
 स्वयं विकृतं तत्स्वनिष्ठा विक्रियाः शुद्धात्मनि पश्यतीति द्वयोरर्थः ३३९ । ३४० ननु जडस्य मनसो विकारकारणत्वमपि कथमिति चेन्न आत्मनः संनिधेः प्रतिविंबादिपदेऽप्रसिद्धस्य प्रभावादिति सूचय-
 न्नात्मनः संनिधिमात्रेण भेरश्चत्वं दृष्टान्तमाह आम्ल इति । यथा जंबीरादिरम्लरसवान् पदार्थो दृष्टः सन् जिब्वं वा द्रावयति मनो वा क्षोभयति एवमात्मा सन्निधिमात्रेण मनसो विक्रियासु प्रवर्तक इति द्वयो-
 रर्थः ३४१ । ३४२ नव्यसंगत्यात्मनो मनःक्षोभकत्वमपि कथमिति शंकां वारयन् मूलज्ञानादिपदवाच्यया अचित्पश्यतया विशिष्टस्य यथामन आदिसंज्ञकत्वं तथैतदपीति दर्शयति स्वप्ने इत्यष्टभिः ।
 यथैष आत्मा स्वप्ने सृष्टानां नानाप्रमातृगामनां सि सृजति एवं येन मनसा विशिष्टः स्वप्नावस्थां चकृति तन्मनोपि सृजतीति ३४३

ननु स्वप्ने मनसां सृष्टिर्मानः कृतैव दृष्टेति प्रधानमनः सृष्टिर्मानो तत्कृतां भविष्यतीति शंकां स दृष्टान्तं परिहरति नष्टेति । यथादिराजेन पृथुना पृथिवी दोहनात् पूर्वकाले लोकेन पृथ्वी जेत्येति पृथुराजप्रेरणया वसुंधराय द्द्वीजहेतुर्बभूव तत्र न बीजानां बीजहेतुत्वं किंतु निर्वाजाया प्रस्तबीजायाः पृथिव्या एव एवं भगवानीशः स्वात्मज्ञान विवर्जितो मूलाज्ञान विशिष्ट आत्मैव मनसः कारणं । कीदृश आत्मा अमनाः सुषुप्तिप्रलयादौ मनो रहितत्वेन प्रसिद्ध इत्यर्थः ३४४ आत्मनो विकारकारणतायां विकाराणां निवेशे षण्त्वं किंतु मूलाज्ञानादिपदवाच्यायाः शक्तेरेवेत्येतद् दृष्टान्तेन स्फुटयति यथेति द्वाभ्यां । यथाकाशस्य मेघाद्युत्पत्तिकारणत्वं मेघादिहीनस्यानिर्वाच्यशक्तिविशिष्टस्यैव न मेघादिविशिष्टस्य तथा प्रपंचभागभावपदेनाख्याकृतपदेन बाभिलप्यं यदज्ञानं तद्विशिष्ट एव आत्मा प्रपंचकारणमिति द्वयोरर्थः ३४५ ३४६ नन्वज्ञानमात्रेण कथं विपरीतरूपलाभ इति न शंका नीयं दृष्टत्वादित्याह आत्मेति । यथा कुतश्चन निमित्ताद्भिर्भुर्दरिद्रो विप्रविशेषः अथ मर्षणकाले राजा बभूव तस्य च राजभावनिर्वाहकमात्मनो भिक्षुत्वेनाज्ञानमेव प्रसिद्धमेतद्वासिष्ठे तथाराजालवणो देवयोगाद्भिर्भुर्दरिद्रो बभूव तस्याप्यात्मनो राजत्वेनाज्ञानमेव भिक्षुत्वं निर्वाहकं तथात्मनोऽप्यात्मा ज्ञानाज्ञानाविधप्रपंचभाव इति द्वयोरर्थः ३४७

नष्टबीजे यथा लोके बीजहेतुर्वसुंधरा ॥ निर्वाजैव भवेदेव मनो मनसोऽपि हि ॥ कारणं भगवानीशः स्वात्मज्ञानविवर्जितः ३४४ यथा मेघादिरहित आकाशोऽत्यंतनिर्मलः ॥ उत्पत्तिस्थितिनाशानां मेघादेः कारणं भवेत् ३४५ मन आदिप्रपंचेन रहितोऽव्याकृतोऽथवा ॥ मन आदिप्रपंचस्य कारणं परमेश्वरः ३४६ आत्मा ज्ञानाद्भवेद्भिर्भुर्दरिद्रो यथाराजा कुतश्चन ॥ राजा वापि भवेद्भिर्भुर्देवयोगात्कथंचन ३४७ तथैवायं ब्रह्मरूप आनंदात्मा द्वयः पुमान् ॥ आत्मा ज्ञानाद्भवत्येतद्द्विश्वं सदसदात्मकम् ॥ ३४८ जायते म्रियते यद्दजातोऽप्यमृतः पुनः ॥ स्वप्ने जागरेण्येवं जायते म्रियतेऽपि सः ३४९ दृश्यैर्धटादिभिर्ब्रह्मदृश्यो जागरेण न हि ॥ द्रष्टा स्वप्ने तथैवायं मनोऽनैव दृश्यते ३५० मनो ज्योतिर्यदप्युक्तं कापि नैवात्मबोधनात् ॥ किंत्वात्मव्यतिरेकस्य वस्तु तस्तत्प्रकाशनात् ३५१ यथा लोके भवेज्ज्योतिर्यनं घटबोधकत्वं ॥ मूर्तामूर्तधियो हेतुर्मनो ज्योतिस्तथैव हि ३५२

३४८ नन्वनर्थांतराण्यज्ञानकृतानि संभाव्यं ते जन्ममरणे तु न संभाव्येते अदृष्टत्वादिति चेत्स्वप्नेऽनुभूयापि किमपलपसीत्याह जायत इति । यथाऽजरोऽमरश्चायं पुमान् स्वप्ने जायमानो म्रियमाणश्चाज्ञानप्रभावाद् दृष्टः स्वप्नदृष्टानामेतद्रूपत्वात् तथा जागरेण पि जानीहीति ३४९ एवं मूलाज्ञानोपाधिकात्मरूपा दीश्वरादुत्पन्नस्य मनसः अविद्याकामकर्मभिः सहकृतस्य सकलप्रपंचोपादानतया प्राधान्यमुक्तं अथ तस्याचिदेकभास्यतां स्फुटयति दृश्यैरित्यादिना । यथा जागरेण धटादिभिर्द्रष्टा पुरुषो न प्रकाश्यते स्वयंत दृश्यत्वात् तथा स्वप्ने दृश्याकारपरिणतं मनो द्रष्टारं भासयति किंतु द्रष्टात्मनैव मनो भास्यत इत्यर्थः ३५० ननु मनः स्वयंप्रकाशमेव कुतो न स्यात् तज्ज्ञाकल्पवज्राक्षणे पुरुषा एव कल्पमनो ज्योतिरित्युक्तत्वादित्याह शंकां तदभिप्रायप्रदर्शनेन वारयति मन इति । कापि शाकल्यवज्राक्षणे मनो ज्योतिर्द्रव्यदुक्तं दात्मानं मनः प्रकाशयतीत्यभिप्रायेण नोक्तं किंत्वात्मव्यतिरेकस्य वस्तुना मात्मकत्वं केभासने मनः साहाय्यमाचरतीत्यभिप्रायेणेवेत्यर्थः ३५१ आत्मेतद्वस्तु प्रकाशने च भुवैर्त्वं भवत्प्रकाशमाप्ररूपमेव मनो ज्योतिर्द्रव्यमित्येतद्दर्शयति यथेति । यथा लोके न मनस्य च घटबोधकत्वं व्यतिरेकस्य वस्तुना मात्मकत्वं केभासने मनः साहाय्यमाचरतीत्यभिप्रायेणेवेत्यर्थः ३५२

घटादिभासनकाले मनसः करणत्वं विवक्षायां पविचिदयेक्षयामनसो घटादिसमत्वं वेत्त्याह यथेन्द्रियैरेति । यथावा ह्येवमसदसदात्मकमनिर्वचनीयमिन्द्रिये विजानाति यथा च तदग्राहमिन्द्रियाग्राहं
परीक्षविषयमिन्द्रियाणि न मनसा जानाति तथा एव पुमानात्मानं न स्तद्विषयांश्च एकः प्रकाशयेदिति ३५३ आत्मनो मनोभासकत्वं केमुत्पन्नायेनाह अपिपदिति । यन्मनसः कारणमज्ञानमात्म
मात्राश्रयविषयं नामरूपकर्मभिर्हीनमन्याकृतमिति यावत् तस्यापि भासकस्यात्मनस्तज्जन्यमनोभासकत्वं किमुवाच्यमित्यर्थः ३५४ एवं कारणेन सिसिद्धमात्मभास्यत्वं ज्ञातृत्वात्पदार्थेति
दिशति इन्द्रियाणीति । यथामनश्चिदात्मनाभास्यं तथा इन्द्रियादयोऽपि प्रथिताः प्रकाशकत्वेन प्रसिद्धा अपि बोध्याश्चिदास्याः सदसद्रूपत्वेना निर्वचनीयत्वेनाज्ञानकार्यत्वं व्याप्येनाचिद्रूपत्वात् । फ
लिनमाह तत इत्यादिना । तैजसानितेजःप्रचुराणि इति द्वयोरर्थः ३५५ । ३५६ एषात्मनः सर्वभासकता सर्वतंत्रसिद्धांतः उपपत्तिबलेनापि सर्वैरभ्युपेयत्वादित्याशयेन सर्वभासकतायामुपपत्ति
प्रपंचयति बोधेभ्य इति चतुर्विंशतिश्चोक्तैः । बोधानां यानि कारणानि विषयकरणरूपाणि तेषां जडता सर्वैर्वादिभिर्गोचरैव भूतचेतन्यवदिनो बृहस्पतिशिष्यान् चार्वाकान् विहाय ते हि ज्ञानविषयत्वेन
प्रसिद्धानां भूतानां पृथिव्यादीनां शरीराकारपरिणतानां चेतन्यमिच्छन्ति परंतु ते कृतनाशकृताभ्याममरूपदोषदंडेन बालैरपि मुजेया इत्युपेक्ष्या इति भावः । ननु ज्ञानकारणानामपि पूर्वज्ञानविशेषण
ज्ञानव्याभिज्ञानादीनां जडत्वं वादिभिर्नाभ्युपगतमित्यतो ज्ञानकारणविशेषणबोधेभ्यो व्यतिरिक्तानामिति । तथा च बोधभिन्नेषु प्रकाशत्वं केनापि वक्तुमशक्यमिति भावः । ननु बोधानामेव प्रकाशत्वं

यथेन्द्रियैर्विजानाति सर्वसदसदात्मकम् ॥ इन्द्रियाणितदग्राह्यं मनसा यद्वदेव च ॥ तथा मनः सविषयं पुमानेष प्रकाशयेत् ३५३ अपियन्मनसः प्रोक्तं कारणं रहितं
सदा ॥ नामरूपादिभिः स्वात्माज्ञानं स्वात्मनिसंश्रितम् ॥ प्रकाशयेत्तदप्येष किमु तद्वेतु कं मनः ३५४ इन्द्रियाणि मनस्तद्वतारकामणयोपि हि ॥ तैजसानितथा
न्यानि रत्नादीनि सहस्रशः ३५५ रविसोमाग्रयोप्येते बोद्धव्याः सदसदात्मकाः ॥ अचिद्रूपास्ततः सर्वे प्रकाश्याः स्युः घटादिवत् ३५६ बोधेभ्यो व्यतिरिक्तानां कार
णानामनेकशः ॥ बोधानां जडता सर्वैर्वासिद्धाह्यसंशयम् ॥ विना सुरगुरोः शिष्यान् बोधेप्येवं विचार्यताम् ३५७ बोधाः स्वयं प्रकाशाः स्युर्यदिते तद्विदाकुतः ॥
स्वप्रकाशेषु भेदोऽयं गृह्यतेवानवात्वया ३५८ गृह्यते यदि सोऽप्येवं भेद इत्येव गृह्यते ॥ अभीषामिति वा पूर्वबोधानां किं भवेत्तव ३५९

कितवेति चेत्तेषां स्वप्रकाशत्वे परप्रकाशत्वे वा श्रीतात्मसिद्धिरेव । ते हि पदस्वप्रकाशास्तदा त एवात्मा यदितु परप्रकाशास्तदा पितृसाधकतयात्मनः सिद्धिरित्याशयेनाह बोधेपीति । बोधस्वरूपे
पि एवं वक्ष्यमाणविधया विचारः कर्तव्य इत्यर्थः ३५७ तत्र बोधानां स्वप्रकाशत्वपक्षे ज्ञात्वरूपतां साधयति बोधा इति द्वाविंशत्या । ते घटादिबोधाः किंचिद्रूपतया स्वप्रकाशाः किंवा वृत्तिरूपगौण
ज्ञानात्मकतया परप्रकाशा इति विचारे पदिते स्वयंप्रकाशास्तदा तेषां बोधानां भिदाभेदः कुतः सिद्ध्यति । किं स्वतः परतो वा नाद्यः स्वपदेन भेदविवक्षायां भेदेन जडेन स्वसाधनोक्तेर्याह तत्वात् स्वपदेन भे
दाश्रयज्ञानविवक्षायां प्रतियोग्यनुयोगिग्रहणसापेक्षस्य भेदग्रहणस्य भेदाश्रयेण कर्तुमशक्यत्वात् प्रतियोग्यनुयोगिनोरुभयोरप्यविषयत्वभावतालक्षणस्वप्रकाशताशालिनोऽग्रहणायो ग्यत्वादिति भावः ।
अथ द्वितीयं परत इति पक्षविचारयति स्वप्रकाशेष्विति । स्वप्रकाशबोधेषु तिष्ठन् भेदस्त्वप्यभिदाश्रयज्ञानभिन्नेन परेण गृह्यते विषयीक्रियतेवानवा इति ३५८ तत्रार्थविकल्पयति गृह्यत इति । यदि
भेदो गृह्यते तदापि किं भेदोऽस्तीत्येतावन्मात्राकारेण गृह्यते किंवा अभीषां बोधानां भेद इत्यनेनाकारेण गृह्यते इति पूर्वे प्रथमे तव पक्षे बोधानां किं जातं बोधानां हि भेदसंबन्धस्वरूपापरिच्छिन्नता तदा आपद्येत य
दा तेषां प्रतियोगिता अनुयोगिता वा गृहेतसा तु भेद इत्येतावन्मात्राकारेण ज्ञानेन भासत इति भावः ३५९

एतदेवदृष्टान्तिनस्फुटयति नहीति । यथाभेदइत्याकारेणभेदगृहीतेआकाशस्याकाशज्ञेदोनसिध्यति आकाशस्यप्रतियोगित्वादिनाऽनुद्वेखात् अयोग्यतयाआक्षेपस्याप्यप्रसरात्तथातदस्थानां बोधानामपीत्यर्थः । द्वितीयपक्षमादावनिराचष्टे अमीषामिति । चेद्यदिअमीषामितिइदंरूपेणबोधाविविधयःकृत्यतद्भेदोगृह्यतेतदापरंपकाश्यानांबोधानांस्वंप्रकाशत्वंनस्यात्तथाघटादीनामित्यर्थः ३६० दृष्टान्तस्फुटयति भेदइति । यथामयाअमीषांघटादीनांभेदोगृह्यतेइत्येवंप्रतीतिविषयाक्रियमाणानांतेषांघटादीनांस्वंप्रकाशतानदृष्टेति ३६१ एवंस्वंप्रकाशानांभेदोगृहीतुमशक्यः प्रतियोग्यनुयोगिग्रहणलक्षणायाःसामग्र्याअसंभवात् प्रतियोग्यनुयोगिबोधाविषयस्वभावत्वादित्युक्तं । अथनगृह्यतेइतिपक्षेदोषमाह अग्रहेइति । अग्रहेभेदस्यग्रहणाभावपक्षेग्रहणाभावरूपेणहेतुनाभेदोनास्ति भेदात्यंताभावएवसिद्धयेदित्यर्थः । अयंभावः जडानांपराधीनसिद्धिकानांमानाधीनासिद्धिरित्येवादिदं तेषुब्रह्मेणचिन्मानेनसिद्धेपुत्रपक्षप्रवृत्तावपिनासत्त्वंनिश्चेतुंशक्यते भेदोपिचपक्षसापेक्षत्वेनस्वरूपेनिवेशमलभमानोजडसुववाच्यःश्रुत्यादिबाधितत्वेनभ्रममात्रसिद्धश्च अतस्तत्रग्रहणाभावेनलिंगेननृशृंगवदसत्त्वानुमितौनकिंचिद्वाचकमिति । एतदेवनृशृंगप्रतिबंधादर्शयति अगृहीतिष्विति ३६२ ग्रहणपक्षएवदोषांतरमाह अपियदिति । किंचबोधानांभेदग्रहणपक्षेग्राहकंज्ञानांतरंस्वंप्रकाशंप्रकाशंवा अंत्येऽनवस्था आद्येभेदग्रहणायप्रतियोग्यनुयोगिनीगृहीतुमिष्टावप्रिकथंनृशृङ्गायात्प्रकाशत्वेनसमत्वादनृशृङ्गासुषुप्तोपिप्रकाशप्रकाशकभावापत्तिरित्यर्थः ३६३ स्वंप्रकाशंस्वंप्रकाशस्यनसाधकमित्येतदेवस्फुटयति स्वंप्रकाशोपीतिद्वाभ्यां ।

नहिभेदगृहीतेस्तिनभसानभसिभिदा ॥ अमीषामितिचेद्वेदोगृह्यतेभवताधिया ॥ तथाचस्वंप्रकाशत्वंनभवेद्विघटादिवत् ३६० भेदोयंहिमयाग्राह्योघटस्यच पटस्यच ॥ एवंप्रतीयमानानांतेषांनस्वंप्रकाशता ३६१ अग्रहेनास्तिभेदोयंग्रहणाभावहेतुना ॥ अगृहीतेषुसत्त्वंचेन्नरिशृंगकुतोनसत् ३६२ अपियद्ग्रहणंतच्चेत्स्वंप्रकाशंभवेत्तव ॥ तादृशग्राहकंनस्यात्सवितुश्चंद्रमायथा ३६३ स्वंप्रकाशोपिभेदश्चेज्ज्ञानेज्ञानेव्यवस्थितः ॥ नस्वंप्रकाशतातेषांतातरम्याद्वटादिवत् ३६४ समानांनभवेत्कापिग्राह्यग्राहकताशुवि ॥ खद्योतानांचदीपानांयस्मादेषानदृश्यते ३६५ ततोभेदेनशून्याश्चेद्वोधास्तेसुखरूपिणः ॥ नहिभेदंविनादुःखंसुस्यादौलभ्यतेनृभिः ३६६ स्वंप्रकाशानचेतेस्युस्तेषांलाभोनसंभवेत् ॥ दुःखस्येवसुखस्यापिस्वंप्रकाशास्ततोह्यमी ३६७

यदिसर्वज्ञानव्यक्तयःस्वंप्रकाशाअपिपरस्परंप्रकाश्यतइत्युच्यतेतद्वातासांप्रकाश्यप्रकाशकभावंनिर्वाहकोभेदस्तारतम्यरूपोपिवाच्यः तत्स्वीकारितुप्रकाश्यघटादिसमत्वापत्त्यास्वंप्रकाशबोवेनस्वंप्रकाशस्यप्रकाशइत्युक्तेर्वाहतत्वंस्पष्टमित्यर्थः ३६४ यदितुउक्तोविशेषोनांगीक्रियतेतदापिप्रकाश्यप्रकाशकभावोक्तिःसुतरांन्याहता खद्योतदीपादीनामपिप्रकाशत्वेनसमानांप्रकाश्यप्रकाशकभावादर्शनादित्याह समानामिति । समानांसमानजातीयानाम् ३६५ अथबोधानांसिद्धानंदत्वलक्षणात्मत्वविधानोपयोगिनांपूर्वोक्तविचारफलभूतांचसुखरूपतादर्शयति ततइति । यतउक्तविषयाभेदग्रहणंसंभवतिततोग्रहणाभावेननृशृंगवद्वेदाभावासेद्वेतेबोधाभेदशून्याइतिचेदंगीकुरुतेतर्हेतेबोधाःसुखरूपेणइत्यपिनिश्चिनोतुभवान्पोवेभूमातसुखमितिश्रुत्युक्तसुखलक्षणयोगात् श्रुतोभ्रमभेदस्यभेदशून्यतापरत्वादितिपूर्वाद्धार्थः । ननुश्रुत्युक्तलक्षणसुखेसमन्वयःकष्टदृष्टेचेत्सुषुप्तेसमाधौचेत्याह नहीति । भेदंभेददर्शनंविनावर्तमानेसुस्यादिकालेनृभिःप्राणिभिर्दुःखंनदृश्यते किंतुसुखमेवतत्रभास्तेइतिप्रसिद्धमित्यर्थः ३६६ ननुसुषुप्तादोभेदाभावलक्षणसुखसत्त्वेपितस्यसुखस्यस्वंप्रकाशबोधात्मकत्वेकिंमानमितिचेद्विज्ञानान्यथानुपपत्तिरेवेत्याह स्वंप्रकाशाइति । स्वंप्रकाशाःस्वंप्रकाशत्वेनयणितोबोधापदितेसुखरूपानस्युस्तदातेषांनानासुषुप्तादौमुखस्यापिलाभोनसंभवेत्दुःखस्येवयथादुःखस्यतदालाभोनसंभवेत्ततःस्वंप्रकाशाबोधाएवामीशुभोभासमानसुखरूपाइत्यर्थः । अयंभावः सुखस्यस्वंप्रकाशबोधाभेदत्वेनद्वितीयस्यात्मकत्वलक्षणमच्युतिःदुःखस्येवद्वितीयस्याप्यतत्त्वस्यावस्थापुष्टोभेददर्शनंविनायांसुखभावंनस्यादिति ३६७

ननु सुप्रसिद्धः स्वाभावशालितयैव च विषयत्वोपपत्त्या बोधोऽभिमतस्तत्त्वं किमर्थं तत्र युत्पाद्यते इति शङ्कया रयन्नतत्त्वविशदोक्तत्वात् बोधानां दुःस्वाभावरूपतामपि दर्शयति । दुःस्वाभाव इति । दुःस्वाभावोपपत्त्यप्रकाशो बोधात्मकप्रकाशमिन्नश्चेन्नैव स्यान्नसिद्धयेदित्यर्थः । कथं न सिद्धयेदित्यत आह । भेदेति । चिद्विन्नोदुःस्वाभावः सुसोपकाशत इति वदन् प्रष्टव्यः । किमादित्याद्यैः प्रकाशयते किं वदो धैरेव नाद्यः सुप्रतीतिषां विलयात् नात्यः वर्णितविषयाभेदहीनैर्बोधैः सदुःस्वाभावः कथं प्रकाशयते । कीदृशोदुःस्वाभावो भेदवान्भवता अत्यंतबोधमिन्नत्वेनाभिमत इत्यर्थः । चित्प्रकाशे हि द्वयमेव भासते चित्स्वरूपं तत्तादात्म्यलक्षणविषयताशालिचनात्पतन्निमित्तिभावः ३६८ दुःस्वाभावस्तु चित्स्वरूप एवेति सूचयन् कथं भावरूपास्ते बोधादुःस्वाभावरूपा इति शङ्कां वारयंश्चाह अप्यभाव इति । किंच अभावपदार्थोऽभिभावेभ्योऽधिकरणतयाभिप्रतेभ्यो न भिन्नः किं त्वनुयोगिभावात्मात्मक एव यथा घटः स्वेतेरेषां सर्वेषामभावात्मक इति सत्त्व्यातिवादिभिरभ्युपगम्यते तेह्येवमाहुः ' भावां तरमभावो न्योन कश्चिदतिरूपणात् ' इति । सर्वे पदार्थाः स्वरूपेण सद्रूपाः परापेक्षया चाभावरूपाः भावमिन्नस्त्वभावो नास्ति मिन्नत्वेन निरूपयितुमशक्यत्वादिति तदर्थः । तथैवास्माभिरप्यभ्युपगम्यत इति भावः ३६९ ननु भावांतराभाववादिमतं गीकारेवः कोलाभः प्रत्युत सर्वेषामभावात्मतापत्तिरूपो दोष एवेति चेन्न पदेपदेऽद्वैतानुसंधानस्य सिद्धेरेव फलत्वादिति शङ्का समाधानाभ्यां दर्शयति अभावात्मकतेति । एवं भावात्मकाभाववादिमतस्वीकारेयदिविश्वस्य पदार्थजातस्याभावरूपताप्राप्तेरिति हि प्रामोक्तानोहानिः प्रत्युत द्वैतपरिचय एवेति ३७० ननु कथं सत्त्व्यातिमतं गीकारेऽद्वैतप

दुःस्वाभावोपिनैव स्यादप्रकाशः कथंचन ॥ भेदशून्यैः कथं ह्येतैर्भेदवान्सप्रकाशयते ३६८ अप्यभावो न भावेभ्यो विभिन्नो विद्यते शुवि ॥ यतो वदोत्र विज्ञेयः स्वान्याभावो मनीषिभिः ३६९ अभावात्मकता चैवं यदि विश्वस्य जायते ॥ जायतां किं विन पुंनो ह्यद्वितीयात्मवादिनाम् ३७० नचाभावो द्वितीयः स्यात्सर्वाभावेन हेतुना ॥ सर्वाभाव इदं यत्त्वं ब्रूषेत तत्रोऽद्वयं स्मृतम् ३७१ अपि चात्र पदार्थोऽस्ति पदत्वेन मतोपि हि ॥ पदस्य वृक्ष इत्यादेर्नाभावो र्थ उदीरितः ३७२

रिचयः प्रत्युत तेषां स्वरूपभेदं मन्वानानामनुसरणे भेदवैप्रसक्तिरेवेति चेत्स्यादेवं यदि सर्वथा तन्मन्तमनुगम्येत औपनिषदेस्तु यथा ज्वरकरमपि दधिशर्करया संस्कृत्योपयुज्यते तथा परमतमपि श्रुत्यनुकूलतैः परम्पराशर्करया संस्कृत्योपयुज्यते इति न कोपि दोष इत्यभिप्रेत्योक्तमतोऽद्वैतसिद्धिमभिनयति नचेति । घटस्वरूपा द्वितीयो भिन्नः अभावोपिन स्यात्किमुतभावः कुतः सर्वाभावरूपेण हेतुना यदि हि किंचिदपि घटस्वरूपा द्विचेत तदा घटस्य सर्वाभावरूपेणाभिधानं न्याहन्वेतेति । ततश्च घटस्य द्वितीयत्वेन ब्रह्मत्वं सिद्धमित्याह सर्वाभाव इति । सर्वाभावपदेन यद्वस्त्वभिदधासितदेव गीस्माकं श्रुत्यनुगृहीतानां द्वयं ब्रह्ममते नच विरोधः घटनामरूपयोः पंचीकरणप्रक्रियया सैव भावत्वात्सत्ताभानप्रियां शान्तिं ब्रह्मत्वस्य निश्चितत्वात् तथाचानुगुणोऽयं सत्त्व्यातिपक्षोऽस्माकमिति भावः । नचाभावो द्वितीयस्य सर्वाभावोपि हेतुना इति पाठेन ननु कथं न हानिः शून्यतापत्तेः स्पष्टत्वादिति शङ्का वारण्यपरः श्लोकः । तथाच द्वितीयस्य इतरत्वावच्छिन्नस्याभावः शून्यतापादकसर्वाभावरूपो न भवति कुतः हेतुना भावप्रधानो निर्देशः हेतुत्वेनेति । सर्वाभावपदेन यदुच्यते तदस्मात्सिद्धांतप्रसिद्धाद्वयब्रह्मात्मनैव सिद्धयति । इतरथा तु जडस्यासाक्षिकस्य सिद्धिर्दुर्लभा स्यात् घटादौ सर्वाभावव्यपदेशोपि स्वावच्छिन्नचैतन्यधर्माभ्यामात्रैर्वहति भावः ३७१ अभावस्य भावमिन्नत्वाभावं पदार्थत्वानुपपत्त्यापि साधयति अपिचेति । किंचात्र परीक्षकव्यवहारेऽस्ति पदत्वेन अस्ति पदतादात्म्येन सहितो भावः पदार्थत्वेन मतः शब्दार्थयोस्तादात्म्यात् अस्ति पदमभिधेयत्वं पदार्थसामान्यलक्षणमिति पावत् पदस्य तु वृक्ष इत्यादिरूपस्याप्यभावः स द्विन्नोर्थो न ह्येः किमुतास्ति पदस्य तथाच पदार्थत्वानुपपत्त्यापि सर्वस्य सद्रूपतायाः-

—सिद्धिरिति । तदुक्तं वार्तिककृद्भिः 'स्फुरतापिसतोनाप्यदभिधातुं घटादिवत् । शक्यते ह्यभिधानेन नासदस्तु निरुच्यते' इति । स्फुरता व्याख्यानुकुशलेनापिसतो न्यत्सद्भिन्नमभिधातुं घटादिवन्नशक्यते यतोभिधानेननाप्रासङ्ग्येणासदस्तुनिर्वकुमशक्यं सत्सतोस्तादात्म्यायोगादिति वार्तिकार्थः ३७२ ननुवाह्याः प्रतिसंख्याऽऽप्रतिसंख्यानिरोधावाकाशंचेतिवदन्तो बुद्धिपूर्वकानुद्धिपूर्वकौ नाशावाकाशं चेत्येतन्नयमसदिति मन्यन्ते तदृष्टान्तेन तत्राप्यसत्त्वमस्त्वितिशंकां निराकरोति कथमिति । पदवैपदतादात्म्यरूपेकारणोत्तरस्य साधकहेतौ सति आकाशोऽभावरूपः कथं स्यान्न कथंचिदपीत्यर्थः उपलक्षणं चेदं अधिकरणत्वेन प्रसिद्धस्याकाशस्यासत्त्वं दुर्वचमित्यस्य 'असतोधिकरणताऽदर्शनात्सिद्धातिनास्तीति पदविपयतासूक्ष्मत्वप्रयुक्तैवेति भावः । फलितमाह वस्त्वंतरमिति । सत्त्व्यातिमतइति शेषः ३७३ अस्मत्सिद्धातिपि अविष्टानावशेषो हि नाशः कल्पितवस्तुन इति वचनस्यावशिष्यमाणाधिष्ठानरूप एवाव्यक्तकल्पितस्याभाव इत्यर्थः कस्यानुसारेणाभावस्य भावात्मकत्वं सिद्धमेवेति स दृष्टांतमाह अध्यस्तस्येति । यथासृजिकल्पितसर्पाभावः स्रगुपस्तथाप्रपंचाभाव आत्मरूप इत्यर्थः । फलितमाह दुःखेति । ततो दुःखस्य कल्पितत्वात् परिपूर्णतमन एवाधिष्ठानत्वाच्च महेश्वरः परमात्मैव दुःखाभावरूप इत्यर्थः ३७४ एवं बोधेषु पुन्युत्पादितैः परमात्मलक्षणैः परत्वादिभिः परमात्मतांतेषां साधयति स्वप्रकाशेति । यतो बोधाः स्वप्रकाशत्वेन सुखत्वेन भेदहीनत्वेन च आनंदोपमाः परमात्मसमास्ततस्ते भ्रान्तानां भिन्नत्वेन भासमाना अपि वस्तुत आत्मा ब्रह्मेति समीरिता महावाक्यैरिति शेषः ३७५ ननु बोधेषु सजातीयस्वगतभेदयोरभावेऽपि विजातीयविषयभेदः स्थित एवेति चेन्न भ्रान्तिदशायां

कथं न भोप्यभावः स्यात्पदत्वे सति कारणे ॥ वस्त्वंतरमभावो तो न तु भावविवर्जितः ३७३ अध्यस्तस्येह सर्पस्य यथाभावः स्रगीरितः ॥ आत्मा चैवमभावः स्यादध्यस्तस्य जडात्मनः ॥ दुःखाभावस्ततो ज्ञेय आनन्दात्मामहेश्वरः ३७४ स्वप्रकाशसुखबोधाः सर्वभेदविवर्जिताः ॥ आनन्दात्मोपमास्तस्मादानन्दात्मा समीरिताः ॥ ३७५ बोधेषु च यदानस्याद्भेदः केन भवेद्भिदा ॥ बोधेषु नाहि बोधस्य भेदश्च न्यस्य कर्हि चित् ॥ घटइत्यादिरूपस्य विषये भेद ईरितः ३७६ घटादशतथाशुक्लो घटश्चैत्रो ब्रगच्छति ॥ दंडीमनुजजातीयः सुतो भिन्नस्य रूपवान् ३७७ इत्यादावपि नैवास्ति भेदोऽभिन्नेत्रबोधने ॥ विशेषणमविज्ञाय विशेष्यं नैति धीर्यतः ३७८

तथात्वेऽपि विवेकेन विषयभेदव्यापकबोधभेदवाधे विषयभेदस्थिते दुर्लभत्वादित्याशयेन विषयबोधभेदो व्याप्यव्यापकभावदर्शयति बोधेष्विति पंचभिः । यदा बोधेषु न भेदस्तदा बोधेषु विषयेषु भिदाभेदः केन हेतुना सिद्धचेत् । अयं भावः विषयाणामविद्यादशायामेव भासमानानां प्रातिभासिकत्वेन दृष्टिप्रधानां बोधरूपादृष्टिरेव सामग्री सामग्रीभेदाभावे च कार्यभेदो न दृष्ट इति हियतो घटइत्याकारकस्य भेदशून्यस्य एकत्वेन लोके प्रसिद्धस्य बोधस्य विषये घटे केनापि परीक्षकेण भेदो नोक्तः तथा च बोधभेदो विषयभेदव्यापक इत्यर्थः ३७६ ननु विशिष्टज्ञानविषयाणां विशेषणविशेष्यसंघादित्यपेक्षा बुद्धिजन्यदशसंख्याप्रकारकविशिष्टज्ञानं शुक्रो घट इति स्थिरत्वाभिमतगुणप्रकारकं । चेन्न इत्यादिना तु एकत्र द्रव्ये अर्थक्रमेण जातिगुणक्रियासंज्ञासंबंधात्मकपंचविशेषणकं ज्ञानमुक्तं तथा हि मनुजत्वं जातिः गतिः क्रिया चेत्त्रेति संज्ञा मेत्रस्य जन्मत्वलक्षणः संबंधश्च एतेषु त्रीं कुण्डलीदेवदत्त इत्यत्रेव प्रकारतया ब्रह्मातीति ३७७ इत्यादाविति । इत्यादौ वर्णितविशिष्टज्ञानमव्यतिथिस्थले प्वपि बोधने अभिज्ञे सति विषयभेदो न बोध्यः किंतु बोधभेद एव विषयभेदः । कथमत्र बोधभेद इति चेद्बोधगोक्रतयायादेवेत्याह विशेषणमिति । यतो धीविशेषणमज्ञाया विशिष्यं नैति धीना

विशेषणमिति । यतोऽपि विशेषणमज्ञात्वा विशेष्येति ।
 अस्मत्प्रक्रियायां तु परस्परसापेक्षविशेषणादित्यथाकारवृत्तिप्रत्ययोपाधिकश्चेत्यभेदव्यवहारः फलचेतन्याभेदात्तु एकबोधत्वव्यवहार इति सूचयन्नाह विशेषणमिति । ज्ञानत्रयेण वृत्तिप्रयेण विज्ञाय
 विषयीकृत्य एकैकं फलेन तत्र विषयीकरोति तदा ज्ञानभेदाभेदव्यवहारयोरुभयोरुपपत्तिरिति भावः ३७९ अत इति । अत उक्तनिष्पन्ना दृष्ट्युपाधिकबोधभेदापेक्ष एव बोधानां विषयाणां भेदः सिद्धश्च
 तिनस्वतः वस्तुतस्तु संबोधगतो भेदो नास्ति इतरसापेक्षत्वेन मिथ्यात्वात् विषयाबोधभेदबाधे त्वयं भेदो बोध्यगतः कथं भवेत्तिष्ठेत्स्वाप्रिकराजत्वबाधेतन्निरूपितराज्यबाधस्य प्रसिद्धत्वादिति भावः
 ३८० एवं स्वप्रकाशत्वपक्षेऽभीष्टात्मसिद्धिर्वांशिताऽथ परप्रकाशत्वपक्षे विवर्णितात्मसिद्धिः तदस्वीकारे जगदाध्यप्रसंगादित्याह अस्वप्रकाशेति । यदितरे विषयकरणमिन्नाभेदशालिनो बोधा अस्वप्र
 काशादिति स्वीक्रियते तथा पिघटवत्प्रकाश्यानां तैप्राप्रकाशकेन केन चिद्वितव्यंतत्र भेदग्राहकाणामप्रसारात् स्वप्रकाशानन्दत्वलक्षणब्रह्मत्वं सिद्धमेवेत्याशयः ३८१ आशयप्रदर्शनमुपसंहरति इत्यभिप्राये
 ति । उक्ताशयेन याज्ञवल्क्यः स्वप्ने परमात्मनो धर्मे मात्मज्योतिरूपमाहस्म एतदुत्तरश्लोकोक्तप्रकारकं यथा भवति तथा आत्मैव ज्योतिः आत्मज्योतिरिति बोधः आत्मज्योतिरिति कुतः सर्वेषां ज्योतिषाम
 पितेन प्रकाशनात् ४८२ एतत्पदोक्तमात्मज्योतिरिति भाषानप्रकारमभिनयति रवीति स्पष्टम् ३८३ अथ कृतमद्वयत्वादेः पुरुष इत्यंतस्य वाक्यस्यार्थप्रपंचयति श्रुत्वैवमित्यादि त्रिंशता श्लोकैः ।

विशेषणं विशेष्यं च संबंधं च तयोस्तथा ॥ ज्ञानत्रयेण विज्ञाय पश्चादेकेन गच्छति ३७९ अतो बोधगतं भेदमपेक्ष्यैव प्रसिद्धयति ॥ बोधप्रभेदो न बोधे सकथं बोध्यभवे
 दयम् ३८० अस्वप्रकाशरूपास्ते भेदबोधास्ततो ह्यमी ॥ प्रकाश्या घटवत्स्वात्मबोधेनैकात्मरूपिणा ॥ स्वप्रकाशेन सर्वेषां बोधानां साक्षिणा सदा ३८१ इत्यभि
 प्रायवान्याज्ञवल्क्यः स्वप्ने परमात्मनः ॥ आत्मज्योतिरिति प्रमाहैतत्सर्वज्योतिः प्रकाशनात् ३८२ रविसोमाग्निवागारुणे ज्योतिष्युपरमंगते ॥ आत्मैव ज्योतिरेकंतदा
 स्तेन परतंसदा ३८३ श्रुत्वैव जनको राजापप्रच्छमुनिपुंगवम् ॥ आत्मात्रकतमो ब्रह्मन्नेषु देहेन्द्रियादिषु ३८४ एवं पृष्टो याज्ञवल्क्य आहैवं नृपतिं प्रति ॥ प्रसिद्धः सर्व
 जंतूनामात्मनः शब्दबोधयोः ३८५ विषयः शब्दबोधाभ्यां रहितश्चेतनः पुमान् ॥ देहेन्द्रियादिकैर्नैव भवेदात्मा यथा घटः ३८६ प्रश्नविज्ञान एतस्मिन् न्य आस्ते
 साक्षिवन्तृप ॥ अयमात्मा सदा साक्षिस्वरूपः सर्वदेहिनाम् ३८७

एवमुक्ताभिप्रायेण वर्णितमात्मतत्त्वं श्रुत्वा पिराजा एवं प्रच्छ एवं कथं हे ब्रह्मन् अत्र संघाति वर्तमाने पुदेहेन्द्रियादिषु कृतम आत्मेति एवमाकारेण राज्ञः प्रश्नकरणे बीजंतु उक्ताभिप्रायापरिज्ञानं आत्मे
 वास्य ज्योतिरिति विवाक्यस्य यो विपरीतोर्थः अस्य संघातस्य आत्मा स्वरूपमेव ज्योतिरित्याकारकस्तस्य ग्रणं चेति बोध्यम् एवं पृष्ट इति । याज्ञवल्क्यस्त्वात्मपदेन संघातस्याधिष्ठानभूतत्वं विवाक्षितमि
 ति दर्शयन्नितरव्यावृत्तिमुखेनात्मानं भवमाह प्रतिपादयति स्म । एवं कथं आत्मपदार्थः सर्वजंतूनां प्रसिद्ध एव । कीदृशः आत्मसंबन्धिनोः शब्दबोधयोरात्मेत्याकारकशब्दस्य तदाकारवृत्तेः श्रविषयः
 शब्दबोधाभ्यामिन्नश्च न केवलमात्मशब्देनैव प्रसिद्धः किंतु चेतनपुरुषशब्दाभ्यां तथा प्रसिद्धः देहादिकंतुनात्मापतः साक्ष्यमिति द्वयोरर्थः ३८६ । ३८६ एवं श्रुतिगतयत्पदार्थमुक्ताऽय
 मिति पदार्थमाह प्रश्नेति । मादृग्गच्छ एतस्मिन् प्रश्नानुरूपविज्ञान एव तत्परिचयं कुरुते कथमिति चेच्छृणु यः साक्षिवत्साक्ष्यवर्गात्पृथग्भूतो भासते अयमेवात्मा अस्य भेदे मानाभावादेकोऽयं सर्व
 साक्षिभूत इति ३८७

आत्मनःस्थूलदेहाद्यतिरेकस्फोरकस्य विज्ञानमयपदस्यार्थमाह नानेतिसप्तभिः । एष आत्मानानां विधातः करणे पु विज्ञानपदवाच्येषु अभेदेनाभ्यासिकेन तादात्म्यसंबन्धेन स्थितः यथाऽप्यसि विद्मि
दशून्योदुर्लक्ष्यभेद इत्यर्थः ३८८ यथेति स्पष्टम् ३८९ तस्यात्मनोतः करणैतद्वृत्तिपुचतादात्म्यहेतुतया सवृत्तिकृतः करणस्य स्वतो जाड्यं चिदात्मसंबन्धेन बोधशालित्वं चाह विज्ञानानां निति । स्पष्टम्
३९० एतदृष्टातेन स्पष्टयति लोहेति त्रिभिः स्पष्टम् ३९१ यथेति । तथा लोहवत् अंतःकरणे उपादानभूते स्थानं स्थितिर्यासां तास्तथाभूता वृत्तयः सकारणाः सोपादाना आत्मतादात्म्यमापन्ना एव
प्रकाशं ते विषयजातं प्रकाशयंति च कीदृशो वृत्तयः स्मृत्यनुभवविकल्परूपैर्मानामानादिभेदिन्यः पुनः कीदृशः भेदशून्यादुर्लक्ष्यचिद्वेदका इति द्वयोरर्थः ३९२ । ३९३ एवं वृत्तिपुचितादात्म्यफलं द
शितमथात्मन्यपितत्फलं चेतनत्वव्यवहारलक्षणमाह विज्ञानमय एवेति । अत आत्मतादात्म्येन सवृत्तिकृतः करणस्य बोधयमैकत्वविशेषविज्ञानमयः सन्नयं पुरुषश्चेतनो बोधाश्रय इति स्मृतः अन्यथा हि
चिद्रूप इत्येव व्यवह्रियेत यथालोहमयः सन् च न्हिर्दाहदिकर्ता ज्वलः ज्वलनक्रियाकर्ता च व्यवह्रियते केवलो हि प्रकाशक इत्येव व्यवह्रियते इत्यर्थः ३८४ अथ प्राणात्मत्वभ्रमवारणपरस्य प्राणेष्विति

नानातः करणेष्वेव स्थितोऽभेदेन चेतनः ॥ वन्हिर्यथा त्रलोहेषु भेदशून्यो व्यवस्थितः ३८८ यथालोहमयो वन्हिर्लोहस्थो व्यवपदिश्यते ॥ विज्ञानमय एव स स्थितो
तः करणेष्वपि ३८९ विज्ञानानि सदा बोधरहितानि स्वरूपतः ॥ आत्मसंनिधिमात्रेण बोधवन्ति भवन्ति हि ३९० लोहपिंडायथादाहप्रकाशाभ्यां विवर्जिताः ॥
वन्हितादात्म्यमापन्नाः प्रकाशं ते दहन्ति च ३९१ तथातः करणस्थाना वृत्तयो विविधा इमाः ॥ मानामानादिभेदिन्यो भेदशून्याः सकारणाः ३९२ आत्मतादात्म्यमा
पन्नाः प्रकाशं ते त्रसर्वतः ॥ प्रकाशयंति चैवैतद्विश्वं सदसदात्मकम् ३९३ विज्ञानमय एवातः पुरुषश्चेतनः स्मृतः ॥ यथालोहमयो वन्हिर्दाहभानकरो ज्वलः ३९४
प्राणानां वायुभेदानां मिद्रियाणां च सर्वदा ॥ व्यापारेषु भवेद्वेदुस्तेषु तादात्म्यमागतः ॥ तेन प्राणेष्वयं देवः कथ्यते वेदवादिभिः ३९५ यथानभो घटेष्वेतद्वर्तते तद्वहिः
स्थितम् ॥ चालयन्नखिलान् वृक्षान्यद्वदेष्टु प्रभंजनः ॥ उच्यते तत्र तद्वत्स्यात्प्राणेष्व्वात्मा परः पुमान् ३९६ आत्मा सर्वगतो ह्येष विशेषाद्बुद्धिदिति श्रुतिः ॥ यतः समग्र
जंतूनां विज्ञानं हृदि लभ्यते ३९७ आपादमस्तके देहे यद्यप्येषा वगच्छति ॥ सुखदुःखे तथाप्येते हार्दाद्विज्ञानतः सदा ३९८ यथा सर्वगतं तेजो भानो रेकं तथापि हि ॥
घटे मणौ सूर्यकान्तिष्वप्येवैव वर्तते ३९९

पदस्य तात्पर्यमाह प्राणानामिति द्वाभ्यां । वायुभेदरूपाणां मुख्यप्राणानां मिद्रियाणां च प्राणतादात्म्येन प्राणपदलक्षणाणां व्यापारेषु हेतुः संनिधिमात्रेण प्रयोजको यतो भवति ततः प्राणेष्वित्येवं वैदिकैरा
त्मा प्रतिपाद्यते इत्यर्थः ३९५ विभ्रुमात्मानं प्रत्यपि प्राणानामधिकरणतया निर्देशोऽवच्छेदकत्वेनाभिष्यक्तस्थानत्वेन वा बोध्य इति सहस्रं तमाह यथेति । यथा विभ्रुपिनभोऽवच्छेदके पुष्पे तु स्थितमित्यु
च्यते यथा च व्यापकोऽपि वायुर्वृक्षसालनेनाभिष्यक्तो वृक्षेष्विति वृक्षाधिकरणकतयोच्यते तथात्मा प्राणेष्वित्युच्यते इति ३९६ अंतःकरणेति रेकबोधकस्य हृदि ति पदस्य तात्पर्यं दर्शयति आत्मैक्ये कादश
भिः । सर्वगस्यात्मा मनो हृदि शगतायां बुद्धौ यतो विशेषतोऽभिष्यक्तिस्तेन हृदि ति देवः कथ्यते इत्येकादशेन संबन्धः । तत्र हेतुर्बुद्धेर्विशेषतो हृदि शोऽवस्थानमिति ३९७ बुद्धेः श्रित्यतिविशेषाद्बुद्धिः विशेष
तोऽवस्थाने लोकां भवप्रमाणयति आपादेति । यद्यप्येवमनः सर्वशरीरवर्तिनी सुखदुःखे अवगच्छति तथापि हार्दाद्विज्ञानतः सदा ३९८ यथा सर्वगतं तेजो भानो रेकं तथापि हि ॥
मौणमुखानुभवकाले विज्ञानस्य हृदि विशेषतः स्थितिः सर्वोत्पन्नसिद्धेति भावः ३९९ उक्तमर्थं दृष्टांतवत्त्वेन विवक्षयति यथेति । एतत्तत्प्राण ३९९

त्रिपुण्यस्य दर्शयन्वांशं तिके योजयति यथायदेति त्रिभिः । यथा सर्वप्रकाशो घटे विद्यमानोऽप्यभिष्यक्तः सन्नयं लभ्यते तथा हृदि हार्दाद्विज्ञानमयः ३९९ यथा प्राणेष्विति । यथा प्राणेष्विति

त्रिषु वैश्वरूप्यं दर्शयन्वाष्टांति के योजयति यथा घटे इति त्रिभिः ॥ यथा र्यस्य प्रकाशो घटे विद्यमानोऽप्यभिप्रेत्यक्तः सत्त्वलभ्यते तथा देहाद्देहादिरास्मिन्त्यर्थः ४० यथामणाविति । यथा च सूर्यप्रकाशो मणौ स्फटिकादौ प्रतिबिम्बत्वलक्षणाभिप्रेत्यक्तः शालितयोः पलभ्यमानो दाहलक्षणकार्यविशिष्टो न लभ्यते तथा देहहृदयातिरिक्तदेहप्रदेशेषु सुखदुःखविज्ञानवर्जिते लभ्यते सुखदुःखयोः पलभ्यमानो भूतज्ञानस्यां गतरेषु पलभ्यमानसंयानलक्षणस्पृष्टानकार्यस्य हृदयात् यत्रोपलभ्यते इति यावत् ४०१ सूर्यकांते तु यथा सकार्यस्य सूर्यप्रकाशस्योपलब्धेस्तथा हृद्देशे विज्ञानस्येत्याह प्रकाशश्चेति । पूर्ववदाशयः ४०२ अथवा हृत्पदेन हृदयकमलमेव ग्राह्यं तस्य चात्मानं प्रत्यधिकरणतां ऽतः करणद्वारेति सूचयन् हृदयस्य सर्वकारणाधारतां शाकल्यब्राह्मणादावुक्तानि रूपयति अपीति । इन्द्रियाणां तथातः करणस्य विशात्मकचित्रधारकस्य हृदयां बुजं प्रतिष्ठा आधारश्चेति ४०३ अथवा सर्वभेदकोपाधिलयेनात्मनः स्वरूपावस्थानलक्षणायाः सुप्तेः स्थानतया हृदयस्यात्माधारता हृदीत्युक्तेत्याह अपि सुप्तिमिति । विचित्रेष्वं च छिद्रत्वादिरचनाविशेषशालिनि ४०३ अथवा आत्मोपलब्धिस्थानतया हृदयस्यात्माधारतोक्तिरित्याह अपि विज्ञायत इति । यतः सद्भिरधिकारिभिर्हृदयां बुज आत्मा विज्ञायते साक्षात्क्रियते ततो वा हृदीत्युक्तमितिसंबंधः ४०५ अथवा मरणकाले भाविशरीरकारं विशिष्टज्ञानं नाडीमार्गप्रकाशकं हृद्देशे जायते ऽतो हृदीत्युक्तमित्याह अपि मार्गेति । अपि च

यथा घटे प्रकाशोऽयं विद्यमानो न लभ्यते ॥ देहाद्देहादिरास्मिन्त्यर्थः ४०० यथामणौ प्रकाशोऽयं लभ्यते दाहवर्जितः ॥ सुखदुःखेतया देहे लभ्यते ते ज्ञानवर्जिते ४०१ प्रकाशश्च यथा दाहो लभ्यते सूर्यकांतके ॥ सुखदुःखे स विज्ञाने लभ्यते हृदिते तथा ४०२ अपि सर्वेन्द्रियाणां स्यात्प्रतिष्ठा हृदयां बुजम् ॥ तथान्तःकरणस्यापि विश्वचित्रविधारिणः ४०३ अपि सुप्तिमयं याति विचित्रे हृदयां बुजे ॥ सर्वविक्षेपशून्यः सन्नानंदात्मा महेश्वरः ४०४ अपि विज्ञायते सद्भिर्गुरुशास्त्रोपदेशतः ॥ अष्टांगयोगनिरतैर्ब्रह्मचर्यादिसाधनैः ४०५ अपि मार्गप्रकाशोऽस्माद् हृदयात्प्रस्यदीपनात् ॥ सुमूर्षोः सर्वदा भूयात्स्थानत्रययियासतः ४०६ हृदितेन सदा देवः सर्वगोऽपि च कथ्यते ॥ मंडले सवितुर्यद्वत्प्रकाशः सर्वगोऽपि च ४०७ अंतर्ज्योतिर्यदेव आनन्दात्मा परः पुमान् ॥ ज्योतिः प्रकाशकं हृद्घटादेरिह वस्तुनः ॥ आदित्यादिकमन्यस्यादज्योतिर्यदतैजसम् ४०८ आत्मा प्रकाशकस्तद्ब्रज्ज्योतिषोऽज्योतिषोऽपि च ॥ विलक्षणोतः सर्वस्माच्छ्रुत्या ज्योतिरिति रितः ४०९ ज्योतिः प्रकाशकं यद्वत्स्वस्मादन्यस्य वस्तुनः ॥ देहाद्देहिर्न हीत्थं तदंतर्ज्योतिस्ततः स्मृतः ४१०

स्थानत्रयं ब्रह्मलोकपितृलोकौ कीटपतंगभावश्चेति च्छन्दोगश्रुत्युक्तं यियासतोगन्तुमिच्छतोऽसुमूर्षोस्तत्तन्नाडीमार्गप्रकाशोऽस्माद्दुर्कांतिप्रतिपादकश्रुतिप्रसिद्धाद् हृदयात्प्रस्यदीपनात् स विज्ञानभावलक्षणप्रज्वलनादेव भूयात्भवति अतो वा विशेषाद् हृदीत्युक्तमिति ४०६ फलितमाह हृदीति । यथा सर्वगोऽपि सवितुः प्रकाशः सवितुः मंडलाधिकरणकृतया व्यपदिश्यते तत्र विशेषोपलब्धेस्तथात्मा सर्वगोऽपि हृदीत्युक्त इत्यर्थः ४०७ अत्रात्मनि जडत्वव्युदासेन चिद्रपताविधायकस्यांतर्ज्योतिरिति पदस्यार्थमाह अंतर्ज्योतिरिति चतुर्भिः । तत्र ज्योतिः पदार्थमाह ज्योतिरिति । घटादेर्वस्तुनः प्रकाशकमादित्यादिकं ज्योतिरिति हृद्घटप्रसिद्धं तत आदित्यादेरन्यथा हृद्घटादितैजसं अतैजोर्मयं तदज्योतिरिति प्रसिद्धमित्यर्थः ४०८ आत्मेति । आदित्योपया घटादिभ्यो विलक्षणः स न घटादीन् प्रकाशयति तद्दात्मा ज्योतिष आदित्यादेरज्योतिषो घटादेश्च प्रकाशकश्चिन्वेन तस्माज्जडवर्गाद्विलक्षणश्चातो ज्योतिरिति श्रुत्योक्त इत्यर्थः ४०९ अंतःपदार्थमप्यत्र ज्योतिरिति । देहाद्देहिर्न हीत्थं तदंतर्ज्योतिस्ततः स्मृतः ४१० ज्योतिः स्वस्मादन्यस्याभिन्नसत्ताकस्य वस्तुनः प्रकाशकं प्रसिद्धं आत्मज्योतिस्त्वर्थं न भवति न तु स्वाभिन्नसत्ताकस्य प्रकाशकं सर्वविवर्तीपादानत्वेन सर्वोत्तरत्वादित्याशयेनांतर्ज्योतिरित्यात्मोक्त इत्यर्थः ४१०

अथवस्वभासनायेतरानपेक्षत्वमंतर्ज्योतिःपदेनोच्यतेआदित्यादयोहिस्वभासनायचित्प्रकाशपेक्षाइत्याह आत्मानमिति । यतःसर्वभासनेइतरानपेक्षआत्माततोतज्योतिरित्युक्तोयतस्तस्मादात्मनइतरत्वप्रकाशनंभवतीत्यन्वयः ४११ पुरुषपदार्थमाह अनेनेतिद्वाभ्यां । यथापरीक्षणायज्ञोरेप्रक्षिप्तेनमरकतमणिनास्वभासासर्वक्षीरंपूर्णतेतथानेनात्मज्योतिषासर्वपूर्णतःपुरुइत्युक्तिरित्यर्थः ४१२ अथवापुरुषसतीतिचतुर्थीध्यायोक्तविधयापुरुषत्वमित्याह पुरइति । वाअथवाविविधाःस्थावरजंगमात्मकाःपुरःशरीराणिक्त्वातासुपुरुषेतेआध्यासिकसंबंधेनस्थितस्तेनात्मनःपुरुषतयोक्तिरिति ४१३ अथोक्तात्मनःकथंसारित्वमित्याशंकावारणपूर्वकमसंगत्वस्वप्रभवंतिरूपणपरस्यसमानइत्यादिश्रुतिग्रंथस्यार्थभूषणंइत्यति एकएवेत्यादिना । स्नेयं वर्णितःपुमानेकोऽद्वितीयएवस्वप्नेजागरणेचसमएकरूपःसन्पथासुखदुःखानिप्राप्नोतितेथेमंलोकेपरंचजन्मांतरत्वेनंप्रसिद्धं प्राप्यसुखदुःखानिप्राप्नुवन्भवतीति ४१४ लोकद्वयभ्रमणमेवाभिनयति जातइति । ग्राहं ग्राहं गृहीत्वा गृहीत्वा त्याजंत्याजंत्यक्त्वात्यक्त्वा कर्मपाशबद्धःसन्ननुसंचरतिसंसरतीतियावत् ४१५ ननुपरिपूर्णस्यकर्मादिसंबंधएवकथमितिशंकेते यद्यपीति । विक्रियां मात्रवर्जितःसकलविकारहीनः ४१६ आविश्यकतःकरणतादात्म्याध्यासेवात्मनिकर्मादिसंबंधहेतुरितिसमाधने अंतःकरणेति । अविवोद्यतःअज्ञानादंतःकरणसंबंधंप्राप्यकर्माणितत्फलं

आत्मानंचपरंचात्मज्योतिःसर्वप्रकाशयेत् ॥ अंतर्ज्योतिस्ततस्तस्मात्स्वप्रकाशनंचेतत् ४११ अनेनज्योतिषाविश्वंपूर्णमेतच्चराचरम् ॥ ज्योतीरूपस्ततः सोयंपुरुषःपरिकीर्तितः ४१२ पुरोवाविविधाःकृत्वापुमान्स्थावरजंगमाः ॥ शेतेतासुयथापक्षीतेनायंपुरुषःस्मृतः ४१३ एकएवपुमान्सोयंस्वप्नेजागरणेसमः ॥ प्राप्नुवन्सुखदुःखानिलोकेमेनंपरंतथा ४१४ जातोमृतोमृतोजातोचटीयन्त्रसमःसदा ॥ ग्राहं ग्राहं शरीराणित्याजंत्याजंचभूरिशः ॥ कर्मपाशनिबद्धःसन्ननुसंचरतीश्वरः ४१५ यद्यप्ययंपुमान्पूर्णंचायातिनगच्छति ॥ नकर्तानंचभोक्तावाविक्रियामात्रवर्जितः ४१६ अंतःकरणतादात्म्यंसंप्राप्यात्मातथापिहि ॥ कर्माणितत्फलैःसार्धंप्राप्नोत्यात्माऽविवोद्यतः ४१७ उष्णपयसितत्रत्यंयथोष्णंजायतेनभः ॥ अनुष्णवस्तुतस्तद्वदात्मायंपरमेश्वरः ४१८ भूत्वाधियासमानःसकर्माणचफलानिच ॥ प्राप्नोतियतएतस्यांध्यायंत्यांध्यायतीवसः ॥ चलंत्यांचलतीवेशःकामिन्यांकामुकोयथा ४१९ ससमानोधियादेवःस्वप्नोभूत्वास्वयंप्रभः ॥ पश्यन्नानाविधंस्वप्नमिद्रजालंस्वनिर्मितम् ४२० इमंजागरणावस्थंलोकंस्थूलशरीरकम् ॥ विषयैर्द्रियसंयुक्तंमृत्युरूपमनेकधा ४२१

निचात्माप्राप्नोतितत्संबंधंलभतेइतियावत् ४१७ औषधिकर्मार्थासंहृष्टांतिनस्फुटयति उष्णइति । यथावस्तुतउष्णत्वानहमप्याकाशमुष्णजलावच्छिन्नंतदंतिकोर्ध्वदेशावच्छिन्नंचोष्णमिवभातितद्वयमात्मावस्तुतःपरमेश्वरोपविद्याप्रभावेणबुद्ध्यासमानस्तादात्म्याध्यासमापन्नःसन्नकर्तृत्वंभोक्तृत्वंचाप्राप्तिः । तथाचानुभूयतेइत्याह यतइत्यादिना । यतएतस्यांबुद्धौध्यानव्यापारंकुर्वत्यांतद्रासकआत्माध्यापनिवभासतेतथाबुद्ध्याधारप्राणचलनेनबुद्ध्याचलंत्यांतद्रासकआत्माचलन्निवभासतेयथाकामिन्यनुसारीकामुकइतिद्वयोरर्थः ४१८ । ४१९ अयंबुद्धितादात्म्याध्यासोपदास्थूलशरीरप्रधानंस्वादाद्यासादेवातिक्रामतिउलंघते यथांमहाराजःसुखान्महानदींतेरत अत्रनोस्थानीयास्वप्नामिनीबुद्धिरिवोध्या । कीदृशमिमंलोकं प्रहातिप्रहलुकेविषयैर्द्रियाविषयैर्द्रियैः । पुनःपिच्छं अनेनोपपन्नं मृत्योरेविकाशमकर्मणिप्रकाशमृष्टंकार्यमितिप्राप्यत तथाअनेनपुनरानावर्तंलुकेतिप्रमाणार्थः ४२० । ४२१

४२२ अथयदास्थूलशरीरमिमानस्तदादुःखातिशयव्यत्ययवर्द्धयति स्वप्नेतिषुभिः । यःस्वप्नदृष्टसएवायंपुमान्स्वाप्स्यस्वप्नोपपन्नस्यकर्मणःसमाजासदोपपन्नप्राप्यतत्काशमिव

४२२ अथपदास्थूलशरीराभिमानस्तदादुःखातिशयव्यवर्धयति स्वप्नेतिचतुभिः । यः स्वप्नद्रष्टास एवायं पुमान् स्वप्नस्य स्वप्नभोगप्रदस्य कर्मणः स्वप्नाज्जाग्रदोगप्रदपुण्यपातकान्प्राप्योचितः सन्
 प्रातुरुदराजायमान इव यदास्मिन् स्थूलदेहे अभिमानं करोति तदा श्रुतौ पाप्मपदोक्ते विविधैर्दुःखैः संसृज्यत इति द्वयोरन्वयः ४२३ । ४२४ ननु कानि दुःखानि स्थूलदेहाभिमाने इति चेत् प्रसिद्धत्वा
 अतानि वर्णनीयान्तीत्याह अत्रेति । स्वप्नात्समागतस्यास्य पुंसो यज्जागरे दुःखं तत्किं वर्णनीयमपि तु न वर्णनीयं प्रत्यक्षसिद्धत्वादित्यन्वयः ४२५ उक्तमेवं स्पष्टयति यावदिति स्पष्टम्
 ४२६ यथा स्वप्ने गच्छन् देहाभिमानजं दुःखं नाप्रोक्षितं तथामरण्यादिकालेऽपि तथाह स उक्तामत्रिति । उक्तामनुलोकांतरं गच्छन् इतः प्रत्यक्षात् दुःखकारणानि दुःखानि च पाप्मपदोदितानि क्षणेन ज
 हाति ४२७ एतत्सदृशं तं प्रपञ्चयति सोपद्रव इति चतुभिः ४२८ । ४२९ सोपद्रवादिति । धीधनो बुद्धिमान् ४३० । ४३१ एवमष्टमकंडिका तात्पर्यार्थो दर्शितोऽथ नवमकंडिकार्थ
 स सति स्त्रो वै दर्शयंस्तत्रानंदांश्च पश्यतीत्यंतमभास्य ननु यदुक्तं परलोकां गच्छन्नेतद्देहाभिमानजं दुःखं नाप्रोक्षितं तदनुपपन्नं परलोकस्यैवाभावादिति शंकावारकस्यार्थमाह ग्राहं ग्राहमिति पञ्चदशभिः । अ

जलबुद्बुदवच्छश्वन्नश्वरं दुःखकारणम् ॥ व्याध्यादिभिः समाविष्टमतिक्रामत्ययं सुखात् ॥ महाराजो यथानावा माहागाधजलानंदीम् ४२२ स्वप्नद्रष्टा स एवायं पु
 मान् स्वप्नस्य संक्षयात् ॥ कर्मणः स्थूलदेहे स्मिन् जायमानो यथोदरात् ४२३ अहं मानं करोत्यात्मा पुण्यपातकबोधितः ॥ पाप्मभिर्विविधैर्दुःखैर्देही संसृज्यते तदा
 ४२४ अत्र जागरे दुःखं वर्णनीयं किमस्ति हि ॥ स्वप्नात्समागतस्यास्य पुंसः प्रत्यक्षदर्शनात् ४२५ यावत्स्थूलस्य देहस्य नाभिमानं जहात्ययम् ॥ तावद्दुःखा
 न्यनंतानि प्राप्नोत्यात्मा परः पुमान् ४२६ स उक्तामत्रितो देहात्स्वप्नादौ मरणे यथा ॥ पाप्मनो भूरिशो दुःखकारणानि बहून्यपि ॥ स दुःखानि पुमानेष विजहाति क्षणे
 न हि ४२७ सोपद्रवे यथा देशे मोहात्तत्र वसन् पुमान् ॥ सकारणानि दुःखानि प्राप्नोत्यनिशमेव सः ४२८ एवं देहे वसन्नेप परमात्मा विमोहितः ॥ नाना दुःखमवाप्नोति
 बहुहेतुसमुत्थितम् ४२९ सोपद्रवाद्यथा देशाद्गच्छन्नन्यत्र धीधनः ॥ दुःखं तद्देशजं नैव प्राप्नोत्यन्यत्र संस्थितः ४३० एवं देहादितो देवो निर्गच्छन् देहसंभवम् ॥
 न कदाचिदवाप्नोति बहु दुःखं संस्कारणम् ॥ ४३१ ग्राहं ग्राहं शरीराणित्यजतो नित्यमेव हि ॥ त्याजं त्याजं तथैवास्य गृह्णानस्यात्मरूपिणः ॥ अयं लोकः परश्चैव स्थान
 द्वयमुदाहृतम् ४३२ लोकयोरुभयोः संधौ जातं स्वप्नं महाधियः ॥ स्थानं तृतीयमिच्छंति राजस्तस्यैव सर्वदा ४३३ नायं लोको भवेत्स्वप्नः शुक्रशोणितसंभवे ॥
 नाहं मानः शरीरे स्तित्यतो मृतसमं वपुः ॥ स्वप्ने भूमौ निपतितं देहं जानाति नैव तत् ४३४

स्य पुंसो वस्तुतो ब्रह्मात्मरूपिणः अविद्यया तु पुर्यष्टकवेष्टितस्य पुनः पुनः शरीराणि गृह्णतस्त्यजतश्चानुगते द्वे एव स्थाने विहारभूमी इव भवतः । केते इत्यत आह अयं प्रत्यक्षो लोकः स्थूलशरीरादिकस्तथा परलो
 को यत्र शरीरे तिष्ठति तद्विज्ञशरीरादिक इति यावत् ४३२ ननु परलोके किं मानमिति चेत् स्वाप्नप्रत्यक्षतावद्वधारयेति दर्शयितुं स्वप्नस्य सांध्यत्वमाह लोकयोरिति । केचित् स्वप्नभोगभूमित्वेन तृतीयं
 स्थानमिच्छंति महाधियस्तु संधौ जातं त्वेन स्वप्नसंसांध्यमेवाहुः तथा च ग्रामद्वयसंस्थेयं ग्रामान्तरत्वं त्वेन स्वप्नस्थानांतरत्वं त्वमिति भावः ४३३ तर्हि लोकपरलोकयोरन्यतरांतरांर्भावा एव वर्णनीयः
 किमिति सांध्यत्वमुच्यत इत्याशंकावारणायान्यतरांतरांर्भावासंभवमाह नायमिति द्वाभ्यां । स्वप्न एतलोकात्मक एव न भवति एतच्छरीरे अभिमानाभावात् तत्र हेतुर्यत इत्यादिनोक्तः यतः स्वप्ने
 वर्तमानो देही मृतदेहवद्भूमौ पतितं देहं जानातीत्यन्वयः ४३४

नापिपरलोक एवांतर्भावहत्याहं लोकइति । परलोकमात्रात्मकएव न यतोदेहीस्थूलदेहसर्वथानस्यक्तवान्सर्वथास्थूलदेहत्यागकर्त्तानभवतियनतद्दोहेतस्वस्थूलदेहस्यदोहेपीडनेदुःखीभवतिनिःश्वसंश्रम
वति तथाचएतत्स्थूलदेहाभिमानात्पतपरित्यागएहिक्पीडाश्वासांभावाभ्यामनुमितः परलोकधर्मस्तदभावः परलोकभेदेहेतुरेवपूर्वत्रापिबोधयमिति न वैयधिकरण्यशंकेतिभावः ४३५ फलितमाह शरी
रस्येति । ततःशरीरस्यापरित्यागादेतल्लोकक्षणादहंमानपरित्यागात्परलोकक्षणाच्चस्वप्नः सांध्यएवभवेदिति ४३६ एतदृष्टान्तेनस्फुटयति अदर्शनादिति । यथोडूनामदर्शनादिवसलक्ष
णात्तथानिर्मलगनेपिसवितुर्मंडलादर्शनरूपादात्रिलक्षणात्सायंकालः अहोरात्रयोः संधिरेवस्मृतः न केवलमहर्नवाकेवलरात्रिरिति ४३७ तत्रेति । तत्रसंघौजातः । स्फुटमन्यत् ४३८
एवंसांध्यत्वंस्वप्नस्योपपाद्यतत्फलपरलोकप्रत्यक्षमवतारयति तस्मिन्निति । तस्मिन्स्वप्नसंज्ञेसांध्येस्थानेस्थितः सन्नात्माउभयोरेतल्लोकपरलोकात्मकयोर्मध्येस्थितं पदार्थजातं द्वयमतीतमनागतंचप
श्यतीति ४३९ तत्रातीतस्यैहिकामुष्मिकार्थजातस्यस्वाप्नप्रत्यक्षविषयतादर्शयति अस्मिन्निति । अस्मिन्वर्तमानेदेहे देहांतरेचातीतेयदनुभूतं स्यात्संभवेत्तत्स्वप्नप्राप्त्यवलीकयतीति ४४० अना
गतेतद्दर्शयति अपिभावीति । कदाचनमरणसन्निधौ ४४१ एतदृष्टान्तेनस्फुटयति देहल्यामिति । यथाकश्चिद्देहल्यामुपविष्टः सन्गृहमंगणंचपश्येत् तथोर्गुहाङ्गणयोः संघौस्थितत्वात् ४४२

लोकः परोपिनस्वप्नः स्थूलदेहं सर्वथा ॥ त्यक्तान्येन तद्दोहेदुःखीभवति निःश्वसन् ४३५ शरीरस्यापरित्यागादहंमानविवर्जनात् ॥ लोकयोरुभयोः संघौजातः
स्वप्नस्ततोभवेत् ४३६ अदर्शनाद्यथोडूनांसवितुर्मंडलस्यच ॥ निर्मलगने संघिरन्होरात्रेश्वसस्मृतः ४३७ तत्रजातः पदार्थोयः ससांध्यः कीर्त्यतेयथा ॥ तथा
स्वप्नोपिसांध्यः स्यात्संधिजत्वेन हेतुना ४३८ तस्मिन्स्थाने स्थितां सांध्ये स्थानयोरुभयोरपि ॥ मध्येस्थितं सदैवात्मापश्यति द्वयमेवतत् ४३९ अस्मिन्देहेमुना
यत्स्यादनुभूतं शरीरिणा ॥ विलोकयति तत्स्वप्नेयच्च देहांतरेपिवा ४४० अपिभाविशरीरेयदनुभावं भविष्यति ॥ विलोकयेत्तदप्यत्र स्वप्ने कश्चित्कदाचन ४४१
देहल्यामुपविष्टः सन्यथा कश्चिद्गृहांगणे ॥ विलोकयेत्तयोः संघौस्थितत्वेनैव हेतुना ४४२ इमंलोकं परंचैव विलोकयति संघिगः ॥ आत्माच सर्वजंतूनां ममतेपि च भूपते
४४३ यादृशं वपुरेतस्य भविष्यत्यत्र देहिनः ॥ स्थूलस्य वपुस्त्यागेशुभं वाऽशुभमेव वा ४४४ संगृह्य स्वप्नं गंसोयंतच्छरीरं सदा पुमान् ॥ शुभेन सुखमाप्नोति दुःखं
तद्वत्परेण च ४४५ पुण्यकारी सुखान्येयाहुः खान्येवं च पातकी ॥ एवंलोकद्वयं पश्येदात्मायं परमेश्वरः ४४६ सयदा वपुषः स्थूलादयं लोक इतीरितात् ॥ स्वाप्नं
संध्याभिधं स्थानं पश्येत्लोकद्वयं व्रजेत् ४४७

दार्ष्टान्तिके योजयति इममिति । स्पष्टम् ४४३ यथाऽऽक्रमहत्यादिभागस्यार्थयादृशेनाऽऽक्रमेण आलंबनेन धर्मादिरूपेण शरीरादिहेतुना सहितो लोकद्वयफलं भुंक्ते तादृशः सन्नेव स्वप्ने पापफलानि दुः
खानि पुण्यफलानि सुखानि च पश्यतीत्याकारं दर्शयति यादृशमिति त्रिभिः । अस्य जंतोः स्थूलदेहत्यागानंतरं यादृशं वपुर्भविष्यति तत्तादृशमेव स्वप्नं गंशरीरं परिगृह्य शुभेन पुण्येन परेण पापेन च दुःखं स्व
प्नमलिनस्यात्मनो विविक्तरूपं वाचेक्ष्यते तावन्नमोक्षादिसंभाव्यत इति चेत्स्वप्ने तावत्स्वप्नप्रकाशतया तत्परिचिनुहीति प्रदर्शकस्य सयत्रेत्यादेरर्थमाह सयदेत्यादिना । स आत्मा यदा स्थूलादिहात्तं विहाय
स्वाप्नस्थानं लोकद्वयं दर्शनाय व्रजेत् तदा स्थूलदेहसंघं यिनो विषयानि दिश्यानि च विषयैर्दिश्यानाः श्रुतीमात्रापेक्षास्तोसां शारकं मनश्च सदा देवेयं चति यथा राजा गच्छन्नुच्चरात्सहनयति सदत् । की
दृशं लोकं जातं जयं लोक इति । अयमात्मा तयोः ममानां लोकद्वयादिव्याक्येन ननु तीयाप्यप्यत्रात्मा नमतेन सर्वेभ्यः पश्यतीति ४४४

यथाविहितोक्तं सर्वलोकादि । अपमानात्तयोऽपमानांलोकादित्यादिवाक्येनलुतीयापापयथाप्राप्तमतेनसर्वेभ्यस्तयोऽकात् । एतेनसर्वोक्तसर्वोक्तमपिवाक्येनलुतीयापापयथाप्राप्तमतेनसर्वेभ्यस्तयोऽकात् । ४४८ क्रीडति । यथासिकतायां क्रीडन् बालः क्रीडासाधनसिकतामयनिर्माणनिहत्यभंकाश्च क्रीडति तथा मत्मा स्वप्रविश्याणां निर्माणमनुभूतानां भेदचक्रवर्त्तक्रीडतीति द्वयोः संबन्धः ४४९ अस्पृचनानापदार्थविषयीकरणमेव क्रीडनमित्याह स्वप्रकाशेति ४५१ स्वयंदासास्तपस्विनश्च त्रययोगे यथास्वेतरदासाभावो बोध्यते तथा स्वयं ज्योतिः पदेनात्मेतरप्रकाशाभावो बोध्यतेति दर्शयन्नाह स्वप्रकाशेति । स्वप्रकाशमात्मभूतस्वरूपभूतं विज्ञानं पश्येतादृशमात्मानं विहायान्यज्ज्योतिर्नास्तीत्यर्थः ४५२ ननु मनोज्योतिर्भवत्विति चेन्न तस्य परिणामित्वेन जडत्वादिति दृष्टं तैनाह बालकस्येति । यथा बालकस्य क्रीडासाधनानामादृशमृत्तिकारणानां कारणमुपादानं मृदूर्पजडं प्रसिद्धं तथा स्वप्रभावकारणमनोपि जडमित्यर्थः ४५३ जडत्वाच्च भास्यत्वमेव मनसो न भासकत्वमितितदृष्टान्तमनुसृत्यैव दर्शयति बालकेनेति । यथा बालकेन विविधानां कारणपरिणता पुरःस्थिता च मृत्तिका दृश्या ज्ञानविषयतां नेपातयात्माना स्वप्रगमन इति ४५४ अस्तु तर्ह्यविद्या ज्योतिरित्यपि न वाच्यं तस्या आवरकत्वेन दृश्यत्वेन च जडत्वस्य स्फुटत्वादित्याह अविद्येति । स्पष्टम् ४५५ लोके प्रकाशकत्वाभिमतानां मिदृषादीनामभावोपि स्वप्ने निविवाद इत्याह इन्द्रियाणीति ।

तदा स्थूलस्य देहस्य विषयानिन्द्रियैः सह ॥ आदाय सर्वतोगच्छेन्महाराजो यथा जनान् ४४८ क्रीडन्निहत्यथा बालः क्रीडायाः साधनं बहु ॥ क्रीडत्यविरतं सर्वं निर्माय च निहत्य च ४४९ यथा स्वप्रगतो देवो निर्माय च निहत्य च ॥ स्वप्रकाशात्मविज्ञानात् स्वप्नान् पश्यत्यनेकशः ४५० स्वप्रकाशात्मविज्ञानात् पश्यन् स्वप्नान्यं पुमान् ॥ क्रीडत्यविरतं देवो ह्यात्मज्योतिर्यद्गिरितः ४५१ स्वप्रकाशात्मविज्ञानमात्मानं परिहाय न ॥ विद्यते ज्योतिरन्यद्यत्स्वयं ज्योतिस्ततः पुमान् ४५२ बालकस्य यथेव स्यात्क्रीडासाधनकारणम् ॥ स्वप्नद्रष्टुस्तथैव स्यान्मनः स्वप्नस्य कारणम् ४५३ बालकेन यथा दृश्या विविधा मृत्पुःस्थिता ॥ स्वप्रकाशात्मना तद्वद्दृश्यं स्वप्नैः सममनः ४५४ अविद्या न भवेत्कापिकस्य चिद्धिप्रकाशिका ॥ मनश्च घटवद्दृश्यं नित्यं स्वप्नदृशायतः ४५५ इन्द्रियाणि न संत्यत्र स्वप्ने जागरेण यथा ॥ रविसोमाग्निवाचोऽपिते जोरूपाश्च केपि न ४५६ अगमन्मे मनो न्यत्रेत्यादिना गम्यते मनः ॥ सर्वजागरेण येन तेन दृश्यमिदं स्मृतम् ४५७ चेतनत्वं न चास्यास्ति वादिनः कस्य चिन्मते ॥ यस्याप्यस्ति स वक्तव्यः किमात्मेतदुशापरम् ४५८ अनात्मत्वे कुतो न स्यात्सर्वमेतद्धिचेतनम् ॥ भूतानां भौतिकानां च मनसो वापि बोधने ॥ सति किं मनसा कार्यं चेतनेन समेन तैः ४५९ प्रमाणं सर्वं चैतन्येनास्मदादेस्तु किंचन ॥ आगमो नुवदत्येतत्सर्वात्मात्मेत्ययं न हि ४६०

भावा इति शेषः ४५६ मनसो दृश्यत्वेन भवमपि संवादयति अगम इति । त्वदुक्तार्थं विहाय मे मनो न्यत्र गतमिदं वाचाकारेणानुभवेन लोकेर्मनोयतोगम्यते विषयीक्रियते तेन मनसो दृश्यत्वेन विवाद इत्यर्थः ४५७ मनसो जडत्वमेव प्रपंचयति चेतनत्वमित्यादिना । अस्यामनसश्चेतनत्वं कस्याप्यस्ति कस्य वादिनो मतेनास्ति अथ यस्य चोदस्य मते चेतनत्वं मनसो स्तिसवादी एव वक्तव्यः प्रष्टव्यः एवं कथं किमेतन्मन आत्मरूपमुतापरमनात्मरूपमिति ४५८ अतैर्धोपपन्नं चयति अनात्मत्व इति द्वाविंशति श्लोकेः । यद्यनात्मत्वेऽपि मनसश्चेतनं न्यस्वीक्रियते तदानात्मत्वाविशेषादितत्सर्वजजडात् चेतनं स्यात् अत्रेष्टापत्तिमनोवैयर्थ्यापादानेन वारयति भूतानामिति । यथा भूतादीनामनात्मनां सर्वेषां बोधनं चैतन्यं न्यस्वीक्रियते तदामनसो वैयर्थ्यं धोपेन दीपांतरवत् केनाप्यनपेक्षितत्वादित्यर्थः ४५९ न श्वागमोक्तत्वात्सर्वत्र चैतन्यमप्यस्मादिति चेत्किमागमो नुवादरूपः सत्सर्वं चैतन्यमाह किं वा विधिरूप इति विकल्पतत्र नाश इत्याह प्रमाणमिति । आगमो वेदः सर्वमात्मेवैत्याद्याकारक एतत्सर्वं चैतन्यं नानुवदति द्विमतः सर्वं चैतन्येऽस्मदादिसर्वं प्रपञ्चादिकं प्रमाणं नास्ति तस्मादप्यस्मादिति ४६०

नद्वितीयस्तस्यागमस्यफलवदनधिगताबाधितविधेयांतरलाभेनतद्विपरैतिजडस्यचेतनत्वेतात्पर्याभावात् प्रत्युतबाधासामानाधिकरण्यानजडस्यबाधनादित्याशयेनाह सर्वतामिति । सउक्ताकारागमःसर्वतादित्रयंविदधाति सर्वत्वभ्रमापनोदायरज्जुत्वमिवद्वैतभ्रमापनोदायअज्ञातंबोधयतीत्यर्थः तर्ह्येनेकविधानेवाक्यभेदइतिचेन्न । पदार्थशोधनंद्वाराजायमानमहावाक्यार्थज्ञानकमानुसारित्वेनेष्टत्वादित्याशयेनाह अन्याहीत्यादि । इदंजगत्सर्वमद्वितीयात्मकब्रह्मरूपमित्येवंविधावचनस्यव्यक्तिःस्वरूपमितियावत् सात्यत्वेनेष्टेव यतोऽनयातत्पदार्थशोधनंक्रियतेइतिभावः । तथातत्पदार्थेचिद्रूपताविधायिकाएतत्सचराचरेतेनमित्याकारावचनव्यक्तिरपिपृथगिष्टा तथात्मास्तीत्याकारावचनव्यक्तिस्त्वेतदार्थस्यसर्वान्तरताबोधनद्वाराशोधिकापिपृथगिष्टा परइतिपदमुत्तरश्लोकादपकुर्यते । तथाचपरस्तत्पदार्थःसआत्मेवेत्याकाराचतुर्थीवचनव्यक्तिरपिष्टैवमहावाक्यरूपत्वादितिद्वयोरर्थः ४६१ । ४६२ यदिचोक्तविधयावेदांतवाक्यानांब्रह्मात्मपरत्वमनभ्युपगम्योक्तवाक्यस्यचिज्जडयोस्तादात्म्यलक्षणसंसर्गपरत्वमिष्यतेतद्बलाच्चजडस्यचेतनत्वमापाद्यतेतदाचितोऽजडत्वमपिस्पाद्विधीयमानजडतादात्म्यानुयोगित्वादित्याह परइति । प्रथमपदंपूर्वावयित्वेनव्याख्यातं यदिआत्मैवेदंसर्वमित्यादिवाक्याथत्वेनाभिमतंचेतनतादात्म्यहेतुत्वेनावलंब्यसर्वजडंचेतनमित्युच्यतेतदाअचेतनतादात्म्यादात्माअचेतनइतिकिनोच्यते यतस्तेमतेविवानंविधीयमानतादात्म्यानुयोगित्वमुभयोश्चिज्जडयोस्तुल्यविनिगमनाहीनं तथाचचेतनेजडस्यचेतनत्वोपपादनेकिमाधिक्यंकानुकूलायुक्तिर्यतस्तदेवांगीक्रियतइत्यर्थः ४६३ किंचजडस्यचेतन्यनवे

सर्वतामात्मतांतद्बोधंचविदधातिसः ॥ अन्याहिवचनव्यक्तिर्जगत्सर्वभवेदिदम् ४६१ अन्याचसर्वमेतत्स्याच्चेतनंसचराचरम् ॥ आत्मेतिचपरैवस्यादन्यास्याच्चेतनोहिसः ४६२ परश्चेतनतादात्म्यात्सर्वचेतद्विचेतनम् ॥ अप्यचेतनतादात्म्यादात्मातेऽचेतनोऽनकिम् ॥ विधानमुभयोस्तुल्यमाधिक्यंकिंतुचेतने ४६३ अपिदृष्टविरोधेनक्वचिद्वाक्यस्यमानता ॥ माभूद्यूपेनतादात्म्यंस्थितस्यप्रभाभृतः ॥ माचामूद्यजमानस्यप्रस्तरेणभृतात्मना ४६४ अपिवाक्येनयत्किंचिद्वैदिकेनविधीयते ॥ पुरुषार्थायतत्सर्वमितिवैदिकसंस्थितिः ६५ आत्मनोचेतनत्वेवाचैतन्येऽनात्मनोपिवा ॥ पुरुषार्थोऽनकोप्यस्तिविदधातिकथंहितम् ॥ पुरुषार्थविहीनंयत्प्रमाणंवेदईश्वरः ६६ वेदशब्दोपिनैवात्रक्वचिद्व्यादनर्थकम् ॥ पुरुषार्थविहीनंयतदनर्थकमीरितम् ॥ पुमर्थंवेदयेद्यस्मात्स्माद्वेदोऽयमीरितः ४६७

दप्रमेयमबाधितत्वादितात्पर्यप्रयोजकाभावादितिवक्तुमबाधितत्वस्यतात्पर्यव्यापकतांतावदाह अपिदृष्टेति । अपिचदृष्टेनानुभवेनविरोधेविरुद्धेकचिदप्यर्थेवेदवाक्यस्यमानतातत्परतानांगीकर्तव्याइतिशेषः । अंगीकारेऽनिष्टंदर्शयति माभूदिति । तथांगीकारेहिआदित्योयूपइतिवाक्यबलेनाकाशस्थितस्यप्रभाभृतःआदित्यस्ययूपेनाप्रकाशमयेनतादात्म्यंजगदंधकारापादकंप्रसज्ज्येत । तथायजमानःप्रस्तरइतिवाक्यबलेनयजमानस्यप्रस्तरेणदर्भमुष्टिमयेनभृतात्मनाजडरूपेणतादात्म्यंस्यात् । तथाचसूक्तवाकेनप्रस्तरंप्रस्तरंप्रहर्तृतिविहितसूक्तवाकाख्यमंत्रकरणकहोमकालेयजमानस्याग्नौप्रक्षेपेसर्वक्रियालोपप्रसक्तिस्तदुभयमाभूदिति ४६४ अयफलत्वस्यतात्पर्यालिंगस्यव्यतिरेकमुक्तार्थेदर्शयति अपिवाक्येनेति । वैदिकेनवाक्येनयत्किंचिद्विधीयतेअज्ञातंबोधयतेतत्सर्वंपुरुषार्थप्रयोजकमेवविधीयतइतिवेदविदांसिद्धांतइत्यर्थः ४६५ त्वदभिमतोर्थस्तुनतयेत्याह आत्मनइति । आत्मनोजडत्वेजडस्यचेतनत्वेवाज्ञातेनकिंचित्फलमतस्तज्जडस्यचेतन्यंपुरुषार्थविहीनंवेदईश्वरात्मकःकथंविदधीतयतःप्रमाणंभवतिविफलबोधनेत्यमामागम्यंप्रसिद्धमितिभावः ४६६ अन्यर्थनामावेदःस्वस्यवेदत्वसंरक्षणायपिनपुरुषार्थरूपमर्थप्रतिपादयितुंतत्परोभवतीत्याह वेदिति । वेदइत्याकारकःशब्दोवाचकोपस्यान्नापस्यसप्रमाणराजःअत्रप्रमाणव्यापारिमृत्तःसकचिदनर्थकमपिब्रूयात्प्रकाशयेत् यथाचक्षुरिष्टदर्शनायोन्मीलितमनिष्टमपिप्रकाशयतितद्वदितिनेववाच्यमित्यममादीर्थः । द्वितीयाहंनानर्थकस्वरूपमुक्तं । प्रथमाहंस्तिप्रतिज्ञायादिगुणत्वावेदपदंयुस्यतिविरोधंदर्शयस्तदनुत्पत्तिमाह पुमर्थमिति ४६७

यस्युरादीनां विषयप्रकाशने प्रयुक्तौ तात्पर्येनानियामकं वेदस्य रूपकमादिषद्विचलितं गम्यंतं नियामकमिति विशेषमभिप्रेत्य तत्र फलस्यानियामकतां न्यायेन साधयति । ज्ञानेति चतुर्भिः । विदिवेदशब्दपट्टकोवि
दधातुर्ज्ञानकर्माज्ञानकर्मावाच्यं यस्य स तथा ज्ञानार्थकं हति यावत् एष वेदस्तत्र विदधात्यर्थे ज्ञाने प्रयोजको वेदपतीति व्युत्पत्त्या ज्ञाने प्रेरकत्वेन निर्दिष्टः । प्रेरकत्वं तु मुख्यं तत्रैव लोके प्रसिद्धं यत्र प्रयोज्यस्य क्रिया
यामपेक्षारागो भवति यथा क्षुधितस्य भोजनप्रवर्तके अपरः प्रयोज्यापेक्षामंतरेण प्रवर्तकस्तु जघन्योगीणः प्रयोजकः स्यात् यथा मारीपदेन मारयतीति व्युत्पत्त्या पुंसो लये मरणे प्रयोजकतया निर्दिष्टोऽपि मृत्युर्गो
ण एव प्रयोजक इष्यते पुंसां मरणे अपेक्षाभावादित्यर्थः ४६८ कुत्रतर्हि प्रयोज्यस्य पुंसो राग इति चेत् फले तत्साधने वा इत्याह अपेक्षेति । पुंसोपेक्षा च तत्रैव भवति योः पुरुषार्थरूपः स्यात् पु
रुषार्थत्वमपि मुख्यं सुखे एव तत्साधने तु गौणमित्यर्थः ४६९ उत्कस्य पुमर्थत्वं त्वस्य प्रकृत्येव तिरेकमाह आत्मन इति । आत्मनो यदचेतनत्वं यच्च परस्यानात्मनश्चेतन्यमेतदुभयं सुखरूपं वा तस्य
कस्यचित्सुखविशेषस्य साधनरूपं वा कचिदपि देशे काले वा न भवतीति ४७० फलितमाह अप्रमेयमिति । अतोऽपुरुषार्थरूपत्वा दनात्मगतं चेतनत्वमप्रमेयं प्रमातुमर्हं प्रमातुमिष्टमिति यावत् एता
दृशं न भवति एतादृशे च विफलार्थज्ञाने वेदः कथं प्रयोजकः प्रवर्तकः स्यादपि तु न स्यात् यतः पितृवाक्यवत् प्रमाणं भवति तादृशार्थं प्रतिपादने हि प्रामाण्यं भज्येतेत्यर्थः ४७१ किं हि वेदप्रमेयमिति

ज्ञानकर्माविदिः प्रोक्तो ज्ञाने चैव प्रयोजकः ॥ प्रयोजको भवेत्लोके प्रयोज्यापेक्षयैव हि ॥ मुख्योपरो जघन्यः स्यान्मारी पुंसो लये यथा ४६८ अपेक्षा च भवेत्पुंसः पुरुषार्थे
परत्र न ॥ मुख्यः सुखं पुमर्थः स्याद्गौणं तस्यापि साधनम् ४६९ आत्मनोऽचेतनत्वं वा चैतन्यं च परस्य वा ॥ न सुखं नापि तस्य स्यात्साधनं कस्यचित्क्वचित् ४७०
अप्रमेयमतस्तस्मिन् कथं स्याद्विप्रयोजकः ॥ प्रमाणं हि भवेद्देदः पितुर्वचनसंमितः ४७१ स्वप्रकाशमतः स्वात्मरूपं सिद्धं ततो द्वयम् ॥ कुतर्कमतिभिः पुंभिः प्रपंच
द्वयदृष्टिभिः ॥ न शक्यं स्वात्मना गंतुमपि जन्मशतेन तैः ४७२ तेषां यथा प्रपंचस्य बिलो बुद्धिमात्रजेत् ॥ तदर्थमिदमाहैवाश्रुतिर्मातेवनोहिता ४७३ इदं सर्वं भवे
दात्मा यो यं वो हृदये स्थितः ॥ सर्पधारादिकं द्वैतं रज्जुरेव यथा द्वया ४७४ अनुमानं च चैतन्ये जगतो नास्ति किंचन ॥ प्रत्युतास्ति भुजा ह्येतत्प्रत्यक्षं परिपालनम्
४७५ प्रत्यक्षस्य तु नैवास्ति ह्याशास्मास्वत्र कर्हिचित् ॥ प्रत्यक्षमस्मदादेर्न चैतन्ये जगतोस्ति हि ४७६

चेष्टात्मतत्त्वमेवानधिगता बाधितत्वे सति फलत्वादित्याह स्वप्रकाशमिति । अत आत्मेतरस्याप्रतिपाद्यत्वात् ततो वेदात्प्रमाणराजात्स्वप्रकाशमद्वयं चात्मनो रूपं सिद्धमिति अद्वयत्वेनानंदरूपता
यो भूमेति श्रुतिसिद्धा सूचिता । तस्य प्रमणांतरागोचरत्वेनापूर्वतामबाधिततां चाह कुतर्कत्वादिना । कीदृशमुक्तमात्मरूपं प्रपंचात्मकं द्वैतं पश्यद्भिः कुतर्कमलिनमतिभिश्चैतैर्लौकिकैः पुंभिः
स्वात्मना स्वयमेव जन्मशतेन अपि गंतुं विज्ञातुं न शक्यमिति यदिवेदेतरप्रमाणगम्यं स्यात्तदा तार्किकादयो पितृजानीयुरितियावत् ४७२ यदि जडस्य चेतनत्वं वेदप्रतिपाद्यं तर्हि तस्मै वेदं सर्वमित्यादि
वाक्यानां कोऽर्थ इति चेद्देतत्बाधेन द्वैतबुद्धयवतारणमेवेत्याह तेषामिति द्वाभ्यां । तेषां जिज्ञासूनां बुद्धिं प्रपंचविलपो यथा आरोहेत तदर्थं माते वेदितकारिणी श्रुतिरिदमाह इदं किं इदं सर्वं दृश्यं युष्माकंहृदय
स्थित आत्मेव भवति दृश्यं तु नास्त्येव यथारज्जौ दृष्टं सर्पजलधारामालादिरूपं द्वैतं रज्जुमात्रमित्युपदेश इति द्वयोरर्थः ४७३ । ४७४ ननु वेदप्रतिपाद्यत्वाभावेऽपि जडस्य चैतन्यमनुमानेन साधयिष्यत इ
ति चेन्नोत्पाह अनुमानमिति । जगतश्चेतन्यसाधकमनुमानं किंचिदपि नास्ति लिगादिसामग्री विरहादिति भावः । प्रत्युत विपरीतं जडत्वसाधकं त्वनुमानं दृश्यत्वादिलिङ्ग कमस्ति न बाधं भवति हि यत
एतत्प्रत्यक्षं जाड्यावगाह्यं परिपालकत्वादनुराह कत्वादनुमानस्य भुजा इव सहाय इति यावत् सिद्धिस्तु सिपाधयिष्या बलान्न प्रतिबंधिकेति भावः ४७५ तर्हि कस्यचित्प्रत्यक्षं जगतश्चेतन्यसाधकं भवि
ष्यतीति मंदांशं कां व्यावर्तयितुं किं जगच्चेतन्यविषयकप्रत्यक्षशालीजनोऽस्मज्जातीयः किं वा स्मद्विलक्षण इति विकल्पतत्र नाद्यहत्याह प्रत्यक्षस्य त्विति । अस्मासु अस्मज्जातीयेषु जगच्चेतन्यगो-

—चरस्यप्रत्यक्षरयाशाकदाचिन्नकार्या हियतोस्मदादेर्जगतश्चेतन्यगोचरप्रत्यक्षनदृश्यतइत्यर्थः ४७६ नद्वितीयइत्याह प्रत्यक्षमिति । जगतीयोबोधश्चेतनत्वमिति यावत् तद्विषयकं प्रत्यक्षमस्मदादिविलक्षणे जने वर्तमानमपि नास्तीति । तत्र हेतुं नृशृंगवत्साधकमानाभावात्माह कुतइति । अस्माभिरिदं कुतो गम्यं ज्ञातव्यं पतसत्प्रत्यक्षताह रुजगच्चैतन्यविषयकतत्रास्मद्विलक्षणे जने विद्यतइति ४७७ ननु प्रमाणैरेवोक्तप्रत्यक्षसिद्धिः परंतु तानि प्रमाणानि युष्मज्जातीयेषु न संतीति शंकावारयन् सर्वकारणोपपन्नेषु मनुष्येष्वप्यसिद्धानां प्रमाणानामसत्त्वमेवाप्यथासत्प्रसादीनामपि सिद्ध्यापत्तिरित्याशयेनाह यदीति । तस्मिन्नुक्तप्रत्यक्षसाधकानि प्रमाणानि युद्दितानि नोस्माकंगोचरे कुतो न विद्यंते अत्रार्थविचित्रादेवस्य संगतिर्घटनेत्यर्थः ४७८ जगच्चैतन्यगोचरप्रत्यक्षकुत्रचित्पुरुषेस्ति कुत्रचिन्नास्तीत्येवंस्वीकारेऽप्याघातमुपपत्तिर्हीनत्वं चाह विषयइति । यद्वस्तुचेतनत्वेन विषयो विषयतां हीनास्ति तदेव स्थानजदेशविशेषजेनरेवर्त्तमानज्ञानस्य विषयमभवतीति तथास्यैव विषय आत्मांतरे अस्मदादौ वर्त्तमानज्ञानस्याविषयीभावं न याति तदपि स्वतः स्वभावइत्यर्थः तथाच एकस्य विषयत्वमपि विषयत्वं व्याहृतं स्वभावमात्रेण च विरुद्धरूपतान युज्यते इति भावः ४७९ मनसोऽनात्मत्वपक्षे दोषप्रपञ्चनमुपसंहरति ततइति । तत उक्तदोषकदं बात् मनसश्चेतनत्वस्वीकारे तव वादिनोऽव्यसनेन्दुःस्थित्वरूपा विपत् आघातं कीदृशं व्यसनं यदि मनसश्चेतन्यस्वीक्रियते तर्हि सर्वैर्अनात्मानश्चेतनाः स्युरिति प्रतिबन्दी घटकेनात्माभिः कृतं कीदृशेनात्मभिर्मनःसमैर्जडत्वादिभिर्धर्मैरित्यर्थः ४८० अथाद्यं मनस आत्मत्वे सति चेतनत्वपक्षं दूषयति सात्मतेति पङ्क्तिः ।

प्रत्यक्षं जगती बोधेनास्मदादिविलक्षणे ॥ कुतोस्माभिरिदं गम्यं तत्तादृक् तत्र विद्यते ४७७ यदितस्मिन् प्रमाणानि संति नो विषये कथम् ॥ विद्यंते तानि नैवात्राविचित्रादौ वसंगतिः ४७८ विषयो नास्ति यत्तस्याद्विषयः स्थानजेनरे ॥ विषयो विषयीभावं न यात्यात्मांतरे स्वतः ४७९ ततो व्यसनमायातं चैतन्ये मनसस्तव ॥ अनात्मभिः कृतं सर्वैः प्रतिपक्षैर्मनःसमैः ४८० सात्मता मनसश्चेत्स्याच्चेतनस्यात्रादिनः ॥ तत्किं तस्य परिच्छिन्नं सर्वगं वामनो भवेत् ॥ परिच्छेदे पुनस्तेन स्मर्यते भूतभौतिकम् ४८१ वस्तुतः कालतश्चास्य देशतोऽपि न कुत्रचित् ॥ वर्ततेऽतस्त्रिधा छेदश्च न्यचेन्न मनो भवेत् ॥ स्वयं ज्योतिर्यं ह्यात्मा विज्ञानानंदरूपभृत् ४८२ मनो नाम त्रिलोकेऽस्मिन् संकल्पशतकारणम् ॥ तैजसं भवत नैतदुक्तं नाम विनाधुना ४८३ न हि नाभि विवादोऽपि कस्यचित् कर्हिचित् क्वचित् ॥ आत्मेति यं यं ब्रूमो मन इत्याह तं भवान् ४८४ आत्मादीन्यपि नामानि न विद्यंते परात्मनि ॥ अवाङ्मनसगम्येऽस्मिन् स्वप्रकाशात्मबोधने ४८५

साकिमात्मैतदुतापरमित्यवस्ताद्विकल्पिता आत्मता चेतनस्य मनसोऽपि दिशसिं सतातदाप्येवं विचार्य एवं कथं तस्य मनसश्चेतनत्वविशिष्टात्मत्ववादिनो मते किं मनः परिच्छिन्नं विभुत्वा आयेतु यावद्वि कार्तुं विभाग इति न्यायेन भेदस्य कार्यत्वव्याप्यत्वात् तेन मनसा कार्यणवृत्तेन न विह्वलभूतभौतिकं कारणं स्मर्यते भूतानि अपञ्चीकृतानि भौतिकं भुक्तां च नेपां समाहारः तथाच जडकार्यस्य चेतनत्वमात्मत्वं व्याहृतमिति भावः ४८१ विभुत्वपक्षे त्वात्मैव त्वयानामांतरणे उक्तइत्याह वस्तुतइति त्रिभिः । अस्य वादिनो मते मनः कुत्रचिदपि वस्तु नि काले देशे वा न वर्तते विभूनामवृत्तित्वस्य सिद्धान्तितत्वादतस्त्रि विधपरिच्छेदश्च न्यमिति चेत्तत्रैवं प्रतिपादितं वस्तु मनो न भवेत् किंतु स्वयं ज्योतिरादिलक्षण आत्मैव भवेदिति ४८२ मनो नामेति । यथास्मिन् त्रिलोकेऽप्यवयवेलोके संकल्पशतकारणं तैजसं सत्त्वप्रधानं मनो नाम प्रसिद्धं तदेतद्भवतानोक्तस्यात् नाम विना तदीयं न मेव आत्मपरत्वेन भवतीति तत्त्वर्थइत्यर्थः ४८३ नास्ति तु न विवादइत्याह न हीति स्पष्टम् ४८४ ननु विद्यत एवात्र विवादो यतो भवतां सिद्धिर्वा नैव स्वप्रकाशात्मबोधने ४८५

अध्यस्यतेति । यथात्मतत्त्वकुललेख्यान्मात्रादिनामान्यत्रात्मन्यस्यतिआरीप्यतेतथाभवान्मनइतिनामान्यस्यतीति । अयंभावः आत्मज्ञानानन्दशब्दाःशब्दरूपेण्युत्पन्नाःशुद्धेक्षणयापव
 तन्ते इतत्संक्षेपशारीरकेप्रपञ्चितमिति । फलितमाह परिशेषादिति । प्रसक्तमतिषेधेऽन्यत्राप्रसंगात्परिशिष्यमाणेसंप्रत्ययइत्युक्तलक्षणात् प्रकृतेतल्लक्षणसमन्वयस्तु स्वप्नेज्योतिर्वातदृष्ट्यापत्रम
 नसिप्रसक्तंस्वप्नप्रतिषेधःकृतःअन्यत्राविद्यायामावरकत्वेनप्रसिद्धायांतथाजाग्रत्प्रपञ्चेस्वप्नेअविद्यमानेज्योतिर्प्रसक्तिरेवनास्तीत्यतोहेतोःपरिशिष्यमाणेआत्मनिज्योतिर्प्रसंप्रत्ययइति ४८६ परि
 शेषमेवमनक्ति प्रतीतेरिति । आत्मनःप्रतीतिर्भासमानताभवतितद्वत्तथाआत्मनोपेक्षयाव्यतिरेकिणोभिन्नस्यप्रत्यायकस्यबोधकस्याभावोपिभवतीत्यतःपरिशेषादयमात्मास्वयंज्योतिरित्यर्थः
 ४८७ यद्यप्यद्वितीयत्वपरश्रुत्यंतरानुसारितर्केणापिस्वयंज्योतिर्प्रमनुसंधातुंशक्यंतथापिप्रकृतश्रुत्यान्वयव्यतिरेकाल्पायुक्तिःसुखबोधाद्यदर्शितेतिनिरूपयति नज्ञानमितित्रिभिः । यथाप्राभा
 कराआत्मनोधर्मस्वप्रकाशज्ञानंमन्यतेतथानमंतुंयुक्तं तथासतिहिभेदात्मकवस्तुपरिच्छेदादनात्मत्वव्याप्यादेतोरनात्मत्वमेवघटवत्ज्ञानात्मनोज्ञानस्यात्मनश्चस्यात्ततोनात्मानात्मनोर्भेदोज्ञाना
 भेदेचात्मास्वयंप्रकाशइत्ययपितर्केणैवसिद्धयतितथाप्येवमात्मास्वप्रकालेचयेनभासकतयासत्त्वेनेतरेषांभासकत्वाभिमतानामादित्यादीनांव्यतिरेकाद्यसुखेनगम्यतेतदइत्यभिप्रायेणस्वयंज्योतिरि

अध्यस्यतेयथान्यानिनामान्यात्मविशारदैः ॥ मनइत्येवात्रैकमध्यस्यतितथाभवान् ॥ परिशेषात्ततोज्ञेयःस्वयंज्योतिरयंपुमान् ४८६ प्रतीतेरात्मनस्तद्वदा
 त्मनोव्यतिरेकिणः ॥ प्रत्यायकस्यचाभावात्स्वयंज्योतिरयंपुमान् ४८७ नज्ञानमात्मनोभिन्नंस्वप्रकाशंकथंचन ॥ परिच्छेदोभवेद्वेदेपरिच्छेदादनात्मता ४८८
 ज्ञानात्मनोर्घटस्येवततोभेदोऽनयोर्नहि ॥ विभेदाभावतश्चापिस्वयंज्योतिरयंपुमान् ४८९ यद्यपिस्यात्तथाप्येषह्यन्वयव्यतिरेकतः ॥ गम्यतेस्वप्रकालेत्रस्वयं
 ज्योतिस्ततोपिच ४९० सदादाहकपुत्राग्निःस्वयंज्योतिःपुमास्तथा ॥ अव्याकृतंजगद्योनिर्नामरूपविवर्जितम् ॥ ब्रह्मयत्सर्वदेहेषुतदेवात्मास्वयंप्रभः ४९१
 यथातत्सृजतेसर्वमेतत्सदात्मकम् ॥ आत्मासर्वशरीरेषुस्वयंज्योतिस्तथैवसः ४९२ नहिस्वप्नेत्राविद्यंतरथाःकनकभूषिताः ॥ अभ्रंलिहध्वजास्तद्वत्पताकाःक
 तकौतुकाः ॥ मेघघोषाविचित्रैस्तैःपरिपूर्णाःपरिच्छदैः ४९३

त्युक्तइतिप्रमाणार्थः ४८८ । ४८९ । ४९० अत्रायंपुरुषःस्वयंज्योतिरितिश्रुतिभागस्याशयंवक्ष्यमाणोपयोगायप्रकारंतरेणाह सदेति । यथालोकेदाहकःकाष्ठादिपुंजंदहनेवाग्निःस्वयं
 ज्योतिरितिष्यपदिश्यतेनतुकाष्ठांतर्गतोभस्मच्छन्नोवातथायमात्मास्वप्नेस्वयंज्योतिर्नेननिदिष्टइत्यर्थः । दाष्टीतिकंस्फुटयति अव्याकृतेति । अव्याकृतंप्रलयकालेनभिव्यक्तनामरूपकंयज्जगतस्ययोनि
 रूपादानंसर्वस्पर्कारणनिमित्तंयद्रूपसर्वज्ञंसर्वशक्तिमत्तदेवांतेषुस्वयंज्योतिरितिप्रसिद्धंनिरपेक्षत्वात्तदेवचात्रवाक्येस्वयंज्योतिःपदेनानुद्यममातुरात्मत्वेनोच्यतेइत्यर्थः ४९१ तत्प्रब्रह्मणःप्रत्यभि
 ज्ञापकंलक्षणंकिमत्रदृष्टमितिचेज्जगज्जन्मादिकारणत्वतटस्थलक्षणतावदवधारयेत्याह यथेति । यथातद्ब्रह्मजगत्सृजतेतथायमपीत्यतःस्वयंज्योतिःशब्दवाच्यःसपरमात्मेवायमित्यर्थः स्वरूपल
 क्षणंतुसत्यत्वज्ञानत्वादिकंप्रसिद्धमेवेतिभावः ४९२ अथोक्ततटस्थलक्षणस्यप्रतिपादिकांनत्ररथाइत्यादिकांशमकेडिकामुपवृंहयति नहिस्वप्नेत्रादिसप्तदशभिः । अब्रह्मोक्तसिद्धेस्वप्नेरथान
 संति । कीदृशाः स्वर्णसूचिताः अभ्रंलिहाआकाशस्पर्शिनोध्वजायेवांतेतथा पताकाभिःस्वरूपध्वजैःकृतचमत्काराः मेघध्वनयोविचित्रोपकरणपरिपूर्णाश्चेति । अब्रह्मवोधं श्रोतुर्जनकस्य
 राजत्वात्तदनुकूलतयापराधार्थाभ्रनिरूप्यन्तइति ४९३

रथयुक्ताहति । रथेयुज्यतेइतिन्युत्पत्त्यारथयोगपदोक्तास्तुरगाअप्यत्रनसंति कीदृशाः विचित्रागतिःकर्णिकाःकर्णभूषणानिचयेयांतेतथा ' कर्णिकाकर्णभूषणे ' इतिविश्वः । पुनःकीदृशा वायुवेगसम्प्रवेगोत्कर्षात्पुरतोभूमिदृष्टालज्जमानाआकाशेउत्पततिउत्पत्यगच्छंतीवतथायेपूर्वोत्तरपदद्वयात्पूर्वतोनिधापयत्तरतोयामतोनिहितेनपदद्वयेनकुहालसमेनभूमिविदारपंतीव कीदृशोभूमि आतुरांविदारणभयव्याकुलामिवेतिद्वयोरर्थः ४९४ । ४९५ पन्थानइति । तत्रस्वप्ने पन्थानोरथमार्गाः ४९६ घनापणादीति । कीदृशाःपन्थानोघनानांनिविडबद्धपंतीनामापणानां आदिपदप्राहृगृहाणांवाप्रप्यगताः । पुनःकीदृशाः घटदीपैर्मग्नकलशोपरिनिहितदीपैःप्रकाशिताः चित्रस्थानेत्यादिदोषविशेषणं चित्राणामालेख्यानांस्थानेषुस्थितानियानिचित्राणितेषामंड नभूताविकासिकामूर्तयोयेयांतेतथातैरित्यर्थः ४९७ अप्सरइति । पुनःकीदृशाःपन्थानः सुरूपाभिर्भूषिताभिर्मङ्गलहस्ताभिश्चललनाभिर्विराजिताः ४९८ संतिनैवेति । अत्रानंदपदेनेष्टभो गजन्यंमुखंविवक्ष्यते यथाजागरणेभीष्टयुवतीनामत्रपानवस्त्रभूषणादीनांचसमागमहेतुकाआनंदाःसंतितथास्वप्नेनसंत्यस्थिरत्वादितिसंबन्धः ४९९ संतिनैवमुदइति । यथाजागरणेप्रियाप्रिययो

रथयुक्ताहयानैवविचित्रगतिकर्णिकाः ॥ वायुवेगाःपुरोभूमिदृष्टालज्जामुपागताः ४९४ उत्पतंतइवाकाशेदारयंतइवातुराम् ॥ भूमिभूधरविष्टब्धापूर्वोत्तरपदद्व यात् ४९४ पन्थानोनैवविद्यंतेतत्रचित्रामनोऽमाः ॥ मृदुलाःशीतलास्तद्वत्सिक्ताश्चंदनवारिभिः ४९६ घनापणादिमध्यस्थाघटदीपैःप्रकाशिताः ॥ चित्र स्थानस्थितानेकचित्रमंडनमूर्तिभिः ४९७ अप्सरःसदृशानंतललनाभिर्विराजिताः ॥ सुवर्णमणिरत्नौघमंडिताभिःसमंततः ॥ दधिलाजादिसंयुक्तस्वर्णपात्रा ज्जपाणिभिः ४९८ संतिनैवात्रचानंदाश्चेतनाचेतनैःकृताः ॥ यथाजागरणेभीष्टयुवतीनांसमागमात् ॥ इष्टादन्नात्तथापानाद्वसनाभरणादितः ४९९ संतिनैवमुद स्तत्रयथाप्रियसमागमात् ॥ अप्रियस्यवियोगाच्चदृष्टाजागरणेवृणाम् ५०० नपुत्रंजननाद्याश्चविद्यंतेप्रमुदोपिहि ॥ यथाजागरणेलोकेपुत्रादिगहितस्यतु ५०१ पल्वलानिननीराणितत्रजागरणेयथा ॥ निर्गच्छदुदकानैवपुष्करिण्योपिसंतिहि ५०२ प्रासादाद्यागृहानैवप्रांगणैरुपशोभिताः ॥ नपर्वतावनैःसाकंसरित्साग रादयः ५०३ नचलोकालोकपालैःसहितानापिवादिशः ॥ नभूतानिमहांत्यत्रपंचचत्वारिनैवच ५०४ नभआदीनितद्वच्चस्वेदजादीन्यनेकशः ॥ नब्रह्मांडंनत द्वाह्यंसदसद्वस्तुकिंचन ५०५ विद्यतेस्वप्नकालेस्मिन्मनएकंविहायतत् ॥ स्वयंज्योतिस्तदात्मायंकर्ताऽव्याकृतवद्भवेत् ५०६ मनोभित्ताविदंविश्वंचित्रंसृजति मायया ॥ कर्तात्मारथमुख्यंयत्स्वप्नेनैतिसमीरितम् ५०७

लभिवियोगाभ्यामुदोहर्षादृष्टास्तथास्वप्नेनसंतीति ५०० नपुत्रेति । यथाजाग्रतिलोकेपुत्रादिहीनस्यपुत्रादिलाभजन्याःप्रमुदःप्रकृष्टहर्षाःप्रसिद्धास्तथानसंतीति ५०१ पल्वलानीति । श्रु तिगतवेशंतपदोक्तानिपल्वलानिस्वरूपसरांसिपथाजागरणेसंतितयातत्रस्वप्नेनसंति कीदृशानिपल्वलानिननीराणिजलस्थानोपलक्षकानीत्यर्थः । स्रवंतीपदंपुष्करिणीविशेषणत्वेनव्याचष्टे निर्ग च्छदिति । निर्गच्छत्स्वदुदकंभाष्यएतादृश्यःपुष्करिण्योत्रहस्तडागादिरूपाअपिजाग्रदन्नसंतीति ५०२ श्रोतानारथादीनामुपलक्षणत्वालंबनेनेतरपदार्थानप्यभावप्रतियोगित्वेनाह प्रासादाद्या इत्यादिना । स्पष्टम् ५०३ नचलोकइति । नभआदीनिपंचभूतान्यत्रनसंतितथास्वेदजोद्भिजादीनिचत्वारिभूतानिप्राणिजातयोनसंतितथाब्रह्मांडब्रह्मांडाद्वाहीस्थूलसूक्ष्मचर्किकचनस्वप्नेनविद्यते मनस्तुइत्याकारपरिणाश्वेकमवशिष्यतेअतस्तदास्वप्नेप्रकाशकांनराभावेनस्वप्नकाशात्माकर्तारथादिविषयाणांताथाभवेत्अव्याकृतोपाधिकश्चरवदितित्रयाणामर्थः ५०४ । ५०५ । ५०६

अतएव भवेदेष कर्ता विश्वस्य देहगः ॥ मायां विना कथं नाम सृजेदतच्चराचरम् ॥ देशकालनिमित्तादिरहितो निर्गुणः पुमान् ५०८ देशकालनिमित्तादीन् सृष्ट्वा यद्वद्विः सृजेत् ॥ ईश्वरस्तद्वदेवायं स्वप्ने देहगतः पुमान् ५०९ ब्राह्मणैर्यादृशः स्वप्ने कर्ता क्तः परमेश्वरः ॥ आत्मा सर्वशरीरेषु तादृच्छब्देनैरपीरितः ५१० विषयेन्द्रियजातं यत्स्थूलदेहस्य तत्पुमान् ॥ स्वप्नलोकोक्तस्त्यक्त्वा सुप्तिशून्यः स्वयंप्रभः ५११ जडान्सर्वानि मान्भावान्मानसान् निहसकारणान् ॥ प्रकाशयति तैः सर्वैरप्रकाशयः शरीरमाकृ ५१२ स्वयं ज्योतिः स्वरूपं यत्शुक्लादायतस्त्वयम् ॥ आयाति पुनरेवायं गत्वा जागरणं सदा ५१३ स्थानं स्वप्नाभिधं यत्तु सांध्यमित्यभिधीयते ॥ हिरण्मयः सदा स्वस्य भासाय भास्वरो यतः ५१४ एकश्चायं समग्रा सुयात्यवस्था स्वर्हर्निशम् ॥ हित्वा वस्थां पूर्वजातां विक्रीडन् बालको यथा ५१५ चराणां च स्थिराणां च शरीराण्यखिलान्यपि ॥ अन्नपानरसाद्यैश्च पूर्यते हर्निशं यतः ५१६ ततस्तानि पुरीषब्दैरुच्यंते वेदेवादिभिः ॥ शेते पुरीष्वयं यस्मात्तस्मात्स पुरुषः स्मृतः ५१७ एक एव सदा वस्था आददानो जहत्तथा ॥ एकहंस्तः पुमांस्तेन पुरुषश्चेति गीयते ५१८ स्थूला देहाद्यदा स्वप्नं प्रयाति पुरुषस्तदा ॥ देह रक्षा करं प्राणं मुक्त्वा याति मृतिं विना ५१९ देहाभिमानतो वा ह्येगत्वा स्वप्नान् प्रपश्यति ॥ देहधर्मैरयं सर्वविमुक्तो मरणादिभिः ॥ स्वेच्छया विचरत्यत्र देहयन्त्रे स्वयंप्रभः ५२०

हिरण्मयः स्वार्थे मयद् मयद्यो मारलोपश्चादिसः प्रकाशरूप इत्यर्थः । तत्र हेतुः यतः स्वस्य भासाभास्वर इति द्वयोरर्थः ५१३ । ५४ एकहंसपदार्थमाह एकश्चेति । पूर्वापूर्वामवस्थां हित्वा उत्तरोत्तरां यत्त एक एव हंति गच्छति तत एकहंस इत्युक्त इत्यर्थः ५१५ पुरुषपदार्थमाह चराणां मिति द्वाभ्यां । चराचरशरीराण्यन्नादिरसैः पुनः पुनः पूरणात् पुरीवाच कश्चिद्वैलं तत्पुरुष इति भिरुच्यंते तासु पूर्ववत् सत्तात्पुरुष इत्युच्यते इति द्वयोरर्थः ५१६ । चतुर्णामर्थमेव संक्षिप्याह एक एवेति । रूपम् ५१८ प्राणेनेत्यादि द्वितीयमंत्रस्यार्थमाह स्थूला इति । यथा राजा परदेशं गच्छन् स्वराजधानी रक्षार्थं केचित्सामंतमवस्थाप्य गच्छति तथा पुरुषः स्थूलदेहाभिमानं परित्यज्य पदास्वप्नं याति तदा स्थूलदेह रक्षायां प्राणं पंचवृत्तिक्रमवस्थाप्य याति मरणकाले तु प्राणं संवेन यतीत्यर्थः ५१९ देहेति । स्थूलदेहाभिमानतः श्रुतिगत कुलाय पदलक्ष्यार्थाद्वा ह्येगत्वा तं परित्यज्येति यावत् स्वप्नान् प्रपश्यति । कीदृशोयं पुरुषः मरणादिभिर्देहधर्मैर्मुक्तः स्वयंप्रभश्च योयं यथेच्छं देहांतरे च नाडीपुविचरति नानाभावात्कल्पयतीत्यर्थः ५२०

स्वप्नांत इत्यादेस्तृतीयमंत्रस्यार्थमाह स्वेच्छयेत्येकादशभिः । एवंस्वप्ने स्वेच्छयापर्यटन् देवो यथा माया ब्रह्मादिरप्यगर्भस्ते च्छरीरादिउच्चं स्ते वस्तु णु उच्चं स्ते च्छरीरपर्यंतं भवचंचवपुराददाति त्यज
ति च तत्तद्भोगप्राप्तय इत्यर्थः श्रुतावतंशब्दो मध्यवचन इति ५२१ नानाभावप्रकारं विशदयति भोगोपकरणमिति । भोगोपकरणं शरीरं द्रियादिकंतत्तन्नानाविधं सृजितं तथा स्वयमेव पित्रादिरूपभ
वति एवममुना प्रकारेण उत्कृष्टं निरुद्धं चारूपं कल्पयतीति द्वयोरर्थः ५२२ । ५२३ भोक्तृत्वेति । तथा वस्तुतो भोगस्य संबंधेन वजितोपि स्वकीयभोक्तृत्वस्य करणमारोपनिमित्तमंतःकरणवृत्तिवि
शेषकल्पयिततथा भोग्यरूपाणि वस्तूनि कीदृशानि तत्तदेवादिजातीनां तथा प्रधानस्य कर्मफलभोगस्य सदृशानि योग्यानीत्यर्थः ५२४ उतेव स्त्रीभिरित्यादेर्जज्ञदित्यंतस्यांशस्यार्थमाह कदाचि
दिति पंचभिः । अयमात्मा आप्तकाम ईश्वरोपिकदाचिदात्मनः कामितां कामिभावं कल्पयितदा तु कामुकस्वप्ने कामु कैरनुभूयमानं स्वप्नमागतः सन्नारीभिर्नैत्रपंकजैरालिंगितो निभृत्तदृष्टः सन्नरमागोह
संश्रसन्नशोभने स्वप्नेऽद्भुतं सुखमुपैतीति पंचमेन संबंधः ५२५ अप्सर इति । कीदृशीभिर्नारीभिरप्सरः सदृशीभिर्दृष्टवर्षाभिः षोडशवर्षाभिश्च सोत्कंठाभिश्च ५२६ पीनोन्नतेति । पुनः कीदृशी
भिः पीनेन उन्नतेन च कुचद्वंद्वेन जघनेन च उत्थितः प्रयुक्तो यो भारस्तेन प्रस्खलद्वतिभिः पुनः कीदृशीभिः विह्वलतपाभ्यस्तानि आकल्पः पुष्पादिनिर्मितो वेशाभरणानि च यासां तास्तथा ताभिः ५२७

स्वेच्छयापर्यटन् देवो यथा माया विबालकः ॥ ब्रह्मादिस्तंबपर्यंतं स्वप्न उच्चावचं वपुः ॥ आदत्ते च जहात्येष तत्तद्भोगानवाप्नुवन् ५२१ भोगोपकरणं तत्र तत्सृजति तादृ
शः ॥ स्वयं पिता तथा माता त्राता तद्बहुः स्वयम् २२ जाया सुतादिकंतद्ब्रह्म स्वयमेव भवत्ययम् ॥ एवं कल्पयते रूपमुच्चावचमेव वा २३ भोक्तृत्वकरणं स्वस्य भोग
संगविवर्जितः ॥ भोग्यरूपाणि चान्यानि कल्पयत्यात्मनः पुमान् ॥ तत्तज्जात्यनुकारीणि प्रधानसदृशानि सः २४ कदाचित् कामितामाप्तकामः कल्पयतीश्वरः ॥
आत्मनस्तत्तत्प्राप्य कामुकस्वप्नमागतः २५ अप्सरः सदृशद्व्यष्टवर्षाभिर्नैत्रपंकजैः ॥ आलिंगितो न्नारीभिः सोत्कंठाभिश्च सर्वतः २६ पीनोन्नतकुचद्वंद्वजघनोत्थि
तभारतः ॥ प्रस्खलद्वतिभिर्ध्वस्तस्वाकल्पाभरणादिभिः २७ सीमंतलग्नसिंदूरपीतलोहितभूमिभिः ॥ नंदनादिवनप्रख्यवनगाभिरितस्ततः २८ परितस्तूर्यवा
दित्रध्वनिध्वनितभूमिभिः ॥ विद्याधरीसमानाभिर्गांधर्वैकंठसौष्ठवे ॥ रममाण इवोपैतिसुस्वप्ने सुखमद्भुतम् २९ पश्यन् दुर्गंधदुष्टानि वस्तूनि ललनाः सदा ॥ मनोहरां
गहीनो यं यथा जागरणे गृही ३० तथा तीव्रकाचित्पश्यन् नानाहेतूत्थितान्यपि ॥ अनंतं दुःखमाप्नोति प्रतीकारविवर्जितम् ॥ चौरव्याघ्रादितो यद्वत्पापी जागरणे सदा ३१

सीमंतेति । पुनः कीदृशीभिः सीमंतलग्नेन सिंदूरेण पार्वतीयधातुरागेण पीतालोहितारक्ताभ्रभूमयोपदिभवंतितद्रूपभिः गैरिकहरितालमयपर्वतोपत्यक्ताभूमिशोभाभिमभवन्तीभिरितियावत्
अत्र पीतत्वं शरीरकांत्या बोध्यम् । पुनः कीदृशीभिः देववनसमवनगताभिः ५२८ परित इति । पुनः कीदृशीभिः तूर्यादिध्वनिभिर्ध्वनितसदृशकृताविहारभूमयोयाभिस्तास्तथा ताभिः
पुनः कीदृशीभिः गांधर्वैकंठसौष्ठवे मनोहरत्वे च विद्याधरीसमाभिः अत्र हसन्नित्यर्थकस्य जज्ञदिति श्रुतिगतपदस्यार्थो रममाणपदेनोक्त इति बोध्यम् ५२९ कदाचित् पुण्यपापयो
र्मिश्रितयोः फलमनुकूलप्रतिकूलोभयलक्षणं प्राप्य कदाचित् केवलपापफलं व्याघ्रादिप्रतिकूलमात्रदर्शनेनाप्योद्विग्नो भवतीत्यर्थपरस्परमंत्रचरमांशस्यार्थमाह पश्यन्ति द्वाभ्याम् । यथा कश्चिद्गृहीना
गणेऽनुकूलाललनाः पश्यन्तस्संनिहितानि दुर्गंधवस्तूनि प्रतिकूलानि च पश्यन् स्वस्वमनोहरांगहीनतां च प्रतिकूलां मन्यमानो दुःखितो भवेत्तथा यमात्मा स्वप्ने नानाहेतुभ्यः संमिश्रितकर्मरूपेभ्य उत्थितान्यनु
कूलप्रतिकूलवस्तूनि अपि शब्दात्केवलप्रतिकूलानि वस्तूनि पश्यन् अनंतदुःखमाप्नोति । केवलप्रतिकूलदर्शनेन जघनदुःखेष्टांतमाह चोरेत्येवं । अत्र श्रुतो विभक्त्येभ्य हतिव्युत्पत्त्याभयपदेन चोरादयो विवक्षि
ता इति बोध्यमिति द्वयोरर्थः ५३० । ५३१

अयमुक्तवति । हेराजन्वोयेमयातिआत्मोक्तः जेतयस्तस्य आराममेवपश्यन्ति केचन न पश्यन्ति इत्यहोभाष्यहीनतालोकाणामिति सर्व्वयः । करणपुत्तप्या
 ५५१ मपदार्थमाह आत्मनोव्यतिरिक्तकीडायाः साधनरथादिकमिति ५३२ सुप्तआयंतत्वरितनबोधनीयइत्याकारायाविवेकिजनप्रसिद्धेऽपि देतोर्जाप्रत्प्रपंचासंकरस्थले स्थितिरात्मनः स्वप्नका
 शत्वसिद्धयनुकूला बोधपाइत्याशपकस्यनप्रतिपद्यते इत्यंतब्राह्मणभागस्यार्थमाह यदायमिति दशभिः । गाढनिद्रापदेन पुपुभिः शयनपदेन तु स्वप्नप्रवस्थाविवक्षिता आत्मन इंद्रेन्द्राणीरूपरूपना
 अस्याध्यापस्यनवतितमश्लोकमारभ्याधस्तादुक्तानुसंगेया स्फुटमन्यत् ५३३ सुप्तप्रबोधने दोषप्रसक्तिलौकिकन्यायेनोपपादयति स्त्रीपुंसयोरिति । यथा एकान्ते रममाणयोः सर्व्वकार्यसमर्थ्य
 योरनिवृत्ताभिलाषयोरिति यावत् एतादृशयोः स्त्रीपुंसोर्बहिर्निर्गमनेक्षोभोभवतितथा सुपुसिस्वप्नयोरेकीभूतयोरिंद्रेन्द्राण्योः प्रबोधिक्षोभोभवेदतः सुप्तप्रबोधयेदिति द्वयोरर्थः ५३४ । ५३५ सुप्ताप्र
 बोधनेकारणांतरमपि दर्शयति अपि देहस्येति । किंच सहसा त्वरितमात्मनः प्रबोधे जाग्रणे सति देहस्य नाडीपुष्पाणोऽनियमादव्यवस्थया जनेत् प्रावेत् अतोपि न प्रबोधयेदिति ५३६ त्वरितप्रबो
 धने सेंद्रियमाणस्य व्याकुलत्वं तद्यथा राजानमायांतमुग्राप्रत्ययेन सहत्यादिन्याख्यास्यमानश्रुत्यनुरोधेनाह अंतःपुरादिति त्रिभिः । यथा वश्यककार्यवशेन महाराजे संभ्रमात् सहस्रानि शादिकाले

अयमुक्तो मयाराजन्नात्मायस्तस्य जंतवः ॥ आरामं साधनं च स्यात्कीडायास्तुरथादिकम् ॥ आत्मनोव्यतिरिक्तं तत्पश्यंत्येतनकेचन ५३२ यदायं गाढनिद्रायां
 वर्तते शयनोऽस्थितः ॥ तदानबोधयेदेनमिंद्रेन्द्राण्यालिंगितं हृदि ५३३ स्त्रीपुंसयोरिहैकांते यथास्याद्रममाणयोः ॥ बहिर्निर्गमनेक्षोभः सर्व्वकार्यसमर्थ्ययोः ५३४
 इंद्रेन्द्राण्योस्तथैव स्याद्वेक्षोभो महानिह ॥ सुपुप्तेस्वप्नकाले च तस्मात्तनप्रबोधयेत् ५३५ अपि देहस्य नाडीपुष्पवर्णोऽनियमाद्भजेत् ॥ आत्मनः सहसा बोधे सहसा
 बोधयेन्न तम् ५३६ अन्तःपुराद्यथायाति महाराजो निशादिषु ॥ सहसा संभ्रमादस्य संभ्रांताः सैनिकाः क्रमात् ॥ मार्गादमार्गतश्चैव पुरस्तस्य व्रजंति हि ५३७ अ
 मार्गतः समायाताः पुराट्टालादिभेदनम् ॥ यद्वत्कुर्वन्ति ते तद्वत्प्राणा आत्मसमागमे ॥ निद्रायाः सहसामार्गं हित्वा पीयुः कदाचन ५३८ अंगभंगादिकस्तत्र रोगोऽगद
 शतैरपि ॥ असाध्यो जायते तस्मात् शयानं न प्रबोधयेत् ५३९ प्राणांतिकेऽपि संजाते कार्ये तस्यात्मनोऽपि वा ॥ शयानं पुरुषं विद्वान्सहसान् प्रबोधयेत् ५४० यदि
 कार्यमहत्किंचिदात्मनस्तस्य वा भवेत् ॥ मृदुस्पर्शादिभिस्तर्हिशनैस्तं प्रतिबोधयेत् ॥ अन्यथा सहसा बोधेन चिकित्स्योगदो भवेत् ५४१ दंपत्योश्च वियोगोऽयमुभ
 योर्दुःखदो भवेत् ॥ प्रबोधयेत्पुमान् योऽयं प्रतिबुद्धयते ॥ उभयोर्जायते पापं दृष्टादृष्टसुखापहम् ५४२

अंतःपुरादायाति आगच्छति सति अस्परान्नः सैनिकाः संभ्रांताः सत्वरः संतो यथा कथंचिन्मार्गेण कुपयेन वा तस्परान्नः पुरतः संमुखे यांतीत्यवयः ५३७ अमार्गतइति । यदा चेत सैनिका अमार्गे जा
 यांतितदा पुरस्य अट्टालादीनां प्राकारोपरि स्थगृहादीनां आदिपदेन कुड्यादिग्रहः तेषां भेदनमपि कुर्वन्ति राज्ञः पुरतोगमनाय तथात्मा किंकराः प्राणा अपि निद्रायाः सकाशात् सहसात्मनो जीवस्य समागमे स
 ति नाडी मार्गं हित्वा पीयुरागच्छे पुरिति ५३८ तत्र चिकित्सकप्रसिद्धं दोषमाह अंगेति । तत्र सहसा प्रबोधे गभंगे गमोऽनंतदादिकस्तल्लक्षणकोरोगजीवशतैरपि दुर्निवारो जायते इति ५३९ फलि
 तमाह प्राणांतिकइति । प्राणस्य भित्तवर्धमेण अंतिकं समीपं प्राणवत्त्रयमिति यावत् ईदृशेऽपि कार्ये सहसान् बोधयेदिति ५४० कथं तर्हि बोधयेदित्यत आह यदीति । आत्मन उत्थापक
 स्य तस्य सुप्तस्य वा यदि महत्कार्यस्यात्तदा कोमलस्पर्शाद्युपायैः शनैरेव बोधयेत् । विपक्षे दोषमनुवदति अन्यथेति । अचिकित्स्यो दुर्वारः । गदरोगः ५४१ वर्णिते इंद्रेन्द्राणीयोमानुसारो दृष्टो
 पमप्याह दंपत्योरिति । अयं प्रबोधकृतो वियोग उभयोर्हृत्थापकोत्थाप्योर्दुःखदः यतः सहसा प्रबोधे उत्थापकस्यादृष्टसुखापहमुत्थाप्यस्य दृष्टसुखहरं पापं जायते प्रादुर्भवतीत्यर्थः ५४२

अथोत्खलवाहरित्येदियावर्षभाष्यकृद्भिः स्वप्नमनभ्युपगच्छतां चार्वाकादीनां मतनिरस्यारत्वेन योजितं स्वप्ने जाग्रत्प्रपञ्चासंकरणं स्वयं ज्योतिष्प्रदादर्थोय एतेशं करानंदास्तु प्रपञ्चविच्छेदवादिमतानुसारे
जाग्रत्प्रत्यपि द्वैतेनास्ति तदभावेन स्वयं ज्योतिष्प्रदादभावाय किमर्थं स्वप्नपर्यन्तानुशासनमित्यर्थपरत्वेन व्याकुर्वीते योयमित्यादितत्तदश्लोकेः । जाग्रत्स्वप्नयोरेकोयमात्मानुसंगानादित्यर्थः ५४३
अपिकेचिदिति । केचित्प्रपञ्चविलयवादिनो महामानो द्वैतविस्मरणात् महाधियस्तत्त्वनिष्ठत्वात् तैस्त्वमाहुः । एवं कथं जाग्रत्स्वप्नयोर्हृदयानां देशस्थचतुर्पलक्षितकालस्य च न भेदः आत्मसत्ता
तिरिक्तसत्ताभावेनासत्त्वादसतः प्रतियोगितानं हत्वा दिति भावः । तथाच जाग्रत्स्वप्नप्रपञ्चयोरविद्यानस्यात्मन एव देशभूतस्य भेदकोपाविविरेहणकथं भेदशंका स्यादित्यर्थः ५४४ एतदेव स्फुटयति
देशकालाविति । भूतभौतिकरूपदृश्यमहितादेशकालौ जागरणसर्वविधिनो आध्यासिकसंबन्धेन यथात्मन्येव संस्थितौ सत्तालाभाय पर्यवसन्नौ एवं स्वप्नगतावपितावात्मन्येव संस्थितौ तथा च तदधिगान
दृष्ट्या उभयत्र न तयोः परपञ्चयोर्भेदः स्वतस्तु असत्त्वादेव न भेदप्रतियोगित्वमिति भावः । एतद्व्याख्यायां श्रुत्वर्थस्तु अयमेव स्वप्नप्रपञ्चस्याविद्यानत्वेन देशभूत आत्मा जागरितप्रपञ्चस्यापि देशः यानि पाह
शानि आत्मसत्तया सत्तावन्ति वस्तुनिजागारयेपश्यति तादृशान्येव स्वप्ने तथा च रमार्थदृष्टवानकस्यापि भेद इति ५४५ स्वप्ने तु लूलांवादिसंमतिमपि संभावनपि दर्शयति देश इति । देशे दिग्रपेका
त्वे देशांतरं कालांतरं च न मनैरपि कादप्ये निच्छति यच्च तत्र उपपत्तिमपि च वर्तते तद्देशकालरूपं वस्तु तस्मिन् देशकालादिस्वरूपव्यवहारोपयोगितत्त्वात् स्थितमित्याकारादस्तदस्मत्सिद्धांतानुसारेण त

०

योपं स्वप्नप्रयात्यात्मायाति जागरणं च सः ॥ आत्मनो नैव भेदोऽस्ति स्वप्ने जागरणेऽपि वा ५४३ अपिकेचिन्महात्मान एवमाहुर्महाधियः ॥ दृश्यानां देशयुक्तानां ना
स्ति भेदः कथंचन ॥ स्वप्ने जागरणे चैव सस्यात्केनात्मनो धुना ५४४ देशकालौ यथाऽध्यस्तावात्मन्येव च संस्थितौ ॥ भूतभौतिकदृश्येन सह जागरणे सदा ॥ आ
त्मन्येव मिमौ स्वप्ने कथं भेदस्तयोर्भवेत् ५४५ देशे देशं तथा काले कालं नैच्छंति केचन ॥ तस्मिन्नेव हितद्वस्तु येऽपि सत्यं वदंत्यदः ५४६ देशे देशे तथा कालः काले तद्वद्व
टो घटे ॥ व्यवहारो यथाव्यर्थो देशेऽस्तद्वदेव सः ॥ वास्तवत्वं ततो नास्य देशादेर्विद्यते क्वचित् ५४७ व्यवहाराद्भवेत् सत्यं नैव कुत्रापि क्वचित् ॥ जघन्या सर्वसत्य
त्ववादिनो बलतो भवेत् ५४८ देशे देशांतरं तद्वत्काले कालांतरं तथा ॥ घटे घटांतरं स्वप्ने तस्मिन्नेकस्मिन् भेदवर्जिते ॥ अंगीकरोति यस्त्वेवं तस्य क्लेषाव्यवस्थितिः ५४९

त्यमवाधितमेव वर्तते तियोजना ५४६ नन्वभेदे कथमाशाराधेषव्यवहारः दृश्यते चासौ देशकालौ विभूतिरित्येवेति विभूर्हि सर्वदेशवृत्तिरुच्यते नित्योपि सर्वकालवृत्तिरुच्यते इति चेद्यथाऽभावाधिकरण
क्राभावभेदमनभ्युपगच्छद्भिरेपि घटाभविषयाभाव इति व्यवहृत्येतथा विकल्परूपे व्यवहारे न किंचिद्वाधकमित्याह देशो देशेति चेति । यथा लोके व्यर्थः अर्थेन विषयेण हीनो विकल्परूपो व्यवहारो दृष्ट
स्तथा भूमिकोत्तरीत्यादेशे देशः काले कालस्तथा घटो घटे तादात्म्येन वर्तते इत्यादिरूपो व्यवहारोऽपि भवत्वितिसंबन्धः । क्लृप्तमाह वास्तवत्वमिति ५४७ ननु व्यवहारजनकस्य भेदस्य कथमतत्त्वमिति चे
न्न हि व्यवहारः सत्त्वस्य व्याप्यो गालिदानादावसत्येनापि शक्यार्थेन कोपजननदर्शनात्तापि व्यापकः सतोऽपि ब्रह्मानंदस्य लोके व्यवहाराभावादित्याशयेनाह व्यवहारादिति । व्यवहारमात्रप्रयुक्तं सत्यं
कस्यचिदपि पदार्थस्य कुत्रचित् तदादि चिदानसंमतं ये तु मीमांसकादयः सर्वस्वव्यावहारिकपदार्थजातस्य सत्यत्वं वर्तते तेषां बलाजघन्याशक्तिलक्षणा गोपीनां वृत्तीनां मन्वेष्टा आस्था गोपीवृत्तिः प्रसज्येत
न हि मूलं सत्यत्वं दृश्यजातस्य संभवतीत्यर्थः ५४८ ये तु भेदाभिनिवेशेन देशादेर्विभुत्वादिव्यवहारायां वद्देशादि संमत्यंते तेषां न व्यवस्थापत्तिरित्याह देशे देशांतरमिति । भेदवर्जितत्वादि कस्मिन्ने

यदि कश्चिदने कतिवादिनामाहता नामानुगामी एकस्याप्यने कतामंगी कुर्यात्तमिति लोकव्यवहारविरोधरूपं दर्शयति । अन्यवस्थितेति । अस्यवादिनोऽन्यवस्थितवादिष्वेकत्वमिक्त्वादिधर्माणाम्
नियमस्यांगीकर्तृत्वेऽन्यवस्थाशीतस्योष्णत्वमुष्णस्यशीतत्वमित्यादिरूपासंपत्तेतत्प्रसज्येत । लोके तु जीवहेतुतः जीवभोगार्थमिति यावद्देशादित्येव दृश्यते इति शेषः ५५० अथ सिद्धांतिकथं न्यव
स्थेति चेत् तत्त्वज्ञानात्पूर्वस्वप्रवृत्तमसिद्धे वेत्याह व्यवस्थायामिति । सिद्धांतोऽन्यवस्थायामप्यंगीकृतायामेवाव्यवस्थाप्रमाणसिद्धान्तभवति किंतु भ्रमसिद्धेऽर्थः । तस्मादविष्टानसत्तामादा
यैव जाग्रत्स्वप्नप्रपञ्चयोर्व्यवहारसमत्वेन सम्यमित्याह तद्वति । ततो भ्रमसिद्धत्वाद्देशकालीतदृष्टिस्थूलसूक्ष्मरूपं जगत्प्रतिरोधे आत्मन्यध्यस्तमिति ५५१ एतद्वृत्तानेन स्फुटयति सर्पादिकमिति
स्पष्टम् ५५२ अथ स्तत्त्ववर्णनस्य फलमाह तद्वति । ततोऽध्यस्तत्वात् जाग्रत्स्वप्नवृत्तिप्रपञ्चयोर्द्वयं युगलं सह देशकालाभ्यामात्मनि प्रतीयते आलोचिनंसदात्ममात्रं भवतीति पावत् ५५३ ततः
किमत आह आत्मनश्चेति । आत्मगहिर्स्वस्य पारमार्थिकरूपतद्देशभावेन कस्यापि भेदः रज्जुभेदाभावे तत्र कल्पितसर्पदंडजलधारादीनां यथानभेदस्तद्वद्वति ५५४ अत्र यदि कश्चिदिवं ब्रूयात्परमार्थदृ
ष्ट्या भेदोपविचारदृष्ट्या मम भेदभ्रमो न निवर्तते इति तत्प्रत्यक्षेते बुद्धवत्तरणोपायं सूचयन्नाह एकेति । विज्ञानं विज्ञानशक्तिरूपमतः करणं तस्य नानोद्वेयद्वारोपाधिकभेदशालिन उपाधिविवेकेने कत्वं

अव्यवस्थितवादिष्वेव व्यवस्थाऽस्य संपत्तेत् ॥ देशकालादिभेदस्य व्यवस्था जीवहेतुतः ५५० व्यवस्थायांचनेपास्यात्प्रमाणात्कार्हीचित्काचित् ॥ ततो देशस्त
थाकालस्तत्रयत्सदसद्गुः ॥ वस्तुजातं तदध्यस्तमात्मनि द्वयवर्जिते ५१ सर्पादिकं यथाध्यस्तं रज्ज्वांतद्वादिदं जगत् ॥ देशकालादिसहितमध्यस्तं सर्वसा
क्षिणि ५२ ततो जागरणेऽस्यायच्च स्वप्ने द्वयं जगत् ॥ देशकालादिसहितमात्मन्येव प्रतीयते ५३ आत्मनश्च न भेदोऽस्ति देशादेरपि नैव सः ॥ रज्जुभेदं विना न
स्यात्सर्पादिर्हि यथाभिदा ५४ एकविज्ञानगम्यानां तथैकाश्रयवर्तिनाम् ॥ एकस्य विषयाणां स्याद्भेदः केनात्र हेतुना ५५ ततो जागरणे देशोऽयः सस्वप्नेऽपि नापरः ॥
दृश्यानां दृश्यते नैव भेदो देशस्य भेदकृत् ५६ घटः स्वावयवेष्वेको दृष्टो यो बहिरंगो ॥ गृहमध्ये स चेद्दृष्टः स्वाश्रयेऽपु भिदानहि ५७ दृश्यानां भेदराहित्यात्स्वप्ने जागर
णेऽपि च ॥ देशभेदो भवेत्तन्मात्रं भेदो देशैक रूपतः ५८ अत आत्मा स्वयं ज्योतिः सर्वभेदविवर्जितः ॥ स्वप्ने राजन्मयोक्तस्ते किमन्यत्प्रष्टुमर्हसि ५५९

तावदवधार्य सर्वेषां विज्ञानानां हृदयमेकाग्रमिति श्रुतेस्तत आश्रयस्यावारस्यमायाशब्दस्य विश्वकारणस्यैकत्वमवधार्य ततः सर्वभासकस्य शुद्धचेतनस्येति क्रमेण कस्यचित् तद्देतनाधिरोहति लोके हि
विज्ञानादिभेदाभिमानपूर्वक एव हि विषयभेदाभिमानो विज्ञानाद्यभेदज्ञाने तु कथं दृश्यजातस्य भेदोभावादित्याशयः एकस्य चेतनस्य विषयाणां सर्वभावानामिति शेषः ५५५ वर्णितार्थस्य प्रकृतोपयोगमाह
तद्वति । ततो भेदस्त्वभिमतानां विषयाणां मुक्तयुतया भेदाभावात् जागरणस्वप्नयोर्देशात्मा रूपक एवेति पूर्वोद्धार्यः । तत्र दृष्टांतं सूचयति दृश्यानामिति । यथा काष्ठो दृश्यानां मिषादीनां भेद आकाशरू
पदेशस्य भेदकृत् दृश्यते तथा चिदाकाशरूपदेशस्यापि बोध्यमित्यर्थः ५५६ एवं परमार्थात्मरूपदेशस्य अपि यानां भेदेन न भेद इत्युक्तमथ कल्पितानां देशानां भेदपि ए कत्वेन निश्चितस्य भावस्य न भेद इत्याह
दृष्टवति । यथा एक एकत्वेन निश्चितो घटः स्वावयव रूपेषु अंतरंगाश्रयेऽपु योऽष्टः स एव बाह्यगणे गृहमध्ये वा बहिरंगाश्रयेऽपि दृष्टस्तथाऽपि स्वाश्रयेऽपु भिन्नेष्वपि घटस्य भिदानहि दृष्टा इत्यन्यवयवः तथा च सर्वपदार्था
नां स्वभावभूतमैकत्वं कल्पितदेशादिभिर्नान्यथा भवतीति भावः ५५७ प्रकृतवाक्यार्थनिगमयति दृश्यानामिति द्वाभ्याम् । एवं दृश्यानामपि भेदाभावेऽप्यजागरणयोरेको देशः सिद्धः स चेत् को देश
आत्मरूप इत्यत आत्मा भेदः सिद्ध इत्यर्थः ५५८ तथा च आत्मेतरस्यैवाभावादितरप्रकाशराहित्यरूपं स्वप्रकाशत्वं तु तदसिद्धमित्याह अतद्वति । स्पष्टम् ५५९

एवमुक्तेतोराराजायाज्ञवल्क्यमभाषत ॥ कामप्रश्वरेणाप्यस्यात्मज्ञानोऽतिबुद्धिमान् ५६० विद्यामात्रं वदेन्मह्यं यः कश्चिद्ब्राह्मणोत्तमः ॥ एकैकस्यामहंतस्यांत
स्मैदास्यामिसर्वदा ५६१ तरुणीनांगवांशास्त्रलक्षणां संहस्रकम् ॥ गजेन सदृशो यत्र वृषभोऽस्ति महावपुः ५६२ इति मे सर्वलोको यं व्रतं जानात्यतो धुना ॥ मुन
ये गोसहस्रं तु विद्यामात्रप्रदायिने ॥ याज्ञवल्क्याय दास्यामीत्युक्तो राज्ञामुनीश्वरः ५६३ मयाराज्ञे ब्रह्मविद्या तु क्ता सर्वा तथा पिताम् ॥ न ज्ञातवानयं सम्यङ्ममशि
ष्यो महीपतिः ५६४ किंतु काचिदियं विद्येत्येतावत्प्रतिबुद्धवान् ॥ इति संचित्य वचनं प्रोवाच नृपतिं तदा ५६५ गोसहस्रं ददाम्यद्य विद्याया निष्क्यं प्रति ॥ यो यमि
त्यादिनोक्तं यज्योतिरात्मस्वरूपकम् ॥ मया ते प्रोक्तमखिलं तज्ज्ञातं तेन वाधुना ५६६ इत्युक्तेनेति तं प्राह मुनिना सद्भिर्जोत्तमम् ॥ तथा पुनर्द्विवारं तं स मुनिप्रत्यभा
षत ५६७ भवता यो यमात्मा तः प्रथमं स्वप्नगः पुमान् ॥ दोषं पश्याम्यहंतत्र भोगसंगसमुत्थितम् ५६८ स्वप्ने यस्मादयं स्त्रीभिर्मोदते च हसत्यपि ॥ अन्नं नानाविधं
तद्वदति याति न यात्यपि ५६९ इत्युक्ते मुनिवयोऽपि स्वप्नेऽसंगत्वं सिद्धये ॥ उत्तरं प्रथमं प्राह जनकं मिथिलेश्वरम् ५७० राजापुनर्याज्ञवल्क्यमभिप्रायममुं श्रितः ॥
द्वितीयं पूर्ववत्प्रश्रुतवान् बुद्धिसत्तमः ५७१

शिष्टोमोक्षोपेतस्मैतत्त्वज्ञानायैवबुद्धिपूर्वतुनसम्यग्बुद्धमित्यर्थकोभागोऽप्याख्यातइतिध्येयम् एतादृशोराज्ञःप्रतिवचनस्यार्थःपंचदश्यांपोडश्यांचकंडिकायां बोध्यइत्याह तथेति ५६७ अथ
सवाएषप्रसादइत्यादिकंडिकाचतुष्टयस्यतात्पर्यार्थभूतमुत्तरत्रयमर्थान्तराजप्रश्रपदर्शनपूर्वकंनिरूपयति भवतेतित्रयोदशभिः । तत्रराजास्वप्नेवर्णितात्मस्वरूपएवंप्रथमंदोषमुद्राक्यप्रश्रंकार
एवंकथं हेमुनेभवतायोयमित्यादिवाक्येनस्वप्नेयोयमात्मोक्तस्तस्याविद्याकामकर्मकृतमृत्योस्तरणनसंभवति । यतःस्वप्नेभोगेनकामकर्मकार्येणसंगेनाविद्याकार्येणचसमुत्थितंप्रयुक्तंदोषंबंधा
ख्यंपश्यामीत्यर्थः ५६८ तंदोषमभिनयति स्वप्नेइति । अयमात्मा अनिर्भुते यातिइष्टदर्शनायप्रवर्तते नयातिअनिष्टंदर्शनिवर्ततेइतिपदार्थः ५६९ एवंपृष्ठोमुनिःस्वप्नेऽसंगत्वंप्रतिपादयन्
प्रथममुत्तरसंप्रसादइत्यादिकंडिकारूपमुक्तवानित्याह इत्युक्तइति । इत्युक्तेइतिराज्ञापृष्टेति ५७० द्वितीयंश्रवणतार्याभिनयति राजेतिद्वयां । अमुमुत्तरश्रीकामिनेयमभिमामा

स्वप्नेति । स्वप्नेयदात्मनोऽसंगत्वमुक्तं तत्तत्भाष्यते यतः स्वप्ने जिप्यमाणो देहोपि सूक्ष्मत्वादसंगः शिलादावपि तत्त्ववैशस्यमस्ति हेः जाग्रतितुस्थूलदेहेन तसंगतमाप्रसिद्धेन युक्तायां वर्तमानस्यात्मनः कथमसंगत्वमित्यर्थः ५७२ एवं घृष्टो मुनिरमुमभिप्रायमाश्रित्येव स्वप्नप्रवृत्त्यादिवाक्येनोत्तरं द्वितीयं ददावित्याह याज्ञवल्क्योपि तस्मिन् स्पष्टम् ५७३ अमुमिति पदोक्तमभिप्रायमाभिनयति यादृश इति । असंग इत्यत्र संगपदेन शिलादीमवैशम्यतिर्बन्धो नोच्यते किंतु मूर्तीनां भूतैरेव क्रियाहेतुकः संयोगः तदभाव आकाशसमं आत्मनि न जावोभ्यते तथा च भ्रांत्यात्मानं परिच्छिन्नं मय्यमानैर्यासूक्ष्मदेहेनात्मनः संगः कल्प्यते तथा स्थूलेनापि संगस्तद्भ्रांतिवारणायासंगपदेनायमर्थ उच्यते एष आत्मानिखिलैः स्थूलैः सूक्ष्मैर्वाभावे भ्रांतदृष्ट्या सक्तोपि वस्तुतो न सज्जते इत्यर्थः ५७४ महामत्स्यनिदर्शनेन समाधेयं तृतीयं प्रश्नमवतार्याभिनयति तृतीयमिति त्रिभिः । एतमुत्तरं श्लोकद्वयेन निरूप्यमभिप्रायमाश्रितो राजा पूर्ववत् तृतीयं प्रश्नमाहस्म यतः कामप्रश्नरूपवरलाभेन पुनः पुनः प्रश्ने निर्भय इत्यर्थः ५७५ स्वप्न इति । हे मुने स्वप्नं जागरणं च गच्छन् एकस्यात्मनः स्वप्नजागरणरूपमुभयं स्थानं कथं दुर्घटेन भवेत् किंतु दुर्घटमवेति ५७६ एकस्य स्थानद्वयनिष्ठत्वं दुर्घटमित्यत्र दृष्टान्तमाह माहिष्मत्यामिति । यथा उज्जयिन्यां काश्यां चैको भूपतिर्न तिष्ठेत् किंतु उज्जयिनी भूपतेः काशी भूपतिर्भिन्न एव तथा जाग्रत्स्वप्नरूपस्थानस्थयोरात्मनोर्भेदः स्यादित्यर्थः ५७७ अस्य प्रश्नस्योत्तरं सवा ए

स्वप्ने भवत्वसंगत्वं सूक्ष्मदेहसमाश्रयात् ॥ स्थूलदेहगतः केनासंगो जागरणे भवेत् ५७२ याज्ञवल्क्योपि राजानमुत्तरं प्राह पूर्ववत् ॥ अभिप्रायममुं प्राप्या द्वितीयं मुनिपुंगवः ५७३ यादृशः सूक्ष्मदेहस्य संगः स्थूलेपि तादृशः ॥ न भो वन्निखिलैर्भावैः सक्तोऽप्येव न सज्जते ५७४ तृतीयं प्रश्नमाहैतं राजा अभिप्रायमाश्रितः ॥ यथा पूर्वं मुनिं विप्रं वरं प्राप्या कुतो भयः ५७५ स्वप्ने जागरणे नित्यं गच्छतो देहेनः कथम् ॥ एकस्यैवोभयं स्थानं न भवेद् दुर्घटं मुने ५७६ माहिष्मत्यां भवेद्योयं भूपतिर्न भवेद्विसः ॥ काश्यामेकस्ततोत्रापि भेदः स्थानस्थयोर्भवेत् ५७७ तृतीयमुत्तरं विप्रः पुनरेवमभाषत ॥ अभिप्रायेणामुनैर्न जनकं मिथिलेश्वरम् ५७८ युगपद्यदि गच्छेत् स पुमान् स्थानद्वयं तदा ॥ स्थानभेदाद्भवेद्भेदो नैव मे प्रपयाति हि ५७९ साभिप्रायममी प्रश्ना उत्तरैः सहितास्तिथा ॥ जाता एषूत्तराण्येवं प्रवृत्तानि ह्यनुक्रमात् ५८० स एवात्मा मया यस्ते स्वयं ज्योतिरुदाहृतः ॥ स्वप्नस्थितः कदाचित्संप्रसादे व्यवस्थितः ५८१ सुषुप्तिः संप्रसादाख्या कथिता वेदवादिभिः ॥ सम्यक्प्रसिदतिस्तस्यां शरदीवजलं पुमान् ५८२

पशुह्यंत इत्यादिकया तथा महामत्स्य इत्यादिकया षड्विंशत्यादिवित्याह तृतीयमुत्तरमिति । अमुना प्रिमं श्लोकाभिनेयेनाभिप्रायेण मुनिस्तृतीयमुत्तरमुक्तवानिति ५७८ युगपदिति । यद्येकस्मिन्काले स्थानद्वयवृत्तित्वमुच्येत तदा भेदप्रसक्तिर्भवेदेवोक्तदृष्टान्तात्परं त्वेष आत्मा एवं युगपत्स्थानद्वयं न प्रपयाति किंतु क्रमेण राति । तथा च यथा एकस्य तीर्थं द्वयं क्रमेण प्राहिष्मतीं काशीं च गच्छतो न भेदस्तथात्मनोपीत्यर्थः ५७९ तात्पर्यं प्रदर्शनं निगमयन् षड्विंशत्काचतुष्टयस्य श्रोतार्थप्रदर्शनं प्रतिजानीते साभिप्रायमिति । येऽपि साभिप्रायं तोतराः प्रश्ना निखिलपानिखिलपितास्तेषामुत्तराणि उत्तराभिधायकश्रुतिवाक्यानि एवं वक्ष्यमाणप्रकारेण क्रमेण प्रवृत्तानि प्रवृत्तव्याख्यानानि बोधयानोति शेरः ५८० तत्र प्रथमप्रश्नमाधानपरायाः सवा एष संप्रसाद इत्यादिकायां प्रचक्ष्याः कोडकाया अर्थे निरूपयति स एवेत्यादिद्वाविंशतिश्लोकेः । हे राजन्य आत्मा मया तुभ्यं स्वप्ने स्वयं ज्योतिस्तेनोक्तः स एव कदाचित्संप्रसादे व्यवस्थितो भवतीति ५८१ अधिकरणव्युत्पत्त्या संप्रसादशब्दार्थमाह सुषुप्तिरितिद्वाभ्यां । हि यतः अस्यां सुषुप्तावस्थायां सम्यक्स्मृतिरसिदितिकालुष्यं त्यजति ५८२

सम्यक्त्वविवृणोति विक्षेपमिति । विक्षेपमनआद्ययाधितद्मार्ग्यासरूपमखिलं तत्कासदात्मरूपेण तिष्ठन्सम्यक्प्रसीदतीत्यतः सुपुष्टिः संप्रसादसंज्ञिकेत्यर्थः ५८३ इतिः क्रीडायागतेर्नानाविषयाट
नरूपायाश्चयद्यपि सुपुष्टौ न संभवस्तथापि तत्स्वप्रगते एवानुद्यते भूतभावि गत्येति भाष्यव्याख्या नुरोधेनाह यद्यपीति । द्वितीयाहस्यतथापीत्यादिः तथाच यद्यप्यत्र सुपुष्टौ रतिगती नस्तत्तथापि सुपुष्टि
प्राप्तेः पूर्वपश्चाद्वास्वप्ने रतिगती भवतः ततस्ते एव स्वप्नादिगते अनुद्यसंप्रसादे रत्वाचरित्वेत्येवंपरः पुमानुक्त इति संबन्धः ५८४ एवं पुण्यपापयोरपि दर्शनं यत्सुपुष्टावुक्तं तदपि तयोः सफलयोः सुप्तो कारणाज्ञा
नरूपेण स्थितयोरेव बोध्यं तदानीमभिव्यक्तयोरसंभवादित्याह पुण्यपापे इति । यद्यप्यत्र सुपुष्टौ पुण्यपापेन स्यातामभिव्यक्तेन भवतस्तथापि ते सुपुष्टौ कारणात्मना विद्येते अतोऽभिप्रायादिते पुण्यपापे स्व
प्रकाशनाज्ञानभासकरूपेण विलोक्येत्युक्तमिति शेषः ५८५ पुनः पदार्थमाह अनादाविति । यथा पूर्वसंप्रसादान्गतस्तथा पुनरेव प्रज्जेदिति ५८६ निश्चित आर्यागतिस्तत्र मभिलक्ष्येत्यर्थः कस्य प्राप्ते
न्यायपदस्य तथा यद्यो निर्वंशरीरं सुप्तेः पूर्वमासीत्तदेव प्राप्नोतीत्यर्थः कस्य प्रतियोगिपदार्थस्य पूर्वोत्तरार्द्धाभ्यां क्रमेणार्थमाह यथागतमिति । तथैव तेनैव गतिमार्गेणेति यावत् यो यद्यो निशरीरकः सुप्तिं
च्छित्संभूत्वा तद्यो निशरीरको भूत्वा समायाति अत्र मुखेन्यादाय स्वपितीति वत्क्वा प्रत्ययो बोध्यः ५८७ प्रतियोगिपदार्थमेव व्यवहितोत्तरश्रुत्यनुरोधेन विशदयति व्याघ्रदेह इति द्व्याभ्यां । व्याघ्रः

विक्षेपमखिलं हित्वा समनस्कं सुपुष्टिगः ॥ सम्यगत्तमस्वरूपेण प्रसीदत्यात्मना स्वयम् ॥ संप्रसादस्ततो ज्ञेया सुपुष्टिरिह मानवैः ५८३ यद्यप्यत्र न काप्यस्ति रतिर्वा
गतिरेव वा ॥ अस्याः प्राप्तेः पुरापश्चात्स्यातां रतिगती सदा ॥ संप्रसादे ततो रत्वाचरित्वाचपरः पुमान् ५८४ पुण्यपापे च न स्यातां यद्यप्यत्र तथापि ते ॥ सुपुष्टावपि
सर्वेषां विद्येते कारणात्मना ॥ अत एते विलोक्यैव स्वप्रकाशात्मना पुमान् ५८५ अनादाविह संसारे संप्रसादान् ह्यनेकशः ॥ यथा समागतः पूर्वपुनरेष तथा वजेत् ॥
५८६ यथा गतं तथैवायं समायाति सदा पुमान् ॥ योगच्छित्संभूत्वायं समायाति नचेत्तः ५८७ व्याघ्रदेहो यदा सुप्तिं व्रजेद्याघ्रो भवेत्तदा ॥ सुपुष्टादागतो नापि तज्जा
तावपरं वपुः ५८८ सिंहो वृको वराहो वा कीटादिर्मनुजोपि वा ॥ यज्जातियद् वपुः सुप्तिं गच्छेदायात्यसौ तथा ५८९ विक्षेपदर्शनायैव जंतुः सर्वः समाव्रजेत् ॥ स्वप्रायैवै
तितेनेदमुच्यते सावधारणम् ५९० सुपुष्टादागतः सोऽयं तत्र स्वप्ने व्यवस्थितः ॥ नारीभोगादिकं यत्तत्पश्यत्यात्मा स्वयंप्रभः ॥ न तेन सज्जते यस्माद्द्रष्टा यद्द्रष्टादिना
५९१ स्वसंबद्धं न कोऽप्यत्र द्रष्टुमर्हति किंचन ॥ तथा त्वेदृशता स्वस्य बलादेव समापतेत् ५९२

सुप्तिप्राप्य समागतः स नृव्याघ्रदेह एव भवति तत्र च तामेव व्यक्तिसमाप्नोतीत्यर्थः ५८८ सिंह इति । तथा तज्जातियत्तत्पश्यत्यात्मैवैशिष्ट्येनेत्यर्थः स्फुटमन्यत् ५८९ ननु सुपुष्टाद्यत्समायातितत्स्वप्रायैवेत्यवधार
णं नोपपद्यते सुप्त्यनंतरं जाग्रत्प्राप्तेरपि दर्शनादिति चेन्न स्वप्नपदस्य विपर्ययज्ञानात्मकविक्षेपतामान्यपरत्वादित्याह विक्षेपेति । तेन स्वप्नपदस्य विक्षेपसामान्यपरत्वेन स्वप्रायैवेति सावधारणमुच्यत
इति ५९० असंगताप्रतिपादकभागांथमाह सुपुष्टादिति । सुपुष्टादागत्य तत्र विक्षेपात्मके स्वप्ने व्यवस्थितः स ज्ञात्मा यात्किंचिन्नारीभोगादिकं पश्यति तेन विषयजातेन संबध्यते यतो द्रष्टा भवति नहि
लोकेऽपि द्रष्टा इत्येनं संसृज्यते यथा घटादिद्रष्टा घटादिनेति संबन्धः ५९१ नन्वात्मनोऽप्यहमित्याकारेण स्वप्ने भ्रान्तं परमं यत्तथाचात्मस्वरूपस्याप्यननुगमापत्तिरिति चेन्न स्वयंप्रकाशस्यात्मनो विषयत
याभान्न संभवति परेतदुपाधिबुद्धे विषयतामात्मनि न्यवमानास्तु भ्रान्ता इत्याशयेनात्मनो विषयतया भानां गिकारे आत्मत्वादेव मच्युतिः स्यादित्याह स्वसंबद्धमिति । स्वसंबद्धं स्वनात्मना विशिष्टमि
तियावत् ईदृशमर्थोऽपि द्रष्टुं विषयकीर्तनं नैतियतस्तथात्वे आत्मविशिष्टस्यार्थस्य विषयत्वे स्वीकृत्यमाणे स्वस्यात्मनो दृश्यता विषयता बलादिशिष्टतैर्भेदस्य विशेषणवृत्तित्वेनियमात्पसकाभवेत् त
थाच नार्थद्वयानात्मत्वमसक्तिरिति भावः ५९२

यथात्मनोविषयविशेषणत्वमनुपगम्येततदानागृहीतविशेषणाद्विद्विशेष्येयवतिप्रतइतिन्यायेनविषयत्वमस्तत्किरवश्यंस्यादित्याह विशिष्टेति । त्रयाणां विशेष्यविशेषणत्वरसंबन्धस्याप्यामप्रदेवि
 ययीकरणाभावेसतिविशिष्टस्यग्रहणविषयीकरणनस्यात्तएतदेवस्फुटयति योनेत्यादिना ५९३ योगेति । यथासंयोगस्यसंबन्धस्यदंडस्यविशेषणस्यपुरुषस्यविशेष्यस्यचाग्रहेसतिदंडीत्याकारकोविशि
 ष्टग्रहः कश्चिदपिनस्यात् ततएवव्यापादात्मवैशिष्ट्येविषयाणामंगीकृतेसतिआत्मनोविशेषणीभूतस्यगतज्ञानविषयत्वरूपंप्रसज्येतेतिशेषः ५९४ तच्चव्याहृतमितिसदृष्टांतमाह नैवेति । केनापिवस्तु
 नैवात्मनोग्रहः कर्तुमशक्यः यथादक्षिणहस्तमुष्टिनादक्षिणहस्तमुष्टिर्ग्रीह्येतुमशक्यइतिसंबन्धः ५९५ किंचात्मनोविषयत्वस्वीकारेविषयत्वव्यापकस्यजडत्वस्यप्रसक्तयानात्मत्वत्वंस्यादित्याह अ
 पिस्वस्येति । स्वस्यात्मनः ५९६ परिच्छिन्नेविभुनिवावस्तुनियत्रयत्रजडत्वंतत्रानात्मत्वमितिन्यासिमाह आत्मतेति । एवात्मताखादीनामाकाशकालदिशामभूर्तानांविभूनामपिजड
 त्वेनात्मतानदृष्टेतिशेषः ५९७ उक्तविचारस्यप्रकृतोपयोगमाह ततइति । ततोग्राहकस्यग्राह्यकोटावनिवेशात्स्वप्रदृश्यैःसहदृष्टुर्नसंबन्धः यतोदृष्टत्वंदृश्यासंबन्धव्याप्यत्वात्तत्रहेतुर्भवतीत्यर्थः
 ५९८ दृष्टत्वस्यदृश्यासंबन्धेनन्यासिर्विशदयति यथेनेति । येनद्रष्टावदृश्यतेतेनदृश्येनासौद्रष्टानबद्धयतेयथाघटद्रष्टाघटेनेत्यन्वयः ५९९ फलितमाह अनन्वागतइति । अतोऽसंगत्वा

विशिष्टग्रहणंनस्यात्रयाणामग्रहेकचित् ॥ योनजानातिसंबन्धंविशेष्यंवाविशेषणम् ॥ प्रपद्यतेविशिष्टंनकदाचित्पुमानिह ५९३ योगदंडनराणांस्यादग्रहेनग्रहःक
 चित् ॥ दंडीतिततएवात्मवैशिष्ट्येह्यात्मनोगतम् ९४ नैवात्मनात्मनःशक्योग्रहःकेनापिवस्तुना ॥ गृह्णीयादत्रकोनाममुष्टितेनैवमुष्टिना ९५ अपिस्वस्यग्रहेस्वस्य
 सर्वथास्यादनात्मता ॥ गृह्यमाणजडदृष्टमात्मतानजडेभवेत् ९६ आत्मताचेज्जडस्यस्याद्वटस्यैपानकिंभवेत् ॥ खादीनांवाप्यभूर्तानांजडानामात्मतानहि ९७
 ततःस्वप्नेत्रयदृश्यंनारीभोगाऽदनादिकम् ॥ संबन्धस्तेननद्रष्टुर्द्रष्टृत्वादेवहेतुतः ९८ यथेनदृश्यतेद्रष्टातेनासौबद्धयतेनहि ॥ यथापुमानघटद्रष्टाबद्धयतेनघटेनसः
 ९९ अनन्वागतएवातस्तेनदृश्येनतत्रसः ॥ स्वप्नद्रष्टाभवेत्स्वप्नदृश्येनासंगरूपघट्क् ६०० यतएवपुमान्स्वप्नेसंगलेशविवर्जितः ॥ स्वप्नकाशात्मनातस्मान्मोक्षायै
 पनरेश्वर ६०१ एवमेवेतिजनकोयाज्ञवल्क्यमभाषत ॥ याज्ञवल्क्येतिस्वोध्यमुनितंद्विजसत्तमम् ६०२ याज्ञवल्क्योपितंप्राहजनकंनृपतिंपुनः ॥ पुंसोजाग
 रणावस्थासर्वस्यास्तितथैवच ३ तत्रमार्गाननैकांश्चद्वैवभयमप्यदः ॥ पुण्यपापंतथात्मानंयातिजागरणायसः ॥ केवलायबहिर्द्वायसमायातियथागतम् ६०४

सत्रजागरणेसघटद्रष्टातेनघटादिरूपदृश्येनानन्वागतः अनुगतोनभवत्येवतथास्वप्नद्रष्टास्वप्नदृश्येनासंगत्वादनन्वागतइतिसंबन्धः ६०० यथाचयत्त्वयाप्रथमप्रश्नेस्वप्नेसंगत्वदोषेणात्मनोमोक्षा
 योग्यत्वंसूचितंतन्निरस्तमित्याह यतएवेति । यतएवपुमानुक्तविषयास्वप्नेसंगलेशेनापिर्वर्जितस्तस्मात्स्वप्नकाशरूपेणमोक्षायमोक्षयोग्यएवहेनरेश्वरइति ६०१ एवमुक्तोराजाप्रथमप्रश्नोत्त
 रमेवमेवेत्याकाराणांगीचकारेत्याह एवमेवेति ६०२ जाग्रत्यसंगत्वबोधिकायाःषोडश्याःकंडिकायाअर्थवदन्द्वितीयोत्तरमभिनयति याज्ञवल्क्योपीतिपंचभिः । हेराजन्सर्वस्यजंतोजाग
 रणावस्थापितथैवस्वप्नावस्थाददृष्टलेपाधायिकातथाजाग्रदवस्थापीत्युत्तरार्द्धार्थः ६०३ तथैवेत्युक्तंसांम्यमेवस्फुटयति तत्रेति । तत्रस्वप्नेअनेकाज्जाडीमा
 गीन्द्रष्टतथापुण्यपापफलाकारेणपरिणतमात्मानं बुद्धिर्द्वैवनतुकिंचित्कृत्वासात्माजागरणाययाति तत्रैतावान्स्वप्नादिशेषः । यज्जागरणेवैवलंब्यहिंवंततेस्वप्नेतुयद्यपिजाग्रदपेक्षयांतरत्वमपि
 वर्ततेतथापिसंप्रसादापेक्षयाबहिर्द्वायथागतंगमनमार्गमनतिक्रम्यागमनंसममेवेतिभावः ६०४

द्रष्टृत्वेनात्मनोऽसंगताप्युभयत्र समेत्वाह यथेति । यथाएवपुमान्स्वप्नेदृश्येनसंगविवर्जितस्तथाजाग्रदवस्थापिदृश्येनसंगविवर्जितोयतोद्रष्टृत्वेननिःसंगोभवतीत्यन्वयः ६०५ एतदेवस्फुटयति स्वप्नदृश्यैरिति । स्वयमेवेत्यस्यस्वभावादिवेत्यर्थः तथाचयथास्वप्नेद्रष्टाद्रष्टृस्वभावादिवहेतोःस्वप्नदृश्यैर्नसज्जतेतथाजागरणेपीतिसंबन्धः ६०६ फलितमाह तत इति । तेनदृश्यजातेननन्वागतोऽसंबन्धः शेषस्पष्टम् ६०७ एकस्यक्रमेणस्थानसंबन्धेपिनभेदइत्याकारस्यतृतीयोत्तरस्यप्रतिपादकयोःसप्तदश्यादशयोःकंडिकयोरर्थमाह याज्ञवल्क्योपीतिपडिः । यथापूर्वपूर्ववाक्यसमानाकारवाक्यसप्तदशकंडिकारूपमुच्चरन्याज्ञवल्क्योष्टादशकंडिकोक्तदृष्टान्तेनैकस्यात्मनःक्रमेणावस्थाद्वयमाहस्मेतिसंबन्धः ६०८ तत्रसप्तदश्याअर्थसंगृह्णाति अत्रेतिद्वाभ्यां । अत्रप्रसिद्धेजागरणस्थूलैर्वध्वादिरूपविषयेरत्वाकीडित्वातथास्थूलान्मार्गान्चरित्वातत्रापितद्विषयाकारांनुष्णपापाभ्यांमुखदुःखाकारांचबुद्धिस्वप्नवदृष्टेवनतुकिंचित्कृत्वापुनःस्वप्नप्रव्रजतीतिद्वयोःसंबन्धः ६०९ ६१० अष्टादश्याअर्थदर्शयति तत्रजागरणादितित्रिभिः स्पष्टम् ६११ महेति । यथाएकोमीनोमहानदीसंबन्धिनीनामपांजलानांवाग्मदक्षिणरूपेऽभेकूलेगच्छतीत्यन्वयः ६१२ दा

यथास्वप्नेपुमानेषभवेत्संगविवर्जितः ॥ द्रष्टादृश्येननिःसंगःस्वप्नवत्संगवर्जितः ६०५ स्वप्नदृश्यैर्यथास्वप्नेस्वयमेव नसज्जते ॥ तथाजागरणेदृश्यैरपिद्रष्टानसज्जते ६०६ ततोजागरणेप्यात्मातेनानन्वागतोभवेत् ॥ असंगोयतएवायंपुरुषःस्वप्नदृक्समः ॥ अंगीचकारराजातदेवमेवेतिपूर्ववत् ६०७ याज्ञवल्क्योपितंप्राहयथा पूर्वपुनर्मुनिः ॥ अवस्थाद्वयमेकस्यदृष्टान्तेनातिबुद्धिमान् ६०८ अत्रजागरणेरत्वावध्वाद्यैःस्वात्मनःप्रियैः ॥ गत्वाचविविधान्मार्गान्पुरग्रामादिमध्यगान् ६०९ सुखदुःखकरांबुद्धिपुण्यपापसमुद्भवाम् ॥ दृष्ट्वैवस्वप्नवत्च्छेत्पुनःस्वप्नप्रस्यं प्रभः ६१० तत्रजागरणात्स्वप्नस्वप्नाज्जारणंपुनः ॥ एकस्यगच्छतःपुंसोदृष्टान्तंविद्धि भूपते ६११ महानद्यायथाकूलेऽभेगच्छतिसर्वदा ॥ एकएवमहामीनोह्यपांवाग्मंचदक्षिणम् ६१२ एवमात्मासदैवायमेकएवस्वयंप्रभः ॥ स्थानद्वयंप्रयात्यत्र स्वप्नजागरणंचसः ६१३ सुप्तावपिमहाराजदृष्टान्तंशृणुधीधन ॥ नीडेस्थितोयथाकश्चित्दृश्येनोगरुडएववा ६१४ पक्षीभूमिसमीपस्थदेशंक्रांत्वाव्रजेत्पुनः ॥ अस्मिन्दूरस्थितेभूमेराकाशेदृष्ट्यगोचरे ६१५ स्त्रियोमक्ष्यस्यवालाभंसमुद्दिश्यैषणावृतः ॥ कोपात्पक्ष्यंतरंहंतुमथवास्वेच्छयैवहि ६१६ गच्छन्नेवंभवेत्श्रांतःपक्षौस्वस्यगतिप्रदौ ॥ संकोच्यात्मशरीरेसौनीडमेवाभिधावति ६१७ एवमात्मास्वयंज्योतिःस्वप्नजागरणांबरे ॥ कर्मपक्षोव्रजन्श्रांतोहृदयाकाशमाव्रजेत् ६१८

ष्टौतिकमाह एवमिति ६१३ अथस्वप्नजागराभ्यांतदर्थैःकामादिभिश्चात्मनोऽस्वाभाविकःसंबन्धस्तत्पांशुपुष्टौ कारणेनलयेप्यात्मनस्तद्भासकत्वेनावस्थानादितिस्वययितुंसदृष्टान्तंशुपुष्टिमाप्तिमिति पादिकायास्तद्यथास्मिन्नाकाशेइत्यादिकायाःकंडिकायाअर्थनिरूपयति सुप्तावितिपडिः । सुप्तौशुपुष्टिमाप्तिविषयदृष्टान्तंशृणु यथाकश्चित्पक्षीश्येनोगरुडोवाभूमिसमीपस्थमाकाशदेशंक्रांत्वा पक्ष्यन्तरहनन्स्वेच्छापूर्णेचेतिहेतुचतुष्टयाकारः ६१६ गच्छन्नेवमिति । एवंरुपादिरागद्वेषनिमित्तंयथाभवतितथादूरंगच्छन्सन्पदाश्रांतोभवतितदासौपक्षीस्वस्यगतिप्रदोपक्षोभात्मशरीरेसंकोभवतितदाहृदयाकाशेमुसिसंस्थानमागच्छतीति ६१८

संप्रसादः । यमहृदयाकाशोऽसुप्तः सुषुप्तिविशिष्टो यमात्मा विमलप्रभुत्तिमि तत्केन संप्रसादः शब्देनोक्तः । कस्य मलयतत्रत्याग इति चेद्विद्याकामकर्मोत्पत्त्येव न केचनेत्यादिना । कामशब्दाकर्मयजंतः स्वप्नपदेन विपर्ययाख्याकार्याविद्याबोधिता तथाच यत्र न कंचन विषयमिच्छति न वा कंचन विषयं पश्यतीत्यर्थः विपर्ययरागयोरभावोत्पत्त्या च तन्निमित्तकर्मोभावोपि सूचितः ६१९ एवं स्थूलसूक्ष्मशरीराभ्यां तद्वर्गभ्यां स्वभाविकः संबंधो न भवतीत्युक्तमथ कारणशरीरादविद्याख्यादात्मनो विवेकं दर्शयितुं विद्यास्वरूपस्य तदावृतात्मस्वरूपस्य च प्रतिपादिकाया विंशतितम्भाः कंडिकाया अर्थद्वयाद्विष्टो कोर्न रूपं स्तत्र जायतः सकाशात् स्वप्नसुषुप्तिमाप्तिद्वारभूतानां नाडीनां स्वरूपप्रदर्शकस्य पूर्णा इत्यंतं भागस्यार्थवर्णयति मार्गो यो यमिति न वभिः । हेराजन्सत आत्मनः सर्वो स्ववस्थासु गमनागमनार्थं मार्गो यस्तुभ्यं मया श्रौतप्रतिन्यायपदेनोक्तः समागो हृदयनिर्गतनाडीरूपो बोध्यः यासां हृदयकंदनिर्गतनाडीनां मध्ये एकाधिकं शतं प्रधानमत्र शास्त्रे वेदांतं प्रश्नोपनिषदादावीरितं तासां प्रधाननाडीनां बहूनि भानां शाखाभूतानां ङ्चस्तु कोटिशो बोध्या इति द्वयोः संबंधः । निश्चितआयोगेति मार्ग इति यावत् तमभिलक्ष्येति प्रतिन्यायपदार्थोऽयं स्तादुक्तः ६२० । ६२१ तासां नाडीनां सूक्ष्मतां दर्शयति सहस्रयेति । यदि एकः केशः सहस्रधा भिन्नो विभक्तो भवेत्तदा तासां नाडीनां परिमाणे साप्रसिद्धा उपमा दृष्टांता भवेदुपपद्येत अथवा न भवेत्ततोपि सौक्ष्म्यादिति भावः ६२२

संप्रसादः समुद्दिष्टो यत्र सुप्तो न कंचन ॥ कामं कामयतेनापि स्वप्नं कंचन पश्यति ६१९ मार्गो यो यं मया तुभ्यं प्रतिन्यायमितीरितः ॥ अवस्थास्विह सर्वासु गमनागमने सतः ६२० मार्गभूताः स्थिता एव ह्येता हृदयनिर्गताः ॥ नाड्येकाधिकं यासां प्रधानं शतमीरितम् ॥ शास्त्रे त्रकोटिशः संतितासां शाखासमाः शिराः ६२१ सहस्रधा भवेत्केशो यदि भिन्नस्तदोपमा ॥ कथंचित्परिमाणे सा भवेद्वापि न वा भवेत् ६२२ आसां हिता इति प्रोक्तं नाम धेयं मनीषिभिः ॥ मातुः स्तनस्थिता यद्वत्स्तनंधय हिताः शिराः ॥ वपुर्हितास्तथाराजन्नाड्यो वपुषि संश्रिताः ६२३ अन्नपानरसं श्वत्सर्वजंतुहितं यतः ॥ नयंत्यविरतं तेन हिता एताः शिराः स्मृताः ६२४ अन्नपानरसैः पूर्णाश्चित्रवर्णोपमैः सदा ॥ नीरैर्नानाविधैर्यद्वत्सरितो भूतलस्थिताः ६२५ अन्नपानरसास्तासु शुक्लानीलाश्चर्पिणलाः ॥ हरितालोहिताः संतिचित्रकारगृहेयथा ६२६ नीलमंजनसंकाशमीरितं हरितं पुनः ॥ दूर्वादलनिभं तेनैतयोः पुनरुक्तता ६२७

तासां हिता इत्याकारकनामधेयस्यान्वर्थतां दर्शयति आसामिति । यथामातुस्तनगतानाड्यो बालस्य हितकरामातुभुक्ता न्नरसप्रापकत्वात् तथा सर्वशरीरे न्नरसप्रापकत्वादासां नाडीनां हिता इति नामोक्तामिति द्वयोरर्थः ६२३ । ६२४ तासां नाडीनां वर्णान्नपानरसप्रयुक्तान्दर्शयति अन्नपानरसैरित्यादिना । चित्रानानाविधा वर्णास्तत्प्रयुक्ता उपमा श्रयेणामेतादृशे रसैः सदा पूर्णानां विधनीरैर्नयंत्येत्यन्वयः । तादृशरससंबंधाच्च नाड्योपि नानारूपा इति भावः ६२५ रसानां वर्णां कीर्तयति अन्नपानरसास्तास्विति । यथाचित्रकारस्य गृहे शुक्लाद्विवर्णो रसाः पात्रेषु निहिताः संतितयैतामुनाडीपुक्कवातपित्ताऽल्पपित्तरुधिरसंभृता सुयथाक्रमं शुक्लादिवर्णानि हिता इत्यर्थः तथाचोक्तं शुभ्रुते 'अरुणाः शिराः पित्तवहानीलावातवहाः स्मृताः । अमृग्वहास्तुरोद्दिग्यो गौर्यः श्लेष्मवहाः स्मृताः' अरुणाः पिण्गलारोद्दिग्योरुक्ता इति तदर्थः ६२६ ननु दूर्वादलश्याम इत्यादौ हरिते नीलवर्णाय प्रयोगादत्र नीलहरितपदयोः पौनरुक्त्यमित्याशंका मर्थभेदप्रदर्शनेन वारयति नीलमिति । अत्रांजननिभं नीलमिति विवक्षितं हरितं तु दूर्वादलनिभमतो न पुनरुक्तिरिति ६२७

पिंगलमिति । पिंगलपदेनस्वर्णवर्णसमःपीतवर्णोऽत्रविवक्षितः । नन्वपेकिकादिस्त्रिपातजवार्णाः संतीतिचेत्तेपिकफादिवर्णोऽप्युपासेनोपलक्षिता इत्याह तेनेत्यादिना । तेनकफादिसंबंधिनांप्राकृतवर्णानामुपन्यासेनसर्ववर्णोऽदाहृताउपलक्षिताः केते येवर्णाः शुक्लरक्तादिवर्णानामन्यथाभावतः परिणामतः स्मृतानां केपिप्रसिद्धा इत्यर्थः दृश्यंते हिचित्रकरादित्रवर्णयोजनेनापूर्ववर्णजनयंतस्तथाचयातुवैपम्यजाः सर्ववर्णा अत्रसंगृहीता इतिभावः । वर्णितनाडीनां प्रकृतोपयोगं दर्शयति नाडीमार्गैरिति । स्वप्नवासुतिवा एतीत्यन्वयः ६२८ अथयत्रैनमित्यादिभागस्यार्थवदन्स्वप्नेकार्यद्वारेणाविद्यायाः स्वरूपं स्पष्टयति स्वप्नोपइत्यादिना । नाडीमार्गप्राप्यस्वप्नसुषुप्त्योर्मध्येयः स्वप्नः सजाग्रद्व्यदापापसहकृताविद्याजन्यस्तदादुःखदोभवतिपुण्यसहकृताविद्याजन्यस्तुसुखदोभवतीतिद्विविधइत्यर्थः ६३९ नापिस्वप्नपदार्थेऽपिजाग्रदपदार्थेऽप्यस्वरूपेणदुःखादिजननव्यापारेणवाविशेषइत्याह दुःखदाइति । यादृशाश्रोरादिरूपाः प्रतिकूलतयाज्ञाताः संतो जागरणेदुःखदादृष्टाः सुखदा अपि यादृशाः सत्त्वदनादिरूपा अनुकूलतयाज्ञातास्तेभावाः स्वप्नेपितादृशा इत्यन्वयः ६३० तत्रदुःखदेवप्रमुदाहरणेनस्पृष्टयति अतइतिसप्तभिः । अतउक्तसाम्यात् स्वप्नेदुःखभोगकालेदुःखदेवापकर्मणिअविद्यासहकारितयास्थितेसत्येनमात्मानंस्वप्नदृशं दीनभूतंचोरादयोयथाक्रमंशस्त्रादिभिर्द्रव्याद्यर्थघ्नंतीवर्हिं संतीव यतः स्वार्थसाधकाः कीदृशमेनमात्मानं वस्तुतोऽच्छेद्यममरं चेतिद्वयोः

पिंगलंस्वर्णवर्णस्यातेनसर्वउदाहृताः ॥ वर्णायेशुक्लरक्तादेरन्यथाभावतः स्मृताः ॥ नाडीमार्गैरयंगत्वास्वप्नंवासुप्तिमेतिवा ६२८ स्वप्नोयःसमवेद्वेधादुःखदः सुखदोपिच ॥ यथाजागरणंपुंसोदुःखदंसुखदंतथा ६२९ दुःखदायादृशाभावास्तादृशाः सुखदा अपि ॥ पुंसो जागरणेदृष्टाः स्वप्नेतेतादृशाः स्मृताः ६३० अतः स्वप्नेदुःखकालेदुःखदेकर्मणिस्थिते ॥ एनंस्वप्नदृशं दीनंचोराव्याघ्रवृकादयः ६३१ निष्ठुराः क्रूरकर्माणः शस्त्रैर्दतैर्नखैः खुरैः ॥ आकाशसदृशं शस्त्रैरच्छेद्यं वधवर्जितम् ॥ घ्नंतीवद्रव्यमांसादिलाभार्थं स्वार्थसाधकाः ६३२ यथाजरावशीकुर्यात्पुमांसंवयसः क्षये ॥ अवश्यं सर्वगंदेवं जिनंतीवेहदुर्द्धियः ६३३ यथाकुनृपतेर्भृत्या अर्थार्थधनिनोखिलान् ॥ वशीकुर्वंतिबलतोदीनान्नाथविवर्जितान् ॥ तथास्वप्नेप्यमुं केचिद्वशीकुर्वंतिदेहिनम् ६३४ यथाकाष्ठमयोहस्तीहस्तीवत्पुण्येश्वरानि ॥ सूत्रैर्विद्रावयेद्बालान्भयसंजातवेषधून् ॥ स्वप्नेहस्तीतथादृष्टोविद्रावयतिदेहिनम् ६३५ सभायांचित्ररूपायांसमायांसर्वतोयथा ॥ मत्वागर्तमिवाप्राज्ञो निपतेन्मूढचेतनः ॥ एवंगर्तमिवस्वप्नेपतत्यात्मातिमूढधीः ६३६ भयंजागरणेपश्येद्यत्स्वप्नेपितदेवसः ॥ मन्यतेऽविद्यात्मायंसर्वमप्यभयः सदा ६३७

संबंधः ६३१ । ६३२ अपरमुदाहरति यथेति । यथावयसआयुषःक्षयेअपचयकालेजरापुमांसंवशीकुर्यात् तथाकेचिदुर्बुद्धयोधूर्ताःसर्वगमवश्यंवशीभावानर्हमप्येनंदेवंजिनंतीववशीकुर्वंतीवेत्यर्थः । यद्यपिज्याथातुःत्रयादिक्रोवयोहानौवर्त्ततेतथापिजाणीनांपारवश्यप्रसिद्धेरयमोपवारिकःप्रयोगइतिबोध्यम् ६३३ एतदेवदृष्टान्तेनस्फुटीकरोति यथाकुनृपतेरिति । यथाकुत्सितस्यराज्ञोभृत्याःपुरुषावनादद्यान्धनंग्रहीतुंवशीकुर्वंति तथैतस्वप्नेकेचिद्वशीकुर्वंतीति ६३४ यथाविधमन्यंस्वप्नं दर्शयति यथाकाष्ठेति । यथाराजद्वारगतहस्तिवद्भयमानःकाष्ठमयोहस्तीसूत्रैर्विद्रावयेत्सन्बालान्भयेनकंपमानान्निद्रावयेतपलायमानान्कुर्यात्तथास्वप्नेहस्तीएनंविद्रावयेदित्यर्थः यद्यपिश्रुतोऽद्योधातुश्चेदनाथं कस्तथापिपिपूर्वकस्याविद्रावणार्थकत्वमपिसंभवतीतिबोध्यम् ६३५ तादृशमितरं दर्शयति सभायामिति । यथाचित्ररूपायांसर्वतःसमायांचसभायांसमदृशं गतं वन्मत्वादुर्मोघनवन्मूढो निपतेत्तथास्वप्नेमिध्यागत्तेनपततीत्यर्थः ६३६ अद्वितीयत्वेननिर्भयोऽप्यात्मास्वप्नेजागरणवदविद्ययाभयपंडितत्वात् अयमिति । यथाजागरणेभयंपश्येत्तदेवस्वप्नेप्यविद्यायाआत्मानमन्यते कीदृशः सदाऽभयोपीत्यन्वयः ६३७

अविद्यापदार्थवत्कृत्विद्यास्वरूपमाह विशिष्टमिति । पदार्थैरपिनिर्भयादितियास्कोक्तिविद्यापदेविपदार्थोविशिष्टमितिपदार्थोदद्यादितिपापदार्थोवगमयेदिति पापापणेतइतिस्मृतं तथाचविशिष्टविल

अविद्यापदार्थवस्तुविद्यास्वरूपमाह विशिष्टमिति । पदांतरैरविनिर्मुखादितियास्कोक्तविद्यापदेविषयार्थविशिष्टमितिदपदार्थोदयादितियापदार्थोवगमयेदिति । यामापणेइतिस्मृतः तथाचविशिष्टचित्त
क्षणयतःसर्वगंविभुं सर्वसंनिभं सर्वपदार्थकारं सर्वात्मानमिति यावत् स्वप्रकाशसदानंदरूपं यत्तादृशमात्मनोरूपं दद्यात्संनिहितं कुप्यतिगमयेदात्मतयाप्रकाशयेच तेनेतेनयोगार्थेनविद्येत्युच्यतेसाचवि
द्यावृत्त्युपलक्षितचिदात्मरूपेत्यर्थः ६३८ उक्तविद्याविरुद्धमज्ञानमयेवाविद्येत्युच्यतेइत्याह ततइति । ततउक्तविद्यास्वरूपाद्यदंयत्परिच्छिन्नानात्मजडासहःखरूपंतदविद्येत्युच्यते साचा
विद्याअज्ञानरूपेवातोऽज्ञानानभिनेत्यर्थः ६३९ अविद्यायाअज्ञानरूपतांविशदयति स्वसजातीति । सजातीयादिभेदत्रयराहित्येनानंदरूपःस्वप्रकाशएकौयमात्मायदिवस्तुतोभवतितद्विद
चित्ररूपोनानारूपःकथंसंपन्नः इतउक्तरूपादात्मनःसकाशास्वजडादिरूपस्यजगतःसृष्ट्यादिचकथंजातमित्याकारकेआक्षेपेकेनचित्कृतेसतियदाक्षेपश्रोतुश्रितेनजानामीत्याकारेणानुभूयमानम
ज्ञानंतदेवाऽविद्यास्वरूपमितिद्वयोरर्थः ६४० । ६४१ एवमविद्यास्वरूपंव्युत्पाद्यतस्याःस्वप्रेस्पष्टतामभिनयति अनयेति । अनयाऽविद्येयवस्वप्रेवयादिर्कवर्णितंपश्यति । कीदृशंवया

विशिष्टमात्मनोरूपंसर्वगंसर्वसंनिभम् ॥ स्वप्रकाशसदानंदं दद्याद्गमयेच्च सा ॥ तेनैव सा भवेद्विद्या सर्वात्मा चिद्वपुः पुमान् ६३८ ततो न्यद्यदसद्रूपंतदविद्येति
गीयते ॥ अज्ञानंच भवेत्तद्विना तो न्यद्विद्यते परम् ६३९ स्वसजातिविजात्युत्थभेदत्रयविवर्जितः ॥ आनंदात्मा स्वप्रकाश एकश्चेत्सकथं भवेत् ६४० चित्ररूपः क
थं वास्य सृष्ट्यादिकमितो भवेत् ॥ इत्याक्षेपेयदज्ञानंतदविद्येति गीयते ६४१ अनयामन्यते स्वप्रेयध्वंश्यं पलायनम् ॥ पातंच भयजातंतदसदेव सहेतुकम् ६४२ वध्वा
दिजनितं मोहमेवमेव विपर्ययम् ॥ स्वप्रेगतः पुमान्व्यर्थमन्यतेऽविद्यैव तम् ६४३ उक्तं स्वप्रेन संत्यत्र तथाद्यास्तां विना कथम् ॥ अकारणे कथं स्यातां सुखदुः
खे रथादिजे ६४४ सुखदुःखकराभावानसंतिहृदये सदा ॥ हृदयस्याल्पदेशत्वाद्ग्राह्ये ध्वमहत्त्वतः ६४५ सृष्टिरप्यत्र तेनैषां स्वप्रेनैवोपपद्यते ॥ वास्तवीहृदये के
न वस्तुतः सृज्यते जगत् ६४६ देशकालनिमित्तानामभवे जायते हि यत् ॥ माया कार्यमवेत्तत्वे गंधर्वनगरं यथा ६४७ स्वप्रगस्य भवेच्छक्तिः सर्वं सृष्ट्याद्यलौकिकी ॥
येयं सा कथिताऽविद्या सर्वशास्त्रविशारदैः ६४८

दिकं सहेतुकमसत् तस्य वधेहेतवश्चोरादयोऽप्यसंतो भिन्ना भूता इति यावत् । यद्यपि मिति भाष्यप्रधानो निर्देशः । वध्वादीति एवं वध्वादिवदेव वधादिवियोगप्रयुक्तं मोहं विषादं तथा परं विपर्ययं तं प
सिद्धं स्वप्रेयस्य मयते तदविद्येयवमन्यते इति द्वयोरर्थः ६४२ । ६४३ अविद्येयैवेत्यवधारणमुपपादयति उक्तमिति । श्रुत्याक्तं कथमुक्तमिति चेत्तदाह स्वप्रेइति । स्वप्रेरथादयो न संति अतस्तान्
रथादीन् विना तैरथादिभिर्ज्येसुखदुःखैकथं स्यातां संभवेतां यतोऽकारणे प्रसिद्धकारणवर्जिते अतोऽविद्येयैवेत्यवधारणमुपपन्नमिति ६४४ असंभवमेव विशदयति सुखेति । अल्पदेशे हृदये रथादी
नां महतां मानाभावात् सुखादिसामग्र्या मुख्यायाः संभवो नास्ति तेनासंभवेन एषा रथादीनां वास्तवी सृष्टिरपि संभवति अतः स्वप्रेहृदये वस्तुतो जगत् सृज्यत इति केन वक्तुं शक्यमिति शेषः ६४५ । ६४६
तथाच देशकालादिलक्षणकास्त्वं भावात्स्वप्रपदार्था मायामाया मात्रंतु कास्त्वेनानभिष्यक्तस्वरूपत्वादिति न्यायादित्याह वेशेति । स्वयोभ्यदेशाय भावेऽपि यज्जायते तन्मायामाश्रयथानगराधार
तानहं विगंधर्वनगरमिति ६४७ सा च माया रूपा आत्मनः शक्तिरविद्या तो नभिनेत्याह स्वप्रगस्येत्यादिना । स्वप्रगस्यात्मनो येयं शक्तिः कीदृशी सर्वस्य सृष्ट्यादिकरणेनालौकिकी लोकेऽप्रसिद्धा
साऽविद्येति तत्त्वविद्विरुक्तेत्यर्थः लोकेऽपि मायामणिमंत्रादिसोऽप्याऽविद्या तो नभिनेत्युक्तं मथमेव्याये ६४८

तस्याअविद्यातोभेदशंकामेवापाकरोति यदीति । यदित्याशक्तिरविद्यातोभिन्नाभ्युपेयतेतस्तमविद्यातोभेदपक्षमाश्रित्यापिकांकुत्रकायैसमाभ्युपेयतेइत्यर्थः । तस्मात्कार्यद्वयविकल्पयति
 क्तयेति । तथाऽविद्याभिन्नत्वेनाभ्युपगतयाशक्त्याआत्मस्वमेवाद्यंपंचमंतर्हृदयेनयतिप्रापयति किंवास्वयंबहिर्गत्याविलोकयतिअनयोऽरुभयोरपिपक्षयोरविद्यातोभेदस्तस्याःशक्तैर्नसंभवतीति
 द्वयोरर्थः ६४९ । ६५० अविद्यातोभेदासंभवप्रतिज्ञायामुक्तयोर्वापारयोरविद्यातोऽप्यत्रासंभवेहेतुतयावदंस्तत्रप्रथमस्यविश्वंतरानयनलक्षणस्यासंभवाद् अंगुष्ठमात्रेतिद्विधाभ्यां । सत्यतइति
 सार्वविभक्तिकस्तसिः तथाचसत्यंवाद्यमपंचंस्वल्परूपाकाशेकथमानयेतयथास्थूलस्यशतपादस्यचभुजंगस्यकर्णयोःस्थापनंविनामायामशक्यंतथैतदपीतिद्वयोरर्थः ६५१ । ६५२ द्वितीयस्यब
 हिर्गत्वावलोकनलक्षणव्यापारस्यापिमायातइतरत्रासंभवाद् बहिरपीति । अत्रशयनदेशेप्राणेपुत्रसत्स्वप्यस्यस्वप्नप्रदुष्टद्विधापांतरादिपुक्षणाद्रमनंतदपिमायांपरिहायनस्यादित्यन्वयः ६५३ अत्रह
 द्वांतमाह अत्रस्थितइति । यथात्रभूलोकेस्थितःक्षणात्सूर्यलोकं दृष्ट्वानागच्छेद्विनामायांतथास्वप्नेस्वरादिकंस्वर्गादिकं दृष्ट्वानागच्छेदित्यर्थः ६५४ किंचोक्तव्यापारविशिष्टायाशक्तेरवि
 द्याभिन्नायाःकल्पनंश्रुतिबाह्यमित्याह विश्वस्येति । विश्वस्यबाह्यत्रपंचस्यचित्तेहृदयदेशआनयनप्रतिपादिकावहिर्गत्वावलोकनप्रतिपादिकावाकाचित्श्रुतिर्नास्ति हृदयांतरेवविश्वस्यसृष्टिप्रति

यद्यन्यत्रभवेच्छक्तिरविद्यातस्ततस्तुका ॥ किंतीयासर्वमेवांतर्नयेद्विश्वंजडाजडम् ४९ अथवासर्वदेशेषुस्वयंगत्वावलोकयेत् ॥ पक्षद्वयेपिमायैवसैषाशक्तिःप्रसज्यते
 ५० अंगुष्ठमात्रेहादौस्मिन्नवकाशेकथंजगत् ॥ जडाजडमिदंसर्वमानयेत्सत्यतःपुमान् ५१ स्थूणास्थूलंशतपदंभुजंगंकर्णरंध्रयोः ॥ स्थापयेन्नविनामायांयथाहृदि
 तथाजगत् ६५२ बहिरप्यस्यगमनंक्षणाद्विपांतरादिषु ॥ नमायांपरिहायस्यात्प्राणेष्वत्रवसत्स्वपि ६५३ अत्रस्थितःक्षणात्सूर्यलोकंगत्वावचावजेत् ॥ विनामा
 यांयथातद्वत्स्वप्नेदृष्ट्वास्वरादिकम् ६२४ विश्वस्यानयनेचित्तेबहिर्गत्वाऽवलोकने ॥ नविद्यतेश्रुतिःसृष्टौसातुकर्तौतिविद्यते ६५५ अपिनीत्वाजगत्सर्वमंतःपश्य
 तिबाह्विः ॥ गत्वोभयत्रनास्त्यत्रसंवादश्चेतनैःसमम् ५६ चेतनावयमानीतास्त्वयास्वप्नेहृदंभुजे ॥ स्वगृहेवास्थितादृष्टानैवंद्वयुःकदाचन ५७ उत्थानेनचतेनो
 क्तामन्यंतेऽपिकथंचन ॥ अतस्तेषांप्रकल्प्यंस्यादज्ञानंघटकुडचवत् ५८ अपितेपियदास्वप्नंसमकालंहिचेतनाः ॥ विलोकयेयुर्निद्राणास्तदासंभावितंभवेत् ५९

पादिकातुसहिसर्वस्यकर्तेत्याकाराव्याख्याताश्रुतिरस्ति तथाचसृष्ट्युपपादिकाऽविद्यैवाभ्युपगंतव्येतिभावः । भित्तेरितिपाठेतुशयनदेशभित्तैर्बाहिर्गत्वेतिसंबंधः ६५५ किंचोक्तव्यापारद्वयसंकल्पनं
 लोकानुभवविरुद्धमित्याह अपिनीत्वेतिपंचमिः । किंचस्वप्नकालेसर्वजगदंतर्नीत्वाअथवाबहिर्गत्वापश्यतीत्याकारकेऽभयत्रपक्षद्वयेस्वप्नप्रदुष्टेतनान्तरेःसमंसहसंवादःसमानानुभवशालित्वंन
 स्तीत्यर्थः ६५६ कथंनसंवादइत्याकांक्षायामाह चेतनाइति । यदिअंतरानयनेसंवादःस्यात्तदातेचेतनाःस्वप्नप्रदृष्टारप्रत्येवंद्वयुःकथयेयुः एवंकथं अद्यत्वयास्वप्नेहृदयांभुजेवयमानीताइति । यदि
 चबहिर्गमेनेसंवादःस्यात्तदाअद्यत्वयास्वगृहेस्थितावयं दृष्टाद्विद्वयुः अथवातेनस्वप्नप्रदृष्टात्तथानकालेयुं हृदयेआनीताःस्वगृहेस्थितादृष्टाद्विद्वयुःसंतस्तथेतिमन्येनतेतुतथानुवर्तितनवामन्यंते
 एवमपिउक्तव्यापारद्वयकल्पनेतेपांचेतनांतराणांघटादिवदज्ञानंजडत्वमपिकल्पनीयंस्यात् जडाह्यानीतादृष्टावानुवर्तितनमन्यंते तथाचातिगौरवंलोकविरोधश्चेतिद्वयोरर्थः ६५७ किंचचेतनां
 तराणांस्वप्नेअंतरागमनंनहिर्देशेनैवास्वाप्रिकक्षारीर्यतांजाग्रद्वशरीर्यतांवातत्रानागइत्याह अपितेपीति । यदिनेदृश्यमानाश्चेतनाअपिनिद्राणाःनिद्रांमाप्ताःसंतःसमकालंस्वप्नंपश्येयुस्तदातेषांहृदतरान
 यनार्दसंभावितंसंभावनायोर्यंभवेत्तत्रवायितमितिभावः निद्राणादितिचानशब्दंयातोःपरस्मैपदित्वादितिबोध्यम् ६५९

तविशेषणवर्तोहृष्टा इत्यर्थः । तथाचस्थूलशरीरविशिष्टानां स्वमेहृद्दारा नयनादेकं बाधितमिति भावः ६६० मथमेपक्षे दोषांतरमाह एवमिति । एवं तथापि मपि दोषः अयं कः तेषां चेतनानंतराणां युगपत्स्वमेपि स्वस्वापेक्षया देशांतरे हृदये वा परान्पश्यतां तत्तत्स्थाने विस्वादे विरुद्धज्ञानवत्ता कलह इति यावत् तस्मान्न हि सर्वेषां देशांतरस्य हृदयदेशस्य वा एकत्वं तथाच स्वस्वहृदये देशांतरे वा परेषां स्थितिं प्रतिपादयतां त्वं मम हृदयेऽद्यागतः मैवं दत्त्वमेव मम हृदय आगत इत्याद्याकारकः कथं कलहो न भवेदित्यर्थः ६६१ फलितमाह तत इति । ततः स्वप्रदृश्याये चेतनाः प्रमातारस्ते सर्वे वादिनो माया कल्पितत्वेन स्वीकर्तव्याः कीदृशस्य वादिनः प्रपंचसत्यता वादितया मायामयताम निच्छतोऽनंगी कुर्वतोपीत्यर्थः ६६२ चेतनस्यायमचेतनेष्वतिदिशति मायामया इति । यथा चेतना मायामया जाताः पूर्वयुक्त्या सिद्धास्तथा अचेतना अपि मायामया वादिनाऽ निच्छता पिमंतव्या इत्यन्वयः ६६३ मायामया त्वं स्फुटीयतु मचेतनानामपि योग्यदेशादिसंबंधलक्षणकात्स्न्याभावं दर्शयति । स्वगृहमिति चतुर्भिः । देशांतरस्थितं राजभवनं स्वगृहमिन्न स्वगृहदेशे कदाचित् स्वप्रदृष्टा विलोकयतीत्यन्वयः ६६४ समुद्रं स्वगृहद्वारि स्थितं विलोकयतीति ६६५

हृदये तर्बहिर्वापि पश्यन्नेतान्वहिःस्थितान् ॥ दिवसे पश्यति स्वमेदृष्टास्तेन च तादृशाः ६६० एवंतेषामपि स्वमेविसंवादो महान् भवेत् ॥ स्वस्य देशांतरे स्वप्रान् हृदये वापि पश्यताम् ६६१ ततो मायामयाः सर्वे बहिर्वाहदिव्या स्थिताः ॥ स्वप्रदृश्याश्चेतना ये वादिनोऽ निच्छतोपि ते ६६२ मायामया यथा जाताश्चेतना अप्यचेतनाः ॥ मायामयास्तथैव स्युर्वादिनोऽ निच्छतोपि च ६६२ स्वगृहं राजभवनं स्वप्रदृष्टा विलोकयेत् ॥ देशांतरस्थितं शश्वद्गृहदेशे कदाचन ६६४ समुद्रं स्वगृहद्वारि चिदप्यवलोकयेत् ॥ स्थितं योजनसाहस्रं बहुकलोलभूषितम् ६६५ अगाधं सारितानाथमधस्ताल्लक्षणं योजनम् ॥ अनेन वपुषा कापि गुल्फमात्रं विलंघयेत् ६६६ विलंघ्य च कदाचित् तु नीलपर्वतमग्रतः ॥ पश्येदित्यादिकं सर्वतत्रासत्स्वप्रगः पुमान् ६६७ तेन मायामयं सर्वं स्वप्रदृश्यं जडाजडम् ॥ स्वात्मनो देहसहितं कारणं सुखदुःखयोः ६६८ मायामयत्वे संजाते विश्वस्मिन् हि जडाजडे ॥ स्वप्रदृष्टैव मायावीवर्तेतैतद्विस्तृतम् ६६९ तथाच सति केन स्याद्बहिर्गत्वावलोकनम् ॥ स्वप्रस्य केन वा स्वांतर्नयनं जगतोपि च ६७० अज्ञानं यद्भवेत्तस्य स्वप्रस्यकरणादिषु ॥ सेयं मायेत्यविद्येति कथ्यते वेदवादिभिः ६७१

अगाधमिति । अधस्तादगाधमुपरिलक्षयोजनं च समुद्रमनेन मानुषेण वपुषा गुल्फमात्रं मन्यमानो लंघयेदिति ६६६ विलंघयेति । नीलपर्वतः समुद्रापरपारगो भगवतः पुरुषोत्तमस्य नरसिंहस्य स्वलीलाविग्रहस्य निवासभूमिः मसिद्धस्तं परपरिपश्येदिति आदिपदेन रात्रौ सूर्योपरागादिग्रहः एतंत्रस्वमेसर्वमसन्मिथ्याभूतमेव स्वप्रगः पश्यतीत्यर्थः ६६७ फलितमाह तेनेति । तेन वास्तवत्वाभावेन देहसहितं स्वप्रदृश्यं स्वात्मनः पुखादिकारणं सर्वं मायामयमित्यन्वयः ६६८ ननु स्वप्रभावोपादानमाश्रयः कइति चेत्स हि सत्यं सत्यकर्तृतिश्रुत्या इतराश्रयानुपपत्त्या च स्वप्रदृष्टैव तयाह मायामयत्वे इति । स्वप्रगतं सर्वं जडाजडनिष्ठमायामयत्वे संजाते तिसिद्धे सति तस्यामायाया आश्रयः स्वप्रदृष्टैव त्वेते तसु स्थितं श्रुत्युपपत्तिभ्यां सिद्धमित्यर्थः ६६९ एवं सति स्वप्रदृष्टुर्बहिर्गमनस्य विधांतरा नयनस्य च कल्पनं वादिनोऽप्यर्थमित्याह तथाचेति । स्वप्रस्य स्वप्रदृश्यभावजातस्य बहिर्गत्वावलोकनं जगतः स्वांतर्नयनं च केन प्रयोजनेन स्यात्कल्पेतेत्यर्थः ६७० साचमाया अज्ञानरूपेव माया चत मोरूपेत्याथर्वणश्रुतेरित्याह अज्ञानमिति । स्वप्रस्यकरणादिषु स्पृष्टादिषु समर्थेयदज्ञानं तदेव मायाऽ विद्यादिपदवाच्यमित्यर्थः ६७१

स्वप्न यायेन जाग्रत्यपि मायामयत्वं बोध्यं तदर्थमेव श्रुत्या स्वप्नमित्यात्वप्रतिपादनादित्याह अविद्ययेति । स्पष्टम् ६७२ स्वप्नजागरणयोरभेद एतदर्थमेव पूर्वप्रपञ्चित इत्याह स्वप्न इति । आत्मनो दृष्टत्वे अनात्मनो दृश्यत्वे च स्वप्नजागरणयोर्न कश्चिद्विशेष इत्युक्तमिति शेषः ७७३ तथा चाविद्ययैव भयं मन्यते इति पञ्चुः श्रुत्योक्तं तदुपपन्नमिति निगमयति अत इति । अतः स्वप्नस्य जाग्रदुपलक्षणत्वाज्जागरणे स्वप्ने वाप्ययमन्यते तदविद्ययैव मन्यते यतो वस्तुतोऽद्वयत्वाभिर्भय इत्यन्वयः ६७४ एवं भेददर्शनलक्षणकार्यद्वारेणाविद्यास्वरूपं स्वप्नमधिकृत्य दर्शयति तत्र मया दृष्टात्मा स्वरूपमावृत्त्या विद्योक्तं कार्यं करोति तत्स्वरूपं सुषुप्तिमधिकृत्य दर्शयति तत्र देवदेवत्यादिः कंडिकाशेषस्यार्थमाह एष स्वप्न इति सप्तभिः । नाडीमागं गम्यत्वेनोक्तयोः स्वप्नसुषुप्तयोर्मध्ये स्वप्नोर्वाणि तोथ संप्रसादशब्दवाच्याताभिर्नाडीभिर्गम्या सुषुप्तिरुच्यते इत्यर्थः ६७५ नाडीभिरिति । नाडीद्वारा पुरीतद्वेष्टितं हृदयाकाशं गतं द्राण्याभिर्नदो देव एष आत्मा प्रसिद्धदेवोपमो राजोपमश्च भवति । तत्र दीन्यतिद्योतत इति न्युत्पत्त्या देवपदार्थराजते इतरानपेक्षया दीप्यत इति न्युत्पत्त्या राजपदार्थं चाह स्वयमित्यादिना । स्वबोधेन स्वरूपभूतेन बोधेन स्वप्रकाशेन यतः स्वयमेव बोधितस्ततो देवोपम इत्युक्तः यतश्च स्वयं ज्योतिरेन परापेक्षां हित्वा देदीप्यतेऽतिशयेन दीप्यते ततो राजोपम इति द्वयोरर्थः ६७६ । ६७७ सर्वस्मिन्निति । विक्षेपे विक्षेपशक्तिकार्ये मनः पर्यं ते सर्वस्मिन् लयं गते सति एव मनसोऽपि लीनत्वे सति

अविद्यया यथा स्वप्ने पश्यत्येष जडाजडम् ॥ तथा जागरणेऽप्यात्मा विश्वं पश्यत्यविद्यया ६७२ स्वप्ने जागरणे नैव भेदः कोपीह दृश्यते ॥ दृष्टत्वेऽपि च दृश्यत्वं आत्मनोऽनात्मनस्तथा ६७३ अतो जागरणे जंतोर्यस्यास्वप्नेऽपि तद्वयम् ॥ मन्यतेऽविद्ययैवायं निर्भयोऽयं वर्जितः ६७४ एष स्वप्नोऽत्र नाडीभिर्गत्वा देहं विलोक्यते ॥ ताभिर्गत्वा त्रयासु तिलोक्यते तन्निशमय ॥ संप्रसाद इति प्रोक्ता यावस्था भवते मया ६७५ नाडीभिर्हृदयाकाशं पुरीतद्वेष्टितं गतः ॥ देवराजोपमो देव इन्द्राण्याभेदवर्जितः ६७६ इन्द्रः स्वयं स्वबोधेन स्वप्रकाशेन बोधितः ॥ स्वयं ज्योतिः परापेक्षां हित्वा देदीप्यते मुहुः ६७७ सर्वस्मिन्नेव विक्षेपे समनस्कं लयं गते ॥ अप्रतीति च सत्येवं स्वात्माने तमोनिभे ६७८ यदा गत्वा प्रयात्यंतस्तादात्म्येन तदा भवेत् ॥ मुक्तेन सदृशः सर्वमहमेवेति मन्यते ॥ दुःखैः सार्वविहीनः सन्नानंदवपुषि स्थितः ६७९ सोयमस्य परलोकः स्वप्राप्तौ प्राप्यते हि यः ॥ हृदये यदि हाकाशं स्वप्रकाशमुखं स्थितम् ६८० तस्मात्परं च नानेन लोक्यं शास्त्रशतैरपि ॥ गुरुशास्त्रोपदेशेन लोक्यते यद्दं बुजे ॥ ब्रह्मलोकदिलोके पुतदाकाशमिदं परम् ६८१

तमो वदावरकेऽज्ञाने अप्रतीति अल्पमस्फुटं यथा भवति तथा प्रतीति सति अहमज्ञ इत्याकारकांतः करणवृत्त्या रूढस्यैवाज्ञानस्य स्फुटत्वात् सुषुप्तौ तु सूक्ष्माज्ञानवृत्तिरज्ञानाकाराऽतो न ज्ञोऽनुदराकन्या इत्यत्रेवा ल्पार्थक्यमिति भावः ६७८ यदेति । एवं सति हृदयस्यांतर्गत्वात् तत्र स्थितं परमात्मानं तादात्म्यसंबन्धेन यदायं जीवः प्रयाति तदा मुक्तेन सदृशो भवेत् । मुक्तस्य लक्षणमाह सर्वमिति । यः सर्वमात्मेवेति वेत्ति स विद्वान्मुक्त इत्यर्थः । अज्ञानमात्रेणैव सुप्तस्य ज्ञानाग्रिदग्वाज्ञानेन मुक्तेन किं साधर्म्यमित्याकांक्षायामाह दुःखैरिति । सर्वदुःखविवर्जितभूमानं देहि स्थितिः साधर्म्यमित्यर्थः एतेन मुक्तस्वरूपप्रदर्शनेन कारणाज्ञानमपि नात्मनः स्वभावो मुक्तौ तद्वितीरेकादिति सूचितम् ६७९ इदमेव सुषुप्तिमुक्तिमाप्यमात्मतत्त्वमनात्मभूतेभ्यो लोकेभ्य उत्कृष्टत्वात् परमलोकपदं अभिधेयमित्याह सोयमिति । यः स्वप्राप्तौ स्वस्यात्मनः प्राप्तौ सत्यां प्राप्यते सोऽयमस्य जीवस्य परमलोकः । किमात्मकोऽसावित्याकांक्षायामाह हृदयेति । हृदयांतः स्वप्रकाशमुखरूपं यदाकाशं स्थितं वेदान्तैर्बोधितं तदात्मक इति संबन्धः ६८० तत्र कर्मव्युत्पत्त्या लोकप्रदस्य मन्वयमाह तस्मादिति । तस्मात्सर्वोत्तरादितो यादात्मतत्त्वात्परं भिन्नं शास्त्रैर्लोक्यं दर्शनीयं न भवति मित्यात्वात् आत्मतत्त्वं तस्मात्प्राप्तिरिति ६८१

सुषुप्तिमुक्तिमाप्यमात्मतत्त्वमिति पादिकायास्तदा इत्यादि काया एकवर्त्येति शतित्त्याः कंडिकाया अर्थप्रदर्शयति एतदेवेति बोद्धव्यं । एतदेव सति प्रकृत्या मात्मस्वरूपं यदा सात्मिकां निति च

सुषुप्तिमुक्तिमात्रमप्युपमादिपायास्तदाहत्यादिपायाएकविंशतितन्माः कळिकापात्यर्थप्रदर्शयति एतदेवेतिषोडशभिः । एतदेवसुप्तिमुक्तिगम्यमात्मस्वरूपंछंदांस्पतिकान्तमितिबुत्पत्तिकेना
तिच्छंदाइतिपदेनोक्तं यतोवेद्यतानिच्छंदांसिगायत्र्यादीनिस्फुल्लप्रपंचप्रकाशकान्येवआत्माअत्येत्यतिक्रामतिनिर्विशेषत्वेनवाङ्मनसपोरगोचरत्वादित्यर्थः ६८२ पापमिति । यतोस्मिन्ह
दयाकाशेपरमात्मनि किंचिदपिपापं कालत्रयेनास्ति ततोऽपहतंनिरस्तं पाप्मपापंयस्मादितिबुत्पत्तिकेनापहतपाप्मपदेनोक्तइत्यर्थः ६८३ अभयपदार्थमाह नास्येति । अस्येश्वरस्यहृदयाका
शरूपस्यसर्वभेदशून्यत्वाद्यतो न किंचिद्भयं ततोऽभयमित्युक्तिरित्यर्थः ६८४ भेदज्ञानशून्यस्यभयाभावेहेतुतांविशदयति अप्यभेदस्येति । अपिचहृदयाकाशेहिस्वभावभूतत्वादभेदएवस्वप्रका
शबोधेनभासते भेदस्तुपरसापेक्षत्वात्पराभावेकथंभासेत भेदज्ञानस्यकारणस्याभावेचभयंकथंस्यात् ' द्वितीयाद्वैभयंभवति ' इतिश्रुतेरित्यर्थः ६८५ दुःखाभावाद्याभयत्वमित्याह अपिदुः
खस्येति । अपिचइतरतृतीयमपिपद्मंविभेत्त्यस्मादितिबुत्पत्त्याभयहेतुर्भवतितत्स्वयंस्वभावेननभवति किंतुदुःखजनकत्वात्लोकैर्भयंस्यात् तद्भयत्वप्रयोजकंदुःखमप्रहृदयाकाशेकिमपिना
स्ति कीदृशे स्वप्रकाशेइतरानपेक्षप्रकाशे तत्रहेतुगर्भविशेषणंस्वतेजसीति । आदित्यादयोहिपरतेजसः ' तस्यभासासर्वमिदंविभाति ' इतिश्रुतेः ' यदादित्यगतंतेजोजगद्भासयतेखिलं । यद्यंद्रम

एतदेवभवेन्नित्यमतिच्छंदाइतिरितम् ॥ छंदांसि वेदगान्येषोह्यत्येत्यात्मामहेश्वरः ॥ मनसोवचसोयस्माद्गोचरेवर्ततेनसः ६८२ पापं किमपिनैवास्मिन्नासीदस्ति
भविष्यति ॥ ततोपहतपाप्मायंहृदयाकाशईरितः ६८३ नास्यसर्वात्मनोभेदगंधशून्यस्यकिंचन ॥ विद्यतेभयमेतस्मादभयंभवतीश्वरः ६८४ अप्यभेदस्य
विज्ञानाद्भवेद्देवोत्रकोपिन ॥ कारणाभावतस्तेननात्मनीहभयंभवेत् ६८५ अपिदुःखस्यहेतुत्वात्स्याद्भयंनेतरत्स्वयम् ॥ नचदुःखंकिमप्यस्तिस्वप्रकाशेस्वते
जसि ६८६ अपिदुःखंभवेज्ज्ञानेजातेसर्वशरीरिणाम् ॥ नचास्यविद्यतेज्ञानमैक्याद्दृढयगात्मनः ६८७ विशेषज्ञानशून्योयंयथाभवतिकासुकः ॥ गाढमालिंगि
तोभीष्टयोषिताकंठलग्नया ६८८ बाह्यंकिमपिनैवायंपुत्रवित्तधनादिकम् ॥ वेत्तिनैवांतरंतद्ददात्मानंयुवतितथा ६८९ एवमेवपुमानेषप्राज्ञेनाकाशरूपिणा ॥
स्वप्रकाशेनतादात्म्यात्परिष्वक्तःसुखात्मना ६९० भूतभौतिकसंघातंबाह्यंवेत्तिनकिंचन ॥ नैवांतरमिमांसायामात्मानंचसुखात्मकम् ॥ इंद्राण्यासहितंय
त्स्यादिन्द्रस्याकाशसंश्रयात् ६९१

सिपञ्चाग्रोतत्तेजोविद्धिमामकं ' इतिस्मृतेश्च । तथाचपरमेश्वरत्वादत्रन किंचिदुःखंतत्प्रयुक्तंभयंचेतिभावः ६८६ किंचल्लोकेदुःखस्यव्यापकंविशेषविज्ञानंदृष्टंअत्रहृदयाकाशेऽद्वितीयत्वेनविशेषवि
ज्ञानरहितेकथंदुःखंस्यादित्याह अपिदुःखमिति । किंचसर्वशरीरिणांदुःखंविशेषविज्ञानेजातएवभवेदितिप्रसिद्धं अस्यहृदयगतस्यात्मनस्तुविशेषविज्ञानंनविद्यतेकुतएक्यादद्वितीयत्वादित्यर्थः
६८७ यत्रनविशेषविज्ञानंवतत्रनदुःखमित्यत्रश्रोतुर्जनकराजादेःप्रसिद्धं दृष्टान्तमाह विशेषेतिद्वाम्यां । यथाकामुकोभीष्टयोषितालिंगितोविशेषज्ञानशून्योभवतियतोबाह्यांतरादिकंनवेत्तीति
द्वयोःसंबंधः ६८८ । ६८९ दाष्टीतिकेपोजयति एवमिति । यथोक्तोदृष्टान्तएवमेषपुमान्जीवःसुषुप्तोहृदयाकाशरूपेणप्राज्ञेनसर्वेश्वरेणस्वप्रकाशरूपेणगतादात्म्यसंबंधेनालिंगितःसन्
बाह्यभूतादिकमांतरमिन्द्रियादिकंतथेमांसुप्तोऽप्यमाणांमायामात्मानंचनवेत्तितथात्मानंस्वरूपंनवेत्ति । ननुकिंतत्सुखंपदस्वस्वरूपभूतमित्याकांक्षायामाह इंद्राण्येति । यत्सुखमिंद्राण्यासहि
तंयथाभवतितर्थादस्यहृदयाकाशसंश्रयाद्भवति इंद्राणीसहितइंदोहृदयाकाशशयनस्थानमाश्रित्यप्यत्सुखंभवेतदपि विशेषतो न जानातीतिपावत् इतिद्वयोरर्थः ६९० । ६९१

आप्तकामत्वादिविशेषणानामुत्तरोत्तरं हेतुभूतनामर्थदर्शयति आप्तेत्यादिना । तदेतत्सुप्तौ मुक्तौ वागम्यमात्मरूपमाप्तकामं भवतीति प्रथमाह न प्रतिज्ञा । द्वितीयाह न यत्पतो हेतोरितोऽस्मादेव
पात्सर्वस्य विवर्त्तोपादानात्कामाः काम्यमानपदार्था आप्यन्ते लभ्यन्ते इत्यर्थेनाप्ताः कामा यत्रैति व्युत्पत्तिरुपादानलाभे सर्वोपादेयलाभ इति न्यायानुगृहीता तत्र हेतुतया सूचिता । तृतीयाह न तु नि
गमनमित्यपुनरुक्तिरित्यर्थः ६९२ उक्तार्थकमाप्तकामत्वमनूयतद्धेतुकतामात्मकामत्वस्य दर्शयति नास्येति । यथा कनकविहायकुंडलादिकं नास्ति तथा आनंदात्मरूपमेकं सर्वोपादानत्वेनाद्वयं
यदेतत्स्वयं ज्योतिःस्वरूपं तद्विहाय पुत्रादिविषयः कामोऽस्य जीवस्य नास्तीत्यत आप्तकाममित्युक्तं तत उक्तविधाप्तकामत्वादिवद्द्वैतमात्मकाममित्युक्तमित्यर्थः ६९३ कथमुक्तविधाप्तकामत्वे
नात्मकामत्वमित्याकांक्षायामाह बाह्य इति । यतः पुत्रादौ कल्पिते कामो नास्तीत्यतोऽनात्मनिकामाभावः सिद्धः । ततश्च परिशेषादेतद्रूपमात्मकाममात्मैव कामः काम्यमानो यत्रैति व्युत्पत्तेरित्य
र्थः ६९४ अकाममिति । तस्मादात्मकामत्वादितद्रूपमकामं भवति यतो वस्तुत आत्मनिकामः कामनानविद्यते कामो ह्यप्राप्ते विषये भवति आत्मनस्तु आत्मना स्वभावेन नित्यप्राप्तेः सदा प्राप्तत्वात्स
काम आत्मनिकथं स्यात्संभवेत् एतस्माद्वेतोरात्मकामरूपमकाममुक्तमित्यर्थः ६९५ शोकान्तरपदार्थमाह विद्यते इति द्वाभ्यां । यत्र स्वरूपे सर्वदुःखबीजभूतः कामो विद्यते तत्र तेन कामेन प्रयुक्ताः

आप्तकामं तदेव स्याद्रूपं नान्यत्कथंचन ॥ पुत्राद्याः सकलाः कामा आप्यन्त इत एव यत् ॥ ततोरूपमिदं ज्ञेयमाप्तकामं मनीषिभिः ६९२ नास्य कश्चन कामोऽस्ति पु
त्रादिविषयो यतः ॥ आनंदात्मानमेवैकं स्वयं ज्योतिर्विहाय हि ॥ आप्तकामं ततस्त्वेतदात्मकाममुदाहृतम् ६९३ बाह्ये पुत्रादिकेनास्य कामो यस्माद्विविद्यते ॥
तेनात्काममेतस्यात्कामाभावादन्यात् ६९४ अकामं वस्तुतस्तस्मात्कामो नात्मनि विद्यते ॥ अप्राप्ते विषये कामो नित्यप्राप्तेः कथं हि सः ॥ आत्मनात्मन एत
स्मादाप्तकाममकामकम् ६९५ विद्यते यत्र कामो यं सर्वदुःखकरः सदा ॥ स्वरूपे तत्र शोकाद्या जायंते तेन तत्र हि ६९६ अकामरूपं केनैतच्छोकवृद्धिर्भविष्यति ॥
अशोकं तत एवैतच्छोगादन्यदितीरितम् ६९७ अस्मिन् सुप्ते परे लोके ह्यतिच्छंदः स्वरूपिणि ॥ विध्वस्तपापसंघाते सर्वदा भयवर्जिते ६९८ महिष्यावापरिष्वंगसमा
नानंदभाजिनि ॥ अंतर्बहिःस्थिता शेषविशेषज्ञानवर्जिते ॥ आप्तात्मकामे निष्कामे शोकादिपरिवर्जिते ६९९ स्थूलदेहस्य जनको जनको न भवेदयम् ॥ जननी नै
व जननी कुतो वध्वा दयोहिते ७०० विषयाः सेंद्रिया नैव भवेयुः स्वात्मरूपतः ॥ देवा अम्यादयो नैव ये वागाद्यधिदेवताः ॥ वेदाः ऋगादयो नैव सुप्तौ वेदा भवन्ति ते ७०१

शोकविषादादयो दुःखभेदे जायंते तत्र सुप्त्यादौ गम्यमात्मरूपं तु यतोऽकामं भवति ततः शोकादिवृद्धिः कथं स्यादित्याशयेन शोकादन्यदित्यर्थेन शोकांतरपदेन एतद्रूपमशोकमित्युक्तमित्यर्थः । श्रुतौ
शोकपदमर्शआद्यजंतमिति भावः ६९६ । ६९७ अथ उक्तस्वरूपस्य सर्वाध्यास्यविमुक्तत्वप्रतिपादिकाया द्वाविंशतितम्याः कंडिकाया अर्थपूर्वकंडिकार्थानुवादपूर्वकमाह अस्मिन्निति षोडशभिः ।
अस्मिन् सुप्ते सुप्तिगम्ये स्वरूपे परमलोक्त्वाद्यशोक्त्वां तद्विशेषणतया वर्णिते स्थूलदेहस्य जनकोऽजनको भवतीत्येवं द्वयोस्तृतीयादिभिः संबन्धः आप्तात्मकामे आत्मकामे आत्मकामे चेत्यर्थः ६९८ । ६९८
स्थूलेति । वर्णिते स्वरूपे स्थूलदेहस्य जननव्यापारेण योजनकः पिता सोऽपि ता भवति उक्तस्वरूपस्य स्थूलशरीरसंबन्धप्रयोजका विद्या काम कर्मातीतत्वात् एवं जनन्यादावपि योज्यं यदा पादको
शिकस्य स्थूलशरीरस्योपादानभूतावपवक्त्वेनांतरंगयोर्माता पित्रोः संबन्धत्यागस्तदावहिरंगसंबन्धवतां जायादीनां संबन्धत्यागः किमुवाच्य इत्याह कुत इत्यादिना ७०० अथ सूक्ष्मदेहसंबन्धानां संब
धत्यागमाह विषया इति । कर्मव्युत्पत्त्या क्रमव्युत्पत्त्या च लोकपदेनोक्ता विषयाः शब्दादयः सेंद्रिया इन्द्रियैः सहितास्तत्र स्वरूपे स्वात्मरूपतः स्वकीयेन विषयत्वादिरूपेण न भवेयुः तथा ये वागादी
नामभिदेवता अभिमानिनाः सोऽप्याथ विवास्ते सुप्तौ अद्वैता भवन्ति तथा प्रमात्वरूपेण संबन्धविदाः प्रमाणराजा अवेदा भवन्ति तन्निरूपकसूक्ष्मशरीरसंबन्धात्किमिति भावः ७०१

अविद्वद्भवेत्तेनप्रथिनममत्वेनवेऽप्यस्यस्तेआरोप्येतेपिनादयस्तेपामभावउक्तः स्तेनइत्यादिप्रथिनतुस्तेनोत्तमीत्यादिरूपेणाहमित्याकारेणयेष्यस्यतेतेपामभावउच्यतइत्याह ममाध्यासाइति । स्पष्टम् ७०२ स्तेनत्वाभिमानाभावंदर्शयति स्तेनइति । सुवर्णस्याप्यस्यवस्तुनःपश्चादेवापिस्तेनश्रीरःसमुप्तोस्वप्रकाशसुखरूपत्वादस्तेनस्तेनत्वाभिमानहीनोभवतीत्यर्थः ७०३ भ्रूणइति । भ्रूणशब्दोयज्ञस्यतत्कर्तुंश्रावकः अतएवयागस्थवैश्यक्षत्रिययोर्वधेब्रह्महत्याप्रायश्चित्तमुक्तंस्मृतावितिभावः तथाद्विजोत्तमोपिभ्रूणःतथाचविश्वः 'अथभ्रूगोगमिष्वांश्रोत्रिपद्भिजे' इति । तथातद्योग्योद्विजोत्तमत्वयोग्योगर्भोपिभ्रूणः अतएवस्मृतावुक्तंमर्भेअविज्ञातेब्रह्महेति एवंविधभ्रूणस्यहंतामहापातक्यपिसुप्तोत्तपातकवर्जितोभवतीत्यर्थः ७०४ न केवलमगंतुके पापेः सुप्तोमुक्तो भवति किंत्वयमजात्पारंभकैरपीत्याह ब्राह्मण्यामिति । पूर्वाद्धेनचंडाललक्षणमुक्तं तृतीयपादेनप्रज्ञादित्वात्स्वार्थिकोणितिदर्शितं चतुर्थेनतजातिसंबंधाभावोक्तिरिति ७०५ क्षत्रियायामिति । एवंक्षत्रियायामातारिशूद्रात्पितृर्गजातःसपुल्कसोथवाकश्चिदप्योऽयमजातिविशेषःपुल्कसःसमुप्तावपुल्कसोभवतिश्रुतौतुस्वार्थिकार्णतत्वेनपौल्कसइत्युक्तमित्यर्थः ७०६ एवमाश्रमसंबंधाभावो

ममाध्यासानकंष्यत्रविद्यंतेजनकादिषु ॥ यथातथाहमोध्यासानसुप्तेसंतिकेचन ७०२ स्तेनःसुवर्णस्यपुमानथवान्यस्यवस्तुनः ॥ नस्तेनःसुप्तिकालेस्यात्स्वप्र काशसुखात्मकः ७०३ भ्रूगोयज्ञइतिप्रोक्तस्तस्यरुद्धभ्रूगउच्यते ॥ द्विजोत्तमोथवागर्भस्तद्योग्योभ्रूणईरितः ॥ तस्यभ्रूगस्यहंतास्याहूणहत्याविवर्जितः ७०४ ब्राह्मण्यांशूद्रतोजातश्चंडालइतिकथ्यते ॥ चंडालएवचंडालःसोऽचंडालोभवेदिह ७०५ क्षत्रियायांहियोजातःशूद्रातंपुल्कसंविदुः ॥ कश्चिज्जातिविशेषोवापु ल्कसोऽपुल्कसोभवेत् ॥ पुल्कसःपौल्कसोज्ञेयोनापरःकश्चिदेवसः ७०६ श्रमणोयतिरुद्दिष्टोभवेदश्रमणोहिसः ॥ तापसोत्रवनीप्रोक्तःसुप्तौसस्यादतापसः ७०७ बहुनाकिमिहोक्तेनसुप्तौकश्चननास्त्यसौ ॥ अध्यासोममतायाःस्याद्योवास्यादहमोपिच ७०८ अहंममधियाहीनोहृदाकाशात्मतांगतः ॥ असंगःपुण्यपापाभ्यां हार्दान्शोकांस्तरत्ययम् ७०९ स्वप्नेजागरणेनित्यंशोकानहृदयसंश्रितान् ॥ पुत्रादीष्टवियोगेनसंजातान्बहुभेदतः ७१० अनिष्टस्यापियोगेनजातान्कोटिसहस्र कान् ॥ जानन्कोनामलोकेस्मिन्स्वप्नेजागरणेपिवा ॥ हार्दान्शोकांस्तरदेष्टुःसहानग्रिसंभवान् ७११ अतोविशेषविज्ञानरहितःसुप्तिमागतः ॥ तीर्णोभवति शोकाब्धीन्हार्दान्नानाविधानपि ७१२ सुप्तौविशेषविज्ञानरहितश्चिद्रूपःपुमान् ॥ द्वैताभावादिदंसर्वनावगच्छतिनान्यथा ७१३

धनायश्रुत्याश्रमणतापसपदाभ्यांयतिवानप्रस्थावनूयतदभावःसुप्तावुक्तइत्याह श्रमणइति । उद्दिष्टउक्तः समुप्तः ७०७ उक्तानांसर्वाध्यासोपलक्षणतामाह बहुनेति । ममतायाअहमोवा अवगाहीअध्यासःकोष्यत्रसुप्तिगतेस्वरूपेनास्तीत्यन्वयः ७०८ अन्ध्यागतमित्यादेःकंडिकाशेषस्यार्थवदनुक्तार्थहेतुतयाअविद्याकामकर्मणामभावमाह अहमिति । हार्दान्काममूलत्वेनहृदय स्यातःकरणस्यधर्मान्शोकानप्यसुप्तस्तरतिअतिक्रामतीत्यर्थः ७०९ जाग्रत्स्वप्रयोस्त्वविद्याकामकर्मसंबंधानशोकरणमितिवपतिरेकमाह स्वप्नेइतिद्वाभ्यां । इष्टानिष्टविषययोगयोगाभ्यांजातान मिजतापवद्सहान्हार्दान्शोकान्स्वप्नजागरणयोरनुभवन्कथंतरेदितिद्वयोःसंबंधः ७१० । ७११ फलितमाह अतइति । स्पष्टम् ७१२ अथात्मनःस्वयंज्योतिर्होऽपिसुप्तोविशेषविज्ञाना भावोपपादिकानांत्रयोविंशतितत्प्यादीनामष्टानांकंडिकानांतात्पर्यार्थेदर्शयति सुप्ताविति नवभिः । चिद्रूपस्वयंप्रकाशोप्यपुमान्पुत्सुप्तोचाक्षुषादिविशेषविज्ञानरहितोभवति तदित्यमवगंतव्यं इत्यर्थेकथंहेतस्यविभक्तस्याभावादिदंश्यजातंनपश्यतीति अन्यथास्वरूपभूतप्रकाशाभावानुत्थानावगंतव्यमित्यर्थः ७१३

अन्योन्याभावरूपतानिराकरोति अन्योन्येति । यद्विनाशोन्योन्याभावरूपस्तदासनाशआत्मनोविरोधीनस्यात् तत्रहेतुमात्मनस्तदाश्रयत्वमाह आश्रयेति यथाघटपटयोरन्योन्याभावःप्रति
योग्यनुयोग्याश्रितोघटपटयोरश्रययोरभावेनतिष्ठतथात्मन्याश्रयेअसतिअविद्यमानेसतिसनतिष्ठेदित्यर्थः ७३५ अत्यन्ताभावरूपतानिरस्यति अत्यन्तेति । नाशस्यात्यन्ताभावरूपत्वेस्वीकृते
आत्मानृशृंगवदसत्त्वेनैवप्रतीयतनचतथाप्रतीयतेअस्मीत्येवसर्वस्यात्मनोभानादित्यर्थः अयंभावः दैशिकपरिच्छेदशून्यस्यात्मनोऽत्यन्ताभावोऽप्युपगम्यमानः केवलान्वय्येवाभ्युपगंतव्यः तथाच
केवलान्वय्यत्यन्ताभावप्रतियोगित्वलक्षणमलीकत्वमापद्येततच्चानुभवविरुद्धमिति ७३६ ध्वंसरूपतानिराचष्टे प्रध्वंसत्वइतिद्विधाभ्यां । नाशस्यध्वंसाभावरूपतायांपूर्वमुक्तोदोषगणआत्मसत्तांविहा
यनाशस्यसत्तादुर्लभेत्यादिकः सर्वोद्योग्यः ननुध्वंसस्याभावत्वादभावपक्षोक्तदोषयोजनसंभवेपिकथंभावपक्षोक्तदोषयोजनेत्याशंक्यतस्यभावरूपतांमहीघटत्वंघटतःकपालिकाकपालकाचचूर्णरजस्त
तोणुरित्यादिविष्णुपुराणोक्तरीत्याअस्याध्यायस्यसप्तपृथग्विकशतत्रयसंख्यापूरकश्लोकाद्युक्तयुक्तयाचिसिद्धांस्मारयतिअपिकोपीति । अपिचकोप्यभावोभावभिन्नोनास्ति यथाघटध्वंसाभावो
घटोपादानकपालात्मकइतिसंस्थितिःसिद्धांतः तथाचनित्यानित्यत्वविकल्पेनभावपक्षोक्तदूषणमपिपतत्येवेतिद्वयोरर्थः ७३७ । ७३८ कारणान्ननाशपक्षदूषयति अकारणइति । अकार

अन्योन्याभावरूपश्चेन्नाशःस्यान्नात्मनोहिः ॥ आश्रयेसतिनैवायंस्वयंतिष्ठतिकर्हिचित् ७३५ अत्यन्ताभावरूपत्वेनाशस्यात्माभवेत्सदा ॥ नरशृंगोपमोनायं
गम्यतेतादृशोन्मिः ७३६ प्रध्वंसत्वेचपूर्वोक्तोदोषआयातिसर्वथा ॥ अपिकोपिजगत्यस्मिन्भावादन्योन्यविद्यते ७३७ अभावोहिघटाभावःकपालानीतिसंस्थि
तिः ॥ भावत्वेपूर्वमुक्तयदूषणंतत्पतेद्वलात् ७३८ अकारणोनकुत्रापिदृष्टोनाशःकथंचन ॥ कारणेपियथानाशेविकल्पस्तादृशोभवेत् ॥ दोषाअपितएवस्युस्ते
नाहेतुर्नसिद्धयति ७३९ कारणेकारणंचेतस्याद्वेतौहेतुपरंपरा ॥ अहेतौनित्यदैवस्यातद्वदात्मस्वरूपता ॥ आत्मनास्वात्मनाशादिभवेन्नैवकदाचन ७४०
अपिमानंहियन्नामनाशहेत्वोःप्रकीर्तितम् ॥ तस्याऽसत्त्वेनसिद्धिःस्यान्नाशहेत्वोःकदाचन ४१ सत्त्वेसत्यपितन्मानंमेयेसत्यपिसंभवेत् ॥ विद्यमानेथवानाद्योमे
यहानिप्रसंगतः ७४२

णकनाशाभ्युपगमोदृष्टविरुद्धः तथानाशकारणजन्येस्वीकृतेयादृशीविकल्पआत्मभेदाभिदादिकोटिकःकृतोपेचतत्कोटिपुदोपाउक्तास्तेसर्वेअत्रापिपक्षेस्युस्तेनाक्तदोषसंगेनअहेतुहेतुनाकारणेनशून्यो
नाशोनसिद्धयतिनयुज्यतइत्यर्थः ७३९ सिंहावलोकनन्यायेनकारणजन्यत्वपक्षेदोषांतरमाह कारणेइति । नाशस्ययत्कारणंतत्कारणजन्यंतदजन्यंवेतिविकल्पप्रथमपक्षेदोषःपूर्वार्द्धोक्तः त
दर्थस्तुकारणकारणजन्यत्वपक्षेहेतौकारणेकारणंचेदभ्युपगम्यतेतदाहेतुपरंपरास्यात्तथाचानवस्थेति । अन्येदोषमाह अहेताविति । अहेतौकारणस्यकारणजन्यत्वेनित्यत्वेनआत्मत्वापत्तिः तथा
चामास्वस्वरूपनाशिकथंहेतुःस्यादित्यर्थः ७४० नन्वात्मनाशःपूर्वोक्तयुक्तिबाधिनोपिपतस्तत्तत्क्षणीकंयथाविद्युत्तथाचायमात्मेत्याद्यनुमानवृत्तात्सेत्स्यतीतिचेन्न । मानस्यव्यंजकत्वमात्रस्व
भावत्वेनाकारकत्वादितिदर्शयन्मानस्यमेयसत्तासाधिवत्त्वंप्रपंचयति अपिमानमित्यष्टभिः । अपिवयस्त्वयास्वमतमसिद्धंमाननाशहेत्वोरात्मनाशस्यतद्वेतोश्चसाधकतयाप्रकीर्तितंतस्यमानस्यसि
द्धिःप्रमाणत्वलाभरूपानाशहेत्वोरसत्त्वेसतिकदाचननस्यासमात्मानविषयस्यसत्त्ववक्तव्यमितिसंबंधः ७४१ ततःकिमतआह सत्त्वेसत्यपीति । मेयस्यसत्त्वेसत्यपिअंगीकृतोपिद्वंद्विचारणीयं
इदंकिं यत्प्रमाणंस्वभावतःपूर्वमसतिअविद्यमानेपिप्रमेयेसंभवेत्प्रमाणत्वेनव्यवहारार्हंभवेत् किंवाविद्यमानएवतत्रप्रथमःपक्षोनयुक्तः मेयहानिप्रसंगतः मेयंविनाप्रमाणत्वलाभेकिमेयेनेतिमे
यापलापप्रसंगादित्यर्थः ७४२

सतिवेदिति । यिपिमानएवमेधमानसंभवतीत्येत्यपि विचारणीयं किमन्यस्यसत्तास्वबलात्प्रमेयस्यभावप्रभावादिवप्रमुक्ताकिंवाप्रमाणबलात् मानस्यभावप्रमुक्त्याधेमानंनिरर्थकं मानस्यकार

सति चेदिति । विद्यमान एवमेवेमानं संभवतीत्यप्यपेक्षिविवारणीयं किमस्यस्यसत्तास्वबलात्प्रमेयत्वाभावप्रभावादिवप्रयुक्ताकिवामानबलात् मानस्वभावप्रयुक्तेत्याद्येमानं निरर्थकं मानस्वकार-
कतामिच्छतोमतेइतिशेषः व्ययकत्वेनसाफल्यस्यसिद्धांतसंमतत्वादिति । अंत्येदोपमाह बलान्मानस्येति । यदिमानस्यबलात्सत्ताभवतितर्हिअभाववद्विराप्रतिपादकतासंबन्धेनाभाववत्प्रा-
च्छार्थप्रतिपादिकयेति यावत् एतादृश्यागिरावाण्यापिसासत्ताभूयादित्यर्थः ७४३ अभावप्रतिषादिकांगिरमनुमानवाक्यविशयाअभिनयति मिथिलायामिति । वंध्यापुत्रोमिथिलायां वत्तमानः
सन्महाराज्यंकरिष्यतीतिप्रतिज्ञा जनकदोहित्रत्वात् यथान्योजनकदोहित्रइत्यर्थः ७४४ नन्वस्यागिरःप्रामाण्यमेवनास्तिकथमनयार्थसत्ताआपाद्यतइतिचेत्शृणु औत्सर्गिकस्यप्रामाण्यस्य
श्रीणिबाधकानि बाधितार्थत्वमबोधकत्वंसंशयजनकत्वंच । तदुक्तंभट्टैः 'अप्रामाण्यत्रिधाभिन्नमिथ्यात्वाज्ञानसंशयैः' इति तत्रप्रमाणस्यकारकतामिच्छतोमतेबाधितार्थत्वंनदोषतयावाच्यंप्रमा-
णेनसत्यार्थसुष्ठ्यातस्यकुत्राप्यसंभवात् तस्मात्तन्मतेअबोधकत्वसंशयजनकत्वेएवप्रामाण्यविरोधिनीइतिचप्रकृतवाक्येनस्तइत्याशयेनोक्तवाक्यस्यप्रामाण्यमाह प्रतिज्ञायामित्यादिना । अत्रवा-
क्येसाध्यविशिष्टतयाधर्मवचनंप्रतिज्ञाइतिलक्षणलक्षितप्रतिज्ञारूपेपूर्वाद्धेदोषानिराकांक्षत्वादयोबोधप्रतिबंधकाःकेपिनसंति अर्थबाधप्रयोजकाःप्रत्यक्षविरोधादयःप्रतिज्ञादोषाअप्यत्रनसंति यतो
बंध्यापुत्रोनापुरुषोस्त्येवयतःशब्देनगम्यतेतवमानस्यकारकतांवदतोमतेबोधकतयाप्रमाणभूतेनशब्देनसोप्यारब्धइति यावत् ७४५ उक्तमाशयंविशदयति सत्तैति । यस्मात्त्वन्मतेसर्वस्यवस्तुनः

सतिचेत्स्वबलात्तस्यसत्तामानबलेनवा ॥ स्वबलेनयदासास्यान्मानंतत्रनिरर्थकम् ॥ बलान्मानस्यचेदूयात्सत्तासाभाववद्विरा ७४३ मिथिलायांमहाराज्यंवंध्यापु-
त्रःकरिष्यति ॥ जनकान्वयसंजातस्त्रीसुतत्वाद्यथापरः ७४४ प्रतिज्ञायानकेप्यत्रदोषाःसंतिकथंचन ॥ वंध्यापुत्रश्चनास्त्येवशब्दतोगम्यतेयतः ७४५ सत्तामा-
नबलेनैवयस्मात्सर्वस्यवस्तुनः ॥ वंध्यापुत्रवचोमानंबोधकत्वेनहेतुना ७४६ अतुएवनेहेत्वादिदोषःकोप्यत्रसंभवेत् ॥ ततोमेयबलात्सत्तानमानबलतःकचित् ॥
अन्यथामानमेयादिसर्वस्यादधरोत्तरम् ७४७ नचमेयस्यनाशस्यतद्धेतोर्वाकथंचन ॥ सत्तादृष्टात्ततोमानंनिष्फलनाशहेतुगम् ७४८ अपिमानंभवेन्नात्रप्रत्यक्षंन-
परंतथा ॥ आत्मनोऽर्तीन्द्रियत्वेनप्रत्यक्षाभावहेतुतः ७४९ आगमःकोपिनैवात्रदृश्यतेस्वात्मनाशने ॥ प्रत्यभिज्ञादिमानानिसंत्यत्रचविपर्यये ७५०

सत्तामानबलेनैवभवतितस्मादुक्तंवंध्यापुत्रप्रतिपादकंवाक्यमपिबोधकत्वेनमानंसदर्थसत्तांकारोत्वितिशेषः ७४६ ननूक्तवाक्येप्रतिज्ञादोषाभावेपिआश्रयासिद्धत्वादयोहेतुदोषाःसंतीत्यप्रामाण्य-
मितिचेन्न त्वन्मतेशब्देनाश्रयादेरपिसर्जनादित्याह अतएवेति । फलितमाह ततइति । ततोबंध्यापुत्रवाक्यप्रामाण्यापत्तेर्भावात् अन्यथामानबलादेवसत्तांगीकारे अधरोत्तरंविपर्ययस्तं अलीकवा-
क्यविरोधेनप्रमाणानामप्रामाण्यप्रसंगदितिभावः ७४७ उक्तविचारस्यफलंप्रकृत्योजयति नचेति । त्वयात्मनाशस्तद्धेतुश्चेत्युभयमेयंमानगम्यमिष्टतत्तुनसंभवति उभयोःसत्ताहीनत्वेनतत्रमा-
नस्यनिष्फलत्वात् मानफलभूताभिन्त्यक्तिर्हिंसतएवभवतीत्याशयः ७४८ एवमात्मनाशेमानसंभावनांसामान्यतोनिरस्यविशेषतोपिनिरस्यति अपिमानमित्यादिना । अपिचप्रत्यक्षंतदुपजी-
वकमनुमानादिकंचमानमात्मनाशेनसंभवति प्रतियोगिनआत्मनोऽर्तीन्द्रियत्वेनप्रत्यक्षायोग्यत्वादित्यर्थः प्रत्यक्षयोग्यतायाव्यापिकायाअभावेव्याप्यायाअनुमानादियोग्यतायाअप्यभावइतिभावः
नचमनआत्मभासकंतस्यात्मभास्यतायाःप्रपंचितत्वादिति ७४९ अस्तुतर्हिप्रत्यक्षयोग्यताऽनपेक्षआगमोत्रेतिचेन्न तादृशागमानुपलब्धेरित्याह आगमइति । आत्मनाशप्रतिपादकआगमःश्रु-
तिवाक्यमत्रवेदेनदृश्यतेकिंतुसत्ताप्रतिपादनएवसर्वोवेदोव्यापृतइतिभावः । विपर्ययेआत्मसत्तासाधनेतुप्रत्यभिज्ञादिमानानिसंत्युपलभ्यंतइत्यर्थः ७५०

तत्र जागरणादिबुद्ध्यावस्थात्रयेवाल्पादिशरीरावस्थामुच्चात्मन एषावगाहिनीं प्रत्यभिज्ञामभिनयति अद्राक्षमिति त्रिभिः । त्रयं निगदव्याख्यातम् ७५१ । ७५२ । ७५३ एवमात्मनोऽविनाशित्वसाधकं प्रत्यभिज्ञालक्षणं प्रत्यक्षं दर्शितमथानुमानं नानालिङ्गकमाह सद्य इति त्रिभिः । जातस्य बालस्य याः स्तन्यपानेनादिपदोक्तमया दिनेष्टासुचप्रवृत्तिरूपाः क्रियास्तालिङ्गभूता अतीतदेहेष्वप्यात्मनोऽविनाशित्वं परंपरयानुमापयंतीत्यर्थः । तथा हि प्रवृत्त्यास्वकारणमिष्टसाधनताज्ञानमनुमीयते तच्चेष्टसाधनताज्ञानमन्वयव्यतिरेकज्ञानाधीनमेतज्जन्मन्यनुभवरूपेणासंभवात्स्मृतिरूपमेव वाच्यं । तथा च स्मृत्या संस्कारानुमेयाः संस्कारैश्च स्वाश्रयजन्मांतरसंबंध्यात्मैति ७५४ पुण्येति । तथा ये एते विदुषां पुण्यपापक्रियासुकरणाकरणे प्रवृत्त्यप्रवृत्ती अपिशब्दात्तदनुकूलैरागद्वेषौ च तान्येतान्युत्तरकाल उपकारकाणि उत्तरकालिकोपकारकसंबंधिनमात्मानं विनानुपपद्यमानानि संति भाविदेहेष्वप्यात्मनो विनाशाभावो लिंगानि भवंतीति संबंधः । अन्यथानुपपत्तिः साध्ये न साहचर्यनियमरूपा आदिः प्रथमं मुख्यं रूपं सहकारियेपांतानि अन्यथानुपपत्त्यादिरूपानि तानि च तानि लिङ्गानि तिविग्रहः । फलितमाह । तत एवायमित्यादिनेति द्वयोरर्थः ७५५ । ७५६ द्रष्टेति । यत उक्तयुतया द्रष्टात्मा विनाशरहितः सिद्धस्तत एवात्मस्वरूपभूता दृष्टिर्नश्यति यथा वह्नेरनाशे सति तत्स्वरूपभूता दृष्टिरविनाशिनी

अद्राक्षं हस्तिनं स्वप्नेयः स जागरणे धुना ॥ पश्यामि पंकजं नलिं शृणोमि च वचस्तव ७५१ यश्च जागरणे द्राक्षं शब्दान् शृणवं तथा ॥ गाढमूढः सुषुप्ते यो नाविदं तत्र किंचन ७५२ दृष्टवानपियः स्वप्नान् बाल्येनानाविधानपि ॥ सोऽधुना जरयाग्रस्तस्तिष्ठामीह कुरूपभृत् ॥ इत्यादि प्रत्यभिज्ञानं वर्तते तस्मात्संश्रयम् ७५३ सद्योजा तस्य बालस्य स्तन्यपानादिकाः क्रियाः ॥ लिङ्गानि नाशश्च न्यत्वे पूर्वदेहेऽपि चात्मनः ७५४ पुण्यपापक्रियास्वेतेकरणाकरणे अपि ॥ विदुषां भाविदेहेऽपि नाशाभावो भवंति हि ७५५ अन्यथानुपपत्त्यादिरूपलिङ्गान्यनेकशः ॥ आत्मनस्तत एवायं विनाशरहितः पुमान् ७५६ द्रष्टा विनाशरहितो यतो दृष्टिस्ततो न सा ॥ नश्यत्यात्मस्वरूपेयं वन्द्यानाशे यथोष्णता ७५७ ततः सुप्तौ पुमानेष द्वैतजालं पश्यति ॥ द्वैताभावापराधेन न तु दृष्टेरभावतः ७५८ यत्र द्वैतमिवाभाति स्वप्ने सुप्तीतरात्मनि ॥ मायाविनिर्मिते तद्वत्समे जागरोपि च ७५९ तत्रान्यः कर्मणः कर्ता कर्मान्यदवगच्छति ॥ सर्वैराभ्यन्तरेवाह्यैः करणैर्भेदमोहतः ७६० सुप्तौ तस्याप्यभावेन कथं भिन्नं प्रपद्यते ॥ स्वस्मादेकरसाद्विश्वं गंधर्वनगरोपमम् ७६१ यत्किंचित्सकलं विश्वं भूतभौतिकरूपभृत् ॥ विभक्तं नात्मनः सुप्तावात्मा यदवगच्छति ७६२

तत एव बोध्यं एवं कथं एव पुमानसुप्तौ यद्वैतजालं पश्यति तत्र प्रयोजको द्वैतस्यैवाभावलक्षणोपराधो न तु दृष्टेरभावस्तत्र प्रयोजक इत्यर्थः ७५८ ननु सुप्तौ चितो विशेषाकारता लक्षणस्य द्वैतस्याभाव एव कुत इति चेत् तत्प्रयोजककार्याविद्याऽभावादिति दर्शयितुं कार्याविद्यायाः सविशेषता कारणत्वस्यान्वयव्यतिरेकाभ्यां स्पष्टाकरणपराया यत्र वा इत्यादिकाया एकात्रिंशत्तम्याः कंडिकाया अर्थदर्शयति यत्र द्वैतामिति चतुर्भिः । यत्र यस्मिन् काले स्वप्ने स्वप्नावस्थारूपे तत्समे स्वप्नसमे जागरे जाग्रदवस्थारूपे वा तद्वन्मायाविनिर्मिते मायाविनानिर्मितप्रपंचदर्शनकाले वा द्वैतमिव मिथ्याभूतं द्वैतमाभाति तत्र काले दर्शनादिक्रियाकर्तृ तत्क्रियाकर्माणोऽन्य आत्मानं भिन्नमन्यमानः सन् स्वस्माद्विन्नत्वेन कल्पितैः सर्वैश्चक्षुरादिभिर्बाह्याभ्यन्तरकरणैः कर्मरूपादि संस्वस्माद्विन्नतया वगच्छति अत्र नानाविधविशेषदर्शनप्रयोजकस्तु भेदमोहोभेदाकारेण परिणताऽविद्येवेति द्वयोः संबंधः कीदृशे स्वप्नादौ सुप्तीतरात्मनि सुप्तिविलक्षणस्वरूपे ७५९ । ७६० सुप्ताविति । सुप्तौ तु तस्य भेदमोहस्यापिशब्दात्कामकर्मदेवाभावेन स्वस्मादेकरसाद्विश्वं भिन्नतया कथं प्रपद्येत जनीयादिति संबंधः ७६१ तत्र हेतुतया सकलभेदकोपाधीनां सदात्मरूपकारणादिभ्यो नानवस्थानमाह यत्किंचिदिति । यतः सर्वविश्वं सुप्तिकाले आत्मनः सदाशास्त्रिभ्यः मिनावस्थितं न भवति यदा तमायमगच्छेदित्यर्थः ७६२

अथहाभिसम्पत्तिः कङ्किकायाः अर्धवर्णयति । स्वसजातीतिद्वारिंशब्दोक्तेः । श्रुतिगतसलिलपदेन शुद्धत्वाभिधायिनाविजातीयभेदस्य एकरूपेण सजातीयभेदस्याद्वैतपदेन स्वगतभेदस्य च वारणात्सुसा
दृष्टा एको निरंतरः सर्वभेदरहितइति यावत् एतादृशीयतोभवति अतएवायं ब्रह्मशब्दाभिधेयः स्वयंज्योतिश्चयः परः पुमान्भासमानानंदत्वेन परमपुरुषार्थरूपोलोकपदेनोक्तः स एव भवतीत्यर्थः ७६३ एवं
विधउपदेशो याज्ञवल्क्येन जनकायकृतइति श्रुतिरधिकारिजनान्प्रत्याह अनुशासनमिति । स्पष्टम् ७६४ किंचिदंतदनुशासनमित्याकारामधिकारिणां पुनरुत्थितामांक्षां क्षामालक्ष्यश्रुत्या
एपास्येत्याद्युक्तंतदर्थमाह याज्ञवल्क्येनेत्यादिना । याज्ञवल्क्येन यासुप्तिरुक्ता सुप्तिगम्यमात्मस्वरूपमुक्तमिति यावत् एपासुप्तिगम्यात्मस्वरूपात्मिकाऽस्वजंतोः परमागतिः गंतव्यं स्थान
मित्यर्थः परममुत्तराद्वेनोक्तमिति ७६५ कैर्गंतव्येति जिज्ञासायां बहिरंगैर्भज्यादिभिरंतरंगैः समादिभिश्चोपकृतैः श्रवणाद्युपायेरित्याह यज्ञादिभिरिति । श्रवः श्रवणं । एपागतिः ७६६
अस्य रूपस्य परमसंपदूपतामाह कुबेरस्येति । यथालोकैकुबेरस्य संपत्परमाप्रसिद्धा तथैपासुप्तिः परमासंपत् यतोऽस्यां सुप्तावात्मनः सकाशात्परभिन्नं किंचित्संपाद्यं यत्नेन साध्यं तथा च नित्यसिद्ध

स्वसजातिविजात्युत्थभेदत्रयविवर्जनात् ॥ एको निरंतरो द्रष्टा सुप्तौ भवति भूपते ॥ ब्रह्मशब्दाभिधेयोऽयं स्वयंज्योतिः परः पुमान् ७६३ अनुशासनमेवं सचकार मुनि
सत्तमः ॥ जनकायविदेहाय याज्ञवल्क्योति बुद्धिमान् ७६४ याज्ञवल्क्येन यासुप्तिरुक्तैषा परमागतिः ॥ नातः परं हि गंतव्यमस्ति लोकत्रयेषु हि ७६५ यज्ञादिभिर्भ
हापुण्यैर्ब्रह्मचर्यादिसाधनैः ॥ श्रवादिभिस्तथोपायैर्गंतव्यैपात्मरूपाणि ७६६ कुबेरस्य यथासंपत्परमातादृशी नृणाम् ॥ सुप्तिः परमासंपत्संपाद्यं नात्मनः परम्
७६७ सुप्तौ प्राप्यते सर्वैरेष आत्माऽस्य देहिनः ॥ परो लोको यतो नान्यलोकनीयं परं स्मृतम् ७६८ तरुणीरूपसंपन्ना पुत्रो वा गुणसंयुतः ॥ देहो वा मृदुरूपल
वण्यसहितो निजः ७६९ गजैः पर्वतसंकाशैर्हयैराकाशगामिभिः ॥ मेघघोषैरथैस्तद्वत्पादातैरकुतोभयैः ७७० शंखपद्मनिधिप्रख्यैः कोशैश्चक्षयवर्जितैः ॥ कोष्ठा
गारैस्तथानंतैर्नानाधान्यप्रपूरितैः ७७१ अप्सरः सदृशानंतनाज्जावारांगनागणैः ॥ वैजयंतोपमैः प्रौढप्रासादैः सुमनोहरैः ७७२ इंद्राणी सदृशस्वात्मजायासंघवि
राजितैः ॥ हृष्टपुष्टप्रजासंघैर्देशैरव्याहताज्ञैः ७७३ इंद्रस्यैव भवेद्वाज्यमथवा स्वात्मनः सदा ॥ लोकनीयं यतो नैनं सुखं संजायते नृणाम् ॥ परमोलोकनीयो यम
स्यात्मा त्रशरीरिणः ७७४

त्वादात्मस्वरूपमेव परमासंपत् अन्यास्तु संपद आर्गुत्वात्वादपरमा इति भावः ७६७ उक्तस्य रूपस्य परमलोकतामाह सुप्ताविति सप्तभिः । य आत्मा सुप्तौ सर्वैः प्राप्यते स एषोऽस्य देहिनो लो
ककामस्य परो लोको लोकनीयः यत इतो न्ययलोकनीयं तत्परमुत्कृष्टं न भवति किं च पकृष्टमेवेत्यर्थः ७६८ उक्तं स्फुटयन्नप्यपदार्थभूतान्कांश्चिददर्शयति तरुणीति । रूपादिसंपन्ना स्तरुण्या
दयोऽथवा वर्णितविशेषणैर्गजाद्यैरुपलक्षितमिन्द्रस्यैव राज्यं सदा तनं स्वात्मनः सर्वं विभवेत् तत्सर्वं परलोकनीयं न भवतीति पष्टेनाभिसंबंधः लावण्यं मुक्तावदंगकांतिः ७६९ गजैरिति स्पष्टम् ७७०
शंखेति । शंखादिनिधिस्वरूपमार्द्ध्यपुराणैर्द्रष्टव्यम् ७७१ अप्सर इति । स्पष्टम् ७७२ इंद्राणीति । एतत्पूर्वार्द्धमपि प्रासादविशेषणं अव्याहताजमौघाज्जायेषु ते तथातैः ७७३ इंद्र
स्येवेति । पूर्वार्द्धांश्वयोदर्शितः तरुण्यादीनामपरमलोकत्वे हेतुर्द्वितीयाद्वेनोक्तः यतोऽनेन तरुण्यादिसाधनेन लोकनीयं नृणां यत्सुखं संजायते जन्ममनित्यमिति यावदिति तदर्थः । फलितमाह पर
म इति । तस्मादत्र सुप्तौ योऽयमात्मा स एव शरीरिणः परमोलोकनीय इति संबंधः ७७४

परमलोकपदेनयत्परमपुरुषार्थत्वमुक्तं तत्र हेतुतया परमानंदत्वमाह परमेति । यथात्माऽमुना शरीरेणासुप्तौ प्राप्यते स परमानंदरूपः अस्त्वानंदत्वं परमत्वं कथमित्यत आह परमत्वमित्यादि । यथा गतिरूपेण संपद्रूपेण लोकरूपेण च परमत्वेनासिद्धं किंतु सिद्धमेव तथानंदरूपेणापि परमत्वेनासिद्धं सर्वानंदं अधिक्यादित्यर्थः ७७५ कथं सर्वाधिक्यमित्यत आह गतइति । उपजीवति आश्रित्य वर्तते । मात्रालेशम् ७७६ तत्र हृष्टांतमाह समुद्रस्येति । यथा काशगतावर्षुकामेधाः समुद्रस्य जलसमष्टेर्लेशमाश्रित्य स्वरूपा भिव्यक्तिलभंत इत्यर्थः ७७७ मात्रापदार्थमभिनयति मात्रेति । यथा स्निग्धस्य घृतादेर्हस्ते गृहीत्वा त्यक्तस्यापि कश्चिद्विशेषो हस्तेतिष्ठति स तस्य मात्रेत्युच्यते इत्यर्थः ७७८ दाष्टीति केयोजयति ब्रह्मादीति । ब्रह्माहिरण्यगर्भः । स्तंबस्तृणादिगुच्छः ७७९ उक्तमर्थमुपपत्त्या विशदयन् संसारदशायामात्मनः परमानंदताया अभ्याने प्रयोजकं दर्शयति आत्मन इत्यादिना । एवं वक्ष्यमाणप्रकारेण आत्मनः परमानंदत्वं जानीयात् । तत्रानंदत्वं सुखव्यवहारेण साधयति आनंदइति । विषयप्राप्तिजन्यत्वेनाभिमतस्य सुखनाम्ना प्रसिद्धस्यानंदपदार्थस्य सत्त्वेन विवादः कस्यचिदित्याशयः ७८० तस्य विषयाः कारणमिति लौकिकावदंतीत्याह अभीष्टमिति । अशनं भक्ष्यं । तस्य सुखनामकस्य ७८१ तत्रापीदं विचार्यम् विषयाणां किमुत्पादकत्वं लक्षणं कारणत्वं किंवा भानप्रतिबंधकापनयरूपा भिव्यंजकत्वं लक्षणं तत्र नाद्यः नित्यात्मस्वरूपलक्षणं

परमानंदरूपोयः सुषुप्तौ प्राप्यते मुना ॥ परमत्वं न चासिद्धं गतिसंपत्स्वरूपिणः ॥ लोकस्यानंदरूपस्य सर्वाधिक्येन हेतुना ७७५ यतः सर्वाणि भूतानि स्थावराणि चराणि च ॥ एतस्यैवोपजीवति मात्रामानंदरूपिणः ७६ समुद्रस्य यथामात्रामुपजीवति खेस्थिताः ॥ मेघानीरमुचो भूमौ वर्षकालउपागते ७७ मात्रालेशः समुद्दिष्टो यथा स्निग्धस्य वस्तुनः ॥ हस्तस्थितस्य संत्यागे हस्तेतिष्ठति किंचन ७८ ब्रह्मादिस्तंबपर्यंतजंतवो लेशभागेनः ॥ आनंदस्यास्य तेनायमानंदः परमः स्मृतः ७९ आत्मनः परमानंदं जानीयादेवमत्र हि ॥ आनंदसुखनामायमस्ति कश्चिज्जनेष्विह ॥ विषयः प्राप्तितो जातो मनुजानामर्हानि शम् ८० अभीष्टमशनं तद्वल्ललनाश्वमनोरमाः ॥ पुत्रमित्रादिकंचैव कारणं तस्य कीर्तितम् ८१ यद्यप्येतैरसौ नैव जायते स्वात्मरूपकः ॥ तथापि दुःखहानि ते कुर्वति विषयाः सदा ८२ आत्मा ज्ञानेन जंतूनां तथा बाह्यस्य दर्शनात् ॥ विषये जायते कामः कामादुःखं च जायते ८३ विषयावाप्तिः कामो विनश्यति तदा हि सः ॥ यावदन्योन जायेत तस्मिन्नपि परत्र वा ८४ कामस्य तस्य नाशेन तज्जंतुः खं विनश्यति ॥ यावदुःखविनाशो यमात्मन्यस्मिन् स्थितो भवेत् ७८५

स्यानंदस्योत्पत्त्ययोगात् तस्मादंत्यः पक्षः परिशिष्यत इत्याशयेनाह यद्यपीति । असावानंदो दुःखस्य सुखप्रतिबंधकस्य हानिकारणापहारेणापचयम् ७८२ किंतु दुःखकारणमिति चेत् काम इत्याह आत्मेति । यथा तृणप्रच्छादिमं भोविहाय कश्चिन्मृगतृष्णामभिवारितं तथात्मानमानंदरूपमज्ञानावृतं विहाय विषयदर्शनां काम इच्छादुःखमूलं भवतीति ७८३ विषयेति । विषयप्राप्त्या तु विषयेच्छा उपशम्य तिसाकामोपशान्तिरपि तावत्तिष्ठति यावत्तस्मिन् पूर्वमिष्टे परत्र तद्विषेवा कामान्तरं जायत इति ७८४ कामस्येति । तस्य विषयगोचरस्य कामविशेषस्य नाशे तज्जंतुः तस्मात् कामविशेषा जातं दुःखं विनश्यति स तु खविनाशोपावदात्मनि बुद्धौ तिष्ठति तावदात्मनोरूपं स्फुरेत् । कीदृशमात्मरूपम् एतावद्विषेपरहितं एतावता प्रतियोगिदुःखव्यक्तिमात्राकारणविक्षेपेण रहितम् । तच्च ज्ञानं विनाऽज्ञानपायादज्ञानावृतं तत आवरणानपायात् तद्विषेपरहितमात्मरूपमावृतं सलोकैः सुखशब्देन व्यविष्टं तद्विषयार्थः । अर्थभावः लोके द्विविधं प्रतिबंधकम् किंचिदावरणरूपं यथा रत्ने रत्नः किंचिद्विषेपरूपं यथा नेत्राद्यं चक्षुष्यं तथा चात्र विषेपरूपं बुद्धिर्वाचं चक्षुष्यं नित्यमिष्टमाज्ञानावृतं स्यात् तस्मिन् विषयविरहान्न तथा तत्सुखमिति लोके व्यविष्टं तद्विषयार्थः ७८५

यथास्वयमेतः किञ्चिद्विषयस्यैव प्रयोजनं तत्रावस्थितिः । तथाचात्रावस्थित्युद्भावाच्चैव तस्यैव निवृत्तिमात्रेणाज्ञानानुत्पत्त्येवात्मनो भिन्नाभ्युत्तरविवरणद्वारा न तत्रातस्त्वस्वमितिलोके न्ययविद्यत इति ७८५
 ७८५ अतएवेति । यत आत्मनोरूपमायुतमतएव सारिणामहंस्वमित्याकारीबोधो न दृश्यत इति प्रथमदलाभे उत्तरदलद्वयेन स्फुटोक्तः ७८७ सुखस्य तारतम्यदृष्टान्तेन स्फुटमिति तमोवृत्त इति
 पंचभिः । यथा एष खद्योतो मणिर्वाऽऽकाशगतः स न्यावदेशावच्छिन्नं तमोनिर्हंतितावदेशावच्छिन्नमेव च तदाकाशस्फुरेदिति ७८८ एवमिति । एवं विषयप्राप्तिः खद्योतादिसमादुःखमि
 च्छाजन्त्यतमोनिभमात्माकाशे कल्पितं निर्हंतितावदपगतदुःखसपरिमाणमात्मरूपं सुखं जायते विक्षेपरहितं भासते इत्येवं तारतम्यबोधमिति द्वयोरर्थः । अत्र तमोदुःखयोरावरणविक्षेपत्वरूपोऽवांत
 रविशेषो न विवक्षितः प्रतिबंधकता मात्रेण साम्यस्य विवक्षितत्वादिति बोध्यम् ७८९ । ७९० एवं प्रतिबंधकाभावस्य आत्मभावेऽवयोदशितोऽपतिरेकमाह केनचिदिति । यथा केनचिन्नि
 मिन्नेन वा युवेगादिरूपेण खद्योतादेरपायेऽपगमे सति पुनस्तमः प्रादुर्भावादाकाशो न स्फुरति कीदृश आकाशः खद्योतादिसत्त्वकाले प्रतीतोऽपि तथाकामांतरस्य आत्मानंदभानप्रतिबंधकदुःखप्रयोज
 कस्योत्पत्त्यात्मात्मरूपं सुखं न भासते कीदृशं कामशांतिकालेऽप्यतीतमिति द्वयोः संबंधः ७९१ । ७९२ ननु कामोपशमस्य सुखप्रादुर्भावप्रयोजकत्वं न संभवति पीनसरो गणिश्चिक्का जन्मसु
 खेन्यभिचारादिति चेन्न तत्रापि छिक्कानिरोधकाले तद्विच्छायाः स्फुटोपलंभेनाप्यदाप्यस्फुटेच्छाकल्पने बाधाभावादित्याह क्षुतादिजइति । क्षुतं छिक्का । तदुद्भवः तस्मिन् क्षुतादौ विषयता संव

अज्ञानावृत्तमेतावद्विक्षेपरहितं स्फुरेत् ॥ आत्मरूपं ततस्तत्स्यादावृत्तं सुखशब्दभाक् ७८६ अतएव सुखं नाहमिति बोधो नृणां भवेत् ॥ आत्मनस्त्वावृत्तं यस्मात्सं
 सारे वर्तते तेषु ॥ तेनात्मा सुखरूपो हमिति बोधो न जायते ७८७ तमोवृत्ते यथाकाशे खद्योतो मणिरेव वा ॥ यावत्तमोनिर्हंत्येव तावदेव च तत्स्फुरेत् ७८८ एवमेवा
 त्रसंप्राप्तिर्यावती विषयस्य हि ॥ तावत्कामफलं दुःखं निहन्यादात्मनि स्थितम् ७८९ सुखं संजायते तावत्सर्वेषामिह देहिनाम् ॥ तारतम्यं भवेत्तेन सुखस्यात्मस्वरू
 पिणः ७९० केनचिद्विनिमित्तेन खद्योतादेरपायतः ॥ आकाशो न स्फुरेत्सोऽयं प्रतीतोऽपि ह देहिनाम् ७९१ तद्वत्कामांतरप्राप्त्या पूर्वजातं सुखं न हि ॥ प्रतीयते स
 देवात्मस्वरूपं सर्वदेहिनाम् ९२ क्षुतादिजेपिलोकेस्मिन् सुखे कामस्तदुद्भवः ॥ अस्येव यत एतस्य रोधादौ दृश्यते स्फुटः ९३ ततो विषयजं नृणां तारतम्याद्यवस्थि
 तम् ॥ प्रसिद्धं सुखमेतास्मिन् लोके बुद्धिमतां सदा ॥ सुखमेव स मुहिष्टमानंदो नापरस्तु सः ७९४ मनुष्याणां च सर्वेषां प्रसिद्धो यो धिक् पुमान् ॥ युवा दृढवपुस्तद्वर्द्धी
 मार्जुनसमो बली ७९५ सर्वज्ञो व्यासवत्तद्वत्पार्वतीपतिना समः ॥ अश्विनानां विधैर्मोक्षसंधानादिसमन्वितैः ॥ अश्विना विवर्नीरोगः सिद्ध एष प्रकीर्तितः ७९६

यै नोद्भव उत्पत्तिर्यस्यैव कामस्य स तथा काम इच्छा अस्त्येव यत एतस्य क्षुतादेर्निरोधादिकां लेस स्फुटो दृश्यत इति । प्रथमादिपदेनोद्भावादिग्रहः । द्वितीयेनानुदयग्रहः ७९३ फलितमाह त
 त इति । ततः कामोपशमस्य सुखाविर्भावप्रयोजकत्वात् तारतम्येनावस्थितं वैषयिकं सुखं लोके प्रसिद्धं तच्च सुखमात्मस्वरूपभूतानं दान्त्रिभ्रं यदि हि जन्ममभविष्यत्तदा त्माभिन्नमभविष्यत् इदं त्वमि
 व्यंग्यमेवेत्यर्थः ७९४ एवं लौकिकसुखानामोपाधिकभेदभिन्नानामात्मानंदमात्रत्वं दर्शितमथेतरत्र आपेक्षिकपरमत्वप्रदर्शनपूर्वकमात्मानंदस्य निरतिशयत्वस्फुटिकरणपराया स्वयंस्वशक्तम्याः
 कंडिकाया अर्थपंचत्रिंशच्छ्लोके वर्णयंस्तत्र मानुषानंदस्य परमकाष्ठादर्शयति मनुष्याणामिति सप्तभिः । यः पुमान् युवत्वादिभिर्गुणैः सर्वाधिको भवेत्तस्य य आनंदः स द्विपदा मनुष्याणां परम इति पष्ठेना
 भिसंबंधः । तत्र श्रुतिगतरादपदेन सिद्धत्वाभिवायिना संगृहीतान् गुणान् दर्शयति युवत्वादिना नीरोग इत्यंतेन । दृढवपुर्वज्रसंहननांगः । अश्वैः श्रीशंभुसमः मोक्ष उत्तमः संधानं शरा
 दौ अश्वशक्तेराधानं । आदिपदेनोपसंहारग्रहः । एतन्मंत्रसमन्वितत्वमस्वविशेषणम् ७९५ । ७९६

बाह्योपकरणसंपन्नत्ववाचकस्य समृद्धपदस्यार्थमाह समृद्ध इति । यथाबलानुजः श्रीकृष्णस्तत्पथुक्तात्साहाय्यात्पांडवोयुधिष्ठिरोऽर्जुनोवासमृद्ध इति प्रसिद्धस्तथातादृशाश्रीकृष्णसमेनसहाये नसंपन्नः प्रकृते समृद्धो ज्ञेय इति संबंधः ७९७ अधिपतिपदार्थचक्रवर्तिराजत्वरूपमाह सर्वेषामिति । द्विपदामनुष्याणां तथापक्ष्यादीनां च समृद्धीपवासिनां सर्वेषां चक्रवर्तीस्वतंत्रो राजा भवेत्तो त्राधिपतिशब्देनोक्त इत्यर्थः ७९८ तथाभोग्येभ्योपकरणेभ्यो गतया च संपन्नो भवेदित्याह मनुष्याणामिति ७९९ तस्येति । तस्य वर्णितस्य श्रुतौत्वानन्दानंदिनोरभेदविवक्षया सामानाधिकरण्यामिति बोध्यम् ८०० तस्य परमत्वं स्फुटयति एतद्वदिति । स्पष्टम् ८०१ वर्णितमनुष्यानां दशतगुणाधिकः पितृलोकवासिनामानंद इत्याह आनंद इति । जितः पूर्वकल्पाजित आद्यादिकर्मणा वशीकृतो लोको ये स्तेतयेति पितृविशेषणं स्वर्गश्चंद्रलोकः ८०२ ततोपिशतगुणो गंधर्वानंद इत्याह पितृलोकेति । पितृलोकगतानंदाय दशतसंख्याः स्युस्ततोपि गंधर्वलोका नंदव्यक्तिरयिका खंडव्यक्तिभ्यस्तत्समेकव्यक्तेराधिक्यस्य लोकेपि प्रसिद्धत्वादिति भावः । एवमग्रेपि ८०३ गंधर्वेति । गंधर्वलोके वर्तमानो य आनंदस्तज्जातीयानां शतात्कर्मदेवानां संबंधानंदो

समृद्धः पांडवो यद्वद्वलानुजसमुत्थितात् ॥ साहाय्यात्तादृशाज्ञेयः सहायेन समन्वितः ७९७ सर्वेषां द्विपदांतद्वत्सप्तद्वीपनिवासिनाम् ॥ भवेदधिपती राजा चक्रवर्ती म हायशाः ७९८ मनुष्याणां हियेभ्यो गता अन्नपानांगनादयः ॥ तैः संपन्नतमः सर्वैराप्तकाम इव स्थितः ७९९ तस्य योजायते पुंस आनंदश्चक्रवर्तिनः ॥ अस्माकं द्विपदां सोयमानंदः परमः स्मृतः ८०० एतद्वन्मनुजेष्वत्र सुखी कोपि न विद्यते ॥ यतोऽतः परमोऽस्यायमानंदो द्विपदामिह ८०१ आनंदो यः परः प्रोक्तो द्विपदांतच्छता दपि ॥ अधिकोजितलोकानां पितृणां स्वर्गवासिनाम् ८०२ पितृलोकस्थितानंदशततोप्यधिकः स्मृतः ॥ गंधर्वलोक आनंदो गंधर्वाणामहात्मनाम् ८०३ गंधर्व लोक आनंदशततोप्यधिकः स्मृतः ॥ आनंदः कर्मदेवानां ये देवाः कर्मणा भवन् ८०४ कर्मदेवस्थितानंदशततोप्यधिकः स्मृतः ॥ आजानजानां देवानामानंदो हिम हात्मनाम् ८०५ आजानदेवजानंदशततोप्यधिकः स्मृतः ॥ यस्मात्प्रजापतेर्लोक आनंदः परमेष्ठिनः ८०६ विराडानंदशततो ब्रह्मलोकेधिकः स्मृतः ॥ सूत्रात्मनो महेशस्य जगत्कारणरूपिणः ८०७ इतः परं न देहेषु स्थूल सूक्ष्म विभेदेषु ॥ वर्तते धिक आनंदः कोपि कुत्रापि काहींचित् ८०८ अत्र वैराग्यसिद्ध्यर्थं स्थूल सूक्ष्म शरीरगः ॥ आनंदस्तारतम्येन कथ्यते वेदवादिभिः ८०९ सार्वभौमे जनेतद्वत्पितृलोके मनोरमे ॥ गंधर्वाणां तथा लोके कर्मदेववपुष्यपि ८१०

धिकः ते कर्मदेवा इति ये कर्मणा अग्निहोत्रादिरूपेण लब्धे देवभावाः ८०४ कर्मेति । कर्मदेवानंदानां शतादधिक आजानजदेवसंबंधानंदः आजानजदेवानामये सुष्टुष्ट्यादौ जत्पन्नायागदेवता अष्टपादयः ८०५ आजानेति । आजानजदेवानंदं दात्प्रजापति लोके शतगुणाधिक आनंदः यस्मात्प्रजापति लोकानन्दात्परमेष्ठिनो विराजो लोके आनन्दः शतगुणाधिक इति संबंधः ८०६ विराडिति । विराडानंदशतात् सूत्रात्मनो हिरण्यगर्भस्य निवासभूते ब्रह्मलोके आनंदो धिकः कीदृशस्य सूत्रात्मनः स्थूलजगत्कारणस्य ८०७ शरीरिणामानंदो हिरण्यगर्भलोकानंदात्परीनास्तीत्याह इत इति । इतो हिरण्यगर्भानंदात् ८०८ वर्णितविधया यदानंदं तारतम्यमुक्तं तत्फलं हिरण्यगर्भानंदाद्वैराग्यं परमात्मानंदं प्राप्तिसाधनभूतं श्रुतेर्विवक्षितमित्याह अत्रेति । अत्र हिरण्यगर्भानंदे ८०९ परमवैराग्यस्य परमानंदं प्राप्तिसाधनता स्पष्टयितुं वैराग्यतारतम्यानुसरणेन तत्तदानंदं प्राप्तिसंप्रतिपादकानां श्रोत्रियपदघटितवाक्यानामर्थदर्शयति सार्वभौम इति विभिः । सार्वभौमे सर्वभूमेरीश्वरे जने मनुष्ये तथा पितृलोके गंधर्वलोके कर्मदेवशरीरे अपि शब्दोक्तमजापतिशरीरे विराट्शरीरे च परमो हिरण्यगर्भशरीरे च यो यत्ततोऽतः शतगुणा नंद इत्यतस्तस्य मासि साधनं प्रियं धर्मं प्रकृतं ।

धनं सार्वभौमत्वादिसंपादकं कर्मकालांतरभाविफलकं मसिद्धं । द्वितीयं सद्यः फलकमाह तमित्यादिना । तंतमानंदमयमधिकार्यपिमाप्रोति अयं कः यो वेदाध्ययनार्थं ज्ञानसंपन्नो निष्पापो निष्कामश्च वेदाध्ययनार्थं ज्ञानार्थ्याहीनो हि जिज्ञासायादुःखितो भवति पापी तु पापफलभयेनाकुलः सकामेतु कामनैव सुखप्रतिबंधिका तत्र निष्कामत्वतारतम्यानुसारेण तत्तदानंदविशेषलाभ इति त्रयाणामर्थः । तथा चोक्तं 'यतो यतो विरज्यते ततस्ततो विमुच्यते' इति ८१० । ८११ । ८१२ फलितमाह यदेति । यदायमधिकारी हिरण्यगर्भानंदेशरीरिणामानंदोत्कर्षपर्वं सानभूमावपिकामवानभवति तदा तंहिरण्यगर्भानंदंगच्छेत् योषंहिरण्यगर्भानंदोयस्यानंदस्य लेशभूतः स आनंदः परमात्मरूपः सर्वेषां सुपुत्रिगम्य इति द्वयोः संबंधः ८१३ । ८१४ सुपुमानंदस्य परमत्वमेव स्फुटयति अवाङ्मनसेति । अयं परमात्मनः स्वरूपभूत आनंदः सूत्रजानंदोदितरापेक्षया परमादपि परमो यतोऽवाङ्मनसगोचरस्तारतम्यवर्जितः कीदृशस्य परमात्मनः अव्याकृतस्य अव्याकृतोपाधिकत्वेन स विशेषस्य तत्साक्षितयानि विशेषस्य चेतिसंबंधः ८१५ अस्य परमात्मानंदस्य सूचनायैव हिरण्यगर्भानंदस्य विरक्तश्रोत्रियलभ्यता श्रुतायुक्त्याह सूत्रत इति । देहिनः सूक्ष्मसम

आजानदेवदेहेपिविराज्यपितथेश्वरे ॥ योय आनंदोक्तोत्रतंतमाप्रोत्ययंसदा ८११ योधीतवेदो विज्ञातवेदार्थः पापवर्जितः ॥ यस्मिन् यस्मिन् हि निष्काम आनंदे त्राति शायिनि १२ यदा सूत्रेपिनैवायमानंदावधिरूपिणि ॥ कामवानथतंगच्छेदानंदं यस्य सोपि हि १३ सूत्रानंदो भवेन्मात्राभूतोयः परमः स्मृतः ॥ स तु सौपुत आनंदः परमात्मेति कीर्तितः ८१४ अवाङ्मनसगम्योयंतारतम्यविवर्जितः ॥ परमात्सूत्रजानंदात्परमः परमात्मनः ॥ आनंदोऽव्याकृतस्यास्य साक्षिणो व्याकृतस्य च १५ सूत्रतः परमानंदः परस्तिष्ठति देहिनः ॥ इति सिद्धयर्थं मत्रापिश्रोत्रियः कीर्त्यते श्रुतौ १६ आनंदमेनमादिश्य परमानंदरूपिणम् ॥ याज्ञवल्क्य इदं वाक्यमुक्तवान् जनकं प्रति १७ ब्रह्मलोको मयाराजन्सुप्तोयस्ते समीरितः ॥ स एष परमानंदः सूत्रजादधिको हियः १८ एवमुक्ते तदाराजा याज्ञवल्क्यमभाषत ॥ त्रिवारंचयथा पूर्वं निजाभिप्रायदर्शकः १९ सोहं त्वयोपदिष्टोऽस्मि विद्याते गुरवे गुरोः ॥ गोसहस्रं ददाम्यत्र विद्यायादक्षिणामिमाम् ॥ अत ऊर्ध्वं विमोक्षाय ब्रूहि मेनापरं मुने २० अभिप्रायोऽस्य राज्ञोयमवस्था भवतेरिताः ॥ स्वप्नो जागरणं सुषुप्तिरेकस्ता सुपुमानपि ॥ स्वप्नकाशो निजाविद्याविमूढः सुखदुःखभाक् २१ वस्तुतः संगशून्योऽपि कर्मणायात्यहर्निशम् ॥ स्वप्नं जागरणं चैव सुप्तिकर्मद्वयेक्षये ॥ श्रांतः स त्रीडतुल्योऽस्मिन् परमानंद आत्मानि ८२२ नैतावत्यत्र विज्ञाते मोक्षो भवति किर्हि चित् ॥ मृतिजन्मादयो यस्मात्संति जागरणे सदा ८२३

दिशरीरात्सूत्रतः परं यथा भवति तथा परमात्मानंदस्तिष्ठतीत्यस्यार्थस्य सिद्धयर्थं मत्रहिरण्यगर्भानंदप्रतिपादिकायां श्रुतौ श्रोत्रियोक्तविशेषण आनंदलब्धत्वेनोक्त इत्यर्थः ८१६ आनन्दमिति । स्पष्टम् ८१७ एष ब्रह्मलोक इत्यादिः शेषस्यार्थमाह ब्रह्मेत्यादिना । यो मया तुभ्यं सुप्तौ गम्यो ब्रह्मलोकं उक्तः सर्वणि तपरमानंदरूप एवेत्यर्थः ८१८ एवमिति । एवं मुनिनोक्ते सति राजा मुनिप्रतिपत्तिरिति ॥ तदा ३४ यथा पूर्वं त्रिवारमुक्तं कीदृशो राजा निजाभिप्रायस्परपारिप्रतिलक्षणस्य दर्शकः सूचक इत्यर्थः ८१९ तत्र राजा वाक्यमभिनयति सोहमिति । हे मुने सोहं त्वया विद्यामनुशिष्टोऽस्मि अतस्ते गुरवे गुरोर्दक्षिणां गोसहस्ररूपां ददामि इत ऊर्ध्वं विशेषेण मोक्षोयेनोपदेशेन सिद्धे च मेवोपदेशं कुर्वितिसंबंधः ८२० एवं वदतो राज्ञोभिप्रायमभिनयति अभिप्रायोऽस्येति पंचभिः । हे मुने भवते तावदुक्तं यत्स्वप्नकाशो वस्तुतः संगशून्योऽपि पुमानविद्यया एको वस्थात्रये भ्रमति तत्रापि कर्मवशेन स्वप्नं जागरणं वाऽऽप्रोति जाग्रत्स्वप्नभोगप्रदक्षये तु श्रांतः पक्षी नीडमिवानंदरूपमात्मानं प्राप्नोतीति द्वयोरर्थः ८२१ ८२२ नैतावतीति । एतावति अवस्थात्रयविवेकरूपे अर्थे विज्ञातेपि मोक्षो न भवति यतः शरीरांतरसंचरणस्य जन्ममरणस्य तदेतूनां कामानां चात्मसंबंधनिराकरणं नानोपपत्तिर्भनकृतं तन्निराकरणा-

भावेचसंसारिपरमानंदरूपः कथं स्यात् कीदृशः संसारी विपरीतात्मबंधनः मोक्षगम्यात्मस्वरूपाद्विपरीतकर्तृत्वभोक्तृत्वादिलक्षणशोकव्याप्तिमिथ्यात्मैवबंधनं यस्य स तथेति द्वयोरर्थः ८२३ । ८२४
यावच्चसंसारधर्मानवगाहिनिश्चयरूपं ज्ञानं न जायते तावन्मोक्षो न भवतीत्याह यावन्नैति स्पष्टम् ८२५ विज्ञायेति । एतादृशं राज्ञोभिप्रायं ज्ञात्वा इदं वक्ष्यमाणप्रकारं केविचारं कुर्वन्मुनिर्भयं प्राप्तवान् तत्
त्तरदानासामर्थ्येन मुनिर्भयं प्राप्त इत्यर्थः ८२६ इदं पदोक्तां मुनें श्रितामभिनयति संतीति । मम शिष्याणां मध्ये जनकसमो बुद्धिमान्कोपि नास्ति योजनकः कामप्रश्रुपेणेकव्यापारेण मदीयानि
खिलां विद्यां गृहीतुमुद्यत इति द्वयोः संबन्धः ८२७ । ८२८ निरुद्धोऽस्मीति । ततो बुद्धिमत्त्वात्नेन कामप्रश्रवणं वृत्तवताराज्ञाहं निरुद्धोऽविशोकतोऽस्मि यतोऽहं सत्यपाशनिबंधनः सत्यरूपपाशाधीनस्त
स्मादहं बहुकालाजितां दुर्लभां विद्यामस्मै वदाम्येवेति एवं विचार्य मुनिरेतद्वक्ष्यमाणं वाक्यमाहस्मेति द्वयोरर्थः । तथाच दुर्लभायां रहस्यायां श्रविद्यायाः प्रकाशनप्रसंग एव मुनेर्भयकारणमिति भावः
८२९ । ८३० एवमतीतत्रयेन यद्यपि स्वप्रदृष्टांतेन परलोकप्राप्तिः सुप्तिदृष्टांतेन मोक्षप्राप्तिश्चासंगस्यात्मनः सूचिता तथापि तत्र दृष्टांतमात्रमेवोक्तमित्यपरितुष्य ताराज्ञादार्ष्टांतिकं श्रोतुं कामेन पृष्ठो मुनि
स्तावत्परलोकसंबन्धं निरूपयिष्यन्नात्मनः स्वप्नजाग्रदभ्यासप्राप्तिस्तथा एतच्छरीरात्पशरीरमाप्तिरित्येवं दृष्टांतभावाद्दीर्घचतुर्विंशत्तम्यां कंडिकयोक्तवांस्तस्यार्थमभिनयति स्वयं ज्यो

कामाश्च विविधाः पुंसो नात्मन्येते निराकृताः ॥ नानोपपत्तिभिर्यस्माद्भवतातः कथं भवेत् ॥ संसारी परमानंदो विपरीतात्मबंधनः २४ यावन्न जायते ज्ञानं संदेहादिवि
जितम् ॥ तावन्न जायते पुंसो मोक्षो जन्मशतैरपि २५ विज्ञायेममभिप्रायं याज्ञवल्क्यो महा मुनिः ॥ राज्ञो बुद्धिमिमां दृष्ट्वा भीतो भूः क्षितयान्निदम् २६ संति मे शतशः शि
ष्या बुद्धिमंतो न कोपि हि ॥ जनकेनामुनाराज्ञा सदृशो विद्यते मम २७ वरव्याजेन यो विद्यां निखिलामेकहेलया ॥ गृहीतुमुद्यतो या तु वर्षपूगैर्न लभ्यते २८ निरुद्धोऽस्मि
ततो नेन सत्यपाशनिबंधनः ॥ वदाम्यस्मादमां विद्यामिदानीं मे वभूभुजे २९ लब्ध्वा यावदुक्तालेन गुरुशुश्रूषणान्मया ॥ इति संचित्य तं प्राह वाक्यमेतन्मुनीश्वरः ३०
स्वयं ज्योतिः पुमानयस्ते मयोक्तो राजसत्तम ॥ स एवैष पुमान् बुद्धिसाक्षी देहाख्यपंजरे ३१ सुप्तिगत्वाप्यगत्वा वा स्वप्ने स्वेनैव तेजसा ॥ रत्नावध्वादिभिः सार्द्धं गत्वाना
डीरनेकशः ३२ पुण्यपापं फलावस्थं सुखदुःखस्वरूपकं ॥ द्वैव संग्रहितः स्वप्रकाशसुखात्मकः ३३ यथागतं यथा देहमेति जागरणं पुनः ॥ अत्र भोगोपभोगाय के
वलं नान्यकारणं ३४ आगतोत्र यथा स्थूलदेहं कर्मक्षये पुमान् ॥ तथा त्रदेहमोक्षेऽस्मिन् दृष्टांतं वच्मि भूपते ३५ भवत्यत्र यथा लोके शकटे सपरिच्छदम् ॥ यियास्ततः
पुरोध्वानं महान्तं धनिकस्य हि ३६ वित्तैर्नानाविधैः पूर्णं बालकैश्च वधूजनैः ॥ शब्दान्नानाविधान्मुंचन् शनकैः शनकैर्व्रजेत् ८३७

तिरिति चतुर्भिः । हे राजन् यो मया तुभ्यं स्वयं ज्योतिः पुमान् वर्णितः सकदाचित्सुप्तिगत्वा स्वप्नं गच्छति सकदाचित्सुप्तिं विनापि स्वप्नं गच्छति एवं स्वप्नगत्वा तत्र कल्पितैर्वधूपभृतिभिरत्वा विहृत्य तथानानाविध
नाडीपुष्पमित्रत्वात्थाफलभावापन्नं पुण्यपापं सुखदुःखरूपं द्वैव ननु कृत्वा असंगत्वात् पुनः स्थूलदेहाभिमानरूपं जागरणं प्राप्नोति । किमर्थं त्रस्थूलशरीरे भोगानामुपभोगाय दर्शनायैवेति चतुर्णां संबन्धः ।
८३१ । ८३२ । ८३३ । ८३४ परलोकमंतःकरणपरिवेष्टित ईश्वरमेतद्विश्रमच्छतीति सदृष्टांतं प्रतिपादयंत्याः पंचत्रिंशत्तम्याः कंडिकाया अर्थमाह आगतोत्रेति चत्वारिंशच्छ्लोकैः । यथा स्वप्नभोगप्रदकर्म
णः क्षये सत्यत्र जागरणे स्थूलदेहमागतस्तथैतच्छरीरभोगप्रदकर्मक्षये शरीरांतरं यातीति शेषः तत्र शरीरांतरं प्राप्तो पूर्वशरीरत्यागे दृष्टांतं शृण्वित्यर्थः ८३५ दृष्टांतमभिनयति भवतीति द्वाभ्यां । यथा लोके क
स्यचिद्धनिकस्य शकटं सौपकरणं भवेत् कीदृशस्य धनिकस्य कस्याश्चित्पुरो नगरस्य महान्तं मध्यानं यियास्ततो गंतुमिच्छतः ८३६ वित्तैरिति । तत्र शकटेनानाविधवित्तैर्बालकादिभिश्च पूर्णं नाना
विधोऽप्युपभोगं कुर्वन्त्येतेन ८३७

वाहीतिकमाह एतस्मादिति । तथापुरुषस्यथनिकस्थानीयस्यपरलोकपात्रानुकूलः सूक्ष्मदेहः पुण्यपापलक्षणैः परिच्छेदः संभूतः शक्यस्थानीयोनानाशब्दान्कुर्वन्प्रातिभ्यः ८३८ तत्रपरलोकपात्रा
कालेचिदाभासव्याप्तेनातःकरणेनकर्मात्मसंज्ञकेनकृतान्शब्दानभिनयति हासुताइत्यादिना । अत्रनीतिसंपन्नत्वादिगुणकान्पुत्रादीन्संस्मृत्यतद्वियोगेनात्मनःशोच्यतावियक्षितेत्यतोहाशब्दयोगेन
पुत्रादिपुनर्द्वितीयेतिबोध्यं । हावित्तयत्वनानाविधंमयाबहुसंक्षेपशब्दमतस्त्वद्वियोगेनममशोच्यता सुमित्राणिधियोजाड्यंहरतीत्यादिसन्मित्रलक्षणसंपन्नानि ८३९ उक्तानांविद्योगेनात्मनः
शोच्यतामेवाभिनयति धिडभामिति । एतांविहायदूरमध्वानमेकाकिनमत्यंतंगच्छंतंमांभिगित्यन्वयः ८४० अथवाल्यादिकृतानिदुष्कृतान्यनुस्मृत्ययेशब्दाःप्रयुज्यंतेतानभिनयंस्तत्रवाल्पदुर्वृ
त्तमनुवदति मयेतिनवभिः । दुर्वृत्तबालानांभर्त्सनताडनेदेवावज्ञांचकृतयानस्मीत्यर्थः ८४१ तथाजनन्याःपरमोपकारकारिकायावहवोपराधाःकृताइत्याह जननीति । स्पष्टम् ८४२
जनन्याहितकारितामभिनयति योनियंत्रमितिचतुर्भिः । यस्यायोनिघंत्रंक्रकचवद्विदारायंहंकीटवन्निर्गतः कीटशोहमनंतदुःखानांकारणभूतः तथाचमदुत्पत्तयेयमानंतदुःखान्यंगीकृतानीतिस्पष्टं

एतस्मात्स्थूलतोदेहात्पुंसोनिर्गच्छतस्तथा ॥ सूक्ष्मोदेहोभवेत्पुण्यपापपूर्णपरिच्छेदः ॥ निर्गच्छन्नतएवायंशब्दान्मुंचत्यनेकशः ८३८ हासुतानयसंपन्नाहा
जायेनवयौवने ॥ हावित्तंबहुसंक्षेपशब्दंनानाविधंमया ॥ हामित्राणिसुमित्राणिहाबंधुजनसंगम ८३९ धिडभामेतान्निविहायाद्यगच्छंतंपापकारिणम् ॥ दूरम
ध्वानमत्यंतमितएकाकिनंत्विह ८४० मयावाल्पेऽतिबलिनाबालकभर्त्सिताभृशम् ॥ ताडिताश्चापिदेवानांमस्तकेनिहितंपदम् ४१ जननीक्लेशितातद्वन्मह्यं
याहितकारिणी ॥ गर्भेययाधृतःपूर्वपाषाणइवदुःसहः ४२ योनियंत्रंविदार्याहंयस्याःक्रकचसंनिभः ॥ निर्गतोऽनंतदुःखानांकारणकीटकोपमः ८४३ ययामूत्रं
तथामेधंमदीयंहस्तपंकजात् ॥ स्वकीयादुद्धृतंभूरिममलक्षालनायहि ४४ अन्नपांनरसःस्वात्मभक्षितःस्तनसंस्थितः ॥ दतोमह्यंयथापूर्वंजीवनायदिवानिशम्
४५ वंचयित्वापिचात्मानमन्नपानमनेकधा ॥ मह्यंदत्तंययास्नेहसंपूर्णनयनाब्जया ४६ सामयाबालभावेनराक्षसीवावधारिता ॥ ताडिताचकठोरैस्तैःकर्णबाणैः
सुदुःसहैः ॥ नरुत्तंवचनंतस्यायथानाप्तजनेरिन्नम् ८४७ पित्रादयस्तथावृद्धाब्राह्मणाश्चबहुश्रुताः ॥ सुहृदोबहवश्चान्येहतानिष्ठुरवाक्यतः ८४८ भक्षितान्यप्य
भक्ष्याणिनिदितानिबहून्यपि ॥ कर्माणिचकृतान्येवंबाल्यतोलोकशास्त्रयोः ८४९ यौवनेसततंचित्तसंस्थाप्ययुवतिप्रियाम् ॥ ध्यातवान्देववन्मूढःस्वस्यवापि
परस्यच ८५० दुष्पूरेणापिलोभेनवर्द्धमानेननित्यशः ॥ हृतानिसाधुलोकानांमयावित्तानिभूरिशः ८५१

हितकारित्वम् ८४३ ययामूत्रमिति । तथाययाजनन्याममशीरशोधनायमदीयंमूत्रंतथाअमेधंयुरीषस्वकीयाद्धस्तादुद्धृतंउपरिधृतंप्रक्षेपायेतिशेषः ८४४ अन्नेति । तथाययाजनन्यास्वभ
क्षितोलपानादिरसःक्षीररूपेणस्तनस्थितोमह्यंदत्तोमजीवनायेति ८४५ वञ्चयित्वेति । तथाचययाजनन्याआत्मानंवंचयित्वापिआत्मानेनदत्त्वेतियावत् अन्नादिकर्ममह्यंदत्तं कीटश्या प्रेमाश्रु
तनयनया ८४६ सेति सावर्णिताजननीमयाराक्षसीवदनाहता कर्णलग्नघाणवहुःसहैःकठोरवाक्यैस्ताडिताचेति तथातदीयंवचनमनाप्रवाक्यवन्नानुष्ठितम् ८४७ तथापित्रादयःक्रूरवाक्यैस्ताडिता
इत्याह पित्रादयइति ८४८ भक्षितानीति । एवंअभक्ष्यभक्षणादीनिनिदिताकर्माणिकृतानि लोकशास्त्रव्यवहारयोर्बाल्यादवोधात् ८४९ यौवनानौचित्यस्मृतिपूर्वकान्शब्दानभिनयति
यौवनइतिपंचभिः । यौवनेस्वकीयांपरकीयांवायुवतिंचित्तैष्टव्यादेववद्व्यातवानस्मि नेश्वरम् ८५० दुष्पूरेणेति स्पष्टम् ८५१

हिरण्यमिति । म्यापानुसारिवृत्तिमतो विप्रार्देहिरण्यादिकं हृतवानस्मि ८५२ यूने इति । लिप्तालाभेच्छा ८५३ ब्रह्मेति । तत्र यौवनेषु ब्रह्महत्यादिकृतं तदर्थं तदुःखं भविष्यतीति ८५४ जरा
गतानो घित्यस्मृतिपूर्वकान् शब्दान् भिनयति यदाहमिति पद्भिः । स्वांगानां संभ्रमचालनेऽशक्तः ८५५ कामातुरस्येति । तत्रावस्थायां युवतीनामप्राप्त्या कामातुरत्वेन दुःखं तासां प्राप्नोतु शक्ति
राहित्येन दुःखमभूदिति ८५६ क्रोधाग्नीति । तथा तत्रावस्थायां क्रोधकाले यदुःखमभूत् तच्चेतनो नापुरुषः कः सहेतुः ८५७ तथा तत्र लोभदुःखं ततोभ्यधिकमित्याह लोभेति ८५८ हृदयच्छिद
वासिभिरतिवर्द्धमानैः कामादिभिर्हृदयैः तर्कैरेव त्रिविदीर्णतदेव चित्रमित्याह कामइति । वृद्धस्य मम हृदये यः कामादिरभवत् तेन तद्दं बुज्यन् विदारितमेतदेव चित्रमित्यन्वयः ८५९ अत्रेति । अत्र
वार्द्धके वृद्धत्वे प्राप्ते जायदयो ममावज्ञां सकृमि शुन इव कृतवन्तः ८६० न केवलं जरायामेवैते कामादयः किंतु बाल्यादावपि तथा च ते पामुपशमां संपादने न वृथा जन्मगतमित्याह कामइति ८६१

हिरण्यं सपशून् दारान् गृहक्षेत्रधनादिकम् ॥ हृतवानस्मि लोभेन विप्रादेर्न्यायवर्तिनः ८५२ यूनो मम सदायाता दिवसालिप्सयैव हि ॥ वधूजनसमाश्लेषाद्वात्रयो
पिगतास्तथा ८५३ ब्रह्महत्यादिकं पापं यच्च तत्र मया कृतम् ॥ नानाविधमनंतं तदुःखं राशिफलप्रदम् ८५४ यदाहं जरायाग्रस्तः स्वांगसंचालनाक्षमः ॥ कामः क्रो
धस्तथा लोभस्तदामेभ्यधिको भवत् ८५५ कामातुरस्य चलितुं शक्त्या विरहितस्य मे ॥ युवतीनामसंप्राप्त्या दुःखं प्राप्याप्यभून्महत् ८५६ क्रोधाग्निदीप्तगात्रस्य वृ
द्धस्याशक्तिभाजिनः ॥ यदासीन्मम दुःखं तच्चेतनः कः सहेतुना ८५७ लोभाकुलितचित्तस्य ह्यसमर्थस्य यन्मम ॥ दुःखमासीत्तदेवैकं ब्रह्महत्याफलोपमम् ८५८
कामः क्रोधस्तथा लोभो हृदये यो भवन्मम ॥ वृद्धस्य तेन तच्चित्रं यन्नदीर्णं हृदं बुजम् ८५९ अत्र जायास्तथा पुत्रा वार्द्धके स मुपस्थिते ॥ कृतवन्तो ममावज्ञां कृमिदष्टशुनो
यथा ८६० कामः क्रोधस्तथा लोभश्चतुर्थो मोह एव च ॥ बाल्यादारभ्य वर्त्तते सर्वदानां शवर्जिताः ८६१ दिवसे दिवसे वृद्धिर्वहेः प्रज्वलतो यथा ॥ कामादीनां तथा वृ
द्धिर्विवसे दिवसे मम ८६२ एवं दीनतमावस्था गतं पापार्जने रतम् ॥ मृत्युधीवरणोत्रांमीनं नेतुमागतः ८६३ गृहक्षेत्रकलत्रादिदुर्जले पल्वले स्थितम् ॥ दुःखत्र
यार्कसंतप्तं कामादिरजसा वृतम् ८६४ हा कष्टं ममात्राणि कृतं त्येषु निर्घृणः ॥ सूना गृहे विनोदेन ककचेन पशोर्यथा ८६५ सूचीभिरिव सर्वांगं भिनत्त्यत्राहिकोपि
मे ॥ हस्तौ पादौ च वर्त्तते मम काष्ठसमाविमौ ८६६ नेत्रे मेवलनं प्राप्तेनाहं पश्यामि कंचन ॥ मनसा सहितान्यत्र मम सर्वेन्द्रियाण्यपि ॥ स्ववशानि न वर्त्तते दुर्दाताः पश
वो यथा ८६७ कंठो मे रोधितो भूरिश्लेष्मणा दुःसहेन हि ॥ जाठरः पावकस्त्वेषोऽप्युपर्युपरि सर्पति ॥ पवनेन समं देहं शोषयंश्च देहंस्तथा ८६८

कामादेर्विषयप्राप्त्या तु न शान्तिर्यथाहुत्पादीनां मिथनानां प्राप्त्यावहेरित्याह दिवसइति । प्रज्वलतो लब्धे धनस्य ८६२ अथ मरणकालिक दुःखानुसंधानजान् शब्दानाह । एवमित्यादिना ।
एवं कामाद्यनुपशमेन दीनतमं मां मीनं मृत्युरूपो धीवरो नेतुमागतः । कीदृशं मां मीनं गृहरूपे पल्वले स्थितं कीदृशे गृहे पल्वले कलत्रादिरूपेण दुष्टेन मलिनेन जलेन पूर्णं । पुनः कीदृशं मां मीनं दुःखत्र
यं पापार्कतापतप्तं । पल्वलमीनो रजसापङ्केन मलिनो भवति तथाहं कामरूपरजसेति द्वयोरर्थः ८६३ । ८६४ हा कष्टमिति कृतं तत्तिच्छिनत्ति एवमृत्युः यथा सूना गृहे नाना पशुवधस्थाने विनोदार्थं ककचेन प
शोर्मांशानि कुन्ते च दत्तं ८६५ सूचीभिरिति । भिनत्ति विद्धयति । कोपि अलक्षितः ८६६ नेत्रे इति । वलनं विषयांस्तथा समनस्कानांन्द्रियाण्यप्यशिक्षितवृषभवद्वशेन सन्तीति ८६७ कफादीनां त्रया
णाम्पित्तद्वेषोऽपि कंठस्थः । कफेन कंठो रोधितो निरुद्धः । उदराग्रिश्च दारुणः पथनसहितः कृष्णमाकामतीति ८६८

तदानीं तनीपीडां हृष्टान्तेन स्फुटयति दशतीति । विषविशिष्टाः पुच्छकंटका ये पांमेतादृशा वृश्चिकाः कोटिसंख्याताः सकोपाश्च भूयो भूयोपदिदशेयुस्तज्जन्मपीडासमापीडा ममवर्तते इत्यादिशब्दान्कुर्वन्ति सोस्माच्छरीरादजेदिति द्वयोः संबंधः ८६९ । ८७० अपिवाचो निरोधोपि यदिवेत्तथापि घुरघुराद्यांकाराः शब्दाः श्रूयंत एव अपमेवंविधशब्दमोक्ता मुमूर्षुर्देहतोयात्वेव पुनरि मंदेहप्रतिनावर्त्तते इत्यन्वयः ८७१ एवं सूक्ष्मशरीरस्य च विदाभासस्य शकटसाम्यं प्रपंचितमथ सारथिस्मेन परमेश्वरेण संबंधं दर्शयति सुपुत्राविति । परमानंदरूपमाज्ञमीश्वरम् ८७२ मरणकाले कारणोपाधिकेश्वरप्राप्तौ हेतुतया विशेषज्ञानलक्षणकारणाविद्याया अभवामाह यथेति स्पष्टम् ८७३ तत इति । ततो विशेषज्ञानाभाव रूपहेतोरेव जंतो मृत्युकाले प्राज्ञेन श्वरेण कारणोपाधिकेन जंतोः संगमः संबंधो भवति । एतेन प्राज्ञेन तादात्म्यं संबंधं प्राप्य वर्णितशब्दान्मुंचन् ननु अदः परोक्षस्थानं शरीरांतररूपमात्मनः संबंधीनियानिकृतकर्माणि तदनुसारेण पातियतो मरणकाले मुमूर्षुर्दानधीर्भवति कदादीनधीर्भवतीति चेद्यदा ऊर्ध्वोच्छ्वासी भवतीति द्वयोः संबंधः ८७४ । ८७५ अथ पूर्वशरीरत्वागोत्तरशरीरप्राप्तिप्रकारप्रतिपादिकायाः पट्टत्रिंशत्तम्याः कंडिकाया अर्थमाह सपूर्वमित्यादिपंचच

दशंति यदि गात्रेषु वृश्चिका विषकंटकाः ॥ सर्वेषु कोटिसंख्याता भूयो भूयश्च कोपिताः ८६९ तैर्व्यथायादृशी नृणां तादृशी मम जायते ॥ इत्यादीन् बहुशः सोपिशब्दा न्कुर्वन् व्रजेदितः ८७० अपिवाचो निरोधोपि कंठे घुरघुरादिकान् ॥ आप्राणनिर्गमं शब्दान् मुमूर्षुस्त्वहमुंचति ॥ सनावर्तते एवायं मुमूर्षुर्यातिदेहतः ८७२ सुपुत्रौ यद्वदेवायं परमानंदमाप्नुयात् ॥ प्राज्ञं हृदि स्थितं तद्वन्मरणे प्येष गच्छति ८७२ यथा विशेषविज्ञानरहितः सुप्तिगो भवेत् ॥ तथा विशेषविज्ञानरहितो मरणे पुमान् ८७३ तत एव मृतौ जंतोर्भवेत्प्राज्ञनसंगमः ॥ तादात्म्यं तेन संप्राप्य शब्दान्मुंचन् व्रजत्यदः ८७४ कृतकर्मानुसारेण स्थानं नोप्यात्मनो यतः ॥ ऊर्ध्वश्वासी यदभूया न्मुमूर्षुर्दानधीः पुमान् ८७५ स पूर्वदुर्बलो भूत्वा प्रायः पश्चादयं भवेत् ॥ यदाप्यस्य भवेद्देहदौर्बल्यमणुमात्रकम् ॥ तदा तज्जरया वास्या व्याधिभिर्वापि देहिनः ८७६ तत्र देहस्य मोक्षेस्मिन् दृष्टांतं शृणु भूपते ॥ आम्रोदुंबरसंज्ञानां पिप्पलानां यथा फलम् ॥ पक्वं हंता तपते देवप्रतीकारविवाजितम् ८७७ एवमस्य शरीरस्य हेतोरारंभ कस्य हि ॥ कर्मणः प्रक्षये देही देहमेतं प्रमुंचति ८७८ फलानां तरुभिर्द्वत्तादात्म्यं पतनात्पुरा ॥ मरणात्पुरतस्तद्वत्स्थूलैर्देहैरिहात्मनः ८७९ तादात्म्येपि यथा दृष्टो वियोगस्त रुभिः सदा ॥ फलानामात्मनोप्येवं वियोगः स्याच्छरीरकैः ८८०

त्वारिंशच्छ्लोकैः । प्रायोबाहुल्येनेयं रीतिर्यत्समुमूर्षुः पूर्वदुर्बलो भूत्वा पश्चादयमूर्ध्वश्वासोपलक्षितदीनधीत्वविशिष्टो भवतीति प्रथमदलार्थः तच्च दौर्बल्यं द्वाभ्यां हेतुभ्यां भवति जरया श्रुतावुपतपच्छब्दो क्तेन रोगेण वेत्याह यदापीति दलद्वयेन ८७६ तत्रेति । तथोक्तदशायां पूर्वदेहत्वागोदृष्टांतो यथा आम्रादिवृक्षाणां पक्वं फलं प्रतीकारेण प्रतिरोधोपायेन वर्जितं स दृष्टं तादृशं यथा दवश्यं पततीति ८७७ दार्ष्टान्तिके योजयति एवमिति । हेतोः स्थितिप्रयोजकस्य आरंभकस्य प्रारब्धफलकस्य कर्मणः प्रक्षये सति देही देहं त्यजतीति ८७८ दृष्टांतस्वारस्यमाह फलानामिति । स्कंधादिफलपुष्प पल्लवांतानामवयवानां समुदायरूपो हि वृक्ष इत्यतः पतनात् पूर्वफलानां वृक्षेण तादात्म्यमिति भावः तथात्मनोपि देहेनाविधकं तादात्म्यमिति ८७९ नन्वभेदेन भासमानस्य शरीरस्य कथं वियोगो भवतीति कस्य चिन्मंदमतेः शंकाप्यनेन दृष्टान्तेन निरस्तेत्याशयेनाह तादात्म्येपीति । यथापतनात्पुरा फलानां तरुभिः सह तादात्म्येपि प्रतीयमाने वियोगो भवति तथा शरीरैरहंगौरैरित्यादिविधयात्मता दात्म्येन भासमानैरात्मनो वियोगो भवतीत्यर्थः ८८०

एवंपूर्वशरीरं त्यक्त्वा शरीरांतरं मवश्यं यातीत्याह निराधारमिति द्वाभ्याम् । यथावृक्षफलजातं स्वस्माद्भृताद्भवनं निरुत्तं तद्विनिर्गतं विद्युत्संनिधिराधारं निरालंबं न तद्विनिर्गतं कित्वा श्रितमेवावातिष्ठते तथात्मनि ।
पूर्वशरीराद्विनिर्गम्य शरीरांतरं व्रजेत् तच्च शरीरांतरं गमनं यथागतं पूर्वशरीरमाप्तिप्रकारं मनसि क्रम्य तथा यथा देहपूर्वदेहं सजातीयं देहमाप्तिमनसि क्रम्येति द्वयोरर्थः । अत्र यथागतं यथा देहपदं द्वाभ्यां
प्राप्तियोन्यादिपदद्वयस्यार्थोदाशितः ८८१ । ८८२ अत्र सर्ववाक्यसाधारणमिति न्यायेनाधारणवाचकस्यैव कारस्य निवेशो वपुरंतरमात्रेनेदित्यंशे कर्तव्येन तु यथागतमित्यंशे इत्याह यथागतं
तमिति । यथागतं यथा देहमित्यदुक्तं तस्मात्प्रियं कंबाहुल्याभिप्रायेणोक्तं न तु नियतं सारधारणम् । देहांतरं यातीत्येतावत्तु नियतमित्यसंबंधः ८८३ अथास्य श्लोकस्यार्थस्फुटयस्तत्र देहांतरमाप्तिनिय
ममुपपादयति ब्रह्मज्ञानमितिसप्तभिः । ब्रह्मज्ञानं विना अविनाशिनः सूक्ष्मशरीरस्याश्रयेण येन केनचित्स्थूलशरीरेणावश्यं भवितव्यमित्यर्थः ८८४ सूक्ष्मशरीरस्याश्रयापेक्षां विशदयति सं
स्कारेति । सूक्ष्मशरीरस्य संसारदशायां द्वयीद्विविधा गतिरवस्थेति यावत् । यतः सुप्त्यादिका लेशं स्काराख्यदोषभावे सूक्ष्मशरीरस्थितिः कारणाज्ञाने संस्काररूपतया स्थितिरिति यावत् अन्यदा तु
स्थूलशरीरालंबेन स्थितिरिति ८८५ तत्र द्वितीयायां गतो हेतुतया भोगार्थं सुप्तस्य सूक्ष्मस्य स्थूलं विना भोगजननासामर्थ्यमाह यातनास्त्विति । यातनामुपापफलतीव्रपीडाभोगस्थाने पुनरपेक्षु
८८६ ननु कुतश्च सूक्ष्मस्य गतिद्वयं भवेत्युच्यते यतः शरीराद्विनिर्गमनं लक्षणोत्क्रांतिका लैतथा परलोके प्रतिगमनकाले आत्मन उत्क्रांत्यादावुपाधिभूतत्वेन स्थितस्य सूक्ष्मस्य तु तीयापि गतिरंगीकार्या सं

निराधारं यथा नैव फलं न भवति तिष्ठति ॥ भृताद्विनिर्गतं स्वस्मात्सर्ववृक्षसमुद्भवम् ८८१ एवमात्मा विनिर्गम्य पूर्वस्माद्वपुषः सदा ॥ यथागतं यथा देहं वपुरंतरमाव्रजे
त् ८८२ यथागतं यथा देहं प्रायिकं परिकीर्त्यते ॥ देहाद्विनिर्गतो देहं यात्येतन्नियतं स्मृतम् ८८३ ब्रह्मज्ञानं विना नैव सूक्ष्मं देहं विनश्यति ॥ स्थूलं देहं विना नैव सू
क्ष्मो देहो वतिष्ठते ८८४ संस्कारदोषभावे स्यात्स्थूले वावपुषि स्थितिः ॥ सूक्ष्मदेहस्य संसारे द्वयी गतिरुदाहृता ८८५ यातना सुतथा स्वर्गं ब्रह्मलोकं यथापि च ॥
भोगः सूक्ष्मशरीरस्य स्थूलदेहं विना न हि ८८६ सूक्ष्मेण वपुषा नाम भवताद्गमनं बहिः ॥ स्थूलदेहस्थितिर्नैव स्थूलदेहांतरं विना ८८७ अस्तु नाम गतिर्योयं भोगो दुः
खफलोन्नतः ॥ सूक्ष्मदेहेन चान्यः स्यादन्नपानादिना कृतः ८८८ मच्छन्नगृध्रोपि नैवातिह्यपि मांसं मुखे स्थितम् ॥ कथं गच्छति दंभोगं कुर्यादन्नादिसंभवम् ८८९
एतस्मात्तत एवायं स्थूलदेहाद्विनिर्गतः ॥ सूक्ष्मो देहो व्रजे देहं स्थूलमनर्थं स्वभोगदम् ८९०

स्कारभावः स्थूलशरीरालंबं न वेत्युक्तयोर्गंत्योस्तदभोगसंभवादिति चेदस्तु तादृशी सूक्ष्मशरीरावस्था तथापि सा भोगक्षमान भवतीत्याह सूक्ष्मेणेति त्रिभिः । यद्यपि नैव लेन सूक्ष्मेण वपुषा शरीरेण स्थू
लशरीराद्विनिर्गमनमुत्क्रांत्यादिसंज्ञं भवतु नाम तथापि भोगोऽप्यौगमिनी सूक्ष्मदेहस्थितिः स्थूलदेहांतरमप्यतः स्थूलदेहं विना न भवतीत्यर्थः ८८७ एतदेवं स्फुटयति अस्त्विति । नचेति चकारो भिन्न
क्रमः अन्यशब्दोत्तरं द्रष्टव्यः । तथाच सूक्ष्मशरीरस्य गतिर्नाम प्रसिद्धा भवतु तथापि योऽप्यभोगः सुखदुःखसाक्षात्काररूपो दुःखफलः परिणामतापसंस्कारदुःखैर्गुणवृत्तिविरोधाच्च दुःखमेव सर्वविवेकिनह
तिपातं जलमूत्रोक्तविधया दुःखफलकः स तथाप्यश्रयभोगस्तस्मात्तदभूतोन्नपानादिना कृतः अन्नादिजनितीषकारलक्षणः सद्विधोऽपि स्थूलशरीरवियुक्ते सूक्ष्मशरीरे न स्यादिति संबन्धः ८८८ पूर्वश
रीरपरित्यज्योत्तरशरीरमाप्तिः पूर्वमध्यमागें कोपि भोग इत्येतदुक्तं न स्फुटयति गच्छन्निति । यथा भक्षणशक्तो गृध्रोपि मुखे स्थितं मांसं गच्छन्नन्नं तिनभक्षयति किंतु कुत्रचित्स्थितत्वे वाति तथा
च देहसूक्ष्मशरीरमशक्तमेतस्मात्स्थूलाद्गच्छत्तत्कथमन्नादिभोगं कुर्यादिति पश्यः ८८९ फलितमाह एतस्मादिति । प्रथमप्रदं पूर्वावयित्वेन व्याख्यातम् । ततः सूक्ष्मस्य भोगार्थं स्थूलापेक्षानिय
मानसूक्ष्मो देहः स्थूलदेहाद्विनिर्गतः सन्नप्यं स्थूलदेहस्य सूक्ष्मस्य भोगोपकारकं जेदेवेति ८९०

उक्तमनुयासजातीयशरीरमास्थेनियमोनास्तीत्याह वक्तव्यम् । पूर्वार्द्धोक्तयसन्नियतं चतुर्थपादेनतुयदुक्तंअनियतमित्यन्वयः ८९१ तत्रहेतुतयामरज्ज्वान्तरमनिश्चितोदयकनानाविधकर्मवशादीनि यतयोनिप्राप्तिदर्शनमाह नारकादितिद्वार्या । नारकानरकंभुक्त्वतीर्थः संसृष्टपुण्यपापोदयेमनुजाभवंतितेएव नारकाःकदाचित्केवलमुक्तोदयेदेवाअपिभवन्तीति तथायेदेवास्तेपिभूमौमनुजत्वं प्राप्यनारकशरीराणिप्राप्नुवन्तीतिद्वयोरर्थः ८९२ । ८९३ ननुजिवैरलक्ष्यतंचयोनिप्राप्तिंकोद्यतपीतिचेत्सर्वज्ञईश्वरएवेतिरूपकेषदर्शयति अनन्तेश्चतुर्भिः । सर्वप्राणिरूपाःक्रीडनमर्कटाःपरमे श्वररूपेणाशिशुनाविश्वकर्मणासर्वकर्मकार्ययस्यतथाभूतेनसंसाररूपेकाष्ठेनिबद्धाः कैः अनेकजन्मानुष्ठितानियानिपुण्यपापानिभुमाशुभकर्माणिताज्जग्याहष्टरूपैःसूत्रैरितिद्वयोःसंबन्धः ८९४ । ८९५ आकर्षयेदिति । सजगदीशःशिशुर्यस्यप्राणिनःसूत्रमहष्टरूपमाकर्षयेत्फलमिभुर्मुखंयुक्तंसर्वःप्राणीअनीश्वरःपरतंत्रस्तत्फलंप्राप्नोति ८९६ सर्वश्चि । प्रथमपदद्वयपूर्वांश्वयित्वेनदर्शितं ततउक्त विधयाफलप्राप्तौपारतंत्र्ययथागतंयथादेहंचसर्वोचच्छतीतिकथमुच्येतयतःसर्वईश्वरस्यवशोभवतीति ८९७ तर्हिंकांयोनिभेदस्यास्यतीतिवेदयमस्यकर्मविपाकानुसंधाताईश्वरोनिर्मास्यतीत्याह अत

ततोदेहाद्विनिष्क्रान्तोदेहीदेहांतरं व्रजेत् ॥ नियतंनैवनियतंयथादेहंयथागतम् ८९१ नारकाःप्राणिनःकेचिद्व्रवंतिमनुजाभुवि ॥ कदाचित्सुलृतात्स्वर्गेदेवाअपिभवन्ति ते ९२ कुतश्चित्पापतोभूमौदेवाअपिभवन्तिच ॥ गच्छेयुर्भूगतास्तेपिकदाचिन्नरकान्बहून् ९३ अनंतभवसंजातपुण्यपापसमुत्थितैः ॥ सूत्रैर्निबद्धाःसंसारकाष्ठेक्री डनमर्कटाः ९४ सर्वलोकस्थिताःसर्वप्राणिनःस्थिरजंगमाः ॥ क्रीडार्थजगदीशेनशिशुनाविश्वकर्मणा ८९५ आकर्षयेद्वियत्सूत्रंजगदीशोयदृच्छया ॥ प्राणिनःपु ण्यपापाख्यंतत्फलेयात्यनीश्वरः ८९६ सर्वःप्राणीततःकेनगच्छेदेषयथागतं ॥ यथादेहंचसर्वोयमीश्वरस्यवशेयतः ८९७ अतईश्वरएवात्रपुण्यपापप्रवर्तकः ॥ तयोःफलस्यदाताचगतौदेहेचकारणम् ८९८ जंतुरेषपराधीनःकर्मपाशवशंगतः ॥ यथागतंयथादेहंकथमेयादनीश्वरः ८९९ ब्रह्माभवतियत्रायंतृणदेहास्थितःपु मान् ॥ ब्रह्मदेहस्थितस्तद्वत्तृणंभवतितत्क्षणात् ॥ ९०० ततोयंनरकेस्वर्गेभूमौनभसिवाव्रजन् ॥ नियमेनविनाशश्चद्वायौभूतोपमःपुमान् ॥ यथागतंयथादेहंनव जेन्नियतःसदा ९०१ प्रायेणपूर्वसंस्कारबलीयस्त्वेनहेतुना ॥ यथागतंयथादेहंदेहीदेहांतरं व्रजेत् ९०२ यथागतंयथादेहंनियमाच्चेदयं व्रजेत् ॥ पुण्यापुण्यव्यवस्थे यंव्यथास्याद्वैदिकीसदा ९०३ अनादाविहसंसारेप्राथम्याभावहेतुतः ॥ कस्यकिंवपुरित्येतन्नियतंनैवलभ्यते ९०४

इति । तयोःपुण्यपापयोः गतोत्तल्लोकंमतीतिशेषः कारणंनिमित्तं ८९८ जंतुरिति । एयात्प्राप्नुयात् ८९९ कर्मवशत्वमेवस्फुटयति ब्रह्मेति । यत्रसंसारेतृणदेहगतोजीवःअत्यंतोत्कृष्टपुण्योदये ब्रह्माप्रजापतिभावाहंशरीरोभवेत् तथासब्रह्मातृणदेहंप्राप्नुयादितिदुष्कृतोदयेन वस्तुतस्तुपत्रेत्यव्ययमप्यर्थे ' नमर्षयेयत्रभवान्मृषलंयाजयेत् ' इत्यादौदृष्टत्वात् तथाचतृणदेहस्थितोपीत्यर्थः ९०० फलितमाह ततइति । यथावायुतंत्रस्यभूतशरीरस्यननियतामतिस्तथास्वर्गादीनियमेनविनाजंतोर्गतिस्तथाचयथागतमित्याद्युक्तनियमेनसंसारेनव्रजेदित्यर्थः ९०१ तर्हिंकथंश्रुतौयथागतमित्युक्त मितिचेयस्यपूर्वशरीरसमानस्यशरीरांतरस्यप्रापकं कर्मोद्भूतं तदभिप्रायेणेत्याह प्रायेणेति । पूर्वस्यपूर्वसमानस्यप्रापकापज्ञानकर्मणोःसंस्कारास्तेषांप्राबल्येपूर्वसमानाकारदेहंप्राप्नुयादित्यर्थः ९०२ किंच पूर्वसमानदेहंप्राप्तिनियमेधर्मोधर्मयोःफलनिर्देशिशाल्यमप्रमाणस्यादित्याह यथागतमिति ९०३ संसारस्यानादित्वान्यथानुपपत्त्यापिसमानदेहंप्राप्तिनियमोनास्तीत्याह अनादाविति । यतःसंसारेकस्यचिद्भावस्यप्राथम्यंनास्तीत्यतोहेतोःकस्यजंतोःकिंजातीयंशरीरमित्येवंपुष्टोनिधमेनास्येदंशरीरमितिवक्तुंनशक्नोतीत्यर्थः ९०४

अनादित्वान्यथानुपपत्तिस्फुटयति इदमिति । अस्य जंतोरिदमनुपपन्नमप्यतमविशेषरूपमेव शरीरयोग्यमित्याकारेण नियमे सति जन्मान्तरानन्वयात्संसारः सादिः स्यात्तच्च सर्ववादिनामनिष्ठमित्यर्थः ९०५ संसारस्यानादिताविशदयति उत्पत्ताविति द्वादशभिः । यदा एकस्या उत्पत्तेः प्रवाह आदिमान्वाक्कुंन शक्यस्तदा किमुवाच्यमुत्पत्त्यादिसमुदायरूपस्य संसारस्यानादित्वमिति प्रथमदलार्थः तत्र दृष्टान्तो जाग्रदवस्था प्रवाहो द्वितीयदलार्थः तत्र हेतुपाघटीयंत्रसाम्यं तृतीयदलेनोक्तमिति ९०६ घटीयंत्रसाम्यं सत्कार्यवादिनाभिनयति उत्पन्नमिति । उत्पन्नं लब्धोत्पत्तिकं वस्तु स्थितिं वर्तमानतामायातीत्युत्पत्तिस्थित्योः क्रमनियमो वक्तुमशक्यः यतः कारणसूक्ष्मरूपेण स्थितमेवोत्पद्यते तथा उत्पत्तिस्थित्योरनंतरं विना शक्यवहारो दृश्यते तथा विना ज्ञानंतरं कारणरूपेण स्थिति व्यवहारो दृश्यते इत्यर्थः तथा चोत्पत्त्यादीनां पुनः पुनर्यवहारारूढत्वेन घटीयंत्रसाम्यमिति भावः ९०७ अथ संसारसादितावादिनश्चावाकादिर्मतपं कं प्रश्नोत्तरधारयाऽपाकरोति सादितामित्यादिना । यश्चावाकादिः संसारस्य सादितावदेत्सवादी इत्येवं प्रष्टव्यः इतिकथं कदास्य संसारस्यादिरिति एवं पृष्टो यदा स आदिका लंन जानाति तदा कथं सादितां प्रतिपादयेदित्यर्थः तथा च स व्याहृतप्रतिज्ञा इति भावः ९०८ स्वदेहस्येति । यदितुष्टु तया एवं वदेत् । एवं कथं अस्य स्वस्यात्मन्येव देहस्योत्पत्तिस्तदा संसारस्यादिरिति तदापि तदीया प्रतिज्ञा व्याहृतैव तदीयपित्रादीनां पूर्वसत्त्वा

इदमस्येति नियतौ सादिता संसृतेर्भवेत् ॥ सादिता च न कस्यापि ह्यभीष्टावादिनोत्र हि ९०९ उत्पत्तावपि नैवात्र प्राथम्यं जगतोस्ति हि ॥ यथा जागरणे नैव प्राथम्यं विद्यते क्वचित् ॥ घटीयंत्रसमा एते विस्मृष्टिस्थिति संयमाः ९०६ उत्पन्नं स्थितिमायाति स्थितमुत्पद्यते तथा ॥ उत्पन्नं च स्थितं तद्वद्विनाशमुपगच्छति ॥ विनष्टं जायते तद्वद्विनाशमवतिष्ठते ९०७ सादितां यो वदेदस्य स वक्तव्यः कदेति च ॥ एवमुक्तो यदा कालं नैवायं प्रतिपद्यते ॥ तथा कथं भवेत्सादिः संसारो वादिनोऽधुना ९०८ स्वदेहस्य यदोत्पत्तिस्तदेत्येवं वदेद्यदि ॥ तदापि नैव संसारः सादिरस्य प्रसज्यते ॥ तद्देहजनकादीनां पूर्वसत्त्वेन हेतुना ९०९ स्वस्य सादिरयं भूयादिति चेत्तं वदेदिदम् ॥ संसारो भवतः कोयमभिप्रेतस्तमीरय ९१० अयं देह इति ब्रूयाद्ययं तं वदेदिदम् ॥ नास्माभिरस्य देहस्य सादिता विनिवार्यते ॥ किंतु देहमिदं सर्वदेहेभ्यः प्रथमं न हि ९११ ममैतत्प्रथमं देहमिति चेद्वक्तितं वदेत् ॥ कस्त्वं यस्य भवेत्त्रस्यादिदं हि प्रथमं वपुः ९१२ वपुषोऽन्य इति प्रोक्ते वदेत् कुत्र संस्थितः ॥ त्वमस्माद्वपुषः पूर्वकुतो वाऽत्र समागतः ९१३ आत्मन्येव स्थितः पूर्वमागतोऽस्मि यदृच्छया ॥ एवं चेद्वक्तितं ब्रूयादितः पूर्वकुतो भवान् ९१४

दित्यर्थः ९०९ स्वस्येति । यदि पुनः स एवं ब्रूयात् एवं कथं मम स्वस्यात्मनः अपेक्षया संसारो नादिर्न तु मत्पित्राद्यपेक्षयेति तं वादिनं प्रति आस्तिक इदं वदेत् पृच्छेत् इदं किं भवतः संसारः किं रूपोऽभिमत इति ९१० अपमिति । एवं पृष्टो वादी यद्येतद्देहरूपः संसार इति वदेत् तं प्रत्यास्तिक इदं ब्रूयात् इदं किं एतद्देहस्य सादितास्माभिरनिवार्यते किंतु अभ्युपगम्यत एव तथा च तत्साधने तव सिद्धसाधनं अस्माभिस्त्वेतत्साध्यते यदयं देहः सर्वदेहेभ्यः प्रथमो न भवति इतः पूर्वमपि देहपरंपरासीदिति तत्तत्त्वयान निराकृतमित्यर्थः ९११ ममैतदिति । एवमुक्तो वादी यद्येवं निरपत्रपो ब्रूयात् एवं कथं ममैतद्देहं प्रथममेवेति तं प्रति आस्तिक एवं ब्रूयात् त्वं कः किं स्वरूपोऽप्यस्वरूपस्य संबंधि अत्र भवेत्संसारो देहशरीरं प्रथममुच्यते इति ९१२ वपुष इति । किं स्वरूप इति प्रश्नेन किं देहरूपस्तदयमेवेति विकल्पः सूचितः तत्राद्ये मम देह इत्युक्तिविरोधः पित्रादिप्रत्यक्षविरोधश्चेत्पुनः संस्थापवादी यदीति ब्रूयात् इति किं अहं वपुषोऽन्योऽस्मीति तं प्रत्यास्तिक इति पृच्छेत् इति किं त्वमस्माद्वपुषः पूर्वकुत्र संस्थितः अत्र शरीरे च कुतो हेतोरगत इत्यर्थः ९१३ आत्मन इति । एवं पृष्टो वादी यद्येवं वदेत् एवं कथं अहमेतच्छरीरात् पूर्वमात्मन्येव स्थितः अत्र शरीरे तु यदृच्छया अचित्तिता र्थमापकं स्वभावेनागत इति तं प्रत्येवं ब्रूयात् एवं कथं भवानितः पूर्वदेहांतरं कः क्व न प्राप्तः सातिदेहलाभसाधनभूता यदृच्छया वा इतः पूर्वकुतो नाभूदिति । एवं पृष्टो वादी यद्येवं वदेत् एवं कथं अहमेतच्छरीरात् पूर्वमात्मन्येव स्थितः अत्र शरीरे तु यदृच्छया अचित्तिता र्थमापकं स्वभावेनागत इति तं प्रत्येवं ब्रूयात्

११५ अथैवमिति । यद्विषयवादीस्मरणाभावाल्लिङ्गेनातीतदेहाभावसाधनाभिप्रायेण एवं वदेत् अहमतीतदेहनस्मरामीति तं प्रत्येवं ब्रूयात् त्वया स्मरणाभावरूपमतीतदेहाभावस्य साधनमनेकांतं व्यभिचारवदुक्तं यतः सर्वस्यानुभूतस्य स्मृतिनियमो नास्ति तथा चार्थाभावाभावे अर्थसत्त्वरूपे सत्यपि स्मरणाभावदृष्टेर्व्यभिचारः स्फुटहतिभावः ११६ अथ देह इति । स संसारसादितावादी यदिव पुनोऽप्यस्ति पक्षे दोषगणश्रुत्वादिहोहमित्याकारं देहरूपतापक्षं वदेत् तत्र तदाह विस्मृतिमागत इति । यतः श्रुतदोषविस्मरणशिल इत्यर्थः तं प्रति पूर्वोक्तं पित्रादिप्रत्यक्षविरोधादिकंदोषपुनः श्रावयेदित्यर्थः ११७ फलितमाह अनादितेति । श्रयणीयास्वीकर्तव्या अनादित्वसिद्धौ पुण्यादिकलव्यवस्थासिद्धा तस्यांच सत्यां यथा देहमित्यादिश्रुतिवचनं प्रायिकं प्रायोभिप्रायक्रमेवेति द्वयोः संबंधः ११८ । ११९ प्रायिकत्वं स्फुटपक्षं यथागतं यथा देहमित्यर्थकयोः श्रुतिगतप्रतिन्यायप्रतियोगिपदयोस्तात्पर्यमाह प्रतिन्यायमिति त्रिभिः । प्रतिन्यायादिपदद्वयमुक्तवती येन श्रुतिः सा इत्यमुत्तरश्लोकाद्वेन वक्ष्यमाणमभिप्रायवती बोध्येत्यर्थः १२० अनादाविति । अनादौ संसारेऽनेन पुरा पूर्वोपयज्जातीये देहः अधुने दानीमिव कदाचिद्गतः प्राप्तः पुनस्तंतज्जातीयमेव प्रतिपद्यते प्राप्नोतीत्यर्थः । अर्थभावः अयं जीवो मृगादिकां यां यां योनिं व्रजति तस्या तस्या योनेर्व्यवहारेऽनुपदिष्टोपि कुशलो भवतीति प्रसिद्धं तच्च पूर्वाभ्यासजन्यसंस्कारा

देहांतरं न संप्राप्तो यदृच्छावाकुतो न ते ॥ एवमुक्तेन चास्यास्ति नाप्यं किंचिदिहोत्तरम् ११५ अथ चैवं वदेन्नाहं स्मरामि स्वात्मनो वपुः ॥ अतीतमिति तं ब्रूयादनेकांतं त्वये रितम् ॥ अनुभूतस्य सर्वस्य स्मृतिः कस्यात्र विद्यते ११६ अथ देहोहमित्येवं ब्रूयाद्विस्मृतिमागतः ॥ सहिचेतं प्रतिब्रूयात् पूर्वोक्तं दूषणं पुनः ११७ अनादितातः सर्वैः श्रयणीयात्र संसृतौ ॥ अनादाविह संसारे पुण्यापुण्यव्यवस्थितिः १८ पुण्यापुण्यव्यवस्थायां यथा देहं यथागतम् ॥ नियतं न भवेत्तस्मात्प्रायिकं वचनं श्रुतेः १९ प्रतिन्यायमिदं तद्वत्प्रतियोग्यपि यत्पदम् ॥ तद्वयं श्रुतिराहेत्यमभिप्रायवती हि सा १२० अनादाविह संसारे यो धुनेव पुरागतः ॥ यश्च देहः कदाचित् पुनस्तं प्रतिपद्यते १२१ नरके ब्रह्मलोके वा स्वर्गे वा येन कर्मणा ॥ गतवान् यादृशं भोगं ते पुतादृग् व्रजे पुनः ॥ कर्मणा तादृशेनैव स्थूलदेहग्रहाय हि १२२ स्थूलदेहग्रहे तत्र कर्मिणो मरणात्परम् ॥ वक्ष्यामि यमहंतुभ्यं दृष्टांतं तं निशम्य १२३ क्षत्रियायां हि वैश्येन जाता उग्राः प्रकीर्तिताः ॥ अथवा क्रूरकर्माण उग्रालोके उदाहृताः ॥ अनुलोमा विलोमाश्च स एवात्र मानवाः १२४ ब्राह्मण्यां क्षत्रियाज्जाताः सूताः संकीर्तिता जनैः ॥ ये स्युः सारथिनः केचित् पुराणज्ञाश्च केचन १२५ अथवा सर्वपुत्रैर्वर्णिनोऽपि परे तथा ॥ अनुलोमविलोमाभ्यां जाताः सूता उदाहृताः १२६

रमंतरानसंभवति तथा च कदाचित् प्राप्तपूर्वाभेव योनिभेदगच्छतीति विज्ञापयति १२१ यथागतत्वं विशदयति नरक इति । नरकादिगताश्च योनयः पूर्वयादृशभोगप्रदेन येन यज्जातीयेन कर्मणालब्धाः पुनस्तादृशभोगप्रदेतादृशकर्मणि फलापोन्मुखे सति तां योनिं लभते सच योनिं लाभः पुनस्तज्जातीयशरीरग्रहस्य हेतुः संस्कारादृष्टयोरुत्पादनद्वारेत्यर्थः । पुनः प्राणलाभायेत्यर्थकस्य प्राणायामेति पदस्यार्थः स्थूलदेहग्रहायेति पदेन दर्शित इति बोध्यम् १२२ सप्तत्रिंशत्तम्याः कृडिकाया अर्थमाह स्थूलेति त्रयोदशभिः । कर्मिणो जंतोर्मरणानंतरं स्थूलदेहांतरस्य समभोगोपकरणस्य ग्रहे लभेदृष्टांतं शृण्वित्यर्थः १२३ तत्रोपपदार्थमाह क्षत्रियायामिति । क्षत्रियायां मातरिवैश्येन पित्रा ये जातास्ते उग्रपदेनोक्ताः अथवा उग्रकर्मा सुवधादिपुत्रिण्युक्ताः संकरजातयोऽनुलोमाहीनजातिकायां मातरि उत्कृष्टजातिकात्पितरुत्पन्नाः प्रतिलोमास्तद्विपरीता वा उग्रपदार्था इत्यर्थः १२४ सूतपदार्थमाह ब्राह्मण्यामिति त्रिभिः । ब्राह्मण्यां क्षत्रियात्पितुर्जाताः सूता इति प्रसिद्धाः येषां सारथित्वं पुराणवृत्तज्ञानं वा जीविकेत्यर्थः १२५ अथवेति । सर्वपुत्राजोपजीविनश्चातुर्वर्णिकाः संकरजातयो वा सूता इति पदेनोक्ता इत्यर्थः १२६

तत्र हेतुतया सूतशब्दस्य योगार्थमाह सूताः प्रसूता इति । यतः प्रसूतागर्भाभिर्मुक्ताः सूतशब्देनोक्ताः अयमस्य योगार्थः सर्वप्राणिपुर्वत इत्यर्थः १२७ प्रत्येनस इति पदस्यार्थमाह एन इति । एन इति पदपापवाचकं तत्र पापे पापिनां दंडे इति यावत् ये विनिमुक्ता अधिकृता भूत्याः सामंतेन पुराभ्यसेन सहितास्ते प्रत्येनस इति पदेनोक्ताः ग्रामाध्यक्षास्तु ग्रामणीपदेनोक्ता इत्यर्थः 'स्यात्सामंतः पुराभ्यस्तः' इति हेमचंद्रः १२८ पदार्थानुक्ता वाक्यार्थमाह उग्रा इति पंचभिः । यथा वर्णिता उग्रादयः कुत्रचिद्वत्वा आयांतराजानं प्रति समुखं यथा भवति तथा आयांति प्रतीक्षन्ति इति यावत् कीदृशाः कृतानि सं पादितानि कैतुकानि उत्साहजनकानि मंगलानि च ये स्ते तथा पुनः कीदृशाः तुर्यनिन इति भिर्युक्ताः नाराजनमार्तिक्यधीपः १२९ । १३० अनेति । किंकृत्वा राज्ञः संमुखं याति मनः प्रभृति सुखं दान्यन्नादीनि तत्र तत्र निधानभाजने पुनिधाय १३१ स्कंधेति । पुनः किंकृत्वा स्कंधावारस्य सैम्यस्पतया सामंतानां तथा भूपते श्रवणार्थं पृथक् पृथक् प्रासादान् तत्र तत्र योग्यस्थानेषु कल्पयित्वा 'चमृश्च स्कंधावारः' इति हेमचंद्रः पुनः किंकृत्वा प्रतीक्षन्ति तन्नगरादतिदूरमपि भूतलमतिक्रम्येति १३२ वार्तामिति । पुनः कीदृशास्ते उग्रादयः इत्यादिरूपां वार्तां तत्स्वरान्न एव संबन्धिनां कुर्वन्ति इति कथं

सूताः प्रसूता इत्युक्ताः सर्वे ते देहधारिणः ॥ न हि देहधराः केचिदजाताः संति जंतवः १२७ एनः पापमिति प्रोक्तं तत्र ये विनियोजिताः ॥ भूत्याः सामंतसहिताः प्रत्येनस इतीरिताः ॥ ग्रामाणामत्रनेतारोग्रामण्यः परिकीर्तिताः १२८ उग्राः प्रत्येनसः सूतग्रामण्याद्यास्तथाजनाः ॥ देशस्वामिनमायांतराजानं कुत्रचिद्वत्तम् ॥ आयांति संमुखं द्रव्यकृतकौतुकमंगलाः १२९ महद्भिस्तूर्यनिर्घातैर्गीतैः कर्णसुखावहैः ॥ नानावारांगनाहस्तस्थितैर्नाराजनैः सह १३० अन्नपानानि चित्राणि तत्र तत्र निधाय हि ॥ मनोनयनदेहानां सुखकारीणि भूरिशः १३१ स्कंधावारनिवेशार्थं सामंतानां च भूपतेः ॥ प्रासादान्विविधान् हृष्टाः कल्पयित्वा मनोरमान् ॥ तत्र तत्रातिदूरं तदतिक्रम्यापि भूतलम् १३२ वार्तां तस्यैव कुर्वन्तोराराजा कुत्र समागतः ॥ अयमायात्ययंतद्ददित्याद्येव परस्परम् १३३ एवं सर्वाणि भूतानि देहांतर समागमे ॥ कृतकर्मानुसारेण भोगदानि शरीरिणाम् १३४ अस्याप्यमिदं ब्रह्म ह्यायातीदमिहेति च ॥ कर्मिणं जायमानं तं प्रत्युद्गच्छन्ति सर्वतः ॥ कर्मानुसारिभिर्भोगैरजडानि जडानि च १३५ मरणेऽप्युक्तदृष्टान्तं विजानीहि महीपते ॥ यियासंतं हिराजानं कुत्रचित्तस्य देशगाः ॥ उग्रादयो यथायांति तमन्वेव त्वरान्विताः १३६ तथा वागदयः प्राणामुख्यप्राणेन संयुताः ॥ आत्मानमिममेवानुयांति राजन शरीरगाः ॥ ऊर्ध्वश्वासीयदा देहीमुर्धुर्जायते तदा १३७

राजा कुत्र समागतः अयं राजा आयाति अयमायातीति १३३ दार्ष्टिके योजयति एवमिति द्वाभ्यां । एवं देहांतरसमागमकाले अजडान्यादित्यादि देवतारूपाणि जडानि शरीरारंभकाणि च सर्वाणि भूतानि कर्मानुसारेण भोगदान्युपकरणानि संपाद्य जायमानं देहिनमिव प्रत्युद्गच्छन्ति प्रतीक्षन्ति इति कथं इदं ब्रह्मास्माकं कर्तृभोक्तृच अस्य देवदत्तस्य इह पत्न्या भृत्यैः स्नातायां जन्मने आयाति इदं ब्रह्म ह्यायातीति जीवे ब्रह्मशब्दप्रयोगो वस्तुतो ब्रह्मत्वाभिप्रायेणेति द्वयोरर्थः १३४ । १३५ अथ परलोकशब्दिते देहांतरं यियासंतं चिदाभासरूपं जीवं केन युयांतीति जिज्ञासां दृष्टान्तेन परिहरत्या अष्टत्रिंशत्तम्याः कंडिकाया अर्थदर्शयति मरण इति द्वाभ्यां । हे राजन मरणे पूर्वदेहपरित्यागेऽप्युक्तराजवृत्तां तरुणं दृष्टान्तं शृणु । यथा कुत्रचिद्विध्यासंतं गुमिच्छन्तं राजानं विज्ञायतमनु तत्स्वरान्नः पश्चादेव यांति के ये तत्स्वरान्नो देशगास्तभूत्या उग्रादयः १३६ तथेति । तथा शरीरगा वागदयो गौणप्राणामुख्येन मुखविल्लासिना प्रधानेन प्राणेन सहिताः परलोकं यियासंतं आत्मानमनुयांति कदा यदा मुपैरुर्ध्वं आसीत् जायते तस्यैव । एतेन मन एव परलोकं यातीत्यपि दिकास्तां किकाणां कल्पनाः परास्ताः । इति तृतीयभाष्येन स्वर्गोत्तिराख्यस्य व्याख्यानं १३७

अथसंसारभोक्तृयोःससाधनयोर्विस्तरेणप्रतिपादकस्यचतुर्थमात्मणस्यशरीरकाख्यस्यार्थमभ्यासांतंयावज्ज्येनप्रदर्शयंततत्रेतिनुकामयमानइत्यतमात्मसंसारप्रदर्शकस्यार्थःप्रदर्श्यते बलहीनइत्यादिश्लोकशतत्रयेणाष्टत्रिंशदधिकेन । यदार्थमरणकालेजंतुबलहीनोभूत्वावागादिभिरिंद्रियैःमुतादिकंविषयजातंनविजानातिनविषयीकरोतिसंभूदोभवतीतिपावत् तदासर्वान्वागादींसहकारिभावान्समंताद्गृहीत्वाहृदयाकाशमागच्छति कीदृशान्वागादीन् तेजसःसात्विकत्वेनप्रकाशमधानस्यसूक्ष्मशरीरस्यमात्रारूपान् अंशरूपानित्यर्थः ९३८ नेत्रइति । यदाएवनेत्रादौकरणजतिस्थितश्रिदाभासरूपःपुरुषोहृदयाकाशप्रतिकरणदेशेभ्यःपरानुत्पद्यमानश्चछतिएवंसूर्यादिदेवतांशःस्वदेवरूपप्रतिपद्यतेतदामुमूर्धुःपुरुषोहृदयाकाशरूपेपरमेश्वरेएकतांगतःसन्दर्शनादिकंनकरोतीतिचतुर्णांसंबंधः ९३९ । ९४० । ९४१ । ९४२ तस्मिन्कालेमुमूर्धुकर्तृकदर्शनाद्यभावोलोकपिप्रसिद्धइत्याह नाप्रसिद्धमिति । इदंमुमूर्धोरदर्शनादिकमप्रसिद्धंनभवति किंतुप्रसिद्धमेवयतोभूमौपतितंमुमूर्धुस्तुत्यतस्मीपगताःपुरुषाहदंवदंति इदंकिमित्याकांक्षायांपार्श्वस्यैःकृतंमुमूर्धोदर्शनाद्यभावानुवादमभिनयति नेत्यादिनावस्थिताइत्यंतेन । अयंमुमूर्धुरस्मान्नपश्यतिअस्मदीयं

बलहीनोयदाजंतुर्नजानातिसुतादिकम् ॥ वागादिभिःसमंतात्सतेजोमात्रस्वरूपिणः ॥ गृहीत्वामरणेसर्वान्हृदयाकाशमावजेत् ९३८ नेत्रेघ्राणेपिरसनेवाचिश्रोत्रेमनस्यपि ॥ त्वचिबुद्धौतथान्येपुकरणेषुस्थितःपुमान् ३९ हृदयाकाशमागच्छेन्नेत्राद्यैर्हिसमंयदा ॥ तदामुमूर्धुःपुरुषोनपश्यतिनजिघ्रति ४० रसयत्यपिनैवायंवाक्तिनायंशृणोतिन ॥ मनुतेनस्पृशत्येषनैषजानातिनकचित् ४१ इंद्रियाण्यपराण्येवव्यापारयतिनप्रभुः ॥ एकतांहृदयाकाशेगतःसन्परमेश्वरे ४२ नाप्रसिद्धमिदंसर्वं प्राज्ञतादात्म्यमांगते ॥ आत्मनीहयतोभूमौप्रक्षितंसत्समीपगाः ४३ इदंवदंतिनैवायंपश्यत्यस्मान्समीपगान् ॥ नशृणोतिवचस्तद्वदस्माभिःसमुदीरितम् ९४४ नजिघ्रतितथागंधमालायाःकंठआत्मनः ॥ रसयत्यपिनैवायंदधियन्निहितंमुखे ९४५ अस्मान्समीपगानेषनचवक्तिसदाप्रियान् ॥ नस्पृशत्यपिनोगात्रंपुत्रादीनांप्रियंसदा ९४६ अतोमनुतेनैवविजानातिभुविस्थितः ॥ करणोपरमात्सुप्तौवयंयद्वदवस्थिताः ९४७ अभावेदर्शनादीनाभेकीभावंवदंतिच ॥ हेतुंसर्वत्रविद्वांसःसुहृदःपरितःस्थिताः ९४८ यदायंहृदयाकाशतादात्म्यंप्रतिपद्यते ॥ मुमूर्धुस्तस्यपुरतोमार्गसंदर्शनायहि ॥ हृदयस्याग्रभागोत्रप्रज्वलत्यतिभूरिशः ४९ यथायियासतोरज्ञोदीपिकाराजमार्गगाः ॥ प्रज्वलंतितथैवास्यपरलोकंयियासतः ९५०

वचश्चनशृणोतीतिद्वयोरर्थः ९४३ । ९४४ नजिघ्रतीति । तथावज्जेनिहितायास्तुलसीदलमालायागंधंनजिघ्रतितथामुखेनिहितंदधियनास्वादयति ९४५ अस्मानिति । सदाप्रेमास्पदानस्मान्नवक्तिअस्मदीयंग्रांश्चनस्पृशति ९४६ अतइति । यतोबाह्येन्द्रियव्यापारंनकरोतिअतोविज्ञायतेमनोबुद्धयोरपिव्यापारंनकरोति यथावयंसुपुर्णिगताःकंचिन्मनःप्रभृतिव्यापारंनकुर्मइत्यर्थः ९४७ अभावेइति । नवेवलंदर्शनाद्यभावमेववदंति किंतुमुमूर्धोदर्शनाद्यभावेहेतुतयासर्वेन्द्रियाणांहृदयदेशेसूक्ष्मशरीरेणेकीभावंपिंडीभावंवदंतिपार्श्वंगाइत्यर्थः ९४८ एतावताकंडिकाहयंव्याख्यातमथतस्येत्यादिकायास्तुतीयकंडिकायाअर्थमाह यदेतिद्वादशभिः । यदायंमुमूर्धुहृदयाकाशेनतादात्म्यंप्राप्तोतितदापिपरलोकमनानुकूलविशेषज्ञानाभावोनमंतव्यः यतस्तस्यमुमूर्धोःपुरतःपरलोकमार्गस्यसंदर्शनापहृदयस्याग्रभागोनाडीमुखरूपःप्रज्वलति भाविशरीरमाप्तिहेतुद्वाराकारचिदाभासव्याप्तवृत्तिरूपेणाधिकंप्रकाशेनयुक्तोभवतीत्यर्थः ९४९ यथेति । यथाराज्ञोर्गंतुमिच्छतःपुरतोदीपिकाःकिंवरकरताःप्रकाशंतेतद्वत् ९५०

तेनैवेति । तेन हृदयाग्रगतेन प्रकाशेन प्रकाशितो महापथः परलोकमार्गो यस्यैतादृशः सन्निद्र एकादशद्वारात्स्थूलशरीररूपात्पुराणिष्कामतीति ९५१ एकादशद्वाराणि गणयति चक्षुरिति । चक्षुः श्रोत्रनासिकानां प्रत्येकं द्वे द्वे द्वे इति षट् पायूपस्थनाभिनां त्रीणि छिद्राणि मुखस्यैकं मूर्ध्नि चैकमेतानि संकलिता न्येकादशेत्यर्थः ९५२ द्वाराणां गंतव्यानुसारेण विभागमाह नारकीति चतुर्भिः । नारकी नारकं गता प्रेतसमः प्रेतयोनिगामी ९५३ अवेति । अत्रासक्तो भोजनलोलुपः ९५४ गीतज्ञ इति । गीतज्ञः श्रोत्रमार्गे गगंयर्वलोकं व्रजेत् चक्षुर्दारेण निर्गतस्तु सूर्यमन्यं वा तेजो मयं भावमभ्यादिकं गच्छति मूर्द्धदारेण गतस्तु ब्रह्मलोकं यातीति द्वयोरर्थः ९५५ । ९५६ अयमत्व इति । अयमफलप्रदद्वाराणां मध्ये पायुद्वारादपकृष्टं नास्ति उत्कृष्टफलदानां तु मूर्द्धद्वारादुत्कृष्टं नास्ति अन्येषु द्वारे पुत्रापेक्षिके उत्कृष्टत्वापकृष्टत्वे इत्यर्थः ९५७ अयमिति । अयं ज्ञानशतयुपाधिको महेश्वरो यदा निर्गच्छति तदा तदनुसारिणो वागादयोऽपि निर्गच्छन्तीत्यर्थः ९५८ एवमिति । बुद्धयुपाधिक आत्मा महेश्वरः सकलसंघाताधिपतिरेव मुक्तविधयामरणकाले प्राज्ञेन कारणोपाधिकेश्वरेण तादात्म्यमुपुभावि वैकृतां विशेषज्ञानाभावप्रयोजिकां प्राप्नोषि सविज्ञानो भवति । सविज्ञानपदार्थमेवाह पुनर्ज्ञानं प्रपद्य

तेनैवैष प्रकाशेन प्रकाशितो महापथः ॥ पुरादेकादशद्वारादिद्रोनिष्कामतीश्वरः ९५१ चक्षुः श्रोत्रनसंद्वेद्रे पायूपस्थोदरेष्वपि ॥ मुखे मूर्द्धनि पंचस्युर्द्वाराण्यस्य विनिर्गमे ९५२ नारकी पायुतो गच्छेत्कामी शिश्राध्वना पुनः । नाभिमार्गेण निर्याति प्रायः प्रेतसमः पुमान् ९५३ अत्रासक्तस्तु निर्याति मुखतो बहुलोजनः ॥ गंधप्रियो विनिर्याति नासाविवरतः पुमान् ९५४ गीतज्ञः श्रोत्रदेशेन गंधर्वान् प्रायशो व्रजेत् ॥ चक्षुषो निर्गतो गच्छेत्सवितारं प्रभानिधिम् ९५५ अन्यं वा तेजसं कांचिदग्निं वा चंद्रमेव वा ॥ मूर्द्धतो निर्गतो गच्छेद्ब्रह्मलोकमनिर्दितम् ९५६ अधमत्वे परासीमा पायुद्वारमुदाहृतम् ॥ उत्तमं च तथा नान्यन्मूर्द्धद्वारात्तु किंचन ॥ अन्येषु द्वारतम्येन तु तमावमता स्थिता ९५७ अयं यदा विनिर्याति बुद्धयुपाधिर्महेश्वरः ॥ प्राणस्तदा क्रियाशक्तिस्तमन्वेव व्रजत्ययम् ॥ प्राणे गच्छति सर्वाणि वागादीन्यनुयाति च ९५८ एवमात्मा सविज्ञानो बुद्धयुपाधिर्महेश्वरः ॥ प्राज्ञतादात्म्यमायातः पुनर्ज्ञानं प्रपद्यते ९५९ तं शरीराद्विनिष्कांतं सुखदुःखोपभोगिनम् ॥ पूर्वसंस्कारसहिते गच्छतो ज्ञानकर्मणी ॥ शुभाशुभसमुद्भूतादृग्देहं प्रयच्छतः ९६० स्थूलदेहाद्विनिष्क्रम्य स्थूलदेहविवर्जितः ॥ न तिष्ठति पुमानत्र दृष्टांतस्तृणयः कृमिः ९६१ यथा तृणजलौ काश्यः कृमिस्तृणगर्णव्रजन् ॥ एवं तृणगृह्यत्वेव जह्यात्पूर्वतृणसदा ९६२

तद्वति । पूर्वयद् हृदयाग्रगम्य ज्वलनरूपं ज्ञानमुक्तं तन्निर्गमनमार्गो कारमिदंतु भाविशरीराकारमिति विशेषः पुनः शब्दार्थः ९५९ पूर्वपरलोकयात्रायां शक्यस्थानीयता सूक्ष्मशरीरस्योक्ता तत्र संभारस्थानीयान् भावान् दर्शयति । तं शरीरादिति । तं बुद्धयुपाधिकं जीवं शरीराद्विनिष्कांतं मिलक्ष्येति शेषः । ज्ञानमानसं कर्म कर्मशरीरं तत् एते द्वे अपि दृष्टरूपेण गच्छतः गत्वा च तादृक् तद्गोमानुभूतं देहं प्रयच्छतः । कीदृशं ज्ञानकर्मणी पूर्वसंस्कारेण पूर्वानुभूततत्त्वो निरूप्यवद्वाराय नुभवजन्येन संस्कारेण तत्र तत्र कोशलप्रयोजनेन सहिते इत्यर्थः ९६० आत्मनः पूर्वशरीरांतरग्रहणपूर्वशरीरपरित्यागप्रकारयोः स्पष्टीकरणपराया श्रुत्यर्थकं डिकाया अर्थनिरूपयति स्थूलदेहादिति त्रयोविंशतिश्लोके । स्थूलदेहविवर्जितः अनालंबितस्थूलदेहांतरः सन् पूर्वदेहाद्विनिष्क्रम्य न तिष्ठति किं त्वालंब्येव देहांतरं पूर्वदेहाद्विनिष्कामतीत्यप्रार्थितं दृष्टांतस्तृणयः तृणपुपाति त्रप्रतियः कृमि विशेषः स बोद्धव्यः ९६१ दृष्टांतं स्फुटयति यथेति । स्पष्टं श्रुतावाक्यमप्येन आक्रम्यते इति स्पष्टरूपा आलंबनीय

दाष्टाधिक्यो जयति एवमिति । संपाद्यालक्ष्यपूर्वस्मात्त्रिगच्छेत्तरीरांतरस्याप्राप्तौ तु तस्य देहस्य सपरित्यागो नैव भवतीति १६२ उक्तमर्थं लौकिकदृष्टान्तेनापि स्पष्टयति यथेति द्वाभ्याम् । य
थाराजादेर्युहांतरगतिप्रतिगृहांतरप्राप्त्यर्थं जीर्णं गृहं परित्यज्य निर्गच्छतो यः पूर्वस्य परित्यागः सो भिनवे गृहे निष्पन्नस्यैव भवेत् तथा एवं देहिनीऽभिनवे देहे निष्पन्नस्यैव पूर्वस्यागो भवेदिति द्वयोरेव
यः १६४ । १६५ ननु पूर्णस्यात्मनः कथं गत्यादिकमिति चेद्व्याप्युपहिताकाशवद्बुद्ध्या व्याप्युपहितात्मनिसर्वसंभवतीत्याह आत्मन इति । यद्यपि सर्वगस्याद्वितीयस्यात्मनो गत्यादयो न संभवन्ति
तथापि बुद्ध्यादिसंबंधात् सर्वमुपपन्नमिति द्वयोः संबंधः १६६ । १६७ ननु बुद्ध्यादेरेव कथं देहांतरे गत्यादिकमित्यसंभावनां दृष्टान्तेनापकर्तुं प्रतिजानीते अस्मिन्निति । यद्यप्यस्मिन् देहे स्थिता
बुद्धिरपरं देहमाप्नोति तत्संभाव्यते तथाप्येवं वक्ष्यमाणविधया देहद्वये बुद्ध्यादिप्राप्तिः संवन्धरूपा संभावनीयेत्यर्थः १६८ एवं पदोक्तां विधामभिनयति वृत्तिभिरिति । यथानयनं चक्षुरेदिपं
यनमंडलात्स्वगोलकाद्बहिर्बोद्धूरमपि ध्रुवादिर्कंदेशं वृत्तिभिर्गच्छेदिति सर्ववादिसंमतं तथा बुद्धिः पूर्वदेहस्थितापि मरणकाले अन्यदेहं याति । कीदृशी बुद्धिः धर्माधर्माभ्यां विहितानि पिद्वकर्मजं या

एवमात्मावपुष्यस्मिन् स्थूले स्थित्वा परं वपुः ॥ स्थूलं संपाद्य निर्गच्छेत् प्राप्नोति नैव तस्य सः १६३ यथानिर्गच्छतो राज्ञो धनिकस्यापरस्य वा ॥ जीर्णं गृहं परित्यज्य गृ
हांतरगतिं प्राप्ति १६४ पूर्वस्य तु परित्यागो निष्पन्ने भिनवे गृहे ॥ भवेदेवं परित्यागो न वेदेहे त्रदेहिनः ॥ निष्पन्ने पूर्वदेहस्य नान्यथा कापि कर्हि चित् १६५ आत्म
नः सर्वगत्वेन भेदस्यापि विवर्जनात् ॥ गत्यादयो न संत्येव सर्वकर्मफलैः समम् १६६ यद्यप्यस्य तथाप्यत्र बुद्धितादात्म्यहेतुतः ॥ उपपन्नमिदं सर्वगतिकर्म फलादि
कम् १६७ अस्मिन् देहे स्थिता बुद्धिर्नाश्रुयादपरं वपुः ॥ यद्यप्येषा तथाप्येवं प्राप्तिर्देहद्वये भवेत् १६८ वृत्तिभिर्नयनं यद्ब्रह्मच्छेन्नयनमंडलात् ॥ बहिर्ध्रुवादि
कंदेशं बहुलक्षादियोजनम् १६९ धर्माधर्माख्यसंस्कारैरेवं बुद्धिश्च वृत्तिभिः ॥ पूर्वदेहस्थिता देहमन्यथा तीश्वरेच्छया १७० नेत्रमंडलमध्यस्थं नेत्रं गच्छत्तुवादि
कम् ॥ तत्प्राप्यापिन वेत्येतत्प्राप्तमेतन्मया यथा १७१ पूर्वदेहस्थिता बुद्धिः प्राप्य देहांतरं तथा ॥ प्राप्तमेतन्मया देहं नयं वेत्ति न कर्हि चित् १७२ अभिप्रायं यथा ज्ञा
त्वा राज्ञस्तस्यात्र किं कराः ॥ प्रासादमपरं कुर्युस्त्रस्थे पि च राजनि १७३ नयंति च विधायान्यं प्रासादं राजकिं कराः ॥ हस्त्यश्वादीन् स्थितेष्वस्मिन् प्रासादे पूर्वानि
मि ते १७४ वदंति च जनास्तत्र हस्त्यश्वादि समागमात् ॥ राजा समागतः सोयं यदि मार्गे पितिष्ठति १७५

दृष्टाभ्यां पूर्वानुभवजन्यसंस्कारेण चर्चश्चरेच्छया च प्रयुक्तेति शेषः । अनेन बुद्धिविशेषणेन जीवनदशायां भाविदेहाकारवृत्तिप्रसंगो निरस्तः १६९ । १७० ननु मरणकाले भाविदेहमनुसंधानाद्यु
द्धिरदं देहांतरप्राप्तास्मिन्त्येवं कुतो न जानातीति शंकाप्युक्तदृष्टान्तेन निरस्तेत्याह नेत्रेति द्वाभ्याम् । यथा स्वगोलकस्थं चक्षुर्ध्रुवादिर्गच्छत्सत्तत्तद्भ्रुवादिर्कंप्राप्यापि एतन्न वेति । एतत्किं मया एतत्तद्भ्रुवा
दिर्कंप्राप्तमिति तथा मरणकाले बुद्धिः पूर्वदेहस्थिता देहांतरं प्राप्याप्येतन्न वेति । एतत्किं मया एतन्न वेदेहं प्राप्तिमिति द्वयोः संबंधः वेगातिशयाजडत्वाच्चेति हेतुः पूरणीयः १७१ । १७२ देहां
तरं तत्तद्भोगानुकूलमारप्स्यमानान्यपि कर्माणि भाविशरीराकारां वृत्तिमारभते इत्येतावदेव तृणजलौ कादृष्टान्तेन विवक्षितमित्याशयं दृष्टान्तेन विशदीकरोति अभिप्रायमित्यादिना । यथाराजकिं करास्त
स्य राज्ञः प्रासादांतरगमनाभिप्रायं ज्ञात्वा प्रासादांतरं निर्माय तत्र राज्ञो हस्त्यश्वादीन् यति कसति अस्मिन् राज्ञि पूर्वप्रासादो स्थितोपि तानश्वादीन् दृष्ट्वा जना एव वदंति । एवं कथम् सोयं सोयं राजा स
मागत इति सधराजाय यमि मार्गे पूर्वप्रासादे वा तिष्ठति तथापीति श्रवणां संबंधः १७३ । १७४ । १७५

दाष्टांतिकमाह मुमूर्षोरिति । एवंमुमूर्षोर्देहिनो राजस्थानीयस्य कर्माणि क्रिकरस्थानीयानि शरीरांतरप्राप्य प्राप्तादांतरस्था नायं स्वप्रकाल इव प्रतिभासिकं मरणकाल आरभते तथा च तदाकारावृत्तिर
 आदिस्थानीयेति भावः ९७६ आत्मन इति । एतेनाभिप्रायेणात्र जलोकानि दर्शनवाक्ये मरणकाले जंतुर्देहद्वये पिसंप्राप्तः संबद्धः कथ्यते । एतेन केन यदा त्मासर्वगः सत्कार्यवादे भाविशरीरेणा
 पिसंबद्ध एव कर्माण्यपि भाविशरीराकाराय फलायोन्मुखान्येवा त एव बुद्धिरपि वृत्तिद्वारेण भाविशरीरेणापिसंयुक्तेवेति ९७७ देहद्वयस्थितत्त्वमभिनयति उपभोक्ष्यतीति । यदा कारा मरणे वृत्ति
 र्जायते तच्छरीरं भविष्यद्भोगसाधनं त्यज्यमानं त्वतीतस्येति शरीरद्वयसंबन्धोपपत्तिरिति भावः ९७८ भाविशरीराकारवृत्तिरूपे वमृतिरूपे वमृति काले भाविशरीरप्राप्तिरिति ममर्थे दृष्टान्तेन स्फुटयति । य
 था कंठेति द्वाभ्यां । यथा भुक्तमालादिकं तित्यक्षुस्त्यक्तुमिच्छुरपरंतज्जातीयं वीक्षते तदा कारां चित्तवृत्तिधारां करोति तथा जंतुरपि पूर्वदेहं तित्यक्षुरपरदेहाकारां वृत्तिकर्मभिः प्रयुक्तां प्राप्नोति कीदृशैः
 कर्मभिः नवैः पूर्वशरीरारंभकभिन्नैः शरीरांतरस्यारंभकैः बुद्धिसंस्थानैश्च बुद्धे संस्थानंतत्तद्भोग्याकारः परिणामो येस्तथा तैरिति द्वयोरर्थः ९७९ । ९८० पूर्वदेहस्याविद्यागमनं निहननं च स्प
 ष्टीकरोति महावन्धिरिति त्रिभिः । लोहमिति भावप्रधानो निर्देशः यथा ज्वलन् देदीप्यमानो महावन्धिर्लोहं पिण्डं स्वसन्निभं स्वतादात्म्येन स्वसमानाकारतां नीतं संत्यजन् सन् पुनर्लोहभावं गमयेत् प्रापयेत्

मुमूर्षोर्देहिनोप्येवं कर्माणिविविधानिह ॥ आरभतेव पुस्त्वन्यद्यत्रास्यत्यसौ मृतः ९७६ आत्मनः सर्वगत्वेन ह्याभिमुख्येन कर्मणाम् ॥ फलाय बुद्धिसंयोगाद्वृत्तिद्व
 रेण हेतुना ॥ देहद्वये पिसंप्राप्तो जंतुस्तेनात्र कथ्यते ९७७ उपभोक्ष्यति देहेन फलमेकेन देहभाक् ॥ उपभुक्तं परेणापितेन देहद्वयस्थितः ९७८ यथा कंठस्थितां मा
 लामन्यद्वावसनादिकम् ॥ तित्यक्षुरपरं जंतुर्वीक्षते दूरसंस्थितम् ९७९ पूर्वदेहं तथा जंतुस्ति तित्यक्षुरपरं निजैः ॥ कर्मभिर्बुद्धिसंस्थानैः प्राप्नोत्या रंभकैर्नवैः ९८०
 महावन्धिर्ज्वलन् यद्दलोहं पिण्डं स्वसन्निभम् ॥ गमयेत् संत्यजन् लोहं दाहदीप्य पराहतः ९८१ अविद्यागमये देवं जडं देहं त्यजन् पुमान् ॥ चैतन्यस्यापहारेण स्वाभि
 मानस्थितस्य हि ९८२ स्वात्मनस्तु परित्यागाद्धं तिलो हं यथा ज्वलन् ॥ अंतरात्मापि च तथा त्यागाद्धं तिव पुस्त्विदम् ९८३ लोहपिण्डं निहत्याग्निरन्यनवतरं व्रजेत् ॥
 सुखप्रदं लोहपिण्डं मनसो नयनस्य च ९८४ पूर्वदेहं तथात्मायं हित्वानवतरं पुनः ॥ कल्याणं सुखदं देहं याति कर्मक्षये स्य हि ९८५ यथा सुवर्णकल्लोके स्वर्णमेकमनेकधा ॥
 पर्यायतः करोत्येवमात्माऽविद्यामनेकधा ॥ पर्यायतः करोत्येव नाना देहस्वरूपिणीम् ९८६

कीदृशो वन्धिः दाहदीपिभ्यामपराहतः अपरित्यक्तः नित्ययुक्त इति यावत् । तथा च दाहदीप्यावन्धिर्मावपि वन्धिना त्यक्तं लोहं पिण्डं त्यजत इति भावः ९८१ अविद्यामिति । एवं महावन्धिवत् ज
 डं देहं चित्तादात्म्याध्यासाच्चेतनायमानं त्यजन् सन् पुरुषः स्वाभिमानाश्रितस्य चैतन्यस्यापहारेणाविद्यामव्याकृतादिशब्दवाच्याया अविद्यायाः कारणीभूतायाः स्वभावजडत्वमिति यावत् । गमयेदित्यर्थः
 ९८२ एतावते पूर्वदेहस्य हननमित्याह स्वात्मन इति । यथा वन्धिकर्तुं लोहं हननं परित्यागरूपं तथात्मकर्तुं कं देहं हननमित्यर्थः ९८३ आत्मनो नानाविधशरीरारंभिकाचपंचभूताकारपरि
 णामिनी अन्त्याकृताख्याऽविधैव यथानाभापणोपादानमेकं सुवर्णमेवेति प्रतिपादिकायाः पंचमकुंडिकाया अर्थवर्णयति लोहपिण्डमिति त्रयोदशभिः । यथा अग्निः पूर्वे लोहपिण्डं निहत्य स्ववियोगेन दी
 प्यादिरहितं कृत्वा अन्यं लोहपिण्डं जतं च लोहपिण्डं स्वसंबन्धेन मनो नयनयोर्हर्षप्रदं कुर्वती तथात्माप्यस्य पूर्वदेहस्य भोगप्रदानां कर्मणां क्षये सति पूर्वदेहं त्यक्त्वा अन्यं देहं याति तं च कल्याणं गमयति इति द्वयोरर्थः ९८४
 ९८५ तत्र नवं शरीरं पूर्वशरीरोपादानभूताविद्याया एव परिणाम इत्याह यथेति द्वाभ्यां । यथा सुवर्णकारः श्रुतो विषस्कारिपदोक्तः कुंडलाङ्गुलीयकादिरूपैरेकं सुवर्णपिण्डं यथोपेयं कर्मण करोति विपा
 णामयति तथात्माप्यविद्यानानादेहस्येव परिणामयतीत्यर्थः ९८६

एतदेव स्फुटयति अविद्यामिति । देहस्य अविद्यापादानं पुण्यपादिकं तु निमित्तमिति त्वर्थः ९८७ उत्तरदेहस्य कल्याणतमत्वमाभिमानिकं दर्शयितुं पूर्वदेहे जंतोरसमीचीनबुद्धिर्भवतीत्याह समीचीनमिति । पूर्वदेहसमीचीनमप्यसमीचीनमन्यते ९८८ आगामीति । आगामिदेहत्वसमीचीनमपि समीचीनमन्यते ९८९ होषोपपुनांतःकरणस्य विपरीतदर्शनेन चित्रमितीममर्थे निदर्शनेन विशदयति मं श्रोषधीति चतुर्भिः । यथा कश्चिद्दर्शकणोपायैर्मन्त्रादिभिः क्षोभिता विद्यया व्याप्तबुद्धिर्नानादोषा मपि परस्परिस्त्रियमिद्राणी सदृशो मन्यते सद्गुणां स्वकीयां हित्वेति द्वयोरन्वयः ९९० । ९९१ दाष्टीति केपो जयति आदीति । तथा जंतुः पुण्यपरिक्षये राजा दिदेहात्मनोरमामपि त्यक्त्वा आदिदेहान् सुखदान् मन्यते पापोदयवशादिति द्वयोः संबंधः ९९२ । ९९३ कर्मानुसारेण देहलाभव्यवस्थामाह यदीति द्वाभ्यां । यदि पूर्वदेहांते पुण्योदयस्तदा शुभसंस्कारादिभिः पितृलौकादिगतं शुभं देहमाप्नोति मध्यमैः संकीर्णैर्मनुष्यादिभावमध्यमैः आदिभावमिति द्वयोरर्थः ९९४ । ९९५ एवं जंतोः संसारभ्रमणप्रकारो दर्शित इत्यु पसंहरति एवमिति स्पष्टम् ९९६ अथ संसारमाप्तस्याप्यात्मनो परत्वाविष्ठानभूतं शुद्धं स्वरूपं पञ्चकल्पितं नानाविधं स्वरूपं तयोरुभयोर्विभज्य प्रदर्शिकायाः पृष्ठकंडिकाया अर्थपंचाशदधिकशतद्वयेनो

अविद्यांगमयित्वा हि पूर्वदेहं परंपुनः ॥ अविद्यातः समादत्ते पुण्यपापवशंगतः ९८७ समीचीनतमं पूर्वदेहं कर्मक्षये पुमान् ॥ मनुते ह्यसमीचीनं भाविकर्मप्रचोदितः ॥ ८८ आगम्यप्यसमीचीनं समीचीनं धिया पुमान् ॥ गृह्णाति सर्वदा जंतुरीश्वरस्य वशे स्थितः ८९ मंत्रौषधिवलैर्यद्वदुद्धधीः कुष्ठिनीमपि ॥ रजसावृतगात्रांच कर्णना सादिवर्जितां ॥ इंद्राणी सदृशीमेतां मन्यते परयोषितम् ९० इंद्राणी सदृशीं स्वस्य गुणयुक्तां पतिव्रताम् ॥ कुलप्रसूतां युवतिं हित्वा स्वस्य समीपगां ९१ आदिदेहा नयंतं द्रव्यापपुंजविमोहितः ॥ आत्मानवतमान् स्वस्य सुखदानमिमन्यते ८२ राजदेवादिकांस्त्यक्त्वा देहान् पूर्वान् मनोरमान् ॥ अनेकसुखसंपन्नान् पुण्यपुंजपरिक्षये ९२ यदि पुण्योद्भवस्तस्य भवेद्देहस्य संक्षये ॥ तदानवतमं देहं कल्याणं चैव गच्छति ९४ पितृगंधर्वदेवानां विराट्सूत्रात्मनोरपि ॥ याति देहं शुभैः पूर्वसंस्कारज्ञान कर्मभिः ॥ व्यामिश्रैर्मनुजादीनां आदीनामधमैरपि ९५ एवं संसारशूले स्मिन्वर्तते सर्वदेहिनः ॥ ब्रह्माद्यास्तं वपर्यंता आत्मज्ञानविवर्जिताः ९६ आनंदतारतम्यं यद्वाणिंतं तन्निजात्मनः ॥ तारतम्यं यथा दृष्टमाकाशस्य पटादिषु ॥ आनंदस्य तथा बुद्धौ तारतम्यं व्यवस्थितं ९८ सूच्यां घटे गृहे तद्वत्प्रासादेन गरेपि वा ॥ स्वरूपेन हि वैषम्यं भौतिके घटरूपिणि ९९ ब्रह्मलोकस्थिते ब्रह्मदेहे देहे शुनोत्रवा ॥ न विद्यते हि वैषम्यं सुखे दुःखे तथैव च १०००

पबुंहयंस्तन्मात्मनो ब्रह्मतालक्षणमुद्रतामपि तपाश्चकस्य प्रथमवाक्यस्यार्थवर्णयति आनंद इत्यष्टादशभिः । तत्रात्मन आनंदलक्षणं स्वरूपं सर्वत्राविशिष्टमेव यद्यतत्तल्लोकेष्वानंदस्य तारतम्यमुक्तं तत्र स्वाभाविकं किंतु चित्तप्रतिबिंबादिकाया आवरणभजिकाया वा बुद्धेः सत्त्वोत्कर्षतारतम्यवत्याः संबंधमपेक्ष्य यदात्मनः प्रकाशस्याभिष्यक्तेस्ता तत्तत्पतदभिप्रायेण बोध्यमित्यर्थः ९९७ ओपाधिकं तारतम्यं दृष्टान्तेन स्फुटयति तारतम्यमिति स्पष्टम् ९९८ ओपाधिकं तारतम्यं वस्तुत उपहितं न सृजतीति दर्शयति सूच्यामिति । यदा सूचीच्छिद्रादिष्वनुगते भौतिके भूतस्याकाशारूपस्य संबंधं वि निस्वरूपे वैषम्यमुत्कर्षाकर्षयोगो नास्ति कीदृशे भौतिकस्वरूपे घटरूपिणि घटस्वरूपस्य संयोगसंबंधेनाधारेपि तदा असंगात्मनि ओपाधिकं योगो नास्तीति किमुवाच्यमिति भावः ९९९ ब्रह्मेति । अत्युत्कृष्टतया प्रसिद्धे ब्रह्मणो हिरण्यगर्भस्य देहे अत्यपकृष्टभेदे हेवा शुद्धात्मनो वैषम्यं नास्तीति किमुवाच्यं यत आत्मनो यदुपाविश बलं रूपं भोक्तृत्वेन प्रसिद्धं यच्च भोगं सुखादितत्रापि वैषम्यं न दृश्यत इत्यर्थः १०००

तत्र सुखे तद्भोक्तारि च वैषम्याभावमभिनयति कदन्नेनेति । कदन्नं कुत्सितमन्नं कोदवादि तेन यथादरिद्रस्य तोषः सुखं तथैव राजा देहं ह्यचोष्यादिभेदैरन्नेरिति १००१ दुःखं तद्भोक्तारि पितमाह क्षुधादिभिरिति १००२ वैषम्येपीति । उक्तविधया फलाविशेषसति साधनप्रयुक्तवैषम्येपि दरिद्रस्येतरस्य संपन्नस्य च न वैषम्यं न विशेषः कीदृशस्य दरिद्रादेः अत्र लोके मनोगतं सुखं दुःखौघं समं पश्यत इति शेषः । किंच बहिरंगाणां सुखादिसाधनानां वैषम्येऽप्यंतरंगाणां तत्साधनानां रागादीनां साम्यमेवेत्याह क्षुत्पिपासेत्यादिना । क्षुत्तृड्भयनिद्राश्च तस्य प्रियाप्रियगोचरौ रागद्वेषौ द्वौ तथात्मविषयको मोहस्तथा मलमूत्रविमोक्षपूर्वकाले विषमदशापाप्तिरिति दोषाष्टकं ततो दोषाष्टकादुपशमद्वारेण जायमानं सुखं विषयं येऽनुपशमेतु दुःखं एतदोषाष्टकहेतुसहितं सुखादिकंसर्वदेहिपुंसमिति द्वयोरर्थः १००४ दरिद्रादेरिति । तथासतिलोकदृष्ट्या दरिद्रादीनामवांतरे वैषम्यमहत्पि सति कस्यापि जंतो वैषम्यमत्र फलं न विद्यते इत्यन्वयः १००५ एवमिति । एवमुक्तविधया सहांतरंगासाधनैः फलाविशेषसति हिरण्यगर्भस्यात्युत्कृष्टोपाधेः शुनश्च निकृष्टोपाधेर्न विशेष इत्यर्थः १००७ तत्र हेतुतयारागादिदोषसाम्यमाह कामेति । सूत्ररूपिणो हिरण्यगर्भाख्यस्य १००८ न च तत्र शुवादयो न

कदन्नेन दरिद्रोऽयं यथा तोषं व्रजे तदा ॥ लेह्यादिभिस्तथैवात्रैराजावाधानिकोऽथवा १००१ क्षुधादिभिर्यथा दुःखं दरिद्रोऽयाति मानवः ॥ राजादिकस्तथैवायं धानिकोऽपि प्रयति हि १००२ वैषम्येऽपि न वैषम्यं दरिद्रस्येतरस्य वा ॥ विद्यते सुखं दुःखौघमत्र लोके मनोगतम् १००३ क्षुत्पिपासाभयं निद्राप्रियेरागस्तथाप्रिये ॥ द्वेषो मोहो निजरूपआनंदात्मन्यधीश्वरे १००४ मलमूत्रविमोक्षाय विषयावाप्तिरेव च ॥ तज्जं सुखं तथा दुःखं सममेतद्विदेहिनाम् १००५ दरिद्रादेस्तथाराज्ञः पशोः कीटादिकस्य वा ॥ जंतोः कस्यापि नैवात्र वैषम्यं विद्यते शुवि ॥ अवांतरेषु वैषम्यं नैवाकिंचिद्विद्यते १००६ एवं हिरण्यगर्भस्य कृमिदृष्टस्य वा शुनः ॥ वैषम्ये सति वैषम्यं नैवाकिंचिद्विद्यते १००७ कामक्रोधादयो भावा यथा संति शुनोऽशुवि ॥ तथैव जगदीशस्य संति तसूत्ररूपिणः १००८ शुनोऽपि च निकृष्टोऽयं भगवान्जगदीश्वरः ॥ क्षुधादिविषयेऽस्मान्नाद्यात्सस्वसुतान्कचित् १००९ अपितं पापानिरतं निंदति सकला जनाः ॥ न तु श्वानंततः सूत्रदेहं कष्टतमं स्मृतम् १०१० स्वामिने हित एव स्याद् व्यापारः प्रायशः शुनः ॥ कस्मै चित्रहितस्तस्य व्यापारः सूत्ररूपिणः १०११ ततो विधैव हेतुः स्यादाधिक्ये जगदीशितुः ॥ निकृष्टत्वेऽशुनस्तद्वद्वैषम्येण विनापि हि १०१२

संतीति वाच्यं क्षुधया विराडाख्यसुतभक्षणप्रवृत्तेश्चतुर्थाध्याये वर्णितत्वादित्याह शुन इति । सश्वासुतादनेन प्रवर्तते सूत्रात्मा तु प्रवृत्त इति १००९ किंच शुनः सुतादनादिप्रवृत्तौ भिक्षाभयनास्तिसर्वगुरोः सूत्रात्मनस्तु तदस्तीत्याह अपीति । तं सूत्रात्मानम् १०१० अपकर्षांतरमाह स्वामिन इति । शुनोऽप्यपारो भयपणादिश्रौरादिवारकत्वात् स्वामिनोऽनुकूलोऽपि भवति सूत्रात्मव्यापारस्तु जगत्सृष्ट्याद्यैश्वर्यरूपो न कस्यापि सुखदः । तथा हि किं किमिणां सुखदोपासकानां वाज्ञानि नावानाद्यः त्रिलोक्यंतरालवर्तिनां तेषां सूत्रात्मनो निदया त्रिलोकी विनाशिकया भयप्रदत्वात् । न द्वितीयः स यत्पूर्वोऽस्मादित्यादि श्रुत्या सहिरण्यगर्भः प्रथममैश्वर्याभावेन तरानुपासकानिर्णयादुःखेन तापितवांस्तस्मात्पुरुषसंज्ञ इत्यर्थं कया तापदत्वं क्लेशः । न तृतीयः ब्रह्मज्ञानप्रतिबंधकब्रह्मलोकेच्छाजननद्वारांत रायभयप्रदत्वादिति भावः । अथवा विराड्भक्षणप्रवृत्तिरूपोऽप्यपारो न कस्यापि सुखदः सर्वोपायसंपन्नमुष्टेः प्रतिबंधादित्यर्थः १०११ तर्हि केन गुणेन जगदीशोत्कर्ष इति चेद्ब्रह्मविषये वेत्याह तत इति । ततः जगदीशितुर्हिरण्यगर्भस्य अधिक्यहेतुः प्रयोजिकाप्रज्ञात्मविषयभयति अन्धप्रापकवैषम्यात्मा विषयप्रयोजिका अल्पवैषम्यं तु कविषयानास्तीत्यर्थः १०१२

तथाचकल्पिताविद्यामात्रमयुक्तैर्विशेषैरात्मनोऽस्पृष्टत्वात् शुद्धत्वेनाकेचिद्व्याचकमित्याह आत्मेति । स्पष्टम् १०१३ शुद्धात्मनश्चाद्वितीयत्वाद्ब्रह्मत्वेनकिंचिद्व्याचकमित्याह स एवायमिति ।
यः सर्वत्राकाशवदनुस्यूतोवस्तुतोऽद्वयश्चात्मास एव त्वत्प्रभृतीनांहृदिस्थितोब्रह्मरूपइति १०१४ एवंसर्वाधिष्ठानभूतंशुद्धात्मस्वरूपंदाशितमथकल्पितानामात्मस्वरूपाणांप्रदर्शकस्यविज्ञानित्यपदेः
पापेनेत्यंतस्यवाक्यस्याक्षरार्थतावदभिनयति विज्ञानेत्येकादशभिः । योयमात्मावर्णितःसविज्ञानोपाधिकोबुद्ध्युपाधिकःसन्विज्ञानमयइत्येवंपूर्वमतीतग्रंथेपितुभ्यं वर्णितः सचपथाबुद्ध्युपा
धिकोविज्ञानमयइत्युक्तस्तथामनःप्रभृत्युपाधिविशान्मनोमयादिसंज्ञकउक्तः श्रुतावित्यर्थः १०१५ तत्रेति । तत्रोपाधिविशिष्टेऽस्मिन्नात्मनिन्यपदेशोविशिष्टनामशास्त्रीव्यवहारएतादृशुक्तः
एतादृकीदृगित्याकांक्षायामाह मनोमयइत्यादिना सर्वत्रस्त्रीमयोजालमहतिवत्प्रधान्येमयइत्यप्रत्ययः अन्यानोद्विद्याणित्वादीनि तथाचत्वद्वयसनामयादिनामानिबोध्यानि पृथि
वीमयादीनिभूतसंबंधेननामानिबोध्यानि तमस्त्वज्ञानं । अयमयमयशब्दगतनञाऽभावोभेदोविरोधश्चोक्तइतिदर्शयति तदभावमयइत्यादिपदत्रयेण । धर्माभावोयथासुप्तोयमभेदोजलताडना
दिव्यर्थक्रियासुधर्मविरोधस्तुनिषिद्धक्रियासुप्रसिद्धइतित्रयाणामर्थः १०१६ । १०१७ । १०१८ किमिति । अस्तित्वलपत्प्रत्यक्षवाचकंपदेनोक्तं नास्तीतिसूक्ष्मंयत्परोक्षवाचकादपदोक्तं

आत्माहिरण्यगर्भेवाशुनिवान्येषुजंतुषु ॥ एकएवयथाकाशःसर्वेष्वपिघटादिषु १०१३ स एवायंमहाराजममतेपिहृदिस्थितः ॥ ब्रह्मरूपोजंगमानांस्थावराणांच
सर्वगः १०१४ विज्ञानमयइत्येवंयःपुरातेमयेरितः ॥ विज्ञानोपाधिकोयद्वद्विज्ञानमयईश्वरः ॥ मनःप्राणायुपाधिःसंस्तन्मयःपरिकीर्तितः १०१५ तत्रास्मि
न्यपदेशोयमेतादृक्परिकीर्तितः ॥ मनोमयस्तथाप्राणमयश्चक्षुर्भयस्तथा ॥ देवःश्रोत्रमयस्तद्वदन्येद्विषयमयोपिच १०१६ पंचभूतमयश्चायमात्मातद्वत्तमो
मयः ॥ कामक्रोधमयस्तद्वत्प्रभुर्धर्ममयस्तथा १०१७ तदभावमयश्चापितदन्यमयएवच ॥ तद्विरोधिमयोप्येषस्वयंज्योतिःपरःपुमान् १०१८ किंवहूक्तेनरा
जेंद्रह्यस्तिनास्तीतियज्जगत् ॥ तत्सर्वमयएवायंयतःसर्वत्रसंस्थितः ॥ प्रत्यक्षेवापरोक्षेवाततःसर्वमयःपुमान् १०१९ यादृशंकुरुतेकर्मयथाकारीभवेदयम् ॥
आचारंयादृशंकुर्याद्यथाचारीपरःस्मृतः १०२० आचारोपिभवेत्कर्मयद्यप्येषतथापिच ॥ देशादेःप्रविभागेनकर्मणोन्यत्रलभ्यते १०२१ कर्मात्रस्याद्विशास्त्री
यंविहितंचपरंतथा ॥ आचारोलौकिकस्तद्वद्विहितोर्निदितोपिवा १२२ लौकिकं वैदिकं कर्मसाधुचेत्कुरुतेपुमान् ॥ साधुकारीतिसंप्रोक्तोऽसाधुकारीतोन्यथा
१०२३ साधुकारीभवेत्साधुरसाधुरपरस्तथा ॥ पुण्यःपुण्येनभवतिपापःपापेनकर्मणा १०२४

तत्रसर्वत्रतादात्म्येनस्थितत्वात्सर्वमयइत्यर्थः १०१९ अस्यात्मनस्तत्तद्विशोभभावेनिमित्तभूतं कर्मैतद्विदर्शयति यादृशमितिपंचभिः । अयमात्मावस्तुतःपरःसर्वोत्कृष्टोयादृशंविहितंमतिविद्धंवाक
र्मकुर्वन्पथाकारिपदेनोक्तः एवमुत्तरार्थोऽयम् १०२० कर्माचारपदधोरर्थभेदं दर्शयति आचारोपीतिद्वाभ्यां यद्यप्याचारपदार्थोपि कर्मैवतथापिदेशकुलावस्थादिपारतंत्र्येणानुग्रीयमानत्वरूपविशे
षेणाचारपदार्थः कर्मपदार्थदन्यत्रभिन्नोलभ्यतेव्यवहितइतिपावत् १०२१ एतदेवस्फुटयति कर्मात्रेति । यत्कर्मविहितत्वेनेष्टसाधनत्वेननिषिद्धत्वेनानिष्टसाधनत्वेनरूपेणवाशास्त्रीयंश्रुत्यादि
प्रमाणवैयर्थ्यतत्कर्मपदेनात्रोक्तं यच्चविहितादिरूपेणलोकादेशकुलादिरूपादेवविदितंतत्कर्मआचारपदेनोक्तमित्यर्थः १०२२ लौकिकमिति । कर्माचारपदाभ्यामुक्तं कर्मसाधुसमीचीनं कुर्वन्साधु
कारीतिपदेनोक्तस्तद्विपर्ययेत्ससाधुकारीतिपदेनेत्यर्थः १०२३ तत्फलमाह साध्विति । यःसाधुकारीससाधुरुत्कृष्टशरीरादिविशिष्टोभवति साधुकारीत्यादिपदगतं निमित्तप्रत्ययं दृष्ट्वा अभ्यस्तमेव कर्मफ
लदमितिभ्रमो न कर्त्तव्योयतःसकृदनुष्ठितमपि किंचित्कर्मफलदमित्याशयेनाह पुण्यइति । पुण्यःसत्फलदः पापस्तद्विपरीतः १०२४

उक्तानां विज्ञानमयादिरूपाणां कल्पितत्वं स्फुटयितुं तेषां वस्तुतः आत्मन्यभावमाह पुरुषस्येति चतुभिः यत एतानि रूपाण्युपावि सर्वं धातु पुरुषे कल्पितानि ततः कर्माचारो वस्तुतः पुरुषेन स्तः कीदृशो कर्माचारो साधुत्वेनासाधुत्वेन च द्विधा विभज्य स्थितौ तत्र साधुयो कर्माचारौ तौ लौकिकवैदिकत्वाभ्यां द्विविधं गुणात्मकौ असाधुतुलौकिकवैदिकत्वाभ्यां द्विविधपापात्मकावित्यर्थः १०२५ काम इति । तथा कामादयोऽपि पुरुषस्य संबंधिनो न भवन्तीति संबंधः तदस्यादिर्धर्मभिन्नधर्मविरोधमभावांश्चात्मनो न संतीत्यर्थः तमः पदेनोक्तं मातरमज्ञानं बाह्यं ध्वातं च नेति १०२६ महाभूता नोति । तथा महाभूतादीनि पुरुषस्य संबंधीनि नेति संबंधः । तथानानाविधप्राणादिरूपा क्रियाशक्तिस्तथानानाविधचित्तवृत्त्यात्मिका ज्ञानशक्तिस्तत्पंचभूते बुद्धि मनसी च एतानि न संतीत्यर्थः १०२७ शब्दादीति । तथा सुखदुःखलक्षणफलसमन्विताः शब्दादिविषयाश्चात्मसंबंधिनो न संतियतस्ते सर्वे परिच्छिन्नाः परिणामादिनां दुःखहेतव इति संबंधः १०२८ वर्णितरूपाणां दुःखहेतुनामात्मन्यसंभवे हेतुतयात्मनो भूमभावलक्षणामानंदरूपतामाह आनंदेति । स्पष्टम् १०२९ स आत्मा सर्वत्र परिपूर्णो हृद्गुहायां विशेषेण भासते इत्याह ममेति । शरीरस्थितिपर्यंतं विशेषेण हृदि

पुरुषस्य ततो नात्र कर्माचारौ द्विधा स्थितौ ॥ साधुसाधू तथा पुण्यपापे लौकिकवैदिके १०२५ कामः क्रोधस्तथा धर्मस्तदन्यादिश्च कश्चन ॥ अज्ञानं च तथा बाह्यतमसा सहितं न हि १०२६ महाभूतानि पंचापि नैन्द्रियाणि दशापि च ॥ क्रियाशक्तिर्न च प्राणो नानाभेदो वपुःस्थितः ॥ ज्ञानशक्तिस्तथानाना बुद्धि मनसी अपि १०२७ शब्दादिविषयाः सर्वे सुखदुःखसमन्विताः ॥ नैवात्मनो महाराज सर्वे दुःखकराः सदा १०२८ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिरवाङ्मनसगोचरः ॥ स्वसजातिविजात्युत्थभेदत्रयविवर्जितः १०२९ ममते पितृथान्येषां स्थिरजंगमदेहिनाम् ॥ सर्वावस्थासु हृदये विशेषेण व्यवस्थितः ॥ आविमोक्षं शरीरस्य स्फुरत्यविरतं पुमान् १०३० सकारणं समग्रस्य जगतो स्य महीपते ॥ गंधर्वनगरस्येव गगनं संगवर्जितम् १०३१ न जानाति यदायं स्वमानं दात्मानमव्ययम् ॥ तदानानाविधं दुःखमेति राजन्नकारणम् १०३२ विज्ञानमयतां प्राप्य घोरं संसारकारणम् ॥ शुष्कालाबू स मो भूत्वा प्राप्नोत्येष महेश्वरः १०३३ दंडहस्तैर्यथा बालैः कंदुकः सर्वतो दिशम् ॥ अशांतं प्रेर्यते तद्वद्विविधैः कर्मभिः पुमान् १०३४ उच्चावचानि देहानि ग्राहं ग्राहं त्यजत्ययम् ॥ त्याजं त्याजं च गृह्णाति घटीयं त्रस्थिता यथा १०३५ ग्राहं ग्राहं जलं याति त्याजं त्याजं तथा परम् ॥ प्राप्नोति शश्वत् सुलभं तथैव न भसः स्थलम् १०३६

स्थितः संश्रकास्तीत्यर्थः १०३० सोऽयमात्मा सर्वस्य जगतो विवर्तस्थोपादानमित्याह सकारणमिति स्पष्टम् १०३१ तस्य च नानाविधदुःखप्रयोजकानां विज्ञानमयादिरूपाप्तेर्निदानमात्मा ज्ञानमेवेत्याह न जानातीति । अकारणं वास्तवकारणहीनं दुःखमेति प्राप्नोति १०३२ तत्र तावद्विज्ञानमयताया अनर्थहेतुतां प्रपंचयति विज्ञानमयतामित्यादिना । मनोमयो यदायस्यादित्यतः प्राक्तनेन ग्रंथेन । तत्र कर्तृत्वभोक्तृत्वाद्युपाधिना कार्याविद्या कामकर्मश्रयेण परिच्छिन्नैर्न च विज्ञानेन तादात्म्यप्राप्य एष आत्मा महेश्वरः परिपूर्णो पिशुः कर्तुं बीजं बुद्धिं त्वांसंसारस्य कारणं कामकर्मदिसंबंधं प्राप्नोतीत्यर्थः ३३ बुद्धितादात्मा लब्धेर्दोषैः प्रयुक्तं संसारमभिनयति दंडेत्यादिना अशांतं शांतिः कंदुकस्य भूमिसंयोगस्तद्वद्विषयतया स्यात्तथा सर्वा बुद्धिः कंदुकः प्रक्षिप्यते बालेस्तथा जीवः कर्मभिर्नाना यो निव्यति १०३४ उच्येति । ग्राहं ग्राहं गृहीत्वा गृहीत्वा एव त्याजमिति यन्ममरघटालम् १०३५ दृष्टांतं स्फुटयति ग्राहमिति । यथा पत्रं स्थिता घटी जलं ग्राहं ग्राहं त्याजं त्याजं च परं जलं याति

ब्रह्मज्ञानमिति । यथालोहकारगृहेतमंलोहंताडयंतितथा एतेयमपुरुषाब्रह्मज्ञानांशिरांसिताडयंतीति १०५३ सुरेति । मद्यपानांमुखेत्तं सुरां पुनः पुनः पातयति कीदृशीं तं सुरां आयसीं लोहं द्रवरूपां १०५४ सुवर्णीति । ब्राह्मणस्य तु सुवर्णीतिलमात्रमपि ये हरति ते पादं देहं स्वर्णवदुज्ज्वलं वर्नं च विधाय यमदृतास्तिलशार्शं छंदति १०५५ गुरुतत्पगानांगतिमाह जननीमिति । जननीं गुरुस्त्रियं च ग्राम्यधर्मेणानुत्तुणां शिश्रं छिन्वते न मुखे क्षिप्तेन धांसं निरुद्धयते जननीं गंतुं भिस्तजाननीं क्रकचसमानांगत्वादिविशिष्टानाथयंति आक्रामयंति पूर्ववदिति द्वयोरर्थः १०५६ । १०५७ परेति । परदारगणामपि एतद्गुरुतत्पगपुग्यदुक्तं तदेव दुःखं वेदितव्यं परंतु तत्र शिश्रच्छेदतन्मुखरोधौ न स्तद्व्यर्थः १०५८ यथा पुरुषस्य दुःखमुक्तं तादृशं न्यभिचारिण्याः त्रियोपि बोद्धव्यमित्याह यथेति १०५९ ननु पापफलोदशेकेषु यो ब्राह्मणायावगुरेत्तं शतेन यातयादित्यादि श्रुतिस्मृत्यादिवचनेषु प्रायः पुंलिंगेनैव पापिनां निर्देशात्कथं स्त्रीणां दुःखमिति चेन्न पुंलिंगनिर्देशस्योपलक्ष्यार्थत्वादित्याह नपुंसकमिति । परं केवलं पुंसां संबंधिनिर्दिश्यते उपलक्षणाप्यननुपुंस्त्वं विवक्षितमुद्देश्यविशेषणत्वात् गृह्यं संप्राप्य तत्रैकत्ववदिति चतुर्थपादार्थः १०६० स्त्रीणां फलसंबंधे केमुत्पन्न्यायं दर्शयति पश्वादीनामिति । केचिन्मुनयः पशुपश्यादीनामपि धर्माधर्मफलमिच्छंति स्त्रीकुर्वंति स्त्रीणां तु पत्नीत्वेन यज्ञाधिकारित्वेन प्रसिद्धानामेतेषां धर्मफलं कथं न भवेदित्यन्वयः १०६१ ननु पत्नीत्वेनापि यज्ञादिधर्मस्यैव संबंध इत्या

ब्रह्मज्ञानांशिरांस्येते मुद्गैर्वैजसंनिभैः ॥ आताडयंति बलिनस्तत्तलोहं यथाजनाः १०५३ सुरापानां सुरांतत्तमायसीं पथिभूरिशः ॥ बलात्क्षिपंति वदने रुदतां दीनवृणाम् १०५४ सुवर्णसंमितं स्वर्णं ब्राह्मणस्यापहारिणाम् ॥ तिलशः स्वर्णसदृशं देहं छिंदंति मार्गगाः १०५५ जननीमधिगंतुं नृणां ग्राम्यधर्मेण दुर्धियाम् ॥ छित्वा शिश्रं मुखे क्षित्वा श्वासरोधं विधाय च १०५६ क्रकवागीं तत्तनुं मानवीं तामयोमयीं ॥ नाथयंति यथा पूर्वं ग्राम्यधर्मेण सागता १०५७ परदारगतौ चैतत्किंचिन्मू नमुदीरितम् ॥ दुःखं मृतशरीराणां नरके पापकारिणाम् ५८ यथा पुंसो भवेद्दुःखं स्वैरिणो ग्राम्यधर्मतः ॥ स्वैरिण्याश्च तथैव स्यान्नरके दुःखमुत्कटम् ५९ नपुंसकं धूर्वापि पुमान्वापापलयादि ॥ पाप्मनः फलमागच्छेत्पुंसां निर्दिश्यते परम् ६० पश्वादीनामपीच्छंति पुण्यापुण्यफलं द्विजाः ॥ केचित्कथं भवेन्नैतत्स्त्रीणां धर्माधिकारतः ६१ अपिवध्वाः फलाभावे व्यर्थः स्याद्विकरग्रहः ॥ धर्मचार्ये च कामे च मत्वं स्याः सहायिनी ॥ इत्युच्चार्यतो नैषा पाप्मनः फलमाव्रजेत् ६२ दृष्टो न कोपिलो केस्मिन् जंतुर्यः पाप्मनः फलम् ॥ हित्वा धर्मफलं गच्छेत्प्रमाणैर्विविधैरपि ६३ प्रवर्तकोत्रयः पापेजंतुर्नारीनरोपिवा ॥ तस्य स्यादधिकंदुःखं प्रवर्त्य स्यतथानतत् ६४ उभयो रागतः संगे समंदुःखमुदाहृतम् ॥ अज्ञानाच्च बलात्प्रायः कर्तुरेव परस्य न ६५ नारीवापिनरोवापि ग्राम्यधर्मबलाद्यदि ॥ प्राप्नुयान्न भवेत्पापं दुर्बलस्येच्छया विना १०६६

शंकां वारयति अपीति । किंच वध्वाः स्त्रियाः फलं धर्माधर्मयोरुभयोरपि दिनस्यात्तदा इत्युच्चार्य पाणिग्रहोऽव्यर्थः स्यात् इति किं त्वमम धर्मादौ सहायिनी स्याः सदेव प्राप्तिशीला भवेति । यत एवा स्त्रीपाप्मनः फलं गच्छेत् तथा च धर्मग्रहणस्याधर्मस्याप्युपलक्षणत्वात् सदेवेति नियमो भज्येतेति भावः १०६२ किंच यो यस्य शुभफलस्य संगो स तस्याऽशुभफलमप्यावतेति लौकिककन्यायिनापि पतिधर्मफलभोक्त्र्याः स्त्रियाः पापसंबंधो दुर्निवार इत्याह दृष्टइति । यथालोके राजादीनां संपत्संबंधिनो विपत्तावपि संबंधिनो दृष्टा इति १०६३ अथ प्रयोजकादीनां फलं विवेचयते प्रवर्तक इत्यादिना स्पष्टम् १०६४ यदि कश्चित्केनचित्कुत्रचित्पापे बलात्प्रवर्तितः सन् स्वपमपिरागवांस्तत्र पापे भवति तदा प्रयोज्य प्रयोजकयोः समं फलं भवतीति ग्राम्यधर्मोदाहरणेनाह उभयोरिति । उभयोः स्त्रीपुंसयोर्येदिरिति दर्शयति । तत्र प्रथमं स्पष्टं । द्वितीयं प्रतीकारविवाजितस्य विशेषणप्रयोगाभिप्रायस्तत्पदिपतीकारस्य मतिर्नैवोपायस्यैव भवः स्यात्तदा स्यात्करणं कर्तुं नैव स्यादिति १०६५

१०६७ बलात्पापकरणप्रसक्तो मरणेनापितप्रतीकारो विधेय इति केषां चिन्मुनीनां मतमाह मरणेनेति । अत्र बलात्पापकरणप्रसक्तो मरणेनापि प्रतीकारो भवेत्तदा मरणमपि सदा सर्वावस्थानुसं
पायमिति संबन्धः । यदा बलमरणोपायमपि परः कश्चिन्निरुणद्धिप्रतिबध्नातितदागिकर्तुर्वोपोनास्तीत्यर्थः १०६८ मरणभिन्नेनेवोपायेन पापप्रतीकारो विधेय आत्महत्यायाः सर्वपापेभ्योऽधिक
त्वात् यस्तु पापभयेनात्महत्यां करोति स वृश्चिकाद्धीतः संपन्नवदृष्टिभ्या यस्य विषयो भवेदित्याशयवतां मुनीनां मतेऽसिद्धांततयाह अपरइतिषड्विः । केचिन्मुनयोऽपरेपरैभ्यः पूर्वपक्षिभ्योभिन्नाः
सिद्धांतविदइतियावत् ते एवमन्यन्ते एवंकथं सदासर्वोस्वप्नवस्थास्वात्ममरणं संपाद्यमिति शेषः तत्र हेतुरुत्तरार्द्धेनोक्तः १०६९ पापस्येति । प्रत्युतपदापापाकरणेनृत्युनिश्चयस्तत्रता
दृशेप्रसंगेऽर्थयननकर्तव्यमपि पापकर्तव्यमिति सिद्धांतः १०७० हेतुमिति । एते सिद्धांतविदो द्विजोत्तमा उक्ता र्थहेतुमुपपत्तिरूपमिदं वदन्ति इमं कं यद्वलेन पापकर्तुर्न कश्चिदोपः कारयितुः प्र
योजकस्यैव दोषभाक्तात् यदितु तद्भयेन प्रयोज्य आत्ममरणं संपादयिष्यति तदा प्रयोज्यस्यैव दोषः हियतः असौ प्रयोजक इदं मरणं कारयति मरणेन प्रवर्तयति किंतु पापमात्रं प्रवर्तयतीति यावत् तथाच मर
णे स्वांतत्रयलक्षणस्य कर्तृत्वस्याक्षतत्वादात्महत्यादोषो भविष्यत्येवेति भावः १०७१ सर्वदा पापनिषेधकत्वावधानांगतिमाह अकर्तव्यमिति द्वाभ्यां । अकर्तव्यमित्यादिवचनजातं हितत्पापनिषेधकं स

एवं बलात्कृते पापे प्रतीकारविवर्जिते ॥ कर्तुः पापफलं नैव किंतु कारयितुर्भवेत् १०६७ मरणेन प्रतीकारो यद्यप्यत्र भवेत्सदा ॥ निरुणद्धि यदा तच्च परः कर्तुस्तदा च न
६८ अपरे केचिदिच्छंति मरणं नात्मनः सदा ॥ आत्महत्याधिकं पापं महापातककोटितः ६९ पापस्याकरणे यत्र मृत्युः स्यादात्मनो ध्रुवः ॥ कर्तव्यं पातकं तत्र न क
र्तव्यं कथंचन ७० हेतुं चे मवदंत्येते बुद्धिमंतो द्विजोत्तमाः ॥ पापं न बलतः कर्तुं किंतु कारयितुर्भवेत् ॥ मरणे कर्तुरेव स्यान्न ह्यसौ कारयेदिदम् ७१ अकर्तव्यं न कर्तव्यं
प्राणैः कंठगतैरपि ॥ कर्तव्यमेव कर्तव्यं प्राणैः कंठगतैरपि ७२ इत्यादिवचनं स्वस्य स्वार्थीनकरणस्य तत् ॥ नैतद्वलकृतौ यस्मान्मृतौ दोषोत्रविद्यते ७३ असुर्या
नामते लोका अंधेन तमसा वृताः ॥ मृत्वा तानभिगच्छंति ये केचात्महनो जनाः ७४ ततः पापं न कर्तव्यं कारणीयं च कर्हिचित् ॥ प्रयोजकः प्रयोज्यश्च तदिच्छासहितो
यदि ॥ अनुमंता तदस्थो यः सामर्थ्ये सति मानवः ७५ त्रयाणामपि यद्व्यापुण्यपापफलं सदा ॥ अत्र रोगादिवैषम्याद्विषमं तत्प्रजायते ७६ अज्ञानादिकृते पापे
प्रायश्चित्तमुदाहृतम् ॥ पाप्मनो विनिवृत्तस्य न प्रवृत्तस्य कर्हिचित् ७७ पापं कुर्वन्परं जंतुः प्रायश्चित्तं करोति च ॥ प्रायश्चित्तं तदा तस्य भवेत्कुंजरशौचवत् १०७८
ततो नारीनरो वापि प्रायश्चित्तविवर्जितः ॥ नरके दुःखमाप्नोति पापी जंतुः सुदुःसहम् १०७९

स्वार्थीनकरणस्यैवास्वजनतोऽसंबन्धि परबलेन पापकरणे त्वेतन्निषेधकं वाक्यं न प्रवर्तते यस्माच्च मरणेऽप्यस्वतंत्रस्तस्मान्मृतो ह्येन कृतापां दोषो विद्यते एवेति द्वयोरर्थः १०७२ । १०७३ आ
त्महत्यानकर्तव्येत्पत्रश्रुतिमप्यनुकूलयति असुर्यादिति । असुर्याः असुराणामविवेकिनां योग्याः आत्महनः आत्मघातिनः १०७४ फलितमाह ततइति । यद्यस्माद्धेतोः प्रयोजकस्य
तथासरागस्य प्रयोज्यस्य तथावारणशक्तौ सत्यामपि यस्तदस्थ उपेक्षक इति लक्षितोऽनुमंता एतेषां त्रयाणामपि कर्मफलसंबन्धो भवति ततः पापं स्वर्गं न कर्तव्यं परेण न कारयितव्यं चेत्प्रायश्चित्तः अत्र प्रयोजकादौ
रोगाद्यापदां तारतम्यानुसारेण फलस्यैव प्रसंगतात्तत्त्वमभवतीति द्वयोरर्थः १०७५ । १०७६ प्रायश्चित्तानुष्ठानेपि विषयरागिणां नक्षेममिति दर्शयति अज्ञानादिति । अज्ञानं व्यामोह आदिपदेनावि
भ्रमो विषात्तिभेदाश्च गृह्यते एतैरेव निमित्तेः कृते पापे प्रायश्चित्तं यदुक्तं श्रुतिस्मृत्यादौ तदपि मुनः पापकरणाभिवृत्तस्यैव ते मायभवति । यस्तु जंतुः परमन्यत्पापं कुर्वन् करिष्यामाणो वा पूर्वपापस्य प्रायश्चित्तं
करोति तस्य जंतोस्तत्प्रायश्चित्तं कुंजरस्नानवद्व्यर्थमिति द्वयोरर्थः १०७७ । १०७८ फलितमाह ततइति । स्पष्टम् १०७९

ब्रह्मादिप्रहापापिनः ये संवत्सरं संगमिणस्तेऽपि महापापिनां मध्यं नरकं यासीत्याह धस्त्विति । ब्रह्मादेर्नरकगमिनो यादृशदुःखं भवति तथा संसर्गं पि प्राप्नुयादित्यर्थः १०८० हिंस्रस्य गतिमाह वि
वादान्ति । विगतो वादः सिद्धव्याघ्रादिवत्प्रतिद्विद्वितालक्षणेऽप्येतादृशान् प्राणिनो यो हंतितं निर्दयं नरकमार्गं बहवस्तादृशं तस्य जातीयो जीवाः प्राणरोषाद्युपाधैर्घृणीति द्वयोः संबंधः १०८१ । १०८२
मांसभक्षकस्य गतिमाह मांसाशिन इति । अत्र मनुष्यलोके मांसभक्षकस्य नरकं जीवत एव मांसानि श्वगृध्रादयो भक्षयंतीति १०८३ अयमेण कुटुंबपोषणासक्तस्य गतिमाह एवमित्यष्टमिः ।
अल्पमेधसः परलोकचित्ताशून्यबुद्धेः परद्रव्यापहारादिना कुटुंबपोषणपरस्य नरकं तस्य पश्यतः सतः तस्य सुतादीन् पिशिताशिनो व्याघ्रादयोऽदंतीति द्वयोः संबंधः १०८४ । १०८५ कचिदिति ।
कचिन्नरकमार्गदेशे तमेतं अयमेण कुटुंबपोषकम् १०८६ कचित्कचिदिति । ते गृध्रास्तं मूषकव्याप्तदेशादौ न भक्षयिष्यन्ति १०८७ खादयंत इति । कचिच्चेत गृध्रास्तं पापं खादयंतः संतोदशनेः क

यस्तु संवत्सरं संगमहापापिषु केनचित् ॥ कुर्यात्सोपितथैवेयादुःखं नरकगमिनः १०८० विवादान् प्राणिनो हन्यात्करुणारहितस्तु यः ॥ तं मार्गे तादृशजीवा बहुशो
घ्रंति निर्दयम् १०८१ प्राणरोधैस्तथा शस्त्रघातैर्दंतीश्च निष्ठुरैः ॥ खुरैश्च नखैस्तद्वत्पादघातैः सुदारुणैः ॥ लोहैस्तीक्ष्णैस्तथा शृंगैः प्रहारैर्वज्रसन्निभैः १०८२
मांसाशिनोऽत्र मांसानि जीवतोऽदंति सर्वतः ॥ श्वगृध्रप्रमुखाः सर्वजंतवः पिशिताशनाः १०८३ एवमेव कुटुंबेन सहितस्याल्पमेधसः ॥ परद्रव्यापहारेण कुटुंबभरणस्य
हि १०८४ पश्यतस्तस्य खादंति सुतान् प्राणादपि प्रियान् ॥ दारान् बंधुजनान् श्वान्यान् जीवतः पिशिताशिनः १०८५ कचिद्गृध्रास्तमाकाशे वज्रतुंडानयंति च ॥
कुटुंबसहितं तद्वद्ब्रह्मवेतं क्षिपंत्यपि १०८६ कचिक्कचिच्च महति मूषकादिसमाकुले ॥ जलाशये कचिद्भूमौ कठिनायां नभःस्थलात् १०८७ खादयंतः कचित्पापं गृ
हीत्वा दशनैर्नैजैः ॥ कर्षयंति मुहुर्दानं समेपि विषमेपि च १०८८ कचिदग्नौ कचिद्वायौ ह्यगाधेपि जले कचित् ॥ मलमूत्रादिसंघेवा परपीडाकरः पतेत् १०८९ आ
धिभिव्याधिभिश्चायं परिपूर्णकलेवरः ॥ क्षुत्पिपासापरिश्रांतः श्ववत्सर्वान् रारुतः १०९० तादृशैर्बन्धुभिर्वीत एकाकी वा ब्रजे तु मान् ॥ यमराजपुरस्यैतं मार्गं घोरत
मं मृतः १०९१ कचिन्मार्गे तपत्येषा विताद्वादशात्मकः ॥ ताम्राभिर्धातुभिर्वन्हेर्वन्हे ज्वाला समावृते ॥ न नीरं न रुस्तत्र नाश्रयश्चाशनं कुतः १०९२ कर्मणाम
न सावाचामूतानां तापकृत्पुमान् ॥ मार्गमेतं समायाति हन्यमानश्चर्किकरैः १०९३ यथाराजभटाश्चोरंबद्धापाशैः सुदारुणैः ॥ प्रहारैर्विविधैस्तद्विघ्नप्रंतो निर्दयं मु
हुः १०९४ भर्त्सयंतश्च तत्कर्म कथयंतः पुरा मुना ॥ कृतं यद्बुद्धामीषां सराज्ञां विप्रियं मुहुः १०९५ एवं बद्धा दृढैः पाशैर्निघ्नं तो विविधैरपि ॥ प्रहारैर्मुद्रायुथैर्भर्त्सयं
तश्चर्किकराः ॥ नयंति नरकग्राममार्गं पापकृतं नरम् १०९६

पश्यंति आकृष्टं कुर्वन्ति १०८८ कचिदग्राविति । सपापो गृध्रादिभिर्मृक्तः सन्नृपादिपुपतति १०८९ आविभिरिति । अयमयमेण कुटुंबपोषको मानसशरीरपीडा व्याप्तः क्षुधादिव्याकुलश्च श्ववत्सर्वैरना
दृतो भवतीति १०९० तादृशैरिति । तादृशैर्वीणतदशापत्रैर्बन्धुभिर्विशिष्ट एकाकी वायमलोकमार्गं सपापी गच्छतीति १०९१ मार्गवर्णयति । कचिन्मार्ग इति तत्र मार्गे द्वादशमूर्तिरादित्यस्तपति कीदृशे अ
शुभेऽवलतो बन्धेः संबंधात्ताम्रवर्णो धातुभिर्मुक्ते बन्धे ज्वाला व्याप्ते नीरादिरहिते चेति १०९२ तत्र मार्गे गमनाधिकारिणं निर्दिशति कर्मणेति । कर्मस्थूलशरीरव्यापारः ९३ तत्र मार्गे पापिनेऽयमदृतेर्नयनं
अथ प्रातः प्रातः यथेति द्वादश्याः । एषां राजभटानां सराज्ञां राजसहितानां विमियं कोपजनकं परकर्म कृतं तत्कथयंतः ९४ । ९५ दाष्टीतिकेपो जयति एवमिति । चर्किकरायमस्य पापकृतं पापकारिणम् १०९६

यमदूतैः कृतपापिभर्त्सनवाक्यजातमभिनयति आः पापित्यादिना । आम्हृत्यव्ययं कोपोक्ती । वर्षेखंडे १०९७ बांधवास्तुनारकशरीरेषु सुखवर्जं संतीत्याहुः । इति २०९८ येषां वितपा
त्वया सुकृतवैभुस्य पापीन्धुल्यं च कृतं तेषां धवास्त्वांश्मशानेत्यक्ता गता इत्याहुः दारादीनामिति १०९९ कृतमिति । यदित्त्वया सुकृतं कृतमभविष्यत् तदा तत्त्वया सह गमिष्यत् यथा दुष्कृतमाग
तमिति ११०० व्याघ्रादिवेति । तेषां प्राणिनां द्रव्याद्यपहारकाद्भवतः सकाशात् प्राणिनो व्याघ्रादिव विभीता भयं प्राप्ताः ११०१ यद्यदिति । अतः समो चीनपरद्रव्यापहारदोषात् ११०२
वाक्येनेति । यश्च वाक्यादिना परेषां संतापः कृतः स एव त्वां प्राप्ताः ११०३ धिगिति । विनश्यति पतति ११०४ पापिन उद्देगाय त्वया पितृलोकं प्रापकः पितृयाणारूपः पंथा अपिन वशीकृत इति
वक्तुं पितृयाणमभिनयति मानुषादिति त्रिभिः । अत्र धूमादिशब्दास्तदभिमान्यातिवाहिकदेवतापराः येषु मासादक्षिणायनसंज्ञास्तान् कृष्णपक्षाद्गच्छतीति ११०५ तत इति । ततो दक्षिणायनसं
ज्ञासेभ्यः ११०६ आकाशादिति । अत्र चंद्रमंडले सकर्मदेवाधीनो भोगान्भुंक्ते इत्यर्थः ११०७ वर्णितवक्ष्यमाणयोः प्रकृतोपयोग उच्यते । यज्ञेति । हे पापयथायज्ञादिकर्तारो वर्णितमार्गेण

आः पापभवता कस्माल्बद्धा देहं सुदुर्लभम् ॥ मानुषं भारते वर्षे स्वर्गमोक्षप्रदं सुखात् ॥ न कृतं सुकृतं किंचित्पातकं च कृतं मुहुः १०९७ रेमंदनरकेष्यस्मिन् भविष्यं
तित वाधुना ॥ दाराः सुतास्तथा चान्ये बांधवाः सुखवर्जिताः ॥ न भविष्यति किं त्वेवं सुखं यद्वित्वमिच्छसि १०९८ दारादीनां कृतपापभवता पातकं कृतम् ॥ परि
त्यज्य गताः सर्वे श्मशाने त्वांतर्दृशम् १०९९ कृतं चेत्सुकृतं पूर्वभवता तत्त्वया सह ॥ समागच्छेद्यथा पापमागतं दुःखदं त्विदम् ११०० व्याघ्रादिव विभीतानि भूतानि
भवतो धम ॥ सर्वदा वलतस्तेषां द्रव्यादेरपहारकात् ११०१ यद्यस्य समीचीनं गोधनं स्त्रीधनादिकम् ॥ तत्तत्स्य हृतं पूर्वत्वया दुष्कृतकारिणा ॥ अतो नेत्रे च हृदयं
घ्रास्ते पाटयंत्यमी ११०२ वाक्येन निष्ठुरेणैषां कर्मणा च वधादिना ॥ यः कृतो दुःसहस्तापः सोऽयं ते समुपस्थितः ११०३ धिक्कांयो भारते जातो नरके पुनरागतः ॥ पु
ण्यहीनो यथा लोके प्राप्य राज्यां विनश्यति ११०४ मानुषादपुषो धूमं धूमाद्वा त्रिततोपि च ॥ कृष्णपक्षे ततो मासान् पडचे स्युर्दक्षिणायनम् ११०५ ततोऽस्म्यंतरं लोकं
पितृणां प्रतिपद्यते ॥ पितृलोकादयंगच्छेदं तरिक्षं स दोज्ज्वलम् ११०६ आकाशाच्चंद्रमभ्येति सुधामण्डलमत्र सः ॥ सुखी भोगानवाप्नोति देवैर्दत्तान् मनोरमान्
११०७ यज्ञदानादिपुण्यस्य कर्तान्त्वं तथा गतः ॥ कृतस्त्वयि भवेदाशा ब्रह्मलोकगतिं प्रति ११०८ मानुषं वपुरास्थाय महात्मानो जितेंद्रियाः ॥ अष्टांगयोगसंप
न्नानो पासनवेदिनः ११०९ उपासनेन केनापि समुपास्य महेश्वरम् ॥ पंचाग्निविद्यया वितै ब्रह्मलोकं व्रजं तिहि १११० दशमद्वारतो ये यं बहिर्नाडी विनिर्गता ॥ त
था गत्वा चिंपयां तितस्माद्यां तिहि वासरम् ११११

पितृलोकं यांति तथा त्वं यज्ञादिकर्त्ता सन्नगतः एवं शरीरकर्मणा पिसाधं स्वर्गं गंतुं मनर्हेत्वयि मानसकर्मरूपोपासनासाध्य ब्रह्मलोकगतिं प्रतिकाशाशा संभावेनेत्यर्थः ११०८ ब्रह्मलोकगमनाधिकारिणो
दर्शयति मानुषमिति । ये मानुषं वपुरास्थाय महात्मानः क्षुद्रसुखेभ्यो विरक्ता अतएव जितेंद्रिया यमनियमादियोगांगसंपन्नाश्च नानोपासनानि शास्त्रतो विज्ञायते प्वन्पतमेन पर्यैकविद्यादिसंज्ञेन परमे
श्वरमहं प्रहोणोपासते पंचाग्निविद्यां वानुतिष्ठति ब्रह्मलोकं व्रजं तीति द्वयोरर्थः ११०९ । १११० अथ ब्रह्मलोकमार्गस्य देवयानारूपस्वरूपं तथा ब्रह्मलोकस्य रूपं पंचान्दोग्यबृहदारण्यकवाक्यो
पसंहारपूर्वकं कोपीतं किप्रथमाध्यायानुसारेणाह दशमेति पंचविंशतिश्लोकेः । ये यं नाडीशतं चैक्यादिश्रुतिप्रसिद्धा सुपुत्राख्या दशमद्वारेण शरीराद्बहिर्गता तयामार्गं भूतया ये प्रथममर्चिपमर्चिरभिमानि
र्नां देवतां ततो दिनाभिमानिर्नां देवतां यांतीत्यर्थः । एवमग्रेऽपि ११११

शुक्लमिति । दिनात्शुक्लपक्षं शुक्लपक्षमासपट्टक रूपमुत्तरायणमुत्तरायणात्संवत्सरं व्रजंतीति १११२ देवेति । संवत्सराद्देवलोकं देवलोकं द्वायुं व्रजंतीति कीदृशं वायुं आगताय उपासकाय सव स्मिन् रथचक्रच्छिद्रसमच्छिद्रदायिनं वायोः सकाशादादित्यं यांति कीदृशमादित्यं आगताय उपासकाय डंबराख्यवायुविशेषमध्यच्छिद्रसमच्छिद्रदायिनमित्यर्थः १११३ आदित्यादिति । आदित्याच्चंद्रदुर्मुभिसंज्ञवायुविशेषमध्यच्छिद्रसमच्छिद्रदायिनं प्राप्नुवन्तिततो विद्युल्लोकं यांति तत्र विद्युल्लोकं मानवो मनुष्य एव नृपतनूः पुरुषविशेष आगत्य उपासकं ब्रह्मलोकं प्रतिनयति । कीदृशं ब्रह्मलोकं वरुणलोकं दिंदल्लोकात्प्रजापतिविराट् तल्लोकाच्च परतः स्थितं । पुनः कीदृशं कामक्रोधादिभिर्ब्रह्मलोकमाप्तिप्रतिबन्धकैर्विरचितत्वादारसंज्ञकेन हृदेन आदिपदप्राह्मविजरा नद्यादिभिश्च प्रवेशेन शेषे युक्तमिति द्वयोरर्थः १११४ । १११५ ब्रह्मणेति । यत्र आरसंज्ञकहृदा परपारे वर्तमानमुपासकं ब्रह्मणो योग्येनालंकारेणालंकारुर्ब्रह्मणा प्रहिताः प्रेषिताः पंचशतसंख्याका अप्सरस आयांति नानाविधान्युपायनानि पाणिपुयासां तास्तथा १११६ तासां शतपंचकस्य उपायनभेदेन विभागमाह शतमिति त्रिभिः । तासां मध्ये शतमप्सरसः सुगंधिपुष्पनिर्मितमालाहस्ताः

शुक्लपक्षं व्रजं त्यन्हस्तस्मादप्युत्तरायणम् ॥ उत्तरायणपण्मासाद्ययुः संवत्सरं त्विमे १११२ देवलोकं प्रयांत्य ब्रह्मदेवलोकं प्राप्नुवन्तः ॥ रथचक्रसमच्छिद्रं वायोरादित्यमीश्वरम् ॥ व्रजेयुश्छिद्रसहितं डंबरस्यैव मध्यतः १११३ आदित्याच्चंद्रमायांति दुर्मुभिसंज्ञं चंद्राद्विद्युत्तमायांति ततोऽमानव एत्यतान् १११४ वरुणेंद्रप्रजानां स्थलानां परतः स्थितम् ॥ ब्रह्मलोकं नयेद्यत्र तिष्ठत्यारहदादिकम् १११५ ब्रह्मणा प्रहिता यत्र त्रयायां त्यप्सरसः सदा ॥ दिव्याः पंचशतं पूर्णं नानोपायनपाणयः १११६ शतं सुगंधपुष्पाणामालाहस्तं समाव्रजेत् ॥ सुगंधीनिच दिव्यानि गृहीत्वा शतमाव्रजेत् १११७ फलानि चास्य दिव्यानि गृहीत्वा शतमाव्रजेत् ॥ चूर्णानि च विचित्राणि सुगंधीनि मर्मततः १११८ गृहीत्वा शतमायाति वासो हस्तं शतं परम् ॥ नानालंकारहस्तं च व्रजेत् पंचमकं शतम् १११९ ब्रह्मायथा ब्रह्मलोकं देवलोकं क्रियते सदा ॥ अलंकुर्येत्युत द्रवत तत्र तास्तु समागताः ११२० अलंकृतस्ततस्ताभिरागताऽऽरक्षणेन हि ॥ मनसाभ्येत्यनिर्याति मुहूर्तान्येष्टिहानमून् ॥ तं दृष्ट्वा दर्शने सर्वे विदुताः स्युर्दिशो दश ११२१ पापानि द्वे पिण्डादित्वा सुहृदां सुकृतानि च ॥ पुत्राणां च धनान्येव जरा मरणवर्जितः ॥ मनसा विजरांता मनदीमभ्येतितः क्षणात् ११२२

समायांति द्वितीयमप्सरसां शतं सुगंधीनि चूर्णपूरादिवासित तैलादीनि शरीरांजनोपयोगीनि करेण गृहीत्वा यातीत्यर्थः १११७ फलानि चेति । अथ तृतीयमप्सरसां शतं दिव्यफलहस्तमागच्छति । चतुर्थं शतं मंगमर्दनोपयोगिनानासुगंधिचूर्णहस्तमागच्छति । पंचमं शतं वासोभिर्वसनैर्युक्तहस्तमागच्छति । एतत्पंचमं शतं नानालंकारहस्तं च बोध्यमिति द्वयोरर्थः १११८ । १११९ ब्रह्मेति । यथा ताभिरप्सरोरूपाभिः परिचारिकाभिर्ब्रह्माहिरण्यगर्भः प्रतिदिनं भूषते तथाऽमुमुपासकमपि ब्रह्माज्ञया भूषयतीत्यर्थः ११२० अलंकृत इति । स ब्रह्मलोकं प्रति आगता उपासकस्ताभिरलंकृतः सन् ब्रह्मणेन आरंभमाह मं मनसैव त्राति त्यतीत्वा परपारे स्थिताम् मुहूर्तान् त्रिंशद् मुहूर्तान् प्रति याति कीदृशं मुहूर्तान् येष्टिहस्तं कान् अमुन्मुहूर्तरूपेण सर्वेषां सन्निहितानित्यर्थः येष्टिहानमनिर्वचनं तु यांति ब्रह्मलोकं प्रति तिषाः उपासकास्तेषां मिष्टिमुपासनानां संप्रत्यक्षोत्पादनेन व्रजंतीति तथेति तमुपासकं विद्यावलेनागतं दृष्ट्वा तत्स्य दर्शनं गोचरे देशात् सर्वं मुहूर्तः पलायत इत्यर्थः ११२१ पापानीति । ततो विजरा नदीतीरांतस्थोपासकस्य पापादीनि द्वे पिण्डादित्वा सुहृदां सुकृतानि च तथास्तेष्वुपासको जरा मरणवर्जितः सन् विजरांता मनदीमनसैव त्रातीत्यर्थः ११२२

आस्तइति । तस्मिन्वर्णितेपर्वकेहिरण्यगर्भस्तिष्ठतियस्यानंदादुत्कृष्टआनन्दोलोकेनास्तीत्युक्तमिति शेषः ११३२ अथत्थइति । सोमस्यामृतस्य स्रावकत्वात्सोमसवननामकोश्वत्थवृक्षस्तस्य हिरण्यगर्भस्यनित्यं प्रियः पीतिजनकस्तिष्ठति तथाएकोऽर्णवः अस्संज्ञको द्वितीयोऽप्यसंज्ञकः एतौ द्वौ द्वंद्वसहभूतौ अमृतपूर्णौ ब्रह्मणः प्रीत्यैतिष्ठतइत्यर्थः ११३३ मनसइति । मनसोमातापेयमविद्यारूपा जगत्कारणभूता प्रसिद्धा सा देवस्य हिरण्यगर्भस्य प्रिया मुख्या भार्येति ११३४ चक्षुषइति । तथापेयं चक्षुरिन्द्रियस्य प्रकृतिरूपादानभूता तेजसः सा त्विकांशात्मिका सा हिरण्यगर्भस्य प्रभो इच्छाया प्रतिबिम्बरूपेत्यर्थः ११३५ अंवाइति । वाचकशब्दानुसंधानपूर्विकाजगत्सृष्टिः प्रसिद्धा स भूरित्युक्ता भुवमसृजत् 'वेदशब्देभ्य एवादीनिर्ममेसमहेश्वरः' इति श्रुतिस्मृत्यादौ तथाचशब्दालिवा चकशब्दपंक्तिस्तद्रूपेण जगतोजननीभूतायाः श्रुतयो वेदवाक्यानिता अंवापदेनात्रोक्ताः याश्चतद्रताः ताभिः श्रुतिभिर्लब्धाधियः शाब्दबोधरूपास्ता अंवायवोयाशब्देनोक्ताः अंवाभ्योपवमात्रमपि नाविका इत्यर्थकत्वात् ता एताः श्रुतयस्तज्जन्मबुद्धयश्च ब्रह्मलोके अप्सररूपेण वसंतित्यर्थः ११३६ यस्येति । यस्य हिरण्यगर्भस्य प्रभोर्देशेन य एताः श्रुतिषु प्रसिद्धा वपासना रूपाः श्रुतौ अंवापशब्देन अंवेनेत्रसमं ब्रह्मज्ञानं पांतिरक्षंतीति व्युत्पत्तिकेनोक्ताः सगुणं निर्गुणं वा ब्रह्मज्ञानं जलवद्धारयंत्योवहंति धारावाहित्वं हिनदीनामुपासनानां च सममित्यर्थः तथा जगंति नानाविधानिलोकसंस्थानानि विकाशित्वमैरणुष्पाणि यस्य प्रभोर्भागे यतया संति तथा सूक्ष्मसमष्ट्यात्मनो हिरण्यगर्भशरीरस्याच्छादकत्वात्तानि जगंति वा तस्योचि दुकूलशटिकात्मकवस्त्रद्वयात्मकानीत्यर्थः ११३८ एवमिति ।

आस्तेतस्मिन्ब्रह्मनामापूर्वजो जगदीश्वरः ॥ हिरण्यगर्भो यस्य मात्स्यादानंदः परमोनहि ३२ अथत्थः सोमसवनो यस्य नित्यप्रियो मतः ॥ अरण्यावर्णवौ द्वंद्वब्रह्मलोके निवासिनौ ३३ मनसो जननी येयमविद्या सर्वकारणम् ॥ यस्य प्रिया हि देवी सा ब्रह्मणः सूत्ररूपिणः ३४ चक्षुषः प्रकृतिर्येयं तेजोरूपा व्यवस्थिता ॥ तेजो मयी महेशस्य च्छाया यस्य महात्मनः ३५ अंवाः शब्दालि जननी श्रुतयस्तद्रताधियः ॥ वसंत्यप्सरसो यस्य परितोत्र सुखप्रदाः ३६ यस्य सार्वेवहंत्येतानद्यः सर्वसुखप्रदाः ॥ ब्रह्मज्ञानाभिधं नीरं गृहीत्वा सर्वतो दिशम् ॥ जगंतियस्य पुष्पाणि वाससी च महात्मनः ३७ एवं रूपमुपास्यैनं ब्रह्माणं तस्य चासने ॥ सुतवत्पालितः सोऽपि समारोहत्य शंकितः ३८ संवाद्य ब्रह्मणा पित्राशास्त्रदृष्टेन वर्त्मना ॥ अनुज्ञातो वसेते न तत्र तद्रत्सुखं नरः ३९ चक्षुर्वाक्श्रोत्रमनसा वा योश्चापि समंततः ॥ प्राणापानौ तथा व्यानसमानौ चापरोऽस्मृतौ ॥ उदानश्चेति विज्ञेया आश्रयाः पंचसूरिभिः ४० प्राच्यां प्रतीच्यां च तथा दक्षिणोत्तरयोरपि ॥ ऊर्ध्वं वाह्यदिपद्मोऽस्मिन्पंचाच्छिद्राणि ते स्मृताः ११४३

एवं रूपं वर्णितेन देवयानाध्वना आर-हदादिभिश्च विशिष्टतया ध्येयं ब्रह्माणमुपास्य पथं कविद्याख्यध्यानगोचरं कृत्वा स उपासकस्तस्य ब्रह्मण आसने पुत्रवत्पालितः पतनस्थानादक्षितो निःशंकश्च समारोहतीत्यर्थः ११३८ संवाद्येति । तत्र चतंत्रह्मापृच्छतीत्यादिशास्त्रे श्रुतिप्रथेदं प्रसिद्धं यद्वर्त्मप्रकारस्तेन कृत्वा ब्रह्मणा पित्रा सह संवाद्यसंवादकस्त्वमसि कानि चतवोपकरणानीति चेत्तस्य स्वमासि स एवाहमस्मि या निचतवोपकरणानितान्येव मम एवं विष्कृत्वा तेन ब्रह्मणा नुज्ञातः संस्तुल्य भोगभागी ब्रह्मलोकस्थितिपथं तं ब्रह्मलोकैव स तिततो मुच्यते चेत्यर्थः ११३९ एवं पर्यंकविद्यादर्शिता अथान्यासामपि शांडिल्यविद्यादिसंज्ञानामहं प्रहोपास्तीनां ब्रह्मलोकमापिकानामुपलक्षणा यतासां सर्वासामंगभूतं हृदय कमलध्यानं छांदोग्यतृतीये प्रसिद्धमभिनयति । चक्षुरिति चक्षुरिन्द्रियस्याधिदेवरूपादित्यसंबद्धस्याध्यात्मप्राणाश्रयस्तस्य प्राणस्यापि हृदय कमलपूर्वदिग्गतं छिद्रमाश्रय एवमग्निदेवतसंबद्धवागिन्द्रियस्यापानमाश्रयस्तस्यापि हृदय कमलदक्षिणच्छिद्रमाश्रयः तथा पर्जन्यदेवत कमनसः समान आश्रयस्तस्यापि हृदय कमलोदच्छिद्रमाश्रयः । तथा वायोरकाशसंबद्धस्य उदान आश्रयस्तस्यापि हृदय कमलोर्ध्वच्छिद्रमाश्रय इति दयोस्तात्पर्यं । ते प्राणादयः प्राच्यादिवर्तिच्छिद्रात्मकवर्तितुं श्रुतिताश्रययोस्त्वेव नियमोक्तमिति बोध्यम् ११४० ११४३

हृदयवर्णीतस्य प्रकृतोपयोगदर्शयति । पंचच्छिद्रेदृशति । पणितपंचच्छिद्रेदृशति हृदये त्वया सत्सकामादिगुणैः सगुणमपि ब्रह्मनचित्तितं शांडिल्यविद्यादिविधिनानध्यातं निर्गुणं ब्रह्मत्वादशचित्तादूरतरं स्थितं यस्य निर्गुणब्रह्मणो ज्ञानदिनमधिकारिणं प्रतिनिखिलसंसारदुःखनामच्छति कीदृशसंसारदुःखरूपफलं स्थूलसूक्ष्मकारणशरीरेवृक्षां कुरवीजस्थानीवेः प्रयुक्तमिति द्वयोः संबंधः ४२ । ४३ अहं ब्रह्मोपास्तयो हि प्रत्यगृह्यसाध्यत्वाद्दुष्करा अतएव तासां क्रममुक्तिः फलं पंचाग्निविद्यातु प्रत्यगृह्यिनी त्वेन सुकराऽतएव स पुनरावृत्तिश्च श्लोकप्राप्तिफलका भवता तु सापिनकृतेति बोधयंतो वा जसनेयिशाखानुरोधेन पंचाग्निविद्यामभिनयति भवतेति षड्विः । हे जंतौ भवताद्यौ श्वर्गः पर्जन्यो मे घोषरामनुष्यलोकोरेतः सिकृषुषो यो पितृस्त्रीच एतदूषवन्धिपंचकं न कृतं न ध्यातम् । कीदृशं बन्धिपंचकं सुकृंतं अर्चित्यं यद्ब्रह्मलोकप्रापकं पुण्यं तज्जनकमिति यावत् । पुनः कीदृशं अग्निहोत्रादिकं अग्निहोत्रमादिरधिकारसंपादकं यस्य तत्तथा न ह्यग्निहोत्ररहितैः पंचाग्निविद्यानुष्ठातुं शक्यते आहिताग्नेः पृष्ठाग्नित्वेन ध्यानस्य वा जसनेयिशाखाविहितस्य लोपप्रसंगादिति भावः ४४ स्वर्गादीनां पदग्नित्वेन ध्यानं तत्परिपोषकाणामनुपकरणानां कल्पनां प्रपंचपस्तत्र समिद्रूपेण ध्येयान्यपदार्थां निर्दिशति आदित्येति । सम्यग्निधयति दीपयत्यग्निमिति समिद्यथा प्रसिद्धाग्नेस्तथा स्वर्गरूपाग्नेरादित्यः समित्सत्कर्मणां प्रवर्तकत्वात् । एवं पर्जन्याग्नेः संवत्सरः समित्संवत्सरेण हि जले संचिते पर्जन्यो वर्षाकाले वृष्टिसमर्थो भवति । तथामनुष्यलोकाग्निः पृथिव्या सर्वाधारभूतया शोभते इति पृथिवी तस्य समित् । तथा पुरुषो व्या तेन व्याख्यानादौ प्रसारितेन मुखेन शोभते इति व्यात्तं मुखं पुरुषाग्नेः

पंचच्छिद्रे हृदं भोजे भवता चित्तितं न हि ॥ ब्रह्मतदुणसंयुक्तं निर्गुणं दूरतः स्थितम् ११४२ यस्य विज्ञानतो नैनं दुःखमण्वपि गच्छति ॥ शरीरद्वयसंजातमविद्याबीजमद्भुतम् ११४३ भवता सुकृतं पूर्वनाग्निहोत्रादिकं कृतम् ॥ उपर्जन्यधरारेतः सिग्योपि द्वन्धिपंचकम् ११४४ आदित्यवत्सरो तद्वत्पृथिवी व्यात्तसंयुतः ॥ उपस्थइति यस्यैतत्समित्पंचकमीरितम् ११४५ रश्म्यग्नाग्निप्राणलोमधूमपंचकमीरितम् ॥ अहर्विद्युन्निशाजिह्वावक्रं यो निश्चपंचमम् ॥ अर्चिपापंचकं ज्ञेयमंगाराणां तथैव च ११४६ दिशश्चाशनयश्चंद्रश्चक्षुर्मैथुनकर्मणः ॥ समाप्तेः पूर्वआनंदआरंभादुत्तरश्वयः ११४७

समित् । एवं यो पाशुष्टिसमर्थो नोपस्थेन दीप्यत इति यो निर्वोषाग्नेः समिदिति तथा च यस्य स्वर्गादिरूपाग्निपंचकस्य एतदादित्यादिपंचकं क्रमेण समित्पंचकमुक्तमित्यर्थः ४५ समिदुत्थितत्वरूपसाधर्म्याद्ब्रह्मत्वेन ध्येयापेयपदार्थापेयप्रकाशकत्वादिरूपसाधर्म्याज्ज्वालात्वेन ध्येयास्तान्दर्शयति रश्मीति । लोमांतः समाहारद्वयः रश्मयः किरणाः आदित्यात्मकसमिज्ज्यत्वात् युक्तोकाग्नेर्धूमः । अत्राग्निभेतमेघाः संवत्सरज्ज्यत्वात् पर्जन्याग्नेर्धूमः । अग्निः काष्ठादिरूपपृथिवीज्ज्यत्वात् अनुष्यलोकाग्नेर्धूमः । प्राणाख्यवायुर्मुखज्ज्यत्वात् पुरुषाग्नेर्धूमः । लोमानियोने जत्वात् योषाग्नेर्धूम इत्यर्थः । आहरादिपंचकं यथाक्रममुक्ताग्नीनामभिन्नेन ज्ञेयम् । तथा हि समिज्ज्यत्वे सति प्रकाशकस्यार्चिर्द्विप्रसिद्धं तच्चाहर्विद्युत्तोरदित्यजयोरविवादं निशायास्तमोमग्नाः पृथिवीज्ज्यत्वं तु यत्कृष्णतदन्नस्येति शुद्धप्रसिद्धकृष्णवर्णायाः पृथिव्याः शरीरकांतित्वेन बोद्धव्यम् । रात्रेः प्रकाशकत्वमपि नक्तं चरान् प्रतिप्रसिद्धं एवं जिह्वावक्रं जिह्वायावक्रमुखे अग्रभागे स्थितं वाग्निर्दियं व्यात्तं रूपसमिज्ज्यमर्थप्रकाशकं चेति पुरुषाग्नेरर्चिः उपस्थेन्द्रियार्थत्वात् तद्गोलरूपेः रक्तवर्णसामान्याद्योषाग्नेर्वोनिरर्चिरित्यर्थः अंगाराणां तथैव चेत्यस्योत्तरेण संबंधः ४६ अर्चि उपशमकाले प्रकाशमानत्वरूपसाधर्म्यादंगारत्वेन ध्येयापेयपदार्थानाह दिशश्चेति । दिशो हि अहरुपशमे संध्याकाले नानारूपाः प्रकाशते तथा विद्युदुपशमेऽशनयो रात्र्युपशमे च मंदप्रभश्चंद्रो वाग्वापारोपशमे च चक्षुरिन्द्रियं योऽनुपशमे च मैथुनमध्यकालिक आनंद इत्येते यथाक्रमं युग्मभूतपद्मीनामंगारा इत्यर्थः ११४७

विकीर्णत्वसाध्यमेणविस्फुलिंगत्वेनध्येयान्पदार्थानाह विस्फुलिंगादितिद्वाभ्यां । यत्रवर्णिताप्रिपंचकेक्रमेणइमेअवांतरदिगादिरूपाविस्फुलिंगावन्हिकणाःप्रोक्ताः । तथाहि अवांतरदिशःको
णाःस्वगग्नेर्विस्फुलिंगाः । हादनयोमेघशब्दाःअपराःपरिभ्यउत्कृष्टेभ्योभिन्नाःपर्जन्याग्नेर्विस्फुलिंगाः । नक्षत्राणितारकाःपृथिवीलोकोग्नेर्विस्फुलिंगाः । मनुष्यलोकेयागादिकर्तारएवहितार
कारूपेणपरिणताइतिभावः श्रोत्रंश्रोत्रेन्द्रियवृत्तयस्तत्तच्छब्दग्रहणायविषयदेशंगच्छत्यःपुरुषाग्नेःकणाः । आलिंगनाद्यानंदास्तुयोपाग्नेःकणाइत्यर्थः ११४८ । ११४९ आहुतित्वेनध्येयांस्त
थाहोमकर्तृत्वेनध्येयान्पदार्थानाह श्रद्धेति । अत्रश्रद्धाशब्देनश्रद्धासाध्यानामग्निहोत्रादिकर्मणांयदपूर्वपरलोकगामिर्जीवसंपृक्तंतदुच्यते तथाचस्वर्गाग्नेःश्रद्धाआहुतिः । सातत्रगतास्वर्गिंशरी
रारंभकामृतमयसोमात्मनापरिणमते भोगावसानेचतच्छरीरंशोकाग्निनाद्रुतेसन्मेघेषुपततीत्यतःसोमःपर्जन्याग्नेराहुतिः । ततोवृष्टिरूपेणपृथिव्यांपततीतिवृष्टिर्मनुष्यलोकाग्रेराहुतिः । ततोन्नरूपेण
पुरुषंगच्छतीतिपुरुषाग्रेरन्नमाहुतिः । ततोरेतोरूपेणयोषांगच्छतीत्योषाग्रेराहुतीरेतइति । एतासामाहुतीनांहोतारस्तुदेवायजमानकरणानामविष्टातारईन्द्रादयोबोद्ध्वाहइत्यर्थः ११५० स्वर्गादिव
रोहमार्गस्मारयति आगत्येति । एवंप्रत्यस्वर्गेभोगेनकर्मक्षयेसतिआकाशवायुमेघादिमार्गेणस्वर्गतआगत्यभवान्मानुषरूपंप्राप्तवान् कीदृशंमानुषरूपं यद्वर्णिताहुतीनांस्वरूपंजलप्रधानंतदेवघनीभूतं

विस्फुलिंगादमेयत्रकथितावेदवादिभिः ॥ अवांतरदिशःसर्वास्तथाहादनयोपराः ११४८ नक्षत्राणितथाश्रोत्रमानंदामैथुनोत्थिताः ॥ यस्मिन्नग्नौभवेदेतत्पंचकं
विस्फुलिंगकम् ४९ श्रद्धासोमैतथावृष्टिरन्नरेतश्चपंचमम् ॥ होमद्रव्यंचयत्रैतेदेवाहोतारईरिताः ११५० आगत्यस्वर्गतस्तत्रकृतकर्मपरिक्षये ॥ तद्रूपघनतां
प्राप्तमानुषंप्राप्तवान्भवान् ५१ कललादिक्रमेणैवयदभूद्भवतःपुरा ॥ गर्भेदुःखंतस्यायंलेशोपिनरकेस्तिहि ५२ जननीजठरेवासंकःसहेतात्रचेतनः ॥ मलमूत्रा
दिसंपूर्णेदुर्गंधेकृमिसंवृते ५३ जरायुपटसंवीतोजंतुर्जठरगःसदा ॥ नोच्छ्रांसनचानिःश्वासंकर्तुंशकोतिकर्हिचैत् ५४ जाठरोजातवेदाःसजनन्याःप्रज्ज्वलन्मुहुः ॥
गात्रेतेकृतवांस्तापयंतस्यायंनकोपिहि ५५ भ्रमणंयदभूद्गर्भेत्वगर्भप्रभजनात् ॥ समंतेनात्रदुःखंतेनैकेनापिहिविद्यते ५६ निर्गच्छतोयोनियंत्राद्यदासीन्निर्गमे
पिच ॥ तवदुःखंवयंनस्यवक्तुंशक्ताःकथंचन ५७ कटुम्ललवणात्युष्णैरसकृन्मातृभोजनैः ॥ दंदह्यमानदेहःसन्दशमासान्कथंस्थितः ५८ कृमिभिर्भक्ष्यमाणश्च
महासर्पोपमैर्मुहुः ॥ कृपणत्वंकथंगर्भेस्थितोस्यग्रिशतोपमे ११५१ जननीजठरेमंदयातेभूदुर्दशाधम ॥ तांवदंतोवयंखिन्नगात्राभयमुपागताः ११६०

‘पंचम्यामाहुतावापःपुरुषवचसोभवति’ इतिश्रुतेः आपःक्षीरादिरूपाप्पवानाग्निहोत्रादिकर्मांपूर्वरूपाःपंचम्यामाहुतीरेतोरूपायांपुरुषपदवाच्याभवन्तीतिश्रुत्यर्थः ११५१ गर्भेदुःखंस्मारयति
कललेतिपञ्चदशभिः । हेकृपणयद्भवतोदुःखंकललबुद्धदायवस्थाक्रमेणात्रगर्भेअभूत्तल्लेशसममपिदुःखंनरकेनास्तीति ११५२ तदेवस्फुटयति जननीति । स्फुटम् ११५३ जरायुपटेति । स्पष्टम्
११५४ जाठरइति । जनन्याःजाठरोप्रिर्घतापंतगात्रेकृतवान्तरस्यतापस्यकोपिभागोऽयंनरकेतापोनभवतीत्यर्थः ११५५ भ्रमणमिति । यच्चगर्भवायुहेतुकंगर्भेनानाविधंभ्रमणदुःखमभूत्तेनतदुः
खभेदेनएकेनापिसममन्नरकेतेदुःखेनास्तीत्यर्थः ११५६ निर्गच्छतइति । प्रसूतिकालेपत्तवदुःखंतस्यवर्णनेवयंयातनास्वधिकृताअपिनशक्ताः ११५७ कटुम्लेति । कटुादिभेदैःस्वसजातीयर
सारंभक्ष्यमात्रमुक्तात्रैर्नितरांरह्यमानदेहःसंभवान्दशमासान्कथंस्थितोऽभूरिति ११५८ कृमिभिरिति । हेकृपणयद्भुजमुखलोभेनबह्वर्थविघातकअग्रिशतस्यातदेवतापमयेजनन्युरेकृमिभिर्भ
क्ष्यमाणःसंकथंस्थितइति ११५९ जननीति । हेमंदायमतवगर्भेमातां दुर्दशायं कुमस्माकंनशक्तिः तद्वर्णेनभयंनखिन्नगात्रवादि ११६०

तस्यदुःखस्यभयदेगुतामीवस्पष्टयति नरकंति । नरकलपं ग्रामं पाप्यकल्पशतावच्छिन्नदुःखं विदिकस्यचित्स्यात्तदागर्भेदुःखमुपमानं लभेत्त्यर्थः ११५१ मातृग्राभ्यधर्मप्रसक्तोग्रमेस्थस्यसुतरादुःखं भवतीति दर्शयति नारीणांमितिचतुर्भिः । गर्भधारणादुत्तरकालेयन्नारीणां पुंसांसहसुरतंतद्गर्भस्थितकालस्यापिशब्दानारीपुंसौश्वदुरंतदुःखदपरिणामकंभवतिपरंतुतदुरंतत्वेपरोक्षत्वालोकेन व्यवहियतइत्यर्थः ६२ अपरमिति । येमनीपिणोदुरंतत्वंजानंतिते उपेतमितिभावेकः तथाचउपगमनं ग्राभ्यधर्मदुरन्तंसन्तंसुरतमितियतकथयंतितत्रेदुरिर्यंस्थितिः शिष्टाचाररूपेण भवति इयंका अपरंस्वमिच्छंभद्रत्वेनप्राज्ञस्त्यबोधकशब्देनैवव्यापारवहरोदिति अत्रस्वमुखेनस्वापकर्षवोधनमपिशिष्टाचारइत्यपरपदेनसूच्यतेइति ६३ दुरंततामेवविशदयंति अहोइति द्वाभ्याम् । रेतःसेकपर्यंतग्राभ्यधर्मार्थनारीपुंविणीगच्छतःपुंसोद्वयोःस्त्रीबालयोर्द्वयादोषोभवेदित्यर्थः ६४ गर्भेति । तथानार्पाःपुरुषसंगमेप्रवृत्तौआत्महत्यागर्भहत्यारूपौदोषोभवतइत्यर्थः ६५ एवंपुनःपुनरनुभूतमपिदुःखंविस्मृत्ययत्स्वादुपकृतंकृतंतस्येदनरकदुःखंफलमित्याहुः अस्मिन्नितिचतुर्भिः । हेकृपणस्वान्यघातकरः 'कर्षयंतःशरीरस्थंभूतग्राममचेतसः' इतिभगवद्वाक्योक्तविधयास्वपरपीडाकरस्त्वमस्मिन्संसारचक्रेपतितोदुःसहंदुःखंप्राप्नोपितत्सर्वंविस्मृतः कर्तरिक्तोबाहुलकात् तत्रमानुषदेहेपुनःपापंकृतवानिति ६६ विष्टेति । यच्छरीरंपि

नरकग्राममासाद्यदुःखंकल्पशतैरपि ॥ भवेत्तेनोपमीयेतजननीजठरेस्थितिः ११६१ नारीणांसुरतंपुंसादुरंतंगर्भधारणात् ॥ भवेद्गर्भस्थितस्यापिपरोक्षंत
ब्रणीयते ६२ अपरंभद्रमित्येववृथाचूनमितिस्थितिः ॥ उपेतंसुरतंतनेनकथयंतिमहाधियः ६३ अहोग्राभ्येणधर्मेणनारीपुंसोधिगच्छतः ॥ रेतःसिचोभ
वेद्वत्याद्वयोःस्त्रीबालयोस्तदा ६४ गर्भधात्र्यास्तथानार्पाःसंगमेपुरुषस्यहि ॥ आत्मनश्चभवेद्वत्यांगर्भस्यापिनसंशयः ६५ अस्मिन्संसारचक्रेत्वंस्वान्य
घातकरोमुहुः ॥ पतितोदुःखमप्याप्तोदुःसहंदेहधारिभिः ॥ तत्सर्वंविस्मृतस्तत्रकृतवान्पातकंपुनः ११६६ विष्टासमंसमाश्रित्यभूतानांस्वंविनश्चरम् ॥
निदितंकृतवान्भूयःकर्मयल्लोकशास्त्रयोः ॥ तस्येदंफलमप्याप्तंकिमर्थमनुत्पद्यते ६७ नतेदुःखस्यकर्तारोवयंनार्यविभावसुः ॥ भूतान्यपितथान्यानिभवानेवा
त्रकारणम् ६८ आत्मनःप्रतिकूलंयःपरेषामाचरेत्पुमान् ॥ कर्मणामनसावाचातस्यान्नंतद्विद्यद्भवेत् ६९ भवतासर्वजंतूनांसर्वदोषद्रवःकृतः ॥ साधूनांसमचिता
नांविशेषेणचदुर्धिया ७० अरण्यादिस्थितान्देहद्वानैष्ठिकानंब्रह्मचारिणः ॥ वनस्थांश्चयतींस्तद्वत्कामुकेनेरितंत्वया ११७१

त्रोविष्टासमंविनश्चरंभूतानांश्चसृणालादीनांपृथिव्यादीनांवास्वममत्वविपयंचतदात्मत्वेनाश्रित्ययत्त्वंनिदितंभूयःपुनःकृतवानसितस्येदनरकदुःखंफलत्वेनप्राप्तम् अतोधुनाकृताकृतानुतापोवृथेत्यर्थः ६७ नतेइति । वयंदूताःविभावसुःसूर्यपुत्रःअप्यानिभूतानिगृध्रादीनिचतवदुःखहेतवोनभवंतिकिंतुभवानेवतथेत्यर्थः ६८ आत्मनोदुःखहेतुताप्रयोजकंदर्शयंति आत्मनइति । यद्यस्माद्धेतोःआत्मनःप्रतिकूलंयत्तदेवपरस्ययथाचारतिशरीरादिभिस्तत्परस्मैदत्तंप्रतिकूलंतस्यप्रतिकूलकर्तुरन्नमन्नवदवश्यभोग्यंभवेदित्यर्थः ६९ यदकृतमनुतापजनकंसत्कर्मजातंतत्प्रदर्शितपूर्वमित्यभिसंधाययत्कृतमनुतापकंमनोवाक्ययैःकृतंदुष्कृतंतत्स्मारयंति भवतेत्यादिना । भवताआसुरप्रकृतिंकेनसर्वतापकेनसाधवोविशेषेणतापिताइत्यर्थः ११७० तत्रसाधुतापेप्रवृत्तिप्रयोजिकांसाधुपुत्रादुर्भवानांस्मारयंति अरण्यादीति । आदिपदेनैकांतस्थानपरिग्रहः यथापितृदूषितचक्षुःकांशंस्वीतवर्णपश्यति तथाकामदूषितेनभवतानैष्ठिकादिपुसकामतामारोप्यइत्युर्विनीतवाक्यजातमुक्तमित्यर्थः ११७१

तदुर्विनीतवाक्यजातमभिनयन्ति अन्नेत्यष्टभिः । एते ब्रह्मचार्यादिरूपतपोहीनामन्नाद्युपभोक्तृत्वादस्मदित्यर्थः ११७२ रूपेति । इतरेंद्रियनिरोधाभाववत्स्वेतेषुकानामोपस्थनिरोधलक्षणब्रह्मचर्यसंभावेतिद्वयोरर्थः ७३ । ७४ किंचसकलेंद्रियेजीवतिब्रह्मचर्येनदृष्टकुत्रापिस्थाह आहारमिति ७५ अपिचव्यापृतेतरेंद्रियकस्यैकत्रेंद्रियेव्यापाराभावो न संभाव्यत इत्याह अपीति । प्रजननमुपस्थेंद्रियम् ७६ किंचजलमात्राहारादिभिरप्यविजितस्यकामस्यविशिष्टान्नास्वादकेषुकाविजयाशेत्याह अपिकामेनेति ७७ फलितमाह युवानइति । तस्मादित्यादिः ७८ नासाग्रेति । एतेषां ध्यानमपिपरकीययुवतिविषयकंपरकीयद्रव्यविषयकंचेत्यर्थः ७९ यथानैष्ठिकादयोदूषितास्तथान्येपिधार्मिकाः पुरुषाः पतिव्रताश्चदूषिता इत्याहुः एवमिति ११८० पतिव्रतासुप्रयुक्तदुर्विनीतवाक्यजातमभिनयते । साध्वीमितिपद्भिः । कायुवतिः परपुरुषंनेच्छेत् यतःपित्रादिकमपिरूपिणंहृष्टानारीणांयोनिःस्यंदतइतिद्वयोःसंबन्धः ८१ अन्नपानोपभोगंचेत्कुर्वत्येतेद्विजोत्तमाः ॥ अस्मद्वत्कुतएतेषांब्रह्मचर्यादिकंतपः ११७२ रूपगंधरसस्पर्शशब्दांश्चेन्नयनादिभिः ॥ गृह्णन्तिमनसातद्वत्सुखदुःखेमहाधियः ७२ कर्मैन्द्रियैश्चकर्माणि कुर्वन्ति यदिकेनते ॥ मैथुनंनैवकुर्वन्तिविजनेस्मिन्नवस्थिताः ७४ आहारंचतथानिद्रांतृतीयंचात्रमैथुनम् ॥ जीवन्जंतुस्त्यजेन्नायमिन्द्रियैर्विकलो नचेत् ७५ अफ्लियापारशून्यंनकिंचिदस्तींद्रियंभुवि ॥ कथमेषांप्रजननंस्वव्यापारविवर्जितम् ७६ अपिकामेनबाध्यंतेतृणाहारामृगावने ॥ जलेमीनोजलाहारःसर्पाश्चपवनाशिनः ॥ अन्नादाबुद्धिमंतोमीकथंकामविवर्जिताः ७७ युवानःपरचित्तानांहारिणोलोकंचकाः ॥ मार्जारव्रतमास्थायदाभिकानिवसंत्यमी ॥ वितस्त्रीहारिणोनृणांसाधूनांकूरचेतसः ७८ नासाग्रनयनाएतेध्यायंतियुवतिसदा ॥ तथापरस्यवित्तानिह्यर्जितान्यतिदुःखतः ७९ एवंधर्मरताःसर्वेदूषिताभवतानराः ॥ साध्व्योनार्यश्चदुर्दातचेतसापापकारिणा ११८० साध्वीनारीविलोक्याहभवान्पापविमोहितः ॥ कावधूःपुरुषंनेच्छेद्युवतीरूपशालिनम् ११८१ पितरंभ्रातरंवापिसुतंवापिनयान्वितम् ॥ नारीणांस्यंदतेयोनिर्दृष्टारूपांस्त्वितनरम् ८२ नूनंदृष्टानिमित्तेनकेनचिन्नाधिगच्छति ॥ स्वस्यसाबहुमानेनलोकानालज्जयापिच ॥ भीत्यापत्यादिकानांवास्थानकाभावतोपिवा ८३ अधस्तात्पुरुषंदृष्ट्वाविलोकयतियावधूः ॥ त्रैलोक्यंलोक्येदेषामनसाकाममोहिता ८४ विवेकाक्रांतचित्तानांपुरुषाणामहात्मनाम् ॥ हरेर्द्वैर्यस्मरःकेनवध्वानापहरिष्यति ८५ साध्वीभूतास्थितानारीविज्ञेयाव्यभिचारिणी ॥ गणिकायाइयंयस्मात्स्वजनानपिवंचयेत् ८६ इत्यादिवादिनासर्वंभवताकलुषीकृतम् ॥ जगत्सूत्रंयथावस्त्वैतल्लेहेनसर्वदा ८७ भवतानिदितादेवागुरवश्चतपोधनाः ॥ पितृमात्रादिकाःसर्वेह्यधिक्षिप्ताश्चबांधवाः ११८८

८२ नूनमिति । नूनमितिसंभवे तथाचदृष्टेनिमित्तेपरपुरुषंसानाधिगच्छतीतिप्रयुच्यतेतत्संभाव्यतइत्यर्थः । दृष्टानिमित्तान्येवनिदर्शयति स्वस्येति । मानलज्जाभीतिस्थानाभावरूपाणि चत्वारिदृष्टानिमित्तानीत्यर्थः ८३ अयस्तादिति । परपुरुषंदृष्ट्वाऽविलोकनंसाध्वीलक्षणंतुल्यभिचारि त्रिलोकीवर्तिनानापुरुषध्यानार्थत्वस्यापिसंभवादित्यर्थः ८४ विवेकेति । विवेकिनामिन्द्रादीनार्यैरहारकस्यस्मरस्यवधूचित्तहरणंकिमुत्तेत्यर्थः ८५ फलितमाह साध्वीति । तस्मात्साध्वीत्वेनप्रसिद्धास्त्रीगणिकायाअधिकाव्यभिचारिणीज्ञेया स्वजनवंचकत्वादिति ८६ इत्यादीति । एवंविद्यदुर्वीक्यानिवृत्ताभवतासर्वधर्मस्वरूपंकलुषीकृतंदूषितम् कीदृशंधर्मस्वरूपम् जगदात्मकपुण्यमाल्यस्यसूत्रवदादकम् । केनकिमिवकलुषीकृतं तेलेनवस्त्रमिवेत्यर्थः ८७ भवतीति ।

लोभमाश्रित्यदुष्पूरकामंचाधमसर्वदा ॥ परेषांविधिवित्तंदाराश्चापहृतामुहुः ११८९ मनसाचिंतितंभूरिजंतूनांतापकारणम् ॥ इदंकृत्वाकारिष्येदोदुःखमस्यस्व
वैरिणः ११९० अनेनस्नेहमतुलंकृत्वापश्चाच्छनैरहम् ॥ एतंदुःखोदधौशतुंपातयिष्यामिकालतः ११९१ इत्यादिभवताभूरिकर्मणामनसागिरा ॥ कृतमित्या
दिवचनाःकिंकराःपापकारिणाम् ११९२ नरकेषुचसर्वेषुमार्गस्थानादिभेदिषु ॥ कुर्वतिदुःखमतुलंदुःखिनादीनचेतसाम् ११९३ नानाविधमिदंदुःखंनरके
देहधारिणाम् ॥ यथात्रनरकेदुःखंतथासर्वत्रजन्मनि ॥ शरीरस्यस्थितौतद्वन्मरणेपिचदुःसहम् ११९४ ब्रह्मलोकेतथास्वर्गेभूमौवावासुकेपुरे ॥ चतुर्विधानां
देहानांदेहमेकंप्रजायते ११९५ सुखंसातिशयंतत्रसर्वत्रैवशरीरिणः ॥ पराधीनंतथातोकंसाधनैर्जायतेपिच ११९६ समानेभ्योभयंतद्रदधिकेभ्यश्चनित्यशः ॥
क्लेशश्चसुमहानत्रजायतेनात्रसंशयः ११९७ ब्रह्मलोकेतथास्वर्गेभोगवत्यांतथैवच ॥ मरणाद्विद्यतेभीतिर्भोगेच्छासैवदारुणा ११९८ भूमौमरणतोयावद्भो
गेच्छाचैवदुःसहा ॥ बांधवादिविनाशेनदुःखंसंजायतेचृणाम् ११९९ तत्ततोप्यधिकंदुःखंकोटिकोटिगुणंभवेत् ॥ भोगवत्यांतथास्वर्गेब्रह्मलोकेचदे
हिनाम् १२०० सर्वत्रजनकःकश्चिज्जननीचापिविद्यते ॥ दाराःसुतास्तथाबंधुर्जनानानाविधोहियः १२०१ मित्राणिशत्रवस्तद्रुदासीनाइमेजनाः ॥
देहिनोत्रयथासंतितथादेहांतरेपिवा ॥ ब्रह्मलोकेतथास्वर्गेपातालेपन्नगप्रिये १२०२ हिरण्यगर्भोभगवानस्माकंपूर्वजोहिसः ॥ सर्वाधिकसुखोदेवःशरीरी
चत्रयीश्वरः १२०३

अनेकेति । विविधसृष्टिप्रकाराणां कर्तापालकः हर्ताचसहसिद्धविशेषाद्वैतहीनश्च १२०४ पादपादिति । समष्टित्वेनपादपसमायस्माद्यष्टिजीवहृष्टिसृष्टानिब्रह्मांडरूपोदुंबराणिप्रभवन्तिजायंते नभवंतिपत्रलीयन्तेचेत्यर्थः ५ विभूतयइति । यस्यविभूतयएताःप्रजापत्यादिरूपाःप्रजापतिलोकादिपुवसंतियश्चप्राणरूपेपर्यंकेस्थितोब्रह्मलोकेवसतीति ६ यस्तिष्ठतीति । यश्चैवोऽमरावती वासी ७ लोकेति । यच्चपूर्वादिदिगधिपतिरूपंलोकपालाष्टकंयच्चनागकुलेषुअधिकत्वेनप्रसिद्धंवासुक्यादिकमष्टकं आदिपदेनतक्षकपद्मकादिग्रहः ८ एवमिति । येचमनुजादिप्रभवएतेपांशरी रिणांविधेकिष्टद्यासुखंनस्तीत्युक्तम् ९ तत्रहेतुतयाजन्माद्यविशेषमाह जननइति । येइमेजन्ममरणेयच्चविषयोत्थितंविषयगतंशतांघोरमूढत्वाख्यंवैषम्यंतारतम्यंकीदृशसुखादिप्रयोजकंयथा यंनश्वरोभूतावासःपांचभौतिकंशरीरंएतेपांसंबंधेकृमिमारम्यसूत्रात्मपर्यंतविशेषोनास्तीत्यर्थः १० फलितमाह सशरीरइति । विज्ञानमयआत्मासुखदुःखाभ्यांविवाजितःकथंस्यात्ततःसशरीरः तथाचश्रुतिः 'नहवैसशरीरस्यसतःप्रियाप्रिययोरपहतिरस्ति' इति ११ एतादृशोनर्थोबुद्धितादात्म्याध्यासस्यफलमित्युपसंहरति विज्ञानमयतामिति । स्पष्टम् १२ मनस्तादात्म्याध्या

अनेककल्पकोटीनां कर्तास्थिति विधायकः ॥ हर्तातथैकएवायंद्वैतगंधविवाजितः १२०४ पादपाद्यतएतानिब्रह्मांडोदुंबराणिहि ॥ शतशःकोटिशश्चैवभवंतिनभ वंतच ५ विभूतयस्तुयस्यैताब्रह्मलोकादिसंश्रयाः ॥ मानस्याजाययासार्धपर्यंकेपरमेश्वरः ॥ ब्रह्मलोकेवसत्येषवेदात्माचतुराननः ६ यस्तिष्ठत्यमरावत्यांश चीहृदयनंदनः ॥ देवानांप्रथमोदेवस्त्रिलोक्याःपतिरीश्वरः ७ लोकपालाष्टकंतद्वदष्टकंकुलजेषुच ॥ सर्वेष्वधिकमत्यंतंवासुक्यादिकमहुतम् ८ एवंमनुजपक्ष्या दिप्रभवोविविधाअपि ॥ देहभाजःसुखंतेपांनकिंचिदिहविद्यते ९ जननेमरणेतद्वद्वैषम्येविषयोत्थिते ॥ सुखदुःखकरेतद्ब्रह्मावासेचनश्वरे ॥ रुमेःसूत्रात्मनश्चा स्ववैषम्यंनैवविद्यते १२१० सशरीरोहिलोकेनोसुखदुःखविवाजितः ॥ विज्ञानमयआत्माकःशरीरेणविवाजितः ११ विज्ञानमयतांप्राप्यततएषानिरंजनः ॥ उ च्चावचानिदेहानिप्राप्तोत्थाविरतंपुमान् १२ मनोमयोयदायस्यात्तदाऽस्यैतत्प्रजायते ॥ इच्छानानाविधास्तद्वत्संकल्पोपिशुभाशुभे १३ शुभाशुभत्वहेतुर्यःसंश योविविधस्तथा ॥ आस्तिक्यंचतथाजंतोर्नास्तिक्यंचसुदारुणम् १४ धैर्यधैर्यंतथालज्जाबुद्धिश्चिताशरीरिणाम् ॥ भीत्यादिकंचदेवस्यमनोरूपस्यसंभवेत् १५ देवःप्राणमयोभूत्वापंचधादेहमास्थितः ॥ दशधाशतधातद्वन्नाडीभेदादनेकधा १६ उच्छ्वासादेर्भवेद्धेतुर्जीवनस्यचसर्वदा ॥ अन्नादोनेकधानेककर्मणांपरमेश्वरः १७ नीलपीतादिरूपाणांशब्दानांचमहेश्वरः ॥ चक्षुःश्रोत्रमयोभूत्वाग्राहकःपरिकीर्तितः १२१८

सस्यफलमनर्थदर्शयति मनोमयइतित्रिभिः । एतदिच्छादिकं संकल्पइच्छाकारणंशुभत्वादिप्रकारकंविशिष्टज्ञानं तथाशुभत्वादिप्रकारकःसंशयोविचिकित्सापदोक्तः तथाश्रद्धादिपदवाच्यमा स्तिक्यादिकंजायते तथाचश्रुतिःकामःसंकल्पइत्याद्याकामादीनामनोमयत्वंप्रतिपादयतीतित्रयाणामर्थः १३ । १४ । १५ प्राणतादात्म्याध्यासस्यफलंतद्वमध्यासमाह देवइति । प्रा णापानादिरूपेणपंचधानागकूर्मादिभेदसंयोजनेदशयानाडीभेदेनत्वनेकधाभूत्वाअर्धश्वासादिन्यापारस्यजीवनव्यवहारस्यचहेतुर्भवतितथाऽनेकधाअन्नादःअन्नभोक्तासन्अनेकबलसाध्यकर्मणांकर्ताभ वतीतिद्वयोरर्थः १६ । १७ इन्द्रियाध्यासस्यफलमाह नीलेति । चक्षुर्मयःसत्रीलादिरूपाणांश्रोत्रमयश्चतारादिशब्दानांग्राहकोभवति एवमितरज्ञानेन्द्रियतादात्म्यमाप्यतच्चन्द्रियज्ञानमितर अर्थेन्द्रियतादात्म्येनचतस्रकर्मकरोतीतिद्वयोरर्थः १२१८

१९ पृथिव्यादिभूततादात्म्यस्य फलमाह पंचेति । भूतमयोभूत्वाशरीराणां दशोद्विगुणितत्वेन दशविधानां विपयाणां च निर्वहको भवति २० अतेजोमयदतिपदेऽतेजःपदेन तमोप्राप्यंतया विद्यारूपं मसि
द्धाधिकाररूपं चेत्यभिप्रेत्य द्रव्योस्तादात्म्याध्यासस्य फलं दर्शयति अविद्येति । यदाऽविद्यामयो भवति तदा स्वरूपावरणस्य विक्षेपस्य च कारणं भवति अंधकारमयस्तु निद्रास्वप्नादीनां कारणं भवतीत्यर्थः २१
काममयत्वस्य तदाह तथेति द्वाभ्यां । सुष्टेस्तथा दुःखमुदकैश्च तरकालेऽप्यप्राप्तादृशस्य राजसमुखस्य तथा दैन्यस्य तथा पुण्यपापयोस्तथा इदं शुभमिदं शुभमिति दृष्टेः कारणं भवतीति द्वयोरर्थः २३ क्रोधमय
त्वस्य तदाह यदेति । कदाचित् शरणागतत्राणादौ शरणागतविरोधिप्रभृतिविषयकः क्रोधो धर्महेतुरपि भवतीत्यतः प्रायः पापतत्फलप्रतिकोपस्य हेतुत्वमुक्तं २४ । २५ अक्रोधमयत्वमकाममयत्वस्या
प्युपलक्षणमित्यभिप्रेत्य तत्फलमाह कामेति । संसारोजननादिप्रवाहश्चकारात्तन्निमित्तं त्रादृष्टादिप्रहस्तयोः कारणभूतौ कामक्रोधौ तयोर्भावो जीवन्मुक्तलक्षणमित्यर्थः २६ अदृष्टतादात्म्यफलमाह धर्मेति ।
सुखदुःखयोस्तथा पार्थिवत्वादिनानिर्भेदे समाने पिपांचभौतिकेशरीरे यजघनीचादिभावलक्षणोभेदो विशेषस्तस्यापि कारणं भवेदिति २७ एवं परिशिष्टपदार्थानां परोक्षादिरूपाणां तादात्म्याध्यासस्य

परिशिष्टेन्द्रियात्मत्वं प्राप्यात्मा सर्वगः पुमान् ॥ कुहते विविधेलोके सर्वदा ज्ञानकर्मणी १९ पंचभूतमयोभूत्वा देहानेष चतुर्विधान् ॥ दशधा विपयांस्तद्वत्प्रयच्छति शरीरिणाम् २० अविद्यामय आत्मार्यभवेदावरणं सदा ॥ आनंदात्मस्वरूपस्य विक्षेपस्य च कारणम् ॥ भूत्वा तमोमयो देवो निद्रादेः कारणं स्मृतम् २१ तथा काममयो भूत्वा प्रजोत्पत्तेस्तु कारणम् ॥ दुःखोदकस्य बहुशः सुखस्य विविधस्य च २२ गच्छेत्काममयो भूत्वा दीनादीनतमां दशम् ॥ वधूजनस्य च सदा क्रीडामर्कटको भवेत् ॥ पुण्यपापकरस्तद्वच्चुभा शुभकरोपि च २३ यदा क्रोधमयो भूयात्प्रायः पापकरस्तदा ॥ दुःखं चातुलमाप्नोति बन्धिर्मध्ये स्थितो यथा २४ ब्रह्महत्यादिपापानियाति क्रोधमयः पुमान् ॥ कुंभीपाकादिकांस्तद्वन्नरकानतिदारुणान् २५ कामक्रोधाद्बुभौजे यो संसारस्य च कारणम् ॥ अतन्मयो यदा भूयाज्जीवन्मुक्तस्तदा भवेत् २६ धर्माधर्ममयो भूत्वा कारणं सुखदुःखयोः ॥ उच्चनीचत्वभेदस्य निर्भेदे पांचभौतिके २७ एवं सर्वमयो भूत्वा सर्वमेवाधिगच्छति ॥ प्रत्यक्षं च परोक्षं च त्रादृशो जगदीश्वरः २८ यद्यद्विकुरुते जंतुः कर्माचारादिकिंचन ॥ तेन तेनोच्यते सर्वैरभिधानविवाजितः २९ नायं साधुरसाधुर्न पापः पुण्यपुन ॥ सर्वसंगविनिर्मुक्तो न भोवत्सर्वगः पुमान् ३० साधुवादं तथा कीर्तितं यैव बहुलं सुखम् ॥ प्राप्नोति पुण्यकृतद्विपरीतं परः पुमान् ३१ अत्र केचिन्महात्मान एवमाहुर्विचक्षणाः ॥ पुरुषो निर्गुणोऽसंगः सर्वभेदविवाजितः ॥ स्वयं न कुरुते किंचित्कार्यकारणमप्यपि ३२३२

तत्तत्फलव्योम्पमित्याह एवमिति । तादृशः प्रत्यक्षमयः परोक्षमयश्च सन् २८ अस्पृतस्तज्जविमिधानं निमित्तं कर्म वेति दर्शयति यद्यदिति त्रिभिः । आचारादिरूपं तादृशं कर्म करोति तेन तेन तत्कर्म प्रयुक्ते न साधुप्रभृतिनाम्नोच्यतेऽयं वस्तुतोऽभिधानविवाजितोपीति २९ अभिधानविवाजितत्वं स्पष्टयति नायमिति ३० साधुवादमिति । तत्रापि पुण्यकृतसाधुवादं प्रशंसान्मुखं च प्राप्नोति परः पापकृत विपरीतमसाधुवादं किंचिन्माप्नोतीत्यर्थः ३१ एवं कर्मप्राधान्यपूर्वपक्षत्वेन दर्शितमथ सिद्धांतः काम एवाऽविद्याजन्यः संसारकारणमित्याकारकः भूत्वा अयोखत्वाहुरित्यादिनां किंचिदांशं तवाभ्येनोक्तस्त मभिनयति अत्रेति चतुर्दशभिः । अत्र संसारनिदानविचारैरेकचिदति कुशला एवमाहुः । एवं कथं आत्मा असंगाद्वितीयत्वात्स्वतः किंचिदपि स्थूलं सूक्ष्मं वा नास्मतीति कुतः अविद्यायाः संगसंबंधप्राप्यप्रथमं कामं कुरुते ततः सर्वं भावं लभते । कीदृशमविद्यासंगमविद्याजमविययेव प्रयुक्तमत एव दुर्भणमनिर्वाच्यमिति द्वयोरर्थः ३२३२

१२३३ अतएवसृष्टिवाक्येयुक्तामपूर्विकासृष्टिःसोक्रामयतेत्यादिषूक्तेत्याह संकल्प्येति । अन्यमीश्वरोयतःसंकल्प्यैवससर्जेतिसंबन्धः १२३४ अतएवजीवप्रवृत्तिरपिसर्वाक्रामपूर्विकैवदृश्यतइत्याह अन्यइति । अन्यईश्वरभिन्नइदमेभवतुइदंचामाभवत्वितिप्रथमंचितयन्नेवभवतिततःसंसारदशाःप्राप्नोतीतिद्वयोरर्थः १२३५ । १२३६ कामपदार्थदर्शयति अनर्थांतरमिति । कामइच्छारागःस्पृहाइत्यनर्थांतरं एतेषांपदानामर्थांतरंभिन्नोर्थोनभवतीतिमहर्षिभिरुक्तं । येषिपोषितांसंगःकामइत्याहुस्तेरपिसंगेच्छेवकामःप्रोक्तः । अन्यत्रतुलक्षणयैवकामशब्दोवर्ततइत्यर्थः १२३७ फलितमाह इच्छेति । ततइच्छायाएवकामपदमुत्पत्त्यर्थत्वादइच्छारूपःकामःसंसारवृक्षस्यबीजभूतःकारस्करःकुवलेतिप्रसिद्धफलकोवृक्षइत्युक्तम् १२३८ पुमानिति । अस्यसंसारवृक्षस्यफलस्थानीयस्तुविज्ञानमयमनोमयादिपदोक्तोनानाविधावस्थावान्पुरुषोबोध्यः अपरोब्रह्मात्मपदामिवेयावस्थाशालीपुरुषस्तुनफलंतस्यज्ञानाभिन्धग्यस्यनित्यसिद्धत्वादित्यर्थः १२३९ हेतुमिति । अस्यसंसारिणःकामप्रधानत्वेइदमहेतुंचतेविचक्षणाःप्रवदंति । इमंकं सदेहीप्रथममित्याकारामिच्छां करोति । इति किं इदमिष्टंप्राप्त्यामीदमनिष्टं त्यक्ष्यामि चेति सा कामपदवाच्येच्छा

अविद्यासंगमासाद्यह्यविद्याजंतुदुर्भणम् ॥ प्रथमंकुरुतेकामंततःसर्वमयोभवेत् १२३३ संकल्प्ययतएवायंबहुस्यामिति वैपुरा ॥ ससर्जसकलंविश्वं देवःसदसदात्मकम् ३४ अन्योपिजंतुरत्रायंचेतनोजातमात्रकः ॥ इदंभवतुमेभूयादिदंमेत्येवंचितयन् ३५ प्रथमंततएवामुंसंसारंबहुदुःखदम् ॥ प्राप्नोतिविवशोभूत्वाकालपाशसमावृतः ३६ अनर्थांतरमुक्तंहिकामेच्छादिर्मनीषिभिः ॥ कामोपियोषितांसंगःसंगेच्छापरिकीर्तितः ३७ इच्छामात्रंततःकामोबीजमत्रप्रकीर्तितम् ॥ संसारपादपस्यास्यकारस्करसमस्याहि ३८ पुमान्फलमयोनित्यंसंसारिपरिकीर्तितः ॥ विज्ञानमयइत्यादिभेदोनैवापरःपुमान् ३९ हेतुंकाममयत्वेस्यवदंत्येतंमहाधियः ॥ देहधारीपुरःकाममिच्छाख्यंकुरुतेऽयमः १२४० इदंप्रियंसमाप्स्यामिहास्याम्यत्रियमप्यदः ॥ इति यादृग्भवेत्कामस्तादृङ्निश्चयवान्पुमान् ४१ यादृशंनिश्चयंकुर्यात्तादृक्कर्मसमारभेत ॥ अस्मिन्लोकेपरस्मिन्वासुखदंदुःखहानिदम् ४२ यादृशंकुरुतेकर्मपापपुण्यसमाश्रयम् ॥ शुभाशुभंततस्तस्यफलमेतिपुमान्सदा ४३ प्राप्तयेपरिहारायसर्वदासुखदुःखयोः ॥ कर्मयद्यप्ययंकुर्यात्तथाप्यत्रनतद्भवेत् १२४४ साधनादेश्वैगुण्यात्सत्यप्यस्मिन्सदैवाहि ॥ सुखस्यदुःखबाहुल्यादुःखमेवव्रजेत्पुमान् १२४५ ततःकामेनसंसारंदुःखरूपंसमाप्नुयात् ॥ मानसेनसदादेहीदुःसहंबहुदेहजम् १२४६ यत्रासक्तोभवेज्जंतुर्भाविकर्मप्रचोदितः ॥ ब्रह्मलोकेतथास्वर्गेभूमौवानरकेथवा १२४७

यादृशीभवतितादृशंकर्तव्यगोचरंनिश्चयंकुरुतुशब्दवाच्यंकरोतियादृशंचनिश्चयंकरोतितादृशंलोकद्रव्योपकारायकर्मकरोतियादृशंचकर्मकरोतितादृशंशुभाशुभफलमाप्नोतीतिचतुर्णामर्थः १२४० । १२४१ १२४२ । १२४३ ननुसुखदुःखप्राप्तिपरिहारकामनयायागादिकुर्वतःकथंदुःखमितिशंकांवारयति प्राप्तयइतित्रिभिः । यद्यपिसुखदुःखयोर्पथाक्रमंप्राप्तयेपरिहारायचायंकर्मकरोतितथाप्यत्रसंसारेतत्सुखप्राप्त्यादिरूपफलंनभवतियतोस्मिन्काम्यकर्मरूपेसाधनेसत्यपिर्वर्तमानेपिकांमिनामवश्यंभावीसाधनवैगुण्यादिदोषोभवति किंचसांसारिकसुखस्यदुःखसंसर्गनिमग्नोपिभवत्यतःसकामीदुःखमेवाप्नोतीतिद्वयोरर्थः १२४४ । १२४५ फलितमाह ततइति । मानसेनमनोघमैणकामेनदुःखमेवाप्नोतीति १२४६ तदेवसक्तइत्यादिर्मत्रस्यकाममयत्वसंवादकस्यार्थमुपवृद्धयति यत्रेत्यूनत्रिंशच्छ्लोकेः । अयंजंतुःप्रबलेःभाविफलेःकर्मभिःपेरितोमरणकालेयत्रब्रह्मलोकादिगतभोगेसज्जटारगवान्भवतितत्रैवब्रह्मलोकादौस्थुलदेहमाप्नोतीति कीदृशः तेनरागोपादकेनकर्मणासदितः रागाश्रयेणसुखमशरीरेणविकीष्टश्चेतिद्वयोःसंबन्धः १२४७

१२४८ स्वर्गावाविति । तत्रयदिदेवलोकादीसत्ताभ्यवतितदादेवयितुर्गवयादिदेहेतत्तत्त्वोक्तभोगान्भुक्ताभोगांतेप्रोदितकर्मनुसारेणपृथिव्यादिलोकेपुस्तूलदेहंलभतइत्यर्थः ४९ भूमाविति । सस्य
गीस्वर्गभोगस्येभूमौजायमानोयदित्रैविणिकोभवेत्तदासपूर्वसंस्कारेण पुनःस्वर्गप्रापकं कर्मकरेति ५० केवलकर्मिणामेतद्यातायातेघटीयप्रवदनुवर्ततेएवेत्याह स्वर्गादिति । ततःभूमेः । तंभूमिम् ।
मनुजदृष्टाप्राप्तकारीतिशेषः । कचित्पापाधिक्ये ५१ कर्मरूपवीजस्यतत्तदारभेकामात्मकसलिलसंयोगएवप्रयोजकइत्यावेदपति पातालइति ५२ वासनात्मनाचित्तेस्थितस्यकामस्यमरणकालेऽ
भिव्यक्तस्यशरीरांतरारंभकत्वस्वप्रदृष्टान्तोपपादयति दिवसइति । यस्यपुंसोयादृशीयद्विषयिकावासनारागादिसंस्काररूपायथाउत्कटत्वादिरूपेणदिवसेवर्ततेसशयनंस्वप्नप्राप्तदृष्टादृष्टं
एवंदेहपातानंतरमपीतिद्वयोःसंबन्धः ५३ । ५४ एतदेवस्फुटयति कर्मभिरिति । तन्मनाःसकामोमनसियस्यसतथादेहान्तेकर्मनुसारेणयच्चित्तयेत्तत्तत्प्राप्नुयादिति ५५ नन्वेवंचितितसिद्धिर्भ
रणात्पूर्वकुतो न भवतीतिचेत्प्रारब्धफलकर्मलक्षणप्रतिबंधकत्वादित्याह पूर्वैति । तस्यजंतोर्मरणकालेपूर्वकर्मणःप्रारब्धाख्यस्यक्षयोभवति मरणात्पूर्वतुभाविफलकर्मणोयोऽनारंभःफलाजनक

तत्रैवकर्मणातेनसहितोलिंगदेहभाक् ॥ प्राप्नोतिमरणादूर्ध्वस्थूलदेहंनसंशयः ४८ स्वर्गादौयदिसक्तोयंसुखतीदेवदेहभाक् ॥ उपभुज्यफलंस्वर्गेयातिभूमौपरत्रवा
४९ भूमौचेद्धारतेवर्षस्वर्गात्रैवर्णिकोभवेत् ॥ स्वर्गकर्मक्षयेसोयंपूर्ववत्कुरुतेहितत् १२५० स्वर्गाद्भूमिततःस्वर्गस्वर्गाच्चपुनरेवताम् ॥ प्रायशोयातिमनुजःकाचि
त्पुनरकादिषु ५१ पातालेनरकेतद्ब्रह्मलोकेतथादिवि ॥ भूमौचविविधान्देहान्यातिकाममयःपुमान् ५२ दिवसेयादृशीयस्यवासनावर्ततेयथा ॥ तादृशंशयनंप्रा
प्तोदेहमाप्नोतिसर्वदा ५३ एवंजन्मान्तरेयस्ययादृशीवासनाभवेत् ॥ तादृशंपुराप्नोतिदेहपातात्परंपुमान् ५४ कर्मभिःपुण्यपापाख्यैःप्रेरितस्तन्मनाःपुमान् ॥
देहांतेचित्तयेद्यत्तत्प्राप्नुयात्समनंतरम् ५५ पूर्वकर्मक्षयस्तस्यमरणेसतिजायते ॥ अनारंभस्तथाभाविकर्मणोमरणात्पुरा ५६ अस्मिन्नवसरेदेवःकर्मकाराविनिर्ग
तः ॥ सत्यसंकल्पआत्मायंचिन्तयेद्यद्भवेद्वितत् ॥ गृहीयाद्बुद्ध्यादेहान्नटोयद्बुद्ध्यादृच्छया ॥ आत्मातथैवसंसारिकामादेहानवाप्नुयात् ५८ कामिनोनिश्चयोभूया
न्निश्चितस्यापिकर्मिता ॥ कर्मिणःकामिताचैवंक्रमेणैतत्प्रवर्तते ५९ कर्मनुसारतोभूयादिच्छाजंतोःशुभाशुभा ॥ इच्छानुसारतोज्ञेयाःसंस्काराबुद्धिहेतवः
१२६० भाविबुद्धयनुसारेणकुर्यात्कर्मशुभाशुभम् ॥ भूयाच्छुभाशुभेष्विच्छातस्यकर्मनुसारतः ६१ कामएवततोज्ञेयोजातेदेहेत्रकारणम् ॥ क्रतोःकर्मकरस्या
स्यनिश्चयापरसंज्ञिनः १२६२

त्वरूपःसतथाप्रारब्धकर्मणःप्रतिबंधकतयेवेत्यर्थः ५६ एतदेवस्फुटयति अस्मिन्निति । अस्मिन्नवसरेमरणकालेप्रारब्धकर्मरूपायाःकारायाबंधनागारादिनिःसृतोमुक्तःसंस्तस्यसंकल्पत्वाद्यदि
च्छतितदाप्नोतीत्यर्थः ५७ गृहीयादिति । यदृच्छयास्वैरितया स्वातंत्र्येणेतियावत् ५८ काममूलकंसंसारचक्रमभिनयति कामिनइतित्रिभिः । सकामस्यकर्तव्यगोचरोनिश्चयोभवतितदृ
शनिश्चयवतश्चकर्मनुष्ठानंतादृशकर्मनुसारेणपुनःकामोदयइतिक्रमेणैतत्संसारचक्रंप्रवर्ततइत्यर्थः ५९ कामजन्यस्यकर्मणःपुनःकामोदयहेतुतामेवविशदयति कर्मेति । चित्तभूमौद्विविधाःसं
स्कारास्तिष्ठंतिकर्मजन्याश्चज्ञानजन्याश्चतत्रकर्मजन्यसंस्कारैःस्वफलारंभोपपत्तयेदृच्छातावज्जन्वते येतुबुद्धिहेतवोज्ञानारंभकाज्ञानजन्याःसंस्कारास्तेयत्रेच्छातदनुकूलकर्तव्यादिज्ञानसंतानारंभकाबो
ध्याइत्यर्थः १२६० भावीति भाविबुद्धिःकर्तव्यनिश्चयस्तदनुसारेणकर्मकरोतितदनुसारेणचपुनरिच्छाजायतइत्यर्थः ६१ फलितमाह कामएवेतिद्वाभ्याम् । तस्मादेहउत्पत्तेसतिकर्मकरस्यक
मारंभप्रयोजकस्यक्रतोःसंकल्पस्यकर्तव्यनिश्चयरूपस्यकारणभूतःकामएवबोध्यइत्यर्थः १२६२

एतस्मिन्निति । ततश्च एतस्मिन्संसारकारणं बोध्यं सच काम इच्छा रूपो यस्य तृप्तिरुदुपशामकं लौकिकं किंचिन्नास्तीत्यर्थः ६३ कामस्य विषयैरनुपशाम्यतावादिपुराणवाक्यमर्थतः पठति यदिति । सर्वमन्नं हिरण्यं दिकंच वस्तु जातमेकस्यापि पुंसस्तृष्णाशमक्षमं न भवतीत्यर्थः ६४ अत्रार्थे त्रिलोकी राज एव ब्रह्मलोकानंदकामनया तत्पुमानुदाहरणमित्याह - दरिद्र इति । तस्यैद्रस्य सप्रसिद्धो ब्रह्मलोको नारित ६५ यदा चैद्रस्येयं दशातदा किमुवाच्यमन्येषां कामदुःखमित्याह कामशेरिति । यतश्चैद्रपिनोपशान्तिस्तत एव ज्ञायते यद्यपि प्रसिद्धाग्नेर्वृतकुल्यादिकंतर्पकामिधनं महाभारते प्रसिद्धं तथापि त्रिलोकी दहतः कामशेरस्तर्पकामिधनं कुत्रापि नास्तीति ६६ काम एव च संसारस्य विवेकाद्विभ्यतस्त्राणकृदितिरूपकेण दर्शयति कामेति । एष जीवः कामात्मकेन कंचुकैर्न वर्मणारसितं पुंयानं शिबिका तुल्यं वाहनं सूक्ष्मशरीररूपमत एव सर्ववस्तुभिर्विवेकराजसेनैरभेद्यमाश्रित्य त्रिलोकी वर्ति पुचतुरशीतिलक्षयोनिपुत्रमतीत्यर्थः ६७ अत एव च प्राधान्यान्मनोवृत्तीनामभिनायिकायां कामः संकल्प इत्यादि कार्यांशुतौ कामाख्यवृत्तेः प्रथमकीर्तनमित्याह कामोहीति । हियतः कामरूपावृत्तिर्जगद्रूपस्य पटस्य निर्माणसूत्रस्थानीया अत एव श्रुतौ प्रथमकीर्तितेत्यर्थः ६८ न च न्यत्राविद्यायामनसश्च संसारदुःख

एतस्मिन्स्तत एवायं संसारकारणं स्मृतम् ॥ काम इच्छाभिधो यस्य तृप्तिरुन्नैव किंचन ६३ यत्पृथिव्यां व्रीहियं यच्चास्ति बहु किंचन ॥ एकस्यापि न पर्याप्तं पुंसः कामाग्निधारिणः ६४ दरिद्रो भगवानिन्द्रः सदा यस्य तत्र तस्य सः ॥ ब्रह्मलोकः समग्राणामानंदानां हियोऽवधिः ६५ कामाग्नेस्तत एतस्य नैधनं विद्यते भुवि ॥ स्वर्गे वा ब्रह्मलोके वा दहतो जगतां त्रयम् ६६ कामकंचुकं पुंयानमभेद्यं सर्ववस्तुभिः ॥ आश्रित्य त्रिषु लोकेषु संचरत्येष सर्वदा ६७ कामो हि मानसी तृप्तिः प्रथमा परिकीर्तिता ॥ जगत्पटस्य निर्माणसूत्रभूता मनीषिभिः ६८ अविद्यामन आश्रित्य वर्तते जयकाशिनी ॥ मनःकामसमाश्रित्य जयेद्विश्वं चराचरम् ६९ इच्छाहीनेषु किंकुर्यान्मनोवृत्तिं सहस्रकम् ॥ अविद्यावापि जननी विश्वस्यात्मविमोहिनी ७० इच्छाहीनेन विज्ञातं सुखदुःखप्रदं भवेत् ॥ मनोपि न भवेत्तद्वन्निश्चयस्यापि कारणम् ७१ संतोष्य संत एव स्युः प्राणाः श्वासादिहेतवः ॥ दशेंद्रियाणि भूतानि पंचापि वपुषा सह ७२ तथा युवतयो नूनं यौवनाग्निप्रदीपिताः ॥ शत्रवः क्रूरकर्माणः कर्मणामनसागिरा ॥ धर्मः सुखप्रदस्तद्वदधर्मो दुःखदस्तदा ७३ सर्वसर्वकारं पुंसामिच्छा सत्त्वेन हेतुना ॥ अनेच्छतो हि केदाराः पुत्रालोकाश्च देहिनः ७४ तस्मादिच्छैव संसारो नान्यः कश्चन विद्यते ॥ इच्छाविरहितो जंतुर्जावन्मुक्तसमो भवेत् १२७५

कारणे पुमाधान्यमुच्यते अत्र कामस्य प्राधान्ये तौ को हितुरिति चेत्तयोरपि कामद्वारे बहूः स्वप्रयोजकत्वमित्याह अविद्येति । संसारकारणे पुमाधान्यरूपेण जयेनं काशिनी प्रसिद्धि मतीयदविद्यावर्तते तत्र मन एवालंबनत्वेन प्रयोजकं मनोप्युक्तं जयं कामरूपवृत्तिप्रभावादेव प्राप्नोतीत्यर्थः ६९ कामस्य दुःखनिदानत्वं व्यतिरेकेण स्फुटयति इच्छेति चतुर्भिः । इच्छाहीनेषु जनेषु सवृत्तिकं मनोवाऽविद्यावाविश्वजननी किंदुःखं कुर्यादितिसंबन्धः न हि सुप्तो समाधौ च वर्तमानयोरविद्यामनसोर्दुःखजनकत्वमिति भावः ७० इच्छाहीनेनेति । यत इच्छाहीनेन विज्ञातमपि विषयजातं तत्र सुखादिप्रयोजकं न भवति तथा इच्छाहीनस्य मनःवर्तव्यगोचरनिश्चयप्रतिकारणं न भवतीति ७१ संत इति । तथा इच्छाहीनस्य श्वासादिव्यापारशालिनः प्राणापानादयः संतोर्तमाना अप्यसंतोदुःखाप्रयोजकत्वेनाविद्यमानसमाः तथा दशेंद्रियाणि पंचभूतानि शरीरं च एतान्यसत्प्राणाणि बोध्यानीत्यर्थः ७२ तथेति । तथा युवत्यादयो पीच्छाहीनस्या किंचित्करा इत्यर्थः ७३ अन्वयमप्याह सर्वमिति । सर्वकारणजातं सर्वकारं सर्व

तथादृशदोषाण्येवधृतानिशरीरचैतान्यसत्त्वमायाणिविधिनित्यर्थः ७२ तथात । तथोक्त्यादयोपाच्छादनेस्वाकांचित्करादित्यर्थः ७३ अन्वयमप्याह सर्वमाति । सर्वकारणजातसर्वकरस्य
स्वभावस्यार्थभेदवद्विषयसुखेदेव्यापाःपुत्रमेवमयोज्यते । यतोनिष्ठतंप्रतिदारादीनामकिंचित्करस्यलोकेष्वपिप्रदमित्यर्थः ७४ फलितमाह तस्मादिति स्पष्टम् १२७८

संसारमकराणोपसहारकस्येतिनुकाम्यमानवतिवाक्यस्यार्थमाह इच्छयेति । यादृशमिहलोकदृश्यमानंदुःखकामोपामोतितजातीवंनानापीनिपुमाप्रोतीत्यर्थः १२७६ अथवर्णितसुपुत्रेदोषी
तिर्कमोसंप्रतिपादयतोयेत्यादिप्रैथस्यार्थपर्यचयस्तत्राप्येतीत्यंतस्यार्थदर्शयति । देवेतिचतुर्विंशतिश्लोकेः । देवयोगात्पुण्योदयकृतोयःप्रतिबंधकदुरितापायस्तद्योगाद्यदाकामरहितोभवतित
दासंसारदुःखंनानुभवतिकिंतुमुक्तोभवतीत्यर्थः १२७७ तच्चकामरहितत्वंमुख्यंब्रह्मात्मविद्ययैवभवतीतिप्रदर्शकेऽकामइत्यादिविशेषणसमुदायेपूर्वपूर्वप्रत्युत्तरोत्तररूपहेतुतांविशदयति । कामशून्य
इतिचतुर्भिः । योर्यसर्वदुःखाभावयोग्यःपुमानुक्तःसकामैःशून्योरहितोभवेत् कुतः यस्माद्वैराग्येणसर्वकामविनिर्गमानिष्कांताःकामायस्मादितिगुत्पत्तिसमन्वयाद्धेतोर्निष्कामोजायते
भवति यथासुपुत्रोनिष्कामत्वंवर्णितंतद्वदित्यर्थः ७८ ननुनिष्कामपदोक्तःसर्वकामविनिर्गमएवतस्यकुतइतिचेदाप्तकामपदोक्तात्सर्वकामलाभाद्धेतोरित्याह निष्कामोनेनेति । यत्ततोऽनेनपुंसासर्वे
पुत्रादयःकामाःकाम्यमानपदार्थाःसाकल्येनप्राप्ताःयेसकामेनसदानैवप्राप्यंतेतस्मादप्यनिष्कामइतिसंबंधः नहिप्राप्तैर्धेकस्यापीच्छोदेतीतिभावः १२७९ तत्रहेतुराप्तकामत्वमित्याह आत्मेति ।
यतोयनिष्कामःपुरुषोत्तमआत्मकामस्ततएवाप्तकामइतिपूर्वार्द्धसंबंधः । ननुकथमात्मकामत्वमाप्तकामत्वेहेतुरितिचेद्ब्रह्मविद्ययालब्धस्यात्मनःसर्वरूपत्वादित्याह प्राप्ताइति । यतःसद्रूपेणसर्वविवर्तो

इच्छयाविविधंदुःखमुच्चावचशरीरजम् ॥ अस्माभिर्दृश्यतेयादृक्तादृक्कामीसमाप्नुयात् १२७६ दैवयोगाद्यदाकामरहितोजायतेपुमान् ॥ सदुःखंनेदमाप्रोति
कथंचित्कर्हिचित्कचित् १२७७ कामशून्योभवेद्योर्यसमात्कामविनिर्गमात् ॥ वैराग्येणयथासुप्तौनिष्कामोजायतेपुमान् १२७८ निष्कामोनेनयत्पुंसाप्राप्ताः
कामाःसुतादयः ॥ साकल्येनसदानैवप्राप्यंतेकामिनाहिते १२७९ आत्मकामोयतोयस्यान्निष्कामःपुरुषोत्तमः ॥ प्राप्ताःसदात्मनासर्वेयतःकामाःसुतादयः
१२८० आत्मकामस्ततोज्ञेयआप्तकामःपुमानिह ॥ आप्तकामस्तुनिष्कामोनिष्कामोऽकामईरितः १२८१ कदाचित्किंचिदेवात्रकामिनातनयादिकम् ॥ प्रा
प्यतेनश्वरंभूयःकामाग्नेर्दीप्तिकारणम् १२८२ आत्मकामस्तथानैवप्राप्नोत्येतत्सुतादिकम् ॥ किंतुविश्वमहंरुक्त्वंप्राप्नोत्येवसदैवसः १२८३ अपिदुःखंसुखं
णांधनिनांतोषिणांतथा ॥ विषमंसर्वदातद्बहुःखादुःखकरंमहत् १२८४ इतश्चेतश्चधावन्सधनीराजादिकाज्जनात् ॥ दुःखंबहुविधंप्राप्यसुखमाप्रोतिमानवः
१२८५ दरिद्रस्तुष्टुदयोदुःखंकिंचिन्नगच्छति ॥ यथाप्राप्ताशनोलोकेमोदतेदेवराजवत् १२८६

पादानेनअतएवभूमानंदरूपेणात्मनासर्वेकाम्यमानाभावास्तेनविदुषालब्धाइत्युत्तरार्द्धार्थः १२८० तस्मादात्मकामत्वमेवपरंपरयाकामाभावरूपेऽकामत्वेहेतुरितिफलितमाह आत्मेति स्प
ष्टम् १२८१ आत्मकामत्वस्याकामत्वंप्रतिहेतुतामेवस्फुटयति । कदाचिदिति । कामिनापुरुषेणयत्किंचित्प्राप्यंतेतत्तृष्णाशामकेनभवतिकिंतुतृष्णावर्द्धयत्येवविकारित्वेनानित्यत्वादित्यर्थः
१२८२ आत्मेति । आत्मकामस्तुविद्वानेतत्सुतादिकंविषयजातंतथाकामिवत्कर्मसाध्यतयापराभावेनचनप्राप्नोतिकिंतुविश्वंसर्वमहंभवामीत्याकारयाविद्ययाकृत्स्नंविषयजातंसदेवात्मभावे
नप्राप्नोतीत्यर्थः १२८३ किंचितिपुत्रब्रह्मात्मविद्ययाकामाभावस्यपरमानंदहेतुत्वंलोकेषिकामाभावलक्षणसंतोषवतामानंदोत्कर्षःप्रसिद्धइत्याह अपीति । विषममितिभावप्रधानोनिर्देशः
तथाचलोकेषिधनिनांधनतृष्णावतांतथासंतोषिणांपरस्परंविषमत्वंवैलक्षण्यंयथाक्रमंदुःखरूपंसुखरूपंचप्रसिद्धम् । कीदृशंयनिनांदुःखमुत्तरकालेपिदुःखकरम् । कीदृशंतोषिणांसुखमुत्तरकाले
पिसुखकरमित्यर्थः १२८४ तत्रधनिनांदुःखरूपंवेपथ्यंस्फुटयति । इतइति । धनीहिवह्मयासीराजादिभ्योहेतुभ्योबहुदुःखंप्राप्यकदाचित्किंचिदज्ञसंसुखंप्राप्नोति १२८५ तोषिणांसुखरू
पंतदाह दरिद्रइति । तुष्टुदपस्तुदरिद्रोपियथाप्राप्तस्यानायासेनलब्धस्यभोक्तासदासात्विकंसुखमाप्रोतीत्यर्थः १२८६

किंचतोपिणोभयमपिनास्ति यद्धनिनांदुःखदमित्याह न तस्येति । तस्यतोपिणः १२८७ तस्मात्संतोपस्यमुखमयोजकत्वं निश्चितं कामस्य तु नानायासविशिष्टस्यापितसंदिग्धमित्याह अ
ल्पेति । अल्पायासेन स्वल्पोद्यमेनापि संतोपः सुखविकासकः कामस्तु असाध्यात्कष्टसाध्यान्महायासादपि दुःखमेव ददातीत्यर्थः ८८ मनोगतः संतोपः सर्वभावां मुखमयान् करोतीत्यब्रह्मांत
माह यथेति । यथापादगतमुपानद्रूपं चर्मसर्वदेशानां कंटकराहित्यमयोजकं पंथाभूतितद्वादित्यर्थः ८९ उक्तमर्थं व्यतिरेकेणापि स्फुटयति वसुधामिति द्वाभ्यां । यथा कश्चित्पांथ इत्याकारके
न संकल्पेन दुःखितो भवति इति किं अहं सर्वो मार्गभूमिनिष्कंटकां कोमलां च कुप्यामिति ९० तथेति । तथा सकामः पुरुषो हं सर्वान् काम्यमानपदार्थान् वाप्स्यामि संपादयिष्यामीत्येवं संकल्प्य दुः
खितो भवति तस्य सुखलाभस्तु संदिग्ध इत्यर्थः ९१ परिणामादिकमालोचयतां निष्कामानां दृष्ट्या तु ब्रह्मलोकपर्यंतं न सुखं किं चात्मन्येव तदित्याह न सुखमिति । विडौ जसद्वत् ९२ कामा
भावस्य ब्रह्मात्मविद्याद्वारा मोक्षमयोजकतां विवृणोति अकामस्येति । ब्रह्मलोकेच्छादिरूपप्रतिबंधकाभावे सति महावाक्येनात्मसाक्षात्कारो जायते ततः कर्मणां बीजशक्तिदाहात्कर्मारम्भाया लोकांत

नतस्यास्तिभयं किंचिद्वाजतश्चोरतोपिवा ॥ यथात्रधनिनोनित्यंविद्यतेसततंभयम् १२८७ अल्पायासेनसंतोषःसुखंयच्छतिदेहिनम् ॥ आयासान्महतोऽसा
ध्यात्कामोयच्छतिवानवा ८८ यथापादस्थितैर्चर्मसर्वदासुखकारणम् ॥ पांथानामेवमेवस्यात्संतोषोदेहधारिणाम् ८९ सुधांमकलां कश्चिद्यथाकुर्यामकंटकाम् ॥
मृदुलांचेतिसंकल्प्यपांथःकेशमवाप्नुयात् १२९० तथाकामानवाप्स्यामीत्येवंसंकल्प्यकामुकः ॥ प्रवृत्तोदुःखमाप्नोतिसुखमाप्नोतिवानवा ९१ नसुखंसार्वभौमस्यवि
द्यतेनविडौजसः ॥ ब्रह्मणोनसुखंयत्स्यात्पुंसःकामविवर्जनात् ९२ अकामस्यात्मविज्ञानमहंब्रह्मेतिजायते ॥ जातेतस्मिन्ननिर्यातितस्यलिंगमनोबहिः ९३ अंतः
शरीरएवैतेप्राणालिंगशरीरगाः ॥ तेनसार्धंविर्लीयंतेह्यंतर्दीपोयथागृहे ९४ ब्रह्मरूपःपुरैवायमहंब्रह्मेतिबोधतः ॥ ब्रह्मैवभवतीशःसप्राणनाशादनंतरम् ९५ महा
काशंयथापूर्वंघटनाशाद्धटेनभः ॥ घटनाशेमहाकाशंभवत्येवंपुमानिह ९६ यथाविशुद्धआकाशेगंधर्वनगरादिकम् ॥ आकाशाज्ञानतोभूयादात्माज्ञानात्तथाज
गत् ९७ निष्कामआत्मनीशेस्तिकामबीजोजगत्तरुः ॥ जायतेस्वात्मविज्ञानेबीजनाशाद्विनश्यति ९८ आत्माज्ञानादयंजातकामःकामाज्जगन्नयम् ॥ आत्म
ज्ञानाद्विनश्येत्सर्वमज्ञानमात्मगम् १२९९

राकारांयाः समुक्रान्तिहेतोर्दीर्घभावनाया असंभवात्तस्य विदुषो मनः प्रधानं लिङ्गं सूक्ष्मशरीरं बन्धिः स्थूलशरीरान्न निर्गच्छति तथा सति सूक्ष्मशरीरगताः प्राणाः संद्रियवायवस्तेन मनसा सह शरीराभ्यन्तर एव विलीयन्ते स्वविवर्तोपादाने विलयं यांति गेहांतर्देशो दीपवदिति द्वयो रर्थः ९३ । ९४ नन्वेवं विदुषः करणवर्गस्य विलये पिशेषोचिदा तुः क्व गच्छतीति चेन्न कुत्रापि त्याह ब्रह्म रूप इति । अयं विदुष आत्मा तच्च ज्ञा नात्पूर्वमाद्युतब्रह्म भाव आसीत् इदानीं तु निरावरणः सर्वविशेषविनिर्मुक्तश्चाविदद्ष्ट्या भवति अज्ञानप्रतिवृत्तिः सर्वेश्वरो भवतीत्यर्थः १२९५ आरोपितपरिच्छेदे निवृत्तौ ब्रह्म भवेद्विधर्ममाह महाकाश मिति । यथा महाकाशमेव घटनाशात् पूर्ववत् घटेन भः घटावच्छिन्ना काशरूपमभूत्तद्य घटनाशोत्तरं महाकाशमेव भवति तथा विदुष आत्मा पीत्यर्थः ९६ उक्तायै मुष्ण पश्यति यथा विशुद्ध इति । यथा विशुद्ध महाकाशमज्ञातं सतगंधर्वनगरादीनां क्षेत्रं तथा आत्मवस्तुतो विशुद्धो निष्कामश्च कल्पिताज्ञानेन विषयीकृतोजगद्रूपकामबीजकरूपक्षेत्रं तत्त्वज्ञानमित्यसंपूर्णं तत्स्पक्षेत्रभावे सर्वबीजे विप्रते तु जगद्रूपो न भविष्यतीति द्वयो रर्थः ९७ । ९८ उक्तार्थमेव वां क्षिप्याह आग्नेति । अयमात्मा तत्क्षेत्रभावात् जगद्रूपमानमिति द्वयो रर्थः १२९५

११०० उक्तायं देहाद्यपादकस्य निष्कामत्वे जीवतोपि मुक्तिः किमु त विदेहस्येति प्रदर्शकस्य मंत्रस्यार्थमुपवृत्तयति यदेतन्निर्दिशति श्लोकेः । यदास्पृष्टो हृदि बुद्धोऽश्रिताः स्थूलसूक्ष्मरूपाभ्यां तैमा
नाः सर्वे कामा इच्छाभेदाः पुत्रपौत्रादिसंज्ञाः प्रमुच्यन्ते शांता भवन्ति तदा मर्त्यो मरणधर्मा अपि पुमानस्मिन्नैव देहे ब्रह्मसाक्षात्कारमवाप्नुतो भवतीत्यर्थः १ - एतदुपपादयति अहमिति । देहादिव्य
ध्यासरूपो भिमान एव कामानां प्रयोजकस्तस्या भिमानस्य देहविषयकस्य त्यागी देहाद्विनिर्गतो जनः सर्वो भवति । यदितु देहसति विद्यमाने पि सो भिमानो न स्यान्नित्यतस्तदा विदेहस्थोऽपि जीवन्नपि न च दे
हगः मुक्त एवेत्यर्थः २ मुक्तत्वे हेतुतया मोक्षलक्षणयोगमाह कामानामिति । हृदयबुद्धिसाक्षिण्यः कामानां बुद्धिधर्माणामावासा आरोपः संबंधस्तेषां कामानां सर्वात्मना समूलानां नाशो वा यस्तु
मोक्ष इति ३ सचात्यंतिकः कामनाशस्तमूला विद्योच्छेदकब्रह्मज्ञानेन यद्विजिज्ञासावस्थायामेव जन्मैतदा जीवत एव मुक्तिको वा रयेदित्याह ब्रह्मेति । इदं काममूलोच्छेदकं ब्रह्मज्ञानम् ४ यदा
ब्रह्मज्ञानं बंधोच्छेदकं तदा ब्रह्मसाक्षात्कार एव मोक्षलक्षणमित्याह आनंदेति । ब्रह्मसाक्षात्कारः सति देहे मुक्तिर्जीवन्मुक्तिलक्षणं देहे गते विदेहावस्थायां यामुक्तिस्तं प्रति ब्रह्मसाक्षात्कारस्य लक्षणं त्वंतु हि
निश्चितमेव तस्य तावदेव विरमित्यादिच्छेदो गश्रुतेरित्यर्थः ५ ननु नित्यमुक्तत्वेन प्रसिद्धस्यात्मनः कीदृशो बंधोयः साक्षात्कारेण निवर्त्यते इत्याशंकां वारयन् बंधस्वरूपं विशदयति कामानामिति

अज्ञाननाशतः कामो मूलाभावाद्दिनश्रयति ॥ कामनाशाज्जगद्भूक्षो निर्वाजो न भविष्यति १३०० यदा सर्वे प्रमुच्यन्ते कामा येस्य हृदि स्थिताः ॥ तदा मर्त्यो मृतो
भूयाद्ब्रह्माप्यास्मिन्कलेवरे १ अहं मानस्य संत्यागी देहे देहाद्विनिर्गतः ॥ सति देहेऽपि चेत्स स्यादेहस्थोऽपि न देहगः २ कामानां हृदये वासः संसार इति कीर्तितः ॥ ते
षां सर्वात्मनानां शो मोक्ष उक्तो मनीषिभिः ३ ब्रह्मज्ञानाद्विना नान्यं कामो न श्रयति सर्वथा ॥ जीवतश्चेदिदं जातं सति देहे विमुक्तिमाकृ ४ आनंदात्मन ईशस्य स्वयं
ज्योतिः स्वरूपिणः ॥ साक्षात्कृतिर्भवेन्मुक्तिः सति देहे गते स्ति हि ५ कामानां हृदये स्थानं बंध उक्तो मनीषिभिः ॥ स्वस्य नायं तथा तेन जीवन्मुक्तः प्रकीर्तितः ६
आत्मनो वरणं माया चिदंशः काम एव वा ॥ बंध उक्तो द्वयाभावाद्ब्रह्मविन्मुक्त ईरितः ७ संबंधेनात्मनो दृश्यं पश्येच्चैवं धर्तृरितः ॥ विना तेनैव संपश्येन्मुक्तो जीवन्म
वेत्तुमान् ८ कर्मणायद्देवस्यात्प्रमत्ता देः शुभाशुभम् ॥ आहारदिकमेवं स्याज्जीवन्मुक्तस्य देहिनः ९ गर्भवासे स्थितो जंतुर्न वमान्मासतः पुरा ॥ रसाना
विधान्यद्बहुं जानोपि न वेत्स्य मून् १३१०

त्रिभिः । कामानां यद्बुद्धिस्थानं वा स उक्तविधः स स्वस्यात्मनो बंधः अयं विद्वांस्तु तथा वर्णितबंधवान्न भवति तेन बंधाभावेन जीवन्नपि मुक्त उच्यत इत्यर्थः ६ बंध सर्वस्वमाह आत्मन इति । अ
स्ति अविद्यायाः शक्तिद्वयमावरणविशेषनामकं तत्र विक्षेपशक्तेरप्यस्ति रूपद्वयं एकं प्रपंचमानापादकं द्वितीयं प्रपंचेरागोत्पादकमिति तत्र यदात्मनो वरणं माया आवरणशक्तियुक्ता मायाऽविद्या
यश्च विक्षेपशक्तिरूपः काम आसक्तिरूपो रागः कीदृशः चिदंशः परिपूर्णया श्रितोऽशत्वस्य परिच्छिन्नत्वरूपस्य प्रयोजकः एतदुभयात्मको बंधो यदा निवर्तते तदा जीवन्मुक्तिः । यदा तु प्रपंचमानापा
दको विक्षेपशक्तिभा गोपि निवर्तते तदा विदेहमुक्तिरिति भावः ७ संबंधेनेति । यदि दृश्यजातं शरीरत्रयरूपमात्मनः संबंधेन तादात्म्यरूपेण स्वत्वरूपेण वा संबद्धं दृश्यं पश्यति तदा यं पुमान् ब्रह्म इति वा
च्यः असंगतमदर्शितुं जीवन्मुक्त इति निश्चय इत्यर्थः ८ नन्वेवं विधस्य जीवन्मुक्तस्य कथं लोकायात्र निर्वाह इति शंकां निदर्शनेः परिहरति कर्मणा प्रारब्धविपाकेन प्रयुक्तं यथा प्रमत्तस्य बालादेश आहारा
दिकं शुभमशुभं भावत्येव तथाऽस्यापीत्यर्थः ९ अस्या जीवन्मुक्तस्य चित्तं तु सर्वाधिष्ठानं चित्ताव्यग्रं नारोपितं विशेषेण वादं दवातीत्यत्र दृष्टांतमाह गर्भेति । यथा गर्भगोवालोन वममासात्पूर्वना
विधानमावृत्तुक्ता वरसान्भुजानोपि विशेषेण तौ न वेत्ति तथा मपीति १३१०

तथास्वरूपनिष्ठातारतम्यानुसारेणमासजातबालादयोप्यत्रदृष्टांताइत्याह बालोन्मत्तेति १३११ अस्यचित्तंयदात्मविवेकप्रवणमेवभवतितत्रदृष्टांतउच्यते यथेति । यथाऽशोकवनिकान्याये नरावणेनकुत्रचिदनेनियेयासीताशोकवनिकायामेवधृत्येत्यर्थेनप्रमत्तादिचित्तंकुत्रचिदेकत्रविषयेप्रायशालम्भवतितथास्यमुक्तस्यचित्तमात्मविषयिकायांप्रतिपत्तौविचाररूपायामेवलगतीत्यर्थः १३१२ अस्यनिषिद्धाचरणेप्रवृत्त्यभावमपिदृष्टांतेनोपपादयति सुशीलइतिद्वाभ्यां । यथाकश्चिद्देहीसुशीलःसदाचारपरोदैववशादुत्पन्नप्रमोदादिदोगवशात्स्वकीयंकुलादिप्रभावविस्मरन्नपिपूर्वाभ्यासेननिंदितंनकरोतितथाजीवन्मुक्तोपिमुमुक्षुदशानुष्ठितशमाद्यभ्यासवशान्निंदितेनप्रवर्ततइतिद्वयोरर्थः १३१३ । १३१४ तस्यशास्त्रार्थप्रवृत्तिर्दर्शयति वासनाभिरिति । यथा कश्चित्पंडितउन्मादादिदोगव्याप्नोप्यभ्यस्तान्शास्त्रार्थानेवप्रकाशयतितथाअस्माकंजिज्ञासूनांगुरुर्जीवन्मुक्तोपीत्यर्थः १३१५ ननुयोग्यायोग्यशिष्यभेदज्ञानाधीनमुपदेशव्यवहारंसजीवन्मुक्तोऽद्वैतात्मदर्शिकथंकरोतीतिशंकापिदृष्टांतेनैवपरिहरति मायावीतिद्वाभ्यां । यथाकश्चिन्मायावीसर्वशास्त्रःस्वयंकृतैर्बहुभिरूपैःस्वस्यएकांकित्वेऽद्वितीयत्वेविस्मृतिप्राप्तइवेतिशेषः ईदृशःसंस्तेषांपाठनादिकंकुर्यात्तथाचसवस्तुतोनिर्भेदोपिसेभेदइवतथायंजीवन्मुक्तोविद्वानानंदमात्मरूपेणाद्वितीयोपिप्रागव्यभोगोपयुक्ताविद्यालेशेनगुरुशिष्यादिभेदमपिपश्यतीतिद्वयोरर्थः १३१६ । १३१७ त

बालोन्मतजडादिर्वानानाभोगान्समाप्नुवन् ॥ नुवेतितद्वदेवायंजीवन्मुक्तःपुमानपि १३११ यथाकश्चित्प्रमत्तोत्रकिंचिदेवप्रपद्यते ॥ आत्मानमेवमेवैषजीवन्मुक्तः प्रपद्यते १२ सुशीलोत्रयथाकश्चिद्देहीदैवादियोगतः ॥ विस्मृतात्मस्वरूपःसन्कुरुतेनिंदितंनहि १३ शांतोदांतस्तथैवायंसर्वकामविवर्जितः ॥ निंदितंकुरुतेनैवजीवन्मुक्तःकदाचन १४ वासनाभिर्यथामतःशास्त्रार्थान्प्रतिपद्यते ॥ वासनाभिस्तथाचायंजीवन्मुक्तोपिनोगुरुः १५ मायावीविस्मृतिप्राप्तःसर्वशास्त्रविशारदः ॥ एकांकित्वेस्वरूपस्यस्वकृतैर्बहुरूपकैः १६ सयथागुरुशिष्यादिभेदोनिर्भेदएवहि ॥ आनंदात्मातथाचायंगुरुशिष्यादिभेदवान् १७ यथाशयानःपुरुषःस्थूलदेहं नवेत्यसौ ॥ स्वप्नान्पश्यन्सिद्धस्वप्नेस्वप्नाइत्येवमन्यते १८ कदाचिद्देवयोगेनस्वयंशास्त्रार्थतत्त्ववित् ॥ वासनावासितस्तत्रदुपदेशंकरोतिच १९ जीवन्मुक्तस्तथादेहद्वयंनैवावगच्छति ॥ साज्ञानंतद्विजानन्सकुरुतेचोपदेशनम् २० अभिमानस्यसंत्यागेदेहेस्त्यपिदेहिनः ॥ तामसस्यापिसर्पादेर्दुःखंतज्जंनजायते २१ विदुषः किमुतैतस्याद्धीमतोतिविवेकिनः ॥ दुःखंदेहोत्थितंयस्माद्देहेहंकारमाङ्गसः २२ कंचुकंहियथासर्पस्त्यक्त्वाद्धारिविलस्यच ॥ उल्बालयंमृतकंस्वस्यदेहंपश्यन्नसज्जते २३

स्यजीवन्मुक्तस्यविशेषतःप्रपंचविस्मृत्यजीवनमात्रप्रयुक्तंभेददर्शनंनवंवायभवतिमिथ्यात्वेननिश्चितत्वादित्येतदपिदृष्टांतेनविशदयति यथेतित्रिभिः । यथाकश्चित्स्वप्नावस्थांगतःस्थूलदेहविस्मरणंसर्वसुसुप्ताधारणंभर्यधारयन्कदाचिद्देवयोगेनस्वप्नप्रदार्थानपिइमेस्वप्नाःस्वप्नप्रदार्थाइत्येवमन्यमानस्तत्रनसज्जतेनासक्तोभवेत्तथाभ्यस्तशास्त्रवासनयातदुपदेशेप्रवर्तततथायंविद्वानपिसाज्ञानंसकारणशरीरंस्थूलसूक्ष्मरूपंदेहद्वयंसमिष्टव्यष्टिरूपमिथ्यात्वेनज्ञानरूपदेशादिकंकरोतिनवद्व्यतेचेतित्रयाणामर्थः १३१८ । १३१९ । १३२० ननुजीवन्मुक्तस्यसशरीरत्वेनोपलभ्यमानस्यवंयावस्थायाःकोविशेषइत्याशंकावारकस्यतद्यथेत्यादेस्तेजएवेत्यंतग्रंथस्यार्थवर्णयति । अभिमानस्येत्येकविंशतिश्लोकैः । तामसस्यसर्पादिरपिदेहेकंचुकुरूपेअभिमानस्यत्यागेसतिंकंचुकखंडनादिकृतंदुःखंभवतिकिमुतसत्त्वातिशयशालिनोविदुषोदेहप्रयुक्तदुःखंभवतीतिद्वयोरर्थः १३२१ । १३२२ उक्तंविशदयति कंचुकमितिद्वाभ्यां । यथासर्पस्त्यक्तंकंचुकंपश्यन्नपिनसज्जतेतद्वर्मानात्मनिमत्त्वानदुःखितोभवतीतिपावत् । कीदृशं उल्बालयंउल्बंगम्वेष्टनीभूतंसूक्ष्मंचर्मतदुल्बत्वेनतन्नाम्नाभ्यवहर्त्तव्यं । पुनःकीदृशं स्वस्यमृतकंदेहंस्वकीयमृतदेहसमं तथाविद्वानपीमवर्त्तयार्थंदेहंविवेकिनस्यैवमप्यपिनपश्यतीतिद्वयोरर्थः १३२३

१३२४ अभिमानलक्षणसंबन्धेन शरीरविशिष्टत्वमुत्तिष्ठति स्वतन्त्रत्वाभिमानवृत्तेन विज्ञेयमिति श्रुतेति । यथा भूतेन देवजातिविज्ञेयेणाविष्टत्वात् शरीरपरशरीराभिमानविशिष्टमृत्तमिति यावत् तत्त्वतुः स्वपहारादिकृतं सुखं प्रजादिकृतं च प्राप्नोति यत्तु तत्र शरीरे भूतं तच्छरीराभिमानहीनं सत्तु सुखदुःखेनाप्रोति एवं जीवन्मुक्तस्य देहोप्यभिमानलक्षणसंबन्धेन यदा न्यसो भवति तदा सुखदुःखैर्कर्मकृतप्राप्तो भवति तद्देहगतो विद्वांस्तु शरीरविविक्तः सुखदुःखेनैवाप्रोति तद्वयोरर्थः १३२५ । १३२६ एवं जीवन्मुक्तस्य समाधिकाले प्रारब्धकर्मफलाननुभवउक्तो यतस्त्वप्युत्थानकाले पिसुखदुःखयोरनुभवे बद्धेभ्यो विशेषमाह शिशोरिति । यथाऽतीतानागतचित्ताशून्यं शिशुकर्तृकं सुखादिज्ञानं रागाद्यजनकं तथाऽस्यापीत्यर्थः १३२७ किंचित्तु सुखदुःखेऽपि परेच्छासाध्यव्यापारादेव विदुषो भवत इत्याह यथात्रेति । यथालोके कश्चिद्दुःखरोगकृताशक्तेऽतो भूतिमृत्युसमावस्थां प्राप्नोति सन् परेपां वधादीनामिच्छायां निमित्तभूतायामेव सुखादिकं प्राप्नोति तथाप्यपीत्यर्थः १३२८ तस्य लौकिकीलाभालाभो हर्षादिकं न कुरुत इत्येतद्दृष्टान्तेन स्फुटयति प्रसंगादिति द्वाभ्यां । यथा कश्चित्कर्षको भूयसाधनेन तुष्टमनाः कदाचित्क्षेत्रगतः संस्तत्र सस्य संपत्तेरलाभं पश्यन् यद्वन्न विपीदति ततो

एवं विद्वानिमंदेहमभिमानविवर्जितः ॥ पश्यन्नपि न तेनायं सज्जते संगवर्जितः १३२४ भूताविष्टं यथा देहं सुखदुःखं च गच्छति ॥ न सुखं नापि दुःखं वा भूतं तत्राधिगच्छति १३२५ एवमुक्तस्य देहोऽपि सुखदुःखे समाप्नुयात् ॥ कर्मतो नैव मुक्तो यं पुण्यपापविवर्जितः १३२६ शिशोर्यथा भवे लोके विज्ञानं सुखदुःखयोः ॥ रागद्वेषविहीनस्य तद्रन्मुक्तस्य सर्वदा १३२७ यथा त्रस्थविरो रोगी ह्यशक्तो मृतिमागतः ॥ सुखदुःखे परेच्छायां प्राप्नुयादात्मवित् तथा १३२८ प्रसंगात्क्षेत्रमायातो यथा कश्चिद्धनी पुमान् ॥ अलाभेन विपादी स्याल्लाभे हृष्टो न चात्र सः १३२९ लाभालाभौ तथैवाऽस्य जीवन्मुक्तस्य सर्वदा ॥ हर्षचैव विषादं च न संजनयतः कश्चित् १३३० भूतको भूतिमेवेच्छन्नात्यल्पं बहु वा कश्चित् ॥ स्वामी वक्रुते कर्मकालावधिविलोकनः १३३१ जीवन्मुक्तस्तथैवायं व्यापारेष्वव्यवस्थितः ॥ आत्मानमवलोक्यैव तिष्ठत्यामरणसदा १३३२ दारुणं त्रयं यथा सूत्रैर्गच्छेत्तत्सर्वतो दिशम् ॥ कर्मसूत्रैस्तथा देहो जीवन्मुक्तस्य गच्छति १३३३ यथा चर्ममया हस्तसुखदुःखकरो भवेत् ॥ कर्मानुसारतः पुंसां जीवन्मुक्तवपुस्तथा १३३४ आनिपातं यथा गच्छेद्वाणो मुक्तो धनुष्मता ॥ आरब्धकर्मभिस्तद्देहोऽप्यामरणं व्रजेत् १३३५ भूताविष्टो यथा कर्तुर्बन्धेति न किंचन ॥ व्यवहारं तथा कुर्वन् जीवन्मुक्तो न वेत्यमुम् १३३६

लाभं वापश्यन्न हृष्यति तथायं विद्वानपि ब्रह्मानंदतुष्टो लौकिकलाभालाभो हर्षादिकं नाप्नोति द्वयोरर्थः १३२९ । १३३० तस्य चित्तमात्मा चित्तायामेव प्राधान्येन वर्तत इत्येतद्दृष्टान्तेन दर्शयति भूतकहति । यथा भूतको वेतनोपजीवी भूतिवेतने मेव मनसा चित्तपन्तुहस्वामिव ज्ञात्यल्पं मध्यविषं बहु वा कर्म करोति । कीदृशो वेतनकालावधिदर्शी । तथायं जीवन्मुक्तोऽपि लौकिकव्यापारेष्वव्यवस्थितोऽतएव आत्मदर्शनप्रधान एव तिष्ठतीति द्वयोरर्थः १३३१ । १३३२ । तस्य लोक्यात्रामचित्तपतोऽपि प्रारब्धकर्मवशां लोक्यात्रा निर्वहतीति निदर्शयति दारुणं त्रयमिति । अत्र सूत्रबद्धं दारुणं त्रयं तदेव यत्कार्पाससूत्राणां खनिभूतं तस्य भ्रमं जयथा सूत्रप्रयुक्तं पतिद्वं तथा विद्वद्देहस्य प्रारब्धकर्मरूपसूत्रप्रयुक्तमित्यर्थः १३३३ वीतरागस्य विदुषः शरीरमेव सुहृदां दुर्दां च भावानुसारेण हर्षादिकं भवतीत्यत्र दृष्टान्तमाह यथा चर्ममिति । चर्ममयः कुतुकाय चर्मणानिमित्तः १३३४ शरीरयात्रार्थमनोव्यापाराभावेऽपि पूर्वसंस्काराद्देहप्रवृत्तौ दृष्टान्तमाह आनिपातमिति १३३५ देहं द्रियादिभिः कृत्स्नमपि कर्मवहानिष्ठं विज्ञेयं त्रजानातीति दर्शयति श्रुतेति १३३६

एतादृशीमवस्थां प्राप्नोति विद्वान्शरीरतया दृश्यमानोऽप्यशरीरोऽमृतश्चाप्यस्तदृष्ट्या सविलासाज्ञानदाहादिति वदन् शरीरामृतपदयोस्तत्र समन्वयं दर्शयति । एतादृशीमिति । जनेः शरीरवर्मस्या भावादमृतः १३३७ तत्र हेतुतया प्राणादिशब्दैः सूचितमखंडब्रह्मात्मत्वमाह प्राणस्येति । यतोऽयं विद्वान् वस्तुतः प्राणादिवर्जितत्वेऽपि सन्निधिमात्रेण सर्वप्राणानां चालकत्वात् प्राणपदलक्ष्यमद्वितीयत्वाद्ब्रह्मपदलक्ष्यं सर्वोत्तरचिन्माकाशरूपत्वात्तेजःपदलक्ष्यमेवकारं सूचिताखंडात्मकं च यद्वस्तुतद्रूप एव भवतीत्यर्थः १३३८ एवं ज्ञेयं तत्त्वज्ञात्वापिराजा पुनः साधनविशिष्टां विद्यां श्रोतुं कामः पूर्ववत्स हस्तदक्षिणादानवाक्यमेवोवाचेत्याशयकस्य कंडिकाशेषस्यार्थमाह एवमिति त्रिभिः । एवं तत्त्वज्ञात्वापिराजा ब्रह्मविद्यासाधनं यतो न ज्ञातवानित्यतः पूर्ववदब्रवीत् । कीदृशो राजा इत्यभिप्रायवान् इति किं अशुद्धमनसा श्रुतोऽपिशब्दः प्रमितिप्रदः फलावां यको न भवतीत्यतः सत्त्वशुद्धिसाधनमपि श्रोतव्यमिति तीदृशोऽसंबन्धः १३३९ । १३४० पूर्ववदाक्यमभिनयति प्राप्तेति १३४१ एवं पृष्ठोऽमुनिर्मे त्रैब्रीहणवाक्यैश्च साधनविद्यां वक्तुमुच्यते इत्याह इत्युक्ते इति १३४२ तत्र ब्रह्मविद्यैव मोक्षमार्ग इत्यवधारकस्याणुरित्यादेः प्रथममंत्रस्यार्थमाह पंथा इति पंचभिः । साक्षात्कृ

एतादृशीयदावस्थां प्राप्नोति भवति मानवः ॥ तदा विनाशमायाते सति वास्मिन् शरीरके ॥ शरीरत्रयहीनः स्यादमृतो जन्यभावतः १३३७ प्राणस्यायं भवेत्प्राणः प्राणा पाननिवर्जितः ॥ स्वसजातिविजात्युत्थभेदत्रयविवर्जितः ॥ ब्रह्मैवात्मप्रकाशत्वात्तेज एव न चापरम् ३८ एवमात्मानमाज्ञाय राजा सम्यग्गुरोर्मुखात् ॥ कारणब्रह्म विज्ञाने ज्ञातवान्न महीपतिः ३९ न हि शब्दः श्रुतोऽशुद्धमनसः प्रमितिप्रदः ॥ इत्यभिप्रायवान्भूयो राजा पूर्ववदब्रवीत् ४० प्राप्तविद्योऽस्मि सोऽहं ते याज्ञवल्क्य ददाम्यहम् ॥ गवांसहस्रं विद्यायानिष्क्यं मुनिस्तमः ४१ इत्युक्ते याज्ञवल्क्योऽपि मंत्रब्राह्मणभाक्तः ॥ साधनं विविधं तस्मात्तत्त्वान्मुनिस्तमः ४२ पंथाः सूक्ष्मोतिविततः पुराणः सुखदोऽनृणाम् ॥ विषयीकृत्य मां जातो बोधश्चरमजन्मनि ४२ ज्ञातो मयैव यो नित्यं सर्वदः सर्वदेहिनाम् ॥ मदन्यः को मुमध्वानं जानीयादिति दुर्गमम् ॥ गुरुर्वेदात्मकस्तस्माज्जानाम्येन महं मुनिः ४४ तेन मार्गेण विद्वान्सो ब्रह्मचर्यादिसाधनाः ॥ अपि गच्छंत्यति सुखं स्वर्गलोकं स्वयंप्रभम् ४५ विलीना इव तिष्ठन्ति गत्वा नंदात्मरूपकम् ॥ दुःखैर्नानाविधैर्मुक्तानि श्वलाः स्वात्मानि स्थिताः ४६ रागद्वेषादिनिर्मुक्ता अज्ञानेन विवर्जिताः ॥ देहाभिमानसंत्यागादूर्ध्वनिर्बन्धनाजनाः ४७ हार्दादित्ये तथावाह्ये संलग्नो यो ब्रवते ॥ ब्रह्मज्ञानारूपमार्गेण सौत एकी भवेदपि १३४८

तात्पर्यममुनिरेवमाह एवं कथं योऽयं चरमजन्मनि मां प्रमात्मानं विषयीकृत्य बोधो जातः स एव सूक्ष्मादिविशेषणको मोक्षस्य पंथा इति संबन्धः १३४३ एव पंथा अतिदुर्गमो मयैव वेदमनुसृत्य ज्ञातः फलवत्तया दृष्टव्य इति ज्ञात इति । सर्वदः सर्वात्मभावपदो योऽयं पंथाः प्रयैव सर्वज्ञेन ज्ञात इति संबन्धः १३४४ प्रयैवैत्येवकारोऽयोगव्यवच्छेदार्थो नित्यव्ययोगव्यवच्छेदार्थ इत्यभिप्रायेण तत्फलमितरे पामपि साधनसंपन्नानां भवतीति दर्शयति तेनेति । तेन ज्ञानरूपमार्गेण अयं विद्वान्सोऽपि त्रानंदरूपं स्वर्गं गच्छन्तीति संबन्धः १३४५ तत्फलस्येतरमार्गमप्यफलेभ्यो विलक्षणं गन्तव्यं विशेषणैराह विलीना इति द्वाभ्याम् । विलीनाः त्रिषोऽसौ चरमजन्मनि द्वावर्गता स्तिष्ठन्ति जीवन्तोऽपीति शेषः देहाभिमानस्यागादूर्ध्वनिर्बन्धनामुक्ताः श्रुतोऽतूर्ध्वज्ञः स्वयं कारक इति द्वयोरर्थः १३४६ । १३४७ के चिन्मणिप्रभायां मणिर्वाशिन इव सुपुत्रानाडीरूपं मोक्षमार्गमाहुस्त्वमतपदर्शकस्य द्वितीयमंत्रस्यार्थमाह हार्दादिते पंचभिः । यः सुपुत्रारूपी मार्गो हृत्कमलगत इत्येवमारभ्य बाह्यादित्येन संबन्धो वक्तव्यः १३४८

तमेवमार्गमभिनयति सगुणेति । सूर्येहविचरतलप्रकृतिशेषः रश्मिनाडीमयःसूर्यात्ममृताभीरश्मिभिर्हृदयात्ममृताभिर्नाडीभिश्चनिर्मितः ताआदिपातमृतापेतद्वयादिछन्दोगश्रुतेः १३४९ ना
नाविधानरसपूर्णत्वेनतत्पनानाविधान्वर्णानुपासकाःमाहुरित्पाह तस्मिन्निति । तस्मिन्सगुणब्रह्मलोकमार्गे १३५० अर्धसगुणोपासकैर्मध्योमार्गःसाक्षिप्रत्यक्षसिद्धत्वाह चित्रेति । स
गुणब्रह्मणोर्द्वयहेणोपासकस्तेनगच्छति तथापंचाभिविष्टहस्थोपितेनमार्गेगच्छति तथान्योपिगृहस्थभिन्नाश्रमीउर्ध्वरेतस्त्वेनश्रुतेतेजतपदोक्तः स्वाश्रमकर्मात्मकपुण्यकर्त्तानेनगच्छतीतिदयोरर्थः
भाष्यव्याख्यानभेदस्तुप्रमेयाविरोधात्समायेयः १३५१ । १३५२ अथब्रह्मविद्यारूपमार्गएवमुमुक्षुभिरुपादेयइतिबोधयितुंतिदतरमार्गाणांहेयताबोयकपोस्तृतीयचतुर्थयोर्मत्रयोरर्थमाह अंश
मितिनवभिः । येकेवलंकर्मिणोयागदानादिरूपकर्मात्मकाऽविद्याशालिनस्तेधूमादिकेनदक्षिणमार्गेणस्वर्गगच्छंतोऽप्यंधंतमोदेहाभिमानरूपं व्रजंति कीदृशतत्तमः पुत्रदारादिसत्किद्वाराविवेकबुधः
विधायकत्वादंधर्मधत्वंकरमित्यर्थः एतेनकेवलपापकारिणःकीटपतंगादिभावलक्षणतृतीयमार्गगामिनोऽंधंतमोविशंतीतिकिमुवाच्यमिति सूचितम् १३५३ तथोपासनारूपाविद्यामनुतिष्ठंतोपिदे
वभावद्वारातिरमणीयाविषयेष्वासक्तयतिज्ञयातुपूर्वभ्योधिकंतमोविशंतीत्याह ब्रह्मंदादीनिति । स्पष्टम् १३५४ आधिक्यंविशदयाते देवतेति । देवताविषयकयाविद्ययाउपासनयाते

सगुणब्रह्मलोकस्यमार्गःसूर्येतथाहृदि ॥ रश्मिनाडीमयो नित्यं वर्तते राजमार्गवत् १३४९ तस्मिन्शुक्लंतथानीलंपिंगलंहरितंतथा ॥ लोहितंचेत्येवमादिरूपमाहुर्म
नीपिणः १३५० चित्रवर्णस्त्वयंपंथाब्रह्मणासाक्षिरूपिणा ॥ ज्ञातस्तेनव्रजेन्नित्यंसगुणब्रह्मचिंतकः १३५१ पंचाग्निवितथान्योपिगृहस्थान्यत्रयाश्रमी ॥ स्वा
श्रमोचितमत्यंतपुण्यकर्मविधायहि १३५२ अंधंतमोविशंत्येतेपुत्रदारादिमोहदम् ॥ धूमादिमार्गतोगत्वास्वर्गंकेवलकर्मिणः १३५३ ब्रह्मंदादीन्सुरांस्तद्वन्नानो
पासनयाहिये ॥ आराधयंतिकर्मिभ्यस्तेधिकांसंभृतिंययुः १३५४ देवताविद्ययागत्वापरमैश्वर्यमव्रते ॥ कर्मिभ्योभ्यधिकासक्तादारादिपुभवन्तिहि १३५५
विद्ययाकर्मणावापिसक्तादारसुतादिषु ॥ कंचित्कालंसुखंप्राप्यपश्चादुःखमिमेययुः १३५६ असुखानामयेलोकांधेनतमसावृताः ॥ मृत्वातानभिगच्छंतिये
स्वज्ञानविवाजिताः १३५७ एवमेतेत्रयोमार्गाःकथिताःसर्वदेहिनाम् ॥ अंधेतमसियोमार्गोब्रह्मज्ञानपथंहिसः ॥ नपरंपरयाप्येषयातियाम्यपुरंगतः १३५८ विद्या
कर्मवतामार्गावुक्तौतौकहिंचित्कचित् ॥ ब्रह्मज्ञानपथंयातो जंतोर्माग्योदयेसति १३५९

उपासकाःपरमैश्वर्यलब्ध्वाकर्मिभ्योधिकांदारादिपुसत्किल्भंतइत्यर्थः १३५९ तनश्चतमसोहेतोर्जन्मपरम्परादुःखरूपांतेकमिणउपासकाश्रमापुवंतीत्याह विद्ययेति । इमेउपासकाः
कर्मिणश्चविद्ययाकर्मणाचकंचिःकालंसुखलेशंप्राप्यपश्चाजन्मपरंपरारूपंदुःखंययुःप्रापुरिति १३५९ आत्माज्ञानरूपतमसःफलमेवदुःखात्मकसंसाररूपंदर्शयति असुखाइति । नामेतिप्रसिद्धौ
लोकाःकर्मफलानि स्वपदार्थआत्मा १३५७ व्याख्यातमंत्रयोस्तात्पर्यायमाह एवमिति । एतेछांदोग्यादौप्रसिद्धाःसर्वेषांसात्विकादिभेदशालिनांदेहिनांसंसारिणांसंबंधिनस्त्रयोदेवयानपि
तृयाणतृतीयस्थानारूपाःपंथानोपपद्येवंतमोद्वारादुःखमयलोकप्रदत्वेनकथितास्तथाप्येषविशेषोबोध्यइतिशेषः । एकः तेषामध्येयोमार्गःकेवलमंधेतमसिवर्त्तमानस्तृतीयस्थानारूपःसूचितः
सब्रह्मज्ञानारूपेतृतीयपंथानपरंपरयापिनस्पृशतिपतोयाम्यपुरंनिरयजातप्रत्येवगतः । तथाचोक्तमीतासु 'तानहंद्विपतःक्रूरांसंसारपुनराधमान् । क्षिपाम्यजस्रमशुभानासुरीष्वेवयोनियु
इति १३५८ यस्तुविद्यावतांसंबंधीदेवयानारूपःपंथायश्चसत्कर्मिणांसंबंधीपितृयाणारूपस्ताविमोपरंपरयाचितशुद्धिद्वाराब्रह्मज्ञानारूपमार्गोपयोगिनोभवतइत्याह विद्येति । यातःप्राप्तुतः १३५९

नवमुत्रादिवास्तिमिमानिन अन्वयतिदुःखेनदुःखभागानिभवतात्पर्यः १३७७ त्वत्कनचान्य यत्पतदेवविशदयति यदेति । यथामागमातीतस्थितयादेवदत्तपुत्रादिसर्वशिशुः खनपरीवीतितुरीयापादायः १३७८ । १३७९ अनेनैवब्रह्मविद्यायादुःखनिवृत्तिरेवभवतिद्विद्विषयकस्त्वलक्षणमिन्द्रियैस्तुल्यमिन्द्रियमयमभयतीतिवरीकस्यपदमेवसाधयामाह मुदितिविषयि १३८० अत्रपरिनिष्ठायादित्येवद्विद्विषयः

—दुःखेनविशिष्टैर्त्तैर्नमये शमोर्मायप्रतत्तथातत्रगृहरेइतिपावत् अत्रप्रविष्टःस्वयंयोजोतिरादिविज्ञेयणानन्दरूपआत्मायेनाधिकारिणागुरुशस्त्रोपदेशेनज्ञातःसविश्वकृत्पदार्थविश्वकर्तृत्ववान्भवतीतिद्वयोरर्थः १३७३ । १३७४ तस्येति । यःस्तत्वादिब्रह्मलोकांतोलोकःसुखदुःखपदःप्रसिद्धःसर्वस्तस्यविदुषोब्रह्मात्मतयासर्वोधिष्ठानस्याधेयोभवत् यथारज्जौकल्पितसर्पजलवारादंडादिकःसर्वोऽपरःप्रपंचोरज्ज्वधिकरणकहृत्पर्यः १३७५ उक्तार्थेहेतुतयाकल्पितस्याधिष्ठानाद्भिनसत्ताकत्वाभावमाह ब्रह्मेतिद्वयां । वर्णितोलोकःसर्वोऽप्यस्माद्भिनसत्ताकोनभवति किंतुसर्वमभ्यात्मादिभेदभिन्नस्थूलसूक्ष्मरूपविश्वमस्यविदुषात्मेवभवतिबाधासामानाधिकरण्येनेतिद्वयोरर्थः १३७६ । १३७७ अधिकारिदेहलब्ध्वायद्युक्तरूपआत्मानज्ञायतेतदामहतीअनर्थपरंपराभवतीतिप्रदर्शकस्यसप्तममंत्रस्यार्थमुपबृंहयति ततइत्यादिभिरष्टाधिकपञ्चाक्षच्छ्लोकैः । ततोब्रह्मज्ञानलक्षणस्यमार्गस्यसर्वोत्कृष्टफलकत्वाद्वायव्यगतमार्गत्रयहित्वाब्रह्मज्ञानरूपमार्गेणब्रह्माभिन्नलोकांजीवनावस्थायामेवसाधयेदित्यर्थः १३७८ त्रैवर्णिकेति । जानीयादात्मज्ञानसाधनंवेदान्तश्रवणादिकमनुतिष्ठेत् यतःसर्वसर्वात्मिकंब्रह्मभवामः सद्योलभामहइत्यर्थः १३७९ अधिका

स्वयंज्योतिःस्वरूपोयंहार्दपद्मेव्यवस्थितः ॥ सर्वगःसर्वसंघातात्सर्वथायोलिलक्षणः ॥ सविश्वरुद्रवेदस्यकर्ताविश्वस्ययेनहि १३७४ तस्यसर्वोभवेल्लोकःसुखदुःखप्रदोहियः ॥ यथारज्जौभवेत्सर्वःसर्पधारादिकोपरः ७५ ब्रह्मलोकादिकोलोकोनरकांतोयईरितः ॥ मार्गत्रयेणसंप्राप्योनास्मादन्योस्तिकश्चन ७६ किंतुसर्वमिदंविश्वमधिदैवादिभेदभाक् ॥ सदसद्रूपआत्मायंरज्जुःसर्पादिकंयथा ७७ ततोमार्गत्रयंहित्वासंसारवनमध्यगम् ॥ ब्रह्मबोधेनसूक्ष्मेणमार्गेणविततेनच ॥ गच्छेज्झटितिराजेंद्रमृत्युर्यावन्नचाव्रजेत् ७८ त्रैवर्णिकशरीरेषुस्थित्वैवात्मानमवययम् ॥ जानीयाद्यस्यविज्ञानाद्भवामःसर्वमेवभो ७९ अधिकारिशरीरेषुह्यात्मनोनिश्रयोनचेत् ॥ भविताभविताहानिरस्माकंमहतीनृप १३८० दुर्लभंप्राप्यमानुष्यंविदुस्संपातचंचलम् ॥ तथाकुर्वीतनयथापुनर्दुःखंसमाव्रजेत् ८१ आददीतकथंराजन्हस्ततःप्रच्युतंघृतम् ॥ सैकतेवह्निसंतप्तेयोपिस्यादतिबुद्धिमान् ८२ सुलभाःसततंदेहानानायोनिषुभूपते ॥ उच्चावचासुजंतूनांमानुषंपरिहायहि ८३ तत्रापिभारतेवर्षेह्याधिकारिवपुर्गदि ॥ लभ्यतेनृपशार्दूलनातोधिकतमंकचित् ८४ विषयाःसंतिराजेंद्रादिविवानरकेपिवा ॥ प्राणिनतिनतेनैवदेहेनसदृशाःसदा ॥ कर्मणातेनतेनैवप्राप्यंतेस्वयमेवहि ८५ कर्मार्थभारतंवर्षमनुजानांविनिर्मितम् ॥ कृत्वात्रविधिधंकर्मविधिधंदेहमाप्नुयात् ॥ उच्चावचेपुलोकेषुदारपुत्रादिसंयुतम् ८६ भारतात्पुरुषोगच्छेत्पातालंस्वर्गतोधिकम् ॥ सप्तभेदविभिन्नयन्नानाभोगैःप्रपूरितम् १२८७

रीति । आत्मनिश्रयोयदिनभवितानभविष्यति तदामहापुरुषार्थप्रतियोगिकत्वात्महतीहानिर्भविष्यतीतिज्ञेयमितिशेः १३८० दुर्लभमिति । स्पष्टम् १३८१ लब्धज्ञानसामग्र्याःपुनर्दुर्लभत्वेदृष्टांतमाह आददीतेति । यथासिकताव्याप्तदेशेपतितस्यघृतस्थोपादानंदुष्करंबुद्धिमतापितयैतदपीति १३८२ तत्रमानुषभावादिसामग्रीदोर्लभ्यमेवस्फुटयति सुलभाइति । मानुषभावएवतावदुर्लभस्तत्राप्यधिकारिभावोदुर्लभतरःतल्लाभादधिलोलाभोनास्तीतिद्वयोरर्थः १३८३ । १३८४ विषयास्तुनदुर्लभास्तत्प्राप्तेतदेहमापकेःकर्मभिरवश्वारभ्यत्वादित्याह विषयाइति । हियतस्तत्तदेहयोग्याविषयास्तेनतेनतदेहभंकेणकर्मणाप्राप्यंतेतःसर्वत्रसुलभाइतिसंबंधः १३८५ मानुषदेहस्यसर्वेष्टसाधकत्वंदोर्लभ्यमप्योजकंदर्शयति कर्मार्थमिति । स्पष्टम् १३८६ तत्रपाताललोकभागपदंकर्माभिभारतत्वंइएवसाध्यमित्याह भारतादिति । भारताद्भारतखंडेकृतात्सुकृतादेतोः भोगैःसुखसाधनेः १३८७

नृत्यं त्यङ्गवेति । यत्र पाताले एताः प्रसिद्धानां गन्धानृत्यं त्यङ्गवेत्यस्य सविलासा इत्यर्थः पीने पुत्रते पुच कुचद्वंद्वे पुमस्फुरद्विरिचंदनं पासां तास्तथा १३८८ मजीति । पुनः कीदृश्यः म
प्याद्यावलीनां कांत्याकांता निमनोहराप्यानान्येव सुधाकरायासां तास्तथा चित्रलिखिताभिः सदृश्यः धैर्यरूपस्य सर्वस्वस्य हारिकाः १३८९ स्वर्ग इति । यदा तादृशी सा प्रसिद्धा जाता स्वभा
वेन सुंदरी च ललास्वर्गेन विद्यते तदा इदं विलोके तादृशी कुतः स्यात्संभाव्येतेति १३९० घनीभूतमिति । प्राय इत्युत्प्रेक्षायां तथा च पातालवासिनां सुकृतमेव घनीभूतं पातालरूपेण परिणतमित्यु
त्प्रेक्ष्यत इत्यर्थः १३९१ अत्रेति । अत्र पाताले १३९२ चन्द्रेति । मुक्तपदमर्शआयजंतं तथा च मुक्तावद्विबिंबसमेश्वरुच्छैर्घटिता हाराः सदृशोपत्रसंतीति १३९३ असूर्यमिति । मुनेः पा
णिनेः स्मरणं स्मृतिविषयो भूतं यदसूर्यपश्यति पदं तत्र पाताले एव सार्थकं मुख्यार्थकं तत्रत्यैः सूर्यादर्शनात् इतरत्र राजदारादौ तु गोणमेवेत्यर्थः १३९४ पूर्व्वेति । अत्र पाताले पूर्व्वदेवाद्यमुशानागाश्च

नृत्यं त्यङ्गवयत्रैतानां गन्धानामनोरमाः ॥ पीनोन्नतकुचद्वंद्वप्रस्फुरद्विरिचंदनाः १३८८ मणिमुक्तावलीकांतिकांताननसुधाकराः ॥ चित्रस्थिता यथायूनां धैर्यसर्व
स्वहारिकाः १३८९ स्वर्गेन तादृशी काचिद्विद्यते ललाभुवि ॥ कुतः सा सुंदरी जात्या तादृशी स्यादिहांगना १३९० घनीभूतमिदं प्रायः सुकृतं तलवासिनाम् ॥
पातालमिति यत्प्रोक्तं नानाभेदं विचित्रकम् १३९१ अत्र सूर्येण सदृशमणयः संतिकोटिशः ॥ नागानां नागकन्यानां मस्तकेषु महात्मनाम् १३९२ चंद्रबिंबसमप्र
ख्यैर्मुक्तैर्बिल्वसमानकैः ॥ प्रकंपिते पुगात्रे पुहाराः संतिसहस्रशः १३९३ असूर्यपश्यत्येतत्स्मरणं सार्थकं मुनेः ॥ पातालेन हिकोप्यत्र सूर्यपश्यति देहभाक् ९४
पूर्व्वदेवासं त्यत्र पन्नगाश्च महाश्रियः ॥ भोगिनो नाम यत्रैतत्सार्थकं जायते सदा १३९५ वासुकिश्चात्र वसतिकंठेयः शूलिनः स्थितः ॥ शेषश्चात्र महानागः शयनं यो
ऽसुरद्विषः १३९६ तक्षकश्च महानागोरथेयः सवितुः स्थितः ॥ नास्तित्यस्य प्रतीकारो विषस्यात्र कथंचन १३९७ कर्कोटकस्तथानागो महान्नलसखो हियः ॥
पद्मश्चैव महापद्मः सशंखः कुलिकंस्तथा ॥ एलापत्रक इत्याद्याः कुलजाविषधारिणः १३९८ अनेककोटिसंख्यातैर्बधुभृत्यादिभिर्वृताः ॥ कुंडलादिविभूषासु देवा
दीनां यद्विरिताः १३९९ विश्वकर्मसमो दैत्यो मयो माया विशारदः ॥ विप्रचित्तिस्तथान्येपि संति शकस्यैवैरिणः ॥ बल्याद्याः शतशो येभ्यो भीता देवाः सदा सते ॥
१४०० वर्णयंतिसदा स्वर्गे पातालानि मुनिश्चराः ॥ नारदाद्याः समागत्य पातालेभ्यो दिवं प्रति १४०१ अस्यां स्वर्गे तथा ब्रह्मलोके राजन्भवानपि ॥ वेतियत्प्राप्यते
पुंभिः सुकृतैः सुखमद्भुतम् १४०२

श्रीमंतो वसंति यत्र ये पुनागे पुभोगिन इत्येतत्पदं सार्थकं परिपूर्णं सार्थकं भोगपदार्थास्तु 'भोगः सुलेख्यादिभृतावद्वैश्वर्यकाययोः' इति प्रसिद्धाः भूमप्रशंसयोरि निरिति भावः १३९५ तत्र नामे पुमु
ख्यान्दर्शयति । वासुकिरिति त्रिभिः । महादेवकंठभूषाभूतो वासुकिर्नारायणशय्याभूतः शेषश्चात्र पाताले वसति १३९६ तक्षक इति । सूर्यरथवासित्वेन प्रसिद्धो महाविषस्तक्षकोप्यत्र वसतीति १३९७
कर्कोटक इति । नलस्य दमयंती भर्तुमित्रत्वेन प्रसिद्धः कर्कोटकनामा तथा पद्मादयश्च सबांधवा अत्र वसंति महादेवादीनां कुंडलादिभूषणरूपत्वेन प्रसिद्धाः आदिपदेन देवीगण्डादयो प्राच्याः मातलिजामाता
नागो हिमरुडभूषणमिति प्रसिद्धं भारते १३९८ । १३९९ असुरमुख्यान्पददर्शयति विश्वेति । मयो विप्रचित्तिर्बलिरित्याद्या देवभयप्रदा असुरा यत्र वसंति १४०० एतादृशं पातालमभावं पातालात्स्वर्गमागतं
नारदाद्याः त्रयसंतीत्याह वर्णयंतीति १४०१ देवान्ब्रह्मलोकस्थान् ज्ञानात्प्राप्य देवाः अस्यामिति । अस्यां पृथिव्याम् १४०२

नारायणः कथयति ॥ १४०१ ॥ देवानामुपनिषत्पारि ॥ किमुपयस्युक्तफलैतद्वान्नानात्ययेत्याह अस्यामिति ॥ अस्याप्युपनिषत् ॥ १४०२ ॥

तत्सर्वसुकृतफलं तथाप्युक्तफलं नरकादिकं तथा तस्य ज्ञानफलं विदेहकैवल्यं च भारतभयं पुण्यदेहादेवलयं तद्वत्पाह तत्सर्वमिति १४०३ भारतस्य क्षेत्रसाम्प्राप्ताह क्षेत्रेति १४०४ यद्यपि प्रस
विद्याधिकारी देवशरीरेष्वपि साधितस्तदुपर्यपीत्यधिकरणे तथापि पुनर्ब्रह्मविद्यायोग्यदेहाभस्यसंदिग्धत्वादयैव यतितव्यमित्याह यद्यपीति । तत्र देहांतरे पाक्षिकीसंदिग्धा १४०५ यस्तु दे
हान्तरे विद्यालाभाशयाद्देहार्थेन यतते स पिंडं यकारं लेडीति न्यायस्य गोचरइत्याह हस्तेति द्वाभ्यां । स्पष्टम् १४०६ । १४०७ लोकांतरे विद्यालाभस्य पाक्षिकत्वं स्फुटयति इति त्रिभिः ।
इतो मनुष्यदेहान्निर्गमने स्ववित्तितर्कै किं कर्मफलाभिमुखं विषयतीतिको वेदनक्रोपीति येनानेन संशयेन हेतुनायः पुमान् सुस्थितः पुरुषार्थचिंताशून्यः शिशुरेव बुधैर्मतइति शेषः १४०८ तदुपपा
दकतयाऽनेकसंचितकर्मणां स्थितिमाह संतीति । सुप्तानि सूक्ष्मरूपेण स्थितानि कर्मभिः पारव्यफलैः प्रतिबद्धानि कर्माणि शतशः संतीति १४०९ तथाच यदि पापमेव मरणानंतरमुद्भवतदायं किं कुर्या
दित्याह ततइति । महान्गलहो जेतव्यं द्रव्यं तस्मिन् द्यूतकालेन प्रेराजिते सतीत्यर्थकश्चतुर्थपाद उत्तरान्वयी १४१० दीव्यमिति । यथेयकितवः द्यूते कदाचिदागते महागलहेन प्रेसति पुनर्दीव्यमत्र

तत्सर्वं भारते वर्षमानुषाद्देहतो व्रजेत् ॥ दुःखं यन्नरकेषूक्तं गच्छेत्तदपि भारतात् ॥ तथा विदेहकैवल्यं भारतादेव संव्रजेत् १४०३ क्षेत्रे पुजायते धान्यं भुज्यते तद्दृहेषु च ॥
यथा तथा भारते त्रकर्मलोकांतरे फलम् ४ यद्यप्यत्र भवेद्ब्रह्मविद्यालोकांतरेपि च ॥ यथापि पाक्षिकी तत्र राजन्ननुनिश्चिता ५ हस्तस्थितं महापिंडं दधियुक्तोदनस्य
तम् ॥ परित्यज्य करं लेढित्तिका मोयथा ज्ञधीः ६ तथैव मानुषे देहे हित्वा ब्रह्मात्मबोधनम् ॥ लोकांतरे यद्गच्छेत्स विज्ञेयो बालिशः पुमान् ७ इतो निर्गमने कस्यार्कं
स्विकर्म भविष्यति ॥ इतिको वेदयेनायं सुस्थितोऽपि पुमान् शिशुः ८ संति सुप्तानि शतशः प्रतिबद्धानि कर्मभिः ॥ कोटिजन्मार्जितान्यस्य पुण्यपापात्मकानि हि ९
ततः शरीरसंत्यागादुद्भवे पाप्मनोपि च ॥ किं करिष्यति वेदेहीनः प्रेयते महागलहे १४१० दीव्यं पुनः पुनर्नैष तंगलहं भते कचित् ॥ तथा संसारदुर्धूतेन प्रेनरव
पुर्गलहे ॥ संसारी कितवः केन प्राप्नुयात् पुनरप्यदः ११ पातालदेवलोके वा ब्रह्मलोके थया पुनः ॥ नरके भूभिभागे वा शरीराणिसमाश्रयन् १२ तत्र तत्र च वेदेहे पारतंत्र्या
दिदूषितम् ॥ सुखाभिधंसमाप्नोति दुःखमेव शरीरभाक् १३ यैरयं मानुषं देहं कितवैर्निर्जितः पुमान् ॥ विषयैर्निर्जिते द्यूते स्वयं ते सर्वतोऽप्यमुम् १४ अभिधावंति लो
केषु कितवा जितभूमिकाः ॥ पराजयाय सततं तत्र तत्र लुतोद्यमाः १५ विषयैः कितवैः सोऽपि सदा दुर्धूतदेविभिः ॥ हतपुण्यधनः पापकौपीनोऽत्रावशिष्यते १४१६

पितृतादृशं गलहं पुनर्न लभते इत्यन्वयः । तथा संसारिरूपः कितवः संसाररूपे दुर्धूते नरदेह रूपे गलहेन प्रेसति अदः महागलहरूपं नरवपुः पुनः केन हेतुना प्राप्नुयादिति १४११ द्यूते पराजिताः प्रच्छन्नं प्र
काशं च दुःखमनुभवन्तीति प्रसिद्धं तथा यंसंसार्यपि भारतखंडे पराजितः सन्नाना यो निपुस्वभासप्रच्छन्नं प्रकाशं वा दुःखमाप्नोतीत्याह पातालइति द्वाभ्यां । पारतंत्र्यादीत्यादिपदेन सपादिग्रहः १४१२
१४१३ अयंच कितवानां स्वभावः प्रसिद्धो लोके यत्तेषां मूढभेकवारं जयंति तं यत्र कुत्रापि गंतुं सुतरां जेतुमुद्यमं कुर्वन्ति पावत्स कौपीनमात्रशेषो न भवेदिति तथा भारते विजयशालिनो विषय रूपकितवा देहां
तरेष्वनुग्रजंतोऽस्य जंतोः पुण्यरूपधनं विजित्य पापरूपकौपीनशेषमेनं कुर्वन्तीत्याह परममिति त्रिभिः । अयंसंसारी पुमान् यैर्विषयैः कितवैर्मानुषं देहं महागलहरूपं निर्जितो मुपितः अकथितं चेति दिक
र्मकजिघासोर्गोपिकर्मणिक्तः ते विषयकितवा द्यूते जिते सति अमुं पराजितं पुमान् संलोकांतरगतमपि सस्य कृपा जेतुमभिधावंति यतो जितभूमिकाः जिताय शीकृता भूमिकानां रूपपरिग्रहरूपयैस्तैः तथा 'भूमि
कारचनापांतुरूपांतरपरिग्रहे' इति हेमः । एवमनुगते विषयकितवैः स्वर्गलोकादौ हतपुण्यधनः पापकौपीनशेषश्च सन्नरकखट्वायामधीमुखः पततीति त्रयाणामर्थः १४१४ । १४१५ । १४१६

एवंहानिःप्रमादिनामापततीत्याह तत इति । नष्टिर्हानिः आयाता अवश्यं भाविनीति यावत् १७ वयंतदपत्तिभयादिहजन्मन्येवविज्ञानंसाधयामइत्याह माभूदिति १८ ननुब्रह्मविज्ञानेनकथं कितव
भयनिवृत्तिरित्याक्षयसोपकरणस्यब्रह्मविज्ञानस्यविज्ञानस्यविषयज्ञानकितवरूपारिनिवृत्तिसाधनतांविशदयति शास्त्रेत्यादिना । ब्रह्मज्ञानंसाधनमध्यात्मशास्त्रंसाक्षितयायत्रस्थितमेतादृशंयुत
मत्राधिकारिशरीरेऽस्माभिस्तैर्विषयकितवैःसहारब्धं कीदृशैस्तैर्द्यूतैर्युतकालेदुर्भूतैःकपटप्राशकैःकृत्वादेवनशीलैः १९ जेष्यामइति । अधुनातान्विषयान्कितवान्वंचकान्जेष्यामएवयतो नोस्माक
मनुकूलंशास्त्रशास्त्ररूपसाक्षिअस्तिविद्यतेइतस्त्वमपितान्जैर्तुस्थिरौदृढनिश्चयोभवेति २० तेचनिःसाक्षिकेयतएवजेतारोधुनाकेनेहतुनाजेर्ष्यतीत्याह विषयाइति । शठाःसंमुखेहितवद्भासमानाः
शरीरेऽनिष्टकराहमेविषयाः २१ पूर्वविषयकितवैःसहयूतेनारवपुरात्मकीगलहःकृतःसहिविषयाणामपिभोगोपयोगी अधुनाशास्त्ररूपसाक्षिणानुग्रहमात्रेणास्मानधिकारिणःप्रत्येवंहितमृत्तंयूप्यं
क्षम्यार्थादिरूपगलहं कुरुवतस्मिन्विषयकितवैर्जितेऽपिभयतांजयएवब्रह्मचर्यादिकंरुद्धाविषयैःपलायनादित्याशयेनाह ब्रह्मेति । ग्लोहेरितिदीर्घादित्वंस्वार्थिकाणंतत्त्वेनबोधं शास्त्रेणसाक्षिभूतेनाप्य

ततोदेहस्यपतनादूर्ध्वमज्ञानिनामिह ॥ महतीनष्टिरायाताराजन्पापावशेषिणी १४१७ माभूदियंमहाराजह्यस्माकमाधिकारिणाम् ॥ अत्रैवब्रह्मविज्ञानंकरि
ष्यामोद्युवंयम् १८ शास्त्रसाक्षिकमस्माभिराबुध्युतमत्रतैः ॥ दुर्युतदेविमिर्भूतकितवैर्विषयैःसह १९ जेष्यामःकितवानेतान्नित्यंदुर्युतदेविनः ॥ विषयान
स्तिनःसाक्षिशास्त्रराजनस्थिरोभव २० विषयाःकितवाराजनजेतारःसाक्षिर्वर्जिताः ॥ दुर्युतदेवनैःकेनजेष्यत्यस्मान्शठाहमे २१ ब्रह्मचर्यादिभिर्गलहैःशास्त्रसा
क्षिनीरूपितैः ॥ दुर्युतदेविनःशत्रून्जेष्यामःक्षणतोद्युना २२ बाणैर्यज्ञादिभिश्चापिनिहत्योन्मार्गवर्तिनः ॥ बध्वाशमादिभिःपाशैर्विषयारीनथापरान् ॥ स्वल्प
शेषान्हिजेष्यामोब्रह्मचर्यादिभिर्गलहैः १४२३ एतेर्षाजनकंतद्वज्जननीचवयंनृप ॥ बंधुभिःसहितांमतांधक्ष्यामोब्रह्मवन्हिना १४२४ अन्यस्मिन्नन्यबुद्धिर्या
जननीसाप्रकीर्तिता ॥ आत्मावरणसंयुक्ताकितवानांदुरात्मनाम् १४२५ मनःपितातथाबंधुजनोयंवासनागणः ॥ वयंब्रह्मस्मइत्येवंमहताज्ञानवन्हिना ॥
द्रग्वाकुटुंबसहितान्विषयान्विजयेमहि १४२६

नुग्रहेणनिरूपितैःप्रदर्शितैर्ब्रह्मचर्यारण्यवासादिरूपैर्गलहैर्लोप्यमानद्रव्यैर्निश्चितंताज्जेष्यामइति २२ ननुबहवोविषयाऽरयोद्युतमात्रेणकथंजेतव्याइतिशंकांवारयन्नाह बाणैरिति । येतावदुन्मांगे
शास्त्रब्राह्मणभोचरंतिविषयारयस्तान्शास्त्रविहितप्रज्ञदानादिवहिष्यसाधनैर्दूष्यतानाहन्नसाक्षत्वेनबाणसमैर्निहत्यतेषांशिरःसमंप्रमादमृत्पुंशास्त्रोक्तकर्मलक्षणाविद्ययाछित्वेति यावत् अविद्ययामृत्पुं
तीत्येतिश्रुतेः । तथाप्रमदनिषेधाभावेनसाक्षिहितान्विषयारीन्शमदमयंतंरसाधनेःप्रवृत्तिविरोधित्वेनपाशसमैर्बध्वाव्युत्थानदशायांकदाचिदुपलभ्यमानत्वेनस्वरूपावशिष्टान्विषयारीन्ब्रह्मचर्यादि
गलहकेनयूतेनजेष्यामइत्यर्थः २३ तथाप्रमपिश्वरशास्त्रइतिजेनब्रह्मज्ञानाग्निनातात्सवायवान्द्राधानांकीरण्यामइत्याह एतेयामितित्रिभिः । एतेषांविषयारीणां मत्तांगवितांधक्ष्यामोद्वेष्टान्करि
ष्यामोब्रह्मज्ञानाग्निनेति २४ नयेपाजनकादयःकिरूपइत्यर्कांक्षायामाह अन्यस्मिन्निति । विक्षेपावरणलक्षणशक्तिद्रव्यवत्पविद्यवतेषांजननीत्यर्थः २५ मनइति । तेषांरूपत्वेनमनःपिताभवति
मनःपितापतिममृतः इत्यादिश्रुतेः । तथाकापिकलिसमिद्धिद्रव्यग्रन्थेयतेषांकासनप्रकीर्त्येवद्रव्यादीयस्वदादयोपिद्रव्यगतास्मिन्नज्ञानात्प्रकटयते २६ २७

नयेवतेपांसर्वथोऽप्यवत्प्रमयोजकीपरायः कुतोभवद्भिनिश्चितइत्याकांक्षायांमाह एतेरिति । एतेविषयकितवैर्व्यवहारात्पराजिताइत्यत्रार्थेपथासाक्षित्वेनममानभूताःसन्ति के इमेपुष्टि
 द्यादयोलीलास्तथालोकपालावर्मेराजादपस्तथेश्वरैर्योमिवेत्यर्थः । तदुक्तमनुना । आदित्यचैदावनिनीलश्रयोभूमिरापोहृदयमनश्च । अहश्चरात्रिश्रउभेवर्त्तयेधर्मश्चजानातिनरस्पृष्टः इति
 हृदयशब्देनसाक्षिणश्चरस्यग्रहणमिति १४२७ अनुनातुवयंशास्त्रसाक्षिमसादात्सावयानाःसंतस्तान्जेष्णामएवेत्याह अद्येति । तेयेपूर्वपराजिताःसर्वेवयमधिकारिणःअक्षैरिन्द्रियरूपपाशैः
 प्रवृत्तिविशेषेणजयादिप्रयोजकत्वंहिपाशकानामिन्द्रियाणांचतुल्योद्यमः तत्ररायादिहीनेन्द्रियप्रवृत्तिरधिकारिणांजयावहेतिबोध्यम् । ' रागद्वेषविमुक्तैस्तुविषयानिन्द्रियेश्वरन् । आत्मवश्यैर्विधे
 यात्माप्रसादमधिगच्छति ' इतिस्मृतेः । तथावाणैर्वहिरंगसाधनरूपेश्वरानरविशास्त्रानुगृहीताःसंतोजयेमेत्यर्थः १४२८ यथासर्वसाक्षीपरमेश्वरःश्रीकृष्णरूपेणपांडवाननुजग्राह तथास्मान
 पिवेदरूपेणानुगृह्णातीत्याह कृष्णेति । धार्तराष्ट्रान्जितवंतइतिशेषः । तथाचोक्तगीतासु ' तस्माच्छास्त्रं प्रमाणंते ' इत्यादि १४२९ येतुशास्त्रविमुखास्तेपराजीयंतएव अशास्त्रविहितंघोर
 मित्यादिभवदुक्तेरित्याह अस्पष्टकेनेति । येतुअस्पष्टंशास्त्ररूपसाक्षिवर्जितंयूतंकुर्वीतेषामत्रदुर्धूतमहतीहानिरिति अस्माकंतुद्वंद्यूतमीदृशंशास्त्रसाक्षिराहित्येनास्पष्टंभवतीत्यर्थः १४३० त

एतैःपराजिताराजन्बहुकृत्वःपुरावयम् ॥ यथेमेसकलालोकालोकपालास्तथेश्वरः १४२७ अद्यप्रभृतितेसर्वेह्यप्रमत्तावयंस्थिताः ॥ अक्षैर्वानैश्चजेष्णामोविषया
 न्कितवानमून् ॥ शास्त्रसाक्षिमलेनैवमातेभवतुसाध्वसम् २८ कृष्णसाक्षिवलेनैवयथापंचापिपांडवाः ॥ अधमान्धारतराष्ट्रांस्तान्कितवान्कलहप्रियान् २९ अ
 स्पष्टकेत्रदुर्धूतेकितवैर्विषयैःसह ॥ महतीनष्टिरुद्दिष्टानास्माकमिदमीदृशम् १४३० वामदेवादयोयद्गद्विषयान्कितवानमून् ॥ जित्वामरणनिर्मुक्ताबभूवुःस्वात्म
 रूपिणः ३१ वयंतथैवराजेंद्रजित्वैतान्कितवानिह ॥ ब्रह्मासृतंभविष्यामोनात्रकार्यविचारणा ३२ शास्त्रसाक्षिपरित्यागाद्विषयैःकितवैःसमम् ॥ दुर्धूतदेविभिर्दू
 तंप्रारब्धयैरबुद्धिभिः ३३ हतपुण्यघनास्तेमीपापकौपीनशेषिताः ॥ तत्रतत्रमहाराजदुःखादुःखमुपागताः ३४ पक्षिणःस्थावरास्तद्द्राम्यारण्यविभेदिनः ॥
 पशवश्चापि सर्पाद्यादृश्यंतेसर्वतःस्थिताः १४३५ विषयाःकितवाराजन्नेतेदुर्धूतदेविनः ॥ अनक्षहृदयान्पुंसोजयंत्यक्षैःकृताभिधैः १४३६ अद्याक्षहृदयं ब्रह्मज्ञातम
 स्माभिरंजसा ॥ विज्ञानाद्यस्यसततंपुमानक्षैर्नुजीयते १४३७ गुरुशास्त्रोपदेशेनयदेतमनुपश्यति ॥ हृद्यक्षहृदयं ब्रह्मस्वात्मानं देवमंजसा ॥ ईशानंभूतभव्य
 स्यनततोर्निदतिस्वयम् १४३८

स्माद्वयमपिशास्त्रानुगृहीताःशुक्वामदेवादिवदरीन्जित्वाब्रह्मभावलक्षणंस्वाराज्यंलभेमहीत्याह वामेतिद्वाभ्यां । स्पष्टद्वयम् १४३१ । १४३२ येतुशास्त्रसाक्षिविमुखास्तेर्दीन्यतितेऽधोधो
 भावलक्षणांदुर्मेतिलभंतइत्याह शास्त्रेति । यैरबुद्धिभिर्मूढैःशास्त्रविनायूतमारब्धंतेपापरूपकौपीनमात्रशेषाःसंतोदुःखंयांतीतिद्वयोःसंबंधः १४३३ । १४३४ यथायूतागारेपराजितानांमंडली
 दृश्यंतेतथैप्रकृतेपापधोनिनामंडलीबोध्येत्याह पक्षिणइति । पक्षिणश्चस्थावराश्चग्राम्यारण्यभेदभिन्नाःपशवश्चसर्पाद्याश्चयेऽमीदृश्यंतेतेसर्वेविषयकितवैःपराजितानामाकाराबोध्याइतिसंबंधः
 ३४३५ तद्विदुरित्यादिभागस्यार्थांमाह विषयाइतिद्वाभ्यां । लोकेहिकितवानक्षहृदयान्अक्षानुकूलताप्रयोजकासहृदयारूपमन्त्रविशेषज्ञानशून्यानेवजयंति । कृताभिधैःकृताःकल्पिताःकृतत्रे
 ताद्व्यपरकलरूपाभिधाःसंज्ञायेपांतादृशैःपाशैरेरिति १४३६ अद्येति । यथानलेनराज्ञाकृपणदिक्षहृदयंज्ञातंतद्विज्ञानाद्विषयकितवान्जयामएवेत्यर्थः ३७ उक्तार्थेऽष्टमंत्रंअष्टमन्त्रितंकरो
 ति गुर्वितंत्रिभिः । सर्वेश्वरब्रह्मरूपमात्मानमंतर्यामित्वेनाक्षहृदयभूतंपदाउपदेशानुसारेणहृदिसंनिहितःसाक्षात्करोतितदाश्रुतिगतजुगुप्सापदोक्तांनिंदायनुतापरूपान्करोतीत्यर्थः १४३८

अनुतापरूपात्मनिंदामभिनयति अथेतिद्वाभ्यां । अथाक्षहृदयंज्ञात्वेतिनिरिति । इतिकथं अहंभारतेखंडेजातःसन्विषयकितवैःपुण्यरूपंविद्यारूपंचग्लहंनिर्जितोस्मिपापकौपीनशेषश्चकृतो
स्मीतिद्वयोःसंबंधः १४३९ । १४४० आत्मनो नित्यत्वसर्वभासकत्वसर्वसत्ताप्रदत्वानांप्रतिपादकस्वनवमंत्रस्यार्थमाह नास्येतित्तुभिः । आत्माऽविनाशीयतःकर्तृत्वभोक्तृत्वप्रमातृत्व
लक्षणविकारवान्नभवति किंतुततःकर्त्रादिरूपादिकारिणःपरःसाक्षिरूपइत्यर्थः १४४१ तत्रहेतुतयाकालापरिच्छेद्यत्वमाह यस्मादिति । ब्रह्माहिरण्यगर्भैस्तत्प्रभृतीनामप्रोभिःसहस्रयुगादिरूपे
रवयवैःसहितःसंवत्सरात्माकालोनानाविधोयस्मात्साक्षिरूपादात्मनोऽत्रागेवविकारेपुपरिच्छेदशेषप्रवर्ततइति १४४२ आत्मेति । तदात्मज्योतिरन्येनज्योतिषानप्रकाशयतेतत्तदेवसूर्यादीनांज्यो
तिषांज्योतिःप्रकाशकंसहिराजतइति १४४३ सएवआत्मेवसर्वसत्ताप्रदत्वादायुरित्युच्यतइत्याह नप्राणइति । आयुर्जीवनप्रदोऽयमात्माज्योतिषांज्योतिर्भूतएवदेवैरायुरितिनिश्चितइति १४४४
आत्मनोब्रह्मत्वयोग्यतास्फुटीकरणार्थसर्वाधारताप्रतिपादकस्वदशमंत्रस्यार्थमाह यस्मिन्नितिद्वाभ्याम् । प्राणाद्यावक्ष्यमाणस्वरूपाःपंचजनसंज्ञकायत्राधिष्ठानेसंतितथापैरभूतैःपृथिव्यादिभिः
सहितआकाशश्चयत्रतिष्ठतमेवाहंसर्वभासकमीश्वरममृतमात्मानंजानामितंविद्वान्ज्ञानंज्ञहंतादृशःसर्वाधिष्ठानादिरूपःसंपन्नैस्मीतिद्वयोरर्थः १४४५ । १४४६ पंचजनपदार्थानांप्राणादी

अथाक्षहृदयंज्ञात्वाविषयैःकितवैरहम् ॥ दुर्धृतदेविभिर्नित्यंसर्वप्राण्योघवंचकैः १४३९ जातोपिभारतेवर्षेह्यधिकारिशरीरभाक् ॥ पुण्यविद्याग्लहंसर्वंनिर्जितो
स्मिक्षणेनहि ॥ पापकौपीनशेषश्चकृतोस्मीतिकदाचन १४४० नास्यनाशःकथंचित्स्यादात्मनःसर्वदेहिनाम् ॥ कर्ताभोक्तातथामातानात्माकिंतुततःपरः ४१
यस्मादवर्गयंकालोनानाभेदःप्रवर्तते ॥ संवत्सरःसहाहोमिर्ब्रह्मादीनामहात्मनाम् १४४२ आत्मज्योतिस्तदन्येनज्योतिषानप्रकाशयते ॥ तदेवज्योतिषांज्योतिः
सूर्यादीनांविराजते १४४३ नप्राणोनाप्यपानोवाभवेदायुःशरीरिणाम् ॥ ज्योतिषांज्योतिरेवायमायुर्देवैःसुनिश्चितः १४४४ यस्मिन्पंचजनाःपंचप्राणाद्याःसं
तिसर्वदा ॥ भूतैश्चतुर्भिरपरैराकाशोपिचसर्वगः १४४५ तमेवज्योतिषांज्योतिर्जानाम्यात्मानमीश्वरम् ॥ मरणादिविनिर्मुक्तमहंविद्वांश्चतादृशः १४४६ प्राणश्च
क्षुस्तथाश्रोत्रंमनोज्योतिःपुरेरितम् ॥ वागादिकथितंलोकएतज्ज्योतिश्चपंचकम् १४४७ आत्मेतिज्ञानवंतोयेनिश्चितंतैस्तुसर्वदा ॥ ब्रह्माक्षहृदयंपूर्णपुराणंनाशव
र्जितम् १४४८ उत्पत्तेर्जगतःपूर्वमेकमेवव्यवस्थितम् ॥ परतोनाशतोमध्येनैकमेवव्यवस्थितम् १४४९ नवाहौरिद्वियैरेतत्सर्वभेदाविवर्जितम् ॥ श्रुत्युक्तमात्मम
ननसंस्कारसचिवेनहि ॥ मनसैवावगंतव्यंब्रह्मरूपंनिरंजनम् १४५०

नांस्वरूपंप्रदर्शयतद्भासकतयातदांतरत्वमात्मनःप्रतिपादयतएकादशस्यमंत्रस्यार्थमाह प्राणइतित्रिभिः । प्राणचक्षुःश्रोत्रमनांसिचत्वारितथापुरातीतमंत्रेज्योतिषांज्योतिरितिपृथक्तज्ज्योतिः
पदेनेरितंवागादिपंचकंतद्विलोकेऽप्यंधकारादौप्रकाशकत्वेनकथितंप्रसिद्धमितियावत् आदिपदेनचंद्रादित्यादयोगृह्णी एतज्ज्योतिरेतेषांप्राणादीनांपञ्ज्योतिःप्रकाशकंतत्त्वं । कीदृशं पंचकंपंचभिः
प्राणादिशब्दैःप्रथमाविभक्त्यंतैःकायतेप्रतिप्रायतेतत्तथा । कैधातोःशब्दार्थात्सुपिस्थइतियोगविभागात्कप्रत्ययः । तथाचप्राणादीनांप्राणादिरूपंसर्वांतरत्वमात्मेतीतार्थंज्ञानवंतोयेभ्यः
तितरेवाक्षहृदयतपोक्तंब्रह्मात्ममितिद्वयोरर्थः १४४७ । १४४८ अष्टपदार्थमाह उत्पत्तेरिति । कीदृशमात्मतत्त्वं जगतउत्पत्तेःपूर्वतथाजगतोनाशतःपरतोऽनंतरंकेकमेकरूपमेवावस्थितं
तयोर्मध्येनृत्तपतोपाधिभिर्नैकमेवव्यवस्थितमितिसंबंधः अष्टपदशब्देहिअपेक्षावशात्पूर्वमपरंचाभिधेतइतिभावः १४४९ द्वादशमंत्रस्यआत्मज्ञानसाधनमद्वितीयत्वेतदविवक्षानेऽनर्थक्यप
तिपादयतोऽयमाह नवाहौरिद्वियैरेतत्सर्वभेदाविवर्जितम् १४५०

मनससात्म्यदर्शनयोग्यतास्पष्टयति मन इति । यद्यपि बालोद्विपाण्यात्मदर्शनयोग्यान्वेवमृष्टानि परांश्चित्तानीत्यादिश्रुतेः तथापि मनःसर्वार्थविषयपरमेश्वरिणा प्रजापतिना सृष्टमिति प्रकृतं श्रुते
त्वे विज्ञायत इति भावः । तेन मनसः सर्वार्थत्वेन हेतुना त्रिकालकालत्रयसर्वविधदृश्यजातं तथा कालतोऽतीतमात्मतत्त्वं च मनसा पुमानवगच्छतीत्यर्थः १४५१ परंतु प्रमाणसहकृतस्यैव मनसः सर्वार्थ
दर्शनसामर्थ्यामित्याह यद्यपीति चतुर्भिः । यद्यपि मनोऽप्यवस्थावर्जितमेकत्रार्थे निश्चयरूपस्थिति रहितमेव भवेत् प्राप्य शोदश्येत तथापि तस्मिन् मनसः प्रमाणरूपसहकारिहीनस्य विभ्रान्तत्वरूपोऽपराधो
नर्मतव्यः सहकारिण विना कार्यासिद्धेर्लोकैपि दृष्टत्वादिति भावः १४५२ सहकारिण विना कार्यवैगुण्यं न दोषा येत्येतदुदाहरणे स्फुटयति नमन इति । यथालोकैश्च भ्रुमान् पुमान् रूपं पश्यति तथा
मनः सहकृतश्चोत्रसहितोऽपि पुमान् रूपं पश्यति कुतः रूपदर्शनकरणस्य नेत्रस्थाभावात् तथा प्रमाणा सहकृतं मनो यद्येकत्रानवस्थितं तथापि नापराधीति द्वयोरर्थः १४५३ । १४५४ गृहीया
दिति । अयं प्रमाता च भुरादिवाक्यकरणेऽसहितो भेदमेव गृहीयात् । मनसा तु भेदप्राहि प्रमाणसहकृतेन भेदमात्मरूपं गृहीयान्निश्चयानुपादित्यर्थः १४५५

६

॥ ६३ ॥

माह परमेति । यद्ब्रह्म १४७३ तत्पदार्थस्य ब्रह्मणस्त्वंपदार्थादिदेशकांवारयति भगनस्येति । यथा गगनस्य स्वात्मनि स्वस्वरूपभेदेनास्तितथा चैतन्यरूपिणा आत्मना त्वंपदार्ये न ब्रह्मणो
पिन मे दइत्यर्थः १४७४ तत्र हे तु तथा स मो मा शक्रे न समो नागे नेत्यादिश्रुति प सिद्धं सर्वपरिपूर्णता लक्षण साम्य रूपं ब्रह्मणः स्वभावमाह अंतरिति । पुक्तिका स्वरूप मश कजा तिर्ना गो गज स्ते हयो रा काश्च
या सा सं तथा सर्वात्म रूपमित्यर्थः १४७५ तत्र हे तु या ब्रह्मण एव सर्वरूप तथा उक्त्वा स्थानमाह देशेति । सर्वस्पृश्य धिय देहा कैला दि ईश्वर रूपांतस्त्वं ब्रह्मे व न ततो ऽप्यदित्यर्थः १४७६ ब्रह्माणिक
क्षिप्त विश्वस्याप्यत्वा भावं दर्शा तेन स्पष्टायति सर्वादय इति द्वाम्यां । स्पष्टं प्रथमु १४७७ । १४७८ तथा चायमात्मा ग्रहेति श्रुति प सिद्धं अप्रपद्युरायेमात्मन एव सिद्धमित्याहु जयमिति ।
(तदा हि रिगाग्रमपराक्षात्माभिरेच्छापत्वाद्ब्रह्मभवति तेषां ब्राह्मणस्त्वमस्यैव रूपमित्यर्थः २६९)

एतस्मादधिकं प्रस्मात्किंचिदत्र न विद्यते ॥ सर्वाधिकस्ततो वेदैः कथ्यते समहेश्वरः ॥ सर्वाधिकत्वाद्देदोस्मिन्कोपि नास्तिकथंचन १४८० यदि भेदो भवेन्न स्याद्ब्रह्मतात्र कदाचन ॥ ब्रह्मता चेद्भवेन्नैव भेदः कोपि कथंचन ८१ अंतरंगतयाऽऽदेया ब्रह्मणो ब्रह्मतानु ॥ बहिरंगसमो हेयो भेदस्तस्या विघातकृत् ८२ आत्मता ब्रह्मता ज्ञेया तन्नाशे स्वात्मनो भवेत् ॥ नाशस्तस्माद्भ्रंभेदनाशो भवतु सर्वथा ८३ कामुका अर्थलुब्धाश्च इदमाहुर्महाधियः ॥ आत्मनाशे समुत्पन्नेत्यजेत् सर्वमशंकितः ८४ आत्मसंबंधनाशोऽपि भेदिनोऽपि बहिर्देशः ॥ सर्वत्यजं तिकेनाद्यक्ष्यामो न वयं जडम् ८५ आत्महानौ भवेन्नाशो ह्यत्यक्तस्यापि सर्वथा ॥ जडस्य तत एवेदमस्माभिस्त्याज्यमेव हि ८६ विनाशे स्वात्मनो नाशं जगतः प्रवदं त्यमी ॥ शिष्याः सुरगुरो र्ये च तादृशाः पामरा जनाः ॥ प्रामाणिकाः कथं तस्य नाशेनाशं वदंति न ८७ अजडे न विनासिद्धिं जडं याति न कर्हिचित् ॥ अजडो ज्योतिषां ज्योतिरात्मान्यजडमीरितम् ८८ संतानस्य यथानाशे स्वात्मनो न तथैव हि ॥ जडनाशे न नाशोऽस्ति ब्रह्मणो द्वय रूपिणः ॥ ततो जडस्य संत्यागं कुर्मो न ब्रतुणः कचित् ८९ अपि ब्रह्मणि भेदोऽयं गृहीतुं नैव शक्यते ॥ अगृहीतः कथं भेदः सिद्ध्येदत्रात्मरूपिणि ॥ ब्रह्मेति भेदश्च न्यस्यात्तत्र भेदग्रहः कुतः १४९०

र्थसर्वत्यागः प्रसिद्धस्तदा मुख्यत्वात्प्रसार्थदुःखरूपस्य जडस्य च भेदस्य त्यागः किमु तेति भावः ८५ ये तु जडाभिनिवेशेनात्मत्यागे समुद्यतास्तेऽतिमुग्धा आत्महानौ जडस्याप्यपहारादित्याह आत्महानाविति । आत्महानौ जातयां स्वयमत्यक्तस्यापि जडस्य कृपणधनन्यायेन नाशो भवति ततस्ते न्यापमनुसंधायेन जडजातमस्माभिस्त्याज्यमेवेत्यर्थः ८६ आत्मनाशे सर्वनाश इत्येतद्वाद्यानामपि सर्वमतमित्याह विनाश इति । ये सुरगुरोः शिष्याश्चार्वाका ये च तत्सदृशाः पामरास्तेऽपि देह रूपस्यात्मनो नाशं जगन्नाशं वदंति तदा प्रामाणिका वैदिकास्तथा कथं न वदेयुरित्यर्थः ८७ तत्रोपपत्तिमप्याह अजडेनेति । न ह्यसाक्षिर्किंचित्सिद्धचित्तत्रात्मा साक्षी तदन्यजडसाक्ष्यं तदात्मानं विना कथं सिद्धयेदित्यर्थः ८८ ननु सर्वजडविनाशे तत्साधकं ब्रह्मापि कथं तिष्ठेदित्याशंकां वारयति संतानस्येति । यथा संतानस्य बुद्धिबृत्तिरूपज्ञानप्रवाहस्य सुषुप्त्यादौ नाशोऽपि तत्साक्षिण आत्मनो न नाशस्तथा सर्वजडनाशेऽपि तत्साधकं ब्रह्मणो न नाश इत्यर्थः ८९ किंच यथोष्णस्वभावेन ह्यौशेयं प्रमातुं शक्यं तथाऽद्वितीयस्वभावेन ब्रह्मणि भेद इत्याह अपि ब्रह्मणि ति । अत्र ब्रह्मणि आत्मपदार्थरूपेणातुं शक्यो भेदः कथं सिद्धयेदिति । कथं ज्ञातुं शक्य इत्याकांक्षायां ब्रह्मपदार्थमाह ब्रह्मेति १४९०

ब्रह्मणिवस्तुतोभेदाभावंदृष्टान्तेन स्फुटयति । रजाविति । यथारज्जुरूपे अवस्थाने आधारसर्पस्य वस्तुतो न स्थितिस्तथा ब्रह्मणो भेदस्येति १४९१ किंत्वविद्ययैव कल्पितः स इत्याह । प्रकाश इति । माययाऽविद्यया तमसो घृक कल्पितस्य । प्रकाशे सूर्ये स्थितिः १४९२ विचारदशायां स भेदः शशशृंगवदलीक इत्याह तत इति । ततो वस्तुतोऽसंभवात् स्वरूपादिभिर्निरूपितो भेदः शब्दमात्ररूपो ज्ञानमात्ररूपो वा बोधो न त्वर्थात्मेत्यर्थः १४९३ भेदस्य वस्तुतोऽसंभवमेव स्फुटयति । ब्रह्मण इति । यदि ब्रह्मणः सकाशादप्यत्किंचिदपि वस्तु स्यात्तदा भेदः स्वरूपलभेत तदेव तु नास्ति ब्रह्मणः सर्वात्मकत्वादित्यर्थः १४९४ शब्देति । तेनार्यभेदः शब्दबुद्धयोर्वैलादेव स्थितः शशशृंगादिवदिति १४९५ शब्दबुद्धयोश्चेति । शब्दश्च बुद्धिश्चेते द्वे पदाभेदस्य मध्ये पततः प्रतिभूतमध्यतिष्ठतः स्वयं भेदेन दृष्टे शब्दबुद्धीविषयं भिन्नतया दर्शयत इति यावत् तदानानेवनानाविधवदृश्यमानोपि भेदो वस्तुनि ब्रह्मणि नास्तीत्यर्थः १४९६ भेददर्शनप्रयुक्तमनर्थदर्शयति अवाङ्मनसोति । मृत्योर्मुत्थुपुनः पुनर्मृत्युम् १४९७ तत्र हेतुं संसारावस्थानमाह भेदबुद्धिरिति । ह्येतो भेदबुद्धिः संसारवर्द्धिकात्तत् आत्मनि भेदेन पश्येदिति १४९८ दुःखादिति । तेन संसारपातेन नरकादिरूपमति

रजौ सर्पस्थितिर्यद्वदवस्थाने भवेन्न हि ॥ ब्रह्मण्येवमवस्थानं भेदस्योपपद्यते १४९१ प्रकाशे तमसो यद्वन्मायया स्यादवस्थितिः ॥ ब्रह्मण्यपि तथा भेदो माययैवावतिष्ठते ॥ वस्तुतो नैव भेदो यं कोपि ब्रह्म स्वरूपिणः १४९२ ततो भेदः स्वरूपेण देशकालादिभिः कृतः ॥ वंध्यासुतसमोज्ञेयः शब्दधीवपुरेव सः १४९३ ब्रह्मणो यदि किंचित्स्यादन्यतत्र भवेदयम् ॥ यदाभूत्सकलं ब्रह्मतदायं क्वमविष्यति १४९४ शब्दधीबलतस्तेन नानेवायं व्यवस्थितः ॥ शशशृंगनिभो भेदो वंध्यापुत्रसमस्तथा १४९५ शब्दबुद्ध्योश्च भेदस्य मध्यतः पतनेन हि ॥ नानेवापि न भेदोऽस्ति ब्रह्मण्यात्मस्वरूपिणि १४९६ अवाङ्मनसगम्येस्मिन् स्वप्ने भेदोऽस्ति ॥ नानेवापि च यः पश्येन्मृत्योर्मुत्थुमगच्छति १४९७ भेदबुद्धिर्हि संसारदुःखदंसं प्रयच्छति ॥ स्वरूपेणापि दृश्यो न भेदस्तु परमात्मनि १४९८ दुःखादुःखतमं तेन नरकादिशरीरजम् ॥ दुःखमाप्नोति स ततं भेदं ब्रह्मणीश्वरे १४९९ यत एव ततो ब्रह्मज्योतिषां ज्योतिरव्ययम् ॥ अवाङ्मनसगम्यं तदप्रमेयं सुनिश्चलम् १५०० द्रष्टव्यमेकधैवात्मरूपं सर्वशरीरिणाम् ॥ स्वसजातिविजात्युत्थभेदगंधविजितम् १५०१ अविद्याविश्वरूपेयं जननी सरुजोऽस्य सा ॥ भेदस्य वर्तते ह्यर्वाङ्गीरुजो ब्रह्मरूपिणः १५०२ ततो जन्मादिरहित आत्मायं निश्चलः परः ॥ देशतः कालतस्तद्वत्स्वरूपाच्च महान्स्तथा १५०३

दुःखं भेददर्शोऽप्यप्योतीत्यर्थः १४९९ त्रयोदशस्य मंत्रस्यैकधैत्यादेर्ब्राह्मणत्वावधारणपरमार्थमाह यत इति चतुर्भिः । यत एव वर्णितविद्यया भेदराहित्यं ततः सर्वेषामात्मरूपं ब्रह्म एकधैव सर्वदेता भावलक्षणाखंडत्वेनेव ज्ञेयं । कीदृशं सर्वभासकमाङ्मनसगोचरत्वादप्रमेयमविषयस्वभावमिति द्वयोरर्थः । श्रुतौ मेयशब्दस्य एकाराभाव इच्छा दसः । अत्र बुद्धिगम्यत्वाप्रमेयत्वयोर्विरोध एवमाचार्यैः परिहृतः 'वृत्तिव्याप्तिमपेक्षेव वेद्यत्वं प्राहुरात्मनः । चिदंतरानपेक्षत्वादवेद्यत्वं तथा गमाः' इति १५०० । १५०१ विरजोरजसामलेन कामकर्मादिरूपेण रहितमात्मरूपमाकाशादव्याकृता रूपमायारूपात्परमित्याकारं तृतीयपादार्थं भगवन्नेणाह अविद्येति । इयमहमज्ञ इत्यनुभूयमाना अविद्या आकाशादव्याकृतादिपदैः श्रुतिप्रसिद्धा ब्रह्मरूपिण आत्मनः सकाशादव्यागिव वर्तते साक्ष्यापेक्षया साक्षिणः परत्वस्य प्रसिद्धत्वादिति भावः । कीदृशी अविद्या अस्य भेदस्य जननी विश्वरूपानां नारूपाच । कीदृशस्य भेदस्य सरुजोरजसत्वेन संतापकस्य । कीदृशा ब्रह्मरूपिण आत्मनः नीरुजः रुग्निभः संतापेर्जीनादानेन दूषादिति पादोऽप्यर्थः १५०२ तत इति । ततो वस्तुतो मायापसंख्येदीनत्वात् सर्वविकारदिव आत्मा विशालः कष्टरहितः शशिविपचित्ते वतीत्येवमात्मनोऽपि पूर्णत्वमवस्थायीः १५०३

विदुषात्मनिष्ठमेतत्सर्वविद्याजपमिति बोधकस्य चतुर्दशस्य मन्त्रस्यार्थमाह । तमेवैतये कस्तनिति श्लोके । तमुक्तलक्षणमात्मानं गुरुपदेशाच्छ्रुत्वा अनात्ममतिपादकशास्त्रं हित्वा च मनसोत्तरवस्थानं विलय रूपं प्रज्ञाभिधं श्रुतिगतप्रज्ञापदेन विवक्षितं कुर्वीते तिसंबंधः । कीदृशं मनसोत्तरवस्थानं श्रुतिश्रवणेन तत्तत्पर्यायं मननेन ध्यानेन निदिध्यासनेन च सर्वं पुनश्च श्रवणादिप्रभावादसंभावना विपरीतभावनाभ्यां वर्जितमिति यावत् । एतद्विशेषणं योगप्रसिद्धविदेहमकृतिलयादिताम्यवारणार्थं बोध्यं । कीदृशो विकारी धीमान् धीमत्त्वविवरणं रागद्वेषादित्यरूपं बालसाम्यमिति द्वयोरर्थः १५०४ १५०५ इतरस्य हेतुत्वमुपपादयति आत्मन इति । लोकः लौकिकपदार्थजातं शास्त्रं तत्प्रतिपादकं आदिपदप्राप्तं तत्साधनवानिन्दितमनिपिद्धमप्यभिध्यातं चित्तं तत्प्रवृत्तिद्वारा वागादेरिन्द्रियस्य केवलश्रमरूपदुःखहेतुरेव भवेदतो हेममिति भावः १५०६ विषयसंबंधस्य दुःखहेतुतामेव स्फुटयति भारमिति त्रिभिः । चकारोप्यर्थको भिन्नक्रमः । तथा चातीतानागतचित्तां विहाय वर्तमानमेव विषयं सेवमानोऽपि जनीभारवाहकबहुः स्वीभवेत् किमुतातीतानागतचित्ताकुल इत्यर्थः १५०७ यावत्तदिति । अयं जंतुरात्मानं विहाय यावत्तोयत्परिमाणान्विषयानभिध्यायेत्तथा तं तस्ते ध्याता विषयाः प्रवृत्तिद्वारा इन्द्रियाणां वृथाश्रमहेतव एव यत एतैर्विषयैः शास्त्रीयैः शास्त्राविरुद्धैरपि वागादयः खेदमेव यांति फलस्य सुखस्य प्रत्यगात्मरूपस्यैन्द्रियैरसंस्पर्शादिति द्वयोरर्थः १५०८ । १५०९

तमेव भेदरहितं विज्ञाय गुरुशासनात् ॥ धीमान् बालसमो भूत्वा रागद्वेषविवर्जितः १५०४ श्रुतिश्रवणतात्पर्यमननध्यानसंयुतम् ॥ मनसोत्तरवस्थानं सर्वदा दुःखवर्जितम् ॥ प्रज्ञाभिधं प्रकुर्यात्त्यक्त्वा शास्त्रमनात्मगम् १५०५ आत्मनो व्यतिरिक्तं यल्लोकशास्त्राद्यनिर्दिष्टम् ॥ अभिध्यातं तदप्यत्र वागादेर्दुःखकृद्भवेत् १५०६ भारं वहन्यथा जंतुर्दुःस्वी भवति सर्वदा ॥ विषयं वर्तमानं च सेवमानस्तथा पुमान् १५०७ यावत्तो हृदयां भोजे विषयान् मनसः प्रियात् ॥ अभिध्यायेदयं जंतुर्विहायात्मानमव्ययम् १५०८ इन्द्रियाणां हितावंतो भाराः श्रमकरा हि ते ॥ एतैर्वागादयः खेदं शास्त्रीयैरपियांति ते १५०९ संत्यजेत्तत् एवामूनं प्रज्ञामात्मस्वरूपगाम् ॥ कुर्वीत न मनो भूयो यथा यातिसखेदताम् १५१० एवं ये ज्ञातवन्तस्ते प्रवृत्ताः स्वात्मबोधने ॥ श्रवणादिमुखैरेवोपायैर्नापरनामभिः १५११ द्वारैः पंचावयवकैर्बुद्धिः शुद्धिः करैरपि ॥ ब्रह्मचर्यादिसंपन्ना ऊहापोहविशारदाः १५१२ संसारसागरं तीर्त्वा प्रवृत्त्यात्मावलोकनात् ॥ दृष्टो मतः परेणैव दृश्यते नैव कर्हिचित् १५१३ इयं रूढिरयं योगो गुणोऽयं लक्षणतथा ॥ हानाहान करीत द्रुमुभयोर्यं हिलक्षणा १५१४

फलितमाह संत्यजेदिति । ततः श्रममात्रहेतुत्वादमुन्विषयान् संत्यजेत्तस्य क्वाचप्यज्ञामात्मस्वरूपाकारां कुर्वीत यथा मनः पुनः सखेदतां दुःखितां प्राप्नुयादित्यर्थः १५१० एवमितरविस्मरणमेवात्मदर्शनं तस्यैव साधनानि श्रवणादीनीत्याह एवमिति त्रिभिः । एवं ये आत्मानं ज्ञातवन्तस्ते एव स्वात्मनो बोधने साक्षात्कारप्रवृत्ता बोध्या इति शेषः । के ज्ञातवन्तः श्रवणादिसंज्ञैरुपायैः तथा पंचावयवैरक्षमयाद्यानं दमयांतकोशैः तेषां शिरःपक्षद्वयमध्यपुच्छैः पंचावयवकत्वात् । कीदृशैः कोशैर्द्वारैः शुद्धात्मज्ञानस्थूलार्थं धितन्यायेन द्वारभूतैः । पुनः केः बुद्धिशुद्धिकरैर्बुद्धिरंगान्तरंगसाधनैः । कीदृशास्ते ब्रह्मचर्येणादिपदप्राप्त्यैकांतवासादिभिश्च संपन्ना विचारकुशलाश्चेति द्वयोरर्थः १५११ । १५१२ संसारेति । एवं संसारसागरं द्रष्टुं ज्ञातं तीर्त्वा विस्मृत्य प्रवृत्त्या प्रकृष्टयांतलीं न याचित् प्रवृत्त्या अवलोकनादावरणध्वंसादात्मा दृष्टः साक्षात्कृतो मतः संमतः परेणोक्तभिर्नेन प्रकारेण तु न दृश्यते न दृष्टया व्यवहार्यते इत्यर्थः १५१३ परेणैव न दृश्यते इत्येतत्स्फुटयितुं परादृष्टीनां शास्त्राध्ययनमपि रोगिणामप्यध्याशनवहोपोत्कर्षहेतुरेव भवतीति दर्शयंस्तत्र पदशास्त्रे व्याकरणे प्रसिद्धान्काश्चित्पदार्थान् व्यामोहकतयाऽनुवदति इयमित्यष्टाभिः । इत्यादिरूपपदविषयकज्ञानात्पुमान्परादृष्टिर्भूतमतिशयेन मोहते पुनः पुनर्मोहं विषयसंतानमुपैति प्राप्नोतीत्यष्टमेनाभिसंबंधः इति कथमित्याकांक्षायामिषं रूढिरित्यादि योज्यं । रूढिः समुदायशक्तिर्यथा विमादिपदे योगोऽवयवशक्ति-

यथापाचकादिपदे. गुणोमुणद्वारेणशब्दस्मात्प्रवृत्तिर्वाप्रिमाणवकइत्प्रत्रतेजस्वित्वगुणेनाग्निशब्दस्यमाणवकवृत्तिः लक्षणाशक्यार्थसंभ्रंघेनवृत्तिः साउभयीद्विविधाजहत्स्वार्थाऽजहत्स्वार्था च तत्राद्यास्वार्थस्यहानकरीयथागंगायाचोपहत्यादौ अंत्यास्वार्थाहानकरीयथाकाक्रेभ्योदधिरस्यतामित्यादावित्यर्थः १५१४ स्वार्थस्येति । प्रथमपदंपूर्वाव्यपित्वेनदर्शितं इयंद्विरेफादिपद गतालक्षणांलक्षितेनबहुव्रीहौपरमतप्रसिद्धपालक्षणपालक्षितंयद्भ्रमरपदंतद्वारेणालिपभृतिपदार्थेबोधा नोपचारतः उपचारोनामगुणयोगस्ततोहेतोरियंलक्षणानबोधा । नहिरेफइत्यस्यकश्चिद्धर्मोऽल्लिहरीरेवततइतिभावः । एवंपदवृत्तिर्भेदविचार्यप्रकृतिप्रत्ययार्थयोःप्राधान्यव्यवस्थामाह प्रकृतेरिति । यत्रप्रत्ययस्यद्योतकत्वंतत्रद्योत्योर्थोविशेषणमेवेतिसिद्धांतात्प्रकृतेःप्रकृत्यर्थस्यवलंप्राधान्यंयथाश्वकइत्यल्पाथेकनिअल्पोश्वइत्यर्थः तद्वाचकत्वस्थलेतुप्रत्ययार्थप्राधान्यं यथापाचकइत्यत्रपाककर्तृत्वार्थइतिभावः १५१५ कारकमिति । इदंक्रियाजनकभावरूपंक्रत्रादिपद्विधंकारकपदाभिधेयमुद्दिष्टमुक्तं । इदंशेषरूपंनिपातादिरूपंवाकारकमुद्दिष्टं इयंधात्वर्थरूपाक्रियाउक्ता तथाइदंतंडुलादिकंपाकादिक्रिययाफलाश्रयत्वेनेष्टमादिरूपंकर्मोक्तं तथेदंपश्यन्मृगोधावतीत्यत्रमृगकर्तृकथावनरूपंक्रियाकर्मक्रियारूपंकर्मैत्यर्थः १५१६ धातुरिति । अयंस्वार्थफलव्यधिकरणव्यापारवाचकरूपोधातुःपचादिःसकर्मकउक्तस्तत्समानाधिकरणव्यापारवाचकस्त्वकर्मकइत्यर्थः अयंणिच्प्रत्ययःसकर्मकधातुर्वाप्रयोजकस्यमेकस्यव्यापारमाह अपरोणिच्प्रकृतिरूपोधातुरकर्मकधातुर्वाप्रयोज्यस्यस्वतंत्रकर्तुर्व्यापारमाहेत्यर्थः तत्रोदाहरणंघटोभवतीतिभूधातुर

स्वार्थस्यलक्षितेनेयंलक्षणानोपचारतः ॥ प्रकृतेर्वलमेतद्विप्रत्ययस्यबलंत्विदम् १५१५ कारकंत्विदमुद्दिष्टमिदंस्यादप्यकारकम् ॥ क्रियेयंस्यात्तथाकर्मक्रियाकर्ममेवच १५१६ धातुःसकर्मकश्चायमयंनिष्कर्मकोपरः ॥ अयंप्रयोजकस्याहव्यापारमपरोपिहि ॥ प्रयोज्यस्यतथाजंतुर्विशिष्टंभाषतेध्रुवम् १५१७ प्रत्ययो ग्रंथुद्दिष्टस्तिष्ठेपोपिचपरः ॥ प्रत्ययेप्रत्ययोभूयादस्मिन्नुभयरूपिणि १५१८ तद्धितोयंछदेषस्यादेपकृत्यादिकःपरः ॥ समासोयंतथैवायंसमासांतपरोपिच १५१९ सनादिर्नामधात्वादावेषस्त्रीप्रत्ययःपरः ॥ अपत्यादिषुचैवायंचतुरर्थोयमीरितः १५२० भावादिषुतथाचायमयंवचनभेदकत् ॥ इत्यादिपदविज्ञानाहशंमोमुह्यतेपुमान् १५२१

कर्मकोभाविणिच्प्रकृतिश्चप्रयोज्यमाह तथार्यनियमोबोध्यः अयंकः यत्पदंप्रकृतिरूपंप्रत्ययरूपंवाजंतुर्भाषतेतद्विशिष्टमेवभाषतेनकेवलप्रकृतिःप्रयोक्तव्यानेकेवलःप्रत्ययइतिवचनादितिभावः १५१७ प्रत्ययोयमिति । अयंस्वौजसित्यादिरूपःप्रत्ययःसुप्तसंज्ञकः तिस्रसुप्तिइत्यादिस्तुतिङ्संज्ञकः अस्मिन्सुप्तिङ्रूपेप्रत्ययेजतेसतिअपरःप्रत्ययोनजायतेइत्यर्थः प्रायेणेतिशेषः अन्यथापचिततरामितितरपततइतिपंचम्यंतातसिअनस्यादितिबोध्यम् १५१८ तद्धितोयमिति । एषयूनस्तिरित्यादिकस्तद्धिताधिकारपठितःप्रत्ययस्तद्धितसंज्ञकः तथाएषकृदतिद्धित्यधिकारपठितःप्रत्ययःकृतसंज्ञकः तथाएषकृदधिकारेणुलःमाक्पठितस्तव्यदादिःप्रत्ययःकृत्यसंज्ञकः कीदृशः परःसामान्यविशेषयोर्भेदपक्षेकृत्सामान्याद्विभक्त्यर्थः तथार्यप्राक्कारात्समासइत्यधिकारेपठितसूत्रेनिष्पन्नोभूतपूर्वादिःशब्दःसमाससंज्ञकः तथार्यद्विवाइत्यादिकःसमासःसमासांतसंज्ञकजडादिप्रत्ययांतइत्यर्थः १५१९ सनादिरिति । धात्वादावितिधातुपदंभावप्रधानं तथाचसनादिःसन्त्ययचक्राम्यजित्यादिर्दशविधःप्रत्ययः धात्वादौधातुत्वाभेनिमित्तमितिशेषः सनायंताधातवइत्यनुशासनादित्यर्थः एषडोप्यावादिःप्रत्ययःपरस्तद्धितभिन्नस्तद्धिताकारपूर्वपाठादितिभावः तथायमणादिःप्रत्ययोऽपत्यायार्थेपुविहितः तथार्यंतदस्मिजस्तोत्यायर्थचतुष्टयेविहितःप्रत्ययश्चतुर्थइत्युक्तः १५२० भावादिष्विति । तथार्यघजादिःप्रत्ययोभावादिषुआदिपदेनकर्मभिन्नकारकेषुचैवायं, परस्वयंप्रजादिष्वेताभावेभवतितदावचनस्यतदुपलक्षितदिगस्यचभेदविशेषकरोति यदभिवितीभावोद्वयवचनकाशतइतिरिद्धांतादित्यर्थः इत्यादीत्यर्थेन्यास्यात्तमिति १५२१

भट्टसंमतमभिहितान्वयवादमभिनयति तेनेति । तेनपदानां स्मृतिमात्रजननोपक्षीणत्वेन वाक्येवर्तमानैः पदैरभिहिताः स्मारिता अर्था एवान्वयं वाक्यार्थं यांति बोधयति कीदृशो वाक्ये सच्चिदानंदरूपो यमात्मेत्यादिरूपे एतद्विशेषणं प्रकृताभिप्रायेणेत्यर्थः अर्थइत्येकवचनं तु जात्यभिप्रायेण बोध्यं । ननु कियंतः पदार्था वाक्यार्थं पूरका इति चेद्यावंत आकांक्षिता इत्याह येषामिति । येषां पदार्थानामाकांक्षता सा कांक्षत्वं तेषां तावतां तत्र वाक्यार्थसंबंधो घटकत्वरूपः कीर्तित इत्यर्थः १५३१ वाक्यार्थः क्रियापदार्थेनैव पूर्यत इति सूचयंस्तदितरेषां वाक्यार्थां पूरकत्वं तद्भूताधिकरणसिद्धांतमाह कारकाख्यमिति । कारकाख्यं कारकं कर्तृकर्मादिरूपमेवाख्यात्यभिधेयतातीतिकारकाख्यमेतादृशं पदमेकमनेकं वा वाक्यं वाक्यभावापन्नं भवेदिति नियतं नियम इत्यर्थः । तथा शेषः पृष्ठार्थोप्येकोनिको वा अवाचको वाक्यार्थप्रतिपादक इत्यर्थः । क्रियालक्षणया तु कारकादिपदानामपि वाक्यार्थबोधकत्वं भवति यथा विश्वेदेव्यामिक्षित्यादौ देवतादिवाचकपदानां यागलक्षणयेति भावः ३२ एकेन क्रियापदेनैकं वाक्यं पूर्यत इत्याह क्रियेति । एकमेव क्रियापदं वाक्ये स्यादिति संबंधः यतो हेतोर्द्वयं वाक्यं वाक्यांतरापेक्षं वाक्यांतरसापेक्षं न भवति तदेव वाक्यमीरितं तत्र वाक्यस्य वाक्यांतरापेक्षायां तु प्रकरणलक्षणप्रमाणं केचिद्वदंति कीदृशाः केचिद्विपश्चितः सर्वज्ञाद्वदृपादादन्ये भट्टपादस्तु तत्र महावाक्यमाह । तदुक्तं 'स्वार्थबोधे समाप्तानामंगंगित्वाद्यपेक्षया । वाक्यानामेकवाक्यत्वं पुनः संहृत्य जायते' इति । तथाच प्रमाणांतराभ्यु

तेनाभिहित एवार्थो बाह्यो यात्यन्वयं सदा ॥ सच्चिदानंदरूपो यमात्मेत्यादिस्वरूपके ॥ येषामाकांक्षता तेषां संबंधस्तत्र कीर्तितः १५३१ कारकाख्यं पदं वाक्यं नियतं न भवेत्कचित् ॥ अनेकं वा भवेदेकं तथा शेषोप्यवाचकः १५३२ क्रियापदं सदैवैकं वाक्ये स्यात्त्राधिकं कचित् ॥ वाक्यं वाक्यांतराकांक्षं यत्तद्वाक्यमीरितम् ॥ तत्र प्रकरणं केचिद्वदंत्यन्ये विपश्चितः १५३३ क्रियावाक्येषु विज्ञेयौ लिङ्लोटौ हि विधायकौ ॥ कृत्याश्च वैदिके तद्वल्लकारः पंचमो हि यः १५३४ अपूर्वार्थे विधिज्ञेयो लोके वेदे च सर्वदा ॥ प्रमाणांतरतोऽप्राप्ते विधिवेदेन चान्यथा १५३५ मंत्रब्राह्मणभागेन वेदोद्देशाप्रकीर्तितः ॥ अंगादिलक्षणैर्युक्तो विधायार्थः समावृतः १५३६ विधेरर्थो त्वरस्त्वर्थो ह्यर्थवाद इतीरितः ॥ परकृत्यादिभेदेन भिद्यते सप्तहस्तथा १५३७

पगमो वृथा उभयाकांक्षारूपस्य प्रकरणस्य वाक्यभावकल्पनोपक्षीणत्वादिति भावः ३३ तत्र विधायकवाक्यलक्षणानि संगृह्णाति क्रियावाक्येष्विति । क्रियायाः साध्यार्थस्य प्रतिपादकेषु वाक्येषु विधेः प्रवर्तनारूपस्य प्रतिपादकालिङ्लोटद्वल्लकाराः कृत्यसंज्ञास्तव्यदादिप्रत्ययाश्च बोध्या इत्यर्थः ३४ अप्राप्तार्थे एव विधिरिति दर्शयन् प्राभाकराभिमतालौकिकापूर्वार्थानिरस्यति अपूर्वार्थे इति । सर्वत्रापूर्वार्थे विधिज्ञेयः अपूर्वपदार्थमाह प्रमाणांतरतोऽप्राप्त इति प्रमाणांतरेणाज्ञाते इति तदर्थः विधिलिङ्गाद्यर्थो वेदेऽन्यथा लोकादिलक्षणो नैव भवति तथाच प्राभाकराभिमतमलौकिकमपूर्वविद्वद्यर्थत्वेन न स्वीकार्यमिति भावः ३५ वेदपदार्थमाह मंत्रेति अंगेषु शिक्षाकल्पादिषु आदिपदग्राह्यमीमांसादिशास्त्रेषु च प्रदर्शितानि यानि लक्षणानि अपौरुषेयवाक्यत्वादीनि तैर्युक्तो वाक्यसमूहो वेदपदार्थो बोध्यः कीदृशो विधायार्थो विधिनिषेधदेवतादिस्वरूपात्मकार्थैर्युक्तः सद्देशमंत्ररूपेण ब्राह्मणरूपेण चेत्यर्थः तत्र मंत्रलक्षणं मंत्रत्वेन वैदिकप्रसिद्धत्वं तद्विज्ञेयं ब्राह्मणत्वमिति बोध्यम् ३६ अर्थवादं लक्षयति विधेरिति । विधेर्विधायकवाक्यस्यार्थादिधेयरूपात्परोभिन्नोर्थोऽर्थवाद इति पदोक्तेन वेदभागेन ईरित उक्त इत्यर्थः । सवार्थवादः परकृतिप्रभृतिरूपेरेकथा तत्र परकृतिर्नाम परकीया तत्र हेतुर्मेधाश्रयणञ्चोदीत्यनेन सत्त्वं क्रियते इति हेतुनिर्वचनं साधारणीकृतिर्व्यापारः यथावद्व्यापकप्रकरणे वदुनामः कस्यचिद्ब्रह्मसंज्ञं मापनियमोपचतेति आदिपदेन हेतुनिर्वचनादयो माहाः यथावत्प्रवृत्तः प्रवृत्तः १५३७

गुणवादाख्यमर्थवादभेदलक्षयति अपूर्वमिति । अपूर्वमप्यर्थेयदिप्रमाणांतरे विरुद्धं भाषते सोर्थवादो गुणवाद इत्युक्तः एतेन प्रमाणांतरसिद्धार्थो भिद्यते नुवादत्वं प्रमाणांतरसंवादविस्वाद्योराभावेभूतार्थे वादत्वमिति सूचितं १५३८ पूर्वमीमांसाद्वितीयाध्यायप्रसिद्धस्यानुपगमाधिकरणस्य तात्पर्यमाह क्रियापदमिति । यत्र वाक्ये क्रियापदं न दृश्यते तत्र पूर्वस्मादुत्तराद्वा वाक्यादनुपगमस्तत्र स्थितस्त्वैव बुद्ध्याप रामशरूपः कार्यः एवं कारकवाचकपदानामप्यनुपगम इति केचिद्व्याप्यकारादय आहुरित्यर्थः १५३९ अध्याहारो दिस्थलमाह सन्निधानमिति द्वाभ्यां । यत्र वाक्ये उपयोगिपदघटितस्य कस्यचित्पूर्वस्योत्तरस्य वा वाक्यस्य सन्निधानं सामीप्यनास्ति तत्रैवाध्याहारोऽनुक्तपदपक्षे परूपः कार्य इति संबंधः यथा ह्येत्वेति मंत्रेच्छिनदीति पदध्याहारः हे शाखे इषे अन्नायत्वां छिनदीति तदर्थः ४० आकांक्षादीति । तथा आकांक्षायोग्यतादिवशात्पदानां वचनादीनां विपर्ययः कर्तव्यः यथाप्युग्यागमंत्रे ' संति प्राणो वातेन गच्छतां संगमानीय जत्रैः ' इत्यत्र हे पशो ते प्राणो वातेन संगच्छतां संगतो भवेत् तथा अंगानि च ते यजत्रैर्यज्ञोपकरणैः संगच्छन्तामिति वचनव्यत्ययः एवं लोकेष्वन्यथायः साधारण इत्यर्थः । आदिपदेन वाक्यान्वयात् व्यवधारणरूपव्यवधारणकल्पनाग्राह्या तदुदाहरणं यथा यावतोऽश्वात्प्रतिगृहीयात्ता वतो वारुणा न चतुष्कपालान्निर्वपेदित्यत्र प्रतिगृहीयादित्यस्य प्रतिग्राहयेदित्यर्थ इति १५४१ लोकवेदाधिकरणार्थमाह संगतीति । यतः सर्वः शब्दः संगतिग्रहसापेक्षः संगतिश्च पदार्थसंबंधरूपालोकत एव ग्राह्या अतोपे लौकिकाः शब्दास्त एव वैदिकास्तेषां भूयो वयसामन्यशालिनां यत्किंचित्स्वरादिवैलक्षण्यं न धर्मभेदापादकमिति भावः १५४२ एवं पदपदार्थानां लोकवेदयोरविशेषे विवाक्यार्थे विदेऽ

अपूर्वमपि चेदर्थविरुद्धं भाषते कचित् ॥ प्रमाणैर्गुणवादाख्यः सोर्थवाद इतीरितः ३८ क्रियापदं हि यद्वाक्ये दृश्यते नैव कर्हिचित् ॥ कार्यस्तत्रानुपगोस्य वाक्यात्पूर्वा परस्थितात् ॥ कारकाणां पदेष्वेवं केचिदाहुर्मनीषिणः ३९ सन्निधानं न यत्रास्ति वाक्ये वाक्यस्य कस्यचित् ॥ अध्याहारस्तु तत्रैव कार्यो नान्यत्र कर्हिचित् ४० आ कांक्षादिवशात्तद्वचनव्यत्ययादिकम् ॥ एवं लोके च सर्वत्र साधारणमुदीरितम् ४१ संगतिग्रहसापेक्षः शब्दः स्वार्थस्य बोधकः ॥ य एव लौकिकाः शब्दा वैदिकाश्च त एव हि ४२ विध्यर्थो धर्म उद्दिष्टो ब्रह्मवाऽपूर्वरूपकम् ॥ अर्थवादादिकं सर्वमानं विध्यर्थ इति ॥ स्तुतिनिंदादिकं कृत्वा प्रवृत्तिजनयेद्यतः ४३ विनियोगः प्रयोगश्चतुष्पत्तिश्चाप्यधिक्रिया ॥ चतुर्विधं हि विज्ञेयं विधिवाक्यं मनीषिभिः ४४ केन किं कथमित्येतदंशत्रयमुदीरितम् ॥ भावनायाश्च वाक्यार्थेऽथापूर्वचेष्टसाधनम् ४५ कर्माणि प्राकृतान्यत्र कानिचिद्वैकृतान्यपि ॥ इदमेवं प्रकुर्वीतेत्यादि प्राकृतमीरितम् ॥ एतद्वदिदमप्यत्र यदुक्तं वैकृतं हितत् १५४६

पूर्व एवेत्याह विध्यर्थ इति । विनेरज्ञातज्ञापकत्वलक्षणविधित्वशालिने विदेवाक्यस्यार्थो द्विविधः पूर्वकांडे धर्मरूपः उत्तरकांडे च ब्रह्मरूप उभयोरपूर्वत्वात् प्रमाणांतराविषयत्वादित्यर्थः । अर्थवादमंत्रादिकं तु विधेयस्तु तितदितरनिंदादेव तादिसृतिचकृत्वा प्रवृत्तिजनयत्सद्विध्यर्थे विधिवाक्यार्थ एव प्रमाणमित्यर्थः १५४३ विधिभेदानाह विनियोग इति । कर्मस्वरूपबोधक उत्पत्तिविधिः । अंगां गि भावबोधको विनियोगविधिः । प्रयोगः क्रमेणानुष्ठानं तद्विधकः प्रयोगविधिः । अधिक्रियाफलसंबंधस्तद्विधकोधिकारविधिरित्येवं विधिवाक्यं चतुर्विधमित्यर्थः १५४४ एकवाक्यताप्रयोजकमाकांक्षात्रयं तथाऽपूर्वकल्पनाप्रकारं च दर्शयति केनेति । भावनापूर्वोत्पत्त्यनुकूलपापारूपतात्प्रतिपादकस्य वाक्यस्यार्थसाधनसाध्यामितिकर्तव्यताचेत्याकारकमंशत्रयं केनेत्यायाकारकाकांक्षाविषयभूतमुक्तं तेन न वाक्यभेद इति भावः । अथ वाक्यार्थबोधोत्तरमिष्टस्य स्वर्गादेः साधनं साधनस्य यागादेर्व्यापारभूतमपूर्वकल्पनीयमित्यर्थः १५४५ कर्मणां भेदमाह कर्माणीति । कर्माणि द्विविधानि प्राकृतानि वैकृतानि चेति । तत्र प्रकृतौ समग्रानुपदेशवतियोगे दर्शपूर्णमासादाविदेकं भेदं कुर्वीतेत्येव विधीयमानं प्रयाजादिप्राकृतमित्युच्यते । विकृतौ सौर्षादियागे प्रकृतिवद्विकृतिः कर्त्तव्येत्वेवं विधीयमानं गजातं वैकृतमित्युच्यत इत्यर्थः १५४६

शब्दादिभिरिति । शब्दः शब्दांतरं आदिपदेनाभ्याससंज्ञासंख्यागुणप्रकरणांतराणि गृह्यते उदाहरणानियथाक्रमं दद्यात् जुहुयादिति समिधोपजतितनूपातयजतीति अथेवज्योतिरथैषसर्वज्योतिरिति सप्तदशप्राजापत्यानालभ्येतेति वैश्वदेव्यामिक्षावाजिभ्योवाजिनमिति कुंडपायिनामयनेमासमग्निहोत्रं जुह्वतीत्याद्याकाराणि बोध्यानि तानि च कर्माणि कानिचिदंगानि शेषभूतानि यथा प्रयाजादीनि कानिचिदंगानि प्रयानानि यथा आग्नेयादीनि । तेषामंगां विभवे प्रमाणानि तु श्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणस्थानसमाख्यारूपाणि बोध्यानि त्वर्थः । एतेन प्रयोज्यप्रयोजकभावश्चतुर्थाध्यायार्थोपसूचितः । यदर्थमस्यानुष्ठानंतत्प्रयोजकं यथा पुरोडाशकपालेन तु पानुपवपतीत्यत्र पुरोडाशएव कपालप्रयोजकः कपालः प्रयोज्य इति ४७ पंचमपष्ठयोरर्थसूचयति शब्दादिकमत इति । तेषां कर्मणामनुमानमंगां विभाविनश्चोत्तरं मानं परिमाणमियत्तारूपं शब्दादिभिः श्रुत्यर्थपाठस्थानमुख्यप्रवृत्तिरूपैः पङ्क्तिः प्रमाणैर्बोध्यमित्यर्थः । उदाहरणानि मीमांसाप्रकरणेषु प्रसिद्धानि । कीदृशं कर्मणां परिमाणं त्रैवर्णिकैः सपत्नीकैरधिकारिभिर्व्यवस्थितं व्यवस्थया क्रियमाणं । कीदृशं रथिकारिभिरेकानेकैः यागेष्वेकसंख्याकैः सत्रेष्वनेकसंख्याकैरित्यर्थः ४८ सप्तमाष्टमयोरर्थसूचयति द्रव्यादीति । दर्शकस्येतिकर्तरि षष्ठी तथा च दर्शकेन विवेकिना विकृतिगतं द्रव्यदेवतादिकं दृष्ट्वा इयं विकृतिरस्य कर्मण इति विशेषतः प्रकृतिविकृतिभावो ज्ञेय इत्यर्थः । यथा सोर्ययागे एकदेवता कत्वमोषधिद्रव्यकत्वं च निश्चित्याग्नेयपुरोडाश विकृतित्वं ज्ञायत इति एतेन नोदनाल्लिख्यप्रमाणप्रदर्शनेन प्रत्यक्षवचनातिदेशेनामांतिदेशश्च सूचितः तयोरुदाहरणं च समानमितरत् इत्येनेनेति कुंडपायिनामयनेमासमग्निहोत्रं जुह्वतीति च बोध्यम् ४९

शब्दादिभिर्विभिन्नानि कर्माण्येतानि सर्वशः ॥ अंगां विभवेदभिन्नानि नानाशाखागतानि च ॥ श्रुत्यादिभिस्तु नियता तेषामंगां गितामता ४७ शब्दादिकमतस्तेषां मनुमानं समीरितम् ॥ त्रैवर्णिकैः सपत्नीकैरेकानेकैर्व्यवस्थितम् ४८ द्रव्यादिदर्शनेनैव दर्शकस्य विशेषतः ॥ अस्येयं विकृतिर्ज्ञेयानान्यथा सामनीषिभिः १५४९ विकृतौ सर्वदेवोहः पदादीनां मनीषिभिः ॥ बाधश्च स्वत्वविज्ञेयस्तत्र सर्वेषु कर्मसु १५५० अन्यार्थं हि कृतेन स्यादुपकारः परस्य यः ॥ सप्रसंगः परंतंत्रमेकं नानार्थसिद्धये १५५१ यद्व्यादिपुमान्वाक्तिह्यन्यच्चापि सदावदेत ॥ ब्रह्मज्ञानेयतः संतियज्ञादीनि सहस्रशः ॥ साधनान्यहमेवैतत्सर्वं बोद्धिना चापरः १५५२ इदं व्यवयववाक्यमेतद्व्यवयवतथा ॥ पंचावयवमेतत्स्यात्साधनं चेतरन्न हि १५५३

नवमदशमयोरर्थसूचयति विकृताविति । विकृतिर्यागे प्रकृतितः प्राप्तमंत्रादिप्रयुक्तानां पदपदावयवसामसंस्काराणामूहः प्रधानानुसारेण रूपांतरापत्तिरूपो ज्ञेयः तथा तत्र विकृतौ कर्मसु विशेषविहितंगैः सर्वेषु प्रपञ्चे पुस्तसु प्राकृतांगानां बाधो निवृत्तिरूपो विज्ञेयः यथा प्रयेज्युर्निर्वपामीति मंत्रस्य सौर्ययागे सूर्याय जुष्टमित्यादि प्रयोगरूप उहः शतकृष्णलचरोचनीहीनां तत्संस्काराणामवहननादीनां च बाधः ५० द्वंद्वशेकादशयोरर्थमाह अन्यार्थमिति । यत्रान्यार्थकृते बाधेनाभ्यस्योपकारः सप्रसंग इत्युच्यते यथा पशुयागे पश्वर्थकृतेः प्रयाजैः पुरोडाशस्थोपकार इति यत्र त्वेकमेकवारं कृतं कर्म नाना प्रधानानामंगभूतं तत्र मंत्रित्युच्यते यथा पूर्णमासि आग्नेयीपांशुयाजाग्नेयीमोषाख्यप्रधानानां सकृदनुष्ठितप्रयाजा उपकारकाः ५१ पूर्वमीमांसार्थमुपसंहृत्योत्तरमीमांसापदार्थास्तथोपलक्षयति यद्व्यादीति । यः पंडितो मन्थइत्यादिपूर्वमीमांसापदार्थं ज्ञाते सदसि वदति सोमं च शाखांतरार्थं ज्ञाते सर्ववदेत् । एतत्तु ब्रह्मज्ञानसाधनानामहमेव वदति । ज्ञात्वापि साधनाननुष्ठानेन त्रपते इत्यतिवित्रमिति भावः ५२ प्रमाणशास्त्रेणाप्येवमसिद्धान्तं श्रुत्यपदार्थाभ्यामीह कृतयानुवदति इह मिति पञ्चभिः । इदं प्रतिज्ञादितुदाहरणरूपमुदाहरणोपनयनिगमनरूपं वाप्यप्यपराधं ननु मानवाक्यमीमांसकैरुच्यते इति उदाहरणोपनयनरूपं पञ्चोदितं च तेषां विषयस्य प्रमाणसिद्धिरिति प्रतिज्ञादिनिगमनांतमेव वाक्यसाधनं साध्यविषयोपयोगिह्यात्पूर्वमव्याप्तिरर्थः १५५३

प्रमाणशालिन्यापिमासिद्धांश्रयत्वात्प्राप्त्यापिमासिद्धात्तत्त्वानुवदते इदमितिपश्चभिः । इदमितिज्ञाहत्तदाहरणरूपमुदाहरणोपनयनिगमनरूपवाच्यपदपर्यायानुमानवाक्यमामासिकेच्यते इदमिति
 १५५३

अनुमानमुल्लाप्यामिज्ञानमुल्लाप्येनप्रधानस्यतर्कस्यवृत्तानात्वाश्रयापीत्याश्रयचक्रकाऽनवस्थाव्यापातमेतिबदिरूपान्माचीनसंमतानभिनेयति अयमिति । तांकिंकएवंपरान्दुवयसि एवैक्य
 श्रित्याकांक्षायांत्वय्यतेअयमात्माश्रयाख्यस्तर्कइत्यादिपुर्ज्य । तत्रस्वसिद्धीस्वापेक्षेयावधकस्तर्कात्माश्रयइत्युच्यते यथास्वभाववादिनंस्वयंजन्यतांकार्याणांस्वीकुर्वतेप्रत्युच्यते । पदिका
 र्यस्वजन्यंस्यात्तर्हिस्वपूर्वकालवृत्तिस्यादिति । एवंपरस्परपेक्षेयावधकस्तर्कोऽन्योन्याश्रयः अपेक्षणद्वयवहितेपूर्वापेक्षणेवाधकस्तर्कश्चक्रकं अपर्यवसितोत्तरापेक्षणेवाधकस्तर्कोनवस्थेति प्रसं
 गहतोव्यापातः यथायदिविहःशीतो नस्यात्तदावन्दिरेनस्यादित्यादिः यंप्रकृत्येदमुक्तं 'संभावितःप्रतिज्ञायांपक्षःसाध्येतहेतुना । नतस्यहेतुभिस्त्राणमुत्पतन्नेवयोहतः' इति । प्रतितर्कःप्र
 तित्वंदीतुल्यायुक्तिरितियावत् तथाहतःप्रतिरुद्धः यथाशब्दोयदिनित्योनस्यात्तदाश्रावणोनस्यादितिमीमांसकेनेक्तिनैयायिकाह शब्दोयद्यनित्योनस्यात्तदाकृतिसाधोनस्यादिति १५५४
 असत्तर्कानाह इष्टापत्त्येति । यत्रतर्कपरस्येष्टमेवसिद्धयति यथायदिविषयाणांभेदोज्ञानान्नस्यात्तदातेषांस्तत्त्वंनस्यादित्यद्वैतवादिनंप्रत्यापादनेतादृशस्तर्कइष्टापत्त्याग्रस्तउच्यते यश्चतर्कःप्रतिवा
 दिनोऽनिष्टस्याकृतौअकरणपर्यवसन्नःपरानिष्ठानारंभकइतियावत् सोपितथाइष्टापत्तिग्रस्तवदसन्नित्यर्थः यथाव्यवहारेयदिकर्मवैचित्र्यंनस्यात्तदासृष्टिवैचित्र्यंनस्यादितिकर्मवैचित्र्यसाधनेपरमा
 र्थाद्वैतवादिनो नकिंचिदिनिष्टमिष्टवेति यत्राव्याप्येनाव्यापकापादनंयथावन्दिनाधूमस्यतर्कोव्याप्तिहीनः यत्रतुव्यापकंप्रथमनिर्दिश्यव्याप्यमापाद्यते यथायदिधूमोनस्यात्तदावन्दिर्नस्यादिति

अयमात्माश्रयस्तर्कोह्यमन्योन्यसंश्रयः ॥ चक्रग्रहस्तएषोपिहानवस्थाहतोपरः ॥ प्रसंगहतएषस्यात्प्रतितर्कहतोपरः १५५४ इष्टापत्त्यास्वयंग्रस्तएषोऽनि
 ष्टाकृतौतथा ॥ व्याप्याहीनस्त्वयंतर्कोविपरीतोप्ययंतथा ॥ अनुग्राहकशून्योयमयंस्यादप्रयोजकः १५५५ आपादकोत्रविज्ञेयोहेत्वाभासोपिदुर्बलः ॥ आपा
 द्यंचतथैवैतदाश्रयादिविर्जितम् १५५६ दृष्टांतोनास्तिकोप्यत्रसमीचीनोहियोभवेत् ॥ उदाहरणमस्योक्तंव्यर्थमेवात्रदुर्धिया ॥ नस्यान्निगमनस्यास्यद्युपयो
 गोत्रकश्चन १५५७ इत्यादितर्कसंसक्तचित्तश्चंचलधीरयम् ॥ एतत्सर्वमहंवेदनान्यवैतीतिमन्यते १५५८ एवमंन्यानआत्मानंगर्वपरमुपागतः ॥ दंतदर्शंश्चभिः
 श्वेवव्यर्थकोधमुपाव्रजेत् १५५९ क्षुधानिद्रापिपासावाबहुकस्यनजायते ॥ अहर्निशंप्रसार्याऽऽस्यंक्रोष्टेवैषोत्रवर्तते १५६० अकारणमिमान्सर्वान्विदुषोब्रह्म
 चित्तकान् ॥ अधिक्षिपत्ययंतद्वदर्थकर्तृब्रह्मसत्यपि १५६१

सतर्कोविपरीतउच्यतइति यस्पतर्कस्यानुग्राहकंप्रमाणांतरंनस्ति सोनग्राहकशून्यः अयमनुग्राहकशून्यएवाप्रयोजकउच्यतइत्यर्थः यथायदिनित्यःफलारंभकोनस्यात्तदास्वरूपयोग्यएवनस्यादि
 त्यादिः १५५९ हेत्वाभासान्सूचयति आपादकइति । साध्यस्यापादकःसाधकतपोपन्यस्तोयंहेतुहेत्वाभासोयतोदुर्बलोव्याप्तिपक्षयर्मतारूपेणबलेनहीनः तथात्रतवानुमानेआपाद्यंसाध्यंआश्र
 येणादिपदग्राह्याप्रसिद्ध्याचहीनमित्यर्थः १५५६ दृष्टांतइति । दृष्टांतस्यसमीचीनत्वंसाध्यादिमत्तयोभयवादिप्रसिद्धत्वं उदाहरणंउदाहरणसंज्ञवाक्यमंत्रानुमानमंदबुद्धिनाविदनाव्यर्थ
 मुक्तंविपरीतत्वेनव्याप्यनिश्चायकत्वादितिभावः तथाहेतुनिर्देशोत्तरप्रतिज्ञावचनरूपस्यनिगमनस्यविपरीतःप्रयोगोव्यर्थइत्यर्थः १५५७ वर्णितप्रपंचस्यप्रकृतोपयोगमाह इत्यादीत्यादिना ।
 अयंशास्त्रवासनावानुक्तविधतर्कैवेवसक्तचित्तोरजसाव्याप्तवीत्वादात्मानंसर्वज्ञमन्यतइत्यर्थः १५५८ एवमिति । एवंसर्वज्ञतयाआत्मानंमन्यमानोऽतिमानीदंतदर्शंसकलान्दंतान्दर्शयन्व्यर्थक
 द्धयति सर्वदंतदर्शनेदृष्टांतःश्रुतिर्वैदित्येति कर्मणिहृदिशिविदोःसाकल्यइतिणमुल् १५५९ अनात्मविदःशास्त्रज्ञत्वेपीतरजतुभ्यःकोविशेषःक्षुत्पिपासादिभिर्यैःसाम्यात् यदितुयाचाठत्वमात्रविशे
 पस्तदाबहुक्रोशेनलब्धक्रोष्टुनाश्राश्र्मालेनसाम्यमित्याह क्षुधेति । दिवाक्षुत्पिपासादिभिर्नक्तंनिद्रयाचसर्वजंतुषुभूयस्यामुखप्रसारणसाम्येकोशनाधिक्यंक्रोष्टुःसाम्यातिशयंपुष्पातीतिभावः ए
 पपंडितमन्यः १५६० अकारणमिति । अयंपंडितमानीअकारणंनिष्प्रयोजनंविवेकिनोजनानधिक्षिपतिअवजानातितथाअर्थकर्तृव्याख्यातुपहसति १५६१

पिशुनोर्दुर्जनोयद्वदारोप्यापिवदेदयम् ॥ दोषान्साधुजनस्येत्युर्वादीहोषनित्यशः १५६२ पाणिनिस्त्वत्रविभ्रातोभ्रमच्चितोत्रजैमिनिः ॥ अविचार्यैवमाहात्रभग
वान्वादरायणः ६३ वेदवाक्यमिदमन्तवाक्येनसदृशंविह ॥ क्षिप्तंवाकेनचित्रैवव्यर्थमेतद्विष्यति ६४ स्वरवर्णक्रमादौचपाठकानेषनिंदति ॥ अहोएतैरयंवेदः
सर्वोप्यत्रविनाशितः ६५ वदन्नीदृशगर्वाढ्योगुरुमप्यवमन्यते ॥ यादृशीवर्ततेबुद्धिर्ममतीक्ष्णानतादृशी ॥ महुरोर्ब्रह्मणोवैषानासीदस्तिभविष्यति ६६ समुद्रस्ये
वकल्लोलाममयाचोमनोरमाः ॥ निर्यात्यविरतंचित्राःपदवाक्योक्तलक्षणाः ६७ इत्यादिवहुधाप्राप्यविद्वताभारमातुरः ॥ क्रोशत्यतोऽतिनिंद्योर्दुर्जनोरासभोय
था ६८ गृहक्षेत्रकलत्रादिदुस्त्यजंसर्वजंतुभिः ॥ त्यक्त्वापिनत्यजत्येषगर्वपर्वतमद्भुतम् ६९ दध्योदनंयथाकश्चिद्भारभृन्मस्तकास्थितम् ॥ परित्यज्यवहेद्व्यर्थपाषाणं
हस्तिसन्निभम् ७० तथासुखकरंसर्वत्यक्त्वादारादिकंपुमान् ॥ दुःखदंगर्वमत्यंतवहत्येषसुदुर्बहम् ७१ नानुध्यायेद्बहून्शब्दान्स्वात्मनेहितकृततः ॥ शब्दानांबहु
शोधानंवाचोविग्लापनंहितत् ७२ चतुःस्तर्नीकामधेनुंक्षीरिणींजननीसमाम् ॥ वाचंग्लानिनयेत्कोवाचेतनःपुरुषोभुवि ७३ तस्मात्प्रज्ञांविधायैवब्रह्मणिस्वा
त्मरूपिणि ॥ व्यापारमिन्द्रियाणांहिजह्यादेवाविचारयन् ७४ अथचेन्नमनसोत्यंतचंचलस्यप्रमाथिनः ॥ अशक्योनिग्रहःकर्तुंतदावक्ष्यामितेनृप ७५ सएवैषम
हानात्माह्यजोयःपरिकीर्तितः ॥ प्राणेज्ञानमयोयोयमाकाशोयोहदिस्थितः ॥ यस्मिन्नज्ञानमयःशेतेसुषुप्तेसतिसर्वदा १५७६

पिभारेणदुःखदत्वात्पर्वतखंडसमं वर्गेनत्यजतीत्यत्यद्भुतमित्यन्वयः १५६९ गर्वपर्वतमित्येतत्स्फुटयति दध्योदनमिति । यथाकश्चिद्भारभृत्भारवाहकउपकारकंदध्योदनंविहायमहापाषाणं शिरसिधारयेत्तथापकारकंदारादिकृत्यक्तागर्वरूपमहापाषाणस्यधारणंवृथेतिद्वयोरर्थः १५७० । १५७१ फलितमाह नानुध्यायेदिति । विग्लापनंवृथाश्रंतीकरणम् १५७२ वाग्रपाथेनुः प्रसादितेवामृतंस्नयतिननुगलानिनीतासतीत्याह चतुरिति । स्वाहाकारस्वपट्टकारस्ववाकारहन्तकाररूपादेवपितृमनुष्याणांसप्तमाध्यायोक्तविधयार्तर्काश्चत्वारःस्तनायस्याःसातथाताममृत मयसीत्प्रदायामृणांघुंकोविषेकगलानिप्रापयेदित्यर्थः १५७३ केनवाग्येनुस्तुण्यतीत्याकांक्षांपूरयन्निगमयति तस्मादिति । स्पष्टम् १५७४ सवाएवइत्यादिब्राह्मणवाक्यंसंगमयति अयेति । अयेतिपक्षांतरपरिग्रहे पदित्वेननिर्गमनसोविलयरूपंनिगदकंनुनशकोपेतथापिसमुद्येधराभेदवित्तनरूपमुपायार्तर्विधयामित्यर्थः १५७५ सवाएवइत्यदिस्मैदेवत्येत्तस्यात्प्रममायकत्वं नपरस्परार्थमाह सपदेत्यनभिधानिकेके । आत्मायदात्परिपुण्योज्जैनमविद्यिक्रीदनेःसत्यं सवः योऽसीदत्येवेति । कर्तव्यवित्तविक्रयकांक्षामाह पाण्डुरस्यापि । सावेदित्वासावेदित्वा

नपरस्माद्येमाह सण्वेत्यनविश्रुतिशोके । आत्मामहाप्रतिपन्नोऽजैजन्मादियिकारोऽनःसण्व सक् योऽसीतयथेकीर्तितः । कथं चोत्तिष्ठेत्पापंसायामात पाण्डुरादि । यत्किञ्चिज्जायतेऽन्यथा
 तथाच यः प्राणेषु वा युभेदे बुद्धिद्वयेषु च सन्निति ज्ञानमयो बुद्धितादात्मा पञ्च उक्तस्तथा हि द्विहृत्कमलतराकाशे आकाशरूपः अजातशत्रुपारुष्यनिन्दकः यस्मिन् हृदतराकाशे विज्ञानमयो जीवः यस्मा
 ल्लुब्धलोपे पञ्चमी यमादाय जाग्रदादौ आधाराधेयभेदान् व्यपविश्य ते सुप्ति समये तु सविज्ञानमयो येनाभिन्न एव भवति समहानजः सर्वेषामात्मतया मयोक्त इत्यर्थः ७६ । ७७ आत्मनो मायाशबलस्यैव
 र्ये विशदयस्तत्र वशित्वं द्वेधाह सर्वमिति द्वाभ्यां । यस्यात्मनो वशोऽधीनत्वे सर्वं भूतभौतिकात्मकं जगद्वर्तते यथा मंत्रवादिनः सिद्धमंत्रस्य वशे लोकोक्त इत्यर्थः १५७८ अयं वेति । अथवा अपमा
 त्मा सर्वस्य हृदयागारपरित्यज्य नपातीत्यनेन वश्यसाधयेण वशीत्युच्यते वशोऽधीनत्वं तद्वत्त्वादिति भावः । तत्र जननी हृष्टांतः 'वशोजन्मस्पृहापत्तेष्वधीनत्वप्रभुत्वयोः' इति हेमः १५७९
 तत्र हेतुभूतप्रभुत्वलक्षणमीशत्वं तदुपपादकमधिपतित्वंचाह सर्वमीष्ट इति । सोयमात्मा सर्वजगदीष्टे प्रशास्ति तथाधिष्ठापप्रभुर्भूत्वा पाति च यथा सूर्यः स्ववंश्यराज रूपेण पातित इति त्वर्थः १५८०
 अस्य शुभाशुभकर्मभिर्वृद्धिहानीन भवत इत्याह कर्मणेति द्वाभ्यां । यथा लोके सुकृती यशःप्रभृतिभिर्वर्धमानो भवति तथा नायमित्यर्थः यथा च पातकी यश आदिना कनीयान्हीनो भवति तथा नायमिति

अयं ज्ञानमयो यस्मादाधाराधेयभेदवान् ॥ अभिन्नः सुप्ति समये मयोक्तः समहानजः १५७७ सर्वमेतज्जगद्राज नवशेयस्यात्र वर्तते ॥ मंत्रवादिवशेयद्वत्सकलं भूतभौ
 तिकम् १५७८ अयं वासकलैर्जो वैर्हृदि स्वस्य वशीकृतः ॥ अपत्यैर्जननीयद्वत्स्वेष्टुस्त्रिधा वशीकृता १५७९ सर्वमीष्टे जगत्सोयं स्वगृहं हि गृहीयथा ॥ आधिष्ठाय
 जगत्सर्वपातिचैवं यथारविः १५८० कर्मणा सुकृतेनैष नाधिकः स्यात्कथंचन ॥ सुकृती हि यथा लोके भूयान् स्याद्यश आदिना १५८१ कर्मणा पातकेनायं कनीयान्
 भवेत्काचित् ॥ लघुर्भवति पापेन यथा पापरतो जनः १५८२ एष सर्वेश्वरो देवः पुण्यपापविवर्जितः ॥ राजा दिवज्जगत्सर्वमीष्टे वैपम्यवर्जितः १५८३ भूताधिपतिर
 प्येष यद्वदेष दिवाकरः ॥ भूतपालोऽप्ययं दृच्छि शृणां जननीयथा १५८४ एष देवः स्वयं ज्योतिः परमानंदरूपभाक् ॥ वर्णाश्रमादिमर्यादाधारकः सेतुरीरितः ॥
 १५८५ पारावारांतरे यद्वत्त्रोरपूरस्य धारकः ॥ नद्याः काष्ठादिजोष्टः सेतुः सकलजंतुभिः १५८६ एषां भूरादिलोकानां तद्वदेष विधारकः ॥ असां कर्याय सर्वेषां
 स्वेन स्वेनात्मना सदा १५८७ यद्ययं न भवेत्लोके प्रर्यादानां विधारकः ॥ महाभूतान्यमून्यत्र कोनाम विनिवारयेत् १५८८ बलवीर्यादिसंपन्नान् क्षत्रियान् पावकोप
 मान् ॥ शस्त्रास्त्रकोविदांस्तद्वत्सुशूरान् कुतो भयान् ॥ धर्मप्रवर्तयेदेष तान् कोन्यो न भ्यधिकान् भुवि १५८९ ब्राह्मणान् क्रोधसंदीप्तान् शापान् ग्रहकारिणः ॥ निवारये
 च्च कोनाम दहतो निखिलं जगत् १५९०

ह्येते रर्थः १५८१ । १५८२ कर्मणा हानि वृद्धयो रभावे हेतुतया सर्वेश्वरत्वादीन्योजयति एष इति द्वाभ्यां स्पष्टं द्वयम् १५८३ । १५८४ अस्य सकलमर्यादाधारकत्वेन सेतुतां प्रतिपादयति एष
 देव इत्यादिना १५८५ सेतुपदार्थमाह पारैति । यथानद्याः पारस्य परंतीरस्य अवारस्या परतीरस्य चांतरे मध्ये काष्ठादिनिर्मितः सेतुर्जलप्रवाहस्य मर्यादाकरः सर्वलोकप्रसिद्ध इत्यर्थः १५८६ दाष्टी
 तिके योजयति एनामिति । तथा एष आत्मा एषां पृथिव्यादिलोकानां स्वेन स्वेनात्मनारूपेण विधारको न्यवस्थापकः अतं कराय स्वार्थं प्यञ् १५८७ विधारकत्वं विशदयति यदीति । यद्यप
 मात्मा मर्यादाकरो न भवेत्तदा पृथिव्यादि महाभूतानि मर्यादाभुलं वर्धमानानि कोवारयेदिति १५८८ बलेति । तथा घलादिसंपन्नां स्तेजस्विनः क्षत्रियान् प्रियव्रतादीन् भुवि अनभ्यधिकान् स्वाधिकवर्जिता
 नेतस्मादात्मनो न्यः कोधमं प्रवर्तयेदिति १५८९ ब्राह्मणानिति । तथा दुर्वासः प्रभूतीन् ब्राह्मणान् जगदाहात् कोवारयेदिति १५९०

5

॥ ६९ ॥

यथाऽनिष्टवस्तुविषयकज्ञानं प्रत्यक्षप्रयोजकं तथेष्टप्रदार्थज्ञानं प्रत्यपीत्यर्थः १९ तत्राहृष्टस्य व्यवस्थामाह अशुभेति । स्पष्टम् १६०० पुण्यस्वरूपं कथं यस्तस्यात्मज्ञानेच्छाप्रयोजकतामाह यज्ञेति । शास्त्रविहितं यज्ञदानादिकं पुण्यमित्युक्तं तेन पुण्येन आत्मसौंदर्यज्ञाते सति हृच्छा तत्र स्थितिहेतुः स्वयमनायासेन भवेदिति १६०१ ननु स्वर्गादिफलेषु तत्तद्वाक्यैर्विनियुक्तानां यज्ञादीनां कथमात्मज्ञानार्थत्वं मतिशंकां वारयन्नेकस्य कर्मणो भिन्नार्थविनियोजकयोर्द्वयोर्वाक्ययोः सामर्थ्यादुभयार्थत्वमपि भवतीति संयोगपृथक्कृत्यापमभिनयति यज्ञाद्यादित्वाभ्यां । यद्यपि यज्ञादयः पूर्वकाण्डपठितस्वर्गकामादिवाक्यैः स्वर्गादिफलेहेतवः प्रोक्तास्तथापि तेष्वयज्ञादय आत्मविज्ञानेन ज्येष्ठे हेतवो भवन्तीति संबंधः प्रकृतवाक्यबलादिति भावः १६०२ एतदृष्टान्तेन स्फुटयति तथेति । प्रथमपदद्वयं पूर्वाश्रयित्वेन व्याख्याते यथायदृशी पूर्णमासादिकं यावज्जीवं दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेतेति वाक्यान्निश्चयं तदेव दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामोपयजेतेति वाक्योत्थायां भस्माकमधिकारिणामाकांक्षायावशात् संबंधात्काम्यमपि भवति । तथायज्ञादयोपिनोत्समाकमधिकारिणां स्वर्गकामादिव्याक्योत्थाकांक्षायावशात्स्वर्गादिपदा अपि अत्र यजेतेत्यादिवाक्ये सति तेष्वप्यत्र नोपि निवेद्योभयोरित्यर्थः १६०३

अथवाक्ये उक्तानां यज्ञदानतपोनशानां स्वरूपाणि नानाविधानि वर्णाश्रमभेदापेक्षया व्यवस्थितरूपाणि बोधयन्तित्याह यज्ञ इति । अपरं चतुर्थं १०६४ तत्र यज्ञस्वरूपाणां व्यवस्थामाह ज्योतिरिति ।
ज्योतिष्टोमादिरूपा द्वयसाध्यायज्ञागृहिणां यथाधिकारं कर्तव्यतयोक्ताः स्वाध्यायोजपो योगः समाधिश्च एतद्रूपा यज्ञास्तु गृहस्थभिन्नाश्रमिणामपिशब्दाद्गृहस्थानामधिकथावकाशं कर्तव्याः तथाज्ञा-
नाभ्यास्वरूपा यज्ञायतिभिर्विशेषेण प्राधान्येन कर्तव्याः इतराश्रमिभस्तु कर्मप्रधानैरुपसर्जनत्वेनेत्यर्थः १६०५ दानस्वरूपव्यवस्थामाह दानमिति । अन्नसिद्धान्नां धन्यमामात्रं आदिपदेन गवादयः
एतादृशद्वयसाध्यदानं यतिभिन्नाश्रमस्थैः सर्वैः कर्तव्यतयोक्तमित्यर्थः १६०६ यत्तु सर्वभूताभयसंपादनरूपमेव दानमिति दर्शयति चतुर्विधेभ्य इति त्रिंशताश्लोकैः । जरायुजादिवचतुर्विधभूतसंपदान-
कमेतद्दानं परमुत्कृष्टं स्मृतं एतत्किं आत्मवत्सर्वभूतानां प्रतिकूलस्याशरीरादिभिरकृतिरनाचरणतदभयमित्यर्थः १०६७ सर्वेति । एतद्दानं सर्वेषामधिकं प्रशस्तं यतिभिस्त्वेतदेव कर्तव्यं एतदनुष्ठाना-
यैव संन्यासाश्रमस्य विधानादित्यर्थः १६०८ अभयदानोद्देश्यकत्वं संन्यासाश्रमस्य संन्यासकरणमंत्रादेव सिद्धमित्याह अभयमिति । मत्तः स्वरूपादभयं सर्वभूतेभ्यो ददामीत्यर्थं कस्वाहांतं मंत्रमु-

यज्ञोदानं तपस्तद्वदनाशकमथापरम् ॥ वर्णाश्रमादिभेदेन कर्तव्यं शास्त्रकीर्तितम् १६०४ ज्योतिष्टोमादिका यज्ञागृहिणां परिकीर्तिताः ॥ स्वाध्याययोगयज्ञाश्च
तथान्याश्रमिणामपि ॥ ज्ञानयज्ञाविशेषेण यतीनां परिकीर्तिताः १६०५ दानं नानाविधं तद्वदन्नधान्यादिकं महत् ॥ यतेरन्याश्रमस्थस्य सर्वस्याप्यत्र कीर्तितम्
१६०६ चतुर्विधेभ्यो भूतेभ्यः कर्मणामनसागिरा ॥ आत्मवत्प्रतिकूलानामकृत्याख्यमुदीरितम् ॥ दानमेतत्परं नास्मादधिकं किंचिदस्ति हि १६०७ सर्ववर्णाश्र-
मादिस्थैः कर्तव्यमधिकं स्मृतम् ॥ यतिभिस्तु विशेषेण कर्तव्यमिदमेव हि ॥ आश्रमोयममीषां स्यात्सर्वभूताभयाय हि ८ अभयं सर्वभूतेभ्यो मत्तः स्वाहेत्युदीरयन् ॥
निर्गच्छत्यत्र परमो हं सोऽप्यन्यो यतिस्तथा १६०९ ततस्तस्य तदेवोक्तं दानं परममप्यपि ॥ यथानैव भवेत्पीडा देहेन्द्रियमनस्स्विह १६१० चतुर्विधानां भूतानां
तथा कुर्यात्सर्वदा ॥ विद्यादेर्न्यस्तकर्माय दानं नैवान्यथा क्वचित् १६११ वित्तैर्नानाविधैः पूर्णान्निलोकीं ब्रह्मणे यदि ॥ न्यायलब्धां कुरुक्षेत्रे सूर्यग्रहणपागते ॥ स्वदेह-
सहितांदद्याच्छ्रद्धया परयान्वितः १६१२ ततोऽपि ह्यधिकं दानमभयं परिकीर्तितम् ॥ स्थिरजंगमभूतानां मध्ये कस्यापि देहिनः १६१३ स्थिरजंगमभूतानां सर्वेषाम-
भयं सदा ॥ ददाति सर्वथा सर्वदेशेयः कोऽपि मानवः ॥ तस्माद्दानात्परं दानं सदृशं च न विद्यते १६१४ अभयं सर्वभूतेभ्यो दत्वा योत्र चरेद्यतिः ॥ अस्मिन् देहे तथा न्य-
स्मिन् भयं तस्य न विद्यते १६१५

धारयन्नेव यतः परमश्रौतो यतिस्तथान्यः स्मार्तः कुटीचकबहूदकहं सान्यतमरूपः पूर्वाश्रमान्निर्गच्छति निष्कामतीत्यर्थः १६०९ तत इति । यतस्तस्य यतेस्तदेव सर्वभूताभयप्रदानमेव परमं दानं प्रोक्तं ततो-
यतिस्तथा कुर्वीत तथा कथं यथाचतुर्विधानां भूतानां देहेन्द्रियमनस्सु अणुकिंचिदपि पीडानभवेदित्यन्वयः । न्यस्तं त्यक्तं कर्म येन सन्यस्तकर्मात्तद्योग्यं न्यस्तकर्माय विद्यादेर्विद्यायास्तत्साधनस्य च यद्दानं त-
दपि अन्यथा प्रतिष्ठाया भाग्येन कचिदपि नोक्तं किंतु शरणागतस्याभयोद्देशेनैव विद्यादिकं यतिर्देयादिति यावदिति द्वयोरर्थः १६१० । १६११ सर्वाभयदानस्य सर्वदानेभ्य उत्कर्षकं गुह्यं न्यायेनाह वित्ते-
रिति त्रिभिः । सर्ववित्तपूर्णान्यायार्जितां च सर्वां पृथ्वीं ब्रह्मणे ब्रह्मविद्या ब्रह्मीभूताय विप्राय कुरुक्षेत्रे सूर्यग्रहणकाले परमश्रद्धयापदिकाश्चिद्वात्ततस्तद्दानादप्यधिकं स्थावरादीनामेकस्यापि जंतोरभयदानमि-
ति द्वयोः संबंधः १२ । १३ यस्तु सर्वभूतेभ्योऽभयं सदा सर्वत्र च ददाति तद्दानं स्योत्कर्षः किमुवाच्य इत्याह स्थिरेति ! स्पष्टम् १४ अभयदानफलप्रदर्शकं अभयं सर्वभूतेभ्यो दत्वा यश्चरेत्तु मुनिः । न तस्य त्रिपुलो-
के पुभयं भवति किंचित् इति वाक्यमर्थतः पठति अभयमिति । चरति आत्मविद्यामभ्यसति तत्रिपुल्लोककारणात्मकेषु समष्टिषु लोकेषु भयं द्वितीयपददर्शनजं नाप्नोति अद्वितीयब्रह्मभावं प्राप्नोतीति यावत् १५

सर्वभूताभयप्रदानोत्कर्षस्फुट्यस्तल्लक्षणभूताया अहिंसायाः सर्वधर्मात्भावकत्वेनोत्कर्षमाह चतुर्विधानामिति । हियतश्चतुर्विधभूतानां शरीरवाङ्मनोभिरपीडनरूपायामहिंसायां चतुष्पात्वादचतुष्टयेन सत्यदयातपोदानाख्येनविशिष्टः पूर्णहृतिभावत् व्यवस्थितो विशेषेणाधर्मसंकरराहित्यात्मकस्पष्टत्वेनस्थितइत्यर्थः १६१६ एतत्स्पष्टयितुं प्रतियोगिभूतां शरीरादिकृतां हिंसामधर्मरूपां निर्दिशति कर्मप्रेतितनवभिः । चतुर्विधभूतानां कर्मणास्थूलशरीरव्यापारेण प्रयुक्ताया शस्त्रघातादिरूपा हिंसाया चर्मत्रणमंत्रसाध्याभिचाराख्ययागेन ओषधादिना च परशरीररोगजननात्मिका सा द्विविधा शरीरत्वेन प्रसिद्धे वेतिसंबंधः १६१७ वित्तेति । यन्त्राणां विनादिहरणं तदपि पूर्वोक्तादधिकं कर्मजं हिंसनं ज्ञेयं परस्य आधिमानसपीडा तद्द्वारा प्राणवियोगानुकूलत्वादित्यर्थः १६१८ वाचिको हिंसामभिनयति पापस्येति । परकीयपापस्य राजपुरुषादेः पुरतः प्रकाशनं यच्च निंदाकरणं यच्च परकीयगुणेषु दोषा विष्करणमेवं विधं वाचिकं हिंसनं बोध्यमित्यर्थः १६१९ मानसं हिंसनमाह गुणानामिति । यद्विद्यादिजातानां परकीयगुणानां मनसाऽसहनं तत्सराख्यं यच्च परकीयदारादीनां स्वं प्रतिप्राप्त्यर्थं चित्तं यच्च भूतानां द्रोहस्पनाशोपायस्य चित्तं एवं विधं मानसं हिंसनं बोध्यमिति द्वयोरर्थः १६२० । १६२१ उक्तमानसादिव्यापाराणां परपरया हिंसनत्वमिति दर्शयन् परराहिंसा मुदा हरति परेति । परकीयवैरिभृतिभ्यो यद्बुद्धेर्नादीनां च दानं तद्विषोपायत्वादुपाय हिंसनमिति प्रोक्तं लोकेनानाविधं प्रसिद्धं

चतुर्विधानां भूतानां कर्मणामनसागिरा ॥ अहिंसायां सदा धर्मश्चतुष्पाद्विव्यवस्थितः १६ कर्मणा भूतहिंसाया प्रसिद्धामरणप्रदा ॥ चतुर्विधानां भूतानां शस्त्रघातादिका चया ॥ शरीररोगजननं हिंसामंत्रौषधादिना १७ वित्तदारादिहरणं नराणामधिकं सदा ॥ हिंसनं तत्र विज्ञेयमाधिद्वारेण कर्मजम् १८ पापस्य राजभृत्यादेः कथनं हिंसनं गिरा ॥ अपकीर्तेश्च करणदोषकीर्तिगुणेष्वपि १९ गुणानां परकीयानां मनसाऽसहनं चयत् ॥ विद्याकीर्त्यादिजातानामन्यदारादिचित्तनम् २० प्राप्त्यर्थस्वस्य विज्ञेयं तथा द्रोहस्य चित्तनम् ॥ चतुर्विधानां भूतानां मानसं हिंसनं स्मृतम् २१ परवैर्यादिबुद्ध्यादिदानमेतदुदाहृतम् ॥ उपाय हिंसनं तच्च लोकेनानाविधं भवेत् २२ असत्यवचनं तद्वद्भूतानां दुःखकारणम् ॥ आत्मनो वात्र लोके वा परलोके च हिंसनम् २३ यज्ञादिधर्मकरणे प्रवृत्तस्य निवारणम् ॥ स्वयं चाकरणं पुंसः कुतर्काद्यैस्तु हिंसनम् २४ शौचादीनां तु संत्यागः कर्तव्यानां सदात्मनः ॥ अकर्तव्यस्य करणकुलात्मादेस्तु हिंसनम् २५ एतस्माद्विपरीतः स्याद्धर्मः शास्त्रोक्तलक्षणः ॥ अहिंसायां ततः सर्वोप्यतर्भवति सर्वदा १६२६

मिति १६२२ तथानृतभाषणमपि हिंसनमेव इह लोके परलोके वा भूतानां स्वस्य वा दुःखहेतुत्वादित्याह असत्येति । यतो लोके द्वये भूतानां मात्मनश्च दुःखकारणमतोऽसत्यवचनमपि हिंसनमेवेति संबंधः २३ अनृतस्य परलोके परेषां स्वस्य च हिंसनरूपतां स्फुटयन्नास्ति क्यमपि हिंसैवेत्याह यज्ञादीति । यत्कुतर्काद्यैः परस्य धर्मप्रवृत्तस्य निवारणं यच्च स्वयंधर्मानाचारणं तत्स्वस्य परेषां च हिंसनमेव निर्दिशन् नरादिहेतुत्वादित्यर्थः १६२४ एवं सर्वविहितकरणं निषिद्धाचरणं चात्मनः कुलदेशप्रातित्यरदिहेतुत्वादि संवेत्याह शौचादीनामिति । विहितानां शौचादीनामकरणं प्रति सिद्धस्याचरणं च स्वस्य कुलदेशादेशप्रातित्यरदिहेतुत्वादि हिंसनमेव यथाविधमिदं पुत्रैः शुनैः क्षेपज्येष्ठाकरणमिदं कायाः पितुराज्ञायां अकरणाच्छेत्तवमसि रूपं हिंसनं स्वस्य स्वकुलस्य च कुतमिति देशहिंसनोदाहरणं च यथादंडकाख्येन राजाऽगस्त्यकन्याधर्षणेन देशनाशः कृत इति रामायणे प्रसिद्धमिति । एतेन निद्रातं द्रावितात्मसन्तुत्तीनामपि वृथा कालक्षेपिकानामुदकैः स्वयं योजकत्वाद्विज्ञानत्वमिति सूचितम् २५ एतस्मादिति ।

अद्विषेति । तत्तत्कविषया सर्वधर्मात्भावकत्वादेव परमधर्मत्वमहिंसायाः शब्देन उक्तमतः सर्वधर्मे किमिदं हिंसाकर्तव्येति सर्वथा सर्वव्यत्नेन १६२७ अहिंसायाः फलमाह तथेति । तया अहिंसा

अहिंसेति । तत उक्तविषया सर्वधर्मांतर्भावकत्वादेव परमवर्तमान्यमहिंसायाः शास्त्रेयुक्तमतः सर्वविवेकिभिरहिंसाकर्तव्येति सर्वथा सर्वपत्नेन १६२७ अहिंसायाः फलमाह तथेति । तया अहिंसा
 याधर्मोऽशुक्लकृष्णारूपयोगशास्त्रे प्रसिद्धस्तथामोक्षशक्रे स्थितो वश्यो भवति ससाधनेतरपदार्थलाभस्तु पुनरुक्तत्वात् सत्याः फलत्वं पदवीयोग्य इत्यर्थः १६२८ अतएवाहिंसा सत्यास्तेष्वब्रह्मचर्यापरि
 ग्रहायमाह त्रियोगसूत्रेऽहिंसाया आदौ कीर्तनं तस्याः सर्वधर्मांतर्भावकत्वादिति वक्तुं तदितरयमानां तत्रांतर्भावदर्शयति ब्रह्मेति पट्टिः । ब्रह्मचर्यं स्त्रीव्यतिकराभावरूपमहिंसांतर्गतमेव । स्त्रीसंबंधस्यो
 दकं उत्तरफले संसारसंततिरूपे दुःखमदत्त्वादित्यर्थः १६२९ इह लोकेऽपि स्त्रीसंबंधस्य परपोडाकरव्यापाररूपं हिंसात्वं प्रसिद्धमित्याह ग्राम्येति द्वाभ्यां । ग्राम्यधर्मेणेति प्रकृत्यादित्वात्तृतीया तथा
 च यौवने ग्राम्यधर्मरूपाद्योषिद्रमनाद्गर्भो जायते यतो गर्भव्याचारी तद्गर्भयोर्मरणतुल्यं मरणरूपं वा दुःखं दुःखं जायत इति प्रसिद्धमित्यर्थः १६३० नारीति । किंच नारी संयोगात्पुंसोरेतो जनिष्यमा
 णजंतवे देहरूपस्य कारागृहस्य बंधनायारस्य मदायकं भवेत् यतो देहकारागृहलाभादेतदद्वयत्वात्मादिविविधं दुःखं जंतूनां स्यादिति १६३१ रेत इति । रेतः सित्तीति रेतः सित्तस्य रेतः सित्तः पुंसस्ततो
 नारीसंसर्गत उक्तविधुः खदं पापं जायते ब्रह्मचर्यं कृते तु एतदुक्तविधेर्हिंसनं किंचिज्जायतेऽतो ब्रह्मचर्यमहिंसायामंतर्भूतमिति संबंधः १६३२ अहिंसक इति । अहिंसको वर्णितसर्वहिताचरणरूपा हिं

अहिंसा परमोधर्मस्तत एवात्र कीर्त्यते ॥ अहिंसा सर्वथा सर्वैः कर्तव्या बुद्धिजीविभिः १६२७ तया धर्मस्तथामोक्षो भवेत्तेषां करे स्थितः ॥ अर्थकामौ च किं नाम वक्त
 व्यौ सुलभौ हि यौ २८ ब्रह्मचर्यमहिंसायामंतर्भवति सर्वदा ॥ उदकं महती हिंसा जंतूनां भोगतः स्त्रियः २९ ग्राम्यधर्मेण गमनाद्योषितां यौवने सति ॥ भवेद्गर्भो यतो ना
 रीगर्भयोर्मरणोपमम् ॥ मरणं वा भवेद्दुःखं दुःखं देहधारिभिः ३० नारी संयोगतो वीर्यदेहकारागृहप्रदम् ॥ जंतूनां यत एतत्स्यात्त्रिविधं दुःखमद्भुतम् ३१ रेतः सित्
 ततः पापं भवेदत्यंतं दुःखदम् ॥ ब्रह्मचर्यं कृते नैतद्भवेत्किंचिद्धि हिंसनम् ३२ अहिंसको ब्रह्मतानां कर्मणामनसागिरा ॥ वदेदसत्यं केनायं निर्निमित्तं महा मुनिः ३३
 परद्रव्यापहारं च कुरुते केन हेतुना ॥ परिग्रहं कथं कुर्याद्भूतपीडा विवर्जितः ३४ अहिंसा तत एवैयं यमानां जननीमता ॥ अहिंसको त्रयः कश्चित्सन्नेयः पुरुषोत्तमः ३५
 अहिंसेव ततोदानं यतीनां परमं स्मृतम् ॥ अन्येषामपि किं त्वन्यैः कर्तुं नैतद्विशक्यते ३६ सर्ववर्णाश्रमस्थानां स्वधर्मपरिवर्तिनाम् ॥ शास्त्रस्थेन विधानेन तप एतद्
 दीरितम् ३७ शास्त्रेणाप्यनिपिद्धानां विषयाणामसेवनम् ॥ सर्ववर्णाश्रमाणां यत्स्याददोनशनं परम् १६३८

सापरः पुमान्प्रलोकेऽनृतभाषणस्तेषां परिग्रहं च संचय रूपं किमर्थं कीर्यति अतः सत्यास्तेषां परिग्रहरूपायमा अप्यहिंसायामंतर्भूता इति द्वयोरर्थः १६३३ । १६३४ फलितमाह अहिंसेति । ततः
 सर्वधर्मांतर्भावकत्वादि हिंसाजननी वा भ्यादित्वेन यमाना मादौ निर्दिष्टेत्यर्थः । तथा चोक्तं योगभाष्ये इतरे च यमनियमास्तदवदातकरणेष्वोपादीयंत इति । तस्या अहिंसाया अवदातत्वस्य शुद्धत्व
 स्य करणायेति तदर्थः । तस्मादहिंसकः सर्वोत्तम इत्यर्थः १६३५ अहिंसेवेति । तत एकानुष्ठानेन सर्वधर्मसिद्धिरूपलाघवादि हिंसारूपं परमं दानं यतीनां भारादुद्दिष्टानां कर्तव्यतया विहितं यद्यप्य
 न्येषामाश्रमिणामप्येतदहिंसारूपं दानं कर्तुं योग्यं तथापि शक्यं न भवति परिग्रहादिः परपीडाकरस्य सर्वथा तेस्त्यक्तुमशक्यत्वादिति भावः १६३६ तपोविभागमाह सर्वेति । सर्वेषां वर्णनामाश्र
 मिणां च स्वस्वधर्माविरोधेन शास्त्रोक्तविधिना एतच्छरीरं द्विष्यमानं सानियमरूपं तपो भगवद्गीतादिपूक्तमित्यर्थः १६३७ अनशनविभागमाह शास्त्रेणेति त्रिभिः । यत्शास्त्रेणानिपिद्धानामपि विष
 याणां यथाशक्ति असेवनं भोगत्यागः एतद्यति हिंसा सर्वेषां वर्णाश्रमाणां योग्यमनशनमित्यन्वयः १६३८

यथेति । प्रथमपादः पूर्वात्वमित्येव दर्शितः । यतस्तु प्रोक्तमिदमनशनं । इदं किं । इहामुत्र वा विद्यमानपदार्थेष्विच्छालेशस्याप्यकरणं तथा यथोपपत्तेन यथाप्राप्तेन भिक्षात्तेन तादृशायथोपपत्तेन वा ससाचदे
हस्यविधारणं निर्वहणमिति द्वयोरर्थः । १६३९ । १६४० एवमिति । एवं विषयज्ञादिवचनप्रत्ययरूपं पुण्यं ब्रह्मविज्ञानहेतुतयोक्तमित्यर्थः । १६४१ । यज्ञादीनां दृढविज्ञानजननेद्वारमाह । जाते इति द्वा
भ्यां । यदा दृष्टादृष्टरूपेभ्यः सहायेभ्यो ब्रह्मविज्ञानं जायते तदा ब्रह्मरूपविषयस्य स्वभावसुंदरत्वात्तत्रेच्छास्वयमेव जायत इति । १६४२ अदृष्टादिति । तत्रादृष्टाद्यागादिजन्यमुकृतरूपादृष्टं गुरुस्वास्वादि
कारिशरीरादिलाभरूपं जायते ततो गुरुप्रभृतिलाभरूपादृष्टादात्मज्ञानं परोक्षं जायते तत आत्मसाक्षात्कारेच्छा जायते इच्छया च चित्तस्यात्मन्येकाग्रत्वं जायते इत्यर्थः । तथा च सामग्रीसंपादनापपत्तिर्बन्धकदु
रितापनया यद्यथागादिपुण्यमपेक्षितमिति भावः । १६४३ ननु किमर्थमात्मविज्ञानमपेक्षणीयं महाप्रभावैः कर्मभिरेव वयंकृतार्था इत्याशंकावारकस्य मुनिर्भवतोऽप्यन्तवाक्यस्यार्थमाह । यदाचित्तमिति
त्रिभिः । यदाचित्तैकाग्र्यं भवति तदा दृढमसंभावनादिभिरनास्कंदनीयं महावाक्यजं ज्ञानं जायते ततो दृढज्ञानादेव ब्राह्मणो मुनिर्जीवन्मुक्तिफलकज्ञानशीलताशाली भवति यतो हेतोर्यदा यज्ञादिभिरात्म
निब्रह्मरूपे दृढज्ञानेच्छा जायते तदात्मानं विज्ञायैव मुनिर्जीवन्मुक्तिफलकज्ञानो भवति नाप्यथा इतरत्कर्मफले प्राप्येति त्रयाणां संबंधः । १६४४ । १६४५ । १६४६ उक्तविषयमुनिवत्कामनया विविदिषा

यथाशक्तियतिहित्वायतेरनशनं त्विदम् ॥ इच्छाभात्रस्य संत्याग इहामुत्रार्थसंश्रयः १६३९ यथोपपन्नभैक्षेणवाससापिचतादृशा ॥ विधारणं तु देहस्य यतेरुक्तं न च
परम् ४० एवं यज्ञस्तथादानं तपो नशनमेव च ॥ चतुष्टयं भवेत्पुण्यं ब्रह्मविज्ञानकारणम् ४१ जाते ब्रह्मणि विज्ञाने दृष्टादृष्टसाहायतः ॥ इच्छाविषयसौंदर्यास्त्वयमेव
प्रजायते ४२ अदृष्टाज्जायते दृष्टं दृष्टाज्ज्ञानं प्रजायते ॥ इच्छाज्ञानाद्भवेच्चित्तमिच्छातो न बहिर्व्रजेत् ४३ यदाचित्तं बहिनैति स्वात्मनो देवयोगतः ॥ तदा तस्मिन् हि
विज्ञाने दृढमस्य प्रजायते ४४ ततो मुनिर्भवेदेष आत्मज्ञो ब्राह्मणो यतः ॥ आत्मानमेव विज्ञाय मुनिर्भवति नान्यथा ४५ यदा यज्ञादिभिः पुण्यैस्त्रिच्छाभवातिदेहिनः ॥
आत्मनि ब्रह्मरूपेस्मिन्स्वयं ज्योतिः सुखाद्वये ४६ इच्छावंतो महात्मान एतमेवात्मरूपिणम् ॥ संन्यासिभिः सदा दृश्यमवाङ्मनसगोचरम् ॥ इच्छन्तः सर्वकर्माणि
संन्यस्यन्ति महाधियः ४७ कर्मासक्तस्य नैव स्यात्कर्हिचित्स्वात्मनि स्थितिः ॥ निषिद्धकाम्ययोस्त्यागो न शक्यो देहधारिभिः ॥ कर्तुमस्य तु शक्यत्वेऽप्यस्ति दोषो
महानयम् ४८ नित्यं नैमित्तिकं कर्म देशकालाद्यपेक्षया ॥ चोदितं कर्मिभिः कार्यमन्यैराश्रमिभिः सदा ॥ अकृतौ तस्य तेषां स्यात्प्रत्यवायोति दुःखदः १६४९

संन्यासविधायकस्य प्रव्रजन्तीत्यंतवाक्यस्यार्थमाह इच्छावन्तइति द्वादशभिः । इच्छावन्तइत्यतिशयार्थमतु तद्वाचोत्कृष्टेच्छाशालिनोभोगकार्पण्यरहिताइति यावत् एतेन प्रव्रजन्शीलकावकस्य प्रवा
जिपदस्यार्थः सूचितः । एतादृशाहमात्मानं एतमेवात्मरूपं लोकमिच्छन्तः सन्तः सर्वकर्माणि संन्यस्यन्तीत्यन्वयः १६४७ कर्मणस्त्याज्यत्वे हेतुं विक्षेपरूपत्वं दर्शयत्वं विक्षेपोयतिभिन्नाश्रमिभिः पारि
हर्तुं शक्यतइत्याह कर्मेत्यादिना । कर्मानुष्ठानपरस्यात्मज्ञानस्थितिर्निष्ठादुर्लभा कर्मत्यागसि त्वतराश्रमिभिर्दुष्करः । तथाहि प्रायेण निपिद्धानां काम्यानां च कर्मणां त्याग एव कर्तुं प्रशक्योदृश्यते
तेषां स्थूलसूक्ष्मदेशाभिमानिनां भोगानुकूलत्वात् अस्मिन्निपिद्धानां काम्यानां च कर्मणां त्याग एव कर्तुं प्रशक्योदृश्यते
नयति नित्यमिति । कर्मभिरन्यैराश्रमिभिश्चोदितं शास्त्रविहितं नित्यं संन्यासिहोत्रादिवैभित्तिकमुपरागस्तानां दिक्चंदशकालानुसारेणावश्यं कर्तव्यमप्यथाप्रत्यक्षायापचेरित्यर्थः १६४८ तदेषामभि
मानमिच्छासहजिनस्तेषां प्रत्यक्षायापचेरित्यर्थः १६४९

संन्यासविधित्वाकर्मत्वागेतुनवोपइत्याह शास्त्रोक्तेनेति ॥ इतिवेदव्यवस्थिविनिर्वादिन्यादिकर्मविनाप्रकानांसंन्यासविधाप्रकानांशवाकमानांविषयव्यवस्थयासिद्धोपमथेद्व्यर्थः भगवताप्युक्ते ' मो
हात्तस्यपरित्यागस्तामसःपरिकीर्तितः ' इति १६५० विषयव्यवस्थामेवस्फुटयति सगादीत्यादिना । यस्यमानसंस्मृत्तंवेदनादिसांसारिकविषयेषुव्यग्रंमिसात्मविषयकविज्ञानंकथंप्राप्नुयादि
त्यर्थः तथाचतेनकर्मैवकर्तव्यमितिभावः १६५१ संन्यासधिकारिणंनिर्दिशति अपीति । निर्विषयंविषयेभ्योनितरांवरितंयस्यचित्तंसकर्मभारंकिमर्थवहेदित्यर्थः १६५२ तत्रोपपत्तिमाह
कर्तव्यानीति । अधिकारःफलसंबंधःफलकामनादिरूपस्तदंतप्रत्येवशास्त्रंकर्मविधौ अयंवीतरागस्तुकर्यतदधिकारीस्यादित्यर्थः नित्यकर्मसुसामान्यरूपेणफलकामोधिकारीस्वर्गपञ्चादिविशेष
रूपेणफलकामस्तुकाभ्येष्टिविभागोवृहदारण्यकभाष्यादौद्रष्टव्यः १६५३ ततइति । ततःसरागस्यैवकर्मधिकारित्वात्प्रत्ययचित्तंवरितंतत्प्रकृतंशास्त्रंकर्मणांत्यागंवदति कीदृशंत्यागं आगतं
कर्मप्रयोजनाभावेनस्वयंप्राप्तमित्यर्थः तदुक्तं ' प्रत्यक्प्रवणतांबुद्धेःकर्माण्युत्पाद्यशुद्धितः । कृतार्थान्यस्तमायांतिप्रावृद्धंतेघनाइव ' इति १६५४ प्रत्यक्प्रवणताविरोधित्वेनविषयवद्विरक्तः
कर्मनित्यमपित्यजेदित्याह यथेति । बहिर्दृष्टिप्रत्यग्विवेकवैमुख्यम् १६५५ ननुसंन्यासेपिभिक्षाटनादिरूपंकर्मावशिष्यतएवेतितद्वन्नित्याप्यपितिष्ठंत्वितिशंकांविशेषप्रदर्शनेनवारयति भिक्षे

शास्त्रोक्तेनैवमार्गेणत्यक्तंकर्मसुखायहि ॥ अन्यथादुःखदंतस्यादितिवेदव्यवस्थितिः १६५० सगादिविषयेष्वेववर्ततेयस्यमानसम् ॥ व्यग्रंसविषयासक्तःकथ
मात्मनिगच्छति १६५१ अपिनिर्विषयंचित्तंजातंयदिहिकर्मणः ॥ किमर्थंकर्मजंभारंवहतिस्वस्यदुःखदम् १६५२ कर्तव्यानीतिकर्माणिशास्त्रवत्तयधिकारि
णम् ॥ विषयप्रार्थनाहीनोह्यधिकारीकथंत्वयम् १६५२ ततोनिर्विषयंचित्तंयस्यजातंमहात्मनः ॥ तस्यत्यागंवदत्येतत्कर्मणांशास्त्रमागतम् १६५४ यथात्रवि
पयाःकुर्युर्वह्निर्दृष्टिशरीरिणाम् ॥ कर्माण्यपितथाकुर्युर्नित्यादीनिहिदेहिनः १६५५ भिक्षाटनादिभिर्नैवक्रियतेत्रबहिर्दृशिः ॥ नियतायादृशीनृणामग्निहोत्रादिक
र्मभिः १६५६ अकृतौप्रत्यवायोपिनास्तिभिक्षाटनादिषु ॥ यादृशोविद्यतेलोकेह्यग्निहोत्रादिकर्मणाम् १६५७ ततःकर्माणिसंत्यज्यनैष्कर्म्याश्रममागताः ॥
आत्मानंद्रष्टुकामास्तेसर्वसंगविवर्जिताः १६५८ विद्वांसोयेऽभवन्पूर्वेब्राह्मणाःस्वात्मवेदिनः ॥ विक्षेपकारकत्वेनतत्पुण्यःकर्मतेपिहि ॥ किमुयैर्नैवविदितआत्मा
साक्षादयंपुमान् १६५९ प्रत्यक्षतोपिदृष्टोयैःकरामलकवत्पुमान् ॥ स्वयंज्योतिःसदानंदोभेदगंधविवर्जितः १६६०

तिहाभ्यां । अग्निहोत्रादीनिकर्माणिकर्मप्रवणचित्तेनैवकर्तुंशक्यानिअकरणेप्रत्यवायप्रयोजकानिच भिक्षाटनादीनितुभोजनेमुखंनतिहस्तव्यापारवदन्यपरचितेनापिकर्तुंशक्यानि ननियतामावश्य
कींवह्निर्दृष्टिर्बुद्धिर्मुखंकुर्वति नवाअकरणेप्रत्यवायप्रयोजकानीतिविशेषइतिद्वयोरर्थः १६५६ । १६५७ फलितमाह ततइति । तेज्ञानाधिकारिणःसर्वसंगविवर्जिताजाताइति
शेषः १६५८ यस्यगृहस्थाश्रमादौतत्त्वसाक्षात्कारिपिजीवन्मुक्तिरक्षणमुनिर्व्वनसिद्धयतिवेनविद्वत्संन्यासःकार्यइतिबोधकस्यैतद्वह्नीत्यादेर्भवेतइत्यंतवाक्यस्यार्थमाह विद्वांसइतित्रयोदशभिः ।
पूर्वमपिग्रन्थात्मसाक्षात्कारवर्तौऽभूवंस्तेपिविक्षेपजनकत्वेनकर्मसंन्यस्तवतः यैस्तुआत्मानसाक्षात्कृतस्तेवि विविदप्यासंन्यस्यंतीतिक्रिमुवाच्यमित्यर्थः १६५९ विद्वत्पदार्थविशेषणमूर्तज्ञानं
साक्षात्काररूपंग्राह्यमितिदर्शयन्नुक्तंस्फुटयति प्रत्यक्षतइति । यैःस्वयंज्योतिरादिरूपआत्माप्रत्यक्षतोदृष्टेपिकर्मणोविषयभोगवद्विक्षेपरूपतांविज्ञायसर्वविषयकामनांसंत्यज्यकर्मनचक्रु संन्यस्त
वतइतियावदितिद्वयोःसंबंधः १६६०

१६६१ विप्राहति । तेचमहाविद्योविद्वांसइतिउक्ताःपृष्ठाःसंतएवैवक्ष्यमाणविधयाआहुरुत्तरंदतवतः । इतिकथे हेविप्राभवद्विर्दारसंग्रहःकिमर्थेनकृतः । कीदृशोदारसंग्रहः सुखप्रजादःसुखहेतुसंततिप्रदायकइत्यर्थः १६६२ तेषामुत्तरवाक्यमभिनप्रति सुखमितित्रिभिः । आत्मस्वरूपभूतसुखादधिकंसुखेनास्तितच्चात्मरूपंसुखेसाध्यसाधनभावविवर्जितमस्माकमपरोक्षमित्यर्थः १६६३ प्रजातीति । इहलोकेपरलोकेवाप्रजातिसुखस्यसंततिप्रयुक्तसुखस्यसिद्धयर्थःसाधकोद्धारद्वारतयापरम्परयासदारसंग्रहःस्यात् वयंतुतेविद्वांसःस्वयंसुखरूपाःसंतःप्रजयाकिंप्रयोजनंसाधयामः नहितयामोक्षेश्चिदुपकारोनेरययोनिष्वपिविद्यमानत्वादित्यर्थः १६६४ नचास्माकंभुदसुखकामनाआनंदनिधिरूपत्वादित्याहुः अस्माकमिति । हियतःएषांलौकिकानंदानांबिंबभूतआनंदोस्माकंस्वात्मनःस्वरूपादभिन्नोनिधिवदक्षयःस्वरयंज्योतिरादिलक्षणोऽयमपरोक्षोवर्ततइत्यर्थः १६६५ इत्येवमिति । इत्येवंषादिनस्तेसर्वेविद्वांसःसंत्यासाश्रममगताःसंतोभिक्षाचर्यंभिक्षाचरन्तिस्मकुर्वन्तिस्म । कीदृशास्ते केचित्कृतदाराःविवाहिताः केचिदपरे । अपरपदार्थमाह अग्रहीत्वेति । दारपाणिग्रहणमकृत्वैवतुष्टाः । किंकृत्वा पुत्राणांवित्तानांलोकानांचसंवधि

विशेषकारणं कर्मनित्यं विषयवद्भवेत् ॥ इति विज्ञाय संत्यज्य कर्मचक्रं कर्मात्मनाम् १६६१ विप्राभवद्भिः केनायं न कृतो दारसंग्रहः ॥ सुखप्राजादइत्युक्ता एवमाहुर्महा
धियः १६६२ सुखं नैवाधिकं किंचिदात्मनो विद्यते त्रयोः ॥ तच्चास्ति सर्वदास्माकं साधनादिविवर्जितम् १६६३ प्रजाति सुखसिद्धयर्थं इह चापि परत्र वा ॥ द्वार
द्वारतया सस्यात्सुखरूपाश्च ते वयम् ॥ प्रजया किं करिष्यामः श्वादीनां विद्यते हि या १६६४ अस्माकं विद्यते ह्येषामानंदो यं निधेः समः ॥ अक्षयः स्वात्मनो भिन्नः
स्वयं ज्योतिः सद्वयः १६६५ इत्येवं वादिनः सर्वे कृतदारास्तथापरे ॥ अगृहीत्वैव दारुणां पाणिं परमनिर्वृताः १६६६ पुत्राणामपि वित्तानां लोकानां चोभयात्म
नाम् ॥ इहामुत्र सुखार्थानां परित्यज्यैषणा त्रयम् ॥ भिक्षा चर्यं चरंति स्म संन्यासाश्रममार्गताः १६६७ पुत्रैषणाऽत्रया प्रोक्ता सैव वित्तैषणा स्मृता ॥ पुत्राणामपि
वित्तत्वं पितुः स्याद्बोधनादिवत् १६६८ वित्तैषणा तु या प्रोक्ता सा स्याल्लोकैषणा सदा ॥ वित्तं हि सुखहेतुः स्याल्लोको नाकादिको यथा १६६९ उभे एव ततो ज्ञेये एषणवे
दवादिभिः ॥ सुखे चैकाद्वितीया स्यात्साधने तस्य सर्वदा १६७० असाधनं सुखं येषां सर्वातिशयवर्जितम् ॥ वर्तते केन ते कुर्युरेषणा मुभयमपि १६७१ स्वयं ज्यो
तिः पुरोक्तो य आनंदात्मा महेश्वरः ॥ स एवात्मतया राजन्विद्वाद्भिरधिगम्यते १६७२

एषणात्रयं कामनात्रयं परित्यज्य कीदृशानां लोकानां ऐहिकामुष्मिकभोगसाधनत्वेनोभयात्मना द्विविधानामिति द्वयोरर्थः १६६६ । १६६७ वस्तुतस्तु वर्णितत्रिविधेषणा एकत्वेनैव गण्या साधनैषणात्वेन सर्वासां संग्रहाद्वितीया तु फलैषणे त्वेषणा द्वैविध्यमेवेति वक्तुं वर्णितमेषणात्रयं साधनैषणात्वेनैकीकरोति पुत्रैषणेति द्वाभ्यां । पुत्रैषणावित्तैषणात्वेनैव मंतव्या पुत्राणामपि गोसुवर्णादिरूप वित्तवद्भोगोपकरणत्वेन वित्तत्वात् । तथा वित्तैषणापिलोकैषणात्वेन मंतव्या लोकपदस्य भोगसाधनवाचित्वाद्वित्तस्यापि च स्वर्गादिवद्भोगसाधनत्वादिति द्वयोरर्थः १६६८ । १६६९ फलितमाह उभे इति । फलतस्तथा यनविषयकत्वेन संसारे एषणा द्वैविध्यमेवेत्यर्थः १६७० विद्वांसस्तु नित्यसिद्धसुखरूपत्वात् साधनस्थानपेक्षितत्वाच्च द्विविधामप्येषणां न कुर्वतीत्याह असाधनमिति । असाधनं साधना नपेक्षं निरतिशयं सुखं येषां वसंतैरे द्विविधामेषणां किमर्थं कुर्वती रन्नित्यर्थः १६७१ आत्मनः संन्यासादिसङ्कतज्ञानैकलभ्यत्वस्फुटीकरणाद्युत्पाद्यविकायादिकर्मफलविलक्षणस्वरूपप्रदर्शयतः स एष इत्यादेरित्यतीत्यतस्तत्प्राप्त्यस्यार्थमाह स्वयमिति नयमिः । यः पूर्वग्रंथेनानंदादिरूपतया महेश्वरो वर्णितः स विद्वद्विरात्मतयैवाधिगम्यते हितसंबन्धः १६७२

एवमिति । एवमेवमयापूर्वशाकल्यायमपृष्टः कीदृशोनेतिनेतिवाक्यगतनृद्वयेनमूर्तजगतोर्भावाभावयोवक्रिमेणानिवेधेनतदाजितइत्यर्थः १६७३ अगृह्यपदार्थमाह स्वयंज्योतिरिति ॥ सा
आत्मास्वयंज्योतिरविषयीऽतोवागाद्यैराध्यात्मिकैरग्न्यादित्यादिभिर्बोधिप्रकाशैर्नगृह्यतेनप्रकाश्यते । तत्रोपपत्तिमाह ग्राहकत्वमित्यादिना । द्विपतोग्राहकत्वंग्राहकशब्दमवृत्तिनिमित्तभूतग्रहण-
मितरसापेक्षंयुक्तेकमित्यर्थः १६७४ ग्रहणस्यप्रकाशनरूपस्यभेदसापेक्षत्वेऽनुभवंप्रमाणयति ग्राहकेति । यस्माद्ग्राहकादिपंचपदार्थानांकर्तृकरणकर्मतन्निष्ठफलतत्संबंधानांभेदशाल्येवग्रहणप्र-
काशनंलोकेजायमानंदृष्टंनतुद्वेदहीनमित्यर्थः १६७५ आत्मातुसर्वभेदहीनःकथंग्राह्यःस्यादित्याह स्वसजातीति स्पष्टम् १६७६ अशीर्यइति । भेदाभावेहेतुकात्ततोविषयत्वाभावादपमा-
त्माऽशीर्षोर्हिंसनयोग्यो नभवति यतोर्हिंसशिरोमणेःकालस्यसंबंधात्परिणामरूपविशरणमपि वस्त्रादिवदात्मनि नदृश्यतइत्यर्थः १६७७ अतएवेति । अतोभेदाभावादेव आत्मा अभितउभयतोंतर्बहिर्वो-
वर्तमानैःसर्वपदार्थैःसंगीनः यतोभेदवदेववस्तुसंगवद्दृष्टमितिसंबंधः किंचभेदवदेववस्तुप्रबद्धचतेवंधंप्राप्नोति विनश्यतिच आत्मातु अतोभेदाभावात्तज्जतेनवद्ध चतेन विनश्यतिचनवाक्रियासंबंधम-
युक्तंदुःखमाप्नोतीतिद्वयोरर्थः १६७८ । १६७९ एतादृशस्वभावत्वादेवात्मविज्ञानेधिकारिणःसकलकर्मत्यागिनउक्ताइत्याह एपणेति स्पष्टम् १६८० उक्तात्मविज्ञानफलप्रदर्शकस्येतमुहत्वादे

एवमपृष्टोमयापूर्वशाकल्यायमहात्मने ॥ मूर्तामूर्तजगद्भावाभावरूपविवर्जितः १६७३ स्वयंज्योतिःसवागाद्यैरग्न्याद्यैश्चनगृह्यते ॥ ग्राहकत्वंहिसापेक्षंसर्वदोक्तं
मनीषिभिः ७४ ग्राहकग्रहणग्राह्यफलसंबंधभेदभाक् ॥ ग्रहणंजायतेयस्मान्नतुभेदविवर्जितम् ७५ स्वसजातिविजात्युत्थभेदत्रयविवर्जितः ॥ आनंदात्माततोऽगृ-
ह्यःस्वयंज्योतिःपरःपुमान् ७६ अशीर्यस्ततएवायंभेदाभावेनहेतुना ॥ नशीर्यतेयतःस्वात्मायथावस्त्रादिकंशनैः ७७ अतएवाभितःस्वात्मासर्वसंगविवर्जितः ॥
संगवद्भेदवद्दृष्टंभेदवच्चप्रबध्यते ७८ विनश्यतिचनात्मातःसज्जतेनविनश्यति ॥ नचदुःखंसमाप्नोतिकिंचिदुःखविवर्जितः ७९ एवणात्रयनिर्मुक्ताभिक्षाचर्यपराय-
णाः ॥ यंजानंतिमहात्मानस्तंकोवेतिपुमान्सुधीः १६८० एतमेवात्मविज्ञानसंपन्नंपुरुषोत्तमम् ॥ सुखदुःखकरेनित्यंपुण्यपापेसुदुःसहे ८१ अकर्तुंश्चतथाकर्तुः
सदासंतापकारके ॥ नतापयतइत्यंतेतापदेसर्वदेहिनाम् ८२ करणात्तापयेत्पापंकर्तारंफलतोपिच ॥ सुकृतंकरणात्तद्वत्स्वफलस्यक्षयादिना ८३ गर्वेणतापयेत्तद्वद-
कर्तारंहिपाप्मनः ॥ लोकदुःखासहिष्णुत्वात्तापयेच्चापरंहितम् ८४ सुकृतंदुःखसंप्राप्त्याह्यकर्तारंप्रतापयेत् ॥ लोकद्वयेपिलोकानामुच्चतावीक्षणेनच १६८५

वीक्ष्यस्यार्थमाह एतमेवेत्येकादशभिः । एतमात्मविदंपुरुषोत्तमंपुण्यपापेनतापयतः । कीदृशे सुखदुःखरूपफलारंभेनसुदुःसहेउत्कटवेगतयाप्रसिद्धे । पुनःकीदृशे इतिवक्ष्यमाणप्रकारेणकर्तुंरकर्तुं
श्रसदातापके अंतैऽक्रमणानंतरंविशेषतश्चतापकेइतिद्वयोःसंबंधः १६८१ । १६८२ तत्रसदातापकत्वंपुण्यपापयोर्विशदयति करणरदितित्रिभिः । पापंपापरूपंकर्मकष्टंकर्मैतिन्यायात्करणदनुष्ठानहे-
शात्तापयेत्तथाफलतःफलरूपेणतापयेत् एवंसुकृताख्यमपिकर्मकरणदनुष्ठानहेशात्तथाफलरूपेणक्षयित्वाचकर्तारंतापयतीत्यर्थः ८३ एवंकर्तारंप्रत्युभयोस्तापकत्वमुक्त्वाअकर्तारंप्रत्यपितापकत्वं
विशदयति गर्वेणेति । पाप्मनःपापस्याकर्तारंतापयंतद्वारातापयति दृश्यंतेषांज्ञाःपापाकरणेगर्विताइतिभावः । तथाऽपरंपुण्यंतत्कर्मअकर्तारंकृपादुःखेनतापयति पुण्यंहिलोकोपकाररूपंतदनु-
तंसदुपकार्याणांदुःखितलोकानांदर्शनेकृपादुःखयति तदुक्तं ईर्षुर्द्वेषात्संतुष्टःकोधोनेनित्यशंकितः । परभाग्योपजीवीचषड्भेतेनित्यदुःखिनःइति ८४ सुकृतमिति । तथामुकृतपापफलस्यदुःखस्य
प्रतिबंधाकरणेनाकर्तारंतापयति तथाहहामुत्रवालोकांस्वाननुष्ठितकर्मफलानांभोग्यानांस्वभोग्येभ्यउत्कर्षस्यदर्शनेनईर्ष्याद्वाऽनुकृतमकर्तारंतापयतीत्यर्थः १६८५

अंतेदुःखदत्तं विशदयति. अस्मिन्निति. । अस्मिन्लब्धे मनुष्यलोके जननमारभ्य मरणपर्यंतं महं पापान्यकरवं कृतवानस्मि तथा परं केवलं पुण्यानि नाकरवमित्याकारेण संकल्पेन पुण्यपापे अंते तापयत इत्यर्थः १६८६ विद्वांस्तु विज्ञानबलेन तयोरेषादिरूपंतरणं करोति यथा जांबवदादिप्रकाशितं स्वमहिमानमनुसृत्य हनूमतासिंधुस्तीर्ण इत्याह तरतीति । एतद्विद्वान् एते पुण्यपापे १६८७ संकल्पवतं हि पुण्यपापे तां प्रयतो विदुषस्तु संकल्प एव नास्तीति कथं तापयत इत्याह विदुष इति । संकल्पभेदान् भिनयति. अनेनेत्यादिना स्पष्टम् १६८८ पुत्रेति । अनेन पुत्रेष्ट्यादिरूपकर्मणा अस्मिन्नेव शरीरे पुत्राद्विफलं भविष्यति तथाऽऽस्वाराज्यादिफलमस्मिन्नेव शरीरे न भविष्यति इति इत्यतो हेतोर्वाजं पेयादिकर्म अष्टफलप्रदं पारलौकिकमेवेत्यर्थः १६८९ तथानेनेति । तथानेन ब्राह्मणापकारादिरूपेण कर्मणा स्वार्थस्य स्वकीयप्रयोजनस्य सिद्धिं कुर्वतो मम कुष्ठदिगोऽपकीर्तिश्च भविष्यतीति १६९० इत्यादीति । इत्यादिरूपेण बोधेन संकल्पेन तापके इमे पुण्यपापे अस्य विदुषस्तापप्रदेन भवतः ततो ब्रह्मवित्पुण्यपापेतरतीत्युच्यते इत्यर्थः १६९१ उक्तार्थसंवादकस्य अकृतं ज्ञकर्म त्रस्यार्थमाह मंत्रोपीति त्रिभिः । हेमहाराज उक्तविधं विद्वांसं मंत्रोपि इति इत्यं प्रतिपादयति इति कथं आत्मविदो ब्राह्मणस्यायं स्वरूपभूतो महिमा कूटस्थ नित्यः कालत्रयेऽनन्यथाभावादित्यर्थः १६९२ यतः शुभाशुभकर्मकृतवृद्धिहानिरहित इत्याह वर्धत इति १६९३ तस्यैवेति । तस्य पुरा

अस्मिन्देहस्य जननान्मरणांतमहंसदा ॥ पापान्यकरवंतद्वत्पुण्यानि न तथा परम् ॥ एवं संकल्पतश्चापितपतः पुण्यपातके १६८६ तरत्येष उभे एते दुस्तरे पुण्यपातके ॥ आत्मविज्ञानसंपन्नो हनूमानिव सागरम् ८७ विदुषो नास्ति संकल्पः कोपिकुत्रापि कीर्तितः ॥ अनेन कर्मणा स्वर्गः सुकृतेन भविष्यति ॥ अनेन नरकस्तद्वन्महतापातकेन मे ८८ पुत्रपश्वादिकंतद्वन्मानेन भविष्यति ॥ अस्मिन्नेव शरीरेऽदोनेत्यष्टफलप्रदम् ८९ तथानेन महारोगोलोकेऽकीर्तिश्च दारुणा ॥ भविष्यत्यचिरादेव स्वार्थसिद्धिं प्रकुर्वतः १६९० इत्यादिबोधतो यस्मान्नास्य तापप्रदे इमे ॥ ब्रह्मवित्तत्त एवायं पुण्यपापेतरत्सदा ९१ मंत्रोप्याह महाराज विद्वांसमिति सर्वदा ॥ ब्राह्मणस्यात्मविदुषो महिमायं महानहो ॥ नित्यः कालत्रयेऽनन्यथाभावादि तस्य न विपर्यय इति कीर्तितः ९२ वर्द्धते कर्मणानायं सुकृतेन यथा परः ॥ कनीयानपि पापीवन भवेत्पातकेन च ९३ तस्यैव ब्राह्मणस्यायं महिमा ब्राह्मणो भवेत् ॥ पदनीयात्मविज्ञानाद्यो द्रव्यात्मवपुःस्थितः ॥ कोनामान्यस्तरे देते दुस्तरे पुण्यपातके ९४ यस्मात्पूर्वेऽपि विद्वांसः पुण्यपापविवर्जिताः ॥ एषणात्रयनिर्मुक्ता जाता भिक्षाटने रताः ॥ आत्मलोके न संपन्नाः परिव्राजो जितेंद्रियाः ९५ तस्माद्यज्ञादिभिः क्षीणपातकः शुद्धमानसः ॥ आत्मेच्छुः प्रव्रजे देवगुणो भूत्वा सदा मुनिः ९६ मनसा विषयान्सर्वान् परित्यज्या भूकोपमः ॥ दर्शद्विगणिसंयम्य दुर्दानिव वाजिनः १६९७

ब्रह्माभूतस्य ब्राह्मणस्य महिमा स्वरूपभूत महिमानं प्राप्तोऽयमिदानीं तनो ब्राह्मणोऽपि भवेत् कीदृश इदानीं तनो ब्राह्मणः यः पदनीयस्य यथापदेन पादचिन्हेन गवादिर्बुद्धयते तथा अस्ति भातिप्रियमित्याकारः पदे वैदनीयस्यात्मनो विज्ञानादहंयादिरूपतया स्थितः अन्यथा पुण्यपापाभ्यामतीतो महिमा दुर्लभ इत्यर्थः १६९४ वर्णितफलकमात्मज्ञानमुद्दिश्य शमाद्यंतरंगसाधनविधानपरस्य तस्मादित्यादेः पश्यतीत्यंतस्यार्थमाह । यस्मादित्यूनविज्ञातिश्चोक्तैः । यस्मात्पूर्वेऽपि विद्वांसो विवेकिन इह जन्मनि जन्मंतरं एवानुष्ठितैर्यज्ञादिभिः शुद्धांतः करणत्वात् पुण्यपापाभ्यां तत्प्रयोजकैषणात्रयेण चरहिताः पातकत्वेन शुद्धमानस आत्मेच्छुः आत्मज्ञानसंपत्तिराम एवं गुणोपलब्धमानसमादिगुणसंपन्नः संपन्नजनेदिति १६९६ तत्र जन्मदमो पूर्वोत्तरार्थोभ्यामभिनयति मनसोति । बालवद्वाग्मादिरादित्यंशमिति यनिर्वाणाय ब्रह्मवित्पुण्यपापेतरतीत्यर्थः शमादीनां पूर्वपूर्वस्फोचरी चरपतिदेवत्वात् कर्मणोऽप्यन्तः १६९७

सतीपातिशयरूपमुपरतिमाह यथोपपन्नैति । यथोपपन्नमनायासगुणम् १६९८ त्रिविधां समारूपामभिनयति. कर्मणेतदशभिः । शरीरादिभिः कृताभूतैः प्राणिभिः प्रीडामपदेनादिभिः

मिद्विनीराशात्मकदमचक्रादित्यर्थः शमादीनां पूर्वपूर्वस्वीचरीतरं प्रतिहेतुत्वात्कर्मणोपन्यासः १६९७
सत्तोषातिशयरूपासुपरतिमाह यथोपपन्नैति । यथोपपन्नमनापासागतम् १६९८ तिविशांशमाकूपामभिनयति । कर्मणेतदशभिः । शरीरादिभिः कृताभूतेः प्राणिभिः पीडाममदेहादिव्ये
ववर्ततेनमस्त्यरूपेतिजानन्नकुप्येदित्यर्थः १६९९ विचारयेदिति । भूतेरपकृतश्चइदमेवविचरंविचारं कुर्यात् इदं किमित्याकांक्षायां निंदा मित्यादिषोडशं । यदीमेलोका मां निंदतितत्तावां यवा
एवमदजितपापहरणरूपोपकारकारित्वादित्यर्थः १७०० वांधवत्वेहेतुमुपकारमेवविशदयति इतइति । काउपकृतिरितिच्छेदः १७०१ परोपकारेति । किंच एतेनिदकत्वेनभासमा
नाममतेपरोपकारिणःसज्जनाएवयतःस्वकीयेमनसिवाचिचमदीयदोषचित्तनादिरूपं दुःखमायासंदत्त्वानिवायममदुःखदं पापंहरति कीदृशं पापं स्वस्यदुःखकरं हियमाणं सत्स्वस्यहर्तुं दुःखपयो
जकमित्यर्थः । तथाचशंभोर्हाहाहलपानमिवपरपापहरणंसज्जनानांनचित्रं परंत्वेतेनिंदकादुर्जनत्वेनप्रसिद्धा इतिचित्रमितिभावः १७०१ एवंनिंदाकालेविचारमुक्ताभृतानांस्वंप्रतिजि
घांसांहृद्वाकर्तव्यंविचारमभिनयति मह्यमित्यादिना । अमीलोकाःकस्मान्मत्वंद्रुह्यंतिजिघांसांतेमदनिष्ठं चित्तनफलंचांडालयोनित्वमेपांमास्त्वितिकामये तदुक्तंमनुना 'परद्रव्याप्यभिधायं

यथोपपन्नलाभेनवर्तयेत्स्वकलेवरम् ॥ हर्षनलाभतोगच्छेद्विषादं नाप्यलाभतः १६९८ कर्मणामनसावाचापीडांभूतैःकृतामपि ॥ देहेंद्रियमनःस्वेषजानन्को
पंचनवजेत् ९९ विचारयेदिदंस्वस्यचित्तेस्वच्छतमेसदा ॥ निंदायदिप्रकुर्वीतिममेवैवांधवास्ततः ॥ मयासमाजितं पापं सर्वमेवनयंत्यमी १७०० इतःपरंममा
मीभिःकार्याकोपकृतिस्त्वह ॥ यतोदुःखकरं पापंममसर्वनयंत्यमी १ परोपकारनिरताअहोएतेमहाधियः ॥ मनसोवचसःस्वस्यदुःखंदत्त्वाहिदुःखदम् ॥ मम
पापंहरंत्येतेस्वस्यदुःखकरंसदा २ मह्यंद्रुह्यंतिमनसावतकस्मादमीवृथा ॥ माभूदंत्यजयोनित्वमेतेषांममचित्तनात् ३ हस्तयोःपादयोःकस्माद्व्यथामेतेप्रकुर्व
ते ॥ स्वस्यमेताडनादेषांमाभूदुःखंयथामम ४ नैतेकुर्वीतिमेकिंचिदुःखमत्रसमागताः ॥ पुराकृतंमयायुततदेवात्रकरोतिमे ५ एतेममशरीराणिगुरुशास्त्रोपदे
शतः ॥ माभूदेतेपुतदुःखंयदस्तिमयिसंप्रति ६ सर्वेत्रसुखिनःसंतुसर्वंसंतुनिरामयाः ॥ ममगात्रसमाजीवामाकश्चित्पापमापुयात् ७ इत्यादिचित्तयित्वायंनिर्वि
कारोभवेत्सदा ॥ दुःखेभूतकृतेस्वस्यदेहेंद्रियमनःस्वपि ८ सावधानःसदाभूयादात्मनोदर्शनायहि ॥ गुरुशास्त्रोपदेशेनपरमास्तिक्यमागतः ९ तर्कैर्नानाविधैः
सम्यक्शास्त्रमार्गानुसारिभिः ॥ यथोपदिष्टंत्वेतस्मिन्प्रत्ययानांप्रवाहतः १७१०

स्तथानिष्ठानिचित्तयन् । वितथाभिनिवेशीचजायतेऽत्यासुयोनिषु' अभिधायान्स्पृहयन् वितथाःपाखंडास्तत्राभिनिवेशीआग्रहवानिति १७०३ हस्तयोरिति । यथास्वस्यहस्तयोःपाद
योर्वास्वयंताडनमनुचितंतथामेशरीरस्यताडनंतलोकाःकस्मात्कुर्वीति एकात्मकत्वाविशेषेणस्वांगवत्परांगताडनस्याप्ययुक्तत्वाविशेषात् अहंत्वेवंकामये एतेपांस्वस्यमेस्वशरीरतुल्यस्पमच्छ
रीरस्यताडनान्मदुःखंमास्त्वित्यर्थः १७०४ महुःखदंतुमयापुराकृतं दुष्कृतमेवेत्याह नैतेइति स्पष्टम् १७०५ एतेइति । यतएतेप्राणिदेहाःसर्वेपिममैकस्यात्मनःशरीराणीतिगुरुशास्त्रो
पदेशात्सिद्धमतइतिकामयेयत्संप्रत्यधुनामविमच्छरीरेयदुःखंदेतेपुप्राणिपुमाभूदिति १७०६ तस्मादेवमस्त्वित्याह सर्वेइति । गात्रंशरीरम् १७०७ इत्यादीति । स्वस्यदेहादिपुभूतेर्दुः
खकृतेसतिवर्णितविधिविचारेणनिर्विकारोभवेदितिसंबंधः १७०८ समाधानंश्रद्धांचदर्शयति सावधानइति । अवधानंचित्तेकाग्र्यंतद्द्रव्यरूपंसमाधानंगुरुमभृत्युपदेशानुसारिविश्वासरूपां
श्रद्धांचकुर्षादित्यर्थः १७०९ तर्कैरिति । चकारोभिन्नक्रमः तथाचउक्तसाधनसंपत्त्यनंतरंसम्यक्शास्त्रवेदांतरूपंतन्मार्गानुसारिभिरुत्तरमीमांसाप्रसिद्धैस्तर्कैःश्रवणमननसंज्ञैस्तथातथोपदि-

—यमुपदेशानुसारेण एतस्मिन्नात्मतत्त्वे प्रत्ययानां चित्तवृत्तीनां प्रवाहरूपेण निदिध्यासनेन च सहकृतेन ब्रह्माहमस्मीत्यादिरूपेण शास्त्रेण करणेन उपकृतं यन्मनस्तेनैव देवमवलोकयेत्साक्षात्कुर्यात् । कीदृशं देवं मनसि साक्षितया स्थितं । पुनः कीदृशं यज्ज्योतिषा ज्योतिरुक्तं तद्रूपं । पुनः कीदृशं अद्वयत्वादानंदरूपमिति द्वयोः संबंधः १७१० । १७११ तत्साक्षात्कारात् किं भवतीत्याकांक्षायां परिच्छेदे हेतोरविद्यायानिवृत्त्या सर्वात्मभाव इत्याह तेनेति द्वाभ्यां । तेन ब्रह्मात्मविषयकेन विज्ञानेन आवरणविक्षेपरूपं शक्तिद्वयवतीमायायतो बाधिता भवतीत्यत आत्मानं सर्वरूपं विदुष आत्मा पश्यति कया स्वरूपभूतया भासा यतो वागाद्यविषय इति द्वयोरर्थः १७१२ । १७१३ नैमित्त्यादेर्दास्यायेत्यंतस्य वाक्यस्यार्थमाह एवमिति द्वादशभिः । य एवमात्मवित्तत्त्वरूपं पुण्यपापेन तरतो न प्राप्नोतीति वातपतस्तापयतः किंतु स विद्वानेवेति पुण्यपापेन तरेतयोः पारंगच्छेत् यथानौ रणं किंच स विद्वान्स्ते पुण्यपापेन पेदेहेत् यथा गगनादुत्थितो वैद्युतो ग्निस्तूलराशिमिति द्वयोरर्थः १७१४ । १७१५ अनेनेति । वर्णितेन विदुषा वर्णितैः साधनैः प्राप्योऽयं आत्मा स यतः पापैस्तदुपलसितैः पुण्यैस्तन्मूलभूता विद्यया च वर्जितोऽत एवासांशयश्च अतो हेतोर्ब्राह्मणो ब्रह्मवित् ब्रह्मैव प्रोक्तः ' ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति '

सहब्रह्माहमस्मीतिशास्त्रेणकरणेनच ॥ मनस्युपस्थितं देवं मनसैवावलोकयेत् ॥ यदुक्तं ज्योतिषां ज्योतिरानंदात्मानमद्वयम् १७११ तेन ज्ञानेन विध्वस्ता स्वात्मा
वरणरूपिणी ॥ विक्षेपजननीमाया पुनर्नैव भविष्यति १७१२ अस्याः सर्वात्मनानां सर्वमात्मेति सर्वदा ॥ पश्यत्यात्माऽत्मनोभासाह्यवाङ्मनसगोचरः १७१३
एवं य आत्मविच्छोके उभे सुकृतदुष्कृते ॥ अल्पे च महती राजंस्तरतस्तपतोऽपि १७१४ किं नृतेषु विद्वानसतरे न्नैरर्णव्यथा ॥ तपेऽङ्गगनाद्वन्दिस्तूलराशि यथाक्ष
णात् १७१५ अनेन विदुषा प्राप्यो य एतैः साधनैः सदा ॥ पुण्यपापैर्विनिर्मुक्तो ह्यविद्यागंधर्वजितः ॥ असंशयस्ततः प्रोक्तो ब्राह्मणो ब्रह्मभूतकृत् १७१६ सुषुप्ते सर्व
संप्राप्यो ब्रह्मलोकः पुरेरितः ॥ एष बुद्धिप्रचाराणां साक्षात्सर्वशरीरिणाम् १७१७ अयं हृदि स्थितो राजन् मम तेऽप्यन्यदेहिनाम् ॥ अयं हि ज्योतिषां ज्योतिरानंदोऽयं
परः स्मृतः १७१८ मरणे जनने वायंतथावस्थात्रयेऽपि वा ॥ अविद्यया महाराजगच्छन्नपि न गच्छति १७१९ अभयं ब्रह्म तूष्णं मया ते कथितं च ॥ तदेवायमितोना
न्यः सन्न सन्नात्र विद्यते १७२० इति ते कथितं सम्यक्ज्ञानं साधनसंयुतम् ॥ सम्राट्प्रसन्नचित्तस्त्वं प्रतिबुद्धोऽसिधीधन १७२१ इत्युक्ते याज्ञवल्क्येन प्रतिबुद्धोऽनराधि
पः ॥ अनयोक्त्यानिजबोधमुक्तवान्मुनयेतदा १७२२ इमे विदेहाये पूर्वमुभयं दत्तामयि स्थिताः ॥ सुतादिसहितोऽहं च पुरस्तोऽयं स्थितस्तव १७२३

इति श्रुतेः । कीदृशं ब्रह्म भृतकृतजगत्कारणत्वोपलक्षितमित्यर्थः १७१६ सुप्रमदति । यः पूर्वमुसौ सर्वगम्य ब्रह्मलोकतया वर्णितः स एव सर्वबुद्धि साक्षितपाते दर्शित इत्यर्थः १७१७ अयमिति ।
अयमात्मा सर्वपाहंदिस्थितः सर्वभासकान्तरूपो मरणाद्यवस्थास्वविद्यया गच्छन् भ्रमन्नपि वस्तुतो मरणादिकं न गच्छति सर्वसंसारमतीति इति यावत् १७१८ । १७१९ अयमिति । यत्पूर्वकूर्चब्रा-
ह्मणेऽपमात्मा अभयं ब्रह्मेति तुभ्यमुक्तं तदेवाभयं ब्रह्मेहात्मतया वर्णितमिति व्यतिहारभेदान्नपौ न रुक्त्यमिति भावः अत्रात्मनि अन्यो भिन्नसत्ताकः सन्स्थूलोऽसन् सूक्ष्मो वा कश्चिद्भावो न विद्यते इत्यर्थः १७२०
इति ते इति । हे सम्राट् महाराज त्वं प्रमुद्बोसीत्यतः प्रसन्नचित्तो भवेति १७२१ इत्युक्ते इति । याज्ञवल्क्येनेत्युक्तसति राजाननया बोधापूर्तिबोधकसहस्रदक्षिणावाक्यविलक्षणफाज्जतया वचनभंग्या-
स्वबोधपरिपूर्णज्ञापितवानित्यर्थः १७२२ तां वचनभंगोभिनयति इमे इति श्राभ्यां । देवदत्तमित्रे विदेहानां निवासो जनपदेऽपि पूर्वमेव मया पितो मयि न्यासवन्ति स्थिताः अहं यस्तानुबधः संमुखं दिश-
तोऽस्मि यमितांश्च मत्पुत्रादीन् दत्त्वा पादापत्तये गृह्णन्त्यास्त्रं क्रुत्या परं त्याज्यं गृह्णन्त्यास्त्रं अहं यस्तानुबधः संमुखं दिश-

तो हि स मा भित्तं यमपुनर्दाहासायदासकर्मणे गृहीताः स्त्रीकृत्यापरंस्थाने गच्छेदवातिष्ठ अर्द्धतुल्यया विनाशतेन स्यात्सायासीति द्वयोरर्थः १७२३
 १७२४ इत्युक्तवति । स्नेहोत्तमदः आसनस्थानम् १७२५ उत्तराध्यायार्थजिज्ञासामुत्थापयति पश्चादिति । समुनिः पश्चाज्जापयेन्नविद्यासमर्प्यसंयस्यचराज्ञासहमोक्षमाप्तः १७२६
 पूर्वमर्थे इतिहासरूपेण वर्णितं यदात्मतत्त्वं तस्य सगुणनिर्गुणचरूपतद्विज्ञानफलं च कंचिकाद्वयेनोक्तं तत्राप्येयस्य सगुणरूपस्य प्रदर्शिकायाः प्रथमकंडिकायाः अर्थमाह स एवेति द्वाभ्यां । यो वर्णितः स एवा
 त्मासगुणरूपेणात्रादः सर्वोपाधिपुस्थित्वा सर्वान् भोक्ता तथा वसुदानः सर्वोर्धनस्य कर्मफलं त्वत्कस्य दाता च यतो रातेर्धनस्य तदा तु श्रपरायणं परमालंबनं तत्रातिभोग्यरूपधनस्य परायणत्वाद्वा
 दः दातुर्जमानस्य प्रतिभूवत्परायणत्वाद्वासुदान इति विभागश्चतुर्थपादरूपाश्रुतिः पंचमांते पितृपात्रपातेति १७२७ अत्रादत्त्ववसुदानत्वरूपविशेषणद्वयेनोपासनस्य फलमाह संप्रदानेति । अप
 मुक्तविशेषणात्प्रोपासकः संप्रदानवपुर्नोपायनानां पात्ररूपो भूत्वा लौकैर्धनमपि तमन्नादिरूपं वसुधनमतिमुक्ते तथा यतो दाता त्रजम्मांतरेवाभोक्ता भवतीत्यतो दातृरूपः प्रशस्तो दाता सन्नानाविधं वसुधनं
 प्रयच्छति ददातीत्यर्थः १७२८ अर्धकंडिकायाः सफलनिर्गुणविद्यानिगमनरूपाया अर्थदर्शयति विज्ञानेति त्रिभिः । अयमात्मा विज्ञानादिरूपो मुनिना जनकापाभयत्वेन वर्णित इत्यर्थः १७२९

स्वदास्याय च मां ब्रह्म नृगृहीत्वैतां च जापरम् ॥ स्थानं कतिष्ठवा त्रत्वमासेनाहं त्वया विना १७२४ इत्युक्तो याज्ञवल्क्योऽपिराजस्नेहसमावृतः ॥ मिथिलोपवने तस्थौ
 कृत्वा सनमर्निदितम् १७२५ पश्चात्संन्यस्य जायायै ब्रह्मविद्यां समर्प्य च ॥ राज्ञा तेन संप्राप्तः स्थानमावृत्तिवर्जितम् १७२६ स एवायं महानात्मा जरा मरणव
 र्जितः ॥ अत्रादो वसुदानश्चरातेर्दातुः परायणम् १७२७ संप्रदानवपुर्भूत्वादत्तमन्नादिकं वसु ॥ अतिदाता च भोक्तायं भवेज्जन्मांतरे त्रवा ॥ वसुनानाविधं तद्वद्दातृ
 रूपः प्रयच्छति १७२८ विज्ञानानंदरूपो यं जनकाय महात्मने ॥ याज्ञवल्क्येन मुनिना कीर्तितो भयवर्जितः १७२९ दुःखं जनिमृतिप्रोक्तं प्राप्नुयाज्जरासामृतः ॥
 अजरो मरआत्मा तो जायते म्रियते न च १७३० देहद्वयविनिर्मुक्तो मायया च विवर्जितः ॥ सर्वगो ब्रह्मरूपो यं न भोवन्मुनिनेरितः १७३१ इति ते कथितं सर्वजनकाय
 यदैरयत् ॥ याज्ञवल्क्यो महाप्राज्ञः किमन्यच्छ्रेतुमिच्छसि १७३२ ॥ ॥ इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादशिष्येण शंकरानंदभगवता विर
 चित उपनिषद्भूत आत्मपुराणे बृहदारण्यकयाज्ञवल्क्यकांडसाराथप्रकाशे याज्ञवल्क्यजनकसंवादीनाम षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥ ॥ ६ ॥ ॥ ६ ॥

अभयत्वे हेतुतयाऽजरत्वादिकं योजयति दुःखमित्यादिना । यो हि जरासामृतो जरयामरणेन च संबद्धः स जन्मादिकालिकं दुःखं भयं च प्राप्नुयादयमात्मा तु न तथा यतोऽजरादिरूप इति संबन्धः १७३०
 तत्र हेतुर्ब्रह्मत्वलक्षणं महत्त्वमित्याह देहेति । स्पष्टम् १७३१ उपसंहरति इतीति । ऐरयदुक्तवान् १७३२ याः षष्ठीविश्वमारभ्य देवः षष्ठीपतेः पिता । स षष्ठीपतेः संप्रार्पणं संतुष्टः कष्टं दृष्ट्वा प्रतक्षति ।
 अस्यार्थः । विश्वे ते जसमाज्ञा विराट् सृष्टेश्चरात्मकानामवस्थानां गणने यः षष्ठेश्वरः षष्ठीपतेः स्कंदस्य पिता च स षष्ठस्याध्यायस्य मनसो वा षष्ठेन्द्रियस्यापि गणने तुष्टः स नृदृष्ट्या सा नुग्रहकटाक्षेण स्वरूपा विभ्रा
 वेण वा कष्टप्रज्ञानेन तत्कार्येण वा प्रयुक्तं प्रतक्षति हरतीति ॥ ॥ इति श्रीदत्तकुलतिलककृष्णचंद्रात्मजदिलारामसूरितनूजरा मकृष्णस्य श्रीविश्वेश्वराश्रमपूज्यपादानुगृहीतस्य कर्ता आत्मपुराणटी
 कायां सत्प्रसवारूपायां षष्ठोऽध्यायः समाप्तः ॥ ६ ॥ ॥ ६ ॥ ॥ ६ ॥ ॥ ६ ॥ ॥ ६ ॥ ॥ ६ ॥

॥ इत्यात्मपुराणे षष्ठाऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे सप्तमाध्यायप्रारंभः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ सप्तभिः करैर्द्वारैः प्रमायस्यमजायते ॥ सदेवः सप्तमः श्रम्यक्तसमेव विविच्यते ॥ १ ॥ ज्ञानेन्द्रियाणि मनो बुद्धिश्चेत्याकारैः सप्तभिः करणै रेकायनप्रक्रियायां वक्ष्यमाण
विधया प्रमेयत्वादात्मासप्तमपदवाच्य इति भावः ॥ बृहदारण्यकतृतीयाध्याये बृहदाध्याये च प्रतिमेत्रेयी ब्राह्मणस्यार्थमुपबृंहयितुं तत्र शिष्यजिज्ञासां पूर्वोक्तानुवादपूर्विकां दर्शयति ब्रह्मेति दशभिः ।
याज्ञवल्क्येन जनकायोक्तां ब्रह्मविद्यां गुरुमुखात् श्रुत्वा शिष्यो भूयः प्रप्रच्छेति संबन्धः १ भगवन्निति द्वयं स्पष्टम् २ । ३ मधुन इति । षडध्यायीरूपे बृहदारण्यके द्वाभ्यां द्वाभ्यामध्याप्यां च तितानां कांड
तानां त्रयं । तत्र प्रथमं मधुनो मधुविद्यायाः प्राचान्येन प्रकाशकत्वात् मधुकांडमित्याख्यायते । द्वितीयं याज्ञवल्क्यसंबन्धाद्याज्ञवल्क्यकांडमिति । तृतीयं तु खिलस्य परिशिष्टार्थस्य संबन्धात् खिलकां
मिति । तेषामेतेषु प्रोक्तं वंशानां भेदोऽभेदश्च कश्चनाद्भुतो व्याख्यात इति संबन्धः ४ अश्विनोरिति । सर्वज्ञेन दधीचा मुनिना सह अश्विनोः संवादो व्याख्यातः ताभ्यामश्विभ्यां ततो मुनेर्यथा पूर्णं ब्रह्म वि

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ ब्रह्मविद्यामिमांशुत्वा जनकाय समीरिताम् ॥ याज्ञवल्क्येन शिष्यो सौ गुरुवक्त्रा विदतः ॥ प्रप्रच्छस्व गुरुभूयो ब्रह्मविद्याश्रयां कथाम् १
भगवन्भवताख्यातमैतरेयसमीरितम् ॥ ज्ञानं नानाविधाख्यानयुक्तं वैराग्यसंयुतम् २ यच्च कौपीतकिप्रोक्तं सूर्योक्तं च विभागशः ॥ इंद्रप्रतर्दनाख्यानमदुतरो मह
र्षणम् ॥ अजातशत्रोः संवादो दत्तबालाकिना तथा ३ मधुनो याज्ञवल्क्यस्य तृतीयस्य खिलस्य च ॥ कांडत्रयस्य यो वंशो भिन्नाभिन्नश्च कश्चन ४ अश्विनोः सह संवा
दक्रपिणा सर्वदर्शना ॥ दध्यङ्गार्थवर्णात्ताभ्यां प्राप्ता विद्यातिदुर्लभा ॥ पूर्णस्य ब्रह्मणस्तद्वच्छ्रेण च दिवौकसा ५ परोपकारनिरतो दध्यङ्गार्थवर्णो मुनिः ॥ प्राप्त
वानव्यसनं शक्रादश्विभ्यां च सुदुःसहम् ६ याज्ञवल्क्यस्य संवादो मुनिभिश्चाश्वलादिभिः ॥ विजयस्तस्य विप्रस्य शाकल्यस्य मृतिस्तथा ७ जनकस्योपदेशो यो या
ज्ञवल्क्यकृतो महान् ॥ पुनश्च कामवरतो यतो राजा भवत्कृती ८ तत्रातिभवता प्रोक्तं बाज्ञवल्क्यो महामुनिः ॥ जायायै ब्रह्मविज्ञानं दत्त्वा संन्यासमागतः ९ तदहं श्रो
तुमिच्छामि जायाया आहयद्विजः ॥ कीदृशं तद्विविज्ञानं यदुक्तं प्रव्रजिष्यता १० इत्युक्ते गुरुरत्यंतं संतुष्ट हृदयस्तदा ॥ मधुनो याज्ञवल्क्यस्य कांडद्वयसमीरिताम् ॥
वैदिकीं शिष्यमाहैतां कथां कर्णसुखप्रदाम् ११ धर्मात्मा याज्ञवल्क्यो यमासीद्वाजसनेयकः ॥ बाल्यादारभ्य तेजस्वी विषये पुगतस्पृहः १२ विकारी वबहिर्भाति चि
त्तदोषविवर्जितः ॥ लोकोपकारनिरतो बाल्ये तप उपाश्रितः १३ नारीवृकसमाकीर्णं प्रविष्टो यद्वने वने ॥ न च चालमुनिर्धैर्याद्वीराणां प्रथमः स्थितः १४ वर्षासुस्थं
डिलेप्खे ववसत्यावरणं विना ॥ वृक्षपर्वतवतिष्ठन् गृह्णन् धारामपोमयीम् १५ उष्णकाले च मध्याह्ने बहु तप्तशिलादिषु ॥ वसत्यावरणं हित्वा वह्नीनां मध्यतः स्थितः १६

याप्राप्ता इंद्रेण च तथा व्याख्यातमेव मग्रेषु ५ परोपकारेति । व्यसनं शिरश्छेदरूपां विपत्तिम् ६ याज्ञवल्क्यस्येति । स्पष्टम् ७ जनकस्येति । कामवरतः कामवरेण यतः कामवरप्रभावा
द्राजाकृतीकृतकृत्यो जातः ८ तत्रेति । तत्र कामवरप्रयुक्तसंवादाध्याये प्रव्रजिष्यतासंन्यासोच्यतेन ९ । १० इति पृष्ठे गुरुर्मधुकांडे याज्ञवल्क्यकांडे च प्रोक्तस्य मेत्रेयी ब्राह्मणस्यार्थोपबृंहिकां कथां वक्तुमु
पचक्रमे इत्याह इत्युक्त इति ११ तत्र प्रथमं कंडिकार्थपादो न शतद्वयश्लोकैरुपबृंहयन् बाल्यादारभ्य याज्ञवल्क्यकथामाह धर्मात्मेत्यादिना । अयं धर्मात्मा याज्ञवल्क्यो बाल्यादारभ्य विषये पुगतस्पृह
आसीत् १२ तत्र हेतुमाह विकारी वेति द्वाभ्यां । विकारी व विकारितुल्यः तप उपाश्रितस्तपोरतः १३ नारीति । यत्पतो घने गद्वे वने नारीभिर्निद्रमेयिताभिर्वृकवदहस्युपयांतीभिर्न्यासे प्रविश्य तपस्यन्
धैर्यान्न च चालयतो धीराणां प्रथमो मुख्यः १४ तस्य तपोवर्णयति वर्षास्विति षड्विंशः । वर्षाकाले च तत्रादिकमावरणं विना स्थंडिले वव वृक्षादिवान्निश्चलो वसति १५ उष्णेति । स्पष्टम् १६

शीतेति । हिमचयस्तु हिमराशिस्तद्व्याप्ते १७ आराधयन्निति । तदेकनयनआदित्यप्रणिहितदृष्टिः १८ पर्णेति । पर्णायाहारेणक्रमेणदेहशोषयन्नादित्यमेवपरब्रह्मरूपेणध्यायन्पित्रोपनयनकालेउपदिष्टांगायत्रीजपश्चते १९ । २० एवमिति । एवंतपःकुर्वतोविघ्नभयेनाप्रमत्तस्यचतस्यबहुकालेव्यतीतेआदित्यः पुरुषरूपेणप्रादुरासेत्यर्थः २१ एताभ्यामिति । पाण्यादिविशेषणैरेतच्छब्दैः प्रत्यक्षविषयस्थूलशरीरसंबंधवैयर्थ्यैर्मानसत्वंव्यावर्त्यते तथाचक्रमेणभूमिस्पर्शाभिः पाणिमूर्द्धहृदयपादैर्दंडवत्प्रणतोयाज्ञवल्क्योजगतः प्राणभूतमादित्यं पश्यंस्तुष्टावेतिद्वयोः संबंधः । जगत्प्राणत्वेऽश्रुतिस्तु 'प्राणः प्रजानामुदयत्येष सूर्यः' इत्यायवर्णने प्रोक्ता २२ । २३ देवोपीति । रविर्देवोऽपि प्रसन्नः पाणिभ्यां मुनिं स्पृष्टवान्निदं वचनमाह चेति इदं किं हेवत्सत्वं प्रथमेव यस्मिन् वरं गतो बहुधा क्लेशं प्राप्नोति तद्वरं गृह्णाणेति द्वयोरर्थः २४ । २५ इत्युक्तेति । तिर्यग्दृष्टिरतितेजस्विनः संमुखं द्रष्टुमशक्यत्वात् २६ याज्ञवल्क्यवाक्यमभिनयति भगवन्निति द्वादशभिः । स्प

शीतकाले स्थिरेतोये स्थले हिमचयावृते ॥ चित्ते विकारशून्यः सन्निमग्न इव तिष्ठति १७ आराधयन्नमुं देवं ज्योतीरूपं त्रयीमयम् ॥ मंडलस्थितमादित्यं तदेकनयनः सदा १८ पर्णमूलफलाहारः शोषयन्नात्मनो वपुः ॥ तृतीये दिवसे भुंक्ते कापि षष्ठे महामुनिः १९ द्वादशे दिवसे कापि श्रमनिद्राविवर्जितः ॥ मनसा ब्रह्म परममादित्यं चिंतयन् मुहुः ॥ पित्रा दत्तां च सावित्रीं सर्वदा प्रजपेन्नगिरा २० एवं तपस्य तस्तस्य विघ्नराशेश्च बिभ्यतः ॥ अप्रमत्तस्य विप्रस्य काले महति भास्करः ॥ वरदो मांसनयनगोचरो भूत्पुमाकृतिः २१ एताभ्यामेव पाणिभ्यां मूर्ध्नि नो रसा तथा ॥ पद्यामाभ्यां च सहसा पतितो दंडवद्भुवि २२ दुर्दर्शं जगतां प्राणदृष्ट्वांस्तपसःफलम् ॥ याज्ञवल्क्योऽपि संदृष्टुं प्रावचयथामति २३ देवोऽपि च जगत्प्राणानंदाश्रुविलोचनः ॥ रोमां च कंचुको भूत्वा पस्पर्शमुनिपुंगवम् ॥ पाणिभ्यां वचनं चेदमाह भक्तप्रियोरविः २४ वत्सत्वं बहुधा क्लेशं प्रथमे यद्वनंगतः ॥ वरं वरय भद्रं ते दास्यामीप्सितमेव ते २५ इत्युक्ते याज्ञवल्क्योऽपि प्राह देवं प्रभाभृतम् ॥ बद्धां जलिपुटो मूर्ध्नि र्तिर्यग्दृष्टिरधोमुखः २६ भगवन् जगतः प्राणकर्मसाक्षिन् महेश्वर ॥ न ते स्त्यविदितं किंचित् तथाप्येतद्वदाम्यहम् २७ वैशंपायननामानं व्यासशिष्यमहं सदा ॥ देवत्वपूजयन्नासं कर्मणामनसागिरा २८ तस्य संकेतमेदेन ब्रह्म हत्यावृथा भवत् ॥ ब्रह्मघ्नं खिन्नवदनमवदं गुरुमप्यहम् ॥ गुरुभक्त्यैव च तथा बटूनामनुकंपया २९ भवानृद्धो महाभाग प्रायश्चित्ते क्षमो न हि ॥ अशक्ताश्च तथा सर्वे शिष्यास्ते ब्रह्मचारिणः ३० बालाहमेहिकठिनदेहो हं यौवनोन्मुखः ॥ प्रायश्चित्तं करिष्यामि ब्रह्म हत्याकृते तव ३१ इत्युक्ते देवयोगेन गुरुः कोपमुपागतः ॥ मामभाषत कोपेन बहुशो निर्घृणो यथा ॥ मुंचमुंचेति विद्यां त्वं महतां विप्रनिंदक ३२ एवमुक्तो ह मप्येनं प्राणिपातादिनावहु ॥ प्रसादयितुमारब्धः कर्मणामनसागिरा ३३

एवम् २७ वैशंपायनेति । अहं वैशंपायनं गुरुं देवत्वे वितवानस्मीति २८ तस्येति । तस्य गुरोः ऋषीणां संकेतस्य 'ऋषिर्गोत्रमहामेरोसमाजो नामिष्यति । तस्य वैससरात्रातु ब्रह्म हत्या भविष्यति' इति विष्णुपुराणे प्रसिद्धस्य भेदेन प्रयुक्ता वृथा पादप्रहारमात्रेण स्वस्वीयस्वमरणरूपा ब्रह्म हत्या जाता तथा खिन्नप्रायश्चित्ताय शिष्यानां ज्ञापयन्तं च तं प्रति भक्त्या बटूनां ब्रह्मचारिणामनुकंपया चैव मवदुक्तवानस्मीत्यर्थः २९ गुरुं प्रयुक्ते वाक्यं श्रावयति भवानिति द्वादश्यां । भवतो वृद्धत्वादि तेषां बालत्वाच्चाप्रायश्चित्ताशक्तेर्होतारहमेव न वयः प्रायश्चित्तं ब्रह्म हत्याकृते ब्रह्म हत्यापानि वृत्त्यर्थं करिष्यामीति द्वयोरर्थः ३० । ३१ इत्युक्तेति । इति मयोक्तिस्तत्पुत्रो गुरुर्मांस्मिदुपाय इति किं देवि प्रनिंदकविप्रस्य कर्मदं शिष्यं त्वं महतां विप्रनिंदक ३२ एवमुक्तो ह मिति स्पष्टम् ३३

योरर्थः ३० । ३१ इत्युक्तं इति । इतिमयोक्तिसति कृपितो गुरुर्भोमित्युवाच इति किं । देविप्रनिदकविष्येयपकारैर्दक्षिणैर्मदक्षां विद्यां भूयति ३२ एवमुक्तो ह मिति स्पष्टम् ३३
 ब्रह्मेति । स गुरुर्ब्रह्महृत्पया न्याकुलचित्तत्वेनात्वंतनिर्गुणः सन् प्रामेत्तपुनरुवाच । एतत्किं । यदित्वं मत्प्रसादने उद्यमं करिष्यसि तदादतो धिक्केवहादिहारकं शापं दास्यामितस्मान्मदत्तां विद्यां भूयैव यदि
 तेलो कद्वयादितेच्छा अन्वयातदत्यगितु अद्यशीघ्रं विनश्यसीति त्रयाणां संबन्धः ३४ । ३५ । ३६ इत्युक्ते इति । इति गुरुणोक्तिसति अहंतस्माद्गुरोर्भीतिः सन् क्षमापणादुपारमं निवृत्तोऽभवंत ह तां वि
 द्यां चादादत्तवानस्मीत्यर्थः । फलितमाह सोहमिति । स्पष्टम् ३८ एवमुक्तो विस्तस्याचार्यत्वं ' उपनीयतु यः शिष्यं वेदमभ्यापयेद्विजः । सकल्पं सरहस्यं च तमाचार्यं प्रचक्षते ' इत्युक्तलक्ष
 णं चकारेत्याह इत्युक्ते इति । अंगानि शिक्षादीनि रहस्यादयोऽपूर्वश्रुत्यर्थबोधकानि गमादिग्रंथास्तत्सहितांश्चतुरो वेदान् व्यापयामासेति ३९ अभिणीति । अभिणीनाम देवतास्त्रीवंशे आदित्य
 शिष्यतया वर्णिता तत्तुल्यो याज्ञवल्क्यो भूदित्यर्थः ४० सत्विति । स याज्ञवल्क्यः सर्ववेदार्थविज्ञाय ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजितुमुद्यतो भूत् दारादिसंग्रहे विरक्तत्वादित्यर्थः ४१ विरक्तमिति । तं विर

ब्रह्महृत्यार्तचित्तः स निर्गुणो भूदतीवसः ॥ कोपसंरक्तनयनो मामेतत्पुनरुक्तवान् ३४ प्रसादयसि मां चित्त्वमधिकं विप्रनिदक ॥ इतो दास्यामितेशापं देहप्राणादिहार
 कम् ३५ मुंचतस्मादिमां विद्यां मदत्तां क्षणतो यदि ॥ लोकद्वयसु खेच्छाते ह्यन्यथाद्यविनश्यसि ३६ इत्युक्ते भीतिमापन्नस्तस्मादहमुपारमम् ॥ क्षमापणाददां
 चास्मै विद्यां वांतेन कर्मणा ३७ सोहं विद्याविहीनोऽस्मि भवंतं शरणगतः ॥ मानुपात्प्रार्थयेनैनां पूर्वदुःखमनुस्मरन् ३८ इत्युक्तो भगवान्सूर्यो याज्ञवल्क्यं महासु
 निम् ॥ वेदान्पडंगसहितान् रहस्यादिसमन्वितान् ॥ चतुरो ध्यापयामास स्थापयित्वा रथे निजे ३९ अभिणीयद्वेदे तस्य शिष्याऽभूत्सवितुः पुरा ॥ तथैव याज्ञव
 ल्क्योऽपि शिष्यो भूत्प्रीतिवर्द्धनः ४० स तु संजातविज्ञानः संन्यासाय समुद्यतः ॥ ब्रह्मचर्याश्रमादेव निस्पृहो दारसंग्रहे ४१ विरक्तं वीक्ष्य शिष्यं तं भगवान् रविरब्रवीत् ॥
 याज्ञवल्क्यत्रविद्यायाः प्रयच्छ गुरुदक्षिणाम् ४२ संप्रदायप्रवृत्त्याख्यावेदानध्यापया खिलान् ॥ त्रैवर्णिकान् गृहस्थः सन्पश्चात्संन्यासमाव्रज ॥ ब्रह्मविद्यां च संन्य
 स्य वदवा पूर्वमेव वा ४३ इत्युक्ते याज्ञवल्क्योऽपि तथेति गुरुशासनम् ॥ गृहीत्वा शिरसाभूमिं समागद्भास्करो यथा ४४ पितुराज्ञामलंप्राप्य जनकाच्च धनं बहु ॥
 स्नातो दारद्वयं च केयाज्ञवल्क्यः समागतः ॥ क्रात्यायनस्य तनयां मित्रयोश्च महाधियम् ४५ ऋषीणां ब्रह्मचर्येण ऋणं दंतं यथा मुना ॥ देवानां च पितॄणां च दत्तवान्सत
 थैव तत् ४६ अग्निष्टोमादिकान् यज्ञान् कृतवान् बहुदक्षिणान् ॥ स्वात्मनः सदृशान् पुत्रान्कन्यकाश्चोदपादयत् ४७

स्तं वीक्ष्य रविरेवमुक्तवान् एवंकथं हे याज्ञवल्क्य त्वंसंप्रदायप्रवृत्तिरूपां गुरुदक्षिणां देहि । कथं संप्रदायः प्रवर्तनीय इत्याकांक्षायामाह वेदानित्यादि । त्वंगृहस्थः सन् वेदानधिकारिणः प्रतिपाठयततः सं
 न्यस्य ब्रह्मविद्यासंप्रदायप्रवर्तने तु संन्यासात्पूर्वमुत्तरं वा कुरु इति द्वयोरर्थः ४२ । ४३ एवमाकारां गुरोराज्ञां तथास्त्विति प्रणतेन शिरसा गृहीत्वा याज्ञवल्क्यो भूलोकमागमदित्याह इत्युक्त इति ।
 भास्करो यथा तेजसारविभक्तः ४४ पितुरिति । समागतो याज्ञवल्क्यः पितुर्गृहस्थत्वात्प्राप्त्या समावर्तनाख्यसंस्कारप्राप्ताः सन् जनकराजाद्धनं च प्राप्य देभार्यै उदवहत् तत्रैकानाम्नाका
 त्पायनीकृतगोत्रस्यापत्त्वात् द्वितीयां मैत्रेयीसंज्ञां मित्रयुसंज्ञं कस्यापत्त्वादित्यर्थः । पित्र्यपत्तुफलमिति पाठे दारद्वयविशेषणं पित्र्यपितृप्रीतिर्दकर्मयज्ञो देवप्रीतिर्देतदुभयानुष्ठानफलकमि
 त्यर्थः ४५ ऋषीणामिति । यथा ब्रह्मचर्येण ऋषीणामृणममुना याज्ञवल्क्येनापाकृतं तथा देवानामृणापाकरणार्थं यज्ञान्पितृणां पाकरणार्थं मपत्योत्पादनं च कृतवानिति द्वयोरर्थः ४६ । ४७

ननु तस्य विरक्तस्य ऋणप्रसंग एव कथमिति शंकां वारयति ऋणमिति । आश्रमयोर्ब्रह्मचर्ये गार्हस्थ्यरूपयोः संबन्धादस्मिन् न्याजवल्क्ये ऋणप्रसक्तमित्यर्थः । तथा च श्रुतिः 'जायमानो वै ब्राह्मणस्त्रिभिर्ऋणैर्ऋणवान् जायते' इत्यादिः तत्र जायमान इत्यस्योपनयनादिना कर्माधिकारी संपद्यमान इत्यर्थः ४८ एतमर्थं स्फुटयति । ब्रह्मचर्याश्रमी तिसप्तदशभिः । यथा ब्रह्मचर्याश्रमपरिग्रहे दाध्ययनापनोद्यस्यार्पस्य ऋणस्य प्राप्तिस्तथा गृहस्थाश्रमसंबन्धाद्यज्ञाद्यपनोद्यस्य देवाद्युणस्य प्राप्तिरित्यर्थः ४९ तीव्रवैराग्येण संन्यासे तु नैकैचिद्वृणमिति लोकेऽपि प्रसिद्धमित्याह संन्यासे त्विति । यत्पूर्वाश्रमसंबन्धि ऋणं तत्संन्यासे कृते निवर्तत इति पूर्वदलार्थः । तदुक्तं भागवतेऽपि 'देवर्षिभूता मृणां पितृणां न क्रिकरो नायमृणी च राजन् । सर्वात्मना यः शरणं शरण्यं गतो मुकुंदं परिहृत्य कर्त' इति कर्त्तृभेदे । यथा लौकिकोत्तमर्णानामृणसंन्यासिनामसंबन्धितया प्रसिद्धं तथा वैदिकमृग्यादिसंबन्धि ऋणं संन्यासिनामसंबन्धिमतमतः संन्यासात्पूर्वं विदुषोऽपि तद्वृणमाश्रमसंबन्धात् स्यादेवेत्यर्थः ५० किंच संन्यासात्पूर्वं मृणत्रयापाकरणं नैमित्तिकन्यायेन विदुषापि कर्त्तव्यमित्याह नैमित्तिकमिति । निमित्ते पुत्रजन्मादौ जातं नैमित्तिकं जातेऽप्यद्यादिरूपं नियतमवश्यं कर्त्तव्यं स्यादिति लोकवेदयोः प्रसिद्धं तथा ब्रह्मचर्यगृहस्थरूपमाश्रमद्वयमृग्यादिक्रणापाकरणकर्मणि निमित्तमित्यर्थः ५१ यदि पूर्वाश्रमद्वयमृणसंबन्धप्रयोजकं तर्हि तदकृत्वा प्रथमं वानप्रस्थाश्रम एव शुद्धिकामेन कर्त्तव्य इति शंकां वारयति द्विजा

ऋणयद्यपि नैवास्ति विरक्तस्यास्य किंचन ॥ तथाप्याश्रमसंबन्धाद्वृणमस्मिन्नुपागतम् ४८ ब्रह्मचर्याश्रमी यद्वद्वृषीणां हि भवेद्वृणी ॥ ऋणी गृहस्थश्च तथा देवपित्रोः सदा भवेत् ४९ संन्यासे तु कृते न स्याद्यत्स्यात्पूर्वाश्रमे ऋणम् ॥ लौकिकं च यथान स्याद्वृणं तद्वद्विवैदिकम् ॥ संन्यासिनामतः पूर्वं विदुषोऽपि भवेद्वित्तत् ५० नैमित्तिकं निमित्ते स्यान्नियतं लोकवेदयोः ॥ ऋणत्रये निमित्तं स्यात्पूर्वोक्तं ब्रह्मचर्यमद्वयम् ५१ द्विजानामाश्रमाभावो न प्रशस्तः कदाचन ॥ वनवासस्य नियतः काल उक्तो मनीषिभिः ५२ गृहस्थस्तु यदा पश्येद्वली पलितमात्मनः ॥ अपत्यस्य तथा पत्यंतदारण्यं समाश्रयेत् ५३ ब्रह्मचर्याद्गृहाद्वापि वनाद्वा प्रव्रजेद्यथा ॥ न तथा ब्रह्मचर्यादिर्वनवासः शुतौ शुतः ५४ आनिपाताच्छरीरस्य ह्येकमाश्रममाश्रितः ॥ तिष्ठेदित्यादिवचनं न क्रमं विनिवारयेत् ५५ किंतु चेज्जायते प्रीतिर्ब्रह्मचर्ये गृहे वने ॥ रागतस्तत्र न स्थेयं संकल्प्यैव वसेदिह ५६ तथा सत्युपरिप्राप्तकमाश्रमपरिग्रहम् ॥ विनानप्रत्यवेयात्स यथारागी जनोपरः ५७

नामिति । 'अनाश्रमी न तिष्ठेत्क्षणमेकमपि द्विजः' इति स्मृतेराश्रमाभावस्यायुक्तत्वाद्वनवासस्य वक्ष्यमाणविधया गृहस्थोत्तरकालिकत्वनियमाच्च प्रथमं शुद्धिकामेन पूर्वाश्रमद्वयं कर्त्तव्यमेवेत्यर्थः ५२ वनवासस्य गृहस्थोत्तरकालिकत्वे मनुवाक्यमर्थतः पठति गृहस्थस्त्विति । वलीचर्मशैथिल्यं कृदिकारादिति ङीप् पलितं केशशुक्लता तयोः समाहारं यदा देहे पश्येत्प्राप्तोत्पत्तिं वा तदा वनस्थो भवेदित्यर्थः ५३ संन्यासस्य वैराग्यमेव प्रयोजकं यदिवेतरथेत्यादि ज्ञावाल्मिश्रुतेः वनवासस्य तु तादृशश्रुत्यभावात्क्रम एवेत्याह ब्रह्मोति । यथा ज्ञावाल्मिश्रुतौ ब्रह्मचर्याद्युत्तरं संन्यास उक्तस्तथा ब्रह्मचर्यादिर्ब्रह्मचर्यं आदिप्रथमं यस्य तादृशो ब्रह्मचर्योत्तर इति यावत् वनवासः कापि श्रुतौ न श्रुतः तथा च तद्विषये पूर्वोक्त एव नियम इत्यर्थः ५४ ननु ब्रह्मचर्यं परिचरेदाशरीरविमोक्षणादित्यादिना वसिष्ठादिवचनेन बाधितत्वात् क्रमनियमोऽयुक्त इति चेन्न तस्य वचनस्य प्रत्युत्क्रमदादर्थसंपादकत्वादित्याशयेनाह आनिपातादिति । आमरणमेकमाश्रमं सेवमानस्तितिष्ठेदित्याद्यर्थकं वसिष्ठादिवचनं क्रमं निवारयेत् किंतु तद्वदर्थे इति शेषः ५५ अस्य वचनस्य क्रमदादर्थसंपादकतां विशदयति किं त्विति द्वाभ्यां । किं त्वित्यस्य पूर्वाख्यः यदि ब्रह्मचर्यादौ प्रीतिरागः स्यात्तदा आनिपातसंकल्पं कृत्वेतन्न वस्तव्यं तथा सति संकल्पं कृते सति उपरि उक्तं संकल्पं न्यतया मास्यक्रमशाल्याश्रमस्य परिग्रहणमनुव्रज्यते चेत्तदनुदीर्यमाश्रयात् तत्र वैषम्यं दृष्टं तोरागी जन इति द्वयोरर्थः ५६ । ५७

ननुनेष्टिकप्रत्ययार्थपियनवासादिरूपवानप्रस्थादित्वधिकमैकृत्यावानप्रस्थादिभावमात्मनःसाधयतुतथाचक्रिमर्थमुक्तन्यवस्थाकल्पतेइतिज्ञाकां दृष्टान्तेनपरिहरति ब्रह्मचारीति । यथाह्यपसि
होमृष्टीश्रापत्कालेवनेवासकुर्वन्नरण्यासीवानप्रस्थोनभवेत् । तथाचयतिकर्मभिष्टानकापाग्रधानादिकंकुर्वन्न्यतिर्नभवेत्तथाब्रह्मचारीवनवासादिनावनस्थादिसंज्ञोनभवेदितिसंबंधः ५८ तत्रहेतु
तयावनस्थादिभ्योविशेषमृणसंबंधमाह नैष्टिकइति । यद्यपिसनैष्टिकोब्रह्मचारीगृहिवदेवानांपितृणांचक्रणानभवतितथापिरूपीणामृणभागेवेतिसंबंधः ५९ फलितंनियममभिनयति अपाकृ
त्येति । अत्रपूर्वाधार्येवोत्तरार्थेनस्फुटीक्रियते तवानप्रस्थरूपक्रमश्रमक्रमवन्तमाश्रममन्यथाक्रमेणसत्त्वेनसमाश्रजेदितिसंबंधः ६० वानप्रस्थस्यक्रमवत्त्वमेवस्फुटयति ब्रह्मचर्येति । यथादि
जानांगृहित्वंब्रह्मचर्यपूर्वकमेवतथावनस्थत्वंगार्हस्थ्यपूर्वकमेवेत्यर्थः ६१ तत्रप्रमाणमाह त्रयाणामिति । त्रयाणांब्रह्मचर्यगार्हस्थ्यवनस्थत्वानामितिउक्तविधःक्रमःश्रुत्यादिकेनप्रमाणेनसिद्धः
तथाचजावालश्रुतिर्ब्रह्मचर्यादृष्टीभवेदित्याद्या । दक्षस्मृतिश्च 'त्रयाणामानुलोम्यंस्वात्प्रातिलोम्यंनविद्यते । प्रातिलोम्येनयोयातिनतस्मात्पापकृत्तमः' इति । वैराग्यमात्रकारणकस्यसंन्यासस्य
तुनकेनचिदाश्रमेणक्रमनियमइत्याह चतुर्थेइति । सोयंकमस्तदादिनाश्रुत्यादिनावाधितः तत्रश्रुतिर्यदिवेतरथेत्याद्योक्ता । स्मृतिश्च'यदैवचास्यवैराग्यंजायतेसर्ववस्तुषु । तदैवसंन्यसेत्' इत्याद्यानुसं

ब्रह्मचारीवनेतिष्ठन्वनस्थोनभवेत्कचित् ॥ गृहीयथारण्यवासीतथैषोपियतिस्तथा ५८ नैष्ठिकोब्रह्मचारीयदृष्यामृगभाङ्गसः ॥ देवानांचपितॄणांचगृहीयद्ब्रवेदणी ५९ अपाकृत्यऋणंतस्माद्वनंपश्चात्समाव्रजेत् ॥ ऋणत्रयविनिर्मुक्तोनान्यथातंक्रमाश्रमम् ६० ब्रह्मचर्याश्रमंयद्ददगत्वानगृहीभवेत् ॥ गृहाश्रममगत्वेवंवनीनैवभवेत्कचित् ६१ त्रयाणामितिसंसिद्धःक्रमःश्रुत्यादिनासदा ॥ चतुर्थआश्रमेसोयंवाधितोस्तितदादिना ६२ चतुर्थमाश्रमंहित्वानभावोस्तिहिकस्यचित् ॥ द्विजस्याश्रमिणोऽस्याद्विजआश्रमवार्जितः ६३ ऋणाद्वनीवनस्थोयंशुद्धोभवतिसर्वथा ॥ आश्रमाभ्यांहिपूर्वाभ्यामृणंदत्वायतोगतः ६४ ऋषीणामनृणोयद्बृहद्वस्थोऽत्रवर्नीतथा ॥ सर्वेषामनृणीन्यासीसंन्यासादेवकेवलात् ॥ ऋणीगृहाश्रमाज्जातोविद्वानपिततोमुनिः ६५ देवानांचपितॄणांचकृपयादत्तवानिदम् ॥ विचार्यैवंहिमतिमान्सूर्याशिष्यस्तपोधनः ६६

येषां ६२ न्यासो हि ब्रह्मेत्यादि श्रुतेः संन्यासस्य ब्रह्माश्रमत्वात्तदेतद्ब्रह्मापूर्वमनपरमित्यादि श्रुतिप्रसिद्धब्रह्मवदेव केनचित्पौर्वापर्येनास्तीति सूचयन्संन्यासादुत्तरः कश्चिदाश्रमोनास्तीत्याह चतुर्थमिति ।
द्विपतयाश्रमिणो द्विजस्य चतुर्थमाश्रमं हि त्वाकस्य चिदाश्रमस्य भावः सत्तानास्तीति प्रसिद्धं तद्भूतस्य तु नातद्वावदति न्याससूत्रादौ तथा द्विजआश्रमवर्जितो न स्यादित्यपि प्रसिद्धं । तथा च दक्षः 'अनाश्रमनिवतिष्ठेद्वन्द्वमेकमपि द्विजः । आश्रमेण विनातिष्ठन्प्रायश्चित्तीयते हि सः' इति । तथा च संन्यासोत्तरआश्रमोनास्तीति भावः । न्याससूत्रार्थस्तु तद्भूतस्योर्ध्वरेतस्काश्रमप्राप्तस्यातद्भावः अवरोहो नास्ति नियमादाविमोक्षाच्छरीरस्येत्यादिरूपात्तत्तद्रूपात् श्रुतीनामवरोहप्रतिपादकरूपाभावात्तादृशशिष्टाचाराभावाच्चेति ६३ तस्मादनृण एव वनवासं कुर्यादित्याह ऋणादिति । ऋणपदमर्श आश्रयजंतं तथा च ऋणाग्रहणद्वयवतो गृहस्थाश्रमादुत्तरं वनी भवेत् यस्तु वनस्थः स सर्वथा शुद्धोऽनृणो भवति पूर्वाश्रमाभ्यामपाकृतर्णत्वादित्यर्थः ६४ संन्यासी तु सर्वेषामनृण इत्याह ऋणीणामिति । यद्गृहस्थः ऋणीणामनृणीव नीचत्रयाणामनृणी तथा संन्यासी सर्वेषामनृणः संन्यासस्य ऋणसंबन्धाभावप्रयोजकताया लोकेपि प्रसिद्धत्वादित्यर्थः । फलितमाह ऋणीगृहाश्रमादिति ६५ याज्ञवल्क्यस्य गृहस्थाश्रमेति शेषेन दानादिप्रवृत्तौ प्रयोजकमाह देवानामिति त्रिभिः । सतपोधनो मुनिरेवं विचार्य देवानां पितॄणां च तोषां प्रवृत्तया कृपया हर्दंगो सुवर्णादिकं द्रव्यं दत्तवानित्यन्वयः ६६

एवंकथमित्याकांक्षांपूरयति ऋषीणामिति । मयाब्रह्मचर्याश्रमसंपत्त्याऽनायासेनऋषीणामृणंसमर्पितं । अथततःऋषिभ्यःशेषप्राणिनां देवादिरूपाणां तत्प्रसिद्धमृणद्वयं समर्प्य संन्यस्य तदेव संन्यस्या
मिसंन्यासं करिष्यामि यथात्रयाणाममीषामृष्यादीनां पंक्तिभेदो विषमार्चनरूपो न भवेदित्यर्थः ६७ एवं चेति । एवं सति ऋगत्रयापाकरणोत्तरसंन्यासे कृते सति गुरोर्भगवत आदित्यस्य वाक्यमाज्ञारूपं स
म्यकृतं भविष्यति कुतः प्रवृत्तस्य निवृत्तस्य चाधिकारिणो गम्यतया संबंधिनो यावद्व्यानो अभ्युदयनिःश्रेयसंच प्रतिगामिनो मागौ तयोः पालनात्सेवनादित्यर्थः ६८ अयमात्मा सर्वेषां भूतानां लोक इत्या
दिमधुकांडप्रथमाध्यायप्रसिद्धकंडिकानुसारिणं तस्य मुनेर्गृहाश्रमवर्णयति चित्रइति षड्विः । चित्रः पश्यतां विस्मयकरः ६९ द्विभार्य इति । समुनिर्द्विभार्यत्वादिविशेषणकोषागादिभिर्देवानामा
श्रय उपकारको भूदित्यर्थः ७० नित्यैरिति । तथानित्यवेदपाठादिभिर्ऋषीणामाश्रयः प्रजोत्पादनश्राद्धादिभिः पितॄणां चाश्रयो भूत् ७१ सायमिति । सायंकाले वासादिभिर्धनानां तैः संपादितेन
दानकर्मणामनुष्ठ्याणामाश्रयो भूदिति ७२ तृणोदकेति । तथा तृणादिदानेन पशूनामाश्रयः भांडलेपकणमक्षेपवलिदानादिभिः श्वानां चाश्रयो भूदिति ७३ स्वाहेति । यथा धनिनां गृहे दुर्गुभिशब्दे

ऋषीणामृणमत्यर्थमनायासान्मयार्पितम् ॥ समर्प्यैव ततः शेषप्राणिनां तदृणद्वयम् ॥ संन्यस्यामिततो मीषां पंक्तिभेदो न संभवेत् ६७ एवं च सति वाक्यं यद्गुरोस्तच्च
कृतं मया ॥ भविष्यति प्रवृत्तस्य निवृत्तस्याध्वपालेनात् ६८ चित्रो भूदाश्रमस्तस्य गृहस्थस्य महामुनेः ॥ दिवारात्रौ च सततं सर्वभूतोपकारकः ६९ द्विभार्यः पुत्रसं
पन्नो धनिको मुनिसत्तमः ॥ यज्ञैर्होमैश्च देवानामाश्रयो भूदहर्निशम् ७० नित्यैः स्वाध्यायवचनैर्ऋषीणां च महात्मनाम् ॥ प्रजाभिः पिंडदानाद्यैः पितॄणां स्वर्गवासि
नाम् ७१ सायं वासादिभिस्तद्वदन्नपानैर्मनोरमैः ॥ धनादिभिश्च दानेन मनुष्याणां तथार्थिनाम् ७२ तृणोदकादिदानेन पशूनां विविधात्मनाम् ॥ एवं भांडादिलेपे
न धान्यादिपतनैरपि ॥ श्ववायसादिजतूनां कीटादीनां समाश्रयः ७३ स्वाहावषट्सुधाहंतकारैर्वाचस्तनैः सदा ॥ देवाः सपितरस्तद्वन्मनुष्याः सर्वतः स्थिताः ७४
दुर्गुभेरिव निर्घातैराकार्यते गृहे स्य हि ॥ याज्ञवल्क्यः प्रसिद्धो यंत्रभूवैवंपुरा गृही ७५ कात्यायनीतियातस्य भार्या भूत्साविचक्षणा ॥ गृहकर्मणि नारीणां प्रज्ञायां नीति
मास्थिता ७६ गृहकुडचादिसर्वत्रसंमार्जयति सर्वदा ॥ भूमिचदेहलीतद्वद्वेदिकामंगलं तथा ७७ तथा सर्वत्र धवलं गृहं रक्तं च कुत्रचित् ॥ करोति चित्रितं कापि ह
स्तकौशलमास्थिता ७८ भांडानि च घटांस्तद्वत्प्रक्षालयति सर्वदा ॥ करकांश्च विचित्रैस्तु न्युब्जपात्रैस्तु संयुतान् ७९ भीमसेननलादीनां मतमास्थायानेत्यशः ॥
लेह्यं पेयं तथा चोष्यं भोज्यं चेति चतुर्विधम् ॥ अन्नं पचतिसानित्यं सूर्यपाकादिना मुहुः ८०

रत्नाथिन आकार्यते आहूयते तथा तद्गृहे स्वाहाकारादिरूपाणां वाग्धेनुस्तनानां खिलकांडप्रथमाध्यायप्रसिद्धानां मध्ये स्वाहाकारवत्काराभ्यां देवा आकार्यते स्वधाकारेण च पितरोर्होमकारेण हर्षयितकेन म
नुष्या आकार्यते एवं विधीगृहीसी भूदिति द्वयोरर्थः ७४ । ७५ उपोढाततया तस्य भार्या नाम्ना कात्यायनीं वर्णयति कात्यायनीति सुप्रसिद्धाः । तस्य मुनेर्या कात्यायनीनां भार्या सानारीणां प्रज्ञायां
नीति कौशलमास्थिता सती गृहकर्मणि विचक्षणा भूदित्येष्वपः ७६ तस्या गृहकर्म कौशलमेव मर्पयति गृहेति । देहलीं द्वारदेशं वेदिकां यागभूमिम् ७७ तथेति । सर्वत्र बहुदेशेषु ७८ भांडानिति । क
रकांश्च विचित्रैस्तु न्युब्जपात्रैस्तु संयुतान् ७९ भीमसेननलादीनां मतमास्थायानेत्यशः । सूर्यपाकादित्येन पचनं आदिपदेन पुट
पात्रोपरपत्रादिभ्यः ८०

प्राणिनां प्रियत्वेन प्रसिद्धं यत्प्राणधारणं तदेव दुःखं यत्र यदर्थदेहरूपं कारागृहं स्वी-
 श्वश्वश्वशुरभर्तृणानित्यं शुश्रूषणे रता ॥ देवरांश्च तथा ज्येष्ठान्बाधवानतिथीनपि ॥ ननां द्राघ्याः स्त्रियस्तद्वत्पूजयेत्सायथोचितम् ८१ इत्येवमाद्यानारीणां प्रज्ञया स-
 दृशीतया ॥ ललनानां पराकाचिदासीदस्तिमविष्यति ८२ द्वितीयाप्यस्य भार्या भून्मैत्रेयीति च विश्रुता ॥ प्रमत्तसदृशी नित्यमुद्विग्रादुःखदर्शनात् ८३ काहं किं-
 मात्मिकां कस्मादेनं लोको मुपागता ॥ कुत्र स्थिता मया किंच गंतव्यं मरणे सति ८४ कोयं पतिरिति प्रोक्तः के सुताः काश्च कन्यकाः ॥ किं दुःखं किंच मेतद्वत्सुखं के च क्षु-
 रादयः ८५ कोयं जनो मया दृश्य एवमादिसदैव सा ॥ चिंतयंती भृशं क्लिन्ना मृतवत्सेव वर्तते ८६ याज्ञवल्क्योऽपि तत्सर्वजानां त्वस्यामनो गतम् ॥ गृहस्थाश्रमसिद्ध्यर्थं
 मादिदेश पुराचताम् ८७ स्वयमेकांत आसीनः कदादि न्मुनिसत्तमः ॥ इदं विचारयामास काले बहुतिथे गते ८८ अहो दुःखं महत्प्रोक्तं प्राणिनां प्राणधारणम् ॥ यत्र
 कारागृहं देहः सतथा तु स्त्रिदोषभाक् ॥ पूय विष्मूत्रसंपूर्णो दुर्गन्धातिभयप्रदः ८९ शिरोक्षिरोगातिसारगृहीह गल्मादिकं तथा ॥ भगंदरगुदावर्तं गंडमालाद्यनेकधा ॥
 दुःखं व्याधिसमुपन्नं सर्वावस्थासु यच्च तत् ९० सर्पवृश्चिकलूतादिजातं दुःखं तथा परम् ॥ शीतातपादिसंजातं दुःखमन्यच्च दुःसहम् ९१ शत्रुभिर्दुर्जनैस्तद्वत्क्रियते
 दुर्जयैरिह ॥ कर्मणा मनसा वाचा दुःखं त्रासकरं सदा ९२ बाल्ये मोहादवाप्नोति दुःखमत्रातिदुःसहम् ॥ रागाद्वेषात्तथा शोकादशक्त्या बहुरूपया ९३ सर्वावस्थासु
 सततं दुःखमत्र नियच्छति ॥ प्राणानामागमे तद्वन्निर्गमे च महद्भयम् ॥ गर्भवासे च मरणे न हि दुःखं ततोधिकम् ९४

कर्त्तव्यं देहविशेषणानि सप्तधा तु त्वादीनि स्फुटानि ८९ तत्र देहे वर्त्तमानान्याध्यात्मिकादिदुःखानि दर्शयति शिरोक्षीतिषड्विः । शिरोरोगाक्षिरोगातिसारादिव्याधिजं दुःखं यच्च कामक्रोधादिसर्वावस्थासु
 आधिसमुत्पन्नं दुःखं तदाध्यात्मिकत्वेन प्रसिद्धमित्यर्थः तत्र गुदावर्तः पायविन्दियनिरोधरूपः गण्डमालाकण्टकणादिषु विस्फोटरूपपङ्क्तिरूपा इति रोगाः प्रसिद्धाः ९० सर्वेति । दूतातंतुवायाल्पकीटः शरी-
 रोपरिपरिभ्रमणेन क्लृप्त्यादिकारी प्रसिद्धः । तथा च सर्पदिर्जं शत्रुप्रभृतिर्जन्वाधिभौतिकं । शीताद्युत्पातजं चाधिदेविकं दुःखं भयप्रदं सिद्धमिति द्वयोर्भावः ९१ । ९२ बाल्यइति । बाल्ये मोहारागद्वेषशोकै-
 र्नानां विधया अशक्त्या च प्रयुक्तं दुःखमत्र देहे प्रसिद्धं तथा न्यदापि बोध्यम् ९३ अभिनिवेशालं क्लेशमभिनयति सर्वावस्थास्त्विति । प्राणानामागमे नूतनदेहे प्रवेशे देहाभिर्गमे च स्मर्यमाणे सति यन्महद्भयं
 मानभूयमित्याद्याशीः प्रयोजकं तत्सर्वावस्थासु दुःखं नियच्छति नियतं करोति तत उक्तं भयजाहुः स्वादधिकं दुःखं गर्भवासादावपि नास्तीत्यर्थः ९४

फलितमाह एवमिति । स्पष्टम् ९५ मुक्तस्यापीति । मुक्तस्य वीतरागस्यापि देहदुःखरूपस्यात्क्रियुतान्यस्येत्यर्थः ९६ यदा एकत्रापि देहेऽहंममाभिमानलक्षणः संगोदुःखदस्तदा क्रियुवाच्यंदारपुत्राद्य
नेकदेहसंगस्य दुःखदत्वमित्याह अहोसंग इति । गृहीतस्याभिमतस्य दारादिरूपस्य देहस्य संगोदुःखद इति क्रियुवाच्यमिति ९७ तदर्थसंगस्यानर्थहेतुतां प्रपंचयति । संग इति नवभिः । निर्गुणत्वादसंगो
प्यात्मायतः संगोदुःखमागतः ९८ तदुदाहरणेन स्फुटयति स्वभावादित्यादिना । स्पष्टं द्रष्टुम् ९९ । १०० संगोदुःखमिति । यन्मनःस्वभावादंतरात्माभिमुखं प्रवर्तते तदुक्तं 'आत्मानात्माकारं स्व
भावतोऽवस्थितं सदाचित्' इति । तदपि संगोदुःखं विवक्ष्यतीति । तथापापी संचितपापशाल्यपि दुःसंगदेवपापफलदुःखमनुभवतीति प्रसिद्धं । तथा निर्दुःखः शांतात्मापि दुःखिनां सभायामुपविष्टोदुः
खी भवतीति प्रसिद्धमित्यर्थः १०१ एवं कामिप्रभृतीनां संगान् तथाभूतो भवतीति प्रसिद्धमित्याह एवमिति । इदं संगफलं प्रत्यक्षं प्रसिद्धमत्र लोके नोस्माकम् १०२ किंच संनिधिमात्रेण विकारहेतुत्वं विष
याणां स्वभाव एवेति दाडिमायम्लपदार्थदर्शने दंतादिजलस्रावेण निश्चितमित्याह अपीति १०३ यदा जडेष्वपि संगप्रयुक्ता विक्रियादृश्यते तदा चेतनेषु किंचाच्यमित्याह जडेष्वपीति द्वाभ्यां । यदा भावस्य

एवमादीनि दुःखानि विविधानि बहूनि च ॥ देहमाश्रित्य जायंते लोके स्मिन् हि परत्र वा ९५ मुक्तस्यापि भवेदुःखं देहमेकांतवासिनः ॥ माहशस्य कुतो न स्यात्संसार
सक्तचेतसः ९६ अहोसंगोऽस्य देहस्य ह्येकस्याप्येति दुःखदः ॥ आत्मैक्येन गृहीतस्य किमु दारादिरूपिणः ९७ संगो विना शहेतुः स्यात्सर्वेषामिह देहिनाम् ॥ निः
संगो निर्गुणो यस्मात्संगोदुःखमुपागतः ९८ स्वभावाच्छीतलंतो यमुष्णं भवति संगतः ॥ बन्हेस्ततोऽत्र संगो यमिति दुःखप्रदः स्मृतः ९९ संगोऽकुठारजनिता दृक्षश्छे
दं समाप्नुयात् ॥ शस्त्रसंगतथाकायः प्राणिनां शतधा व्रजेत् १०० संगो हि दुःखं विवर्तते नोऽन्यत्प्रवर्तते ॥ दुर्धियां प्राणिनां संगोऽपि दुःखं समाप्नुयात् ॥ निर्दुःखोदुः
खिनां संगोदुःखी संजायते जनः १०१ एवं काम्यादिसंसारं कामादिपरिवर्जितः ॥ काम्यादिर्जायते जंतुः प्रत्यक्षमिदमत्र नः १०२ अपि संनिधिमात्रेण भावाः कुर्व
न्ते विक्रियाम् ॥ अम्लोरसो यथा कुर्यादंते पूदकनिर्गमम् १०३ जडेष्वपि च दृष्टेयं विक्रियाभावसंनिधेः ॥ लोहमाकर्षयेद्दूरात्पाषाणं श्रुचको यतः ॥ अयस्कांतस्तथै
वैतद्भ्रामयेद्दूरं यत्र वत १०४ चेतनस्य तु सांनिध्याच्चेतनस्येह किंपुनः ॥ वक्तव्या विक्रिया यस्मान्नैकेयं प्रदृश्यते १०५ एवमेव पुर्दुःखं सर्वेषामिह देहिनाम् ॥
दारादिसंगतेर्जातं ममानेकमिदं वपुः १०६ यद्वने ह महो धैर्यं प्राप्य वैराग्यमाश्रितः ॥ विष्ठावांतं समं पश्यन् देहं तं पशुपाश्रितः १०७ नाकुर्वन्मम धैर्यं स्याद्विलोपं वामलो
चनाः ॥ स्वर्गादभ्यागताः शश्वद्बहुमन्मथमंथराः १०८ केतकी चंपकादीनां गंधान् देहोत्थितैर्मुहुः ॥ गंधैरधि क्षिपंत्यस्ताः कांचनोत्पलसंनिभाः १०९

पदार्थविशेषस्य संनिधिहेतुका विक्रिया जडेष्वपि दृष्टा । यथा शुचकायस्वतंत्रपदाभ्यां व्यवहियमाण पाषाणविशेषो लोहमाकर्षयेत्तद्वद्व्रामयेच्चेति प्रसिद्धं तदा चेतनस्य दारादिशरीरस्य सांनिध्या
च्चेतनस्य विक्रिया विवक्तव्या व्याप्या तु शक्या अपि तु न यस्मादेकापीयं चेतनगता विक्रियाऽवांतरभेदान्नानावहुविधा दृश्यते इति द्वयोः संबन्धः १०४ । १०५ फलितमाह एवमिति । एवं संगविधये
व सर्वेषां देहिनां वपुर्दुःखरूपं जातं तत्र चाहमेव दृष्टांत इत्याह दारादीति । यथा ममेदं वपुर्दूरमुत्रादिसंगतिवशादनेकं अनेकविधेपमयं जातमित्यर्थः १०६ संगस्य विशेषकारणत्वेन्यतिरेकमन्ययं चंपका
जस्यैव दृष्टमिति । यद्यस्मादहं यदा दाराद्यैकैकैर्देहादिपि विरक्तस्तपःकृतवानस्मि तदाममधैर्यं विलोपं स्वर्गो गन्ना अपि नाकुर्वन् इदानीं वार्यं देहारादिसंगतिप्रभवात्प्रमथयेयं यथुष्णतमिति द्वा
दशोपाख्येति संबन्धः बहुमन्मथेन मंथरामं दगत्तपः १०७ । १०८ केतकीति । पुनः कीदृशः स्वर्गो गन्नाः स्वदेहमपि केतव्यादिमंथनमिभवंत्येव १०९

पायोरिति । यतःपाय्वादिस्वरूपभूतयोश्चिद्व्योर्वैषम्येनअतद्वदंसिद्धं । इदंकिमतआह नारीत्वादि । एकःपायुर्यस्यतत्तथापुंवपुःपुंशरीरम् १२३ एवमिति । एवमुक्तविषयावधूदेहःपुं
 देहसदृशःसिद्धः अस्मिन्वधूदेहेषुखःसुखजनकोपमित्याकारायाममयीरुपन्नासावृथाबाधितार्थेत्यर्थः १२४ किंचनारीदेहमात्रस्यस्त्रीत्वेपितदंतरात्मनःपुरुषत्वमेव । सवाअयंपुरुषःसर्वासुपूर्ण
 तिष्ठते । तथाचतत्तत्पामकुर्वतोममात्तंमनौचित्यमित्याह अपिग्राम्येणेति स्पष्टम् १२५ किंचकामसुखस्यभावनाविशेषएवोपशान्तिद्वाराप्रयोजकोननार्यादिदेहयोगोऽव्यव्यभिचारा
 दित्याह देहयोरितिपंचभिः । देहयोगस्यहेतुत्वेयुवासुतोजननीमालिङ्गनयुवतिःसुतावास्यकूस्नेहाद्युत्पन्नपितरमालिङ्गतीसतीएनंकाशुकप्रसिद्धमानंदंकस्मान्नगच्छतिअतोदेहयोगोनेहेतुरिति
 द्वयोःसंबन्धः १२६ । १२७ उदाहरणांतरेआह भगिनीतिद्वाभ्यां । स्नेहिनीस्नेहवंतौ विद्विष्टौद्वेषमाप्तौ १२८ । १२९ फलितमाह ततइति । भावोविकारः १३० स्ववृत्तंस्मृत्यो
 पदसति अहोहति । नारीरूपासुनरकभूमिषु १३१ किंचपरमानंदरूपमतिंसनिहितंचात्मानंविहायसुखायनारीनरकाश्रयणंममानौचित्यसीमानमावेदयतीत्याह अहोमेइतिद्वाभ्यां । अहोअति

पायोर्योनेश्चैषम्यंछिद्रयोर्नैवविद्यते ॥ नारीदेहोद्विपायुःस्यादेकपायुचपुंवपुः १२३ एवमस्मिन्वधूदेहःपुंदेहसदृशःसदा ॥ ममयाबुद्धिरुपन्नासुखोयमितिसा
 वृथा २४ अपिग्राम्येणधर्मेणनारीहृदयसंस्थितः ॥ पुरुषगच्छतःकस्मान्ममलज्जानजायते २५ देहयोर्योगतोभूयात्सुखंप्राणिषुनैवतत् ॥ आलिङ्गयन्सुतं
 स्नेहाज्जननीयुवतियुवा २६ सुतावायुवतिःस्वस्ययुवानंपितरंसुहृः ॥ आलिङ्गयंतीसंस्नेहात्कस्मादेनंनगच्छति २७ भगिनीभ्रातरौयद्वयुवानौस्नेहिनौमिथः ॥
 आलिङ्गयंतौकेनेमौसुखमेतंनगच्छतः २८ परस्परंहिविद्विष्टौदंपतीदैवयोगतः ॥ आलिङ्गयंतौकेनेमौसुखंनैवात्रगच्छतः २९ ततोमानसएवायंभावःस्त्रीपुंसयो
 र्मिथः ॥ सुखप्रदोभवेदन्नःसुखेस्मिन्कलेवरे १३० अहोभूतैरिवाविष्टःपतनोत्पतनादिकम् ॥ कृतवानस्मिसंमोहान्नारीनरकभूमिषु ३१ अहोमेहृदयेश्च
 ज्योतिषांज्योतिरद्वयः ॥ परमानंदरूपोयमात्मातिष्ठतिसर्वदा ३२ आनंदात्मानमेतंतस्वस्थंप्रियतमंसदा ॥ सुहृदंसर्वजंतूनांपितृमात्रादिरूपकम् ॥ परि
 त्यज्यसुखप्रेप्सुर्नारीनरकमागतः ३३ मत्तःपापतमःकोवापितृमात्रादिघातकः ॥ सर्वात्मानममुंयस्माद्धतवानस्म्यवज्ञया ३४ पामरेभ्योप्यहंतुच्छोजानन्ना
 त्मानमद्वयम् ॥ अयंबहिर्मुखोजातोनेतेजानंतितंप्रभुम् ३५ अहोतेपिचनेच्छंतिवृद्धावृद्धांचयोषितम् ॥ अहंवृद्धोत्रसंजातोजरसाथवशीकृतः ३६ दाराअपि
 तथैवैतेशुष्काष्टसमामम ॥ भेरीसमोदरास्तद्वन्नापिस्पष्टपयोधराः १३७ अपत्यपीतसर्वस्वहतदृष्टिपयोधराः ॥ किंस्विदद्यापिमेचित्रंमनस्तेषुप्रवर्तते १३८

चित्रंयदात्मासाक्षादपरोक्षोवर्ततेतंविहायसुखेप्सयानरकआश्रयतइतिद्वयोःसंबन्धः १३२ । १३३ किंचमहतामवज्ञैवहननं यथातुंकारेणगुरूणामितिकर्णपर्वणिप्रसिद्धंतथात्मवधेसर्वपापान्तर्भावोऽप्य
 थासंतमात्मानमित्यादिस्मृतिप्रसिद्धः तथाचसर्वात्मकस्यात्मनोऽवज्ञयोपेक्षारूपयाहननेसर्वपापप्रसक्तिरित्याह मत्तइति । मत्तःमत्सकाशात् १३४ अपिचज्ञात्वात्मावमानःपामरेभ्योप्यहंतुं
 मावहतीत्याह पामरेभ्यइति । तुच्छोपकृष्टः यतोहमात्मानंजानन्बहिर्मुखोजातः एतेपामरास्तुतमात्मानंनजानंतीति १३५ किंचवार्धकेमान्मथाविकारालोकदृष्ट्याप्यनुचिताइत्याह अहोतेपीति
 त्रिभिः । तेषामराअपिवृद्धाःसंतोवृद्धानेच्छंति तथाचाहमपिवृद्धोदाराअपिवृद्धाःशुष्काष्टसमत्वादिभ्यः पयोधरयोःस्पष्टत्वमुत्तत्वेतदभावादितिद्वयोरर्थः १३६ । १३७ अपत्येति । तथाऽप
 यैःपीतंस्वस्वपयोस्नेहादित्याहनजंजितारादित्याभ्यांनोनश्रान्तथाभिव्यौपयोधरीयपदाराणांनंतथानेपुममनःस्विदितिवित्तैकिंकिमर्थेप्रवर्ततइतिचित्रमितिसंबन्धः १३८

१४० तेष्वाति । तेषु शिष्यादिपुजातेष्वपि इति संचित्य मया गृह रूपं बंधनं न त्यक्तं । इति किं मदीये भार्ये वने वर्तेते अथुना त्यागे तु तयोर्मद्वर्जनान्मदियोगाद्वाहो भवेदिति १४१ तत इति । भार्ये योर्वियोगात्स हिष्णुत्वात् अनयोर्भार्ययोः १४२ काल इति । परस्तदुत्तरः कश्चित्काल एव मेव एवं विधिविचारेणैव मयानीतः । एवं कथमित्याकांक्षाया माह एतयो रित्यादि । एतयोर्भार्ययोः इतो गृहाश्रमात् उद्दिशेते १४३ तत इति । नयामि अतिवाहयामि १४४ जातेति । तेषु तनयसंस्कारेषु १४५ एवमिति । एवमिति मया चितितं इति किं तनयेभ्यः स्वगतां विद्यां

अहो भगवतस्तस्य गुरोर्भंडलवर्तिनः ॥ ममाज्ञाभूदपत्यार्थे संप्रदायप्रवर्तने १३९ संप्रदायो महान्मतो जातो वेदचतुष्टये ॥ शिष्याः प्रशिष्यास्तच्छिष्या यतो मे संतिकोटिशः १४० तेषु जातेष्वपि मयानत्यक्तं गृहबंधनम् ॥ इति संचित्य मे जाये वर्तेते यद्वने धुना ॥ स्निग्धमयितयोर्मोहाद्वाहो मद्वर्जनाद्भवेत् १४१ ततो ह मनयोः कंचित्कालं दत्त्वा सुखंततः ॥ स्वकार्यसाधयिष्यामि ह्युपकारकृते सति १४२ कालः कश्चिन्मयानीत एव मेव तथा परः ॥ एतयो र्यदिनापत्यमुत्पाद्याहमितोगतः ॥ मद्वियोगात्तदानूनमुद्दिशेते भविष्यतः १४३ ततस्तयोरपत्यानिशीघ्रमुत्पादयाम्यहम् ॥ उत्पन्नेषु च पुत्रेषु नयामि कालमात्मनः १४४ जातकर्मादिसंस्कारान्क रिष्येतनयेष्वहम् ॥ कृतेषु तेषु चैवाहं कृतवानायुषो व्ययम् १४५ एवं विद्यां प्रदास्यामि तनयेभ्यो मयि स्थिताम् ॥ जातविद्येषु दाराणां संयोगो भवतां मम १४६ तनयानां सुतास्तद्वत्पतिभिर्यातुसंगमम् ॥ द्वंद्वीभावे प्रजायास्तु तत्प्रजां द्रष्टुमुद्यतः १४७ अहमेवं स्थिते चित्तं मम धावति दुर्धियः ॥ अहो पापतमः संगश्चतुर्थाश्रम गामिनाम् ॥ मादृशोऽपि यतः संगत्प्रापितो ब्रह्मा मिमाम् १४८ करामलकवद्यस्य प्रत्यक्षं ब्रह्म वर्तते ॥ संगस्तेनापि कर्तव्यो न केनापीह कर्हिचित् १४९ विशेषतस्तु नारीणां युवतीनां ततोऽपि च ॥ मूर्तिमानेष नरको द्विपाद्योऽपि दितीरितः १५० बलिष्ठो नरकस्तद्वद्युवतिः पतितो त्रयः ॥ उद्धर्तुं स्वं न शक्तः स्याद्विद्वानपि समाहितः १५१ निदर्शनमहं तेषां भाविनां विदुषामिह ॥ युवत्या नरकाद्यस्मादुद्धर्तुं स्वं न हि क्षमः १५२ अहो निष्पन्नयोगोऽपि संगत्पतति निश्चितम् ॥ अहमेतादृशो विद्वान्नरके त्रयतः स्थितः १५३ नरकग्राममार्गोऽयं नारीदेहः प्रकीर्तितः ॥ सर्वथापरिवर्ज्यो तो मोक्षमार्गं यियासता १५४

स्यामीति तनयेषु जातविद्येषु इति चितितं यत्तनयानां दारसंयोगो भवतात् तथा सुताः कन्यकाः पतिभिः संगमं यांति त्विति प्रजाया अपत्यानां द्वंद्वीभावे परिणये जाते पितृप्रजां पोषादिरूपां द्रष्टुमहमुद्यत इति द्वयोरर्थः १४६ । १४७ अहमिति । अहं पदपूर्वां न्वयित्वेन दर्शितं एवं स्थिते एवं कामादिदोषमयतया स्थिते निश्चिते संसारिण्यन्मम मनो धावति तत इति निश्चितं यत्संगः पापतमः अतिपापनिदानं यतीनां तु विशेषतः स तथा यतो मादृशो विद्वानो ब्रह्मदशां गत इति संबंधः १४८ संगदोषानेव प्रपंचयति करेत्यादिना इत्यादि बहुष्वेत्यतः पूर्वतनेन ग्रंथेन स्पष्टम् १४९ विशेषत इति । नारीणां तत्रापि युवतीनां संगस्तु विशेषतो वर्ज्यः यतो द्विपात्पादद्वयसंचारी नरकोऽयं या योऽपि दिति १५० बलिष्ठ इति । युवतिरूपो नरको बलिष्ठोऽतिबलवान् अत्र युवतिरूपनरके यः पतितः स स्वमात्मानमुद्धर्तुं न शक्नोति तत्राहमेव दृष्टांत इति द्वयोरर्थः १५१ । १५२ अहो इति । निष्पन्नयोगो योगारूढः अत्र नारीरूपे १५३ नरकेति । नरकरूपग्रामस्य मार्गः यियासतां तु मिच्छता १५४

चतुर्थेति । सन्यासमार्गेण मोक्षं गच्छतां मार्गमध्यानेन शोभते इति त्रयाणां भावः १५५ । १५६ । १५७ निष्कामलभ्यस्य मोक्षस्य मार्गेनारीप्रयुक्तं भयमिदमेव यत्स्मरणादिना कामादिवृत्तिजननाभित्याह स्मरणादिति । यदा वयुनां स्मरणादपि कामो जायते तदा दर्शनादेः किमु वाच्यमित्यर्थः १५८ आत्मन इति । यतिः शुभमिच्छन् मनसादिभिर्योषित्संगं कुर्यात् - तत्संसर्गस्य वृत्ताभिसंसर्गवद्भावकत्वादिति द्वयोरर्थः १५९ । १६० एक एवेति । नारीरूपसर्पस्य विषे प्रसक्ते एकमेवौषधं नारी स्मरणादिवर्जनमिति १६१ तच्चेति । तच्च नारी स्मरणादिवर्जनं मया त्रगृहाश्रमे वसता त्वत्तुमशक्यमतः सन्यसिष्यामि अन्यथा संगत्याग्नेदेहांतरलाभं द्वाराविनश्यामीत्यर्थः १६२ संगस्य देहांतरदेहवृत्तं कामद्वारकं विज्ञदयति वासनेति द्वाभ्यां । वासना पूर्वकमानुभवजन्यः संस्कारः सकामिनो देहांतरदेहः स्वप्नवदिति परलोकस्य स्वप्नसाम्यं च पंचमं चित्तं पठे सच कामः कामिनीनां संगजायते स्वसंस्कारद्वारा देहांतरे रागद्वेषादिसंततिं च करोति तत्र पुनर्जनांतरबीजोद्भवः । तदुक्तं क्लेशसलिला

चतुर्थाश्रममार्गेणगच्छतामिदमेवहि ॥ महद्भयंसमुद्दिष्टंनारीदेहसमुद्रवम् १५५ नसर्पाद्याप्रतोनैवचोरेभ्योनचराजतः ॥ नजलान्नविषान्नाग्नेर्नाधेर्व्याधेश्वविद्यते ॥
१५६ देवेभ्योनचभूतेभ्योभयंकिंचिदुपाव्रजेत् ॥ चतुर्थाश्रममार्गेणगच्छतामधिकारिणाम् ॥ विहाययोषितस्तद्रथुवतीश्वविशेषतः १५७ स्मरणज्जायतेका
मोवधूनधैर्यनाशनः ॥ दर्शनाद्वचनात्स्पर्शात्कस्मादेषनसंभवेत् १५८ आत्मनःक्षेममन्विच्छंश्चतुर्थाश्रममागतः ॥ नकुर्याद्योषितांसंगंमनसावपुषेद्विद्वैः १५९
विलीयतेघृतंयद्दग्नेःसंसर्गतस्तथा ॥ नारीसंसर्गतःपुंसोधैर्यनश्यतिसर्वथा १६० एकएवप्रतीकारो नारीसर्पविषेभुवि ॥ आसामस्मरणंतद्वद्दर्शनादेश्ववर्जनम्
१६१ तच्चसंगवताऽशक्यमयानिवसतान्रहि ॥ ततःसर्वात्मनानारीसंगंत्यक्षयाम्यहंसदा ॥ विनंक्षयाम्यन्यथासंगादेहांतरसमाप्तिः १६२ वासनायत्रयस्यस्या
त्सतंस्वप्नेषुपश्यति ॥ स्वप्नवन्मरणेज्ञेयंवासनातोवपुर्दृणाम् १६३ कामिनांकामिनीनांचसंगात्कामीभवेत्पुमान् ॥ देहांतरेततःकोधीलोभीमोहीचजायते १६४
कामक्रोधादिसंसर्गादशुद्धंजायतैमनः ॥ अशुद्धेमनसिब्रह्मज्ञानंतच्चविनश्यति ॥ दूरापास्तोभवेत्तत्रतस्योत्पादोत्रदुर्लभः १६५ कामक्रोधादिसंसक्तोब्रह्मज्ञान
विद्वर्जितः ॥ मार्गद्वयपरिभ्रष्टस्तृतीयमार्गमाव्रजेत् १६६ तृतीयेध्वनिसंप्राप्तःपुण्यविद्याविवर्जितः ॥ कीटादिदेहभाजीसन्नरकाच्चननिसरेत् १६७ कामिनां
कामिनीनांचसंगादेवंसमाव्रजेत् ॥ कल्पक्रोटन्नादिकंकालंदुःखंसुखविवर्जितः १६८ कामिनीनांयथासंगौदुःखदःकामिनामपि ॥ तथैववर्णयंतेतेयतःका
मंचक्रामिनीम् १६९

वसिष्ठायांचित्तभूमीधर्माभ्रमांवंकुर्जनयतइतीतिदुषीर्भादः १६३ । १६३ कामादीनरतस्वज्ञानप्रतिबंधद्वारापिसंसाहेतुत्वामित्याह कामेति । कामादिसंबंधान्ननेऽशुदंजायतेअशुदेचमनसि जातमपिज्ञानंविनश्यतिप्रतिबंधात्कार्यकरंनभवदितत्राशुदेमनसितस्यज्ञानस्योत्पादस्तुदूराणस्तोदूरान्निरस्तोऽतएवदुर्लभइति १६५ ततःकिमतआह कामेति । कामादिमान्ब्रह्मज्ञानादुपासनाकर्म लक्षणमागतयाचप्रतिषेधःसंस्तुतीर्थभार्गीजायस्यत्रियस्येवंप्रादिश्रुत्युक्तंप्राप्तयादिति १६६ तद्विधेइति स्पष्टम् १६७ कामिनीसंगवत्कामिसंगोपिपरिस्थायजपउक्तविधिशुद्धहेतुत्वादित्याह कामिनामिति । पञ्चउक्तविधया १६८ तत्रकामिर्गम्यतेःस्वनेनब्रह्माह कामिनीनामितिद्वभ्यां । तथेवकामिनसंगोपिपुःस्वदोयतस्तेकामिनःकामादिकर्तव्यैर्विवर्तयन्नायनादिविवर्णज्ञानंजायते पतोर्ध्वं वास्तस्यपिज्ञानसंगेधश्चाप्यतेतिद्वितीयादिसंशयःप्रसिद्धमस्तिनतस्तत्राज्ञानेनयमनोस्वेयदेवद्विषयतोऽपिद्विषयवदेवाप्येवमित्युक्तदोषः १६९

१७० अस्ति माह श्रेयस्काम इति । स्पष्टम् १७१ तत्र हेतुतयोक्तसंगस्य ज्ञानप्रतिबंधकर्ता स्मारयति महावाति इति । यथा महति वाते ज्वलन्दीपः कार्यमागमकाशादिरूपेण करोति तत्प्राप्ते
ब्रह्मज्ञानं विद्यमानमपि कार्यमविद्यावशं न करोति ब्रह्मज्ञानं तत्र संयमकाले उत्पत्तुं न मलव्युत्थमर्हति १७२ एवं त्यागस्य योग्यतां विचार्य पुनर्भार्ययोरुपकारोपयोगि इदं वक्ष्यमाणं चित्तप्राप्त्याह
इत्यादीति १७३ इदं पदोक्तं विचारमभिनयति यावदिति पट्टिः । सप्तपदान्यासान् यावता कालेन गच्छेत्तावत्कालं येन सहयः स्थितः सतस्य मित्रं सद्भिदः अहं तु भार्याभिः सह चिरं स्थितोऽस्मीति सं
बंधः १७४ ब्रह्मेति । स्त्रीप्रज्ञास्त्रीयोग्याप्रज्ञागृहकौशलरूपाय स्याः सततया हिताहितं मोक्षबंधरूपम् १७५ मयीति । एषामे त्रेयीमधिप्रव्रजिते सति चित्तप्राप्तौ योगमिष्यतीति संभाव्यते
वित्तेन तु तोषनैव गमिष्यतीति संसारविरक्तत्वात्तत्त्वबंधं संसारदोषदर्शनेन मोक्षैककामत्वादिति द्वयोः संबंधः १७६ । १७७ स्नेहश्चेति । अस्यामे त्रेय्याय दानि जेपि शरीरे स्नेहो नास्ति तदा पत्यादिपुस

वर्णनाच्छब्दसामर्थ्याज्ज्ञानं नारीपुजायते ॥ ज्ञानेन चित्तगृहगायोपि दग्निर्देहेदिदम् १७० श्रेयस्कामस्ततो नित्यं चतुर्थश्रममागतः ॥ कामिनां कामिनीनां च सं
गं सर्वात्मना त्यजेत् १७१ महावाते ज्वलन्दीपो यथा कार्यकरो न हि ॥ संगे सति तथा ब्रह्मज्ञानं कार्यकरोति न ॥ विद्यमानं कथं तद्वित्तोत्पत्तुं समर्हति १७२ इत्यादि ब
हुधा चित्ते चित्तयित्वा तदामुनिः ॥ इदं विचिंतयामास पुनश्च करुणान्वितः १७३ यावत्कालमयं गच्छेत्पुमान्सप्तपदं भुवि ॥ तावत्कालं स्थितो जंतुस्सह मित्रमुदा
हृतः ॥ सद्भिर्वहुतिथं कालं भार्याभ्यां तु स्थितो ह्यहम् १७४ ब्रह्मविद्याधिकारश्च कात्यायन्यायन विद्यते ॥ स्त्रीप्रज्ञैव यतः सेयं न जानाति हिताहितम् १७५ मयि प्रव
्रजिते चित्ताशोषमेषा गमिष्यति ॥ वित्तेन नैव संतोषं मे त्रेयीतु गमिष्यति १७६ एषा संसारसंतता मोक्षमेव समिच्छति ॥ अस्यान विद्यते कामो यौवनेपि कदाचन
१७७ स्नेहश्च न निजेप्यस्ति देहे केन परत्र सः ॥ पत्यादिपुमवेद स्याः सर्वदोद्विग्नचेतसः १७८ अनुवृत्तिकरोत्येषामधिधर्मविभीतितः ॥ न तु कामेन ललनापत्यौ
यद्वत्पराभुवि ॥ अथ वक्ष्यामि तेनाहं ब्रह्मज्ञानमनिदितम् १७९ इति संचित्य संन्यासं करिष्यन्निदमुक्तवान् ॥ मैत्रेयीति च संबोध्य मैत्रेयीमुनिसत्तमः १८० अरे जाये
प्रिये न्यासं चतुर्थयोग्यमाश्रमम् ॥ करिष्याम्यहमुत्तमं गृहस्थत्वं विहाय हि १८१ हंत जायेत तः कुर्वेति भागं तवाधुना ॥ कात्यायन्यायनासाद्धं पश्चात्सुखकरं
द्वयोः १८२ एवमुक्ताति संखिन्ना संसारभरमंधरा ॥ अप्राप्ता वसरा पूर्वसाहोवाचपतिं प्रति १८३ भगवन् वित्तमिच्छामि मरणेन विवर्जितम् ॥ त्वया दत्तं न चान्य
तुल्यो केय न मरणप्रदम् १८४

स्नेहः केन स्यादिति १७८ अनुवृत्तिमिति । एषा पश्चात्सेवां करोति तद्धर्मभयान्न तुल्यो किं कललनावत्कामतः तेनास्या ज्ञानाधिकारित्वेन अथ संन्यासात्प्रथमं ब्रह्मज्ञानमस्यैव उपदेक्ष्यामीत्यर्थः १७९
प्रथमकंडिकार्थमुपसंहरन् द्वितीयकंडिकार्थमुपक्रमते इति संचिंतयेति । भविष्यत्संन्यासकर्ता मुनिर्मे त्रेयीं हे मैत्रेयि इति संबोध्य इदं वाक्यमुक्तवानिति १८० इदं किमिति प्राप्ताया माह अरे इति ।
अरे प्रिये अहं गृहस्थत्वं विहाय चतुर्थमाश्रमं करिष्यामि अत्र त्वमनुमन्यस्वेति शेषः । अत्र त्वमिति पाठे गृहस्थत्वविशेषणं । अत्र क्रमाधिकारे सति भवं पसिद्धमितितदर्थः १८१ हंत इति । हंत इत्यनुकंपायां
कात्यायन्यासहतवचि विभागं करिष्यामि तेन पश्चात्सुखं भवेदिति १८२ तृतीयकंडिकार्थप्रपंचयति एवमिति द्वाविंशतिश्लोकैः । एवमुक्ता संसाराद्वारादिवात्यंतमुद्रियामैत्रेयी पूर्वमलं व्यावसराप्य
वसं प्राप्येदमुवाचति १८३ इदं पदोक्तं मैत्रेयीवाक्यमभिनयति भगवन्निदिद्वाभ्यां । हे भगवन् अमृतत्वकरमेव विचमिच्छामीत्यर्थः १८४

पृथिवीति । यदिसकलापृथ्वीवित्तपूर्णामदीयास्यात्तदातेनवित्तेनाहममृतभावंप्राप्ताभवेयंनवेत्यनयोःपक्षयोरेकंपक्षमवधारयपश्चादहंयोग्यतामालोचयवित्तंग्रहीष्यामीत्यर्थः १८६ इत्युक्तइति । इतिमैत्रेय्याउक्तेसनिमुनिद्वितीयपक्षेनत्याकारकमेवावधारितवानितिप्रथमदलार्थः तमुपपादयति शरीरीत्यादिना । नश्वरेणाशशिलेनवित्तेनकःशरीरीअविनश्वरोऽमृतोभवेत् प्रत्युतवित्तेनतत्साधेनकर्मणाचमरणमेवप्राप्नुयादित्यर्थः ८६ तत्रवित्तस्यमृत्युभयप्रदत्वंलोकेष्वप्यव्यतिरेकाभ्यांदर्शयति वित्तवानित्यादिना । दुःखतःदुःखद्वारा ८७ वित्तवान्कोहीति । स्पष्टम् ८८ व्यतिरेकंदर्शयति निर्धनानामिति । अनुकूलंनरोगत्वादिप्रयोजकत्वादितिभावः ८९ अनुकूलत्वमेवधनिपुण्यतिरेकेणस्फुटयति यतोत्रेति । दृश्यंतइतिसंबन्धः १९० विरोधिनइति । अंतःप्रच्छन्नंपुत्रादिभिर्विरोधिनःकेचिद्धनिनोदृश्यंतकेचित्तुबहिःस्फुटमपिश्वभिःश्वद्विरोधिनादृश्यंतइत्यर्थः १९१ चित्तइति । तेषांधनिनांहृदंकर्तव्यमिदंनकर्तव्यमितिचितयातथाव्याकुलतावर्ततेयथाअणुस्वल्पमपिपुखंनगच्छेयुरित्यर्थः १९२ नैतैरिति । किंचसाधवोजनायथानिर्धनैःस्नेहंकुर्वंतितथाएतैर्यनिभिःस्नेहंनकुर्वंतीतिसंबन्धः कीदृशैर्निर्धनैः शोचैरनुग्राहैः क्षुधयाकृशत्वात् १९३ धनेति । तथाधनिनोधनमदेन

पृथिवीसकलाचेत्स्यात्तत्पूर्णवित्तेनमेमुने ॥ त्वयादत्तात्रतेनाहममृतास्यानवेतितत् ॥ वदपश्चादहंत्वतोवित्तमिच्छामिधार्मिक १८५ इत्युक्तेयाज्ञवल्क्यस्तानित्याहमुनिसतमः ॥ शरीरीकोत्रवित्तेननश्वरेणाविनश्वरः ॥ भवेत्प्रत्युतवित्तेनमरणंप्राप्नुयात्सदा १८६ वित्तवानराजतस्तद्वच्चोरभ्योपिचदुर्जनात् ॥ राजादिभ्योपि सततंमृत्युमाप्नोतिदुःखतः १८७ वित्तवान्कोहिलोकेस्मिन्निश्चितःकुत्रचिद्वसेत् ॥ अपिस्वप्नेपितस्यास्तिभयंराजादिजंमहत् १८८ निर्धनानांसदादैवमनुकूलं हिजायते ॥ धनिनांप्रतिकूलंतत्प्रायशोभुविदृश्यते १८९ यतोत्रधनिनोलोकेरोगिणःक्षुद्विर्जिताः ॥ अल्पायुषोह्यदृष्टाश्चधनराशौमहत्यपि १९० विरोधिनश्चसततमंतःपुत्रादिभिर्जनैः ॥ केचिद्धहिश्चदृश्यंतेश्वभिःश्वानोयथाभुवि १९१ चित्तेव्याकुलतातेषांकर्तव्यासक्तचेतसाम् ॥ वर्ततेनैवगच्छंतियथातेसुखमप्यपि १९२ नैतैःकुर्वंतिसततंसाधवःस्नेहमद्भुतम् ॥ धनहीनैर्यथाशोच्यैर्नित्यंक्षुत्क्षामदेहिभिः १९३ धनमताःप्रकुर्वंतिपापानिविविधानिहि ॥ दरिद्राःसर्वतोभीता नैवकुर्वंतिकिंचन १९४ अवजानंतिधनिनोदेवानराज्ञोगुरुनपि ॥ अतिथीन्ब्राह्मणांस्तद्वद्वेदेवेदांगपारगान् ॥ मनुजान्बुद्धिसंपन्नानगाधानजलधीनिव १९५ दुःखान्यपिवहून्येतेगच्छंत्यविरतंजनाः ॥ पक्षद्वयेपिमैत्रेयिभूतोपद्रवकारकाः १९६ इत्यादिकंधनीदुःखंप्राप्नुयान्निर्धनोनतत् ॥ शक्त्यभावेनमैत्रेयिधानिनोनिर्धनोवरः १९७ धनिनांजीवितंयादृक्तादृगेवतवापिच ॥ धनलाभाद्धिमैत्रेयिभविष्यतिनसंशयः १९८ वित्तासक्तेषुपतिषुचलचित्तेषुसर्वदा ॥ अमृतत्वस्यनैवाशायथातेपितथैवसा १९९

पापानिकुर्वंतिदरिद्रास्तुनतथेति १९४ अवेति । तथाधनिनोदेवादीन्वेदपारगब्राह्मणांतान्अवजानंति तथासमुद्रवर्द्धभिरान्ब्रह्मविदुषोमनुष्यान्प्यवजानंतीति १९५ दुःखान्यपीति ॥ तथाएतेधनिनोजनावहूनिदुःखान्यपिगच्छंति कीदृशाः स्वपक्षेपरपक्षेचवर्तमानानांभूतानामुपद्रवकारकाः तदुक्तंगीतासु 'कर्षयंतःशरीरस्थभूतग्राममचेतनाः । मांचैवांतःशरीरस्थेताम्विध्यासुरनिश्चयान्' इति कर्षयंतःकृशयंतः १९६ इत्यादिकमिति । इत्यादिकंदुःखंधनीप्राप्नुयान्निर्धनःपरदुःखजननादौसामर्थ्याभावादतोनिर्धनोधनिनःसकाशाद्वदइति १९७ धनिनामिति । हेमैत्रेयियदित्वंधनं लभ्यसितदायादृशंप्रकृष्टोपकरणशालिधनिनांजीवितंस्यात्तादृशंतवापिभविष्यतीति १९८ वित्तासक्तेष्विति । पतिषुधनस्यस्वामिपुत्रदासत्वाचलचित्तेष्वमृतत्वस्ययथाविद्यादयातवापिधनस्य क्तायाःसाअमृतत्वासांनभविष्यतीति १९९

धनिः सा अमृतत्वासाधनं विष्णुतीति २०३ । अमृतत्वमिति पूर्वमभिः । अमृतत्वशब्दवाच्यस्य मोक्षस्य प्रयोजको देहादिसंबन्धाभावस्तत्प्रयोजकोऽज्ञानाभावः अज्ञानाभावस्तत्प्रयोजकः आत्मबोधस्तत्र घनासक्तत्वात्प्रबोधोदुर्लभस्तवभावेऽज्ञाननाशाभाव इति द्वयोरर्थः २०० । २०१ अज्ञानानाशत इति । अज्ञाननाशाभावश्च तत्कार्यसूक्ष्मदेहस्य स्थितिस्तद्विस्थितौ च तदश्रितपुण्यपापयोः स्थितिस्तत्स्थितौ च पुनः स्थूलशरीरोत्पत्तिस्तत्सत्त्वे च कर्मांतरारंभप्रयोजकमुखदुःखोपभोगो मरणं चेति पूर्वजो हिरण्यगर्भोऽपिशरीरीको न मरिष्यतीति फलितमाह अमृतत्वस्येति इति त्रयाणामर्थः २०२ २०३ । १०४ चतुर्थकण्डिकार्थमाह इत्युक्तेति द्वाविंशतिश्लोकैः । एवमुक्तमैत्रेयीतमुनिं प्रति इत्यभाषत । इति किमिह कांक्षायां माह अमृतत्वस्येत्यादि । यदिवित्तेनामृतत्वसाधनं तदाऽमृतत्वका माह तेन वित्तेन किं प्रयोजनं साधयेयं न किंचिदपीत्यर्थः २०५ भगवन्निति । ततो मदिष्टासाधनत्वादेतद्भजनं कात्यायन्यर्थमेवास्तु हेतुस्वामिन् २०६ देहधारणत्वहंभवद्विज्ञानेनैव करिष्यामीत्याह

अमृतत्वं हि मोक्षः स्यान्मोक्षो देहाद्यभावतः ॥ अज्ञानस्य विनाशः स्यादानंदत्वाभावबोधतः २०० धनिनां च लज्जितानां भवेद्बोधः कथं हि सः ॥ बोधाभावे कथं नाशमज्ञानं तु गमिष्यति १०१ अज्ञानानाशतः केन सूक्ष्मदेहं विनश्यति ॥ सूक्ष्मदेहस्य संस्थानेन नश्येत्पुण्यपातकम् २०२ पुण्यपातकसंस्थाने स्थूलो देहो विजायते ॥ सति स्थूलशरीरे स्मिन्सुखदुःखोपभोगवान् २०३ न मरिष्यति कोनामशरीरी योऽपि पूर्वजः ॥ अमृतत्वस्य नैतस्मादाज्ञावित्तेन विद्यते २०४ इत्युक्ता याज्ञवल्क्ये नमैत्रेयी तमभाषत ॥ अमृतत्वस्य नैवाज्ञायदिवित्तेन विद्यते ॥ किमहं तेन वित्तेन कुर्यामरणहेतुना २०५ भगवस्तत एवैतन्माभून्मम कदाचन ॥ कात्यायन्यैव त्वेतद्वित्तं ते सकलपते २०६ भिक्षाहारेण देहस्य मानिषातां द्यथाभवान् ॥ धारयिष्यत्यहं तद्वद्वारायिष्यामि सुवत २०७ जीवने पिततो माभून्मम देहस्य चिंतनम् ॥ भवतो मुनिशार्दूल गच्छतो ह्याश्रमांतरम् २०८ दशमासानहं गर्भैरक्षितायेन केन चित् ॥ देवः स एव मे चिंतामधुना पिकरिष्यति २०९ अपि विप्रयदा देहो गमिष्यति तदामम ॥ दुर्गंधो दुस्तरो भार आधि व्याधिसमाकुलः ॥ अनेक दुःखजनको यास्यत्येष महा मुने २१० पापाद्वित्रस्तचित्ताहं नैवास्थामेकलेखरे ॥ भूरिभारकरे नित्यं दोषदुःखशताकरे २११ आहारग्रहणे नित्यं प्रवृत्तास्म्यति दुःखतः ॥ यथाराजभटैर्जतुर्बाध्यमानः प्रवर्तते २१२ आहारग्रहणात्कामः क्रोधश्चापि हि जायते ॥ लोभो मोहस्तथा तद्वन्निद्रा तद्वा दयोऽपि च ॥ मलमूत्रविसर्गोऽपि ह्याहारदेव जायते २१३ कर्मज्ञानेन्द्रियाण्यत्र मनो देहयुतानि च ॥ व्यापसान्विविधान्कुर्यात्तु हारादेवनान्यथा २१४ क्षुधैकावाधते ब्रह्मन्नाहाराग्रहणे सदा ॥ ग्रहणे तस्य बाधं ते कामाद्याः कोटिशत्रवः २१५

भिक्षेति । आनिपातात् आमरणात् २०७ जीवनेपीति । ततो भिक्षयापि निर्वाहसंभवात्सूक्ष्मदेहस्य जीवने निर्वाहेऽपि भवतश्चितामास्तु २०८ जीवनचिंताकरणमौढ्यमेव विश्वभरदेव प्रभावानालोचनमूलत्वादित्याशयेनाह दर्शयति । केनचिदचित्प्रभवेण येन देहेनाहं गर्भैरक्षिता स एव देहानीमपि मद्रक्षां करिष्यतीति २०९ अपि च जीवनालाभेन देहाप्रगमेऽपि न मे भयं प्रत्युतोपकारो देहस्य भारभूतत्वादित्याह अपि विप्रैः । दुस्तरो दुःखेन तर्जुं धारयितुं शक्य इति यावत् २१० किंच प्रवृत्तिद्वारा पापहेतावत एव दोषाणां दुःखशतानां च आकारभूतदेहप्रमासक्तिर्नास्तीत्याह पापादिति २११ आहारेति । माममानित्यं भोजने प्रवृत्तिः सापि न रागात् किंतु राजभटप्रेरितजंतोरिव पातं त्र्यादित्यर्थः २१२ आहारग्रहणे दोषां प्रपंचयति आहारग्रहणादिति । अज्ञाह्रणात्कामादयोजाधेतैर्तथैन्द्रियाणि च प्रवर्तत इति द्वयोरर्थः २१३ । २१४ क्षुधैकैति । भोजनाकरणे एकं क्षुधादुःखं भोजने तु कामादिकृता निबहूनि दुःखानीत्यर्थः २१५

आ. पु.

॥ ८ ॥

तत्रयन्ममकामकृतदुःखं तद्भवान्जानात्येवेत्याह कामेनेति २१६ कामदुःखेति । कामदुःखस्य फलं गर्भरूपं नारीणां संयोजायते तदुःखं तु गर्भदुःखं तु नरकाभरणेणाच्चाधिकमित्यर्थः २१७ कामः कार
स्कर इति । कामरूपो विभितकारस्करवृक्षः कटुरसं फलं नारीणां दुःखं प्रसूते तन्नारी वन्नरानजानंतीत्यर्थः २१८ तेनेति । तेन दुःखेन मम देहावशेषोपि विचित्रमत एवोत्प्लेसते यन्नारी देहावज्रमय इत्य-
र्थः २१९ क्रोधादीनां त्विति स्पष्टम् २२० कामादीति । कामादिभिर्बहुभिः प्रयुक्तान् मरणादेकया क्षुधया प्रयुक्तं मरणभयं श्रेष्ठमन्ये । तत्र न्यायमाह एक एकेनेत्यादिना । यथा एकः शूर एकेन शूरेण
योः शक्तो बहुभिस्तु अशूरेणैव संप्रामे एकः कुशलोपि सीदेहुः खितो भवेदिति द्वयोरर्थः २२१ । २२२ दार्ष्टान्तिके योजयति एकयेति । दुर्गदुष्करमपीत्यर्थः २२३ फलितमाह ततो वित्तमिति २२४ परंतु
यथामममौख्येन श्येत्तथा विधेहीत्याशयेनाह मौख्येणेति । यथा हं मौख्येण विशिष्टा देहं न त्यक्ष्यामि भवदत्तोपादिशालिनीष भवेयं तथानुग्रहाणेति शेषः २२५ ततोयदीति । ततो भवान् यदिकिंचिन्मो

कामेन ममया ब्रह्मन्कृतादीन तमादशा ॥ तां त्वं वेत्थ न वक्तव्यमत्र कामकृतं तव २१६ कामदुःखं फलं ब्रह्मन्संयोजायते नारीपुजायते ॥ गर्भस्तस्य च तदुःखं धारणे मोचने
पिच ॥ नरकादपि तद्दूयो मरणाच्चापि कोटिशः २१७ कामः कारस्करो वृक्षो नारीणामिह जन्मनि ॥ ददाति कटुकं यत्तत्फलं दुःखोदधिप्रदम् ॥ प्रत्यक्षं न नराणां त
न्नारीणामिव सर्वदा २१८ तेन दुःखेन मे देहो न गताय तददुःखं तम् ॥ वज्रसारवपुः प्रायो नारीधात्रा विनिर्मिता २१९ क्रोधादीनां तु यदुःखं तज्जानासि स्वयं मुने ॥
न वक्तव्यं मया तत्र सर्वज्ञस्य पुरस्तव २२० कामादिमरणाच्छ्रेयः क्षुधया मरणं मुने ॥ एक एकेन शंकोतियो दुःशूरतमेन च २२१ अशूरैर्बहुभिश्चैको भटः शूरतमो
पिच ॥ सीदेत्सं ग्राममागत्य शस्त्रास्त्रकुशलोपि च २२२ एकया क्षुधया कर्तुं ब्रह्मन् प्रवल्यापि च ॥ शक्तास्मि कलहं दुर्गदुर्बलापि मुनीश्वर ॥ दुर्बलैरपि कामाद्यैर्बहुभि
र्नोत्सहे मुने २२२ ततो वित्तं विना देहो नातिष्ठेच्चैकदा च न ॥ भार एष तदा विप्रममया स्यत्युपेक्षितः २२४ मौख्येणैव देहं स्वं त्यक्ष्यामि मुनिसत्तम ॥ भवानिव प्राप्त
लाभ संतुष्टा जितमानसा २२५ ततो यदि भवान्किंचिदमृतत्वस्य कारणम् ॥ वेति मह्यं दत्त्वे तत्कृपाचोद्विद्यते मयि २२६ इत्युक्ते याज्ञवल्क्योपिवक्तुं ब्रह्म महामुनिः ॥
अंगीचकार सकलं धितं प्रति तयो रितम् २२७ भवेद्यद्यपि वित्तेन धर्मः कामश्च सर्वदा ॥ अमृतत्वं तथापि स्यान्न वित्तेन कदाचन २२८ अपि वित्तेन कामो यं जायते ते
न किं सुखम् ॥ नारीसंभोगजंतत्स्यादिति चेन्न त्रकिंचन ॥ सुखं मोहं विहाय स्यात्प्रहारेष्विषदुर्धियः २२९ अप्यर्थरहितानां तत्तत्त्वादीनामपि दृश्यते ॥ पुरु
षस्य यथानारी शुनस्तद्वत् शुनीमता ॥ अत एव न पुष्पादिभोगजंतत्सुखं भवेत् २३०

क्षकारणं वेत्ति तदा तदेव मह्यं ददेति २२६ अथर्षचम्याः कण्डिकाया अर्थेन मैत्रेयी वाक्यानुमोदनरूपेण सूचितं वित्तस्यामृतत्वासाधनत्वं अंगीकारं प्रर्पचयति इत्युक्ते इति पंचदशभिः । इति मैत्रेयोक्ते स
तितस्याधिकारं विज्ञाय ब्रह्मवक्तुं भिच्छन्मुनिस्तथा वित्तविषयकं यद्वाक्यमुक्तं तत्सर्वमंगीकृतवानिति २२७ अंगीकारमेवाभिनयति भवेत्यादिना । यदिवित्तस्य धर्मकामौ पुरुषार्थौ प्रतिसाधनत्व
मित्युक्ते तथाप्यमृतत्वं प्रतिसाधनत्वं नास्तीत्यर्थः २२८ वस्तुतस्तु धर्मकामौ पुरुषार्थौ प्रत्यपि धित्तस्य साधनत्वं नास्तीति दर्शयंस्तत्र कामस्य पुरुषार्थत्वमेव न भवति तत्फले सुखत्वं स्य भ्रममात्रा सिद्धत्वा
दित्याह अपि वित्तेनेति । वित्तेन कामो यिषयसंयोजायते तेन कामेन किं सुखं न किंचिदपि नारीसंसर्गमन्वेन्न अत्र हि नारीसंसर्गं प्राप्य प्रहारेणाप्येन मोहं भ्रमं विना न किंचित्सुखमित्यर्थः २२९
नारीसंसर्गमपि यथारूपं विदित्वा न किंचित्सुखं भवेत् २३०

अपि विह्वेति । निर्वर्णना अपि भ्रमरा गंधान् जिघ्रति । कोकिलाश्चरस्याना स्वादनीयानां प्रादिरसान् स्वादयतीति २३१ शृण्वतीति । तथा देवा लयादिगताः पश्चाद्या अपि गीतादिशब्दान् शृण्वतीति २३२ पश्यतीति । तथा निर्वर्णना अपि पुरुषा वारांगनादीनां रूपं पश्यतीति २३३ तथैवेति । तथा मक्षिकाद्या राजयोषितामपि दुर्लभान् स्पर्शान् गच्छति प्राप्नुवतीति २३४ अन्वयव्यभिचारमपि दर्शयति सर्वमिति । सर्वधनी बहुविधधनोपि धनेन सर्वविषयसुखं प्राप्नुयात् यत्किंचिद्विषयसुखं तु दरिद्रोपि प्राप्नुयादिति २५ धर्मप्रत्यापि वित्तस्याहेतुत्वं व्यभिचारेण स्पष्टयति धर्मोपीति । एतद्धनस्य धर्महेतुत्वं नियतमव्यभिचारिण दृश्यते २३६ निर्वर्णना इति । मुद्गलाख्यो विप्रः सकुटुम्बः शिलोच्छवृत्त्या जितं प्रस्थपरिमितमन्नमति यथेदत्वा स्वर्गगत इति भारते प्रसिद्धं तत्प्रभृतयो गृहस्था अपि सुकृशाः स्वर्गगताः श्रूयन्ते २३७ धनिकास्तु प्रायशः प्रमादेन नरकयोग्या एव कालत्रये प्रसिद्धा इत्याह धनिन इति । स्पष्टम् २३८ अनुयागादयो धनं विना न स्युरिति चेन्न संतु तत्फलस्य स्वर्गस्योपायांतरेणापि संभवेन क्षत्यभावादि त्याह अग्निष्टोमादय इति । उपायाजपयज्ञादयः २३९ किंच धनस्य मोक्षं प्रति हेतुता यागादि द्वारैरेव वक्तव्या तत्र यागादीनामेवमो

अपि वित्तविहीना ये भ्रमराः कोकिला अपि ॥ गंधान् जिघ्रन्ति चरसान् रस्यानां स्वादयन्ति च २३१ शृण्वन्ति च तथा शब्दान् गीतवादित्रजान् मुहुः ॥ देवा लयादि संस्थानाः पश्चाद्या अपि जंतवः २३२ पश्यन्ति ललितं रूपं निर्वर्णाः पुरुषा अपि ॥ लोके वारांगनादीनां युवतीनां मशंकिताः २३३ तथैव मुद्गलान् स्पर्शान् मक्षिकाद्याश्च जंतवः ॥ दुर्लभान् पिण्गच्छन्ति ह्यपि ते राजयोषिताम् २३४ सर्वसर्वधनीनां पि प्राप्नुयाद्विषये स्थितम् ॥ धनेन निर्वर्णोप्यत्र किंचित्कापि समाप्नुयात् २३५ धर्मोपि परलोकस्य सुखदः केवलाद्धनात् ॥ भवेदेतच्च नियतं नैव लोके त्रदृश्यते २३६ निर्वर्णना बहवः स्वर्गप्राप्तास्ते गृहिणोऽपि हि ॥ मुद्गलाद्या महात्मानो नित्यं क्षुत्क्षामवर्चसः २३७ धनिनो बहवस्तद्गृहतायास्यन्ति यांति च ॥ नरकं तेन न स्वर्गो धनेनैवात्र लभ्यते २३८ अग्निष्टोमादयो यज्ञाय दिनस्युद्धनं विना ॥ माभूवन्काममेतेषां फलं स्वर्गो भविष्यति ॥ उपाया विविधायस्माद् दृश्यते स्वर्गसाधने २३९ अप्यमीनामृतत्वस्य कारणं स्युः कथंचन ॥ स्वर्गस्य कारणत्वे स्यात्समत्वं तप आदिभिः २४० अग्निष्टोमादयस्तेन भवंतु धनकारणात् ॥ अमृतत्वस्य नैव स्यादाशा तेनोक्त हेतुतः २४१ इत्यभिप्रायवान्विप्रो याज्ञवल्क्यो ब्रवीत् ॥ मैत्रेयी ममृतत्वस्य प्रीतिदं मुनि सत्तमः २४२ मैत्रेयितव वाक्येन प्रिये प्रीतिर्ममाभवत् ॥ प्रियासती यतः प्राह भवती प्रीतिदं वचः ॥ प्रियं वृत्तवती तद्वन्ममते पितृानृणाम् २४३

क्षं प्रति हेतुतानां स्ति किमु तवित्तस्येत्याह अप्यमीति । अमी अग्निष्टोमादयो ज्ञानमात्रलभ्यममृतत्वं प्रतिन हेतव इति प्रसिद्धं यदि तु स्वर्गहेतवस्तदाभ्युदयार्थं रूपंतपः प्रभृत्युपायतुल्यत्वमेयामस्तु तथा च स्वर्गार्थमप्येषां नावश्यकतेति भावः २४० फलितमाह अग्निष्टोमादय इति २४१ एवंप्रकारं यथैव मुक्ताः स्याः कंडिकाया अक्षरार्थमाह इत्यभिप्रायवानिति सत्तमभिः । उक्ताशयवान्मुनिर्मैत्रेयो प्रतिहृदयमाणश्लोकपङ्क्त्याभिनेयं वचोऽब्रवीत् कीदृशं वचः अमृतत्वमाप्तिदं मोक्षाधिकारसूचकमपि यावत् २४२ मैत्रेयीति । हे मे त्रेयिष्यतो भवती पूर्वमपि प्रियासती प्रीतिदं वित्तहेतव्यप्रतिपादकं वचः प्राह तथा मम तव सर्वेषां च यत्प्रियं वस्तु ज्ञानद्वारा मृतसाधनत्वाच्च वृत्तवती च ततस्तव वाक्येन मम प्रीतिरभवदिति संबंधः । अमृदिति वक्तव्येऽभवदित्युक्तिः कालविस्मृतिबोधनद्वारा हर्षातिशयसूचिका २४३

त्वमेवेति । लोकेपुत्ररूपेण यतो जायते सा जायेति प्रसिद्धं वस्तु तस्तु पुत्रादयोऽपि पदार्थास्तादृशप्रतीतिविशिष्टरूपेण यतो जायते सा जायेति वक्तव्या तादृशी च त्वमेवासितोऽहंवत्तत्तत्कविध्वजनेन करणे न प्रीतिविशिष्टरूपेण जातोऽस्मीत्यर्थः २४४ जायेतीति । त्वादश्येव जायेति पदेन वक्तव्या अपरा तुलनाभायेत्येव वक्तव्या अशनवसनादिभिर्भरणैश्चाद्य कृत्वात् २४५ एहीति । तस्मात् हे जायेत्वं मम निष्कामस्य निष्कामत्वेन सदृशी आत्मानं पृच्छन्ती सती पुरतः समीपमेहि याचल ज्ञात्रीणां निसर्गतः स्वभावतः प्रसिद्धातां मा कुर्विति द्वयोरर्थः २४६ । २४७ इतेति । ईत हर्षे हे जाये अहंवत्पृष्ठममृतसाधनं वक्ष्यामित्वंतु चक्षुः श्रोत्रे मनश्च प्रणिपातपदमुक्तमवधारयेत्यर्थः । अत्रेदंबोध्यायाज्ञल्पकाण्डेष्वप्येवमौक्ताः काण्डिकासामधूकांडे चतुर्थी एवमग्रेपीति २४८ अथ षष्ठी न वत्या श्लोकैर्बाकुर्वीत तत्रात्मन्येवचित्तैकाग्र्यकर्तव्यता बोधनायात्मनः परमानंदरूपता बोधकस्य सर्वप्रियं भवतीत्येतद्भागस्यार्थमाह इत्युक्तेति चतुर्विंशति श्लोकैः । अन्यः स्व संबंधेन प्रियत्वप्रयोजकत्वरूपोऽप्यतिरेकः स्व संबंधाभावे प्रियत्वाभावप्रयोजकत्वरूपस्तस्यात्मानः परमानंदरूपता मुवाचेति २४९ अरेइति । अरे मे त्रैयिहर्भवति प्रसिद्धं इदं किं यत्ते मदूयः पतिः प्रियः प्रीतिकरो मम

त्वमेवमजायेतित्वतोजातोऽस्म्यहंयतः ॥ प्रीतिमान्बहुशोऽनेनवचसाभ्रशमेवच २४४ जायेतित्वाद्दशीप्रोक्ताललनात्वपराश्रुवि ॥ भार्येतिप्रोच्यतेयस्माद्ग
रणीयाशनादिभिः २४५ एहिजायेसमीपंमेनिष्कामस्यात्मवेदिनः ॥ निष्कामप्रियमात्मानं पृच्छंतीप्रीतिकारिणी २४६ आश्रमेपुरतःसुधुयथापूर्वमशंकिता ॥
भवत्यामाभवेष्टज्जास्त्रीणांयास्तिनिसर्गतः २४७ हंतजायेप्रियेतुभ्यंव्याख्यास्याम्यमृतंहितत् ॥ त्वयापृष्टंममत्वंहिवीक्षमाणासुखांजुजम् ॥ सावधानमना
स्तद्वदत्कर्णावधारय २४८ इत्युक्त्वायाज्ञवल्क्यःसपरमानंदरूपताम् ॥ आत्मनोऽन्वयतस्तद्वद्वातिरेकादुवाचताम् २४९ अरेभवतिमैत्रेयिपतिस्तेहिप्रियः
सदा ॥ जायाममतथात्वंचप्रियास्यातितरांबहु २५० आवयोःप्रीतिरत्यर्थमितरेतरंदेहयोः ॥ इतरेतरकामायनकथंचनभामिनि २५१ किंतुस्वस्यप्रियार्थतेप्रि
योस्मिपतिरात्मनः ॥ ममापित्वंतथाजायाप्रियासिस्वात्मनःकृते २५२ आत्मनःसुखमिच्छंत्यानार्याःकामाग्निदीपनात् ॥ अन्नवस्त्रादिलोभाच्चजायतेत्रपतिः
प्रियः २५३ आत्मनःप्रतिकूलेतुपत्त्यौप्रीतिर्नजायते ॥ अन्यनार्यादिसंसक्तेनारीणांकिर्हंचित्प्रिये २५४ जायायांप्रीतिमांस्तद्वत्पतिर्भवतिकासुकः ॥ पाका
दिकृतिलोभाच्चनान्यथाकिर्हंचित्प्रिया २५५ आत्मनःप्रतिकूलायामवेज्जायारतादिषु ॥ नतस्यांप्रीतिमान्दृष्टःपतिरत्रकथंचन २५६ आत्मैवप्रियएवायंजाये
प्रियतमोमतः ॥ स्वयंज्योतिःसदानंदःस्त्रियःपुंसश्चसर्वदा २५७

चत्वंजायाप्रियासीति १५० आवयोरिति । परंतुइयंममतवचप्रीतिःस्वभिन्नस्थकामायोपकारायनभवति किंतुस्वस्थैवकामायेतिद्वयोरर्थः २५१ । १५२ तत्रनार्याःपतिगोचरप्रेम्णः
स्वात्मार्यथाविशदयति आत्मनइति । कामाद्युपशमद्वाराअन्नादिलाभद्वाराचात्मनःसुखायनार्याःपतिःप्रियोभवतीति २५३ एतद्व्यतिरेकेणस्फुटयति आत्मनःप्रतिकूलइति ।
अन्यनारीसत्तयादिनाप्रतिकूलपत्यौतुनारीणांप्रीतिर्नइत्येतद्व्यतिरेकः २५४ पतिप्रेम्णोपितथात्वमाह जायायामिति । कामाग्रिज्ञातिद्वारापाकादिकृतिद्वाराचात्मोपकारायपत्युर्जापायांमी
तिरित्यर्थः २५५ एतदपिपत्यतिरेकेणविशदयति आत्मनःप्रतिकूलायेति । रतादिपुरतपभृतिव्यापारेषु २५६ फलितमाह आत्मवेति । यथाशर्करास्वतीमधुराहतरिषामधुरताथायकत्वा

उक्तं न्यायमप्यत्राप्यतिदिशति जायेति । यथा जायापती स्वात्मार्थं प्रियत्वेनोक्तौ तथा पुत्रश्च तत्तत्तत्तदपः पशवश्च माह्वजजातिश्च त्रिपञ्चातिश्च भूरादयो लोकाश्च देवाश्च वेदाश्च स्थावरादिभूतानि च एतेरुपलक्षितसर्वजगद्युतत्सर्वस्वात्मोपकारार्थमेव प्रियं नान्यथेति द्वयोरर्थः २५८ । २५९ नेतरदित्युक्तमेव स्फुटयति पुत्रादय इति । ये पुत्रवित्तादयः प्रियत्वेन प्रसिद्धास्तेऽपि प्रतिकूलाः संतः प्रियान भवन्ति अतः स्वकामाय स्वस्य पित्रादेः प्रयोजनायैव प्रियाः तेषां पुत्रादीनां प्रियाय प्रयोजनाय प्रियान भवन्तीत्यर्थः २६० ननु किमिति पदार्थानामात्मसंबन्धेन प्रियत्वमुच्यते स्वभावादेव तर्हि कस्यां दिति शङ्कते यद्यपीति । यद्यपि वर्णितं पतिजायादिरूपं सर्वजगत्प्रतिकूलं स्थितं तन्मुदे मुदं जनयितुं योग्यं न स्यात् अनुकूलं स्थितं तु मुदे स्यादिति संबंधः तथाच स्वभावादेव प्रियत्वादिकमिति भावः २६१ अन्वयव्यतिरेकाभ्यामात्मोपकारकत्वलक्षणानुकूलत्वज्ञानमेव प्रियत्वप्रयोजकमित्युत्तरयति तथापीति । दृश्यते हि सुहृदोऽप्यनुकूलस्य प्रतिकूलतया बुद्धस्याप्रियत्वं प्रतिकूलतया स्थितस्य वैरिणोऽप्यनुकूलतया बुद्धस्य प्रियत्वं तथाच तत्पतिजायादिकं च प्रतिकूलतया ग्रहादेव च सुखदं भवेदिति संबंधः स्वाभाविकत्वे त्वन्यथा त्वं न स्यात् न हि स्वभावो भावानां व्या दत्तैस्तौष्ण्यवद्वैरिति यायेनेति भावः २६२ यदि च स्वभावतः पदार्थानां प्रियत्वं स्यात्तदाऽतीतदशायामपि प्रियत्वं स्यान्न च तथा दृश्यत इत्याह विनाश इति । विनाशे सत्कार्यवादिप्रसिद्धेऽतीततात्पर्य

जायापती यथा तद्वत्पुत्रवित्तगवादिकाः ॥ ब्रह्मक्षत्राभिधेजाती लोका भूरादिका अपि २५८ देवा वेदाश्च भूतानि स्थावराणि चराणि च ॥ किं बहूक्तेन मैत्रेयि जगत्सर्वं मिदं च यत् ॥ स्वात्मनः सुखदं सर्वं प्रियं स्यान्नेतरत्वाच्चित् २५९ पुत्रादयः प्रिया ये स्युः प्रतिकूलान्तो प्रियाः ॥ तत एव स्वकामाय प्रियास्तेषां प्रियाय न २६० यद्यपीदं जगत्सर्वं पतिजायादिकीर्तितम् ॥ प्रतिकूलं मुदेन स्यादनुकूलमपि स्थितम् २६१ तथापि प्रातिकूल्येन गृहीतं न सुखाय च ॥ आनुकूल्यग्रहादेव जंतूनां सुखं कृद्भवेत् २६२ विनाशे दुःखदं सर्वं पतिजायादिकं जगत् ॥ अनुकूलमपि स्थित्या ततो नैधानुकूलता ॥ जडवर्गस्य कस्यापि विनात्मानं हि चेतनम् २६३ तथापि ग्रहणं तस्य यदि स्यादनुकूलतः ॥ तदा प्रियं भवेत्तु नान्यथा देहिनः कचित् २६४ पतिजायादिकं तेन न प्रियं स्यात्स्वरूपतः ॥ किंतु स्वस्य प्रियत्वेन सुखदत्वेन हेतुना ॥ आनंदात्मा प्रियतमस्ततः सर्वस्य देहिनः २६५ दुःखं तत्साधनं नैव प्रियं कस्यापि देहिनः ॥ पतिजायादिकं यत्तु प्रियं तत्सुखसाधनम् ॥ सुखं तस्मात्प्रियं तेन युक्तं प्रियतरं सदा २६६ सुखमप्यात्मकामाय प्रियं न सुखकामतः ॥ सदा विज्ञायमानं वै सुखं शत्रोर्न हि प्रियम् २६७

परिणामे सर्वपत्यादिकं दुःखदं पतिस्थित्या स्थितिकाले अनुकूलमपीति ततोऽनुकूलत्वस्य स्वाभाविकत्वं व्यतिरेकदर्शनात् कस्यापि जडस्यात्मसंबन्धानादरेणानुकूलतानैवास्तीति संबंधः २६३ आत्मोपकारकत्वज्ञानस्य त्वन्यथा दृश्यत इत्यतस्तदेव प्रियत्वप्रयोजकमित्याह तथापीति । तथापि प्रियत्वस्य स्वाभाविकत्वाभावे पितस्य पतिजायादिपदार्थस्यानुकूलतोऽनुकूलत्वेन यदि ग्रहणं स्यात्तदा तत्पत्यादिर्वाप्रियं भवेदिति २६४ फलितमाह पतीति । स्वरूपतः स्वभावतः पत्यादिकं प्रियं न भवति किंतु स्वस्यात्मनो मुख्यप्रियत्वेन यत्सुखदत्वं स्वसंबन्धिषु सुखत्वप्रयोजकत्वेन हेतुना प्रियत्वं तत्तथात्मा प्रियतम इति संबंधः २६५ आत्मनः प्रियतमत्वं स्फुटयितुं प्रियं प्रियतरं च दर्शयति दुःखमिति । दुःखं तत्साधनं चाप्रियं पत्यादिकं सुखसाधनत्वात् प्रियमित्युच्यते सात्त्विकांतःकरणवृत्तिरूपं सुखं तु तस्मात्सुखसाधनादधिकं प्रियं भवति तेन प्रियतरपदेन वक्तुं युक्तं योग्यमित्यर्थः २६६ तादृशसुखापेक्षयापि प्रियत्वादात्मा प्रियतम इति वक्तुमेव सुखस्यात्मापेक्षयापकर्षमाह सुखमपीति । सुखमपि वर्णनरूपं यत्प्रियं भवति तदात्मनः कामाय स्फुट्यरूपप्रयोजनायैव न सुखस्य प्रयोजनाय यतः शत्रोः सुखं विज्ञायमानमपि न प्रियं दृष्टमित्यर्थः सुखप्रेम्णः सुखार्थत्वे वैरिसुखेऽपि प्रेमा स्यादिति भावः २६७

आत्मार्थहिप्रियंतस्मात्सुखंप्रियतरंयतः ॥ ततःप्रियतमःशश्वदानंदंदात्मातुदेहिनाम् २६८ स्वयंज्योतिःसदानंदःपरमोब्रह्मणोपिच ॥ आनंदस्योपजीवन्तिमा
त्राब्रह्मादयोस्यहि २६९ परसंबंधरहितंभासमानंसदासुखम् ॥ स्वर्गानंदाधिकंस्वात्मानैत्रेय्येषोत्रदेहिनाम् २७० अरेजायेप्रियेतस्मान्मैत्रेय्यत्राधिकारिभिः ॥
करामलकवत्स्वात्मप्रत्यक्षज्ञानसिद्धये २७१ आत्माब्रह्माहमस्मीतिह्येवमादिश्रुतेर्वचः ॥ श्रोत्रियब्रह्मनिष्ठाख्यगुरोर्वक्त्रारविंदतः ॥ श्रोतव्यमसकृच्छांतदांता
दिगुणयोगिभिः २७२ वेदवाक्याविरुद्धेनतर्केणचविचारयेत् ॥ व्यासादिभिःसमुत्थेनप्रत्यक्षस्थैर्यकारिणा २७३ मनसोयोग्यतायास्यात्कारणंज्ञानसंततः ॥
एकस्मिन्विषयेचैकंजानीयात्सर्वदेहिनाम् ॥ तामप्यात्मनिकुर्वीतबहिश्चारनिवारिणीम् २७४ एवंतर्कैस्तथाध्यानैःसंदेहादिविवर्जितम् ॥ आगत्यांतर्मनःकुर्या
त्प्रत्यक्षंवाक्यमानतः २७५ चक्षुरादीनियद्वत्स्युर्मानामानसमानिहि ॥ मनोपितद्वदेवस्यान्मानामानसमंहितत् २७६

दिभिरिति पाठे तर्कपदेनानुमानग्रहः आदिपदेन च पक्षधर्मतादिग्रह इति २७३ निदिध्यासनमाह मनस इति । मनसो या एकस्मिन् विषये योग्यता एकाग्रतया तद्विशयरूपा सा ज्ञानस्य साक्षात्कारस्य संततीर्थायाः कारणं भवति । सा कथं कर्तव्येत्याकांक्षाया माह एकमिति । प्रथमं सर्वदेहिनां मध्ये कंचिदेकं जानीयात् ध्यायेत् तदुक्तं पतंजलिना यथा भिमतः ध्यानादिति । पुनश्च तां चित्तयोग्यतां मात्मनि कुर्याद्यथा पुनश्चित्तस्य बहिःशरीरो बहिर्भूत्वा तान स्यादित्यर्थः २७४ एवं विषयश्रवणादिसंस्कृतमनः सहकृतान्महावाक्यरूपमात्मसाक्षात्कारो भवतीत्याह एवमिति । संदेहोऽसंभावना आदिपदेन विपरीतभावना ताभ्यां हीनमनः अंतरागत्य प्रत्यक्षपवणतां लब्ध्वा महावाक्यरूपप्रमाणफलं प्रत्यक्षमात्मसाक्षात्कारं जनयेदित्यर्थः २७५ ननु स्वतंत्रमेव मन आत्मसाक्षात्कारं कुतो न जनयेदिति संकावा रपति चक्षुरादीनीति । मानमवाधितार्थगोचरवृत्तिरूपं अमानं च वाधितार्थगोचरवृत्तिरूपं योः समाधिपक्षपातरहितानि यथा चक्षुरादीनि बहिर्निद्रियाणि प्रसिद्धानि । न हि चक्षुषः पीतं संसृज्य

सत्तातिरिक्तसत्ताराहित्यमिध्यात्वेन प्रपंचयति गंधर्वेति सप्तदशभिः । यथाकाशीगंधर्वनगरमविद्ययैव जायते तथात्मनि जगदपि २८५ तस्यातिरिक्तसत्ताभावमाह गंधर्वनगरमिति । गंधर्व
नगरं यद्वन्नासीविति यथागमनैर्गंधर्वनगरं कालत्रयैः पिनास्ति । तत्र वैधर्म्येण दृष्टांतमाह नगरमित्यादिना । यथापि नाकिनः शिवस्य क्षेत्रभूतं नगरं वाराणसीसंज्ञं भूमौ स्थितमित्यर्थः । वस्तुतस्तु
'विद्यस्तथासापुरीदिव्या तेन योगे मल्लादुता' इति काशीप्रस्तुत्य कालीपुराणोक्तेः । तथा 'गच्छ वाराणसीं व्यासपत्रविश्वेश्वरः शिवः । न तत्र युगधर्मोऽस्ति नैव लप्तावसुंधरा' इत्यादित्यपुराणोक्तेः श्रसाधर्म्ये
णापि दृष्टांत इति बोध्यम् २८६ दार्ष्टान्तिके योजयति आत्मनीति । नहि निर्दुःखदुःखरूपं जगत्संभवतीति द्वितीयवचार्थः २८७ आत्मभेदमिध्यात्वमपि दृष्टांतेन स्फुटयति दोषादिति । तौ मि
रिक्तास्तिमिराख्यौ गवाक्षथाचंदमनेकंदोषादेव पश्येत्तथाज्ञोऽप्यात्मानमिति २८८ दृष्टांतांतरमाह अंगुल्येति । कैशोऽङ्गं मयूरपक्षतंतुनिभं तंतुसमुदायरूपं यथा बालकौऽंगुल्यानेन निरोधेन पश्यति
तथाऽस्मिन्मिध्याभूतदुःखरूपं जगदसत्यामिध्यारूपयाऽविद्यया बालवद्भ्रूहोयं जीवः पश्यतीति दूषणार्थः २८९ । ३९९

ननु प्रपंचस्याविद्यकत्वे अविद्याविरोधिविद्याशालिनां प्रपंचो न भासेतेति शंका मपि दृष्टान्तेन परिहरति दिशामिति । यथादिग्भ्रमो विदुषामपि दृष्टस्तथात्मनि संमोहो विपरीतदर्शनं विदुषामपि सममिति २९१ प्रारब्धसंरक्षिताविद्याशरूपदोषवशाद् विदुषामपि प्रपंचभानं दृष्टान्तेनोपपादयति निश्चितोपीति । यथापि चोदेके सति धवलत्वेन निश्चितः शंखः पीतो भाति गुडश्च मधुरत्वेन निश्चितः स्तितः कटुभाति तथानंदात्मापि दुःखात्मकप्रपंचरूपेण भाति भेददृशा भेदज्ञानेन सहितशेषः अधुना जीवन्मुक्तिकाले इति द्वयोरर्थः २९२ । २९३ अथ मूढस्य प्रपंचदर्शनं दृष्टान्तेर्विशदयति रिंगदिति पंचभिः । रिंगत इति ततः प्रचलतो येतरंगास्तैश्च लंजलं यथा तृषार्तस्य भाति तथा स तृष्णस्य अज्ञस्य नाना योनिमयः प्रपंच आत्मनीति द्वयोरर्थः २९४ । २९५ शुक्तिकाया मिति स्पष्टं २९६ मंदांधकार इति । शेषकं सर्वं स्वभीतितः स्वचित्तगतभयरूपदोषात् २९७ आनंदात्मनीति । एतज्जगदनात्मनिः स्वरूपं मिथ्याभूतमिति यावत् २९८ पतीति । यथा स्वप्ने कल्पितं पत्न्यादिकं सत्यं तथा जाग्रत्यपीति २९९ फलितमाह आत्मैवेति । यतः सर्वमात्मैवातस्तस्यात्मनः प्रत्यक्षरूपं ज्ञानं त्वं साधय केन संयुक्तेन समाहितेन मनसा सहकृतं यत् श्रुतिवाक्यं तेन तथाऽभयेन 'अस्पर्शयोगीनामैष दुर्दर्शः सर्वयोगिभिः । योगिनो वि

दिशामोहो यथा लोके विदुषामपि जायते ॥ आनंदात्मनि संमोहो विदुषामेवमस्त्यपि २९१ निश्चितोपि यथा शंखो धवलो भाति पित्ततः ॥ पीतो गुडस्तथा तित्तो मधुरोपि विभाति हि २९२ स्वयं ज्योतिस्तथैवायमनंदात्मा सुनिश्चितः ॥ दुःखरूपेण मैत्रेयि भाति भेददृशा धुना २९३ रिंगतरंगतरलं जलं भाति यथोषरे ॥ तृषार्तस्य स्वदोषेण मध्यान्हादिषु गच्छतः २९४ एवं विषयसंजातमृगतृष्णस्य दुर्धियः ॥ आनंदात्मनि निर्भेदे भेदेषु प्रतीयते २९५ शुक्तिकायां यथा रूप्यं भाति लुब्धस्य सर्वदा ॥ आनंदात्मन्येव मेतद्भाति भेददृशो जगत् २९६ मंदांधकारे पुरुषो रज्वां पड्डयति शेषकम् ॥ अथवा स्थाणुगंचोरं पश्यत्येष स्वभीतितः २९७ आनंदात्मनि निर्दुःखे स्वप्रकाशे तथा जडम् ॥ दुःखरूपमनात्मैतन्मूढः पश्यति सर्वथा २९८ पतिजायादिकं विश्वमात्मनो न्यन्न विद्यते ॥ यथा स्वप्ने तथैवैतन्नास्ति जाग्रणेपि च २९९ आत्मैवैतज्जगत्सर्वं पतिजायादिभेदवत् ॥ मैत्रेयितस्य विज्ञानं प्रत्यक्षं त्वं प्रसाधय ३०० अभयेन च संयुक्तं मनसा श्रुतिवाक्यतः ॥ ततो दुःखमिदं जाये पुनर्नैव गमिष्यसि ३०१ आत्मा सर्वमिदं यस्माद् ध्वं धर्वनगरादिकम् ॥ यथा खं तत एवात्मश्रुत्याद्यैर्जगतोपि ते ३०२ श्रवणं मननं ध्यानं दर्शनं चात्मनो हियत् ॥ सर्वं तज्जगतोपि स्यात्सर्वमात्मनो तद्यतः ३०३ अपि सर्वस्य विज्ञान उपयोगो न विद्यते ॥ अर्थज्ञतापि नैव स्यात्सुखं पत्न्यादिव ततः ३०४

अपि तद्वत्त्वात्मादभये भयदर्शिनः इति प्रसिद्धमयाकरणेन तत्फलं सकलसंसारदुःखनिवृत्तिरिति द्वयोरर्थः ३०० । ३०१ एवमवतारितस्य तस्याक्षरार्थमाह आत्मैत्यग्राभिः । यथा गंधर्वनगरादिकं खमाकाशमात्रं तथा सर्वमिदमात्मैव यस्माद्भवति तत आत्मनः सर्वस्य पारमार्थिकस्वरूपत्वाच्चेत्स्वयाकृतैरात्मनः श्रवणाद्यैर्जगतोपि श्रवणादिकं कृतं स्यात् हियते आत्मनः संबंधियत् श्रवणादिकं तज्जगतोपि संबंधि स्यात् यतस्तत्सर्वं जगदात्मनिकं लिपितत्वात् सन्मात्रमिति द्वयोरर्थः ३०२ । ३०३ एवमात्मनि ज्ञाते तद्विवर्तस्य जगतः स्वरूपजातमानुषंगिकतया ज्ञातं भवतीत्युक्तं प्राधान्येन तु नानाविशेषं जगत्तत्त्वं अविहितत्वाद् पुरुषार्थत्वाद् दशक्यत्वाच्चेत्याह अपि सर्वस्येति द्वाभ्यां । सर्वस्य सविशेषस्य जगतो विज्ञाने विज्ञानरूपक्रियाया मुपयोगः संबंधबोधकं वाक्यं सर्वजानीयादिव मायाकारकं न विद्यते तथा जगतो ज्ञाने सति अर्थज्ञता पुरुषार्थं ज्ञतापि नास्ति जगतः सुखदुःखाभावभित्त्वेन पुरुषार्थरूपत्वाभावादिति भावः । नापि जगत्पुरुषार्थसाधनमित्याह नैवेति । ततो जगतो रूपविशेषः सर्वः सुखं नैव स्यात् मनसि यथापि निजाया विषयः सुखं जायत इति धर्मो दृष्टान्तः नहि दिशालया यवपावाणां निर्मथेकज्ञानादिकं लिख्यं दृश्यत इति भावः ३०४

अशक्यत्वमाह उपयोग इति । उपयोगेऽपि सकलकार्यस्पादहारव्यवस्थेन सुखाद्युपयोगेऽपि सर्वस्य श्रवणादिकमशक्यं प्रत्युतात्मनो दुःखदं च द्वे शरूपत्वादतस्तज्जगतो विशेषरूपजातं न ज्ञेयमिति सर्वैः ३०५ अथ चेदिति । अवेति पक्षानरे । यदित्वं स्त्रीस्वभावात् कुतुहलरूपादिदं सर्वजगतुं मिच्छसि तथापि तस्य सर्वजगतो ज्ञानेऽप्येवोपायः अयं कः यश्चात्मनः श्रवणादीनां करणमिति यतस्तदात्मीयं श्रवणादिकं तस्य जगतोऽपि स्यादित्यर्थः ३०६ उपादानं हि विकाराणां पारमार्थिकं रूपं तज्ज्ञाने च सर्वे विकारा ज्ञायंत इत्येतदृष्टान्तेन स्फुटयति मृत्तिकाया इति द्वाभ्यां । यथा मृदा ज्ञानात्सकलं मृत्कार्यं घटादिरूपं ज्ञायते मृदमिन्नत्वात् कीदृशं कार्यं व्यवहितमपि व्यवधानं देशादिभिस्त्रिधा तत्र देशेन यथा देशांतरस्थे कालेन यथा तीतादौ स्वभावेन यथा परोक्षे द्रव्यणुकादौ इति द्वयोः अर्थः ३०७ । ३०८ दार्ष्टान्तिके योजयति आत्मेति । नापरं अभिन्नं यतः तत आत्मनः श्रवणादिहेतुकज्ञानाज्ज्ञायते इति ३०९ भेदेन दर्शनस्यानर्थहेतुता बोधिकायाः सप्तमकंडिकाया अर्थप्रपंचयति अपि भेदेति त्रिशच्छ्लोकैः । किंच भेददर्शनां लोकद्वये सुखमपि दुर्लभं किमु तमोक्ष इत्यर्थः ३१० तत्रेह लोके भेददर्शनां सुखाभावं स्फुटयति आत्मवादिति । ते भेदेन दृष्टान्तं भेददर्शनं त्यजंतीति तथा

उपयोगेऽपि सर्वस्य न शक्यं श्रवणादिकम् ॥ कर्तुं ततो न तज्ज्ञेयं दुःखदं स्वात्मनः सदा ३०५ अथ चेत्त्वमिदं ज्ञातुं स्त्रीस्वभावात्समिच्छसि ॥ तथापि तस्य विज्ञान उपायोऽयं न चापरः ॥ आत्मनः श्रवणादीनां करणं तस्य तद्वदेव ६ मृत्तिकायास्तु विज्ञानाद्यथा विज्ञायते नृभिः ॥ घटादिसकलं तस्याः कार्यं व्यवहितं च यत् ७ देशकालस्वभावैर्हि यस्याद्वयवहितं सदा ॥ ज्ञायते मृन्मयं सर्वं मृत्कार्यं न मृदोऽपरम् ८ आत्मकार्यं जगत्सर्वमात्मनो नापरं तथा ॥ जायते स्वात्मनो ज्ञानाच्छ्रवणादेः सदा प्रिये ९ अपि भेददृष्टां पुंसां मिह लोके परत्र वा ॥ न सुखं विद्यते जायेतु मोक्षो भविष्यति ३१० आत्मवद्यादि जायेत पत्यादि पुनर्वर्तते ॥ पतिर्वापि च जायादौ ततस्ते संत्यजं तितम् ११ पतिः पुत्रस्तथा वित्तं पशवो विविधा अपि ॥ नारी जहति विज्ञाय स्वात्मनो भेदकारिणीम् १२ पुत्रादिसहिता तद्वत्पतिनारी त्यजेद्विधा ॥ स्वस्मिन् भेददृष्टं ज्ञात्वा निस्पृहा तत्र सर्वदा १३ चेतना चेतनं वस्तु यावदात्मसमं जनः ॥ स्त्री पुंसवपुरे पोत्ररक्षयेत्तावदेव तत् १४ सुखदं तस्य चेद्भेदमेष पश्यति मंदधीः ॥ तस्य दुःखमवाप्नोति वियोगादिसमुत्थितम् १५ तत आत्मैव लोके स्मिन्पतिजायादिकं स्थितम् ॥ अन्वयव्यतिरेकाभ्यां न वक्तव्यं मया तत्र तत् १६ पतिजायादिकं यद्भेददृष्टेर्हि दुःखदम् ॥ ब्रह्मक्षत्राभिधेजाती आत्मनोऽभ्येविलोकिते ॥ एतस्मादपयातस्ते जन्मन्यस्मिन्परत्र च १७ पातित्यादिसमुद्भूतदोषादस्मिन् हि जन्मानि ॥ पराकुरुत एते तमात्मनो भेददर्शिनम् ३१८

च श्रुतौ परादानपदेन निरसनमुच्यते तच्च स्वरूपाद्बहिष्करणरूपमनादरेपर्यवस्यतीति बोध्यम् ११ पतिरिति । तथापत्यादयो नारीत्यजंति कीदृशीं स्वस्माद्भेदवैषम्यं कुर्वाणाम् ३१२ पुत्रादीति । तथानार्यपि भेददर्शिनं पतिज्ञात्वा धिया बुद्ध्या त्यजेत् उपेक्षेत ३१३ चेतनेति स्त्रीपुंसवपुः स्त्रीरूपः पुंरूपो वा जनोऽप्युपोजडं चेतनं वा वस्तु यावदात्मवत्पश्यन्पालयेत्तदा तत्सुखदं भवति यदितु द्वेषमयोजकं तत्र भेदं पश्यति तदा तस्य भेददृष्टवस्तुनो वियोगादिप्रयुक्तं दुःखं प्राप्नोतीति द्वयोरर्थः ३१४ । ३१५ तत इति । यो हि पदपोभवति स तद्विपरीतरूपेण दृष्टः कुप्यतीति न्यायेनात्मभेददृष्ट्याऽपकारकत्वं दर्शनेन पत्यादीनामात्मैव रूपमन्वयव्यतिरेकाभ्यां सिद्धमित्यत्र मयानवक्तव्यं किंतु क्तमेवेत्यर्थः ३१६ पतिजायेति । यथा भेददृष्टेः पत्यादिकंदुःखदं तथा ब्राह्मणादिजातिरप्यद्वितीयरूपादात्मनो भिन्नतया दृष्टासं त्येतस्माद्भेददर्शिनोऽपयाति विमुखी भवति अपकारं करोतीति यावत् । लोकद्वयेऽपि अर्थः जतिरात्मभेददर्शनाकारस्त्वहं ब्राह्मणजातिरेवास्मिन् ब्रह्मेत्यादिरूपो बोध्यः ३१७ तत्कृतमनर्थमभि नमृति पातित्येति । पातित्यं योन्यथा संतमात्मानमित्यादिप्रसिद्धदुष्कृतप्रसंगस्तत्कृतो दोषः पंचकृशमचयः पराकुरुतः अपकुरुतः एते ब्रह्मक्षत्रजाती ३१८

जन्मांतरेत्विति । जन्मांतरेतुस्वस्यब्राह्मणादिजातेर्दुर्लभत्वेनापकृष्टजातिप्राप्त्येति यावत् दीनतमं कुर्वन्त्योते ब्रह्मसत्रजातीपराकुरुतः कं भेदिनं भेददर्शिनं कीदृशं दुःखकारणं स्वस्यैव स्वयंदुः
 खहेतुभूतमित्यर्थः ३१९ यथाजातीइति । यथाब्राह्मणसत्राख्यजाती अपाकुरुतस्तथा देवादयोऽपि भेददर्शिनमपाकुर्वन्तीति ३२० लोकापाकरणाफलं दर्शयति लोकापाकरणादित्यादिना । तत्र
 भेददर्शनं कुपितैः स्वर्गादिलोकेः कृतं यदनादरणात्मकमपाकरणं तत्फलं नरकप्राप्तिः तादृशदेवकृतापाकरणफलं तु नारकीयदुःखप्राप्तिरित्यर्थः ३२१ लोकापाकरणादस्मिन्निति । तथाऽस्मिन्नेव लोके
 श्ववद्दीनतया भ्रमणं लोकापाकरणफलं बोध्यं वेदापाकरणे तु यदुःखमवाप्नोति तदुच्यते इति शेषः ३२२ वेदापाकरणमिति । वेदापाकरणं भेददर्शनं कुपितैर्वेदैः कृतं यदपाकरणं तत्फलमिति यावत् तद
 स्मिन्परस्मिन्वा जन्मनि बोध्यं तत्फलं किमात्मकमित्याकांक्षायामाह शूद्रादीत्यादि । शूद्राद्यपकृष्टजातिलाभस्त्रैवर्णिकानां प्रात्यत्यस्वसंस्कारराहित्यरूपस्यादिपदग्राह्यतातित्यस्य वाप्राप्तिः फलतया बो
 ध्येत्यर्थः ३२३ पदेति । तथात्रैवर्णिकानां वेदाध्ययने पदादीनां न्यूनता सा तत्फलम् तथा एते पदादयः स्वाधीनोच्चारणाः सम्यगुच्चारणविषया यत्र भवेयुरेतदपि तत्फलमित्यर्थः ३२४ अर्थेति ।

जन्मांतरेत्वसंप्राप्त्या स्वस्य दीनतमं जनम् ॥ पराकुरुत एव ते भेदिनं दुःखकारणम् १९ यथाजाती तथा लोका देवा वेदाश्च सर्वदा ॥ लोकद्वयेऽपि पुरुषमपाकुर्वन्ति भेदि
 नम् ३२० लोकापाकरणादेष नरकान् प्रतिपद्यते ॥ देवापाकरणादुःखं याति तत्रापि दारुणम् २१ लोकापाकरणादस्मिन् लोके भ्रमति सर्वदा ॥ श्ववदुःखमवाप्नो
 तिवेदापाकरणात् तथा २२ वेदापाकरणं ज्ञेयमस्मिन्वा परजन्मनि ॥ शूद्रादिजातिमांस्तद्ब्रह्माद्यादिर्वात्रिवर्णभाक् २३ पदवाक्यस्वरादेर्वा न्यूनतोच्चारणे सति ॥
 स्वाधीनोच्चारणानेते भवेयुर्वाकदाचन २४ अर्थज्ञानादि शून्यत्वं तेषु वा सर्वदा भवेत् ॥ विस्मृतिर्वापि तेषां स्यादर्थतः पाठतोऽपि वा ॥ तदुक्ताकरणं वापि कारणैर्बहुधै
 वतत् २५ एवं भूतानि सर्वाणि स्थावराणि चराणि च ॥ पराकुर्वन्ति सततं ह्यात्मनो भेददर्शिनम् २६ भूतैः पराकृतिर्ज्ञेया तत्तज्जातिसमुद्भवे ॥ कर्मभिर्मानसैर्वाग्भिः
 प्राणिभिः स्थिरजंगमैः २८ अपकारस्य करणमुपकारस्य चाकृतिः ॥ लोकद्वयेऽपि सर्वत्र सर्वथा सर्वदैव हि २८ एवं सर्वजगत्पंचमहाभूतसमन्वितम् ॥ पराकरोति स
 ततमात्मनो भेददर्शिनम् २९ यद्यद्वेदेन संपश्येदेष स्वस्माद्विमोहितः ॥ तत्तद्दुःखं करोत्यस्य जडं वाऽजडमेव वा ३३० अप्राप्त्या दुःखं ज्ञेयं प्रियं सर्वं शरीरिणाम् ॥
 लोकद्वये तथा प्राप्त्या दुःखमेतत्करोति तत् ३१ केनचिद्विनिमित्तेन भोगाभावात्थागतौ ॥ अन्यत्राप्यथवा स्वस्माद्विच्छेदान्नाशतोऽपि वा ३३२

अध्ययने जातेऽपि यत्तेषु पदादिष्वर्थज्ञानतद्विनिर्गोमादिज्ञानशून्यत्वं याचते पापदादीनां पाठादिविस्मृतिर्यच्च तदुक्तस्य वेदविहितस्याकरणं तत्सर्वं तत्फलमित्यर्थः ३२५ एवं भूतानीति । यथा
 कालोकादयो भेददर्शिनमपाकुर्वन्ति तथा भूतानि प्राणिनः सर्वेऽप्यपाकुर्वन्तीति ३२६ भूतैः पराकृतिरिति । भूतैः कृतापराकृतिरपकारोऽयमेव बोध्यः अर्थकः यल्लोकद्वये तत्तज्जातिप्रमाणभिः
 कर्तृभिः शरीरवाङ्मनोभिः कृत्वा प्रतिकूलाचरणमनुकूलानाचरणंचेति द्वयोः संबन्धः ३२७ । ३२८ किं बहुना सर्वजगत्पंचमहाभूतसमन्वितम् ॥ एवं सर्वमिति ३२९ अप
 कारोनामदुःखकारणमिति दर्शयति ज्ञेयोक्तं स्फुटयति यद्यदिति । अपमज्ञो यद्यदंस्तु जडं चेत्तदनास्वस्माद्वेदेन पश्येत्तत्तदस्य दुःखं करोतीति ३३० अप्राप्त्येति । तथा प्रियं रूपं वस्तु तदप्राप्त्या स्वसं
 बन्धेन दुःखकरमित्युत्तराह्वयः ३३१ प्राप्त्यापि प्रियं पश्यदुःखदत्तं नानानि मित्तप्रयुक्तं दर्शयति केनचिदिति । केनचित्प्रतिबन्धकेन भोगाभावात्थागतौ ३३२ अन्यत्राप्यथवा स्वस्माद्विच्छेदान्नाशतोऽपि वा ३३३

एवमिति । यतएवमुक्तविधया सर्वभेदेन दृष्टमप्याकुर्यात्ततएतद्विधिद्वयस्तु न द्रष्टव्यं किंतु यत्परमं सर्वभावानां सर्वोत्कृष्टरूपं ब्रह्मपदाभिधेयं तदेव द्रष्टव्यमिति सर्वत्र ३२३ तत्रनेतद्वृष्ट्यमित्युक्तां भेददर्शनस्यानर्थकारितां विशदयति एवमिति द्वाभ्यां । एवसर्वोपकारकत्वरूपो दोषो भेददृश्या तो भवति अतः स भेदस्त्वयान द्रष्टव्यः ३३४ विपरीतेति स्पष्टम् ३३५ द्रष्टव्यं परममित्येतत्स्फुटयति स्वसजातीति । अद्वितीयत्वादानंदरूपः स्वप्रकाशश्चायमात्मा इत्याकारकमेव ज्ञानं सम्पत्तिरित्युक्तं श्रुतिषु ३३६ द्वैतावगाहितं सर्वमेव ज्ञानं भ्रांतिरूपमित्याह एतस्मादिति । भेदस्त्वपि यथा भूतस्यावलोकनादवगाहनात् ३३७ तस्माद्ब्राह्मणजात्यादिकं सर्वं ब्रह्मैवेति निश्चितमित्याह ब्रह्मक्षत्रमिति ३३८ उपसंहरति आनंदात्मैति । स्पष्टम् ३३९ एतावता श्रवणरीतिः प्रपञ्चिता अथ मननरीतिप्रदर्शकस्याष्टम्यादिकं ङिकापट्टस्पतात्पर्यार्थमाह जडाजडमिति द्वाभ्यां । जडाजडं सर्वजगदस्मिन्वर्जिते आत्मन्येवास्ति तत्सत्त्वे यवसत्तावत्सत्तिष्ठति तथाऽस्मादेवात्मनो जायते तथा त्रैवात्मनीयते । विश्वं लीयते इति कुवाच्यं यतो विश्वभ्रमोपादानभृताऽविद्याप्यत्रात्मनितत्त्वज्ञाने जाते सति लीयते अत्र आत्माऽद्वितीय इति शेषः । तत्र स्थित्यादिकालेष्वात्मनोऽद्वितीयत्वेन म

एवं सर्वमपाकर्षाद्भेददृष्टं जडाजडम् ॥ द्रष्टव्यं परमं नेतद्वृष्टव्यं कर्हिचित्कचित् ३३३ एष भेददृशां दोषो लोकद्वयउदाहृतः ॥ एतद्विषयात्तथा जायेन द्रष्टव्यस्त्वया हि सः ३३४ विपरीतदृशां यस्मादुःखं भवति दारुणम् ॥ विपरीतमिदं ज्ञानं त्यक्तव्यं सर्वथा ततः ३३५ स्वसजातिविजायुत्थभेदत्रयविवर्जितः ॥ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिः सम्यग्ज्ञानमितीरितम् ३३६ एतस्मादात्मनो भिन्नं यद्यप्युच्यते किंचन ॥ विपरीतं भवेदेतज्ज्ञानं भेदावलोकनात् ३३७ ब्रह्मक्षत्रमतोलोकादेवावेदाः स भूतकाः ॥ सर्वजडाजडं चैतद्ब्रह्मैवेत्यवधारय ३३८ आनंदात्मा ततो ब्रह्मनिर्द्वयोऽयं महेश्वरः ॥ ब्रह्मक्षत्रादिकं यस्मात्ततो न्यत्रैव विद्यते ३३९ जडाजडमिदं विश्वमस्मिन्नस्त्वात्मनस्तथा ॥ जायते लीयते चात्र सदैव तन्निखिलं प्रिये ३४० अविद्याप्यत्र संजात आत्मज्ञाने विलीयते ॥ दृष्टांतांस्तत्र ते वक्ष्ये मनसः स्थैर्यहेतुकान् ॥ ३४१ तामसाराजसाभावाः सात्विकाश्च त्रिधा स्थिताः ॥ आत्मनो भेदा रहिताः स्थितिकाले यतः प्रिये ३४२ भेरीशं खं तथा तं त्रीं दृष्टांतां च चिमभामिनि ॥ माते भवतु संमोहः स्थितौ मे विदुषो गिरा ३४३ भेरीशं खं स्तथा वीणा कूरमध्यममं जुलान् ॥ शब्दान् कुर्वीत स ततं निमित्ते सति भामिनि ३४ भेरीशब्दस्तथा शंखशब्दो यमपरस्तथा ॥ वीणाशब्द इति त्रिधा विशेषग्रहणं सति ॥ भेर्यादिशब्दसामान्याग्रहेनैवास्ति किंचन ३४५

न सोऽयं स्थैर्यमसंभावना निरासेन स्थिरत्वं तद्धेतुः फलं येषां तादृशान् दृष्टांतां ब्रवीमीति द्वयोरर्थः ३४० । ३४१ तत्र स्थितिकाले दृष्टांतप्रदर्शकस्य कण्डिकात्रयस्यार्थप्रपञ्चयति तामसा इति द्वाविंशतिश्लोकैः । येतामसादिरूपे त्रिविधाभावास्ते स्थितिकाले भेदा रहिता इत्यत्रार्थसंभावना हेतुर्भेर्यादिरूपान् दृष्टांतां यतो वचिम अतस्ते न्यामो हो मास्तु कया स्थितौ अद्वितीयत्वप्रतिपादिका यामद्विरा इति द्वयोः संबंधः ३४२ । ३४३ दृष्टांतस्वरूपं न्याकरोति भेरीति त्रिभिः । यथा भेर्यादयो वाद्यविशेषानि मित्तेर्दंडमुखवायुकोणाद्यभिघातरूपे सति कूरां वीरादिरसंयोजकान् मध्यमान् मयानकादिरसंयोजकान् मंजुलान् शृंगारादिरसंयोजकांश्च शब्दानुसूचीचाद्यवांतरभेदान् कुर्वीतीत्यर्थः ३४४ भेरीशब्द इति । ते च शब्दविशेषा भेरीशब्दत्वादिसामान्यैस्त्रिधा तानि च त्रीणि सामान्यानि शब्दस्त्वसामान्यापेक्षया विशेषरूपाणि । हेतुस्तिषां विशेषाणां ग्रहणं तु भेर्यादिशब्दसामान्यानां भेरीशब्दत्वादिरूपाणां मवांतरसामान्यानां शब्दस्वरूपमहासामान्यस्य चाग्रहेऽग्रहणे सति नेव-

-भवति किंतु भेदादिशब्दरूपापकसामान्यस्य ग्रहणे सत्येव अनंतरं भैरः भेरी संबंधादिकृतो विशेषस्तद्विशेषरूपश्च शब्दो गृह्यत इति द्वयोरर्थः । अत्रेदं बोध्यं - तुदुभेस्तु ग्रहणे नेत्यादिश्रुतौ तुदुभिपदेन शब्दत्वात् एवमहासामान्यव्याप्यं तुदुभिशब्दत्वसामान्यमुक्तं । तुदुभ्यापातपदेन च तद्विशेषो वीरादिरसर्वजकः शब्द उक्तः । शब्दपदेन च तद्विशेषो पाठ्यादिशब्द उक्तः । एवं शंखादिवाक्येपीति ३४५ ३४६ दार्ष्टान्तिके योजयति सदानंदात्मेति । एवमात्मनोऽस्ति भातिभियमिति त्रिविधसामान्यरूपस्य स्फुरणरूपेण महासामान्यरूपस्य चाऽग्रहणे सति कस्यापि पदार्थविशेषस्य ग्रहणं न भवतीत्यर्थः ३४७ आत्मनः सामान्यरूपतां सर्वत्रानुगमेन स्फुरयति अयं वेत्यादिना । इदमादिभिरस्मदन्तेः सर्वनामसंज्ञैः शब्देर्विशेष्यसमर्पकैस्तथा असत्सद्भिरनिर्वचनीयैर्ममत्वादिभिः प्रकारैश्च योभावो गृह्यते विषयीक्रियते सर्वोपि प्रथमादिक एवेत्यन्वयः प्रथमः समष्ट्युपाधिको हिरण्यगर्भादिसंज्ञा सवेशरीरी प्रथम इत्यादिश्रुतिप्रसिद्धः । तथाच एकश्चेतन एव सर्वात्मना स्थितो रज्जुरिव सर्पधारारूपैरिति भावः ३४८ तद्रूपाणां युष्मदस्मच्छब्दार्थत्वरूपाभ्यां द्विधा स्थिति रित्याह युष्मदोर्थ इति । तत्रेदमादिशब्दैरुक्तो भावो युष्मच्छब्दार्थः युष्मच्छब्दो हि संबोध्यचेतनाभिधायकः चेतनसत्ताचज डेष्वपीति भावः । तथाहंशब्देन प्रधानतया प्रत्यक्चेतनाभिधायकेन ममशब्देन च उपसर्जनतया प्रत्यक्चेतनाभिधायकेन आदिपदग्राह्यैरनिर्दिष्टादिभिश्चास्मदर्थतया सभाव उक्त इत्यर्थः ३४९ भागत्या

भेयादिशब्दसामान्यग्रहणे सत्यनंतरम् ॥ भैरः शौखस्तथावैणः शब्दोयंगृह्यते नृभिः ३४६ सदानंदात्मरूपस्य ज्योतिषां भासकस्य च ॥ एवमग्रहणे नैव ग्रहणं कस्याचिद्भवेत् ३४७ अयं वाप्येषवाभावः सचाहं चात्र गृह्यते ॥ प्रथमादिक एवायमसत्सन्ममतादिभिः ३४८ युष्मदोर्थः समुद्दिष्ट इदमादिरनेकधा ॥ अहंममादिभिर्भावैरस्मदोप्यर्थ ईरितः ३४९ युष्मच्छब्दोऽत्रयं ब्रूते ह्यस्मच्छब्दोऽपि तं पुनः ॥ अर्थमाह यतो नैमौ भिन्नार्थौ स्तो विचारतः ३५० वागादियोगतः शंखश्चेतनो देहसंगतः ॥ अस्मदर्थं विजानाति मनसा भिन्नमेव सः ३५१ युष्मदर्थोऽप्येवमवगच्छति देहभाक् ॥ अधिष्ठितं जडं सर्वं केन चिच्चेतनेन हि ३५२ नयदात्मतया जंतुर्गृहीयादस्ति नात्र तत् ॥ अविद्यामीश्वरः स्वात्मबुद्ध्या गृह्णाति निर्द्वयः ३५३ अविद्याकार्यमखिलं सूक्ष्मं स्वात्मतया प्रभुः ॥ हिरण्यगर्भो गृह्णाति विराजो जनकः पुमान् ॥ ३५४ अविद्याकार्यमखिलं स्थूलं स्वात्मतया विराट् ॥ महाभूतादिसहितं ब्रह्मांडं प्रतिपद्यते ३५५ जडजातं परं सर्वं कश्चित्किंचित्प्रपद्यते ॥ जंतुरात्मतया तस्मात्सर्वचेतनपालितम् ३५६

गलक्षणया तु युष्मदस्मच्छब्दो तुल्यार्थावित्याह युष्मच्छब्दोऽत्रेति । अत्र उक्तविभागे सत्यपि विचारतो वस्तुविचारे क्रियमाणे यमर्थं युष्मच्छब्दोऽवदति तमेवास्मच्छब्दोऽपि वदति प्रतिपाद्यचेतनां शस्त्रो भयत्र समानत्वादिति ३५० तयोः समानार्थत्वं स्फुटयितुं युष्मदर्थतया प्रसिद्धे पराक्पदार्थेऽप्यस्मदर्थसत्त्वं दर्शयति वागादीति द्वाभ्यां । यः पदार्थः शंखः शंखाद्विजडरूपतया प्रसिद्धोऽपि यदा वागादिकं करणजातं गतः प्राप्नोऽभवद्देहात्तदा चेतनश्चेतनत्वव्यवहारयोग्यो देहसंगतः देहतादात्म्याभिमान्यपि सन् अस्मदर्थमात्मानं युष्मदर्थोऽस्त्वापेक्षया भिन्नात्सर्वस्माद्विन्नमेवावगच्छति एवमन्योऽपि युष्मदर्थतया भिन्नतश्चेतनः स्वात्मानं सर्वस्माद्विन्नतया वगच्छति सर्वजडस्य चेतनस्याप्यस्मत्त्वेन तच्छरीरत्वादिति द्वयोरर्थः ३५१ । ३५२ सर्वस्य जडस्य चेतनमधिष्ठितत्वं मेव विशदयति नयदात्मतयेति । यजडं चेतनमात्मतया गृह्णात्येतादृशजडं किंचिन्नास्ति यतः सर्वेषां जडानां मूलभूताऽविद्या ईश्वरेण जडत्वं लक्षणशरीरस्थेन गृहीता सूक्ष्मसमष्टिश्च हिरण्यगर्भोऽप्येवमवगच्छति तदा गृहीतेति द्वयोरर्थः ३५३ । ३५४ अविद्याकार्यमखिलमिति । तथा स्थूलसमष्टिर्विराट् स्थूलतया गृह्णातित्यर्थः ३५५ नयजातमिति । तथा तदीयविरूपजडजातमप्येवमेव कश्चित्किंचित्प्रपद्यते ३५६

३६२ स्थितिदृष्टान्तव्याख्यानमुपसंहरति स्थिताविति । तस्मात्स्थितिकाले सर्वमद्वितीयात्मरूपमेव कौसावात्मेति चेद्यस्तेतुभ्यं प्रियतमत्वेनोक्तः स एव नापर इत्यर्थः ३६३ अथोत्पत्तेः पूर्वमप्यद्वैतप्रतिपादिकाया एकादशकण्डिकाया अर्थप्रपञ्चयति उत्पत्तावित्यूनपञ्चाशच्छ्लोकैः । जगत उत्पत्त्युपलक्षितकालेऽपि यदात्मनो भेदवर्जनं भेदाद्विषयं तत्र दृष्टान्तं शृणुयथा भेदवर्जनात्कार्योत्पत्तेः पूर्वमिदं वाज्ज्वलत आहितेन दहद्द्वैतमास्तुपलक्षिताः स्फुलिंगा गारा वपश्च जायंते तथात्मनः सर्वजगज्जायते इति द्वयोः संबन्धः ३६४ । ३६५ अडाजडमिति । हे प्रिये इदं स्थूलं जगज्जडाजडरूपं यथा हिरण्यगर्भाज्जातं तथा त्वं स्वयं जानीषे कुतः 'तेषां च नामरूपाणि कर्माणि च पृथक् पृथक् । वेदशब्देभ्य एवाद्वा निर्ममे समहेश्वरः' इत्यादि स्मृतिवाक्यात् सूर्येत्यादि श्रुतिवाक्याच्च परंतु वेदात्मकशब्दराशेः संभवत्त्वं जानीषे इति द्वयोरर्थः ३६६ । ३६७ वेदानामिति । अतस्त्वं याऽविज्ञातत्वादेव वेदानामुत्पत्तिः परमात्मन एवास्विला सर्वविधा हिरण्यगर्भादिन्यापारानपेक्षेति यावत् सा यथा भवति तथा तुभ्यं यक्ष्यामीत्यर्थः ३६८ अमेरिति । यथाऽनापासादग्नेः स्वरूपाद्विलक्षणोष्णमोजायते तथा चिद्रूपात्परमात्मनः शब्दात्मकत्वेन विलक्षणो वेदो जायते इति द्वयोरर्थः ३६९

३७० ननुयदिवेदउत्पद्यतेतदातस्यपौरुषेयत्वापत्तिरितिशंकावारयितुंतदुत्पत्तिलौकिकशब्दोत्पत्तेर्विलक्षणादर्शयति शब्दइतिद्वाभ्यां । यत्रशब्देजायमानेविवक्षितार्थनिश्चयायप्रमाणांतरापेक्षाजायतेतत्रव्यवहारसशब्देविचार्यैवालोचनपूर्वकमेवउत्पद्यतेयथाऽऽधुनिकोलोकरवोलौकिकःशब्दइत्यर्थः ३७१ नायमिति । अयंवेदस्तुतथालोचनपूर्वकंनजायतेकिंतुनिःश्वासवदयत्नतएवपरमात्मनोजायतइत्यर्थः ३७२ तथाचपुरुषेणार्थालोचनपूर्वकंनिमित्तंवाक्यंपौरुषेयतादृशंतुवेदवाक्यंनभवतीत्याह विचार्येति । यद्वचनंपुरुषोविचार्यैरचयेत्तपौरुषेयमित्युक्तं कीदृशंतद्वचनमसम्यक्वावंचिति तार्थप्रकाशनासमर्थं नहिसिताक्षीरादिमाधुषावांतरविशेषःपुरुषवचसाप्रकाशयितुंशक्यः वेदवाक्यंत्वीदृशंविचारजन्यमसम्यक्चनभवतीत्यर्थः ३७३ तर्हिपौरुषेयमपिवाक्यमविचार्योक्तंवेदवत्प्रमाणस्यादितिवेन्न प्रमत्तगीतवदर्थव्यभिचारित्वेनसुतरामप्रामाण्यादित्याशयेनाह अविचार्येति । अनीश्वरईश्वरभिन्नःपुरुषोब्रह्मलोकेपिवर्तमानोयद्वाक्यमविचार्यब्रूयात्तत्स्वार्थव्यभिचरेदेवेतिनियमः ईश्वरभाषितंतुवेदरूपमेवमविचार्योक्तत्वेसतिस्वार्थव्यभिचारिनभवतीत्यर्थः ३७४ ततोऽज्ञाताबाधितार्थत्वेनवेदस्यमुख्यंप्रामाण्यंसिद्धमित्याह ततइति । ततःअविचार्यैश्वरोक्तत्वात्प्रतिपाद्यार्थप्रकाशनायप्रमाणांतरापेक्षास्वार्थव्यभिचारश्चनास्तितेनानुवादकत्वबाधितार्थत्वरूपदोषद्वयाभावेनवेदोमानंप्रमाणराजईरितः ३७५ अथवेदप्रामाण्येकैमुत्पन्न्यायंस्फुटयन्लौकिकशब्दानामप्यौत्स

एवंनानाविधज्ञानसंपन्नात्परमात्मनः ॥ शब्दराशिरयंवेदोविजातीयःप्रजायते ३७० शब्देमानांतरापेक्षाजायतेयत्रतत्रसः ॥ उत्पद्यतेविचार्यैवयथालोकरवोधुना ३७१ नायंतथासमुत्पन्नःकिंतुनिःश्वाससन्निभः ॥ स्वप्रभादात्मनोजातोयथाभूतार्थवादिनः ३७२ विचार्यपुरुषोऽसम्यग्रचयेद्वचनंहियत् ॥ पौरुषेयंहितज्ज्ञेयं वेदवाक्यंनचेदृशम् ३७३ अविचार्यतुयद्ब्रूयाद्ब्रह्मलोकेप्यनीश्वरः ॥ स्वार्थव्यभिचरेतत्तुनैवमीश्वरभाषितम् ३७४ ततोमानांतरापेक्षावेदवाक्येनविद्यते ॥ नस्वार्थव्यभिचारश्चमानंतेनायमीरितः ३७५ अप्यनाप्तेनचोक्तस्यव्यभिचारो नविद्यते ॥ शब्दस्यार्थेनकुत्रापिकथंवेदस्यसंस्मृतः ३७६ संतितीरेफलान्यस्यनद्या इतिवचोयतः ॥ अर्थबोधंकारोत्येवपरमार्थो नदृश्यते ॥ अबोधकत्वात्प्रत्यक्षंतत्रमानंनतद्वदेत् ३७७ शब्दस्तुबोधकत्वेनमानंतत्रभविष्यति ॥ मानामानव्यवस्थेयंबोधाबोधकृतायतः ३७८ बोधकंचनचेन्मानंयेषांतेषांकुतोहितत् ॥ मानस्यमानतानैवसमर्थायाःप्रवृत्तितः ३७९

गिकंप्रामाण्यंभीमांसकमतप्रसिद्धंदर्शयति अप्यनाप्तेनेत्यादिना । अपिर्किञ्चअनाप्तेनविप्रलंभकतयाप्रसिद्धेनपुरुषेणाप्युक्तस्यशब्दस्यवाक्यस्यकुत्रचिदर्थव्यभिचारो नभवतिकिमुतवेदस्यापौरुषेयस्यसोर्थव्यभिचारोभवेदित्यर्थः ३७६ अनाप्तोक्तवाक्यमुदाहृत्यतस्यमानतामुपपादयति संतीतिद्वाभ्यां । अस्यपथिकस्ययोग्यानिफलानिनद्यास्तीरेसंतीत्याकारकमनाप्तोक्तमपिवाक्यमर्थस्यनदीतीरगतफलरूपस्यबोध्यंकारोत्येवातस्तदप्युत्सर्गतःप्रमाणमेवेतिशेषः परंतुसोर्थो नदृश्यतेवाक्यश्रवणकालेपथिकेननसाक्षात्क्रियतेऽतस्तत्रार्थप्रत्यक्षेनमानंभवेदबोधकत्वादितिसंबंधः ३७७ शब्दस्त्विति । किंतुतत्रार्थेसशब्दएवमानंबोधकत्वात् यतोमानामानयोर्व्यवस्थास्वरूपविभागोबोधकत्वाबोधकत्वाभ्यामेवकृता मानंहिर्वाजकंनकारकमतोबोधकतयैवतस्यमानत्वंविज्ञेयंनान्यथेत्यर्थः ३७८ संवादिप्रवृत्त्यानुमेयंज्ञानप्रामाण्यमित्यदन्तेपापिकादीनामन्तेप्रत्याह बोधकमिति । येषांवादिनामन्तेबोधकमात्ररूपमानंभवतितेषांमन्तेतन्मानस्वरूपंकृतःसिद्धयतिसमर्थायाःप्रवृत्तेर्हेतोर्नित्येतिइत्यर्थः ३७९

तत्प्रसमर्थीप्रवृत्तिहेतुतयावद्व्यप्यः किंप्रवृत्तेः सामर्थ्यसमो बोधिनं समानोर्थो विषयो यस्य सा तथा तस्याभावस्तत्त्वमिति व्युत्पत्त्या शक्यत्वादि तेन च समानविषयत्वरूपं किं वा सम्पत्तिविद्यमानोर्थः फलं
यस्या इति व्युत्पत्त्या सर्वप्रयोजनत्वरूपं आधेसाम्यप्रतिपत्तिगोचरं बोधप्रत्येदप्रवृत्तेर्लिंगत्वं भविष्यतीति सूचयन् प्रवृत्तेस्तद्धर्मसामर्थ्यस्य च बोधसापेक्षतामाह प्रवृत्तेरपीति । बोधेनेष्टसाधनताविषयकं न वि
ना प्रवृत्तिसामान्यस्याप्युदयाभावादितस्याः प्रवृत्तेः सामर्थ्यबोधशून्यबोधनिरपेक्षकुतः स्यादित्यर्थः । अन्तेपिसुखादिलक्षणप्रयोजनोपयोगिनं बोधमात्रमेव आक्षिपेत्प्रवृत्तिर्न प्रमाणं परंपरया प्रयोजक
त्वेन अथवा सिद्धत्वादिति दर्शयता दृशी च समर्थताऽनाप्तवाक्येप्यस्तीत्याह समर्थताचेति । सुखदुःखयोः कृतेरारंभस्य बलादन्यथानुपपत्तेर्विज्ञेया समर्थतात्वनाप्तवाक्येप्यस्तीति शेषः ३८० अनाप्तवा
क्ये तत्सत्त्वमेव व्यतिरेकमुखेनाह नहीत्यादिना । अनाप्तस्य वादिनो वक्तुर्वाक्येन प्रवृत्तस्य पथिकस्य न दीतीरं दृष्ट्वा सुखादिकं न जायत इति न हि किंतु जायत एवेत्यर्थः ३८१ ननु फललाभे पथिकः सुखमेव प्रा
पुयादिति वक्तव्यं सुखदुःखयोरुभयोः फलत्वेन निर्देशो नुचित इति चेत्किमस्थाने प्रातोऽसि किं न जानासि प्रवृत्तिसामान्यस्य दुःखहेतुतां कथं कमेति न्यायसिद्धामित्याशयेनाह । प्रवृत्तिर्न वेति । एतादृशी प्र
वृत्तिः कापि नास्ति या सुखमेव जनयेदित्यर्थः ३८२ अत्रार्थे तार्किकसिद्धांतोप्यनुकूल इत्याह अपिकुत्रापि । दुःखविवर्जितदुःखासमानाधिकरणं सुखं कुत्रापि नास्तीत्याकारकस्तार्किकाणां संकेतो

प्रवृत्तेरपि बोधेन विनानैवोदयो यतः ॥ कुतः सामर्थ्यमेतस्या बोधशून्यं भविष्यति ॥ समर्थता च विज्ञेया सुखदुःखकृतेर्बलात् ३८० नह्यनाप्तस्य वाक्येन प्रवृत्तस्या
त्रवादिनः ॥ सुखदुःखेन जायेते न दीतीरस्य दर्शनात् ३८१ प्रवृत्तिर्नैव काचित्स्यादुभयोरलोकवेदयोः ॥ कुर्याद्या सुखमेवैकंदुःखगंधविवर्जितम् ३८२ अपिकुत्रा
पि नैवास्ति सुखदुःखविवर्जितम् ॥ इति तार्किकसंकेतो महानस्ति यतोहिते ३८३ भीतामोक्षेपिनेच्छंति परमानंदरूपिणि ॥ आनंदं तत एवैतद्यत्किंचिच्चीरितं
भवेत् ३८४ बोधकत्वं ततो माने मानतायां हिकारणम् ॥ बोधको विद्यते शब्दः प्रत्यक्षं नैव तादृशम् ॥ ततोऽनाप्तस्य वाक्ये स्याच्छब्दो मानमनिर्दिष्टम् ३८५ कामंत
स्यापि बाधोस्तु नकारसहितेन च ॥ वाक्यांतरेण बलवान्नकारो वर्णसंहतौ ८६ मृगाणां हियथा सिंहो वर्णानां तादृशः स्मृतः ॥ नकारस्तेन बलवानन्यशब्दार्थहारकः ३८७

भिप्रायो महान् दुरतिक्रमोऽस्ति । तस्य महत्त्वमुपपादयति यत इत्यादिना । तैतार्किकायतः स्वसंकेताद्गताः संतः श्रुतिप्रसिद्धपरमानंदरूपे मोक्षेप्या नंदनेच्छंति नांगीकुर्वन्ति किंतु दुःखाभावरूपतयैव मोक्ष
स्य पुरुषार्थतामुपपादयन्तीत्यतस्त्वया यदेतत्प्रवृत्तेः सुखमात्रहेतुत्वमुक्तं तद्यत्किंचित्तुच्छमिति द्वयोरर्थः ३८३ । ३८४ फलितमाह बोधकत्वमिति । तत उक्तविधयामानस्य बोधमात्रजननक्षमत्वात्मान
निष्ठायां मानतायां बोधकत्वमेव कारणं प्रयोजकं तच्च बोधकत्वं यादृशं शब्दे वर्तते तादृशं प्रत्यक्षादौ नास्ति अतो नाप्तवाक्यरूपो दाहरणे पि शब्दो मानमित्यनिर्दिष्टं युक्तमेवेत्यर्थः ३८५ विप्रलंभकवाक्यादा
यपि यदुक्तं प्रामाण्यं तदपि बाधावतारात् पूर्वमेवापवादविषयं परिहृत्योत्सर्गस्थितेरित्याशयेनाह काममिति । तस्य प्रमाणत्वेन व्यवहृतस्य पश्चात्तकारसहितेन ननु घटितेन वाक्यांतरेण बाधो भवतु नाम नै
तावता औत्सर्गिकस्य पूर्वकालिकप्रामाण्यस्य काचित्सत्तिरिति शेषः । प्रपंचितं हि भाष्यकारैर्बाधपर्यंतं लौकिकबौद्धिकप्रमाणानां प्रामाण्यमहं ब्रह्मास्मीत्येतदवसाना एव सर्वविधय इत्यादिना ननु घटितवा
क्यस्यैव बाधकतायां प्रयोजकं बलवत्त्वमाह बलवानित्यादिना । नकारो निषेधवाचको वर्णो वर्णानां संहतौ समुदायमध्ये बलवान्मृगाणां सिंहवत् स्वसंबद्धपदार्थानां सत्तालक्षणप्राणापहारकत्वा
दिति द्वयोरर्थः ३८६ । ३८७

यत्रतुसमानविषयोऽन्योऽन्योऽस्यातां यथासमयोर्वादिनोर्विप्रतिपत्तौ तत्रोभयोर्ननुयद्विषययोः परस्परप्रतिवर्धननिश्चयाजनकत्वात्तन्मात्रमपरां किंचित्प्रमाणं निश्चयायान्वेष्टव्यमित्याह नकारयोरिति । तृतीयमपि मानंतदन्वेष्टव्यं यस्यचतुर्थादिकं बाधकं न स्यादिति चतुर्थपादार्थः ३८८ तत्रापियेकं निषेधवाक्यं लौकिकस्याद्वितीयंतु वेदिकं तत्र तृतीयमानान्वेषणानकर्तव्यादयोरेकस्य दोषत्वमपि निश्चयादित्याह नकारयोर्विरोधेति लोके वेदयोर्लौकिकवैदिकयोर्नकारयोर्विरोधेतु लौकिको दुर्बलो यतः शंकितो दोषो लौकिको भवति न वैदिक इति संबंधः ३८९ एतदेव स्फुटयति अन्ययोरिति । अन्ययोः केवललौकिकयोः शब्दयोर्न दोषोऽत्र फलभावाभावाप्रतिपादकयोर्द्विद्विरोधो भवति तथा लौकिकवैदिकयोरपि परलोकनास्तित्वसत्त्वादिति पादकयोर्विरोधो भवति तत्र लौकिकः संभावितोऽपत्ताहुर्बलो वैदिकस्तु न तथेत्यर्थः ३९० बोधकत्वलक्षणप्रामाण्यंतु शब्दस्वरूपमात्रपरैष्वपि वाक्येषु विद्यते इत्याह कखगादिरिति । स्पष्टम् ३९१ यस्त्विति । यस्तु शब्दोदशदाडिमानि षड्पूपा इत्यादिवाक्यरूपो बोधनजनयति तस्याप्रमाणत्वेऽप्यस्माकं बोधकत्वलक्षणप्रामाण्यवादिनां न काचिद्वानिरित्यर्थः ३९२ किंचन प्रवर्तकता लक्षणप्रामाण्यं किंतु बोधकता मात्ररूपमित्यत्र निषेधवाक्यमेवोदाहरणं तस्याभावमात्रबोधकत्वेन प्रामाण्यस्य समन्वयसूत्रे भाष्यकारैः प्रपञ्चनादित्याशयेन निषेधवाक्यप्रामाण्यमाह अपिसर्वाणीति द्वाभ्यां । परस्परविरुद्धानि यानि प्रत्यक्षादीनि मानानि तानि कर्मभूता

नकारयोर्विरोधे स्यादुभयोरप्रमाणाता ॥ तृतीयंतत्र विज्ञेयं मानमन्याप्रपीडितम् ३८८ नकारयोर्विरोधेतु दुर्बलो लोके वेदयोः ॥ लौकिकः शंकितो दोषो लौकिके स्ति न वैदिके ३८९ अन्ययोः शब्दयोर्द्विद्विरोधो लोके वेदयोः ॥ लौकिको दुर्बलो नैवं वैदिको दोषवर्जितः ३९० कखगादिस्तु यः शब्दः सोऽपि चेद्वर्णगोचरम् ॥ बोधमुत्पादयेत्कस्मादप्रमाणमयं भवेत् ३९१ यस्तु नोत्पादयेद्बोधकं कामं सोऽमानमस्तु न ॥ न चात्र चिच्छेद्यते किंचिद्बोधमानत्ववादिनाम् ३९२ अपिसर्वाणि मानानि विरुद्धानि परस्परम् ॥ नकारानुग्रहाज्ज्ञेतुं प्रवर्तते पराणि हि ३९३ तस्माद्वर्णगणे ज्ञेयो न कारो बलवानिह ॥ बलवत्त्वात्स चेद्बोधकरोत्यस्तु स सर्वदा ३९४ ततः शब्दो न कोऽप्यस्ति बोधको यो न मानताम् ॥ गच्छेदतः कुतो वेदो मानतां न गमिष्यति ३९५ एवं मानशिरोरत्नभूतो वेदो महानयम् ॥ मंत्रब्राह्मणभागेन द्विधाभूतः स्वभावतः ३९६ ऋग्यजुःसामभिस्तद्बद्धधर्वागिरसा सह ॥ चातुर्विध्यं समापन्न इति हासादिभेदवान् ३९७ इति हास इति प्रोक्त इति हेति बभूवयत् ॥ जनको हेत्यादिरूपो वेदेऽनेकत्र संस्थितः ३९८

निजेतुं पराणि अविरुद्धानि मानानि कर्तृणि समंते कुतो न कारानुग्रहात् निषेधवाक्येन विरुद्धानां शिथिलीकरणद्वारा अनुगृहीतत्वादिति तस्मात्स्वानुग्रहेणान्येषां बलाधायकत्वाद्बलवत्त्वेन प्रसिद्धो न कारो यदा स्वार्थबोधनयतीत्यनुभवसिद्धं तदा स नकारजो बोधः सर्वदास्तु अबाधितार्थकः संस्तिष्ठति तद्विरोधार्थः । तथा तादृशनिषेधवाक्यवद्बोधकता मात्ररूपप्रमाणत्वमिति भावः ३९३ । ३९४ फलितमाह तत इति । तत उक्तयुक्ते बोधकत्वेन लौकिकशब्दोऽप्यस्ति गिकप्रामाण्यभाजनं भवति किमु तदेतदनिस्तदोपाशंक इत्यर्थः ३९५ एवं वेदस्यापीरुपेयतया निस्तदोपाशंकस्य स्वतः प्रामाण्यमुपपाद्यात् तद्विभागप्रतिपादकस्य यद्गवेद इत्यादेर्विषयस्यार्थमाह एवमित्यादिना । स्वभावतः प्रमाणानां शिरोमणिभूतो वेदः प्रथमं द्विधाभूतो मंत्ररूपो ब्राह्मणरूपश्चेति तत्र मंत्ररूपो मंत्रत्वेन प्रसिद्धः त्वलक्षणः कस्य नुः सामार्थ्यभेदेन चतुर्विधः मंत्रमिन्द्रलक्षणकमाक्षेपस्तु इति हासादिश्रुत्युक्तवाच्यमेव वा निति द्वयोरर्थः ३९६ । ३९७ तत्रेति हासस्य स्वरूपमाह इति हास इति । ॥ १५ ॥

पुराणाख्यवेदभागलक्षणाति सृष्टिरिति त्रिभिः । सर्गपदोक्तसृष्टिस्थितौ प्रतिसर्गपदोक्तः प्रलयश्च आकाशाद्वायुरित्येवं विधवाक्येयं त्रयोच्यते तथा च योतिमाप्पादिरूपो महान् विद्यायां वंशः स्वायं भुवमनोः स्थितिर्वैश्वस्यत्रोच्यते तत्सृष्टिजानां ब्राह्मणादीनां कर्माणि च त्रयोच्यते एतादृशपंचलक्षणकोवेदभागः पुराणमित्युच्यते इति द्वयार्थः ३९९ । ४०० लक्षणं पठति सर्गश्चेति स्पष्टम् ४०१ विद्योपनिषदोः स्वरूपमाह उपेति । उपेतिपदादिकेनोपासीतेति पदेन विधीयमाना उपासना विद्या इत्युच्यते तथा रहस्यं देवतादिनामोपनिषदित्युच्यते यथा सत्यस्य सत्यमिति ब्रह्मणो नाम चतुर्थोऽध्याय उक्तमित्यर्थः ४०२ श्लोकादिपदार्थानाह श्लोका इति । ब्राह्मणे पठिता मंत्राः श्लोका इत्युच्यते तथा बह्वर्थस्य संक्षेपेण प्रतिपादकं वाक्यं सूत्रमित्युच्यते तथा तमेत्येवोपासीतेति वाक्यं ब्रह्मविद्यायाः संक्षिप्य प्रतिपादकत्वाद् द्विधा सूत्रमिति भाष्यकारादिभिर्व्यवहृतं मंत्रार्थविवरणरूपं ब्राह्मणं तु व्याख्यानमित्युक्तमित्यर्थः ४०३ अनुव्याख्यानपदार्थमाह अन्वितिद्वाभ्यां । यत्संग्राहकवाक्यरूपं सूत्रमुक्तं तस्यार्थवादमंत्रादिरूपेण ग्रंथेनार्थपंचकं वाक्यजातमनुव्याख्यानमित्युक्तमित्यर्थः ४०४ अतएवेति । यतस्तादृशं वाक्यजातं कर्तुं अनेकविधत्वेन गुरुभूतार्थकं सूत्रं पुनः पुनर्वाक्यं करोति विशदीकरोति अतएव इमं विशेषं बोधयितुमेवानुव्याख्यानमिति पदेन शब्दः पठ्यते इत्यर्थः एतदुदाहरणं तु क्तसूत्रोत्तरं वाक्यजातमुत्तराध्यापसमाप्तिपावद्बोधम् ४०५ ननु सकृदुच्यते शब्दः सकृदर्थगमयतीति

सृष्टिः स्थितिर्लया यत्र कीर्त्यते मूलकरणात् ॥ आकाशाद्वायुरित्यादिवंशोपि च महानयम् ॥ विराजस्तनयस्यास्य मनोः स्वायं भुवस्य च ३९९ सृष्टिजानां हि सर्वेषां कर्माणिविविधानि च ॥ इदं पुराणं विज्ञेयं पंचलक्षणसंयुतम् ४०० सर्गश्च प्रति सर्गश्च वंशो मन्वंतरस्थितिः ॥ वंश्यानुचरितं यच्च तत्पुराणमिति स्थितम् ४०१ उप इत्यादिका प्रोक्ता विद्या त्रयोपासना सदा ॥ सत्यस्य सत्यमित्यादिका स्थितोपनिषद्विजैः ४०२ श्लोकामंत्रास्तथा सूत्रमात्मेत्यादिसमीरितम् ॥ मंत्राणामर्थकथनं व्याख्यानमिति कीर्तितम् ४०३ अनुव्याख्यानमित्येतदुक्तसूत्रार्थकीर्तनम् ॥ अर्थवादादिभिः सार्द्धं ग्रंथेन महता हियत् ४०४ अतएवानुशब्दोऽयं व्याख्याने सूत्रगेभवेत् ॥ पुनः पुनर्यतः सूत्रं व्याकरोत्यर्थगौरवात् ४०५ अनेकार्थत्वमस्य स्याद्रूपं सूत्ररूपिणः ॥ वाक्यस्य न परस्येव दूषणं कर्हि चिद्भवेत् ४०६ पिंडीभूता न बहून्र्थान् सूचयत्यात्मना हियत् ॥ व्यापारैर्विविधैर्नित्यं तत्सूत्रं परिकीर्तितम् ४०७ अष्टभेदः समुद्दिष्टो वेदकल्पद्रुमो महान् ॥ ऋगादिभिश्चतुःस्कंधः शाखाभिः शतधागतः ४०८ एवमेष समुत्पन्नो ब्रह्मणो ब्रह्मन्मना ॥ शब्दात्मको वेदराशिरर्थस्तस्याप्ययं तथा ४०९ योगो महान् तथा दानं बहिर्वेदसहस्रधा ॥ सुखदुःखे तथैवास्मिन् जन्मन्यपि परत्र च ४१०

तिन्यायविरोधात् सूत्रस्यानेकार्थत्वं कथमिति चेन्न आवृत्त्या तत्संभवात् न चावृत्तिरेव दोषः सूत्रस्वरूपघटकत्वेन तस्याभूषणत्वादां गतुकस्यैव दोषत्वादित्याशयेन सूत्रस्यानेकार्थतामुपपादयति अनेकार्थत्वमिति द्वाभ्यां । अस्य सूत्ररूपिणो वाक्यस्यानेकार्थत्वं भूषणमेव नेतरवाक्यवदूषणं यतः पिंडीभूतबह्वर्थसूचकत्वादेव सूत्रसंज्ञां प्राप्तमिति द्वयोः संबंधः ४०६ । ४०७ अष्टेति । एवं ब्राह्मणभागेऽष्टविधो वेदरूपः कल्पद्रुमश्चाप्यजुःसामाथर्वात्मकस्कंधश्चतुष्टयशालीनानां शाखश्च ब्रह्मणो ब्रह्मरूपा तस्मै त्रासमुत्पन्नः कोदशो वेदकल्पद्रुमः जन्मना ब्रह्मणो जन्मरूपा निमित्ताद्ब्रह्मब्रह्मशब्दार्थः एषा वेदसृष्टिरर्थः सृष्टेरप्युपलक्षणमित्याशयेनाह शब्दात्मक इति । यथा शब्दात्मको वेदराशिर्ब्रह्मण उत्पन्नस्तथा तदर्थोपीति द्वयार्थः ४०८ । ४०९ प्रवाह नित्यतया नित्यस्य वेदस्याभूतान्पदार्थान् सामान्यतः संगृह्णाति योग इति त्रिभिः । योगादिसंज्ञानिवस्तून्नापासान्मद्वेश्वरान्निःश्वासवन्निर्गतानि तितृतीयेन संबंधः । तत्र योगः कर्मयोगज्ञानयोगभेदेन प्रथमं द्विविधः अवांतरभेदेस्तु बहुविधः महान् महाप्रभावः तथा बहिर्वेदिवेदार्थसंस्कृतभूमिर्बहिर्वेदमार्गस्वतंत्रमिति पावत् ईदृशदानं अस्पर्कमयोगेन संग्रहेऽपि पृथगुपादानं ब्राह्मणवशिष्टन्यायेन प्राप्तस्य बोधनार्थं तथा सुखादिरूपमोहिकमाशुष्मिकं वा फलमिति ४१०

तत्साधनानीति । तयोः सुखदुःखयोर्भोगसाधनभूतानि स्थावरादिशरीराणितथाकाशादिपञ्चमहाभूतानि कीदृशानि । स्वपञ्चभूतानां स्वरूपं देहोपेतं त्वदेहाः स्वाभिमानिदेवास्तैः सहितानि एते नान्ये देवा अप्युपलक्षिताः सूक्ष्मशरीरघटकैरिन्द्रियादिभिः सहितानि चेति द्वयोरर्थः ४११ । ४१२ अथ प्रलयेऽद्वितीयत्वप्रतिपादिकाया द्वादशकण्डिकाया अर्थमाह जडाजडानामित्यष्टभिः । जडा जडरूपाणां इत्यानामन्ते प्रलयेऽपि ब्रह्मादितत्त्वबोधकं दृष्टान्तं शृणु यथा पार्थिवानि मेघगतानि च नीराणि साक्षात्परंपरया वासमुद्रं यांति कीदृशं स्वातिरिक्तेषु सर्वेषु जलस्थानेष्वतिशयहीनं सर्वतोऽधिकमि तियावत् । अत्र समुद्रशब्देन जलसामान्यमुच्यते तत्प्राप्तिश्च तद्रूपेणावस्थानमिति वदतीति ४१३ । ४१४ दार्ष्टान्तिकेनोच्यते एवमिति । स्पष्टम् ४१५ ननु केन क्रमेण भूतपदोक्तानि जन्यवस्तु निलयं यांतीत्याकांक्षायां तत्कममाह विषया इति । दृष्टिप्रतिविधया शब्दादिविषयाणामिन्द्रियाण्युत्पत्तिहेतुत्वाच्छ्रुतिगतैकाग्र्यनपदोक्तलयस्थानताशालीनि अतो विषया इन्द्रियेषु लीयन्ते इन्द्रियाणितु स्वोपा दानकारणभूतेषु लीयन्ते तानि भूतानि तु संति स्थूलानि असच्छब्दभांजि सूक्ष्माणि च प्रलयकाले मायोपाधिकं परमात्मानं प्रयांतीति द्वयोरर्थः ४१६ । ४१७ विषयादीनामिन्द्रियादिपुलकप्रकारमेव विश द्यति स्पर्श इति चतुर्भिः । स्पर्शादयो विषयास्त्वगादिपुलीयन्ते इति यथाक्रमं संबंधो बोध्यः लौकिका वैदिकशब्दभिन्नाः ४१८ अभिलाषा इति । संकल्पो मनसि विद्यापदोक्ता वृत्तयस्तु हृदयशब्दो

तत्साधनानि सर्वाणि स्थावराणि चराणि च ॥ महात्यपि च भूतानि स्वदेहसहितान्यपि ४१३ एकादशेन्द्रियगणप्राणादिसहितानि च ॥ निःश्वासवदनायासात्रिगता निमहेश्वरात् ४१२ जडाजडानामन्तेऽपि दृष्टान्तमवधारय ॥ यथा सर्वाणि नीराणिसरितामभ्रगानि च ४१३ साक्षादायांति वेगेन तं परंपरयापि वा ॥ समुद्रं सरितां ना थं सर्वातिशयवर्जितम् ४१४ एवं सर्वाणि भूतानि संहारे समुपस्थिते ॥ आनंदात्मात्मायांति मैत्रेयि परमेश्वरम् ४१५ विषया इन्द्रियाण्येव स्वकीयानि प्रयांति हि ॥ इन्द्रियाण्यपि भूतानि करणान्यात्मनोऽपि च ४१६ भूतानि च प्रयांत्येन मानं दात्मानमीश्वरम् ॥ मैत्रेयि संत्यसच्छब्दभांज्यपि प्रलये सति ४१७ स्पर्शस्त्वचं रसो जि ह्वाङ्गंधो घ्राणं व्रजत्यपि ॥ चक्षुश्चैव चरूपाणि श्रोत्रं शब्दाश्च लौकिकाः ४१८ अभिलाषा अशेषाय मनो बुद्धिं च वृत्तयः ॥ हस्तौ सर्वाणिकर्माणि यांत्युपस्थं च सर्वतः ४१९ आनंदाश्च विसर्गास्तु पायुं पादौ गता गतम् ॥ निखिलो वेदराशिश्च वाचमेव प्रयात्ययम् ४२० गत्वैवं कारणं सर्वं कारणैः सहितं सदा ॥ प्रयाति परमात्मानं मैत्रेयि प्रलये सति ४२१ ब्रह्मविज्ञान उत्पन्ने यथामायालयं व्रजेत् ॥ तथा मैत्रेयि दृष्टान्तं शृणु वक्ष्यामि ते धुना ४२२

कायां बुद्धौ लीयन्ते तथा सर्वेषां पाराहस्तयोः सर्वे आनंदाश्च उपस्थे ४१९ आनंदा इति । तथा सर्वे विसर्गाः पायो गमनादिकं पादयोर्वेदात्मकशब्दस्तु वाचिलीयते इति अत्र वेदस्य वाचिल्याभिधानमभिप्रा यस्तु वेदस्याध्ययनारूपवाग्व्यापारविषयतानियता इति तत्त्ववाचविशेषतः संबंधः लौकिकशब्दानां त्वनिच्छतोऽपि श्रोत्रस्य विषयतां च्छतां श्रोत्रेण विषयसंबंधात्तत्रैव लय उक्त इति बोध्यम् ४२० गत्वै वमिति । यथा क्षुद्रनद्योर्मगां प्राप्य तपासहसमुद्रं यांति त्वेव सर्वाणि कार्याणि कारणानि प्राप्य तैः सह परमकारणं परमात्मानं प्रलये यांतीत्यर्थः । अत्र भाष्यकारैरुक्तो लयक्रम इत्यर्थो बोध्यः इन्द्रियवाचकैस्त्वगा दिशब्दैरलक्षितेषु स्पर्शादिविषयसामान्येषु विषयविशेषाणां लयः बाह्यविषयसामान्यानां च मनोविषयसामान्यैः संकल्पसामान्यैः लयः तेषां संकल्पमात्ररूपत्वात् संकल्पसामान्यस्य च बुद्धिर्वापारसामान्ये विज्ञानारूपे तत्त्वमात्राश्रयात्मनीति ४२१ एवं प्राकृतप्रलये मोक्षदृष्टान्तभूतेऽद्वितीयत्वमात्मानं उक्तमथ दार्ष्टान्तिके मोक्षे आत्मादिकीयताविशदीभावपराया लयो दशकण्डिकाया अर्थमप्युच्यते ब्रह्मवि ज्ञानरहितत्वं विद्यायाः भेदेः । यथा च विद्योत्पत्तिश्च विद्यायाः पाराहस्तयोः अत्यंतिकः प्रलयो भवति तत्त्वपुनरावापत्तौ च विद्यायाः लयं दृष्टान्तं प्रतिपादयति ४२२

त्यस्तथाविद्यानाश्यंजीवत्वमपीत्याह घनेति । हेसति ४२९ यथानष्टांतघनत्वंनाशमात्रेणलक्षणनाशव्यवहारस्तथाऽविद्यानाशमात्रेणभोक्षेजौवनाशव्यवहारोनतुचेतनांशस्पनाशादित्याह घन
तायाइति ४३० सर्वतइति । यथाचलवर्णधनीभावावस्थायावर्तमानत्वेततःपूर्वपश्चाच्चसर्वीशेषुशरैकरसमेवतथात्मापिसर्वदासर्वीशेषुचिदेकरसहतःस्वयंप्रकाशचित्स्वभावादपरीड्यस्वभावोने
तिद्वयोरर्थः ४३१ । ४३२ यथात्मास्वयंज्योतिःस्वभावस्तदासर्वेषांकुतो न प्रकाशतइतिशंकापरिहरति विद्यमानइति । यथासूर्यादिप्रकाशोविद्यमानोपितमोरोगावृतेनत्रैकस्यचिदपिघटादिविष
यस्यसंबन्धितयाक्वचिदपिनष्टइत्येतथामायारूपतमसाच्छादितबुद्धिदृष्टिकैरात्मानलभ्यतेइतिद्वयोःसंबंधः ४३३ । ४३४ कारणाज्ञानस्यात्मभानप्रतिबंधकतामुक्तकार्याविद्याया अपितथात्वमाह
अन्यासक्तइति । अन्यासक्तःकांतादिगतमनाःपुरस्थितमपियथानपश्यतितथात्मानमपीत्यर्थः ४५ अस्यात्मनोविशेषज्ञानलक्षणांघनतांविहायाद्वितीयरूपेणमुक्ताववस्थानमरणावस्थादृष्टांतेनवक्त
मुक्तघनताविशिष्टस्यशरीरनशेननाशमाह विश्लेषेतिद्वाभ्यां । जीवतःप्राणान्धारयतःसूक्ष्मशरीरविशिष्टस्येति यावत् एतादृशस्यात्मनो यदिदं पांचभौतिकं सूक्ष्मशरीरं तद्विशेषज्ञानस्य मनुष्यो हमित्यादि-

रूपस्य घनतामयस्य जनकं प्रसिद्धं तस्य भौतिकशरीरस्य नाशे त्वेष घनता विशिष्टात्मा स्वयं ज्योतिरादिलक्षणोऽपि नश्यति विशिष्टरूपाभावं प्राप्नोति भवतीत्यर्थः ४३६ तत्र हृष्टांतमाह लोहस्येति । यथा वह्निः तादात्म्येन ज्वलनाश्रयत्वेन प्रसिद्धस्य लोहपिंडस्य नाशे सति लोहपिंडतादात्म्येन चतुष्कोणत्वादितद्वर्गमविशिष्टस्य वह्नेरपि नाशो व्यवहियते तथा देहमिन्द्रोऽप्यात्मा देहतादात्म्येन जीवनकाले तद्वर्गभागी मरणावस्थायां देहनाशे सति तत्तादात्म्यप्रयुक्तविशेषविशिष्टरूपेण नश्यतीत्युच्यते इत्यर्थः ४३७ एतच्च मरणे आत्मनाशाभिधानं विशेषज्ञानाभावसाधर्म्येण मोक्षदृष्टांतत्वाभिप्रायेणैवेत्याह अभिप्रायेणेति त्रिभिः । याज्ञवल्क्य आत्मनाशं यदुक्तवान् तदमुनाभिप्रायेणेत्यन्वयः ४३८ अमुना केनेत्याकांक्षायां तमभिप्रायमभिनयति मरणे इति । मरणावस्थायां सर्वस्य भेदभानप्रयोजकस्य विशेषज्ञानस्य विलयात् पूर्वदेहगतं किंचिदपि दुःखं न पश्यतीति तस्य मोक्षदृष्टांतत्वयोग्यतेति द्वयोरर्थः ४३९ । ४४० ननु सुप्तिरपि विशेषज्ञानाद्यभाववती अतः सैव कुतो न दृष्टांततयोक्तेशं कते यद्यपीति । भेदद्वयविशेषज्ञानस्य च दुःखहेतोर्यद्यपि सुप्तावपिलयो भवतीत्यर्थः ४४१ तथापि मोक्षे आत्यंतिकदुःखाभावबोधनाय मरणावस्थैव दृष्टांतत्वयोग्याननुपुत्तिस्तदनंतरं जागरणे एतद्देहदुःखानां सर्वैरनुभूयमानत्वादित्याह तथापीति । तथापि एष पुमान् पुनः सुष्यन्तं रमस्मिन्नेव देहे जागरं प्राप्य दुःखमाप्नोति मरणे सति तु एनं देहं स दुःखं पुनर्न प्रजति तत इति । मोक्षदृष्टांतत्वयोग्यताम

लोहस्य ज्वलतो नाशादनुनाशं वजेद्यथा ॥ वह्निरात्मा तथा देहनाशादेष विनश्यति ॥ मरणे देहतो मिन्द्रो देहतादात्म्यमागतः ४३७ अभिप्रायेणामुनैवं याज्ञवल्क्य उदैरयत् ॥ आत्मनाशवचो विद्वानधीमतां पुरतः स्थितः ४३८ मरणे सुप्तिवत्सर्वजंतूनां विलयो भवेत् ॥ विशेषज्ञानमात्रस्य भेददृष्टिकरस्य हि ४३९ भेददृष्टौ विलीनायां दुःखं किंचिन्न पश्यति ॥ मरणेऽनेन देहेन कदाचिन्मनुजो भुवि ४४० यद्यप्यस्तीह विलयः सुप्तौ भेदस्य सर्वतः ॥ विशेषज्ञानमात्रस्य हेतोर्दुःखप्रदस्य हि ४४१ तथाप्येष पुनर्गत्वा देहे स्मिन् जागरं पुमान् ॥ दुःखमाप्नोति मरणे नैनं देहं पुनर्वजेत् ॥ ततः सुप्तिपरित्यज्य मृतिमाह मुनीश्वरः ४४२ भूतावासस्य भूतानां नाशाद्यद्वयं पुमान् ॥ अनेन जनि तं दुःखं भूतावासेन नाश्रयात् ॥ विशेषज्ञानशून्यः सन् स्वप्रकाशैकबोधवान् ४४३ अविद्यानाशतस्तद्विशेषज्ञानसंक्षये ॥ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिः पुनर्दुःखं न गच्छति ४४४ अविद्यायाश्च सद्भावान्मृतो देहांतरात् पुनः ॥ दुःखमेति न मुक्तो यं मायानाशात् कदाचन ४४५ अभिप्रायमिमं तस्य मुनेर्गभीरचेतसः ॥ अजानतीव धूरे वंप्रच्छाकुलमानसा ४४६

भिप्रेत्य मुनिभूतावासस्य पांचभौतिकरूपदेहस्य मृतिमरणावस्थामुक्तवान् सुप्तिमित्यर्थः ४४२ एवमरणावस्थायाहृष्टांतत्वयोग्यतामुपपाद्यतस्याहृष्टांतत्वमभिनयति भूतावासस्येति । मयं मपदं पूर्वावस्थित्वेन दर्शितं यद्वयं स्वप्रकाशबोधरूपः पुमान् भूतानां शरीराकारपरिणतानां नाशानंतरं मनेन भूतावासेन शरीरेण जनि तं दुःखं नाश्रयात् विशेषज्ञानशून्यत्वादिति सर्वतः ४४३ दाष्टांतिके योजयति अविद्येति । तथाऽविद्यानाशेनात्यंतिकलयेऽपि पुनः संसारदुःखाप्राप्तिरित्यर्थः ४४४ मरणे तु दुःखाभावो नात्यंतिको दुःखबीजाविद्यावशे पादतो हृष्टांततयैव तदभिधानमि त्याशयेनाह अविद्याया इति । मृतो जंतु रविद्याशेषात् पुनर्देहांतरं प्राप्य दुःखमेति मुक्तस्तु मायारूपबीजदाहालकदाचन दुःखमाप्नोतीति विशेष इत्यर्थः ४४५ औपाधिकविशेषभावस्यैव लयो नाद्वितीयस्वप्रकाशचेतनस्वरूपस्येत्येतदेव स्फुटं यस्याश्रितुर्देशकं डिकाया अर्थमपंचयति अभिप्रायमिति त्रयोविंशत्याश्लोके । उक्ताभिप्रायमज्ञात्वा मे त्रेयी एवं पंच च हेतुपूर्वत्वात्मासंघिदानं यत्पुनश्च दर्शनीं तु भूतात्मकोपाधिनाशात्तन्नाशोऽन्यत इति विरोध इति द्वयोरर्थः ४४६

४४७ तत इति । तत उक्तविमतिवशात् स्वदात्म्यरूपः पवनो मदीयमनोरूपं तुल्यं सर्वतोन्नामयतीत्यर्थः ४४८ मां हत इति । आत्मस्वरूपे तव वचनात्मे मनोऽतिशयेन मोहं प्राप्नोति त्वभिप्रायां जा

४४७ तत इति । तत उक्तमिति यथा स्वदाय रूपः पवनो मदीय मनोरूपं तूलं सर्वतो भ्रामयतीत्यर्थः ४४८ मा मुह्यत इति । आत्मस्वरूपे तव वचना न्मे मनोऽतिशयेन मोहं प्राप्तेत्यभिप्रायांज्ञा
नात् राज्ञोभिप्रायमजानन्ते वक्रह्वते ४४९ किंच बुद्धि मिच्छतो मूलहानिरिति न्यायो ममापन्नः पूर्वावगतात्मनो नाशश्रवणादित्याशयमावेदयति तृणेत्युक्तिः । परावृत्तिं विपरीतं जातं च तृणं
स्पष्टम् ४५० । ४५१ । ४५२ । ४५३ एवमुक्तो मुनिः स्वाभिप्रायं प्रकाशितवानित्याह इत्युक्त इति ४५४ मात इति । हेमैत्रेयि मद्बचनात्तव मोहः पूर्वावगताहानिचिंताप्रयुक्तः खेदश्चमास्त्विति
४५५ नाहमिति । हेमिये त्वयं मोहं प्रतिपन्ना प्राप्तासितस्य मोहस्य हेतुतया मोहपदप्रतिपाद्यं वाक्यं नाहं ब्रवीमित्वं त्वस्थाने विभ्रंतासीत्यर्थः तत्र हेतुश्च पूर्वापरवाक्यभिप्रायाना लोचनमेवेत्याह अरे
इति । येन एतद्वचनाभिप्रायं पूर्ववचनाभिप्रायं च न बुध्यसे तेनेमं मोहं गतासीतिसंबन्धः ४५६ मया तु यदभिप्रेतं तच्छृण्वित्याह विज्ञानेति त्रिभिः । चिन्मात्ररूपो यमात्मा मायाया जीवतारूपां घनतां
प्राप्तो मायायाः परिक्षये सति स्वरूपेणैव तिष्ठति तस्यां चावस्थाया मोपाधिकानां विषयविशेषज्ञानानां हानावपिनानंदस्वरूपहानिरिति बोधयितुमेव मरणवस्था उक्तेति द्वयोरर्थः ४५७ । ४५८ तद

पते सर्वप्रियतमः पुरात्मायं त्वये रितः ॥ अधुना तस्य नाशोऽपि भूतावासविनाशतः ४४७ ततस्ते वाक्यपवनो मनस्तूलमिदं मम ॥ इतस्ततो नयत्यत्र व्यवस्थानविव
र्जितम् ४८ मो मुह्यते मनो मे त्रभगवन्वचनात्तव ॥ अभिप्रायमजानन्त्याराज्ञो यं सेवको यथा ४९ तृणलुब्धायथा धेनुर्दूरं यात्यविवेकतः ॥ तृणच्छन्नेति महति पंकेम
ज्जतिदीनधीः ४५० तथा ते वाक्यपंकेस्मिन्मग्रास्मिन्मुनिसत्तम ॥ आत्मविज्ञानलोभेन भवंतं प्रष्टुमुद्यता ५१ आत्मनो न विनाशोऽस्ति मयैतद्बहुशः श्रुतम् ॥ ब्राह्म
णेभ्यो महाभाग भवतश्च प्रसंगतः ५२ इदानीं तत्परावृत्तं निश्चितं सकलं मम ॥ देहनाशमनुस्वात्मानश्रयतीति तयोक्तिः ५३ इत्युक्ते याज्ञवल्क्योऽपि मैत्रेयीं प्रत्यभा
षत ॥ कृपया परया विष्टः स्वाभिप्रायं महा मुनिः ५४ माते भवतु संमोहो मैत्रेयि वचनः नमः ॥ माचखेदं ब्रजाद्यत्वं स्वस्थचित्ता भवप्रिये ५५ नाहं मोहं ब्रवीमित्वं प्रति
पन्नासि यं प्रिये ॥ अरे मैत्रेय्यभिप्रायं मदीयं नैव बुध्यसे ॥ पूर्वोक्तं वचनं चैव येन मोहमिमं गता ५६ विज्ञानघन एवायमात्मा माया परिक्षये ॥ घनतां तां परित्यज्य स्व
प्रकाशोऽवतिष्ठते ५७ विशेषज्ञानविलये सत्यप्यस्य न दुःखिता ॥ अस्मिन्नर्थे इदं तुभ्यमुक्तं मरणमात्मनः ५८ देहनाशमनुस्वात्मनाशो नैव स्वभावतः ॥ इत्यभिप्रा
यतो जाये स्वात्मनो नाश ईरितः ५९ घटनाशमनुप्राप्तनाशं यद्बद्धस्थितम् ॥ भवेन्न भस्तथात्मापि देहनाशाद्विनाशयति ६० अरे मैत्रेयि नित्यो सावानंदात्मा स्वयं
प्रभः ॥ विज्ञानैकस्वभावश्च मरणे सर्वदेहगः ६१ देहाद्यभावतो नृणां मरणे सति सर्वदा ॥ ज्ञानानि जनिमं त्यत्र न जायंते कदाचन ४६२

वस्थोपन्यासेन च इति सूचितं यदात्मस्वरूपेऽविनाशिन्युपाधियमो नाश एवारोप्यव्यवहिते उपाधिनाश एव हिलोके ईदृशो न त्वविषयात्मनाश इति दर्शयति देहनाशमिति । देहनाशमनुसृत्यारो
प्यैवात्मनाशव्यवहारो न स्वरूपनाशमादायेत्यर्थः ४५९ एतद्दृष्टान्तेन स्पष्टयति घटनाशमिति । यथा घटस्थितं न भो घटीयं नाशमारोप्यैव नाशवदुच्यते तथा देहनाशमारोप्यात्मापि मूढैर्नाशवानुच्यते
इत्यर्थः ४६० स्वरूपेणाविनाशिता मेव स्पष्टयति अरे इत्यादिना । आत्मनाशकृता नाशकृताभ्यागमादिदोषप्रसंगोपीति सूचयन्वाशिनष्टि सर्वदेहग इति ४६१ उपाध्यभाव आत्मस्वरूपभावेऽ
नुकूलप्यविशेषज्ञानात्मकप्रतिबंधकाभाव रूपत्वादित्याह देहाद्यभागत इति त्रिभिः । देहं द्रियादीनामभावेऽनुपलंभे सति जनिमंति ज्ञानानि बुद्ध्यादिवृत्तिरूपाणि न जायंते तादृशदशायां च संसारं प्रा
प्तादुःखं न गच्छति क्रिमुताद्वितीयभावरूपाणि मुक्ताविति त्रयाणां संबन्धः ४६२

४६३ । ४६४ यश्चतादृशदशायामात्मद्वैतं न जानाति स द्वैतस्यासत्त्वलक्षणाऽपराधान्नात्मनि भासनाक्षमत्वरूपादित्याह अविनाशीति । यथासुप्तौ मृतौ च चिद्रूपेण विद्यमानोऽप्यात्मा द्वैताभावादेव द्वैतं न जानाति तथा मुक्तावपीति संबंधः ४६५ आत्मस्वरूपं तु न कदाचिदन्यथा भवति अविनाशित्वादित्याह सुप्ताविति । न जहाति न त्यजति ४६६ द्वैताभावाद्द्वैताज्ञानं सुप्तिदृष्टान्तेन स्फुटयति सुतादी निति । करणादिकरूपिण इन्द्रियादिरूपस्य ४६७ यच्च मुक्तावात्मनः स्वरूपं तत्संसारदशायामपि विद्यते परंतु देहादिसंबंधान्न स्फुटमवभासत इत्याशयेनाह ज्ञानेति । ज्ञानेन्द्रियादिसत्त्वकाले आत्मस्वरूपं चेत् न्यमनुगतमेवेत्यर्थः ४६८ फलितमाह सुप्ताविति । सुषुप्त्यादौ स्वप्रकाशाद्वितीयचिदात्मकमात्मस्वरूपं नान्यथा भवतीत्यर्थः ४६९ एवं शोधितस्य त्वंपदार्थस्य परिपूर्णता प्रतिपादनेन ब्रह्मविद्यायास्तद्विद्विप्रमयोजकसंन्यासस्य चाभिनयपरायाः पंचदशकंडिकाया अर्थमाध्यायांत ग्रंथेन प्रपंचयंस्तत्र द्वैतभानस्याविद्याव्याप्यता प्रतिपादकस्य येन दमित्यतः पूर्वग्रंथस्यार्थमाह स्वयं ज्योतिरिति

जनिमज्ज्ञानरहित आनंदात्मा स्वयंप्रभः ॥ द्वैतावगतिश्च न्यत्वादिदं दुःखं न गच्छति ४६३ संसारेऽपि कुतोगच्छेन्मुक्तावाविद्यकं हितत् ॥ अविद्यारहितो यत्र द्वैताशापिन विद्यते ४६४ अविनाशिततः स्वात्मा विशेषज्ञानसंक्षये ॥ स्वप्रभोऽपि न जानाति द्वैताभावेन हेतुना ॥ यथासुप्तौ मृतौ चैव मुक्तावपि तथैव सः ४६५ सुप्तौ मृतौ तथा मुक्तावानंदात्मा स्वयंप्रभः ॥ अविनाशी स्वस्वभावं न जहाति कदाचन ४६६ सुतादीन् विषयान्सुप्तौ स्वप्रभोऽपि न गच्छति ॥ अभावाद्द्वैतजालस्य करणादिकरूपिणः ४६७ ज्ञानकर्मेन्द्रियगणे देहांतः करणेऽपि च ॥ वर्तते सर्वदा प्यात्मा यतः सर्वगतः पुमान् ४६८ सुप्तौ मृतौ तथा मुक्तावविनाशी स्वयंप्रभः ॥ मैत्रेयितत एवायं चिच्छक्तिर्भेदवर्जितः ॥ अग्न्यादिवत्स्वभावोऽस्य न विपर्येतिकिं हि चित् ४६९ स्वयं ज्योतिः स्वभावेऽस्मिन्नानंदात्मनि निर्द्वये ॥ वस्तुतो विद्यते नैव द्वैतं किंचिन्न कर्हि चित् ४७० ततो मायामयं द्वैतं द्वैतवद्वर्ततेऽत्र तत् ॥ संसारित्वदशकाले निःसंसारस्वरूपिणः ४७१ यदा द्वैतमिवैतद्विस्वरूपं स्वात्मनो भवेत् ॥ अन्यदेवान्यमात्मानं नानाभेदसमन्वितम् ४७२ विषयत्वं समापन्नं जगद्रूपमनेकधा ॥ सुखदुःखकरं ब्रह्मज्ञानादवाक्शरीरिणाम् ॥ एकादशेन्द्रियैरंतर्वहिषैवाधिगच्छति ४७३ अविद्यायां विलीनायामानंदात्मस्वरूपिणि ॥ स्वप्रभे ब्रह्मविज्ञानाद्भेदगंधविर्वर्जिते ॥ कर्तृकर्मादिरहिते कः किं केनाधिगच्छति ४७४ सर्वब्रह्मेति विज्ञानेन देहाः स्थिरजंगमाः ॥ ज्ञानकर्मेन्द्रियाण्यत्र नैव स्युर्विषयैः सह ४७५ सुखदुःखादिभिः सार्द्धं नैवांतःकरणं कचिच्च ॥ कारणाभावतोऽयस्मादविद्यानाशमागता ४७६

तिदशभिः । अस्मिन्नात्मनि वस्तुतो द्वैतासंभवात्संसारित्वदशकाले यद्वैतं कार्यकारणात्मकं द्वैतवत् द्वितीयचंद्रादिवद्वर्तते तन्मायामयमिति द्वयोरर्थः ४७० । ४७१ तत्रान्वयव्याप्तिस्फुटयति यदेति । यदा एतदात्मनः स्वरूपं द्वैतापेक्षया अन्यदेव विलक्षणमेवाद्वैतमितियावत् तद्वैतमिव मायया द्वैताकारेण भासमानमिव भवति तदायं जीव आत्मानमन्यंतत्पदार्थाद्विजं विश्वतैजसादिभेदवर्तमानां प्राणादिभेदवर्तमानानां विधिविषयात्मकं जगद्रूपं च एकादशेन्द्रियैरंतर्वहिषैर्वर्तमानं पश्यति कीदृशं जगद्रूपमनेकधा सुखदुःखकरमिति द्वयोरर्थः ४७२ । ४७३ व्यतिरेकं स्फुटयति अविद्यायामिति । किं शब्द आक्षेपे करणाभावात्संति । कारणाभावपक्षे तद्विद्विप्रमयोजकसंन्यासस्य चाभिनयपरायाः पंचदशकंडिकाया अर्थमाध्यायांत ग्रंथेन प्रपंचयंस्तत्र द्वैतभानस्याविद्याव्याप्यता प्रतिपादकस्य येन दमित्यतः पूर्वग्रंथस्यार्थमाह स्वयं ज्योतिरिति

कारणाभावात्तदाह । कारणाभावप्राप्त्यतस्तदवस्थाह । यस्मादित्यादि । इति द्वयोः संबन्धः ४७७ । ४७८ । ततश्चात्मा केवलोऽवशिष्यते इत्याह । अविद्याभावत इति । स्पष्टम् ४७७ अस्मादशायां ज्ञानलक्षणा क्रियापिनसंभवत इत्याह । अस्मिन्निति । अस्मिन्नविद्याविनिर्मुक्ततत्त्वदर्शनस्य फलमावरणभंगादिरूपमपि कथं जायते तदित्यादि । ४७८ ननु तदानीमात्मानमेव जानीयादिति संकावारयन् विजानीयादित्येतवाक्यस्यार्थमाह । अपीति द्वाभ्यां । यदाऽविद्याकाले हेतुमिव भवति तदापि सर्वे आत्मभिन्नमेव ज्ञानस्य विषयीकरोति नात्मानमिति प्रसिद्धं । विद्योदयानंतरमात्मानं न विषयीकरोतीति किमुवाच्यमिति द्वयोरर्थः ४७९ । ४८० उक्तार्थे उपपत्तिमगृह्यादिपदेः सूचितां प्रपञ्चयति । विज्ञातारमित्यादिना । सर्वस्य विज्ञातारमात्मानमहं ज्ञानस्य विषयीकुर्यामिति यो वदति स मूढ एव प्रपञ्च्यः । एवं कथं त्वयात्मा केन करणेन ज्ञात इति ४८१ ज्ञानेन विषयीकरणेन करणमवश्यमपेक्षितमिति । यद्यहं । यो मनुजो यद्वस्तु ज्ञानस्य विषयीकरोति तद्विषयीकरणं केन चित्करणेनैवेत्यर्थः ४८२ तत्र मूर्तामूर्तलक्षणं द्वैतं तदभावश्च करणतया न वाच्योऽविद्यारहितात्मनि सदा तदभावात्त एवायमात्मा श्रुतावगृह्य इत्युक्त इत्याह । मूर्तेति । स्पष्टम् ४८३ किंच यथात्मनो गृह्यत्वं स्यात्तदा गृह्यत्वव्यापकानि शीर्यत्वादीन्यपि स्युरितितर्कसूचयन् शीर्यत्वादीनां तद्व्यापकतां धारा विधाय दर्शयति । अ

अविद्याऽभावतो यस्माद्विनाशः सर्ववस्तुनः ॥ जातस्तेन स्वयं ज्योतिरानंदात्मावतिष्ठते ४७७ अस्मिन्नात्मनिको नाम पश्येत्किं केन वा कथम् ॥ कुत्र कालेपि कस्मिन्वा किंचित्तस्य फलं भवेत् ४७८ अपि द्वैतमिवेदं स्याद्यदात्मायं स्वयं प्रभः ॥ तदापि स्वात्मनो भिन्नं जानीते सकलोजनः ॥ नात्मानं कर्हि चित्कापि विज्ञातारं स्वयं प्रभम् ४७९ सर्वमात्मेति तु यदा जातमात्मावबोधतः ॥ तदा तु निर्द्वयं देवं स्वप्रभं कोधिगच्छति ४८० विज्ञातारमहं ज्ञान इति यो निश्चितो भवेत् ॥ पृच्छामस्तं वयं मंदं केन ते धिगतस्त्विति ४८१ यद्योजानाति मनुजस्तत्केनापि न चान्यथा ॥ ततस्तवात्मविज्ञानं केनेत्येतत्समीर्य ४८२ मूर्तामूर्तद्वयं सर्वं तदभावश्चनात्मनि ॥ अविद्यारहिते सोऽयं गृह्यते केन हेतुना ॥ अगृह्यः सर्वकरणैर्वा ह्यैवाभ्यंतरैरपि ४८३ अपि गृह्यं विशीर्येत कालतस्तच्छनैः शनैः ॥ यथावस्त्रादिकं शीर्यमशीर्यो गृह्यते कथम् ४८४ अपि यच्छीर्यते लोके युक्तं स्वावयवैर्हितम् ॥ न शीर्यते ततः स्वात्मा संयोगरहितः सदा ४८५ अपि सक्तस्य भीतिः स्याच्छरीरस्य यथा त्रिहि ॥ इन्द्रियैर्योगतश्चात्मानिर्भयः केन सज्जते ॥ अस्ति भीतौ व्यथा दृष्टा विनाशस्यापि कारणम् ४८६ अविनाशो व्यथा शून्य आत्मा केन भयं व्रजेत् ॥ निर्ममः सज्जते केन निःसंगः शीर्यते कथम् ॥ अशीर्यो गृह्यते केन ह्यगृह्यकरणं तु किम् ४८७ भावाभावविनिर्मुक्ते निर्माये स्वप्रकाशके ॥ करणादेश्च वार्तापि ह्युपपन्ना कथं भवेत् ४८८ ततो नैवात्मविज्ञाने करणं श्रुतिमार्गतः ॥ लभ्यते नापि योगस्य दर्शनेन च केनचित् ४८९

पि गृह्यमिति त्रिभिः । शीर्यत्वमवयवशैथिल्येन नाशशीलत्वम् ४८४ शीर्यत्वस्य व्यापकं चावयवद्वारा संयोगित्वलक्षणं संगित्वमित्याह । अपि यच्छीर्यते इति । यच्छीर्यते तदवयवैः कृत्वा युक्तं संयोगवदपि भवति आत्मा तु न तथेत्यर्थः ४८५ संगस्य व्यापकं च भयमित्यस्य व्यथा तस्याश्च विनाशकारणसंबन्ध इत्याह । अपि सक्तस्येति । सक्तस्य संगिनो भयं दृष्टं यथा इन्द्रियेस्तदुपलक्षितविषये श्रयो गिनः शरीरस्येति । तथा भीतौ सत्पां व्यथा दृष्टा स्ति व्यथायां सत्पां न विनाशकारणसन्निधानं दृष्टमित्यर्थः ४८६ व्यापकाभावे च व्याप्याभाव इत्याह । अविनाशीति । आत्मा यतो विनाशीततो व्यथा शून्य एव मग्रेपि योज्यम् ४८७ किंचात्मनः स्वभावमालोच्य अपि करणादिकं तत्स्वरूपभावेन न वाच्यमित्याह । भावाभावेति । स्पष्टम् ४८८ फलितमाह । तत इति । औपनिषदमतेन पातं जलमतेन च आत्माने करणं केन चिदपि वक्तुमशक्यमित्यर्थः ४८९

अथचार्वाकादिवैशेषिकांतमतेष्वपिकरणासंभवंप्रपंचयति आत्मेतिनवभिः । येतावद्बृहस्पतिशिष्येषुचार्वाकेषुदेहेंद्रियमनःप्राणानात्मत्वेनपश्यत्सुप्रथमंपृथिव्यतेजोवायुसंघातात्मकंदेहंरूपादिमत्तयाइंद्रियविषयत्वेनात्मत्वानर्हमप्यात्मानंमन्यंतेतेषांमतेतस्यदेहरूपात्मनोभानेकरणंनहिसंभवेदित्यर्थः ४९० कथमित्याकांक्षायामाह सर्वस्येति । तन्मतेहियत्नेत्रादिकंकरणत्वेनविवक्ष्येततत्कर्तृत्वेनाक्रांतसंघातलक्षणात्मनएवज्ञानकर्तृत्वात् संघातस्यचसंहतमात्ररूपत्वात् तथाचसर्वंकरणत्वेनविवक्षितंकर्तृरूपमेवस्यान्नकरणभेदाभावात् करणत्वस्यकर्तृभेदनियतत्वादित्यर्थः । एतदुक्तं दूषणमिंद्रियसंघातात्मवादमतेष्विषयोज्यं देहस्तुतन्मतेनकरणंज्ञानक्रियांप्रातिकर्मत्वात् एवंबाह्यविषयाअपि इंद्रियेभ्यःआंतरोभावस्तुतेरनभ्युपगमादेवनकरणमितिभावः ४९१ देहेंद्रियादीति । यैरपिदेहेंद्रियसमुदायाद्भिन्नोमनोरूपःप्राणरूपःकर्तृभोक्तृरूपोवात्माभ्युपगम्यतेतेप्रव्याःकिमात्मारूपादिमान्नीरूपोवा आयेतस्यरूपादिमतइंद्रियैर्मनसावाऽनुपलभ्यमानत्वात्तानांद्रियाणितदुपलब्धौनकरणातिवक्तुंशक्यानि मनोपिरूपादिमतोग्रहणेंद्रियैर्विनाऽसमर्थत्वान्नकरणत्वेनवाच्यमित्यर्थः ४९२ अंत्येआह नीरूपोपीति । यदायंदेहेंद्रियसंघातव्यतिरिक्तआत्मानोरूपःस्वीक्रियतेतदापिमनस्तद्ग्रहणेकरणंवक्तुमशक्यं तदाहिआत्माकर्मवास्यात्कर्तावा । आद्येकर्तृहान्याकरणत्वहानिः करणत्वस्यकर्तृसापेक्षत्वात् । अंत्येतु नुइतिवितर्के आत्मग्रहणक्रिया

आत्मासुरगुरोःशिष्यैरुक्तोरूपादिमानयम् ॥ ऐंद्रियस्तर्हितस्यापिकरणंग्रहणेनहि ४९० सर्वस्यकरणस्यास्यसंघातांतर्निपातनात् ॥ ततःकर्तृवसर्वस्यात्करणंनैवकिंचन ॥ इंद्रियाणांयदात्मत्वंतदाप्युक्तंव्यवस्थितम् ४९१ देहेंद्रियादिसंघाताव्यतिरिक्तोयदापुमान् ॥ रूपादिमांस्तदातस्यचक्षुराद्यैरदर्शनात् ॥ नतानिकरणानिस्युर्मनोप्येतैर्विनानच ४९२ नीरूपोपियदायंस्यात्तदापिमनसानहि ॥ गृह्यतेकरणंयस्मात्कर्तारंसमपेक्षते ४९३ आत्मायंकर्मतांप्राप्तःकर्तातस्यभवेद्विकः ॥ अकर्मत्वेपिकर्तैवकर्मकिंनुभविष्यति ४९४ एकस्यापिसदानस्यादपायेकर्तृकर्मणोः ॥ करणंयतएतस्यात्सापेक्षंकर्तृकर्मणोः ४९५ करोत्यनेनसततंकर्तृकर्मणिकिंचन ॥ यस्मात्ततोत्रकरणमुक्तमेतन्मनीषिभिः ४९६ एकदैवचनैकस्यव्यापारेभेदवर्जिते ॥ कर्तृताकर्मतादृष्टाद्युपपन्नाथवाभवेत् ४९७ अदृष्टमुपपत्त्यापिहीनमंगीकरोषिचेत् ॥ करणादिविभागेनविनाप्यस्यप्रकाशनम् ॥ अंगीकरोषिकस्मान्मूढमादिप्रवेदिनम् ४९८

यामात्माभिर्नाकिंकर्मभविष्यतिनकिंचिदपितथाचकर्महान्याकरणत्वहानिरितिद्वयोरर्थः ४९३ । ४९४ कर्तृकर्मणोर्मध्येऽन्यतरस्यापिहानेकरणस्यकरणत्वेनस्यात्तस्यकर्तृकर्मसापेक्षत्वादित्याह एकस्यापीति । व्याख्यातम् ४९५ सापेक्षतांस्फुटयितुंकरणलक्षणमाह करोतीति । येनकर्तृकर्मनिर्णयकिंचित्फलंजनयतितत्करणमित्युक्तमित्यर्थः तदुक्तंहरिष्ठा 'क्रियायाःपरिनिष्पत्तिर्यथापारादनंतरं । विवक्ष्यतेयदायत्रकरणंतत्तदास्मृतम्' इति । एतेनाकर्मकथातुयोगेत्तीयाहेत्वर्थेबोधेति सूचितम् ४९६ युगपदेकत्रव्यापारेएकस्यात्मनःकर्तृत्वंकर्मत्वंचनसंभवतिदृष्टिविरोधादुपपत्तिविरोधाच्चेत्याह एकदैवेति ४९७ किंचप्रमाणन्यायविरुद्धंयुगपदेकस्यकर्मकर्तृत्वमंगीकृत्यश्रुत्यनुभवसिद्धंस्वयंप्रकाशित्वमनभ्युपगच्छतास्वमोदयमेवाविष्कृत्यतेइत्याह अदृष्टमिति । हेभूढप्रमाआदिप्रदेनाप्रमादिग्रहःतेषांप्रवेदिनंसाक्षिणंस्वप्रकाशंश्रुत्यादिसिद्धंरूपमाज्ञांगीकरोषिकोत्रतेभारइत्यर्थः तदुक्तंवार्तिककृद्भिः 'प्रमाणमप्रमाणंवप्रमाभासस्तथेव' । कुर्वीयेयमप्रमाणवत्तद

कथंतादृशसिद्धतिश्रुतेःकरणत्वमितिचेदात्मभानमतिबंधकावरणापसारणेनगौणमित्याह श्रुतिरपीतिहान्या । वस्तुतःश्रुतिरप्यात्मभानेकरणंनभवतिवितर्कतांश्रवाऽस्माकमधिकारिणामात्माकारण

संज्ञायाः कृतः । इति । ४९८ ।
 कार्यसादृश्यातिश्रुतेः करणत्वमिति चेदात्मभानमतिबन्धकावरणापसारणेन गौणमित्याह श्रुतिरपीति द्वाभ्यां । वस्तुतः श्रुतिरप्यात्मभाने करणेन भवति किंतु तां श्रुत्याऽस्माकमधिकारिणामात्माकारानु-
 सिर्जयते तथा वृत्त्याच्च स्वात्मावरोधनं आत्मस्वरूपावरकं तमोऽज्ञानेन श्यतिततः स्वयमेवात्माभातीति द्वयोरर्थः ४९९ । ५०० फलितमाह एवमित्यादिना । केवललोकादृष्टाश्रयणाद्येन्द्रास्तेषां प्रते-
 पिकरणमात्मभानेन संभवति किंतु तद्वैदिकमताश्रयणे इत्यर्थः ५०१ किंतु द्वैदिकमतमित्याकांक्षायामाह देहादेरिति । करकः कर्मडलुस्तत्प्रभृतिवज्जडत्वाद्देहादीनामनात्मत्वमित्यविवादं तेषां च भानमा-
 ध्यासिकचित्संबन्धं विना न संभवतीत्यतस्तेषां मिथ्यात्वात्सर्वाधिष्ठानभूत आत्माऽद्वय इत्यर्थः ५०२ सचाद्वयः सर्वबुद्धिसाक्षिणो न भिन्न इति बोधयितुं मधुकांडे विज्ञातारमित्याद्युक्तमिति सूचयंतं स्याद्वि-
 षयतां भाने करणानपेक्षतारूपां निगमयति विज्ञातेति । स आत्मा साक्षिरूप एव तंच केन करणेन जानीयादिति संबंधः ५०३ एवमात्मानं विज्ञायत्वया तन्निष्ठैव संपाद्येत्याह तत इति । पत्पादिकं दृश्य-
 जातं विस्मृत्य स्वयं प्रकाशात्मानं दैकरसिका भवेति द्वयोरर्थः ५०४ । ५०५ एवमिति । यच्च याऽस्मृतत्वमस्मृतत्वसाधनं पृष्टं दात्मविचारूपमुक्तमित्यर्थः ५०६ अरे इति । सर्वोत्तराद्वितीयात्मज्ञानादप्य-

श्रुतिरप्यात्मनो ज्ञाने करणं नैव वस्तुतः ॥ अस्माकं किंतु वचनात् श्रुतेर्वृत्तिः प्रजायते ४९९ वृत्त्यातया तमोनाशं याति स्वात्मावरोधनम् ॥ आनंदात्मा स्वयं ज्योति-
 स्ततो भाति स्वयं हि नः ५०० एवं मंदमतेऽप्यात्मज्ञाने लोका समाश्रयात् ॥ करणं नास्तिकेन देहभेदे दसमाश्रये ५०१ देहादेर्नात्मता दृष्टाजडत्वात्करकादिवत् ॥
 ततोऽजडः स्वयं ज्योतिरानंदात्मैव निर्द्वयः ५०२ विज्ञाता सर्वबुद्धीनां साक्ष्ये वात्मानचापरः ॥ विज्ञातारमोकेन जानीयात्तत एव हि ॥ मैत्रेयिकरणेनायमानं दात्मा-
 नमव्ययम् ५०३ ततस्त्वमपि मैत्रेयि सर्वप्रियतमं त्विमम् ॥ स्वयं ज्योतिः स्वभावेन स्वप्रकाशं सदाद्वयम् ५०४ आनंदात्मानमात्मस्थमात्मनैवावधारय ॥ पति-
 पुत्रादिकं हित्वा दुःखजातमिदं प्रिये ५०५ एवमुक्तं मया तुभ्यं प्रिये स्वात्मानुशासनम् ॥ एतावदेव विज्ञेयमस्मृतत्वं न संशयः ५०६ अरे मैत्रेयि नैवान्यदस्मृतत्वं हि वि-
 द्यते ॥ मुक्तात्महृदये संतमानं दात्मानमद्वयम् ५०७ आत्मनस्त्वस्य विज्ञानान्मरणं ते पुनर्न हि ॥ भविष्यति वपुस्त्यागात् तस्मान्मैत्रेय्यनंतरम् ५०८ एवं स्वहृद-
 ये संतं स्वयं ज्योतिः स्वरूपिणम् ॥ आनंदात्मानमद्वैतमनंतमविनाशिनम् ५०९ परित्यज्य गृहं श्वितं मालुथास्त्वं कदाचन ॥ तथा चमरणं भूयो न भविष्यति ते प्रि-
 ये ५१० एवमुक्ता मुनिवरो याज्ञवल्क्यः प्रियां भिजाम् ॥ मैत्रेयी जातवैराग्यः प्रवव्राज गृहाश्रमात् ५११ आत्मशक्तिं गुणैर्गूढा मात्मनो न्यां विलोकयन् ॥ विचारा-
 त्कारणानां यादृष्टवंतो मुनींश्चराः ५१२ आत्मैव जगतो हेतुर्माययेत्येव दर्शनात् ॥ यस्यापि निश्चयोजातो मुनीनां भावितात्मनाम् ५१३

दस्मृतत्वसाधनं नास्तीत्यर्थः ५०७ आत्मनस्त्विति । अस्यात्मनो ज्ञानप्रभावादेतद्देहत्यागानंतरं पुनर्मरणं तेन भविष्यतीति ५०८ एतदेस्फुटयति एवमिति । उक्तविषयाहृदयस्थात्मानमद्वैतं निश्चित्य
 चित्तस्थ तत्प्रवणता करणं विज्ञानं तत्फलं तु पुनः संसाराभाव इति द्वयोरर्थः ५०९ । ५१० उक्तात्मज्ञानदाहृद्यं विद्वत्संन्यासः कार्य इति दर्शयन् मुनिः संन्यस्तवानित्याह एवमुक्तेति स्पष्टम् ५११ उत्तरा-
 ध्यायजिज्ञासा मुत्थापयति आत्मशक्तिमिति द्वाभ्यां । किंकुर्वन्मुनिः प्रवव्राज आत्मनः शक्तिमायां प्रकृत्यादिपदवाच्यां सत्त्वादिगुणैर्गूढा मात्मनः सच्चिदानंदलक्षणादप्यां विलक्षणां मिथ्यात्वेन विलोक-
 यन् सन् यां शक्तिकालादीनां जगत्कारणानां विचारेण मुनयः साक्षात्कृतवर्त इत्यर्थः ५१२ तांच शक्तिं न स्वतंत्रत्वेन निश्चितवतः किंत्वात्मनो जगत्कारणत्वादिनिर्वाहकत्वेन तच्छेषतयेत्याह आत्मैवेति ।
 आत्मैव जगतः प्रधानं कारणं सायातु तत्रोपकरणमित्ययमर्थो यदाहृदयस्थ देवपत्न्याः शक्तिरिति श्रयः शुद्धात्मानां मुनीनां जात इत्यर्थः ५१३

शीतोष्णोति । पुनः किंकृत्वा प्रवव्राज ब्रह्मादिस्तंबपर्यंतं जगति समोभूत्वा । कीदृशो ब्रह्मादिस्तंबपर्यंतं जगति शीतोष्णादिसाधुपापांतरूपैर्द्रव्यात्मनि उभयरूपे अनुकूलप्रतिकूल आत्मक इति यावत् स्वदेहे चेतिकारेण परदेहग्रहः ५१४ प्रवृत्तमिति । समुनिरिन्द्रियाणां प्रवृत्तिनिवृत्त्योरुदासीनोऽभवत् किंकृत्वा गुणावाद्यांतरकरणात्मका एव गुणेषु विषयेषु प्रवृत्तिनिवृत्तिस्वभावा आत्मा तु सदा निर्विकार इति भगवद्गीतोक्तं विचारं कृत्वा ५१५ देहेंद्रियैरिति । एवं मनोवाग्देहैर्भूतानामभयप्रदः सन् विचचार कीदृशः रविचंद्रविदेशितः रविचंद्राभ्यां विशेषेण देशितो भागवतैकादशोक्तविधया दत्तात्रेयवदितरेषां विकारित्वेऽपि निर्विकारत्वलक्षणां शिक्षां प्रापितः । रविचंद्रवदीशत इति पाठे ईशत इति भावप्रधानो निर्देशः ईशत्वेन निर्विकारत्वलक्षणैश्वर्येणेत्यर्थः ५१६ मैत्रेयवृत्तांतमाह याज्ञवल्क्यहत्यादिना । संन्यासलिंगदंडादिकं तद्वहिता । आत्मस्वरूपिणी आत्मस्वरूपानुसंधानपरा ५१७ 'मुखजानामयंधर्मोपद्विष्णोर्लिंगधारणं । बाहुजातोरुजातानां नायंधर्मो विधीयते' इति वाक्यानुसारेण स्त्रियोदंडग्रहणानधिकारं कैमुत्येनाह द्विजोत्तमस्येति । अन्येषां क्षत्रियाणां वैश्यानां च ५१८ ब्राह्मणादितरेषु दंडधारणादिकमकृत्वाऽहिंसासत्यादिकं यतिधर्मं कुर्वीरन् तेषां साधारणधर्मत्वेनापि पुराणादिषु विधानादित्याशयेनाह ब्रह्मचर्यादिकमिति । चतुर्थाश्रमवासिनां यो ब्रह्मचर्यादिरूपो धर्मस्तदनुष्ठानरूपमुत्तमाश्रमधारणं योऽपि तत्क्षत्रियाद्याश्च कुर्वन्ति तिसंबंधः ब्रह्मचर्यमुपस्थसं

शीतोष्णसुखदुःखेषु तथा मानापमानयोः ॥ मित्रैश्च त्रैस्वदेहे च साधौ पापे द्रव्यात्मनि ॥ ब्रह्मादिस्तंबपर्यंतं समोभूत्वा महामुनिः ५१४ प्रवृत्तमिन्द्रियगणनामुद्वेष्टि कदाचन ॥ स्वव्यापारे निवृत्तं च तस्मात्कांक्षति नैव सः ॥ गुणागुणेषु वर्तत इति मत्वा मुनीश्वरः ५१५ देहेंद्रियैर्मनोयुक्तैर्भूतानामभयप्रदः ॥ चचारवसुधांकृत्स्नां रविचंद्रविदेशितः ५१६ याज्ञवल्क्यो यथा तद्वन्मैत्रेय्यपि चचारह ॥ संन्यासलिंगसहिता भुवमात्मस्वरूपिणी ५१७ द्विजोत्तमस्य लिंगस्याश्चतुर्थाश्रमवासिनः ॥ वर्णिनामपि नान्येषां कुत एतत्स्त्रियो भवेत् ५१८ ब्रह्मचर्यादिकंधर्मं चतुर्थाश्रमवासिनाम् ॥ योऽपि दायाश्च कुर्वन्तु आश्रमस्य विधारणम् ५१९ विटादिवेषयुक्तोऽपि चरेद्धर्ममनिदितम् ॥ आश्रमेऽनधिकारो य उक्तमाश्रमिणः सदा ५२० कामं त्रैवर्णिकं स्त्रीणां तथा क्षत्रियवैश्ययोः ॥ विज्ञानं वेदवाक्येन कारयेद्ब्राह्मणः स्वयम् ॥ ५२१ चतुर्थमाश्रमं नैव कारयेत् कदाचन ॥ लिंगधारणरूपं तमलिंगधर्मतः समम् ५२२ कारयेत् केऽपि कुर्यान् धर्मकरणेन हि ॥ विरोधो विद्यते यद्वागेश्वद्रस्य कीर्तितः ५२३

यमः ५१९ एतदेव स्फुटयति विटादीति । विटः खिन्नः 'विटो द्रौलवणे खिन्ने' इति विश्वः । यथाश्रमेऽनधिकारोऽधिकारहीनः स आश्रमिण आश्रमाधिकारिणः प्रति उक्तं विहितमहिंसादिकं धर्मं कुर्वीत कीदृशः सन् शैलूपादीनां वेपेण प्रच्छन्नश्चरन्नपीत्यर्थः ५२० उक्ताधिकारिणां विद्यालाभाय गुरुशिष्यव्यवस्थामाह काममित्यादिना । ब्राह्मणो गुरुर्हि ज्ञातृणां शत्रुवैश्ययोश्चात्मज्ञा ५२१ चतुर्थमिति । स ब्राह्मण उक्ताधिकारिणां लिंगधारणरूपं चतुर्थमाश्रमं तु न कारयेत् यदि न चतुर्थाश्रमं कारयेत् तदा अलिंगदंडादिलिंगरहितं ब्रह्मचर्यादियर्थैः समवेतं कारयेत् न वा केऽपि विप्रभिरास्तं ५२२ कारयेत् केऽपि कुर्यान् धर्मकरणेन हि ॥ विरोधो विद्यते यद्वागेश्वद्रस्य कीर्तितः ५२३

मात्रियाश्चेति । विद्यावत इति श्रुत्या न खियेत्वेकशेषः क्षत्रियादयो विचार्यं कोऽप्यात्मविद्यायां मन्ये वागं कृत्वं न भवेत् न ब्राह्मणं प्रति न भूतानां पितामहैः ५२४ समवेतं कारयेत्

सत्रियाश्चेति । विद्यावंतइतिगुमान्स्त्रियेत्वेकशेषः सत्रियादयोविद्यावंतोप्यात्मविद्यायामन्येर्गुरुत्वंनभजेरब्राह्मणप्रतितुसुतरामित्युत्सर्गइत्यर्थः ५२४ उक्तोत्सर्गस्यापवादइत्यलंप्रपञ्चयन्क्ष
त्रियादिभिरावश्यकत्वेस्वसजातीयोऽपकृष्टोवाशिष्यःकार्यइत्याह क्षत्रियइत्यादिना । क्षत्रियःक्षत्रियवैश्ययोस्तयोःक्षत्रियवैश्ययोःसजातीयानांस्त्रीणांचगुरुर्भवेद्यदिब्राह्मणस्तज्जातीयास्त्रीवागुरुत्वयो
र्यानलभ्येतेत्यर्थः ५२५ वैश्यस्तुवैश्यसजातीयांस्त्रियंवाकामंशिष्यतानयेत् । उतमवर्णगाब्राह्मणक्षत्रियजातीयाःस्त्रियस्तुशिष्यताननयेदित्याह वैश्यमिति ५२६ स्त्रियस्तुद्विजानांगुरुत्वंनप्रति
पदेरन् अथयनहीनत्वेनतेभ्योऽपकृष्टत्वादित्याह स्त्रियइति ५२७ संप्रदायस्येति । यदातुसंप्रदायप्रवर्तकःकश्चित्पुरुषोनलभ्येतेतदास्त्रियोपि समानजातीयानामपकृष्टजातीयानांचविद्योपदेशि
काभवेयुरित्यर्थः ५२८ त्रैवर्णिकाइति । त्रैवर्णिकाअप्युत्तमगुरोरलाभेसतिसंप्रदायमात्रंकुतश्चिद्विज्ञायवेदवाक्येभ्यःसम्भ्यज्ञानंस्वयमेवसंपादयत्वित्यर्थः ५२९ ब्राह्मणजातीयापाःस्त्रियोगुरु
स्तुविप्रएवतस्यसर्वगुरुत्वादित्याह ब्राह्मणानामिति ५३० अत्रापीति । अत्रविप्राणामध्येपिईदृशोविप्रःप्रशस्तोगुरुक्तोयःकुलीनोबाल्येमात्रासंबुद्धःशिक्षितस्ततःपित्राततआचार्येणेत्यर्थः

क्षत्रियाश्चतथावैश्यास्तदत्रैवर्णिकाःस्त्रियः ॥ विद्यावंतोपिनान्येभ्यःकुर्युरात्मोपदेशनम् ॥ उपदेशोपि विप्रस्यकेपिनैवाधिकारिणः ५२४ क्षत्रियःक्षत्रियंवापिवै
श्यंवापिद्वयोःस्त्रियः ॥ विप्राद्यभावतःकामंशिष्यंकुर्वीतधर्मवित् ५२५ वैश्यंवैश्यस्तथावैश्यस्त्रियोवाधर्मसंयुताः ॥ शिष्यत्वेनप्रगृहीयात्कामंनोतमवर्णगाः ५२६
स्त्रियस्त्रैवर्णिकानांस्युर्गुरोनैवकर्हिचित् ॥ अनधीतायतस्त्वेतावेदवाक्याविचक्षणाः ५२७ संप्रदायस्यविच्छेदेकामंत्रैवर्णिकस्त्रियः ॥ उपदेशान्प्रकुर्वीतुसमाना
नधमान्प्रति ५२८ त्रैवर्णिकास्तुविज्ञायसंप्रदायंस्वयंधिया ॥ वेदेभ्योप्यवगच्छंतुवक्रभावेस्थितेसति ५२९ ब्राह्मणानांस्त्रियोविप्रोगुरुक्तोनचापरः ॥ अन्य
स्यापिभवेदेषगुरुःसर्वशरीरिणः ५३० अत्रापिकुलविद्यादिसंपन्नःपितृतस्तथा ॥ मातृतश्चापिसंबुद्धःप्रशस्तोगुरुरीरितः ५३१ पतिःसर्वत्रनारीणांप्रथमःप्रोच्य
तेगुरुः ॥ तदभावाद्भवेदन्यउत्तमोपिसमोपिवा ५३२ वर्णेनैवनिर्कृष्टःस्यादधमःकस्यचिद्वरुः ॥ कस्यांचिदपिविद्यायामापद्यपिचकर्हिचित् ५३३ शूद्रादयस्त
दीयायायोषितोयदिधर्मतः ॥ वर्ततेतत्रविज्ञेयंपुराणादेश्ववाक्यतः ॥ उपदेशनमत्रस्याद्वेदवाक्यान्नकर्हिचित् ५३४ यदाधमोगुरुर्ब्रूयात्कदाचित्संकटेसति ॥
वर्णिनोविक्रयादेवविद्यामस्मात्समाप्नुयात् ५३५

तथाचश्रुतिः 'मातृमानपितृमानाचार्यवान्'इति ५३१ तत्रापिस्त्रियाःपतिरेवमुख्योगुरुस्तस्यविद्यागुरुत्वासंभवेत्वन्योप्युत्तमजातीयःसमजातीयोवागुरुःकार्यइत्याह पतिरिति ५३२ वर्णो नै
वेति । निकृष्टोऽधमोविप्रपेक्षयाअधमानांक्षत्रियादीनामप्येनिकृष्टोवर्णःशूद्रस्तु कदाचिदाप्यपिकस्यामपिविद्यायांगुरुत्वंनस्यादित्यर्थः एतेनापि क्षत्रियादेर्गुरुत्वमनुमतमिति ५३३ शूद्रादय इ
ति । आदिपदेनसंकरजातयस्तदीयाःशूद्रजातीयाः एतेषामात्मजिज्ञासायांसत्यांपुराणकाव्यादिवाक्यश्रवणेनज्ञानंसंपाद्य अत्रशूद्रादिपुवेदवाक्येनोपदेशनंतु कदाचिन्नकर्त्तव्यमित्यर्थः तथाचश्रु
तिः 'पथुवाएतत्तश्मशानयच्छूद्रस्तस्मात्तस्मीपेनाभ्येतन्यम्' इति पथुपादयुक्तम् ५३४ यदाधमइति । यदाऽधमोऽधमजातीयोगुरुत्वेनब्रूयाद्विद्योपदेशास्यात्तदोत्तमजातीयो विद्याकामस्त
स्मादधमजातीयगुरोःसकाशाद्विद्याविक्रयादेवधनादिविनिमयेनैवप्राप्नुयात्संकटेउत्तमजातीयगुरुलाभासंभवरूपापदीत्यर्थः ५३५

निःस्पृह इति । यदि तु सोऽयमजातीयगुरुस्तत्र धनेनः स्पृहः स्यात्तदा कांश्चिद्विद्यां इत्वा ततो विद्यामाप्नुयात्स गुरुस्तस्मात् एव बलोपेयं च मो तमुत्तमजातीयं शिष्यं प्राप्याधिकं पादसंवाहनादिकं न कार
येदित्यर्थः तदुक्तं मनुना 'अब्राह्मणादध्ययनमापत्काले विधीयते । अनुव्रज्या च शुश्रूषाया वदध्ययनं गुरोः' इति अत्र मनुवाक्ये च कारः पादसंवाहनादिरूपसेवा व्यावृत्त्यर्थ इति तद्व्याख्यातारः । श्रुतिश्च ता
नहानुपनीयेति तानुहालकादीननुपनीयपादग्रहणमकारयित्वेव राजाऽश्वपतिस्तेभ्यो विद्यां ददाविति तदर्थः ५३६ अश्वपत्यादिकानिति । अश्वपत्यादिकानुत्तमजातीयो दालकादिमुनीनां गुरुनृद्व्याश्रुतिम
सिद्धान्विज्ञायमन्वादिभिरिदमपकृष्टगुरोः सकाशाद्विद्याग्रहणमुक्तं परंतु तत्संभवेऽत्तमगुरुलाभयोग्यत्वे सति न शस्तं न कर्त्तव्यमित्यर्थः ५३७ एतांसकलमर्यादां ज्ञानानामैत्रेयोदंढादिरहितासती प्रच्छन्न

निःस्पृहो यदि तत्रापि तदान्यविद्यया प्रुयात् ॥ विद्यागुरुश्च नो तस्मादधिकं कारयेत्काचित् ५३६ अश्वपत्यादिकानृद्व्यागुरुनधमवर्णिनः ॥ प्राचीनशालप्रभृतीन्
शिष्यानुत्तमवर्णिनः ॥ इदमुक्तं न तच्छस्तं कदाचित्सति संभवे ५३७ मैत्रेयीसकलं त्वेदं देयस्मात्ततोत्रसा ॥ पत्युः संप्राप्तविज्ञानाब्रह्मचर्यादिसंयुता ॥ चतुर्थांश्च
मलिगेन शून्याभूमिचचारसा ५३८ याज्ञवल्क्यस्य मैत्रेय्यावैषम्यं लिङ्गधारणम् ॥ अभून्नैवापरं किंचिच्चतुर्थांश्च मधर्मतः ५३९ इत्युक्तं याज्ञवल्क्येन ब्रह्मज्ञानं मये
रितम् ॥ मैत्रेय्याः किंपुनर्भूयः श्रोतुमिच्छसि सुव्रत ५४० ॥ ॥ इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादाशिष्येण श्रीशंकरानंदभगवता विरचित उप
निषद्ब्रह्मआत्मपुराणे बृहदारण्यकयाज्ञवल्क्यमैत्रेयीसंवादीनामसप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

॥

॥

॥

॥

वेपेण विचचारित्याह मैत्रेयीति ५३८ याज्ञवल्क्यस्येति । तदा याज्ञवल्क्यस्य दंढादियारण्यमात्ररूपो विशेषो मैत्रेयीसकाशाद्भूतसमदृष्टत्वादिधर्मास्तु समा एवाभवन् नित्यर्थः ५३९ उपसंहरति
इत्युक्तमिति ५४० ॥ हितार्थं यजमानस्य यस्य सप्तमोऽध्यायः ॥ तत्र मानमयं पूर्णः सप्तम्यां सप्तमोऽजनि ॥ १ ॥ यस्याष्टमूर्तैर्यजमानाख्यमृत्युपकारार्थं सप्तशिष्टाः पंचभूत रविचंद्रात्मिका मूर्तयः
सद्यो यतास्तत्रास्य प्रभोः स्वरूपे मानभूतो र्यसप्तमोऽध्यायः सप्तम्यां तिथौ पूर्णो जात इत्यर्थः ॥ इति श्रीदत्तकुलतिलककृष्णचंद्रात्मजदिलारामसुरितनृजरायकृष्णश्रीविश्वेश्वराश्रमपूज्यपादाज
यदीत्युक्तं याज्ञवल्क्यपुराणदीक्षायां सत्यसत्याख्यायां सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

॥ ७ ॥

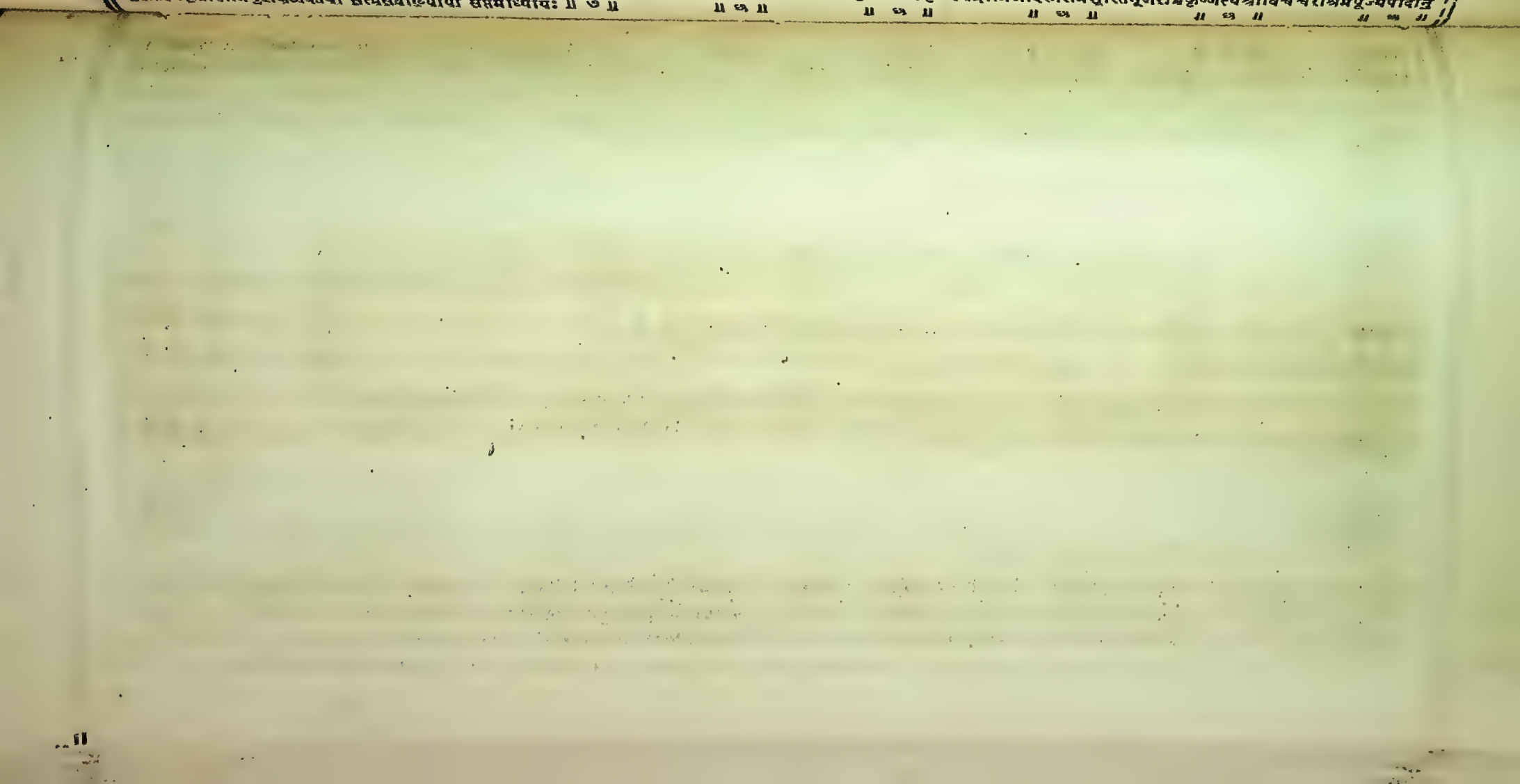
॥ ७ ॥

॥ ७ ॥

॥ ७ ॥

॥ ७ ॥

॥ इत्यात्मपुराणे सप्तमाध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे अष्टमाध्यायप्रारंभः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ सर्वज्ञः सर्वशक्तिश्चेताश्चरदशितः ॥ देवोऽष्टभुक्तिः सर्वोत्तमासम्यगष्टमर्हति ॥ १ ॥ शिष्यप्रश्नपूर्वोक्तानुवादपूर्वकमाभिनयति याज्ञवल्क्येरिति मितिद्वादशभिः । रूपद्वयम्
परन्तु उक्तमिति १ । २ आदित्येनेति । यत्रयदुपबृंहणार्थं यत्र आदित्यप्रोक्तज्ञाने ३ कांडत्रयस्येति । भेदाभेदाभ्यांभिन्नः ४ दध्यङ्ङाथर्वणस्येति । अश्विनोः शिष्यता अस्य दध्य
ङ्ङाथर्वणस्य ५ पंचमाध्यायार्थमनुवदति संवादइति ६ पष्ठसप्तमयोरर्थमाह भूपतेरिति । जनकस्याज्ञवल्क्यशिष्यतापष्टउक्ता भेत्रेय्यास्तच्छिष्यतातुसप्तमउक्ता तत्रसप्तमातेपदुक्तं
याज्ञवल्क्यः संन्यस्याविद्याख्यामात्मज्ञकिंपरमार्थात्मस्वरूपात्पृथग्दृष्टवान्यस्याः शक्तेः स्वरूपं मुनिभिः कारणस्वरूपेण दृष्टमिति । अत्रपृच्छ्यते तेषां मुनीनां विचारः कीदृशो जातः तेषां सभाच
कीदृशी जाता तत्र केन वादिना बुद्धिः स्वस्वाभिप्रायरूपा कीदृशी कथंच प्रकटिता इति चतुर्णामर्थः ७ । ८ । ९ । १० कारणानामिति । तेन विचारेण मुनिभिः किं कारणं निश्चितं ब्रह्मवा अन्यत्किं

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ याज्ञवल्क्येरितं ब्रह्मज्ञानं श्रुत्वातिविस्मितः ॥ शिष्यः पुनरिमं प्रश्नं कृतवान् स्वगुरुं प्रति १ भगवन्भवता ब्रह्मज्ञानमाख्यानसंयुतम् ॥
एतरेयोदितं तद्वत्कौषीतकिसमीरितम् २ आदित्येन तथा प्रोक्तं यत्र चित्रकथाइमाः ॥ इन्द्रप्रतर्दनौ यत्र गुरुशिष्यौ महाबलौ ॥ अजातशत्रुबालाकी सर्वज्ञ सदृशौ त
था ३ कांडत्रयस्य वंशोपि भेदाभेदाविभेदवान् ॥ ऋषिणा सह संवादो ह्यश्विनोर्देवयोस्तथा ॥ दध्यङ्ङाथर्वणेनापि शक्रस्यामिततेजसः ४ दध्यङ्ङाथर्वणस्यैव
गुरुता शिष्यतापि च ॥ अश्विनोरस्य संक्षेपो मरणांतस्तथामुनेः ५ संवादो याज्ञवल्क्यस्य ह्याश्वलाद्यौ द्विजोत्तमैः ॥ नानादेश्यैश्च मरणं शाकल्यस्याति तेजसः
६ भूपतेर्जनकस्यापि शिष्यता गुरुता तथा ॥ धीमतो याज्ञवल्क्यस्य मैत्रेय्याश्चापि शिष्यता ७ गुरुता याज्ञवल्क्यस्य कथिता सोपि वै द्विजः ॥ संन्यस्य सर्वकर्मा
णि ह्यविद्यां स्वात्मनि स्थिताम् ८ दृष्टवान् पृथगेवायं यथा पूर्वमुनीश्वराः ॥ कारणानां विचारेण दृष्टवंतो महाधियः ९ अत्र तेषां मुनीशानां विचारः कीदृशो गुरो ॥ जा
तः सभावा बुद्धिर्वाक्यं केनैव कीदृशी १० कारणानां विचारेण कारणं किं मुनीश्वरैः ॥ निश्चितं ब्रह्मवा अन्यद्वा निश्चयोपि च कीदृशः ११ तेषां महात्मनामासीदुरोत्वं तद्
दाधुन ॥ कृपया परयामह्यमवक्तव्यं न ते स्तिहि १२ एवमुक्तो तिसंहृष्टो गुरुः शिष्यमभाषत ॥ गृणु वत्स कथामेतां श्वेताश्वतरकीर्तिताम् ॥ यतिभ्योतिविरक्तेभ्यो
ह्यर्थिभ्यो ब्रह्मवेदने १३ श्वेताश्वतरमासीनंतपसा दग्धकिल्बिषम् ॥ यतयः कुत्रचिद्दृष्ट्वा प्रपच्छुस्तं महाधियम् १४ श्वेताश्वतरते स्वस्ति वेदशाखा प्रवर्तिने ॥ ब्रह्म
ज्ञानं स्वशाखोत्थं भिक्षायच्छाद्य नो मुने १५ भवता यादृशं ब्रह्मज्ञानं प्राप्तं स्वयं भुवः ॥ तद्वयं श्रोतुमिच्छाम एतदर्थं मिहागताः १६ अस्माकं कारणे वादो यतीनां सुम
हानभूत् ॥ भिन्नकारणदृष्टीनां संप्रदायविभेदिनाम् १७

चिद्वा एव तेषां महात्मनां सर्वेषां सिद्धांतनिश्चयश्च किमाकारकः एतत्सर्वेद यतो मत्सकाशोऽप्यंतवनास्तीति द्वयोरर्थः ११ । १२ एवं पृष्टो गुरुः श्वेताश्वतरेण मुनिना या ब्रह्मविद्या तदार्थं भ्यउक्तातां
यर्णयितुमुपक्रमे इत्याह एवमिति १३ तत्र श्वेताश्वतरमुनिं प्रति अर्थिनां यतीनां प्रश्नादिकमुपोद्घाततया कथयति श्वेताश्वतरमिति नवभिः । तंप्रसिद्धम् १४ श्वेताश्वतरते इति । ब्रह्मज्ञानरूपां
भिक्षां देहितीति १५ भवतेति । स्वयं भुवस्तपसानुस्मृताद्देवाद्धिरण्यगर्भाद्वा भवता यादृशं ज्ञानं प्राप्तं तज्ज्ञानमेतदर्थं श्रोतुमिहागताः स्मेतिसंबन्धः १६ एतदर्थं किमर्थमित्याकांक्षायां विप्रतिपत्तिजन्य
संशयवारणार्थमिति दर्शयति अस्माकमित्यादिना । संप्रदायभेदेन भिन्नं भिन्नं कारणं मन्यमानानामस्माकं जगतः कारणे विवादो भूदित्यर्थः १७

आ. पु.

॥ १ ॥

चिरकालमिति । संकेतकर्तव्यनिश्चयं । स्पष्टमन्यत् १८ संकेतमभिनयति श्वेताश्वतरनामेति द्वाभ्यां । अयमुनिर्यत्कारणं ब्रूयात्तदस्माभिर्यत्सर्वैः प्रणम्यांगीकार्यमित्यर्थः १९ तत्र हेतुतयामुने
राज्ञतामाहुः पक्षेति २० इत्थमिति स्पष्टम् २१ गुरुः शिष्यं प्रत्याह एवमिति । एवं पृष्ठः श्वेताश्वतरो मुनिस्तेभ्यो यातिभ्यो यदुक्तं वास्तदहं तुभ्यं श्रावयामीत्यर्थः २२ तत्र ब्रह्मवादिनो वदं
तीति ब्राह्मणभागस्यार्थप्रपंचयति ब्राह्मणा इति नवाभिः । श्वेताश्वतर उवाच हेतयो यथेदानीं भवन्तो मिलिताः समवेतास्तथा पूर्वमपि नानाविधमुनीनां समाजोऽभवदिति द्वयोरर्थः २३ । २४
तेष्विति । तेषां समुदितानां मध्ये केचिद्ब्रह्मविद एतान् अविज्ञानानुग्रहीतुमिच्छन्त एवमुचुरिति २५ एवं कथमित्याकांक्षायां तद्वाक्यं मभिनयति भवन्त इति त्रिभिः । भो ब्राह्मणा भवतां लोकोपकारि
णामत्र देशे समाजो लोकोपकारायास्तु सच लोकोपकार इदानीं वाचो गलानि हेतुभूता लौकिकीः कथाः विसृज्य जगत्कारणविचारेण सिद्धयेदिति त्रयाणामर्थः २६ । २७ । २८ एवं ब्रह्मविद्भिरुक्ते

चिरकालं वयं सर्वे संवाद्य च परस्परम् ॥ इतरतर संकेतं कृत्वा त्वां हि समागताः १८ श्वेताश्वतरनामां वदशाखा प्रवर्तकः ॥ कारणं यदयं ब्रूयात्तदस्माभिर्यतीश्वराः ॥
अभिवादेन निखिलैरंगीकार्यमसंशयम् १९ पक्षपातेन रहितः सर्वज्ञो यमुनीश्वरः ॥ शत्रौ पुत्रे स्वदेहे च विषमो न कदाचन २० इत्थं विधाय संकेतं वयमत्र समागताः ॥
छिधिः संशयान् ब्रह्मन् स्वस्ति ते मुनिपुंगव २१ एवमुक्तो यतीन् प्राह यथान्यायमुपागतान् ॥ कारणं यदहं तत्ते कथयामि महामते २२ ब्राह्मणा बहवः पूर्वयतयो वेदवा
दिनः ॥ षडंगकुशलास्तद्ब्रूहापो हविशारदाः २३ शिष्या नानागुरूणां च केचिद्ब्रह्मविदामपि ॥ यथा भवन्तो यतय एकत्र मिलिताः क्वचित् २४ तेषु ब्रह्मविदः केचि
देताननुजिघृक्षवः ॥ इदं वचनमाहुस्ते निरीक्ष्यैव परस्परम् २५ भवन्तो ब्राह्मणाः सर्वे वेदवेदांगपारगाः ॥ अत्रागता महाभागालोकानुग्रहकारिणः २६ समाजो भव
तां तस्मादेष लोकोपकारकः ॥ भवता ब्राह्मणा हेतुर्जगतोत्र विचार्यताम् २७ परित्यज्य कथा एता लौकिकीर्गलानि हेतुकाः ॥ वचसो मुनिशार्दूला भवस्योरोचते यदि
२८ एवमुक्तेऽथ ते सर्वे सहृष्टा जाता कौतुकाः ॥ ब्राह्मणामिलितास्तत्र तर्ककर्मशुद्धयः ॥ कारणं जगतः श्रोतुमूचुस्तान् ब्रह्मवादिनः २९ भवन्त एवमुनयः कीर्तयन्तु
महाधियः ॥ कारणं जगतः सर्वे श्रोष्यामः संगता वयम् ३० इत्युक्त्वा मुनिवर्यास्ते सर्वदा स्वात्मवेदिनः ॥ तर्ककर्मशुद्धीं स्तान् ज्ञात्वा मीमांसयोचिरे ३१ अकारणं ज
गत्सर्वं विप्रानैतत्प्रजायते ॥ पटो यथानजायेत विना तत्त्वादिकारणम् ३२ अहेतुता भवेद्दृष्टेयं दितेन विना भवेत् ॥ पटस्तत्तूना विना विप्रान् भवत्येव सर्वथा ३३ अपि
कार्याणि हेतूनामभावेऽपि जनिंयति ॥ व्रजेयुश्चरितार्थाः स्युः सर्वे एवात्र जन्तवः ३४

सति इतरतर्कप्रधाना विप्रा एवमाहुरित्याह एवमुक्ते इति २९ इतरवाक्यमभिनयति भवन्त एवेति स्पष्टम् ३० इत्युक्ता इति । एवमुक्तास्ते ब्रह्मविद इतरदिजांस्तार्किकान् ज्ञात्वा मीमांसयामीमां
सारीत्या विषयसंशयपूर्वपक्षदिरूपाधिकरणोपन्यासेनेति यावत् उक्तवन्त इत्यर्थः । विषयो विषयश्चैव पूर्वपक्षस्तथोत्तरम् । प्रयोजनं च पंचांगशास्त्रे विकरणं स्मृतम् इति ३१ तत्र विषयशोध
नपरत्वेन विकारणमित्यादि मंत्रं योजयन् विकारणमित्यंशस्यार्थप्रपंचयति अकारणमित्यादिभिरुपादिश्लोकेः । हे विप्राः एतज्जगदकारणं जगत्ते इति नवाच्यं । यथा पटस्तत्त्वादिकारणं विना
जायते इति नवच्यं शक्यमित्यर्थः ३२ दृष्टान्तमेव पट्टयति अहेतुतेति । यदि दृष्टमयसिद्धिपट्टे अहेतुता भवेत्तदा पटस्तत्तूना विना भवत्येव सर्वथा सच सर्वथान भवत्येवेति संबन्धः ३३ उक्तमर्थमुदाहर
णार्थं विचारयति अविचार्यो जीति यतभिः । यावत्कार्याण्यधिकारणे विना विस्तृतं यदहेतुता भवेत्तदा पटस्तत्तूना विना भवत्येवेति संबन्धः ३४ उक्तमर्थमुदाहर

तथा नानायां हि भिन्नैरसमीपगमनादिकेन क्रियेतत्पादः नारीति ३५ स्वस्वाम्यादिश्चेति । धनाद्यनपेक्षत्वेन संप्रत्ययकभावादितंबन्धेन संबन्धोपि कश्चन न स्यात् तथा ज्ञादीच्छयापि न कश्चिद्भवेत्
अज्ञादिभिस्तृप्तिश्च न स्यादित्यर्थः ३६ एवमिति । तथा वस्त्राद्यर्थमपि न कश्चिद्भवेत् एवमन्योपि व्यवहारो न स्यादित्यर्थः । फलितमाह । तत इति ३७ केचिद्ब्रह्माकारणाभावं बीजाद्य
भावरूपमंशुरादिकार्याणां कारणमाहुस्तन्मतासंभवेऽप्युक्तदेतुजातं योजयति कारणभाव इति । एतेन व्यवहारलोपांतदोषप्रसंगेन कारणभावः कारणमिति पक्षोपिनोपपद्यते अत्र पक्षे ह देवद्वयमात्रं
दूषणजः तत्रापि व्याख्यातं विस्तरणोक्तं सद्बोधयामित्यर्थः ३८ इदं पक्षोक्तं दूषणजातमेव प्रपञ्चयति अपि चेदित्यादिना । कारणभावः कारणमिति पक्षे कोसो कारणस्याभावः कारणं किं कारण
स्यात्यन्ताभावः किंवा प्रागभावः किंवा ध्वस्तः किंवा न्योन्याभावः तत्र नाद्यः त्वदुक्तैर्याघातदोषेण व्यर्थत्वापत्तेरित्यर्थः ३९ व्याघातमभिनयति अकारणमिति । इदं विश्वमकारणकमिति पक्षस्तत्त्व
यांगीकृत एव तदुपपादनायैव हित्वा कारणाभायः कारणमिति पक्ष उपपाद्यते तथा च तदत्यन्ताभावस्य कारणत्वांगीकारे सति यथा सप्रथमं गीकृतपक्षोपिन स्यात्तद्दीयतथा त्वयोक्तं स्यात् तथा च प्र
तिज्ञाविरोधरूपो व्याघातः स्फुट इत्यर्थः एतदुपपन्नं कारणप्रागभावस्य कारणत्वांगीकारेपि बोध्यमित्यर्थः ४० प्रागभावपक्षे दोषांतराणि वक्तुं विकल्पयति प्रागभावादिति । यदा प्रागभावात्कार्या

नारी न नरमागच्छेन्नरो नारी च कामुकः ॥ प्रजाद्यर्थं तथान्योपि निर्धनो धनिर्न न च ३५ स्वस्वाम्यादिश्च संबन्धो नैव कश्चिद्भविष्यति ॥ क्षुत्पिपासातुरस्तद्वदन्नपाने
च्छयानहि ॥ इतस्ततो जनो गच्छेत्तृप्तिरन्नादिना न च ३६ एवं वासः प्रभृत्यर्थे न गच्छेत्कोपि कुत्रचित् ॥ व्यवहारस्तथा सर्वः परिलोपंगमिष्यति ॥ ततः सकारणं सर्वं
जायमानं मुनीश्वरः ३७ कारणभाव एतेन कारणं नोपपद्यते ॥ व्याख्यातमिदं मध्यत्रज्ञातव्यं मुनिसत्तमाः ३८ अपि चेत्कारणाभावः कारणं स्यात्तथा त्रकः ॥ अ
त्यन्ताभाव एवैव पक्षेति चेद्व्यर्थमेव तत् ३९ अकारणमिदं विश्वं पक्ष एष व्यवस्थितः ॥ तथा च सति सोऽप्यत्र यथान स्यात्तथैरितम् ॥ प्रागभावो यदा स स्यात्तदाप्येतत्संभ
वेत् ४० प्रागभावाद्यदा जन्मकार्याणां चादिनो भवेत् ॥ प्रागभावस्तदानष्टः स्थितो वेति विचार्यताम् ४१ यदानष्टस्तदा कार्यजनेः पूर्वमनंतरम् ॥ अथवा यदि पूर्वः
स्यात्तदानैपोत्रकारणम् ४२ अनंतरं यदानाशो भवेत्तस्य तदा हि सः ॥ किमेकोऽप्यथवानेको यथेकस्तर्हि किं हि सः ४३ नष्टोऽधुना यवानैव यदिनष्टः कथं भवेत् ॥ कार्यमेतदि
दानीय दृश्यते सर्वजंतुभिः ४४ अधुना यद्यनष्टो यभावी नाशः कदास्य सः ॥ यस्मिन्काले त्वयं नाशं यास्यत्येतत्तदादिकिम् ॥ भविष्यति जगत्कार्यमथवान भविष्यति ४५

णां जन्म भवतीत्याकारकं चादिनोऽनंतरं तदा इति विचार्यतां विकल्प्यतां इति किं तदा कार्योत्पत्तिकाले प्रागभावो नष्टः स्थितो वेति ४१ यदेति । आद्येऽपि ह विचार्य किं प्रागभावः कार्योत्पत्तेः पूर्वमनष्टो
वानंतरं नष्ट इति यदितु पूर्वमनष्टस्तदा सकथं कारणं स्यात् न हि घटोत्पत्तेः पूर्वमनष्टः कुलालो घटकारणमित्युच्यत इत्यर्थः ४२ कार्योत्पत्तेरनंतरं प्रागभावो नश्यतीति पक्षेपि विकल्पयति अनंतरमिति ।
यदा तस्य प्रागभावस्य नाशः कार्योत्पत्तेरनंतरं भवति तदाप्येतद्वक्तव्यं एतत्किं स प्रागभावः किमेकव्यक्तिकोऽनैकव्यक्तिको वा यदि सकल कार्यहेतुः प्रागभाव एकव्यक्तिकस्तर्हि ह देवद्वयक्रियमात्रादौ
नयेति आद्येऽपि नाना जायमानं कार्यं कथं स्यात्तद्विचारणेन ह्येतत्कार्यं जायत इति द्वयोरर्थः ४३ । ४४ अधुना स प्रागभावो नष्ट इति पक्षं दूषयति अधुनैति द्वाभ्यां । प्रागभावो हि कार्यनाश इति
प्रसिद्धं यदि त्वधुना ह दानीं तनकार्यं पथं तत्कार्यं पुजातेष्वप्यप्यं प्रागभावो नष्टस्तदा स प्रागभावस्य सनाशः कदाभावी भविष्यतीति अस्मिन् पक्षे ह दमपरं पृच्छ्यते यदायं प्रागभावो नश्यति तत्प्रभृति ह
जगद्रूपं कार्यं भविष्यति न वेति ४५

आ. पु.

॥ २ ॥

भविष्यतीतिपक्षे व्यवहारलोपांतपूर्वोक्तदूषणंप्रसज्येत्याह कार्यभावइति । प्रागभावरूपं कारणं विनापि कार्यस्य भवि उत्पत्तौ सत्यां कारणेन विना कार्यजनिरिति पक्षः स्यादापद्येत तथाच पूर्वोक्तदोषप्रसक्तिरित्यर्थः ४६ अस्मिन्पक्षे निर्युक्तिरुक्तं चेत्त्याह अपिचेदिति । यदितदा प्रागभावनाशोत्तरकाले अकारणकं कार्यं भविष्यति तदा इदानीमपि तथा कुतो न भवतीति पक्षे इदानीमकारणककार्यसंभवोपपादिकायुक्तिर्वैकल्यासाचनास्तीत्यर्थः ४७ प्रागभावनाशे कार्यं न भविष्यतीति पक्षं दूषयति तस्मिन्निचितं तुभिः । तस्मिन् प्रागभावेन हेतुसत्तिका कार्यं न भविष्यतीति चेदिति शेषः तर्हि अनायासेन मुक्तिसिद्धिर्निश्चयान्मुक्त्यर्थं प्रयासवैयर्थ्यमित्यर्थः ४८ किंचात्र पक्षे संसारस्यानंततयाऽनादितया च सर्वसंमतस्य सान्तत्वसादित्वयोरापत्तिरित्याह अप्यनंतस्येति । विवेकख्यातिहीनान् प्रतिसंसारोऽनंतोऽनादिश्च प्रसिद्धस्तस्यात्र पक्षे सांतत्वं स्यात्सांतत्वे च सादित्वमपि स्यादित्यर्थः ४९ सादित्वे च मुक्तस्यापि बंधापत्तिरित्याह अंतवानिति । वादिनो मते इति शेषः । तस्योक्तत्वादिसंमतस्य मुक्तस्यायं संसारः पुनः केन हेतुना न भविष्यति किंतु भविष्यत्येवेत्यर्थः ५० ततः किमत आह यदीति स्पष्टम् ५१ एतावतैकव्यक्तिकः प्रागभावो जगत्कारणमिति पक्षो निरस्तोऽथानेकव्यक्तिकः सतथेति पक्षं दूषयति यदानेकइत्येकादशभिः । प्रागभावस्यानेकव्यक्तित्वे तस्य भेदः प्रतियोगिभेदादेव वाच्यः स्वरूपमात्रेणाभावे भेदासंभवादित्यर्थः ५२ तस्य प्रतियोगित्वं कारणानां का

कार्यभावे विनैव स्यात्कारणेन तदाजनिः ॥ तथाच सति पूर्वोक्तदूषणं पुनराव्रजेत् ४६ अपिचेत्कारणाभावे सदा कार्यं भविष्यति ॥ इदानीं केन तत्रैव भवतीति वदं तुते ४७ तस्मिन्नष्टे तदनैतत्कार्यं कापि भविष्यति ॥ अनायासेन मुक्तिः स्यात्तर्हि तेषां महात्मनाम् ४८ अप्यनंतस्य चेदंतः संसारस्य भविष्यति ॥ अनादेः सादिता कस्मात्तस्य नैव भविष्यति ४९ अंतवांश्च तथासादिः संसारो यदि वादिनः ॥ मुक्तस्य तस्य केनायं पुनर्नैव भविष्यति ५० यदि मुक्तस्य संसारः पुनरेव भविष्यति ॥ व्यर्थास्तदा समस्ताः स्युर्वादिनो मुक्तिहेतवः ५१ यदानेकस्तदा तस्य भेदः केन भवेदिह ॥ प्रागभावो हि यस्य स्यात्तद्भेदादेव भेदवान् ॥ अभावस्य स्वतो भेदो न दृष्टो वादिभिर्नृतः ५२ कार्यभेदाद्यदा भेदः प्रागभावगतो भवेत् ॥ तदायं कारणभावो न भवेत्तर्हि चित्कचित् ५३ एवं च सति कार्यस्य कारणेन विनाजनिः ॥ पूर्वोक्ताऽऽवर्तते भूयो वादिनं दुर्धियं प्रति ५४ अपिकार्ये ह्यनुत्पन्ने तस्याभावः कथं भवेत् ॥ विशेषणे सति ज्ञाते विशिष्टावगतिर्यतः ॥ अनुत्पन्नं कथं तस्यात्कथं वा ज्ञायते तत्र तत् ५५

याणां वा नाद्यः अनादेः प्रागभावस्य कारणसंभवादित्यभिप्रेत्य नांत्यः तथा सति तस्य कार्यभावत्वेन तत्कारणाभावः कारणमिति प्रतिज्ञाहीयेत त्याह कार्यभेदादिति । यदा प्रागभावस्य भेदः कार्यरूपप्रतियोगिभेदाधीनस्तर्हि संसारणाभावपदेन व्यवहार्यो न स्यात् किंतु कार्याभावपदेन तथाच त्वत्प्रतिज्ञाहानिरित्यर्थः ५३ एवं च कारणभावस्य रूपस्य त्वदुक्तकारणस्याप्यसंभवे व्यवहारलोपांतदूषणविशिष्टाऽकारणकार्योत्पत्तिः प्रसज्येत त्याह एवं च सतीति । आवर्तते पुनः प्रसज्येत ५४ किंच प्रागभावः प्रागभावत्वरूपेण घटजनको घटीयत्वरूपेण वा आद्ये पठप्रागभावादपि घटोत्पत्त्यापत्तिः अंत्येतस्य घटीयत्वं प्रतियोगितासंबन्धेन घटविशिष्टत्वं तच्च विशिष्टज्ञानाधीनं न हि पदार्थानामयः शलाकासहशानां स्वभावेन परस्परसंबन्धः । विशिष्टज्ञानं तु विशेषणज्ञानाधीनमित्यतीमुत्पन्ने घटे तदसंभवादिति विशेषणकारणमपि ननु शक्यमित्याशयेनाह अपिकार्ये इति । कार्येऽनुत्पन्ने सति अभावः प्रागभावस्तस्य तदीयत्वेन कथं भवेत् ज्ञायेत यतो विशेषणज्ञानं विशिष्टज्ञानमिति हेतुरिति । अत्र

यदानेकस्तदा तस्य भेदः केन भवेदिह ॥ प्रागभावो हि यस्य स्यात्तद्भेदादेव भेदवान् ॥ अभावस्य स्वतो भेदो न दृष्टो वादिभिर्नृतः ५२ कार्यभेदाद्यदा भेदः प्रागभावगतो भवेत् ॥ तदायं कारणभावो न भवेत्तर्हि चित्कचित् ५३ एवं च सति कार्यस्य कारणेन विनाजनिः ॥ पूर्वोक्ताऽऽवर्तते भूयो वादिनं दुर्धियं प्रति ५४ अपिकार्ये ह्यनुत्पन्ने तस्याभावः कथं भवेत् ॥ विशेषणे सति ज्ञाते विशिष्टावगतिर्यतः ॥ अनुत्पन्नं कथं तस्यात्कथं वा ज्ञायते तत्र तत् ५५

दिनसनाशितस्तदाकस्त्वप्रागभावेनाशयिष्यति तथाचसध्रुवो नित्यः स्यादित्यर्थः ६० स्वरूपेणप्रागभावस्यनित्यत्वेतुतस्यनिकर्तव्यदुक्तंतद्याहर्तस्यादित्याह नित्येनेति । अस्यनित्यस्यप्रागभावस्य
नित्येनोपाधिनाभेदेनस्यातुक्तुतोऽकार्यतः नित्यस्यभावस्यअकार्यत्वात्प्रागभावप्रतियोगित्वलक्षणकार्यत्वविहात्प्रागभावभेदस्यप्रतियोगिभेदमात्रनिरूप्य वादितियावत् अनित्येनोपाधिनास्यनि
त्यप्रागभावस्यभेदश्चेदंगीक्रियतेतदायमेवप्रागभावोऽध्वंसभावरूपोपिस्पादतिरिक्तस्यध्वंसस्यरूपनेगौरवात् नचेषापत्तिः ध्वंसस्यकार्यविरोधिनः कारणत्वस्यव्याहतत्वादितिभावः ६१ एवंकारण
नित्यानित्यत्वप्रक्षयोरपितत्प्रतियोगिकप्रागभावासंभवस्तस्यध्वंसत्वापत्तिश्चदूषणतयाबोधेत्याह कारणस्यापीति । एतदुक्तदूषणंखंडनीयतयाप्रकृतेकारणाभावस्यप्रागभावरूपत्वेपिबोध्यं यतः
कारणस्यनित्यत्वेआत्मवत्प्रागभावासंभवः अनित्यत्वेतुनित्यस्यप्रागभावस्यैवध्वंसत्वापत्तिरित्यर्थः । अत्रेदंबोध्यं यथाकार्यध्वंसःकार्यविरोधीतथाकारणध्वंसोपि नहिभृत्तिकाध्वंसेष्येद्यायतइति
६२ अथकारणाभावस्यध्वंसरूपस्यकारणपक्षभेकादशभिर्दूषणस्तत्रवादिनआशयंश्रुतंतपृच्छति अपिचेदिति । किंचयदिलोकेनित्यानित्यभावरूपंकारणंप्रसिद्धंतहितदेवासु तस्यलौकिककारण
स्याभावेनकारणतयास्वीकृतेनतत्रवादिनःकिंप्रयोजनमित्यर्थः ६३

एवं सिद्धांतिनापृष्टः सौगतः स्वाभिप्रायमुदाटयति बीजादीति । बीजादिरूपकारणमविनष्टं चेत्कार्यस्यांकुरादेः कारणं न भवति किंतु विनष्टमेव एतस्मादेतदालोच्य मया कारणाभावः कारणमुच्यते न बीजादिरूपकारणमित्यर्थः ६४ एतदश्रुत्वासिद्धांतीवादिनं प्रतिज्ञांतरेण निगृह्यंस्तदुक्तित्वमप्रागभावविचारसमाप्तिं दर्शयति आयुष्मानिति द्वाभ्यां । समाधानार्थं वादिनामहदायुरपेक्ष्यमिति सूचनायाः युष्मानित्युच्यते वादी । तत्रोक्ताभिप्राये सति सवादीतावदिति बहव इति किं बीजादिरूपकारणस्य प्रागभावः किमंकुरादेः कार्यस्य न जनक इति त्वया संमतं यतः प्रागभावपक्षपरित्यज्य बीजादिना विनष्टमित्युक्त्या प्रध्वंसस्य कारणत्वं ब्रूषे इति द्वयोः संबंधः ६५ । ६६ तत्र मौनेन वादिनः स्वीकारं लक्षयित्वा प्रध्वंसस्या कारणतायां हेतुतया व्यभिचारं दर्शयति बहूनामिति । बहूनां बीजकंदादिरूपाणां कारणानां भक्षकोदरादिषु प्रध्वंसेष्वंकुरादयोन जायंत इति व्यभिचारात् कथं तस्य कारणत्वमित्यर्थः ६७ कारणाभावः कारणमित्युक्तौ व्याघातश्चेत्याह अपि यद्यस्येति द्वाभ्यां । जनकत्वलक्षणं कारणत्वं बीजादेर्यदिना स्तितदा बीजाद्यभावपरः कारणाभावशब्दः कथं न व्याहत इत्यर्थः ६८ यद्यभाव इति । किं यदित्यन्ते बीजाद्यभावः कारणं तदा तस्य बीजाद्यभावस्याप्यभावः कारणमिति त्वया वक्तव्यं कारणत्वाविशेषात्

बीजादिनाऽविनष्टं चेत् कारणं कार्यकारणम् ॥ कारणाभाव एतस्मात् कारणं नैव कारणम् ६४ आयुष्मांस्तत्र बहवदुप्रागभावः किमत्र सः ॥ अंकुरादेर्हि जनको बीजादिः कारणं न तु ६५ प्रागभावस्य पक्षत्वं त्यक्तवानसि संप्रति ॥ प्रध्वंसस्य यतो ब्रूषे कारणत्वं जगज्जनौ ६६ बहूनां कारणानां स्यात् प्रध्वंसो जठरादिषु ॥ अंकुरादीनि कार्याणि कुतस्तत्र भवंति न ६७ अपि यद्यस्य जनकं कारणं तस्य तद्भवेत् ॥ बीजाद्यजनकं केन कारणं भवतोच्यते ६८ यद्यभावो भवेत् कार्यजनौ कारणमत्र ते ॥ तर्हितस्याप्यभावः स्यात् कारणत्वेन हेतुना ६९ एवं च कारणं हि त्वा भवेत् कार्यजनोऽस्ति तव ॥ तत्रोक्तदूषणं पूर्वं पुनरावर्तते धुना ७० अपि तंतु सुवर्णादेः कारणस्यात्र दर्शनात् ॥ कार्योत्पादेऽपि केनास्य प्रध्वंसः कीर्तितस्त्वया ७१ ततो बीजस्य चेन्नाशो मा भूत् कारणमत्र तत् ॥ अनष्टा बीजजठरेषु विव्यवयवाहिये ॥ त एव कारणं तत्र स तु सर्वा विरोधतः ७२ प्रागभावे हि ये दोषाः प्रध्वंसेऽपि त एव हि ॥ उक्तिभेदाद्भवंत्येते ह्यभावे सकलेऽपि च ७३ अन्योन्यभेदधी हेतुरभावोऽपि न कारणम् ॥ अदर्शनादभावोतः कारणं कोऽपि नैव सः ७४

तथा च बीजाद्यभावस्य कारणतोक्तिर्याहता अनवस्थिता चेति ६९ किं यद्यत् कारणत्वेनाप्रातंतस्थ तस्याभावः कारणमित्युक्तौ व्यवहारलोपांतदोषविशिष्टाऽकारणककार्योत्पासिः पुनः प्रसज्येत इत्याह एवं चेति ७० ध्वंसस्य कारणत्वं प्रत्यक्षविरुद्धं चेत्याह अपि तं त्विति । कार्योत्पादे सति अत्र पटकुंडलादिकार्यशरीरे अनुगतस्य तंतुसुवर्णादिरूपकारणस्य प्रत्यक्षसिद्धत्वात् कारणाभावः कारणमिति त्वया कथं कीर्तयते इत्यर्थः ७१ एवमन्वयव्यतिरेकाभ्यां भावानां कारणत्वे निश्चितसति यत्र बीजांकुरादीनां कारणत्वं त्वया ध्वंसस्य हेतुतोच्यते तत्र बीजाद्यवयवानां हेतुता संभवाद्देशेन स्यात् सिद्धत्वात् हेतुरित्याह तत इति । ततः सतः कारणस्य सिद्धत्वाद् बीजस्य नाशो सति तद्बीजकारणमास्तु येतु बीजस्यांतर्वर्त्तमाना अनष्टाः पार्थिववा अवयवास्त एव कारणतां भजंतु सर्वप्रमाणा विरोधादित्यर्थः बीजस्य बीजत्वं हेतुतदुपाधिकारिभावात् ७२ प्रागभावपक्षोक्ता दोषा अपि ध्वंसादिपक्षे योज्या इत्याह प्रागभाव इति । उक्तिभेदात् किंचित्प्रकारकभेदात् यथा एकस्य ध्वंसस्य जगदेतोरिदानीं जातत्वे पूर्ववत् प्रवृत्त्याऽपि नः अनेकत्वेऽपि यथा न प्रवृत्तिरिति चेन्नैव प्रवृत्तिरित्याह ७३ अन्योन्यभेदधी हेतुरभावोऽपि न कारणम् ७४ अन्योन्यभेदधी हेतुरभावोऽपि न कारणम् ७४

नमोऽस्मिन्महर्षये ॥ अतएवेति । अतोऽभावत्वावच्छिन्नस्य कारणत्वात्संभवदिवहेद्विजोत्तमाः शून्यस्य कारणत्वं न मेतत्वं शून्यमिति हि सामान्याभावात्
 अत्यंताभावपर्यवस्यति । अतएवेति । अतोऽभावत्वावच्छिन्नस्य कारणत्वात्संभवदिवहेद्विजोत्तमाः शून्यस्य कारणत्वं न मेतत्वं शून्यमिति हि सामान्याभावात्
 कार्यताभावस्यैव नामवादिभिः कल्पितं तस्य वंध्यापुत्रवत्सत्ताहीनस्य कारणत्वं कथं स्यादित्यर्थः ७५ तत्र दोषं वक्तुं विकल्पयति अपि कार्यस्येति । शून्यपदार्थघटकोऽभावः किं कार्यप्रतियोगिकः
 कारणप्रतियोगिको वा कार्यकारणोभयप्रतियोगिको वा त्रेधाप्यसंभवइत्यर्थः ७६ तत्र नायः कारणाभावः कारणमित्यभ्युपेत्य कार्याभावस्य कारणतां वक्तुं प्रतिज्ञाहानिरपसिद्धांतस्य वा दोषस्यापा
 तादित्याह कार्यस्येति । कार्यस्यात्यंताभावस्तत्कारणमित्यंगीकारेपक्षहानिरित्यर्थः ७७ अत्रैव दोषांतरमाह अपिभूयानिति । अस्य कार्याभावः कारणमित्याकारकस्य पक्षस्यांगीकारे
 ऽतो हेतोर्भूयान्बहुविधो विरोधः स्यात् । अतः कुत इत्याकांक्षाया माह कारणतइत्यादि । अयं भावः कार्याभावो निरपेक्षः कारणं किं वादंडो यथा च कादिसापेक्षो घटकारणतद्वत्सापेक्षः आद्ये सर्वत्र
 सर्वकार्यापत्तिः अंत्येपि दृष्टसामग्रीसद्भावाद्बंध्यायाः सुतः कुतो न जायते एतन्मते कार्यस्यात्यंतासद्रूपत्वाद्बंध्यासुतस्याप्यत्यंतासत्त्वाविशेषादिति ७८ ननु वंध्यायाः सामग्रीघटकत्वमेव नास्ति शक्तय
 भावेन कारणत्वविरहादिति शक्तिवादिनः शंका मनूयतन्निरासाय शक्तिलक्षणं पृच्छति अथेति ७९ यद्वलात्कारणात्कार्यजायते सा शक्तिरिति लक्षणमाशंक्यसाशक्तिः किं कारणताद्विन्नाऽभिज्ञावेति वि

अतएव न शून्यस्य कारणत्वं द्विजोत्तमाः ॥ अत्यंताभाव एवायं शून्यं वादिजने रितम् ॥ वंध्यासुतसमस्यास्य कारणत्वं कथं भवेत् ७५ अपि कार्यस्य वायं स्यादथवा कार
 णस्य हि ॥ उभयोर्वापि नैव स्यात्त्रेधाप्येष महाधियः ७६ कार्यस्य यदि सोयं स्यात्तदा पक्षपरिक्षयः ॥ कारणाभावतः कार्यपक्ष एष यतस्तव ७७ अपिभूयान् विरोधः
 स्यादस्य पक्षस्य संग्रहे ॥ अतः कारणतः कार्यमत्यंतासत्प्रजायते ॥ वंध्यायास्तनयः कस्मात्तादृगेव न जायते ७८ अथ वंध्याभवे त्रैषाकारणं शक्त्यभावात् ॥ केयं श
 क्तिस्तदैतत्तु वक्तव्यं शक्तिवादिना ७९ यया संजायते कार्यकारणात्सेति चेन्मतम् ॥ कारणं किं ततो भिन्नं शक्तेरतन्निरूप्यताम् ८० शक्त्या संजायते कार्यकारणस्या
 दकारणम् ॥ भावमात्रस्य नैवैतत्कारणत्वं प्रसिद्धयति ८१ तेन शक्तेस्तु सद्भावे कारणव्यर्थमेव तत् ॥ कारणस्यापि सद्भावे शक्तिर्व्यर्थप्रसज्जते ॥ कारणं कार्यजनकं
 शक्तिश्चेत्तादृशी तव ८२ एतयोर्व्यभेदः स्यात्तदानामद्वयं भवेत् ॥ कारणं शक्तिरित्येतद्व्यर्था शक्तिस्तदा तव ८३ ततो वंध्यापि कस्मान्न जनयेत्सुतमात्मनः ॥
 अत्यंतासत्त्वसामान्यं तत्सुतस्यापि विद्यते ८४

कल्पयति यथेति । साशक्तिः ततः शक्तेः सकाशात्कारणं भिन्नमभिन्वा इत्यर्थः ८० आद्येपि कार्याभक्तत्वं किं शक्तेरित्येतत्कारणस्यापि प्रथमे कारणस्य कारणत्वहानिः कारणत्वस्य कार्याभक्त
 तामाश्रयत्वात् चरमेतु किं शक्त्या तां विनापि कार्याभक्ततायाः सत्त्वादित्याह शक्त्येति द्वाभ्यां । यदि शक्त्या कार्यजायेत तदा प्रसिद्धं कारणमकारणं कारणताहीनं स्यात् किंच शक्तिसद्भावेभावमात्र
 स्य एतत्प्रसिद्धं कारणत्वं न स्यात्तथैव निर्वाहात् तार्किकैः शक्तिस्थानाभिपत्तिः प्रतिबंधकाभावः कारणस्यादित्याशयेन भावमात्रस्येत्युक्तम् ८१ तेनेति । तेन एकत्रैवार्भक्तौ चित्येन शक्तिकारण
 योरन्यतरस्यैवैवार्थयतः कार्यजनकात्मकं कारणं तत्र मते तु शक्तिरप्येतादृशी कार्यजनकात्मिका वेत्यर्थः ८२ शक्तिकारणयोरभेदपक्षे तु शक्तिकारणपदयोः पर्यायत्वापत्तिरित्याह एतयोरिति ८३
 एवं शक्त्यंगीकारस्याप्यसामंजस्येकार्यात्यंताभावः कारणमित्याकारकेऽसत्कार्यत्वादिवंध्यासुतोत्पत्तिप्रसक्तिरपरिहायैवेत्याह ततइति । एतत्प्रत्यक्षसिद्धमत्यंतासत्त्वरूपं कार्यलक्षणं यतो वंध्यासुत
 स्यापि वर्तते ऽतो वंध्यापि कथं सुतं न जनयेदिति संबन्धः ८४

नन्वत्येतासद्रूपमपिकार्यकारणादेवजायतेवंध्यातुनकारणमितिचेतत्त्वविचार्यब्रूहि नहि वंध्यायाः कारणत्वमेव कुतोनेतिपृच्छंतप्रतिसंदिग्धः कारणत्वाभावोहेतुतपोपन्यसितव्यइत्याह नकारणत्वमिति । अस्याबंध्यायाः अस्यकारणत्वाभावस्यनियामकंनियमेनबोधकंकार्यादर्शनंनसंभवति इदंकार्यदर्शनमेवकुतो नस्यादितिप्रश्नारूढतयासंदिग्धत्वादित्यर्थः ८५ नचबंध्यात्वंकारणत्वाभावोवापुत्रादर्शनंप्रयोजकत्वेनवाच्यस्तयोः पुत्रादर्शनैकप्रयोज्यत्वेनाप्योभ्याश्रयतयासंदिग्धत्वादित्याशयेनाह पुत्राजनिमिति । पुत्राजनिरूपंहेतुविनावंध्यात्वंकारणत्वाभावेकारणसाधकंबधोमतापिदुर्लभमित्यर्थः ८६ किंचयथासत्कार्यवादिभिः कारणेकार्यस्यसुक्ष्मरूपेणस्थितिः कार्यनियामिकाङ्गीकृतातथाभवद्भिरनभ्युपगमात्सर्वसर्वत्रोत्पद्येतात्यंतासत्त्वात्मकस्यभवदभ्युपगतस्यकार्यतावच्छेदकस्याविशेषादित्याह अपिकार्यमिति । यतः कारणेकार्येनास्त्यतः सर्वसर्वत्रकुतो न जायतइतिसंबंधः ८७ अपिचासतः कार्यस्यसत्कारणाभ्युपगमोऽयुक्तः योग्ययोग्येनसंबद्धतइतिन्यायविरोधादित्याह अत्यंतासदिदमिति । यदिकार्यमत्यंतासत्तर्हितस्यसद्रूपंकारणंकुतः स्यात् नहिविलक्षणयोः कार्यकारणभावेकिंचित्कारणसाधकंविद्यते फलितमाह अत्यंतासत्त्वमित्यादिना ८८ किंचासत्कार्यवादिभिस्तार्किकैः सत्ताजातिसंबंधादसतः सत्त्वरूपोत्पत्तिरिष्यतेतथाबंध्यापुत्रस्यापिस्यादित्याह सतश्चेदिति । सत्तायाः संबंधाद्यसतः कार्यताउत्पत्तिरिष्यतेतदा

नकारणत्वंचास्त्यस्याइतिचेतत्त्वतोवद ॥ कार्यस्यादर्शनंनैवभवेदस्यनियामकम् ॥ कुतो नस्यादिदंयस्मादस्माभिः पृच्छ्यतेधुना ८५ पुत्राजनिंविनाचैवनबंध्यालभ्यतेक्वचित् ॥ अभावेकारणत्वस्यकारणंभीमतापिच ८६ अपिकार्यंनकुत्रापिकारणेस्ति कुतो न तत् ॥ सर्वस्माज्जायतेसर्वमत्यंतासत्त्वसाम्यतः ८७ अत्यंतासदिदंकार्ययदितस्यकुतोभवेत् ॥ कारणंसदिदंनैववैलक्ष्ण्येस्तिकारणम् ॥ अत्यंतासत्त्वमेतस्मात्कार्येनैवोपपद्यते ८८ असतश्चोद्विसत्तायाः संबंधात्कार्यताभवेत् ॥ तस्यसत्ताभिसंयोगोयदिकेनभवेन्नहि ॥ बंध्यासुतस्यतस्यापिकार्यतास्तुतथैवसा ८९ अप्यर्धजरतीयस्यात्कार्यस्यासत्त्ववादिनः ॥ कारणस्यापितत्त्वस्मान्मतेतस्यभवेन्नहि ९० कारणस्यतथात्वस्यस्वीकारेपक्षसंक्षयः ॥ असिद्धिश्चयतोनात्रकार्यसंजायतेऽसतः ९१ बंध्यासुतादयोभावाः पटतैलादिहेतवः ॥ नदृश्यंतेप्रदृश्यंतेतिलतंत्वादिकास्तथा ९२ दर्शनेपि यदाभ्रातिर्विद्यतेभवतस्तदा ॥ अस्ति किंचिदसंभ्रांतंयतः पक्षविनिर्णयः ९३

तस्यबंध्यापुत्रस्यापिसत्तायोगः कार्यताचास्त्वितियोजना ८९ स्वेच्छयैवकार्यस्यासत्त्वमभ्युपगम्यकारणस्यासत्त्वमनभ्युपगच्छतस्तार्किकस्यार्धजरतीयस्यापत्तिरित्याह अप्यर्थेति । यथा जरतीकामुकः स्वेच्छयैवकिंचिदङ्गमुपादत्तेकिंचित्यजतितथेदमपीत्यर्थः एतदसत्त्वम् ९० यदितुतार्किकः कारणस्याप्यसत्त्वमंगीकुर्यात्तदातस्यसतोसंजायतइत्याकारकसिद्धांतहानिर्दृष्टविरोधरूपाऽसिद्धिश्च नहासतः सकाशात्कार्यजायमानंदृश्यतइत्याह कारणस्येति । तथात्वस्यासत्त्वस्य ९१ दृष्टविरोधरूपाऽसिद्धिमेवस्फुटयति बंध्यासुतादयइति । बंध्यासुतादयोऽसंतः पटादीनां हेतुभूतानदृश्यंतेकिंतुसद्रूपास्तत्त्वादयएवतथापटादिहेतुत्वेनदृश्यंतइत्यर्थः ९२ ननुभ्रांतत्वालौकिकान्वयव्यतिरेकदर्शनंनसत्कारणत्वेनप्रमाणमितिशंकावारयति दर्शनेपीति । यदासद्व्यव्यतिरेकयोर्दर्शनेनसतिदृश्यंनभ्रांतिरूपमितिमतंतदापिनसर्वज्ञानभ्रांतित्वेनस्वीकार्यैकितुकिंचिद्विधमिविपर्यज्ञानमभ्रांतमस्तीत्यभ्युपगतं सर्वज्ञानंभूमिप्रांतंप्रकरितुविपर्ययइतिन्यायात् । यतोयमर्थोज्ञानप्राप्त्यमाश्रित्येवपक्षाणांपूर्वपक्षसिद्धांतरूपाणांनिर्णयोभवति यमितत्त्ववदिदंतादिएषाः पूर्वपक्षाइत्युच्यतेतथारजोसर्वदण्डधारायवगादिनः यमितत्त्वावगादिपक्षस्तुसिद्धांतोयथे

धर्मित्वेन तु सद्रूपमेव सर्वं नानुगते गृह्यते नासदित्याह प्रत्यक्षेणेति । कार्यस्य कारणस्य वा सद्रूपत्वं प्रत्यक्षेणानुमानेन यानुगृह्यत इत्यर्थः १४ यदि सर्वमसद्रूपं स्यात्तदा सर्वं सर्वत्रानुगते भासितं न च तथा भासते अपि च दृश्यासत्त्वांगीकारे पितृह्राहकस्य साक्षिणः सत्त्वं मनपह्वनीयमेव निःसाक्षिकस्य कस्याप्यसिद्धेरित्याह अत्यंतासदिदमिति । यदि इदं कार्यकारणरूपं जगदत्यंतासत्त्वात्तदा तेनासद्रूपेण ग्राह्यं स्यात् यथानरशृंगमसद्रूपेण गृह्यते इदं सर्वस्यासत्त्वमपि सद्रूपं ग्राहकं साक्षिगं विना न सिद्धं च तत्किं तु साक्षिणमाश्रित्यैवेत्यर्थः १५ किंच यदि सर्वमसद्रूपं स्यात्तदानरशृंगवच्चान्तिदशायां न प्रतीयेत इदं प्रमाणव्यापारैः प्रतीयत इति कथमसत्त्वमित्याह अपि भ्रांतिविनेति । बाह्यैरिति पामरैरपि निरिमनुष्यैर्गमं भ्रांतिविना न च गृह्यते कार्यकारणरूपं जगत्तु अत्र प्रमाणव्यापारदशायां गृह्यते इति संबंधः एतेनोभयाभावः कारणमिति पक्षोऽपि निरस्त इति १६ यदि कार्यकारणात्मकं जगदसत्त्वात्तदा तस्य केनापि प्रमाणेन बोधो न स्यात् असत्तः प्रमाणसंसर्गायोग्यत्वादित्यर्थं केमुत्तेन सूक्ष्मपद्मशब्देनाप्यलीकानुभवासंभवमाह अपिशब्द इति । गृहीतोर्थे संबंधो यस्यैतादृश एव सन्न शब्दो यतोर्थो बोधयति अतो हेतोरसति वंध्यासुतादिरूपे विषये केन कारणेन ग्रहोऽनुभवः संजायत इति वदेति संबंधः यच्च जायतेऽलीकविषयकं ज्ञानं तद्विकल्प रूपं न च तादृशं जगदज्ञानं मंतव्यं सर्वव्यवहारलोपप्रसंगादिति भावः १७ अलंदूरंगत्वाशब्दरूपकार्योदाहरणे नैव सतः कारणतां भवानवधारयत्वित्याह अपिशब्दस्येति । वागादिव्यापारवान्सत्त्वविशिष्टो

देवदत्तादिदेह एव शब्दस्य जनको दृष्टः वंध्यापुत्रदेहस्तु असन्न सद्रूपः शब्दजनकतया न दृष्ट इत्यर्थः १८ ननु 'असद्वा इदमग्र आसीत् ततो वै स द जायत' इत्यादि श्रुतार्थानुपपत्त्या कल्पितमाययाऽसत्कारणतामुपपादयिष्यामीति चेन्मैवं बोधः तव मते वेदप्रमाणस्यैवाभावादित्याह अपिवेदस्येति । अनुमानमनुमानरूपं तव मतमपिश्रुतिसिद्धमाययाऽऽलंबनभूतया कथंचिन्मानं भवेदपि परंतु अयं वेदस्तव मते मानना स्तीत्यर्थः १९ वस्तुतस्तु तत्राक्षे असत्पदमव्याकृताख्यसूक्ष्मावस्थापरं न शून्यत्वपरमित्याशयेनाह अपिवेद इति । वेदेऽपि कार्यकारणयोरसत्तां कुत्रापि न गृह्यते न चान्यत्किंचिन्मानमस्तीत्यस्तव मते अनयोः कार्यकारणयोरसत्त्वं केन सिद्धयेदित्यर्थः १०० छांदोग्ये असद्वा इत्यादि वाक्यं तु पूर्वपक्षस्यानुवादरूपं तद्वैक्याहुरित्युपक्रमत् तदुत्तरवाक्येनासतः सदुत्पत्त्यसंभवस्योक्तत्वाच्चेत्याह असद्वा इदमिति । सोयं वेदो यतस्ततो वै स द जायतेत्यादिः सत्कारणतोऽपवादकमाह ततो हेतोरसद्वा इत्यादिकं पूर्वपक्षानुवादकमिति संबंधः यद्यपि ततो वै स द जायतेत्यंशोऽपि पूर्वपक्षवाक्ये पठितस्तथापि पूर्वपक्षे तस्यानुपपद्यमानत्वात्सिद्धांतहेतुयतः दुपन्यास इति बोध्यं । फलितमाह तत इत्यादिना १०१ शून्यवादनिरासं निगमयति ततः शून्यमिति । अत्यंताभावेन संहितं धितं शून्यमपि न कारणयतः कार्यकारणयोर्भावः सत्ताप्रमाणसिद्धेति १०२

किं च देवजो जिज्ञासरीराणां देहस्य रेतो विना जायमानत्वं दृष्टं रेतसः कारणत्वमित्याह उद्भिआइति ११७ । धर्मो धर्मो त्वं कामं दृष्टमपि न देहकारणं मित्याह अदृष्टमिति त्रिभिः । पुण्यपापकर्म
दृष्टं हेतु रित्युच्यते चे सदापि हतविचार्य किमदृष्टस्य हेतुः शुद्धात्मा देहो वा अधिमुक्तानामपि बद्धत्वापत्तिः यस्मात्मुक्तानामपि स आत्मा पुण्यपापकर्तृत्वस्य तत्फलभोक्तृत्वस्य च भागी एतच्च सर्वं
दिनामनिष्ठमिति द्वयोरर्थः ११८ । ११९ पुण्यपापयोर्देहजन्यत्वरूपमर्थपक्षं कूपयति देहेनैत्यादिना । तत आत्मनो विकारित्वप्रसंगेन निर्मोक्षापत्तेरेव पुण्यपापयोर्देहजन्यत्वमभ्युपेयं तत्रापि
चेदविचार्य किं स देहः पुण्यपापाभ्यामेव जायते अयमस्माद्वा आद्ये अयोग्याश्रयः न च बीजां कुरवत्परिहारः देहादृष्टयोः कार्यकारणभावस्य प्रत्यक्षविषयस्यांगीकारे अक्षरपरापत्तेः अत्यंतुतत्स्वरूपं
वाच्यमित्यर्थः १२० ननु स्थूलदेहस्य कारणं सूक्ष्मशरीरमेवेति चेत्तु च्यते तदापि किं च तत्स्थूलदेहं प्रति सूक्ष्मकारणमुत सर्वान् प्रति आद्येयां तकिंचिद्दृष्टपूर्ववर्त्तिनो रासभस्यापि सर्वघटकारणत्वापत्तिर
विशेषात् अंत्ये देवदत्तसूक्ष्मशरीरादेव दत्तदेहवदन्येपि स्थूलदेहाः कुतो न जायंत इत्याशयनाह सूक्ष्मादिति । यदि सूक्ष्मदेहादेव पुण्यपापहेतुभूतः स्थूलो देहविशेषो जायते तदाऽपरोपिततो जायतां स
मर्थस्य क्षेपायोगादिति न्यायात् क्षेपो विलम्बः १२१ अत्र पक्षे पुण्यपापयोः कारणत्वाभ्युपगमो वृथा सूक्ष्मदेहेनेव सर्वान् निर्वाहादित्याह पुण्यपापेति । सूक्ष्मेणेव निर्वाहसाम्येतददृष्टमिति चेदित्या

फलितमाह एवमिति द्वाभ्यां । एवं सति सर्वांनुपपत्तिपरिहारक्षमं कारणं देहस्यापि न लभ्यते किमुतान्यस्य परंतु तेन कारणेन भवितव्यमकारणककार्योत्पत्तिरसंभवस्योक्तत्वादिति १२८ ततोऽस्मादि
 ति स्पष्टम् १२९ न चान्नमपि देहकारणवक्तुं शक्यं तस्य जन्मानंतरं भक्ष्यमाणत्वेन जन्मनि कारणान्तरस्यैवाच्यत्वादित्याह अन्नतश्च । वयमन्नतो न जाताः स्मर्यमती जाताः प्राप्तजन्मानः संतद्वद
 मन्नं भक्षयामः तस्याद्यर्थमित्यर्थः १३० तिष्ठतु तत्कारणस्थितिकारणमेव निजं तु न शक्यते इति प्राते पादकस्य जीवामकेनेत्यंशस्यार्थमुपबृंहयति जीवनस्यापीति चतुर्विंशच्छ्लोकैः । एतदन्नं जीवन
 स्यापि हेतुतया न वक्तुं शक्यं यतो न्नभक्षका जंतवोऽन्ने विद्यमाने पि त्रियमाणेनाहृष्टा इत्यर्थः १३१ मृत्युतो न्नस्य व्याधिद्वारा मरणहेतुत्वं वैद्यशास्त्रमसिद्धमित्याह अन्नदोषादिति १३२ अन्नोपलक्षितानां
 विषयांतराणामपि जीवनं मृत्युहेतुत्वं मृत्युतद्विरोधित्वं च दर्शयति विषयांतरेत्यादिना । एवमन्नसंयोगवद्विषयांतराणां संयोगो भोगोऽपि मरणहेतुः तथाहि नारीसंयोगेन संजातः स्वांतरे हृदये तापो यस्य
 तथाभूतोऽयं कामी पुमान् मृत्युद्विरोधित्वेन १३३ श्रोत्रविषयस्य मरणहेतुता मुदा हरति घंटेति । घंटाशब्दादितुल्यानाभ्यंतरवायोः शब्दान् शृण्वन् रोगी शीघ्रं म्रियते इति नैमित्तिकानिमित्तशास्त्रविद
 आहुरित्यर्थः १३४ वीर्येति । वेदार्थतत्त्वज्ञा अपि एवं स्त्रीयोगेन तु मरणं कथयति एवं कथं स्वकीयनारीपुदिवारात्रौ दिनादिकालानियमेन वीर्यभ्रंशात् परकीयासुतुसकृदेकवारमपि वीर्यभ्रंशात् कामी

एवं न कारणं किंचिदस्माकं देहजन्मनि ॥ लभ्यते तेन चैवात्र भवितव्यं द्विजोत्तमाः १२८ ततोऽस्मादिह संजाता इति नैवास्तितानि श्रयः ॥ अस्माकं द्विजशार्दूलः कुतो
 जाता वयंततः १२९ अन्नतो नैव संजाता वयं जाताय तस्त्विदम् ॥ भक्षयामो वयं विप्रास्तुतिष्ठ्यादिकारणम् १३० जीवनस्यापि नैतत्स्यात्कारणं द्विजसत्तमाः ॥
 अन्नादा एव सत्यन्ने म्रियंते जंतवो यतः १३१ अन्नदोषाद्यतो व्याधिः सर्वेष्वेव प्रजायते ॥ मरणं चेति विप्रेन्द्राश्चिकित्साशास्त्रनिर्णयः १३२ विषयांतरसंयोग एव मरण
 कारणम् ॥ नारीसंयोग संजातस्वांततापः पुमानयम् १३३ घंटावादिसदृशान् शृण्वन् प्राणरवान् बहून् ॥ अल्पकालान् मृतिं गच्छेदेवं नैमित्तिका विदुः १३४ वीर्य
 भ्रंशाद्विनारीणां योनौ कामविमोहितः ॥ स्वकीयानां दिवारात्रौ प्रत्यवेयात् पुमानयम् ॥ परेषां तु सकृद्वापि प्रत्यवायान् मृतिं व्रजेत् १३५ एवं वेदार्थतत्त्वज्ञामरणं योग
 तः स्त्रियः ॥ कथयंति तथा देहयोगशास्त्रविशारदाः १३६ च्युतो रसो विनाशाय देहस्यास्य प्रकीर्तितः ॥ वृक्षस्येव च पुंसोऽपि धारणाज्जीवनं तथा १३७ सरसः स्नि
 ग्धतां प्राप्य चिरं जीवति पादपः ॥ नीरसः शुष्कसर्वांगः समूलोऽपि विनश्यति १३८ यथा तथैव पुरुषो जीवेद्विरसधारणात् ॥ कंदर्पसदृशो भूत्वा म्रियते रसनिर्गमात् १३९
 शाखास्कंधादिगेयद्वन्निर्गतेऽपि रसे कचिद् ॥ वृक्षो न नाशमायाति मूलञ्चैत्राशमाव्रजेत् १४०

प्रत्यवायद्वारा मरणं गच्छेदिति तथाचाथर्वणश्रुतिः 'प्राणवा एते प्रस्कंदंति ये दिवारत्यासं युज्यंते' इति । तथा प्रपञ्चसारे भगवत्पादैरप्युक्तं हानिं न गच्छे जीवस्येति । जीववासस्थानस्य रेतसो हा
 निस्त्यागो यथानभवति तथाप्येते तित्त्याख्यातारः । 'परदारान गंतव्याः सर्ववर्णेषु कर्हि चित्' । नहीदृशमना युष्मं त्रिपुलोकेषु विद्यते' इति धर्मशास्त्रेऽप्युक्तं । तथा देहयोगो देहांतवर्तिषट्चक्रादि
 ध्यानंतत्प्रतिपादकशास्त्रेषु शैवशास्त्राणां विषयावीर्यभ्रंशाद्वानिरुक्तेति द्वयोरर्थः १३५ । १३६ देहयोगशास्त्रोक्तां प्रक्रियामभिनयति च्युत इत्यष्टादशभिः । अस्पंदेहस्य वृक्षस्येव रसश्च्युतः
 स जीवनाशाय प्रवृत्तः संश्रज्जीवनाय भवतीत्यर्थः १३७ एतदेव स्फुटयति सरस इति । यथा वृक्षस्य स्थितिः शोषो रसस्थितिना शाखाभ्यां प्रयुक्तौ म्रियते तथा पुरुषोऽपि वातुरूपरसधारणात्कंदर्पसदृशो भूत्वा जी
 वति रसनिर्गमात्पुनर्म्रियते इति द्वयोः संबंधः १३८ । १३९ इतरथा तु भ्योरेतस उत्कर्षसदृशांतमपि पादयति शास्त्रेति त्रिभिः । यथा मसिद्धो वृक्षः शाखादिगेररेतसि निर्गतेऽपि नश्यति यथा तथैव पुरुषो जीवेद्विरसधारणात्कंदर्पसदृशो भूत्वा म्रियते रसनिर्गमात् १३९

१४१ वृक्षस्येति । वृक्षस्य मूलसमं पुरुषस्य शिरोबोद्धं 'ऊर्ध्वमूलोऽवाक्शाखावर्षा' इत्यर्थः सनातनः इति श्रुतेः एवमपि जीवस्य सनातनः भवति ।

॥ ७ ॥

ટી. મ.

6

11 6 14

वयं किमप्यारकाद्वयर्थकैकवत्संप्रतिप्रवृत्त्यंशविष्णोति प्रतिगामितिवत्तुभिः । प्रतिगमाधारमप्यात्मन संज्ञातमानवादीनां प्रमाणे कल्पिते तेषां विनिर्दिष्टे

वयं किमाधारका इत्यर्थं कैकचसंमतिप्रवृत्त्यं विवृणोति प्रतिष्ठा मिति चतुर्भिः । प्रतिष्ठामाधारमप्यात्मनः संघातस्य न जानीमः तथा हि यदि देहो भूष्याश्रितस्तर्हि सा भूमिः किमाश्रयिकापश्रममेराधारः कल्प्यते सोऽपि कुत्र तिष्ठतीत्याकांक्षानशाम्यतीति । एवं चित्ताधारो देहाया धारादिलक्षण एव वाच्यः । देहाविशेषेऽपि चित्तगतीनां नानाविधत्वस्यानुभूयमानत्वादित्याशयेनाह एवं न न इति । एवं नोऽस्माकं चित्तमत्र देहाधार एव व्यवस्थितमिति न वक्तव्यमिति योजना १६५ । १६६ किंच देहस्याप्याधारता भूमेर्न संभवति भूमिस्तत्वेऽपि पतनाभावलक्षणस्याधारफलस्यानुपलभादित्याह अपीति । यतो धेदह स्तिष्ठन्नूर्वास्थितः आसने स्थित आसीनो वा निद्रादिकाले पतति स्थातुं न शक्नोति तेन ज्ञायते यदयं देहो भूमेः सकाशादन्यस्मिन् कुत्रचिदाधारे स्थित इति १६७ न च तमिति । तं देहस्य स्थितिहेतुं भूमि संश्रयं भूमेरप्यालंबनभूतमाधारमपि यदान जानीमस्तदा जीवनादिहेतुं ज्ञातुं कथं शक्याम इति १६८ केन मेरिरताश्रय सुखदुःखफलकेषु कर्मसु प्रवृत्ताः स्मृतत्रयवस्थां निर्णयं कुर्म इति प्रतिपादकस्योत्तरार्थस्यार्थमाह अपि केनेति पंचभिः । अस्माकं जीवानामनिच्छतामपि नानाविधकर्मसुकर्तृत्वस्य हेतुः क इत्यर्थः १६९ किंच नानाफलानां भोक्तृत्वस्य च हेतुः को न च तत्र वयं स्वतंत्राः सुखाद्यर्थानुष्ठितकर्मणो विपरीतरूपस्य दर्श

प्रतिष्ठामपि जानीमो न वयं स्वात्मनः काचित् ॥ यदि भूमिस्थितो देहोऽस्त्यस्माकं कुत्र सा स्थिता १६५ यत्र सा वर्तते भूमिराधारः सोऽपि कुत्र वा ॥ तिष्ठत्येवं न श्रित्त माधारेऽव्यवस्थितम् १६६ अपि निद्राभिभूतोऽयं तिष्ठन्नप्यासने स्थितः ॥ देहः पतति तेनायं भूमेरन्यत्र संस्थितः १६७ न च तं वयमाधारं जानीमो भूमि संश्रयम् ॥ जीवनस्य तथोत्पत्तेर्ज्ञास्यामः कारणं कथम् १६८ अपि केन हृदि स्थेन भूता विष्टा इवाधुना ॥ अनिच्छंतोऽपि कर्माणि कुर्मो नानाफलान्यपि १६९ अपि कुर्मः सुखा र्थानि कर्माण्यत्र तपोधनाः ॥ दुःखदानि कुतस्तानि भवंत्यस्माकमर्थिनाम् १७० दुःखदेऽपि कृतेऽपि कर्मण्यस्ति सुखं द्विजाः ॥ सुखदुःखे ततोऽस्माकं स्वतंत्रः कोऽपि यच्छति ॥ प्रविष्टो हृदयां भोजे तं न विद्मो वयं द्विजाः १७१ यदैतमपि जानीमः सुहृदं हृदयस्थितम् ॥ सुखदुःखप्रदं नैव जानीमः केन वा परम् ॥ आधारे जीवने तद्वज्जनौ हेतुमलक्षितम् १७२ ततो मीमांस्यतां विप्राः कारणं जगतोऽत्र किं ॥ वयं देवादिहायाताः सर्व एव महाधियः १७३ इत्युक्ता तद्वाम्पक्षान् ब्राह्मणानां सभा स्थिताः ॥ ब्रह्मविज्ञानसंपन्नानिराकार्या नथोचिरे १७४ ब्राह्मणाः काल इत्येव केचित् कारणमास्थिताः ॥ कालतो जायते सर्वं पंचभूतादिकं जगत् ॥ सर्वं तिष्ठति काले चलीयते काल आगते १७५

नादित्याह । अपि कुर्म इति । वयं सुखार्थं कर्माणि कानिचित् कुर्मस्तानि तु दुःखदानि कुतो भवन्ति अर्थिनां सुखमिच्छतां न इत्यर्थः १७० दुःखदेपीति । कदाचित् तु दुःखदत्वेनाभिमतं कर्मणि कृतेऽपि सुखं भव तियथाऽप्यथ सेवनादौ गनिवृत्तिरित्यादि तस्मादेवं ज्ञायते यदस्माकं हृदयतः कश्चित्कर्तृत्वमोक्तं त्वयोः मेरको वसते परं न तु तं जानीम इति १७१ यदैतमिति । आधारपदेनाधारकार्यधारणं लक्ष्यते तथा च एतं कर्म सुमेरकं सुखादिप्रदं च यदानैव जानीमस्तदा परं धारणजीवनादौ हेतुं केन जानीम इति योजना १७२ ततः श्रुतिगतव्यवस्थापदोक्तो निर्णयो विचारेण कार्य इत्याह तत इति स्पष्टं १७३ एवं विपद्यां शोधन परत्वेन प्रथममंत्रो व्याख्यातोऽथ नानापक्षोपन्यासमुखेन संशयपूर्वपक्षयोर्निरूपणपरत्वेन काल इत्यादेर्द्वितीयमंत्रस्यार्थपंचसप्ततिश्चोक्तैर्निरूपयंस्तत्रैकेनावतारयति इत्युक्तेति । निराकार्यान् सर्वं जनी यान् पक्षान् थान्तरेण द्वितीयमंत्रेण । ऊचिरे उक्तवतः १७४ तत्र कालस्य स्वतंत्रकारणतावादिनां ज्योतिर्विदां पक्षमप्यचयति ब्राह्मणा इति त्रयं स्निग्धोक्तैः । केचित् ब्राह्मणाः काल एव कारणमिति पक्षमा स्थिताः प्रतिज्ञातवतः तमभिनयति काल इत्यादिना १७५

कालतः स्वर्गमिस्याद्यादशल्लोकानि गद्व्याख्याताः १७६ । १७७ । १७८ । १७९ । १८० । १८१ । १८२ । १८३ । १८४ । १८५ तत्रोपपत्तिमपि प्रपंचयति भावां
 तरमित्यादिना । यदिकंचिद्भावांतरं कालवर्जितं कालनिरपेक्षं कारणकार्यं नियतपूर्ववर्तिसंज्ञात्तदा तस्यैव कारणत्वं भवतादस्तु निवारयामः परंतु तादृशं भावांतरं नास्ति यत एव कालः सर्वेषु कारणेषु
 कारणत्वाभिमतेषु स्थितेष्वपि संनिहितेष्वप्यपेक्ष्यते ऽतो ऽनन्यथा सिद्धान्वयव्यतिरेकशालित्वात् काल एव कारणमिति द्वयोरर्थः १८६ । १८७ अन्यानि कारणत्वाभिमतानि व्यवभिचारीणि नियत
 पूर्ववर्तीनि न भवन्ति कालस्तु तथा भवतीत्यतः काल एव कारणमित्याह व्यवभिचारीणीति १८८ अनन्यथा सिद्धान्वयव्यतिरेकशालित्वरूपं कारणलक्षणं काले योजयति यस्मिन्निति । यस्मि
 न्भावे सति पूर्वविद्यमान एव यद्भूया जायेत असति च अविद्यमाने तु न जायेत तत्कारणमुच्यते कालस्तु तादृशं कारणलक्षणवान् लभ्यते इत्यर्थः १८९ किंच कालस्य सर्वत्रानुगतत्वात् तस्यै

कालतः स्वर्गमागच्छेत्कालतो नरकं व्रजेत् ॥ कालतश्चाखिलान् लोकान् भूरादौश्चापि देहमाक् १७६ कालेनैवोच्चतां गच्छेत्कालादेव च नीचताम् ॥ कालेन मध्यमो
 भूयाद्देहधारी ज नोखिलः १७७ संपदो विपदश्चापि कालादेष समाश्रयात् ॥ कालतो विषयान्सर्वान्सुखदुःखप्रदानपि १७८ विद्यानानाविधाः कालाद्भोगमोक्षसुखप्र
 दाः ॥ कालतः प्राप्नुयाद्दारा न्नवयौवनशालिनः १७९ पुत्रान्नानागुणोपेतान् बांधवांश्च सहस्रशः ॥ सुहृदोऽपि च मध्यस्थान्वैरिणो द्वेषकारिणः १८० उपकारापकाराणां
 कर्तृव्रजंतुंश्च कालतः ॥ कालतो लभते जन्म बाल्ययौवनवार्द्धकम् १९१ मरणं च तथा कालात्पितरं मातरं पुनः ॥ सहोदराननेकांश्च स्त्रीपुंसवपुराश्रितान् १८२ गर्भं
 वासं तथा कालाद्गर्भांश्च सरणं पुनः ॥ ऐश्वर्यं विविधं कालात्तद्भ्रंशमपि कालतः १८३ कालाद्दुर्मती नारी गर्भं कालाच्च गच्छति ॥ वातवर्षातपाद्याश्च जायन्ते कालतः
 सदा १८४ किं बहुक्तेन विम्रेद्राः कालात्सर्वस्य संभवः ॥ जायमानं ततः सर्वकालकार्यमुदीरितम् १८५ भावांतरं यदा भूयात्कारणं कालवर्जितम् ॥ कारणत्वं तदा त
 स्य भवतां निवार्यते १८६ कारणेषु च सर्वेषु स्थितेष्वप्यपेक्ष्यते ॥ यदा तदा कथं कालः कारणं न भविष्यति १८७ व्यवभिचारीणि सर्वत्र कारणानि परस्परम् ॥ का
 र्येष्वप्यव्यभिचार्यैकः कालस्तेनात्र कारणम् १८८ यस्मिन् सत्येव यद्भूयान्न भवेदसतीह तत् ॥ कारणं प्रोच्यते सर्वैः कालस्तादृग्विलभ्यते १८९ तंतुभ्यस्तु पटो यद्भूया
 यते च मृदो घटः ॥ बीजेभ्यस्त्वं कुरस्त्वत्र भूमिः सर्वत्र कारणम् ॥ सर्वत्रानुगतत्वेन हेतुना पार्थिवेष्विह १९० एवं सर्वत्र कार्येषु नानाकारणजेष्वपि ॥ कालः सर्वगतः
 सर्वकारणं पारिकीर्तितः १९१ कालेन रहितं नैव कारणं कार्यजन्मनि ॥ समर्थं दृश्यते नापि कार्यं स्वस्य जनौ तथा १९२ एवं स्थिति विना शेषु कालेन रहितं न हि ॥
 कारणं वापि कार्यं वा दृश्यते केन चित्क्वचित् १९३

यलाघवात् कारणत्वं तदुत्तरेषां सहकारित्वमात्रमिति दर्शयन्ननुगतस्य कारणतायां दृष्टान्तमाह तंतुभ्य इति । यथा पटघटां कुराणां तत्त्वादिरूपाणि विशेषकारणान्युपलभ्यन्ते तथा पिसर्वेषु पार्थिवे
 पुकार्येषु भूमिरेव कारणत्वेन स्वीक्रियते ऽनुगतत्वादिशेषास्तु तत्सहकारित्वेनैवांगीक्रियते इत्यर्थः १९० दार्ष्टान्तिके योजयति एवं सर्वत्रेति स्पष्टम् १९१ कालस्य सर्वत्रापेक्षितत्वं
 सर्वत्रानुगतस्यैव स्पष्टयति कालेनेति । कार्यमपि स्वोत्पत्तौ तथा कालमनपेक्ष्य समर्थं नेति चतुर्थपदार्थः १९२ यथा चोत्पत्तौ कालनिरपेक्षं कारणं लभ्यते तथा स्थित्यादिव्यपित्याह
 पयसि १९३

फलितमाह ततश्चिद्व्याख्या । ततश्चतुर्थक्याकालस्यैवकारणतोचित्यायदिकिवित्कारणांतरप्रधानरूपमपरपरमाण्वादिरूपवावादिभिः कल्प्यतेतदकारणबोधमिति संबन्धः कारणांतरक
 ल्पनायादितुमाह स्फुरणेति । स्फुरणप्रत्यक्षरूपज्ञानबोधस्तुपरोक्षरूपताभ्यामित्यर्थः किंचिद्विप्रत्यक्षणावयव्यतिरेकीगृहीत्वाकारणंकल्प्यतेयथापाथिवानांपृथिवी किंचितुपरोक्षज्ञानं
 नसामान्यतोहृद्येनयथाप्रधानादीति १९४ कालयोगादिति । तेषांकल्पितकारणांतराणांयतःकालसंबन्धेनैवकार्यजनमसामर्थ्यततःकालएवहेतुरिति १९५ अत्रतात्त्विकमतसिद्धं
 परमाणूनांकारणत्वमाशंक्यतेषांकारणत्वमनित्यत्वादेवनसंभवतीतिपरिहारसूच्यस्तद्वनित्यत्वंसाधयति अपिनैवेति । पृथिवीपरमाण्वोननित्याःपृथिवीत्वान्मृत्तिक्वादित्यादयःप्रयो
 गाः ननुमध्यमानमनित्यत्वस्यदयापकृतदभावैक्यमणूनामनित्यत्वमितिचैत्र शब्दादिपुण्येपुमध्यमपरिमाणाभविष्यनित्यत्वदर्शनेनमध्यमपरिमाणस्यानित्यत्वव्यापकत्वादित्याशयेनाह
 नचेति । अणुपरिमाणपरममहत्परिमाणभिन्नपरिमाणरूपस्यमध्यमानस्ययोगासंबन्धोप्यनित्यत्वस्यकारणप्रयोजकोनभवतीत्यर्थः १९६ लाघवेनविभुभिन्नत्वमेवाऽनित्यत्वस्यप्रयोजकं
 तद्वलाघपरमाणूनामनित्यत्वमभ्युपेयमित्याह असर्वगततेति । सर्वस्यभूतात्मकस्यवस्तुनःअसर्वगतमानत्वेविभुभिन्नत्वेसत्यसर्वमनित्यत्वंदृष्टमेवसत्यपितवपरमाणुपुनःपक्षपातोयन्मूर्तानामपिनि
 त्यत्वंमन्यसेह्यर्थः १९७ ननुपरमाण्वीनित्याःस्फुरिरेवयवत्वादितिसत्प्रतिपक्षमाशंक्यनिरवयवत्वगुणादिपुन्यभिचारित्वेनहेतुत्वायोग्यतामाह नचावयवेति । निरवयवत्वंनित्यत्वसाधकंनभ
 ततोत्रजगदुत्पत्तौयदिस्फुरणबोधतः ॥ प्रधानंचापरंवापिकारणतदकारणम् १९४ कालयोगादिसामर्थ्यतेषांनैवस्वतंत्रोयतः ॥ कालस्ततोत्रविज्ञेयःकारणनापरं
 ततः १९५ अपिनैवाणवोनित्याभूतत्वाद्विमृदादिवत् ॥ नचमध्यमानस्ययोगोऽनित्यत्वकारणम् १९६ असर्वगतमानत्वेऽसत्त्वंसर्वस्यवस्तुतः ॥ भूतात्मकस्यके
 नायंपक्षपातस्तवाणुपु १७ नचावयवहीनत्वंनित्यत्वेकारणमतम् ॥ क्रियागुणादयोयस्मादनित्याःसंतितादृशाः १८ नचावयवहीनत्वेसतिद्रव्यत्वसंगमात् ॥ नि
 त्यत्वंतेपुयस्मात्स्यान्मूर्तत्वंचविपर्यये १९ विरोधादनयोर्नैकनिर्णेतुंशक्यतेत्वया ॥ विभक्तत्वादनित्यत्वमस्माभिरवधार्यते २०० अप्यष्टदिक्समाश्लिष्टाःकुतोव
 यववर्जिताः ॥ अणवोयोगिनोयस्मात्सर्वेसावयवामताः २०१ अणवोपिततस्त्वेतेकालादव्यक्तजन्मनः ॥ प्रभवंतिजगत्सर्वयथातस्मान्महात्मनः ॥ नित्यावासं
 तुमैवैतेकारणकालवर्जिताः २०२

वतियतोयुणादयस्तादृशानिरवयवाअप्यनित्याहस्यतद्व्यर्थः १९८ अथनिरवयवत्वमात्रंनहेतुःकिंतुनिरवयवत्वेसतिद्रव्यत्वंतस्यचनकुत्रापिअवयवभिरावृतिष्वेताप्यहमाभिःप्रयुक्तेनमूर्तत्वरूपहेतुना
 अनित्यत्वसाधकेनप्रतिरोधात्तवनिश्चयोनसेत्स्यति सत्प्रतिपक्षस्थलेपरस्परप्रतिबंधादेकनाप्यनुमितिरूपोनिश्चयोनजस्यतद्विसिद्धांतादित्याशयेनाह नचावयवहीनत्वेसतीति । निरवयवत्वेस
 तिद्रव्यत्वस्यहेतोःसंगमात्संबन्धाभित्यत्वेनसिध्यतियतोऽस्मत्प्रयुक्तोमूर्तत्वरूपोहेतुर्विपर्ययेऽनित्यत्वेसाधनक्षमोवत्तेतथागतितवनिर्णयोनभविष्यतीति नखेवंसतिभवतामप्यनित्यत्वनिर्णयःकथं
 स्यादितिचेद्यावद्विकारंनुविभागोलीकवदितित्यायमसिद्धेनातोऽप्यदार्त्तमितिश्रुत्यनुगृहीतेनविभक्तत्वरूपहेतुनेत्याह विभक्तत्वादिति । अस्माभिस्तुविभक्तत्वादनित्यत्वमवधार्यतेतद्विपर्ययः १९९
 २०० किंचोक्तोहेतुर्विशेषणासिद्धः निरवयवत्वस्यपरमाणुत्वसंभवादित्याह अप्येति । अपिचपरमाण्वोमूर्तत्वात्सकोणपूर्वाद्यष्टदिग्भिस्तद्वत्तिपरमाण्वंतरादिभिर्वासमाश्लिष्टाःसंयुक्ताह्यं
 तएवभवद्विस्तथाचकथंनिरवयवत्वं संयोगिनोहितासयवाहृष्टाः संयोगस्येकदेशवृत्तित्वरूपाव्याप्यवृत्तित्वस्यप्रसिद्धेरिति २०१ अणूनामनित्यत्वेचेत्स्वोत्पत्त्यर्थेयंकालमपेक्षितेसएवजगदेतुस्तद्वेतोरि
 तित्यायादित्याह अणवोपीति । अव्यक्तमलक्षितंजन्मस्यतस्मात्कालादेवाणवोजायंतइतिवाच्यमनित्यत्वात् तथाचसएवजगदेतुस्त्वित्यर्थः तेषांनित्यत्वाभ्युगमेपिसर्वदासतांसृष्टिव्यवस्थार्थं
 कालस्यावस्थापेक्षणीयत्वादपिकालस्यैवजगदेतुत्वमुचितमित्यर्थः २०२

2

॥ ९ ॥

पि कुत एप कालो न जनयेदित्याह अत्रमिति २०९ एवं शृतशरीरसंयोगद्वारापि सुखादिकं कुतो न जनयतीत्याह महेश्वरः कालः २१० कुतो वेति । भाषते भाषणं करोति २११ तथा काशादयोऽवकाशादि रूपाणि कुतो न त्यजन्ति कालः स्वस्य परस्य वा स्वभावं न पेक्षत इति त्वयाम्भुपेतत्वादित्याह न भइति द्वाभ्यां । पृथिवी च रसातलमित्यस्य पृथिवीधारणव्यापारं त्यजत्वित्यर्थः शेषस्य हृदयम् २१२ । २१३ एवं स्वभावानपेक्षः काल इतरं द्वियन्व्यापारमितरं द्वियेण कुतो न कारयतीत्याह अपि कस्मादिति त्रिभिः । निगदन् व्याख्यातं त्रयम् २१४ । २१५ । २१६ एवं स्वभावानपेक्षस्य हृदयस्यैव भावस्य पि सत्यपस्य ह्यभ्युपेयः तथा च तदेतोरिति न्यायात् स्वभाव एव जगदेतुरस्त्वित्याह तत इति । ततः कारणस्य कार्याणां वा स्वभाव एव कालस्य नियामकोऽवस्थायको

व्यापारनिद्रियाण्येवं स्वभावादेव कुर्वते ॥ विषयाश्च स्वभावेन स्वेन्द्रियाणि व्रजंत्यमी २१८ एवं सर्वस्वभावेन जगदेतच्च वर्तते ॥ निवर्तते च जन्मादिस्वभावादेव गच्छति २१९ अत्रापि मुनयः केचिदोपप्रादुर्बिचक्षणाः ॥ स्वभावो नियतो हेतुरथवानियतिं विना २२० विनापि नियतिं चेत्स्यात्स्वभावः कार्यकारणम् ॥ सर्वत्र सर्वदा सर्वसर्वथा किं न जायते २२१ एवं स्थितौ विनाशे च दूषणं नियतिं विना ॥ नियतस्तत एवायं स्वभावः कारणं स्मृतः २२२ यथा कालो जगत्सृष्टिस्थित्यंतकारणम् ॥ भवन्नपि स्वभावेन भवतीति नकारणम् ॥ किंतु स्वभाव एवायं कारणं कालगोपियः २२३ एवं स्वभावसंस्थानानियतिः सर्वकारणम् ॥ नियतिश्च यतो हेतुः स्वभावो न तथा विना २२४ अत्रापि दूषणं प्रादुः केचित्सूक्ष्मार्थदर्शिनः ॥ अनेनैव भवेदेवं हीदमेव न चापरम् २२५ इति भावे तथा भावे व्यतिरेकेण कारणम् ॥ नियतिर्वादिनामिष्टा पुष्पवत्या यथारजः ॥ एतद्यादृच्छिकं दृष्टं लोके कार्यसंकारणम् २२६ धर्मात्मनां यथा दुःखं पापिनां वा यथा सुखम् ॥ नारीपुत्रादयस्तद्वत्सुखार्थादुःखकारणम् ॥ प्रहाराद्याश्च दृश्यं ते दुःखार्थाः सुखहेतवः २७ नियतिः कारणं तेन भवेल्लोके यदृच्छया ॥ यदृच्छैव ततो हेतुर्नियतिर्न नियामिका २८

व्यभिचारप्रदर्शनमेवाभिनयति अनेनैवेत्यादिना । व्यतिरेकपदमन्वयस्याप्युपलक्षणम् तथा च हृदं कार्यमनेनैव कारणेन भवेत्तथा एवमेवानेनैव प्रकारेण भवेत्तथा स्मात्कारणादिदेमेव कार्यं भवेदित्येवं विधानियतिः कार्यस्य भावाभावयोरन्यव्यतिरेकाभ्यां कारणत्वेन वादिभिरभिमतयथा क्रतुमत्याः स्त्रियोरज एव गर्भधारणकारणमिति परंतु तथानमतं व्यम् यतो लोके कार्यकारणं यथा दृच्छिकं यदृच्छायाः स्वेरितायाः कर्त्रालोचनाद्यनपेक्षत्वरूपाया हेतोरगतं दृष्टमिति द्वयोरर्थः 'यदृच्छास्वेरितास्वेच्छा' इति हेमचंद्रः २२५ । २२६ तत्रोदाहरणं दर्शयति धर्मात्मनामिति । यथा सुखसाधनधर्मसंपन्नानामकस्मादुःखं जायमानं दृष्टं तथा दुःखसाधनपापशलिनां सुखं सुखसाधनत्वेन प्रसिद्धानां नार्थादीनां दुःखहेतुत्वं दुःखहेतुतासिद्धानां पादमहारादीनां श्रांतादौ सुखहेतुत्वं च दृष्टमित्यर्थः २२७ नियतिरिति । तेनोक्तव्यव्यभिचारिण एव ज्ञायते यत्कुत्रचिदृच्छयैव संपादिता नियतिः कारणत्वेन लोकेर्मन्यते परंतु तन्न युक्तम् । घटपूर्वकाले यदृच्छया सन्निहितानां रासभादीनां कारणत्ववारं ज्ञेयार्थमाजग्रस्तानां कारणत्वमिति न्यायेन विरोधात् किंतु तत्प्रयोजिका यदृच्छैव कारणता योग्येत्यर्थः २२८

आ. पु.

॥ १० ॥

अथयदृच्छायायमभूतायाधर्मिनैरपेक्ष्येणकारणत्वात्संभवात्प्रत्यक्षाणिभूतानि विहायधर्म्यैतरकल्पनायामन्याय्यत्वाच्चपृथिव्यादीनिभूतान्येवकारणमित्याकारं प्रत्यक्षशरणानामेवमतांतरमाह अत्रापि
केचिदिति त्रिभिः । सायदृच्छापिभूतलक्षणधर्मसपेक्षैवेत्युत्तरार्द्धार्थः २२९ यदृच्छानामेति । नियतिनिरपेक्षोयंयदृच्छानामधर्मः कस्यचिद्धेतोः कारणस्यैवसंबन्धितयावाच्यः यतोधर्मोयमिनिरपेक्षो
नदृश्यतेइत्यर्थः २३० तस्यैवधर्मोभूतभिन्नोनाभ्युपेयः संभवतिदृष्टेदृष्टकल्पनाया अन्याय्यत्वात्तथाचभूतान्येवकारणमित्याह धर्मो नैवेति । अत्रयदृच्छायामुपयोगीयमनिकल्पनायः प्रत्यक्षाणांभूता
नामेवधर्मित्वसंभवादिति । फलितमाह प्रत्यक्षाणिचेति २३१ भूतानामपिसावयवत्वेनकारणसापेक्षाणां त्रिगुणत्वादिसाधर्म्येणकारणत्वयोग्याप्रकृतिरेवश्रुतिगतयोनिपदोक्ताजगत्कारणमितिसां
ख्यमतदर्शयति अत्रापिमुनयइतिपंचभिः । अत्रभूतकारणत्वे असंतोषमेवाभिनयति भूतानीति । घटवत्सावयवानांकारणेनविनाभावासंभवादितेपामपि किंचिदन्यत्कारणमभ्युपेयमित्यर्थः २३२
तच्चकारणसजातीयमेवाभ्युपेयमितिसदृष्टांतमाह कार्यमिति स्पष्टं २३३ तच्चसाजात्यं सुखदुःखमोहलक्षणसत्त्वादिगुणत्रयशालित्वेनेतिदशंप्रभावानां त्रैगुण्यं प्रतिजानीते रत्नेति । तत्रसुखरूपत्वेन

अत्रापिकेचिन्मुनयइत्यमाहुर्महाधियः ॥ भूतेषुसैत्सुसापिस्यान्नभूतानि विनाकाचित् २२९ यदृच्छानामधर्मोयंहेतोर्नियतिवर्जितः ॥ धर्मिणंतुविनानैवधर्मः
सिद्ध्यतिकुत्रचित् १३० धर्मो नैवप्रकल्प्योत्रप्रत्यक्षेसतिधर्मिणि ॥ प्रत्यक्षाणिचभूतानिततस्तान्येवकारणम् २३१ अत्रापिमुनयः केचिदसंतुष्टादंजगुः ॥ भूता
निघटतुल्यानिकारणेनविनाकथम् ॥ भवंतिततएतेभ्योह्यन्यदप्यस्तिकारणम् २३२ कार्यंहियादृशंदृष्टतादृगेवात्रकारणम् ॥ भवेद्यद्वद्वटादेः स्यान्मृत्तिकैवात्र
कारणम् २३३ रत्नस्त्रीहेमवस्त्राद्याभावास्त्रिगुणकाइमे ॥ सुखस्यैतेभवेयुस्तेहेतवोयस्यहस्तगाः ॥ दुःखस्यापिभवंत्येतेकारणंस्वातिवैरिणः २३४ मोहंचजनय
न्तस्तेलोभाविष्टस्यकामिनः ॥ एतानलभमानस्यसर्वदादीनचेतसः २३५ एतेषांकारणंतस्मात्त्रिगुणंसर्ववस्तुषु ॥ अनुस्यूतंजडंचैतद्योनिशब्दसमीरितम्
२३६ अत्रापिमुनयः केचिदिमंदोषंवदंतिहि ॥ सर्वात्मनानसादृश्यंविद्यतेहेतुकार्ययोः ॥ नियमस्ततएवायं व्यर्थोयस्तुयथातथा २३७ जडानांशकटादीनांस्वतः
स्यात्प्रवर्तनम् ॥ ततो जडाकथंचैषा योनिर्विश्वं करोतिसा २३८ अतोऽजडः परः कश्चित्पुरुषस्तत्प्रवर्तकः ॥ पुमानेवततोहेतुर्नयोनिः शकटोपमा २३९

सत्त्वात्मतामाह सुखस्येति । एतेरत्नादयोयस्यहस्तगास्तस्यसुखहेतवोभवंतीतिदुःखात्मकत्वेनराजसत्वमाह दुःखस्येति । स्वस्यरत्नादिप्रतोयोतिवैरीतस्यदुःखदाः २३४ मोहात्मकत्वेनतामसत्व
माहमोहंचेति । तेरत्नादयः ३५ एतेपामिति । तस्मात्सदृशस्यैवकारणतायोग्यत्वादेतेषांजगद्वेत्तुः पञ्चभावानां त्रिगुणत्वेनजडत्वेनचसदृशंसर्वत्रानुगतंचयत्प्रधानारूपकारणंतदत्रश्रुतौयोनिशब्देनोक्तमित्यर्थः ३६
संघातपरार्थत्वादित्थिहेतुभ्यः प्रकृतिरपियदर्थसंपुरूपएवद्विरण्यगर्भादिरूपोजगद्वेतुः साकारंयोगिनामंतदर्शयति अत्रापिमुनयइतित्रिभिः । तत्रप्रधानकारणाभ्युपगमेहेतुकृत्यत्सादृश्यंतत्सर्वात्म
नाअत्यंतंभवेद्विबुधैर्नयकिंचिद्रूपेणवा । तत्रनायः अत्यंतसादृश्येभेदाभावप्रसंगेभेदसपेक्षकारणभावस्यैवासंभवादित्याशयेनाह सर्वात्मनेति । नान्यः यत्किंचित्सादृश्यस्यसर्वत्रसंभवेना
तिप्रसंगावास्तत्वादित्याह नियमइति । यस्त्वयंयथातथायत्किंचिद्रूपेणवर्तमानसादृश्यनियमः सत्यर्थः भावत्वादिरूपेणशुद्धचित्तोपिजडानांसादृश्यंसंभवादित्यर्थः २३७ तस्माज्जडत्वेनप्रवृत्तौ
मंदोषंनिरादयंतुपराधमिषाप्रकृतिहेतुसंपादोकार्येत्वाह जडानाविति । अकार्योनिः प्रकृतिः २३८ तस्माज्जडः सर्वेदेवीपुरुषोऽप्येतत्प्रवर्तकः अतस्मिन् स्पष्टम् २३९

संख्यामितिप्रदर्शयामाह एवमेतिहितिद्वयम् । एतेकालादयः पुरुषांताः तेषु कआदयो ग्राह्यो न कोपि सर्वत्र दोषसद्भावादिति भावः २४० ननु पुरुषपक्षे को दोष इति चेदसंगत्वादिभिः कारणत्वायोग्यत्वेभ्य
तिदर्शयन् फलितमाह पुरुषेपीति २४१ अस्तु तर्ह्येपां कालादीनां पुरुषार्थोऽयः संयोगः संहितुरिति शंकावारकस्य तृतीयपादस्यार्थमाह संयोग इति । येन सति चेतनार्थे सत्तेषां संयोगः सोऽपि न कारणप्रकृति
वज्जडत्वेन परस्य पक्षतया अत्र संयोगेऽपि किं कारणमित्याकांक्षाया अनुरमादित्यर्थः । एतेन श्रुतिगतस्य तथात्मभावादित्यस्य सापेक्षतया तत्त्वभावादित्यर्थ इति सूचितं ४२ ननु शुद्धात्मनः कारणत्वायोग्य
त्वेऽपि प्रतिविवात्मनोऽभिव्यंग्यविच्छक्तित्वेन सारूप्यमतप्रसिद्धस्य परिणामित्वेन कारणत्वयोग्यस्य कारणत्वमस्त्विति शंकावारयं श्रुत्युपादार्थमाह परिणामीति । यद्विजीवः सृष्टोऽस्वतंत्रः स्यात्तदा
सुखसाधनमेव सृजेन्न दुःखसाधनमिति भावः २४३ अथ सिद्धांतपक्षप्रकाशकस्य तेऽध्यानेत्यादेस्तृतीयमंत्रस्यार्थमाह एवमुक्तेऽतिसप्तदशभिः । एवं ब्रह्मवादिभिरुक्ते सति तत्संभोगताः सर्वे शुद्धचित्ताः श्रुति
वाक्याद्ब्रह्मकारणतां विज्ञायापितत्रोपपत्तिजिज्ञासंत उक्तपूर्वपक्षेऽपु दोषा निरीक्ष्य श्रुत्यनुकूलत्वात्सिद्धांतभूते केवलब्रह्मरूपे गुरुवे दोषदिष्टार्थे समानाकारा चैतत्त्वृत्तिसंतानात्मकं ध्यानं योगशास्त्रानुसारेण कृतं

एवमेते द्विजाः पक्षाः सप्तास्माभिरुदाहृताः ॥ पूर्वपूर्वपरित्यागादुत्तरोत्तरसंग्रहात् ॥ आदेयस्तेषु कोनामपक्षो ब्राह्मणसत्तमाः २४० पुरुषेऽपि वयं दोषं पश्यामः संगव
र्जिते ॥ निर्गुणे हेतुता केन भवेद्व्यापारवर्जिते ॥ चिंतनीयं ततो विप्राः सर्वैरस्माभिरेव हि २४१ संयोगोऽपि न तेषां स्यात्कारणं सति चेतने ॥ जडः प्रकृतिवत्तस्मादत्र किं
कारणं द्विजाः २४२ परिणाम्यपि नैवात्मा कारणं येन सोऽपि च ॥ आत्मनः सुखदुःखादावनीशः कारणं कथम् २४३ एवमुक्ते महात्मानः सर्वे संशुद्धचेतसः ॥ कारणं
ब्रह्म जानानां वेदाक्यप्रमाणतः २४४ ते सर्वे सर्वपक्षेऽपु तर्कतो दूषणानि हि ॥ निरीक्ष्य श्रुतिवाक्योक्तपक्षे ब्रह्मणिकेऽवले २४५ गुरुवे दोषदिष्टार्थे प्रत्ययानेकरूपकान् ॥
संतत्याकृतवंतो मीयोगशास्त्रविशारदाः २४६ एवं योगान् महात्मानोऽध्यानं प्राप्याथ चेतसि ॥ ब्रह्माश्रयामि मां शक्तिमविद्यां ददृशुस्तदा २४७ आत्मनो ब्रह्मणः शक्तिः
सृष्टिस्थित्यंतकारिणी ॥ जगतो याति दुर्दर्शं कुतर्कहतबुद्धिभिः २४८ भूदेवास्तामिमां स्वस्य गुणैरावरणादिभिः ॥ निगूढां मवलो कयाथ विस्मयं परमं गताः २४९
स्वयंप्रकाशमद्वैतमानं दात्मानमीश्वरम् ॥ आत्मभाजा डचरूपेण आवृणोति न विद्यते ॥ तत्र चैवेति संप्रोक्तस्तस्याः स्वाभाविको गुणः २५० सृष्टिस्थिति विनाशा
द्याजगतोऽस्य तथापरे ॥ अहं ममादयश्चान्ये कामक्रोधादयोऽपि च २५१

तद्विषयानामर्थः २४४ । २४५ । २४६ एवं योगादिति । एवं चेतसि ध्यानं प्राप्य निष्पन्ना योगात्समाधेर्हेतोर्ब्रह्मणो देवस्य शक्तिमायाविद्यादिषदवाचां ददृशुः या ब्रह्माभिन्नात्मनः शक्तिर्जगतः सृष्ट्या
दिहेतुः कुतार्किर्दुर्दर्शं चेति द्वयोः संबंधः २४७ । २४८ भूदेवा इति । ते भूदेवा ब्राह्मणास्तां शक्तिं वक्ष्यमाणैरावरणादिभिर्गुणैर्निगूढां प्रच्छन्नां विलोक्य विस्मिता आसन्निति २४९ आवरणादिगुणान्दर्शयति
स्वयमिति त्रिभिः । एषा शक्तिस्तत्रात्मनि वस्तुतोऽविद्यमानापितत्रैव भासमानाय तत्स्वयंप्रकाशादिरूपमात्मानंतद्विपरीतजाड्यादिरूपेणात्मना स्वरूपेण आवृणोति एतत्तस्याः प्रथमं स्वाभाविको गुण इ
तिसंबंधः २५० विक्षेपरूपांस्तद्वृणानां सृष्टीति । अस्य स्थूलसूक्ष्मात्मकस्य जगतोऽप्येष्ट्याद्यास्तथाप्येव अहंताममताकामक्रोधादय एतमात्मानं प्रत्यागंतारो देहद्वयाध्यासेनागमनशीलाः गंतारो निवृत्तिशी
लाश्चेतसर्वे अस्याः शक्तेर्गुणाः कीदृशमेतमात्मानं अद्वयत्वेन स्वयंप्रकाशानंदरूपं वस्तुतो मायारहितमपि चानयमाययैवास्यामायाया विषयतामाश्रयतां च गतमिति द्वयोर्वाजना २५१

२५२ कीदृशोयमात्मरूपोदेवोयस्येयंशक्तिरित्याकांक्षापूरकस्योत्तरार्धस्यार्थमाह यदित्यादिना । यएकोऽद्वितीयउक्तानिकालादीन्यात्मपर्यंतानिकारणान्यधितिष्ठतिसत्तास्फूर्तिप्रदानेनन्याप्रोतिप
थासूर्यश्चाक्षुषानुभावान्विषयीकरोतिद्वदित्यर्थः २५३ आकाशवदिति । योयंदेवःकारणानिसमष्टिरूपाणिन्याप्येतेशेषः अतःकारणन्याप्यनंतरमिदंषष्टिरूपंविश्वमप्यधितिष्ठति यथाकांशोघटादी
नित्यर्थः २५४ येयमस्यात्मनःकार्यकारणाधिष्ठातृतोक्तासाप्यनयाऽघटितघटनापटीयस्यामाययैवोपपद्यतेइत्याह अनयेति । तस्यासंगस्वप्रकाशरूपस्ययत्कारणतादात्म्यंतदनयामाययैवसंभवतिन
स्वतःस्वभावतइत्यर्थः २५५ एवंकार्यसंगोपितथेत्याह पुरुषइति । संगमायातःसंसर्गोजातः यथाकयाचिचोपिताकर्मणौपथैर्मोहितःकश्चित्द्विलासेपुसजेततद्वदित्यर्थः २५६ तत्रदृष्टान्तान्तरमाह
असंगइति । यथाकश्चिदसंगःसंगविमुखोपिसकलानुग्राहकत्वलक्षणसौहार्दवशेनकेनचिदुर्जनेनापिसंगमागत्प्राभिशापंमिथ्यापवादपार्यंतफलंवाणीमांडव्यवत्प्राप्नुयादित्यर्थः २५७ दार्ष्टीतिकेयो ज
यति एवमिति स्पष्टं २५८ तदुपपादकंमायायाअघटितघटनापटीयस्त्वमाह अहोइति । कीदृगंचित्ययतोऽनयाऽसंगादिरूपोप्यात्मा मोहितः २५९ एतत्संबन्धादेवात्मासंसारचक्रंप्रविष्टइतिदर्शयन्सं
सारचक्रतयाप्रतिपादयंतंचतुर्थमंत्रमवतारयति एवंभूतोपीतिद्विषष्टिंश्लोकैः । एवंभूतोऽसंगादिरूपोप्यात्मानयामाययामोहितःसंसारचक्रंप्राप्तवान् कीदृशंचक्रं स्वात्मनामायाशबलरूपेणनिर्मित

आगंतारश्चगंतारःकोटिशस्तदुणाइमे ॥ आनंदेत्मानमप्येतंविषयंचाश्रयंतथा ॥ मांययारहितंचापिमाययात्रस्वयंप्रभम् २५२ यःकारणानिसर्वाणिकालादीन्य
धितिष्ठति ॥ उक्तानिभगवानेकःसविताविषयान्यथा २५३ आकाशवदयंदेवःकारणानिवटादिवत् ॥ अतोविश्वमिदंसर्वमधितिष्ठत्ययंपुमान् २५४ अनयामा
ययातस्यसंगेनरहितस्यहि ॥ स्वयंज्योतिःस्वरूपस्यकारणत्वंस्वतो नहि २५५ पुरुषोनिर्गुणोऽसंगोविक्रियालेशवर्जितः ॥ माययासंगमायातऔषधैरिवमोहितः
२५६ असंगःसंगमागत्ययथाकश्चित्सुहृज्जनः ॥ अभिशापंचपापंचप्राप्नुयादुःखकारणम् २२७ एवमेषपुमान्मायासंगात्क्लेशाननेकथा ॥ प्राप्नोतिजीवतांप्राप्य
हेतुतांजगतोपिच २५८ अहोमायाबलंकीदृगनयासंविमोहितः ॥ असंगोनिर्गुणोज्योतिरानंदात्मास्वयंप्रभः २५९ एवंभूतोपिसंसारचक्रंस्वात्माविनिर्मितम् ॥
प्राप्तवानिदमत्युग्रंमाययापरिमोहितः २६० अविद्यायस्यचक्रस्यनेमिरुक्तामनीषिभिः ॥ यतःसंसारचक्रस्यपरितोनेमिवत्स्थिता २६१ रूपैस्त्रिभिस्तुसंवीतंकृ
ष्णशुक्लारुणैर्बहिः ॥ अयोरूप्यप्रवालानांपट्टिकाभीरथांगवत् २६२ एकादशेन्द्रियैःसार्द्धंभूतपंचकमस्यहि ॥ नाभिच्छिद्रस्यसंस्थानमरायत्रप्रतिष्ठिताः २६३
अराःपंचाशदस्यापिचक्रस्योक्तामनीषिभिः ॥ पंचक्लेशस्तथाचाष्टौसिद्धयोनवतुष्टयः ॥ अशक्तयस्तथैवाष्टाविंशतिःस्युरराइमे २६४

मितिसंबन्धः अत्रस्वात्मविनिर्मितमितिपदेनेदं सूच्यते मंत्रगतःपुल्लिङ्गोद्वितीयांतश्चतच्छब्दआत्मानंपरामृश्यचक्रेणसहतत्तादात्म्यंमृदुदृश्यत्रेवबोध्यतीति २६० अविद्येति । यस्यसंसारचक्रस्यंमू
लप्रकृत्यादिपदवाच्यांअविद्यात्रेवलानेमिर्बहिर्मंडलाकारकाष्ठसमासत्रतो न्याप्यावस्थितत्वादित्यर्थः २६१ त्रिवृतपदार्थमाह रूपैरिति । तच्चक्रंशुक्लरक्तकृष्णवर्णतयाप्रसिद्धैःसत्त्वरजस्तमोगुणैः
संवासेवेष्टितंयथालोहरजतविद्रुमयफलकैःखचितंप्रसिद्धैरयचक्रंभवेदित्यर्थः २६२ षोडशांतपदार्थमाह एकादशेन्द्रियैरिति । नाभिच्छिद्रस्येतिजातावेकवचनं अरानाभिनेम्योस्तिर्यक्पुमानिकान्ता
नितानियेपुनभिगतच्छिद्रेपुतिष्ठतिपाछिद्राणांयत्संस्थानंसन्निवेशस्तदुपाःषोडशविकारावोप्याः तेचएकादशेन्द्रियभूतपंचकात्मकाःप्रसिद्धाः तथाचषोडशअंतानाभिप्रांतायस्येतिश्रीतपदार्थः ना
भिर्नामअगणायंतस्तथाचारभूतकाष्ठमित्यर्थः २६३ शताधीरपदार्थमाह अराइतिषट्त्रिंशच्छ्लोकैः । अस्यचक्रस्याराःक्लेशादिरूपास्तत्तद्देवसंख्ययापंचाशत्बोध्याः क्लेशादिर्भेदात्संख्यमासि

अन्यस्मिन्नन्यबुद्धिर्यासाऽविद्यातमईरिता ॥ मोहोहंबुद्धिरुद्दिष्टादेहादौमूढचेतसः ॥ २६५ ॥ महामोहोत्ररागःस्याद्विषयेसुखहेतुके ॥ तामिस्रोद्वेषउद्दिष्टःप्रतिकूले पुवस्तुपु ६६ स्याद्योत्राभिनिवेशाख्यःसंधतामिस्रईरितः ॥ पुत्रदारादिविषयेममत्वेनैवजायते ६७ ऊहःशब्दश्चसंप्रोक्तस्तथैवाध्ययनंपुनः ॥ दुःखत्रयविघात श्वमुहत्प्राप्तिश्चसप्तमी ॥ दानमित्युदिताअष्टौसिद्धयोमुनिसतमैः ६८ आध्यात्मिकाश्रतसःस्युस्तुष्टयोमुनिसतमाः ॥ अत्रप्रकृत्युपादानकालभाग्याभिधाइ माः ॥ पंचबाह्याश्चसंप्रोक्तास्तुष्टयःपरमाइमाः ६९ त्वक्चक्षुःश्रोत्ररसनाघ्राणार्णांद्रियपंचकम् ॥ ज्ञानाभिधमिदंचान्यत्पंचकं कर्मसंज्ञितम् ॥ वाक्पाणिचरण द्वंद्वपायूपस्थाख्यमीरितम् २७० एकादशमनश्चात्रकारणज्ञानकर्मणोः ॥ एकादशेंद्रियाण्यत्रकथितानिमनीषिभिः ७१ तेषांस्वरूपहानंवासत्त्वेवाकार्यशून्य ता ॥ स्वल्पसाम्यादिकारित्वमथवेन्द्रियजोषधः ७१ सिद्धितुष्टींद्रियाणांस्युर्वधाउक्तास्त्वशक्तयः ॥ अष्टाविंशतिरित्येतास्तुष्टिसिद्धिसमन्विताः ॥ अविद्याद्यैः सहकेशैरराःपंचाशदीरिताः ७३ तमोविद्येतिप्रोक्तासाविद्यापरिकीर्तिता ॥ अष्टाविषयोयस्मादष्टाध्यायव्यवस्थितः २७४ कारणंत्वेकरूपंस्यात्कार्यसप्तविधं पुनः ॥ द्विधातःकरणतद्वन्महाभूतानिपंचच ७५ मोहोस्मिताचेतेषुस्यादहंबुद्ध्याग्रहेसति ॥ सोपितेनाष्टाप्रोक्तोनंतभेदोपिपूर्ववत् ७६ परत्रात्रचलोकेस्युःपंचपंचविभेदिनः ॥ दिव्याश्चमानुषाश्चैतेविषयाःसुखहेतवः ॥ रागोदशसुसर्वेषांतत्संख्यस्तेनसस्मृतः २७७

द्धायाऽनात्मन्यात्मबुद्धिरूपाऽविद्यासाऽष्टाज्ञेयातद्विषयस्याष्टान्यवस्थितत्वादित्यर्थः ॥ २७४ ॥ तद्विषयाष्टकमेववर्शयति कारणमिति ॥ कारणंप्रकृत्यारूपंप्रथममात्माध्यासविषयोभवतितदनंतं कार्यकमेणमहत्तत्त्वाहंकाररूपमंतःकरणद्वयंभूतपंचकंचतेअध्यासगोचरीभवतीत्यर्थः ॥ २७५ ॥ उक्ताऽविद्याबीजरूपेणमुपुष्टावपितिप्रवृत्तिस्याअंकुरभूतामोहाख्याऽस्मितापिजाप्रत्स्वप्रयोरहंरूपेणतानेवाष्टाविद्याविषयान्विषयकीरोतीत्यतःसमोहोऽप्यष्टाज्ञेयइत्याह मोहइति ॥ तैवविद्याविषयेष्वहंबुद्ध्यात्मकेग्रहणेसतिनिरूप्यमाणोयोमोहोऽस्मिताख्याःसोपिपूर्ववदविद्यावदष्टाज्ञेयः कीदृशो विषयव्यक्तिभेदेनानंतभेदोपीतिसंबधः ॥ २७६ ॥ पंचज्ञानेंद्रियविषयाणांदिव्यादिव्यभेदेनप्रत्येकंद्वेविधानद्विषयकोरागोदशविधइत्याह परत्रेति ॥ परत्रलोकिभवादिन्याःपंचेंद्रियविषयाःस्युःअत्रलोकिभवामानुषाविषयाअपिपंचस्युः तेषुदशसुसुखसाधनत्वाज्जायमानोरागइच्छात्मकोपिदशविधइत्यर्थः ॥ २७७ ॥

आ. पु.

॥ १२ ॥

द्वेषस्याष्टादशविषयभेदादष्टादशधाभावमाह अणिमेतित्रिभिः । दिव्यादिव्यभेदेनोक्तविषयैः सहिता अणिमाद्या अष्टौ सिद्धौर्वक्ष्यमाणविषया द्वेषस्य विषयभूताः प्राहुरिति शेषः । केचि तु मनीषिण इत्यु-
माहुः इत्थं कथमित्याकांक्षाया माह अस्मि तेत्यादि । भेदादितिल्यल्लोपेपंचमी तथाचास्मितायायः कारणाद्यष्टविषयकत्वेन भेदेऽप्यश्रारांगस्य दशविषयविषयकत्वेन भेदेस्तस्य विषयकमादायेव उक्त-
रयोर्द्वेषाभिनिवेशयोर्भेदो वर्णनीयः तेनास्मितारागयोर्विषयोपादानेनैव द्वेषाभिनिवेशयोर्मध्य एकैकः प्रत्येकमष्टादशयोक्त इति द्वयोरर्थः २७८ । २७९ अष्टादशधात्वमेव स्फुटयति केनापीति ।
तेदशविषया अणिमादिसिद्धयष्टकसहिताः पक्षांतरेऽस्मिता विषयसहिता वा केनचिन्निमित्तेन विहताः संतोदुःखहेतवो भवन्ति तदा विघातनिमित्तगतप्रातिकूल्यमाश्रित्य ते पुद्गेष जायते तत्संस्था तस्य द्वेषस्य सं-
स्थासम्यग्भेदेन स्थितिर्विषयापेक्षयाष्टादशयोक्त्यर्थः २८० एवमुक्तविषयाणां विनाशभयरूपोऽभिनिवेशोऽप्यष्टादशधाज्ञेय इत्याह प्रातिकूल्यस्येति । विषयेषु ममत्वाद्धेतोस्तदपहारके आत्मनः
प्राप्तिकूल्यविज्ञापयाऽधिकाद्बलिनः संकाशाद्भीतिर्जायते तद्रूपोऽभिनिवेशोऽपि द्वेषवदष्टादशधा भवेदिति संबंधः २८१ अविद्यादीति । योयं विषयः अविद्याविपंचकेशरूपैः पंचयोक्तो विद्वद्भिर्वासायैः
तथाचोक्तं 'अविद्यापंचपदैपातस्माज्जातामहात्मनः' इति । स तु विषययोऽवांतरभेदेः सूक्ष्मो भवति तां सूक्ष्मतामादाय तु व्यधिकपष्टिरूपक उक्तः तथाहि अविद्यास्मितयोरुक्तविषयप्रत्येकमष्टविषयत्वं

अणिमागरिमाचैवलघिमामहिमा तथा ॥ प्राप्तिः आकांक्षमप्युक्तमीशित्वं वंशिता तथा ॥ अष्टावेतामहासिद्धीः केचिदाहुर्मनीषिणः २७८ अस्मितारागयोर्भेदाद्दे-
दोत्रोत्तरयोर्द्वयोः ॥ एकैकस्तेन कथितो लोकेऽष्टादशधा स्थितः २७९ केनाप्यत्र निमित्तेन यदा तेदुःखहेतवः ॥ प्रातिकूल्यानिमित्तस्य ते पुद्गेषः प्रजायते ॥ विषया-
ष्टादशत्वेन तत्संस्थापरिकीर्तिता २८० प्रातिकूल्यस्य विज्ञानाद्भीतिर्याजायतेऽधिकात् ॥ आत्मनोऽभिनिवेशोऽयममत्वाद्धेयवद्भवेत् २८१ अविद्यादिः समुद्दिष्टो वि-
द्वद्भिर्योर्विषयः ॥ पंचधा स तु सूक्ष्मत्वाद्द्विषष्टिरिह संस्थितः २८२ ऊहस्तर्कः समुद्दिष्टो मननं यत्प्रकीर्तितम् ॥ शब्दो वेदोत्रसार्थः स्याद्यतः साज्ञानसंततिः २८३
प्रवर्तते ततोऽध्यानं शब्दशब्दादुदीरितम् ॥ तदेवाध्ययनं प्रोक्तं श्रवणं शास्त्रगं हियत् ८४ अध्यात्ममधिदैवस्यादाधिभूतमिति त्रिधा ॥ दुःखंतस्य विघातोऽयं सिद्धिर्त्रय-
मुदीरितम् ८५ गुरुः प्रोक्तः सुहृत्पुत्राणां प्राप्तिस्तस्यातिदुर्लभा ॥ सप्तमी सिद्धिरुद्दिष्टायतः सर्वाश्च सिद्धयः ८६ दानं वेदांतविज्ञानसंप्रदायप्रवर्तनम् ॥ ऊहायाः सिद्धय-
स्त्वेवं कथिता दुर्लभानृणाम् ८७ प्रकृत्याख्या भवेनुष्टिरिथ मालस्यभाजिनाम् ॥ मायेयं सकलं विश्वं मृज्यति च पाति च ॥ सैव विक्रियते नानाकार्यरूपा विकारिणी २८८

रागोदशधा द्वेषाभिनिवेशौ प्रत्येकमष्टादशधा संकलने द्विषष्टिरिति २८२ सिद्धयष्टकत्वरूपं स्फुटयति ऊह इति पंचभिः । ऊहपदेन तर्कात्मकं मननं मुच्यते शब्दपदेन तु वेदवाचकेन स्वतः प्रवर्तमाना-
ज्ञानसंततिलक्ष्यते ततोऽध्यानं निदिध्यासनं शब्दइति पदेनोक्तं अध्ययनं तु श्रवणं बोध्यं तथा चार्थवशेन अध्ययनमूहः शब्दइत्येवमेवामुत्पत्तिक्रमो बोध्य इति द्वयोर्भावः २८३ । २८४ अध्यात्मा-
दिदुःखत्रयस्य यद्दिघातत्रयंतद्रूपं फलभूतं सिद्धिर्त्रयं बोध्यमित्याह अध्यात्ममिति २८५ फलरूपसिद्धिर्त्रयस्य श्रवणादिसिद्धिर्त्रयद्वारा ज्ञानिका गुरुप्राप्तिरूपा सुहृत्प्राप्त्याख्या सप्तमी सिद्धिर्बोध्येत्याह
गुरुरिति २८६ दैवशोधने इति तात्पर्यानुसाराद्वानपदेन विवेकख्यातेः शुद्धिः संप्रदायानुसारेण विमलप्रमेयावगाहितरूपा प्रतिपाद्यते इत्याह दानमिति । एता एव मोक्षोपयोगित्वात् सिद्धिपदा-
भिधानयोग्या अणिमादयस्त्वेवैश्वर्यरूपत्वाद्गोप्य इति सूचयन्नुपसंहरति ऊहाय इति २८७ नयनुष्टीश्रुतदशभिर्निरूपयंतं तत्राध्यात्मिका सुप्रथमां प्रकृत्याख्यां तुष्टिमभिनयति प्रकृत्याख्या इति त्रिभिः ।
विषयसूचक इति त्रयस्याप्यर्थः २८८

२९२ कालमालम्ब्य श्रवणादिरकरणरूपा कालाख्यातुतीयातुष्टिरित्याह कालतश्चिद्व्याख्या । ततः सर्वस्य फलस्य कालाधीनत्वाद्यः श्रवणादौ व्यग्रं चित्तं कुर्वन् भवति स उचितं करोतीति विशेषः २९३ इतिसंचित्येति स्पष्टम् २९४ चतुर्थी भाग्यतुष्टिर्भिनयति भाग्यादिति द्वाभ्यां । राज्यादिलाभ्यवदात्मज्ञानलाभोऽपि भाग्याधीन एव विचार्यया श्रवणादेर्निवृत्तिस्तद्रूपा भाग्यतुष्टिरिति द्वयोरर्थः २९५ । २६ बाह्यतुष्टिपंचकं त्रिधा दर्शयति शब्देति चतुर्भिः । अनुकूलानामप्रतिषिद्धानामपिशब्दादिपंचैन्द्रियविषयाणां यदग्रहणमेतद्रूपं बाह्यतुष्टिपंचकं कैश्चिदुक्तमित्यर्थः २९७ द्वितीयं प्रकारमाह अर्जनमिति । अर्थसंबन्धादर्जनमारभ्य पंचममेतद्विंशतं श्लोकं शरूपं भवेदित्यनुसंधायः संचितानामर्थानां त्यागस्तेन पंचनिमित्तकेन निरूप्याः पंचोपरमाभवंतीति केचिद्विदुरिति द्वयोः संबंधः २९८ । २९९ अथ वार्जनादि

ततस्तथैव सकलं मायैव यथा भवेत् ॥ तथैव च तथैव स्यादात्मज्ञानं किमुद्यमैः २८९ एषा प्रकृतितुष्टिः स्याज्ज्ञात्वा मायामयं जगत् ॥ आत्मविज्ञानजनने उद्यमस्य विवर्जनम् १० कारणं कार्यजनकं नियतं संस्थितं यतः ॥ संन्यासोऽप्यात्मविज्ञानजनकः संप्रकीर्तितः ११ संन्यस्यापि ततो नैव श्रवणादिकृतिर्हि या ॥ सोपादानाभिधाध्यातुरालस्यादेव जायते १२ कालतो जायते विश्वं कालाज्ज्ञानं भविष्यति ॥ श्रवणादौ ततो व्यग्रं चित्तं कुर्वन् चोचितम् १३ इतिसंचित्यदुर्बुद्धिः श्रवणादावनुद्यमम् ॥ करोति कालतुष्टिः सा पुनर्दह करीतृणाम् १४ भाग्याज्जन्तुः समाप्नोति राज्ञ्यं लक्ष्मीं यशस्तथा ॥ भाग्यतश्च ममाप्येतदात्मज्ञानं भविष्यति १५ इत्थं विचार उद्दिष्टा भाग्यतुष्टिर्मेनीषिभिः ॥ विचार्यैव प्रवृत्तोऽपि श्रवणादेर्निवर्तते १६ शब्दस्पर्शरूपरसगंधानां मिद्विधैर्निजैः ॥ अग्रहोऽप्यनुकूलानां तुष्टिपंचकमीरितम् १७ अर्जनं रक्षणं तद्वत्क्षयभोगौ च हिंसा नम् ॥ प्राणिनामर्थसंबन्धाद्भवेदतुष्टिपंचकम् १८ अर्थसंन्यागतोऽप्येते पंचाप्युपरमा विदुः ॥ एवं वा पंचकं ज्ञेयमत्र तुष्टिर्मेनीषिभिः १९ अर्थानां मर्जने क्लेशस्तथैव परिपालने ॥ नाशे व्यये च भोगे च धिगर्थान् क्लेशभाजिनः ॥ इति वा पंचकं ज्ञेयं बाह्यतुष्टिर्मेनीषिभिः ३०० सर्वथैवात्र संतुष्टो नात्मज्ञाने प्रवर्तते ॥ बाह्ये वाभ्यंतरे वापि स्वल्पस्तुष्टिगणे पुमान् १ पंचांशं संख्यया प्रोक्ता अराविंशति संख्यया ॥ इन्द्रियाणि दशैव स्युरेतेषां विषया अपि ॥ क्षुद्रा अराश्च तिष्ठन्ति तस्य चक्रस्य सर्वतः २ भूमिरापो नलो वायुः खमहं बुद्धिमानसे ॥ प्रकृत्यष्टकमेतत्स्यात्प्रकृत्या वा सहापि च ॥ मनो बुद्धयोरभेदेन संयोगेऽप्यष्टकं भवेत् ३०३

क्लेशमनुसंधायार्थसंख्यया देवनिवृत्तिः पूर्ववत्तुष्टिपंचकात्मिका बोध्येत्याह अर्थानामिति । क्लेशभाजिनः क्लेशप्रयोजकान् ३०० सकला एतास्तुष्टयो ज्ञानसाधनानुष्ठानविरोधित्वाद्द्वयहेतव इत्याह सर्वथैवेति । स्वल्पोल्लुचिस्तः पुमान् बाह्यतुष्टिगणे अंतरे तुष्टिगणे वा अत्र एकत्रापि संतुष्टः सत्त्वात्मज्ञानेन प्रवर्तते इत्यन्वयः १ उक्तं चक्रं विंशतिप्रत्यराभिर्दशैन्द्रियदशविषयात्मिकाभिर्भुक्तमित्याह पंचांश इति । यस्य पंचांशदराः प्रोक्तास्तस्य विंशति संख्याः क्षुद्रा अराः प्रत्यरापदोक्ताः सर्वतस्तिष्ठन्तीति संबंधः प्रत्यरा अराणां प्रति अभिमुखं वर्तमानाः स्वल्पा अराः २ तस्य चक्रस्य पण्डितैर्नेभिगततीक्ष्णधारारूपेण गंदर्शयितुं पण्णामष्टकानां स्वरूपं मतभेदेन दर्शयंस्तत्र प्रथमं केषां चिद्व्याख्यातृणामभिमतं पण्डितैरुक्तं प्रतीपादयति भूमिरिति चतुर्भिः । भूतपंचकं मनो बुद्धयहंकाररूपं प्रकृत्यष्टकं भगवद्गीतासूक्तं प्राणं अथवा मनो बुद्धयोरभेदेन संयोगेऽप्येकमेव विवक्षितं सति मूलप्रकृत्याष्ट संख्या पूरणीया तथा च संख्यप्रसिद्धं प्रकृत्यष्टकं प्रथमं प्राणमिति भावः ३०३

योगां गाष्टकं द्वितीयं बोध्यमित्यह यम इति रपष्ट ३०४ ऊहादीति । सिद्धेरिति जातावेकवचनं तथा च वर्णितमृहशब्दादिकं सिद्धीनामष्टकं तृतीयं अणिमादिकमष्टकं चतुर्थं तथा वागादीनां स्पर्शपदोक्तत्वं त्र्ययतानां पंचमाध्याये ग्रहपदेन व्यवहृतानामष्टकं पंचमं बोध्यमित्यर्थः ५ अमीषामिति । अमीषां वागादीनां विषया इन्द्रियाणां बंधकत्वप्रयोजकत्वादिति ग्रहपदोक्तास्तेषां मष्टकं षष्ठमित्यर्थः ६ वैदिक्यां कांक्षादिकेनैव पूरणीयेति न्यायमनुसृत्य वैदिकपदार्थैरेव षडष्टकं संख्यापूर्तिर्दर्शयतां परेषां व्याख्यानं दर्शयति ग्रहातिग्रहेति । ग्रहादिशब्दाज्जातिपराः तथा च ग्रहाणामतिग्रहाणां च पंचमाध्याये आर्तभागप्रश्ने प्रसिद्धानामायतनादीनां च प्रत्येकमष्टकान्यादाय षडष्टकं बोध्यमित्यन्ये आहुरित्यर्थः ३०७ आयतनादीनामष्टकचतुष्टयं पंचमाध्याये पंचसप्तत्यधिकं पंचशतसंख्यापूर्तकं श्लोकप्रारम्भवर्णितं स्मारयति पृथिवीति चतुर्भिः । चतुर्णामर्थोपितत एवावगंतव्यः ३०८ । ३०९ । ३१० एतत् षडष्टकं संसारचक्रस्य विदारकस्य नेमिगततीक्ष्णयाराभूतमित्याह षडष्टकमिदमिति । नेमिधाराभूतमिदं षडष्टकमत्र संसृतिचक्रेति प्रकृतिस्थितिमात्रेण दृष्टांतः कुलालचक्रे घटादिवदिति ३१२ पुष्पमालायाः सूत्रवद्विधारकत्वेन पाशभूतस्त्वस्य चक्रस्य मायाशबलः परमेश्वर एवेत्याह विश्वेति १३ यदि पाशो न स्यात्तदा चक्रं विशो र्थेति त

यमोपिनियमस्तद्वदासनं प्राणसंयमः ॥ प्रत्याहारो धारणा च ध्यानं सहसमाधिना ३०४ ऊहादिचाणिमाद्येतत्सिद्धेः स्यादष्टकद्वयम् ॥ घ्राणं वाग्रसनं चक्षुःश्रोत्रं च मनसा सह ॥ हस्तौ स्पर्शश्च विज्ञेयं ग्रहाष्टकमिदं सदा ३०५ अमीषां विषयास्तद्वद्वेदे उक्ता अतिग्रहाः ॥ एतद्विकथितं कैश्चिद्विद्वद्भिः षष्ठमष्टकम् ३०६ ग्रहातिग्रहयो रन्येतथायतनलोकयोः ॥ सुरेच पुरुषेतद्वत्प्रवदंति षडष्टकम् ३०७ पृथिवी च तथा कामोरूपाण्याकाश एव च ॥ तमोरूपाणि नीराणि रेतश्चायतनाष्टकम् ३०८ अग्निश्च हृदयं चक्षुःश्रोत्रं हृदयं चक्षुषी ॥ हृदयं हृदयं चैतल्लोकाष्टकमुदीरितम् ३०९ अमृतं च स्त्रियः स्वर्गो दिशो मृत्युरसुस्तथा ॥ अपां नाथः प्रजानाथो देवाष्टकमुदीरितम् ३१० शरीरोयं काममय आदित्यः श्रोत्र एव च ॥ छाया मयस्तथा दर्शो स्थितो यश्चोदकस्थितः ॥ योयं पुत्रमयश्चैतद्विज्ञेयं पुरुषाष्टकम् ३११ षडष्टकमिदं चक्रे कुलालस्य घटादिवत् ॥ वर्तते संसृते च क्रेधाराने मिद्विजोत्तमाः ३१२ विश्वरूपः पुमानेष रूपं रूपं बभूवयः ॥ स्थावरं जंगमं सर्वमहाभूतसमन्वितम् ॥ स एकः पाश इत्युक्तो जगच्चक्राभिवंधने ३१३ अरनेन्यादिसंयुक्तं बंधनेन विनायथा ॥ सद्यश्चक्रं विनश्येत तद्वदेतद्विजोत्तमाः ३१४ पुत्तिका कीटमुख्याये स्वल्पाकारास्तु देहिनः ॥ संतत्याजनिमृत्यादिगच्छंतो दुःखभाजनम् ३१५ एष मार्गस्तृतीयः स्यादक्षिणोत्तरयोर्द्वयोः ॥ अपेक्षया त्रिमार्गेयं चक्रभेदस्य कारणम् ॥ त्रिनाभितदिदं चक्रं ज्ञातव्यं मुनिसत्तमैः ३१६

लोकेऽपि प्रसिद्धमित्याह श्रेतेति । विनश्येत विक्षीर्येत तद्वदेतत्संसारचक्रं ३१४ त्रिमार्गभेदमिति पदस्य त्रिभिर्मार्गभेदोनाभिविन्यासविशेषो यस्य तत्तथेति व्युत्पत्तिमभिप्रेत्यार्थमाह पुत्तिकेति पंचभिः । पुत्तिकापतंगिकारव्यावर्षासुजायमाना कृमिजातिस्तस्मभृतयः कीटाः पुनः पुनर्जनिमृतिभ्यां दुःखभाजनत्वेन प्रसिद्धाः ३१५ एष इति । एष भुदंजुतभाव रूपो मार्गो दक्षिणोत्तरयोः पितृयाण देवयानाख्ययोर्मार्गो रपेक्षया तृतीयत्वेन प्रसिद्धो ब्रह्मादौ तथा च युतिः ' जायस्व त्रियस्वेत्येतत्तृतीयं स्थानम् ' इति अयं त्रिविधो मार्ग उक्तचक्रस्य भेदविन्यासविशेषे कारणं प्रयोजकं तस्मात्तस्मात्तस्मात्त्रयास्त्राभिभावमापन्नादिदं चक्रं त्रिनाभिज्ञेयं तदिदं त्रिनाभित्वं मध्यगोलकस्य बलप्रयणं मंडलत्रयेण संयोगाद्रेण जायते अत एवैतच्चक्रं द्वयोरपि नेमिनाभ्योऽस्मिन्नुत्तमाभूतित्रययुक्तमिति द्वयोर्भोजना । अयं अंतरालक्रयोर्मंडलोर्वापेक्षया नाभित्वमांतरापेक्षया चनेमित्वं तथा च नाभि

३१७. मार्गत्रयस्यनामित्रयमविवेकवस्थादर्शयति मध्यनाभिरिति द्वाभ्यां । अंतर्मुखमध्यत्वसाधर्म्येण देवयानमार्गो मध्यनाभिस्तदपेक्षया बहिर्मुखमध्यत्वत्पितृयानो द्वितीयनाभिः केवलमुत्कृतप
दैरतिबहिर्मुखमध्यत्वानुत्पत्तिर्यथा बहिरभिः ततोऽप्यधमेऽस्थावरादिभावयोग्यैरतितामसैर्गम्याऽविद्यात्मिकानेभिस्ततोऽपि बहिर्ज्ञेया कीदृशी नामिद्वयोपमावैष्टक्यसाधर्म्येण द्वितीयतृतीयनाभि
भ्यां तु ल्येति द्वयोरर्थः ३१८ । ३१९ द्विनिमित्तपदार्थमाह निमित्तमिति । कारणाभ्यां पुण्यपापाभ्यां तादात्म्येन विवक्षिते ये सुखदुःखे तदुभयरूपं निमित्तं फलरूपमस्य चक्रस्पष्टोऽयम् यथाध्य
यनेन वसतीत्यत्राध्ययनं वासस्येति । निमित्ततायां दृष्टान्तमाह कुलालेति । यथा कुलालचक्रस्पष्टां प्रलेष्टुं मृत्पिण्डश्चकारणं तद्वदित्यर्थः ३२० एकमोहपदार्थमाह मोहइति । तमोरूपमोहस्तु ए
तच्चक्रमयुक्तएकरूप एव किंतु स्वरूपमिति चेत्तदात्मतत्त्वविस्मरणनामेत्यर्थः ये आत्मतत्त्वं न स्मरन्ति ते सर्वेऽनेन मोहितज्ञेयाः अज्ञानस्य चिदात्ममात्रविषयत्वस्य सिद्धातितत्वादिति भावः ३२१
एवं चतुर्थो मंत्रः पूर्वमंत्रादप्यत्रिति पदमनुपज्ज्येतादृशचक्रभावापन्नमज्ञानशबलमात्मानंदृष्टं तद्वदित्योजनाभिप्रायेण व्याख्यातोऽथ तमेवात्मानं नदीरूपेण वर्णयंतं पंचमं मंत्रं व्याकरोति अस्पष्टं चक्रस्ये
ति द्वाविंशच्छ्लोकैः । अस्पष्टं चक्रस्य जननी जपादानमृतायामाया तच्छबलात्मरूपामहानदीमंत्रेणाक्ता तस्याविक्षेपप्रधानाया इदं दक्षमाणं रूपं मुनीश्वरा अपश्यन्ति शेषः ३२२ पंचश्लोकांसि अबूनि

वलयत्रयसंयोगात्तदिदं जायते सदा ॥ त्रिवृतंतत एवैतन्नेमिनाभ्योर्द्वयोरपि ३१७ मध्यनाभिस्तु विज्ञेया मार्गो यो ब्रह्मलोकः ॥ पितृलोकगतो मार्गो ह्यंतरानाभि
रीगिता ३१८ बहिर्नाभिस्त्रिवर्णज्ञेया पंथायः स्यान्तृतीयकः ॥ तस्यापि च बहिर्ज्ञेयानेमिर्नाभिर्द्वयोपमा ३१९ निमित्तमस्य विज्ञेयं सुखदुःखे सकारणे ॥ कुलाल
चक्रस्य यथा काष्ठलोष्ठात्मकं द्वयम् ३२० मोहस्तमोत्र विज्ञेयश्चक्रस्यास्यैक रूपकः ॥ आनंदात्मानमत्रैकं वेति नैतद्ब्रमाद्यतः ३२१ अस्य चक्रस्य जननी माया नाम
महानदी ॥ तस्या विक्षेप रूपपाय इदं रूपं मुनीश्वराः ३२२ पंचज्ञानैर्द्रियाणां स्युः स्रोतांसि स्थानकानि हि ॥ अंबुनितेषु चलनात्पंचज्ञानैर्द्रियाणि च ३२३ स्रोत
सामंभसांचैव महाभूतानि कारणम् ॥ मेघानद्या यथा योनिः स्रोतसामंभसामपि ३२४ आसुराणीं द्रियाणां स्युर्ज्ञानान्युग्राणि देहिनाम् ॥ प्रवाहानीरसंयुक्ताः प्रावृ
ष्युग्रायथैव ते ३२५ नक्रादुःखकरानृणां यथा कुटिलगामिनः ॥ अशास्त्रायेतथैवैते विषये वक्रचारिणः ३२६ अथवाऽशास्त्रजनिता उग्रा बोधाः प्रकीर्तिताः ॥ स्रो
तसामंभसां यद्वच्चक्रभूता अधोगतौ ३२७

चयस्याहतिव्युत्पत्तिमभिप्रेत्यप्रथमपदार्थमाह पंचेति । पंचज्ञानेन्द्रियाणां पानिस्थानकानिगोलकानितानि स्रोतांसि जलवहनस्थानानि बोध्यानि तद्रतानि ज्ञानेन्द्रियाणितु जलस्थानीयानि तेषु स्रोतस्सु च लनात्मकसाधर्म्यादित्यर्थः कर्मेन्द्रियाणीति पाठे ज्ञानेन्द्रियविशिष्टानि तद्गोलकानि स्रोतांसि । तत्र त्वगाधारतया प्रसिद्धेन शरीरेण विशिष्टेषु स्रोतस्सु चलनसामान्यात् कर्मेन्द्रियाण्येव नोत्पत्त्यर्थः २३ तस्यानद्यापो निपदोक्तनिकारणानि पंचेत्याह स्रोतसामिति । यथा प्रसिद्धनद्याः स्रोतसामंभसांचमेघाः कारणतयाऽस्याः स्रोतसामंभसांच पंचमहाभूतानि कारणमितियोजना ३२४ तस्याः पंचो ग्रहप्रकाशकाः कुटिलप्रवाहाः संतीतिवक्त्रेति पाठाभिप्रायेणाह असुराणीति द्वाभ्यां । असुराः कामक्रोधाद्यात्मका सुरसंपच्छालिनो जीवास्तेषु वर्तमानानि पंचेन्द्रियजानि ज्ञानान्युग्राणि भवन्ति दुःखहेतुत्वात् यथा प्रावृषि आगंतुकजलसंयुक्ताः प्रवाहा उग्रा भवन्ति तद्वदित्यर्थः ३२५ तेषामुग्रतां स्फुटयति नकाहति । नकारणजलं नुवत् कुटिलगामिनस्तेन दीप्रवाहापथात् दुःखदास्तथैत आसुरा बोधा अपि अशास्त्रीयविषयेषु प्रवर्तयंतौ दुःखदा इत्यर्थः ३२६ वस्तुतस्तु श्रुतोचक्रेति पाठ इति सूचयन्नृक्तविधयो प्रास्ते बोधाश्चकभूता अधोगतिहेतुत्वाच्च स्यादित्याह अथवेति । अशास्त्रजनिताः प्रामादिका उग्रा बोधाश्च जलध्रमस्तद्रूपाः संतोऽधोगतो प्रयोजका इति शेषः यथा स्रोतसामंभसांच चकभूता गतिविशेषा अधोगतिहेतवः प्रसिद्धा इत्यर्थः ३२७

तस्याः पंचप्राणात्मकाः पंचवृहत्तरंगा इत्याह प्राण इति ३२८ बुद्धयः शब्दादिज्ञानामिआदिपदप्राह्या इच्छाश्च संस्कारद्वारा तस्या मूलमित्याह नद्या इति द्वाभ्याम् । अस्या मूलपंचकमत्र श्रुतौ उक्तमिति शेषः
 कृतदित्याकांक्षायामाह शास्त्रीया इत्यादि । या विषये पुशास्त्रीया अशास्त्रीया वा बुद्धय इच्छाश्च जायंते तद्रूपमस्याः पंचविधं मूलमुत्पत्तिस्थानमिति द्वयोरर्थः ३२९ । ३३० पंचावर्त्तामिति पदा
 र्थप्रपंचयति शब्द इति त्रयोदशभिः । आवर्त्तानाममहास्रोतोभ्रमणस्थानं मज्जनहेतुत्वात्तुल्या अत्र शब्दादिविषया बोध्या इत्यर्थः ३३१ आवर्त्तस्य मज्जनहेतुतामेव स्फुटयति नाविक इति । ज
 लेमस्य समः तरणविधाविति शेषः ३३२ दार्ष्टान्तिके योजयति एवमिति । शब्दादिजेशब्दादिरूपैः कल्पिते आवर्त्ते पतितो विद्वानपि स्वंपरं बोद्धुं न क्षमते इति ३३३ अत्र विदुषैव मभिमानो न कर्त्त
 व्यो यन्मम परेषां तारकस्य किं विषयावर्त्ताः करिष्यंतीति यतस्तारका अप्यावर्त्ते पतिताः शोच्यतामुपहास्यतां वागच्छंतीदृश्यंते इत्याह तारयित्वेति चतुर्भिः । तारयित्वानीत्वा स्पष्टम् ३३४ तस्य

प्राणोपानस्तथाव्यानः समानश्चाप्युदानकः ॥ पंचप्राणा इमे पंचकल्लोलाः परिकीर्तिताः ३२८ नद्या अस्या द्विजश्रेष्ठा मूलपंचकमत्र च ॥ शास्त्रीया अप्यशास्त्री
 या बुद्धयो विषये पुयाः ३२९ शब्दादिपुप्रजायंते इह वा मुत्र वा नृणाम् ॥ इच्छाभिः सहितास्तास्तु पंचमूलमुपाहृताः ३३० शब्दः स्पर्शस्तथा रूपं रसगंधौ च पंचते ॥
 आवर्त्ताः कथिता यस्मादेषु मज्जति देहभाक् ३३१ नाविकोऽपि यदा वर्त्ते पतेन्मस्य समोजले ॥ उद्धर्तुं नैव शक्नोति स्वात्मानं तारको नृणाम् ३३२ एवं शब्दादिजा
 वर्त्ते विद्वानपि पतेद्यदि ॥ उद्धर्तुं नैव शक्नोति स्वात्मानं परमेव वा ३३३ तारयित्वा परंपारं नद्या यद्वद्वितारकः ॥ आवर्त्ते पतितो नैव मुद्धर्तुमिह शक्यते ३३४ परती
 रंगता ये स्युरूपकारस्य बोधकाः ॥ शोचंति तत्र तं त्वन्ये गच्छंति च यथा सुखम् ३३५ शब्दाद्यावर्त्ते पतितो विद्वानपि तथैव सः ॥ शोच्यते तत्रोपकारज्ञैः परपारमुपा
 गतैः ३३६ अशक्तैरेन मुद्धर्तुं तत्प्रसादाद्बहिर्गतैः ॥ कृतघ्नैरपरैः शोयं बहु शस्तूपहस्यते ३३७ तस्मात् शब्दादिजावर्त्ता द्वे तव्यं द्विजसत्तमाः ॥ विदुषापि
 परंपारं दर्शकेनापरेण किम् ३३८ आवर्त्ता मुनिशार्दूलाः शब्दादिजनिता इमे ॥ दुस्तराः सर्वजंतूनामज्ञानां विदुषामपि ॥ तार्याणां तारकाणां च यथावर्त्तानदीकृताः
 ३३९ आवर्त्तास्तारका यद्वद्वामदक्षिणभागतः ॥ परित्यज्यैव गच्छंति न प्रविश्य कथंचन ३४० एवं शब्दादिविषया आवर्त्ता मुनिसत्तमाः ॥ विदुषापि परित्या
 ज्याः प्रवेशेन विनैव हि ३४१ तारकोऽपि यदा वर्त्ते प्रविष्टो न बहिर्व्रजेत् ॥ विद्वानपि तथा वर्त्ते पतितो न बहिर्व्रजेत् ३४२ ततः शब्दादिविषया आवर्त्ता मुनिसत्तमाः ॥
 सर्वथैव परित्याज्या विदुषाऽविदुषापि च ३४३ शब्दादिजनितं यत्स्यात्सुखं पंचप्रकारवत् ॥ दुःखं तदेव विप्रैर्द्राअंतेनाशादिदर्शनात् ३४४ ततः सुखमिदं सर्वं
 दुःखमेव प्रकीर्तितम् ॥ तेन शब्दादयो विप्रादुःखानामेव कारणम् ३४५

शोचकानुपहासकांश्च दर्शयति परेति । तंतारकमावर्त्ते पतितम् अन्विकृतग्राः ३३५ दार्ष्टान्तिके योजयति शब्दाद्यावर्त्ते इति द्वाभ्यां । स्पष्टं द्वयम् ३३६ । ३३७ फलितमाह तस्मादिति द्वा
 भ्यां । निगदन्पाल्यातं द्वयम् ३३८ । ३३९ विषयावर्त्तेभ्यो रक्षाहेतुस्तेषां दूरतः परिवर्जनमेवेति सदृष्टांतमाह आवर्त्तास्तारका इति द्वाभ्यां । प्रसिद्धमेतत् ३४० । ३४१ अंतःप्रवेशिनां त्व
 नृतापण्यभवतीत्याह तारकोपीति ३४२ निगमयति तत इति तस्याः ३४३ पंचेन्द्रियविषयजानां दुःखानां प्रवाह एव वेग इति दर्शयितुं विषयसुखानां मधुविषयसुखात्तुल्यत्वात् शब्दादीनि
 तारकाः ॥ पंचप्रकारप्रकाराणां भेदात्तद्विषयः तारकादीनां भेदेन भयादिभ्यः कृतः दुःखं तदेव ततः सर्वेऽप्येविक ३४४ । ३४५

अयंजीवोयदाहृदयाकाशरूपेसमागतोभवतितदाविद्यांननुसंदेहसपदाभिधेयोभवतीत्याह ब्रह्मजइति । ब्रह्मजेशुद्धब्रह्मणएवविवर्तभूतेहृदयाकाशेसाक्षिरूपेसंसाररक्षकाद्वेधकात्पृथक्भोक्षहेतुतया विलक्षणत्वेनस्थितेसमागतःसमाहितःसन्स्वबोधेनाविद्यायाघातकोभवतितदाहंसइत्युच्यते हेतीतिहंसइतिव्युत्पत्तिसमन्वयादित्युत्तरश्चोकादेसपदानुषंगेगार्थः ३५९ हंसइति । सहंसआत्मानं सर्वजडप्रेरकत्वेनसर्वतरंत्वंपदार्थज्ञात्वातेनैवरूपेणप्रतिस्तुष्टःसंततस्तत्पदार्थभूताद्वयसदानंदरूपेणतदेवनिर्रूपेदृष्टवान्यतौभवतिततएवाभूतत्वंगच्छतीत्यर्थः ३६० ब्रह्मात्मज्ञानादसुवत्वमित्ये तदेवस्फुटयति आनंदात्मनीति । स्पष्टम् । एतेनजीवरूपब्रह्मणःसकाशाव्युत्पत्तिकथनेनकुतःस्मजताइतिप्रश्नोपि समाहितइतिवैयर्थ्यम् । ३६१ ब्रह्मणःसर्वाधिष्ठानतां तस्यात्मत्वज्ञानान्मोक्षं च विशदयतःसप्तममंत्रस्यार्थमाह योयमितिपंचभिः । योयमीश्वरोहृदयाकाशरूपोहंसेनात्मतयाहृदयेतसेवेदांतवाक्यैःकर्मणःकर्मप्रतिपादकात्पूर्वकांडात्तत्तुल्यस्थितैर्गतिःप्रतिपादितः अथवा कर्मणःकर्मफलादूर्ध्वमुपरिष्ठात्स्थितो गीतःसहृदयाकाशरूपईश्वरएवपरंब्रह्मेतिद्वयोरर्थः ३६२ । ३६३ कृष्णमिति । तस्मिन्नेवब्रह्मणिकृष्णादिवर्णत्वेनच्छांदोग्येप्रेषपाठकेवर्णितेजःप्रभृति

ब्रह्मजेहृदयाकाशेपृथक्संसारचक्रतः ॥ समागतःस्वबोधेनह्यविद्यायाश्चघातकः ३५९ हंसोज्ञात्वास्वमात्मानंप्रेरकंचजडस्यहि ॥ प्रीतस्तेनसदानंदंसर्वप्रियतमं निजम् ॥ दृष्टवान्यतएवायमभूतत्वंततोव्रजेत् ३६० आनंदात्मनिविज्ञातेसत्येप्रियतमेपुमान् ॥ अविद्यारहितोभूयोमरणंनैवगच्छति ३६१ योयंहंसेनसर्वात्मा हृदयाकाशईश्वरः ॥ आनंदात्मापरप्रीतिकरःस्वस्यात्मदर्शनात् ३६२ दृश्यतेसहिवेदातैरूर्ध्वगीतस्तु कर्मणः ॥ सएवपरमंब्रह्मयतोनावर्ततेगतः १६३ कृष्णं श्वेतंतथारक्तंतेजोब्रह्मात्मकंत्रयम् ॥ ब्रह्मज्ञानाद्विनायस्यानाशोनास्तिकथंचन ॥ मायासापिचतत्रैवस्वात्मावरणकारणम् ३६४ एतस्मिन्हृदयाकाशेचिदानं दात्मरूपिणि ॥ स्वयंज्योतिषिमायातःसकार्यायाविभिन्नताम् ॥ ज्ञात्वावेदविदोविप्राब्रह्मात्मत्वेनतत्पराः ३६५ विक्षेपावरणाद्योर्नैर्विनिर्मुक्ताःसुनिर्वृताः ॥ अस्मिन्नेवचतादात्म्याल्लीनाभवनवर्जिताः ३६६ तत्पदार्थोत्रविज्ञेयोहृदयाकाशईश्वरः ॥ ब्रह्महंसस्तथैवायंत्वंपदार्थःप्रकीर्तितः ३६७ औपाधिकोऽनयोर्भेदःकथि तोद्विजसत्तमैः ॥ उपाधिश्वानयोरेवंविभिन्नोत्रयतीश्वराः ३६८ व्यक्ताव्यक्तमिदंविश्वंकार्यकारणरूपपृष्ठम् ॥ क्षराक्षरवचःप्रोक्तमीशोब्रह्मविभर्त्यदः ३६९ सुख दुःखोपभोगेनस्वात्मानंबुद्धिसंयुतः ॥ अजानानोऽविवेकेनजीवत्वंगम्यतेपरः ३७०

त्रयस्थितंतथास्वात्मावरणकारणत्वेनस्वप्रतिष्ठापदेात्ताब्रह्मात्मज्ञानेतरानाश्रयत्येवाक्षरपदेात्ताक्षमायास्थितेत्यर्थः ३६४ एतस्मिन्निति । एतस्मिन्हृदयाकाशेसकार्यायाःसविलासायामायायाः सकाशाद्विभिन्नतारूपमंतरंप्रथमंज्ञात्वापुनर्ब्रह्मात्मत्वेनचतंज्ञात्वातत्पराएकमपरावेदज्ञविप्राविशेपावरणरूपायायेनिरविद्यायामुच्यमुनिर्वृताआनंदमशाअस्मिन्नेवब्रह्मणितादात्म्येनलीनाभवनेनजन्म नावर्जिताजाताइतिद्वयोरर्थः ३६५ । ३६६ तत्त्वंपदार्थयोर्विभाजकोपाधीतद्विवेकेनमोक्षंचदर्शयतोऽष्टममंत्रस्यार्थमाह तत्पदार्थइत्यष्टभिः । अत्रमस्तुतविवेकेहृदयाकाशरूपईश्वरोब्रह्माद्विती योमहावाक्यगततत्पदार्थोक्तस्तथाहंसत्वेनोक्तोजीवस्त्वंपदार्थइत्यर्थः ३६७ औपाधिकइति । अनयोस्तत्त्वंपदार्थयोरेवमुत्तरश्चोक्तविषयाविभिन्नउपाधिर्ज्ञेयइति ३६८ व्यक्तेति । तत्र व्यक्तेकारणसंबन्धकार्यसंबन्धोक्तत्वंपदार्थोपाधिरव्यक्तकारणमक्षरतत्पदार्थोपाधिरनयोर्द्वयोरधिष्ठानभूतंतु शुद्धब्रह्मपरमीशानमित्यर्थः ३६९ एवमस्यात्मनोबुद्धचविवेकेनजीवत्वंदर्शय

स एवोपाधिविवेकेनात्मानमीशजानानोमुच्यते इत्याह जवित्वस्येति स्पष्टम् ३७१ एतस्यात्मनः समष्टिपट्टशुभाधिवशात् सर्वपदार्थभावं दृष्टं तिनस्फुटयति सूचीति । सूचीपाशः सूचीमूलच्छिदं
तद्वत्तमाकाशं स्वल्पमित्युच्यते ब्रह्मांडावच्छिन्नं महदितितथा बुद्ध्यावच्छिन्नं आत्मा जीवः कारणावच्छिन्नस्तु परमेश्वर इत्युच्यते इति द्वयोरर्थः ३७२ । ३७३ एवमिति । एवं परमार्थतो वस्तुनैक्ये
नात्मानमद्वयं ज्ञात्वा जीवः कामादीन्पाशांस्तत्कारणीभूतां मायां च त्यजतीत्यर्थः ३७४ नन्वात्मन एकत्वेऽयं भेदव्यवहारः किंकृत इति शंकां निवार्य मोक्षसाधनं विज्ञानमभिनयतो न वममं व्रणार्थमाह अ
नादीति । एतद्वक्ष्यमाणं पदार्थत्रयमनादिमाययैव कल्पितं तेषां त्रयाणां पदार्थानामजत्वमनादित्वमप्यत एवमायात एवस्यात् तेषां त्रयाणां अनादित्वेनैव मायया कल्पिता इति यावत् ३७५ केते इत्या
कांक्षायामाह सर्वज्ञ इति । तथा च ईशो जीवः शुद्धं ब्रह्म चेति त्रयमनादीति पादत्रयार्थः एतेषामनादित्वे उक्ते तत्प्रयोजिकायामायाया अनादित्वमर्थानुक्तमित्याह मायेति । सर्वस्वत्रयाणां भेद
स्य तदनादित्वादेश्च कारणप्रयोजिकेत्यर्थः तदुक्तं वार्तिककृता 'जीव ईशो विशुद्धाचिद्भिभागश्चतयोर्द्वयोः । अविद्यातच्चित्तो योगः पडस्माकमनादयः' इति ३७६ मोक्षोपायमाह एतन्नयमिति । यदाय
मधिकारी एतद्वर्णितं त्रयं स्वस्वरूपादभिन्नं जानाति आत्मानं स्वस्वरूपं च सर्वात्मतया स्थितमत एवानंतं जानात्ययमहमस्मीति तदा मुच्यते इति शेषः ३७७ अथ बोधात् पूर्वमक्षरत्वेन प्रसिद्धाया अविद्या

जीवत्वस्य परित्यागादेषमायाकृतस्य हि ॥ ईशमात्मानमाज्ञाय मुच्यते सर्वपाशतः ३७१ सूचीपाशस्थितं यद्वन्नभो न्यूनमुदाहृतम् १ ब्रह्मांडोदरसंस्थानं महदेत
त्प्रकीर्तितम् ३७२ तद्वद्बुद्धिस्थितो जीव आत्मैव परिकीर्तितः ॥ मायास्थितश्च परमो ह्यतो भेदो न वस्तुनि ३७३ एवं विज्ञाय जीवो यमानं दात्मानमीश्वरम् ॥ का
मक्रोधादिकान्पाशान्संत्यजेन्मायया सह ३७४ अनादि त्रयमेतत्स्यान्माययैव यतीश्वराः ॥ अजत्वमत एव स्यान्नयाणामपि सर्वदा ३७५ सर्वज्ञः परमात्मैको मूढो
जीवस्तथापरः ॥ आनंदात्मा तथा न्यश्च माया सर्वस्य कारणम् ३७६ एतन्नयं यदा जंतुर्जानीते स्वस्वरूपतः ॥ अभिन्नं भोक्तृभोग्यादिरूपेण परितः स्थितम् ॥ अ
नंतमेकमात्मानमहमस्मीत्यसंशयम् ३७७ अजा भोग्यस्वरूपेण सुखदुःखप्रदायिनी ॥ अव्यक्तनामरूपत्वादक्षरं चेति कीर्तिता ॥ स्वात्मनो ज्ञान उत्पन्नेन श्वरत्वा
त्क्षरं भवेत् ३७८ मरणादिविनिर्मोक्षादक्षरं नाशवर्जितम् ॥ अविद्याहरणादेष परमात्मा हरः सदा ॥ ईष्टेश्वरमिदं सर्वकार्यकारणरूपपट्टम् ३७९ यतीश्वरा अयं ब्रह्म
सर्वात्मा भेदवर्जितः ॥ ज्ञातो विद्यागतानेति नमंतुं व्यंकदाचन ३८० तस्याभिध्यानतः काचिदविद्यानाशमाव्रजेत् ॥ आत्मा सर्वमिदं जानन्नयतो रागादिभिः पुमान् ॥
न युज्यते यथा पूर्वमवतं इव चाधुना ३८१

याः क्षरत्वलक्षणः स्वभावविपर्ययश्रुतिभिर्निमित्तैर्भवतीति प्रदर्शयतो दशममंत्रस्पर्शार्थमाह अजेत्येकादशभिः । या अजामाया सृष्टिकाले भोग्यादिरूपेण प्रलयेऽप्याकृतरूपेण च विद्यमानत्वादक्षरमिति
नाम्ना प्रसिद्धा सा बोधकाले क्षरणशीलत्वात् क्षरपदेन व्यवहार्यमवतीत्यर्थः ३७८ बोधकाले त्वविद्याक्षपणाद्वरसंज्ञात्मेवाक्षरपदेन व्यवहार्य इत्याह मरणादीति । यद्वस्तुनाशवर्जितं तदक्षरमिति
वाच्यं तादृशश्चात्मैव योऽविद्याया हरणाद्वर इति क्षररूपयोः कार्यकारणयोर्नियमनादीश इति चोक्त इत्यर्थः ३७९ मंत्रोत्तराद्वार्थमवतारयति यतीश्वरा इति । हेतयो भवद्विरिति नमस्तव्यं इति किं अ
स्माभिरात्मा ज्ञातस्तथाप्यविद्यानगतानि नृतेति कथं ज्ञानस्याविद्यानिवर्तकत्वमिति ३८० तत्र हेतुतया आसक्त्या दिहेतवोऽविद्याशक्त्यस्तत्त्वज्ञानावस्थाभेदेनैरस्यमानादृश्यन्त इति प्रतिपादकस्यो
त्तरार्थस्यार्थमाह तस्येत्यादिना । यतस्तस्य हरस्यात्मनोऽभिध्यानात् अभितः सर्वत्र जगत्पुनः स्यूतत्वाच्चित्तनात्काचिज्जगत्सत्पत्त्वभ्रमद्वारा सक्तिप्रयोजिका अविद्या अविद्याशक्तिः क्षीयमाणा बुद्ध्यते य
तः सर्वमिदं दृश्यमात्मैवेति जानानः पुमान् पूर्ववद्वागादिभिर्भुङ्गमानो न दृश्यते तत्र भवंत एवोदाहरणमित्यर्थः ३८१

आ. पु.

॥ १६ ॥

फलितमाह तेनेति । तेनोक्तज्ञानफलप्रदर्शनेनात्युत्कटाशक्तिहेतुत्वाद्यथायेन उत्कटाविद्यानाशेन संसारिभ्यः संसारासक्तैर्भ्यो विलक्षणो भवेदिति ३८२ जीवानां परस्परब्रह्मणश्च भेदभानहेतुभूतादि
तीयाविद्याशक्तिरैक्यचित्तनलक्षणाद्योजनादपगच्छतियेनात्मनो ब्रह्मत्वे निःसंशयो भवेद्यथात्मनो ब्रह्मणत्वादित्यौ लौकिकजनो निःसंशयस्तद्वदित्याह आत्मन इति द्वाभ्यां । तां ब्रह्मात्मतां शेषस्पष्टं
इयम् ३८३ । ३८४ अथाद्वयनिष्ठारूपा तत्त्वभावाख्या तत्त्वज्ञानावस्थाविशेषात्ज्ञानकर्मवासनाप्रयोजिकात्तीयाविद्याशक्तिर्नश्यतियेन समाहितो विद्वान्जीवन्नपि विदेहमुक्तसमो भवेदित्याह
तत्त्वभावादिति । तत्त्वस्याद्वयरूपस्य भावो नैरन्तर्येणानुसंधानं तस्मात् ३८५ अत्रेति । अत्र तत्त्वभावे समाहितत्वरूपे सर्वा सर्वविद्यामायासंस्कारैर्वासनाभिः सह नश्यति विदेहमुक्तिवदित्यर्थः ३८६ अ
त्र स्वाप्नमिति । तथात्र तत्त्वभावे जाग्रदवस्थः स्वाप्नप्रपञ्चमिव विश्वदेहपर्यंतं न पश्यति स्वयंप्रकाशानंदरूपे वस्थितत्वादित्यर्थः । तदुक्तं भागवते देहं च न श्रमवस्थितमुत्थितं वा सिद्धौ न पश्यति पतोऽप्यगम
त्स्वरूपं इति । एतेन प्रपञ्चभानप्रयोजिका चतुर्थ्या अविद्याशक्तिः प्रारब्धांतरेष्वप्येतद्वदिति सूचितं । समाधेरपि प्रारब्धात्मावल्यस्य सर्वतंत्रसिद्धत्वादिति ३८७ उक्तव्यवस्थामेव स्फुटीकुर्वत एकादशमंत्रस्यार्थ

तेनाभिध्यानतश्चैकाविद्यानाशं प्रयातिसा ॥ अत्युत्कटायथाविद्वान्संसारिभ्यो विलक्षणः ॥ भवेच्छांत्यादिसंपन्नो रागद्वेषविवर्जितः ३८२ आत्मनो ब्रह्मभावेन यो
जनाच्चापरापिसा ॥ विनश्यति महाभागा यथा ब्रह्मात्मतां प्रति ३८३ संदेहादि विहीनः सन्न ब्रह्मणत्वादिकं यथा ॥ अवगच्छति तद्वत्तामवगच्छति सर्वदा ३८४ तत्त्व
भावा नृतीयैपामायालयमुपाव्रजेत् ॥ यथाविदेहकैवल्ये मुक्तानां मुनिसत्तमाः ३८५ अत्र सर्वापि मायेयं संस्कारैश्च शुभाशुभैः ॥ सहैव नाशमायाति मुक्तानां हियती
श्वराः ३८६ अत्र स्वाप्नमिदं विश्वं प्रति बुद्धौ न पश्यति ॥ आनंदात्माद्वयः सोयं स्वयं ज्योतिर्वपुः स्थितः ३८७ अभिध्यानाद्यदात्मानं जानात्येषोऽविमूढधीः ॥ का
मक्रोधादिकान्पाशांस्तदा सर्वानयंत्यजेत् ३८८ यैर्निबद्धो भिसंयातियो निमुच्चावचामयम् ॥ तत्रापि त्रिविधं दुःखं व्रजेन्नानाविधं पुनः ॥ यैर्निबद्धो ब्रह्मैवायं संसारेपि
सुखं व्रजेत् ३८९ तद्विमेदारुणाः पाशाः शीयंते प्रथमं सदा ॥ इदं जडाजडं विश्वं स्वात्मेत्येवावधारणात् ॥ गुरुशास्त्रोक्तविश्वासात्तदभिध्यानरूपिणः ३९० अहं ब्रह्मेति
तादात्म्याद्योजने सति यदृढम् ॥ जायते ब्रह्मविज्ञानं न भोवत्स्वात्मनो यदा ३९१ हृदये संप्रभेदः स्यात्तदा तस्य महात्मनः ॥ क्लेशकर्मक्षयश्चैव चिच्छन्नसंशयबोधता
३९२ माया लये यदा क्लेशाः शीयंते प्राणिनामिह ॥ तदा कारणशून्यानि दुःखानि न भवंति च ३९३

मेकत्रिंशतांश्लोकेः प्रपञ्चयंत्यत्राभिध्यानफलप्रदर्शकस्य पूर्वार्द्धस्यार्थस्फुटयति अभिध्यानादिति चतुर्भिः । एषोधिकारी पूर्वमूढ अभिध्यानेनोक्तलक्षणेन यदात्मानं जानाति तदा अविमूढाव्यामोहही
नामतिर्यस्य स तथाभूतः सन् सर्वान्कामादिरूपपाशांस्त्यजेयैः कामाद्यैर्वद्भोनानाद्यो निपुकारागारस्थानीया मुभ्रमति तत्रतामुयोनिपु अत्र देहं च नानादुःखानि चानुभवतीति द्वयोरर्थः ३८८ । ३८९
तद्विमेद इति । तेनानाद्यो निपुकारादुःखप्रयोजका इमे कामादयः पाशाः क्षयं गच्छन्ति कुतः इदं विश्वमात्मैवेत्याकारकादभिध्यानादात्मज्ञानात्तद्व्याख्यालब्धव्यर्थः ३९० अथाथांल्लब्धव्यो जनफलं
प्रपञ्चयति अहं ब्रह्मेति चतुर्दशभिः । न भोवत्तद्व्यापाशस्य महाकाश इव अहं ब्रह्मेति स्वात्मनस्तदात्म्येन ब्रह्मणि योजने सति यदा ब्रह्मज्ञानं जायते तदा हृदये हृदयग्रंथौ अथासंस्कारैः संप्रभेदो विशीर्णीता क्लेशादि
क्षयोनि संशयबोधशालित्वं च भवति भिद्यते हृदयग्रंथो रित्यादि श्रुतेरिति द्वयोरर्थः ३९१ । ३९२ क्लेशानामविद्यादीनां क्षयवत्तुःखानि कारणभावादेव न भवंतीत्याह मायेति । मायाया

अज्ञानस्य क्लेशादिरादयः प्रयोजका यथायथा तत्त्वविरेकात्म्यं संस्तरयति अज्ञानमिति द्वाभ्यां । संप्रभेदो विशीर्णीता क्लेशादि

अज्ञानस्य हेतुः स्वयं योजकतामेवावपश्यति त्रिकान्पां संकुटयति अज्ञानमिति द्वाभ्यां । अहंता अस्मिताख्या ममता अभिनिवेशः ३९४ व्यतिरेकमाह अज्ञाने इति । तल्लये अहंता लये ३९५ तस्य विदुषः प्रारब्धकर्मणा देहसंघातधर्माणां दुःखादीनां भानमार्गं भवति न त्वात्मन्यध्यास इत्याह एवमित्यादिना । निर्वाणं समाप्तिं एव विद्वान् ३९६ दुःखादिकं संघातधर्म एवेत्याह सुकृतैरिति । बुद्धिसहितदेहरूपः संघातो दुःखाद्याश्रयो नात्मा ते ३९७ अत इति । अत उक्तविवेकात् विद्वान् दुःखादिकं न याति यथा मुदोऽभिमानाद्देहधर्मान् यातीति संवंधः । उपहृते ताडिते उपघातपीडाम् ३९८ एवमिति । मृदो देहभाक् देहात्मा दर्शोऽनुकूलात् सुखं प्रति कूलादुःखं च गच्छतीति ३९९ विद्वान्स्तु न तथेत्याह अभिमानेनेति । देहांतरे धर्मानिव स्वदेहधर्मानपि नात्मन्यपरोपयतीत्यर्थः ४०० देहतादृश्ये लौकिकं हठांतमाह मध्यस्थ इति । मध्यस्थः पक्षपातहीनः ४०१ दार्ष्टान्तिके योजयति एवमिति स्पष्टम् ४०२ तस्य समाधेयुं स्थानकाले प्रपंचभावं भवतीति दृष्टांतेन स्फु

अज्ञानं हि यदैव स्यात्तदा हंता प्रजायते ॥ रागद्वेषभयैः सार्द्धं ममतायास्तु कारणम् ३९४ अज्ञाने विलयं प्राप्तेयात् यंहंताल यंततः ॥ तल्लये केन दुःखानि प्राप्नुयादेपमानयः ३९५ एवं निर्दुःखतां प्राप्य पुण्यपापविवर्जितः ॥ आरब्धकर्म निर्वाणमिच्छन्नेषोऽत्र वर्तते ३९६ सुकृतैः सुखमायाति दुःखं याति च दुष्कृतैः ॥ संघातो बुद्धिसहितो देहो नाहं कदाचन ३९७ अतो देहकृतं किंचित् सुखं दुःखं न विंदति ॥ अभिमानाद्यथा देहमंडिते मंडितो भवेत् ॥ तस्मिन्नुपहृते तद्बुद्धप्राप्तं च यात्यसौ ३९८ एवं देहाभिमानेन सुखं दुःखं च गच्छति ॥ अनुकूलात् तथैवायं प्रतिकूलाच्च देहभाक् ३९९ अभिमानेन रहितो यथा देहांतरे पुमान् ॥ सुखदुःखं न यात्येवमस्मिन्नपि वपुष्ययम् ॥ पश्यत्येष निजं देहं परदेहसमं पुमान् ४०० मध्यस्थोऽत्र यथा कश्चिद्द्वयोर्विवदमानयोः ॥ सुखदुःखे विजानन्सनैव जानाति किंचित् ४०१ एवमेव शरीरस्थः पुमान् संगविवाजितः ॥ सुखदुःखे विजानन्सन ज्ञानात्येक रूपभाक् ४०२ वासनाभिर्यथा स्वप्नं पश्यत्येव विमूढधीः ॥ पुमान् क्वचित् तथैवायं क्षीणक्लेशः सुखादिकम् ॥ जीवन्मुक्तवपुर्गच्छेत्सर्वदुःखविवर्जितः ४०३ तत्त्वभावादविद्यायाः क्षये संस्कारवर्जितः ॥ तत्पदार्थेऽस्ति यत्किंचिद्विश्वेश्वर्यं पुरोदितम् ॥ देहभेदे तृतीयं तद्व्यमाद्यमपेक्ष्य हि ४०४ रागद्वेषादिराहित्यं सर्वपाशविमोक्षणम् ॥ ऐश्वर्यं प्रथमं प्रोक्तं मिदं तस्यापि न चास्ति यत् ४०५ सर्वक्लेशप्रहाणेन जायते यददुःखदम् ॥ द्वितीयं न तदस्य त्रयं ब्रह्मणोऽव्यक्तजन्मनः ४०६ तृतीयं सर्वसंस्कारसमुच्छेदात् प्रजायते ॥ विश्वेश्वर्यं तृतीयं तद्विद्यते परमात्मनः ४०७

यति वासनाभिरिति । यथा स्वप्नभानं स्वप्नभोगप्रदकर्म वासनाधीनं तथा स्य प्रारब्धकर्मधीनं विश्वभानमित्यर्थः ४०३ अथोत्तरार्द्धोक्तं तत्त्वभावफलं विशदयति तत्त्वभावादिति । तदेकनिष्ठा रूपा तत्त्वभावाद्यदा निरविव्यः संस्कारवर्जितो भवति तदा तत्पदार्थे परमेश्वरे विद्यमाने विश्वेश्वर्यं पुराणेष्वेव साधु कर्मकारयतीत्यादि श्रुतिव्याख्यानावसरे उक्तं देहभेदे वक्ष्यमाणस्वरूपे प्राप्नोतीति शेषः । ब्रह्मज्ञानं तद्विश्वेश्वर्यं अभिधानयोजनयोः फलभूतं यदैश्वर्यं तदवेष्यता तृतीयमित्यर्थः ४०४ तत्राभिधानफलस्यैश्वर्यभावं सकामस्यैव दस्यापि दुर्लभत्वेनाह रागद्वेषादीति । रागादिराहित्यात्मकसर्व पाशविमोक्षणरूपमैश्वर्यं प्रथमं प्रथमस्याभिधानस्य फलम् ४०५ योजनफलस्य तथा त्वमाह सर्वेति । अदुःखदेहाभावेन भूमानं दूरुपद्वितीयमैश्वर्यं भेददर्शनकाले हिरण्यगर्भस्यापि दुर्लभमित्यर्थः ४०६ तत्त्वभावप्रयुक्तमैश्वर्यं विशदयति तृतीयमिति त्रिभिः । परमात्मनः परमेश्वरस्य ४०७

तस्य भूमानंदरूपतामेव दर्शयति नात्मानमिति । संस्कारप्रयुक्तदर्शनस्मृतिः तथाच भिन्नत्वेनात्मादिकं स्मरत्यपि न तथानुभवंतु दूरत इत्यर्थः ४०८ स्वसजातीति अयं विद्वान् ४०९ देहभेदपदार्थं
 बुवंस्तत्रोक्तमैश्वर्यं विदुषालभ्यत इत्याह यदेति । सत्पृथिव्यादिभूतत्रयं त्यक्त्वा तत्परोक्षं वाय्वाकाशरूपं तत्समुदायात्मकत्वेन सत्यपदार्थतया सत्यस्य सत्यमिति ब्रह्मनामन्याख्याने उक्तः प्राणो यदा देह एव ली
 यते तद्रूपे देहभेदे देहमैश्वर्यं कश्चिदभ्यते इत्यर्थः ४१० एतादृशस्यावेदुषो दोर्लभ्यं गीतादिपुत्रसिद्धं दर्शयति मनुष्याणामिति । मनुष्येषु मनुष्यदुर्लभस्तेषु मनुष्येष्वपि साधनसंपन्नो दुर्लभतरस्तेष्वप्यात्मवान्
 परोक्षात्मविदुर्लभतम इति द्वयोरर्थः ४११ ४१२ तेष्वप्यपरोक्षात्मविदुः उक्तलक्षणस्य प्रभावो न वाङ्मनसगोचर इत्याह आत्मबोधेनेति ४१३ कुलंपवित्रं जननीकृतार्थे तयादिपथं तस्यैव माहात्म्यं
 किंचित्ख्यापयतीत्याह कृतार्थेति द्वाभ्यां । ब्रह्मबोधस्य जननिमुत्पत्तिस्थानं विद्वांसं विषयीकृत्य बहुनोक्तेर्ना कियतस्तस्य जनन्यादिमहिमापि वर्णयितुमशक्य इति द्वयोः संबंधः ४१४ ४१५ यस्यानु

नात्मानं न परं यत्र संस्कारैरपि पश्यति ॥ आनंदात्मास्वयं ज्योतिरवाङ्मनसगोचरः ४०८ स्वसजातिविजात्युत्थभेदत्रयविवर्जितः ॥ वर्तते प्राप्तकामो यमु
 पमादिविवर्जितः ४०९ यदा विलीयते देहे प्राणैः सत्य इतीरितः ॥ उक्तातिरहितस्तस्मिन् देहभेदे यतीश्वराः ॥ इदमाप्नोतिकोप्यत्र पुमांश्चरमजन्मानि ४१०
 मनुष्याणां सहस्रेषु कोपि विद्वान्विमुक्तये ॥ चित्तं करोति तेष्वत्र सहस्रेष्वपि कश्चन ४११ श्रवणादिसमुद्युक्तो भवेत्पुण्यकरः पुमान् ॥ तादृशेष्वपि कश्चित्स्यात्स
 हस्रेष्वप्यात्मवानयम् ४१२ आत्मबोधेन संपन्नो रागद्वेषविवर्जितः ॥ आत्मवत्सर्वभूतानि कश्चिदेष प्रपश्यति ४१३ कृतार्था जननी तस्य जनकोपि महात्मनः ॥
 कुलंपवित्रं तस्यैतद्यत्र जातः पुमानयम् ४१४ किंबहूक्तेन सर्वज्ञा ब्रह्मबोधजनिप्रति ॥ विश्वं भरापि सकलकृतार्था तेन जायते ४१५ विदुषः स्वात्मविज्ञानं य
 स्य जातं महात्मनः ॥ मुच्यंते पातकैर्घोरैरपि तदृष्टिगोचराः ॥ महापातकिनोप्येते सर्वमात्मेति जानतः ४१६ क्षयीयथानिजं कायं च्छत्येवात्र कालतः ॥
 क्लेशैरागादिभिः शून्य आत्मध्यानपरायणः ॥ प्रत्यक्षमात्मनो ज्ञानं च्छत्येव तथैव सः ४१७ तस्मिन्नास्ते समाप्नोति देहभेदादनंतरम् ॥ विश्वैश्वर्यं यतश्चायं
 भयं किंचिन्न गच्छति ४१८ आत्मनो हृदयाकाशमिदं ज्ञेयं सदैव हि ॥ सर्वदैवात्मसंस्थानं सर्वाधारविवर्जितम् ४१९ आत्मनो ब्रह्मणो नैव भेदः कश्चिन्नुविद्यते ॥
 इति ब्रह्मात्मविज्ञानात्परं ज्ञेयं न विद्यते ४२०

भवपर्यं तादुद्धिस्तत्त्वे प्रवर्तते । तदृष्टिगोचराः सर्वे मुच्यंते सर्वं किलिबपैः इत्यस्यार्थमाह विदुष इति । एते ब्रह्मादयः ४१६ तस्य विदुष आत्मतत्त्वं यादृशं भवति तादृशं हस्तामलकवत्स्फुटभासत इत्येतदृष्टान्ते
 न स्फुटयति क्षयीति । यथाक्षयरोमीनि जकायस्य तत्त्वं सर्वशेषनिधानत्वादिरूपं बहुना कालेन जानाति नीरोगस्तु देहमात्मत्वेन मन्यमानो न तथा देहोपाप्मानं जानाति तथा विद्वांश्चिरमात्मध्यानेनात्मगुणा
 न्स्वत्यत्वादीन् सम्पगच्छति जानातीत्यर्थः ४१७ तस्मिन्निति । तस्मिन्नात्मबोधे प्राप्ते ब्रह्मैव देहवत् भवतीति श्रुत्युक्तं फलं प्राप्नोतीत्यर्थः ४१८ ज्ञेयस्वरूपावधारणपरस्य द्वादशमं प्रस्यार्थमाह आ
 त्मनो ज्ञेयमित्याह आत्मनो हृदयाकाशमिदं ज्ञेयं सदैव हि । तदेव विदुषोति सर्वाधारविवर्जितमिति ४१९ तस्य ब्रह्मणो हृदयाकाशत्वाभिधानेन सविध्यात्म

यथातापकत्वेन वन्निःसृष्टशस्योष्मणो वन्निःसृष्टलिंगत्वतथात्मलक्षणलक्षितस्य स्फुरणस्यात्मलिंगत्वमित्याह ऊष्मेति । भेदवर्जितः समः । अथवाननूक्तविधया आत्मनः स्वरूपं तत्तस्य स्फुरणस्य कथमात्मलिंगत्वमिति संकामपि दृष्टानेन परिहरति ऊष्मेति । अयं भावः यथावस्तुतो भिन्नानामपि सत्यत्वादीनां कल्पितभेदेन ब्रह्मलक्षणत्वतथागमकत्वेन लिंगत्वमप्यस्तु अन्यथा स्वरूपलक्षणकथोच्छेद्येति ४३५ यथामथनरूपोपायेन लौकिको वैदिको वाऽग्रिर्भवेत्तथोक्तलिंगजानुमानलक्षणोपायेन संसारी शुद्धात्मा लभ्यते इत्याह मथनेनेति द्वाभ्यां । तत्रात्मनोरूपद्वयं पादद्वयेनाह स्वर्गादिरिति ४३६ ४३७ यस्याधिकारिण उक्तविवेकेष्यसामर्थ्येन प्रतिप्रणवोपासनामुपदिशेदित्याह अविद्याया इति द्वाभ्यां । हेमनीपिणो यदा सविलासा विद्यायाः सकाशाद्भेदेन विवेकेन ब्रह्मबोधो महावाक्येभ्यो न जायेत तदा एवं वक्ष्यमाणप्रमाणेन ध्यानकारयेदिति द्वयोरर्थः ४३९ प्रणवोपास्यतामभिनयतश्चतुर्दशमंत्रस्यार्थमाह एवमिति चतुर्भिः स्पष्टम् ४४० एवं कथमित्याकांक्षायामाह अधरेति । अरणिरग्निमथ न काष्ठतत्र देहः संघातोऽधरारणिः प्रणवस्तूत्तरउपरिगतोऽरणिवोद्भव अयं प्रणवो मम नामेति चिंतनमेव मथनमिति द्वयोरर्थः । अयं भावः अस्मिन् संघातेऽनुप्रविष्टं यत्प्रणवेनाभिधानयोग्यं वस्तु तदेव मात्मे लब्धमायथा भवेद्विगं वन्निर्भेदविवर्जितः ॥ तथैव स्फुरणं लिंगमात्मनो भेदवर्जितम् ४३५ मथनेन यथैवायं काष्ठाद्वन्निःपृथक्कृतः ॥ लौकिको वैदिकश्चापि लभ्यते सर्वजंतुभिः ४३६ तद्वदात्मा स्वबोधेन लभ्यते त्रपरः ॥ स्वर्गादेः फलभोक्ता चानिर्गुणब्रह्मरूपवृक् ४३७ अविद्यायाः सकार्याया भेदेनैव मनीषिणः ॥ ब्रह्मबोधो यदानैव जायते त्राधिकारिणः ४३८ तत्त्वमस्यादिवाक्येभ्यः कुतश्चित्प्रतिबंधतः ॥ तदास्य प्रणवेनैव कारयेद्ब्रह्मविदुरुः ४३९ एवमेनं महात्मानं शिष्यं विगतकल्मषम् ॥ आदिशेद्विदुः संपन्नो गुरुः सर्वार्थदर्शकः ४४० अवरारणिरेषो यंतवदेहो त्रधार्मिकः ॥ उत्तरारणिरेष स्यात्प्रणवो ब्रह्मवाचकः ४४१ नामधेयमयं नित्यं मम ब्रह्मस्वरूपिणः ॥ इति प्रत्ययसंतत्यामथनं कुरु सर्वदा ४४२ अनेन मथनेनैव पश्येदेवं यथारणौ ॥ निगूढमाग्निमाचिरादेवं देहे निजेऽपि च ४४३ ततश्चतुर्विधे देहेनायं नास्ति यतीश्वराः ॥ उपाया लभ्यते यस्मादेहेष्वत्र चतुर्ष्वपि ॥ चतुरस्तत्र दृष्टान् भवत्यः कथयाम्यहम् ४४४ तिलेषु लभ्यते तैलं यथा सर्पिर्दध्न्यपि ॥ स्त्रोतस्यापोऽरणौ वन्निरेव मात्मा यतीश्वराः ४४५ सत्यादिभिर्मयैस्तद्वन्नियमैस्तप आदिभिः ॥ शुद्धे मनसि संग्राह्यो भवेदात्माधिकारिभिः ॥ अनुपश्यंति ये नित्यं गुरुशास्त्रोपदेशतः ४४६ सर्वव्यापिनमात्मानं क्षीरे सर्पिर्विस्थितम् ॥ कर्मविद्यातपो मूलं ब्रह्मतत्सर्वकारणम् ॥ आत्मनो विद्याया शक्त्या योधिगच्छति वेदवित् ४४७ एष संक्षेपतः सर्वशास्त्रार्थः कथितो मया ॥ पुनर्विस्तरतो वक्ष्ये भवत्यो हं यतीश्वराः ४४८

तिचित्यं प्रणवो हि महावाक्यार्थाभिधायक इत्यन्यत्र विस्तरः ४४१ । ४४२ अनेनेति । देवमात्मानं ४४३ सचात्मा शुद्धांतःकरणैरेव दृष्टान्तचतुष्टयेन वेद्य इति दर्शयतः पंचदशमंत्रस्यार्थमाह तत इति त्रिभिः । तत उक्तविवेकेन चतुर्विवेजरायुजादिभेदैर्यमात्मानास्तितनोपलभ्यते इति न शेपं स्पष्टम् ४४४ तिलेष्विति । स्त्रोतसि सिकतामयप्रवाहे स्वननेन स्पष्टमन्यत् ४४५ सत्यादिभिरिति । श्रुतिगतसत्यतर्गतं तथैव शेषेण कर्मोपासनातपसामूलं संप्रदायप्रवचकं फलमर्पदातृकारणमात्मानं योधिगच्छति स एव वेदवित्पुनर्निपद्यतः केनाधिगच्छतीत्याकांक्षायामंत्रतुल्यपादस्यार्थं तिरस्त्रयन्नाह आत्मन इति । आत्मनो विद्यामहावाक्यजातदकारावृत्तिः सति श्रुतयोर्यत्तत्प्राप्तयेत्यर्थः तथा च गुरुपदं साधनमात्रं यत्तु मीदिश्रुतयोरिति भावः ४४७ मथमाध्यापसमाप्तिं लब्धव्यं सुतराभ्यां पापेष्वप्युत्पन्नं पुनर्भाषायां तेषु भ्रमस्य तपोविद्यायुल्लेखं पदं तत्स्फटीक्यं तं मनः प्रवृत्तिविरोधात्प्रकृत्यातपोरूपस्य यो मया विदितमपि तत्रात्मनो विद्याया शक्त्या योधिगच्छति वेदवित्

पुनर्भाषायां तेषु भ्रमस्य तपोविद्यायुल्लेखं पदं तत्स्फटीक्यं तं मनः प्रवृत्तिविरोधात्प्रकृत्यातपोरूपस्य यो मया विदितमपि तत्रात्मनो विद्याया शक्त्या योधिगच्छति वेदवित्

४६८ एतांचपरमेश्वरशैलीमतिप्रशंसनीयांपर्यतयद्वाङ्मनसामोचरोप्यधिकारिणांमतिगोचरोभवतीत्यर्थपरत्वेनचतुर्थपादंव्याचष्टे महतीति । सात्रविषयस्वभावस्वविषयीभावरूपापरिसर्वतःप्रसिद्धास्तुतिःस्तुयमानशैली ४६९ अथवामंत्रेकर्त्तव्येतेशेषइत्यभिप्रेत्यवक्ष्यमाणमंत्रत्रयोक्तविधयातस्त्वस्तुतिःकर्त्तव्येत्यर्थमाह स्तोतव्यइति । ततोधिकारिणांसकलमनोरथपूरकत्वादिवक्ष्यमाणविधयामनःसंबन्धियोगपरेणसभगवांस्तोतव्यइति ६० अथसाक्षात्स्तुतिपराणांपंचमादित्रयाणांमध्येपंचमस्यार्थमाह कुर्वेइतिपङ्क्तिः । मंत्रप्रथमपदेउत्तमंपुरुषस्थानिप्रथमंपुरुषप्रयोगोव्यत्ययादितिसूचनाययोगंकुर्वेइत्युक्तिः हेब्रह्मणःसोपाधिकरूपात्मकोतत्त्वंपदार्थोअहंयुवयोर्योगमैक्यलक्षणमतिप्रमाथिनाशास्त्राचार्यप्रसादलब्धबलेनमनसाकुर्वे यतोयुवयोर्जीवानंदात्मकयोःसर्वोतराद्वितीयात्मकलक्ष्यरूपाभ्यांभेदाभावंशास्त्रमहावाक्यरूपमवांतरवाक्यैरुपकृतंप्रतिपादयति अतएवतत्पदार्थशोधकैर्वाक्यैःसृष्टेःपूर्वभवतोरद्वितीयब्रह्मात्मत्वंप्रतिपाद्यतेइतिद्वयोरर्थः ४६१ । ४६२ भवतेइति । भवतेएवमैक्येनज्ञातंभवत्स्वरूपंलब्धुकृतेर्नमस्कारैस्तत्प्रवणत्वरूपैःकीर्त्तिकीर्त्तिवन्निरतिशयप्रेमास्पदत्वेनानंदरूपंमोक्षंव्रजंत्येव यशोहंभवामिब्राह्मणानामित्यादिश्रुत्यंतरात् । केनमोक्षंव्रजंति ब्रह्मज्ञान

तेषांमनोरथंसर्वमित्थमेकोदधातिसः ॥ यथामममहाभागावर्ततेब्रह्मवेदने ५८ महतीतस्यदेवस्यसवितुःसापरिस्तुतिः ॥ अवाङ्मनसगम्योपियथाधीविषयोभवेत् ५९ स्तोतव्यस्ततएवायमेवंनित्यंयतीश्वराः ॥ दुर्दातस्यात्रमनसोयंजानेनाधिकारिणा ६० कुर्वेत्रयुवयोर्योगंमनसातिप्रमाथिना ॥ जीवानंदात्मरूपौवांश्रुतौशास्त्रात्प्रमाणतः ६१ भेदोपियुवयोनैवकोपितत्त्वंपदार्थयोः ॥ सर्वस्यजगतःपूर्वयुवांब्रह्माद्वयंसदा ६२ भवतेब्रह्मरूपायनमस्कारैरनेकशः ॥ कीर्त्तिमेवव्रजंत्येतंमोक्षमानंदरूपिणम् ॥ ब्रह्मज्ञानाध्वनायद्वन्मार्गेणनगरंपरे ६३ सूरयोज्ञातलत्त्वार्थाःसर्वदोषविवर्जिताः ॥ शृण्वंतिबहुशःस्वीयकीर्त्तिसाधुजनैःकृतां ६४ सर्वएतेमहाभागाअमृतब्रह्मरूपिणि ॥ पुत्राइवात्रदायादामोक्षआवृत्तिवर्जिते ६५ येसमंताद्ब्रह्मन्यत्रतेजांस्यात्मावबोधतः ॥ प्राप्ताहृदयस्वप्नादिस्थानकस्थानजितेंद्रियाः ६६ भवतोर्ब्रह्मरूपत्वंप्राप्तयोर्भेदश्चन्ययोः ॥ जानामिस्थानकंनित्यमुपदेशादुरोरहम् ४६७ मध्यमानोयतोवन्निर्जायतेस्थानकादिह ॥ दग्धेधनानिसर्वाणियत्रचैषलयंव्रजेत् ६८ यतश्चोत्पद्यतेवायुरेषयत्रचलीयते ॥ सोमादीनिचतेजांसियत्रोत्पन्नानिसर्वतः ६९ आधिक्यंचविनाशंचव्रजंतीहस्वकारणे ॥ तदेतद्भवतोरूपंपरित्यक्तविभेदयोः ४७०

रूपेणमार्गेणयथालौकिकमार्गेणपरेलौकिकानगरंव्रजंतीत्यर्थः ४६३ एतादृशंब्रह्मज्ञानफलं सर्वेषांभवति 'योदेवानांप्रत्यबुध्यतसएवतदभवत्तथर्षीणांतथामनुष्याणाम्'इतिश्रुत्यंतरादित्याशयेनोत्तरार्थार्थमाह सूरयइत्यादिना । सर्वएतेसूरयोब्रह्मविदःस्वीयांकीर्त्तिसद्भिःकृतांशृण्वंति पुत्रवन्मोक्षलक्षणेब्रह्मवित्तेभागार्हत्वादितिद्वयोःसंबन्धः ४६४ । ४६५ धामान्यातस्थुरित्यस्यसूर्यचंद्रमःप्रभृतिपुगतानीश्वरांशभूतानितेजांसिप्राप्ताःअथवाहृदयादिस्थानान्याक्रम्यस्थिताअथवाइंद्रियरूपाणितेजांस्याक्रम्यस्थिताइत्यर्थत्रयंसूचयन्नाह येसमंतादिति । येविद्वांसोहृदयादिस्थानेषुब्रह्मचित्तनार्थस्थिताः ४६६ पृष्ठस्यायमाह भवतोरितिचतुर्भिः । हेतत्त्वंपदार्थोअहंभवतोःस्थानंलपलद्विद्वारंगुरूपदेशाजानामीति ४६७ किंतदित्याकांक्षायांजगज्जन्मादिकारणमायाशबलरूपमिति सूचयन्नसारांथमाह मध्यमानइति । मध्यमानोप्रियेतोजानयेत्यत्रलीयतेचतथावायोःसोमादितेजसांचयत्रोत्पन्नानिचयत्राधिक्यमायिर्भावंविनाशंतिरोभावंचम्रजंतिदत्तच्छब्दकल्पभवतोः

तत्रसंजायतेभूयोविद्वान्नानात्वरूपतः ॥ सर्वमोहपरित्यागात्तत्त्वभावेनसर्वतः ४७१ ब्रह्मरूपस्ततो नित्यंजीवंहंसस्वरूपिणम् ॥ आत्मज्ञानेनजातेनसेवसेप्रीतिमा
नपि ४७२ तादात्म्येनामुनावापिसेव्यसेप्रीतियोगिना ॥ भवानद्वयरूपःसन्परमानंदरूपभाक् ४७३ तस्यामीदृग्दशायांत्वमविद्यां दुःखकारिणीम् ॥ विनाश
यसिभेदस्यजननीमात्मबोधतः ४७४ पूर्तादिकंततःकर्मनैवकिंचित्सृजेदिह ॥ भवंतमेकमेवैतदात्मज्ञानंविहायहि ४७५ एवंहिस्तुवतस्तस्यपुंसःसंशुद्धचेतसः॥
स्तुतितोजायतेयोगइच्छापश्चादिमंपुमान् ॥ कुर्यात्ततोवसंबद्धंमनसैनंप्रपश्यति ४७६ अहिंसासत्यमस्तेयब्रह्मचर्यापरिग्रहाः ॥ सर्वदिग्देशकालेषुनित्याएतेय
माःस्मृताः ४७७ स्वाध्यायस्तपसासार्द्धमीशध्यानादयस्तथा ॥ नियमादेशकालादिसापेक्षाःकथिताद्विजैः ४७८ पञ्चकस्वस्तिकादीनिप्रोक्तान्यत्रासनानिच ॥
पूरकःकुंभकस्तद्वद्रेचकश्चत्रिधास्मृतः ॥ प्राणायामोगुरुमुखाज्ज्ञातव्योमुनिसत्तमैः ४७९ विषयाभिमुखत्वस्यव्यावृत्तिर्यास्वशुद्धितः ॥ प्रत्याहारःसविज्ञेयइंद्रि-
याणांविनिग्रहः ४८० पंचकंबाह्यमेतत्स्यादांतरंहिन्नयंत्विदम् ॥ धारणामनसोज्ञेयाबंधनंब्रह्मसद्भानि ॥ ध्यानंप्रत्ययसंतानस्तत्रैवसदृशोहियः ४८१

ब्रह्मचर्यमितरेंद्रियनिरोधसहितउपस्थसंयमः । अपरिग्रहोभोगसाधनानामसंप्रहः । एतेनित्यादेशकालाद्यनवच्छिन्नाःसदासर्वत्रचवर्तमानायमसंज्ञायोगस्यप्रथमांगमित्यर्थः ४७८ स्वाध्याय
इति । स्वाध्यायःप्रणवादेजपः । तपःकृच्छ्रादि । ईशध्यानमीश्वरप्रणिवानं । आदिप्रदेनशौचादिग्रहः । एतेविहितदेशादिष्वनुष्ठेयमानानिपमसंज्ञाहितीयमंगयोगस्येत्यर्थः ४७८ आस-
नप्राणायामाख्यमंगद्वयमाह पञ्चकेति । पञ्चासनमूर्ध्वोरुपरिपादद्वयनिधानरूपंप्रसिद्धं । स्वस्तिकंतुवामपादंदक्षिणजंवेर्वितरेनिचायदक्षिणपादस्पवामजंवेर्वितरेनिधानरूपं इत्यादीन्पासना-
निप्राणायामप्रकारश्चगुरुमुखादवगंतव्यः ४७९ प्रत्याहाराख्यपंचमांगमाह विषयेति । याबुद्धेःसकाशादिप्रयाभिमुखत्वस्यव्यावृत्तिरिंद्रियनिरोधलक्षणातद्रूपःप्रत्याहारइत्यर्थः
४८० पंचकमिति । एतत्प्रत्याहारांतमंगानांपंचकंबहिरंगमित्युच्यते अंगिनःसमाधेभिर्ब्रविषयत्वात् इदंधारणादित्रयंतुतत्समानविषयत्वादंतरंगं तत्रब्रह्मणिमनसोविनियोजनेधारणेत्युच्यते
तत्रनियुक्तस्यमनसोयःप्रत्ययसंतानःविजातीयप्रत्ययानंतरितोवृत्तिप्रवाह सन्धानमित्युच्यतेइत्यर्थः ४८१

समाधिरिति । यन्त्रधारणाध्यानयोः फलभूतं ब्रह्मप्रत्यक्षं सविकल्पकनिर्विकल्पकत्वाभ्यां द्विविधं तदूपोयोगः समाधिरित्युच्यते एतेन परोक्षविज्ञानरूपः समाधिरंगमिति सूचितम् ४८२ उक्तसमाधेः फलं दर्शयति उत्पन्नेस्मिन्निति । अस्मिन् ब्रह्मप्रत्यक्षे आत्मज्ञानं आत्माकारावृत्तिः ४८३ यो यमं तां गोयोग उक्तस्तस्योपलक्षणमुत्तरमंत्रैः क्रियते इत्याह यमादिरिति । दिशमुपलक्षणमत्र प्रकरणे वक्ष्यामि मंत्रानुसारेण प्रकाशयामीत्यर्थः ४८४ तत्र देहं द्रियानवधानवारकपोरासनप्रत्याहारयोः प्रदर्शकस्याष्टममंत्रस्यार्थमाह पञ्चेति पंचभिः । वक्ष्यमाणा दशममंत्रेण निरूपयिष्यमाणानुणायस्य सतथा तस्मिन् देशे कृतपञ्चासनाद्यन्यतममासन आसीनः सन् उरश्चांसद्वयं च उरं च एषु त्रिषु देशेषु त्रिवारं कृता द्वायुपूरणात् प्रपन्ना तु पञ्च तत्त्वफलकाद्धेतो बिरुन्नतपदेनोक्तं देहं दंडवत्सरलं स्थापयेत् अंतपदेन ग्रीवोपलक्ष्येति केचित् वस्तुतस्तु उत्क्रमणे ग्रीवायाजब्रुदेशे निधानप्रसिद्धे रंसपदं गुरुत्वात्थं मेवेति द्वयोर्थः ४८५ । ४८६ इन्द्रियाणोति । तथा इन्द्रियरूपान्वाजिनः मनोरज्ज्वा बध्वा अत्र हृदि शे स मर्पयेत् । कीदृशे हृदि बुद्धिसारथौ श्रुत्यंतरे बुद्ध्यात्मकसारथित्वेन वर्णिते । तथा च कठश्रुतिः ' बुद्धिनुसारं विधियात् ' इति ४८७ अहमिति । अहं ब्रह्मेति बोधरूपयानौक्यामायानद्याः स्रोतांसि इन्द्रि

समाधिः फलमुद्दिष्टं धारणाध्यानयोरपि ॥ प्रत्यक्षं ब्रह्मविज्ञानं सविकल्पमथापरम् ४८२ उत्पन्नेस्मिन्नियं मायाकार्यकारणरूपिणी ॥ आत्मज्ञानविनष्टासापुन नैव भविष्यति ४८३ यमादिः कथितो योगः समाध्यंतो मनीषिभिः ॥ अष्टांगस्तस्य वक्ष्यामि दिशमत्रयतीश्वराः ४८४ पञ्चासनाद्यन्यतममासनं सुखमास्थितः ॥ वक्ष्यमाणगुणे देशे ऋजुकायोति निर्मलः ४८५ उरों सोदरदेशे पुप्रबला द्वायुपूरणात् ॥ त्रिरुन्नतमिमं देहं स्थापयेदंडवत्समम् ४८६ इन्द्रियाणि प्रमाथीनि वाजिनो बुद्धिसारथौ ॥ हृदि स्थितो मनोरज्ज्वा बध्वा त्रैव समर्पयेत् ४८७ अहं ब्रह्मेति बोधेन नावासुदृढया पुमान् ॥ मायानदीसमुत्थानिस्रोतांस्येतानि सर्वथा ४८८ इन्द्रियाणि मनोरज्ज्वा बद्धान्यपितस्ततः ॥ गतिमंत्यति दुःखाय यांति तानि तरेदयम् ॥ संसारभयकारीणि पुंसः संसक्तचेतसः ४८९ नवद्वारागता न प्राणान् वायून् हृदि निरुद्ध्य च ॥ योगोपयोगिर्न चेष्टां कुर्वाणो गुरुदेशतः ॥ आवायुप्रक्षयं स्वांतरभ्यसे देवरागतः ४९० क्षीणे वायौ ततो मंदं नासिकापुटयोः पुमान् ॥ श्वासोच्छ्वासं प्रकुर्वीत यावत्स्वल्पो वतिष्ठते ॥ एवं वायुजये जाते जायते हि मनोजयः ४९१ यथारश्मिजये दुष्टान् श्वान् जयति सारथिः ॥ अप्रमत्तस्तथा विद्वानिन्द्रियाणि मनोजये ४९२ देशो यमासनार्थस्याद्विदुषः सुखदः सदा ॥ निम्रोन्नतादिरहितो गोमयायुपलेपितः ४९३ महानद्यादिसानिध्यवर्जितः कंटकादिभिः ॥

याणितरेदिति तानि द्विब्रह्मबोधमंतरादुत्तराणि पतमनोरज्ज्वा बद्धान्यपि इतस्ततो गतिमंति च लानि पुंसो दुःखाय यांति प्रवर्तते संसारभयकारीणि च भवन्तीति द्वयोः संबंधः ४८८ । ४८९ अथ मनोजयं फलकस्य प्राणायामप्रदर्शकस्य नवमस्यार्थमाह नवेति त्रिभिः । गुरुदेशतो गुरुपदेशानुसारेण सर्वद्वारानि रोवात्मिकां वेष्टां कुर्वन् सर्वद्वारागतान् वायून् हृदि निरुद्ध्य च आवायुप्रक्षयं स्वांतरः अंतरेव वायौ लक्ष्ययैतं रागतं उत्साहेनाभ्यसेदिति ४९० क्षीण इति । एवमतः क्षीणे विलंप्यमाप्ते सति वायौ ततो नासाद्वारेण श्वासोच्छ्वासविधया बहिर्निःसारयेद्यावद्वायुः सूक्ष्मतामाप्यते तावदयमभ्यासस्ततश्चावायुजयेन मनोजयेन श्रयेन भवतीत्यर्थः ४९१ मनोजयं हिन्द्रियजं योऽनायासेन भवतीत्याह यथेति । अप्रमत्तः सावधानस्तथा इन्द्रियाणि जयतीति संबंधः ४९२ योगदेशप्रदर्शकस्य दशमस्यार्थमाह देश इति । अयं सानिध्यवर्जितः कंटकादिभिः ४९३ महानद्यादिसानिध्यवर्जितः कंटकादिभिः ४९४

अथसप्तम्यादिविशेषणः ४९३ मतेति । तत्रादिनस्थानसमीपेनवर्जितः तथाकंठकादिभिर्वर्जितः शरीरायुष्मपानाणाः ४९४

शब्दैरिति । पाथसीजलस्यसमीपस्थोयोनभवति ४९५ किंवहूक्तेनेति । मशकादिराहित्वेनमनोनयनमुखदोषोदेशः सोत्रमत्रेणुहादिरूपोनिर्वातोवायुरहितः कीर्तितः तत्रयोगं कुर्वन्तिस्वयः ४९६ यथेति । यत्रयोगारंभेवैवाविदोषाविघ्नः संभावितः शक्तौ भवेत्तत्रयोगंनकुर्व्यादिति ४९७ एतेनासननियमेनद्वौभागौ पूरयेदन्नैरित्याप्तौऽशनयोगोपि सूचित इत्याह यथेति । स्पष्टम् ४९८ एकादशस्यब्रह्मोपलब्धिसंनिध्यसूचिकानां सिद्धिर्नातत्रसक्तस्यविघ्नहेतूनां प्रवर्शकस्यार्थमाह एवमितिपंचभिः । प्रादुःस्युः प्रकटो भवेद्युः कीदृश्यः सिद्धयः तत्रसक्तस्यविघ्नरूपाः ४९९ नीहारेणेति । नीहारादिसमानिमनोरूपाणिपश्यतीति ५०० नीहारइति । तत्रनीहारोजलस्ययद्रूपं शुक्लाल्पतद्दानेव । धूमस्ववर्णस्तुकुण्णः । सूर्यस्यपिंगलः अनेकवर्णसमुदायात्मकत्वात् । आदित्यस्यहिमं चरौहिताविरूपाणिच्छांदोग्ये मधुविद्यायामुक्तानि । तथावर्णैर्वर्णो रक्तः पाटलोवायोर्वर्णस्तुदूर्वाभः श्यामउक्तः शास्त्रे आगमे तथाचप्रपंचसारे आकाशादिवर्णाः क्रमेणोक्ताः सित शितिपाटलशुभ्रपीतभासः इति ५०१ तथाखद्योतादिरूपाणिचपश्यतीत्याह खद्योतेनेति ५०२ न केवलंचाशुपविषयानेव दिव्यान्पश्यति किंतु तरेद्विषयविषयानपीत्याह यथेति । एताश्च

शब्दैर्नानाविधैर्मुक्तोनात्यंतमपिपाथसः ॥ समीपस्थोति सुखदः सर्वलक्षणसंयुतः ४९५ किंवहूक्तेन देशस्यलक्षणेनयतीश्वराः ॥ मनोनयनयोः स्यात्सुखदः सोत्रकीर्तितः ॥ गुहादिकोतिनिर्वातस्तत्रयोगरतिर्भवेत् ४९६ यत्रयोगउपक्रांतेयदिदेवादिदोषतः ॥ विघ्नः संभावितो नैवतत्रकुर्वीततंतुधीः ४९७ यथादेशस्तथाचान्यदाहारादिकमात्मनः ॥ आश्रयेद्यत्रकुर्वीतयोगविघ्नं कदाचन ९८ एवमष्टांगयोगेन स्वात्मप्रत्यक्षमिच्छतः ॥ प्रथमं सिद्धयोनाना प्रादुःस्युर्विघ्नहेतुकाः ४९९ नीहारेणसमंरूपं पश्यत्येकदाचन ॥ धूमेनचकदाचिबुभास्करेणचकहंचित ॥ वन्दिनापिचकुत्रापिवायुनापिसमंतथा ५०० नीहारोजलरूपत्वंगच्छेदुक्तोमनीपिभिः ॥ धूमः कृष्णस्तथैवार्कः पिंगलोनेकवर्णितः ॥ रक्तोवन्दिस्तथावायुर्दूर्वाभः शास्त्रतोभवेत् ५०१ खद्योतेनतथैवान्यद्विद्युतास्फटिकेनच ॥ शशिनापिसमंरूपंकदाचिबुप्रपश्यति ५०२ यथारूपाणितद्बुशब्दस्पर्शरसानपि ॥ गंधांश्चविविधानेषुपूर्वंपश्यति योगतः ॥ समाधिस्थः सदायोगी ब्रह्मबोधसमीपगः ५०३ समाधौयोगिनोयद्गदांतराः प्रत्ययाः सदा ॥ भवंतितद्देवात्रबाह्या अपिभवंतिच ५०४ योगिनो रोगनिर्मुक्तो देही भवतितत्तत्क्षणात् ॥ जरया मृत्युनातद्गदन्यलोकविलक्षणः ५०५ योगाग्निनासमग्रोपि रोगः पंचात्मकस्य हि ॥ देहस्यनाशमायातिहेमोयद्गदिहाग्निना ५०६ एते गुणाश्च देहस्यजार्थते योगयोगतः ॥ लघुत्वमंगजा उद्यानामभावश्चाप्यरोगता ॥ अलोलुपत्वं सर्वेषु भुक्त्वा स्वर्गविषयेष्वपि ५०७

सिद्धयोयोगाश्वासद्वाराचितस्थितिहेतवोपिभवंति 'तदुक्तं विषयवतीवाप्रवृत्तिर्मनसः स्थितिनिबन्धनी' इति । तदेतत्सूचयति ब्रह्मबोधसमपिगहति ५०३ तथाविधशरीरसिद्धिप्रतिपादकयोर्द्वादशत्रयांशयोरर्थदर्शयति समाधायित्वपथभिः । समाधिकालेषथोक्ता आन्तरानीहारादिर्शनरूपाः प्रभवन्ति तथाहमावस्थमाणावाह्यावहिन्युत्थानदशायासुपलब्ध्याः सिद्धयोपिभवंतीत्यर्थः ५०४ योगिनइति । योगिनो वैहारागाद्यभावेनाप्यविलक्षणोभवतीति ५०५ योगाग्निनेति । पंचात्मकस्यपंचभौतिकस्य देहस्य रोगो हेयो ग्राहिना नश्यतीति एतेन मंत्रिपंचभूतसमुदाये सतिसमुत्थितत्वात्पञ्चोयः पंचात्मको देहस्तस्मिन् योगगुणयोगकृतातिशये प्रवृत्ते सतीति पोजना सूचिता ५०६ त्रयोदशार्थशुपक्रमते एतइति । योगस्य योगादनुष्ठानात् अंगगतजाड्याभावरूपं लघुत्वनीरोगत्वं विषयेषु वैगुण्यं च भवतीत्यर्थः ५०७

स्निग्धेत्यादिद्वयनिगदव्याख्यातम् ५०८ । ५०९ भूयस इति । प्रचुरस्यान्नस्य भक्षणे स्वल्पमलत्वं जीर्णस्योप्यन्नस्य सम्यक्पाकात् ५१० इयमिति । इयमेवंविधा योगस्य योगफलस्य प्रवृत्तिः प्रवाहः प्रथमं स्यात् 'प्रवृत्तिः कथिता वृत्तौ प्रवाहादंतयोरपि' इति विश्वप्रकाशः । अत्र उक्तफलप्रवाहे ५११ आत्मसाक्षात्कारे सिद्ध्यादिपुराणः प्रतिबंधकोऽतस्तत्परिहारेणात्मानं साक्षात्कृत्य कृतार्थो भवेदित्यावेदकस्य चतुर्दशस्यार्थमाह अस्यामिति पंचभिः । अस्यां योगफलप्रवृत्तौ एतान् दिव्यादिव्यविषयान् वेदितुं वेदप्रतिपाद्यम् ५१२ तत्र दृष्टांतमाह मृदेति । यथा सूर्यस्य चंद्रस्य वा बिंबं मंडलं रजतादिना पूजा यैर्निमित्तं भवेत्तद्यदा मृदा मृत्तिकया लिप्तं तदा तन्मृत्परिहारमंतरेण सम्यग्द्रव्ययोग्यं न भवति द्रष्टव्यं ५१३ दाष्टीति के योजयति एवमिति । मृदस्त्यागे तु अमृदं मृदं हितं तद्विवं पश्येत्तथा मृतादिविशेषणकमात्मानं सिद्धिरागपरिहारेण पश्यतीति द्वितीयादिदलार्थः ५१४ ततश्च कृतार्थो भवतीत्याह सर्वसिद्धीति स्पष्टं ५१५ शोकात्कर्तृत्वादिरूपात्संसारप्रयोजकाच्च मुच्यते इत्याह एतदिति ५१६ योगिनस्त्वं पदार्थज्ञानमात्रान्मोक्षं मन्यते तत्तान्मंतव्यं किं त्वात्मानं पूर्णतया महावाक्यानुसारेण ज्ञात्वा वैवमुच्यते इति प्रदर्शकस्य पंचदशस्यार्थमाह यदायमिति त्रिभिः । यदायमधिकारी महाभागो ब्रह्मणस्तत्पस्निग्धवर्णस्तथैवायं जायते कनकादिवत् ॥ दर्शनात्सर्वलोकानां मनो नयननंदनः ५०८ स्वरश्च मधुरः सर्वलोककर्णसुखप्रदः ॥ चंपकादिसमो देहगंधः शुभतमस्तथा ५०९ भूयसोऽप्यन्नपानस्य ग्रहेतद्वच्च योगिनः ॥ अल्पे मूत्रपुरीषे च सम्यक् जीर्णस्य पाकतः ५१० इयं योगप्रवृत्तिः स्यात्प्रथमं तु यतीश्वराः ॥ अत्राणिमादिका सिद्धिर्जायते विग्रहेतुका ५११ अस्यां संसक्तचित्तः सन्नयोगध्रष्टो भिजायते ॥ एतांस्त्यजत्रवाप्नोति प्रत्यक्षं ब्रह्म वेदितम् ५१२ मृदालि संयथा बिंबं रवे चंद्रस्य वा मृदः ॥ अपरित्यागतो नैतद्द्रष्टुमर्हति कर्हिचित् ५१३ एवं सिद्धेरसं त्यागात्मात्मानं द्रष्टुमर्हति ॥ मृदस्त्यागेऽमृदं बिंबममृतं तेजसां निधिम् ॥ पश्येदात्मानमेवं हि सिद्धित्यागात्प्रपश्यति ५१४ सर्वसिद्धिपरित्यागादानं दात्मानमद्वयम् ॥ निरीक्ष्यैव कृतार्थः स्यात्काश्चिदेव पुमानिह ५१५ एतद्विज्ञानतः शोकः कृतार्थस्यापयास्यति ॥ यस्मात् शोकादिदंदुःखंदुःसहं देहजं व्रजेत् ५१६ यदायमात्मरूपेण स्वप्रकाशेन सर्वदा ॥ ब्रह्मतत्त्वं विजानाति भेदत्रयविवर्जितम् ५१७ योगात्प्रत्यक्षविज्ञानं प्राप्य भाग्याधिकः पुमान् ॥ जन्मादिरहितं तद्ब्रह्म विगतविक्रियम् ५१८ कार्यकारणनिर्मुक्तमानं दात्मानमद्वयम् ॥ प्रत्यक्षीकुरुते तर्हि सर्वपाशच्छिदिर्भवेत् ५१९ एष एव स्वयं ज्योतिर्देवः सर्वादिशोदश ॥ एष एव पुराजातः शरीरी ब्रह्मरूपधृक् ५२० एष एव जलादीनां गर्भे तिष्ठति सर्वदा ॥ ब्रह्मांडादिस्वरूपेण यो नियंत्रसमीपगः ५२१ आंतरोपि च बुद्ध्यादेः सर्वद्रियशरीरवान् ॥ योगिभिस्त्ववगम्यो यो मयोक्तः परमेश्वरः ५२२ अग्रावप्सु च भूतेषु महत्स्वप्येष संस्थितः ॥ जातो जनिष्यमाणश्चेत्येष एव महेश्वरः ५२३

दार्थस्य तत्त्वं सर्वभेदरहितस्त्वं प्रकाशात्मरूपं प्रथमं विज्ञायत तत्त्वं पदार्थस्य जन्मादिराहित्याद्युपलक्षितस्य प्रत्यक्षविज्ञानं प्राप्य तयोरेक्यं कार्यकारणात्मकसर्वतत्त्वाहित्यात्मकाखंडत्वशालिप्रत्यक्षीकुरुते तदा सर्वपाशेभ्यो मुच्यत इति त्रयाणां संबन्धः ५१७ । ५१८ । ५१९ आत्मनः परिपूर्णता प्रतिपादकस्य बोधस्यार्थमाह एष एवेति त्रिभिः । एष आत्मदेवः सर्वद्रियः तथा पुराजातो हिरण्यगर्भस्तद्रूपः ५२० एष एव जलादीनामिति । तथा विराट् शरीरब्रह्मांडादिरूपेण अप्रभृतिस्त्रीणां यो नियंत्रसमीपदेशरूपेण भेतिष्ठने पश्येत्त्यर्थः ५२१ आंतर इति । तथा सर्वव्याप्तिबुद्ध्यादेरांतरः सर्वसंघातशेष एव यो योक्तः ५२२ आत्मनः सर्वोत्तरं विज्ञपरिहाराय नमस्कार्यत्वं च दर्शयतः सप्तमस्यार्थमाह अग्राविति त्रिभिः । मसिद्धाग्निजलोर्महाभूतेषु चाप्यस्थितः तथा जातो ह

वर्तते इति । तथा वर्तमानभूतानामंतःसाक्षिरूपेण स्थितः यतः सर्वेषु दृष्ट्यापमेवांतःप्रविष्टवानिति ५२४ सर्वेति स्पष्टम् ५२५ द्वितीयतृतीयाध्यायव्याख्यायाः समाप्त्यारंभो सूचयति एष संक्षेपत इति । योगेन गम्यो यज्जातस्य विद्यया लाभो यथा भवेत्तथा प्रतिपादयत स्मृतीयाध्यायस्यार्थशृणुतेत्यर्थः ५२६ अस्मिन्नध्यायेऽतर्था मित्वादिलक्षणैस्तत्पदार्थैर्वावाच्येन पतिपादयति मंत्रास्तेषु प्रथमस्यार्थमाह यः पुरेति । य ईश्वरः पुरा प्रथमाध्याये तथा अधुना द्वितीयाध्याये च कथितः स एकोऽद्वितीयः संसाराख्यजालस्य स्वामी बोध इत्यर्थः ५२७ ईशिनीभिरिति । ईशिनीभिस्तत्तन्निग्रयमनसाधनभूताभिः स्वमायायाः शक्तिभिः सर्वान् लोकान् ईष्ट्वैव शोऽस्थापयति ततस्तत्सर्वस्य जगत उत्पत्त्यादौ ईशं समर्थयेजानंति तेऽमृताः स्मुरिति ५२८ अमृतत्वमेव स्फुटयति एतदिति । उक्तात्मनो ज्ञानेन रागादिभिरुपहारेण न जन्मन एवाभावे कुतो मृत्युरित्यर्थः ५२९ उक्तमेव स्फुटयतो द्वितीयस्यार्थदर्शयति अंत्येति चतुर्भिः । रुतपदोक्तदुःखं पाणिभ्यो तत्कालेरातिददातीति रुद्रः द्वितीयत्वयोग्यतया केनापि भावेनानवस्थानादे

वर्तते सर्वभूतानामंतर्हृदयसंस्थितः ॥ सर्वेषु निखिलं विश्वं सृष्ट्वेवात्र प्रविष्टवान् ५२४ सर्वभूतात्मको यो यं स्थावरेषु चरेषु च ॥ तस्मै सर्वात्मने शुद्धरूपाय च नमो नमः ५२५ एष संक्षेपतो योगः कथितो त्रयतीश्वराः ॥ योगगम्यमिदं देवमात्मानं शृणुताधुना ५२६ यः पुरा कथितो देव ईश्वरोऽप्यधुना च यः ॥ एक एव स विज्ञेयः सदा संसारजालवान् ५२७ ईशिनीभिः स्वमायाया विभिन्नाभिस्तु शक्तिभिः ॥ सर्वान् लोकानि मानि नष्ट एको जन्मनि च स्थितौ ॥ सर्वदा जगतो पीडये विदुस्तेऽमृताः स्मृताः ५२८ एतज्ज्ञानाद्यतो जन्म पुनर्नैव भावेष्यति ॥ अजातानां कुतो मृत्युस्ततोऽमी अमृताः स्मृताः ५२९ अंतकाले ददद्दुःखं रुद्र एष प्रकीर्तितः ॥ एक एव द्वितीयेन शून्य ईशः पुरे रितः ५३० सृष्टिं स्थितिं यथैवायमीशिनीभिः करोति हि ॥ तथैव जगतो नाशमंतकालमुपागते ५३१ संजुको चात्मनो रूपं प्रत्यङ्मुखाय स्थितः ॥ गोप्ता विश्वमिदं सृष्ट्वा स्थावरं च चरं तथा ५३२ यथा संहरते लूता तं तून्निर्मायपालकः ॥ आत्मन्येव मयं देवो रुद्र एको वतिष्ठते ५३३ अस्य सर्वत्र सर्वाणि ज्ञानकर्माद्रियाणि च ॥ शरीराणि च सर्वाणि स्थावराणि चराणि च ५३४ अयं सर्वमिदं विश्वं निर्मिमीते स्वमायया ॥ महाभूतादिकं तद्वन्नित्यं भौतिकमेव च ५३५ पतत्रैः पंचभिर्भूतैः सदा पतनशीलकैः ॥ उत्पत्त्या च विनाशेन ग्रस्तत्वादिह गादिवत् ५३६ भुजाभ्यामिव पुण्याख्यपापाभ्यां च महेश्वरः ॥ भौतिकं सकलं विश्वं प्रलयं तं सृजत्ययम् ॥ द्यावाभूमी च जनयन् देव एकोऽत्र वर्तते ५३७

कपदोक्तश्रापमीशो यथा जगतः सृष्टिं स्थितीं करोति तथा नाशमपि करोतीति द्वयोरर्थः ५३० । ५३१ संजुको चेति । ईशस्यायमेव संसाराख्यो व्यापारो यत्सर्वांतःस्थितत्वेन कार्याकारपरिणतस्यात्मरूपस्य संकोचनमिति प्रथमदलार्थः यथा लूताख्यः क्रीडतस्तून्निर्मायपालकः सन्नते स्वस्मिंस्तान् संहरति तथा विश्वमयमपि । फलितमाह रुद्र इत्यादिनेति द्वयोरर्थः ५३२ । ५३३ तस्य प्रत्यक्षं सर्वं सृष्ट्वं स्फुटयत स्मृतीयाध्यायस्यार्थमाह अत्येति चतुर्भिः । सर्वाणि ज्ञानेन्द्रियादीनि सर्वांतरस्यास्य वसंति ५३४ अयमिति । अयमेव महाभूतद्वारा भौतिकं मायया सृजति ५३५ कथं महाभूतद्वारा भौतिकं सृष्टिरित्याकांक्षापूरकस्योत्तरार्द्धस्यार्थमाह पतत्रैरिति । नवनवोत्पत्तिविनाशशालित्वलक्षणसाधर्म्येण पक्षिपक्षसमेः पंचभूतैर्बाहुसमाभ्यां पुण्यापापाभ्यां च सहितो यं विहंगमजीडसमं भौतिकजातं प्रलययति तं सृजति किं कुर्वन् ऊर्ध्वधोलोकविभागं कुर्वन् परंतु पक्षी स्वतो भिन्नं नीडादिकं करोति अयं तु आत्मानमेव तथा करोतीति सूचयन्नाह एक इत्यादीति द्वयोरर्थः ५३६ । ५३७

चतुर्थादीनां त्रयाणामेकवाक्यतया अर्थदर्शयति विश्वाधिक इति चतुर्दशभिः । योरुद्रो विश्वाधिको महर्षिः सर्ववेदस्मर्ता अतएव सर्वज्ञानसंपन्नो देवादीनामुत्पत्त्यादिकर्त्ता च स्थावरादीनां पूर्वजं हिरण्यगर्भं जनयामास स देवोऽस्मान् शुभया बुद्ध्या योजयन् सन्नित्यर्थः कानां त्रयाणामया इति संभावित इति दशमेनाभि संबंधः ५३८ । ५३९ । ५४० ईश्वरप्रार्थना परस्य याति इत्यादि मंत्रयुगलस्यार्थः प्रदर्शयते त्वेति सप्तभिः । महादेवस्य देवृत्ती सात्त्विकीतामसी च तयोराद्या प्रथमं मंत्रेण स्तुयते तथा हि हे रुद्र याति सौम्यरूपा तं गुरुं रूपिणी मोक्षता धनवियासं प्रदाय प्रवर्तिका वसंतं तेषां तन्वा अस्मान् मोहं धान् प्रकाशयतः कुर्वति द्वयोः संबंधः ५४१ । ५४२ उक्तं दृष्टान्तेन स्पष्टयति यथेति । गुरोर्विद्या प्रवर्तकस्य तव यातनुस्तं प्रकाशय दर्शयेत्यर्थः ५४३ अथ द्वितीयांतामसीमभिप्रेत्य प्रार्थना परस्य द्वितीयस्यार्थमाह कामे त्यादिना । हे गिरिशंत गिरिश त्वे सति अंतसंहारक शकंश्वादिः यां द्वितीयांतां नूनं नारीरूपांतामसीं हस्ते स्वेकदेशे विभर्षिधारयसि कस्मै मोक्षाय पापि पुत्रक्षेपाय कीदृशाय प्राणिनां संसारगतेपातात्मकाय तामस्मान्प्रति शिवां शुभावहां कुर्वित्यन्वयः । कीदृशीं द्वितीयांतां कामक्रोधात्मकं यल्लोहं तन्मयी । अत्र लोहांगीपदेन श्रौतेषु पदसूचितं प्रहारसाधनं शस्त्रतुल्यत्वं दर्शितं तस्या अतिदुःखदत्त्वसूचना

विश्वाधिको त्रयोरुद्रो विद्यते नाधिको यतः ॥ महर्षिः सर्वविज्ञानसंपन्नो लोकभावनः ५३८ देवानामग्निमुख्यानां वागादीनां तथैव च ॥ उत्पत्तिस्थितिनाशानां कर्त्ता सर्वात्मको विभुः ३९ हिरण्यगर्भमीशानं जनयामास पूर्वजम् ॥ स्थावराणां चराणां च सर्वेषां देहधारिणाम् ॥ स देवः शुभया बुद्ध्या सदास्मान् योजयन्निह ४० तवरुद्र शय ४२ यथानयनदानेन ह्यंधान् वैद्यः प्रकाशयेत् ॥ अस्मान्प्रतितथैवैनां प्रकाशय गुरोस्तनुम् ४३ कामक्रोधादिलोहां गीनारीं वैर्यादिवालिकाम् ॥ अप्रसिद्धातिरूपां यां विभर्ष्य त्रसदाभवान् ४४ संसाररूपमापन्नो हस्ते मोक्षाय सर्वदा ॥ संसारचक्रपाताय प्राणिनां तां शिवां कुह ४५ मानया भगवन् हिंसीर्जगत्पुरुषरूपकम् ॥ मावास्यांतःस्थितं तद्रूपं परममैश्वरम् ४६ इति संप्रार्थितो देवो मया पूर्वमहेश्वरः ॥ कामक्रोधादि रहितस्ततो हं स्वगुरोस्तनुम् ४७ दृष्टवान् देवदेवस्य रुद्रस्य शिवरूपिणीम् ॥ तद्दर्शनादहं जातः कृतकृत्यो यतीश्वराः ४८ अपुत्रो त्रयथा पुत्रं संप्राप्य धनिको गृही ॥ यथावा कामुकः कांतां संप्राप्यात्ममनःस्थिताम् ॥ यथावा लुपणोलुब्धः प्राप्य नष्टं महाधनम् ४९ तथा तन्वाममकृत उपकारो यतीश्वराः ॥ यस्तस्य नैव पश्यामिकां च नापचितिं भुवि ॥ दिवि वाप्यन्यलोके वा कर्तुं जन्मशतेन वा ५५०

यविशेषणं वैर्यादिवालिकामिति । यथावोरिणः आदिपदग्राह्यराक्षसादेर्वावालिका कन्यादुःखदा भवति तादृशीमिति अथ वेपुल्यत्वस्तु टीकारणाय वैर्यादीनां वारिका मिति रलयोः सावर्ण्यादुक्तं अतएवाप्रसिद्धं अतिभयानकरूपं न्याः सातथा । ईश्वरस्य तादृशरूपधारणमेव कुत इति शंकां वारयन्नाह संसाररूपमापन्न इति । यतोभवान् अज्ञानां संसाररूपेण भासमान इत्यर्थः पापिनः प्रतिदुःसृत्युमाप्रापय अथवा पुरुषपदोक्तमैश्वर्यरूपमाहं समिप्रच्छादयेत्यर्थः ५४६ अनेन मंत्रत्रयेण कृतास्तुतिरंतःकरणशुद्ध्यादिद्वारा कृतकृत्यता हेतुरिति दर्शयति इति संप्रार्थित इति पंचभिः । एवं यदा ताम् ५४७ तथा भगवन्सूर्या गुरु रूपमाप उपकारः कृतस्तत्परशुपकारः कथं निदपि रतिनृपस्य त्वयाह त्वेति ५५०

॥ २३ ॥
 अतोभवद्विरपिसामुत्तिरुक्तस्तुतिद्वारादष्टन्याकृतकृत्यत्वायेत्याह अतइति स्पष्टम् ५५१ ईशानुग्रहादेवनिर्गुणज्ञानंभवतीतिदर्शयन्सप्तमार्थमवतारयति इदमितिद्वाभ्यां । सागुरुरूपागुरुदस्यमुत्तिर्गम्ये
 वमुपदिष्टवती एवैक्यं हेतोर्म्ययत्समूलकारणात्संसारत्पत्रप्रतदेवतवरूपत्वंसंसारिनासीति ५२ अनेकैरिति । उक्ताकारयातद्विरातस्यरुद्रस्यगुरुमूर्तेरुक्तयानानायुक्तयुपेतपाहंभिःसंशयोजातः ५३
 तदुपदिष्टब्रह्मतत्त्वाभिनयपर सप्तमोर्मंत्रइतिसूचयैस्तदक्षरार्थमाह ततइतिपङ्क्तिः । तस्यरुद्रस्यप्रसादेनततःसंशयादिप्रतिबंधापावातसंसारत्पत्रब्रह्मापश्यमिति ५४ परमिति । परब्रह्मपदाभ्यांसमा
 नाधिकरणाभ्यांसर्वातिशयउच्यतेबृहत्पदेनचततउत्कृष्टं चित्रास्तीत्युच्यतेश्रुतौयथानिकायपदेनचपथादृश्यानिस्कारणपंचभूतानिशरीरभूतानियस्येत्युच्यतेइत्यर्थः ५५ अथवासमःपुष्पिणासमोम
 शकेनेतिश्रुत्यनुसाराद्यस्यदेहिनोयादृशोदेहस्तादृशरूपेणस्थितमिति यथानिकायपदार्थइत्याह यादृशइति । तस्यकायेइतिसंबंधः ५६ गूढपदार्थमाह सर्वेति । स्पष्टम् ५७ परिवेष्टितृपदार्थमाह विश्व

अतःशिवतमामेतामानंदात्मस्वरूपिणीम् ॥ तनुरुद्रस्यसंप्राप्यभवंतोपियतीश्वराः ॥ कृतकृत्याभविष्यंतिमद्बदत्रनसंशयः ५५१ इदमुक्तवतीमहंरौद्रीशिवतमा
 तनुः ॥ अस्मात्संसारचक्राद्यत्परतोस्तिसकारणात् ॥ तत्त्वंब्रह्मनसंसारिमादुःखं वज्रपुत्रक ५५२ अनेकैःसंशयैःशून्यस्तदाहंतद्विराऽभवम् ॥ नानायुक्तिसहस्रे
 णयुक्त्याचमनोज्ञया ५४ ततस्तस्यप्रसादेनतस्मात्संसारजालतः ॥ अपश्यंवरमीशानंब्रह्मानंदात्मरूपकम् ५४ परंब्रह्मनयस्मात्स्यात्किंचिदभ्यधिकंविदम् ॥
 नितरांयस्यकायोयंविकायस्यमहात्मनः ॥ महाभूतानिसर्वाणिमाययासहितानिच ५५५ यादृशोयस्यकायोयंवर्ततेदेहधारिणः ॥ तादृशपंस्थितंतस्यवर्ततेग
 नोपमम् ५५६ सर्वभूतेषुसततंगूढत्वान्नप्रकाशते ॥ यथासर्वेषुकाष्ठेषुवन्निर्हरंतरवस्थितः ५५७ विश्वस्यास्यसमग्रस्यवेष्टकोयःसमंततः ॥ तंतूनांयादृशीलूता
 जीवत्वात्स्वरूपिणाम् ५५८ तमेवमीश्वरंज्ञात्वाभवन्तिमरणादिना ॥ रहितायेन्नविद्वांसःप्राप्ताःशिवतमांतनुम् ५५९ पुरुषंतमहंजानेमहांतंसर्वदेहगम् ॥ स्व
 यंज्योतिषमात्मानंमायायाःपरतःस्थितम् ५६० तमेवपुरुषंसर्वेविदित्वास्वगुरोर्मुखात् ॥ मृत्युमत्येतिंसंसारंसर्वदुःखौघकारणम् ५६१ आत्मविज्ञानतो नान्यः
 पंथा मुक्तिपुरंप्रति ॥ गमनायततस्तेनकर्तव्यंतद्यतीश्वराः ५६२ यस्मादभ्यधिकंकिंचिन्नान्यदस्तिमहात्मनः ॥ ज्यायस्तद्दणीयश्चपुरुषाद्विश्वरूपिणः ६३
 शतशाखोयथावृक्षःप्रभिरुद्धचावतिष्ठते ॥ एवैस्वयंप्रकाशेस्मिन्स्वरूपेसमवस्थितः ॥ एरुक्तेनेदमखिलंपूर्णपुरुषरूपिणा ५६४ वायुश्चन्येयथादेशेनिबिडोबहु
 पर्णवान् ॥ स्तब्धोवृक्षोभवेदेकस्तद्देकःपुमानयम् ५६५

स्येति । जीवत्वमात्रंमात्रंस्वरूपंयेवांतेपांजीवानांजडवर्गस्यचयोवेष्टकस्तावेष्टयित्वातंतरवस्थाता तंतूनांयथालूतारूपकीटोवेष्टकस्तथेत्यर्थः ५८ तमेवेति । येशिवतमांगुरुमुत्तिर्माप्यतमीश्वरंज्ञानं
 तितेमरणादिरहिताभवन्तीति ५९ भंत्रदर्शिनकोरात्मापरोक्षानुभवमोक्षस्वज्ञानिकलभ्यत्वंचाभिनयतोऽष्टमस्यार्थदर्शयति पुरुषमितित्रिभिः । तंवाणिनरूपं मायायास्तमोरूपाया परम् ६० तमेवेति ।
 सर्वोभिकारीतंज्ञात्वेवसंसाररूपंमृत्युमत्येति अतिक्रम्यगच्छतीति ६१ आत्मोति । यतआत्मज्ञानाद्विजोमोक्षगमनायमार्गोनास्ति ततस्तदात्मज्ञानंकर्तव्यंपुरुषेणश्रवणादिद्वारासंप्राप्यमित्यर्थः ६२ ईश
 स्याद्वितीयतांविशदीकुर्वतो नवमस्यार्थनिरूपयति यस्मादिति । यस्मादवि हंज्यायःप्रशस्तंअजीवःसूक्ष्मचनान्तिविश्वात्मत्वात् ६३ ज्ञातेति । यथाबहुशाखोवृक्षोभूयांसमयकाशंसंनिरुद्धचव्याप्य
 तिष्ठत्तथायमपि विश्वं व्याप्यदिविस्वप्रकाशस्वरूपेऽवस्थितः ६४ वृक्षइत्यंतमेवस्फुटयति वाय्विति । निबिडोघनशाखः स्तब्धोऽनम्रः एकःआलंबनायलतादिवत्परानपेक्षः ५६५

मुमुक्षुणानिर्गुणमेवात्मतत्त्वं ज्ञेयमिति बोधयतो दशमस्यार्थमाह यद्यपीति प्रचभिः । यद्यप्येव आत्मा चराचरविश्वशरीरकविराड्रूपः सूक्ष्मसमष्ट्युपाधिकहिरण्यगर्भरूपश्च भवति तथाप्येतत् कार्योपाधिकं रूपमुपासनामात्रोपयोग्येन ज्ञेयं किंतु तस्मात् कार्योपाधिकात्परं यत्तत्त्वं तदेव ज्ञेयमावरणभंजकधीवृत्तिगोचरी कार्यमिति द्वयोरर्थः ५६६ । ५६७ तत्र हेतुमाह कार्यहति । यस्मात् कार्ये ब्रह्मणि हिरण्यगर्भादौ नाम शब्दरूपप्रचरूपमर्थप्रपंचः कर्मक्रियाप्रपंच एतन्नयमेव दृश्यते तच्च त्रयं सामर्थ्यामयेन आर्त्त्यायुक्तं कुतः विनाशस्य बाधस्य कारणप्रयोजकं यन्मिथ्यात्वं तद्वत्त्वात् तथाच श्रुत्यंतरं अतो न्यदार्त्तमिति अतश्चिदात्मनः एतेन तुल्ययुक्त्याऽव्याकृतेऽपि मिथ्यात्वं सूचितमिति ५६८ हिरण्येति । हिरण्यगर्भादुत्तरं अव्याकृतततः परं शुद्धं यत्तदेव ज्ञेयमिति ५६९ तद्विज्ञानस्याव्यव्यतिरेकाभ्यां मोक्षहेतुतामाह ये जानंतीति । स्वात्मसंस्थानं स्वमेहिमिति श्रुतिं सर्वान्तरं वा ५७० अथेश्वरस्य सर्वान्तरतान्यथानुपपत्त्या पूर्णतां विशदयतामेकादशादीनामर्थः प्रदर्श्यते सर्वाननेत्यादिना । यतः सर्वाणि आननादीनि यस्य स तथा सर्वहृदि स्थितः सर्वस्यात्मा च भवति ततः शिवः सर्वगतः पूर्णः ५७१ शिवेति नामैव तस्य संसारधर्माभावमाहेति दर्शयति स्वयमिति । अमंगलं शोकादि यतस्त

यद्यप्येषभवेद्विश्वकार्यमेतच्चराचरम् ॥ हिरण्यगर्भश्चतथातथाप्येषमुमुक्षुणा ५६६ न ज्ञेयः किंतु तस्माद्यदुत्तरं परतः स्थितम् ॥ रूपं तदेव विज्ञेयं न कार्यं ब्रह्मकारि
चित् ५६७ कार्यं ब्रह्मणि यस्मात्स्याद्रूपेणामचकर्मच ॥ साऽऽमयंतत एवैतन्नाशकारणवत्त्वतः ५६८ हिरण्यगर्भतोयत्स्यादुत्तरं परतः स्थितम् ॥ एतन्मुमुक्षुभिर्ज्ञे
यं स्यादरूपमनामयम् ५६९ ये जानंतीदमात्मस्थं ते भवं त्यमृताः सदा ॥ अन्ये संसारमासाद्य दुःखमेवाभियांति च ॥ य एतत्स्यात्मसंस्थानं रूपं जानंति न कश्चित्
५७० सर्वाननशिरो ग्रीवः सर्वभूतहृदि स्थितः ॥ सर्वव्यापी च भगवानात्मा यस्माच्छारीरिणाम् ॥ आनंदात्मस्वरूपः संस्तस्मात्सर्वगतः शिवः ५७१ स्वयं ज्यो
तिः स्वरूपे स्मिन्नानंदात्मनि निर्द्वये ॥ भवेदमंगलं केन तस्य हेतुश्चनास्ति यत् ५७२ महतोऽपि महानेष आनंदात्मा प्रभुस्तथा ॥ पुरे एकादशद्वारे सर्वेषां समवस्थितः
५७३ बुद्धेः प्रवर्तको देवः शांतिमात्मस्वरूपिणीम् ॥ सुनिर्मलां सदा स्वात्मज्योतिषा योऽवगच्छति ५७४ ईशानो भूतभव्यस्य ज्योतिषां ज्योतिरेव च ॥ अव्ययः
पुरुषः साक्षी क्षेत्रज्ञवपुरास्थितः ५७५ अंगुष्ठमात्रः पुरुषो हृदयेऽंगुष्ठमात्रके ॥ स्थितः स्वरूपतो यो यमतिमात्रनभः समः ५७६ बुद्धेरंतः स्थितो देव आत्मा सर्वशरी
रिणाम् ॥ सदा हृदयेऽयं लभ्यते सर्वगोऽपि च ५७७

स्य शोकास्य हेतुरविद्यानास्तीति ५७२ द्वादशार्थमाह महतोपीति । महत आकाशदेः सकाशात् महान् नवद्वाराणि प्रसिद्धानि मूर्द्धाच्छिद्रानाभिच्छिद्रं च संकलय्य एकादशद्वारं शरीरं ततः स्थितः ५७३ बुद्धेरिति । बुद्धेः सत्त्वपदेऽक्तायाः प्रेरको यो देवः स्वस्वरूपभूतां शांतिमानंदं स्वरूपभूतेन प्रकाशेन जानातीति ५७४ त्रयोदशस्यार्थदर्शयति ईशान इति चतुर्भिः । भूतभण्यस्य अतीतानागतस्य प्रभुः क्षेत्रज्ञरूपः ५७५ अंगुष्ठेति । सर्वेषां शरीरिणां स्वस्वांगुष्ठपरिमितं हृदयं चिच्छिद्रं तत्रोपलभ्यत्वात् पुरुषः परमात्मा पृथग्गुणमात्र इत्युक्तः न तावता तस्य पूर्णत्वशक्तिः । यतोति मार्शमात्रापरिच्छेदमतिशयतया प्रभुस्तत्पुरुषः तथा च भ्रूत्यंतरे 'यावन्वा अयमाकाशस्तावानेवोतर्हृदय आकाश' इति अंगनाहाः एष आत्मरूप इत्यर्थः ५७६ ह्युपलभ्यत्वादेव तस्य हृदयस्थत्वं व्यवहारकतिस्फुटयति बुद्धे

तस्योपलभ्यमानादितरेकमनस्यताधनमित्याद मनस्येति । अस्यात्मन एतावत्त्वं हृदयावच्छिन्नत्वं परहृदयहृदयस्थेन हृदयैकमात्रमापन्नं तस्योपलभ्यमानादिति ।

तत्त्वोपलभ्येष्टमणादितस्फुटमतप्रवसाधनमित्याह मनसिति । अस्यात्मन एतावत्त्वं हृदयावच्छिन्नत्वं मूलरूपहृदयस्थैर्हथैकाम्रतामापन्नैस्तत्रैषीगुतीनामीश्वरेण निष्पन्नसम्भूतमनसा प्रमुखा भवेत्
येष्वमेनमात्मानं जानाति तैः स्मृतार्थवर्तीति संबन्धः ५७८ चतुर्दशार्थमाह सद्यस्तेति । तस्य सहस्रमुद्रत्वादिकंसर्वान्मात्रादेवोपपन्नमिति ५७९ स उपपाधिमतिक्रमवहिरापि निर्गच्छति उपपाधिनानि
रुद्धेषांतरवस्थापयितुमशक्नुवादिदिदर्शयति सभूमिमिति । स परमात्मा भूमिसमष्टिव्यष्टिरूपा संवृतः अंतरोबाह्यतश्च व्याप्य अधिकत्वेन तिष्ठति यथा काष्ठव्याप्य दशांगुलपरिमितदेशवन्निष्काप्या
ग्निज्वालातिष्ठतीति अत्रात्मनो बहिर्व्यतिष्ठत्येव त्वेनैवलब्धत्वात् दशांगुलावच्छिन्नैर्हृदये आकाशस्थाने पृथिव्यानां क्रांतेरमात्मनः स्थितिविश्लेषायामपि पृथिव्यपेक्षया दशांगुलाधिकस्थितिः संभव
तीत्याशयेन न चतुर्थी ध्यायगतव्याख्याया विरोध इति ध्येयं अथवा 'उभे अस्मिन् व्यापा पृथिवी अंतरे व समाहिते' इति दहरविद्या गतश्रुत्यनुसारेण मनः कल्पितत्वेन पृथिव्या हृदयांतरण पुद्गे शिखिताया अपेक्षया स
र्वहृदयव्यापिनः परमात्मनः स्थितिर्दिशांगुलमधिकेत्युक्तं वस्तुतस्तु भूमिं विराजंतदावरणभूतं हिरण्यगर्भं सकारणं हृदयस्यत्वेन दशांगुलपदोक्तव्याप्यततोपि कंसवे महिम्नि तिष्ठतीत्यर्थः ५८० फलितमाह

4

॥ २४ ॥

इत्थं कथमित्याकांक्षा पूरयति नत्वमिति पादसमकेन । तेन उक्तोपदेशजज्ञानेन ६०६ । ६०७ उक्तात्मज्ञानेऽसंभावनानकर्तव्यापतो मम तथा विज्ञानं सिद्धमिति विदुषो न भवमभिनयत एकाग्रिणः स्युः ।

इत्थं कथमित्याकांक्षां पूरयति नत्वमित्यादत्तकेन । तेन उक्तोपदेशं ज्ञानेन ६०६ । ६०७ उक्तात्मज्ञानेऽसंभावनां कर्त्तव्याय तोमम तथा विज्ञानं सिद्धमिति विदुषो नुभवमभिनयत एकांक्षां पूरयति
 र्थमाह वीतशोक इति द्वाभ्यां । वीतशोक्तत्वं प्राप्नुवन् यथात्मानं पश्येत् तथा ईश्वरतां श्वतरनामावेदजानामि कीदृशमजरत्वाद्युपलक्षितं यस्यात्मनो जन्मादिकं लौकिका अज्ञाः जडतादात्म्यदर्शिनो वदन्ति तत्त्व
 विदस्तु नित्यमेव यत्स्वरूपं वर्ततेति द्वयोरर्थः ६०८ । ६०९ तृतीयचतुर्थाध्यायन्याययोः समाप्त्यारंभो सूचयति अध्यात्ममिति । एवमधिदेवं प्रतिपाद्य अध्यात्ममांतरत्वेन वर्त्तमानमात्मरूपमुदि
 तमुक्तं एवमेव अन्यत्र चतुर्थाध्यायमत्रेण प्रतिपादिततत्त्वं वक्ष्ये हेतुन पश्यत्यर्थः ६१० तत्र प्रथममंत्रचतुष्टयं बुद्धि शुद्ध्या ध्याय कं पदीश्वरस्य सगुणरूपं चिंतनं तत्परमिति दर्शयंस्तदर्थमाह एकवर्णोतित्रयोद
 शभिः । यो देवः परापरविभागवान् देवावब्रह्मणोरूपे परं चापरं चेति श्रुत्यंतरानुसारेण सगुणनिर्गुणात्मकरूपद्वयवान् प्रणवादिस्वरूपः शब्दार्थयोस्तादात्म्यमिति न्यायेन स्ववाचकप्रणवरूपः अकारो वै सर्वा
 वाक इति श्रुत्यंतरमसिद्धस्य विष्णुवाचकस्याकारस्यादिपदेन ग्रहणादकाररूपो वा स न स्ववाचकवर्णरूपेण बहूवर्णान् शब्दान् स्तदुपलक्षितानर्थी श्रमायया सृष्ट्या दौ करोति जीवानां भोगादिप्रयोजनसिद्धये
 पुनः संहारकाले तत्सर्वं स्वात्मनि शांतिविक्षेपशून्ये अतएव निर्नादेनादेन सूक्ष्मशब्देनापि रहिते एकीकरोति विलापयति सोऽस्मान् शुद्धया बुद्ध्या युक्तान् करोतु यस्या बुद्धेः शुभायानैर्मत्पमहं ब्रह्मेति बोधे हेतु र्

नत्वं कर्त्ता च भोक्ता च दुःखित्वं ते कथं भवेत् ॥ ब्रह्मवेदांतकथितं त्वमस्य त्रन संशयः ६०६ त्वतो न्यत्सकलं विश्वं त्वय्येव परिकल्पितम् ॥ स्वप्राभं न श्वरं तेन वीतशोकः
 प्रजायते ६०७ वीतशोकः पुमान्यद्वदात्मानं परिपश्यति ॥ वेदाहमेतमजरं सर्वात्मानं पुरातनम् ६०८ विभुत्वात् सर्वगं देवं सर्वभेदविवर्जितम् ॥ जन्मनाशं च यस्यै
 ते लौकिकाः प्रवदन्ति हि ॥ नित्यं च यं वदंत्येते सर्वदा ब्रह्मवादिनः ६०९ अध्यात्ममेव मुदितं मया चैवं यतीश्वराः ॥ अन्यत्राप्येतमधुनावक्ष्ये वो बुद्धिबृद्धये ॥
 ६१० एकवर्णस्वरूपेण परापरविभागवान् ॥ प्रणवादिस्वरूपो यो बहूवर्णान् करोति हि ॥ प्रयोजनवशेनैव देवः शक्त्या स्वमायया ६११ आदौ विश्वं समग्रं च
 संहारे पुनरेव तत् ॥ शांत आत्मनि निर्नादे सर्वभेदो करोति च ६१२ स योजयतु नः सर्वान् सर्वदा शुभया धिया ॥ अहं ब्रह्मेति जानीमो वयं यस्याः प्रसादतः ६१३ विज्ञेयं
 शुभया बुद्ध्या ब्रह्मययति पुंगवाः ॥ तदेवाग्रिस्तदादित्यस्तद्वायुस्तच्च चंद्रमाः ६१४ तदेव दीप्तं तद्देवास्तदापस्तत्प्रजापतिः ॥ विराट् हिरण्यगर्भो वामरीच्यादि र
 थापि वा ६१५ तदेव स्त्रीपुमांस्तच्च कुमारस्तत्कुमारिका ॥ जातं तदेव वृद्धं सच्छनैर्दंडेन गच्छति ६१६ तत्सर्वं त्वंपदार्थो यं तत्पदार्थात्पृथङ्मयः ॥ ज्ञानं तदेव भवति
 बहुरूपं यतीश्वराः ६१७

तित्रयाणामर्थः । प्रणवात्सर्ववर्णोत्पत्तिप्रक्रिया तु प्रपंचसाराद्यागमग्रंथेभ्यो बोध्या ६११ । ६१२ । ६१३ अपमेवेश्वरः सर्वेष्वधिदेव शरीरेष्वेकोऽवस्थित इति योजयतो द्वितीयस्यार्थः प्रदर्श्यते विज्ञेयमि
 ति द्वाभ्यां । अहं ब्रह्मेत्याकारया बुद्ध्या द्विज्ञेयं ब्रह्मा तदेवाग्र्यादिरूपमिति संबंधः दीप्तं सत्वगुणाधिक्येन देदीप्यमानं अव्याकृतं तारामंडलं वा वेदाद्यजुराद्यभिमानि देवाः आपः जप्प्रधानानि सूक्ष्मभूतानि
 प्रजापतिपदेन विराट् हिरण्यगर्भो मरीचिदक्षादयो वा ग्राह्या इति द्वयोरर्थः ६१४ । ६१५ स एवेश्वरस्त्वं पदार्थो पाधिभूतव्यष्टिशरीरेष्ववस्थित इति दर्शयतस्तृतीयस्यार्थमाह तदेव स्त्रीति द्वाभ्यां । तदेव ब्र
 ह्मस्त्रीत्वपुंस्त्वशालियुवशरीरावच्छिन्नं तथा कुमारदिवालशरीरावच्छिन्नं तथा दंडालंबनकचलनोपलक्षितवृद्धशरीरावच्छिन्नं द्विपरिगणनेन पावजातं जन्मवच्छरीरं तदेव च्छिन्नं तदेव । फलितमाह
 तत्सर्वमिति । उक्तरूपादिशरीरावच्छिन्नोपोऽप्यं त्वंपदार्थः सतः पदार्थानि भिन्न इत्यर्थः तथा आश्रयस्य विषयस्य स्वस्वपचक्राशक्तत्वेन विश्वतो मुखपदाभिधानयोग्यं बुद्धिबृद्ध्या पाधिभिर्ना रूपं च यज्ज्ञानं
 तदपि तदेवेति द्वयोरर्थः ६१६ । ६१७

बृहदारण्यकपंचमाध्यायेभुज्युमश्रेइंद्रः पक्षीभूत्वेति श्रुतंतदनुसारेणेश्वरस्यपक्षिरूपतापरत्वंदर्शयंश्रुतार्थस्यार्थवर्णयति कारणमितिषड्विः । अत्रविराड्पापन्नमितिशेषोबोध्योऽतीतपंचमाध्यायविरोधः
तथाचकारणोपाधिकमीश्वरंविराड्भावापन्नं वक्ष्यमाणविधयापक्षित्वेनकल्पयंतिअल्पानांमंदमतीनामुपासनादिसौकर्योपेत्यर्थः तदुक्तं 'निर्विशेषंप्रब्रह्मसाक्षात्कर्तुमनीश्वराः । येमंदास्तेऽनुकंप्य
तेसविशेषनिरूपणैः । वशीकृतमनस्येपांसगुणब्रह्मशीलनात् । तदेवाविर्भवेत्साक्षादपेतोपाधिकल्पनम् ' इति ६१८ कारणात्मेति । कारणात्मेश्वरोविराड्पादूर्वादलश्यामपक्षिरूपेणध्येयस्तस्या
क्षिणोतुरक्तवर्णेध्येयेइत्यर्थः ६१९ तडिदिति । क्षणभंगुरत्वलक्षणंहृष्टनष्टत्वेनतडितावियुतातुल्यंकार्यजातंतत्प्यगर्भभवतीत्यतस्तडिर्भपदेनोक्तइत्यर्थः ६२० ऋत्विति । वसंतादिऋतुरूपःकालःसमु
द्रश्चइत्येतोप्रत्ययेकनानाविधौतस्यपाक्षिणःपक्षत्वेनध्येयावित्यर्थः ६२१ मंत्रतृतीयपादेनतत्पदार्थमीश्वरत्वंपादेननिर्दिश्यविभुपदवाच्यंद्रूपेणवर्तमानोसीत्युच्यतइत्याह आदीति । पारिक्षिताःपंच
माध्यायेभुज्युमश्रेव्याख्याताः यआदिशून्यस्तत्पदार्थइंद्ररूपोभूत्वाब्रह्मांडस्यांतर्बहिर्वर्तमानःपारिक्षितानांबहिर्नोक्तःसोत्रमंत्रत्वंपादेननिर्दिष्टइतिसंबन्धः ६२२ यतइति । यतइंद्राद्ब्रह्मांडांतर्वर्ती

कारणकल्पयंत्येतत्पक्षित्वेनमहाधियः ॥ यथैवैशक्यतेज्ञातुंस्तोतुमल्पैश्वदेहिभिः ६१८ कारणात्माभवेत्पक्षिनीलोद्वांदलप्रभः ॥ लोहितेतस्यविज्ञेयेचक्षुषीप
तगात्मनः ६१९ तडित्समानमाखिलंष्टनष्टस्वभावकम् ॥ अस्यगर्भेस्थितंयद्वज्जनन्याजठरेशिशुः ३२० ऋतुरूपस्तुकालोयमपाराशिश्चसागरः ॥ अनेकभे
दसंभिन्नःपक्षौतस्यमहात्मनः ६२१ आदिशून्यस्तत्पदार्थस्त्वमित्यपिचकीर्तितः ॥ इंद्रःसर्वगतोभूत्वाविद्यतेतर्बहिस्तथा ॥ पारिक्षितानांब्रह्मांडाद्बहिर्नेतामहे
श्वरः ६२२ यतोजातानिसर्वाणिमहाभूतानिपंचच ॥ येभ्योजातानिसर्वाणिब्रह्मांडेभुवनानिच ६२३ एवंसंकल्प्यतेहेतुंपक्षिरूपंमहाधियः ॥ पुनरत्रत्रिधाभावं
कृत्वैवंकल्पयंतिच ॥ तत्त्वंपदार्थौतद्वेदहेतुर्मायाचदुःखदा ६२४ अजामायायतोनास्याजन्मस्यात्कारणात्मना ॥ कार्यात्मनात्रिरूपासातेजोबन्नस्वरूपिणी
६२५ लोहितावन्हिरूपेणश्वेतानीरात्मनापिच ॥ भूमिरूपातथाकृष्णात्रिरूपेतिप्रकीर्तिता ६२६ त्रिरूपेयंत्रिरूपंतद्विश्वंस्वसदृशंमुहुः ॥ जनयत्यपरायद्वच्छा
र्गावर्णत्रयात्मिका ॥ सावर्करान्स्वसरूपान्जनयेत्सुबहूनपि ६२७ तामेकःकामुकश्छागःप्रीतियुक्तस्तुसेवते ॥ अपरःसुरतंकृत्वाभुक्तभोगांजहातिताम् ६२८
एवमस्यामजावेतौबंधंमोक्षमुपागतौ ॥ त्वंतत्पदार्थौपुरुषःसस्पृहोनिःस्पृहोपिच ६२९

निभुवनानितदुपादानभूतानिस्थूलभूतानिचजातानित्यर्थः ६२३ एवंमंत्रचतुष्टयाराधितेश्वरानुग्रहाद्विमलधियाग्रहावाक्योपयोगिविचारःकर्तव्यइतिसंगत्याअजामित्यादेर्मंत्रस्यार्थमाह एवमित्य
ष्टभिः । हेतुंजगत्कारणमीश्वरंएवंउक्तविधयापक्षिरूपसंकल्पध्यात्वापुनरत्रशबलस्वरूपेपदार्थद्वयतद्देदिकामायाचेत्येवंत्रिधाभावंकल्पयंतीति ६२४ तत्रपदार्थयोर्भेदिकामायाऽनादित्वेनाजत्युक्ता
तथातेजोबलक्षणकार्यरूपेणछांदोग्यप्रसिद्धरूपकत्रयेणतुत्रिरूपेत्युक्तस्याह अजेति ६२५ छांदोग्यप्रसिद्धतेजःप्रभृतीनांरूपत्रयमभिनयति लोहितेति ६२६ त्रिरूपेयमिति । इयंमायाउक्तविध
यालोहितान्नलिःत्रिरूपासतीत्रिरूपत्वेनस्वसदृशंविश्वंजनयति तथाचछांदोग्यश्रुतिः 'यदग्रेरोहितंरूपंतेजस्तद्रूपंच्छूर्कृतदपांयत्कृष्णतदन्नस्य' इति । यददपरालौकिकीअजाछागोत्रिवर्णास्वस
मान्कृष्यान्त्यैतःत्रिरूपासतीजनयति 'यदग्रेःसिंहिरश्वाच्छाभेयुवपञ्चवर्षि' इतिविश्वः ६२७ तामिति । तांछागंयथाकाश्चिच्छागःकायुकःसेवेतकाश्चित्तुनिष्कामस्त्यजेदिति ६२८ एवमिति ।

एतदेवस्फुटयति स्पृहायुक्तइति । स्पृष्टम् ६३० निःस्पृहइति । सुरतेननिःस्पृहतांप्राप्येति संबंधः ६३१ पृष्ठमंत्रोप्येवमेवसोपाधिकंपदार्थद्वयं प्रतिपादयतीतिदर्शयंस्तदक्षरार्थमाह एवंचेतित्रिभिः । एतेमहाधियोबुद्धेःसाकल्यादत्युत्कर्षादेवमपिकल्पयंतिरूपकंवर्णयंति एवंकथं सकार्याविद्यावृक्षरूपाबीध्यातव्रत्तमानपक्षिरूपौतुजीवेश्वरौबोध्यावित्पथः ६३२ पक्षिणाविति । तौपक्षिणौवस्तु तोभेदराहित्यान्नित्ययुक्तावित्युक्तौसखायौसमानरूपत्वेनसकार्याविद्यारूपवृक्षमाश्रितौ ६३३ तयोरिति । तयोर्मध्येएकःपतगःपक्षीबुद्धिविशिष्टजीवरूपस्तस्यवृक्षस्यकर्मरूपपुष्पजन्यसुखाद्यात्मकं फलंस्वादुमन्यमानोऽत्तमुक्तंअपरस्तुपश्यत्येवेत्यर्थः ६३४ अनयोर्मित्रयोर्जीविषाभोक्तृताउक्तासानविवेयाकिंतुबुद्ध्युपाधिकभ्रमसिद्धत्वादनुयैव तदनुवादोपिजीवस्यशुद्धचेतन्यात्मकब्रह्मताबोधना यं अतएवपैगिब्राह्मणेएतन्मंत्रन्याख्यानेसत्त्वपदोक्तायांबुद्धौभोक्तृत्वंपक्षिप्रमितितात्पर्यार्थमाह अजावितिसप्तभिः । अनयोर्मित्रयोःअजरूपोपक्षिरूपोचतत्त्वंपदार्थोभोक्तृत्वाभोक्तृत्वाभ्यांविभक्तौय दुक्तौतदुक्तेस्तात्पर्यत्वंपदार्थस्यभोक्तृतानिवृत्तावेवेत्यर्थः ६३५ तत्रहेतुतयाअप्राप्तेशास्त्रमर्थवदितिन्यायविरोधेनप्रसिद्धायाभोक्तृतायाअज्ञातज्ञापनलक्षणविधानायोग्यत्वमाह प्रतीतेति । जीवेस्वात्माज्ञानप्रयुक्ताभोक्तृतायतःप्रतीताप्रसिद्धाऽतोनाश्लेखेनविधानयोग्या शास्त्रश्रवणात्पूर्वमेवज्ञातत्वादित्यर्थः ६३६ नन्विदंवाक्यंतत्पदार्थेश्वरस्यैवभोक्तृतावारक्रमस्त्वितिचेन्न प्रसक्तंहि

स्पृहायुक्तःपुमानेनांप्रकृतिविश्वरूपिणीम् ॥ नजहातियथाच्छार्गीछागःसुरतकामुकः ६३० निःस्पृहःप्रजहात्येनांसुरतेनयथापरः ॥ छागोनिःस्पृहतांप्राप्य छागोत्यजतिलौकिकः ६३१ एवंचकल्पयंत्येतेबुद्धिसाकल्यहेतुतः ॥ अविद्याकार्यसहितापादपत्वेनकीर्तिता ॥ भिन्नातस्यांपदार्थौतुसुपर्णोपरिकीर्तितौ ६३२ पक्षिणौद्वाविमौनित्यंयुक्तौभेदविवर्जितौ ॥ सखायावेकमेवैनवृक्षमाश्रित्यसंश्रितौ ६३३ तयोःकर्मप्रसूनोत्थंसुखदुःखात्मकंफलम् ॥ एकःस्वाद्वतिपतगोबुद्धि जायावशंगतः ॥ अन्यःप्रकाशयत्येवतदश्रातिकर्हिचित् ६३४ अजौवापक्षिणौवापिभोक्तृभोक्तृविभागतः ॥ उक्तौतौत्वंपदार्थस्यभोक्तृताविनिवृत्तये ६३५ प्रतीताभोक्तृताजीवेस्वात्माज्ञानावृणाभिह ॥ नमाविधीयतेयस्माज्ज्ञातापूर्वमियंस्वयम् ६३६ तत्पदार्थस्यभोक्तृत्वेज्ञानंशास्त्रंविनानहि ॥ शास्त्रांतरानुत स्यापिप्राप्तैवाभोक्तृतासदा ६३७ ततोब्रह्माहमस्मीतिशाब्दब्रूतेह्यनर्थकम् ॥ भोक्तृभोक्तृपदार्थौतौस्यातांकेनैकरूपिणौ ॥ इतिशंकाव्युदासार्थमिदंरूपकमोरितम् ६३८ आरोपितायथाचात्रच्छागतापिसुपर्णत्वा ॥ तत्पदार्थेत्रनिःशेषधर्मशून्येप्रतीयते ६३९ आरोपितैवनत्वेषावस्तुतोस्तिकथंचन ॥ त्वंपदार्थेपिचतथाभो कृतात्रप्रतीयते ६४० अतोरूपकरूपेणभोक्तृत्वमिहकीर्तितम् ॥ जीवस्यबुद्धिसंसर्गात्रस्वरूपात्कथंचन ६४१

प्रतिषिद्धचेतिन्यायविरोधादित्याह तत्पदार्थस्येति । ईश्वरस्यभोक्तृत्वंकिंलौकिकैःप्रत्यक्षादिप्रमाणैःसिद्धंकिंवाश्रुतंपतरेण नाद्यः तस्यालौकिकत्वेनलौकिकप्रमाणायोग्यत्वात् नांत्यःईश्वरेभोक्तृ त्वप्रतिषिद्धिकायाःश्रुतेरनुपलंभात्प्रत्युतभोक्तृत्वाभावप्रतिपादिकायानतदश्रातिकिंचनेत्यादिश्रुतेरक्षरप्रकरणेआरण्यकर्षणमाध्यायेउपलंभादितिभावः ६३७ फलितमाह ततइति । ततस्तत्पदार्थे भोक्तृत्वस्याऽप्रसंगेननिषेधायोग्यत्वादिदंगतमंत्रद्रष्टव्यंशितरूपकमित्यस्याःशंकापावारणार्थमेवोक्तं इत्यस्याःकस्याः ननुब्रह्माहमित्यर्थकंशाब्दशब्दसमूहःअनर्थकंबाधितमर्थंभूतेयतोभोक्तृजीवस्य त्वंपदार्थस्यअभोक्तृरीश्वरस्यतत्पदार्थस्यचएकरूपत्वंनसंभवतीति ६३८ कथमस्याःशंकायाअनेनरूपकेणनिराकरणमितिचेदृष्टांतविधयेत्याह आरोपितायथेति । यथाचात्ररूपकद्वयेतत्पदार्थेशुद्धे अजत्वंपक्षित्वंचशब्दबलात्प्रतीयमानमारोपितमेवतथात्वंपदार्थोभोक्तृत्वंबुद्धिसंबन्धात्प्रतीयमानमारोपितमेवतस्यमितिद्वयोरर्थः ६३९ । ६४० एतदभिप्रायस्फुटीकरणायेवपैगिब्राह्मणेबुद्धौभो कृत्वंदंशितमित्याशयेननिगमयति अतइति । स्वरूपंशुद्धरूपमादायभोक्तृत्वंनोक्तमिति ६४१

एषा जीवस्य संसारवृक्षफलभोक्तृता आविद्यकी विषयवृक्षफलभोक्तृतासां मर्त्यार्थान्द्वारां शोकहेतुस्तस्याः परित्यागेन तत्पदार्थस्वरूपदर्शनं तु तद्भावे हेतुरित्यावेदकस्य सप्तमस्यार्थमाह एकस्मिन्नेवेति त्रिभिः । एकस्मिन्पदार्थद्वयात्मकसुषुप्तद्वयस्य साधारणवृक्षसकार्याविद्यारूपसजीवरूपः सुषुप्तः फलभोगी सन्ननीश्वरत्वमसामर्थ्यं प्राप्य शोचिततत्र सर्वत्र हेतुः स्वरूपाज्ञानरूपो विमोह इत्यर्थः ६४२ आनंदात्मानमिति । यदा तु निरतिशयमेवास्पदत्वादिनोपलक्षितानंदादिरूपं सर्वोत्तरमात्मानं हृदयाकाशरूपं गुरुप्रसादलब्धया बुद्ध्या पश्यति तदा वीतशोकः सन्नस्य तत्पदार्थस्य महिमानमेवेति श्रुतौ च स्वत्वं छांदसमिति । महत्त्वप्राप्तिमेव स्फुटयति तादात्म्यादिति । तादात्म्यं तत्पदार्थस्वरूपं प्राप्य ततः पूर्णः सर्वोत्तमाभवेत् 'स आत्मानमेवावेद हं ब्रह्मास्मीति तस्मात्तत्सर्वमभवत्' इति श्रुत्यंतरादिति द्वयोरर्थः ६४३ । ६४४ तत्पदार्थस्वरूपं तदविज्ञाने विज्ञाने च दोषं गुणं च दर्शयतोऽष्टमस्यार्थमाह यन्महत्त्वमिति षड्विः । अयं गुरुणाऽनुगृहीतो विद्वान्यस्य तत्पदार्थस्य महत्त्वं गच्छति तस्य स्वरूपमक्षरात्मकं च माध्याये गार्गी प्रतियाज्ञवल्क्येन वर्णितम् यत्राक्षरस्वरूपे विष्णुनेत्रकप्रभृतयो वेदास्तत्प्रतिपादितदेवादयश्च निवसन्ति तत्सत्ताभानादिभिः सत्तादिकं लभंत इत्यर्थः ६४५ आधिक्येनेति । आधिक्यं सर्वसत्तादिप्रदत्वलक्षणं सर्वोत्तरत्वेन रूपेण तदक्षरं योनजानाति सवृथा जीवाति यश्च जानाति स बन्धः ६४६ यथा चंदनमयो भारो गर्दभस्य नोपकाराय तथा परागं दंशिनः शास्त्राध्ययनमित्याह किं

एकस्मिन्नेव वृक्षे सुषुप्तः फलभोगभाक् ॥ देहबुद्ध्यादिसंबन्धान्मग्नो दुःखो दधाविह ॥ अनीश्वरत्वमापन्नः शोचत्यात्मविमोहतः ६४२ आनंदात्मानमद्वैतं स्वयं ज्योतिषमीश्वरम् ॥ देहादिभ्यः परंबुद्ध्या यदैष गुरुलब्धया ६४३ पश्यति स्वं हृदा काशं वीतशोकस्तथा पुमान् ॥ महत्त्वमस्य संयाति तादात्म्यात् स भवेत्ततः ४४ यन्महत्त्वमयं गच्छेत्तदक्षरमुदीरितम् ॥ ऋगादिकस्तु यत्रायं वेदराशिः प्रतिष्ठितः ॥ विश्वे देवाश्च यत्रैते ब्रह्माद्यानि वसन्ति च ६४५ आधिक्येन नयो वेदतद्व्यर्थं तस्य जीवनम् ॥ आधिक्येन च यो वेदसफलं तस्य जीवनम् ६४६ किं करिष्यत्यनात्मज्ञो वेदैः सांगैर्ऋगादिभिः ॥ अधीतैर्गर्दभो यद्भृशैस्ते श्वं दनैरपि ६४७ य इत्थरितम् ॥ यदात्मनोऽत्र विज्ञानं नाधिक्यं हियतीश्वराः ६४९ आत्मन्यविदिते सर्वज्ञातुं नैवात्र शक्यते ॥ तस्मिन्निह विदिते सर्वज्ञातमेव यतीश्वराः ६५० अज्ञाते कारणे नैव ज्ञायते कार्यं मूलकम् ॥ विज्ञाते कारणे शक्यं ज्ञातुं कार्यं तथा खिलम् ६५१ आत्मात्रकारणं ज्ञेयो वेदादीनां यतीश्वराः ॥ मायैव यथा कश्चिन्माया वीकारणं विह ६५२ छांदांसि विविधान्येव गायत्र्यादीनि वेदराट् ॥ वेदानपि तथा यज्ञानग्निष्टोमादिकान् बहून् ६५३

करिष्यतीति ६४७ ये तु तज्जानंति ते हे मुनयो भवादृशाः सुखं तिष्ठंतीत्याह य इत्थमिति । समासते सम्यग्तिष्ठन्ति ६४८ ऋगादीति स्पष्टम् ६४९ ननु कथमात्मज्ञानेन कृतकृत्यता ज्ञेयानां बहूनां जगत्पदेषोपादित्याशंकावारणायात्मनो विश्वकारणता प्रतिपादकस्य नवमस्यार्थमाह आत्मनीतिदशभिः स्पष्टम् ६५० तत्रोपपत्तिमाह अज्ञात इति । कारणं हि सर्वकार्याणां वास्तवं स्वरूपमिति तज्ज्ञाने सर्वकार्याणां स्वरूपं विज्ञातमेव विशेषतो विकाराणां ज्ञानं तु काकं दंतं निर्णयवद्विफलमिति भावः ६५१ यथामायावीनानारूपाणां कारणमिह लोके प्रसिद्धस्तथात्मा वेदादीनां मायया कारणत्वेन शास्त्रप्रसिद्ध इत्याह आत्मेति । तुल्यदृष्टदं पूरणार्थः ६५२ आत्मनः सर्वज्ञत्वं मेव विज्ञादयति छांदांसीति त्रिभिः । एष महेश्वरो वेदराट् वेदानां प्रवृत्तं प्रदाय प्रवर्त्तकत्वात्पालकत्वादिभिः प्रभुश्छंदः पदोक्तानि गायत्र्यादीनि वेदान्याछंदः पदोक्तांस्तथा यज्ञांस्तथा कृतपदोक्तां ज्ञानाविषयकं संकल्पांस्तथा वृत्तादीनि भवदन्तानि यजगत्स्वरूपं वेदावहुधा प्रतिपादयंति तत्सर्वं जगदस्मादिति श्रुतिपदोक्तादात्मस्वरूपो भिजनिमित्तोपादानात्प्रजतिमायैवेति प्रयाणां संबन्धः ६५३

६५४ । ६५५ । यास्वसत्तासाधकमाननयातिनिर्मितीतिचकार्यजातसामायेत्वाकारमायापदव्युत्पत्तिस्मारयति मानमिति ६५७ तयेवेति । तयामायेवस्वप्रपञ्चवद्विभक्तमिति ६५७
 अस्मिन्नीशसृष्टेजगतिर्वपदवाच्यश्चिदाभासः कामाद्यैर्निरुद्ध इत्याकारचतुर्थेपादार्थमाह अनेनेतिद्वाभ्यां । अर्थचिदाभासः अर्थत्वंभेददर्शनं अहोअत्यद्भुतमायाबलंयतोयलंस्वरणकरं यलसं
 वरणेइतिस्मरणात् ६५८ । ६५९ मायायाःसामर्थ्यानिशयप्रतिपादकस्यदशमस्यार्थमाह मायांत्वितिसप्तभिः । कारणव्युत्पत्त्याप्रकृतिपदार्थमाह प्रकर्षणेत्यादिना ६६० तस्याःप्रकर्षमप्य
 टितघटनापटीयस्त्वेनदर्शयति पुरुषइतिद्वाभ्यां । वस्तुतोविक्रियारहितस्वनानापदार्थाकारतामद्वितीयस्वनानात्वंचासंभाव्यंयतोमायाकरोतिअतःप्रकृतिरित्युक्तेतिद्वयोरर्थः ६७१ । ६६२
 असदर्थकरणमेकस्यनानात्वकरणचेत्येतत्स्वभावद्वयमायायालोकैपिट्टमित्याह असदेवेतिद्वाभ्यां । वस्तुजातसूत्रेणाकाशारोहणादिरूपम् ६६३ तथेति । स्वयंपुमानैदंजालिकः

संकल्पानपिनानार्थान्व्रतान्यपिवहूनिच ॥ तपआदीनिसर्वाणिभूतंभव्यंभवच्चयत् ६५४ वेदावदंतितत्सर्वमस्मादात्मस्वरूपतः ॥ सृजतेमाययैवैपमायावीसम
 हेश्वरः ६५५ माननयातियासत्वेकार्यचकुरुतेपुनः ॥ मायेतिकथितासेयंदुर्घटावेदवादिभिः ६५६ तयैवसृजतेविश्वंपालयत्यतिचेश्वरः ॥ यथाशयानःपुरुषः
 स्वप्रजातमनेकधा ६५७ अनेनसृष्टएतस्मिन्धारेसंसारचक्रके ॥ माययैवनिरुद्धोयमस्मादन्यत्स्वमागतः ६५८ तथाकामादिभिःपाशैर्बद्धोदीनदशांगतः ॥ कर्म
 कारागृहेसोयमहोमायाबलंबलम् ६५९ मायांतुप्रकृतिविद्यान्मायिनंतुमहेश्वरम् ॥ प्रकर्षेणययासर्वकार्यंबहुविधंत्वित्दम् ॥ क्रियतेप्रकृतिःसेयंकथ्यतेवेदवादिभिः
 ६६० पुरुषोनिर्गुणोऽसंगोबहुधाक्रियतेकथम् ॥ कार्याकारेणसर्वाभिर्विक्रियाभिर्विवर्जितः ६६१ वस्तुतःक्रियतेचायंतयानानाविधःपुमान् ॥ अनानापिततो
 मायाप्रकृतिःसोच्यतेबुधैः ६६२ असदेवात्रसकलंवस्तुजातंप्रदर्शयेत् ॥ यासामायेतिकथितापुरुषैर्लौकिकैरपि ६६३ तथानानाविधोयःस्यादनानापिस्वयंपु
 मान् ॥ मायीतिकथितःसोयमत्राप्येतद्भयंतथा ६६४ मायावीपुरुषोयोयमाययाबहुधाभवेत् ॥ असंगोनिर्गुणोनंतएकएवमहेश्वरः ६६५ अस्यावयवभूतैस्तुम
 हाभूतादिभिःसदा ॥ इन्द्रियैश्वरजगत्सर्वव्याप्तमेतच्चराचरम् ६६६ एनंसर्वगतंदेवंचतुर्विधशरीरकम् ॥ एकंसर्वस्यजगतांसृष्टिस्थित्यंतकारिणम् ६६७ विलो
 क्यमात्मतयासर्वंशांतिमोक्षाभिधां व्रजेत् ॥ ईशानंवरदंत्वीड्येदेवैःसर्वैःसवासवैः ६६८ देवानांजनकःपूर्वमुक्तोबुद्धिप्रदोमया ॥ देवानामधिपोयश्चयस्मिन्लोका
 अधिश्रिताः ॥ भूराद्यानिखिलायद्वत्प्रोच्यंतेमनुजादयः ६६९

अनानाएकोपिययानानाविधःप्रदर्शयतेतयामायाविशिष्टोमायावीसईदंजालेश्वरःप्रसिद्धस्तथात्रात्मनि एतन्मायास्वभावद्वयबोध्यमित्यर्थः ६६४ तथेत्युक्तमेवस्फुटयति मायावीतिद्वाभ्यां ।
 अयंमायावीईश्वरोमायायाबहुधाभवतिस्वतःपृथगवस्थातुमशक्तत्वेनस्वावयवभूतैर्महाभूतादिभिर्जगत्प्रोतिचेतिद्वयोरर्थः ६६५ । ६६६ एकादशस्यार्थमाह एनमितिद्वाभ्यां । एनंदेवंपदा
 यमधिकारीसर्वोपिअकुत्रचिच्छरीरेस्थितोवेलोकयतितदामोक्षरूपांपरांशांतिं व्रजति कीदृशंदेव । सर्वयोनिशरीरोपाधिपुण्ड्रस्थितजगतःसृष्ट्यादिकरमीशानंवरदंदेवीड्यंचेतिद्वयोःसंबन्धः ६६७
 ६६८ द्वादशस्यार्थःपूर्वदिशतप्रायशतिप्रथमार्थेनसूचयंस्वयोदशस्वार्थमाह देवानामितिपंचभिः । योदेवेदेवानांहिरण्यगर्भादीनांजनकस्तेभ्योऽधिकारिभ्यश्चबुद्धिप्रदइत्यादिविशेषणैर्विशिष्ट
 यापूर्वमुक्तः यस्मिंश्चाधारेभूराद्यालोकाःश्रिताःस्थिताः यथामनुजादिशरीराणिपृथिव्यायाश्रितानिप्रोच्यंतेतद्वत् यश्चाद्विषदादिशरीरशालिनांप्राणिनामीशोनिपंताचतमेकदेवंमीणयितुमिमां-

परिचर्याहविःपदोक्तेनदेवदेयद्रव्येणांयसाभोज्यान्नेनचसाध्यांययप्रधिकारिणःकुर्मइतित्रयाणामर्थः श्रुतौत्वेकपदस्यैकारलोपश्छांदसः ६६९ । ६७० । ६७१ तत्रतत्त्वज्ञानात्पूर्वशास्त्रोक्तविधिनादेवप्रदेयान्नरूपेणहविषापरिचर्याकुर्मइत्याह आत्मेति । आत्मज्ञानोत्पत्तेःपूर्ववहिव्यांवेदज्ञौर्द्विजैर्वर्णाश्रमाधिकारमनुसृत्ययथोपदिष्टातथातांकुर्मइतिसंबंधः ६७२ तदुत्तरंतुअंयसांनेनयच्छरिधारणमियमेवतस्यपूजातस्यदेवस्यास्माकंवितुषामात्मनिप्रविष्टत्वादित्याह संजातइति । ज्ञानेजातेसतिपतःसदेवोवयमेवास्माकंस्वरूपमेवसंपन्नोऽतस्तत्रविद्यावस्थायामपितस्यदेवस्यइयमेवपरिचर्यायद्देधारणमिति ६७३ चतुर्दशस्यार्थदर्शयति सूक्ष्मंहीतिचतुर्भिः । यत्लोकैर्द्विषैरग्राह्यंकेवलंयुद्धैवगृह्यतेतत्सूक्ष्ममित्युच्यते अपमात्मातुततःसूक्ष्मादप्यतिसूक्ष्मोर्लक्ष्यप्रभावोयोरेतोद्वारायुवतिशरीरंगतःसन्नानाविधशरीरैर्द्रजालंनिर्मिमीतेइत्यर्थः ६७४ आर्तवमिति । नारीवीर्यनारीवीर्यस्थानीयमार्तव्वरजःसंप्राप्यरेतःकर्तृकलंफेनतुल्यावस्थारूपंभवति ६७५ तस्येति । तस्यकललस्यउपाधिभूतस्यमध्येविविधकार्यानुकूल्यलक्षणेनविशेषेणस्थित्वासर्वकार्यजातंस्वातर्गतंपरिवेष्ट्याभिव्याप्यजगत्स्रष्टाईश्वरोऽवतिष्ठते कीदृशः नानाविधशरीरभेदान्नानारूपो

ईष्टेयोद्विपदांतद्वत्सर्वेषांचचतुष्पदाम् ॥ प्राणिनानिखिलानांचस्थिराणामपिसर्वदा ६७० एकस्मैसर्वपतयेतस्मैज्योतिःस्वरूपिणे ॥ परिचर्यामिमां कुर्मोहविषाप्यंधसापिच ६७१ आत्मज्ञानस्यजननात्प्राग्बहिर्यतिसत्तमाः ॥ निजवर्णाश्रमप्रोक्तावेदवादरतौर्द्विजैः ७२ संजातेब्रह्मविज्ञानेयमेवयतोत्रसः ॥ तत्रापितस्यचैयस्यादस्मद्देहस्यधारणम् ६७३ सूक्ष्मंहिकथितंयनुगम्यतेत्रधियैवहि ॥ ततोप्यत्यंतसूक्ष्मोयोरेतसायुवतिंगतः ६७४ आर्तवस्वमनुप्राप्यनारीवीर्यतुगर्भगम् ॥ एकरात्रेणकललंरेतःस्यात्फेनसंनिभम् ६७५ तस्यमध्येजगत्स्रष्टानानारूपोव्यवस्थितः ॥ नानाविधशरीराणांविभेदाद्देवर्जितः ॥ एकएवजगत्सर्वपरिवेष्ट्यावतिष्ठते ६७६ आनंदात्मानमद्वैतंयस्तं परममंगलम् ॥ जानीतेसतुमोक्षस्थोदुःखंनैतिकदाचन ६७७ सएवस्थितिकालेस्मिन्प्राप्तेविश्वस्यगोपकः ॥ विश्वाधिपःशरीरेषुहृदिगूढोवतिष्ठते ॥ यथाकाष्ठेषुभगवान्वह्निःसर्वेषुसंस्थितः ६७८ सर्वदायत्रतिष्ठंतियोगयुक्तामहाधियः ॥ अतींद्रियदृशोविप्रादेवताश्चसहस्रशः ६७९ उक्तेनैवप्रकारेणज्ञात्वातं परमेश्वरम् ॥ मृत्युपाशांस्तुकामादींश्छिनत्त्येषनसंशयः ६८० दध्मस्तुनिर्गतंयद्वत्सर्पिस्तस्मात्परंपुनः ॥ द्रवरूपाद्वनीभावोदधिर्मंडोपमःपरः ६८१

पिस्वतोभेदवर्जितःअंतएवैकइत्यर्थः एतत्कललोदाहरणंवटादिबीजानामपिकुर्वद्वस्थोपलक्षणमितिबोध्यम् ६७६ आनंदात्मानमिति । तमीश्वरमात्मानमद्वैतत्वादानंदरूपंस्मरणमात्रेणसर्वसंसारभयापहत्वात्परममंगलरूपंचयोजानीतेसमुक्तःसन्तुःखंनपश्यतीति ६७७ पंचदशस्यार्थमाह सएवेतित्रिभिः । यः पूर्वमंत्रेबीजाद्यांतरत्वेनजगत्स्रष्टोक्तःसएवस्थितिकालेसर्वस्यांतगुहःसन्पालकःअतएवविश्वस्याधिपःअंतर्यामीत्युक्तः । गूढत्वेहृष्टांतउच्यते यथेति ६७८ सर्वदेति । यत्रउक्तेगोमुःस्वरूपेतत्परतयायोगिनःसारुषाश्चांतर्मुखाविप्रास्तथादेवताश्चाहिरण्यगर्भाद्यास्तिष्ठति ६७९ उक्तेनैवेति । उक्तेनसर्वोपादानत्वसर्वान्तरत्वादिनाप्रकारेणविशेषेणयस्तंजानातिसमृत्पुनाप्रमादलक्षणेनकृताकामादिरूपपाशान्ज्ञानासिनाश्रितंछिनत्ति ६८० पौडशस्यार्थमाह दध्मइतित्रिभिः । यद्वद्भोनिर्गतंयुतंयदप्येषसापरमुत्कृष्टंतस्माद्भूताचदवावस्थाशालिनःसकाशाततस्ययुतस्यघनीभावःपिंडावस्थारूपःपरःस्वादीपस्वात् पौडशोयुतस्यघनीभावादिभिर्वसयः दधिर्मंडोपमःअपिःसंस्थितजलंयद्वैत्यर्थः ६८१

यद्वदिति । प्रथमपदपूर्वान्वयि तदजगतःस्थूलसूक्ष्मरूपाद्विस्थानीयादुत्कृष्टभूतस्थानीयमायाशब्दस्यैवतत्त्वकामत्वादिगुणं प्रकृततोप्युत्कृष्टं शुद्धमार्तव्यं यथापकं सवीतं गृहंतं शिवं तं त्रिषं यद्वदज्ञाना

६९६ दशमिति । मत्स्योदीनोनास्तित्वत्समश्चोद्धरणक्षमः कृपालुर्नास्तीति योग्यः संबन्धो विधिना कृत इति भावः ६९६ ईशं शपथेन वधाति यदीति । यदि च वेदानां प्राप्ताप्यमसं कुचक्रुत्तियदिवशं करः सुखप्रदानकत्वेन शंकरनाम देवः प्राणमोक्षात्ततः प्राणजीवनावस्थायां मोक्षे च आततः पूर्ण इति प्रसिद्धं तत्र प्राणे तत्संनिध्यं को ह्येवान्यात्कः प्राण्याद्येदप आकाश आनंदो न स्यात् इति श्रुतिर्दर्शयति मोक्षे तत्संनिध्ये तु यदाऽनम इत्यादिका द्वादशमंत्रपूर्वाद्धादीनि शतशो वाक्यानि तेन सत्येन हे भगवन् मे दुःखं नाशयेत्यर्थः प्राणमोक्षादिति पंचम्यंतपाठे प्राणमोक्षान्मरणात्पूर्वमिति शेषः ततः तेन सत्येन जीवत एव मे दुःखं नाशयेत्यर्थः ६९७ आर्तेति । यतो भवत आर्त्तानां दुःखितानां त्राण करत्वं वेदवाक्यसमुदायादवगतमतस्त्वां प्रपन्नोऽस्मीत्यर्थः ६९८ ननु त्वं स्वयमेवात्मानं विचार्य निर्दुःखो भव किं प्रदनुग्रहेणेत्या शंकां वारयन्नाह अहमिति । अहं कश्चित् कुत्रापि गुणिगणनाया प्रागप्योस्मियतः स्वात्मानमपि न जानामि तत्किं जडासीति शंकां वारयति दुःखमित्यादिना । यथा शिशुर्बालः सुधीः अतिमुग्धावस्थाम तिक्रान्तः सोऽप्यद्वैतनिर्जनारण्ये प्रक्षिप्तो भूतः सन् दुःखमेव जानाति तथाहमपि दुःखमात्रज्ञानोपक्षीणचैतन्य इति द्वयोरर्थः ६९९ । ७०० स्वप्रक्षेपस्थानस्य संसारस्य सोऽप्यद्वारण्यसाम्यमेव स्फुटयति क्षुत्पि

त्रिविधैर्दुःखैर्दुःखैः पीडितोऽस्मि निरंतरम् ॥ तवाधीनः पशुर्नित्यमनीशः पुण्यपापयोः ९५ दशादीनतमां प्राप्नोम तो नान्योऽस्ति कश्चन ॥ कृपालुश्च तथा त्वं तु नियं ता पुण्यपापयोः ९६ यदि वेदाः प्रमाणानियदिति प्रतेशंकरः ॥ प्राणमोक्षाऽऽततः प्रोक्तं दुःखमेतद्विनाशय ९७ आर्तत्राण करोयस्माद्वेदवाक्यान्मया श्रुतः ॥ भवानतः प्रपन्नोऽस्मि भवंतं दीनवत्सलम् ९८ अहं कश्चित् विजानामि स्वात्मानमपि शंकर ॥ दुःखमेकं विजानामि मातृहीनः शिशुः सुधीः ९९ अरण्ये निर्जने सर्पव्याघ्रादि परिवारिते ॥ परित्यक्तो यथा तद्वत्परं भयमुपागतः ७०० क्षुत्पिपासे पिशाच्यौ द्वेधा धेते मामहर्निशम् ॥ यौवनं वनमाविष्टं सर्पः कंदर्पनामकः ॥ दशत्यतिविषोऽनित्यं प्रतीकारविवर्जितः ७०१ इमे शब्दादयस्तद्वद्दृकाः सर्वत्र संस्थिताः ॥ वधूका कैश्च स हिताहंतु मायां त्यनेकशः ७०२ क्रोधसिंहस्यनादेन हृदयं परिदूयते ॥ मम लोभोऽपि चित्रोऽंतरक्षुर्नैत्रदाहकः ॥ रुणद्धयपि प्रकाशं च ममाहं नाम को गिरिः ७०३ एवमादिसहस्राणि दुःखानि मयि संतिभोः ॥ यानि श्रोतुं न च भवानशक्नोति करुणावृतः ७०४ रुद्रयत्ते सुखं सौम्यमचोरं दक्षिणेऽस्ति हि ॥ दक्षं शिवतमं तनुगुरु रूपं महेश्वर ॥ पाहितेनाद्यमानित्यं वीतशोकं कुरु प्रभो ७०५ यावन्नो जायते नैतद्ब्रह्म नंदः शुचापहः ॥ तावत्त्वं भगवान्मृत्युर्माहिंसी नोत्र किंचन ॥ कुपितो यद्वदेते पांनिहंसी शाखिलं प्रियम् ७०६

पासे इति त्रिभिः । अत्र संसारारण्ये क्षुत्तृपे पिशाच्यौ दुःखयतः यौवनरूपमहारण्यं प्रविष्टं च मां कंदर्परूपः सर्पो दशतिदंशविषेण मोहयति ७०१ इमे इति । यत्र यौवनारण्ये शब्दादिविषयरूपा वृत्तानां रूपाः काकाश्च मम यमं विवेकादिमयं शरीरं हंतु मायांति ७०२ क्रोधेति । अत्रारण्ये क्रोधरूपः सिंहो हृदयं गर्जितेन तापयति तथालोभस्तंशुः डाकिनी वाहनत्वेन प्रसिद्धो मृगविशेषश्चित्रो नानारूपो दर्शनेन नेत्रतापको यत्ते अतएव लुब्धं हृदा दातारो हृदि परिवर्त्तयतीति प्रसिद्धं तथाहंकाररूपो गिरिर्मदात्मरूपादित्यस्य प्रकाशं छादयति विध्याचलवदित्यर्थः ७०३ एवमादीति । एवमादीनि सहस्राण्यसंख्या तानि रूपाणि येषां तादृशानि मम दुःखानि संति यानि श्रोतुं भवान्करुणाविगा कुलितत्वात् न समर्थ इत्यर्थः ७०४ रुद्रेति । हे रुद्ररूपो दत्तः दुःखस्य परिहारकत्वाद् रुद्रसंज्ञयत्तव मुखानां तत्पुरुषाघोरसंघो जात वाग्देवैः शान्त्यानां पूर्वादिदिग्गम्यैश्चक्रमेण स्थितानां मध्वे दक्षिणं मुखमघोरं दक्षं मुखं देवैः कुशलं च प्रसिद्धं तेन मारक्षेत्यर्थः ७०५ मान इत्यादेरित्यस्यार्थमाह यावन्नो जायते नैतद्ब्रह्म नंदः शुचापहः ॥ तावत्त्वं भगवान्मृत्युर्माहिंसी नोत्र किंचन ॥ कुपितो यद्वदेते पांनिहंसी शाखिलं प्रियम् ७०६

रोगादिकमिति । तथास्माकमप्येव विशेषतो मंत्रीपाते तु पुत्रे पुगवादिपुत्ररोगादिकचित्तोभयं मास्तु ७०७ वीरानिति । तथा वीरपदार्योऽपुत्रभ्रात्रिभिरूपांस्तथाभामिपदोक्तानुपकारकरानराजादी

रोगादिकमिति । तथास्माकमपत्येषु विशेषतो मंत्रोपात्तेषु पुत्रपुत्रादिषु रोगादिकंचित्तो भक्तमास्तु ७०७ वीरानिति । तथा वीरपदार्थोऽनुप्राप्तशिरूपांस्तथा भामिपदोक्तानुपकारकरानराजादी
नस्मत्तः प्रथमं माहिंसीः तत्राग्नेर्वीरपदार्थं न्यवीरहावाएपदेवानां योऽग्निमुद्रासयते इति श्रुतिरिति । न इत्यादिपदत्रयमुत्तरान्वयि ७०८ परं त्वेतत्प्रार्थनं त्वधिकरुणावरुणालये स्वभावादस्माकं त्राणपरेऽ
नुवादभूतमित्याह नहिनस्तीति । यतो भवानस्माकं प्रियं स्वयं नहिनस्ति नहंति प्रत्युतायुर्ददाति ततः प्रार्थना पुनरुक्तिप्रायत्वादनुवादभूत इत्यर्थः ७०९ धनेति । यथा वासाधनसंपन्नाः सदा मित्रपदोक्ते
सर्वकाले वयं परिचर्यामाराधनं कुर्मस्तथा कुरु ७१० चतुर्थपंचमाध्यायव्याख्ययोः समाप्त्यारंभौ सूचयन्नाह एवमिति । यो देव इत्थंस्तुतो भोगमोक्षप्रदस्तं पुनः पंचमाध्यायमंत्रानुसारेण वोयुष्मभ्यं व
चिं शतशोऽपि पश्यं वक्तव्यमिति न्यायादित्यर्थः ७११ अत्र प्रथमे पणमंत्रास्ते त्पदार्थप्रतिपादकास्तेष्वायस्यकर्मज्ञानमार्गयोः संप्रदायप्रवर्तकत्वमीश्वरस्य दर्शयतोऽर्थमाह क्षराक्षरे इति पंचभिः । अनि
त्याभ्युदयफलकत्वेन क्षरपदोक्ता कर्मरूपाऽविद्यामोक्षहेतुविद्यात्वक्षरपदोक्ता अपि इमे ब्रह्मणा संबद्धे यतः कर्मविद्यापि चित्तशुद्धिद्वारा ब्रह्मप्राप्तिहेतुरिति भावः । पुनः कीदृशे वेदवृक्षे पत्राच्छादितफलव

रोगादिकंचमाभूयादपत्येषु सुतेषु च ॥ विशेषतोऽन्नो देव गवाश्वादिषु वासदा ७०७ वीरान् भ्रातृन्सुतान् ग्रीनराज्ञो वामत्प्रियानपि ॥ अस्मत्तः पूर्वमेवैतान् माहिंसीर्नः
स्वयंप्रियान् ७०८ नहिनस्ति भवान्यस्माच्चित्रमायुर्ददाति च ॥ ततोऽस्माद्विषये नैवं संप्रार्थ्यामिह विद्यते ७०९ धनधान्यादिसंपन्नावयंते परिचारकाः ॥ यथा सु
खेन ते कुर्मः परिचर्यां तथा कुरु ७१० एवं संप्रार्थितस्तेषां यो ददाति यतोऽश्वराः ॥ भोगमोक्षंच वो देवस्तं भूयः कथयाम्यहम् ७११ क्षराक्षरे इह प्रोक्ते विद्याविद्ये मनी
षिभिः ॥ द्वे इमे ब्रह्मसंबद्धे निगूढे वेदपादपे ॥ उभयोरेतयोरीष्टे कर्मज्ञानाख्ययोः शिवः ७१२ अविद्यापठ्यते वेदे कर्ममार्गो विनश्वरः ॥ ब्रह्मज्ञानार्थमेवोपि कृतो ब्रह्म
परो भवेत् ७१३ ब्रह्मज्ञानं सदा ब्रह्म परं तद्विषयं यतः ॥ अमृतं मोक्षहेतुत्वाद्विद्यास्योच्चयथार्थतः ७१४ कर्मविद्ये सदाऽनंतेनादत्वास्वफलं नृणाम् ॥ विनश्यतो य
तस्तेन कीर्तितं मुनिपुंगवैः ७१५ विद्याविद्ये इमे स्यातां शिवस्यैव प्रसादतः ॥ मनुजानां सदा सौम्यानां न्यथा कर्हि चित्तकचित् ७१६ चतुर्विधानां भूतानां यो बीजा
न्यधितिष्ठति ॥ यश्च सर्वाणि भूतानि बीजानि ब्रह्मेश्वरः ७१७ विचित्रवर्णं कपिलमृषिं सर्वार्थदर्शकम् ॥ हिरण्यगर्भं प्रथमं जातं विश्वस्य कारणम् ७१८

ब्रूतया स्थिते अनयोरीशः प्रवर्तकः फलदश्च शिव एवेत्यर्थः ७१२ प्रथमं क्षरपदोक्तकर्मविद्यारूपा विद्यायाः परंपरयामोक्षहेतुत्वमाह अविद्येति । एष कर्ममार्गः ७१३ ब्रह्मज्ञानस्य यथार्थत्वेन विद्यापदो
क्तस्य ब्रह्मप्रापकत्वेन क्षरत्वममृतत्वं च प्रसिद्धमेवेत्याह ब्रह्मज्ञानमिति । यतस्तद्विषयं ब्रह्माकारम् ७१४ उभयोर्निरूपणविद्याविद्ययोरेतत्स्वस्फुटयति कर्मेति । यतः कर्मच विद्याच एते स्वं स्वं फलमदत्वा
न नश्यतः किं त्वनश्यं फलं ददाते एव तेन हेतुना अनंते इत्युक्ते इत्यर्थः ७१५ तयोरीशत्वं शिवस्य स्फुटयति विद्याविद्येति । हेतौ स्यात्ततः शिवस्य जीवेष्वयः संसारिभ्योऽन्यस्य विलक्षणस्य प्रसादात्तयोः सिद्धिः
७१६ द्वितीयस्यार्थमाह चतुर्विधानामिति त्रिभिः । यः सर्वेषां जरायुजादीनां भूतानां बीजानि कललादिरूपाण्यधिष्ठाप्य स्थितो यश्च सर्वभूतरूपेण यो निपदोक्तद्वीजरूपेण च विद्यते ७१७ विचित्रेति । वि
चित्रवर्णं विनकपिलपदोक्तं सर्वार्थदर्शकत्वेन अपि पदोक्तं च हिरण्यगर्भं वेदानद्वारा ज्ञानेनानाविषयैर्वा विभर्तितं च हिरण्यगर्भं जायमानं वृष्टिसमर्थं पश्यत्यालोचयति स ईश्वरस्तत्पदार्थो बोध्य इति द्वयोरर्थः १८

७१९ तृतीयस्यार्थनिरूपयति चतुर्विधानामिति । जरायुजाण्डजस्वेदजोद्भिज्जरूपयोनिचतुष्टयंप्रत्येकंबहुयाएकविंशतिलक्षविधं कुर्वन् अनेकशोऽन्तर्भेदैर्गोमेनसाधर्म्येण जालसमंयः करोतीत्यर्थः ७२० भूयश्चेति । भूयःप्रलयकाले सकलं सृष्ट्वंस्त्वकीये क्षेत्रे मायारूपे संहरति ततः पुनः सृष्टिकालेनानाविधं पूर्ववत्सृष्ट्वाप्यत्ययेन द्वितीया बहवचनस्थानीयप्रथमा बहवचनान्तपतिपदोक्तान्दिक्पालादींश्च सृष्ट्वा स्वस्य सर्वाधिपत्यं प्रकटयति सोयमीश्वर इत्यर्थः २१ चतुर्थपंचमयोरर्थमाह प्रकाशयन्निति षड्विः । यश्चान्दान्द्रूपमहवविश्वभारंवहन् रविरूपो भूत्वा सर्वादिशः प्रकाशयन्त्यातिभ्रमतिस्वेन तेजसाराजतेचलोका नुग्रहाय ७२२ एवामिति । एवंतथा चतुर्विधानां भूतानामेकैकमिति श्लोकोक्तेन प्रकारेण नानाविधानेनैकान्योनिस्वभावानविष्टायति षुष्टि ७२३ भगवानिति । तथायं भगवान् ऐश्वर्यादिसंपन्नो वरणीय आराध्यः स्त्रीपुरुषादीनां स्वभावान् पूर्वसंस्कारानुरोधचित्तवृत्तिविशेषरूपान् संतत्त्वादिप्रयोजकानघितिष्ठतिपाकं फलाभिमुखं नयति च ७२४ विश्वेति । तथायं विश्वस्य कारणभूतो भगवानेतान्नानायो

ईश्वरः स भवेन्नित्यं यस्तं ज्ञानैर्विभर्त्यापि ॥ दत्त्वा तु चतुरो वेदानेकार्थसमन्विताम् ॥ जायमानं च तं स्वस्माद्यः पश्यति स ईश्वरः ७१९ चतुर्विधानां श्रुतानामेकैकं ब्रुवात्रयः ॥ जालवत्कुरुते नाना योनिभेदैरनेकशः ७२० भूयश्च सकलं स्वास्मिन्क्षेत्रे स संहरत्ययम् ॥ नानाविधं ततस्तद्वत्सृष्ट्वा देवो महेश्वरः ॥ सर्वाधिपत्यं स्वस्यायं महात्मा कुरुते तथा ७२१ प्रकाशयन् दिशः सर्वास्तिर्यगूर्ध्वमधस्तथा ॥ अनङ्गानिव यात्येष रविर्विश्वधुरं वहः ॥ भ्राजते तेजसा स्वेन लोकानुग्रहकारकः ७२२ एवमुक्तप्रकारेण देव एको महेश्वरः ॥ नानाविधानेकार्थास्तु स्वभावांश्चाधितिष्ठति ७२३ भगवान् वरणीयो यं पाकं नयति सर्वतः ॥ स्त्रीपुंसादिस्वभावांस्तान् प्रजोत्पत्त्यादिहेतुकान् ७२४ विश्वयोनिस्तथैवैतान् पूर्वांश्च परिणामयेत् ॥ यतो भवति बालो यं युवा वृद्धश्च सोऽपि हि ७२५ किं बहूक्तेन तस्यात्र ह्यधिष्ठातृत्वमस्य हि ॥ प्रति सर्वाणि श्रुतानि गुणैश्च सहितान्यपि ७२६ विश्वस्य संतियस्यात्र गर्भे तदधिष्ठति ॥ अधिष्ठाय च सर्वाणि व्यापारेष्वपि योजयेत् ७२७ एक एव पुमान् ब्रह्म नित्यं सर्वस्य कारणम् ॥ जानाम्यहं हितं ब्रह्म वेदं गुह्यं सनातनम् ॥ नानाज्ञानेषु संगूढं स्वयं ज्योतिः स्वरूपकम् ७२८ जानाति भगवान् ब्रह्मायश्च लोकस्य कारणम् ॥ रुद्रप्रसादतश्चान्ये जानन्ति च महाधियः ॥ वेदकारणमीशानं सर्वज्ञं च स्वयं प्रभम् ७२९ देवाश्च मुनयोऽप्येन्ये ब्रह्माहमिति देहिनः ॥ तद्विदुस्तन्मया भूत्वा तेऽमृतत्वं हि मेजिरे ७३०

निदेहान्पूर्वान्पूर्वावस्थाशालिनः परिणामयेदुत्तरावस्थानयेत्
नेति । तस्याधिष्ठातृत्वं प्रतिअभिलक्ष्यबहुनाविशेषतउक्तेनकिं
यतईश्वरमयुक्तपरिणामिस्वभावादपंदेहोवालादिवृद्धांतरूपोभवतीत्यर्थः ७२५ तस्यसर्वाधिष्ठातृत्वेकैमुत्यन्यायंदर्शयति किंवहूक्ते
यतोयस्यास्यविश्वस्यजगतोगर्भेउक्तानिस्वभावलक्षणगुणसहितानिभूतानिसंतित्वत्तैतद्विश्वमेवसईशोधितीप्रतिअधिष्ठायचसर्वाणेवि
थांगेतानिभूतानिस्वस्वव्यापारेपुयोजयतीतिद्वयोःसंबंधः ७२६ । ७२७ पृष्ठस्यार्थमाह एकएवेतित्रिभिः । सउक्तलक्षणःपुमान्सर्वस्यकारणत्वादभिन्नमिनातीतिपादानत्वाद्भाद्वितीयोभवतित
द्वादिदेवतावतरनामविशि । कीदृशं वेदगुह्यंउपनिषद्गोप्यमप्रदर्शितं । पुनःकीदृशं लौकिकघटादिज्ञानेण्वपिस्वयंप्रकाशाच्चित्रपेणस्थितं गुह्यमृद्धेरलक्षितं ७२८ जानातीति । तजगत्कारणतत्त्वमुक्त्वा
सुप्रसूतव्यापारिणामैःअथैवमुच्यतेजन्तेति कीदृशं वेदकारणतयास्फुटीकृतसर्वज्ञताकं ७२९ इवादति । देवाद्योन्मेषदेदिनीयेत्यस्यपिदुर्जनैरितिसंतेनेद्वैतस्यंगताः ७३०

अथसप्तमादयोद्वाद्दशातामंत्रास्त्वंपदार्थतयात्मानंप्रतिपादयंतीति सूचयंस्तेषां क्रमेणार्थमाह कमित्यादिना देहानां ग्रहणे इत्यनः पूर्वग्रथेन । यः पुरुषो जीवतामापन्नः सन् ज्ञानादिरूपानुत्तरजस्तमो

अथसप्तमाद्योद्वादाशंतामत्रास्वपदार्थतयात्मानं प्रतिपादयतीति सुवर्णं स्तेषां क्रमेणार्थमाह कमित्यादिनदिहानां ग्रहणेऽप्यनः पूर्वमेवेति । यः पुरुषो जीवतामापन्नः सन् कामादिरूपानुसत्वरजस्तमं ह
त्याकारान्वांगुणानुपाधिगान्वेति भजते यथा जलं स्वसंयोगिवन्दिपुष्पादीनां धर्मानौष्ण्यगंधादीन् भजति तथेत्यर्थः ७३१ तादात्म्यमिति । गुणैस्त्रिगुणात्मैकरूपाधिभिस्तादात्म्याध्यासं प्राप्य
रागादिदृष्टद्वारा कर्माणि करोति अदृष्टद्वारा च कर्मणां फलानि कृत्वतेन उपायितादात्म्याध्यासेनैव कर्मफलानां भोक्ता भवति कीदृशः वस्तुत एकोमहेश्वरः पुनः कीदृशः नानारूपैः सत्त्वादिगुणैस्तादात्म्या
ध्यासाद्विषयरूपानारूप इति द्वयोरर्थः फलस्येत्येकत्वं जातौ ७३२ । ७३३ उत्तममिति । तथा यमात्मा प्राणाधिपः प्राणतादात्म्यापन्नः संस्तेन प्राणेन क्रियाशक्तिरूपेण कृतैः कर्मभिर्देवयानपि
तृयाणशुद्धजंतुभावरूपमुत्तमादिमार्गत्रयं गच्छन् सर्वतोयातिभ्रमति ७३४ अष्टमार्थमाह हृदयेनेति त्रिभिः । तथा यं पुमान् सर्वपरिच्छेदातिगतोऽपि हृदयदेशधर्माध्यासादंगुष्ठपरिमाणो भवति तथाहमा अ
हंकारेण संकल्पेन मनो धर्मेण सहितस्तथा बुद्धेर्गुणैर्धर्मैर्वृत्तिरूपैः परिणामैः कीदृशैः आत्मनाप्यविद्याशब्देन विवर्त्तोपादानतयारचितैस्तत्त्वप्रदृष्टसमैः साक्षिणमंतराभा नानैर्ह्युक्तस्तद्भासकतया लो

कामक्रोधादिकानित्यंतथा सत्त्वादिकानपि ॥ योऽन्वेति पुरुषो नीरंयद्वदौष्ण्यादिकान् गुणान् ७३१ तादात्म्यं च गुणैः प्राप्य कर्माणि कुरुते शुचि ॥ फलानामपितेनैव
भोक्ता भवति चेश्वरः ॥ कर्ता च तद्वदेवैष फलस्यैकोमहेश्वरः ॥ विश्वरूपः सत्वरजस्तमो गुणसमन्वितः ७३३ उत्तमं मध्यमं मार्गमधमं च समाव्रजन् ॥ प्राणाधिपः
कृतैस्तेन कर्मभिर्यातिभ्रमन्तः ७३४ हृदयेन समो भूत्वा सर्वमानातिगः पुमान् ॥ अंगुष्ठमात्रो रविवत्स्वयं ज्योतिः प्रकाशते ७३५ अहं संकल्पसंयुक्तो गुणैर्बुद्धि कृतैः
सदा ॥ आत्मनारचितैस्तद्वत्स्वप्रदृष्टसमैरपि ७३६ बुद्धेरल्पप्रमाणत्वात् तत्र स्थः पुरुषो महान् ॥ आराग्रमात्रो भवति बुद्ध्या दृष्टो मनीषिभिः ॥ निष्ठो जीवतां गत्वा
सर्वोत्कृष्टः परः पुमान् ७३७ बुद्धौ स्थितस्य जीवस्य सूक्ष्मता येन विद्यते ॥ तस्यां मानमिदं प्रोक्तं विद्वद्भिः सूक्ष्मदर्शिभिः ७३८ केशांतः शतधा भिन्नः पुनश्च शतधा क
तः ॥ सयावांस्तावता तुल्यो जीवो ज्ञेयो मनीषिभिः ७३९ ब्रह्मविज्ञान उत्पन्ने बुद्धयुपाधिपरिक्षयात् ॥ स एवानंत रूपः स्याज्जीवो ब्रह्मात्मरूपतः ७४० आत्मान
स्त्रीपुमान्नापिनैव चायं न पुंसकः ॥ यद्यच्छरीरमादत्ते तत्तस्यान्नद्वत्पुमान् ७४१ बाह्यैर्विषयजैर्भोगैरांतरैश्च सुखेच्छया ॥ अन्नपानादिसंप्राप्त्या दृष्टिमे
ति च जायते ७४२

चितः सन् रविवत्स्वयं ज्योतिर्देना विभवंतीति द्वयोरर्थः । एतेन बुद्धिगुणात्मगुणपदयोः सामानाधिकरण्यासूचितम् ७३५ । ७३६ तुरीयपदार्थमाह बुद्धेरिति । तथा यं पुमान् बुद्धेरल्पपरि
माणमादाय तत्र बुद्धौ स्थितः प्रतिविधितः सन् आराचर्मप्रभेदिनो तदग्रतुल्यपरिमाणो भवति एवं जीवतां गत्वा बुद्ध्याऽवरो निष्ठोऽपि सन् मनीषिभिर्विवेकिभिर्नास्ति वरो यस्मादित्युत्पत्त्याऽवरोपदोक्ते
न सर्वोत्कृष्टत्वेन दृष्ट इत्यर्थः ७३७ नवमार्थं दर्शयति बुद्ध्याविति त्रिभिः । तस्यां सूक्ष्मतायामुपलक्ष्यायां सत्त्वां सूक्ष्मताया उपलक्षणांथम् ७३८ केशांत इति । केशस्यांतोऽग्रभागः सकेशभागो या
वानुत्पत्परिमाणः ७३९ यदा त्वयमात्मानं ब्रह्मत्वेन जानाति तदा नंतो भवतीत्याह ब्रह्मेति ७४० दशमस्वार्थमाह आत्मेति । आत्मा स्वतः स्त्रीत्वादिहीनोऽपि तत्तद्देहादात्म्याध्यासरूपाऽविद्य
यैव स्त्रीत्वादिभोगो भवति ७४१ एकादशार्थं उच्यते बाह्यैरिति चतुर्भिः । तथा यमात्माऽविद्यया स्वरूपानंदविस्मृत्योपाधिरूपमात्मानं न्यमानः सुखेच्छया कृतैर्दर्शनस्पर्शनादिजन्मैर्वातिः संकल्पा
दिजन्मैरांतरैश्च भोगैर्हामपदोक्तैः शब्दादीन् विषयानन्ये इन्द्रियाग्निपुद्गल इति' इति भगवद्गीतोक्तैस्तथाज्ञमास्यातथां बुद्धिपदोक्तयापानप्राप्त्या च बुद्धिमेति देहादिपुद्गलप्राप्त्युत्त्वात्मनोऽद्विदं न्यते जायते-

—चतुर्दशसनावासितोजन्मानिलभतेचेत्यर्थः ७४२ एणुजन्मादिषुकर्माणिनिमित्तमित्याह पुण्येति । स्पष्टम् ७४३ देहविशेषलाभेतत्तल्लोकलाभेचकर्मनिमित्तमित्याह कर्मानुसारतइति । समाप्तिः सम्यक्प्राप्तिस्तदर्थेनपुंसकादिसंज्ञाश्रयान्देहांस्तत्रतत्रस्थानेलेकिक्रमेणप्रयाति एवंनानाजनौनानाविधजन्ममुयातिभ्रमतीतिद्वयोःसंबन्धः ७४४ । ७४५ द्वादशार्थोऽच्यते स्थूलानिति द्वाभ्यां । अयमात्मायन्नटवत्स्थूलान्गजादिदेहान्सूक्ष्मान्पुत्तिकादिदेहान्प्रयाति तत्रस्वपदोक्तायानुद्धेर्गुणानां समावेशःसंसर्गोपिहेतुरित्यर्थः ७४६ न केवलमुक्ता एवसंसरणहेतवः किंतुनिकृष्टत्वप्रयोजकंस्वरूपाज्ञानमप्यन्यमुख्यनिदानबोध्यमित्याकारमुत्तरार्थार्थमाह निकृष्टत्वमिति । निकृष्टत्वंकार्पण्यलक्षणनिकृष्टत्वप्रयोजकंकारणमज्ञानं समाप्यस्वस्मिन्कल्पयित्वा एकादशेन्द्रियैर्ज्ञानकर्मैन्द्रियमनोरूपैः क्रियागुणात्मगुणपदार्थामुक्तैस्तादात्म्यं प्राप्तः सन्वस्तुतः सर्वसंगविवर्जितोऽप्यात्मातिपां देहानां ग्रहणे हेतुर्भवतीत्यर्थः ७४७ एवंत्वंपदवाच्यार्थोऽक्तोऽथतस्यलक्ष्यार्थतत्पदार्थार्थभेदं न दर्शयति योऽशोभं त्रस्तदर्थोऽक्तप्रायइत्याह अनाद्यनंतइति । यतो जन्मनाशो नस्तस्ततोऽनाद्यनंतोयः कललादिसर्वबीजस्थितः पुरुष उक्तस्तद्रूप एवायं तत्पदार्थस्तद्विज्ञानफलं सर्वपाशच्छेदरूपम

पुण्यापुण्याभिधं कर्मनिमित्तमिहतद्भवेत् ॥ जन्मवृद्ध्यादिके कार्ये सर्वदैवयतीश्वराः ७४३ कर्मानुसारतश्चात्मा सुखदुःखसमाप्तये ॥ अनुक्रमेण संसारेयाति देहानेकशः ७४४ न पुंसकस्य वा देवः स्त्रियो वा पुरुषस्य वा ॥ भूमिस्वर्गादिके स्थाने याति नानाजनौ पुमान् ७४५ स्थूलानपि च सूक्ष्मान्सावहून् देहान् प्रयात्यपि ॥ बौद्धैर्गुणैः समाविष्टो न टवत्पुरुषः परः ७४६ निकृष्टत्वं समाप्यैव जीवो भवति कारणम् ॥ एकादशेन्द्रियैः सार्द्धं तादात्म्यं समुपागतः ॥ देहानां ग्रहणे हेतुः सर्वसंगविवर्जितः ७४७ अनाद्यनंत एवायं सूक्ष्मोयः कललस्थितः ॥ उक्तो मया पुरा तस्य नास्ति नाशो जनिस्तथा ॥ अस्य विज्ञानतः पाशच्छेदः पूर्वमयेरितः ७४८ प्राणः प्रतर्दना योक्तोयः पुरंद्रेण सत्वयम् ॥ अहं ब्रह्मेति बोधेन ग्राह्यो भावाभिधेन हि ७४९ प्राणं श्रद्धां च भूतानि महांति दशकं तथा ॥ इन्द्रियाणि मनश्चैव तद्ब्रह्म शरीरिणाम् ७४० वीर्यतपश्चर्मत्राश्च कर्मलोकान्सनामकान् ॥ कला एताः समर्जा दौ सर्वदेहस्थितो हियः ७१ यस्मात्कलाकरस्तस्माद्वावाभावकरः शिवः ॥ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिर्मंगलानां हि मंगलम् ७५२ य एनं परमात्मानं ज्ञातवंतो मुनीश्वराः ॥ देहं सकारणं ते त्रत्यक्तवंतो यतीश्वराः ७५३ एष एवं मया देवः कारणं परिकीर्तितः ॥ परपक्षव्युदासेन पुनरेवं दामिवः ७५४

पि पूर्वमुक्तमित्यर्थः ७४८ ऐक्यपरस्य चतुर्दशस्यार्थमाह प्राणइति । यदेतदेणप्रतर्दनायप्राणत्वेनोक्तः स आत्माभावपदोक्तेनाहं ब्रह्मेत्याकारबोधेन लभ्यतइत्यर्थः मंत्रप्रथमाद्धेनानुपाणः ईडेनईड्येनैर्द्वेण आख्यानिरूपणं यस्येत्याक्राऽनीडाल्यपदव्युत्पत्तिः सूचिता ७४९ तथायमेवात्माप्रश्रौपनिषत्प्रसिद्धानां कलानां सष्टेत्याह प्राणमिति द्वाभ्यां । प्राण आत्मन उक्तं मणादिसाधनं श्रद्धाचिकीर्षारूपापंचमहाभूतानि एवं सप्त ईन्द्रियाणां दशकं कमनो न वमं अनेदशमंततो वीर्यं सामर्थ्यं ततस्तपस्ततो मंत्राः स्मर्यमाणस्त्रयोदशास्ततः कर्मयागादिरूपंततो लोकाः फलानि ततस्ते पां लोकाणां नाम षोडशे एताः कला उत्तरोत्तरं प्रतिकारणभूताः स संजतिद्वयोरर्थः ७५० । ७५१ यस्मादिति । उक्तकलहेतुत्वादिवयावदृश्यस्य भावाभावयोरुदयास्तमययोर्हेतुर्भवतिततश्चाद्वितीयत्वादानंदादिरूपइत्यर्थः ७५२ एवंज्ञानफलमाह य एनमिति । सकारणदेहं शरीरत्रयरूपबंधमिति यावत् ७५३ पंचमपष्टाध्यायव्याख्ययोः समास्यारंभो सूचयति एष एवमिति । एष देव एव मागमधि

तत्र स्वभावमित्यादिः प्रथमं स्फार्थमाह कालैत्यप्रमिः । केचित्कवयः कालादिरूपान्जगद्देतुनवदंति परंतु ते एते कालादिकारणवादिनो वेदार्थपरिनिष्ठानिष्णातान्भवति ७५५ वेदार्थइति । यस्तस्ते

तत्र स्वभावमित्यादेः प्रथमस्यार्थमाह कालेत्यष्टभिः । केचित्कवयः कालादिरूपान्जगद्धेतुत्वं दत्तिपरंतु ते एते कालादिकारणवादिनो वेदार्थपरिनिष्ठानिष्पातानभवति ७५५ वेदार्थेति । यस्तस्ते वेदार्थेऽतिगंभीरे निर्णेतुमशक्ता अतएव मोक्षमानान्यामोहगताः संतोषं किंचिद्बहुजल्पन्ति ७५६ तत्त्वविद्विस्तेषां वचनं न ग्राह्यमानयुक्तिभ्यां हीनत्वादित्याह नतेषामिति ७५७ तत्र मानहीनतां स्फुटयति कालादीति । कालादयोजगत्कारणमित्यत्रार्थे वेदवाक्यरूपं प्रत्यक्षं तावन्नैवास्ति लौकिकप्रत्यक्षमपि तत्र नास्ति जगत्कारणस्येंद्रियायोग्यत्वात् एवं प्रत्यक्षरूपमूलाभावे अनुमानं स्मृतिरूपं तर्करूपं नानुप्रवर्तते निर्मूलस्य कुत्राप्यप्रामाण्यादित्यर्थः ७५८ युक्तिहीनतां स्फुटयति कालादीनि चेति । कालादीनि हि जडान्येव कारणतया कल्प्यानि जडानां स्वातंत्र्येण हेतुत्वं तु बाधितमित्यर्थः ७५९ जडमिति । किंच जडत्वस्य कार्यत्वव्याप्यताया दर्शनात् कालादीनामपि किंचित्कारणान्तरं कल्प्यं स्यात् तथा च तद्धेतोरेव हेतुत्वमस्तु किं तेनेति न्यायेन मूलकारणस्यैव हेतुत्वमुचितं न कालादीनामित्यतः न तं युक्तिहीनमित्यर्थः न च ते जडत्वस्य श्रुतिसिद्धमायायां व्यभिचारः संशयः तैः श्रुत्यर्थाननुसरणादिति भावः ७६० ननु वेदरूपादित्येभास्वतिकथं तेषां च व्यामोह इति चेन्न ईशमाया चरितस्याप्यर्थं नुयोज्यत्वादित्याह नाश्रयमिति । ईशबहुभाषणमत्र कारणत्वे तेषां वादिनां दृश्यते तन्नाश्रयं यत्स्वयंप्रकाशस्य देवस्य मायाविनोद्भूतो माया लक्षणो महिमा ७६१ ईशेन मायाया जगन्नामणं सदृष्टांतं द

कालस्वभावमुख्यान्यान्हेतून् केचिद्वदन्ति ये ॥ कवयस्ते परं नैते वेदार्थपरिनिष्ठाः ५५ वेदार्थे निर्णयं कर्तुं न शक्ताः किंचिद्विजाः ॥ मोक्षमाना जल्पन्ति जात्यंधस दशंबहु ५६ नतेषां वचनं कापि ग्राह्यं वेदार्थकोविदैः ॥ मानहीनं विहीनं च युक्त्या तद्वद्यतीश्वराः ५७ कालादिकारणेनास्ति वेदवाक्यं यतीश्वराः ॥ प्रत्यक्षं जगतोय तस्यात्कारणं तन्न विद्यते ॥ अनुमानं ततो नास्ति मूलहीनत्वं हेतुतः ५८ कालादीनि च कल्प्यानि जडान्येतानि कारणम् ॥ चेतनेन विना नैव भवंत्यत्र तु किंचित् ५९ जडं सर्वं भवेत्कार्यं कालादि च जडं तथा ॥ ततः कारणता तेषां युक्तिहीना यतीश्वराः ६० नाश्रयमिदमत्रैषां मूढानां भाषणं मुहुः ॥ स्वयं ज्योतिः स्वरूपस्य महिमा त्राय मद्भुतः ॥ संसारचक्रमखिलं भ्राम्यते यस्य मायया ६१ वायुना भ्राम्यते तद्वत्तुलं भसि सर्वतः ॥ तद्वद्बुद्धिमतं बुद्धीर्भ्राम्यत्येव देहिनाम् ६२ येनावृतमिदं सर्वं सर्वदा ज्ञानरूपिणा ॥ कालकालो गुणैर्युक्तः सर्ववित्कर्मणां प्रभुः ६३ पंचभूतस्वरूपेण विवर्तयति धिगच्छति ॥ चिंतनीयः स सर्वात्मा सर्वदा मुक्तिकामिना ६४ ईश्वरः शुद्ध मनसा कृत्वा यज्ञादिकाः क्रियाः ॥ व्यापारेभ्यः शुनः कृत्वानि वृत्तिं मनसा सह ॥ इन्द्रियाणां विजानीयादविद्यादेः परं स्थितम् ६५ अविद्यैकयाऽयुक्तं पुण्यपापद्वयेन वा ॥ त्रिभिः सत्त्वादिभिर्वापि महाभूतैः सकारणैः ७६६

शेषाति वायुनेति । स्पष्टम् ७६२ द्वितीयार्थमाह येनेति द्वाभ्यां । येनेति श्वरे ज्ञानरूपेण दंसर्वं विश्वमावृत्तं वेष्टितं यश्च कालस्यापि कालः स्वस्मिन्नुपसंहारकः गुणैः सत्यकामत्वादिभिर्युक्तः सर्ववित्सर्वज्ञः कर्मणां प्रभुः फलदः आकाशादिभूतपंचक्रूपेण विवर्तयति अतस्त्विदं कान्यथा भावं गतां च ईश्वरः सर्वदामुमुक्षुणा चित्यहंति द्वयोरर्थः । श्रुतौ चित्यमित्यत्र लिंगव्यपत्यस्तुच्छांसदः ६३ । ६४ तृतीयार्थमाह ईश्वर इति त्रिभिः । ईश्वरपदं पूर्वाङ्गितत्वेन दर्शितं मुमुक्षुः प्रथमं शुद्धेन फलाभिसंधिरहितेन मनसा कृतैर्यागादिकर्मभिश्चित्तशुद्धिं संपाद्य ततः समनसामिन्द्रियाणां स्वस्वव्यापारेभ्यो निवृत्तिं च संपाद्य स्वमाणाविद्यादितत्त्वेष्वपरं वस्तुतः कालत्रयेऽप्यसंबद्धमात्मतत्त्वं विजानीयादित्यर्थः । एतेनात्मतत्त्वस्य तत्त्वांतरेणायोगं समेति जानातित्याकारकस्तुरीयपादार्थः सूचितः ७६५ उक्तं स्फुटं वस्तुत्वांतराण्येकादिरूपेण दर्शयति अविद्ययेति । अयुक्तमिति च्छेदः अविद्यारूपेण एकेन तत्त्वेनायुक्तं सदाऽसंबद्धमेवं पुण्यपापाभ्यां सत्त्वादिगुणरूपैस्त्रिभिः पंचमहाभूतानितत्कारणमव्यक्तं बुद्धिरहंकारश्च एते भेदवर्ती तैरष्टभिः । अथवाऽपरैरहंति महादिरूपैरष्टभिस्तत्त्वैः षडष्टकपदवाक्यानेन दर्शितैर्युक्तं तथा कालेन तदवच्छेदकेनात्मपदोक्तं बुद्धिधर्मैश्चायुक्तमिति द्वयोरर्थः ७६६

७६७ पुनर्विवेकिनो मोक्षप्रकारमेव विशदयतश्चतुर्थस्यार्थमाह कृत्वेति त्रिभिः । यएष महेश्वर आत्मानानां कर्माणि त्रैगुण्याभिमानेन कृत्वा बाह्याभ्यन्तराभावांस्तत्तद्यापारेषु योजयति स एव यदतिषां बाह्याभ्यन्तरभावानां स्वस्वरूपे अभावमालोचयति तदा कर्मणां क्षयो ज्ञानाग्निना दाहो भवति ततस्तेभ्यो भाविभ्यो परो विविकः सन् स्वात्मरूपं ब्रह्मज्ञानवलायातीति त्रयाणां संबन्धः ७६८
 ७६९ । ७७० ईशस्य जगत्कारणत्वादिनाऽद्वयत्वादिकं दर्शयतः पंचमस्यार्थ उच्यते सर्वस्येति त्रिभिः । यः पुमानस्य कार्यजातस्य पुरा पूर्वकाले मायाशवलरूपेण कारणतया स्थितस्तथाऽविद्यायाः सकायायाश्चेतनत्वेन संयोगश्चिदाभाससंबन्धेन चेतनायमानतेति यावत् तत्र चकारणं भवति ७७१ कालेति । यश्च महत्तमभिः कालत्रयानवच्छिन्नो वर्णिताभिः प्राणादिषोडशकलाभिर्हो नत्वलक्षणेन शुद्धरूपेण साक्षात्कृतः ७७२ तदेव मादावुपास्य ज्ञानोदयद्वारा बहवः स्वं ब्रह्मात्मरूपं गता इत्याह तं विश्वरूपमिति स्पष्टम् ७७३ षष्ठ्यर्थं दर्शयति संसारेति पंचभिः । यः संसारवृ

बुद्ध्याह माष्टभिर्वापि संसारे वा परैरपि ॥ कालेन च तथा बुद्धिगुणैः सूक्ष्मतमैरपि ७६७ कृत्वा कर्माणि सर्वाणि गुणैश्च विविधैः सह ॥ भावांश्च विविधांस्तद्वद्यो योजयति नित्यशः ६८ व्यापारेषु निजेष्वेकः सुखदुःखप्रसिद्धये ॥ तेषामात्मकृतानां स्यादभावे कर्मणां क्षयः ६९ कर्मक्षये परं ब्रह्म याति तेभ्यः सदा परः ॥ आत्मरूपं ततः स्वात्मज्ञानादेष महेश्वरः ७७० सर्वस्यास्य पुरा देवः स्थितोऽविद्याश्रयः पुमान् ॥ अविद्यायाश्च संयोगे चेतनत्वेन कारणम् ७१ कालत्रयादतीतश्च प्राणाद्याभिर्विवर्जितः ॥ कलाभिः सकलाभिः सह षष्ठः पूर्वैर्महात्मभिः ७२ तं विश्वरूपं सर्वात्मभूतमीड्यं सुरासुरैः ॥ स्वचित्तेषु स्थितं देवमुपास्यादौ स्वमागताः ७३ संसारकालाविद्यानामन्योयः परतः स्थितः ॥ विश्वं प्रजायते यस्माद्धर्मदः पापहा पुमान् ७४ ऐश्वर्यस्य समग्रस्य धर्मस्य यशसः श्रियः ॥ ज्ञानवैराग्ययोश्चैव षण्णां भगवती रितम् ७५ उत्पत्तिः प्रलयश्चैव भूतानामागतिर्गतिः ॥ विद्याचैवाप्यविद्या च षट्कंचेदं भगः स्मृतः ७६ तस्येशः कर्मणां स्वामी मरणादिविवर्जितः ॥ प्राणिनां हृदयावासः स्वयं ज्योतिः सदा द्वयः ७७ विश्वस्य स्थानकं तद्वत्प्रकाशस्य प्रकीर्तितः ॥ यस्तं विज्ञाय पुरुषः कृतकृत्यः प्रजायते ७८ तमीश्वराणां परमं महेशानंतथैव च ॥ देवतानां परं देवपतीनां परमं पतिम् ७९ जानीमो यतयः सर्वे वयमीड्यं सुरासुरैः ॥ भुवनानां नियंतारं स्वयं ज्योतिषमद्वयम् ७८० ईशा ब्रह्मादयः प्रोक्ता देवतावासवादयः ॥ पतयश्च मरीच्याद्या भुवनानि चतुर्दश ८१ नियंतेषां परो यस्मादात्मानान्योयतीश्वराः ॥ अतएनं विजानीमो वयं वेदप्रमाणतः ७८२

सात्कालादविद्यायाश्च परतः स्थितो यतस्तद्विज्ञो यश्च विश्वोपादानं स्मरणेन धर्मदः पापहा च ७७४ ऐश्वर्यस्येति । यश्चैश्वर्यादिषु रूपस्य उत्पत्त्यादिषु रूपस्य वा भगपदार्थस्य ईशः कर्तुं प्रकृतं मन्यथा कर्तुं च शक्तो मरणादिहीनः सर्वेषां तस्य श्रेति त्रयाणां संबन्धः । तत्रागतिः परलोकादवरोहः अविद्याविपर्ययः ७७५ । ७७६ । ७७७ विश्वस्येति । यश्च विश्वस्य वा भगपदार्थस्य ईशः कर्तुं प्रकृतं मन्यथा कर्तुं च शक्तः सर्वस्य प्रकाशस्य एकः स्थानमाश्रयस्तदेव विज्ञाय कृतकृत्यो भवतीत्यर्थः ७७८ सप्तमार्थमाह तमीश्वराणामिति चतुर्भिः । तदेव मरीश्वराणामपि परमं महेशानं मरीश्वरं पतीनां परमं पतिम् ७७९ । ७८० षष्ठ्यर्थे श्वरादिषु कृतानां भिनयति ईशा इति । प्रजानां पतयो मरीचिप्रभृतयः ७८१ नियंतेति । एषा मरीश्वरादीनां नियंता परमात्मैव भवति तत्र प्रमाणं तत्रागि

कथं वेदस्तं बोधयतीत्याकांक्षायां प्रमनवप्रयोरर्थमाह तस्येत्यष्टभिः । तस्य देवस्य स्थूलप्रपञ्चात्मकदेहस्य कार्येन स्थितथाच श्वरादिषु चित्कारणं सूक्ष्मदेहाख्यमपि नास्ति ७८३ समान इति

कथंवेदस्तबोधयतीत्याकांक्षायामष्टमनवमयोरर्थमाह तस्येत्यष्टभिः । तस्यदेवस्यस्थूलमर्षचात्मकदेहरूपकार्यनास्तितथाचक्षुरादिपटितकारणं सूक्ष्मदेहाख्यमपिनास्ति ७८३ समानइति
 स्पष्टम् ७८४ मायाख्येति । तस्यमायाख्याशक्तिःप्रसिद्धा याप्रथमज्ञानशक्तिक्रियाशक्तिरूपाभ्यां द्विविधा तत्रक्रियाशक्तिर्वलादिरूपेज्ञानशक्तिश्चप्रमाणादिरूपेःसहस्रधाभिन्नेतिद्वयोरर्थः
 ७८५ । ७८६ पुत्रादेरिति । यथापुत्रस्यपितापतिःस्वामीप्रसिद्धः राजातुईशोनिर्णयतेति तथाऽस्यात्मनःपतिःईश लिंगचैतत्रयमपिनास्ति तद्विसगुणस्यपरिच्छिन्नस्यस्यात् आत्मातुनि
 गुणाद्वितीयत्वेनपूर्णश्रभवतीतिद्वयोरर्थः ७८७ । ७८८ सकारणमिति । सपरमेश्वरःसर्वस्यकारणंकरणाधिपानांचक्षुरादिदेवानांनिर्णयाचभवतितस्यतुजनकःकोपिनास्तीत्यर्थः ७९ तदनु
 ग्रहादेवतद्विज्ञानमित्येतत्प्रार्थनापरस्यदशमस्यार्थमाह तंत्विति । योदेवोलूतावन्मायायास्तंतुस्थानीयेभूतादिकार्यैर्जावान्वेष्टयित्वास्थितःसोद्वयब्रह्मरूपोऽस्माकमधिकारिणांचित्तस्थंनिर्गुणं

तस्यदेवस्यविश्वारूपकार्यंदेहात्मकंनहि ॥ करणंचननेत्रादिकिंचिदस्तिमहात्मनः ७८३ समानस्तेनलोकेस्मिन्विद्यतेकोपिनैवहि ॥ कुतोधिकोभवेतस्माद्यतो
 नास्तिममोपिच ८४ मायाख्यास्यपराशक्तिःश्रूयतेविविधैवसा ॥ स्वाभाविकीभवेज्ज्ञानक्रियाभ्यांयासहस्रधा ८५ बलवीर्यादिभेदेनक्रियाशक्तिर्विभिद्यते ॥
 प्रमाणसंशयाद्यैस्तुज्ञानशक्तिस्तथैवच ८६ पुत्रादेश्वयथादृष्टःपतिःपित्रादिकोवृभिः ॥ ईशिताचतथैवायंराजादिःसर्ववर्णिनाम् ८७ यथैवगमकोदृष्टोधूमोव
 ह्नेःसदानृभिः ॥ नतथास्यपतिःकश्चिदीशिताचात्रविद्यते ॥ वस्तुतो नैवलिंगंचनिर्गुणस्यमहात्मनः ८८ सकारणंसमग्रस्यविश्वस्यपरमेश्वरः ॥ करणेशाश्च
 सूर्याद्यास्तेषामेषनियामकः ॥ नचास्यजनकःकश्चिद्विद्यतेवानियामकः ८९ तंतुनाभसमोदेवोमायाजैस्तंतुभिःसदा ॥ महाभूतादिभिःसर्वानस्मानावृत्त्य
 तिष्ठति ७९० एकएवस्वयंज्योतिरस्माकंब्रह्मसोद्वयम् ॥ प्रकाशयतुचित्तस्थमात्मनोनिर्गुणंपरम् ९१ एकःपुमान्स्वयंज्योतिःसर्वभूतगुहाशयः ॥ सर्वव्या
 पोयथाकाशोह्यंतरात्मातथैवच ९२ सर्वस्यकाष्ठसंघस्यवन्हिरव्यापीयथैवच ॥ कर्मणांपुण्यपापानामध्यक्षःफलदायकः ९३ स्वयंसर्वेषुभूतेषुयतोवसतिसर्वगः ॥
 द्रष्टासर्वत्रबुद्धीनांसाक्षीचैतन्यरूपतः ९४ वस्तुतःकेवलोनात्रसाक्षित्वमपिविद्यते ॥ गुणोवानिर्गुणस्तस्मात्पुरुषःसंगवर्जितः ९५ एकोवशीनिष्क्रियाणांजडा
 नांबहुधाहियः ॥ कुरुतेस्वप्रवेशेनभूतानांबीजमात्मजम् ९६ एकएवसदादेवोविश्वोत्पत्तिविधायकः ॥ आत्मचित्तस्थितंतंयैब्रह्मचर्यादिसाधनाः ९७ धीराःप
 श्यंतिविद्वांसस्तेषांशांतिर्भवेद्भुवा ॥ दुःखानांमोक्षसंप्राप्त्यानेतरेषांकदाचन ७९८

रूपंप्रकाशयत्वितिद्वयोरर्थः ७९० । ७९१ एकादशार्थमाह एकइतिचतुर्भिः । यथाकाशोव्यापीतथात्मापि यथाकाष्ठेष्वग्निगृहस्तथासर्वस्यांतरात्मागृहःकर्मणांफलदायकत्वलक्षणा
 ध्यक्षतावानितिद्वयोरर्थः ७९२ । ७९३ स्वयमिति । सदेवःसर्वभूतशरीरेष्व्वात्मरूपेणवसति कीदृशः सर्वधीवृत्तीनांद्रष्टृत्वलक्षणसाक्षित्ववान्प्रत्यक्षदेकरूपः ७९४ वस्तुतइति । सदे
 वोवस्तुतःकेवलरूपोयतोस्यसाक्षित्वंगुणोवानविद्यतेअतएवनिर्गुणइत्युक्तइत्यर्थः ७९५ द्वादशार्थमाह एकइतित्रिभिः । योदेवएकोऽखंडचिद्रूपःअनेकेषांजडानांस्वतोनिष्क्रियाणांप्रवृत्त्यशक्ता
 नांवशीसत्वांतंयेणप्रवर्त्तयितायश्चबहुधास्थितानांभूतानांव्यष्टीनांबीजभूतमात्मजंहरिण्यगर्भरूपंस्वयमुपाधिष्वनुप्रविश्यकरोति ७९६ एकएवेति । यश्चएकएवविश्वोपादानंतमंतस्थंयेपश्यंतिते
 पामेवमोक्षेणदुःखानांशांतिर्भवतीतिद्वयोरर्थः ७९७ । ७९८

त्रयोदशार्थमाह नित्यानामित्येकविंशतिश्लोकैः । यथात्मालोकेनित्यत्वेनप्रसिद्धानामाकाशादीनानित्यश्चेतनत्वेनप्रसिद्धानानानाप्रमातृणांचेतनः यदीयानित्यतांचेतनतांचादायैवान्येभावा
नित्याश्चेतनाश्चाख्यायतेइति यावत् अतोऽन्यदार्त्तमिति नान्यतोऽस्ति द्रष्टेति च श्रुत्यंतरात् तथा यस्य स्वरूपभूतं सुखं शांतिरूपमेतैर्ब्रह्मचर्यादिसंपन्नैः प्राप्यते इत्युक्तं सोऽयमात्मा यदा ब्रह्मज्ञानादविद्यानिवृ
त्त्याभासते तदा सर्वेऽविद्याजाः पाशाश्छिद्यन्ते इत्येकविंशेनाभिसंबंधः ७९९ अथ तद्वाभसाधनतया निदिष्टोऽसां ख्ययोगौ निरूपयंस्तत्र विचारः सांख्यमभिनयति अनिर्देश्यामेत्यष्टादशभिः ।
मुमुक्षुरिति इत्थं अस्य ब्रह्मणः प्राप्त्यै चिंतयेत् इति कथम् तद्ब्रह्म अनिर्देश्यं वाङ्मनसागोचरं वेदज्ञावदंतितत्तत्कथं जानीयाम् तावदेवमहं विचारयामि किं ब्रह्म सुखं मम भाति न वा भानस्वभावमभानस्वभा
वं विपरीतं वा भाति वस्तुतो भानरूपत्वेऽपि केन च न निमित्तेन विषयत्वादिना भासमानं वेति द्वयोरर्थः ८०० । ८०१ अयं विचारोऽगुरुपदेशानंतरमेव कार्यः श्रवणोत्तरमेवासंभावना निवृत्तये मननविद्या
नादित्याशयेनाह यदेति । मुमुक्षुर्यदा त्वमानं दात्मकं ब्रह्मासीत्येवं गुरुणा दीक्षित उपदिष्टो भवेत्तदैवं चिंतयेदित्यन्वयः ८०२ तत्र भाति न भातीत्युक्तयोः पक्षयोरन्यतरमवधारयितुमात्मनः स्वरूपभूत
स्यानंदस्य प्रकाशाद्भेदोऽभेदो वेति विचार्यमित्याह आनंदत्वेति । आनंदरूप आत्मा 'आनंदो ब्रह्मेति व्यजानात्' इत्यादि श्रुतिप्रसिद्धः प्रकाशाच्चिद्रस्तुनः सकाशाद्भिन्नोऽभिन्नो वा । तत्र प्रथमपक्षो

नित्यानामपि यो नित्यश्चेतनानां च चेतनः ॥ यत्सुखं प्राप्यते ह्येतैः शांतिरूपं मनीषिभिः ७९९ अनिर्देश्यं परंतु मन्यन्ते वेदवादिनः ॥ कथं नु तद्विजानीयां मुमुक्षु
रितिसर्वदा ८०० चिंतयेदस्य संप्राप्त्यै किमु भाति न भाति वा ॥ विपरीतमिदं वापि भाति ब्रह्म सुखं मम ८०१ यदा विवेकसंपन्नो मुमुक्षुर्गुरुदेशितः ॥ आनंदात्मा
त्वमेवैष ब्रह्मासीह न संशयः ॥ तदैवं चिंतयेच्चित्ते निजे नित्यमतं द्रितः ८०२ आनंदात्मा प्रकाशात्स्याद्भिन्नोऽभिन्नोऽथवा पुमान् ॥ यदा भिन्नस्तदा केन प्रकाशं
यातिसर्वदा ८०३ आनंदश्च प्रकाशश्च भिन्नौ स्यातां यदा तदा ॥ इतरेतरसंबद्धौ स्यातां तौ केन हेतुना ८०४ अजातश्चैव जातश्च संबद्धो नैव सर्वदा ॥ ततो द्वयो
र्जनिर्वास्यादजनिर्वासदैवा हि ॥ अप्रकाशोऽथ वा कापि स्यात्सुखस्यात्मरूपिणः ८०५ आत्मानैवात्र कस्यापि जंतोर्दुःखस्वरूपतः ॥ प्रतीयते परप्रेमसंश्रयो
हृदयस्थितः ॥ तेन नित्यप्रकाशेन संबद्धं सुखमात्मनः ८०६

न संभवतीत्याह यदेति । आनंदात्मनश्चिद्भिन्नत्वे किं द्वयोर्नित्यत्वमन्यतरस्य वा आद्ये द्वयोः पूर्णयोर्निर्विकारयोश्च कालाकाशयोरिव संयोगः समवायोऽनसंभवति तादात्म्यं त्वन्यतरस्य कल्पितत्वं एव
युक्तम् तत्रात्मनः कल्पितत्वं न युक्तं कृतनाशादिप्रसंगात् नापि चैतन्यस्य ततः पूर्वमात्मनोऽसिद्धिप्रसंगात् नापि चैतन्यस्य गुणत्वादिनात्मनिसंबंधः निर्गुणत्वादि श्रुतिविरोधात् प्रथमाध्यायोक्तयु
क्तिरालापाद्येत्याशयेन द्रुमच्यते आनंदात्मा यदा प्रकाशाद्भिन्नस्तदा केन प्रकाशं भागं च्छेदिति ८०३ एतदाशयमेव स्फुटयति आनंद इत्यादिना स्पष्टम् ८०४ यदा नंदात्मप्रकाशयोर्मध्येऽन्यतरस्यै
व जन्यत्वं नित्यत्वं वा स्यात्तदा तयोः संबन्धो न स्यात् योग्ययोग्येन संबध्यते इति न्यायविरोधात् तथा च संबन्धयोग्यतार्थद्वयोरिव जन्यत्वमजन्यत्वं वा स्वीकार्यमित्याह अजात इति । यदितु तयो रसंबन्धे
वांगीकृतं तदा आनंदात्मनः प्रकाशाभावः सदा स्वीकार्यः स्यादिति तृतीयदलार्थः ८०५ तत्रानंदात्मनः प्रकाशाभावो न स्वीकर्तुं शक्यः प्रकाशं विना न रतिशयमेवात्र पतते रित्याह आत्येति । आत्मा

तत्र प्रकाशेन सुखस्य संबंधेऽप्येक्यरूपपदेति दर्शयितुं सुखप्रकाशयोर्नित्यताप्रदर्शनीया, तदर्थं सुखस्यात्मरूपतया नित्यत्वं प्रतिपादयति आत्मन दतिद्वाभ्याम् । तत्सुखं यदात्मनः सकाशाद्भिन्नं स्यात्तदात्मा

तत्प्रकाशेन सुखस्य संबंधे एकयरूप एवेति दर्शयितुं सुखप्रकाशयोर्नित्यताप्रदर्शनीया, तदर्थं सुखस्यात्मरूपतयानित्यत्वं प्रतिपादयति आत्मन इति द्वाभ्याम् । तत्सुखं यथात्मनः सकाशाद्भिन्नस्यात्तदात्मा प्रियतमो न स्यादिति सुखं दत्तं नावितु सुखार्थत्वेन प्रिय इत्येव स्यात् । एष्यते तु मानभूतं भूपासमित्याकारको निरतिशयः प्रेमात्मन्येव तेनात्मसुखयोरेक्यमेवेत्यर्थः ८०७ एवं सुखस्यात्मरूपत्वे आत्मनो जगमायोभ्यत्वा दत्तात्मन आत्मानं प्रति हेतुत्वस्य व्याहृतत्वाच्च सुखं नित्यमित्याह आत्मन इति स्पष्टम् ८०८ एवं सुखस्य नित्यत्वे तेन संबंधयोग्यस्य प्रकाशस्यापि नित्यत्वमभ्युपेयमित्याह सुखं स्येति । प्रकाशस्य जगमांगी करिद्वि नित्येन सुखेन संबंधायोगादात्मासदानंदरूपो न प्रतीयेत तथा च परंप्रेमनस्यात्तच्चानुभवविरुद्धमित्याह प्रकाशस्यैत्यादिना ८०९ किंचात्मरूपनित्यसुखस्य भानमामंतुककरणाधीनं नवाच्यं नित्यनित्यसंयोगविरोधस्यायादित्याह किंचिति । नुदतिवितर्कं यत्सुखस्य बोधसंज्ञं अतएव नित्यं निरतिशयप्रेमनिर्वाहाय नित्यमपेक्षितं च विज्ञानं जनयेत्तादृशं करणं किं भवेन्न किंचिदपीत्यर्थः ८१० अस्तु मनस्तथेति शंकां निरस्यति मनस्त्विति । यदा मन आत्मभाने करणस्वीक्रियेत तदा करणस्य प्रयोजकत्वेनापेक्षितः कर्त्ता कः स्यात् नचात्मा कर्त्ता भवितुमर्हति तस्य कर्मत्वे नावस्थितस्य कर्तृत्वविरोधादिति भावः । ननु मन एव कर्त्तृतामपि भजत्वित्याशंकां वारयति एकदैवेति । कर्त्तृत्वे मनो भवेत्तदा स्वात्मनः कर्तृस्वरूपस्योपकारकता लक्षणाद्हेतुतां करणतां कथं नेतृकर्तृत्वांगी

आत्मनस्तद्विभिन्नं चेदात्मा प्रियतमो न हि ॥ भवेत्सुखार्थतायस्मादात्मनो तत्र प्रसज्यते ॥ सुखरूपस्ततः स्वात्मा सर्वेषामिह देहिनाम् ८०७ आत्मनो न जनिर्युक्ता कारणाभावे हेतुतः ॥ आत्मा भिन्नस्य तेनास्य सुखस्यापि जनिर्न हि ८०८ सुखस्य जन्मनो भावे प्रकाशस्य कुतो जनिः ॥ प्रकाशस्य जनौ नैव नित्यमानंदरूपता ॥ आत्मनस्तु प्रतीयेत सदा संबंधवर्जनात् ८०९ किं नु तत्करणं नाम सुखरूपे निजात्मनि ॥ जनयेन्नित्यविज्ञानं सुखबोधात्मकं हियत् ८१० मनस्तु करणं चेत्स्यात्कर्त्ता तस्य भवेद्विकः ॥ एकदैव कथं कर्तृहेतुतां स्वात्मनो व्रजेत् ८११ अपि दृश्यं मनश्चैतद्दृश्यते मन्मनस्त्विति ॥ कथं विनात्मविज्ञानं भवेदेतदमानसम् ८१२ ततः सुखप्रकाशात्मा सर्वदैव व्यवस्थितः ॥ तदात्मनः सुखं किमेदानीं भाति वानया ८१३ विरुद्धं किं निमित्तेन भाति तत्सुखमात्मनः ॥ भिन्नं तथा मया ज्ञेयं जातं विषयसेवनात् ८१४ यथा दर्शनं तत्तादृग्यदिवस्तु प्रतीयते ॥ विपरीतं तदा ज्ञानं तस्य नूनमवस्थितम् ८१५ विपर्ययस्य जनकं न हि सत्यमुदीरितम् ॥ असत्यं जनकं चेति तत्तन्मायेति कीर्तितम् ८१६

कारे करणत्वेन स्यादिति यावत् न हि युगपदेकस्योपकार्यत्वमुपकारकत्वं संभवतीति भावः ८११ किंच मनसोऽपि दृश्यत्वानुभवात् मनः स्वसाधकज्ञानेन करणी भवितुमलमतस्तदात्मरूपमेवेत्याह अपि दृश्यमिति । अपि च एतन्मन इति इत्थं दृश्यतेऽनुभूयते इति कथम् मदीयं मन इति । एतन्मनसो दृश्यत्वं कथमुपपद्येत यदि अमानसं मनसा जनयितुमशक्यं आत्मस्वरूपभूतं विज्ञानं न स्यादित्यर्थः ८१२ फलितमाह तत इति । सुखप्रकाशात्मा पदार्थानामैक्यं सिद्धं ततश्चात्मसुखं भाति न वेति संशय इदानीं किं संभवति अपि तु नैव संभवतीत्यर्थः ८१३ अथ विपरीतभानपक्षं निरसितुं वैपरीत्यमभिनयंस्तद्वैतुं विचारयति विरुद्धमिति । तदात्मरूपं विरुद्धं विपरीतरूपं केन निमित्तेन भाति । ननु का विरुद्धतेत्यत आह आत्मन इत्यादि । आत्मनः सकाशाद्भिन्नत्वं ज्ञानविषयत्वं विषयसेवनजन्यत्वं च यत्सुखे भासते नैतन्नयं विरुद्धमित्यर्थः ८१४ न चेदं भिन्नत्वा विज्ञानं प्रमेति वाच्यं विषयस्वभावानुसरणादित्याह यथा दर्शयामि । यद्दृश्यादृशं भवति तादृशं यज्ज्ञानेन प्रतीयते तज्ज्ञानं विपर्ययरूपमेव प्रसिद्धमित्यर्थः ८१५ विपर्ययस्त्वनृतत्वात्स्वसंज्ञातोपमनृतं कारणमपेक्षेत तच्चानृतत्वे सति कारणत्वं मायाया एव प्रसिद्धमित्याह विपर्ययस्येति । सामाया तु सत्यदृष्टेर्मतः पलायितेति भावः ८१६

ईदृग्विचाररूपं सांख्यमात्मसाक्षात्कारहेतुरित्युपसंहरति इति चिंतयत इति ८१७ योगरूपमात्मलाभोपायमाह कर्मणेति । यागादिरूपं बाह्यमुपासनरूपमांतरं च यत्कर्म तद्योगसंज्ञं चित्तशुद्धितत्त्वज्ञानद्वारा आत्मलाभसाधनमित्यर्थः ८१८ ब्रह्मेति व्याख्यातं ८१९ चतुर्दशस्यार्थमाह ब्रह्मज्ञानात्स्वयं ज्योतिर्मात्रं । यत्स्वयं ज्योतिर्ज्ञानमात्मरूपमधिकारिणस्तत्त्वज्ञानानुपलभ्येत तदिदं ज्ञानं सूर्यं च द्वादिभिर्न प्रकाश्यं प्रत्युत्सूर्यादयस्तेन भास्यंते इत्यर्थः ८२० किंच बाह्यानां सूर्यादीनां भासकं चित्प्रतिबिंबशालिवृत्तिरूपं ज्ञानं तदपि येनात्मज्योतिषा अविषयस्वभावेन भास्यते तस्यात्मज्योतिषो बाह्यप्रकाशैर्भानायोग्यत्वं किमुवाच्यमित्याह ज्ञानस्येति । य आत्मा ज्ञानस्य चित्संवलितवृत्तिरूपस्य ज्ञानभासकः स तैजसो ज्योतिर्मात्रं सूर्यमंडलादिभिः कथं प्रकाशयेतेति ८२१ पंचदशार्थं वर्णयति एक एवेति त्रिभिः । एक एव पुरुषः सर्वव्यष्टीनां त्रिलोक्यात्मक समष्टेः अविद्यां प्रवृत्तं स इत्युक्तः । तस्य सर्वरूपतामाह अशीति । नीरं समुद्रादिजलं आदिपदेन जातरं जलं तद्रतवाडवाग्गयादिरूपः अथवा नीरं आप इत्युक्तानि सूक्ष्मभूतानि तद्रूपे आदौ कारणे स्थितो यो निर्विराट् तद्रूप इत्यर्थः ८२२ तमेवेति । तमेव ज्ञात्वा संसाररूपं मृत्युमत्येत्युल्लंघ्य अमृतं गच्छेदपविद्वान् सर्वज्ञत्वादिविशेषरूपेण ईशभावंग

इति चिंतयतस्तस्य मायातः पृथगेव तत् ॥ स्वयं ज्योतिः सुखं नित्यमनिर्देश्यं प्रकाशते ८१७ कर्मणाय ज्ञानादिरूपेणात्मा स्वयं प्रभः ॥ जगतः कारणं ब्रह्म ज्ञानोत्पत्तौ प्रतीयते ८१८ ब्रह्मज्ञानात्स्वयं ज्योतिर्यदायमवभासते ॥ अविद्यानाशतस्तज्जाः पाशानां शं प्रयांति च ८१९ ब्रह्मज्ञानात्स्वयं ज्योतिर्यद्वात्यत्राधिकारिणः ॥ न हि ज्ञानं कदाचिदुभाति सूर्यादिभिस्त्विदम् ॥ किंतु तेनैव सूर्याद्याः प्रतीयंते सदैव ते ८२० ज्ञानस्यापि च यो ज्ञानं ज्ञानेनापि न भाति च ॥ सकथं तैजसैरेतैः प्रतिभायात्स्वयं प्रभः ८२१ एक एव पुमानेव सर्वभूतहृदि स्थितः ॥ अविद्याघातको हं सोमं ध्येपि च जगत्रये ॥ अग्निरूपः स एवायमस्ति नीरादिसंस्थितः ८२२ तमेवात्मस्वरूपेण ज्ञात्वा देही समाव्रजेत् ॥ मृत्युमत्येत्यसंसारमीशश्चाप्येष जायते ८२३ नान्यो हेतुर्जगत्स्य स्मिन्नीश्वरत्वाय विद्यते ॥ ब्रह्मज्ञानादतस्तत्तु करणीयं यतीश्वराः ८२४ विज्ञेयो यः पुमानसो यं सर्वज्ञो विश्वकृतथा ॥ अनुत्पन्नः सदा कालकालः सर्वगुणैर्युतः ८२५ विशेषेणापि निखिलं जानातीदं चराचरम् ॥ क्षेत्रज्ञस्यास्य जीवस्य मायायाश्च पतिस्तथा ८२६ गुणानामपि सर्वेषां सुखदुःखादिकारणम् ॥ नियंता संसृतेर्बंधस्थितिमोक्षैककारणम् ८२७ स आत्मा विश्वरूपः स न हेतुर्बंधस्थितौ भवेत् ॥ मरणादिविहीनश्च बंधमोक्षैककारणम् ८२८ ईश आत्मनि संस्थाय ज्ञानरूपोऽत्र सर्वगः ॥ स्थितिकाले सदा देवो भुवनस्यास्य गोपकः ८२९ यद्विष्टे जगतो नित्यं यस्मादन्योन चेश्वरः ॥ कश्चिदस्ति स एवात्मा तस्मादन्योन विद्यते ८३०

च्छतीत्यर्थः ८२३ नान्य इति । ब्रह्मज्ञानादन्य ईशभावलाभाय हेतुर्नास्तीत्यतस्तद्ब्रह्मज्ञानं करणीयं श्रवणादिद्वारा संपाद्यमित्यर्थः ८२४ ईशरूपाविदकयोः षोडशसप्तदशयोरर्थ उच्यते विज्ञेय इति षड्विः । यो यं मोक्षसाधनं विज्ञानविषयत्वेनोक्तः पुमान् सर्वज्ञतादिधर्मशाली तत्र सर्वज्ञत्वं सामान्येन सर्ववित्त्वं अनुत्पन्नत्वं कारणहीनत्वं ८२५ विशेषेणेति । श्रुतौ ज्ञापदेन तस्य विशेषतः सर्ववित्त्वमुक्तं तथा जीवस्य मायायास्तद्गुणानां च पतिः प्रभुः सुखादिरूपकमफलदस्तथा बंधादिकारणत्वेन संसारस्य नियंतान्यवस्थाहेतुः पालकश्चेति द्वयोरर्थः ८२६ । ८२७ स आत्मेति । स प्रपंचरूपेण हृद्यो बन्धहेतुः मरणादिविहीनश्च नष्टप्रमाणोऽस्ति हेतुः तथा ज्ञानरूपे आत्मनि स्वरूपे स्थित्वा ईशः स वेगश्च तथा स्थितिकाले गोपकश्चेति द्वयोरर्थः ८२८ । ८२९ यद्विष्टे इति । यश्चैश्वर्यस्य परमकाष्ठाभूतः कश्चिद्विशेषतो वर्णयितुं

अष्टादशदिग्ब्रह्मस्यैकं वाक्यं तयार्थं दर्शयति अहमित्यंभभिः । हेतुतयोऽहमित्थं निरूपयति यमैः शोभादिभिर्भुतैः संस्तुते देवसं प्राप्य ज्ञानं प्राप्तवानस्मीति ८३१ इत्येकं वाक्यं तया कोशावासाद् ब्रह्मण

अष्टादशादिमैत्रद्वयस्यैक्याक्यतयार्थदर्शयति अहमितिर्नयभिः । हेयतयोऽहमित्थनियतो नित्यमेः शोषादिभिर्भुतः संस्तदेवं संप्राप्येजानं प्राप्तवानस्मीति ८३१ इत्येक्यमित्याकांक्षावामाह ब्रह्माण
मित्यादि । योज्झाणं हिरण्यगर्भमुत्पाद्यतस्मै सहदेवैर्लानंदत्वांस्तदेवमात्माकारवृत्तिलभ्यमहं मोक्षकामः शरणगतोऽस्मीति संबंधः ८३२ तस्य देवस्य स्वरूपलक्षणमाह निष्कलमित्यादिना ।
कीदृशं निष्कलं निरवयवं स्फुटमप्यत् ८३३ अमृतत्वस्येति । मोक्षरूपस्यामृतत्वस्य स्वरूपेण मर्यादां कुर्वत यत्स्वरूपमेवामृतत्वमितियावत् तथादगर्वेन शिवदुपाधिविनिर्मुक्तरूपेणाव
स्थितमिति द्वयोरर्थः ८३४ । ८३५ विंशार्थमवतारयति एवमिति द्वाभ्यां । एवं प्रार्थितो देवो महीताहं ज्ञानं दत्तवान् येनाहं तदेवमात्मत्वेन दृष्टवानस्मि यद्विज्ञानं विना मोक्षो नैव भवतीति द्वयोरर्थः
८३६ । ८३७ विंशार्थमाह यदेति दशभिः । आकाशस्य चर्मवद्वेष्टनं यः कुर्यात्स देवमविज्ञायापि मुच्येतेत्यर्थः ८३८ अस्याशयं स्फुटयति आकाशेति । स्फुटम् ८३९ शिवपदप्रदर्शितामात्मनस्तु

अहं पूर्वमिदं देवमित्थं संप्रार्थ्य सर्वदा ॥ प्राप्तवानात्मविज्ञानं नियतोत्रयतीश्वराः ८३१ ब्रह्माणं जगतो यो नित्य उत्पादितवान् पुरा ॥ यश्च वेदानदादस्मै तं देवं स्वात्मनि
स्थितम् ॥ आत्मज्ञानैकसंवेद्यं मुमुक्षुः शरणगतः ८३२ निष्कलं निष्क्रियं शांतं सुखमात्मस्वरूपकम् ॥ सर्वदोषविनिर्मुक्तं कारणेन विवर्जितम् ८३३ अमृतत्वस्य मो
क्षस्य सेतुवद्धारकं परम् ॥ दग्धे धनो यथा वह्निः स्वरूपेणावतिष्ठते ८३४ तथा स्वस्य स्वरूपेण वर्तमानं महेश्वरम् ॥ मायामयसमुत्थानकार्यजातं विवर्जितम् ३५
एवं संप्रार्थ्यमानः स नमह्यं स भगवान् शिवः ॥ मोक्षस्य कारणं ज्ञानं दत्तवान् करुणाकरः ८३६ येन ज्ञानेन तं देवमात्मस्थं परमेश्वरम् ॥ दृष्टवान्यमविज्ञाय मुक्तिर्नैव भवे
दिह ८३७ यदा चर्मवदाकाशं वेष्टयिष्यंति मानवाः ॥ तदा देवमविज्ञाय दुःखस्यांतो भविष्यति ८३८ आकाशवेष्टनं यद्वत्कथं मत्र न शक्यते ॥ आत्मा विज्ञानतस्त
द्वन्मोक्षः प्राप्तुं न शक्यते ८३९ एष एव ततो देवः स्वयं ज्योतिरितीरितः ॥ आनंदात्मैव यत यो ज्ञातव्यो त्रमुमुक्षुणा ८४० अयमेव जगद्यो निर्माया वीमायया प्रभुः ॥
भवतां च ममाप्येष स्थिरजंगमदेहिनाम् ॥ आत्मा सर्वगतो नित्यः सर्वभेदविवर्जितः ८४१ अस्मिन्नेव च कालाद्याहेतवः परिकल्पिताः ॥ यथा विशुद्ध आकाशे मे
घानां विधा अपि ८४२ अस्मिन् सर्वमिदं विश्वं माययापि समन्वितम् ॥ प्रतीयते यथा काशे गंधर्वनगरं तथा ८४३ एक एव यथा स्वप्ने शयानो बहुभेदवान् ॥ एवमा
त्मा त्रसंसारं बहुभेदो मृषैव च ८४४ करणो परमाद्यद्वत्सुषुप्तौ नैव किंचन ॥ द्वैतजालं विजानाति संसारेऽपि स्थितः पुमान् ८४५ अविद्यो परमात्मा तद्वदिदं दुःखमनेकधा ॥
न पश्यति पुमान् मुक्तायानं दात्मा स्वयं प्रभः ८४६

रियतामभिनयन् सर्वग्रंथप्रमेयगुणसंहरति एष एवेत्यष्टभिः । एष देवः स्वयं प्रकाशानंदरूपो ज्ञेयो मुमुक्षुणेति ८४० यतः स एव मायया सर्वोपादानं सर्वेश्वरः सर्वोत्प्रेत्याह अयमेवेति ।
प्रभुरीश्वरः भवतां ममाप्येषां चात्मा चेति ८४१ तस्य सर्वाविद्यानत्वं दर्शयति अस्मिन्नेवेति द्वाभ्यां । स्पष्टम् ८४२ कालादिकारणानि वादिभिर्विधातव्यं कल्पितानि तथा अव्याकृतादिक विश्व
मप्यध्वारोपप्रवृत्तिकाभिः श्रुतिभिस्तत्र कल्पितमित्याह अस्मिन् सर्वमिति ८४३ तत्र जीवभेदकल्पनां दृष्टान्तेन स्फुटयति एक एवेति ८४४ ज्ञानलभ्यमोक्षकाले तस्य शुद्धतां दृष्टान्तेनाह करणो परमा
दिति । करणानां मिद्विधाणां मुपरमरूपाणां सुषुप्तौ संसारांतर्गतानां अपि विज्ञेयो परममात्रेणापि यथाद्वैतं न जानाति तथा अविद्यो परमोपलक्षितो मोक्षेपीति द्वयोः संबंधः ८४५ । ८४६

तत्त्वज्ञानेन प्रपञ्चोपरमहृष्टानेन विशदयति यथेति ८४७ अस्वज्ञानस्य दौर्लभ्यवर्णयन्नुत्तराध्यायजिज्ञासामुत्थापयति इदमिति त्रिभिः । हेतय इदं ज्ञानं दुर्लभमिति यद्व्यथा भवन्निद्वन्द्व्यतया च
 च्छातिशेषः देवता अपि मनुजैस्तोपिताः सत्यः इदं ज्ञानं न वदन्ति किन्तु वरानेव तस्मै मनुजाय उपन्यस्यन्ति यस्तु तैर्वैरैर्न तुष्यति तत्प्रत्येवं सत्यपाशबद्धावर्तनीति द्वयोः संबन्धः ८४८ । ८४९ तत्रोदाहरण
 भूतयमनचिकेतसोर्वृत्तमित्याह यमइति । यथा सत्यपाशबद्धो यमो वैरसंतुष्टायनचिकेतसे ब्रह्मविद्यामवादीत्तथा वृत्तं भवं तस्तपः प्रभावात्स्वयं जानन्त्येवेति ५० तर्हि भवता कथं सभाया मिदमुक्तमिति
 शंकां वारयति भवतां त्वित्ति चतुर्भिः । दुर्लभमपीदं ज्ञानं यन्मया भवतां पुरत उक्तं तत्र हेतुरियमेवं विधाममबुद्धिरित्यर्थः ५१ एवं विधाकीदृशीत्याकांक्षां पूरयति अहमपीति द्वयोः । यद्यहमप्येतैर्भ्यो
 ऽर्थिभ्यो न वक्ष्यामि तर्हि मत्तोपरः को वक्ष्यति तस्य स मनुल्यं ब्रह्मवित्त्वं संदिग्धमित्यर्थः ५२ अहमिति । अहं इत्यङ्गार्थवर्णवत्सर्वोपकाराय प्रवृत्तः सन्नेतानधिकारिणोऽतिथीं श्रमति कथं स्वज्ञानं वंचया
 मि अपलपामीत्यर्थः ५३ इत्यादीति । आदिपदेन ' इदं यः परमं गुह्यं मद्भक्तेष्वभिधास्यति । भक्तिमयि पराङ्कुत्वामामेवैष्यत्यसंशयः । न च तस्मात्प्रनुष्येपुकाश्चिन्मेषि यकृतमः । भवितानवमेतस्मा

यथा जागरणज्ञानात्स्वप्नः सर्वः प्रलीयते ॥ तथ नंदात्मविज्ञानात्प्रपञ्चोपिविलीयते ८४७ इदं कारणविज्ञानं दुर्लभं यतिपुंगवाः ॥ मनुजैर्देवतायद्वद्बहुशः परितोषि
 ताः ॥ न वदन्ति प्रयच्छन्ति वरान्नानाविधानपि ४८ संतोषं योनतैर्गच्छेत्पुमानत्यंतबुद्धिमान् ॥ तस्मै वदन्ति कृच्छ्रेण सत्यपाशवशंगताः ४९ यमो यथापुरावादीत्सं
 तुष्टो न चिकेतसे ॥ स्वयमेव भवं तोपि जानन्त्येतद्यतीश्वराः ५० भवतां तु मया य उक्तं यत्तु ब्रह्मवेदनम् ॥ दुर्लभं तदिदं किंतु मम बुद्धिरियं स्थिता ५१ अहमप्यात्मवि
 ज्ञानमर्थिभ्यश्चेद्वदामि ॥ अर्थिभ्यः कोपरो ब्रूयान्मत्तो यो ब्रह्मविद्वेत् ५२ अहं सर्वोपकाराय प्रवृत्तोऽस्मि सदा यतः ॥ ततः कथं निजं ज्ञानं वंचयामियतीन्प्रति ॥ ए
 ते मेऽतिथयस्तद्ब्रह्मज्ञानाधिकारिणः ५३ इत्यादि बहुधा चित्ते चिंतयित्वा त्वानहम् ॥ आत्मज्ञानमिदं गुह्यं भवत्योत्रयतीश्वराः ५४ एतावदुक्ता भगवान्संश्वे
 ताश्च तरोमुनिः ॥ वाक्यादुपरतिं प्राप्त आस्ते पूर्ववदीश्वरः ५५ तपः प्रभावतस्तद्गदीश्वरस्य प्रसादतः ॥ श्वेताश्च तरनामायं वेदवेदांगपारगः ५६ आत्मविज्ञानसं
 पन्नो ह्यतिथिभ्यो निजाश्रमे ॥ अत्याश्रमिभ्यो न्यासिभ्य उक्तवानात्मबोधनम् ५७ लोके स्यात्परमो हंस आश्रमी ह्यधिको हि सः ॥ आश्रमिभ्यश्च सर्वेभ्यस्तस्माद
 त्याश्रमीत्वयम् ५८ एतदाश्रममापन्नायतयोर्धोयिरेततः ॥ इदं पवित्रं ब्रह्मात्मविज्ञानं मोक्षकारणम् ॥ मोक्षार्थिभिः सदा सद्भिर्मुनिसंघैर्निषेवितम् ५९ वेदांते परमं
 गुह्यं पुराकल्पप्रणोदितम् ॥ पूर्वेषां कथ्यते यत्र सृष्ट्यादिकमनेकधा ॥ सपुराकल्प इत्युक्तस्तेनैतत्परिकीर्तितम् ८६०

दन्यः प्रियतरो भुवि इति भगवदुक्तिप्रदर्शितस्य पात्रोपदेशे भगवत्प्रसादस्य ग्रहः स्पष्टमन्वत् ५४ एवमुक्ता श्वेताश्च तरोमौनकृतवानित्याह एतावदिति ५५ एकविंशत्यर्थमाह तप इति चतुर्भिः ।
 तपः प्रभावेण देवानुग्रहेण चात्मविज्ञानं लब्धवानि जाश्रमागतेभ्यः अत्याश्रमिपदोक्तेभ्यः संन्यासिभ्य इदं ज्ञानमुक्तवानिति द्वयोः संबन्धः ५६ । ५७ अत्याश्रमिपदस्य संन्यासिपुत्रमन्वयदर्शयति लोके
 ति । परमं संतोषाश्रमी भवति इतराश्रमिभ्योऽतिशयितश्रमवति ' न्यास एवात्तरेचयत्' इति श्रुतेः अतः संन्यासी अत्याश्रमीत्युक्तः ५८ एतदाश्रममिति । एतं संन्यासाश्रमं प्राप्तोऽप्यस्ततः श्वेताश्च तरा
 मपि लोकेऽप्युक्तं यत्र सृष्ट्यादिकमनेकधा ५९ वेदांते इति । इदं ज्ञानं वेदांते पुगुलं गोप्यतपोक्तं अत्र पुराकल्परूपेण ग्रन्थेनोक्तं यत्र वेदभागी पूर्वेषां माचीनानां

शांतीति । इदं ज्ञानं कृपाश्रमविज्ञानादिविज्ञानाया अर्थिनेपिनदेयं शांत्यादिलक्षणाधिकार संपन्नायापि पुत्राशिष्यभिज्ञायनदेयमित्यर्थः ८६१ अंत्यमंत्रतात्पर्यार्थं प्रवचयति उक्त इत्यादि ॥

शांतीति । इदं ज्ञानं कृपापातनापि शांत्यादिगुणहीनाय अर्थिनेपि न देयं शांत्यादिलक्षणाधिकार संपन्नायापि पुत्रशिष्यभिक्षाय न देयमित्यर्थः ८६१ अंत्यमंत्रतात्पर्योऽयं प्रपञ्चयति उक्तइत्यादिना । गुरुभक्त्याविहीनायाधिकारिणेतु यथाकथं विदुः कृपापिसारं तात्पर्यार्थेन वदेदित्यर्थः ८६२ कीदृशायतर्हि वक्तव्यमित्यत आह देववदिति । अधिकारं साधनचतुष्टयसंपन्नत्वं भजनदेववद्गुरुतेवायामप्रयत्नश्च यो भवेत्तस्मै वदेदित्यर्थः ८६३ गुरुर्वैमुख्येऽनर्थप्रदर्शकानि पुराणागमादिवाक्यान्वयर्थतः पाठतश्चानुक्रामति गुरुमित्यादिना । मोहः प्रमादः ८६४ कर्मणेति । यो नामनुष्यो गुरुमवमन्यते स रूभिर्वृश्चिक सहस्रसमविवेजंतु भिर्व्याप्तिनरके पततीत्यर्थः ८६५ एकाक्षरेति । एकाक्षरप्रदातारमपीति शेषः भृतसंघुवः प्रलयस्तत्पर्यंतम् ८६६ कृतघ्नानामिति स्पष्टम् ८६७ समहेति । स गुरुद्रोही महापातकानि ब्रह्महत्यापुरापानादीनि उपपातकानि गोवधादीनि स्मृतिप्रसिद्धानि गत्वानरकमिति शेषः ८६८ अत्रेति । अत्र शास्त्रे ८६९

शांतिदांत्यादिहीनाय विषयासक्तचेतसे ॥ अर्थिनेपि न दातव्यं गुरुणापि कृपापातना ॥ अपुत्रायाप्यशिष्याय वक्तव्यं नाधिकारिणे ८६१ उक्ते सत्यपि तत्सारोक्तव्यः सर्वथानहि ॥ गुरुभक्त्याविहीनाय सर्वदाप्यधिकारिणे ६२ देववद्योगुरुं पश्येदप्रमतोधिकारभाक् ॥ स एव ब्रह्मविज्ञानं फलवत्प्राप्त्यान्नरः ६३ गुरुं यो मानवैरन्यैः स मंपश्यति मोहतः ॥ न तस्यास्मिन् भवेच्छोके सुखं नैव परत्र वा ६४ कर्मणामनसा वा चागुरुं यो नावमन्यते ॥ स याति नरकान् घोरान् महारौरवसंज्ञितान् ६५ एकाक्षरप्रदातारं गुरुं यो नैव मन्यते ॥ समूढो नरकं याति यावदाभूतसंघुवम् ६६ कृतघ्नानां हि ये लोका ये लोका ब्रह्मपातिनाम् ॥ मृत्वा तानभि संयाति गुरुद्रोहपरो नरः ६७ महापातकी ज्ञेयस्तथोपपातकीत्यपि ॥ गत्वा कल्पसहस्रातिविष्टायां जायते कृमिः ६८ अत्र सर्वासु विद्यासु कारणं गुरुरीरितः ॥ यथा शिवस्तथैवायं पूजनीयः प्रयत्नतः ६९ शिवे रुष्टे गुरुस्त्राता गुरोरुष्टे शिवो न हि ॥ शिवादप्यधिकंतस्माद्गुरुं यत्नेन पूजयेत् ७० अहं मानादिदोषेण स्वगुरुं यो वमन्यते ॥ प्रायश्चित्तं न तस्यास्ति लोके स्मिन्पापकारिणः ७१ ब्रह्महत्यादिपापानां दृष्टाशास्त्रेण निष्कृतिः ॥ गुरुद्रोहस्य नैव स्यात्कापि शास्त्रे प्रदृश्यते ७२ ब्रह्मघादधिकोज्ञेयः कृतघ्नो मनुजो भुवि ॥ गुरुद्रोही ततोपि स्यादधिको यं नराधमः ७३ गुरुर्माता पिता वापि गुरुर्देवमुदाहृतम् ॥ गुरुर्वधुः सखा तद्वन्न गुरोरपरः सुहृत् ७४ गंतव्यो गुरुरेवात्र स्यात्स ज्ञानेन देहिना ॥ ततो गुरोरवज्ञानादात्मनः कुरुते त्विमांश्च ७५ आत्मन्यस्मिन्नवज्ञाते विश्वावज्ञाकृता भवेत् ॥ अवज्ञावधोऽद्विष्टः शस्त्रशून्योऽतिदारुणः ७६ हतः शस्त्रात्क्षणं दुःखं प्राप्नुयाद्धानवापुमान् ॥ अवज्ञया हतो दुःखं यावज्जीवं स गच्छति ॥ विश्वदुःखकृतः केन शुभं पुंसो भविष्यति ८७७

शिवे इति । रुष्टे रोषं गते ८७० अहमिति । स्पष्टम् ८७१ ब्रह्मेति । निष्कृतिः प्रायश्चित्तं गुरुद्रोहस्य तु सानसंभवति शास्त्रे न दृष्टा चेत्पर्यः ८७२ ब्रह्मघादिति । कृतघ्नवृत्तं भारते गोतमो पाठ्याने द्रष्टव्यं ततोप्यधिको गुरुभृक् ८७३ अस्य कृतघ्नादाधिक्यं स्फुटयितुं गुरोः सर्वोपकारिरूपतामाह गुरुरिति । सखा मित्रं सुहृदुपकारकः ८७४ गुरुद्रोहस्य सर्वपापाधिक्येऽप्यस्ति मप्याह गंतव्य इति । 'ब्रह्मवेदब्रह्मेव भवति' इति श्रुतेर्देहिना ज्ञानेन लभ्यं पत्तुं ब्रह्मतत्त्वो गुरुर्भवति तदवज्ञायां ब्रह्मजोऽभिन्नस्यात्मनोऽवज्ञाभवति आत्मनोऽवज्ञायां तु आत्ममयस्य स क्लमपञ्चस्यावज्ञावधरूपा भवतीति द्वयोरर्थः ८७५ । ८७६ अवज्ञारूपवधस्य शस्त्रवधादुत्कर्षमाह हत इति । शस्त्रादेतोर्घोहतस्तस्य क्षणंदुःखमाप्तिः संदिग्धा अवज्ञया तु स्मृतिद्वारा मरणांतं दुःखं जन्यते एवं विश्वदुःखयतः शुभं दुर्लभमित्यर्थः ८७७

फलितमाह तस्मादित्यादिना । स्पष्टद्वयम् ८७८ । ८७९ उक्तमिति । अस्पृशुर्वचनस्वशरीररक्षाचिंताविहाय कर्तव्यमित्यर्थः ८८० कर्णाभ्यामिति । तस्पृशुः कीर्तिशृणुयात्त
 निंदकस्य तु परिभवमपमानं यथाशक्तिकुर्यादिति ८८१ अशक्ये इति । निंदकस्य परिभवेऽशक्येतु स्वयंततो गंतव्यं तदशक्तौ कर्णौ पिधाय निरुद्धचस्थेयमित्यर्थः ८८२ किंवहूक्तेनेति । बहुनोक्ते
 न किंसंक्षेपाद्ब्रवीमि इदं गुरुभजनं गुरुव्रतभक्त्यैव सुखकामेन कार्यमित्यर्थः ८८३ मोक्षरूपः पुरुषार्थस्त्वेनेनैव लभ्य इत्याह अभीष्टेति । अपमोक्षरूपः ८८४ उक्तार्थे मूलभूतं प्रमाणमेव मंत्र इत्याह
 यस्येति । एते श्रुत्युक्ता अर्थाः पदार्थाः पुरुषार्था वा ८८५ अर्थपदस्य पुरुषार्थपरत्वमादाय मंत्रार्थमाह एते इति । हस्तस्थावश्याः ८८६ गुरुभक्तिप्रवणत्व उपपत्तिमप्याह ब्रह्मेति । यथा ब्रह्मचर्येश्वर

तस्मात्सर्वात्मना कार्यकर्मणामनसागिरा ॥ गुरोः प्रियतमं सर्वं स्वात्मना क्षेममिच्छता ८७८ सावधानो यथा जंतुर्देवपूजापरो भवेत् ॥ गुरुपूजारतस्तद्वत्सावधानः
 सदा पुमान् ८७९ उक्तमस्य प्रकुर्वीत शुभं वाऽशुभमेव वा ॥ मनसा हर्षयुक्तेन निजदेहमरक्षयन् ८८० कर्णाभ्यां शृणुयात्तद्वत्तस्य कीर्तिचसर्वदा ॥ दोषवक्तुर्न यथाशक्ति
 कुर्यात्परिभवं सदा ८८१ अशक्ये सति कुर्यात्स एव बुद्धिमतां वरः ॥ यत्रात्मनो गुरोर्निन्दा क्रियते पापमोहितैः ॥ तत्र कर्णौ पिधायैव स्थेयं शक्य गतिर्न चेत् ८८२
 किंवहूक्तेन संक्षेपाद्गुरुभक्त्या वदाम्यहम् ॥ करणीयमिदं स्वात्मसुखकामेन सर्वदा ८८३ अभीष्टदेववन्नित्यं गुरुभक्तिमहर्निशम् ॥ कुर्वतो जायते चायं पुरुषार्थो धिका
 रिणः ८८४ यस्य देवे पराभक्तिर्यथा देवतया गुरौ ॥ तस्यैते कथिता ह्यर्थाः प्रकाशं ते महात्मनः ८८५ एते वेदोदिताः सर्वे पुरुषार्थाश्चतुर्विधाः ॥ गुरुभक्तस्य हस्त
 स्थाभवंत्यत्र न संशयः ८८६ ब्रह्मचर्यादिकेयद्वदप्रमत्तोत्र साधने ॥ वर्तते गुरुभक्तौ च वर्तितव्यं तथैव हि ८८७ तद्धेषे पिच संतुष्टे गुरौ नास्ति भयं ततः ॥ प्रायश्चित्ताद्यु
 पायेन यत एष विशोधयेत् ८८ गुरुभक्तेस्तु विद्वेषे गुरौ विमुखतां गते ॥ प्रायश्चित्तादिकं नैव तत्र किंचन विद्यते ८८९ गुरौ विमुखतां याते विमुखाः सर्वदेवताः ॥
 भवंति क्रियमाणं च पुण्यं पापं हि जायते ८९० तस्मात्सर्वात्मना सर्वैश्चतुर्विधफलार्थिभिः ॥ देववन्नित्यमेवायमर्चनीयोऽप्रमादिभिः ८९१

प्रणिधानादिपुसावधानो वसते तथाधिकारिणा गुरुभक्तावपि सावधानेन भवितव्यमित्यर्थः ८७ तद्धेष इति । तेषो ब्रह्मचर्यादिभ्यो भ्रेषे भ्रंशे पिसति प्रसन्नो गुरुः प्रायश्चित्ताद्यैर्विशोधयिष्यति ८८ गुरुभक्ते
 स्त्विति । यदा पुमान् गुरुभक्ते विद्वेषवानभवति तदान किंचिन्नाप्यं यतो देवता अपि विमुखी भवंति क्रियमाणं पुण्यमपि च पापात्मना परिणमते इति द्वयार्थः ८८९ । ८९० तस्मादिति । चतुर्वि
 धं यमार्थं काममोक्षरूपं फलमिच्छति तद्वत्सावधानादिसंयत्तैर्जाततत्त्वैर्जीवन्मुक्तैः परमहंसैरपि गुरुचर्याः यावदायुख्यो वांच्यविदां तो गुरुरीश्वरः इत्युक्तेः । अस्याश्रमवातिभिः संपूज्य इति क्रियवाच्य
 मिति ततो भवति शावत्वेरपि गुरुपूजायैव लभ्या इति द्वयार्थः ८९१

८९२ इत्यभिप्रायवानिति । उक्ताशयेन श्वेतरोमीनीजातस्तस्य चित्तमभिप्रायज्ञात्वा तदुपदिष्टमभिनंदय प्रशस्त्य सर्वे पुनः स्वस्वगुरुदेशान्गता इति ८९३ उपसंहरति इति इति द्वाभ्याम् ।

८९२ इत्यभिप्रायवानिति । उक्ताश्वेनश्वेताश्वतरोमौनीजातस्तस्यचित्तमभिप्रायज्ञात्वातदुपदिष्टमभिनन्द्यप्रशस्यसर्वेमुनयः स्वस्वगुरुदेशान्गताइति ८९३ उपसंहरति इतितेइतिदाह्या ।
कारणविचारपूर्वकमायाशक्तिदर्शनेनिष्पन्नमुनीनां प्राचाज्ञानंयत् श्वेताश्वतरउक्तवांस्तत्तेकथितं अन्यच्चकिंश्रोतुमिच्छतेति ८९४ । ८९५ यमष्टांगेनयोगेनप्रणवाष्टमदर्शितम् ॥ भजंतेयमि
नोऽष्टाभिर्नामभिःसोऽस्तुशंकरः ॥ १ ॥ अस्यार्थः प्रणवस्यावयवेष्वकारोकारमकारार्थमात्रानादिविदुशंतिशान्त्यतीताख्येपुविश्वादिदुरीयांतानांमध्यात्मानांचतुर्णामोतानुज्ञात्रनुज्ञाऽ

शान्त्यादिगुणसंपन्नैःकिमन्याश्रमवासिभिः ॥ ततएवभवंतोपिगुरुन्यांतुमुनीश्वराः ८९२ इत्यभिप्रायवानमौनीसश्वेताश्वतरोभवत् ॥ ज्ञात्वातेयतयस्तस्यचित्त
मुक्तंचधीमतः ॥ अभिनन्द्ययथान्यायंसर्वेस्वान्स्वान्गुरुन्ययुः ८९३ इतितेकथितंज्ञानंयच्चेताश्वतरोवदत् ॥ कारणानांविचारेणमायाशक्तेश्चदर्शनात् ८९४
मुनीनांब्रह्मविज्ञानसंपन्नानांमहात्मनाम् ॥ इतःपरंकिमन्यत्त्वंश्रोतुमर्हसिसुवत् ८९५ ॥ इतिश्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादशिष्येणश्रीशंकरा
नंदभगवताविरचिते उपनिषद्ब्रह्मआत्मपुराणे श्वेताश्वतरोपनिषत्साराथप्रकाशे श्वेताश्वतरसंन्यासिसंवादीनामाष्टमोऽध्यायःसमाप्तः ॥ ८ ॥ ॥ ॥

विकल्पाख्यानामर्चिर्देवसाक्षिरूपाणांचतुर्णांचक्रमेणवाचकेषुमध्येअष्टमेनदर्शितमविकल्परूपंयंतयोयोगेनभजंतेसोऽस्माकंतदशक्तानांभवशर्वाद्यष्टनामभिरेवशंतनोत्विति ॥ इतिश्रीदत्तकुलतिलक
कृष्णचंद्रात्मजदिलारामसूरितनुजरामकृष्णस्वश्रीविश्वेश्वराश्रमपूज्यपादानुगृहीतस्फुटौ आत्मपुराणटीकायां सत्प्रसन्नाख्यायामष्टमोऽध्यायःसमाप्तः ॥ ८ ॥ ॥ ॥

॥ इत्यात्मपुराणे अष्टमाऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे नवमाध्यायप्रारंभः ॥

श्रीयोगेशायनमः ॥ ॥ नवमेनवमेधाभः श्रीवत्साङ्गितमध्यमः ॥ पीताम्बरधरो देवो वृणीतां कठगामिमाम् ॥ १ ॥ अस्यायः । 'कठः स्वरैकचांभेदे' इति विश्वात् माधवः कठस्वरैर्वशीरवे प्रतिगतां गोपीं यथानवमेनवशोभावति वने वृत्तवांस्तथेमां प्रमत्ति नवमेनवद्वारशोभिते देहेतदंशोरवनिभां कठश्रुतिगतां वृणीतामङ्गीकुर्यादित्यर्थः । शिवपक्षे अनवः पुराणः शारदो घनस्तदाभः श्रीवत्साङ्गितस्य विष्णोर्मध्ये माक्रान्तिर्यस्य स तथा एवं हि पुराणे उपारख्ययते सात्विकत्वात् शुक्लवर्णो विष्णुस्तमसा कृष्णवर्णस्य शंभोर्ध्यानात् श्यामतांगतः शंभुश्च तद्व्यानात् शुक्लतामिति वरधरो वरप्रद इमां प्रतिपीतां कर्त्तिके कुर्यात्कृष्णवर्णवर्षितामङ्गीकरोत्विति 'पीता कुर्यात्कुर्यादिति' इत्यमरः कठतदीयस्वरनिभामिमाम् श्रुतिगतामित्यर्थः । ग्रन्थप्रमेयनिर्गुणपक्षे तु नवमेधवदावरके अज्ञाने पिआभाचिदाभासलक्षणा यस्य श्रीवत्सेनजीवेन अङ्कितं मध्यमं यस्य यन्मध्ये जीवः कल्पित इति यावत् पीतं स्वस्मिन्विलापितं मन्त्रधराचयेन स तथा देवोद्योतनात्मकः परमात्मा कठगामिनां कठाध्यायिनां मां प्रमाख्यां वृत्तिमा विष्कारेण भजेत नवमाध्याय इत्यर्थः जीवस्य श्रीवत्सरूपत्वं तु 'कौस्तुभव्यपदेशेन स्वात्मज्योतिर्विभर्त्यजः । तत्प्रभां व्यापिनीं साक्षाच्छ्रीवत्समुरसा विभुः' इति प्रसिद्धं श्रीमद्भागवते इति ॥ अथ शि

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ एवं माया पृथक् दृष्टयैरमीषां विचारणाम् ॥ श्रुत्वा शिष्यो गुरुं भूयः पर्यपृच्छदिदं वचः १ गुरो त्वयाममानेकमुनिदृष्टं स्ववेदनम् ॥ विचित्राख्यानसंयुक्तमुक्तं तन्मोक्षसाधनम् २ ऐतरेयो मुनिस्तद्वन्मुनिः कौपीतकिस्तथा ॥ आदित्यो भगवांस्तद्वद्यच्छ्रेताश्वतरो मुनिः ॥ वेदतत्सकलं त्वतः श्रुतमाख्यानसंयुतम् ३ मया गुरो विचित्रार्थास्तत्र चित्राः कथामताः ॥ प्रजानामृषिभिः सार्धं संवादो ब्रह्मबोधकः ॥ वामदेवस्य मुक्तस्य निजानुभवकीर्तनम् ४ प्रतर्दनस्य काश्यपस्य देवोदासेर्महात्मनः ॥ विजयः शक्रसंवादरूपो ब्रह्मात्मबोधनः ५ बालाकेश्वेव हस्तस्य संवादो जातशत्रुणा ॥ वंशः काण्डवस्य स्यापिभिन्नाभिन्नस्वरूपतः ६ अश्विभ्यामपि संवादः कृषेः सर्वार्थदर्शिनः ॥ दध्यङ्गुलार्थवर्णस्यापि व्यसनं शक्रसंभवम् ॥ ब्रह्मविद्याकृते तद्वदश्विभ्यामपि यत्कृतम् ७ याज्ञवल्क्यस्य संवादो नानादेशैर्द्विजोत्तमैः ॥ शाकल्यस्य तथैवात्र मरणद्वेषकारिणः ॥ याज्ञवल्क्येन मुनिना ब्रह्मविद्योपदेशनम् ८ वारद्वयं क्षितीशाय जनकाय महात्मने ॥ मैत्रेय्यै च स्वजायायै प्रव्रज्यां हि विद्यासुता ९ अत्याश्रमिभ्यो विज्ञानं यच्छ्रेताश्वतरो मुनिः ॥ उक्तवांस्तच्च तत्रैतच्छ्रुतमित्थं मया गुरो १० संप्रार्थिता श्वदेवान ब्रह्मविद्यां कदाचन ॥ प्रयच्छन्ति वरान् किंतु ततो न्यानविदुर्लभान् ११ सत्यपाशवशं प्राप्ताः कथंचित्तावदंति च ॥ यथायमपुरावादीदर्थिनेन चिकेतसे १२ तदिदं श्रोतुमिच्छामि महत्कौतूहलं गुरो ॥ कथं यमो ब्रह्मविद्यामुक्तवान्न चिकेतसे ॥ कीदृशाय च कासापि ब्रह्मविद्या गुरो वद १३

पुण्यमश्रमवतारयति एवमिति । यैर्मुनिभिर्मायास्वरूपं पृथक् शुद्धात्मस्वरूपा दृष्टेर्पां विचारणां परस्परविचारनिष्पन्नमर्थं श्रुत्वा हृदं पृष्टवानिति १ मेधाविता सूचकोक्तानुवादपूर्वकां शिष्यप्रश्नमभिनयति गुरो इत्येकादशभिः । स्वकीयं ज्ञानं भवतामह्यमुक्तमिति २ ऐतरेय इति । ऐतरेयादि संज्ञो मुनिवर्गोपदेशतश्च्युतमिति ३ क्रमेण कथा अनुवदति मयेति पङ्क्तिः । प्रथमद्वितीयाथौ द्वाभ्यां क्रमेणोक्तौ ४ । ५ तृतीयचतुर्थार्थौ नूयते बालाकेरिति द्वाभ्यां । यत्कृतं शिरोव्यत्ययरूपम् ६ । ७ पंचमार्थवदति याज्ञवल्क्यस्येति ८ पशुसप्तमयोस्तमाह याज्ञवल्क्येनेति । पियासुना गंतुमिच्छुना ९ अत्याश्रमिभ्य इति । तत्र अतीतं ग्रंथे एतत् एतावदर्थं जातं मया श्रुतम् १० यद्यत्र भवता संप्रार्थिता श्वेत्यादिनाप्यमनचिकेतसोः संवाद उपक्षिप्तस्तद्वर्ताविद्यां संप्रकारां वदेत्याह संप्रार्थिता श्वेति त्रिभिः । साविद्याका कीदृशी ११ । १२ । १३

इत्युक्तेति । वेदकीर्तितकठशाखागतम् १४ तत्रप्रथमकंडिकाद्वयार्थमुपबृंहयति आसीदितिदशभिः । अरुणालयस्यपुत्रः कमनीयोर्थिभिः स्पृहणीयोयतोवाजपदोक्तान्नदानेनकीर्तिप्राप्तइति १५ कदाचिदिति । कुत्रचिद्विश्वजिदाख्ये याः शुभागावस्ताः पुत्रस्यस्वंधनमितिप्रविधायकल्पयित्वा यतोऽतिबालपुत्रेस्नेहवानिति धर्मज्ञमुख्यः 'वृद्धौचमातापितरौभार्यासाध्वीसुतःशिशुः । अप्यकार्यशतंकृत्वाभर्तव्यामनुरव्रवीत्' इतिवाक्यानुसरणात् १६ गोवित्तमिति । गोरूपंवित्तम् स्वभागेनस्वकीयभागाभिप्रायेण ताःगाः १७ पातुमिति । एतावृद्धागावोहजलपा नादिकमपिसम्यक्कृतुमशक्ताइत्यभिन्यक्तमेवपीतोदकाइत्यतीतार्थप्रत्ययप्रयोगःश्रुतौकृतइतिभावः गर्भधारणाभिद्रियपदोक्तम् १८ । १९ तस्येति । तस्योद्दालकस्यस्वभावादास्तिकःसांसि द्विकधर्मश्रद्धावान् २० तद्विचारमभिनयति यद्येनेत्यादिना । स्पष्टम् २१ एताजरत्योगात्रोविप्राणांनुसुखदाःप्रत्युतदुःखदाःसंति ततएतादृशीनांदानान्मेपितादुःखंवास्यतीति २२ अय

इत्युक्तेगुरुराहैतदाख्यानंवेदकीर्तितम् ॥ प्रहृष्टोहृष्टमनसेस्वशिष्यायप्रियायसः १४ आसीदुद्दालकोनाम्नाविप्रोवेदविदांवरः ॥ अरुणस्यसुतोलोकेकमनी यतमःसदा ॥ अन्नदानेननितरांकीर्तिप्राप्तोद्भिजोतमः १५ कदाचित्कुत्रचिद्यागेसर्वस्वंदातुमुद्यतः ॥ पुत्रस्वंप्रविधायैवशुभागाःस्नेहसंयुतः ॥ पुत्रेऽतिबाल केविप्रोधर्मज्ञानांपुरःस्थितः १६ गोवित्तमेवबहुलमस्यासिद्धाहणस्यहि ॥ वृद्धागास्तुस्वयंतत्रजगृहेपुत्रलोभतः ॥ स्वभागेनचताःसोपिब्राह्मणेभ्योददौतदा १७ पातुंपानीयमप्येताअतुंचयवसंतथा ॥ नशक्ताःकेनदुग्धस्यदानेशक्तास्तुधेनवः १८ आशातासुकथंनामभवेद्गर्भस्यधारणे ॥ एतादृशीस्तुगादातुंप्रवृत्तो यंकदाचन १९ तस्यासीत्तनयःकश्चिन्नाचिकेताडतिश्रुतः ॥ स्वभावादास्तिकोनिर्त्यंकुमारःपंचहायनः ॥ इदंविचारयामासपितुरंकस्थितस्तदा २० यद्येनदी यतेयस्मैयादृशायचयादृशम् ॥ तत्तेनलभ्यतेयस्मात्तादृशेनचतादृशम् २१ एतागावोऽधुनादताःपित्राक्लेशैकहेतुकाः ॥ विप्राणांततएवायंपिताक्लेशंगमिष्य ति २२ असुखानामयेलोकाःसर्वदैवभयप्रदाः ॥ दुःखदोब्राह्मणानांयस्तान्नसयातिनसंशयः २३ तादददुःखदोमेत्रपितायाःस्युर्निरर्थकाः ॥ गास्तस्मादमु मेतस्माद्धारयामिकुदानतः २४ अनेनस्थापितागावोमदर्थयाःसुशोभनाः ॥ तासामेषकरोत्वन्नदानमस्यमयाहिकिम् २५ पुत्रदारादिकंवित्तंपरलोकोपकारि यत् ॥ तदेववित्तंविज्ञेयमपरलोहशृंगला २६ अहंचास्यसुतोयस्मात्तस्माद्वित्तंनसंशयः ॥ अस्यैवधर्मतःस्वस्यजनकस्यमहात्मनः २७ अंधंतमःपितायस्य दुःखोदधिसमंत्रजेत् ॥ सुतस्यजानतःपुत्रःपितुरुच्चारएवसः २८ ततोहमात्मनोदानेप्रेरयिष्याम्यमुंमयि ॥ स्नेहयुक्तंततश्चित्तमयमेज्ञास्यतिस्वयम् २९

मर्थोमंत्रेणोक्तइतिदर्शयंस्तदर्थमाह असुखाइतिद्वाभ्यां । योब्राह्मणानांदुःखदःसोऽसुखसंज्ञान्भयप्रदानलोकान्यातीति २३ तादददिति । यानिरर्थकानिष्फलागावस्तागाविप्रैभ्योददत्समर्थ यन्मेपिताविप्राणांदुःखदःसन्नृक्तफलंगच्छेदतस्तंवारयामीति २४ तृतीयकंडिकार्थमुपबृंहयति अनेनेतिनवभिः । अनेनपित्रा अत्रयागेयागावोमदर्थस्थापितास्ताएवकुतो नददाति अस्य पितुर्मंथितयाकिंप्रयोजनमिति २५ यतोवित्तस्यपरलोकोपकारएवप्रधानंफलमित्याह पुत्रेति । यत्पुत्रादिरूपंवित्तंतत्सर्वपरलोकोपकारिसदेववित्तत्वेनवाच्यमपरंकेवलंबंधकत्वात्शृंगलाभामि ति २६ अहमिति । अहमप्यस्यपुत्रत्वेनविर्नभयामिधर्मतोधर्ममयांदाभालोच्येति २७ यस्यचपुत्रस्यपश्यतःपितुःपरलोकाहानिनिमित्तंस्थात्सपुत्रःपुरीषसमइत्याह अंधमिति २८ ततइति । ततःस्वयमेवचित्तमालोच्यपरमोयनेनदुःखंविचारयामि एतावताऽयंमदभिप्रायमदर्थस्थापितोदानोपकारोदकास्यति अथवायस्यतिलताह्वाभिमायेवस्यामीतिदोषोऽर्थः २९

१० इति संप्रतिपेति । तनयोनिकेताःपितरंमतीत्युक्तवान् इति किं हेतातमहं कस्मैद्विजायदास्यसीति न केवलमेकवारंतेनेदमुक्तंकिंतु द्वितीयवारंतेनोपवासेत्यर्थः ३१ एवंतमगलमेवदं पितापति

१२० इति संचित्येति । तनयोनिकेताः पितरं प्रतीत्युक्तवान् इति किं हेतातमर्कस्मै द्विजाय दास्यसीति न केवलमेकवारं तदेव मुक्तं किंतु द्विजाय वारं वृत्ताय वारं चेत्यर्थः ३१ एवं तं प्रगल्भं वदंतं पिता माह
त्याह पितापीति ३२ पितृवाक्यमभिनयति त्वामिति । स्पष्टम् ३३ चतुर्थार्थं प्रपंचयति एवमुक्तइति । ततः सनचिकेता एवं चितया मास एव कथं एष पिता स्वस्य दुःखप्रयोजकं वचनं
किमर्थमुक्तवान् ३४ पुत्रस्येति । एतद्दुःखम् ३५ मम त्विदं प्रति कूलं न भवंति अवश्यं भाविन्यर्थे पितृवाक्यपरिपालनजन्यधर्मस्य प्रत्युत्पत्त्या भादित्याह ममेति । श्रेयो धर्मानु कूलमतः परं नास्ति
यः स्वयं ग्रहीष्यति तस्मै पित्रा दानमिति ३६ परं त्वेतस्य दुःखमनुसंधाय मम चित्तं विपरीतं स्याह अस्थेत्यादिना । अत्र मद्योगे पुत्रस्य शिष्यस्य वा तिस्रो वृत्तयः 'उत्तमश्चित्तं कुर्यात्प्रोक्तकारीतु
मध्यमः । अधमोऽश्रद्धया कुर्यात्प्रत्याख्याताथ तद्वचः' इति प्रसिद्धाः तत्राधर्मावृत्तिमहं कदाचिद्व्रजामि किं त्वेतस्य बहूनां शिष्याणां पुत्राणां वा उत्तमं मध्यमं वा वृत्तिमेव भजामि अतः प्रियोऽसत्य

अथ चैवं वचः श्रुत्वा प्रश्नमेष करिष्यति ॥ ततो हं विशदंतस्मै वक्ष्ये पित्रे त्रपृच्छते ३० इति संचित्य तनयः पितरं प्राह धर्मवित् ॥ तात कस्मै द्विजेंद्राय मां भवान्संप्रदा
स्यति ॥ द्वित्रिवारमिदं वाक्यमुक्तवान् पितरं प्रति ३१ पिता पिपांडितं मन्यं विज्ञाय तनयं ततः ॥ कोपसंरक्तनयन इदं वचनमब्रवीत् ३२ त्वामहं पांडितं मन्यापेत्
स्नेहावमानकम् ॥ दास्यामि मृत्यवे सर्वलोकसंहारहेतवे ३३ एवमुक्ते स पुत्रोपि चिंतामेतामुपागतः ॥ अयं दुःखकरं स्वस्य कस्मादेतदब्रवीत् ॥ पिताममय
था कश्चित्तामसः पामरः परः ३४ पुत्रस्य मरणादुःखं ब्रह्महत्याफलं विदुः ॥ कुत एतत्स्वयं स्वस्य कृतवान् बुद्धिमानयम् ३५ मम नातः परं श्रेयो यन्मां तस्मै पिता स्व
यम् ॥ दत्तवान् मृत्यवे यो मां स्वयमेव ग्रहीष्यति ॥ अस्य दुःखं परं नित्यं पितरत्र भविष्यति ॥ यतो हं प्रथमो नित्यं बहूनामस्मि मध्यमः ३७ तनयानां प्रियश्चैव सर्वदा
स्मि महात्मनः ॥ मां विना न क्षणं त्वेष पिता भवेन्न वातिष्ठते ३८ किं स्विद्यमस्य संयाते गृहे मायिकरिष्यति ॥ कार्यं मया विना नूनं मत एव भविष्यति ३९ इतो मयि गते
नूनं दुःखमस्य भविष्यति ॥ कर्तव्यं च मया किं स्विद्यमस्याद्य भविष्यति ४० ममास्य च वियोगो यमुभयोरप्रयोजकः ॥ यमस्य च ततः कप्रं कृतवान् मे पिता धुना ४१
इदानीं भववदनं परिम्लानं पितुर्धम ॥ अश्रूणि च बहून्पेष मां विलोक्य विमुंचति ४२ आलिंगयति मां गतं स्नेहपूर्णं निरात्मना ॥ अनुतापं परं प्राप्तं स्तिष्ठत्येषोति दुः
खितः ४३ तत एव वदाम्यद्य मयि स्नेहं यथा त्यजेत् ॥ अन्यथा द्रुतवाक्येन नरकोऽस्य भविष्यति ॥ इति संचित्य पितरमिदं वाक्यमभाषत ४४ अनुपश्य यथा पूर्वं पूर्वं
जास्तव सुव्रत ॥ अनृतं नोक्तं तस्ते मरणेऽपि महाधियः ॥ आत्मानमवलोक्य यथा तान्सर्वान् स्वपूर्वजान् ४५ प्रतिपश्य परांस्तद्वत्तादृशान्सत्यवादिनः ॥ त्रैवर्णिका
न्महाभागान् दध्यङ्गान् वरुणादिकान् ४६

वियोगश्चास्मीति द्वयोरर्थः ३७ । ३८ किं मद्गमनेन यमस्य कश्चिदुपकारो नास्तीत्याह किं स्विदिति । स्विदितं किं । कार्योपकारं । मत्तो विभ्रांतः ३९ तत इति स्पष्टम् ४० ममेति ।
अप्रयोजकः अनुपकारकः यमस्य चाप्रयोजक इति संबन्धः ४१ अस्थेदानीमेव परितोऽपस्तुलक्षणेन नुभाव्यत इत्याह इदानीमेवेति द्वाभ्यां । स्पष्टं द्वयम् ४२ । ४३ पंचमार्थं प्रपंचयति तत इति । तत एतादृ
शीं दशमस्यालोच्य अनृतादिनं परित्रातुं मया किंचिद्वाच्यमेवं विचार्य न चिकेता इदमुक्तवान् नित्यर्थः ४४ इदं किमिदं वाक्यं मां प्रापमाह अनुपश्येत्यादि । अनुपश्येत्पश्येत्कोऽर्थः हेतातयमात्मानमभाषितपृ
र्वानृतमालोच्य पूर्वोऽपि पितृपितामहादीननुक्तानृतकान् पश्येति । तथा प्रतिपश्येत्यस्य कोऽर्थः तान्सर्वानालोच्य स्ववंश्यतुल्यान्परांश्च त्रैवर्णिकान्सत्यवादिनः पश्येति द्वयोरर्थः ४५ । ४६

परानुदाहरति कर्णहत्यादिना । कर्णाविप्ररूपायेंद्रायत्वचंदौ । शिविश्रशरणागतपोतत्राणाथैस्वमांसं जीमूतवाहनश्चशरणागताथैराक्षसायतनुंदौ सिंहायमयूरध्वजवत् दधीचिश्चदेवेभ्योवज्राथ
मस्थीनियाचमानेभ्यस्तानिददावितिहासादौप्रसिद्धमित्यर्थः ४७ तथात्राप्यतीतग्रंथेप्रोक्तानिसत्यसंरक्षणायमहात्मनांचरितान्यनुसंधेयानीतिपदद्वयार्थवर्णादिकानित्युक्तंतत्स्फुटयति दध्य
हिडतिद्वाभ्यां । स्पष्टम् ४८ । ४९ तथाकैकेयैदत्तवरयोःपूतर्थमात्मत्वेननिरतिशयमेमास्पदंश्रीरामचंद्रमपिवनेविसर्जयतोदशरथस्थराज्ञोवृत्तमनुसंधेयमित्याह तथेति ५० एवमिति । 'बहुलाः
कृत्तिकागावः' इत्यमरस्तथाचयथागावःशरणागतत्राणात्मकस्वप्रतिज्ञानिर्वाहार्थयतमानायथागावोगोपायंतीतिश्रुतौलोकेशप्रसिद्धास्तत्प्रभृतयोऽन्येचबहवःसत्यपराःसंतीत्यर्थः ५१ अनित्येनक्षणभं
गुरेणजीवितेननित्यस्यसत्यस्यसाधनमेवकौशलमितिदर्शयन्नाह अपिसस्यमिति । किंचसस्यंवृक्षादिफलमिवजनःशरीरजातंकालरूपसूर्येणपच्यतेविनाशोन्मुखीक्रियतेतथातद्वदेवैषजनःपुनःपुनर्जा
यतेइत्यर्थः ५२ फलितमाह ततहतिद्वाभ्यां । एवंसत्यपालने श्रेयःशुभम् ५३ । ५४ एवमुक्तइति । प्राहिणोत्प्रेषितवान् ५४ पष्ठसप्तमयोर्धर्मप्रतियमपरिवारवाक्याभिनयपरयोरर्थम

कर्णस्त्वचंशिविर्मासंजीवंजीमूतवाहनः ॥ ददौदधीचिरस्थीनिप्रतिश्रुत्यवचःपुरा ४७ दध्यङ्गुलार्थवर्णोश्विभ्यांब्रह्मविद्यांप्रतिश्रुताम् ॥ त्यक्तानिजंशिरोप्याह
ब्राह्मणोवेदवित्तमः ४८ इंद्रःप्रतर्दनायाहब्रह्मविद्यांस्वशत्रवे ॥ प्रतिज्ञायददौकामवरंजनकभूभुजे ॥ याज्ञवल्क्योपिमेधावीब्राह्मणोवेदवित्तमः ४९ तथादशरथो
राजाप्राणेभ्योपिप्रियंसुतम् ॥ अरण्येप्रेषयामाससिंहव्याघ्रादिसेविते ५० एवमन्येपिबहवःकृतवंतोतिदुष्करम् ॥ सत्यपाशवशंप्राप्ताबहुलाद्याश्चजंतवः ५१
अपिसस्यंयथातद्वदिवसेदिवसेजनः ॥ पच्यतेकालसूर्येणतद्वदेवप्रजायते ५२ ततौहंस्वयमेवात्रमरिष्यामिनसंशयः ॥ त्वंचतद्वज्जनाःसर्वेमृत्युपाशवशंगताः ५३
ततस्त्वंचनंसत्यंकुरुदत्वायमायमाम् ॥ एवंतवममाप्यत्रश्रेयस्तातभविष्यति ५४ एवमुक्तोतिदुःखेनपितापुत्रंयमायसः ॥ प्राहिणोदीनवचनःसत्यपाशवशंगतः ५५
सतुगत्वामहभागोनचिकेतायमालयम् ॥ पितृभक्त्यातथैवात्मतपसाशुद्धचेतसा ५६ यमेग्रामांतरंयातउपवासत्रयंगृहे ॥ चकारतस्यतेनात्मपरिग्रहणका
रणात् ५७ अन्यथास्वपितुर्वाक्यमसत्यंतद्वविष्यति ॥ दातव्यस्यात्मनस्तेनयमेननपरिग्रहे ५८ यमोपिपरिवारेणकृत्वासंकेतमात्मनः ॥ दिनत्रयंगृहेनागात
स्यचित्तपरीक्षकः ५९ एनमागतमाज्ञायसर्वेतेयमकिंकराः ॥ गृहेस्थितमिदंवाक्यमुक्तवंतोतिधार्मिकाः ६० अस्मिन्यमपुरेवोरेकिमर्थविप्रबालक ॥ आगतो
सीतितैरुक्तेसर्वभेतदुवाचसः ६१ पूर्वमेवचतेसर्वेज्ञाततत्त्वायमाश्रिताः ॥ ज्ञात्वाबालस्यवचनात्पुनरूचुरिदंवचः ६२

यतारयति । सत्विति । सनचिकेताःपितृभक्त्यादिप्रभावात्सशरीरोयमालयंगत्वायमंग्रामांतरगतंश्रुत्वादिनत्रयमुपवासंकृतवान्मापितुदत्तंयमोगृहीयादित्येतदर्थमितिद्वयोरर्थः ५६ । ५७ अन्य
थेति । अन्यथाउपवासात्मकहठाकरणेयमंकर्तृकआत्मनोचिकेतसःपरिग्रहोङ्गीकारेनस्यात्तथाचपितुर्वाक्यमसत्यंस्यात्तन्माभूदित्याशयेनतथाकृतमितिपूर्वेणसंबन्धः ५८ यमोपीति । यमोपिप
त्वमिहकिमर्थमागतइत्येतेनैवमपुरुषैःपृष्टेसतिसप्तदागमननिमित्तंसर्वमुवाचेति ५९ पूर्वमेवेति । यमेराजसंनिध्याउज्जातत्वाअपियमपुरुषास्तदाकयात्पुनर्ज्ञात्वाहदमाहुः इदंकिं हेवसयममा
युक्तयत्पूर्वमुवाचपरिग्रहाभ्यांयमेवमपिपुनरुक्तेसर्वेज्ञाततत्त्वायमाश्रिताः ६० अस्मिन्नित्यमपुरेवोरेकिमर्थविप्रबालकः ६१ पूर्वमेवचतेसर्वेज्ञाततत्त्वायमाश्रिताः ६२

६३ । ६४ इत्यादीति । नचचालयेषां वित्तेशेषः स्फुटमन्यत ६५ एवमवतारितयोस्तयोरर्थमाह यमेति । हेयमराजतेगृहेविपकुमाररूपोऽतिथिरभिरूप आगतोवसेतस्वशांतयेप्रतिशोभमदकं
पाद्यादिजलमाहरमापयेत्यर्थः ६६ एतत्स्फुटयति ज्वलतइतिद्राभ्यां । यथावद्देशातिर्जलेनतथापाद्यादिदानेनातिथेरिति ६७ शांतीति । यथाशांतिमर्नतोमिर्गृहंदहेतथाऽनर्चितोतिथिःसर्वदहेदि
त्यर्थः ६८ सर्वपदार्थदर्शयति संभावितेतिचतुर्भिः । संभावितस्यानिश्चितमाप्तिकस्यसुखस्येच्छाआशेत्युच्यते निश्चितस्यसुखस्येच्छाप्रतीक्षेत्युच्यते स्वाभीष्टेनजनेनसहसमागमःसंगतमित्युच्यते त
थालोकेवेवेचार्थप्रकाशिकासुखकरीवाणीसूत्रेत्युच्यतइतिद्वयोरर्थः ६९ । ७० इष्टपूर्तशब्दयोरर्थोदर्शयति अग्रीति । तटाकादीत्यादिपदेनप्रपादानादिपरिग्रहः ७१ पुत्रपशुपदयोरर्थोच्येते और
साइति । गवाद्याश्चसल्लक्षणाःपशवइति एतदाशादिरूपंसर्वमतिथिर्दहतियस्यमंदस्यगृहेसोतिथिर्ब्राह्मणोनश्रन्वसेदिति संबंधः तस्मात्सोवश्यमर्च्यइतिभावः ७२ । ७३ अष्टमार्थमाह एवमिति

वत्सनायुःक्षयात्पूर्वयमोगृह्णातिकंचन ॥ अदत्तंवापिदत्तंवाचतुर्विधशरीरिणाम् ६३ धर्मराजश्चनात्रास्तिप्राणिनांयोनियामकः ॥ ततस्त्वंस्वगृहंशीघ्रंगच्छस्वंपि
तरंप्रति ६४ इत्यादिवहुधोक्तस्तैर्नचचालयदातदा ॥ तृतीयेदिवसेतीतेयमआगात्रिजंगृहम् ॥ आगतंधर्मराजंतंकिंकराइदमूचिरे ६५ यमवैश्वानरोविप्रकुमा
रस्तेगृहेतिथिः ॥ तस्यशांत्यर्थमुदकंझटित्याहरमानद ६६ ज्वलतोत्रयथावन्हेर्भवेच्छांतिर्जलैःसदा ॥ अर्घ्यपाद्यादिभिस्तद्वदतिथेःशांतिरीरिता ६७ शांति
शून्योयथावन्हिरुदकैःसपरिच्छदान् ॥ गृहान्दहतितद्वत्स्यादतिथिःसर्वदाहकः ॥ अपूजितोनरेणायमर्घ्यपाद्यादिभिर्जलैः ६८ संभावितसुखस्याशाप्रतीक्षा
निश्चितस्यच ॥ सुखस्यसंगतंतद्वद्विविधंसुखहेतुकम् ६९ स्वाभीष्टेनजनेनात्रसूत्रतायासमीरिता ॥ वणीसुखकरीलोकेवेदेचार्थप्रकाशिनी ७० अग्निष्टोमा
दिकोयागइष्टमित्युच्यतेबुधैः ॥ कूपारामतटाकादिपूर्तमुक्तंमनीषिभिः ७१ औरमास्तनयास्तद्वत्सर्वलक्षणसंयुताः ॥ गवाद्याःपशवस्तद्वद्गुल्यानेकशः
७२ एतत्सर्वदहत्येवपुरुषस्याल्पचेतसः ॥ यस्यानश्रन्वसेदत्रब्राह्मणस्त्वतिथिर्गृहे ७३ एवमुक्तोयमस्तैःस्वैःकिंकैरुक्तवानथ ॥ अतिथिर्भीतचेताःसंस्तंतदा
नचिकेतसम् ७४ तिस्रोरात्रीर्गृहेयन्मेह्यवात्सीस्त्वंप्रियोऽतिथिः ॥ अनश्रंस्ततएवत्वंवरांस्त्रीन्वरयाधुना ७५ स्वस्तितेस्तुप्रियंकर्तुंयदिव्रह्मनसमुद्यतः ॥ नमस्तेऽ
तिथयेतस्मादस्तुमेवास्त्वनामयम् ७६ एवमुक्तोयमेनैवनचिकेतावरांस्त्वमान् ॥ ववेत्रीनबुद्धिसंपन्नोधर्मराजंप्रतीदृशान् ॥ पितृप्रसादमग्रेष्वज्ञानंचैवात्मनस्त
था ७७ पितृप्रसादमेवंसवब्रेडुद्धिमतांवरः ॥ दुःखशून्योयथाहंवैत्वत्प्रसादादिविस्थितः ७८ सुमनाविगतक्रोधस्तथामांप्रतिगौतमः ॥ यमलोकात्पुनःप्राप्तना
धिवासमुपागतः ॥ यथापूर्ववदेववररोमेप्रथमःस्मृतः ७९

विभिः । इत्थंतैःपार्षदैरुक्तोयमस्तमतिथिर्मत्पेवमुक्तवानिति ७४ एवंकथमित्याकांक्षांपूरयति तिस्रइतिद्राभ्यां । हेब्रह्मन्यतस्त्वंमद्गृहेऽनश्रंस्तिस्त्रोरात्रीरवात्सीरुपितवानसिततस्तद्दोषशांत्यर्थेवर
अर्थवरयो ७५ स्वस्तीति । हेब्रह्मन्यदिद्वल्लक्षमयामतिप्रियंकर्तुंसमुद्यतोसितस्मानेपिस्वस्त्यस्तुनमश्वास्तुत्वत्प्रसादान्ममसपरिवारस्यानामयंदुःखाभावश्चास्त्वित्यन्वयः ७६ उत्तरप्रथमवतारयति
एवमुक्तइति । इत्युक्तोचिकेताःपितृप्रसादाभिज्ञानात्मज्ञानरूपांस्त्रीन्वरामृतवानित्यर्थः ७७ नवमार्थंदर्शयति पितृप्रसादमितिपट्टिः । तत्रपितृप्रसादमित्यंसवृतवान् इत्यंकथं हेधर्मराजयथादि
विस्वर्गरूपेभव लोकस्थितोर्दुःखशून्यत्वादिमांस्तथामतिपतादुःखशून्यत्वसौमनस्यनिष्क्रोधत्वविश्वस्तवैर्युक्तःसन्मामितोगतपूर्ववत्संभाषेतइतिद्वयोरर्थः ७८ । ७९

॥ ३ ॥

ટી. અ.

9.

11 3 10

अनन्तेति । अनन्तस्य स्वर्गलोकस्य लाभोक्षेमे च कारणभूतमेतमश्विदस्य माणविराज्यत्वात्

अनन्तं । अनन्तस्त्वर्गलोकस्य लभेमेव कारणभूतमेतमश्विष्यमाणविराडूपत्वात् । काष्ठेष्वश्विष्यमाणेषु लोकेषु स्थितमपि धीमतां बुद्धविषयगुहाभूतायां स्थितं गोप्यत्वाद् अस्तुतः साक्षिरूपत्वादाजानी
 १४ एवमिति । एवमुक्त्वा धर्मराजस्तस्मै शिष्याय प्रत्युच्चारयत् । विराडूपत्वेन सर्वकारणत्वालोकादि लोकानामाद्यमवदत् । तथा च यनं पागे तस्याग्नेः स्वरूपघटिकादृष्टकायावत्पयोत्सलयाकायादृशरू
 पाश्च भवति यथा च येन प्रकारेण चीयंते न्यस्यंते यच्चान्यचतुदपयुक्तं द्रव्यादिकं तत्सर्वमवददिति द्वयोरर्थः १५ । १६ प्रत्यवादीदिति । सचनचिकेतस्तत्सर्वं मृत्युतोयमादधीतं तदाज्ञया प्रत्यवादीत्
 प्रत्युच्चारितवान् । विश्वाससहितो भयप्रयुक्तगददत्त्वादिहीनः १७ शिष्यस्येति । अग्रे श्रित्याग्निग्रंथस्य प्रत्युच्चारणादनुवादात्तुष्टोम इदमाह इदं किं हेनचिकेतः अयमधिको वरो दीयते यदयमग्नि
 स्त्वसंबंधवाचकेन नाचिकेत इति नाम्ना प्रसिद्धो भविष्यतीति द्वयोरर्थः १८ । १९ एतदेव स्फुटयति नाचिकेतमिति । सद्द्विष्यः सुबुद्धयः १०० अन्यंच वरं संकापदोक्तमालारूपं ददामीत्या
 ह अन्यमिति त्रिभिः स्पष्टम् १०१ मालां वर्णयति जांबूनदेति । उत्तमकनकमयामणयो मण्याकाराः कणाः प्रोता यत्र तादृशैः सूत्रयष्टिभिर्विराजितां नवभिर्वज्रादिभीरत्नैः सूर्यवद्दीप्तां स्थूलामलकतु

अनन्तलोकसंप्राप्तौ स्थितावपि चकारणम् ॥ एतमग्निसदाबुद्धौ धीमतां समवस्थितम् ॥ विद्विस्वरूपतः संतंकाष्ठेष्विव जगत्रये १४ एवमुक्त्वा यमो राजा लोकादि स
 र्वकारणम् ॥ विराडात्मकमग्नितंतस्मै शिष्याय सो वदत् १५ यद्रूपादृष्टकास्तद्व्यावंत्यो वायथापि वा ॥ चीयंते सकलं तद्वद्रव्यमंत्रक्रियादिकम् १६ प्रत्यवादीत्स
 चाप्येतदधीतं यतु मृत्युतः ॥ विश्वाससहितः शिष्यो धर्मराजस्य शासनात् १७ शिष्यस्य तस्य संलोक्य मृत्युः प्रज्ञामलौकिकी ॥ यथोक्तोच्चारणादग्नेः संतुष्ट इदमब्र
 वीत् १८ वरत्रयाद्वरो न्योयं मया तुभ्यं प्रदीयते ॥ तवैवायं योक्तो ग्निर्नाम धारी भविष्यति १९ नाचिकेतममुं वह्निकथयिष्यंति सद्द्विष्यः ॥ यावद्देदाश्च सूर्यश्च त
 थाभूतादिकं जगत् ॥ तावदग्निरयं ब्रह्मंस्तव नाम्ना भविष्यति १०० अन्यंचैव वरं तुभ्यं ददामि नाचिकेतसे ॥ अग्रे रुच्चारणात्तुष्टः स्वशिष्याय महात्मने १०१ जांबू
 नदमणिप्रोतसूत्रसंगविराजितां ॥ अमूल्यनवरत्नौघमंडितां सूर्यसन्निभाम् १०२ स्थूलामलकसंभानमुक्ताकोटिविलंबिनीं ॥ मालामिमामयादतां स्ववशसि विधार
 य ॥ चित्रवर्णायथामेघो विद्युतं शब्दसंयुताम् १०३ इत्युक्त्वा तामदान्मालां तस्मै सनचिकेतसे ॥ धर्मराजोऽतिसंतुष्टो ह्यग्रे रत्रानुभाषणात् १०४ नाचिकेतममुं यो
 गिं त्रिश्चित्त्वोक्तविधानतः ॥ यागांस्त्रीन् कुरुते भातृपित्राचार्यैः सुशिक्षितः १०५ जन्ममृत्युतरं त्सोऽत्र ब्रह्मविज्ञानजन्मना ॥ विनापि ब्रह्मविज्ञानसाकल्यं वा भवेत्
 हि १०६ स्वर्गवासोऽथ वा मोक्षो ब्राह्मणस्य हि कस्यचित् ॥ स्वर्गादस्य परिश्रंशो धर्मिष्ठस्य महात्मनः ॥ न भवेत्पुण्यं यावद्देतावत्कालं वसेद्भुवम् १०७

ल्यानां मुक्तानां कोटिभिरसंख्येयैः कतिभिरग्रभागैर्वापरस्परं मिलिते दीर्घाग्निमांसशब्दां मालां विद्युतं मेघं इव धारयेति द्वयोरर्थः १०२ । १०३ इत्युक्तेति । अग्रे रत्रिग्रंथस्यात्र गुरोः सन्निधाय अनुभाष
 णादनुवादात्तुष्टः १०४ त्रिणाचिकेत इत्यादेः षोडशस्यार्थमाह नाचिकेतमिति त्रिभिः । इममग्निं दृष्ट्वा नाचिकेतं संज्ञं त्रिस्त्रिवारं चित्वा च यनेन संपाद्य त्रीन् यागान् त्रिष्टोमादिकान् योमात्रा आपंचमय
 पोत्ततः पित्रा तत आचार्येण च सुशिक्षितः शिक्षाद्वारा संबद्धः सन् कुरुते स ब्रह्मविज्ञानजन्मना विनापि ब्रह्मलोकादिद्वारा जन्ममृत्युतरं अथवा अत्र भवेज्जन्मनि ब्रह्मविज्ञानस्य साकल्यं संपन्नं जन्मादितरण
 साधनभूतां लभेतीति द्वयोरर्थः १०५ । १०६ स्वर्गेति । अथवा तस्य स्वर्गवासरूपं मोक्षरूपं वा जन्ममृत्युतरं भवति परंतु समोक्षः कस्यचिदेव भवति दुर्लभत्वात् स्वर्गस्य जन्ममृत्युतररूपतासू
 चितमात्यंतिकत्वमिदमेव इदं किं धर्मिष्ठस्य स्वर्गाद्यत्परिश्रंशो न भवेत्पुण्यं पर्यंतं वासश्च स्यादित्यर्थः १०७

ब्रह्मण इति । हिरण्यगर्भरूपाद्ब्रह्मणो जातं विराडात्मकमेतमग्निदेदीप्यमानं सर्वैः स्तुत्यं च यो ज्ञात्वा चाहं कर्म यागादिरूपं आदिपद्मं ह्यमुपासन्नं च करोति स भावना तारतम्यानुसारणं स्वर्गरूपां मोक्षं
रूपां वाशांतिं व्रजतीत्यर्थः १०८ सकलकर्मलोपसंहारपरस्य सप्तदशस्यार्थमाह यत एवमिति । यत एवमीदृक्प्रभावोऽयमग्निस्तत इदं सिद्धं इदं किं येन रूपसंख्याप्रकारेण विधाया इष्टकाश्रित्याग्नेः
स्वरूपभूतास्तदात्मकमेतन्नयं विज्ञाय अयं नाचिकेतोऽग्निश्चिवारं चितः स स्वर्गमोक्षं वाक्रमेण प्राप्य मोदते इत्यर्थः १०९ अष्टादशस्यार्थमाह फलेनेति । एवं सफलमग्निरूपदेवविज्ञानमुक्त्वा पुनर्यम ऊर्ध्वलोका
त्मकमग्निनिर्दिशन् सन्नदिमाह हेनचिकेतः यस्तुभ्यं मया गिरुक्तः स एव दृश्यते स्वर्गरूपेण एवं द्वितीयवरपुत्तौ सत्यां तृतीयं वरयेति द्वयोरर्थः ११० । १११ ये यमेते इत्यादेरुनविंशस्यार्थमुपबृंहयति एवमु
क्ते पुनरिति त्रिंशता । स्पष्टं ११२ धर्मराजेति । हे धर्मराज सर्वस्य देहि नो मरणं प्रारब्धं तं कालावच्छिन्नत्वाद्भवति मृत्युर्जन्मवतामित्यादि पुराणवचनैर्मृत्योर्जन्मव्यापकतायाः प्रसिद्धेरिति द्वयोः संबन्धः
११३ । ११४ अतोऽन्यदार्चनं जातस्य हि ध्रुवो मृत्युरित्यादि श्रुतिस्मृतिवचनानि चोक्तव्याग्निदर्शयतीति सूचयन्नाह जातानामिति । ब्रह्मा हिरण्यगर्भस्तत्प्रभृतीनां जन्मभाजां मरणं ध्रुवमिति मया श्रुतमिति

ब्रह्मणः सूत्रतो जातमग्निं सर्वज्ञरूपिणम् ॥ विराजं दीप्तवपुः स्तुत्यं सर्वैः सुरासुरैः ॥ ज्ञात्वा कर्मादिकं कृत्वा स्वर्गमोक्षं च वा व्रजेत् १०८ यत एव ततो येनाग्निश्चितो
ग्निर्भवेदयम् ॥ एतन्नयं सुविज्ञाय रूपसंख्याप्रकारतः ॥ इष्टका अग्निरूपं स स्वर्गलोके व्रज मोदते १०९ फलेन सहितं देवमग्निमुक्त्वा यमः पुनः ॥ इदं वचनमाहैतत्स्वशि
ष्यं नचिकेतसम् ११० अंगुल्यानिर्दिशन्नग्निमेष ते ग्निर्मये रितः ॥ नचिकेतस्त्वया पृष्ठः स्वर्गो यो दुर्लभो नृणाम् ॥ द्वितीयो यं वरो जातस्तृतीयं वरयाधुना १११
एवमुक्ते पुनः प्राह तृतीयवरालिप्सया ॥ नचिकेता धर्मराजं सत्यपाशवशंगतम् ११२ धर्मराज जनः सर्वश्चतुर्विधशरीरभाक् ॥ प्रियते सर्वथैवांते काला देवनसंशयः
११३ मृत्युर्जन्मभृतायस्माद्देहेन सह जायते ॥ अद्य वा दशतांते वा ततः सर्वो मृतिं व्रजेत् ११४ जातानां मरणं नित्यं ब्रह्मादीनां समंततः ॥ आवश्यकं धर्मराज श्रुतमे
तन्मया पुरा ११५ विद्यमानेऽपि देहेऽस्मिन्नसत्तामात्मनः सदा ॥ केचिद्वदंति धीमंत एव युक्तिपरायणाः ११६ आत्मानामनदेहादिसंघातादपरोस्ति हि ॥ स ते
भ्यस्तु पृथक्त्वेन यस्मान्नैवोपलभ्यते ११७ आत्मा देहादिसंघातात्पृथक्त्वेन सतु कीदृशः ॥ स्पर्शादिमान्यथान्योवाप्रापितः सर्वदेहिनाम् ११८ स्पर्शेन लभ्यमानश्च
द्वायुरेव भविष्यति ॥ आत्मा प्राण इति प्राप्नोह्यनिष्ठं तच्च वादिनाम् ११९ अपि प्राणो वायुरूपो भवेदात्मा यदा तदा ॥ तेज आदिकुतो नात्मा भवेदेतद्वदंति हि १२०

११५ तत्र जन्मव्यापके मरणे आत्मनः सत्तायां संशये केमुत्पदंशयितुं जीवनदशायां तत्संशयं चार्वाकादियुक्तिभिर्दर्शयति विद्यमानेऽपीति विंशत्या । केचिद्दीप्तस्तार्किकादेहे सत्यप्यात्मनो न सत्तां सत्ता
भावमित्येवं दंतीत्यर्थः ११६ इत्येकथमित्याकांक्षायामाह आत्मेत्यादि । आत्मेत्यास्तिकानां प्राप्तिद्वयोर्भावः स संघाताद्विज्ञेनास्ति देहादिभ्यः पृथगनुपलभ्यमानत्वादित्यर्थः ११७ यदि तु संघा
तात्पृथक् स ह्यप्येतदावक्तव्यं किं स आत्मा स्पर्शादिगुणकस्तद्वद्विदेवत्याह आत्मा देहादीति । प्रापितः प्रसंजितोभ्युपगत इति यावत् चार्वाकैर्वाद्यादिभूतचतुष्टयस्यैवांगीकारात् स्पर्शस्यादौ निर्देश इति
बोध्यं ११८ तथात्मनः स्पर्शवत्येन स्वग्राह्यत्वं स्वीकारे वा युतत्वात्मकप्राणरूपत्वापत्तिः स्यात्सा च नित्यात्मवादिनाम निष्ठापाना नित्यतायाः स्पष्टत्वादित्याह स्पष्टेनेति । तदात्मनः प्राणरूपत्वं ११९
अप्यपि विनिश्चयनं नित्यमपि दर्शयति स्पष्टेति । यदि प्राणकरो वायुरात्मा भवति तदा विज्ञेयः प्रभृतिभूतत्रयमात्मानं भवतीत्यत्र किंचिद्विनिश्चयं वाच्यमित्यर्थः १२०

ननु जीवनाभावात् प्रयोजकाभावमिति योगित्वेनैव प्राणस्यात्मत्वसाधकमिति चेत्समेत तेजः प्रभृतिष्वपि । यत उष्णत्वाद्यभयिभिर्जीवनं न दृश्यते इत्याह प्राणेनेति । जीवो नाम रेतसः सारभूता प्रमोषा

ननु जीवनाभावमप्योजकाभावमिति प्रोक्तं त्वमेव प्राणस्यात्मत्वसाधकमिति तत्सममेत तेजः प्रवृत्तिव्यपि । यतः उष्णत्वाद्यभयि पि जीवने न दृश्यते इत्याह प्राणेनेति । ओजोनामरेतसः सारभूताप्रमाणो
रित्युक्तं प्रथमाभ्यायेतद्विदोऽजीजाः १२१ औष्ण्यादीनां तेजोमयत्वादिकं दर्शयति अग्रेरिति । स्पष्टम् १२२ मरणकालेतेषां सर्वेषां वासत्वं सममित्याह अपायइति । चतुर्णां प्राणीष्वपरस्परं जीवसां
पायोवियोगो मरणे समो दृश्यते जाड्यं च सर्वेषां समतः प्राण एवात्मेति पक्षपरिग्रहोऽयुक्त इत्यर्थः १२३ न च ज्ञानप्रयोजकत्वं प्राणेशेति प्रवृत्तिव्यपि ज्ञानकालं चतुर्णां सान्निध्यस्याविशेषेण तेष्वेकस्यैव ज्ञान
प्रयोजकत्वमिति वक्तुमशक्यत्वादित्याह अवस्थानइति । यदा उत्क्रान्तां चतुर्णामवस्थाने सन्निधौ समसति ज्ञानमुत्पद्यमानं दृष्टं तदा दृष्टं ज्ञानं प्राणस्यैव धर्म इति वक्तुमयुक्तमित्यर्थः १२४ अत इति । आत्म
नोद्यत्तुर्विमोहं कायतिशब्दपतिप्रकाशयतीत्यावत्सतथा १२५ प्राणस्यात्मत्वायोगे हेतुतयानुपपत्त्यंतरं दर्शयति अपि प्राण इत्यादिना । किंच प्राणरूप आत्मादेशांतरं परलोकं गच्छन्निराधारः स न कथं
व्रजेत् मार्गे एव बाह्यायुवत्कथं नलीयेत इति वक्तव्यमित्यर्थः न च बाह्यायुवो नाशं नयांतीति व्यवस्थितिं निश्चयो लोकास्य नास्ति प्रत्युत विलय एव लोकप्रसि

प्राणेन न विनायद्वज्जीवनं तद्वदेव हि ॥ तेज आदिविनाप्यत्र न दृष्टं जीवनं कचित् ॥ अनुष्णो वापि न रक्तौ ह्यनो जावान जीवति १२१ अग्रे रौष्ण्यं वपुष्यस्मिन्न रक्तं नी
रात्प्रजायते ॥ पृथिवी तस्तथैव जीवोपि वायोः प्राणश्च देहिनाम् १२२ अपायोत्र चतुर्णां हि सम एव प्रदृश्यते ॥ मरणे पक्षपातोऽयं व्यर्थः प्राणेतु वादिनाम् ॥ औष्ण्यादीनाम
चैतन्यं यदि प्राणे पितृत्समम् १२३ अवस्थाने चतुर्णां हि ज्ञानमुत्पद्यते यदा ॥ तदा प्राणस्य विज्ञानमिति केन विनिर्णयः १२४ अतः प्राणात्मवादोऽयं मोहमात्रविनिर्मे
तः ॥ बालिशैर्वादिभिर्धुक्किं हि नैरात्मा विमोहकः १२५ अपि प्राणो निराधारः कुतो देशांतरं व्रजेत् ॥ व्रजन्वा विलयं केन न व्रजेद्बाह्यायुवत् ॥ न बाह्यायुवो नाशं नयां
तीति व्यवस्थितिः १२६ अपि वायुस्वरूपोऽयं सच्छिद्रे स्मिन्न शरीरके ॥ केन बद्धो वपुर्हित्वा येन नायं बहिर्व्रजेत् १२७ कर्मणा बंधनं देहे कर्मणैव विनाशनम् ॥ यदि प्राण
स्य तत्कर्म नित्यं नानित्यमेव वा १२८ नित्येन कर्मणा देहे बंधनं वा विनाशनम् ॥ यदि तस्य तदेवात्मा कुतस्तेन भविष्यति १२९ अनित्ये तस्य नाशेन देहाद्यद्वद्बहिर्व्र
जेत् ॥ नाशं केन तु तत्राशादिषु नैव प्रयास्यति १३० तस्मात्प्राणस्य येषां स्यादात्मत्वं तन्मतेपि हि ॥ भूतानां मात्मतैव स्यात्प्रच्छन्ना शब्दभेदतः १३१ स्पर्शवांस्तत
एवात्मानं भवेद्देहतः पृथक् ॥ अदर्शनाच्च सततं तद्रूपं परसंगंधवान् १३२ चतुर्भ्योऽपि च भूतेभ्यः शब्दवान्न पृथक् क्वचित् ॥ पृथक् संभवेऽप्यपुत्रोत्र कलभाषणः १३३

इति १२६ किंच बायुरूपस्यात्मनो बद्धवद्देहे स्थितिरेवानुपपन्न इत्याह अपि वाय्विति । स्पष्टम् १२७ यदि च प्राणरूपे देहे स्थिते विनाशस्य च प्रयोजकं कर्मण्येतदा तस्य कर्मणो नित्यस्य मनित्यत्वं वा
तिवाच्यमित्याह कर्मणेति १२८ आद्यकर्मण एवात्मत्वापत्तिरित्याह नित्येनेति । तस्य प्राणस्य देहे बंधनं विनाशनं च यद्विकर्माद्योनेतदा तत्कर्मैवात्मास्त्विति १२९ अंत्य आह अनित्ये इति । अनित्ये
कर्मणि सति तस्य कर्मणो नाशात्प्राणो बहिर्व्रजतीति यथा कल्पते तथा कर्मणाशादेव प्राणरूप आत्मानं नश्यतीत्येव कुतो न कल्पते इत्यर्थः तथा च वादिनाम निष्ठापत्तिरिति भावः १३० फलितमाह तस्मा
दिति । यतः परलोकगमनाद्युपपत्तिरत्रादिना स्ति ततो भूतचतुष्टये संहितमात्मेति वदंतं चार्वाकमनुसरतैश्च केन चिद्वापाभेवमात्रेण प्रच्छन्नः पृथग्विभासमानोऽयं वाः प्रवर्तितो न त्वास्ति केनेत्यर्थः १३१
एवं स्पर्शं सर्वं यथा त्मनो नोपपद्यते तथा रूपमपि सदानास्ति अनुपलब्धे रित्याह स्पर्शवानिति १३२ न च शब्दवत्त्वमप्यात्मनः स्वीकर्तुं शक्यं भूतचतुष्टयस्यैव शब्दवत्त्वेनोपलब्धेः यदि तु भूतचतुष्टय
भिन्नस्यापि शब्दवत्त्वमिष्यते तदा वंध्यापुत्रोपि शब्दवत्त्वं नाभ्युपगम्येतेत्याह चतुर्भ्य इति । कलभाषणो मधुरस्वरः स्यादिति शेषः १३३

किंचात्मनःशब्दवत्त्वांगीकारेतस्यश्रोत्रेणग्रहणेनवाच्यंश्रोत्रस्यशब्दवत्त्वग्रहणाक्षमत्वंस्यवादिभिरेवस्वीकृतत्वादित्याह अपिचेदिति १३४ अस्तुतहिमनस्तिश्रोत्रमितिशंकावारयति मनसेति ।
 शब्दवतोग्रहणंकेवलमनसाभवतीत्येतद्वेक्यवस्थितंनिश्चितंनस्ति यतोयद्यदेवमनोरथादिकंमनःकर्तृकल्पयतिरचयिततत्तदेवेतमनसापश्यन्तुनःप्रसिद्धोऽस्तुशब्दादिकमपिमनसापश्यन्नित्यर्थः
 १३५ अतएवेति । अतोऽनित्यत्वादिप्रसंगादयमात्मास्पर्शादिगुणरूपोपिनसंभवतीत्यर्थः गुणरूपत्वेचकारसूचितदोषांतरंदर्शयति स्पर्शादपइत्यादिना । स्पर्शादियोगुणाभवन्तिआत्माचद
 व्यंभवतीतिवदतांतेपांमतेद्रव्यगुणरूपकथंभविष्यतीतिसंबंधः १३६ अतएवनरूपादीति । अतउक्तदोषादेवरूपादिगुणभिन्नत्वमप्यात्मनोनभवतीत्यर्थः कोसावुक्तदोषइत्याकांक्षायामाह ग्रा
 हकत्वेनेति । यदासौवाच्यादिद्रव्यरूपेणगुणभिन्नोवाच्यादिभिन्नोवाभवेदुभयथापितद्रहणमभिलक्ष्यकरणविचारेक्रियमाणेनेत्रादिकंग्राहकरूपेणनतिष्ठति तेषारूपादिद्विवेश्रृत्वादित्यर्थः १३७
 इत्यादीति । इत्यादिभिस्तेपांकुताकिंकाणांवाच्येनैधौमंतोपिजीवनदशायामपिचसंघातव्यतिरिक्तात्मसत्तायांव्यामोहंगच्छतीति १३८ यथाताकिंकास्तस्यनास्तित्वंवदंतितथातस्यास्तित्वंवदानु
 सारिणोवदंतीत्याह वेदेति । तंघातव्यतिरिक्तात्मानम् १३९ एतस्मिन्निति । एतस्मिन्नस्तित्वनास्तित्वकोटिकेसंशयेसतिभवाभिर्णययोग्यमर्थब्रवीतुयथाहंत्वयाशिक्षितःसन्विद्यांजानी
 अपिचेतशब्दवानेषगृह्यतेकेनतद्द ॥ नहिशब्दवतांश्रोत्रादस्तिलोकेग्रहःकचित् १३४ मनसाग्रहणंनैवकचित्स्याद्विव्यवस्थितम् ॥ यद्यत्कल्पयतेयस्मात्तत्
 तेनात्रपश्यति १३५ अतएवचनैवायंस्पर्शाद्यात्माकदाचन ॥ स्पर्शादियोगुणायस्माद्रव्यमात्माचवादिनाम् ॥ गुणरूपकथंद्रव्यमतेतेषांभविष्यति १३६
 अतएवनरूपादिव्यतिरिक्तोभवेदिह ॥ ग्राहकत्वेननेत्रादेरसत्त्वाद्रहणंप्रति १३७ इत्यादिवचनैस्तेषांमोमुह्यंतेत्रधीधनाः ॥ जीवत्यपिमृतेप्रायःसर्वेसंशेरतेयम्
 १३८ वेदवाक्यबलेनैवकेचिदस्तीतितंविदुः ॥ अपरेयुक्तिबलतोनास्तीत्येवंप्रपेदिरे १३९ एतस्मिन्संशयेमह्यंब्रुहित्वंनिर्णयंप्रभो ॥ अनुशिष्टस्त्वयाविद्यामत्रा
 हंनिर्णयंमदा १४० ततोऽन्यतरदत्रत्वंसविशेषवदाधुना ॥ अयंतृतीयोभवतादेयोमेवरईश्वर १४१ एवमुक्तेयमःप्राहतंतदानचिकेतसम् ॥ नैतत्प्राक्षीरिति
 श्रीमान्वारयन्हस्तसंज्ञया ॥ हेतुंचाप्यवदत्तत्रतत्कृतप्रश्वारणे १४२ दुर्विज्ञेयमिदंयस्मादेवैश्वविचिकित्सितम् ॥ संदिह्यचपुरादेवाःकेचिदद्याप्यनिश्चिताः
 १४३ अस्तितानास्तितार्धमःसूक्ष्मएषनिजात्मनः ॥ यतस्ततोऽनजानंतिदेवाअपिमहाधियः १४४ वरमन्यंतृतीयंत्वंनचिकेतोऽवृणीष्वभोः ॥ मोपरोत्सीर्म
 हाभागमात्वंसत्यवशंगतम् १४५ मुंचमांसत्यवचनाद्वदंतववशंगतम् ॥ मातिप्रश्रमिमब्रुवन्तुर्विज्ञेयंमायिक्षिप १४६ एवमुक्तेयमंप्राहनचिकेताइदंवचः ॥ दे
 वाःसंशेरतेयत्रदुर्विज्ञेयंचयत्त्वया ॥ पूर्वैरप्युदितंत्वंचवक्तायस्यातिदुर्लभः १४७

पक्षयोर्मध्येअन्यतरपक्षोपपादकंसविशेषंवाक्यंवदेति १४१ नचिकेतसःश्रद्धापरीक्षणायमवाक्याभिनयपरस्यविंशस्यार्थमाह एवमुक्तइतिपंचभिः । एतच्छ्रुत्वायमस्तेनचिकेतसंहस्तद्वयभ्रा
 मणलक्षणयाचेष्टयावारयन्सन्नेतमाप्राक्षीरित्युक्तर्वास्तत्रहेतुमप्यवदादिति १४२ दुर्विज्ञेयमिति । इदमात्मतत्त्वंदुःखेनज्ञेयंभवति यतःपूर्वैपिदेवाःशमादिशालिनोऽत्रात्मनिंसंदिह्यनिश्चयनगताइत्यर्थः
 १४३ तत्रहेतुमाह अस्तितेति । यतआत्मनोऽस्तितारूपोनास्तितारूपोवाच्यःसूक्ष्मोदुर्लभः १४४ वरमन्यमिति । हेनचिकेतस्त्वमितोऽपरुपंतृतीयंवरंवरयमोपरोत्सीः अत्रार्थमोपरोत्सीःशिक्षयेनमे
 रणरूपंप्रतिमाननयेत्यर्थः १४५ मुंचेति । मांसत्यपाशमुक्तंहुह दुर्ज्ञेयार्थेनोचरमतिप्रश्रमयिमाक्षिपउप-यसितुंनार्हस्तीत्यर्थः १४६ एकविंशस्यार्थमाह एवमितियुभिः । एवमप्येवोक्तंस्तिवदि
 अपिचैतद्वचनंवाच्यं तद्विदुः केचिदेवमर्ताजयप्रामाण्येतिनांतेषांयथावत्तत्त्वंनैवभवतीतिअपिचैतद्वचनंनैवभवतीतिअपिचैतद्वचनंनैवभवतीतिअपिचैतद्वचनंनैवभवतीति

४८ कलितमाह ततइतिट्यायां । स्पष्टद्वयं १४९ । १५० द्वाविंशादिविक्रमार्थवर्णयति एवमितिद्वाविंशतिश्रीकैः । एवंविधंनचिकेतसोवाक्यंश्रुत्वायमराजद्वन्द्वमापानसंज्ञयावतीति

४८ कलितमाह ततहतिद्व्यां । स्पष्टद्वयं १४९ । १५० द्वाविंशद्विकस्याधैवर्णपति एवमितिद्व्याविंशतिश्लोकैः । एवंविधंनचिकेतसोवाक्यंश्रुत्वायमेराजहर्षवक्ष्यमाणवचनमब्रवीत् किंकुर्वेन
नचिकेतसोवैराग्यपरीक्षणायाष्टमानष्टसंख्ययामिताःपरिच्छिन्नास्तैतथातानितिबुधुत्पत्त्याऽष्टसंख्याकवाचकेनपरिखावतुडप्रत्ययसाधुनाष्टमपदेनोक्तानष्टवरांस्तथातैःप्रथमाष्टम्योन्यान्व
रान्कृत्वाउपन्यस्यमानपद्मसंज्ञमलोभयन्नितिवावत् । तथाहि द्वाविंशेपुत्राःपौत्राःपञ्चवोहस्तिनोहिरण्यमश्वामंडलाधिपत्यंचिरजीवनमित्यष्टोवराउक्ताः । त्रयोविंशचतुर्विंशयोश्चवित्तंस्थिरंजी
विकाचक्रवर्तित्वंदिव्यमानुषकामभोगित्वंसत्यकामत्वंदिव्यस्त्रियस्तासांदास्यस्तासांतूर्यपदोक्तनाट्यकौशलंचेत्याकाराष्टौवराउक्ताइति १५१ तत्रप्रथमवराष्टकमभिनयति शतायुषइतित्रिभिः ।
शतायुषःशतवर्षजीविनःपुत्रान्पौत्रान्श्चरूपादिसंपन्नान्बृणीष्वेतिसंबंधः तथागवादिकान्पशूंस्तथानान्गान्हस्तिनस्तथास्वर्गस्थितंकांचनंचेतिद्वयोरर्थः १५२ । १५३ सवितुरिति । सूर्याश्वसमान
श्चांस्तथासर्वत्रभूमौगुणैःप्रसिद्धंभूमेर्भण्डस्यराज्यंयथेष्टमायुश्चेति १५४ एतदिति । एतत्पुरोदितंयदितृतीयवरेणसमंमन्यसेतदावृणीष्वेति १५५ द्वितीयंवराष्टकमभिनयति वित्तमितिद्वादशभिः ।

तच्चेदहंनभवतोजानीयांकःपरोमम ॥ त्वाद्गस्यभवेदक्तापुमान्लोकत्रयेपिच १४८ ततोयदिमयिप्रीतिर्यदिसत्यंवचस्तव ॥ एतमेववरंमहंलोकपालप्रयच्छ
भोः १४९ अनेनसदृशोनान्योवरःकश्चनविद्यते ॥ यतस्ततःकथमेन्यत्वंवरंदातुमुद्यतः १५० एवमुक्तोयमोराजापरितुष्टोब्रवीदिदम् ॥ अष्टमानपितैभ्योन्यान्व
रान्कृत्वाष्टमानयन् १५१ शतायुषोगुणैर्युक्तान्पुत्रपौत्राननेकशः ॥ रूपयौवनसंपन्नान्बहुमूल्यान्बहून्पशून् १५२ गवादिकांस्तथानागान्प्रत्यक्षानिवपर्वतान्
॥ कांचनंकांचनगिरेःसमानंस्वर्गतःस्थितम् १५३ सवितुर्यादृशास्ताद्गश्चाश्वाकाशगामिनः ॥ सार्वभौमतथाराज्यंभूमेःकंठकवर्जितम् ॥ आयुःस्वस्यापितद्
क्षयादिष्टंयत्रभोः १५४ एतत्सर्वंपुरोक्तंयत्तुल्यंतद्यदिमन्यसे ॥ पुरोक्तेनवरेणात्रतद्वृणीष्वयथेच्छया १५५ वित्तंबहुविधंतद्वात्मनश्चिरजीविकाम् ॥ महाभू
मावाधिपत्यंनचिकेतस्त्वमाशुहि १५६ पुत्रपौत्रादयःकामास्तेचतेमत्प्रसादतः ॥ भवंत्वव्याहताःसर्वेनचिकेतःसदैवहि १५७ येयत्रदुर्लभाःकामाःसंतिलोकत्रये
पिहि ॥ प्रार्थयस्वमहाभागस्वेच्छयात्वंहितानपि १५८ इमारामाःसदापुंसांमनोनयननंदनाः ॥ स्वर्गिणांबहुभिर्यज्ञैःप्राप्तानयनगोचरम् १५९ पीनोन्नतकुचद्वं
द्वातिरस्कारसुधाकराः ॥ नितंबविंबसंलग्नकांचीकणितभूमयः १६० मुखपंकजसौगंध्यमारुतावासितांतराः ॥ अष्टंतचंपकोदामस्पर्शभर्त्सकमार्दवाः १६१
उदामहावभावौघरसोल्लासविलासकाः ॥ कलकंठरवत्रस्तभृंगीसंगीतसुस्वराः १६२

महाभूमौ सर्वस्यांभूमौआमुहिलभस्व १५६ पुत्रेति । पुत्रादयोलौकिकाःकामाःकाम्यमानपदार्थास्तेदिव्याश्च्येकामास्तेसर्वेऽव्याहताव्याघातरहिताःसंतुतवेति १५७ येयत्रेति । येदुर्लभाःकामाः
स्तानपीच्छयासंकल्पमात्रेणनिष्पद्यमानांप्रार्थयस्ववरयेत्यर्थः १५८ इमाइति । याइमारामाःस्वर्गस्त्रियःपश्यसिताभिरात्मानंपरिचारयेतिदशमेनाभिसंबंधःस्फुटमन्यत् १५९ तासांदौर्लभ्यसु
चकानिविशेषणस्याह पीनोन्नतित्यादि । पीनोन्नतेनकुचद्वंद्वेनतिरस्कारोयस्यतथाभूतःसुधाकरश्चंद्रोपाभिस्तास्तथा अर्पभावः चंद्रश्चक्रवाकद्वंद्वस्पदुःखदहतिप्रसिद्धंतत्पतीकारायचक्रवाकद्वंद्वंयत्कु
चद्वंद्वभावंगत्वातथंद्वंमंडलाकारत्वशोभातिशयादिभिस्तिरस्करोतीवेति । अथवातादृशकुचाच्छादकाश्चताःसुधायाअधरवृत्ताकराः नितंबमंडललग्नकांचीशब्दवत्यश्च १६० सुखेति । मुखपंकजस्य
सौगंध्यशालिनामारुतेनवासितमंतरंग्रहमभ्यंयाभिस्तास्तथा द्युतरहितचंपकमयंयदुत्कृष्टदाममालातत्स्पर्शस्यभर्त्सकमार्दवंमृदुत्वंयासांतास्तथा १६१ उदामेति । उत्कृष्टैर्द्वैःशृंगारचेष्टाभिर्भावे
र्मानसविकारैश्चरसोल्लासकराविलासायासांतास्तथा कलकंठानांकोकिलानांरवाश्चस्तानांभृंगीणांसंगीतंचतसुल्लसःशोभनःस्वरोयासांतास्तथेति १६२

स्निग्धेति । स्निग्धमुग्धं च यस्मिन् तन्नेन अनेकेषां चित्रार्थानां पदानां भाषिकाः देहकांत्यारवेज्ज्यः मदनस्यापि मादकाश्चेति द्वयोरर्थः ६३ । ६४ विचित्रेति । ताराणि भास्वराणि अनर्घ्याणि च पानि आभ
रणानि तैर्मंडिताः तथा दासीनां कायशतेन स्वसमानवेपेण श्रोत रथपदोक्तेन युताः तथा तूयैर्वायैर्युताः 'रथः स्याच्चरणे काये' इति विश्वः ६५ आसामिति स्पष्टम् ६६ आलिंग्यंत इति । या एतामदनुगृहीतेः
स्वर्गस्थैरेवालिंग्यंतमनुप्यलोकेन संति चेति ६७ मदताभिरिति । हेनचिकेतस्त्वमेताभिर्मदताभिरात्मनः परिचर्यीकारय मरणविषयकं प्रश्रंमाकुर्वित्यर्थः ६८ तत्प्रश्रस्य वैषय्यं स्फुटयति मृतेति ।
मरणानंतरं जीवः स्वर्गादिकं गच्छतु वा अभावं गच्छतु वा तच्चितायां काकदंतसदसद्भावचित्तासमायां किं फलमिति ६९ इदमिति । इदं वर्णितविषयजन्तुसुखं अधुना साक्षात्फलं त्वया संपादनयोग्यं मरण
विषयकविचारस्तु स्वयंकस्य चित्फलं न भवति अथवानतत्फलं भवेद्वच्छेदित्यर्थः भूमाप्तौ चौरादिको विभाषितान् ७० यत्कर्म स्वकीयेष्टसाधनं तदेवानुष्ठेयमित्याह चेष्टेति । चेष्टनमनुष्ठानं ७१
स्निग्धमुग्धस्मितानेकचित्रार्थपदभाषिकाः ॥ स्वदेहविमलस्वच्छकांतिभास्वितभास्कराः १६३ सर्वलक्षणसंपन्नाः प्रथमोद्धतयौवनाः ॥ स्वदेहेन स्मरस्यापि सत
तं स्मरदायिकाः १६४ विचित्रवसनास्तारानर्घ्याभरणमंडिताः ॥ दासीनां च शतेनापि स्वात्मरूपसमेन हि ॥ तूयैर्नानाविधैस्तद्वत्सर्वदा परिवारिताः १६५
आसां कटाक्षमोक्षोपिमोक्षादप्यक्षयं सुखम् ॥ प्रयच्छतिकथं स्पर्शः परमानंददो न हि ६६ आलिंग्यंत इमानित्यं निःशंकं स्वर्गवासिभिः ॥ मदाज्ञावशगैर्नेतामनुष्ये
कहिंचिद्विज १६७ मदताभिः स्वमात्मानं सततं परिचारय ॥ नचिकेतस्त्वमत्रैतन्मरणं पृच्छमाकचित् १६८ मृते सति गतः स्वर्गं यदि वा भस्मतां पुमान् ॥ भवतः
कोत्र लाभः स्यात्काकदंतपरीक्षणे १६९ इदं सुखं तवैव स्यादधुना फलमत्र भोः ॥ विचारो मरणे नायं फलं कस्यापि तद्वदेत् १७० चेष्टेत स फलं धीमान्निष्फलं न कदाच
न ॥ सफलेपि फलं स्वस्य यत्र तच्चेष्टनं वरं १७१ एवमादिवरान् प्राहय मस्तं नचिकेतसम् ॥ लोभयन् स्वात्मविज्ञानप्रश्रस्योपरमाय हि १७२ नचिकेतास्तु तच्छ्रुत्वा
धर्मराजसमीरितम् ॥ वचनं तदिदं वाक्यं प्रत्यभाषत धर्मवित् १७३ इमारामास्त्वया प्रोक्ता रूपलावण्यसंयुताः ॥ पुण्यपुंजसमारब्धानि शेषसुखहेतवः १७४ ए
ता उत्पत्तिः पूर्वं विनाशाच्च तथोत्तरम् ॥ स्वस्य कांतस्य वा स्वर्गे धर्मराजसुखं मुक्तिं ॥ कृतवत्यः करिष्यंति मध्ये केन सुखायताः १७५ अपि स्वर्गस्थिता वध्वस्त्वया
या वर्णिताः सुखम् ॥ ग्राम्यधर्मेण ताः पुंसः कुर्युश्चेदधिकां कथं ॥ अन्याभ्यो मनुजस्त्रीभ्यो धर्मराजविचारतः १७६ पूतिगंधवरानार्यः सुगंधाय दिवाय म ॥ कामुका
नां सुखं कुर्युरासां भेदः कथं भवेत् १७७

एवमादीति स्पष्टम् ७२ श्रीभावा इत्यादिनचिकेतसीवाक्यमवतारयति नचिकेता इति । स्पष्टम् ७३ तत्र श्रीभावा इति पदेन श्वउत्तरदिने भविष्यंति न वेति युत्पत्त्याय मोपन्यस्तपदार्थानामनित्यत्व
वाचकेन सूचितं यत्तेषां सुखसाधनत्वस्य भ्रममात्रसिद्धत्वं तत्प्रपचयति इमारामा इति त्रयस्त्रिंशतां श्लोकैः । हे धर्मराज या इमारामा भवता सुखहेतुत्वेनोक्तास्ता एताः किमुत्पत्तिः पूर्वं स्वस्य परस्य वा सुखं कृ
तवत्यो विनाशोत्तरं वा किं सुखं करिष्यंति अपि तु न कृतवत्यो न करिष्यंतीत्येव वाच्यं तथा च मध्ये यदेताः सुखवशाचरंति तत्र हेतुरेतासां स्वभावो न भवति किंतु व्यामोह एवेति द्वयोरर्थः ७४ । ७५ कामजव्या
मिहेन सुखायमानत्वस्येतन्नारीष्वपि तुल्यत्वं देतासामाधिक्यं विचारेण न दृश्यते इत्याह अपोति । यास्त्वया वर्णिताः स्वर्गवध्वस्ता अपि यदि ग्राम्यधर्मद्वारेण तां सुखं कुर्युस्तदामनुजस्त्रीभ्यः कथमधिकाह
तिसंबंधः ७६ एतदेव स्फुटयति पृतीति स्पष्टम् १७७

१ इतोऽपि अपमयिको मुदितमुक्ते

माणिनां पुण्यपुंजननिर्मिताः सुखहेतवः । इत्युत्पत्तिरुत्तरदिने भविष्यंति न वेति युत्पत्त्याय मोपन्यस्तपदार्थानामनित्यत्व

यदि चेतासां स्वभावेन सुखरूपत्वं स्यात्तदा सर्वोऽस्त्रीव्याक्तिः सर्वप्रत्यक्षिणेन सुखहेतुः स्यात्तथा च न दृश्यते कामव्यामोहेन प्रयुक्तं सुखत्वं तु सर्वत्र दृश्यते इत्येवं व्याप्तिमेव विज्ञापयति । यदा तज्ज्ञा

यदि चेत्तात्त्विकभावेन सुखरूपत्वं स्यात्तदा सर्वोत्थिताः सत्त्वमयविशेषेण सुखहेतुः स्यात्तथा च न दृश्यते कामव्यामोहेन प्रयुक्तं सुखत्वं तु सर्वत्र दृश्यत इत्येवं व्याप्तिमेव विशदयति शुनीत्यादि । यदा तत्तज्जातीयायास्तत्तज्जातीयमप्येव सुखत्वं दृष्टं न दात तज्जातिकृतो भेदो व्यामोहस्यैव सिद्धौ न तु सुखभावरूपस्य फलस्यापि सदृश्यः ७८ तथा हि सुगंधत्वादिभिर्देवांगनारमणीयत्वेन पश्यतो देवस्यैव तस्या व्यामोहो न तु तथाऽपश्यतः शुन एव शुना तथात्वेन दृष्टायां शुन्यादेव स्य न व्यामोह इत्याह सुगंधाचेति द्वाभ्यां । वैषम्यं स्वभाविकोत्कर्षरूपं किं कृतं केन संपादितं केनापीत्यर्थः ७९ । ८० न च शुन्यादोषधी विषयत्वे नापकर्षः देवाङ्गनाया अपि श्वनिष्ठदीपधी विषयत्वस्य समानत्वादित्याह शुन्या इति । न परितुष्यति किंतु देवांगनाया दोषानेव पश्यति यत एषा शुन्या एव गुणान् पश्यतीति संबन्धः ८१ शुना दृष्टान् शुन्या गुणान् भिनयति सुदीर्घेति चतुर्भिः । एवं हि श्वामन्यते एवं कथं एषा शुनी सुदीर्घवदनत्वादिविशिष्टा मांसेव वेदति चतुर्णो संबन्धः यस्या अस्या जिह्वारक्तोत्पलसमांसासुग्ंधां चारुगंधिनी च भवतीति यो जना । उगुमिति भामितितच्छब्दानुकरणं स्फुटमन्यत् ८२ । ८३ । ८४ । ८५ तामिति । तां शुनीं दृष्ट्वा पादशीशुनः प्रीतिस्तदा दृशीशक्रस्य शर्चा दर्शने भवेन्न वेतिसंशय इत्यर्थः ८६ उक्तं पापमन्यत्राति

शुनीयथा शुन कुर्यात्सुखं नारी नरस्य वा ॥ देवांगना तथैवैषा देवस्य सुखदायिनि ॥ भेदो जातिकृतो जातः फले कोपि न विद्यते १७८ सुगंधाचसुखपाचसुस्पर्शासुरसा तथा ॥ सुशब्दाचारुसर्वांगी सुश्रोणी पृथुलस्तनी १७९ देवांगना शुनो नैषा ग्राम्यधर्मसुखप्रदा ॥ शुनी देवस्य तद्वच्चैषम्यं किं कृतं यम १८० शुन्यादोषान्न यथा देवो गुणान् हि त्वात्र पश्यति ॥ तथा श्वापि च देवानां विध्वानं परितुष्यति ॥ शुन्या गुणान् मूनेष्वश्वानित्यं परितुष्यति १८१ सुदीर्घवदना मृद्धी तीक्ष्णदंष्ट्रा रुणानना ॥ रक्तोत्पलसमाजिह्वामांसासृक् चारुगंधिनी १८२ दीर्घनेत्रा सुघोणा च नित्यमुत्तब्धकर्णिका ॥ सदा शीघ्रगतिस्तद्वन्मांसला च रुशोदरी १८३ उत्तब्धपुच्छा संकीर्णयोनिच्छिद्रातिशोभना ॥ उगुं करैश्च भंकरैर्मन्मनःकर्णनंदनैः १८४ गमनैः पृष्ठतो दिक्षु पुरतश्च निरंतरम् ॥ सेवते मांसैर्देवेषामनोनयनं दिनी १८५ तां दृष्ट्वा यदृशी प्रीतिर्धर्मराजशुनोस्ति ह ॥ दृष्ट्वा शर्चा च शक्रस्य विद्यते तादृशी न वा १८६ एवं पुत्रादयो भावाः सर्वेषामपि देहिनाम् ॥ समाश्वनरदेवानां विषमाश्च परान् प्रति १८७ यज्जातीयो हियोजीवस्तज्जातीयं हित्प्रियम् ॥ अत्र पानांगनाद्यत्र तदेव बहुमन्यते १८८ शुनः परिकरेण दृज्जुगुप्सा योषिदादिषु ॥ भवतां ग्राम्यधर्मादौ यमस्वर्गनिवासिनाम् १८९ तथा शुनोपि सर्वत्र स्वजातेरपरत्र हि ॥ जुगुप्सायत एवायं शुनी हि त्वावगच्छति १९० ततो न कोपि संसारे देहः सम्यगिहास्ति भोः ॥ किंतु कामज्वरात्पित्तं जातं सर्वशरीरिणाम् १९१ सजातीयेषु सम्यक् बुद्धिमेतत्प्रयच्छति ॥ भ्रमं परंगतस्यात्र स्त्रियोवापुरुषस्य वा १९२ कसुखं प्राणिनां देहे स्त्रियोवापुरुषस्य वा ॥ नारीयदिसुखं कस्मात्स्वस्यैषानसुखं भवेत् १९३

दिशति एवमिति । समाव्यामोहजसुखसाधनत्वेन तुल्याः परान् भिन्नजातीयान् प्रति तु विषमा विपरीता इत्यर्थः ८७ अदृष्टसंस्कारादिकृतस्तज्जात्यध्यास एव प्रियत्वव्यवस्था हेतुरित्याह यज्जातीय इति । अत्र तत्तज्जातिपुत्रदेवस्तज्जात्यनुकूलमेव बहुसुखरूपमन्यते ८८ एतदेव विशदयति शुन इति द्वाभ्यां । परिकरो भोगसाधनं तथा च शुनः परिकरभूतेषु योषिदादिभावेषु यथा भवतां देवानां जुगुप्सा रालानिस्तथा शुनोपि स्वजातेरप्यत्र जुगुप्सायत एषा शुनी हि त्वावोपानेवावगच्छतीति द्वयोः संबन्धः ८९ । ९० फलितमाह तत इति । सम्यक्स्वभावेन सुखरूपो नार्यादिदेहो न भवति किंतु पित्तं शंखे पीतबुद्धिर्यथा जायते तथा कामज्वरजातव्यामोहरूपपित्तं विभ्रमंगतस्य जंतोः सजातीयरुपादिशरीरे सुखबुद्धिर्भवतीति द्वयोरर्थः ९१ । ९२ नार्याः स्वभावेन सुखत्वाभावमेव विशदयति कसुखमिति । प्रथमः सुखमिति निर्देशो भावप्रधानः नारीयदिसुखरूपात्तदात्मानं प्रत्यपि सुखत्वेन भाषात् यदि तु देहांतरस्य सुखदा स्यात्तदाऽपरां वधुं सप्तपत्यादिरूपां प्रत्यपि तथा स्यादिति द्वयोरर्थः १९३

१४ पुंसइति । पुमांसप्रतिसातयेतिनवाच्यम् यतोवालो न प्रायाहृदिक्रीडंस्ताहृत्पुंसदवाच्यो न भवति साधतंप्रतियुववत्सुखदानदृश्यतेइति १९५ एवंयुवत्वावच्छिन्नप्रत्ययिनतस्याः सुखद
त्वनियमोयूनः पुत्रादिरूपत्वेमदनज्वरापायशालित्वेवातथात्वादशनादित्याह यूनश्चेदितिद्वाभ्यां । अस्मिन्यून १९६ । १९७ एवंरुग्णापिसानसुखदेत्याह एवंव्याध्यादीति १९८ ए
वंपुमानपिनस्वभावेनसुखदइत्याह पुरुषोपीति । पुत्र्यादौकन्याप्रभृतिपुंसमत्वतः कामसुखदत्वरूपविशेषाभावात् १९९ ततश्चकामदोषजत्वाद्देहेषुसुखबुद्धिभ्रमरूपैवेत्याह ततइति । सुखाय
सुखत्वेनभानायक्षमाइतिशेषः २०० यथाधत्तुरबीजभक्षिणांपीतंजगद्भासतेतथाकामिनांरुपादिदेहाः सुखाइत्याह उन्मत्तेतिद्वाभ्यां । वैपरीत्येनयुक्तामितिशेषः २०१ । २०२ कामज्वरस्य
निदानंतुयौवनभवेतिसदृष्टांतमाह जरेति । यथाविरूपताहेतुर्जरातथाकामज्वरहेतुर्यौवनमिति २०३ भवतातुयदेतासांप्रशंसनंकृतंतदुक्तभ्रमसिद्धार्थानुवादरूपमेवविधिरूपमित्याह कामज्व

अपरस्याः कुतो न स्याद्व्यापुषा सदा सुखम् ॥ देहांतरस्य सततं भवेद्वि सुखदायदि १९४ पुंसश्चेत्कुत एवैषा कुमारस्य भवेन्नहि ॥ विवस्त्राया उरो मध्ये शयानस्या
पिता दृशः १९५ यूनश्चेत्कुत एवैषा पुत्रादेस्तादृशी नहि ॥ अपि यूनोति संभोगे निवृत्ते समन्तरम् १९६ तत्क्षणात्पुनरप्यस्मिन्नजाते मदनज्वरे ॥ कुत एषा
सुखंतस्य पूर्ववन्न करोति हि १९७ एवं व्याध्यादिदोषेपि संजातेनैव कामुकम् ॥ सुखयेयुवतिस्तेन सुखं नैव कदाचन १९८ पुरुषोपि सुखं नायं भवेत्कापिव धूरिव ॥
स्वस्य वाप्यथवा वध्वाः पुत्र्यादौ हि समत्वतः १९९ ततः कामज्वरस्यायं माहिमा कोपि देहिनाम् ॥ येन देहाः सुखाय स्युरसुखा अपि सर्वदा २०० उन्मत्तबीजसे
वातो यथा हेममयं जगत् ॥ अहैममपि संभ्रांतो विलोकयति मानवः २०१ एवं कामज्वराज्जंतुः स्त्रीपुंसवपुरास्थितः ॥ सजातीयेषु सुखतां वैपरीत्येन मन्यते २०२
जगद्यथा विरूपत्वहेतुः स्याद्विदुषामपि ॥ यौवनंतद्वदेव स्यात्कामज्वरकरं सदा २०३ कामज्वरवशं प्राप्नो धर्मराज ततो भवान् ॥ प्रशंसति वधूरेता अपि दुःखकरीः
सदा २०४ किं बहुक्तेन ताहोता अनित्या इति निश्चितम् ॥ प्रियं हि सुखहेतुः स्याद नित्यं सर्वदानृणाम् २०५ यद्यस्याति प्रियं वस्तु तस्य दुःखस्य कारणम् ॥ सु
खं कृत्वा व्रजेद्यावत्तावच्छतगुणं पुनः ॥ वियुक्तं कुहते दुःखं कष्टं प्रियतमं ततः २०६ इमाः प्रियतमारा माः पुत्रपौत्रादयोपि च ॥ आयुर्भूमिर्महाराज्यं हस्त्यश्वकन
कादयः २०७ अयनासन् पुनः श्वस्ते भवितारः परेहनि ॥ न भविष्यंति तेनामीयमकष्टतमाः स्मृताः २०८ अपि सतायदातेषां रामादीनां तदापि न ॥ सुखं कि
मपि कुर्वति दुःखं कुर्वति किंतु ते २०९ रामाः संभोगतः पुंसो वीर्यं जीवनहेतुकम् ॥ हरंति यंत्रतो यद्वद्वन्निःपुष्परसं त्विह २१०

रति २०४ तासां दुःखकरत्वं त्वनित्यत्वमेव प्रख्यापयतीत्याह किं बहुक्तेनेति । यतः सुखहेतुरूपं प्रियमनित्यमिति प्रसिद्धम् २०५ अनित्यस्य वियोगे संयोगादधिकदुःखहेतुत्वं सर्वे जानंतित्याह
यद्यस्येति । अतिप्रियं वस्तु कर्तृयावत्सुखं रागोदयद्वारा दुःखबीजभूतं कृत्वा व्रजेत्ततः शतगुणं दुःखं वियुक्तं सत्कुरुते इति संबंधः २०६ सांसारिकभावानां वियोगशीलतामेव स्फुटयति इमा इति ।
एते रामाप्रभृतयोभावाः प्रियतमत्वेन भवतोपन्यस्तास्ते सर्वे अद्ययावत्तासन्नजाता भवद्वारा तदुत्तरदिने भवितारो लब्धजन्मानोपिततः परदिने न भविष्यंतीत्येवमागमापायित्वेनानित्यत्वाहः स्वमया एवे
तिद्वयार्थः २०७ । २०८ मर्त्यस्येत्यदिस्तेन दृश्यंतभागस्यायमाह अपि सतेति पंचभिः । किंच यदेतेषां रामाप्रभृतिभावानां सतालोकादृष्ट्यनुसरणस्थिरत्वमभ्युपगम्यते सदाप्येषां दुःखस्य
हेतुत्वं न भवति पुरामाः पुरुषस्यरेतो लक्षणविरहितेन प्रत्यक्षारंभेति यथासारेण दृष्टव्यं तल्लक्षणं कथं वा कुरुमानां सारांशमिदं रतिद्वयं इतिद्वयार्थः २०९ । २१०
ततः किमन्यथाह गतेति । यथोक्तसारं पुष्पमल्पकाः लेनशीयते तथा जितसारीतसाहीनः पुमानसर्वे द्विष्यः सहास्पजीवनो भवति तदीयानां द्विषाण्यायुश्चक्षीपते इति यावत् उन्मत्तस्य सुखं दृष्टेति श्रितं

२२४ नवित्तेनेत्यादेरर्थः प्रपंच्यते अपि वित्तेनेति द्वादशभिः । हेलोकपालमर्त्यस्य तृष्णावित्तेन भोग्यपदार्थजातेन नेशाम्यति यतस्त्रिलोको राज्ञ्यप्रोप्तावपि ब्रह्मलोकमिच्छति तदा साधपि पतनाभाव
प्रसृतत्वादिकंचेच्छत्येवेति द्वयोरर्थः २२५ । २२६ उक्तदृष्टान्तेः स्फुटयति न जातिविति द्वाभ्यां । यथा बन्धि सागरललनायथा कर्मकाष्ठलपुरुषेर्न तृप्यति तथा वित्तेः पुरुषोपीति २२७ । २२७
यावदपेक्षितद्वयलाभस्त्वस्माकं भवदर्शनप्रभावादेव सिद्धो तोनवरणीय इत्याह अपि वित्तिमिति पंचभिः । यतस्त्वां हृष्टवंतोऽतोऽनायासेन वित्तं प्राप्स्याम एवेति १२९ धर्मराजरूपं वर्णयति मेघे
त्यादिना । उदारगंधीर्घृतं पुंतां वरं रक्तनेत्रं चेति २३० कंबुग्रीवमिति । आदित्यनयनं तेजस्विनेत्रम् २३१ महेति । दृष्ट्या दर्शनेन कुक्षसर्पवद्भयप्रदं चित्ते दयालुम् २३२ सदयत्वे हेतुभूता
निविशेषणम्याह वेदोदितेति २३३ चिरजीवनमप्यस्माकं भवदीयशिष्यत्वमात्रेण लब्धत्वां न वरेणार्थनीयमित्याह सर्वेषामिति । भवानेव हि सर्वेषां मृत्युरूपो भवत्यस्माकं गुरुश्च गुरोश्च शिष्या

वाहाः संतु महाभाग गजवाजिरथादयः ॥ नृत्यगीतैश्च संयुक्ता इमारामाश्च सर्वदा ॥ पुत्रादयश्च सकलायान्मेदातुं त्वमुद्यतः २२४ अपि वित्तेन कोनाम तर्पयेन्मानवंशु
वि ॥ लोकपालत्रिलोकीचेत्प्राप्तो त्येष कथंचन २२५ सत्यलोकं पुनः सोयमिच्छत्येष न संशयः ॥ ब्रह्मलोके तु संप्राप्ते पुनरिच्छति किंचन २२६ न जातु पुरुषो वि
तैस्तृप्तिं गच्छति कुत्रचित् ॥ बन्धिः काष्ठैर्जलैस्तद्वत्सागरः पुरुषैरपि १२७ ललनानैव संयाति तृप्तिं वित्तेः पुमानपि ॥ तद्वद्बुद्धिमता वित्तेस्तर्पणी यो नरो न हि २२८
अपि वित्तं धर्मराजवयं लप्स्यामहे स्वयम् ॥ दृष्टवंतो मां सनेत्रैस्त्वां महादुःखघातकम् २२९ मेघश्याममुदारगंधीतकौशेयवाससम् ॥ लाक्षारससमस्वच्छविशाल
नयनोत्पलम् २३० कंबुग्रीवं महोरस्कमाजानुशुंजमद्भुतम् ॥ आदित्यनयनं देवमादित्यसमवर्चसम् २३१ महामहिषसंस्थानं पुरुषं दंडधारिणम् ॥ आशीविष
समदृष्ट्या चित्ते प्राणि कृपायुतम् २३२ वेदोदितमहामार्गरक्षाकरणकर्मकम् ॥ आत्मविज्ञानसंपन्नं भगवंतमनामयम् ॥ समं सर्वेषु भूतेषु शत्रुमित्रविवर्जितम् २३३
सर्वेषां हि भवान्मृत्युश्चरस्थिरशरीरिणाम् ॥ गुरुभूतस्ततो मृत्युः केनास्माकं भविष्यति २३४ लोकपालो भवान्यावदक्षिणस्यां दिशि स्थितः ॥ जीविष्यामो वयं ता
वद्धर्मराज न संशयः २३५ अतो वरः स्वयं सिद्धश्चिरकालं हि जीवनम् ॥ भवतः करुणा पांगमोक्षवज्रशरीरिणाम् २३६ ततो वरः स एवात्र वरणीयो मृतौ हि यः ॥ संशय
च्छेदकूटूयाद्धर्मराज परो न हि २३७ जरामरणशून्यानां भवतां स्वर्गवासिनाम् ॥ देवयोगेन सांनिध्यं प्राप्तो त्रयदिकश्च न २३८ जरामरणवान्भूमावधस्ताद्भवतां स्थि
तः ॥ मादृशः पुरुषो जानन्नात्मानं च परांस्तथा २३९

नुग्रहशीलत्वं प्रसिद्धमतोनास्माकं मृत्युभयमित्यर्थः २३४ अतो यावद्भवतोऽयं लोकपालत्वलक्षणोऽधिकारस्तावज्जीवेनेऽस्माकं न कश्चित्पतिर्बंधक इत्याह लोकेति २३२ अत इति । भवत्कृपा
कटाक्षपातेन वज्रसमं शरीरं ये पातेतथातेषाम् २३५ अतो भवता स एव बोधो वरत्वेन देवो यो न उक्तस्य मरणविषयक संशयस्य च्छेदनं कुर्यादिति याह ततो वर इति २३७ किंच भवाहं शांहात्मनां सति
धिप्राप्तस्य मर्त्ये स्पचित्तं स भोगचिरजीवनतृष्णाव्याहतेत्यावेदकस्य अजीर्यतामित्यादेरर्थं दर्शयति जरति चतुर्भिः । योजरादिमान् भवतां स्वर्गवासिनामधीभवेत् श्रोत कुपदोक्तं भूमिलोके वसनशीलो मा
रुण्यमपि न भयं यानां परीत्य जीविष्यतां तेषां निविशेषणम्याह वेदोदितेति २३३ चिरजीवनमप्यस्माकं भवदीयशिष्यत्वमात्रेण लब्धत्वां न वरेणार्थनीयमित्याह सर्वेषामिति । भवानेव हि सर्वेषां मृत्युरूपो भवत्यस्माकं गुरुश्च गुरोश्च शिष्या

२४० फलितमाह तत इति । यतोऽहं मनुजानां दमरं भयं प्रलोकानंदं पर्यंतं जन्मानंदानामुक्तविधया दुःखमयत्वमेव जानाम्यतस्त्वया समीरिते वरत्वे नोपन्यस्ते विषयजाते मे प्रीतिः सक्तिर्नास्तीत्यर्थः
 २४१ बलचतकं डिकार्थमाह यत्रेति । यत्र परलोकगतौ महत्यां दुर्ज्ञेयायां निर्णयं विना देवा अपि संविधास्तं निर्णयरूपमेव वरं देहीत्यर्थः २४२ यमेनेति । एवं यमेन लोभ्यमानोऽपि न चिकेताः
 स्वात्मज्ञानादन्यं वरं नृणीते स्म किंतु सर्वं सृष्टातत्र गूढतया स्थितमात्मानमेव विषयीकुर्यंतः प्रश्रयसमाधानमेव वृत्तवानिति द्वयोरर्थः २४३ । २४४ द्वितीयबलीव्याख्यामुपक्रमते एवं निश्चलं
 चित्तमिति । निश्चलं विषयकामनयाऽक्षोभ्यं चित्तं यस्यादृशं तं ज्ञात्वा तदिष्टं वरं दातुं तं प्रशंसन्निदमाहेति २४५ तत्र प्रथमांशयोदशक्रवोऽभ्युदयनिःश्रेयसविभागादिप्रदर्शनद्वारा अधिकारिनिर्णया
 र्थास्तत्तासामाद्योरर्थं प्रपंचयति अन्यदिति त्रिंशतांशोक्तैः । मोक्षरूपं फलमतिप्रशस्तत्वात् श्रेयःपदोक्तमन्यत्स्वरूपसाधनप्रमाणाधिकारिभिर्विलक्षणतया स्थितं तथा सांसारिकसुखरूपमभ्युद
 याख्यं फलमतिमृदानां प्रेमास्पदत्वात् प्रेयःपदोक्तमन्यत्स्वरूपादिभिर्विलक्षणमित्यर्थः तथाहि आद्यस्य स्वरूपं नित्यसिद्धात्मा रूपं साधनं विद्या प्रमाणं वेदांताः अधिकारी साधनं चतुष्टयवान् अं

दर्शनेन तथारत्या रामाद्याः सुखदाहिये ॥ अभिध्यायन्निमानत्र सर्वदा दुःखकारिणः ॥ रमेतजीविते को नु बहुकालेऽपि बुद्धिमान् २४० ततो जानामि देवानामानंदं स्व
 र्गिणामपि ॥ मनुजानां च धर्मज्ञानमे प्रीतिः समीरिते २४१ यत्र संशरेते देवा जरा मरणवर्जिताः ॥ परलोकगतौ मृत्योर्महत्यां निर्णयं विना ॥ तमेव ब्रूहि भगवन् मह्यं चे
 द्रदो भवान् २४२ यमेन लोभ्यमानोऽपि न चिकेता मुहुर्मुहुः ॥ वरमन्यं नृणीतेन स्वात्मज्ञानात्कथंचन २४३ एवं सर्वेषु भूतेषु गूढं स्तिष्ठति सर्वदा ॥ सृष्ट्वा जगत्प्रवि
 ष्ठश्च तमेकं परिपृच्छति २४४ एवं निश्चलचित्तं तं ज्ञात्वा स न चिकेत स ॥ यमोऽभीष्टतमं तस्य वरं दातुमिदं जगौ २४५ अन्यन्मोक्षाभिधं श्रेयः प्रेयो न्यत्सुखशब्दि
 तम् ॥ सांसारिकं द्विधा तत्स्यादिह लोके परत्र वा २४६ श्रेयसः प्रेयसश्चापि द्वयोर्मध्येऽत्र सर्वदा ॥ आददानः पुमान् श्रेयः स्वार्थं नैव प्रहीयते २४७ प्रेयः समाददान
 स्तु संसारं याति मानवः ॥ अनेक दुःखनिकरं मोहितोऽयं सुखाशया २४८ यथा जलं गतो मत्स्यो मोहितो बडिशाशया ॥ अनवाप्य सुखं किंचिद्दुःखं मरणमाव्रजेत्
 २४९ एवं स्वर्गं च भोगं च समिच्छन् पुरुषः सदा ॥ अनवाप्य सुखं भूरि दुःखमेवाधिगच्छति २५० वधं वधादिकं यद्वत्कुराज्येऽपि न निर्धनः ॥ प्राप्नोति तद्वदेवायं
 विरामी दुःखमप्यपि ॥ नैवाप्नोति सदा मोक्षं न चिकेतो भवादृशः २५१ अतो भिन्नार्थकारित्वात् श्रेयः प्रेयोऽपि सर्वदा ॥ विभिन्नं पुरुषं स्वस्य वधीतोऽत्राधि
 कारिणम् २५२

त्यस्य स्वरूपं जन्म सुखं साधनं कर्म प्रमाणं पूर्वकांडादि अधिकारी सकाम इति २४६ श्रेयस इति । श्रेयः प्रेयो रूपयोर्द्वयोः फलयोर्मध्ये श्रेय एव यः पुमानाददानः संपाद्य तयां गीकुर्वाणो भवति स
 स्वकीयादर्थोऽप्योजनात्र परिच्युतो भवति इतरः प्रेयो ग्राही तु संसारे भ्रमन् पुरुषार्थं न लभते इति द्वयोरर्थः २४७ । २४८ प्रेयो र्थोऽप्रत्युत दुःखमेव लभते इति सट्टांतमाह यथेति द्वाभ्यां । निगद
 व्याख्यातं ह्ययम् २४९ । २५० श्रेयो र्थोऽप्रारब्धवशेन संसारे वर्तमानोऽपि न दुःखं लभते इत्येतद्वृष्टांतेन स्फुटयति वधमिति । यथानिर्धनः कुराजकदेशे वर्तमानोऽपि वधादिदुःखं प्राप्नोति तथा विर
 क्तो मोक्षाधिकारी संसारस्थोऽप्यनुस्वल्पमपि दुःखं नैतीत्यर्थः २५१ अत इति । अतः प्रदर्शितात् विभिन्नोपावदयोर्दुःखाभावदुःखरूपैतयोः प्रयोजकत्वादेतोः श्रेयः प्रेयसो विभिन्नं परस्परविलक्षण
 कारिणं पुरुषं वधीतः स्वेन संबद्धं कुरुत इत्यर्थः २५२

आ. पु.
॥ ९ ॥

अधिकारभेदमेव दर्शयति त्वाद्दशा इति । भवद्विधाः सविवेका अधिकारिणः श्रेयसासंबद्धा मंदधियस्तु प्रेयसेति २५३ उभयोः संबंधप्रसक्तिस्तु शास्त्राध्ययनकाले भवतीत्याह वेदाध्ययनेति । यदायं वेदं तन्मूलकं पुराणादि कंवा अधीते तदर्थं कुशलश्च भवति तदा श्रेयः प्रेयसी उभे अपि अनेन संबंधं भवेत्संबंधयोग्ये भवतः तत्र पशस्तमतिः श्रेयोभ्यर्थयेत्प्रेयोऽपेक्षया अधिकत्वात् मंदयोस्तु प्रेय इच्छतीति द्वयोरर्थः ५४ २५५ प्रेयोऽर्थिनो मंदत्वं स्फुटयति अप्राप्तमिति । यत एव प्रेयोऽर्थी अप्राप्तं पुत्रादि प्राप्तं तथा स्थितं प्राप्तं पुत्रादिरक्षयितुं च इच्छन् भवति तत्पुत्रादि प्राप्त्यादि कं देवाधीनं न जानातीति २५६ बुद्धिमान् इति । त्वाद्दशो बुद्धिमान्स्तु योगक्षेमयोर्देवाधीनत्वं विज्ञापयितुं विवेकपरो भवति स च विवेक एव स्वस्या माणविकया श्रेयः प्रेयसो विवेकेन स्वरूपादिभेदेन विचाररूप इत्यर्थः २५७ तत्र प्रेयसः स्वरूपादिगोचरं विचारमभिनयति सुखं मे इत्यादिना अमृदोहमित्यतः पूर्वग्रंथेन । सर्वो जंतुरात्यंतं किं सुखं दुःखाभावंच कामयन्नपि स तत्सुखादिकं न लभते इति प्रसिद्धं तद्विपरीतंच लभते इति । इत्थं सुखाद्यर्थोऽयं प्रेयसि विपरीतफललाभप्रयोजको दोषः कस्य धर्मः किं पुरुषस्य किं वा कर्मण इति द्वयोरर्थः २५८ करणादेरिति । तत्र नाद्यः पुरुषदोषो हि वैगुण्येन कर्मानुष्ठानरूपो वाच्यः स च न दृश्यते यतः करणस्य फल

त्वाद्दशाः श्रेयसानित्यं संबद्धा ह्यधिकारिणः ॥ अन्ये च प्रेयसानित्यं संबद्ध्यं ते लपमेधसः २५३ वेदाध्ययनमात्रेण श्रेयः प्रेयश्च सर्वदा ॥ संबध्यते मनुष्येण वेदार्थकुशलेन हि ६४ बुद्धिमान् प्रेयसो यत्स्यादधिकं श्रेय ईरितम् ॥ प्रार्थयेत्तदेवान्यो मंदः प्रेयोऽत्र याचते २५५ अप्राप्तं पुत्रपश्वादि प्राप्नुमिच्छंस्तथा स्थितम् ॥ अभिरक्षयितुं नैतद्देवाधीनं प्रपश्यति २६ बुद्धिमान्सर्वमैवैतद्देवाधीनमवस्थितम् ॥ एतयोश्च विवेकं च त्वाद्दशोऽत्रावगच्छति ॥ अयमेव विवेकेन विचारयति सर्वदा २७ सुखं मे स्यात्तथा दुःखं मा भूदप्यपि सर्वदा ॥ जंतुरिच्छति सर्वोऽपि न चैतदधिगच्छति २८ ततः कस्यात्र दोषोऽयं पुरुषस्योद्यमे सति ॥ सुखं न जायते दुःखं जायते चानभीप्सितम् २९ करणादेः प्रचारेण दृश्यंते सर्वदोद्यताः ॥ ततः सुखकरं नूनं दुःखमस्मै करोति तत् ६० प्रतिग्रहप्रजारक्षा कृष्याद्या हेतवो यतः ॥ अर्थसंपादयंतीष्टमिह लोके सुखप्रदम् ६१ अर्थतोऽनंततो दारान्भोगान्ना विधानपि ॥ तेभ्यस्तृप्तिप्रजां तुष्टिं मनसोऽपि यशस्तथा ॥ स्वर्गादिकंच पुंसः स्यात्सर्वदानियतं यतः ६२ एवमर्थेन जायेत दत्तमिष्टं संपूर्तकम् ॥ ततः स्वर्गं प्रयात्येष तत्र भोगान्यथा भुवि ॥ प्राप्नोति विविधान् दिव्यान्नेकसुखहेतुकान् ६२ एवं स्थितेषु तत्सर्वं सुखबीजं सुदारुणम् ॥ दुःखवृक्षमयं जातमिह लोके परत्र वा ६४ अर्थादीनां च संप्राप्तौ दुःखं स्यान्मरणांतिकम् ॥ प्राप्तानां च वियोगोऽर्थभयं दुःसहमेव च २६५

साधनतया प्रापितस्य यागादेरादिपदग्राह्यस्य तदुपकारि व्यापारादेश्च प्रचारेण सम्यगनुष्ठानेन उद्यताः समोक्ष्यंते जना अतः परिशेषात्सुखसाधनत्वाभिमतं यत्काम्यकर्मादिकं तदेव दुःखहेतुरिति निश्चीयत इत्यर्थः २६० तत्र संसारे सुखहेतुतया भिमतां भावाद्दर्शयति प्रतिग्रहेति । प्रतिग्रहादयो ब्राह्मणादीनामर्थसंग्रहे तवः प्रसिद्धाः सचार्थः कामसुखसाधनमित्यर्थः २६१ अर्थस्य सुखकरत्वं विशदयति अर्थत इति । अर्थेन ह्यनंदारा भोगसाधनानि गृहादीनि च लभ्यंते तेभ्योऽन्नं दिभ्यस्तु तृप्तिः संततिर्मनस्तुष्टिश्च लभ्यते अन्नादिविभागानां यशः स्वर्गश्च लभ्यते इति २६२ अर्थोऽस्त्वगलाभेदानां यत्प्राप्तिर्वापारतया प्रसिद्धमिदं एवमर्थेनेति । पूर्वाप्यपारमादिकृतिस्तत्फलस्त्वर्गचनानां भोगाः प्रसिद्धाः हेतुपदेकः स्वार्थः २६३ वणिक्तानां सुखकराणां दुःखकरत्वं प्रपंचयति एवमिदं अर्थोऽयं आदिष्वेन भोगसाधनानां तदप्रदः संप्राप्तिरनेन २६५

अन्येति । जडस्यान्यग्रगमनां शकापि दहतीति अप्रियागमनं प्रतिषेधा एवाशंका सापितयेति २६६ प्रियाप्रियगमनागमनयोर्देहिजडदहतादृक्त्वं प्रमित्युक्तं प्रियागमनेति २६७

अन्यत्रेति । जडस्यान्यत्रगमनाशंकापिदहतीति अप्रियागमनं प्रतिचया एवाशंकासापितयेति २६६ प्रियाप्रियगमनागमनयोर्वेद्वित्रदृषदाहकत्वं प्रसिद्धमित्याह प्रियस्येति २६७ आत्मन इति ।
 तथालोकद्वयेहलोकैपरलोकैवास्थितिर्यस्यतादृशस्यात्मन आत्मीयशरीरस्य स्वामिशरीरस्य वामरणत्रासायः सुखस्य संक्षयो भिभवः ततो दुःखं प्रसिद्धमिति शेषः २६८ तथा भाविशरीरं किं भविष्यतीति चिंतयामयदुःखं प्रसिद्धमित्याह दिवीति २६९ तथा ध्यात्मिकादिदुःखानि प्रसिद्धानीत्याह आध्यादय इति । तेनोक्तदुःखसद्भावेन दृढसंसारस्विदिति वितर्कं किं सुखमिति तुरीयपादार्थः २७०
 मृदानां दुःखसाधने सुखसाधनबुद्धौ दृष्टांतमाह विषेति २७१ अथ श्रेयो गौचरं विचारं दर्शयति अमूढो ह्यमिति । अनेन प्रेयसाममा मूढस्य न किंचित्सुखं भवेद्यतस्तत्प्रेयः शुनामिथुनवदुदकैर्दुःखमतो मया धीमता तत्प्रेयो लोकाद्वयं न ग्राह्यमिति २७२ किंतु मया श्रेयः संज्ञानित्यसुखमेव संपाद्यमित्याह अशरीरमिति । भवतात् आविरस्तु २७३ तत्प्राप्तये अहं महात्मनः प्रतिपृच्छामीत्याह एतदिति २७४ यद्वदिष्यं

अन्यत्रगमनाशंकास्वप्रियस्येहवस्तुनः ॥ दहत्याविरतं चित्तं चेतनस्य जडस्य वा ॥ अप्रियस्य तथैवैषानित्यमागमनं प्राति २६६ प्रियस्य गमनं तद्वदप्रियस्य समागमः ॥ उभौ हृदयगौवन्हीदहतो दिवि वा भुवि २६७ आत्मनो मरणत्रासा तथैव सुखसंक्षयात् ॥ पित्रादेः स्वामिनश्चापि नित्यं लोकद्वयस्थितेः २६८ दिवि वा भुवि वा यत्स्यात् शरीरं तस्य संक्षये ॥ कर्मांतरेण किं नाम वपुः स्यादिति तद्वयम् २६९ आध्यादयश्चर्वतेति दिवि वा भुवि वा सदा ॥ सशरीरस्य सर्वस्य किं स्वित्तेन सुखं त्विह २७० विषमिश्रं यथैवान्मूढस्य सुखदं भवेत् ॥ एवं प्रेय इदं सर्वं मूढस्य सुखदं स्मृतम् २७१ अमूढो हंतो नेन मम किं स्वित्सुखं भवेत् ॥ उदकैर्दुःखदं प्रेयः श्वमैथुनसमंकथम् ॥ धीमतात्र मया ग्राह्यमिह वापि परत्र वा २७२ अशरीरं ततो यत्स्यात् सर्वदुःखविवर्जितम् ॥ सुखं तदेव भवतां मम नान्यत्कदाचन २७३ एतत्पृच्छाम्यहं वृद्धान् वेदे देवांगपारगान् ॥ अशरीरं सुखं किंचिद्विद्यते वा न वा कचित् २७४ यद्वदिष्यंति ते तत्तत् श्रेयो ज्ञात्वा विचक्षणः ॥ विवेकेन वृणीते तत्र श्रेयः सत्त्वाद्दृशोजनः २७५ सत्त्वं विवेकिनामग्रे सरः शिष्यो ममासिभोः ॥ मया दत्तान्य तस्वित्थं त्यक्तवानासि वा तव २७६ प्रियरूपानि मान्कामान्निव्यं प्रियकरानपि ॥ अभिध्यायंस्तदेकांस्तां स्तेपां दुःखोदधिप्रदान् २७७ न चिकेत इमुं हि मां शृंखलां वित्तरूपिणीम् ॥ हस्तपादस्थितां त्यक्त्वा गतोऽसि विगतज्वरः ७८ ययानि बद्धा बहवो बुद्धिमतोऽपि मानवाः ॥ संसारजलधौ मग्नानिःसरंति न कर्हि चित् २७९

तीति । त्वं वृद्धा यद्वदिष्यंति प्रतिपादयिष्यंति तदेव वस्तु तन्मज्जिज्ञासितं श्रेयो भविष्यतीत्येवं ज्ञात्वा विचार्य विचक्षणः श्रेयो वृणीते स तथा श्रेयो वरितात्वाद्दृशः कश्चिदेवेत्यर्थः २७२ वृतीयाया अर्थः प्रदर्शयते सत्त्वमिति चतुर्भिः । स श्रेयो ग्राही मम शिष्यस्त्वं विवेकिनां मुख्योऽसि यतो मयोपन्यस्तान् काम्यपदार्थान् वृणांतव त्यक्तवानसि किं कुर्वन् तान् कामान्नादेकान्तदुःखमेकप्रधानं येषु ते तथा तान् ' एकोऽन्यार्थं प्रधाने च ' इत्यमरः अनएव तेषां मृदानां दुःखोदधिप्रदानमभिध्यायन् ज्ञानं सन्निति द्वयोरर्थः २७६ । २७७ न चिकेत इति । वित्तं भोगसाधनं तदुपादानरूपं स्वर्णं मयि शृंखलां हस्तपादयोः सत्प्रवृत्तिरोधिकां चिक्रे बलेन विमथयन् निर्गतत्वाद्दिगतज्वरोऽसीत्यर्थः २७८ यथेति । कीदृशी शृंखला यया बद्धा बहवः संसारे मग्न इत्यर्थः । अत्रेदं बोध्यम् । सक्तिगता वित्यनुशासनात् संकपते गम्यते संसारोऽनयेति वस्तु त्पत्तिबाहुलकात् संसारणं चाभिप्रेत्य ग्रंथकृता भोगसाधनासक्तिः संकपदार्थतयोक्ता भाष्यकारैश्चैव क्रमं गतिर्वेनोक्ता पूर्वतुल्यतेकांतिरनयेति विवक्षयामालाव्याख्यातेति २७९

चतुर्थ्यर्थाह अतिदूरावितिद्वाभ्यां । इमौमार्गौपरस्परमतिदूरोभवतः ययोरैकः कर्मरूपोद्वितीयस्तत्त्वज्ञानरूपः अतिदूरत्वेहेतुगर्भविशेषणद्वयं संसत्क्रमेणयौस्थितिभेदौस्थितिः संरक्षणभेदोविदारणं चतत्प्रयोजकौ अतएवश्रेयोरूपंप्रेयोरूपंचनगरंप्रतिक्रमेणप्रविष्टावित्यर्थः २८० तयोर्मार्गयोर्मध्येज्ञानरूपमार्गपरंभवंतंज्ञानेकामैरविहतैर्यैकत्वादित्याह मन्येइति २८१ द्वितीयः कर्ममार्गस्तुद्वि-
विधः शास्त्रेणविहितोनिषिद्धश्चतत्रायंसकामतयानुतिष्ठतांभेदकः पंचमोमंत्रइतिसूचयंस्तदर्थमाह प्रेयांसइतिदशभिः । कर्मिणः कर्मसक्तस्यप्रेयांसः अतिप्रियाः कामाः काम्यपदार्थास्तथातत्कामायि-
तारोऽज्ञाश्चएतेसर्वेअविद्याभूमिवेववर्तते यस्मिन्मासतेतन्मिथ्येतिन्यायात् कीदृशाअज्ञाः सर्वदाआत्मनआत्मत्वेनाभिमतस्त्वदेहादिसंघातस्त्वप्रशंसं कुर्वतः यतोदुर्धियोपिपंडितमानिनः तेऽज्ञाः संसारे-
कुत्सितांगर्भवासादिमयींगतिंप्राप्नुवतः संतोदुःखिताभवंतितदुःखनिदानंतुतेषामविद्यैवेतिद्वयोरर्थः २८२ । २८३ गुरूपदेशेति । एतेऽज्ञाः परमार्थविग्रहरूपदेशराहित्येनमोक्षमार्गकुशलताहीनाअज्ञान-
गुरुत्वेनाश्रयतः 'अवस्येवांधलग्नस्यविनिपातः पदेपदे' इतिन्यायविषयतांनानातिवर्ततेइत्यर्थः २८४ एतेइति । एतेऽज्ञाः संसारेपतनशीलानानाविधाद्विधाः तत्रकेचिददृष्टद्वारासुखार्थिनः केचिददृष्टद्वारे-
वतथेत्यर्थः २८५ वेदेति । तत्राद्यानाराशिर्गणोवेदवादेसार्थवादकर्मवाक्यरूपेसक्तः इतरेषांदृष्टसुखार्थिनाराशिस्तुआगमविमुखः प्रत्यक्षप्रमाणमात्रशरणत्वादित्यर्थः २८६ तत्राद्यराशिमभिलक्ष्याह

अतिदूराविमौमार्गौसंसारस्थितिभेदेनौ ॥ कर्मज्ञानात्मकौप्रेयः श्रेयः पुरमुपागतौ २८० मन्येज्ञानार्थिनंत्वत्रभवंतंनचिकेतसम् ॥ यतस्त्वावहवः कामानचकुर्व-
यंतश्च्युतम् २८१ प्रेयांसः कर्मिणः कामाअविद्यायास्तुमध्यगाः ॥ अज्ञाश्चपंडितंमन्याः सर्वदात्मप्रशंसनम् २८२ कुर्वतोदुर्धियोत्यतंसंसारेकुत्सितांगतिं ॥ व्रजं-
तोमोहसंपन्नादुःखंतेयांत्यविद्यया २८३ गुरूपदेशरहितामोक्षमार्गाविचक्षणाः ॥ अंधाद्वस्वयंत्वन्चैरवैर्नीतादिशोदश २८४ एतेनानाविधास्तत्रदृष्टादृष्टसु-
खार्थिनः ॥ संसारेस्मिन्महामोहप्रदेनित्यंपतिष्णवः २८४ वेदवादरतः कश्चिदेकोराशिर्व्यवस्थितः ॥ अपरोवेदवादेनरहितोध्यक्षमानभाक् २८६ गुरुणायादृ-
शोदृष्टः पंथाः शिष्येणतादृशः ॥ पंडितंमन्यतांप्राप्तागुरुशिष्यपरंपरा २८७ घोरांवाटवीमेतामुपरिष्ठादधोगतिम् ॥ अधोगतेस्तुसंप्राप्तउपरिष्ठादयंजनः २८८-
तर्जनंताडनंनिंदामठादिपरिलुंठनम् ॥ अवस्ताद्वेदमार्गेणरहितः काममोहितः २८९ आनंदात्मास्वयंज्योतिः प्रतिभातिनकस्यचित् ॥ सर्वेषांहृदयेनित्यं वस-
न्नाकाशसन्निभः २९० दूरंगत्वायथापक्षीनिपतेलुब्धकस्यहि ॥ जालेकश्चिदयंयद्वत्पुमानत्यंतबालिशः ॥ कालेनकियतास्वर्गोममायातिवशंपुमान् २९१

गुरुणेति । यादृशः पंथाः सेवितोगुरुणापित्राचार्यादिरूपेणतादृशएवशिष्येणाक्षिणीनिर्माल्यसेव्यइत्यध्यवसायवतीगुरुशिष्यधारापंडितमानिनांकर्मिणांइत्यतइतिशेषः २८७ तस्यांपरंपरायांवर्त-
मानोजनस्तुघोरांभवाटवींगच्छन्नर्धाधोलोकपरिभ्रमणंप्राप्नोतीत्याह घोरामिति । प्रथमपादांतेगच्छन्नितिशेषः अयंआचाराशिवर्ती ८८ इतराराशिमभिलक्ष्याह तर्जनमिति । अर्द्धांतिकुर्वन्नितिशेषः-
मउच्छात्रादिनिलयः वेदविमुखऐहिककाममात्रसक्तस्तर्जनादिपापंप्राधान्येनकुर्वन्नवस्तान्नरकुमुदजंतुभावादिष्वेववर्ततइत्यर्थः २८९ राशिद्वयवर्तिनांसर्वेषामात्मतत्त्वविस्मरणसाधारणधर्मइत्याह-
आनंदात्मेति २९० तत्राद्यानामेतावान्विशेषोयत्सेपुण्यफलभोगांतेममयमस्ययातनाप्रदस्यवशंयांतीतिसदृशंतामाह दूरमिति । यथाजालाह्रमाकाशेभ्रमन्नपिपक्षीततोऽवतरन्जालेपतेत्तथास्वर्गो-
कियतापुण्यफलभोगवसानोपलक्षितेनकालेनततः पतन्ममवशंयांतीति तथाचस्वर्गिणंप्रकृत्यश्रुत्येतरं 'कपुयचरणाः कपूयांयोनिमापयंते' इति स्वर्गभोगांतिकुत्सितकर्मफलोदयेकुत्सितांयोनिरूपयति-
मन्त्रंविनिर्दिशति २९१

द्वितीयाराशितानांकेवलपापिनांगतिविशदयतः पदस्यार्थमुपबृंहयतिः अपरइत्येकविंशत्याक्षरैः । योऽपरोराशिर्धनेनगठिनमेहिततमसामाद्यन्ननवधानंमाप्रवन्नित्येवापरतः सन्नित्यंममयमस्य

द्वितीयाशिंगतानां केवलपापिनांगतिविशदयतः प्रमुस्यार्थमुपपद्यतेः अपरइत्येकविंशत्याश्लोकेः । योऽपरोराशिर्धनेन गतिन मोहेन तमसा प्रमाद्यन्नवधाने प्राप्नुवन्नित्येपापरतः स नित्यमममस्य
यातनामदस्यवशेवर्त्तते २९२ तद्वाशिगतानां लक्षणभूतं पापप्रवृत्तिप्रतानं कुतर्कमभिनयति अयं लोकोऽतिनवभिः । अयं प्रत्यक्षसिद्धः अत्र लोके यो देहो वर्त्तते तस्मिन् मृते सति तस्य देहकृपात्मनः परलोके दे
हांतरं भविष्यतीत्यत्र को हेतुः न हि देहांतरारंभकं किंचिद्दृश्यते इत्यर्थः २९३ कर्मतत्र हेतुरिति चेन्नान्येन कृतस्यान्येनोपभोगानुपपत्तेरित्याह देहइति । यो देहादतिरिक्तस्यात्मनोऽस्ति त्वं मम ते तन्मते इदं
विरुद्धं कथमुपपद्येत इदं किं देहः कर्माणि करोति तत्फलं तु तदस्य आत्मा भुंक्तइति २९४ तथा च परलोकार्थं धर्मकर्तुः कृतनाशविदापप्रसंगइत्याह कृतेति । महात्मन इत्युपहासः २९५ उक्तदोषद्वयमेव
स्फुटयति यो देहइति । यो देहो धर्मकृतवान्स पुण्यफलं भुंक्ते यश्चायं भवदभ्युपगत आत्मा धर्मन कृतवान्स तत्फलं भुंक्तइति २९६ आत्मनइति । यश्चुक्तदोषपरिहारायात्मानः कर्म कर्तुं तेऽप्येतदानीं क्रिय
त्वहेतुका आत्मनो नित्यता कथं सिध्येत् यदि तु सक्रियस्याप्यात्मनो नित्यतां गीक्रियते ददा देहस्यापि सास्त्वित्यर्थः २९७ किंच सक्रियत्वस्य स्पर्शवच्च व्याप्यता दर्शनात् सक्रियत्वांगिकरे स्पर्शवत्त्वम

अपरो नित्यमेवैष मद्देशे वर्त्तते जनः ॥ प्रमाद्यन्धनमोहेन नित्यपापरतो हियः २९२ अयं लोकोऽत्र सत्यः स्याद्देहो यो वर्त्तते धुना ॥ मृते सति पुनस्तस्य देहः केन भविष्य
ति २९३ देहः करोति कर्माणि फलमात्माधिगच्छति ॥ इदं कथं विरुद्धं स्यादात्मनोऽस्ति त्ववादिनः २९४ कृतनाशः कथं नाम मतेनास्य भवेद्भवः ॥ अकृताभ्यागम
श्चापि धार्मिकस्य महात्मनः २९५ यो देहः कृतवान् धर्मभस्मतां सगतोऽस्ति ह ॥ तस्य नैव फलं किंचित् पुण्यापुण्यसमुद्भवम् ॥ यश्चायं कृतवान् आत्मा भुंक्ते सौ कर्मणः फ
लम् २९६ आत्मनः कर्तृता चेत्स्यान्नित्यता त्वक्रियत्वतः ॥ कथं स्यात्केन देहस्य न भवेत्सा च नित्यता ९७ क्रियावान् स्पर्शवान् दृष्टः स्पर्शवांश्चेत्कुतो भवेत् ॥ विभि
न्नो देहस्तस्मान्नास्ति देहात्पृथग्विधसः ॥ अतएव परो लोको नास्ति कश्चिन्मृते सति ९८ अपि चेन्मरणं प्राप्तः पुमान् लोकांतरं व्रजेत् ॥ प्रियान्दारान्सुतान् कस्माद्भुं
नायाति किंचित् २९९ देहाद्यमभैर्बध्वायद्ययनीयते पुमान् ॥ आक्रोशं कुरुते कस्मान्न वारिहं देहतः स्थितः ॥ यथाराजभटैर्गैर्हान्नीयमानो बलात् पुमान् ३००
आक्रोशमपि कुत्रापि मृतः किंचित् करोति न ॥ शुभाशुभं च तेनात्मानं देहात्पृथगास्थितः १ आत्मनः परलोकेऽस्य सत्त्वे वेदवचोऽस्ति यत् ॥ ब्राह्मणानां हितं ज्ञेयं पर
वितापहारिणाम् ३०२ दत्ते सति मृतस्य स्याद्वादिदृष्टिर्द्विजन्मनाम् ॥ भूमौ किमन्यदानेनान्यस्यैषानि हि जायते ३०३ इत्यादि बहुधा मूढः कुरुते जल्पनं तथा ॥
कामालोभात् तथा क्रोधादपि स्नेहादिना द्विज ३०४ मन्यमानस्य तस्यैव परलोकोऽहं शिविना ॥ जन्मांतरं न भवत्यस्य बालिशस्य दुरात्मनः ३०५

पुण्यलभ्येत तथा च देहादात्मनो भेदकथानयुक्तेत्याह क्रियावानिति । देहाद्विजः कुरुते इति संबन्धः स आत्मा अतो देहभेदासंभवात् २९८ किंच यथात्मा परलोके गच्छेत्तदा दारादीन् द्रुक्कदाचिदागच्छन्
पलभ्येत न च तथा दृश्यते इत्याह अपि चेदिति २९९ तथा परलोके नीयमान उच्यैः शब्दं कुर्वन् दृश्यते तिस्रष्टांतमाह देहादिति स्पष्टं ३०० न च तथा दृश्यते इत्याह आक्रोशमिति । यत आक्रोशं तथा शुभा
शुभमुपकारमनुपकारं वा मृतः कुर्वन्न दृश्यते तो देहात्पृथक्तेनात्मनः स्थितिरयुक्तेत्यर्थः ३०१ तस्मादस्यात्मनः परलोके सत्त्वप्रतिपादं वेदवाक्यं यदुपलभ्येत तद्वाङ्मोर्लुब्धैः प्राक्षिपामित्याह आत्मन
इति ३०२ यदि विप्रैर्भ्यादानेन मृतस्य तु सति हि पांथादेरपिलोके स्यादित्याह दत्तइति । एषादृष्टिः ३०३ एवं विधानं कृतं कामादिव शोबद्दृशः सदसि जल्पतीत्याह इत्यादीति ३०४ तस्य नास्ति
कस्यपि देहांतरं भविष्यतीति शोकापि नोदतीत्याह मम्यमानस्येति । न भवति न चिता विषयो भवति ३०५

तादृशस्तु पुनः पुनर्मदंशं यातीत्याह एवमिति । मारंमारंमृत्वा मृत्वा मेयमस्य मृत्पुरुषस्य यातनाप्रदस्य च वशं याति ३०६ ममधर्मरूपस्य निंदारूपं तदीयवाच्चापल्यं तावदेव दृश्यते यावन्मयोपेक्ष्यते मया वेक्षितस्तु कर्मफलमनुभवतीति दर्शयितुं दृष्टांतमाह यथेति द्वाभ्यां । धन्विनो धनुर्धरस्य हेलनमवज्ञां क्षणमात्रं तावदेव मर्कटः शाखा रूढः कुरुते यावत्संख्यगुणात् ज्यातो बाणं न मुंचति वाणमोक्षेतुमर्कटः स्वकर्मणः फलमनुभवतीति द्वयोरर्थः ३०७ । ३०८ दाष्टांतिके योजयति तथेति । तथायं पापो मरणात् प्रागेव वेदादिनिंदायां प्रगल्भो दृश्यते तदुत्तरं तु न रूफले भुंक्ते इति ३०९ दाष्टांतिके इति । अमुना पापपुरुषेण दानादेर्विडंबनादत्ते सतीत्याद्युपहासरूपाया कृतस्तस्याः प्रयोजकः पदार्थानां सामर्थ्यविज्ञानाभाव एवेत्यर्थः ३१० दृष्टानुसारिण एव सर्वे भावा इति नियमो दीपेन्यभिचारादित्याह वासरे इति । वासरे तमः स्तोमानां कृत्वेन दृष्टोपि दीपस्तथैव न तिष्ठति किंतुरात्रौ ग्रहमध्येत मोनाशयत्येवेत्यर्थः ३११ किंच अरे मृददृष्टानुसारेणापि संभवंतं सत्तर्ककुतो न करोपियेन तेभ्यं स्यादित्याह अदत्त इति । अयं जनो मूर्छितो रोगेण मूर्छां प्राप्नोति विभ्रंभ्योऽदत्ते सति मूर्छित एव स्यात्तिष्ठेत्तदेतदग्रहादिदाने कृते तु जीवितो निवृत्त मूर्छः अत्र प्रत्यक्षं व्यवहारस्य दाया एवं विधामतिस्तर्करूपा भविष्यति भाविनिमरणे पितव कुतो न भवति और्ध्वदेहि कादिदाने मरणमूर्छा तत्तत्स्थानमन्यथा प्रेतत्वेन तथाभावस्थिति रिति न्यायस्य साम्यादित्यर्थः ३१२ ' अचिंत्याः खलु ये भावानतांस्तर्केण योजयेत् '

एवं वदन् हि पापात्मा दुर्जनो नित्यमेव हि ॥ मारंमारं च सततं वशं मेयाति दीनधीः ३०६ यथा वनगतः कश्चिन्मर्कटः कपिचेष्टया ॥ धन्विनो हेरुनं कुर्याच्छाखा मारुह्य शाखिनः ३०७ क्षणमात्रमयं यावत् बाणं प्राणहरं गुणात् ॥ न मुंचति विमुक्ते तु फलमेति स्वकर्मणः ३०८ तथायं पापपुरुषो वेददेवादिनिंदकः ॥ प्राङ्मृते र्मरणादूर्ध्वं कल्पांतं न रंकंसेत् ३०९ दानादेरमुना येयं कृता पाया विडंबना ॥ भावानामत्र सामर्थ्यविज्ञानाभाव जाहिसा ३१० वासरे यदि दीपो यंतमः स्तोमं न नाशयेत् ॥ रात्रावपि तथैवायमस्तु किं ग्रहमध्यतः ३११ अदत्ते मूर्छितो यं स्यादत्ते सत्यत्र जीवितः ॥ विभ्रंभ्यो मरणे नैषा भविष्यति कुनो मतिः ३१२ ततः प्रमाण तोयत्स्याद्यादृशं तद्विदितदृशम् ॥ अंगीकार्यं सदैवात्र स्वात्मनः क्षेममिच्छता ३१३ कृतनाशादिदोषेण स्वात्मनो सत्त्ववर्जनम् ॥ यद्यप्यनेक्यचसानघटे तदकाचन ३१४ तत आत्मा स्वयं ज्योतिर्विक्रिया लेशवर्जितः ॥ जीवतां प्राप्य कर्ता सभोक्ता च भवति प्रभुः ३१५ वेदवाक्यस्य विज्ञेयः श्रवणेन सदा हृदि ॥ अगण्यपुण्यपाकेन केनचिद्धिमहात्मना ३१६ श्रवणायापि बहुभिर्बहुपाशविमोहितैः ॥ न लभ्यते पुमानेकथं साक्षाद्विलभ्यते ३१७

इति न्यायेनागमप्रमेयेऽसंभावनानाकार्येत्याह तत इति । ततोऽचिंत्यत्वाद्दानादिस्वरूपं प्रमाणतः शब्दशाखात्प्रादृशं सिद्धयति तादृशमेवांगीकार्यं हितकामेनेत्यर्थः ३१३ एवमात्मस्वरूपमप्यागमेनैवावधार्यमिति दर्शयन् सप्तमं प्रवतारयति कृतेति त्रिभिः । यद्यपि कृतनाशाद्यापादनरूपतर्केणात्मनोऽसत्ताया वारणं न घटेत नोपपद्येत तत्र हेतुरनेकवचनेति ' बहुशाखाद्यनंताश्चुद्धयोऽव्यवसायिनाम् ' इति भगवद्गीतोक्तविधया अनेकेनानामतज्जयेन वचसा वादिवाक्यसमूहेनेत्यर्थः यतो देहः करोति कर्माणीत्यादिना कृतनाशादिदूषणमतिरिक्तात्मसत्त्वाभावसाधकतयेवोपन्यस्तमत्सर्कनावेत्सास इति भावः ३१४ तथा पुनः क्रमादिलिङ्गे स्तात्पर्यावधारणरूपश्रवणसंस्कृतयेदवाक्येन तदवधारणं भवतीत्याह तत इति । ततस्तर्कयोग्यत्वादात्मा वेदवाक्यस्य श्रवणेनैव कर्णेन केनचित्महात्मनाऽधिकारिणा विज्ञेयो भवति कोदश आत्मा स्वप्रकाशो वस्तुतो निर्विकारोऽप्यविशया जीवत्येव सत्त्वोक्तत्वा निमासोपि सुविधया सर्वोत्तमभावरूपमभुत्त्वयोग्य इति द्वयोरर्थः ३१५ अगण्यपुण्यपाकेन केनचिद्धिमहात्मना ३१६ श्रवणायापि बहुभिर्बहुपाशविमोहितैः । पाशैरविद्यादिकैरेव कृतानां भव्यं तैर्मोहितैः इति सत्त्वमयममिदं लक्ष्यमिति ३१७ त

सुभायिति । केचिन्मुमुक्षादिकालेयः सर्वैर्जन्तुभिः सद्रूपयोग्यतेसाक्षिरूपेण हृदिसंनिहितः स इत्येवंवेदांतेः प्रतिपादितं श्रुत्वा पिच्छेन प्रतिबद्धाननिश्चिन्वति यथालोके बालिशः प्रमत्ता आसिक्त-
पिकार्यस्य गौरवं तत्परतयानुष्ठेयत्वरूपं न जानंतीति न्यतिरेके वा दृष्टांतः यथालौकिककार्यगौरवं जानंति तथा तन्निर्णयगौरवं न जानंतीत्यर्थः ३१८ तथास्यात्मनोपथावतात्पर्यवृत्त्या प्रतिपादयता-
पिदुर्लभ इत्याह अस्यात्मन इति । यतो वागाद्यगोचरमपि प्रतिपादयत आश्रयो विस्मया धायको दुर्लभ इति यावत् ३१९ तादृशगुरूपदेशादात्मनः साक्षात्कर्त्तापितद्बुलभ इत्याह लब्धेति द्वाभ्यां ।
लब्धा ज्ञाता ३२० कुशलेनेति । युक्तिभिः शुक्लतर्कैर्योन्युशिष्टो न भवति किंतु वेदवाक्येनैवानुशिष्टस्तादृशः कश्चिदेव जानात्येतो लब्धाऽऽश्रय इत्युक्त इत्यर्थः ३२१ वक्तृतेति । यस्मादस्यात्मस्व-
रूपस्य वक्तृत्वं प्रतिपादनं ज्ञातृत्वं ज्ञानं च एतद्वयमाश्रयतस्तदंतौ पुरुषावप्याश्रयत्वेनोक्तावित्यर्थः ३२२ अतिसूक्ष्मेणेति । अतिसूक्ष्मः संसर्गानवगाहीनिर्विकल्पक इति यावत् तादृशेन बोधेन चर-
मवृत्तिरूपेण यत आत्मनो लाभ आवरणभंगो भवति स च बोधः सूक्ष्मविवेकलभ्योऽतस्तादृशबोधवान् कुशल इत्युक्त इत्यर्थः ३२३ तादृशेन कुशलेन गुरुणाऽनुशिष्ट एवाधिकारी जानात्यात्मतत्त्वं न परोक्षवि-

सुतौ मृतौ नराः केचिज्जानंत्येतं हृदि स्थितम् ॥ नैव यद्वद्विपुरुषा बालिशः कार्यगौरवम् ३१८ अस्यात्मनो व्रक्ता स्यादाश्रयः पुरुषोत्तमः ॥ अवाङ्मनसगम्यं
यद्भूतेतंवचसास्वयम् ३१९ लब्धास्य कुशलो ज्ञेयो यः साक्षात्कुरुते परम् ॥ अशेषगुणशून्यं कोलभेत कुशलं विना ३२० कुशलेनात्मविज्ञानसंपन्नेन महात्मना ॥
वेदवाक्येन शिष्टः सन्नतु शिष्टश्च युक्तिभिः ॥ विजानाति पुमान् नान्य आश्रय इति कीर्तितः ३२१ वक्तृता ज्ञातृता चास्य यस्मादाश्रयवद्भवेत् ॥ वक्ता ज्ञाता च तेनोभा-
वाश्रय इति कीर्तितौ ३२२ अतिसूक्ष्मेण बोधेन यस्मादात्मा त्रलभ्यते ॥ कुशलस्तेन लब्धा स्यादात्मनो ब्रह्मरूपिणः ३२३ आनंदात्मस्वरूपस्य लब्धायः कुश-
लः पुमान् ॥ तेनोपदिष्ट आत्मा यं ज्ञायते नान्यथा क्वचित् ३२४ स्वात्मज्ञातृविहीनेन ह्यपरेण नरेण तु ॥ उक्तेनैव चिरं ज्ञातुं शक्य आत्मा कथंचन ॥ बहुधा चिंत्य-
मानोपितर्कैर्नानाविधैरपि ३२५ महारण्ये यथा कश्चिदज्ञात्वा सम्यगेव हि ॥ मार्गं स्वसदृशेनैव कथितं तेन नश्यति ३२६ एवं भवाटवीस्थाता पुमान् कुशलेन चेत ॥
उपदिष्टो नैत्येतन्मार्गमन्यं समेति च ३२७ अतोत्र कुशलः पूर्वमन्वेष्ट्यः स्वात्मनो ह्यियः ॥ वक्ता भवति तेनार्थजानात्येव पुमान् सदा ३२८ वक्तायः कुशलः स स्याद-
नन्यः सर्वतोपि च ॥ ब्रह्मसर्वमिदं यस्मादहमस्मीति वेत्त्ययम् ३२९ अनन्योक्ते निजे तत्त्वे स्वस्माद न्यागतिर्न हि ॥ तस्मात्कुशलवत्कोपि भवेत्सर्वमिदं जगत् ३३०

दाशिक्षित इत्याह आनंदात्मेति । तेन कुशलेन उपदिष्टे उपदेशे कृते सति ३२४ अष्टमार्थमाह स्वात्मेतिसप्तभिः । स्वात्मसाक्षात्कारहीनता लक्षणाऽपकृष्टता शालिनाचिरमुक्ते उपदेशे कृते सति त्व-
यमात्मानं ज्ञातुं शक्यः तथा अपरेण कुशलानुशिष्टव्यतिरिक्तेन नरेण बहुधा तर्कैश्चित्पुमानोपि च न ज्ञातुं शक्य इति संबंधः ३२५ एतद्दृष्टान्तेन स्फुटयति महारण्य इति द्वाभ्यां । यथामार्गानभिज्ञः
स्वसदृशेन मार्गानभिज्ञेन कथितमपदिष्टमार्गं भजेतेन मार्गेण नश्यति विविदति ३२६ एवमिति । तथा संसारारण्यगतोऽकुशलेन शिक्षितश्चेत्स्यात्तदा एतदात्मज्ञानं मोक्षमार्गभूतं नैतिकत्वं न्यविपर्य-
यरूपं संसारमार्गमेव सम्यगेतीति ३२७ तस्मान्मुमुक्षुणा कुशलो गुरुरन्वेष्ट्य इत्याह अत इति । तेन गुरुणानुशिष्ट इति शेषः ३२८ श्रुतौ गुरोर्विशेषणमनन्यत्वमुक्तं तदर्थमाह वक्तृतेति । यः कुशलो
वक्ता स स्याद नन्योऽभिज्ञो भवति यस्मात्सर्वात्मकं ब्रह्माहमस्मीति वेत्तीति 'ब्रह्मवेदब्रह्मैव भवति' इति श्रुतेः ३२९ अनन्योक्त इति । तादृशेनानन्येन गुरुणा उपदिष्टे सति तत्त्वे तद्विज्ञानस्य गतिः
फलं स्वस्मादुपदंष्टुः स्वरूपादिति पप्रक्ष लक्षणावगमानं भवति तस्मात्तादृशगुरूपदिष्टः सर्वात्मकोपि विरलः मनुष्याणां सदृशेष्वित्यादि स्मृतेरित्यर्थः ३३०

तादृशस्तु पुनः पुनर्मदृशं यातीत्याह एवमिति । मारंमारंमृत्वा मृत्वा मेयमस्य मृत्पुरुषस्य यातनाप्रदस्य च वशं याति ३०६ मम धर्मरूपस्य निंदारूपं तदीयवाच्चापल्यं तावदेव दृश्यते यावन्मयोपेक्ष्यते मया वेक्षितस्तु कर्मफलमनुभवतीति दर्शयितुं दृष्टांतमाह यथेति द्वाभ्यां । धन्विनो धनुर्धरस्य हेलनमवज्ञां क्षणमात्रं तावदेव मर्कटः शाखा रूढः कुरुते यावत्सध्वीगुणात् तज्यातो बाणं मुञ्चति बाणमोक्षेतु मर्कटः स्वकर्मणः फलमनुभवतीति द्वयोरर्थः ३०७ । ३०८ दार्ष्टान्तिके योजयति तथेति । तथायं पापो मरणत्वात् प्रागेव वेदादिनिंदायां प्रगल्भो दृश्यते तदुत्तरं तु नरे कर्मफलं मुक्ते इति ३०९ दानादेरिति । अमुना पापपुरुषेण दानादेर्विडंबनादत्ते सतीत्याद्युपहासरूपाया कृता तस्याः प्रयोजकः पदार्थानां सामर्थ्यविज्ञानाभाव एवेत्यर्थः ३१० दृष्टानुसारिण एव सर्वे भावा इति नियमो दीपेन्यभिचारादित्याह वासरे इति । वासरे तमः स्तोमानाश्रकत्वेन दृष्टोपि दीपस्तथैव न तिष्ठति किंतुरात्रौ गृहमध्येत मोनाश्रयत्येवेत्यर्थः ३११ किंच अरे मृददृष्टानुसारेणापि संभवंतं सत्तर्ककुतो न करोपियेन तेभ्यं स्यादित्याह अदत्त इति । अयं जनो मूर्छितो रेणेण मूर्छां प्राप्नोति विप्रेभ्योऽदत्ते सति मूर्छित एव स्यात्तिष्ठेत्तदनेग्रहादिदाने कृते तु जीवितो निवृत्त मूर्छः अत्र प्रत्यक्षव्यवहारे स्यादेना एवं विधामतिस्तर्करूपा भविष्यति भाविनि मरणे पितव कुतो न भवति और्ध्वदेहि कादिदाने मरणमूर्छा तज्जत्यानमन्यया प्रेतत्वेन तथाभावस्थिति रिति न्यायस्य साम्यादित्यर्थः ३१२ 'अचिंत्याः खलु ये भावानतांस्तर्केण योजयेत्'

एवं वदन् हि पापात्मा दुर्जनो नित्यमेव हि ॥ मारंमारं च सततं वशं मेयाति दीनधीः ३०६ यथा वनगतः कश्चिन्मर्कटः कपिचेष्टया ॥ धन्विनो हेरुनं कुर्याच्छाखा मारुह्य शाखिनः ३०७ क्षणमात्रमयं यावत् बाणं प्राणहरं गुणात् ॥ न मुञ्चति विमुक्ते तु फलमेति स्वकर्मणः ३०८ तथायं पापपुरुषो वेददेवादिनिंदकः ॥ प्राङ्मृते मरणादूर्ध्वं कल्पांतं नरकं वसेत् ३०९ दानादेरमुना येयं कृता पाया विडंबना ॥ भावानामत्र सामर्थ्यविज्ञानाभाव जाहिसा ३१० वासरेयं दीपो यंतमः स्तोमं न शयेत् ॥ रात्रावपि तथैवायमस्तु किं गृहमध्यतः ३११ अदत्ते मूर्छितो ये स्यादत्ते सत्यत्र जीवितः ॥ विप्रेभ्यो मरणे नैषा भविष्यति कुनो मतिः ३१२ ततः प्रमाण तोयस्याद्या दृशं तद्विदितं दृशम् ॥ अंगीकार्यं सदैवात्र स्वात्मनः श्रेयमभिच्छता ३१३ कृतनाशादिदोषेण स्वात्मनो सत्त्ववर्जनम् ॥ यद्यप्यनेकवचसानघटे तद्वचनं ३१४ तत आत्मा स्वयं ज्योतिर्विक्रियालेशवर्जितः ॥ जीवतां प्राप्य कर्ता स भोक्ता च भवति प्रभुः ३१५ वेदवाक्यस्य विज्ञेयः श्रवणेन सदा हृदि ॥ अगण्यपुण्यपाकेन केनचिद्धिमहात्मना ३१६ श्रवणायापि बहुभिर्बहुपाशविमोहितैः ॥ न लभ्यते पुमानेष कथं साक्षाद्विलभ्यते ३१७

इति न्यायेनागमप्रमेयेऽसंभावनानाकार्येत्याह तत इति । ततोऽचिंत्यत्वाद्दानादिस्वरूपं प्रमाणतः शब्दशाखात्पादशंसिद्धयतितादृशमेवांगीकार्यं हितकामेनेत्यर्थः ३१३ एवमात्मस्वरूपमप्यागमेनैवावधार्यमिति दर्शयन् सप्तमं प्रवतारयति कृतेति त्रिभिः । यद्यपि कृतनाशाद्यापादनरूपतर्केणात्मनोऽसत्ताया वारणं न घटेत नोपपद्येत तत्र हेतुरनेकवचसेति 'बहुशाखाद्यनंताश्च बुद्धयोऽप्यवसायिनाम्' इति भगवद्गीतोक्तविधया अनेकेन नानामतज्जयेन वचसा वादिवाक्यसमूहेनेत्यर्थः यतो देहः करौ तिकर्माणीत्यादिना कृतनाशादिदूषणमतिरिक्तात्मसत्त्वाभावसाधकतयेवोपन्यस्तमत्सर्कनं विश्वास इति भावः ३१४ तथा पुनः क्रमादिलिङ्गे स्तात्पर्यावधारणरूपश्रवणसंस्कृतवेदवाक्येन तदवधारणं भवतीत्याह तत इति । ततस्तर्कायोग्यत्वादात्मा वेदवाक्यस्य श्रवणेनैव कर्णेन केनचित्प्रमहात्मनाऽधिकारिणा विज्ञेयो भवति क्रीदश आत्मा स्वप्रकाशो वस्तुतो निर्विकारोऽप्यवियया जीवत्येव सत्त्वमोक्तत्वा निमासोऽपि सुविद्यायां सर्वोत्तमभावरूपमभुत्त्वयोग्य इति द्वयोरर्थः ३१५ । ३१६ त

सुमायिति । केचिन्मुमुक्षुादिकालेयः सर्वैर्जन्तुभिः सद्रूपोगम्यते साक्षिरूपेण हृदिसंनिहितः स इत्येवं वेदांतेः प्रतिपादितं श्रुत्वा पिकुशप्रतिबद्धाननिश्चिन्वन्ति यथालोके बालिशाः प्रमत्ता आसुरूपदिष्टस्या
पिकार्यस्य गौरवं तत्परतया नुष्ठेयत्वरूपं न जानन्तीति न्यतिरेके वा दृष्टांतः यथालौकिककार्यगौरवं जानन्ति तथा तन्निर्णयगौरवं न जानन्तीत्यर्थः ३१८ तथास्यात्मनो यथावत्तात्पर्यवृत्त्या प्रतिपादयिता
पि दुर्लभ इत्याह अस्यात्मन इति । यतो वा माद्यगोचरमपि प्रतिपादयत्यत आश्रयो विस्मया धाय को दुर्लभ इति पावत् ३१९ तादृशगुरूपदेशादात्मनः साक्षात्कर्त्ता पितद्बहुलं भइत्याह लब्धेति द्वाभ्यां ।
लब्धा ज्ञाता ३२० कुशलेनेति । युक्तिभिः शुक्लकर्त्तैर्गोशुशोभनभवेति किंतु वेदवाक्येनैवानुशिष्टतादृशः कश्चिदेव जानात्येतो लब्धाऽऽश्रय इत्युक्त इत्यर्थः ३२१ वक्तृतेति । यस्मादस्यात्मस्व
रूपस्य वक्तृत्वं प्रतिपादनं ज्ञातृत्वं ज्ञानं च एतद्वयमाश्रयतस्तदंतौ पुरुषावप्याश्रयत्वेनोक्तावित्यर्थः ३२२ अतिसूक्ष्मेणेति । अतिसूक्ष्मः संसर्गानवगाहीनिर्विकल्पक इति पावत् तादृशेन बोधेन चर
मवृत्तिरूपेण यत आत्मनो लाभ आवरणभंगो भवति स च बोधः सूक्ष्मविवेकलभ्योऽतस्तत्तादृशबोधवान् कुशल इत्युक्त इत्यर्थः ३२३ तादृशेन कुशलेन गुरुणाऽनुशिष्ट एवाधिकारी जानात्यात्मतत्त्वं न परोक्षवि

सुतौ मृतौ नराः केचिज्जानंत्येतं हृदि स्थितम् ॥ नैव यद्वद्विपुरुषा बालिशाः कार्यगौरवम् ३१८ अस्यात्मनो ब्रह्मकास्यादाश्रयः पुरुषोत्तमः ॥ अवाङ्मनसगम्यं
यद्भूतेतंवचसास्वयम् ३१९ लब्धास्य कुशलो ज्ञेयो यः साक्षात्कुरुते परम् ॥ अशेषगुणशून्यं कोलभेत कुशलं विना ३२० कुशलेनात्मविज्ञानसंपन्नेन महात्मना ॥
वेदवाक्येन शिष्टः सन्नतु शिष्टश्च युक्तिभिः ॥ विजानाति पुमान् नान्य आश्रय इति कीर्तितः ३२१ वक्तृता ज्ञातृता चास्य यस्मादाश्रयवद्भवेत् ॥ वक्ता ज्ञाता च तेनोभा
वाश्रय इति कीर्तितौ ३२२ अतिसूक्ष्मेण बोधेन यस्मादात्मा त्रलभ्यते ॥ कुशलस्तेन लब्धास्यादात्मनो ब्रह्मरूपिणः ३२३ आनंदात्मस्वरूपस्य लब्धायः कुश
लः पुमान् ॥ तेनोपदिष्ट आत्मा यं ज्ञायते नान्यथा कचित् ३२४ स्वात्मज्ञातृविहीनेन ह्यपरेण नरेण तु ॥ उक्तेनैव चिरं ज्ञातुं शक्य आत्मा कथंचन ॥ बहुधा चिंत्य
मानो पितकैर्नानाविधैरपि ३२५ महारण्ये यथा कश्चिदज्ञात्वा सम्यगेवाहि ॥ मार्गं स्वसदृशेनैव कथितं तेन नश्यति ३२६ एवं भवाटवी स्थाता पुमान् कुशलेन चेत ॥
उपदिष्टो न वैत्येतन्मार्गमन्यं समेति च ३२७ अतोत्र कुशलः पूर्वमन्वेष्ट्यः स्वात्मनो हियः ॥ वक्ता भवति तेनायं जानात्येव पुमान् सदा ३२८ वक्तायः कुशलः सस्याद
नन्यः सर्वतोपि च ॥ ब्रह्म सर्वमिदं यस्मादहमस्मीति वेत्ययम् ३२९ अनन्योक्ते निजे तत्त्वे स्वस्मादन्यागतिर्नहि ॥ तस्मात्कुशलवत्कोपि भवेत् सर्वमिदं जगत् ३३०

दाशिक्षित इत्याह आनंदात्मेति । तेन कुशलेन उपदिष्टे उपदेशे कृते सति ३२४ अष्टमार्थमाह स्वात्मेतिसप्तभिः । स्वात्मसाक्षात्कारहीनता लक्षणाऽपकृष्टता शालिना चिरमुक्ते उपदेशे कृते सति त्व
यमात्मानं ज्ञातुं शक्यः तथा अपरेण कुशलानुशिष्टपतिरिक्तेन नरेण बहुधा तर्कैश्चित्यमानोपि च न ज्ञातुं शक्य इति संबन्धः ३२५ एतद्दृष्टान्तेन स्फुटयति महारण्य इति द्वाभ्यां । यथामार्गानभिज्ञः
स्वसदृशेन मार्गानभिज्ञेन कथितमुपदिष्टं मार्गं भजेन मार्गेण नश्यति विविदति ३२६ एवमिति । तथा संसारारण्यगतेऽऽकुशलेन शिक्षितश्चेत्स्यात्तदा एतदात्मज्ञानं मोक्षमार्गभूतं नैतिकत्वं न्यविपर्य
यरूपं संसारमार्गमेव सम्यगेतीति ३२७ तस्मान्मुमुक्षुणा कुशलोगुरुन्वेष्ट्य इत्याह अत इति । तेन गुरुणानुशिष्ट इति शेषः ३२८ श्रुतौ गुरोर्विशेषणमनन्यत्वमुक्तं तदर्थमाह वक्तृतेति । यः कुशलो
वक्ता स सर्वस्मादनन्योऽभिज्ञो भवति यस्मात्सर्वोत्तमं ब्रह्म हमस्मीति वेत्तीति ' ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति ' इति श्रुतेः ३२९ अनन्योक्त इति । तादृशेनानन्येन गुरुणा उपदिष्टे सति तत्त्वे तद्विज्ञानस्य गतिः
फलं स्वस्मादुपदेष्टुः स्वरूपाद्वितीया मल्लक्षणादप्यन भवति तस्मात्तादृशगुरूपदिष्टः सर्वोत्तमोपि विरलः मनुष्याणां सहस्रेष्वित्यादि स्मृतेरित्यर्थः ३३०

अयमात्मा केवलतर्केण तु ज्ञातुमशक्योऽति सूक्ष्मत्वादित्याह सूक्ष्मादिति । सूक्ष्मो दुर्लभः ३३१ नवमार्थमाह आत्मन्यत्रेति विंशत्या । येयं कुशलचार्योपदेशजा आत्माकारामतिर्जाता तां क
तर्कालंबनात्नापनयेन्नदूरीकुर्यादित्यर्थः ३३२ प्रत्युत कुतर्कमेव श्रुत्यनुकूलतर्कैर्बाधितवात्रात्मा निष्ठां द्रष्टव्येदित्याह नास्तिकेनेति । नास्तिकेन श्रुत्यार्थान्गीकर्त्रापस्तर्क उक्तस्तमात्मनिर्णयार्थ
श्रुत्यायेतर्का उक्तास्तैश्चित्त्वाऽपहृत्य ब्रह्मणा तत्पदार्थेन सात्मतां समानरूपतां त्वंपदार्थस्य स्थापयेद्दूरीकुर्यादित्यर्थः तेन कुतर्केण तूत्पन्नाप्येवाविद्यायातिप्रतिबंधकृतं वैफल्यमिति शेषः यदि कुशलः श्रु
त्यनुसारी तर्को नावतरेदित्यर्थः ३३३ सचात्मविद्याप्रतिपक्षभूतस्तर्को वादिभिर्बहुधा कल्पित इत्याह अन्योहीति । अन्यः श्रुत्यनुसारी मतेरात्मविद्यायाः प्रतिपक्ष उत्पत्तौ फलचप्रतिबंधकः अ
त्रेदंबोधयाम् फलेप्रतिबंधो विद्यायाः परोक्षदशायामेवेति ३३४ तं कुतर्कमभिनयति आत्मायमिति नवभिः । अयमात्मा सर्वदेहेष्वेकोऽनेको वा आद्ये त्वमहमित्याद्याकारको भेदोपलभः कथम्
अंत्ये त्वद्वैतहानिरिति ३३५ देहेति । यदि तु नानादेहोपाधिको भेद उच्येत तदापीदं पृच्छ्यते एकस्यात्मनो नानादेहप्रसंग एव कथमिति न तदुपपादिका काचिद्योगासिद्धिर्लभ्येति द्वयोरर्थः ३३६ । ३३७

सूक्ष्मादपियतः सूक्ष्म एव आत्मा शरीरिणां ॥ अत एव न तर्केण शक्यो ज्ञातुं कथंचन ३३१ आत्मन्यत्र भवेद्येषामतिः कुशलशासनात् ॥ नैनामपनयेतर्कादात्म
नोनरकप्रदात् ३३२ नास्तिकेन हि यस्तर्कः कथितः स्वात्मसिद्धये ॥ श्रुत्युक्ततर्कैस्तच्छित्त्वा स्थापयेद्ब्रह्मसात्मताम् ॥ तेनोत्पन्नापि यात्येषा पुरा कुशलतर्कतः
३३३ अन्यो हि बहुधा तर्कः प्रतिपक्षोऽस्त्यनेकधा ॥ मतेरस्या महाभाग पापिभिः परिकल्पितः ३३४ आत्मायं सर्वभूतानां स्यादेको नैक एव वा ॥ एकत्वे त्वमहं च
न्यडातिभेदः कथं भवेत् ३३५ देहभेदादयं भेदः स्यात्तस्येत्यभिधीयते ॥ एकस्य युगपदेहभेदः केन भविष्यति ३३६ योगिनामिव नैवास्य सिद्धिः कापि समागता ॥
संसारे येन चैकोपि बहुधा युगपद्भजेत् ३३७ अपि चेदेक एवायं सर्वदेहव्यवस्थितः ॥ सर्वत्रैव कुतो नास्य मदेह इति धर्मिभवेत् ३३८ विनोपायमयं यातिकस्मादत्र सु
खादिन ॥ सर्वदेहगतं साक्षात्स्वदेहगतवत्पुमान् ३३९ अप्ययं पुरुषो ज्ञानी जडो वापि घटादिवत् ॥ जडत्वे पुरुषेण स्यादमुना किं प्रयोजनम् ३४० न जडार्थं जडं
दृष्टं घटार्थं च समं यथा ॥ पुमर्थं तत एवायं देहोपि न भविष्यति ३४१ पुमर्थो ज्ञानसंबन्धाद्विना तेनाथवा भवेत् ॥ यदा ज्ञानेन संबंधस्तदा ज्ञानं च किं हितम् ३४२ अनि
त्यं वापि नित्यं वापक्षयोरुभयोरपि ॥ प्रकाश्यते त्रकिं ज्ञानं स्वेन वाथ परेण वा ३४३ इत्यादीन् श्रुतिमार्गेण विरुद्धान् क्रकचोपमान् ॥ तर्कान् बहुविधान् मूढाः कल्प
यंति स्वबुद्धितः ३४४

यदि तु योगिवदयं सर्वदेहेष्वेकत्वेनावस्थितः स्यात्तदा सर्वदेहेषु मत्त्वं कुर्यादित्याह अपि चेदिति ३३८ किंच विनोपायमिति । सर्वदेहेषु यद्यमेकः स्यात्तदा स्वदेहगतं सुखादिकमिव सर्वदेहगतं सुखादिकं कुतो
न जानीयात् ननु नानापोनिभ्रमणेन सर्वदेहवृत्तं जानात्येवेति शंकावारणाय विनोपायमित्युक्तम् उपायो यो निभ्रमणादिः ३३९ किंचायमात्मा जडश्चेतनो वा आद्ये स किमर्थं स्वीकार्यः जडस्य कर्तृत्व
भोक्तृत्वयोरनुपयोगादित्याह अप्ययमिति ३४० किंच जडत्वे तदर्थं शरीरारंभो न स्यात् न हि जडस्य घटस्य भोगाय जडत्वेन तत्सम्पदार्थं तिरं दृष्टमित्याह न जडार्थमिति ३४१ पुमर्थ इति । किं
स्वदेहापिरूपः पदार्थः पुमर्थः पुरुषोपकारी भवन् ज्ञानरूपसंबन्धाद्भवति किं वा तेन ज्ञानरूपसंबन्धेन विनैव भवति नांत्यः असंबन्धस्य ज्ञानातिरिक्तसंबन्धशालिनश्च पुमर्थताया अदर्शनात् आद्ये ज्ञान
वि । कथं वाऽकाशधारणाय न तत्पुरुषात् ३४२ । ३४३ इत्यादीनि

कथमेतैर्का अनिष्टैर्पर्यवस्यतीत्याकांक्षाया माह एतैरिति । अस्याः पूर्वमेपांतर्कोणांप्रसक्तौ एवामतिरनुत्पन्नैव भवति उत्पत्त्यनेतरतर्कप्रसक्तौ तु विनश्यति तिरिहिता भवति कुतः श्रुत्यविश्वासे
नमयुक्तोयः संशयो विपर्ययो वा तस्मादित्यर्थः ३४५ तस्मात्सिंहाद्रीं विवकुतर्कादिपारस्येत्याह तत इति ३४६ प्रोक्त्यादिद्वितीयपादस्माथैमाह नास्तिकेभ्य इति । यथ्येषा आत्मव्यव
स्थितिरात्मस्वरूपाकारामतिनास्तिकेभ्यः परेभ्य आस्तिकेभ्यश्च गुरुभ्यो हेतुभ्यः प्रोक्तातेरुपदिष्टा सती जायते यत एपा सर्वेषां देहिनां प्रेष्या किं करवदधीना भवति सर्वे हि देहि नोयाह संतादृशमात्म
स्वरूपं जानंति वदंति चेति तथापि आत्मविज्ञानसंपन्नः श्रुत्यनुगृहीत तर्ककुशलश्च गुरुर्ष्येतां वेदतदा सुखेन भूमानं दाख्येन फलति एपा प्रजायते कसति आत्मनि विशेषेण सप्रस्ताध्यासापो ह रूपेण ज्ञा
ते सतीति द्वयोर्थः ३४७ । ३४८ प्राप्तवानिति । किं विद्यासास फलात्मव्यवस्थितिरिति चेत् शृणु यां यादृशमात्मनिष्ठामतिभाग्यवशाद्भूवान् प्राप्तो भवति तत्प्राप्तिलक्षणमाह आश्चर्यमित्या
दिना । हियतस्त्वमाश्चर्यं विस्मयावहं धैर्यं प्राप्तो यतो मया प्रलोभितोपि विषयाभिमुखं न गत इति ३४९ त्वादृशाः प्रष्टारः शिष्याः सुदुर्लभाः पुरुषोत्तमत्वादित्याह त्वादृगिति द्वाभ्यां । नि

एतैस्तर्कैरनुत्पन्ना श्रुत्या विश्वाससंशयात् ॥ विनश्यति मतिर्नूनमथवापि विपर्ययात् ४५ तत एषामतिः साध्वी धेनुवतर्कसिंहतः ॥ सदारक्ष्यामहाभाग स्वात्मनः
क्षेममिच्छता ४६ नास्तिकेभ्यः परेभ्यश्च सर्वदात्मव्यवस्थितिः ॥ प्रोक्तेषा जायते प्रेष्या सर्वेषामिह देहिनाम् ४७ आत्मविज्ञानसंपन्नः कुशलश्चेद्वदेदिह ॥ तदा सु
खेन विज्ञात आत्मन्येषा प्रजायते ४८ प्राप्तवान्या भवानत्र स्वयमेवातिभाग्यवान् ॥ आश्चर्यं त्वंहियद्वैर्यं प्राप्तोस्य वितथं यतः ॥ मया प्रलोभ्यमानोपि गतो न विषयं
प्रति ४९ त्वाहङ्कनचिकेतः स्यात्प्रष्टाजन्मनिजन्मनि ॥ शिष्याय तोजगत्प्यस्मिन् सुलभान भवादृशाः ३५० नानाविषयसंप्राप्तौ सत्यां हि गुरुणापि च ॥ लोभमानो
पि धैर्यान्न च्युतः स पुरुषोत्तमः ५१ इदं धैर्यं हिकस्यापि नासीन्नास्ति न भाव्यपि ॥ त्वयियद्वर्तते तात शिष्ये मम कुमारके ॥ ममापि नेदृशं धैर्यं वर्तते यादृशं तव ५२ य
तो जानाम्यहं नित्यमानं दात्मनिर्दिहदि ॥ निहितं स्वामरत्वं च साधिपत्यं सदेहकम् ५३ अनित्यं च तथाप्यत्र त्वद्बुद्धिर्न मेस्ति हि ॥ नासीत्पूर्वचता तैवं मतिस्ते वर्त
ते यथा ५४ अधुवैर न्हियज्ञाद्यैर्धुवं मोक्षं प्रयात्ययम् ॥ यत एवमविज्ञायनाचिकेतश्चितो मया ५५ अग्निर्द्रव्यैरनित्यैस्तदमरत्वं समाप्तवान् ॥ आभूतसंस्तवस्थानं
नित्यं नैवा विनाशियत् ५६ एतदर्थं पुरा ज्ञान्छ्रुतवान्भूरिदक्षिणान् ॥ अहं हि महतः क्लेशादिमांभूमिं समाप्तवान् ३५७

गदव्याख्यातं ह्ययम् ३५० । ३५१ मत्तोपितवर्धैर्यमधिकमिति योतनररस्य दशमस्यार्थमाह इदमिति सप्तभिः । स्पष्टम् ३५२ तत्र हेतुतया यमः स्वस्यैश्वर्यादिसक्तिमाह यत इति ।
यतो हं हृदा यां निहितं ब्रह्मानंदरूपं निर्दिजानामितथा स्वकीयं देवत्वं साधिकारं सदेहं च अनित्यं जानामि तथापि त्वद्ब्रह्मदेवत्वादौ हेतुत्वबुद्धिर्मम नास्ति न वा पूर्वमासीत् हेतात यथा तव सावर्तत इति द्वयो
र्थः ३५३ । ३५४ पूर्वनासीदित्यत्र हेतुतया ऐश्वर्यं कामनया श्रिचयनादिकर्मांनुष्ठानं दर्शयति अधुवैरिति पादिना । यतो मया एवमविज्ञाय अनित्येद्रव्यैः पश्चिष्टकादिभिर्नाचिकेताख्यो मि
श्रितः एवं कथं अधुवैरनित्यैर्यज्ञादिकर्मभिः परमार्थनित्यं मोक्षरूपमयमधिकारी न प्राप्नोतीति यद्दमेतद्वेदि यंतदा कर्मना कारिण्यमिति भावः तत्तस्मादप्रिचयना ख्यकर्मणो हेतोरहमापेक्षिक
नित्यताशालि अमरत्वादि कं प्राप्तवानस्मिन्नु मुखं नित्यमिति द्वयोर्थः ३५५ । ३५६ न केवलमप्रिचयनमेवैतदेष्वर्थैर्कृतवानस्मि किं त्वग्निष्टोमादियज्ञानपीत्याह एतदर्थमिति । इमांभु
मिधर्मराजाधिकाररूपां ३५७

कीदृशीयं यत्र सर्वस्य सांसारिकभोग्यजातस्यानायासेन पृथग्यत्नानपेक्षाप्राप्तिर्भवति यथाभोजने कृते तु सिरनायासेन भवतीत्याह काम्यमानस्येति । त्वं त्वे तत्सर्वमैश्वर्यमुपस्थितमपित्यक्तवानसीत्यहो ते वैर्यमित्याह अनायासादिति । ३५८ उक्तार्थपरत्वेनैकादशमपियोजयति आप्तकाममिति त्रिभिः । आप्तकामत्वादिविशेषणकंदेवं यथा तथा यथावद्दृष्ट्वाप्यहंतथा विषयान्नत्यक्तवानस्मि यथाभवानात्म दर्शनाय त्यक्तवानिति तृतीयेन संबंधः आप्तांतर्भूताः कामालौकिकानंदा यत्र स तथा तजगदाधारपूर्णस्तु यं सर्वैर्वेदैरुक्तेन पूर्णत्वेन अनेकया स्पृष्ट्वा तु पुन्यासैर्गैर्यमित्यर्थः ५९ संकल्पस्येति । संकल्पस्य क्रतुपदोक्तस्य प्रतिष्ठायाश्च प्रवर्तकमंतर्यामिणमिति यावत् कीदृशस्य संकल्पस्य नानाविषयैर्भेदवतः पुनः कीदृशं देशादिप्रयुक्तभेदराहित्यादनंतमित्यर्थः ३६० अभयस्येति । भयराहित्यस्य परंपारंकाष्ठाभूतं दृष्टेत्यादिव्याख्यातमिति ६१ यत्त्वमात्मानं पृच्छसितल्लभसाधनमप्येतदेव यत्प्रत्यक्षप्रवणत्वं चित्तस्य फलं तु हर्षशोकादित्यागइति प्रदर्शयतो द्वादशस्यार्थमाह यस्य ते इति चतुर्भिः । यस्यानंदरूपस्य देवस्य दर्शनादेव तव प्रीतिर्न तु विषयदर्शनात् तं बुद्धिसाक्षिणं देवं मत्वा हर्षशोको भवद्वज्जहातीति चतुर्थेनाभिसंबंधः कीदृशं असंयतात्मभिर्दुर्दर्शं काष्ठेषु वह्निवद्ब्रूतयाऽऽवृततया स्थितं सर्वं

काम्यमानस्य सर्वस्य स्वप्रियस्येह वस्तुन ॥ यत्र प्राप्तिरनायासात्सुखं भोजनादिव ॥ अनायासात्त्वया लब्धं तत्सर्वं त्यक्तवान्भवान् ३५८ आप्तकामं जगत्स्थानं महांतं स्तुतिसंश्रयम् ॥ वेदैर्मैश्वर्यसततमुरुगेयमनेकधा ५९ संकल्पस्य प्रतिष्ठानं नानाविषयभेदिनः ॥ अनंतं देशकालादिसर्वभेदविवर्जितम् ६० अभयस्य परंपारं यतो नास्त्यभयं परम् ॥ दृष्ट्वा यथा तथा देवं त्यक्तवान्विषयानिमान् ॥ नाहं त्वं तु यथा त्याक्षीरात्मनो दर्शनाय हि ६१ यस्य ते दर्शनात्प्रीतिरानंदात्मस्वरूपिणः ॥ तं बुद्धिसाक्षिणं देवं दुर्दर्शमकृतात्मभिः ६२ बन्धिर्यथा त्रकाष्ठेषु तद्ब्रूढमवस्थितम् ॥ सर्वभूतानि सृष्ट्वा तु प्रविष्टं तेषु सर्वतः ॥ न भो वन्निहितं सर्वं बुद्धौ हृदयगह्वरे ६३ पुराणं पुरुषं शश्वन्नवीनमपि सर्वदा ॥ अहमस्मीति योगस्य संप्राप्त्या प्राप्यमीश्वरम् ६४ स्वप्रकाशं सदैवं तं मत्वा धीरो तिबुद्धिमान् ॥ हर्षशोको सुदुस्त्यागौ विजहातियथाभवान् ॥ धीरो हृत्वा मया दत्तं त्यक्तवान्क्षणतो खिलम् ६५ एतत्सर्वात्मकं रूपं श्रुत्वा गुरुमुखात्पुमान् ॥ सम्यगात्मतया तद्ब्रह्म स्वीकृत्य च समग्रतः ६६ अत्र धर्मा विरुद्धा ये संतितत्त्वपदार्थयोः ॥ त्यक्त्वा तान् खिलान् धर्मिमात्रं चैतन्यरूपकम् ६७ सूक्ष्ममात्मतया प्राप्तो यः सदा सोऽत्र मोदते ॥ मोदनीयमिमं लब्ध्वा स्वां नंदात्मस्वरूपकम् ६८ आनंदसद्ब्रह्मदयं प्राप्य ते यद्गुरोर्मुखात् ॥ विवृतद्वारकं तत्त्वां प्रत्यास्तेन चिकेत सम् ३६९

कार्यजातं सुप्तातत्र घटमठादौ न भोवत्प्रविष्टं बुद्धिगुहायां हृदयरूपे गह्वरे बहिर्मुखैर्दृष्टव्ये देशे देशवर्तमानायां निहितं स्थितं प्राप्तादेशे ते पर्यं केशे इति न्यायेन श्रुत्य विरोध इति द्वयोरर्थः ६२ । ६३ पुराणमिहोक्तविधिना । स्फुटमन्यत् ६५ त्रयोदश्या अर्थ उच्यते एतत्सर्वात्मकमिति पंचभिः । यः पुमानेतत्सर्वात्मकं पूर्णमात्मनस्तत्पदार्थस्य रूपं गुरुमुखात् श्रुत्वा तद्ब्रह्म स्वीकृत्य च समग्रतया तत्त्वपदार्थयोर्विरुद्धा ये हि श्रुत्वा नानाश्रुत्वा दयोर्यमीस्तान् खिलान् त्यक्त्वा श्रुतोऽप्रबुद्धोक्तं विवेचनं नीत्वा च धर्मिमात्रं सूक्ष्मं चैतन्यं ब्रह्मात्मतोऽपयोगितया प्राप्तो भवति सदा मोदते । मोदनीयं कोपनीयं रंजनीयादिव कर्तुं अनीयं एषोऽनंदं दयातीति श्रुतेः सर्वानंदप्रदमिमात्मनं पूमानंदरूपं लब्ध्वेति त्रयाणामर्थः ६६ । ६७ । ६८ आनंद इति । हेनचिकेतः सद्ब्रह्म । एतदेव स्फुटयति । आनंदसद्ब्रह्म नीति । भवान् आनंदरूपे सद्ब्रह्म निमग्न इति ज्ञानेन एतत्प्रत्ययः प्रवेशः प्रवेशमात्रं भूताप्रत्यक्षप्रवणता चित्तस्य तस्याः संरोधे प्रतिबंधे विषयाकारावृत्तौ र्गोलात्वेन स्थितास्तद्ग

एतदेव स्फुटयति आनंदसम्पत्तिरिति । भवाननन्दरूपे सन्ननिप्रविष्ट इति जानन्नत एतस्य यः प्रवेशः प्रवेशमार्गभूताप्रत्यक्षमवगताचित्तस्पृशतस्याः संरोधप्रतिबंधविषयाकारावृत्तयोऽर्गलात्वेन स्थितास्तद्गम
स्त्वयाविवेकबलेन कृतोऽतस्तव प्रवेशप्रतिबंधः केन कर्तुं शक्य इत्यर्थः ३७० एवं विधिधर्मराजवचनैरर्थादात्मनोऽस्तित्वपक्षः स्थापित इत्याह एवमुक्तैस्त्रिभिः । अर्थतः श्रुतार्थापत्त्या ३७१ तामर्थोप
त्तिमभिनयति श्रेय इति । यमः श्रेयः प्रेयोरूपफलद्रूपमधिकारादिभिर्भिलयत्प्राहयचमरणकाले आत्मनोऽजीवरूपस्ववशतां स्वस्थपमस्यभृत्यरूपस्यावीनतां प्राह यदपि पापिनां नृणां तं नरकं प्रतिगतानां
स्ववशतां पुनः पुनर्वशमापद्यते मे इति वाक्येन प्राह तत्सर्वदेहाद्भिन्नस्यात्मनः सत्वे एव संभवेत् यदा त्वेषां प्राकृतजनानुभवसिद्धिहस्यैवात्मता स्यात्तदा एतदुक्तं सर्वे नोपपद्यते न हि देह आमुष्मिकफलभागीति
द्वयोरर्थः ३७२ । ३७३ चतुर्दशांशं दर्शयति इत्यमिति त्रिभिः । मतिमान्न चिकेता इत्थं विचारणात्मनः सत्तां स्वयं स्वीकृत्य निश्चित्यात्मनो योऽतिशयितो विशेषः शुद्धत्वनित्यमुक्तत्वादिकस्तर्धर्मराजं
मतिपृष्ठवानिति ३७४ प्रश्नमभिनयति धर्मैति द्वाभ्यां । हे लोकपलोकपाल यद्वस्तु धर्मो धर्माभ्यां सकारकाभ्यां सफलभ्यां च भिन्नं कार्यकारणाभ्यां च कृतादिपदोक्ताभ्यां भिन्नं कालत्रयावच्छिन्नं भिन्नं च अत

आनंदसम्पत्तिमभिवानप्रविष्ट इति मे मतिः ॥ एतत्प्रवेशसंरोधकारणविषयार्गलाः ॥ भग्रायतस्ततः केन तव रोधो भविष्यति ३७० एवमुक्तैर्यमेनायं न चिकेता महाय
ज्ञाः ॥ मरणे स्वात्मनः सत्तामर्थतो धिजगामसः ३७१ श्रेयः प्रेय इति प्राह भिन्नं स्ववशतां तथा ॥ आत्मनो मरणे नृणां पापिनामपितं प्रति ३७२ तत्सर्वं स्वात्मनः स
त्वे देहाद्भिन्नस्य संभवेत् ॥ देहात्मतायदानैपातदैवमुपपद्यते ३७३ इत्थं विचार्य मतिमान् स्वयं स्वीकृत्य चात्मनः ॥ पप्रच्छाति विशेषं तं स्वात्मनो त्रयमंग्रानि ३७४
धर्मराजमहाप्राज्ञगुरो सर्वज्ञलोक्य ॥ धर्मा धर्मविनिर्मुक्तं कार्यकारणवर्जितम् ३७५ कालत्रयेण निर्मुक्तं सुखदुःखविवर्जितम् ॥ यत्स्वपश्यसितद्वस्तुमह्यं शिष्याय
कीर्तय ३७६ एवमुक्तैर्यमो राजान चिकेत समब्रवीत् ॥ सर्वधर्मविनिर्मुक्तमानं दात्मानमद्वयम् ३७७ प्रणवेनात्मरूपेण स्वाभिधानेन सर्वदा ॥ अभिन्नमभिधेयं तं
बुद्धिसौकर्यहेतवे ३७८ पदनीयं परं ब्रह्म सर्ववेदावदंति यत् ॥ तपांस्यपि च सर्वाणि कृच्छ्रादीनि सहस्रशः ३७९ तपोभिः शुद्धहृदये रस्मादेष परं व्रजेत् ॥ वेदवत्तत् एवैत
त्तपांस्यपि वदंति च ३८० नारीणां स्मरणं तासां कीर्तनं ताभिरेव वा ॥ आभिस्तथैव काचिच्च क्रीडा यूतादिरूपिणी ३८१ प्रेक्षणं च तथैवासां कामासक्तेन च क्षुषा ॥
गुह्यानां भाषणं तद्वद्वाच्यधर्मोपकारिणाम् ३८२

एवमुखादियजितं त्वं जानासितं मम मुपदिशेत्यर्थः श्रुतावगम्य त्रेत्यस्यान्यदित्यर्थकत्वात् ७५ । ७६ पंचदश्यावित्रयस्य तात्पर्यार्थमाह एवमिति द्वाभ्यां । एवं पृष्ठो यमः शुद्धमात्मानं बोधयन् प्रथमं बुद्धे
स्तत्र प्रवेशसौकर्याय प्रणवेन ब्रह्मणो भिधानेन नाम्नाऽभिन्नतया तमात्मानं प्रणवाभिधेयमब्रवीदिति द्वयोः संबन्धः ३७७ । ३७८ तत्र पंचदश्या अर्थमाह पदनीयमिति नवभिः । यत्परं ब्रह्म पदनीयं पदं कैर्ग
वादिविचिदाभासैर्गर्भैर्गम्यं यत्वेदा उपनिषद्गुपावदंति कृच्छ्रादीनि तपांसि च यद्वदंति तत्प्रणवरूपजानां हीति नवमेनाभि संबन्धः ३७९ ननु वेदास्तद्वदंतीति युक्तं तपांसि तद्वदंतीति कथमुपपद्येतेत्याशंकां
समाधत्ते तपोभिरिति । यस्मादेषोधिकारी तपोभिः शुद्ध एव हृदये परं ब्रह्म वगच्छति तत्तपांसि तद्वदंतीत्युक्तमिति संबन्धः । अयं भावः यैवस्तत्प्रतिपादनं नाम तदा वरणभंजकवृत्त्युत्पादनं तादृशवृत्त्यनुकू
लं तत्तपसामपि चित्तमलापहरणद्वारेति विवदंतीति ३८० ब्रह्मचर्यस्य रूपं दर्शयितुं तत्प्रति योग्यं यथा विवर्धुन निरूपयति नारीणामिति पंचभिः । नारीणां स्मरणं प्रथमं तासां कीर्तनं ताभिः सह वा कीर्त
नं द्वितीयं नारीभिः सह यूतादिक्रीडा वृत्तीयमिति ३८१ प्रेक्षणमिति । सकामेन मनसा मेरितेन च क्षुषापदालोकनं तत्प्रेक्षणमित्युक्तं चतुर्थं गुह्यांगादीनां ग्राम्यधर्मपरिपोषाय भाषणं पंचममिति ३८२

आ. पु.

॥ ३४ ॥

पष्ठसंज्ञं लपमभिनयति इयमिति । इयं सुभूमिग्राम्यधर्मापयोगिन्यस्त्वित्याकारकं चिंतनं संकल्प इत्युक्तम् ३८३ सप्तममध्यवसायमभिनयति अनयेति । तत्र उक्तरूपाध्यवसाये सुरतं कारणं फलं वास्तव्याध्ययनवदितितुरीयपादार्थः ३८४ अष्टम्याः क्रियानिर्वृतेः क्रियपानिर्वृतिः सुखमिति व्युत्पत्त्यनुसारेणाकारमाह ग्राम्येति ३८५ उक्तमष्टविधं व्यापारं मुमुक्षुर्वर्जयेत्तद्वर्जनमेव तु ब्रह्मचर्यमित्युक्तमित्याह स्मरणमिति ३८६ यदिच्छेत्त इति । उक्ताकारं ब्रह्मचर्यं यदवाप्तीच्छया कुर्वति तद्ब्रह्म प्रणवाभिधेयत्वात् प्रणवप्रतीकत्वाद्वा प्रणवतादात्म्यापन्नं विद्धीत्यर्थः अन्यत्रान्यदष्टबालंबनत्वं प्रतीकत्वम् ३८७ षोडशी सप्तदशयोः प्रणवस्य प्रतीकतामालंबनतां चक्रमेण प्रशंसन्त्यो रर्थमाह एतद्ध्येवेति द्वाभ्यां । एतत्प्रणवरूपमक्षरं ब्रह्मकार्यं ब्रह्मात्मकं हिरण्यगर्भं दृष्ट्वा ध्येयमिति यावत् तथा परं ब्रह्मापि एतत् परब्रह्मात्मत्वेनापि ध्येयमिति यावत् तस्मादस्याक्षरस्य ब्रह्मत्वेनोपासकः कार्यब्रह्मभावपरब्रह्मभावरूपफलयोर्मध्ये यदिच्छति तदेवाप्रोतीत्यर्थः ३८८ प्रणवोच्चारणे प्रतीयमानं तन्मात्राचतुष्टयवाच्यस्थूलसूक्ष्मकारणतुरीयावस्थावच्छिन्नं शुद्धं चिन्मात्रमेवास्मीति चिंतनरूपामालंबनोपासनं प्रशंसाति एतदालंबनमिति । एतत्प्रणवरूपमालंबनं श्रेष्ठं श्रेष्ठस्य कार्यं ब्रह्मणो ध्यानोपकारकं तथा परं ब्रह्मणो ध्यानो

इयमेवमवतात्सुभ्रूग्राभ्यधर्मापकारिणी । इति यच्चित्तनंसस्यात्संकल्पः कामुकस्य हि ३८३ अनया सहसंभोगं करिष्यामीति निश्चयः ॥ कथितो ध्यवसायो यं सुरतं तत्र कारणम् ८४ ग्राम्यधर्मेण गमनं ललनायाः सुखप्रदम् ॥ क्रियानिर्वृतिरित्युक्ता सर्वदा त्रमनीषिभिः ३८५ स्मरणं कीर्तनं क्रीडाप्रेक्षणं गुह्यभाषणम् ॥ संकल्पं निश्चयं चैव क्रियानिर्वृतिमष्टमीम् ॥ वर्जयेद्वर्जनं तनुब्रह्मचर्यमुदाहृतम् ३८६ यदिच्छंतीमहात्मानो ब्रह्मचर्यं चरन्त्यपि ॥ तत्ते संग्रहतो वक्ष्ये ओमित्येवावधारय ३८७ एतद्धचेवाक्षरं ब्रह्म एतद्धचेवाक्षरं परम् ॥ एतद्धचेवाक्षरं ज्ञात्वा यो यदिच्छति तस्य तत् ॥ फलं भवति नैवात्र संशयः कोपि विद्यते ३८८ एतदालंबनं श्रेष्ठमेतदालंबनं परम् एतदालंबनं ज्ञात्वा ब्रह्मलोके महीयते ३८९ अयमो ब्रह्मणो भावः सर्वदैवविभावयेत् ॥ न जायते न म्रियते स्वयं ज्योतिः स्वरूपकम् ३९० नायमात्मा कुतश्चित्स्यात्कारणाभावे हेतुतः ॥ अस्मादपि न कोपि स्याद्वितीयाभावे हेतुतः ३९१ अजस्ततो यमात्मा स्यान्नित्यो जन्मविवर्जितः ॥ यतो नित्यस्ततः शश्वद्वर्तते त्रजगत्रये ३९२ शाश्वतस्तत एवायं पुराप्यस्ति महेश्वरः ॥ पुराणो न व एवात्मा सर्वेषामपि देहिनाम् ३९३ हन्यमाने शरीरे स्मिन् हन्यते नैव कस्यचित् ॥ हन्यमाने घटे यद्वन्न भोनैवात्र हन्यते ३९४

पकारकं एवं प्रणवमालम्ब्य द्विविध ब्रह्म ध्यानेन ब्रह्मलोक प्राप्तिद्वारा मुच्यते इत्यर्थः । ३८९ एवं द्विविध प्रणवोपासनया शुद्धांतःकरणं मत्स्यात्म तत्त्व बोधिकानामष्टादश्यादीनामृचामर्थप्रदर्शनमुपक्रमते
अयमोमित्यादिना । औन्नत्येन प्रणव प्रतिपाद्यस्य ब्रह्मणो भावः स्वभावोऽयं भवति तसदा मुमुक्षुश्चितयेत् । अयंक हत्याकांक्षां पूरयति न जायत इत्यादिना । अयमात्मा स्वयं ज्योतिर्ज्ञेन सर्वभासकतया
विपरिश्रित्य दोक्तो जनमरणभ्यां तदुपलक्षित विकारान्तरे श्रद्धान्न इत्यर्थः । ३९० तत्र हेतुतया कारणभावं द्वैताभावं वाह नायमिति । अयमात्मा कुतश्चिज्जायते तत्कारणता योग्यस्य कस्याप्यसंभवात्
नाप्यस्मात्किंचिदवस्थांतरादिकं जायते द्वितीयस्यैवाभावादित्यर्थः । ३९१ अतएवायमजीनित्यश्रोत इत्याह अजइति । नित्यत्वाच्च सदा वर्तमानत्ववाचकेन शाश्वतपदेनोक्त इत्याह यतइति । शाश्व
तत्वाच्च पुराण इत्युक्तः पुरापिनव इति नित्यत्वं चिसमन्वयव्याख्याहा तत एवेत्यादिना । ततः शाश्वतत्वात्पुरापिनव एवेत्येतत् पुराणोभवतीति द्वयोरर्थः । ३९२ । ३९३ यत ईहशा आत्मनः स्वभावोऽत उपाधि

यः स्वात्मानं क्रियाकारकं मन्यते स भ्रातृहतिप्रदं शर्यत्पाकन विंशतिपरण्यामर्थमाह हन्तेतिपञ्चभिः । गतिः नाहन्ति गतिः नाहन्ति गतिः नाहन्ति गतिः नाहन्ति गतिः नाहन्ति

ਦੇ० ਖ

॥ २४ ॥

यः स्वात्मानं क्रियाकारकं मन्यते स भ्रातृहतिप्रदर्शयत्याजनविंशतिपूरण्या अर्थमाह हंतेतिपंचभिः । यदिहंताहननक्रियाकर्तृसंघातावच्छिन्नआत्मानं हंतुं क्षमंहननक्रियाकर्तारमिति पावत्तमन्यते योवाहं
हननक्रियाकर्मभूतमन्यते तावुभावज्ञो आत्मनोऽकारकस्वभावत्वादित्यर्थः ९५ एतत्स्पष्टयति कार्येति । लोके कार्यस्थूलं कारणं सूक्ष्ममिन्द्रियादिकमेतयोरेवनाशदर्शनेन कार्यकारणान्यतरत्वं नाशव्यापकं
दृष्टं वस्तुतस्तद्वाहितात्मनः कथं नाशस्यादित्यर्थः ९६ देहेंद्रियेति । देहादिरूपकार्यादिहीनमात्मानं यः कारकमन्यते समूह इत्यर्थः ९७ ज्ञानेति । तौ हंतृत्वेन हतत्वेन चात्मानं मन्यमानौ शास्त्रज्ञानवतावप्ये
तयोर्हंतृहतयोस्तत्त्वमिथ्यात्वरूपं न जानीतः अनयोर्मिथ्यात्वं च विपर्ययकाल एव भानादित्यर्थः ९८ नाभावो विद्यते सतइति न्यायेनात्मनोऽविध्यत्वं दर्शयति सतइति । देहः स्वतः सत्ताहीनोपथानाशयोग्य
स्तथायं सद्रूप आत्मा कथं स्यादित्यर्थः ९९ आत्मनो नाशयोग्यतायां हेतुप्रपञ्चकत्वेन विंश्या अर्थमाह अणोरिति सप्तभिः । केचिद्वादिनो नैयायिकादयोऽणोः सूक्ष्मस्य मनः प्रभृतेर्नाशनां गीकुर्वन्ति आत्मा
तु तस्मादणोरप्यणीयान्भवति तद्विचर्त्तोपादानत्वादतः सकथं नाशयोग्य इत्यर्थः ४०० एवमहत्त्वेनानाशयोग्यतया भिमतस्य कालादेरप्यधिष्ठानतया तिमहत आत्मनः कथं नाशयोग्यत्वमित्याह महतश्चे
ति ४०१ साक्षितया बुद्धिगुहानिहितत्वाच्च सननाशयोग्य इत्याह आत्मन इति त्रिभिः । वस्त्रादिकं स्वभावेन परिणामित्वलक्षणेन यथानाशयोग्यतया आत्मा यतो न भवति अतः स्वरूपाद्बहिर्भूतं किंचित्तस्य

हंता चेन्मन्यते हंतुं हतश्चेन्मन्यते हतम् ॥ उभौ तौ न विजानीतो नायं हंति न हन्यते ३९५ कार्यकारणयोर्नाशवधउक्तो मनीषिभिः ॥ अकार्यकारणः केन निहंति च क
थं हतः ३९६ देहेंद्रियगणैः शून्यमात्मानं न भसासमम् ॥ हन्मीति मन्यते मूढो यश्चासौ हन्यते पि च ३९७ ज्ञानवंतावपि न तौ जानीतस्तत्त्वमेतयोः ॥ विपरीतमि
दं ज्ञानमवधेयवधदर्शनात् ३९८ सतो न विद्यते नाशो वस्तुनोत्र कदाचन ॥ सत्त्वात्मा सर्वदा केन वधमर्हति देहवत् ३९९ अणोरपि न नाशोऽस्ति केषांचिदपि वादिनाम् ॥
मते केनात्मनः सस्यादपि तस्मादणीयसः ४०० महतश्च न नाशोऽस्ति कालादेर्वादिनां मते ॥ केनात्मनो भवेदेष महतोऽत्र महीयसः ४०१ आत्मनो न स्वभावेन वि
नाशो वसनादिवत् ॥ ततः कारणतो नाशो वर्णनीयो मनीषिभिः ४०२ कारणानि च सर्वाणि विनाशं प्रतियातिवै ॥ देहेंद्रियगणं प्राप्य नापि बुद्धिं व्रजंति हि ४०३ बु
द्धेरप्यांतरः स्वात्मा बुद्धावेपि स्थितो यतः ॥ जंतोः सर्वस्य केनायं कारणैर्नाशमेप्याति ४०४ गुरुप्रसादतः स्वच्छचित्तोऽत्र विजितेन्द्रियः ॥ दुःखेष्वनुद्विग्नमनाः सुखेषु
विगतस्मृहः ४०५ आत्मनो महिमानं तं महत्त्वाणुत्वसंश्रयम् ॥ आनंदात्मस्वरूपेण भेदगंधविवाजितम् ॥ पश्यत्यात्मतया येन न हंति न च हन्यते ४०६

नाशे निमित्तं वाच्यमात्मनाशवादिनेत्यर्थः ४०२ स्वरूपाद्बहिर्भूतानां नाशनिमित्तानां प्रवृत्तिस्तु देहेंद्रियगणमभिध्यायैव दृष्टान्तु साक्षात् बुद्धिमाभिध्याप्यापि बुद्धेः साक्षिणमात्मानं प्रति किंचिज्जा
शकारणं गंतुं समर्थमित्याह कारणानीति द्वाभ्यां । नाशकारणानि सर्वाणि कुठारौषधादीनि देहेंद्रियगणं प्राप्य विनाशय स्वयं विनाशयंति क्षीणबलानि भवंति न हि शरीरेंद्रियहीनेनाशकारणानि प्रवर्त्तमा
नानि केन चिद्दृष्टानि ति भावः ४०३ तथाच बुद्धेरप्यांतरस्य नाशः कथं स्यादित्याह बुद्धेरपीति स्पष्टम् ४०४ यश्चैवं विधमात्मनस्तत्त्वं जानाति तत्संभूतत्वादिष्ववहारो निवर्त्तत इत्याकारमुत्तरार्थार्थमाह
गुरुप्रसादतइति । अत्र श्रुतोपातुपदेन सच्चित्तेंद्रियाणां विवक्षितत्वाच्च नैर्मल्यं स्वच्छेत्पादिविशेषणद्वयेनोक्तं गुरुप्रसादतइति त्वर्थापत्तिलब्धानुवादइति भाष्याविरोधः उत्तरार्धेन वीतशोकत्वं कृतपदोक्तं
कल्पहीनत्वं चोक्तं एतादृशोऽधिकारीयदात्मनो महिमानं शास्त्रप्रसिद्धमात्मतया ऐक्येन पश्यति तदा कर्तृत्वादिरहितो भवति कीदृशं महिमानं महत्त्वस्याणुत्वस्य च संश्रयं पर्यवसानभूमिं
अद्वितीयत्वेनानंवरूपंचेति द्वयोरर्थः ४०५ । ४०६

अयमात्माकल्पितोपाधिभेदैस्तथाभासमानोपिवस्तुतः पूर्णः शुद्धोऽविषयस्वभावश्चेति प्रकटयंत्या एकविंशतितम्या अर्थमाह दूरमिति त्रिभिः । लौकिकोजनस्तिष्ठन् शयानो वा दूरगंतुं शक्तः परिच्छिन्नत्वादिति प्रसिद्धं अयमात्मा तु तद्विलक्षणत्वात् समासीनो जाग्रदवस्थां पश्यन्नपि तथा शयानः स्वप्नपुष्पोपश्यन्नपि दूरं सर्वत्र गतः पूर्णस्वभावत्वादित्यर्थः ४०७ तथा बुद्ध्यादिसंयाततादात्म्याध्यासाद्विद्याधनादिप्रयुक्तं मंदं तदुपलक्षितं धर्मांतरं च प्राप्नुवन् भासमानोपिवस्तुतः शुद्धस्त्याह बुद्ध्यादीनामिति । धातवैगैरिकादयः तत्संगाजलमिव बुद्ध्यादिसंगात्प्रदादिमानपि स्वभावादानंदलक्षणा मंदमोहादिरहितो भवतीत्यर्थः ४०८ तस्याविषयत्वमाह कस्तमिति । तदेवं मदामदं मदं दवं तममदं दवं तंच मदन्यो ममतत्त्वविदः स्वरूपादखंडविद्धा तुलक्षणाद्विभोज्यभावः को जातुं क्षम इत्यर्थः मदन्यदप्येत्याद्येयस्फुटयति मत्त इति । मत्तो ममस्वरूपाद्विभज्यते तदा ह्यक्ततुनात्मप्रकाशार्थं यतो मूढा मोहव्यासाधीर्भवति तेन तथात्वात् तस्मात्स्वयंप्रकाशात्मेत्यर्थः ४०९ आत्मविज्ञानफलप्रदर्शिकां द्वाविंशतितमोपठति अशरीरमिति । वस्तुतः शरीरत्रयरहितमनित्ये पुंसर्वशरीरेष्वंतःस्थितं पूर्णं चात्मानं यदा जानाति तदा शोकमतिक्रामतीत्यर्थः ४१० शोकातिक्रमे उपपत्तिमाह शोक इति । शोकः कर्तुं

दूरं यातिसमासीन आत्मायं सर्वदेहिनाम् ॥ धृतः सर्वगतो नित्यविक्रियालेशवर्जितः ॥ ततः शयान एवात्र शरीरे यातिसर्वतः ४०७ बुद्ध्यादीनां हि संयोगाद्विद्यादि मंदमेति च ॥ जलं यथैव धातूनां संयोगात्तादृशं भवेत् ॥ अमदश्च स्वभावाद्य आनंदात्मा स्वयंप्रभः ४०८ कस्तं मदामदं देवं मदन्यो जातुमर्हति ॥ मतो यो हि विभिन्नः स्यात् सो नात्मा त्रघटादिवत् ॥ ममात्मानं कथं तादृग्ज्ञातुमर्हति मूढधीः ४०९ अशरीरं शरीरेषु त्वनवस्थेष्ववस्थितम् ॥ महांतं विभुमात्मानं मत्वा धीरो न शोचति ४१० शोकोऽज्ञानसमुत्थो यमज्ञानं स्वात्मबोधनात् ॥ विनष्टं केन शोकः स्यादहेतुः पुनरस्य सः ४११ अयमात्मा विभुत्वेन महान्यः परिकीर्तितः ॥ नाध्यापनैर्नाध्ययनैरादेयो न बहु श्रुतात् ॥ नानाशास्त्रोत्थविज्ञानात्रलभ्यो जन्मकोटिभिः ४१२ एष यं प्रति देवेशो दर्शयेद्विनिजं वपुः ॥ गुर्वादिरूपमापन्नस्तेन लभ्यो धिका रिणा ४१३ यत एनं प्रति स्वात्मा तादात्म्येनात्मनो वपुः ॥ आनंदात्मस्वरूपं यत् तत्साक्षात्कृतवान् प्रभुः ४१४ नाविरतो दुश्चरितान्नाशांतो नासमाहितः ॥ नाशांतमानसो वापि प्रज्ञानेनैव माप्नुयात् ४१५ पुण्यात्मा क्रोधरहितो जंतौ जंतौ क्षणेक्षणे ॥ आत्मनश्चितया युक्तो रागद्वेषविवर्जितः ॥ अहं ब्रह्मेति विज्ञानादात्मानमवलोकयेत् ४१६ ब्रह्मक्षत्रादिकं विश्वमंत्रं यस्य महात्मनः ॥ मृत्युः सर्वहरस्तद्वच्छाक्मूपादिवत् स्थितः ॥ अन्यः कइत्थमात्मानं जानीयाद्यत्र सस्थितः ४१७

त्वादिरूपोर्बधः सोऽज्ञानकार्यं भवति तदज्ञानं तु तत्त्वज्ञानेन नष्टमतो निष्कारणः शोकः कथं स्यादित्यर्थः ४११ त्रयोविंशतितम्या अर्थमाह अयमात्मेति । एवर्णित आत्मा अध्ययनादिभिर्हपायेनादेयो न लभ्य इत्यर्थः ४१२ एष इति । किं त्वेष आत्मा गुरुदेवादिरूपः स नृपमधिकारिणं प्रति स्वरूपप्रदर्शनरूपं वरणं नयेते नैव लभ्यत इति ४१३ यत इति । कीदृशं गुरुदेवादिकर्तृकं वरणं यतः यस्य वरणस्य प्रभावाद्यमात्मा प्रभुरेव अधिकारिणं प्रति स्वीयमानं दातुमर्हति पुः स्वरूपं तादात्म्येनाभेदेन साक्षात्कृतवान् परोक्षतानीतवान् भवतीत्यर्थः ४१४ आत्मा परोक्षाधिकारिणं दर्शयंतं चतुर्विंशतितमोपठति नाविरत इति । दुश्चरितं पापं तस्मादनिवृत्तः शमहीनः समाधिहीनोऽज्ञान्तमानसः समाधिफलादेश्चर्यरूपादनिवृत्तमनाश्च पुरुष एवमात्मानं प्रज्ञानपदैकसाक्षात्कारविषयं करोतीत्यर्थः ४१५ एतरेकमुत्तेनेनात्मव्ययमुखेनाह पुण्यात्मेति । जंतौ जंतौ सर्वोपाधिषु आत्मनः अखंडात्प्रतत्त्वस्य ४१६ द्वितीयवच्छ्रुत्यैकं हि कार्यमाह ब्रह्मेति द्वाविंशति । यस्य महात्मनेनैव स्वयंतमः प्रधानमायाशब्दस्य प्रभुत्वमिति तस्यैव तद्वत्त्वमात्मनश्चित्येयमायायमेव ज्ञातस्तथा ४१७ शोकादिक्रमे उपपत्तिमाह शोक इति । शोकः कर्तुं

तज्ज्ञानस्य दुःशक्त्यमेव स्फुटयति स एवेति । तस्याधिकारिणः स एव शबलाग्रिप्रानभूतः शुद्धात्मैव आत्मा आत्मतया पदार्थशोधनदशायां ज्ञातः स्यात्स एव तैवाक्यार्थतया ज्ञातुं शक्नोति परः शुद्धशरीरत्रया
 त्महृष्टिरित्यर्थः ४१८ तृतीयवृत्त्यां मथमाया अर्थमाह अयमात्मेति चतुर्भिः । आत्मनो विज्ञानप्रकारोऽयं बोध्यः अयंकृत्यपेक्षायामाह तत्त्वमित्यादि । तत्त्वंपदार्थैर्देहेन्द्रियावक्ष्यमाणैर्विध्यशालि
 व्यापारवत्तया स्थितौ चिंतनीयौ ४१९ तद्यापारद्वयं पितृपदेन भोक्तरि मुख्यतया भोजयितरितुपचारेण वर्त्तमानेनोक्तं दर्शयति एकइति । ययोः पदार्थयोर्मध्ये एकस्त्वं पदार्थो देहेऽपूर्ववशाज्जाते सत्यव
 श्यभोक्तव्यत्वेन अतपदनिर्दिष्टं कर्मफलं भुंक्ते अपरस्तत्पदार्थस्त्वं तयोर्मित्वाद्भोजयतीति ४२० उभाविति । कीदृशौ तौ । बुद्धिरूपे उत्कृष्टस्थाने सह स्थितौ भोक्तृत्वाभोक्तृत्वसर्वज्ञत्वासर्वज्ञत्वादिविरु
 द्धधर्मशालिनां चेत्त्यर्थः ४२१ तयोः स्वरूपं तु दक्षिणाग्रिगार्हपत्याहवनीयसंभ्यावसथ्यसंज्ञानां पंचाशीनामुपासनेन नाचिकेताग्रेस्त्रिवारं चयनेन वा शुद्धांतःकरणाः प्रतिपादयंतीत्याह वेदेति । त्रिवेले त्रि
 वारम् ४२२ ननु पंचाग्रिविप्रभृतीनां ब्रह्मविज्ञानं न दृश्यते इति शंकां वारयंतीत्याद्वितीयाया अर्थमाह प्रायइति त्रिभिः । यद्यपि तेषां प्रायः प्रायो ब्रह्मविज्ञानहीना जीवपरयोर्भेदमेव वंदतो दृश्यं तत्तथापि

स एव चेद्भवेदात्मा तस्य तादात्म्यबोधतः ॥ जानीते सकथं चित्तं न परोत्र कथंचन ४१८ अयमात्मा वगंतव्य उपपायेनामुनामदा ॥ तत्त्वंपदार्थौ वपुषि पारिकल्प्यौ द्वि
 धासदा ४१९ एकः कर्मफलं भुंक्ते भोजयत्यपरोपितम् ॥ पूर्वकर्मविपाकेन जाते स्मिन् हि शरीरके ४२० उभावपि च बुद्धिस्था बुत्कृष्टस्थानकप्रियौ ॥ विलक्षणस्वभा
 वौ च भोक्तृताभोक्तृतादिगौ ४२१ वेदवादरतैः प्रोक्तौ नित्यं पंचाग्रिधारिभिः ॥ त्रिवेले नाचिकेताग्रियैश्चितोत्र महात्मभिः ४२२ प्रायस्ते ब्रह्मविज्ञानरहिता भेदमेव
 हि ॥ वदेति जीवपरयोर्भावदुरुसमागमः ४२३ नाचिकेतममुं चित्वा पूर्वशुद्धयि यो हिते ॥ प्रणवेनात्मनः पश्चात्कृत्वोपासनमैक्यतः ४२४ तत्पदार्थश्च ये सेतुरी
 जानानां महात्मनाम् ॥ संसारसागरस्यास्य परंपारं ततिर्षिताम् ॥ अभयं ब्रह्मयात्यैतत्सदा कल्पनयानया ४२५ भोक्तारं रथिनं विद्धि शरीरं रथमेव च ॥ बुद्धितुसा
 रयितं द्वन्मनः प्रग्रहमेव च ॥ इन्द्रियाणि हयांश्चैव विषयानश्वभूमिकाः ४२६ बुद्धेर्यद्यपि भिन्नः सन्नभोक्तानान्यः परात्मनः ॥ तथार्पीन्द्रियबुद्ध्यादियोगादात्मैव कल्पि
 तः ॥ भोक्ता तद्योगनिर्मुक्तो गम्य एष परेश्वरः ४२७

तेषां तथाविधं वदन्तावदेव यावत्सहस्रगुणसमागमो न जातइति शेषः तथा च ते सत्संगं विना कामहता एव दृश्यं तइति भावः ४२३ लब्धसहस्रगुणसमागमास्तु ते ब्रह्मभावमिदानीमापि पांतीत्याह नाचिकेतमिति ।
 तैर्कार्मिणः सहस्रसंगतास्तु नाचिकेताख्यग्रिचयनेन प्रणवोपासनानुष्ठानेन च शुद्धयिः संतः सदा हदानामपि अभयं ब्रह्मयांति अनयावक्ष्यमाणकल्पनया कीदृशं ब्रह्म तत्पदार्थरूपेण ईजानानां यागारिका
 रिणां संसारस्य परंपारं ततिर्षितां तु मिच्छतां सेतुं भूतमनुग्रहेण पारंपार्यकर्मिणोऽर्थः ४२४ । ४२५ अनयेत्युक्तां कल्पनां दर्शयंस्तु तीयाचतुर्थ्यो रर्थमाह भोक्तारमिति द्वौ ॥ तत्र कर्मफलभोक्तृतयो
 क्तमात्मानं त्वंपदार्थं रथिनं रथेन संसारमोक्षयोर्गतं जानीहि तं रथं तु शरीरात्मकं जानीहि यस्य रथस्य बुद्धिः सारथिस्थानीयामनोरश्मिस्थानीयमिन्द्रियाण्यश्वस्थानीयानि शब्दादयो विषयास्त्वश्वम
 चरणे दशस्थानीया इत्यर्थः ४२६ यद्यपि बुद्धेर्विविक्तस्य शुद्धात्मनो भोक्तृत्वं गृह्यत्वं वा न संभवति तथापि इन्द्रियादियोगाद्भोक्ता कल्पितः स एव चेन्द्रियादियोगहीनो गतव्यतयोक्तइत्यर्थः ४२७

उक्तकल्पनायाः फलमाह यात्येते इति । एते शुद्धिधियोऽधिकारिणो भोक्तारूपं पूर्वदेशविहाय परमात्मभावरूपं मुत्तरदेशं याति किं कृत्वा बुद्धिरूपसारथिना इंद्रियरूपाश्चान्जित्वेति ४२८ तत्र बुद्धिरूपसारथे द्वौ गुणो गम्येतरदेशरागहीनत्वं विज्ञानाख्यं कौशलेन च त्रायं गुणं प्रशंसन्त्योऽपंचमीषष्ठ्योस्तात्पर्यार्थमाह वैराग्येति । यस्य सारथिनो बुद्धिरूपः सारथिर्वैराग्यवान् भवति सरथी दृढेन बलवता मनोरूपप्रग्रहेणेंद्रियात्मकवाजिनः सारथिद्वारा वशीकृत्य दृष्टं परमात्मरूपं देशं याति ४२९ तयो रक्षार्थमाह रागेति द्वाभ्यां । यो रथी रागशालित्वेनापकृष्टं विज्ञानं बुद्धिर्यस्येति व्युत्पत्तिरिति विज्ञानवत्पदेनोक्तः सरागबुद्धिको धैर्यबलहीनमनस्कश्च तस्येंद्रियाश्चावश्या भवन्ति यथा लोके दुष्टाश्वाः सारथेरित्यर्थः ४३० इतरस्य तु तेदं दृष्ट्याह विरक्त इति स्पष्टम् ४३१ सप्तम्यष्टम्यौ तु बुद्धिसारथेः कौशलेन मनोरूपप्रग्रहांतराकर्षणरूपेण प्रयुक्तं फलं व्यतिरेकेणान्वयेन च दर्शयंत्यौ पठति यस्त्व विज्ञानेति । अपकृष्टं विवेकहीनं विज्ञानं यस्य स तथा अमनस्कः अनंतं सुखमनाः अतएव सदा शुचिः तदीयस्नानादेः कुंजरस्नानसमत्वात् एतादृशो विष्णुपदं नाप्नोति किंतु संसारमेवेत्यर्थः ४३२ सविवेकधीस्तु तदाप्नोतीत्याह यस्त्विति । मनःपदं निगृहीतमनः परम् यस्माद्यं प्राप्य भूयो न जायते इत्यर्थः ४३३ एवं विधसत्करणवता लभ्यं यत्तदेव परंपदमिति दर्शयंतौ नवमौ पठति विज्ञानेति । स बुद्धिसारथिको मनसानिगृहीतेंद्रियश्च संसारसिंधुमार्गात्पारं परं विष्णोः परमात्मनः पदं

यात्येते परमात्मानं भोक्तृतां परिहाय हि ॥ इंद्रियाश्चान्विनिर्जित्य बुद्धिसारथिसंश्रयात् ४२८ वैराग्यकवचं प्राप्तो यस्य स्याद्बुद्धिसारथिः ॥ दृढधैर्येण मनसा प्रग्रहेणेंद्रियाभिधान् ॥ वाजिनः स्ववशे कृत्वा परं याति न चापरः ४२९ रागबुद्धिस्तु योत्र स्यान्मनसा धैर्यवर्जितः ॥ तस्येंद्रियाण्यवश्यानि दुष्टाश्वा इव सारथेः ४३० विरक्तो यस्तु लोके स्मिन्मनसा धैर्यसंयुतः ॥ तस्येंद्रियाणि वश्यानि सदश्वा इव सारथेः ४३१ यस्त्व विज्ञानवान् भवत्यमनस्कः सदा शुचिः ॥ न स तत्पदमाप्नोति संसारं चाधिगच्छति ४३२ यस्तु विज्ञानवान् भवति समनस्कः सदा शुचिः ॥ स तु तत्पदमाप्नोति यस्माद्भूयो न जायते ४३३ विज्ञानसारथिर्यस्तु मनःप्रग्रहवान्नरः ॥ सो ध्वनः पारमाप्नोति तद्विष्णोः परमंपदम् ४३४ विरक्ता तत एवेयं बुद्धिर्विज्ञानरूपिणी ॥ मनश्च धैर्यसंपन्नं नित्यं यत्सुखकामुकम् ॥ पुंसो मोक्षाय कथितमन्यथा बंधनाय च ४३५ मोक्षः प्रत्यक्षमुदितं बहिष्कृतं बंधनं तथा ॥ प्रत्यक्षं कारणे नित्यं बहिष्कार्यं संश्रयम् ४३६ महाभूतात्मका एते शब्दाद्या विषयाः सदा ॥ इंद्रियाणां हिकथिताः कारणं सर्वदेहिनाम् ४३७ इंद्रियाणितथैतानि विषयग्रहणान्यपि ॥ मनो यो नीनिस ततं व्यापारयति तद्यतः ४३८ सुखं मे भवता तद्वदुःखं मा भूदिति दृशम् ॥ मनो निश्चयविज्ञानरूपां बुद्धिमेपेक्षते ४३९

स्वरूपं यातीत्यर्थः ४३४ फलितमाह विरक्तेति । यतः सरागत्वे धैर्यराहित्ये चानर्थः प्रसिद्धस्ततएव विरक्ता बुद्धिः स धैर्यमनश्च एतद्वयं मोक्षसाधनं विपरीतं बंधसाधनं चेति ४३५ दशम्यादिद्वयप्रवृत्ता रयति मोक्ष इति सप्तभिः । प्रत्यक्षमांतरभावस्तद्रूपो मोक्षो बाह्यभावस्तु बंधस्तत्र कार्यापेक्षया कारणे आतरेतदृष्टिर्लोक्ष इत्यर्थः ४३६ तत्र परमकारणभाव एव मुख्यो मोक्ष इति दर्शयितुं कारणं परंपरा माह ग्रहेत्यादिना । तत्र शब्दादयो विषयाः पंचभूतसारात्मकत्वात् पंचभूतरूपेण इंद्रियाणां भौतिकत्वेन प्रसिद्धानां कारणतां याति ४३७ इंद्रियाणिति । तानां इंद्रियाणामनुमनो यो नीनिस मनः कारण णिविषयरूपाणीति यावत् तथा च यथा भूतरूपेणाथार्थं इंद्रियेभ्यः परा उक्तास्तथेंद्रियरूपापेक्षेभ्योऽप्येवमनः परमुच्यत इत्याशयः ४३८ तस्य वचनस्य दृष्टारूपस्य निश्चयात्मिका बुद्धिः कारणमि त्याह सुखमिति । भवता तज्जायेत इतीदं दृष्ट्या कारणं अनेकते उच्यते इति शेषः ४३९

व्यष्टिबुद्धीनां कारणं तु महत्त्वाख्यासमष्टिबुद्धीनां कारणं तु महत्त्वाख्यासमष्टिरूपमहिर्गण्यगर्भबुद्धिरित्याह बुद्धिरिति । बुद्धिर्व्यष्टिरूपातुहिरण्यगर्भबुद्धिः सर्वस्वस्थूलप्रपंचव्यवहारस्यानिमित्त
भूतामहत्त्वाख्यामुत्पत्तयेऽपेक्षतइत्यर्थः साहिरण्यगर्भबुद्धिरप्यव्यक्तपदोक्तसूक्ष्मशरीरस्वोपादानमायाख्याविद्यासहितमपेक्षते कीदृशम् । समार्थसूक्ष्मस्थूलविलक्षणत्वादन्यक्तपदेनोक्तम्
सामायातुआश्रयविषयलाभायचिद्रूपपरंपरुपमपेक्षतेइतिद्वयोरर्थः ४४० । ४४१ पुरुषइति । सचपुरुषःस्वसिद्धयेऽप्यंतोनापेक्षतेततःसमुत्पद्यःपरोभवतितद्बोधनायैवतुएनामुक्तरूपांकारणपरंप
रांमाहुरिति ४४२ वर्णितकारणपरंपराभिधायिकांदशम्यादिकांमृद्व्यापठति इन्द्रियेभ्यइति । बुद्धेर्व्यष्टिरूपायाःपरःमहान्समष्टिबुद्धिरूपः कीदृशमात्मा कार्यापेक्षयांतरः स्फुटमप्यत
४४३ । ४४४ पुरुषस्यस्वरूपंदर्शयन्परत्वंविशदयति इयमेवेति । इयंसाक्षादपरोक्षासंविदसर्वप्रमाणफलभूताचित्दिक्कालयोरपिकल्पनाधिष्ठानत्वान्नित्यापराज्ञेया यस्याःसंविदपरस्तादृ
तिर्नास्ति कीदृश्याःसंविदः हेतोर्विभविवर्तोपादानभूतायाः ४४५ तस्याःपरमकाष्ठान्त्वंस्फुटीकरोति इदमिति । इदमस्मात्परमिदमस्मात्परमित्येवमाकाराणहेतूनांपरंपराधारायतःपुरुष
पर्यंतैवभवतिततःपरमकाष्ठेतिउक्तः ४४६ परमगतित्वंस्फुटयति पुरुषेइति । पुरुषस्वरूपविषयककारणाभावादेतोरस्मात्पुरुषात्परागतिर्नवियते पुरुषएवपरमागतिरित्युक्तः तथाच

व्यासःस्मरति मुक्तानांपरमागतिरिति ४४७ अस्याऽऽत्मनोऽदर्शनवर्शनयोर्हेतुप्रदर्शयतींद्वादशींवाचते एषइतिदाभ्यां । एषआत्माकार्यकारणाविद्याभ्यांगूढावृतःसर्वदेहांतःस्थोगुरुपदे
शात्पूर्वदर्शनश्रवणादिभिर्गैःकिंचिद्गुणेषुज्ञायमानोपिस्पृष्टमानंदादिरूपेणनभासतेकाष्ठगूढाग्निवदित्यर्थः ४४८ गुरुपदिष्टेति । यदातुगुरुपदिष्टमहावाक्यजन्मांमाध्याप्येनांगीकृतत्वादइत्य
पदोक्तादुर्लभस्यात्मगोचरत्वात्सूक्ष्मांज्ञात्माकारवृत्तिलभतेकुशलमतिस्तदायमात्मासम्परभासतइत्यर्थः ४४९ आत्मज्ञानसाधनयोगमृषदिशेत्प्राख्योदश्याअर्थमुपवृंहयति आत्मनइतिचतुर्विं
शताक्षेपैः । आत्मसाक्षात्कारायअयंवक्ष्यमाणचतुर्वस्थोयोगोनिरोधःकार्यस्तत्रायामवस्थामाह वागादिमिति । इन्द्रियगणस्यसुखकामनयामेरकेमनसिपन्नियमनंविलापनंदमसंज्ञंमनोमात्रव्या
पारावशेषणमितियावत् सामथ्र्यावस्थाऽस्ययोगस्येत्यर्थः श्रुतौमनसीतिदीर्घछांदसः ४५० तत्ररष्टांतउच्यते अश्वानिति । यथाश्वानामभिरंजकःशिक्षको बाह्यादरण्यादिरूपात्तत्प्रचर
णदेशादानीयाश्चामंदुरायांबध्नीयात् तत्रयथाश्वानांबाह्याव्यापारोनिरुद्धयेतेशरीरसंचलनमात्रमवशिष्यतेतथाप्रकृतेमनसइंद्रियात्मनाबहिर्व्यापारोनिरुद्धयेतांतरोवशिष्यतेइति ४५१

द्वितीयामवस्थामाह मन इति । मनस्तु इच्छात्मकं स्तब्धं सर्वगतं एव सदा बलात्प्रमादकरणे साहसे उद्यतं गजसमं तदकुशस्थानीयया बुद्ध्या अकुशस्थानीयवैराग्ययुतयानि यच्छेन्निष्पद्यते त
 निश्चयरूपायां बुद्धौ विलापयेदिति यावत् कीदृशी सा बुद्धिः निश्चयात्मिकी निश्चयलक्षणे आत्मनि स्वरूपे भवा अध्यात्मादित्वाद् ४५२ तृतीयां चतुर्थीं चावस्थामाह बुद्धिमिति । तानि
 श्रयरूपां व्यष्टिभूतां बुद्धिं महति महत्त्वाख्ये ईशाख्ये ईशस्य हिरण्यगर्भस्य आख्या निरूपणं येन तथाभूते ज्ञाने अस्मीत्याकारके सामान्यावगाहित्वाद् बुद्ध्यौ च स्य विशेषावगाहित्यष्टिबुद्धिजातस्य कारणे
 विलापयेत् तत्सामान्याकारसमष्टिबुद्धिरूपज्ञानतुपरमात्मनि विलापयेदित्यर्थः ५३ एवमागमविधयोक्तैर्ये संभावनायै अनुकूलं युक्तिं प्रपंचयति अत्रेत्यादिना । नियमः प्रतिज्ञा 'नियमो यन्त्रणा
 यां स्यात्प्रतिज्ञायां च संयमे' इति विश्वप्रकाशात् प्रकारः सामान्यस्य भेदको विशेषः । तथा च अत्र उक्तेनियमे प्रतिज्ञासमे संप्रवाक्ये अयं वक्ष्यमाणः प्रकारो विशेष बोधकानुकूल्युक्तिरूपः पंडितैर्बोध्य
 इत्यर्थः । तत्रेन्द्रियाणां मनसि नियमनाभिधानेऽयमभिप्रायः इन्द्रियाणां दिविधानां सुखकामनया प्रवृत्तिरित्यविवादं तत्र यत्सुखरूपं प्रयोजनं तदिच्छेति यावत् यच्च तदनुकूलं प्रणीयत्वावगाहिस्मृ

मनःस्तब्धं बलान्नित्यं प्रमादकरणोद्यतम् ॥ ब्रह्मगोपमं नित्यं बुद्ध्या चाकुशरूपया ॥ नियच्छेन्न निश्चयात्मिकया हृदयैराग्ययुक्तया ४५२ बुद्धिर्तामहतीशाख्ये
 ज्ञाने बुद्ध्यौ च कारणे ॥ नियच्छेत्तच्च विज्ञानमानं दात्मनि केवले ४५३ अत्रायं नियमे ज्ञेयः प्रकारः पंडितैः सदा ॥ कर्माद्रियाणि कुर्वन्ति व्यापारं शुभाशुभम् ॥ सुखा
 र्थमेव तं सर्वं तथा ज्ञानेन्द्रियाण्यपि ४५४ सुखं प्रयोजनं तत्र तज्ज्ञानं चापि कारणम् ॥ व्यवस्थितं तदुभयं मनोमात्रविजृम्भितम् ४५५ सुखज्ञानात्मकस्यास्य मनसो
 निश्चयाज्जनिः ॥ न निश्चयं विना यस्माद्विद्यते सुखकारणम् ॥ स्मृत्यादिवाजनिं गच्छेत्सर्वेषामिह देहिनाम् ४५६ स निश्चयो बुद्धिरूपो मनसः कारणं हि यः ॥ हि
 रण्यगर्भजां बुद्धिं विना नैवात्र संभवेत् ४५७ तटाकादिषु नीराणियथानजलदं विना ॥ धीमतां हि धियस्तद्वन्नेश्वरेच्छां विना कश्चित् ४५८ इयमीश्वरसंस्थाना बुद्धि
 र्विश्वस्य कारणम् ॥ जडाजडस्य कृत्स्नस्य यथानः स्वप्रधीरिह ४५९ शयानः पुरुषो यद्बुद्धिमात्रविजृम्भणात् ॥ महाभूतानि देहांश्च सृजते तत्र चतुर्विधान् ॥ तेषु
 सर्वेषु सर्वत्र स्वयमेवावतिष्ठते ४६० एवं हिरण्यगर्भोऽपि भगवान्भूतभावनः ॥ स्वात्मबुद्धिं विलासेन सृजतीदं जडाजडम् ४६१ सृष्ट्वा च विविधान् देहांश्चरस्थिरशरीरि
 णाम् ॥ आस्तेतेषु च सर्वेषु निर्भेदो भिन्नवत्सदा ४६२

तिरुपज्ञानं तदुभयं मनोमात्रविलासत्वेन व्यवस्थितं प्रसिद्धमिति द्वयोरर्थः ४५४ । ४५५ द्वितीयावस्थानुकूलं युक्तिमाह सुखेति । सुखेच्छातदनुकूलज्ञानोभयात्मकस्य मनसो उत्पात्तिर्निश्चयाद्
 वति यतः पूर्वोक्तं भवरूपी निश्चयसंस्कारजनकविना सुखकारणं लौकिकसुखीभिरव्यजिकाहृष्टातदनुकूलं स्मृत्यादिरूपज्ञानं वाजनिमुत्पात्तं न गच्छेदिति प्रसिद्धमित्यर्थः ४५६ सच निश्चयो विशेषरूपः
 सामान्यरूपां हिरण्यगर्भी बुद्धिमुत्पत्तयेऽपेक्षते इत्याह स निश्चय इति स्पष्टम् ४५७ सामान्यरूपायां हिरण्यगर्भे बुद्धौ विशेषाधियां हेतुत्वे दृष्टांतमाह तटाकादिष्विति । यथा तटाकादिजलानां मेघजलं
 कारणं तथा हि रण्यगर्भस्येच्छाकारणभूता बुद्धिर्व्यष्टिजीवधियां कारणमित्यर्थः ४५८ तस्याः कारणत्वमेव स्फुटयति इयमिति । यथास्माकं स्वप्रकालिकीयैः स्वप्रकालिकस्य जडाजडमप्य
 निर्भेदवत्स्यत्वं स्मृत्युत्पत्तिरिति ४५९ स्वमहत्तां विज्ञापयति शयान इति । तेषु सृष्टेः ४६० दाष्टीति केवलोपपत्ति एवमित्यादि ॥ निगदन्त्याख्यातं ॥ ॥ १७ ॥

फलितमाह अत इति । अतो योगिनः योगकर्तव्यं शिष्यास्तैश्चाल्पितव्यं तदनुकूलं स्मृत्यादिरूपज्ञानं वाजनिमुत्पात्तं न गच्छेदिति प्रसिद्धमित्यर्थः ४५६ सच निश्चयो विशेषरूपः

कलितमाह अतएव । अतोयोगिनः योगकर्तुर्व्याधिजीवस्वेषाबुद्धिरन्यवहारदृश्यते सा एषा तद्बुद्धिस्तस्य हिरण्यगर्भस्य या बुद्धिस्तद्रूपैव घटाकाशमशकाशस्यायेन सामान्य विशेषयरेभेदात् की
दृशी योगिनोऽप्यष्टिरूपा बुद्धिः सांसारिकसकलदुःखजालस्य कारणमित्यर्थः ४६३ तुरीययोगावस्थायामुपपत्तिमाह तस्या इति द्वाभ्यां । तस्या हिरण्यगर्भबुद्धेरविवारव्यमायोपाधिकब्रह्मोपा
दानकृत्यात्तत्रलघुचितइतिभावः ४६४ सर्वविशेषबुद्धिविशिष्टसमष्टिबुद्धेर्निरासे निमित्तं तु ब्रह्मास्मीति ज्ञानमेवेत्याह अहमिति । कंचुकभूतत्वग्विशिष्टानामेव ब्रीह्याणां बीजत्वं कंचुकहीना
नां तथात्मनो बीजत्वप्रयोजकस्याविद्यालक्षणकंचुकस्य महावाक्यजज्ञानेन क्षये सति अधिदेवात्मनो हिरण्यगर्भबुद्धिः केवलात्मनिलीयते अत आत्मनस्तत्त्वस्थानत्वात् सा समष्टिबुद्धिस्तत्र आत्माधिकर
णकत्वेन चित्तनीया ध्यातव्येत्यर्थः ४६५ तथा चित्तं हि निदिध्यासनत्वेन ब्रह्मसाक्षात्कारहेतुरित्याह एवमिति । एवं समष्टिबुद्धिः शबलात्मोपादानिकेत्याकाराचितां कुर्वतस्तस्य योगिनः पुण्य
परिपाकात् प्रतिबंधहीनस्य भेदहर्ज्ञानं जायते कीदृशस्य योगिनः अधिदेवाभिजातस्य व्यष्ट्यभिमानं त्यक्त्वा समष्टिरूपे बुधस्य कुशलस्येत्यर्थः 'अभिजातः स्मृतोऽन्याये कुलीनमात्ररूपयोः' इति विश्वः
मात्ररूपो बुधेरप्येति च । समष्टिदृष्टिरूपोपासनानामतएव ब्रह्मसाक्षात्कारांगत्वमिति भावः ४६६ एवं विधयोगस्य परमपुरुषार्थप्रापकत्वं दर्शयति जाते इति त्रिभिः । तस्मिन् ब्रह्मविज्ञाने जाते स

अतस्तद्बुद्धिरेवैषा बुद्धिर्येषां त्रयो गिनः ॥ कारणं सकलस्यास्य दुःखजालस्य संसृतौ ४६३ तस्याः कारणमीशानः परमात्मा महेश्वरः ॥ सा विद्यो ब्रह्मणो बुद्धेरेक एव
निरंजनः ४६४ अहं ब्रह्मेति विज्ञानादविद्या कंचुकक्षये ॥ अधिदेवात्मनो बुद्धिरानंदात्मनिकेवले ॥ विलीयते यतस्तत्र चित्तनीया सदैव सा ४६५ एवं चित्तयतस्त
स्य योगिनः शुद्धचेतसः ॥ अहं ब्रह्मेति विज्ञानं भेदपर्वतभेदकम् ॥ अधिदेवाभिजातस्य जायते पुण्यपुंजतः ४६६ जाते तस्मिन् विद्यायाः क्षयो भवति सर्वथा ॥ अ
विद्यायाः क्षयेन स्याद्ब्रह्मधीः कारणं विना ४६७ ब्रह्मणो बुद्धिना शेथन भवेद्योगिनोऽपि धीः ॥ बुद्धेरभावेन भवेन्मनश्च तदभावतः ४६८ व्यापारा इन्द्रियाणां न भवेद्युर्दुः
खहेतवः ॥ तदभावादयंदुःखं नाणुमात्रं च गच्छति ४६९ किंतु नित्यं स्वयं भातमानं दात्मानमद्वयम् ॥ अवाङ्मनसगम्यंतमाश्चर्यः कुशलो व्रजेत् ४७० अहोमाया
बलं चित्रमेकस्मिन् भेदवर्जिते ॥ नलीयते लीयते च स्वयमेका जगज्जनिः ४७१ उत्पन्नं यस्य विज्ञानमहं ब्रह्मेति केवलम् ॥ तं प्रत्यदर्शनं याति नापरा न प्रतियाति सा
४७२ एकमेव यथानेत्रं वामं पश्यति नेतरत् ॥ स्थानभेदात्तथैवात्मा सर्वभेदविवर्जितः ४७३

त्यविद्यायाः अभावस्तत्र ब्रह्मधीरस्मीत्याकारा समष्टिबुद्धिः क्षीयते कारणस्याविद्यात्मकस्याभावात् ४६७ ब्रह्मण इति । ब्रह्मणो हिरण्यगर्भस्य या बुद्धिः समष्टिरूपा तस्यानाशे सति योगिनो बु
द्धिर्बुधैरूपोऽपि नश्यति ततश्च मनश्छायात्मकं न प्रवर्तते मनः प्रवृत्त्यभावे त्विन्द्रियव्यापाराभावस्ततो दुःखाभाव इति द्वयोरर्थः ४६८ । ४६९ तत्र ब्रह्मभावेनावतिष्ठेत्त्याह किं त्विति । किं
तु तदात्मानं प्रजेत्यत्माप्या कुशलश्च भेदमाश्चर्य इति बोध्यते इति ४७० ननु एवं विधयोगेन सर्वप्रपंचविलाप्येकस्मिन्मुक्तसत्पयोगिना मितरेषां संसारोपलब्धिः कथमिति शंका मायापादुर्घटतास्व
भावमादाय परिहरति अहो इति । मायाया बलं प्रभावमाश्चर्यं यदेकापि माया जगज्जनिर्जगतो हेतुभूता एकस्मिन्काले लयालया व्यवहारयोग्या भवतीति ४७१ योगपथेन लयालयो योग्ययोगि
नो प्रतिमायायाः स्फुटयति उत्पन्नमिति । तदुक्तं पतंजलिना कृतार्थप्रतिनष्टप्रपन्नं दृष्टव्यं साधारणत्वादिति ४७२ ननु पातंजलानामात्मभेदाभ्युपगंतं गमते उक्तं यवस्थोपपत्तावपि सिद्धांते
एकात्मत्वे कथमियमुपपत्तेति चेन्न उपाधिभूतांतःकरणभेदेन दृष्टव्यव्यवहारस्याप्यनुयोज्यत्वादिति दर्शयितुं दृष्टांतमाह एकमिति । एकमित्यावर्त्तते तथा च पथागोलकद्वये एकमपि चतुर्दि-

भा. पु.

॥ १८ ॥

यमेकंदक्षिणगोलकावच्छिन्नमेवसत्त्वामं सुंदरं यथाभवतितथापश्यतिनेतरद्वामगोलकावच्छिन्नंतथेकोप्यात्मायोग्याख्योयोगिशरीरावच्छिन्नं एतांसविलासांमायांनपश्यति अयोगिशरीरावच्छिन्नस्तुतांपश्यति इतिस्थानपदोक्तोपाधिभेदादस्मन्मतेष्युपपन्नमितिशेषः याचसाकल्यतोमायानलीयतेमृदेरुपलभ्यमानत्वात् विवेकिदृष्ट्याचनिरूपणमुपपत्तिनसहतेविलीयतइतियावत् । एषानुपपत्तिःसामायायादुर्घटस्वभावत्वेनसमाधेयेतिवक्ष्यमाणेनसंबंधइतिद्वयोरर्थः ४७३ । ४७४ मायायादुर्घटत्वांतराण्यपिदर्शयति एकएवस्वयमितित्रिभिः । एकएवप्रकाशरूपमात्मा अस्यामायायाआश्रयोविषयश्चभवतीत्यनुपपन्नं लेवेज्ञानादीनामाश्रयाविषयभेददर्शनात् तथाऽद्वितीयोपिर्दिशितव्यसापेक्षोमहेश्वरोभवतीत्यनुपपन्नं तथामायासंबंधराहितेआत्मनिमायानिरूपितमाश्रयत्वादिकंमाययैवभवतीत्यनुपपन्नमात्माश्रयादित्यर्थः ४७५ तथासत्त्वासत्त्वादिभिरनिर्वचनीयापिभावरूपत्वेनप्रसिद्धाभवतीत्यनुपपन्नं तथाजडापिस्थूलसूक्ष्मस्यजगतोहेतुःकर्त्रीत्यनुपपन्नमित्याह स्वयमिति । कर्तृत्वादिकंमायाप्रयुक्तत्वान्मायाशिरस्येवनिक्षिप्यतेइतिस्पष्टं भाष्येपैंगिरहस्यत्राहणवाक्यव्याख्यानेइतिभावः ४७६ गामिनइति । तथामरणसुपुक्त्योः स्पष्टमनुपलभ्यमानापिगामिनआगामिनोदेहस्यबीजभूतावर्त्ततेइत्यनुपपन्नं तथाहेतुशून्याअनादिरपिनश्यतीत्यनुपपन्नं अनादिभावस्यानाशादर्शनात् तथाविद्वदपेक्षयातन्नाशोपीतरेपां संसारोन

एकएवचयोग्याख्योनाविद्यापरिपश्यति ॥ पश्यत्येतामयोग्याख्यःस्थानभेदान्नलीयते ॥ मायासाकल्यतश्चापिसहतेननिरूपणम् ४७४ एकएवस्वयंज्योनिरानंदात्मागुणोद्वयः ॥ मायायाआश्रयस्तद्विषयश्चमहेश्वरः ॥ माययापिचमायायाःसंबंधादिविवर्जितः ४७५ स्वयंचसदसत्त्वादिप्रकारैरपिवर्जिता ॥ भावरूपजडाहेतुःसदसद्वपुषस्तथा ४७६ गामिनोपिचदेहस्यहेतुशून्याचनश्यति ॥ नष्टायामपिसंसारोननश्यतिकदाचन ४७७ इत्यादिदुर्घटत्वंस्याद्यस्मात्तस्मादियंसदा ॥ मायातिदुर्घटेत्येवंवदंतिसकलाजनाः ४७८ दुर्घटत्वमविद्यायाभूषणंनतुदूषणम् ॥ कामिनःकामितायद्वत्क्रोधिनःक्रोधितायथा ॥ भूषणंदुर्घटायाश्चदुर्घटत्वंतथैवच ४७९ सुघटस्यभवेद्यर्हिदुर्घटत्वंतदैवतत् ॥ गच्छेद्दूषणतानैवमविद्यासुघटायतः ४८० अहोधाष्ट्रैर्मविद्यायांयदियंस्वविवर्जिते ॥ सर्वमानैर्विरुद्धाचतिष्ठत्येवततिष्ठति ४८१ तस्मादेतत्कृतदुःखेविरक्तःसततंपुमान् ॥ महायत्नंप्रकुर्वीतसर्वदुःखप्रशांतये ४८२

श्यतीति ४७७ इत्यादीति । आदिपदेनअप्रामाणिक्याअपिबंधमोक्षादिनानानावेचिन्त्यहेतुत्वग्रहः यस्मादेवंविधंदुर्घटत्वमविवादमतस्तस्यादुर्घटत्वमादायैवसर्वाक्षेपांपरिहरंतिसर्वेमायायासत्त्वामायायादुर्घटत्वमपीत्यर्थः ४७९ यत्रसुघटत्वमुपपन्नत्वलक्षणंस्वभावभूतस्यात्तत्रैवकचिदंशेदृश्यमानंदुर्घटत्वंदूषणंयथासत्कविकृतिषु मायातुस्वभावेनदुर्घटत्वेत्याह सुघटस्येति ४८० अहोदति । आष्ट्रैर्भूयोभूयोऽनादरेपिसम्बुद्धीभवनशीलत्वंतदविद्यायांयादृशतादृशानान्यत्र यतइयंसर्वप्रमाणरावरणभंजनफलकैःशतशस्तिरस्त्रिक्रयमाणापिस्वसंतगंगराइमुलेचिदात्मनितिष्ठत्येतिनष्टाऽप्येवमुक्तंयस्तुतोऽसत्त्वातयतदर्थतस्यविदुषाकाळत्रयेपिनतिष्ठतीत्यर्थः ४८१ फलितमाह तस्मादिति । यस्मादियंमायातत्त्वज्ञानंविनानभिभेतिदुःखयतिचतस्मादेतपाकृतः

वरपदेनाभीष्टदेवतादितोलभ्यमुच्यते इति पक्षे पिवाक्यं धर्मराजमुखेन योजयति निबोधतेति । यथा मां वरपाशेन बन्धवानचिकेता आत्मानं बुद्ध्वांस्तथान्येऽपि हे अधिकारिणो यूयं गुरुवरपाशेर्वशीकृत्या
 त्मानं निबोधतेत्यर्थः ४९७ यद्यत्रेति । यद्यस्मिन्नधिकारिदेहेबोधो न भविष्यति तदा देहदानानां देहप्रयोजिका विनिर्दिष्टानि प्राप्स्यतीति ४९८ अतिसूक्ष्मेति । हे अधिकारिणः अप्यं ब्रह्मबोधरूपो मार्गः
 सूक्ष्मतमो दुर्लक्ष्यतमो विषमश्चालितुं दुःशक्यश्च भवति ततः सावधानैर्भवेत्तव्यमित्यर्थः ४९९ तत्र विषमत्वे दृष्टान्तमाह क्षुरस्येति । क्षुरपदेन मोक्षुरकं ग्रंथकृतो विवक्षितं जातावेकवचनं च धारासंततिः कीदृ
 शस्यक्षुरस्य त्रिशाणकं कंटकत्रयं तेन शितस्यतीक्ष्णस्य तथा च गोक्षराणां संततिर्महावनमार्गतायथापत्रेण वाहने न हीनैर्दुर्लभ्ययादुरतिक्रमेति द्वयोः संबंधः 'शाणो मापचतुष्टये कषणे च' इति विश्वः ।
 कषणः कंटको हि संकृतात् 'धारासैन्याग्रिमस्कंधसंतत्योः' इति च त्रिःशाणेति पाठे वारत्रयं शाणसंघर्षेण तीक्ष्णस्य क्षुरस्य नापितास्त्वस्य धारासंततिर्मार्गाय दिश्यादित्यभूतोपमेयमिति भाष्यानुसारिण बोध्यम्
 ५०० । ५०१ दार्ष्टान्तिके योजयति एवमिति । एवं मोक्षरूपपुरद्वारभूतमात्मज्ञानं गुरुपरमेश्वरानुग्रहरूपवाहनं विना दुर्गमं विघ्नकंटकाकांतत्वादित्यर्थः ५०२ एतन्मार्गचलनप्रकारोऽप्येतन्मार्गपांथेभ्यो
 बुधेभ्यो ज्ञेय इत्याह वर्दतीति । तद्वत्पूर्वतरवत्पुंरा एनं मार्गं दृष्ट्वंतस्ते कवयः तद्वति प्रकारं वंदंति मादृशा देवा अपि चेति ५०३ अथ ज्ञानस्यातिसूक्ष्मतां सूचयन्नात्मनः सर्वदृश्यधर्मराहित्यप्रतिपादिकां पंच
 निबोधतमहाभागा जाड्यनिद्रे विहाय हि ॥ औनंदात्मानमद्वैतं वरान्प्राप्य स्वयंप्रभम् ॥ नचिकेता यथामतः संप्राप्य विविधान् वरान् ४९७ यद्यत्र भवतामात्मबो
 धो नैव भविष्यति ॥ ततो विनिर्दिष्टमहती भवतदेहदैव्यति ४९८ अतिसूक्ष्मतमो मार्गो विषमश्चाधिकारिणः ॥ ब्रह्मात्मबोधसंज्ञो यमप्रमत्ता भवंत्वतः ४९९ क्षुर
 स्य यादृशी धारा त्रिशाणकशितस्य च ॥ अनेकशतसंख्यस्य मार्गस्थस्य निरंतरम् ५०० पत्रेण रहितैर्यद्वत्पुरुषैः सादुरत्यया ॥ सिंहव्याघ्रादिसंकीर्णैर्दुर्गमे त्रमहाव
 ने ५०१ एवमेतद्विज्ञेयमात्मज्ञानं महात्माभिः ॥ दुर्गमं मुक्तिपुर्यायद्राजमार्गं समं स्मृतम् ५०२ वंदंतिकवयस्तद्वदृष्ट्वंतः पुरा हि ये ॥ एनं मार्गं महात्मानो मादृ
 शाः कुशला अपि ५०३ यस्मादात्मात्रजंतूनामेक एव व्यवस्थितः ॥ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिरवाड्यनसगोचरः ५०४ शब्दः स्पर्शस्तथारूपं रसो गंधश्च पंचमः ॥
 अस्मिन्नविद्यते यस्माद्दृश्यते तेन नैर्द्रियैः ५०५ व्ययः शनैर्ध्वनाशः स्याद्यथा स्पर्शवतामिह ॥ सकेनात्र भवेद्यस्मात्कोपि भूतगुणो नाहि ५०६ अतो व्ययमिदं ब्रह्म
 नित्यं नाशविवर्जनात् ॥ अंतवद्यद्भवेद्वस्तुह्यादिमतप्रसज्यते ॥ यथा घटादिकं नायमंतवान् पुरुषः परः ५०७ हिरण्यगर्भबुद्ध्या देरंतवत्ता प्रकीर्तिता ॥ तस्या
 अपि परं तस्यादव्यक्तं विक्रियायुतम् ५०८

दशोऽप्याचष्टे यस्मादिति पट्टिः । यस्मादयमात्माऽदृष्टत्वा नं दूरूपोऽवाह्यनसगोचरो भवति तस्मात्कवयः कुशला एव तज्ज्ञानमार्गं वंदंतीति पूर्वोक्तसंबंधः ५०४ तत्रावाह्यनसगोचरत्वं विशदयितुं शब्दा
 दिराहित्ये नैर्द्रियायोग्यतामाह शब्द इति । यस्मात् शब्दादिर्गुणोऽस्मिन्नात्मनि न विद्यते तस्माद्विद्रियाप्राप्तोपमिति ५०५ अव्ययादिपदार्थमाह व्यय इति । शनैरवयवापचयक्रमेण यो विनाशः स व्यय
 स च नाशाभावोऽनादित्वेन स्फुटीकृत इत्याह अंतवदिति । यद्वस्तुभावरूपमादिमद्भवेत्तदंतवदपि प्रसज्यते भवति अयं पुरुषस्त्वनादिः कथमंतवानस्यादिति योजना ५०७ स आत्मा हिरण्यगर्भी यद्बुद्धेर्
 तत्तद्विद्योऽर्थः ५०८

९०९ फलितमाह अनंतइति । यतो न तो भवति यतश्च महद्द्विद्विज्जन्मवाञ्छभवति तो नित्यइति ५१० वर्णितात्मज्ञातफलमाह एनमिति । स्वयुक्तिभिः श्रुत्यनुकूलतः मत्वा विचार्य २१
 अध्यायात्पयोस्तात्पर्यार्थमाह देशेति । यः पुमान् देशकालवस्तुसंबन्धिभिर्भेदः शून्यस्तस्य ज्ञानादमृतत्वं भवेदेतन्नाश्वर्यं यतोऽस्यात्मनः प्रतिपादको यो ग्रंथः अस्पृक्षीर्त्तनादितोऽप्यर्चिरादिमागेण ब्रह्मलोक
 लाभो भवतीति द्वयोः संबंधः ५१२ । १३ एतद्गुणश्रवणाद्वितीयदन्तफललाभोक्तस्तत्र प्रमाणमेतद्वाक्यद्वयबोध्यामित्याह श्रवणादिति । यावदित्यवधारणे २१४ किंतु च न द्वयमित्याकांक्षायां तत्प
 रति नाचिकेतमिति । नाचिकेतं चिकेतसालब्धं यमेन प्रोक्तमिदं वलीत्रयरूपम् ५१५ यइममिति ब्रह्मसंसदि ब्राह्मणसभायां प्रयतः पवित्रः तत्प्रादं ५१६ इति काठकप्रथमाध्यायव्याख्या द्वितीया
 ध्यायार्थप्रदर्शनमवतारयति एवमिति । एवं प्रणवप्रतीकं प्रणवालंबनकं वा ब्रह्मसंक्षेपेण वलीत्रयतयात्मकप्रथमाध्याये प्रतिपाद्यत देवविस्मरेण प्रतिपादयितुमिदं वलीत्रयतयात्मकद्वितीयाध्यायरूपवचो
 यमः प्राहेत्यर्थः ५१७ तत्रात्मज्ञानप्रतिबंधकमिन्द्रियाभिमानरूपप्रदर्शयत्याः परांचीत्याद्यायाश्चतुर्थवलीप्रथमायाः पूर्वाद्धरूपायाश्चोर्थमाह नायमिति द्वादशभिः । हेनचिकेतः यो मया वर्णित आ

अविक्रियस्ततोऽप्येष परः पुरुष ईरितः ॥ ध्रुवो न नाशमायाति निर्मायः परमेश्वरः ५०९ अनंतो यत एवायं महद्ब्रह्म न कर्हिचित् ॥ जन्मवांस्तत एवायं पुमानित्युदो
 रितः ५१० एनं गुरुमुखात् श्रुत्वा तथा मत्वा स्वयुक्तिभिः ॥ संसारमृत्युमुखतो मुच्यते तत्र पुमान्सदा ५११ देशकालस्वरूपाणां भेदश्च न्यः पुमान्हियः ॥ तज्ज्ञाना
 न्मृत्युमुखतो मुच्यते यत्र तद्भवेत् ५१२ आश्चर्यकारणं यस्मादस्य ग्रंथस्य कीर्तनात् ॥ श्रवणाच्च भवेद्ब्रह्मलोकोगम्योर्चिरादिना ५१३ श्रवणात्कीर्तनाद्यावन्मननाच्च
 तथा भवेत् ॥ अनंतफलसंप्राप्तिरेतस्माद्ब्रह्मचनद्वयात् ५१४ नाचिकेतमुपाख्यानं मृत्युप्रोक्तं सनातनम् ॥ उक्त्वा श्रुत्वा च मेधावी ब्रह्मलोके महियते ५१५ यइमं पर
 मं गुह्यं श्रावयेद्ब्रह्मसंसदि ॥ प्रयतः श्राद्धकाले वा तदानं त्याय कल्पते ५१६ एवं संग्रहतो ब्रह्मप्रोच्य प्रणवनामकम् ॥ विस्तरेण च तद्वक्तुमिदमाह यमो वचः ५१७ ना
 यमिन्द्रियतो लभ्यो न चिकेतः कदाचन ॥ आनंदात्मा मया यस्ते संग्रहात्प्रागुदीरितः १८ ईन्द्रियाणि परं याति स्वात्मनः स सृजे विभुः ॥ बहिर्मुखान्यतस्तानि हिंसितानी
 वभांतिनः ५१९ राजा यथा त्रसामंतं बहिर्विषयदानतः ॥ आंतरस्यापहरणात्सं हिंसितवानिव ५२० आनंदात्मानमंतस्थमदत्वा विषयं तथा ॥ शब्दादीन्दत्वा
 न्यस्मात्तस्माद्द्विसितवानिव ५२१ विरोधिभ्यो यथाराज्ञो बहिर्विषयवासिनः ॥ सामंता नुपहन्युस्तेच्छिद्रेच्छिद्रे समीपगान् ५२२

त्मास ईन्द्रियैर्ग्राह्यो न भवतीति प्रतिज्ञा ५१८ तत्र हेतुतयैन्द्रियाणां बहिर्मुखत्वेन सज्जनलक्षणहिंसनप्रयुक्तमशक्तत्वमाह ईन्द्रियाणीत्यादिना । विभुः स्वतंत्र ईश्वर ईन्द्रियाणि स्वपदोक्तान्यात्मनः सकाशात्परं
 भिन्नप्रतियांतिगमनपराणियतः ससृजे सृष्टवानतस्तानि बहिर्मुखानि हिंसितानि मृतप्रायतानीतानीवास्माभिर्विवेकिभिर्ज्ञायंत इत्यर्थः ५१९ बहिर्मुखीकरणेन हिंसनमिव भवतीत्यत्र लौकिके दृष्टं तमाह
 राजेति । यथाराजा सामंतपुराध्यक्षप्रतिदूरस्थदेशाधिकारदानेनांतरस्य स्वांतरंगाधिकारस्यापहरणेन च तं सामंतं हिंसितवानिव भवतीत्यर्थः ५२० दार्ष्टान्तिके योजयति आनंदात्मानमिति । परमेश्वरे
 ण ईन्द्रियेभ्य आनंदात्मा रूपो विषयो न दत्तः किंतु बाह्याः शब्दादय एव विषयतया दत्ता अतस्तानीन्द्रियाणि हिंसितानीवेत्युक्तमित्यर्थः ५२१ स्वयं तानि हतानि किंतु परं हननयोग्यतानि तानि त्यागकारामिव
 दत्त्वा रस्थं स दृष्टं तमाह विरोधि न इति द्वाभ्यां । यथाराज्ञः स्वशाहूरविषये देशेन सती वैरिणां समीपगतान् सामंतान् नृणां विरोधिने वैरिणश्छिद्रं लब्ध्वा नुपहन्युस्तथा विषयगतानीन्द्रियाणि रागद्वेषादयोऽ
 द्वैतात्मविरोधिभेदोपजीविन उपहन्युरिति द्वयोरर्थः ५२२

५२३ फलितमाह इन्द्रियैरिति । यथादूरस्थसामंतानं राजदशनं दुर्लभं तथावाहिमुखं दिद्याणामांतरात्मदर्शनमित्यर्थः ५२४ नन्विन्द्रियाणामित्थं भाषेपि मनसः कागतिरिति चेच्छृणु द्विविधं मनः सका
मं निष्कामं च तत्राद्यमिन्द्रियं कर्त्तृत्वात् तत्समानगतिर्कं द्वितीयं त्विन्द्रियनिरोधादात्मसाक्षात्कारसाधनमिति सूचयंत्पाद्वितीयाया उत्तरार्द्धरूपाया अर्थमाह इन्द्रियाणामिति पंचभिः । तत्सकामं मन इन्द्रि
याण्यनुसरति तेषामन्तर्निरोधेतु मनो निष्कामं बहिर्न गच्छति ५२५ इन्द्रियाणामिति । इन्द्रियाणामंतर्नयनं निरोधरूपं नृणां देहाभिमानिनो दुर्भणं कथितुं नृणां कथं तत्करणं दूरत इति भावः कश्चिदेवमनु
ष्याणां सहस्रेषु मध्ये शमादिमांस्तानिन्द्रियाण्यंतःस्थापयेदित्यर्थः ५२६ इन्द्रियनिरोधे च निर्द्धारं मनो तरेव शाश्वतीत्याह तेषामिति । तेषामिन्द्रियाणां असंश्रयं बाह्यालंबनराहितं ५२७ तत्र दृष्टांत उच्यते
नवेति स्पष्टम् ५२८ एवं निरुद्धं मनः श्रवणादिसंस्कृतमात्मतत्त्वाकारतां भजत इत्याह अंतर्नीतामिति । मोक्षेच्छोर्मुमुक्षोः २२९ तथा चैन्द्रियसंग्रहपञ्चात्मदर्शनप्रतिबंधोपैर्न दूरकृतस्ते संसारे पतन्ति विवे

इंद्रियाणितथैतानिबहिर्विषयगानिहि ॥ आनुदात्मविरोद्धारोहन्त्युःकामादयस्त्वह ५२३ इंद्रियैरतएवायंशब्दादीन्परिपश्यति ॥ नानंदात्मानमंतस्थंमहारा
जसमंसदा ५२४ इंद्रियाणांबहिर्भावेमनोपिबहिरेतितत् ॥ तेषामंतरवस्थानेबहिनैतिमनःकचित् ५२५ इंद्रियाणांस्वदेहांतर्नयनंदुर्भणंनृणाम् ॥ धीरःकश्चिन्न
येतानिस्वांतःशांत्यादिसंयुतः ५२६ तेषामंतरवस्थानेबहिर्गंतुमशक्नुवत् ॥ द्वाराभावांन्मनस्तिष्ठेद्देहस्यांतरसंश्रयम् ५२७ नवद्वारेयथाबद्धकपाटेमर्कटःस्थि
तः ॥ गृहेविवेष्टयत्त्रैवश्रांतःसन्नवतिष्ठते ५२८ अंतर्नीतंमनस्तद्वच्छास्त्रसंस्कारसंस्कृतम् ॥ मोक्षेच्छोःकुरुतेस्वात्मसाक्षात्कारमसंशयम् ५२९ अमीभिर्
द्रियैर्नित्यंबहिर्विषयचारिभिः ॥ आत्मनोन्यास्तुशब्दादीनिहवासुत्रवापिये ॥ विषयानभिगच्छंतिविवेकज्ञानवर्जिताः ५३० विस्तीर्णस्यात्रतेमृत्योर्व्याधिवै
र्यादिरूपिणः ॥ देहेदेहेवशंयांतिविवशादीनचेतसः ॥ मत्स्यायथात्रजालेनमृत्युंयांतिविमोहिताः ५३१ मृत्युपाशवशंप्राप्तानास्थिरजंगमदेहिनः ॥ ब्रह्मादी
न्स्तंबपर्यंतान्निरीक्षयाथविवेकिनः ५३२ ध्रुवंविज्ञायमोक्षंतमध्रुवंकर्मणःफलम् ॥ प्रार्थयंतेकदाचिन्नत्वद्वद्रौतमपंडिताः ५३३ दर्शेन्द्रियाणांव्यापारानधिगच्छति
चेतसा ॥ विषयग्राहकंचेतोयेनह्यत्राधिगच्छति ५३४ स्वभावाज्ज्योतिषातुधर्मादिभ्यःपरंत्वया ॥ पृष्ठमात्मस्वरूपंयदेतदेव नचापरम् ५३५

किंस्तुतिप्रतिबंधमपनीयमुच्यते इति प्रदर्शिकायास्तृतीयाया अर्थमाह अमीभिरिति चतुर्भिः । इह लोके अमुप्रपरलोके वा ये संतितान् शब्दादीन् विषयानात्मभिन्नान् ये विवेकहीना इन्द्रियैरभिगच्छन्ति भजन्ते विस्तीर्णस्य प्रसूतस्य व्याध्यादिनाना रूपस्य मृत्योः पुनः पुनर्वशं यांति जालवद्भ्रामत्स्यान्वधकस्येवेति द्वयोः संबंधः ५३० । ५३१ विवेकिवृत्तमाह मृत्युपात्रेति द्वाभ्यां । अथ विवेकिंस्तु हिरण्यगर्भादीन् स्तवपरीतां चैदिन उक्तदशानिरीक्ष्य मोक्षमेव नित्यं विज्ञायानित्यं कर्मफलं ब्रह्मलोकांत कदाचिन्न प्रार्थयन्ते चेच्छांतिहेन चिकेतः त्वद्वृत्तपण्डितत्वादिति द्वयोः संबंधः ५३२ । ५३३ उक्तप्रतिबंधहीनैर्मया त्पानं नानालक्षणेः प्रदर्शयतां येनेत्यादिवाक्यानामर्थमाह दर्शयिष्यामि त्यादिना । अयं प्रमाता दर्शानां ज्ञानकर्मेन्द्रियाणां व्यापारान् दर्शनादिरूपां श्रुतसाक्षितारूपां तः करणेनाभिगच्छत्यनुसंधायतीति प्रसिद्धं येन श्रुतं विषयं येन स्वाभाधिकेन ज्योतिषा साक्षि संज्ञेना प्रसंधातां तस्थितेनाभिगच्छति तत्साक्षि संज्ञेन ज्योतिरस्त्वैतदेव एतद्विषयत्वयाथर्माधर्माद्यतीतत्वोपलक्षितमात्मरूपं प्रमायि

तस्याद्वितीयतामाह परिशिष्टमिति । अत्र प्रपञ्चवर्त्तमानमेतस्मात्साक्षिरूपिणः सर्वान्तरात्परिशिष्टं भिन्नसत्ताकं किमस्ति न किंचिदपि यतः कालत्रयावच्छिन्नकालत्रयच एतत्सर्वमत्र साक्षिण्यं स्तं कल्पितं भवति यथारजौ सर्पदं डजलथारादिश्रमिष्यर्थः ३६ चतुर्थ्यर्थमाह येनेति । येन चेतसः साक्षिणा अवस्था जागरणादिकाः पश्यतिस एव पूर्वोक्तो महानात्मा यस्याद्वितीयत्वलक्षणं महत्त्वं जानंतः शोकं कर्तृत्वादिरूपंतरंतीति द्वयोरर्थः ५३७ । ५३८ पंचमोपठति यइममिति ५३९ अस्यार्थमाह अंतिकइति द्वाभ्यां । अयमात्मा पुमान्पुरुषो धियः साक्षितया सर्वपापं त्रिंशत्समीपे भवति कीदृशः कर्मफलानां सारधमधुसमानां भोक्ताऽत्तातमेतं भूतभव्योपलक्षितसर्वविश्वाधिपतित्वेन यो विजानाति स संशयं त्राणेच्छाप्रयोजकं निंदां प्रति कूलबुद्धिप्रयुक्तां किं कुर्वीत अपितु न कुर्वीत अद्वितीयात्मवित्त्वादिति द्वयोरर्थः । अत्रेदं बोध्यं गुपे निन्दायामिति स्मरणाज्जिदाजुगुप्सापदस्य मुख्यार्थः संशयस्तु विचिकित्सापदस्य व्यव्युपसर्गप्रसादलभ्याभाष्यकारोक्तानुसरणयोक्तइति ५४० । ४१ एवं पदार्थशोधनप्रधानं वाक्यद्वयं व्याख्यातमथ पृष्टादिक्रश्चतुष्टयस्य तत्पदार्थशोधनप्रधानस्यार्थदर्शयति हिरण्यगर्भ इत्यादिना । यस्मात्स हिरण्यगर्भो जातः सकः पोनीरतः अप्रधानस्थूलभूतसमुदायाद्ब्रह्मांडारंभकात्पूर्वजातः कुतः तपसः पूर्वजन्मानुष्ठितकृच्छ्रादिसमुचितोपासनावलादित्यर्थः ४२ ब्रह्मण इति । ब्रह्मणस्तस्य हिरण्यगर्भस्यापि जनकं यत्तत्त्वं सर्वशरीरेषु सर्वबुद्धिरूपां गुहां प्रविश्याखिलपदा

परिशिष्टं किमत्रास्ति तस्मादात्मस्वरूपिणः ॥ कालत्रयांतरेत्युच्यते कालत्रयात्मकम् ॥ तत्सर्वमत्र चाध्यस्तरं जौ सर्पादिकं यथा ३७ येन जागरणं तद्वत्स्वप्नं च परिपश्यति ॥ चेतसः साक्षिणा सोयमात्मानं ज्ञेयः सदा त्वया ३७ विभुत्वाद्यः पुरात्मा ते महानेव मये रितः ॥ यस्य विज्ञानतो धीरानशोकं यांति किं हि चित् ३८ यइममं ध्वदं वेदह्यात्मानं जीवमंतिकात् ॥ ईशानं भूतभव्यस्य न ततो विजुगुप्सते ३९ अंतिके स्तिसदैवात्मा जीवरूपो धियः पुमान् ॥ फलानां कर्मणां भोक्ता सर्वदामधुरूपिणाम् ४० यो विजानाति तत्रायं संशयं केन हेतुना ॥ निंदां वापि च केनायं कुरुते कस्यचित्स्वयम् ॥ जानन्नात्मानमद्वैतं प्रपंचरहितं शिवम् ४१ हिरण्यगर्भो भगवान्जातो यस्मान्महात्मनः ॥ यः पूर्वतपसो जातः कृच्छ्रवां द्रायणादिकात् ॥ ब्रह्मांडं पिडजनकादखिलादपि नीरतः ४२ ब्रह्मणो जनकं यत्तत्त्वं सर्वशरीरगम् ॥ पश्यदास्ते खिलां बुद्धितदेतद्ब्रह्मविद्भिर्भो ॥ सर्वबुद्धीः प्रविश्यैवं न भो वत्सर्वतोगतम् ४३ देवता तपसः पूर्वया जाता प्राणरूपिणी ॥ अदितिः सर्वतो जातमन्नमति यतस्त्विदम् सर्वदेवमयी तद्वत्सर्वभूतमयी तथा ॥ जायते विविधानंतप्राणिभेदसमाश्रयात् ॥ तद्रूपमपि यत्तत्त्वं ब्रह्मजानी हि सुवत ४४ अदितेर्जायते यो यं विराडग्निरूपं पृष्ट ॥ अरण्यो निर्हितो नित्यमधरोत्तरसंज्ञयोः ४६ गर्भदधति गर्भिण्यो यद्वत्स्नेहसमन्विताः ॥ अरणिभ्यां घृतस्तद्वदग्निरित्थं महेश्वरः ५४७

यां कारांतां बुद्धिसाक्षितया पश्यन् सदा स्तेतदेव त्वत्पृष्टं ब्रह्मेत्यर्थः श्रुतौ तु विभक्तिवचनलिङ्गव्यत्यय इष्टां दसः ४३ सप्तम्या अर्थ उच्यते देवतेति । यादेवता हिरण्यगर्भाख्यातपसोऽतीतकल्पानुष्ठिताद्धेतोः पूर्वविराडादितः प्रथमं जाता कीदृशी प्राणरूपिणी अज्ञानाया व्यासप्राणशरीरा अतएवादितिरितितस्यानाम सर्वमन्नं स्थूलप्रपंचात्मकमत्तिभुंक्तइति व्युत्पत्तिसमन्वयादित्यर्थः ४४ सर्वेति । पुनः कीदृशी सादेवता सर्वदेवायस्याविभूतयः कोसावेको देवः प्राण इति श्रुत्यंतरात् तथा यादेवता विविधव्यष्टिप्राणिज्वनुगमात्सर्वभूतमयी सर्वप्राणितादात्म्यमापन्ना भवतिसादेवता पियस्य परमेश्वरस्य रूपं येयाकारो भवतितदेव त्वत्पृष्टं ब्रह्मेत्यर्थः ४५ तथा विराडपि यस्य रूपं तत्सर्वान्तरं ब्रह्मविद्भीतिप्रदर्शयत्या अष्टम्या अर्थमाह अदितेरिति पंचभिः । अदितेरुक्तरूपायाः सकाशाज्जायमानो यो विराट् कीदृशः अग्निरूपत्वेन वर्णितः अतएवारण्योरुत्तराधरमथनकाप्रयो निर्हितो यज्ञे प्रादुर्भूतः ४६ न केवलं पञ्चम्या प्रादुर्भूतः किंतु योगिनामंतरपीतिसदृष्टां तमाह गर्भमिति । यथा गर्भिण्यो गर्भदधति धारयंति स्नेहप्रयुक्तपद्माशनादिना तद्वत्सर्वमहेश्वरो विराडग्निरूपायाः अग्निरिति भ्यां भूतः इत्थं तथैव निदा विवर्जिते रोगिभिरंतर्धृतः कीदृशः सर्वभूतेषु स्थितः स्वर्गमोक्षकांक्षिभिर्देवैर्मनुष्यैश्च प्रतिदिनमीड्य इति द्वयोः संबन्धः ५४७

५४८ अयमिति । अयमुक्तरूपो विराडप्यदिति पदोक्तहिरण्यगर्भवत्परमात्मनोरूपत्वेन ध्येय इति शेषः । ननु साक्षादेव तदीयज्ञेयं रूपमुच्यतामिति चेन्न तस्य वागाद्यगोचरत्वादित्याह स्वरूपतास्त्विति । तस्य ज्ञेयस्य रूपं स्वरूपतः स्वभावतो वक्तुमशक्यं अध्यात्माद्युपाधिप्रयुक्तसर्वभेदराहित्यात् नहि जात्यादिविशेषरहितशब्दः साक्षाद्वक्तुं शक्यते तत एतैः सविशेषरूपैर्विराडादिभिः प्रकारैरनन्तत्वादिरूपसादृश्यद्वारा तदुपलक्षणभूतैस्त्वेतत्स्वरूपं जानीहीति द्वयोरर्थः ५४९ । ५५० नवम्यर्थदर्शयति यस्मादिति द्वाभ्यां । यस्मात्प्राणाख्याद्रूपादधिदेवं वा व्यात्मकात्सूर्यादिकं तेज उदेतितत्रैवास्तंगच्छति तथा च श्रुत्यन्तरं 'प्राणाद्या एव उदेति प्राणेऽस्तमेतीति' तथा सर्वदेवावागादयोऽष्टादशश्च यत्र प्राणेरथ च कृताभावरवत्समर्पिताः स्थिताः 'सर्वप्राणेऽर्पितम्' इति श्रुत्यन्तरात् तथा यमेनं प्राणं बलेनातिक्रम्य कोपि गंतुं न समर्थः त एव जितः प्राणोऽपि यस्य ब्रह्मणोऽप्येयं रूपं तदेव ब्रह्म विद्धीति द्वयोरर्थः ५५१ । ५५२ दशम्या ऐक्यपरत्वात् महत्वाक्यरूपाया अर्थदर्शयति यदेवेति । यच्चिद्रस्तु दृढदृश्यमाने पुमदीयादिशरीरेषु सर्वबुद्धिसाक्षितया वसते तदेवामुत्र परोक्षे पुद्गलादेशब्दप्रवृत्तिनिमित्तेषु अव्याकृताद्युपाधिपुवर्त्तते निभेदत्वात् यच्चा मुत्र ईशादिपुवर्त्तते तदेवेह दृश्यमाने पुवर्त्तते निभेदत्वादेवेति द्वयोरर्थः ५५३ । ५५४

लोकेषु सकलेष्वेव स्थितो निद्राविवर्जितैः ॥ ईड्यो देवैर्मनुष्यैश्च स्वर्गमोक्षाभिकांक्षिभिः ४८ अयमप्यात्मनो रूपं सर्वदेवादितिर्यथा ॥ स्वरूपतस्तु तद्रूपं न वक्तुमशक्यते ४९ अध्यात्ममाधिदेवं वा सर्वभेदविवर्जितम् ॥ तत एतैः प्रकारैस्त्वं विजानीहि महामते ५० यस्माद्रूपादुदेत्येष यत्र चास्तं निगच्छति ॥ सूर्यचंद्रादिकं तेजो यत्र देवाश्च संत्यमी ५१ रथचक्रे ह्यरायद्वत्सर्वदेवसमर्पिताः ॥ समर्थोऽपि न कोऽप्येन मतिक्रम्य व्रजेत्परम् ॥ एतद्ब्रह्म महाभाग न चिकेतो वधारय ५२ यदेवेह शरीरे पुममतेऽपि परस्य वा ॥ सर्वबुद्धिप्रचाराण्यः साक्षी भेदवाजतः ५३ तदेवामुत्र विज्ञेयं मीशे सूत्रे विराज्यपि ॥ यदमुत्र तदेवेह चैतन्यं भेदवर्जितम् ५४ यथानभसि नैवास्ति भेदः कोऽप्येकरूपिणि ॥ चैतन्ये तद्देवात्र भेदः कोऽपि न विद्यते ५५ निभेदं गगनं यद्वा द्रिश्यते त्रयहादिना ॥ ईशादिना तथैवैतच्चैतन्यमपि भिद्यते ५६ गंधर्वनगरं यद्देवसदेव विभेदकम् ॥ कालत्रयेऽपि खस्यैवं विश्वमप्यात्मनो भवेत् ५७ अतो नानेव नैवास्ति ब्रह्म नाना कुतः पुनः ॥ संसारादपि संसारं घोरदुःखप्रदं पुमान् ॥ व्रजेद्विलोकयेद्यस्तु नानेव च कदाचन ५८ नानैवेति च यो मंदः पश्येत्पापविमोहितः ॥ नरकान्नरकं सोऽयं याति दुःखप्रदं बहु ॥ एकवैव ततो ब्रह्मद्रष्टव्यं भेदवर्जितम् ५९ तस्यापि दर्शनं यत्स्यात्कारणं तन्न किंचन ॥ बाह्येन पराग्राहीर्णाद्रियाणीति कीर्तितम् ५६० मनसैव ततो ब्रह्म ज्ञातव्यं ब्रह्मवादिना ॥ सर्वभेदाविनिर्मुक्तमानं दात्मस्वरूपकम् ५६१

निभेदत्वं दृष्टान्तेन स्फुटयति यथेति । एकरूपिणि अखंडे ५५५ उपाधिदर्शिनो भ्रांता एव तत्र भेदं पश्यन्तीत्याह निभेदमिति । ईशः अव्याकृतं तत्प्रभृत्युपाधिना ५५६ वस्तुतोऽसतामप्युपाधीनां भेदप्रभेदोत्वेह दृष्टान्तमाह गंधवेति । यद्ब्रह्म कालत्रयेऽसदपि गंधर्वनगरं खस्य विभेदकं तथा विश्वं जडजातमात्मन इत्यन्वयः ५५७ अत इति । अतोऽखंडत्वाद्ब्रह्मणि नानेव कल्पितं नानात्वमपि विद्वद्ब्रह्मणो नास्ति एतद्ब्रह्म नानापरमार्थतो नानात्ववस्तु कुतः स्यादित्यर्थः योत्र ब्रह्मणिकल्पितं नानात्वं पश्यति स नाना यो निभ्रमणलक्षणं संसारं यातीति ५५८ यस्तु सत्यमेवात्र भेदं पश्यति स नरकमेव यातीत्याह नानैवेति । फलितमाह एकमेवेति । एकावाऽखंडत्वेन ५५९ एकादश्यर्थे दर्शयति तस्यापीति पङ्क्तिः । अपिः संभावनायां तस्यात्मनो दर्शने कारणं बाह्यं बहिर्मुखं किंचिदपि न संभाव्यते यत इन्द्रियाणि पराची बाह्यस्यैवाऽखंडत्वेन साक्षात्पुनः प्रथमं पश्यित्यर्थः ५६० मनसैवेति । ततो बहिर्दिश्यामीरप्यव्याकृतत्वादिना लब्धमनोपदेशेनाधिकारिणामनसं निष्काशेनैव दितीयं ब्रह्म लब्धमप्येवमित्यर्थः ५६१

तस्यभेदराहित्यमेवस्फुटयति नहीत्यादिना । गगनवदेकरूपेब्रह्मणिस्वाभाविकंनानात्वंनसंभवतीत्यर्थः ५६२ परतदिति परतउपाधितआरोपितोयोभेदःसोभेदरूपएवबोधः ओपाधिकभेदस्योपाधि
मोत्रनिष्ठतायाःप्रसिद्धत्वात् यथाघटमठादिप्रयुक्तोगगनभेदानगगनंरूपशक्तिरित्युच्यतेघटादिष्वेवतिष्ठतीत्यर्थः ५६३ किंचोपाधयोपिवस्तुतोन्नतब्रह्मणःपृथक्सत्ताकाहत्याह अपिभिन्नमिति । किंचिदपि
ब्रह्मणोभिन्नंविक्तंस्तत्ताशालिनभवति तथाचासतानृश्रृंगसाम्यंनतेनोपाधिनासर्वेषामात्मभूताब्रह्मणःसकाशाद्भेदःकथंस्यादित्यर्थः ५६४ फलितमाह तस्मादिति । तस्मात्ताशस्वसंस्कारव
त्वेनसुक्तंमुपदिष्टंतत्तातेनमनसैर्वानिर्द्वैतमात्मरूपंदृष्टव्यं भेददर्शनेदोपस्योक्तत्वादित्यर्थः ५६५ द्वादश्यर्थमाह अपमितिद्वाभ्यां । अपमद्वितीयत्वेनवर्णितआत्माजीवरूपेणमनुष्याणांहृदिस्थित
स्तस्यचमनुष्यहृदयस्यप्रायेणांगुष्ठपरिमितत्वात्सोपितदवच्छेदेनांगुष्ठमात्रइत्युक्तइत्यर्थः ५६६ अंगुष्ठमात्रइति । तंहृदयांतःस्थमंगुष्ठमात्रंपुरुषंसर्वेशानरूपेणयोजानीयात्तस्यजुगुप्सापदोक्तंशंयादि
कंनभवतीत्यर्थः ५६७ त्रयोदश्यर्थमाह अंगुष्ठेतिद्वाभ्यां । अंगुष्ठमात्रःसर्वेशानःस्वयंज्योतिर्निर्भूमाग्निवदेदीप्यमानःअद्यथःपदोपलक्षितकालत्रयेप्येकरूपस्तिष्ठतीत्यर्थः ५६८ नास्येति । अस्यात्म

नाहिव्रह्मणिनानात्वंविद्यतेस्वयमेवतत् ॥ एकरूपेकथंतत्स्यात्सर्वदागगनोपमे ६२ परतोयत्रनानात्वंतदनानात्वमीरितम् ॥ यथैवगगनेतत्स्यान्निर्मितंहिघटादि
ना ६३ अपिभिन्नंकिंचितुसदास्तिब्रह्मणःसदा ॥ असताकेनभेदःस्यातेनस्वात्मस्वरूपतः ६४ तस्मान्निर्द्वैतमेवैतद्दृष्टव्यमनसैवाहि ॥ शास्त्रसंस्कारसूक्तेनह
दिस्थेनात्मनःसदा ॥ यतोनानात्वदृष्टोस्याद्दोषःप्रागेवकीर्तितः ६५ अयमात्माजीवरूपोमनुष्याणांहृदिस्थितः ॥ अंगुष्ठमात्रंहृदयंतेपांप्रायःप्रकीर्तितम् ॥ अं
गुष्ठमात्रस्तेनायंहृदयस्थोभवेत्सदा ६६ अंगुष्ठमात्रःपुरुषोमध्येस्तिहृदयस्याहि ॥ ईशानोभूतभव्यस्ययज्ज्ञानात्संशयादिन ६७ अंगुष्ठमात्रईशानःस्वयंज्यो
तिर्हृदिस्थितः ॥ कालत्रयेप्येकरूपोनविपर्येतिर्किंचित् ६८ नास्यभेदोस्तिकुशापिचैतन्यैकस्वरूपिणः ॥ यथाजलस्यसर्वत्रद्रवस्नेहस्वरूपिणः ६९ उच्चैर्निप
तितंयद्व्यातिनीचैःपयःसदा ॥ भेदवानपिचात्मैवंमंतव्योभेदमाव्रजेत् ७० मेघान्निपतितंनीरंसमेवाविषमेस्थले ॥ पर्वतानपिसंप्राप्यततोनिम्नाभुवंव्रजेत् ७१
एवंकर्मनिमित्तेननानायोनीःसमाव्रजन् ॥ आत्मात्रब्रह्मविज्ञानादेकर्तायातिसर्वथा ७२ यथाजलंस्थलेशुद्धेशुद्धमेवावतिष्ठते ॥ कलुषंगैरिकादीनांसंयोगादपित
द्रजेत् ७३ एवमात्मासदाशुद्धोविशुद्धेमनसिस्थितः ॥ रागादिसहितद्रदशुद्धश्चभवेदयम् ५७४

नश्रिदेकरूपस्फुटयति नहीत्यादिना । यथासर्वत्रजलंद्रवादिरूपमेवनिमित्तमित्यर्थः ५६९ चतुर्दश्याअर्थदर्शयति उच्चैरिति । यथापयोजलंमेघेभ्यउच्चैरुच्यतेपुपर्वतशिखरादिदेशेषुनिपतितं
सचीचैर्यातिविशीर्यंतइतियावत् एवंभेदवान्भेदेनहृदयात्मापिबोधः किंतस्यभवतीतिचेत्शृणु भेदमाव्रजेदिति । भेदंविदारणंनानायोनिभावंगच्छेदितिभाष्यानुसारेणार्थः ५७० फलितार्थमाह
मेघादितिद्वाभ्यां । यथापर्वतोयेसमेविषमेवाकर्ष्येदंशेमेघान्निपतितंनीरंपर्वतात्पर्वतस्यमध्यादिभागान्प्राप्यततोपिनिम्नाभूमिंव्रजति निम्नाभूमिस्तस्यविश्रामस्थानमितिपावत् ५७१ एवमिति ।
यथोन्नोत्प्रांतस्तथाभेददर्शनलक्षणोन्ननिपातप्रयुक्तंनानायोनिभ्रमणलक्षणंविशरणं व्रजन्सत्तात्मात्रज्ञानात्मिकांविश्रामभूमिंप्राप्यएकतांभूमानंदरूपांविश्रान्तिव्रजेदित्यर्थः ५७२ चतुर्थवल्ग्वंत्या
याअर्थमाह यथाजलमिति । यथाशुद्धदेशेपतितंजलंशुद्धमेवतिष्ठति तस्यहिमालिन्यंगैरिकादिवदेशसंसर्गकृतमेव तथास्वतःशुद्धस्यात्मनःशुद्धिपामंतःसम्यग्भानंमलिनयोभिस्तस्यान्यथादर्शने
मितत्स्वरूपस्यनकापिस्तारितित्रयाणांभावः ५७३ । ५७४

५७५ पंचमवल्ल्याद्यामृचमवतारगति सुशीतलमितिषड्भिः । यथास्वभावतःशीतलमपिनीरं वन्हियोगादुष्णं जायते तथास्वभावतःसुखरूपोप्यात्मादेहयोगादुःखीभवतीति ५७६ नचिकेतइति ।
 हेनचिकेतस्ततोदेहस्यदुःखेनान्वयव्यतिरेकदर्शनात्कारणाज्ञानसहितंस्थूलसूक्ष्मरूपंशरीरद्वयंदुःखहेतुरित्यर्थः ५७७ तत्रकारणज्ञानंनसाक्षादुःखहेतुः किंतुविषयवृक्षबीजमंकुरादिद्वारेवसूक्ष्मादिदेह
 द्वयद्वारेत्याह बीजमिति ५७८ तत्रापिसूक्ष्मदेहःस्थूलदेहंविनानभोगदइत्याह माययेतिद्वाभ्यां । तत्रयःसूक्ष्मोदेहःसमायायाःकार्यमायानाशमंतराऽविनाशीचस्थूलदेहाश्रयेणैवात्मनोभोगहेतु
 श्च कीदृशस्यात्मनःतत्रशरीरद्वयेतादात्म्याध्यासांगतस्येतिद्वयोरर्थः ५७९ । ५८० स्थूलैइति । तेनस्थूलदेहस्यभोगलिंगद्वारात्मवैशद्यदेशत्वेनअत्रस्थूलदेहेऽयंपुरुषःशास्त्राचार्यप्रसादादतिवि
 शशोपिभवतितस्मात्तदात्मवैशद्यार्त्तमंप्रयोजनमभिसंवापयतंस्थूलदेहंवर्णयामीत्यर्थः ५८१ अवतारितांव्याचष्टे पूर्यतेइतिविंशत्या । पुरुषपदंसूक्ष्मशरीरवाचकंमधुब्राह्मणादौप्रसिद्धं यातवस्त्व
 गादयःसप्तप्रसिद्धाअनादिरसश्चैतैःपूर्यमाणत्वलक्षणव्युत्पत्तिसमन्वयादेतत्स्थूलंशरीरंपुरंमित्युच्यतेअथवापथालौकिकंपुरमीशेनस्वामिनाराजादिरूपेणसमन्वितंतद्वत्पूर्णेनप्रभुणासमन्वितत्वाद्गौण

स्वभावःस्वच्छतायद्वदपांचसर्वदेवहि ॥ आत्मनोपितथैवैषास्वच्छतापरिकीर्तिता ५७५ सुशीतलयथानीरं वन्हियोगात्प्रजायते ॥ उष्णमात्मासुखंतद्वहुः
 खीदेहस्ययोगतः ५७६ नचिकेतस्ततोदेहोद्विविधोपिसकारणः ॥ दुःखस्यकारणंष्टोब्रह्मविद्धिर्महात्मभिः ५७७ बीजंयथाफलायस्यान्नांकुरेणविनाक्वचित् ॥
 एवंदेहंविनामायानदुःखायकदाचन ५७८ माययाजायतेदेहःसूक्ष्मोयोनविनश्यति ॥ मायानाशंविनायोयंसूत्रमित्युच्यतेबुधैः ॥ संसारपटनिर्माणेसर्वेषामि
 हदेहिनाम् ५७९ स्थूलदेहंसमाश्रित्यसहिभोगंप्रयच्छति ॥ आत्मनस्तत्रतादात्म्यमन्यमानस्यसर्वदा ५८० स्थूलेवपुषितेनायंविभातिविशदःपुमान् ॥ गुरु
 शास्त्रोपदेशेनतस्माद्देहंवदामितम् ८१ पूर्यतेपुरुषेणैतद्वातुभिश्चतथैवहि ॥ त्वगादिभिस्तथैवान्नपानजातरसैर्मुहुः ॥ पुरंशरीरंतेनैतत्पूर्णेनसमन्वितम् ८२
 द्वारवद्वियथालोकेपुरंभवतिसर्वतः ॥ अधिष्ठितंचकेनापिभोगिनाप्रभुणागृहम् ८३ तद्वदेकादशद्वारमिदंदेहमुदाहृतम् ॥ सप्तद्वाराणितस्योर्ध्वमधस्ताद्वेच
 संस्थिते ८४ उदरेदशमंनाभिच्छिद्रमुक्तंमनोपिभिः ॥ कपालत्रयसंधिस्थमुक्तमेकादशंसदा ८५ सरस्वतीगतायत्रनित्यंप्रच्छन्नचारिणी ॥ ऊर्ध्वंयथाव्रज
 नयोगीव्रजेदंविषमंजसा ८६ जन्मशून्यःपुमानिन्द्रःस्वयंज्योतिःसदैवयः ॥ वर्जितःकुटिलेनान्यचेतसाजडरूपिणा ८७ अधितिष्ठतिसर्वज्ञःकरणैरपिवर्जितः ॥
 इदंपुरंसदादेवैर्वागाद्यैरप्यधिष्ठितम् ५८८

मस्यपुस्त्वमित्यर्थः ५८२ लौकिकपुरसाम्यमेवमपंचयति द्वारवदिति । यथागृहंप्रभुणागृहस्वामिनाऽधिष्ठितं तथाकेनचित्स्वामिनाधिष्ठितंचलौकिकंपुरंभवति ५८३ तत्रद्वारवत्त्वरूपंसा
 म्यमस्यस्फुटमित्याह तद्वदिति । सप्तश्रोत्रेनत्रनासिकायुगानिमुखंचेति द्वेपायूपस्थरूपेदशमीनाभिःशिरोमध्यद्वारंत्वेकादशमितिद्वयोरर्थः ५८४ । ५८५ सरस्वतीति । यत्रकपालत्र
 यसंधिस्थएकादशोदरेसरस्वतीमुपुन्नारूपवावहतिप्रच्छन्नचारिणीअयोगिभिर्दुर्लक्ष्याययामुपुन्नारूप सरस्वत्याऊर्ध्वगच्छन्नयोगीर्विराद्युपलक्षितंदेवयानंपंथानमाक्रामतीत्यर्थः ५८६ तदधिष्ठितारं
 दर्शयति जन्मेति । जन्मादिविकारशून्यंइन्द्रःपरमेश्वरःस्वयंप्रकाशत्वाजडतयास्वतोभिजेनचेतसामनसावर्जितः स्वभावेतदनपेक्षइतिपावत कीदृशेनकुटिलेन सत्तादिप्रमात्मानंविहायविष
 यामिदमुपपन्नोऽस्तिइत्यशालिना ५८७ तद्विषयेपुस्त्वमागौर्वागाद्यैरप्यधिष्ठितमित्याह अपितिष्ठतीति ५८८

सदेवोऽस्तुतः सर्वकर्मराहितत्वादानंदरूपत्वाद्यकल्पितेन कर्मणा उक्तं पुरेनानां क्लेशागारसंपाद्यापिशोकादिनिर्मुक्तइत्याह संपाद्येति । स्पष्टम् ५८९ वस्तुतः शोकादिरहितपेक्षपक्षिदशीयति को
कहति । स्पष्टम् ५९० य एवं विणितः पुरुषः स एव त्वत्पृष्ठधर्माद्यतीततत्त्वमित्याह आनंदात्मेति ५९१ अयमधिकारी नित्यमुक्तात्मरूपेण नित्यमुक्तरूपोऽप्येतद्विज्ञानात्कल्पितमज्ञानरूपं बंधैव
जन् पुनर्मुक्तं व्यवहारभागभवतीत्याह एतदिति ५९२ यथा भाग्यवान् लोके सुखं प्राप्य पुनः सुखी भवेत्तथा विद्वान्मुक्त एव मुच्यते इत्याह सुखादिति स्पष्टम् ५९३ आत्मनो नित्यमुक्ततां स्फुटयि
तुं बंधपदेन किं रज्ज्वादिना वेष्टनं विवक्ष्यते किं वा संसर्ग इति विकल्प्य तत्र नायस्य मूर्तत्वं न्याप्यत्वादात्मनी गगनवत्पूर्णत्वादित्याह बंधनमिति । बंधनात्मको बंधो मूर्तानां परिच्छिन्नानां घटादीनां
मेव दृष्टो न गगनादाविति ५९४ न द्वितीय इत्याह संयोगेति । संयोगादिसंबंधरूपं बंधनं यद्वादिभिः कल्पितं तत्सत्सत्यमेव न भवति कल्पनामात्रत्वादेवेत्यर्थः ५९५ संयोगादेः कल्पनामात्रत्वमप्रा
माणिकत्वेन स्फुटयितुं तत्र प्रत्यक्षं तावन्नस्तीत्याह संयोग इति । वस्तुनो अनुयोगिप्रतियोगिरूपे विज्ञाय विशेपेणावहितचित्ततारूपेणावधार्यतां पृथग्भूतः संयोगादिर्न दृश्यते तस्मादनुपलंभादेव सं
योगादिः पदार्थोऽत्र वस्तुस्वरूपेनास्तीत्यर्थः तथाहि देहोपुरुष इत्यत्र प्रतियोग्यनुयोगिनोर्देहपुरुषोऽस्वरूपविवेके क्रियमाणे संयोगपदार्थः पृथग्दृश्यते एवं समवायोपि ५९६ नानुमानमिति ।

संपाद्यकर्मणास्वेन सर्वकर्मविवर्जितः ॥ आनंदात्मास्वरूपेण न शोचति कदाचन ५८९ शोको दुःखसमुत्थः स्यादुःखं संगसमुद्भवम् ॥ निःसंगः पुरुषः केन शोकं
च्छेदकारणम् ९० आनंदात्मास्वयं ज्योतिर्विशोको यः पुरःस्थितः ॥ धर्मादिरहितं रूपं स एवैतन्न संशयः ९१ एतद्विज्ञानतः सोऽयं विमुक्तः स्वात्मरूपतः ॥ अ
ज्ञानबन्धनाद्भ्रमो मुच्यते तत्र भवादृशः ९२ सुखात्सुखं यथैवायं लौकिकः पुरुषो व्रजेत् ॥ विमुक्तस्तद्देवात्मा पुनरेव विमुच्यते ९३ बंधनं हि भवेद्बन्धो मूर्तानां जडरू
पिणाम् ॥ घटादीनामयं दृष्टो गगने न कदाचन ५९४ संयोगसमवायादिकल्पितं बंधनं हियत् ॥ वादिभिर्न भवेत्सत्कल्पितत्वेन हेतुना ५९५ संयोगः समवायो वा
प्रत्यक्षो नैव दृश्यते ॥ विज्ञाय वस्तुनीयस्मात्तस्मान्नैवोत्र विद्यते ५९६ नानुमानमतोत्रास्ति ग्रहे किंचन कीदृशित् ॥ शब्दस्तु न रथं गादौ पक्षपातविवर्जितः ५९७
न च वेदस्य वचनं तयोः सत्येऽस्ति किंचन ॥ प्रमाणांतरमेतस्माद्द्वारापास्तं कथं भवेत् ५९८ गगनादौ ततो नैतौ विद्येते जडवस्तुनि ॥ भविष्यतः कथं त्वेतावमूर्ते ज्ञान
रूपिणि ५९९ देहादिनापि यः कश्चित्संबंधो दुर्भणः स्थितः ॥ आनंदात्मनि सोऽप्यत्र विद्यते न च वस्तुतः ६००

अतः प्रत्यक्षायोग्यत्वात् तत्र संयोगादिस्वरूपविषयकग्रहणे साध्येऽनुमानमपि न प्रवर्त्तते न हि प्रत्यक्षेण केनापि रूपेणागृहीते अनुमानं प्रवर्त्तते तथा च न्यायभाष्ये नानुपलब्धे न्यायः प्रवर्त्तते इति । श
ब्देऽपि द्विविधः लौकिकोऽपेक्षितश्च तत्र नायस्तस्य प्रमाणांतरानुग्रहेणैवार्थसाधकत्वं दृष्टेरित्याह शब्दस्त्विति । पक्षपातः प्रमाणांतरानुग्रहस्तद्विजितः शब्दोऽयं दिप्रमाणस्यात्तदानुरग्णादावपि
स्यादित्यर्थः ५९७ न द्वितीय इत्याह न चेति । तयोः संयोगसमवायोः । एवं प्रत्यक्षादित्रयाभावे तदुपजीविनामुपमानादिप्रमाणांतराणां संभावनादूरतो निरस्तेत्याह प्रमाणांतरमिति ।
एतस्य लक्ष्यस्य उपजीव्यप्रमाणत्रयस्याभावात् ५९८ तथा च उच्यते संयोगादेः संभवो जडेष्वपि दृश्ये पुनर्वक्तुं शक्यः तदाह प्रमात्मनि सर्वांतरे तदसंभवः किमुवाच्य इत्याह गगनादाविति ५९९
अस्तु तर्हीनिर्वचनीयः संबंध इति चेन्न तस्यापि योग्ययोगेन संबध्यते इति न्यायेनातिर्वचनीयदेहादिष्वेव सत्त्वादित्याह देहादिनापीति । यः कश्चिद्दुर्भणः अनिवर्चनीयः संबंधः सोऽपि देहादिनेवानिवर्
चनीयेन सह स्थितः अत्रानंदरूपे ब्रह्मात्मनि वस्तुतोनपि तदेति योजना ६००

फलितमाह तत इति । ततः संबंधस्य दुर्निरूपत्वात् सदाबंधनशून्यत्वेन मुक्तोऽप्यात्मा कल्पितबंधादिमकांमाया मात्मबोधेन निघ्न पुनर्मुच्यते इत्युक्तः ६०१ एवं निरावरणात्मनः प्रभावं वर्णयतीह स इत्यादिर्भेदस्यार्थपोडशभिर्निरूपयंस्तत्र हंसपदार्थसमन्वयं दर्शयति आत्मेति द्वाभ्यां । तत्रार्थस्फुटम् ६०२ सूर्येति । अथवा प्राणः प्रजानामुदयत्येष सूर्यः इति श्रुत्यंतराद्वा हि श्रमप्राणात्मकसूर्य रूपेण त्रिलोकीभासकत्वात्सूर्यवाचकं हंसपदेनात्मोक्त इत्यर्थः ६०३ शुचिपदादिपदत्रयार्थमाह शुचाविति । शुचौ शुद्धे यथालोके सुवर्णी प्रियं तद्वत्प्रियत्वादयं महेश्वर आत्मा धनवाचकवसुपदेनोक्तः तथा हृदयाकाशे आत्मा रूपेण बाह्याकाशे सूर्यादिरूपेण स्थितत्वादंतरिक्षवासी प्रोक्त इत्यर्थः ६०४ तथा यमेवात्मा धियज्ञं होतृ सज्ञक कृत्विग्रूपेण वेद्यां संस्कृतभूमौ तिष्ठतीत्याह यज्ञेति ६०५ अथ वा प्राणाग्निहोत्रादिविषया अन्नभोक्तृत्वादयमात्मा होतृ इत्युक्तः वेदिसममध्यच्छिद्रवति हृदये सूर्यमंडले वा स्थितत्वाच्च वेदिपदित्युक्त इत्याह आत्मा प्राविति । आत्मा श्रौभोक्तृरूपा श्रौयतः सर्वमन्नं जी वनहेतुभूतं जुहोति ततो भोक्तात्मा होतृ इति कथितः । हृदि विवेकमध्यतो मध्ये वेदिसमं च्छिद्रं तत्र यतः श्रितस्ततो वेदिपदित्युक्त इत्यर्थः ६०६ दुरोण इति । द्रोणपदं छांदसदकारोत्तरोकारागमेन

ततो बंधनशून्यत्वाद्धिमुक्तः सर्वदेवसः ॥ विमुच्यते पुनर्मायानाशादात्मप्रबोधतः ६०१ आत्मप्रबोधतो यस्माद्धेत्यविद्यामयं पुमान् ॥ तस्माद्धंस इति प्रोक्तः पंडितैर्वेदादिभिः ६०२ सूर्यरूपेण बालोक्तत्रयमिदं तिसर्वदा ॥ प्राणो बहिश्चरस्तेन हंस आत्मानि गच्छते ६०३ शुचौ तिष्ठति सर्वात्मा हृदि वा गगनेऽपि वा ॥ वसुभू तः सुवर्णेन सदृशो वै महेश्वरः ॥ अंतरिक्षे हृदये वा होवैषो वतिष्ठते ६०४ यज्ञकर्मणि देवो यं होतृ रूपेण सर्वदा ॥ वेद्यां तिष्ठति सर्वात्मा यजमानप्रमोदकः ६०५ आ त्मा श्रौ सर्वमेवात्रं जुहोत्येव यतस्ततः ॥ होतात्मा कथितो भोक्ता हृदि विवेकवाश्रितः ॥ वेदिवन्मध्यतश्छिद्रे प्राणिजीवनहेतुके ६०६ दुरोणे द्रोणकलशे गृहे वा गृहमे धिनाम् ॥ तत्र सीदति सोमो यमतिथिर्यज्ञकर्मणि ६०७ अज्ञातकुलगोत्रो वा मध्यान्हादिसमागतः ॥ अत्राद्यर्थो मानवो यः सोतिथिः परिकीर्तितः ६०८ नृपुना नाविधैरूपैरेष तिष्ठति देवराट् ॥ नानेन्द्रियसमुत्थानैर्वार्यैर्भोक्तात्मनापि च ६०९ वरं सम्यक् सुखं प्रोक्तं तत्र तिष्ठत्ययं पुमान् ॥ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिः स्वस्मिन्ने वस्वयं प्रभे ६१० ऋतं कर्म समुद्दिष्टमवश्यं फलदायियत् ॥ तत्र तिष्ठत्ययं देवः फलरूपेण सर्वदा ६११ आदित्यपुरुषस्यांतर्बुद्धेर्वापि व्यवस्थितम् ॥ व्योमयत त्रसंस्थान आनंदात्मैव केवलः ६१२

दुरोणेत्याकारकं सत्पुण्यज्ञे सोमरसाधारे कलशे मुख्यवृत्त्या वर्तते तेन कलशेनातिथि संमानं कत्व लक्षणसाधर्म्येण सद्गृहिणां गृहेऽपि गोण्यावर्त्तते तथा च सोमयागेऽतिथिवत्पूज्यत्वाद्वात्मा कसोमरसरूपेण द्रोणकलशेऽयमात्मा सीदति तिष्ठति तथा प्रसिद्धातिथिरूपेण गृहमेधिनां गृहेऽसीदतीत्यर्थः ६०७ प्रसिद्धातिथिरूपयति अज्ञातेति । वाशब्देन ज्ञातकुलगोत्राणामाचार्यकृत्विगादीनां परिग्रहः स्फु टमन्यत् ६०८ नृष्विति । तथा यमात्मानृपुतिष्ठत्वापत्ते कैः नानेन्द्रियेषु समुत्थानं प्रादुर्भावोपेयां तथा विधेर्वार्यैः शक्तिविशेषैः तेषामंतर्गम्य भिव्यंग्यत्वात् तथा भोक्तृरूपेण च तथा च स्मृतिः सुखं दुःखं भवाभावः इत्याद्या क्षेत्रज्ञापिमां विद्धि इति च ६०९ वरमिति । तथा यमात्मा वरपदोक्तं सम्यक् सुखं भूमाख्यं स्वरूपेति तिष्ठति सभूमा कस्मिन् प्रतिष्ठितः स्वमेहिनीति श्रुत्यंतरात् ६१० ऋतमिति तथा यमात्मा ऋतपदेन सत्यवाचिना अवश्यभाविफलकत्वासाधर्म्येण लक्षितकर्मणि फलरूपेण तिष्ठतीत्यर्थः ६११ आदित्येति । तथा यमानंदरूप आत्मा तत्र संस्थानः सम्यक्स्थितिः ६१२

उदकेभ्य इति । तथायमात्माग्रहपदोक्तविरण्यगर्भरूपेण उदकेभ्यः अण्प्रचामेभ्यः सूक्ष्मभूतेभ्यो जातः तथागोपदोक्तसूर्यकिरणेभ्यो मिषात्मना परिणतेभ्यो जलरूपेण जात इत्यर्थः ६१३ ऋतेति । तथायमात्माऋतपदोक्तात्फलारंभोन्मुखात्कर्मणः सकाशात् सुखादिप्रदानाविधदेहादिरूपेण जायते तथाचयोगसूत्रं 'सति मूले तद्विपाके जात्यायुर्भोगाः' मूले अविद्यादिक्लेशरूपे सति अबाधितेतस्य कर्मणः फलानि जात्यादिरूपाणि भवंतीति तदर्थः ६१४ अदेरिति । तथायमात्मा चतुराननवेधोरूपेण सुमेरुरूपपर्वताद्भूलयात्मक कमलकणिकाभृताज्जातः कीदृशान्मेरोः उल्लवतश्चतुराननात्मकगर्भप्रादुर्भावेजरायुस्थानीयात् 'गर्भाशयो जरायुः स्यादुल्लवच' इत्यमरः । अदिजा इति टाबंतमित्यभिप्रेत्य हिमः द्वेगिरिजारूपेणायमुत्पन्न इत्याह अथवेति ६१५ किंबहूक्तेनेति । ऋतपदोक्तकर्मफलात्मकं यावज्जगत्तत्सर्वबाधासामानाधिकरण्येन ब्रह्मैवेत्यर्थः ६१६ अथात्मनोधिगमेलिगमुपदिशतस्तृतीयमंत्रस्यार्थमाह आत्मायमिति । अयमात्मा सर्वपां हृदयस्थः सन् प्राणाल्पं वायुमुर्ध्वं नयति अपानाल्पं तु प्रत्यगव्यः अस्ति क्षिपति तथाच प्राणापानविचरणमात्मनो लिङ्गमिति ६१७ अंगुष्ठेति । तथायमात्मा हृदयस्य मध्ये अंगुष्ठमात्रे आसीनः सन् वामनः परिच्छिन्नपरिमाण इव भासमानः । यदा वामाना

उदकेभ्यस्त्वयं जातो ब्रह्मणो वपुराश्रितः ॥ गोभ्यश्चापितथैवायं नीरूपो त्ररश्मितः ६१३ ऋतरूपादयं जातः सर्वदा कर्मणः फलात् ॥ सुखदुःखफलानेकदेहेन्द्रियविभेदवान् ६१४ अदेर्मेरोरयं जात उल्लवतश्चतुराननः ॥ अथवा हिमवन्नाम्रोगिरिजारूप एव सः ६१५ किंबहूक्तेन निखिलंचराचरमिदं जगत् ॥ ऋतं कर्म फलं सर्वं ब्रह्मैवैकं न चापरम् ६१६ आत्मायं सर्वजगतां हृदये सर्वदा स्थितः ॥ ऊर्ध्वप्राणं नयत्येषो ह्यपानं प्रत्यगस्यति ६१७ अंगुष्ठमात्र आसीनो वामनो हृदयस्य हि ॥ मध्यतश्चाप्युपास्योयं वागाद्यैर्विश्वदैवतैः ६१८ यदा शरीरतो याति बहिर्मरणकर्मणा ॥ शरीरस्थस्तदा तस्मिन् देहे किं परिशिष्यते ६१९ देहः काष्ठसमो यस्मादस्य निर्गमने भवेत् ॥ तस्मान्न किंचिदप्यत्र चैतन्यमवशिष्यते ६२० यदेतद्देहसंस्थानं चैतन्यं भेदवर्जितम् ॥ तदेतद्भवता पृष्ठं धर्मादिरहितं हियत् ६२१ न प्राणेन नापानेन मर्त्यो जीवति कश्चन ॥ इतरेण तु जीवति यस्मिन्नेतावुपाश्रितौ ६२२ प्राणापानौ ततो नात्मरूपौ कस्यापि देहिनाः ॥ किंतु यस्मिन्नुभावेतौ मूर्छादौ संप्रतिष्ठितौ ॥ श्वासाद्यलापरूपायां स आत्मा सर्वदेहिनाम् ६२३ धर्माधर्मादिनिर्मुक्त एष आत्मा मयेरितः ॥ प्रियहृष्टेन मनसा तुभ्यां हि नाचिकेतसे ६२४ प्रवक्ष्यामि त्वया पृष्ठमिदानीं परमं वरम् ॥ आत्मात्रमरणं प्राप्य यथा भवति तच्छृणु ६२५

प्रशस्तफलानां नायकः सर्वदेवैर्वागादिरूपैरूपास्य उपजीव्यः ६१८ चतुर्थस्य मंत्रस्य देहादिस्थितिप्रयोजकत्वमात्मलिङ्गदर्शयतोऽर्थमाह यदेति । अयमात्मा शरीरस्थो मरणप्रयोजकेन कर्मणा विश्वं सन पदोक्तं शरीरतो बहिर्गमनं करोति तदा एतद्देहस्थितिकारणं किं शिष्यते न किंचिदपि यतः काष्ठवद्देहादिद्योगो देहोऽस्यात्मनो निर्गमने भवति अतो ज्ञायते एतद्देहस्थितिहेतुभूतं चैतन्यं नावशिष्यते इति द्वयोरर्थः ६१९ । ६२० यदेतदिति । यच्चैतद्देहस्थितिप्रयोजकं चैतन्यं तदेव त्वत्पृष्ठमद्वितीयं ब्रह्मैत्यर्थः ६२१ ननु देहस्थितिप्रयोजकत्वे प्राणेऽतिप्रसक्तमित्याशङ्क्य स्वधारणेऽप्यशक्तस्य परधारणकथा व्याहतेति दर्शयन् पंचमं पठति न प्राणेनेति ६२२ एतच्चात्पर्यमाह प्राणापानाविति । ततः परायत्तत्वात् प्राणापानावात्मरूपावात्मनोरूपस्वरूपस्थितिप्रयोजकत्वं धारयितुं योग्यो न भवतः किं त्वेतौ प्राणापानौ यत्र कारणे प्रसिद्धौ लीनौ भवतः कदा आसाद्यलापरूपायां श्वासाद्यदर्शनोपलक्षितायां मूर्छामरणादिपदवाच्यायामवस्थायां स एतत्कारणभूतं तत्त्वमेव सर्वदेवामात्मैत्यर्थः ६२३ पृष्ठयादिद्वयस्यार्थमाह धर्माधर्मैत्येकादशभिः । एवं शुद्ध आत्मा तुभ्यमुक्तः अथ यत्त्वयात्मनः परलेकि सत्त्वं पृष्ठं कीदृशं परमं वरं प्राणां वराणां मध्येऽप्यवस्थेनोपपद्यते तदिदं शृण्विति द्वयोरर्थः ६२४ । ६२५

आ. पु.

॥ २४ ॥

योनिमिति । मरणे आत्मनः अत्यंतोच्छेदो न भवति किंतु केचिज्जंतवो जंगमशरीरलाभाय योनिषु पुनर्लक्षितं जंगमबीजभावं प्राप्नुवन्ति केचित्तु स्थावरभावाय स्थावरबीजभावं तत्र च कर्मकायिकादिश्रुतपदलक्षिताभावना च व्यवस्थापिकेत्यर्थः ६२६ तत्र कर्मणो व्यवस्थापकतां स्फुटयति पुण्याधिक्यादिति त्रिभिः । पापापेक्षया पुण्याधिक्यं जंगमदेहप्रयोजकं पुण्यापेक्षया पापाधिक्यं तु स्थावरत्वस्य तथा जंगमेव पि पुण्यतारतम्यं कीटाभ्यहिरण्यगभीतदेहेषु धर्मज्ञानादितारतम्यप्रयोजकमिति द्वयोरर्थः ६२७ । ६२८ येषां पुण्यं प्रणुवत्पापं पर्वतवत्ते स्थावरा भवन्तीत्याह पुण्यमिति । स्तब्धं गमनादिस्वातंत्र्यरहितं जीवितुं शीलं येषां तथा ६२९ श्रुतस्य कर्मानुष्ठानद्वारा व्यवस्थापकतां स्फुटयति पुण्यं वेति । वृद्धेभ्य आसत्त्वाभिमतं भ्यः पितृप्रभृतिभ्यः पुण्यं पातकं वा यत्कर्त्तव्यं तथा श्रुतं तदुत्थं भावनया तदेव पुण्यादिक्रमनुष्ठापतदनु रूपं जन्मलभंते पुनश्च तादृशरुच्यातादृशं कर्म कुर्वन्तीति द्वयोरर्थः ६३० । ६३१ एतदेव स्फुटयति पापिनामिति । स्पष्टम् ६३२ हिरण्यगर्भशरीरमपि पुण्यपापोभयारब्धमिति दर्शयितुं तत्र सोऽविभेदिति श्रुतिप्रसिद्धं भयानुमितपापलेशारब्धत्वमाह वालाग्रेति । वालाग्रशतभागेन तुल्यमिति शेषः पूर्वशरीरिणिसवैशरीरीप्रथम इति प्रसिद्धे ६३३ वर्णितस्यात्मसत्तायां पर्यवसानमाह ब्रह्मा

योनिमन्ये प्रपद्यंते जंगमत्वाय देहिनः ॥ स्थावत्त्वं परेयांति यथां कर्म यथा श्रुतम् ६२६ पुण्याधिक्याद्भवंत्येते जंतवो जंगमात्मकाः ॥ पापाधिकाश्च सततं भवंति स्थावरा अपि ६२७ जंगमेषु च पुण्यस्य तारतम्याद्भवंत्यमी ॥ ब्रह्मादयश्च कीर्ताः सर्वदेवशरीरिणः ६२८ पुण्यं स्वल्पांशतो येषां पापं पर्वतवत्स्थितम् ॥ ते दुःखबहुला एते स्थावराः स्तब्धजीविनः ६२९ पुण्यं वा पातकं वा पिकरणीयतया पुरा ॥ पित्रादिभ्यः स्ववृद्धेभ्यः श्रुतं जन्मांतरे यथा ६३० तथा तत्समनुष्ठापयतास्ते तादृशाः पुनः ॥ कुर्वन्ति च तथैवैतच्छृण्वन्ति च पुनः पुनः ॥ कुर्वन्ति च तथैवैतत्स्वदेहेन पुनः पुनः ३१ पापिनां पातकस्यैव श्रवणे करणेऽपि च ॥ प्रीतिरुत्पद्यते तद्बद्धर्मस्य च महात्मनां ६३२ वालाग्रशतभागेन पापं पूर्वशरीरिणि ॥ पुण्यं पर्वतसंकाशं विद्यते परमेश्वरे ३३ ब्रह्मादिस्थावरांतो यं पुण्यपापफलात्मकः ॥ संसारः कर्मतो जातस्तच्च पूर्वशरीरतः ६३४ पूर्वशरीरनैवैतदसत्यात्मनि विद्यते ॥ आत्मा स्तितत एवायं शरीरांतरभाक् पुमान् ६३५ अतः प्रश्रद्धयेत्येतदेकमेवात्मनो वपुः ॥ पृष्ठं तन्मिलितं कृत्वा गुह्यं ब्रह्मसनातनम् ॥ अस्ति तामभिधायैव यम आहानयादिशा ६३६ योजागर्ती पुमाने पुस्वप्रकाशचिदात्मकः ॥ कामं कामं बहुविधं पुत्रक्षेत्रादिरूपकम् ॥ निर्ममाणः सदा स्वप्ने सर्वेषामिह देहिनाम् ६३७

दीति । एवं सर्वसंसारस्य पुण्यपापोभयारब्धत्वात् पुण्यपापोभ्यः पूर्वशरीरारब्धत्वात् पूर्वशरीरस्यात्मसत्ताव्याप्यत्वात्ततः संसारवर्णनेनात्मनः सत्यत्वचेतनत्वादिकं सिद्धमिति द्वयोरर्थः ६३४ । ६३५ पृष्ठं द्वितीयं पादं योजयन् पूर्वोत्तरसंगतिमाह अत इति । अतः संसारवर्णनस्याप्यात्मरूपे पर्यवसानाद्यमवमुक्तविधया आत्मनो स्तित्वमभिधायानयादिशा वक्ष्यमाणप्रकरणगुह्यमुपनिषत्प्रमेयं सनातनं ब्रह्म आह ननु अपृष्ठं सनातनं ब्रह्म कथं यमेनोच्यते इति संकावारणापोक्तं प्रश्रद्धयेतीत्यादिकृत्वेत्यंतं अयमर्थः वरत्रयं लब्धवान् चिकेता एकेन वरेण पितुः सौमनस्यं द्वितीयेनाश्लिविद्यां च प्राप्य तृतीयेन पूर्णां ब्रह्मविद्यामादित्युरेकमेवात्मवस्तु प्रथमं संसारी पलक्षितत्वं पदार्थरूपेण पृष्ठार्थमर्थमाद्यतीतत्वं पलक्षितत्वं पदार्थरूपेण पृष्ठवान् पदार्थद्वयमेलनेन वाक्यार्थसिद्धेरर्थमाप्तत्वात् अतस्तदभिधायैव विज्ञाय वाक्यार्थं भूतब्रह्मात्मभिधानं यमस्य युक्तमिति ६३६ अष्टमं चार्थमाह योजागर्तीति चतुर्भिः । य एव स्वप्रकाशचिद्रूपः पुरुषः सर्वेषामात्मा इन्द्रियपुत्रेषु पुत्रसु जागर्ति निद्राति किं कुर्वन् स्वप्ने आहूत

पौरुषमिति । यदितस्त्वप्रमदप्रतयावणितं पुरुषस्य स्वरूपं तदेव दीर्घमिति । तत्र रूपतया शुद्धं तदेव च त्रह्णाद्वितीयं मोक्षरूपं च उच्यते श्रुतिभिः ६३८ तस्य त्रह्णाद्विहेतुतया सर्वाधारतामाह तस्मिन्निति । लोकप्र-
दोक्ताः पृथिव्यादयः जनाश्च तदाश्रिताः ६३९ मोक्षरूपत्वे हेतुं परमगतिव्यवहारं संसारेति । संसारस्य पारंजिगमिषुः कश्चिदपि तद्वर्णितत्वनः स्वरूपं नात्येति नातिक्रामति किंतु तदेव संसारपारभूतं ग-
च्छति तदतिरिक्तस्य परमगत्यात्मकमोक्षस्वरूपस्यात्र संसारपारेऽस्तत्वादित्यर्थः ६४० अथ शतकृत्वोपि पृथग्वक्तव्यमिति न्यायेनोक्तात्मस्वरूपं विशदयतामग्निरेत्यादिमंत्राणामर्थमाह एकएवेत्या-
दिना । अयं सर्वेषामात्मा सर्वशरीरेष्वेक इत्यर्थः ६४१ यथेति । यथा सर्वेषु काष्ठेषु तिष्ठन् न्वह्निस्तत्तत्काष्ठप्रमाणरूपतापन्नो भवति वस्तुतस्तु तेजोरूपेण तेभ्यः काष्ठेभ्योऽपि विलक्षण इत्यर्थः ६४२ दाष्टीति
के योजयति एवमिति । एवं वस्तुतो देहविलक्षणः सोऽप्यात्मा तत्तदेव पुताह तत्तदेहस्वरूपो भवति ६४३ वायुरित्यादेरर्थमाह वायुरिति द्वाभ्यां । अतद्वदिति च्छेदः यथा सूक्ष्मसमष्टिरूपो वायुः सूक्ष्मेऽप्य-
धिभूतसूक्ष्मशरीरेऽप्युत तत्तत्तादात्म्येन व्यवस्थितोऽपि वस्तुतः अतद्वत्पृथग्विलक्षणपूर्णत्वादिरूपैर्न व्यवस्थित इत्यर्थः ६४४ तद्वदिति । सूक्ष्मेऽप्युद्बुद्ध्यादिपुताह शततत्त्वरूप आत्मा तिष्ठति कीदृशः वस्तुतोऽता-

पौरुषं यदिदं रूपं हृद्यास्तेऽस्वप्नसंश्रयम् ॥ तदेव दीर्घं तद्ब्रह्म मोक्षरूपं तदुच्यते ६३८ तस्मिंल्लोकाः श्रिताः सर्वे भूराद्या बहुयोजनाः ॥ चतुर्विधजनास्तद्ब्रह्म नाना लोक-
समाश्रयाः ६३९ संसारपरपारार्थितत्वेनात्येतिकश्चन ॥ एतस्मादपरस्यात्र परस्यासत्त्वे हेतुतः ६४० एकएवायमात्मा स्यात्सर्वेषामिह देहिनाम् ॥ स्थूलेष्वपि
च सूक्ष्मेषु शरीरेषु स सर्वदा ६४१ यथा स्थूलेषु काष्ठेषु न्वह्निः सर्वत्र संस्थितः ॥ सदृशः काष्ठसंघे तैर्वस्तुतो न्यादृशोऽपि च ४२ एवं स्थूलेषु देहेषु देवासुरनरादिषु ॥ ता-
दृगात्मा भवेदेव वस्तुतोऽपि विलक्षणः ६४३ वायुर्यथा त्रसूक्ष्मेषु सूक्ष्मरूपो व्यवस्थितः ॥ तद्वत्प्रतीयतेऽतद्वद्वस्तुतः समवस्थितः ६४४ तद्वत्सूक्ष्मेषु देहेषु तिष्ठत्या-
त्मा तत्र तादृशः ॥ अतादृशः स्वरूपेण सदानं दात्मरूपभूतः ६४५ शरीरद्वयसंस्थोऽपि परमात्मा महेश्वरः ॥ शरीरद्वयोपेण लिप्यते न कदाचन ६४६ सूर्योऽप्यथा त्रस-
र्वेषां नेत्रेष्वस्ते निरंतरम् ॥ न लिप्यते च तत्र स्थैर्दोषैर्नैव गुणैरपि ६४७ बाह्येन भासि बिंबात्मा यस्मादन्यः प्रगृह्यते ॥ शास्त्रदृष्ट्या तथैवात्मा हादेन भासि गृह्यते ॥ दे-
हद्वयात्पृथक् केन तद्धर्मैर्नैव लिप्यते ६४८ स्वतंत्र एकएवायमात्मा सर्वशरीरिणाम् ॥ सूर्यवद्बहुधा भाति नेत्रे भेदादृथैव सः ६४९ यथैव बहुधा भाति नैनैर्नैव भिदा क-
चित् ॥ आत्मनो बहुधा भातमेवं भेदेन कारणम् ६५० भानौ भेदं यथाऽसंतं गृहीत्वा दुःखमाव्रजेत् ॥ उपहासादिजनितं बहुधा बालिशः पुमान् ६५१

दृशः सदानं दात्मरूपत्वादित्यर्थः ६४५ सूर्य इत्यादिविबुधोति शरीरद्वयेतिसप्तभिः । स्थूलसूक्ष्मोपाधिष्व्यात्मा तद्दोषैर्न लिप्यते यथा लोकानां नेत्रेषु देवतात्वेन स्थितोऽप्यादित्यस्तत्र स्थैस्तत्तत्र गतेर्दोषादि-
भिर्न लिप्यते तद्वदिति द्वयोरर्थः ६४६ । ६४७ यथा दृष्टान्ते सर्वेषां बाह्येन भासि बिंबात्मा यस्मादन्यः प्रगृह्यते । यथा सूर्यो बाह्याकाशे स्थितोऽप्यसर्वदोषवशो भिन्नोऽनुभूयते तथात्मापि
हृदादीकाशे साक्षिरूपो देहद्वयात्पृथक् तद्धर्मैर्नैव लिप्यते ६४८ एकत्वेऽपि महंशान्तं योजयति स्वतंत्र इत्यादिना । अयमात्मा स्वतंत्रः सत्ताभानादौ परानपेक्ष एकश्च सन्नपि पदद्वयभाति तद्वद्ब-
धाभातं वृथा मिथ्यैव यथा तत्तद्देहासिनामादित्यस्य स्वसन्निकृष्टयोजनादिपरिमितदेशवर्तितया बहुधा भातं मिथ्या तद्वदित्यर्थः ६४९ यथा दृष्टान्ते कल्पिते बहुधा भातेऽपि स्वस्वरूपमस्वतंत्रं स्पृश्यते त-
था त्रापीत्याह यथैवेति स्पष्टं ६५० यथा दृष्टान्ते भेददर्शनस्योपहासादिमयुक्तदुःखफलं तथा त्रात्मनि भेददर्शनस्य संसारमयमित्याह भानाविति । असंतमिति च्छेदः स्पष्टं ६५१

भा. पु.

॥ २५ ॥

६५२ एकइत्यादेरर्थमाह अंतरात्मेतित्रिभिः । ततउक्तविधयासर्वभूतानामेकएवात्मासंसिद्धः सकः यःस्वतंत्रःस्वकीयरूपमाययाबहुधाकरोतितस्वहृदयेसंतमुपदेशानुसारेणपश्यंतितेयामेव नित्यमोक्षाख्यंमुखंभवतिइतरेतंसारदुःखभागिनइतित्रयाणांसंबंधः ६५३ । ६५४ । ६५५ नित्यानामित्यर्थोवर्ण्यते नित्यानामितित्रिभिः । नित्यानां कालादीनामपियोनित्यश्चैस्व सनाप्रदानेननित्यताप्रयोजकस्तथाचेतनानामिन्द्रियाणामिन्द्रियवच्छिन्नवीवृत्तीनांचेतनःस्वाभासदानेनचेतनत्वप्रयोजकइत्यर्थः ६५६ यमन्वीक्ष्येति । तथायंसाक्षात्कृत्यपूर्वपूर्वमुक्तंशा श्वतंसुखंयातितथायएकएवसर्वेषां कामितार्थप्रदः ६५७ तस्येति । तस्यब्रह्मणएतदेवस्वरूपंयद्दृश्येस्वप्रकाशंस्थितमित्यर्थः ६५८ तदेतदित्यादिवाक्यार्थमाह तदेतदितित्यूनार्वेशत्या । तद् णितमात्मनःस्वरूपभूतंपरमंसुखमनिर्देश्यंक्लमशक्यमपिमहात्मानःकोविदाएतदितिअपरोक्षत्वेनमन्यंतेजानंतीत्यर्थः ६५९ तस्यानंदस्यानिर्देश्यतायांकैमुत्पदंशयितुंलौकिकानंदस्याप्यनिर्दे

आनंदात्मानितद्वयोऽसंतंभेदंस्वचेतसा ॥ गृह्णीयात्संतुसंसारदुःखमेतत्समाप्नुयात् ६५२ अंतरात्माततःसर्वभूतानामेकएवसः ॥ स्वतंत्रःस्वात्मनोरूपंबहुधा कुरुतेस्वयम् ॥ माययाजगदीशानोमाययापिर्विवर्जितः ५३ यस्तंस्वहृदयेसंतंगुरुशास्त्रोपदेशनात् ॥ अनुपश्यंतियेधीराब्रह्मचर्यादिसाधनाः ५४ शाश्वतंमो क्षसंज्ञंस्यात्सुखंतेषांमहात्मनाम् ॥ अन्येषांदुःखमखिलंसंसारख्यंभवेत्सदा ५५ नित्यानामपिनित्योयंकालादीनामहेश्वरः ॥ इन्द्रियाणांहिसर्वेषांचेतनानांच चेतनः ५६ यमन्वीक्ष्यसुखंधीरायांतिपूर्वसमीरितम् ॥ एकएवबहूनांयःकामान्मनसिसंस्थितान् ॥ ददाति सर्वजंतूनांदुःखशांतिकरःपुमान् ५७ तस्यरूप मिदंब्रह्मसर्वप्राणिहृदिस्थितम् ॥ अवाङ्मनसगम्यंयत्स्वयंज्योतिःस्वरूपपृष्ठम् ५८ तदेतदितिमन्यंतेनिर्देश्यंपरमंसुखम् ॥ महात्मानोत्रविद्वांसःसदास्वानुभवे रताः ५९ अपिवैषयिकंयत्स्यात्सुखंतदपिकोवदेत् ॥ मृष्टान्नभोजनादौयज्जायतेत्रसुखंनृणाम् ६६० सुखमित्येवतद्भूयुलौकिकानविशेषतः ॥ विशेषंकथयं तोपिनैववक्तुंक्षमाःक्वचित् ६१ अध्यस्यकस्यचित्तस्यसादृश्यंतेवदंतितत् ॥ ततःसुखमनिर्देश्यंसर्वमेवव्यवस्थितम् ॥ ततःस्वानुभवेनैवगम्यतेनान्यथाहिततद् ६२ ब्रह्मणोपिसुखंयतुसर्वानंदशताधिकम् ॥ यतोधिकंनकिंचित्स्यात्सुखंवैषयिकंक्वचित् ६३ आनंदवारिधेस्तच्चबिंदुमात्रमुदीरितम् ॥ अतःकथंहिनिर्देश्यंभवेत् त्परमंसुखम् ६४ गुरवःश्रुतिभिःसार्धमात्माप्रियतमःसदा ॥ इत्थंवदंतोनैवैतेशक्ताःसाक्षाद्विभाषितम् ६६५

इयतामाह अपिवैषयिकमिति । मृष्टंस्वादु ६६० यतस्तद्वर्णयंतोपिसुखत्वादिसामान्यरूपेणैववर्णयंतीत्याह सुखमिति ६६१ अध्यस्येति । यतस्तेवक्तारस्तस्यभोजनादिसुखस्य स्व रूपेइतिशेषः कस्यचित्सादृश्यमध्यस्थारोप्येवतद्भोजनादिसुखंवदंतीति । फलितमाह ततइति । ततोवक्तुमशक्यत्वात् हिशब्दःपादपूरणार्थः ६६२ किंचिमानुषामनुप्यगंधर्वादेवगंधर्वाःपितरआजा नपदोक्तस्मार्चकर्मजदेवाःश्रोतकर्मजदेवाहविर्भुग्देवाइंद्रोबृहस्पतिर्विराट्हरिण्यगर्भश्चेतेयामानंदःशतगुणोत्तरास्तिचिरश्रुतिप्रसिद्धास्तेष्वंत्योहिरण्यगर्भानंदोपियस्यब्रह्मानंदस्याब्धेर्मात्रापदेनबिंदुत योक्तस्तस्यानिर्देश्यत्वंकिमुवाच्यमित्याह ब्रह्मणइतिद्वयां । ब्रह्मणोहिरण्यगर्भस्यसुखंतयोर्विराट्तदीयानंदानुशताधिकंयतोहिरण्यगर्भसुखात्तद्वैषयिकंसुखंकिंचिदप्यधिकंनभवतितच्चहिरण्यगर्भ सुखमपि ६६३ । ६६३ अतएवगुरवःश्रुत्य अतस्त्वयंविषयमत्वात्माकसामान्यरूपेणैववदंतिसाक्षाद्विभक्तमस्यादित्याह गुरवइति ६६५

॥ २५ ॥

गुरुपदिष्टमिति । यतस्तत्स्वरूपकेनाभिनिर्देष्टुमशक्यतेनायमधिकारितत्साक्षात्कारार्थयद्विरूपदिष्टपरमसुखतदर्थकथंसाक्षाद्विजानीयांएवैकामयजितिवक्ष्यमाणविषयावैतेयत्विचारवेदित्यर्थः
 ६६६ तद्विचारमभिनयति परममिति नयमिः । तद्वह्मणःस्वरूपभूतंसुखमिदानीं किममभाति किंवा विभाति विपरीतभाति कीदृशस्यममतदावराणापहारकविज्ञानवस्त्वेनप्रसिद्धस्परमाख्यमिति
 बंधकहीनस्यचेत्यर्थः ६६७ नन्वनिर्देश्यत्वलक्षणेनतद्भ्रमस्यसुज्ञेयत्वात्किमनेनविचारेणेतिचेन्न अमिर्देश्यत्वस्यलौकिकसुखेपिसत्त्वेनातिसत्तत्वादित्याह आनंदस्येति । स्वयंपदंस्वरूपपरं तथाचा
 न्यस्यलौकिकस्याप्यानंदस्यस्वरूपतादृशमनिर्देश्यंभवतीत्यर्थः अतउक्तोविचारोयुक्तइत्याह ततइति । विरुद्धंविपरीतं ६६८ तदर्थंयोवैभूमातत्सुखमित्यादिश्रुत्यनुसारेणसुखलक्षणमाह कारकाणी
 ति । कारकाणिकर्मादीनिपट् शेषःपष्ठचर्थःसंबंधःक्रियाच वाशब्दश्चार्थं तेभनिपातार्थसंग्रहः एतेसर्वेभेदविहायनतिष्ठंति एतदुपलक्षितभेदशालिषद्भवतितत्परंमुख्यंसुखंनभवतिकितुर्निर्भेदमेवसुखमि
 त्यर्थः ६६९ सभेदवस्तुहिभयादिप्रयोजकत्वाद्दुःखमेवेत्याह भेदेसतीति । भेदेसतिपत्सुखंजन्मादेविकारैर्ग्रस्तमेवभवेत्तादृशेविकारिणसुखत्वमेवबाधितंसुतरांपरसुखत्वमित्यर्थः ६७० तादृशेसु
 खबुद्धिस्तुभ्रमएवेतिसदृशांतमाह आदाविति । आदौस्पृहादिप्रयोजकत्वादंतेवियोगाचयद्दस्तुदुःखरूपंतन्मध्येसुखरूपंकथंभविष्यति वियोगभयादिभिर्दुःखतापाएवौचित्यात् तादृशंचबालाएवसुख

गुरुपदिष्टंतेनायंयदस्तिपरमंसुखम् ॥ कथंतुतद्विजानीयांसाक्षादितिचिंतयेत् ६६६ परमंसुखमात्माख्यंकिमुभातिविभातिवा ॥ ममब्रह्मात्मविज्ञानवतोनी
 रागचेतसः ६६७ आनंदस्यस्वयंयस्मादन्यस्यापिचतादृशम् ॥ ततोमेभातिसम्यक्तद्विरुद्धंभातिवाधुना ६६८ कारकाणीहयत्रस्युःशेषोवाक्रिययायुतः ॥
 तत्रभेदोभवेन्नित्यंभेदवन्नसुखंपरम् ६६९ भेदेसतिहिजन्मादिग्रस्तमेवसुखंभवेत् ॥ सुखत्वमपिनैवास्तितादृशेपरतःकुतः ६७० आदावंचयद्दुःखंवर्तमानेकथं
 सुखम् ॥ ततोदुःखेसुखारूपेयंवालैवैषाधिकेकृता ६७१ तेनभानंहियस्यस्यात्कारकादेरभावतः ॥ सुखंतदेवविज्ञेयंपरमंचमहात्माभिः ६७२ यदितद्विस्वयंभा
 तिस्वभानंयत्सुखंपरम् ॥ ततोभात्येवविशदंसर्वदापरमंसुखम् ६७३ अन्यथाध्यासमात्रंमेसुखंभातीतिवर्तते ॥ कामुकानांयथाध्यासात्सुखंभात्यत्रकामिनी
 ६७४ इत्थंचिंतयतो नित्यंविरक्तस्यमहात्मनः ॥ अवाङ्मनसगम्यंतत्प्रतिभातिसुखंपरम् ६७५

मितिप्रत्येयथावातरोगिणोमुष्टिकादिप्रहारंसुखंमयंतेतद्वदिति ६७१ फलितमाह तेनेति । अभावोऽप्राप्तिरमपेक्षेति यावत् तथाचकारकादिद्वैतमनपेक्ष्यवर्तमानंयदस्तुतदेवपरमंसुखमित्यर्थः ६७२
 एवंलक्षितेसुखेभातीतिकोटिरेवोपपन्नास्वयंप्रकाशेनचैतन्येनसहतस्याऽभेदादित्याह यदीति । यदितत्परमंसुखंभातिस्वयंप्रकाशचिद्रूपंयद्यस्वभानंस्वयंप्रकाशचित्द्रूपंपरमंसुखमित्येवंव्यतिहारेणयि
 त्सुखयोरभेदःसिद्धस्तवातत्परमंसुखंसदाविशदंभातीत्येवयुक्तमित्यर्थः निरतिशयमेमास्पदत्वानुपपत्त्यादयोनुकूलतर्काश्चात्रानुसंधेयाः ६७३ तस्यसर्वदाभानेऽनुकूलंयुक्तिमप्याह अन्यथेति । मम
 सुखंभातीत्यादिलौकिककवोथेपुयतोयथाध्यासइतरस्याप्यधर्मेणावभासस्तन्मात्रेवसेते आत्मयमभूतंसुखमंतःकरणवृत्त्यादावारोप्येवलोकैकसुखंयवहारइतियावत् यथाकामुकाःकामनोपशमेनाभिव्य
 क्तंस्वरूपसुखमेवानिबीभत्सेस्त्रीकामेकल्पयतीतिप्रसिद्धंतथाचयदीदंविर्तंसुखंसदानभासेत तदातद्भ्रमसुखत्वस्यान्यत्रारोपेनस्यादितिभावः दुःखकालेपि किंचित्मेमास्पदमालंबयेवजनान्जीवतीत्यापि
 ध्येयम् ६७४ एवंविचारेणापगतविरुद्धांशकंतत्सुखंयोगिनःसम्पन्नाविर्भवतीत्याह इत्थमिति ६७५

अस्याः पदसुचिताऽस्थानहताकत्वेऽपि बीजाङ्कुरप्रवाहरूपेणानित्यत्वं युक्तमित्याह अश्वत्थोऽपीति ६८८ अयं वृक्षो मूलस्य सर्वाधिष्ठानत्वादिविशिष्टानेनैव निकृष्टते इति सूचयन्नाह मूलमिति । अ
स्य वृक्षस्य मूलं तदेव सर्वाधिष्ठानं स्वयंप्रकाशात्मरूपत्वाच्च केनाप्यतिक्रमणीयं न भवतीत्युक्तम् । हेनचि केत एतदेव तत्त्वपृष्ठे तत्त्वमित्यर्थः ६८९ निर्यंतृत्वात्मब्रह्मिण्यप्रदर्शकद्वितीयायैमाह प्राण
त्मनीति त्रिभिः । यस्मिन् प्राणपदोक्ते आत्मनि विश्वकारणे प्रतिष्ठितं लब्धस्थिति कंसर्वजगत्स्वस्वतया पापे प्रवर्तते तत्तत्पञ्च प्राणादात्मरूपा ज्ञायते च ६९० सहीति । सस्थित्याद्युपलक्षितो मायोपा
धिरीश्वरः सर्वसंहारकत्वेन मृत्युरूपत्वात्कार्मात्मभिमानिनां भयहेतुरुच्यते इव ब्रह्म तैय आत्मत्वेन विदितेऽनृतत्वं भजते इत्यर्थः ६९१ आत्मभूतानाममृतत्वे उपनिमाह आत्मन इति । यथाग्नि
रात्मानंदग्धुमशक्तस्तथात्मना आत्ममरणस्य कर्तुमशक्यत्वादात्मस्वरूपममृतमित्यर्थः ६९२ तस्य सर्वभयप्रदत्वे कैमुत्वं दर्शयत्प्रास्तृतीयाया अर्थमाह सूर्याग्नीहिति त्रिभिः । तपतः प्रकाशादि
मंतं कुरुतः वातिवदति ६९३ मृत्युश्चेति । तेषामेतद्वाक्योक्तानां मध्ये पंचमो यो मृत्युस्तद्गोमृत्युरहं यमो यावत्सन् प्राणान्हरामि कीदृशः तस्मादीश्वरादत्यंतभयरूपाद्गीतः ६९४ तथा

अश्वत्थोऽप्येषमतंतमित्यो बीजाङ्कुरादिनां ॥ प्रवाहरूपतो यद्वत्तरुन्यो वटादिकः ६८८ मूलयदस्य तस्मिन्नाहिलोकाः सर्वे समास्थिताः ॥ यदतिक्रम्य कोप्यत्र
न गच्छेदिति कीर्तितम् ॥ एतदेव त्वया पृष्ठं धर्मादिपरिवर्जितम् ६८९ प्राणात्मनि जगद्धेतौ यस्मिन् विश्वं प्रतिष्ठितम् ॥ व्यापारं स्वस्य कुरुते सर्वदा शंकया विना ॥
तत्तत्पञ्च संजातं प्राणादात्मस्वरूपिणः ६९० सहि सर्वस्य कथितो मृत्युरूपो महेश्वरः ॥ अयमेव महिलोके भयमुद्यतवज्रवत् ॥ एतदात्मतया विप्राये विदुस्तेऽमृ
ताः स्थिताः ६९१ आत्मनो मरणं नात्माकारयेत्कस्यचित्कचित् ॥ तत्तत्पृथग्वर्ति हित्वानिर्भयो भयदः स्थितः ६९२ सूर्याग्नीतपतो नित्यं निखिलं भुवनत्रयम् ॥
इंद्रो वर्षति वायुश्च वातिलोकसुखप्रदः ६९३ मृत्युश्च पंचमस्तैषामहं भीतः सदा ततः ॥ धावनू प्राणान्शरीरेभ्यस्तस्मादत्यंतभीतितः ६९४ कुतो परेभ्यं नै
व गच्छेयुः प्राणिनः सदा ॥ अस्माद्गमनतः प्राणात्प्राणापानांतरस्थितात् ६९५ आत्मविज्ञानतो यस्माद्भयमेतन्न जायते ॥ इहैव तत्तत्प्रायं ज्ञातव्यो मृत्युभी
रुणा ६९६ इह चेदात्मविज्ञानं न जातं तपतनापुरा ॥ ततः सर्वे पुलोकेषु सृज्यमानेषु सर्वदा ६९७ शुभांशुभेषु संततं शरीराण्यधिगच्छति ॥ बहुमृत्युकराण्येष
यतः स्यात्सततं भयम् ६९८ यथा विशुद्धादर्शो विस्पष्टं दृश्यते सुखम् ॥ अधिकारि शरीरे स्मिन् बुद्ध्यावात्मा तथैव हि ६९९ स्वप्ने यथानविशदं स्वस्य रूपं प्रतीयते ॥
पितृलोके तथैवात्मा भोगासक्त्यानगम्यते ७००

च वामनस्यादिरूपेण वर्णिता तस्मादीश्वरादप्येषां भयं किमुवाच्यमित्याह कुत इति ६९५ तद्गमनि वृत्त्येव देह एव तत्त्वज्ञानं संपाद्यमित्याकारं च युध्यं माह आत्मविज्ञानेति त्रिभिः । यस्मादेत
द्गयानुत्पत्तिप्रयोजकमात्मविज्ञानं मेव तत्तद्देवज्ञातव्यो मृत्योर्विषयता अत एवोक्तम् 'मृत्योर्विषये किं भूमीते मुच्यते किं यमः । अज्ञातं नैव गृह्णाति कुरुपत्नमजमग्नि' इति ६९६ इह चेदिति । यदि
तिवह देहेतुनात्पूज्यज्ञानं न लब्धं तवनेन श्वरेण यथा कर्मसृज्यमानेषु नानालोकेषु नानादेहान् मृत्युभयव्याप्तान् प्राप्नोति विद्वदोः सर्वदा ६९७ । ६९८ पंचमीमुक्तार्थे योजयति यथेति सप्तभिः । यथा
शुद्धे दर्पणेऽपपृथक् दृश्यते तथा साधनचतुष्टयसंपन्ना अधिकारि शरीरे विशुद्धतया मत्प्रकृत्ववर्णायामतोऽप्युद्भातमदर्शनमित्यर्थः ६९९ तथा पितृलोकपदोक्ते पितृप्राणगम्ये स्वर्गलोकेऽस्म्यविषयप्रवर्णायाम्
भूतान् रूपमात्मदर्शनमिति सहस्रतमः स्वप्ने इति । तस्मात्तमः ७००

अप्सवति । यथाचंचलेजलेकंपादिविपरीतधर्मयुक्तेमुखमोक्षयेतथागंधर्वलोकेऽनिमयत्वादिविपरीतधर्मकमात्मरूपमोक्षयतिइतिउपलक्षणमेतल्लोकांतराणामिति ७०१ एतत्स्फुटयति गंधर्व
 ति । भोगाभुज्यमानाविषयाः उत्तरार्द्धे शुद्धरूपेणाविज्ञानादितिशेषः ७०२ यद्यपिहिरण्यगर्भलोकेस्पष्टमात्मभानंतथापितस्यबह्वंतराद्यकत्वेनदुष्करोपासनालभ्यतयादुष्प्रापत्वात्तत्प्रतीक्षयादहय
 त्तनैशैथिल्येनकार्यमित्याह ब्रह्मलोकइति । अत्रश्रुतिप्रसिद्धे ७०३ ब्रह्मलोकउपाधिविविक्ततालक्षणशुद्धतयात्मभानेदृष्टांतमाह छायेति ७०४ फलितमाह अस्मिन्नेवेति । स्वाधीनेसुलभे
 च ७०५ आत्मसाक्षात्कारेसाधनंतुदयैसांख्ययोगश्चतस्रसांख्यविवेकात्मकंप्रदर्शयंत्योःपट्टीसप्तम्योरर्थमाह इन्द्रियाणामितिषड्विः । इन्द्रियाणांसवृत्तिकानांपृथक्पृथक्स्वस्वकारणेभ्योजयमा
 नानांपृथग्भावंस्वस्वरूपात्परस्परंचभेदंयच्चैतन्ब्रजानातितदेवबुद्धेःसाक्षिभूतमात्मतयाज्ञेयम् । एवंबुद्धिसाक्षिणमेवात्मतयात्मन्यतेनदृश्यवर्गसएवशोकंतरतिसएवचविद्वानितियावदितिद्वयार्थः
 ७०६ । ७०७ वृत्तपदार्थशोधनपरतयासप्तम्योपोजयति आत्मेत्यादिना । यआत्माहेतुशून्योऽजःपूर्वमुक्तःसज्ञानैन्द्रियकर्माद्विषयभेदेनद्विविधानामिन्द्रियाणांसंबन्धिनाव्यवहारात्प्रपंचात्कर्मज्ञा

अप्सुयद्वच्चलास्ववैपरीत्यात्प्रतीयते ॥ मुखेगंधर्वलोकेपितथैवात्माप्रतीयते ७०१ गंधर्वलोकआत्मायंभोगासक्तेनचेतसा ॥ प्रतीतोपिकरोत्येषनाऽविद्या
 याविनाशनम् ७०२ ब्रह्मलोकेतिविशदमात्माजंतोःप्रतीयते ॥ यद्यप्यत्रतथाप्येषदुष्प्रापःप्राणिभिःसदा ७०३ छायातपौयथैवैतौप्रतीयतेपृथक्पृथक् ॥ ब्र
 ह्मलोकेतथैवात्माजगद्विन्नःप्रतीयते ७०४ अस्मिन्नेवततोदेहेस्वार्धनेसुलभेसति ॥ आत्मनोनुभवःसाक्षात्प्राप्यःसुखमिच्छता ७०५ इन्द्रियाणांपृथग्भावमु
 दयास्तमयौचयत् ॥ पृथगुत्पद्यमानानांव्यापारज्ञानरूपिणाम् ७०६ जानात्यात्मासधिज्ञेयोबुद्धिस्थःसर्वदेहिनाम् ॥ एनमात्मतयाविद्वान्मत्वाधीरोनशोचति
 ७०७ आत्मायस्तेमयापूर्वहेतुशून्यःप्रकीर्तितः ॥ विषयैर्भेदशून्यानामिन्द्रियाणांद्वयात्मनाम् ॥ कर्मज्ञानात्मकादस्मात्परतोव्यवहारतः ७०८ इन्द्रियेभ्यः
 परंज्ञेयमनोबुद्धिस्ततःपरा ॥ सत्त्वादिमहानात्मा महतोव्यक्तमेवच ॥ अव्यक्तात्पुरुषस्तद्वत्परःसर्वगतःसदा ७०९ कार्यकारणरूपेणलिङ्गेनचविवर्जितः ॥
 यज्ज्ञात्वामुच्यतेजंतुरमृतत्वंचगच्छति ७१० अविद्यायाःसकार्यायानाशोमोक्षइतीरितः ॥ आनंदात्मप्रभानंयदमृतत्वंतदीरितम् ७११ मोक्षामृतत्वयोरस्मा
 द्भेदाद्भेदउदीरितः ॥ अभेदेपिचविद्वद्विर्भेदंकंचिद्विगम्यच ७१२

नात्मकात्कर्मज्ञानोभयमयात्परतःस्थितइतिशेषः कीदृशानामिन्द्रियाणाम् विषयैर्भेदशून्यानांहृदिसृष्टिविधयामेवैषीप्राज्ञाणादैकायनप्रक्रियोक्तयास्वस्वदृश्यविषयेभ्यःकारजतयाभेदापोगयानां
 इदंविशेषणमद्वयत्वस्फुटीकरणायोत्तरप्रविषयाणामनुपादानेनन्यूनतापरिहारापचोक्तमितिध्येयम् ७०८ तत्रपरंपरांश्रौतीर्दृश्यति इन्द्रियेभ्यइति । इन्द्रियेभ्योविशेषभूतेभ्योमनःसामान्य
 रूपंपरंततश्चसचिकल्पात्तुद्धिःसत्त्वपदोक्तानिविकल्पकरूपापराततश्चमहत्पदोक्तसमष्टिबुद्धिःपराततश्चाव्यक्तसुक्ष्मलयस्थानमव्याकृतंपरंततःपरःपूर्णःपुरुषइत्यर्थः ७०९ कार्येति । कीदृशः
 योःप्रवृत्तिनिमित्तभूतेइत्याह अविद्यायाइति ७१० मोक्षेति । अस्माद्विज्ञातमात्मवृत्तिनिमित्तयोर्भेदादिशेवाद्भेदोर्मांश्रामृतत्वयोर्भेदःअपार्यायतारूपउक्तः ननुकल्पिताभावस्याधिष्ठानात्मकत्वा
 द्भेदाद्भेदउदीरितः । अभेदेपिचविद्वद्विर्भेदंकंचिद्विगम्यच ७१२

अथसाक्षात्कारायइन्द्रियनिरोधलक्षणयोगविधयस्याअष्टम्याअर्थमाह दर्शनेइतिचतुभिः । अस्यात्मनोरूपदर्शनेइन्द्रियजज्ञानेयोग्यतापतोनप्राप्नोतिततश्चमुपातदुपलक्षिततरेन्द्रियैश्चेन्नचश्चित्पश्यतीत्यर्थः ७१३ योग्यताऽभावेहेतुतारूपाद्यभावमाह यतइति ७१४ ततोनिरोधेनैवात्मानमात्मतयाजानीयादित्याह हृत्स्थयेति । अपमधिकारीतेनयोगेनस्वात्मत्वेनात्मानंनप्रयेत्साक्षात्कुर्यात् कीदृशेनतेन हृत्स्थयाहृद्येकाग्रतामापन्नयाबुद्ध्यामनसःसविकल्पकस्यनियंन्वावशीकर्षाकंचकमप्याकारंदृश्यरूपमानंदात्मनिनसंकल्प्यनिष्पादितेनेतिशेषेणयोजना इत्यभित्यादिसकुटमिनिद्वयोरर्थः ७१५ । ७१६ योगस्पोत्कर्षबोधयंतीनवमीपठति यदेति । ज्ञानानिज्ञानेन्द्रियाणिमनोबुद्धिश्चएतेवानैश्वर्यरूपापरमागतिरिति ७१७ परमतामुपपादयति जीवतइतिद्वाभ्यां । यन्मनःप्रभृतीनांनिरंतरमैकाग्र्यमस्याअवस्थायाःसंप्राप्तितुल्यापराउत्कृष्टागतिर्नास्तिकिंत्वियमेवपराआनंदात्मभातेनसकलदुःखप्रहाणादितिद्वयोरर्थः ७१८ । ७१९ दशमीविषृणुते तामितित्रिभिः । तांविण्णितंबाह्यांतरकरणानांधारणास्थिरांविघ्नैरप्रकंप्यांसकलदुःखवियोगरूपामपिविपरीतलक्षणयायोगपदेनाहुरित्यर्थः अयंयोगोपतःसृष्टिसंहारक्षमत्वलक्षणेधर्मलभहेतुरतस्तदर्थमप्रमत्तोभवेदित्यर्थः ७२० एतत्स्फुटपञ्चिन्द्रियप्रवृत्तेःप्रमादस्यचयोगविरोधितामाह अहमिति । ब्रह्मात्मैक्यावधारणरूपोयंयोगइन्द्रियधारणांविनानभवतितथाकामसंकल्पादि

दर्शनेयोग्यतानैतिरूपमस्यात्मनःसदा ॥ नचक्षुपैनात्मानंकोपिपश्यतिकर्हिचित् ७१३ यतोरूपादिहीनोयमिन्द्रियैर्नैवगम्यते ॥ उक्तमेतत्पुरातुभ्यंमयात्रनचिकेतसे ७१४ हृत्स्थयात्रततोबुद्धयानियंन्व्यामनसोपिहि ॥ संकल्प्यकंचनाकारमवाङ्मनसगोचरे ७१५ आनंदात्मनितेनायंगमयेत्स्वात्मरूपतः ॥ इत्थंजानंतियेनित्यममृतास्तेभवन्तिच ७१६ यदापंचावतिष्ठंतेज्ञानानिमनसासह ॥ विचेष्टतेनबुद्धिश्चतामाहुःपरमागतिम् ७१७ जीवतोविदुषोनास्याःसंप्राप्त्यास्ति परागतिः ॥ मनोबुद्धिन्द्रियाणांस्याद्यदैकाग्र्यंनिरंतरम् ७१८ एतेषांनिश्चलीभावआनंदात्मास्वयंप्रभः ॥ प्रतिभातियतोदुःखंनानुमात्रंचगच्छति ७१९ तां योगमितिमन्यंतेस्थिरामिन्द्रियधारणाम् ॥ अप्रमत्तस्तदाभूयाद्योगोहिप्रभवाप्ययौ ७२० अहंब्रह्मेतिविज्ञानंयोगोर्नैन्द्रियधारणाम् ॥ विनाभवतिकामादिप्रमादाभासएववा ७२१ अप्रमत्तःपुमानयोगीजगदुत्पत्तिनाशने ॥ समर्थोभवतिश्रीमानीश्वरोत्रयैवहि ७२२ योगमेकंविहायायमानंदात्मामहेश्वरः ॥ नैववाचानमनसाप्राप्तुंशक्योनचक्षुषा ७२३ आत्मरूपमिदंश्रद्धावित्तादेवोपलभ्यते ॥ आनंदात्मास्वयंज्योतिरस्तीत्येतत्समीरणम् ॥ गुरुशास्त्रादिविश्वासात्तस्मिन्ब्रह्मेयमीरिता ७२४ कालत्रयात्मकंयद्युच्चकालत्रयात्परम् ॥ सदसद्रस्तुतत्सर्वधियावाचावगम्यते ७२५

चित्तवृत्त्युदयलक्ष्यस्यप्रमादस्यआभासेइपदुदपेपिसतिनभवतीत्यर्थः ७२१ तस्यपरमैश्वर्यहेतुतांसोपाधिकब्रह्मभावद्वारिकामाह अप्रमत्तइति । यथानित्यसिद्धईश्वरोजगदुत्पत्त्यादौशक्तःतथायमपिभवतीत्यर्थः ७२२ नैवेत्यादेरेकादश्याअर्थमाह योगमितिचतुभिः । अयमात्माउक्तयोगविनानलभ्यः वागाद्यमोचरत्वादित्यर्थः ७२३ उत्तरार्द्धार्थेस्फुटयति आत्मेत्यादिना । इदमात्मनोरूपंश्रद्धालक्षणाद्विज्ञानादिवहेतौर्लभ्यं श्रद्धायाःस्वरूपंतुनास्तिकविकल्पात्परिहृत्यसदुपदेशविश्वासेनानंदात्मास्तित्वांगिकरणमित्यर्थः ७२४ इतश्चाप्येहेतुरात्मसाक्षात्कारेनास्तीत्याह कालेतिद्वाभ्यां । यत्सदस्तत्स्थूलसूक्ष्मंस्तुकालत्रयावच्छिन्नत्वेनवागादिगोचरतयाप्रसिद्धंयद्यकालानवच्छिन्नलक्षणनित्यतयाचलोकेप्रसिद्धतत्सर्वमस्तिमायाशबलक्षयंयत्तत्तन्मयं यद्यालौकिकं शुद्धंतदस्तिसम्मात्रमित्येवंभुवतआस्तिकस्यमतादप्यत्रमतेस्वीकृतेसतितदात्मतत्त्वकथमुपलभ्यमितिद्वयोरर्थः ७२५

द्वादशीमुपादत्ते सदसत्त्वेति । यद्यप्ययमात्मा सत्त्वासत्त्वलक्षणधर्माभ्यां विमुक्तत्वात् सदसत्त्वयोर्मध्ये भवति सत्त्वलक्षणधर्मराहित्यात् सत्त्वेनाभिधातुमशक्यः सर्वव्यवहारनिर्वाहकत्वाच्चासत्त्वद्वययोगानर्ह इति यावत् तथापि तद्दर्शनेऽयमेव क्रमः अयं कः प्रथमं विश्वकारणलक्षणसद्रूपेण द्रष्टव्यः पश्चात्तत्त्वभावपदोक्तशुद्धरूपेण यत उभयोरनयोरस्ति त्वत्त्वभावयोः सौपाधिकनिरूपणाधिकयोर्मध्ये पूर्वमस्तीत्येवोपलब्धस्यात्मनः पश्चात्प्रत्यस्तमितसर्वोपाधिरूप आत्मनस्तत्त्वभावो विदितविदिताभ्यामन्योऽद्वयस्वभावो व्यस्थूलमनष्वहस्वमित्यादि श्रुतिनिर्दिष्टः प्रसीदत्यभिमुखीभवतीत्यर्थः ७२७ उक्तक्रमहेतुं स्पष्टयन् विशिष्टरूपेण यादृष्टात् सत्तासैव शुद्धरूपेण स्थिता सती तत्त्वभावपदेनोक्त्याह आनंदेति । यत आनंदरूपत्वेन निरतिशयप्रेमास्पदस्यात्मन एवास्तित्वं भवति नास्ति तातुनैवास्ति ततः केवलास्तित्वमेव तत्त्वभाव इत्युक्तमित्यर्थः ७२८ आत्मनोऽस्तितामेव स्फुटयति नास्ति तेति । आत्मनो नास्ति त्वस्यापि सायकत्वाच्चास्तित्वं वक्तुमशक्यं यतस्तद्दर्शनात्तद्वृत्त्यजान्तद्रष्टुः प्रसादात् सिध्यत्यत आत्मनोऽस्ति त्वमादायैव भाति । एवं सर्वसत्ताप्रदत्वात् सत्त्वमयः सदेकरूप आत्मा गौणेन आत्मना सद्रूपेण कथं सिध्येत किंतु स एव मुख्यपदरूप इत्यर्थः ७२९ यो हि यद्रूपस्तद्रूपेणैव ज्ञातः स प्रसीदति अवाङ्मनसगम्यं यत्सर्वतोऽपि विलक्षणम् ॥ अस्तीति ब्रुवतो न्यत्र कथं तदुपलभ्यते ७२६ सदसत्त्वविनिर्मुक्तो मध्येयं सदसत्त्वयोः ॥ अस्तीत्येवोपलब्धव्यस्तत्त्वभावेन चोभयोः ॥ अस्तीत्येवोपलब्धस्य तत्त्वभावः प्रसीदति ७२७ आनंदात्मस्वरूपस्य स्वप्रियस्यास्तितायतः ॥ तत्त्वभावस्ततोऽस्ति त्वमात्मनो नास्ति नास्तिता ७२८ नास्तिता मासको नास्तीत्येवं कुं न शक्यते ॥ अस्ति त्वाद्वातिनिखिलं द्रष्टुस्तद्विप्रसिद्धयति ॥ कथं सत्त्वमयोगौणेन प्रसिद्धयेत चात्मना ७२९ यथाराजात्रराजेति विज्ञातः सन्न प्रसीदति ॥ सुखदस्तद्वदात्मायं तत्त्वज्ञानात् प्रसीदति ७३० भृत्यादिरूपतो यद्ब्रुतत्त्वज्ञानतो नृपः ॥ विज्ञातो ज्ञातुरात्मायं न प्रसीदति कर्हिचित् ॥ प्रत्युत प्राप्तकोपः सन्नर्थसंप्रयच्छति ७३१ एवमात्माप्यतत्त्वेन विज्ञातोऽनर्थदो भवेत् ॥ अस्तिता चेदात्मनो न विज्ञातानर्थदा भवेत् ॥ तत्त्वभावेन तस्मात्सज्ञातव्यः सुखमिच्छता ७३२ अस्तितायाश्च नस्तत्त्वभाव उक्तो मनीषिभिः ॥ तत्त्वभावेन तेनायमात्मा दृष्टः प्रसीदति ७३३ यदा सर्वे प्रमुच्यंते कामायेस्य हृदि स्थिताः ॥ अथ मर्त्यामृतो भवत्यत्र ब्रह्म समश्नुते ७३४ तत्त्वभावेन दृष्टः सन्नात्मकामं हृदि स्थितम् ॥ इहा मुत्र सुखेनैकनाशयत्यात्मसौष्ठवात् ३५ रूपयौवनसंपन्ना कामिनी स्त्रीयसौष्ठवात् ॥ कामुकस्य यथैवान्यवधूरा गं विनाशयेत् ७३६ सद्यस्तस्य यथैवैतत्सुगंधगोष्ठतं नृणाम् ॥ हृदि श्रितं तैलकामं नाशयत्यात्मसौष्ठवात् ७३७ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिः प्रतीतस्तु तथैव सः ॥ रागं विनाशयेत्सद्यो नृणां वैषयिके सुखे ७३८

दतीत्येतद्दर्शनेन स्फुटयति यथेति । यथाराजाराजत्वेन ज्ञातः प्रसीदति सुखदश्च भवति तथात्मापि केवलास्तित्वरूपेणेत्यर्थः ७३० भृत्यादीति । यथाचातत्त्वज्ञानतो व्यामोहाद्भृत्यमं व्यादिरूपेण विज्ञातो नृपो ज्ञातुरात्मा आत्मवत्प्रेमास्पदभूतोऽपि न प्रसीदति प्रत्युत कोपेनानर्थकरोतीत्यर्थः ७३१ एवमिति । प्रथमदलं स्पष्टम् । तत्त्वत्त्वात्मनोऽस्ति ते वेत्याह अस्ति तेति । फलितमाह तत्त्वमित्यर्थः ७३३ तत्त्वभावेन दर्शनात्किं भवतीत्याकांक्षायां त्रयो दर्शोपठति यदेति ७३४ अस्यार्थदर्शयति तत्त्वत्वेकादशभिः । अयमात्मा तत्त्वभावेन दृष्टः सन्नैहिकादिविषयसुखरागद्वेषातिशयोक्त्यति आनंदात्मेति । प्रसीदतीति । प्रसीदतीति । यथाचनयनीतं यथा कृषिभक्षितं तैलमक्षयं वां वाटयेदिति द्वितीयदृष्टांतस्वरूपम् ७३६ । ७३७

ततो मर्त्यत्वापगमेनामरत्वमाधिर्भवतीति सोपपत्तिक्रमाद् मर्त्यस्येत्यादिना । मर्त्यपदप्रवृत्तिनिमित्तभूतं मरणमिदमेव यद्विषयसुखे प्रसंजनं कामपदोक्तं तस्यापगमे त्वयं न मर्त्यः कित्यमर एवेत्यर्थः ७३९
 एतदेव स्फुटयति देहेति । प्रसिद्धं मरणमपि देहांतरकामनैव निष्कामस्योक्तांत्यनुपपत्तेरिति भावः ७४० कामेष्विति । सर्वकामव्यपगमे सत्यमरः सन्नर्पं पुमान्सर्वदुःखविजितं जीवन् जीवतीत्येवं न्य
 वहारं कथं न प्राप्नुयादित्यर्थः ७४१ तत्र हेतुतया ब्रह्मभावाप्तिमाह सर्वेति । शुद्धात्मनि आनंदरूपे प्रतिभाति भासमाने सत्ययना पुरुषः कथं ब्रह्मरूपेन स्यात् किंतु स्यादेवेत्यर्थः ७४२ तत्र हेतुतया आत्म
 भूतस्य ब्रह्मणो ज्ञानैकलभ्यतामाह ब्रह्मेति त्रिभिः । आनंदात्मलक्षणस्य स्वरूपस्य यद्विवोधनं विज्ञानमेतद्रूपैव ब्रह्मप्राप्तिः श्रुतिप्रसिद्धा यदि ब्रह्मात्मभिन्नं स्यात्तदाऽद्वितीयत्वं जहादित्याद्युपपत्ति
 विरोधेन ब्रह्मात्मनो भेदः कथं स्यात् ७४३ एतदेव स्फुटयति आनंदात्मानमिति । यदि आनंदादिलक्षणकमेतमात्मानं प्राप्तवान् ज्ञातवान् भवति तदा द्वयं ब्रह्मन प्राप्तमिति केन वक्तुं शक्यमित्यर्थः

मर्त्यस्य मरणं नाम कामो वैषयिके सुखे ॥ तस्मिन्नपगते जीवन्नमरः स प्रजायते ७३९ देहनाशेन विद्वद्भिर्मरणं कीर्त्यते कचित् ॥ किंतु कामाभिधेन्यं मरणं सर्वदुःख
 दम् ७४० कामेष्वपगतेष्वस्मादमरत्वमयं पुमान् ॥ जीवनं च कुतो नेयात् सर्वदुःखविजितम् ४१ सर्वदुःखविनिर्मुक्त आनंदात्मनिकेवले ॥ प्रतिभाति कथं नार्थं जी
 वन्नब्रह्मात्मको न हि ७४२ ब्रह्मप्राप्तिरियं नाम जीवतो यद्विवोधनम् ॥ आनंदात्मस्वरूपस्य स्वात्मभेदविजर्जनात् ७४३ आनंदात्मानमेतंचेत्स्वप्रभं सर्वगं महत् ॥
 भावाभावविनिर्मुक्तं सर्वभेदविजितम् ॥ देहेस्मिन् प्राप्तवान् केन नासं ब्रह्मा द्वयं परम् ॥ ७४४ ततः कामविनिर्मोके दुःखशून्योऽमृतः पुमान् ॥ ब्रह्मानंदात्मरूपं तद्देहे
 स्मिन्नवगच्छति ७४५ अहं ब्रह्मेति विज्ञाने संशयाग्रंथिसन्निभाः ॥ विपर्ययाश्च जायंते प्रायः सर्वशरीरिणाम् ॥ असत्यास्तत एवाहं ब्रह्मेति ज्ञानवान् भवेत् ७४६ अस
 द्ब्रह्मा प्रतीतिश्च सचेत् किं न प्रतीयते ॥ सर्वधर्मविनिर्मुक्तं कथं ब्रह्म भवामितत् ७४७ इत्यादिरूपिणो नृणां मुग्धानां संशयादृदि ॥ विपर्ययाश्च जायंते पंडितं मन्यसे वि
 नाम् ७४८ हृदयस्य यदैवैते ग्रंथयः संशयादिकाः ॥ छिद्यंते यस्य ते नैतत्प्राप्यं ब्रह्मा मृतात्मना ॥ एतावदेव विज्ञेयमप्येतद् हृदये निजे ७४९ हृदयस्यास्य नाड्यः स्युः
 शतमेकोत्तरं शतम् ॥ तासामेकाचमूर्ध्नां विभिद्यास्ते बहिः सदा ॥ द्वारभूता यया गच्छेदनिशं वामनः सदा ७५० अन्यास्तु शतसंख्याता बहिर्निर्गमने सदा ॥ भवं
 ति गच्छन्तो नित्यं त्वष्ट्रेण समावपुः ७५१

७४४ फलितमाह तदिति । विनिर्मोके बाधे ७४५ चतुर्दशीं व्याचष्टे अहमिति । ब्रह्मात्मविज्ञाने सति सर्वे संशया विपर्ययाश्च असत्या बाधिता जायंते भवन्ति ततो ब्रह्मात्मज्ञानं संपाद्य कीदृशाः
 संशयादयः हृदयपदोक्तमनोरूपजालस्य ग्रंथिनिभाः ७४६ संशयादीन् कुतर्करूपान् दर्शयति असदिति । ब्रह्मनास्त्येव अनुपलभ्यमानत्वात् सद्येदुपलभ्येत किंच मम कर्तृत्वादिमतो ब्रह्मभावो न संभवी
 त्यादिकुतर्करूपाः संशयादयः पंडितं मन्यानाम तत्त्वविदां संगेन भवन्तीति द्वयोर्जायना ७४७ । ७४८ हृदयस्येति । यस्याचार्यानुगृहीतस्य यस्मिन्नक्षणे एते संशयादयो विघटयंते तदेव तेन ब्रह्मा द्वयं प्राप्तं
 भवति बोधाकीदृशस्य तमो निवृत्तेऽसमानकालतायाः प्रसिद्धत्वात् एतावदेव च तत्त्वं शास्त्राचार्योपदेशेन विज्ञेयमित्यर्थः ७४९ येन तूक्तविषयात्मतत्त्वं विज्ञातं तस्य द्वयी गतिरुक्ता प्रिविद्यादिना ब्र
 ह्मलोकाप्तिरितरलोकानिर्वातदुपयोगिद्वारप्रदर्शिकायाः पंचदश्या अर्थमाह हृदयस्येति । हृदयकं दातुं द्रष्टा एकाधिकशतसंख्याकाः प्रधाननाड्यः संतितास्वेका सुपुम्राख्यामूर्ध्नां विभिद्यस्यैवं मंडलद्वारा
 ब्रह्मलोकं पश्यंतं सता अत एव ब्रह्मलोकद्वारभूता यया द्वारा वामन उपाधिपरिच्छिन्नो जीवोऽनिशमपेक्षिकं नित्यं ब्रह्मलोकं गच्छेदित्यर्थः ७५० अन्यास्तु लोकांतरगमनद्वारभूता इत्याह अन्या इति । अन्यास्तु-

—वपुःशरीरांतरंगच्छतो जीवस्य बहिर्गमने उपयोगिन्यो भवन्ति कीदृश्यः त्वग्रूपेणासां ग्यादस्पष्टरूपा इत्यर्थः ७५१ ताभिर्बहिर्गतोऽयं परिच्छेदाभिमावेन वामनो जीवो मम यस्य स्वयं शयात्वे वेत्याह अंगुष्ठेति ७५२ अथ सर्वग्रंथप्रतिपाद्यं प्रदर्शयत्याह योऽइया अर्थमाह हृदये इति पङ्क्तिः । अयं मंगुष्ठमात्रः पुरुषः सूक्ष्मदेहा विद्याभ्यां बाह्यांतरं कंचुक्रभूताभ्यामावृतो हृदयदेशे संनिहितो वर्तते इत्यर्थः ७५३ तामिति । तमेतं विवेकयुक्तेन मनसैवाधिकारी सूक्ष्मदेहाद्वाह्यं कुर्यात् कीदृशात् सूक्ष्मदेहात् दुःखदात् चित्तमेव निग्रहः श्रृंखलास्थानीयं यत्र तथाभूतात् यथा इषीकार्ख्यं मध्यतृणं मुंजात्त्वग्रूपाद्वाह्यतृणात्सावधाने न मनसा कठेन च शिशुर्बाह्यं कुरुते येति द्वयोर्योजना ७५४ । ७५५ पृथक्कृत इति । एवमुपाधितः पृथक्कृतोऽयं वामनः अवामनः पूर्णः संपद्यते इति ७५६ सच पूर्ववन्मम मृत्युरूपस्य गोचरे न वर्तते इत्याह अवामन इति ७५७ एवमवामनः पूर्णः पुरुष एवात्मतया त्वया विज्ञेय इत्याह अवामनः पुमानिति । स्वप्रभः शुक्रपदार्थः ७५८ योऽंशी विवृणोति इत्युक्तेति पंचभिः । स्पष्टद्वयं ७५९ । ७६० लब्ध्वाचे

अंगुष्ठमात्रः पुरुषः सर्वदामद्वशेषु मान् ॥ निर्गतः शतसंख्याभिरायात्येव न संशयः ७५२ हृदये सन्निविष्टोऽयं पुरुषः सर्वदेहिनाम् ॥ सूक्ष्मदेहधरो नित्यमविद्याकंचुका वृतः ७५३ तं सूक्ष्मदेहादुःखौघकारणाच्चित्तनिग्रहात् ॥ विवेकेन तृणबाह्यं मनसा च त्वचो यथा ॥ इषीकार्ख्यं हि मुंजाख्यात्कुरुते करतः शिशुः ७५४ ब्रह्मचर्यादि संपन्नो धैर्ययुक्तो विवेकवान् ॥ मनसैवैनमात्मानं कुर्यादस्माज्जडात्पृथक् ७५५ पृथक्कृतो वामनोऽयं जडजातादशेषतः ॥ अवामनो भवेत्सद्यो विश्वरूपधरः पुमान् ७५६ अवामनो न मे पाशैर्बद्ध्यते कर्हि चित्काचित् ॥ हृत्स्थितो वामनो यद्वन्नित्यं देहपरिक्षये ७५७ अवामनः पुमान् योऽयं स्वप्रभो मृतिवर्जितः ॥ स एवात्मेति विज्ञेयो न चिकेतः सदा त्वया ६५८ इत्युक्ता भगवान् धर्मराजस्तुष्णीं बभूव सः ॥ न चिकेताश्च संतुष्टः कृतकृत्यो भवत्तदा ७५९ मृत्युप्रोक्ता मिमांसा विद्यामात्मनो लब्धवान्पुरा ॥ कृत्स्नयोगविधिं तद्वन्न चिकेताः कुमारकः ७६० लब्ध्वा च देह एतस्मिन् जीवनब्रह्माद्वयं परम् ॥ आनंदात्मस्वरूपं तत्स्वप्रभं प्राप्तवानपि ७६१ अविद्यालेशरहितो दुःखशोकविवर्जितः ॥ मरणेन विनिर्मुक्तो मोक्षमेव गतो मुनिः ७६२ न चिकेता यथायादृगात्मविज्ञानतो भवत् ॥ अन्योऽपि च तथातादृगात्मविज्ञानतो भवेत् ७६३ आख्यानमुक्तवानेतत्कठस्रैवर्णिकान्प्रति ॥ अपौरुषेयवचसा यदि दंतं मये रितम् ७६४ ब्रह्मविज्ञानमेतद्विदुर्लभं सर्वदेहिभिः ॥ एतद्यस्मात्पुरा प्राप्तं देवेभ्यो मानवै र्हि ॥ आश्चर्यात्मा ब्रह्मबोधवक्ता श्रोता च दुर्लभः ७६५ अत्र वक्तुस्तथा श्रोतुर्द्वयोरन्यतरस्य वा ॥ विक्षेपो जायते प्रायो ब्रह्मविद्याप्रबोधने ७६६

ति । आत्मविद्यासंयोगालं लब्ध्वा च जीवन्नेव ब्रह्म प्राप्तवान् कीदृशं अद्वयत्वादानंदरूपमात्मरूपं च अतएव स्वप्रकाशं ७६१ ततश्च विदेहमोक्षगत इत्याह अविद्येति । लेशः पारम्यफलकर्मभिः स्वनिर्वा हाय संरक्षितो विक्षेपशक्तिभागः ७६२ न चिकेता इति । यथान चिकेताः स्वात्मज्ञानायादृगद्विविधं मोक्षगतोऽभवत्तथान्योऽप्यात्मवितादृक्स्वादिप्यर्थः ७६३ उपसंहरति आख्यानमिति । यदाख्यानं कृतं तत्पसालब्धे नैव देवाव्येनाधिकारिणः प्रत्युक्तवान्स्तदिदं त्वयमुक्तमिति ७६४ सहनाविति शान्तिमंत्रस्य तात्पर्यं दर्शयति ब्रह्मेत्यादिना । एतज्ज्ञानं दुर्लभं देवानुग्रहेणैव पूर्वैर्लभ्यत्वात् अतएवास्म्य ग्रहणाय देववक्ता श्रोता वा श्रयैरूपतया दुर्लभ इत्युक्तमित्यर्थः ७६५ अत्रेति । अत्र विद्योपदेशे गुरुशिष्ययोर्द्वयोरैकस्यैवाविक्षेपः फलमतिरोधी चित्तोद्भूतकृतं कृतं मायोऽस्य सेतुदंतयः

७६७ कुशलइति । हेतुत्वरूपत्वेन तथाचस्यशिष्यस्यगुरुःकुशलःसंप्रदायवित्तस्यसविशेषोदेवजोनजायते कीदृशोविशेषः कांशनस्यकुशलोऽपलब्धेतिश्रुत्युक्तस्याभावप्रयोजकइत्यर्थः ७६८ विशेपमभिनयति पूर्व्वेति । अस्यशिष्यस्य ७६९ गुरुस्येति । कृतपदभाष्यकारांत तथाचगुरुसेवाकारणेतिज्ञानलाभोभवतिदेवसेवाकरणेत्तुज्ञानस्यफलतन्निष्ठाकूपकौशलात्मकभवत्यतोद्देष्टुर्गुरुदेव योःसेवारूपेणैकेनप्रधानेनतत्रैकप्रधानेनकुशलभावप्रयोजिकाविद्यानिर्विघ्नःशिष्योऽलभतेइत्यर्थः'तंत्रशालेकरणेच'इतिहैमः ७७० मोक्षमिति । स्वप्रकाशत्वंविधानंप्रकारोयस्यसतथातस्वप्रकाशात्मरूपमितिपावत् एवंविधमोक्षरूपफलमुक्तविधयासाकल्पप्रयोजकदेवानुग्रहाधीनमप्येतोदेवप्रीत्यंशांतिमंत्रःपठनीयइतिभावः इत्येवंकठोनाममुनिरधिकारिणःप्रत्युक्तवानित्यर्थः 'विधानंप्रकारे'

इति हेमः ७७१ यही घटितयेन समानशांतिर्मत्रकदेवेन च तैत्तिरीयजिज्ञासामुत्थापयति तित्तिरिश्रैवमुवाचेत्यनुषंगः यस्तित्तिरिरनेकधा विद्यामुवाचेति ७७२ ॥ कारुण्यं करणं यस्य समीहितसमर्थने ॥
यथूमानंसमवद्यमोभोतोऽवनस्वतः ॥ श्रोतृणां पिवितृणां स देवः शरणं परम् ॥ १ ॥ ॥ इति श्रीदत्तकुलतिलककृष्णचंद्रात्मजदिलारामसुरितनूजरामकृष्णस्य श्रीविश्वेश्वराश्रमपूज्यपादानुष्टौ
तस्य कृताचारामपुराणीकायां सप्तप्रवाख्यायां नवमोऽध्यायः समाप्तः ॥ ९ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

॥ इत्यात्मपुराणे नवमाऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे दशमाध्यायप्रारंभः ॥

श्रीगणेशाय नमः ॥ ॥ सत्यार्थं गच्छामि त्वत्पदोत्तमम् ॥ मेतेदेव विजेयैर्नृपैश्च विनायकम् ॥ १ ॥ अथ श्रीगणेशस्तोत्रम् ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ सत्यानंदगुहागूढनिभृतानिलक्षणम् ॥ सेवेदेवविधेर्विद्यदशमेशमितापरम् ॥ १ ॥ अस्यार्थः । सत्येवितुर्वचनरूपे सङ्गदेवप्रजापतवास्मीति च याचते । अभयसर्वभूतेष्वोददाम्रीतिप्रतप्तम् । इत्यादिप्राप्येणस्ववचनरूपेवाआनंदीयरूपसतथातं गुहःसत्वांशगूढआलिङ्गितेयेनसतथातं निभृतःसेवापरशानिलोहनुमानलक्षणोलक्षण श्रयस्यसतथातं ' लक्ष्मणोलक्षणोपिच ' इतिद्विरूपकोशः विधेर्ब्रह्मणोर्वंधं कसति दशमेदानारावणवदनानांशमेविदारणेकृते ' दोऽगुदौदधवदने ' इतिविश्वः अतएवशमिनामृषी णातापस्यमसुरकृतदुःस्वस्परवन्निभृतंविध्वंसकमितियावत् यथाअपितापरातिआदत्तेहरतीतियावत्सतथातं एवंविधंश्रीरामसेवेइति । शंभुपक्षे । सत्पाःपार्वत्याआनंदकरं गुहेनपठाननेनआ गूढंआलिङ्गितं निभृतानिवशीकृतानिअनिलाभापंचप्राणानांलक्षणानिस्वरूपाणियेनसतथा योगिनमितियावत् दशमेदशमद्वारेवंद्यंउपासकैर्गुरुरूपेणष्येयंविधेःविहितत्वात् शमितायागुपशम निष्ठायापारंस्तत्परमित्यर्थः । निर्गुणपक्षे । सत्यानंदरूपदेवस्वप्रकाशं पंचकोशगुहागतं निभृतौमर्यादयाचलैतावनिलोप्राणापानौउपलक्षणभूतीयस्य ' कोहोवाभ्यात्'इत्यादिश्रुतेः सतथातं विधेर्विक्रय स्पवंद्यंवाङ्मनसातीतत्वात् शमितमपरद्वैतेनसतथास्वाकावृत्त्याभिव्यक्तमितियावत् तंपरमात्मानंदशमभ्यायसेवेअनुसंदेहेत्यर्थः । अथशिष्यस्योक्तानुवादेनप्रश्नमभिनयति श्रुत्वेव

श्रीगणेशायनमः ॥ श्रुत्वैवमहुताख्यानंसशिष्योचिकेतसः ॥ अपृच्छत्पुनरेवैनंस्वगुरुंब्रह्मबोधकम् १ भवताकथितंब्रह्मज्ञानंनानाविधंगुरो ॥ एतरेयोमहाप्रा ज्ञस्तथाकौपीतकिर्मुनिः २ याज्ञवल्क्यगुरुस्तद्वदादित्योभगवानयम् ॥ श्वेताश्वतरनामाचतथैवचकठोमुनिः ३ एतेजानांतियद्ब्रह्मात्मज्ञानंमहाधियः ॥ तच्च याकथितंसम्यङ्ज्ञानाख्यानसमन्वितम् ४ प्रजानामृषिभिःसार्द्धसंवादोब्रह्मवेदने ॥ प्रतर्दनस्यशक्रेणविप्रस्याजातशत्रुणा ५ अश्विनोर्गुह्यविज्ञानमृषिणाकीर्तितं चयत् ॥ दध्यङ्ढाथर्वणस्यापितत्रशक्रोपदेशनम् ६ अश्विनोःशिष्यतातद्वत्तस्यब्रह्मात्मवेदिनः ॥ याज्ञवल्क्यस्यसंवादोजल्पाख्योमुनिपुंगवैः ७ जनकेनचमै त्रेय्याशिष्याभ्यांवादशब्दितः ॥ मुनीनामपिसंवादःकारणेब्रह्मरूपिणि ८ इदानींकथितस्तद्वन्मृत्योश्चनचिकेतसः ॥ संवादस्तत्रकथितंविप्रराशिप्रज्ञांतये ९ पठनीयोत्रशिष्येणसहनावितिमंत्रकः ॥ एवंकठःपुराप्राहतितिरिश्चमुनीश्वरः ॥ ब्रह्मविद्यांवदन्धीमान्स्वशिष्यान्प्रतिसप्तधा १० मुनिभिःकथितातत्रब्रह्मविद्याम याश्रुता ॥ वित्तिरिःक्रीदशीतांतुस्वशिष्येभ्यःसमुक्तवान् ११ श्रोतुमिच्छाम्यहंत्वत्तो गुरोमेकप्रयावद ॥ अत्रचित्रंसमाख्यानमस्तीतिमतिरस्तिमे १२

मितिप्रयोदशभिः । तत्रअतुष्टयंनिगदण्यारुपातम् १॥ २॥ ३॥ ४॥ आख्यानानिप्रदर्शयति प्रजानामितिचतुर्भिः । विप्रस्यवालाकः ५ चतुर्थपंचमयोरुक्तंदर्शयति अश्विनोरितिद्व्याभ्यां । तद्वदित्यंतंचतुर्थार्थउक्तः तस्यप्रसिद्धस्ययाज्ञवल्क्यस्य जल्पोविजिगीषुवाक्यप्रबंधहविद्वयोरर्थः ६ । ७ यथादध्यायत्रयाथेमाह जनकेवेति । वादस्तत्त्वनिर्णयाथोवाक्यप्रबंधस्तद्वत्संवादःपुसप्तमयोरुक्तोब्रह्मरूपकारणाविषयकस्त्वष्टमइत्यर्थः ८ नवमोक्तंप्रश्नोर्ब्रह्मवेददर्शयति इदानीमिति । इदानींपूर्वाध्यायेकथितोपःसंवादस्तत्रेदंभवताकथितं इदंकिं सहनादिकोमंत्रोविप्रज्ञांतये शिष्येणपठनीयएवंकठउक्तवान् तथातितिरिश्चशिष्येभ्योब्रह्मविद्यांवदन्मंत्रस्यपठनीयतामाहेतिद्वयोःसंबंधः सप्तधेत्युक्तारन्वयि ९ । १० मुनिभिरिति । तत्रातीतमंत्रेसप्तधावर्तमानैर्मु निभिरेतरेषकौपीतकयादित्यदध्यङ्ढाथर्वणयाज्ञवल्क्यश्वेताश्वतरकठसंज्ञैःशास्त्राप्रवर्तकैरुक्तांविद्यांश्रुत्वापितित्तिरिप्रोक्तंश्रोतुमिच्छाम्येत्यर्थः ११ श्रोतुमिति । अत्रवित्तिरिप्रोक्ते मतिःसंभावना युक्तमित्यंतंक्रियाविशेषणं सतितिरिः स्फुटमन्यत् १२

१३ एवं पृष्ठस्य गुरोः प्रतिज्ञामवतारयति इति शिष्येति । आरण्यके अरण्ये पठनीये ब्राह्मणभागे कर्णेति । श्रोत्रमनसोरनुकूलाम् १४ तत्प्रतिज्ञामभिनयति शृण्विति १५ तित्तिरिपदस्य मुनिगणपरतां दर्शयितुं मितासमाह यदेन मिति दर्शयिष्येति । एवं हि विष्णुपुराणादाबुपाख्यायते सुमेरौ ऋषीणां समाज आसीत् तत्राऽनागमने ब्रह्महत्याप्रसक्तैः ऋषिभिरुपन्यस्तत्वादथ तत्समाजामा सिप्रयुक्ता इत्यामपाकं शुश्रूष्यानादिशब्देन शिष्यान् गुरुर्याज्ञवल्क्योक्तिमहमेव व्रतं करिष्यामि किमेतैरक्षमेरित्याकारां श्रुत्वा बुकोपेति वृत्तं पदाशब्दार्थः एनं याज्ञवल्क्यम् १६ अष्टांगेति । करणी कर्मगजवर्त्यतस्योद्धरणं तदीत्यासयाज्ञवल्क्योऽधीतमत्यजहुरुपदेशात् १७ भूमाविति । तानियजुंषियजुः संज्ञामंत्रायाज्ञवल्क्येन तय क्ता अभिमानिदेवरूपेण सूर्यवद्भास्वरमूर्त्तयो भूमौ सर्वतो वि कीर्णा अभवन्तित्यर्थः १८ सर्वत इति । एतदृष्ट्वा च कितान् शिष्यान् प्रतिगुरुरित्यमाहेति १९ इत्थं कथमित्याकांक्षायामाह यथेति । भो विप्रा एतानियजुंषियतो यथाशास्त्रमधीतान्यत एव भा

नानारूपा न समायुक्तं स्वशिष्येभ्यः स उक्तवान् ॥ इति पूर्वत्वयाख्यातं तत्र कौतूहलं महत् ॥ श्रोतुमिच्छामि तद्ब्रह्म न्यदिते वर्तते रूपा १३ इति शिष्यवचः श्रुत्वा गुरुः स्नेहसमन्वितः ॥ आरण्यके स्थिता ब्रह्मविद्यां तित्तिरि कीर्तिताम् ॥ उक्तवान् खिलां कर्णमनस्तापापहारिणीम् १४ शृणु वत्स प्रवक्ष्यामि विद्यां तित्तिरि कीर्तिताम् ॥ याज्ञवल्क्येन निर्मुक्तां तित्तिरि रीयां समाप्तवान् १५ यदेन मुक्तवान् कोपान्मुंच विद्यामग्रे रिताम् ॥ याज्ञवल्क्यगुरुः श्रीमान्वैशंपायननामकः १६ अष्टांगयोगवित्तस्य शिष्यो वाजसनेयकः ॥ करणी कर्ममार्गेण विद्यां चच्छर्दसोपिताम् १७ भूमौ यजुंषितान्यासन् सूर्यवर्चांसि सर्वतः ॥ मुक्तानि याज्ञवल्क्येन वैशंपायनवाक्यतः १८ सर्वतः स्थितमालोक्य दीप्तं तं यजुषां गणम् ॥ वां तं शिष्येण संप्राह वैशंपायननामकः ॥ शिष्यानन्यानि दं वाक्यं विस्मया विष्टचेतसः १९ यथाशास्त्रमधीतानियजुंषि मुनिसत्तमाः ॥ याज्ञवल्क्येन मुनिना सूर्यवर्चांसितान्यतः २० गृहीध्वं सहसा विप्रास्त्वरितं ब्रह्मणः सभाम् ॥ इत उल्लुत्थ्य गच्छंति नैतान्यस्मद्दुर्नानिभोः २१ वां तानीति विचारं माकुरुत ब्राह्मणोत्तमाः ॥ शरीरांतरतो वां तं भक्ष्यं भवति देहिनाम् २२ ततस्ति तिरि रूपाणि कृत्वा ज्ञादित्योगतः ॥ दिवि भूमौ प्रसर्पंति गृहं तु मुनि सत्तमाः २३ एवमुक्ते मुनिगणास्तेन तित्तिरि रूपिणः ॥ यजुंषि जगृहुः शीघ्रं सूर्याभानि समंततः २४ यथा तित्तिर्यो लोकपतंगान्सर्वतः स्थितान् ॥ भक्षयंति क्षुधा कांता भूमौ वानभसि स्थितान् ॥ एवं मुनिगणः सोयं तित्तिरिः परिकीर्तितः २५ वां त्याच भक्षणेनापि कृष्णान्यासन् यजुंष्यपि ॥ ब्रह्मविद्या च तेष्वाकथितारण्यके सदा २६ ब्रह्मविद्यपरमाप्नोतीत्येतस्मै व्रमुदाहृतम् ॥ अत्रैव सकलायस्माद्ब्रह्मविद्या प्रतिष्ठिता २७

स्वराणितानोमानियथा इतः पृथिव्या उत्पत्य ब्रह्मसभां गच्छेयुस्तथायुषं गृहीध्वमिति द्योः संबंधः २० २१ वां तानीति । अत्र वां त्वमालोच्य विलंबो न कार्यो दिहांतरेण वां तं भक्षणे दोषाभावादि त्यर्थः २२ तच्छेदं हं तं तित्तिरिपरिस्वरूपं भवद्भिः कार्यं प्रकृतोपयोगादित्याह तत इति । योगतो योगबलेन प्रसर्पंति यजुंषीति शेषः २३ एवमिति । तेन गुरुणा एवमुक्ते सति १४ यथेति । क र्तितामाह । एवं मुनिगण इति २५ वां त्येति । एवं वां त्यादिदेविष्यतामि यजुंषि कृष्णान्नीतिमसिद्धानि तेषु आरण्यकभागे प्रोक्तामवविद्या एवावचयते इति २६ आर्चं देवर्षिभ्याख्यातुमुपक्रमते इति ।

सर्वार्थसुखकर्ताः स्फुटयितुमनुबध्यन्तु ह्यमनेन वाक्येन सुश्रितं दर्शयति । ग्रहोतिष्ठतुभिः । अत्र सूत्रे ब्रह्मपदेनास्य शास्त्रस्य विषय एतच्छास्त्रजप्रमानिवर्त्याज्ञानगोचर उक्तः यतोनेन पदेन सामान्यतो बोधितो विग्रहण्यत्मात्मानात्मत्वजडत्वचेतनत्वादिसंशयानामनिराकरणेनोत्तरवाक्ये पुजिज्ञासोत्थाप्यते इत्यर्थः २८ तस्येति । तस्य ब्रह्मणोपदिष्टज्ञानं विदधातुनोक्तं तदाकारवृत्तिरूपं तन्मध्ये भवं गौणमितियावत् एतादृशं प्रयोजनं परमं मुख्यं प्रयोजनं तु सकलानर्थमूलज्ञानाध्वंसात्मकपरब्रह्मप्राप्तिरूपमुक्तमित्यर्थः २९ तदर्थेति । तस्य उक्तद्विविधप्रयोजनस्य अर्थोपमातिकामोधिकारी तु एष एव बोध्यः एकः यो ब्रह्मविज्ञानतो ब्रह्मप्राप्तेरिति फलसंबंधयोग्यतया निर्दिष्ट इति योजना न हि मोक्षरूपफलश्रवणजामुमुक्षानित्या नित्यविवेकादिमंतरानिष्पद्यते इति साधनचतुष्टयसंपन्नाधिकारि सिद्धिरिति भावः तस्य शास्त्रस्य संबंधस्तु योग्यता वशादनेकविधो बोध्य इत्यर्थः ३० संबंधस्यानेकविधत्वं स्फुटीकरोति अर्थेनेति । अर्थिनाधिकारिणा सह शास्त्रस्य बोध्यबोधकभाव लक्षणः संबंधः अधिकारिणो बोध्यत्वाद्बोधप्रतिपादणीयत्वात् शास्त्रस्य बोधकत्वात् अन्यत्रार्थिभिरेव वेदनादिपुवेदनपदोदित तत्त्वज्ञानेन ब्रह्मणि अज्ञानेन च शास्त्रस्य क्रमेण जन्यजनकभावोऽभिध्वंग्यवर्णजकभावो निवर्त्य निवर्तकभाव एते संबंधा बोध्या इत्यर्थः ३१ न केवलमिदं वाक्यमनुबंधं सूयकतयैव सूत्रमित्युक्तं किंतु उत्तरग्रंथव्याख्येयतयापीत्याह आसमाप्तेरिति । आत्मदर्शकमात्मदर्शनाय प्रवृत्तमिदं वाक्यमे

ब्रह्मयत्कथितं सूत्रे तदेव विषयो मतः ॥ आत्मानात्मादिसंदेहायतः संत्यत्र कोटिशः २८ तस्य विज्ञानमुदितं मध्ये यत्स्यात्प्रयोजनम् ॥ परमंच परप्राप्तिरूपं दुःखौघघातकम् २९ तदर्थं त्वधिकार्येषय आप्रोति परमं हत ॥ ब्रह्मविज्ञानतस्तस्य संबंधो नेकधा स्मृतः ३० अर्थिना चापि शास्त्रस्य बोध्यबोधकलक्षणः ॥ अन्यत्र जन्यजनकत्वादित्वेदनादिपु ३१ आसमाप्तेरिदं सूत्रमेकमेवात्मदर्शकम् ॥ व्याख्येयमत्र विज्ञेयं तितरेर्ब्रह्मवेदने ३२ ब्रह्मेतिकथ्यते वेदे आनंदात्मा महेश्वरः ॥ लक्ष्यस्तस्यात्र कथितं लक्षणं मंत्रवाक्यतः ॥ सत्यं ज्ञानमनंतं च ब्रह्मणो लक्षणं त्विदम् ३३ लक्षणत्रयमेतस्यादथैकमिहात्मनः ॥ लोकदृष्ट्यनुसारेण कथ्यते वेदादिभिः ३४ सत्यं यथार्थमुदितं यथार्थं न जडं यतः ॥ ज्ञानं च न परिच्छिन्नं वेदवादिमतैकचित् ३५ ततो नंतमिति प्रोक्ते ज्ञानमित्येव लक्ष्यते ॥ ज्ञानमित्युदिते तद्वत्सत्यमित्येव लक्ष्यते ३६ सत्यं कालत्रये यत्तु न पर्येतिकदाचन ॥ आनंदात्मा च तादृक् स्यात्सर्वदैकस्वरूपभाक् ३७

वासमाप्तेरिति तिरिप्रवृत्तके ब्रह्मवेदने ब्रह्मविद्याप्रकाशकग्रंथे व्याख्येयं भवतीत्यतः सूत्रमित्युक्तमिति संबंधः ३२ उक्तवाक्यसंग्रहेण व्याकुर्वतः अक्षुंसं ज्ञानं तस्यार्थं प्रपंचयति ग्रहोतिष्ठो न पाटि श्लोकेः । ब्रह्मपदेनोक्तोऽह्यत्वादानंदरूपस्तत्पदार्थो लक्ष्यो भवति तस्य लक्षणवाचकानि सत्यज्ञानानंत एतानि मंत्रप्रथमप्रादेवोपनीत्यर्थः ३३ एषां त्रयाणां पदानां प्रत्येकं ब्रह्मपदावितानां लक्षणप्रयपरत्वं शास्त्रदृष्ट्या वेदविद्विरुक्तं लोकदृष्ट्यनुसारेण त्वेकलक्षणपरत्वमित्याह लक्षणेति । एतत्तु एभिः पदैः प्रतिपादितम् ३४ तत्र शास्त्रदृष्ट्या लक्षणत्रयपरत्वं प्रपंचयति सत्यमिति पंचविंशति श्लोकेः । सत्यपदं तावद्यथार्थस्याबाधितस्य वाचकं तच्चाबाधितं वस्तु तत्रैतन्मयमेव जडस्य दृश्यजातस्य दृक्स्वरूपे कल्पितत्वात् एवं सर्वार्थिप्रानभूतस्य चैतन्यस्य परिच्छिन्नताया दुर्वचत्वादनंतत्वमपि तिष्ठमेवेत्यर्थः ३५ तथा चैकैकस्यातिप्रसंगादिहीनार्थकत्वात्पदानंतरार्थोपस्थापनसमत्वाच्च परस्परनिरपेक्षलक्षणत्रयमेवात्रोक्तमित्याह तत इति । ततः सत्यत्वादीनां ज्ञानत्वादिनिपतत्वात् अनंतपदमात्रप्रयोगेऽपि यज्ज्ञानरूपमनंतं वस्तु तदेव प्रतीयते एवं ज्ञानपदोक्तो सत्यपदोक्तमनंतवस्त्वैव प्रतीयते इत्यर्थः ३६ सत्यपदेनाबाधितत्वं मुखेनानंतज्ञानात्मकब्रह्मप्रतिपादनं स्फुटयति । सत्यं कालत्रय इति । यत्कालत्रयेऽपि न पर्येतिकदाचन भवति तदेव यथार्थं वस्तु सत्यपदेनोदितं तादृशत्वं तात्मन एव चिद्रूपेण कूटस्थत्वादित्यर्थः ३७

॥ २ ॥

आत्मभिन्नतु विकारित्वात् सत्यपदेनाभिधानयोग्यमित्याह सर्वमेवेति । विपर्येत्यप्यथाभवति । आत्मा तु न विकारी सर्वतस्त्वेन एतद्दिनाशे कस्यापि कारणीभावानर्हत्वादित्याह आत्मेति ३८ किंचात्मनाशस्य साधकाभावाच्चासत्त्वमित्याह आत्मन इति । आत्मनो नाशः केन चिदज्ञात एव वाच्यः केन चिदविज्ञातस्य सत्ताभिधाने न मम मातावश्येति वद्व्याघातदोषप्रसक्तैरित्यर्थः ३९ किंचाज्ञातस्यासत्ताया अपि वक्तुं कुरत्वात् सत्तावधारणा संभव इत्याह अज्ञातस्यापीति । तस्माज्ज्ञातत्वपक्षस्येवाङ्गीकारेणोद्विचार्य किमात्मा तस्य ज्ञाता अनात्मा वा नात्यस्तस्य जडत्वाद्भ्रोकप्रसिद्धि विरोधाच्चेत्यर्थः ४० अद्यपि किं विनष्टात्मानां ज्ञानात्पविनष्टो वा नाद्यः अक्षमत्वादित्याह विनष्टेनेति । अयमात्मनो विनाशो विनष्टेन ज्ञातुं शक्य इति योजना । अंत्येतु नाशसत्त्वैव वाधितेत्याह तेनेत्यादिना । तेन नाशवर्जित आत्मानं ज्ञातवानित्यं गीकर्तृव्यंतत्तन संभवति ज्ञेयस्यैवासत्त्वादित्यर्थः ४१ नन्वसत्त्वेवाभाव आत्मना ज्ञायते इति चेच्छतं जीवेत्याह सत्तयेति । सोऽयमात्मनाशः सत्ताहीन एव गम्यते विकल्प्ये इत्यं गीकारेण शश्रृंगादिसाम्यस्य सिद्धत्वादिष्टापनिरित्यर्थः अविनाशित्वादेव चात्मनः प्रियतमत्वं ततश्चानंदरूपत्वं सिद्धमित्याहात्मेति । यस्मादात्मा विनाशरहितोऽत एव प्रियतमस्तेन प्रियतमत्वेनानंदरूप इति योजना ४२ विनाशिनां प्रियत्वमेव मुख्यं न भवति आत्मोपकारोपाधिकत्वादित्याह पुत्रादय इति । स सुखाः सुखरूपोपकारेण संहिताः ४३ आत्मा तु तेभ्यः प्रि

सर्वमेवविपर्येतिविनात्मानंविनेश्वरम् ॥ आत्माविनाशरहितोनाशकारणशून्यतः ३८ आत्मनोत्रविनाशःस्याज्ज्ञातएवचान्यथा ॥ अज्ञातोविद्यतेचेतिव्याह
तंस्यादिदंबचः ३९ अज्ञातस्यापिचेत्सत्तास्यादसत्ताकुतो न वा ॥ ज्ञातश्चेदात्मनैवायंज्ञातव्योज्ञातृतायतः ॥ आत्मन्येवचसंसिद्धालोकवादिमतेसदा ४० विन
ष्टेनात्मनानायंशक्योज्ञातुंकथंचन ॥ विनाशआत्मनस्तेनज्ञातवान्नाशवर्जितः ॥ अनष्टआत्मनिस्वस्थनाशोस्तीतिनगम्यते ४१ सत्तयारहितःसोयंगम्यतेचेद
सत्स्मृतः ॥ आत्माविनाशशून्योतःसर्वेषामिहदेहिनाम् ॥ यस्मात्प्रियतमश्चायंतेनानंदस्वरूपपृक् ४२ पुत्रादयोत्रयेभावाजंतूनांसुखकारकाः ॥ ससुखाःसर्व
एवैतेआत्माथीहोप्रियाःस्मृताः ४३ सुखादपिपरप्रेमसंश्रयोयंशरीरिणाम् ॥ आत्मात्रपरमानंदरूपःसिद्धयति सर्वदा ॥ परमानंदरूपोतआत्मानाशविवर्जितः
४४ आत्मैवब्रह्मशब्दार्थउक्तस्तेपूर्वमेवहि ॥ ब्रह्मत्य्योरिहैकार्यकथनेनमयाद्विज ॥ दध्यङ्ङाथर्वणस्योक्तौशक्रंप्रतिसुरेश्वरम् ४५ आनंदात्मैवतेनायंलक्ष्योब्र
ह्माभिधःपुमान् ॥ सदाविनाशिनःसत्यंलक्षणंतस्यतद्भवेत् ४६ लक्ष्यलक्षणयोर्भेदोबुद्धयैवपरिकल्पितः ॥ सर्वत्रवस्तुतोनायंकुतोब्रह्मणिनिर्द्ध्ये ४७ पृथिव्यागंध
रूपायागंधवत्त्वंपृथङ्ब्रह्म ॥ पृथक्केधर्मधर्मित्वंनश्येदत्रगवाश्ववत् ४८

यत्वाभिप्रतेभ्यः सुखाच्च प्रियतरत्वाभिमतच्छेदितयोत्कृष्टत्वेन प्रियतमः परमानंदरूपः सिद्ध इत्याह सुखादपीति । फलितमाह परमानंदेति ४४ नन्वात्मनः सत्यत्वादिसिद्धावपि ब्रह्मणः कथं तत्सिद्धि
रिति न शक्यं ब्रह्मात्मपदयोरेकार्थत्वापाहृदयततिवाच्योः समानार्थत्वेन चतुर्थाध्याये प्रपञ्चितत्वादित्याह आत्मैवेति ४५ तथाचात्रापि ब्रह्मनाम्नात्मैवलक्ष्यत्वेन निर्दिष्टस्तस्य चाविनाशशीलस्य उत्कृ
र्षसत्यत्वं लक्षणमुपपन्नमित्याह आनंदतमैवेति । तेन ब्रह्मात्मपदयोरेकार्थत्वेन ४६ ननु ब्रह्मणः स्वरूपभूतानां सत्यदिपदार्थानां कथं भेदस्याप्यलक्षणत्वमीति चेत्तत्काले पतभेदस्याप्यलक्षणत्वस्यो
त्तरमर्थभेदस्याप्यलक्षणत्वं आद्येन विरोधः शब्दमयोगात् कल्पितस्य भेदस्येव्यमानत्वात् नांत्यः सत्यभेदस्य कुत्राप्यहरेरित्याशयेनाह लक्ष्येति । सर्वत्र लौकिकोदाहरणेष्वपि लक्षणयोर्भेदः कल्पित
स्य न वस्तुतो भवति सप्रज्ञि अलक्ष्यैकस्य सादित्यर्थः ४७ लौकिकोदाहरणे भेदपदवास्तवत्वाभावं दर्शयति पृथिक्सिद्धिः । यथा पृथिव्या गंगयुग्मेन तादात्म्यशालिन्याः सकाशादंघ्र्येन स्वरूपलक्षणं पृथक्त्वात्

ਏ० ਐ०

१०

॥ २ ॥

पृथिवीत्वादिकंतेनसामान्यंबुद्धिकल्पितम् ॥ विशेषेषुयतोनास्यग्रहणंविद्यतेपृथक् ४९ यथाघटः पटाद्विन्नउदकाहरणक्षमः ॥ गृह्यतेपृथगेवायंतथातत्रैवगृह्यते
५० ततोब्रह्मणिनिर्भेदेकल्पयित्वाभिदामिमाम् ॥ लक्ष्यलक्षणभावोयंकथितोत्रमनीषिभिः ५१ आत्मतानंदतायद्वाद्द्विधैतेकल्पितेऽभे ॥ सत्यताज्ञानतातद्व
द्विधैतेनंततापिच ५२ ब्रह्मत्ववदिमेधर्माआनंदाद्यामनीषिभिः ॥ पंचप्रोक्ताः परेनित्येनिर्गुणेभेदवर्जिते ५३ सत्यंज्ञानमनंतंचब्रह्मात्मानंदइत्यपि ॥ नामषट्
मिदंमुख्यंकीर्तितंवेदवादिभिः ॥ अवाङ्मनसगम्यस्यस्वरूपस्यात्रसाक्षिणः ५४ अध्यस्तंयत्रसकलंनामरूपक्रियात्मकम् ॥ कालातीतंचकालांतःपतितंकाल
संयुतम् ॥ सदसद्रस्तुजातंयदक्षैर्गम्यंतथेतरत् ५५ गंधर्वनगरंयद्ब्रह्मगनेपरिकल्पितम् ॥ तच्छून्येत्रतथैवैतच्छून्यएतत्प्रकल्पितम् ५६ षट्पदानामभिन्नार्थे
कृत्वैकंवाचकंपदम् ॥ वाच्यंपदद्वयस्यार्थमानंदात्मानमीश्वरम् ॥ पदत्रयार्थमुनयोऽलक्षणंकथयंति ५७ आनंदात्माचलक्ष्यंस्याद्ब्रह्मशब्दाभिधोदियः ॥ सत्यं
ज्ञानमनंतंचभवेत्तलक्षणत्रयम् ५८ एवंवेदांतसिद्धान्तसारसर्वस्ववेदिनः ॥ ब्राह्मणाज्ञाततत्त्वार्थाअर्थमाहुरलौकिकाः ५९ लौकिकास्त्रितयंचैतत्प्रादुरेकंहिलक्ष
णम् ॥ आनंदात्मस्वरूपस्यब्रह्मशब्दस्यसर्वदा ६०

द्वैशः एषांपदानामभिन्नार्थत्वेऽप्येषांमध्येएकंपदंवाचकंलक्ष्यप्रतिपादकंकृत्वाउपन्यस्यपदद्वयस्यआनंदात्मेत्याकारस्यार्थसर्वांतरमद्वयंवस्तुवाच्यंलक्ष्यस्वरूपंचकृत्वापरिशिष्टपदत्रयमध्येएकैकंपदं
लक्षणवाचकत्वेनाहुरित्यर्थः ५७ एतदेवप्रकृतयोजयित्वाददर्शयति आनंदात्मेति । यथाप्रकृतवास्येआनंदात्मशब्दोऽनप्रयुक्तोतयोर्लक्ष्यस्वरूपांतर्भावस्यविवक्षितत्वात् ब्रह्मपदत्वानंदाविप
द्वयार्थरूपलक्ष्यवाचकतपोपन्यसं सत्यादिपदत्रयंप्रत्येकमसाधारणयर्मवाचकत्वादिकल्पेनलक्षणवाचकमित्यर्थः ५८ शास्त्रदृष्टिजप्रत्येकलक्षणगुणसंहरति एवमिति । उपनिषत्सिद्धान्त
रूपंयत्सारंरस्यपदसर्वस्वमसाधारणंरूपतद्विदः अलौकिकाःशास्त्रदृष्टयः ५९ लौकिकदृष्टयनुसारिणमेकलक्षणपरत्वपक्षमुपपादयति लौकिकाइत्यादिना । लौकिकालोकबुद्धयनुसारिणा
चार्याएतत्सत्यज्ञानानंतरूपंपदानांप्रत्येकलक्षणपदकमाहुरित्यर्थः लोकेहिसत्यमित्युक्तेव्यवहाराबाधितमात्रंप्रतीयतेनतुब्रह्मैव एवंज्ञानमित्युक्तेवृत्तिसंवलितमेवप्रतीयते अनंतपदेनचकालाद्यप
रिच्छिन्नमेव अतोतिप्रसक्तार्थकत्वेनप्रत्येकंलक्षणत्वासंभवाद्विशिष्टेशक्तानांपदानांशुद्धेलक्षणप्रावृत्तिर्मगीकृत्येकलक्षणत्वमुक्तमितिभावः ६०

नन्वेवापदानांसमानार्थलक्षणकत्वे एकेनैवेष्टसिद्धेः पदान्तरवैयर्थ्यमिति शंकां परिहरति एकार्थेति । समानार्थपराणामप्येवापदानां फलभूतव्यावृत्तीनां भेदात् पुनरुक्तत्वं न स्यादिति तत्रैतावान्विशेषो वा-
 तिककृद्भिरुक्तः सत्यज्ञानपदसत्यत्वं ज्ञानत्वं च विद्यायार्थादितरव्यावृत्तिबोधयतः अनन्तपदं तु साक्षादेव परिच्छिन्नतां वारयतीति एवं सति धर्मैर्मिभावादि रूपोभेदो न प्रसज्यते इत्यर्थः ६१ एतदेव स्फु-
 टयति असज्जडमिति । यतः सत्यपदं ब्रह्मणि भ्रमसक्तमसत्त्वं वारयति ज्ञानपदं जडत्वं अनन्तपदं तु परिच्छिन्नत्वं वारयति तत एवं व्यावृत्तिपरत्वात् नो लभ्यते लभ्यत्वादिवाक्यस्य यथा गुणगुणिभावसंसर्गपर-
 त्वं विशिष्टपरत्वं वा भवति तथा स्य वाक्यस्य न बोध्यं किं त्वत्वं त्वार्थपरत्वं भवेत्यर्थः ६२ ननु तथापि ब्रह्मणि व्यावृत्तीनां भेदादेव द्वैतहानिः स्यादिति शंकां भावद्वैतपक्षं नृसिंहाश्रमादिभिर्व्युत्पादितमालम्ब्य प-
 रिहरति असदादीति । यद्यप्यसज्जडपरिच्छिन्नैरूपिता अभावव्यावृत्तय आत्मनि स्थिताः स्युस्तथापि ब्रह्मातिरिक्तो भावो नास्तीत्येवमद्वैतमुपपादयतामस्माकमद्वैतहानिरूपो विरोधो न प्राप्नोतीत्यर्थः
 ६३ भावद्वैतवादिभिर्येनाशयेन द्वैतविलयव्यापारे भावा उपेक्षितास्तं विवृणोति अभावा इत्यादिना । असंख्यातानामभावानामवशेषेऽप्यात्मनः स्वभावभूतामद्वितीयतां प्रतिपादयतां किंचिदपि प्रतिज्ञा-
 विक्रमहीयते इत्यर्थः ६४ तत्र हेतुतयाऽभावस्य तु च्छत्वेनाद्वैतविघाताक्षमत्वं दर्शयन् किमभावः स्वरूपेण भिद्यमानोऽद्वैतविहन्यात्स्वप्रतियोगिद्वारा वा स्वव्यवहारद्वारा वा इति विकल्पनप्रथमद्वितीयावि-

एकार्थविषयत्वेऽपि पदानां पुनरुक्तता ॥ व्यावृत्तिभेदतो न स्यान्न च भेदोपिकश्चन ६१ असज्जडं परिच्छिन्नं निरस्यति पदत्रयम् ॥ ततो न गुणगुण्यादिभवेन्न लोत्प-
 लादिवत् ६२ असदादित्रयाभावायद्यप्यात्मन्यवस्थिताः ॥ तथापि निविरोधः स्याद्भावाद्वैतत्त्वादिनाम् ६३ अभावाः संतु शतशो निर्भेदे ब्रह्मरूपिणि ॥ अस्मा-
 कं किंचिदप्यत्र हीयते नात्मवादिनाम् ६४ अभावेऽप्युक्तो भेदः स्वयं कोऽपि न विद्यते ॥ विनाशयं भावरूपं तं विहाय प्रतियोगिनम् ६५ व्यवहारोऽत्र भिन्नः स्याद्विनाशः प्र-
 तियोगिनः ॥ अभावस्य स्वरूपं न भिद्यते कर्हि चित्कचित् ६६ साक्षात्कृते सदाऽद्वैत आनन्द आत्मनि केवले ॥ व्यवहारश्च कोऽप्यत्र नैवास्तित्ववचनादिकः ६७ एक एव
 ततो भावो द्वैतस्यात्रावतिष्ठते ॥ अभावः सोऽपि नैव स्याद्वस्तुतत्त्वे विचारिते ६८ अभावस्य तु केयं स्यात्सत्ताद्वैतविनाशिनी ॥ घटादिष्विव नैतस्य सत्ताकाचन विद्य-
 ते ॥ तत्सत्त्वेऽनेन भेदः स्याद्भावाभावस्वरूपयोः ६९

त्याह अभावेऽपि वि । प्रतियोगिनं विनास्वरूपेणाभावेऽनेन वक्तुं शक्यः न च प्रतियोगिद्वारापि भेदः सहितदावक्तुं शक्योऽयदाऽविद्यादशायां प्रतियोगिनो विनाशयतया स्थिता आसन् इदानीं तु नेह नाना-
 स्तीति वाक्यनृसिंहेन कवलीकृतानां तेषां विनष्टत्वेन भेदकत्वं न संभवतीति भावः ६५ ननु त्रीय इत्याह व्यवहार इति । प्रतियोगिन इति पंचमी ल्यबोपे तथा च प्रतियोगिनमपेक्ष्यैव भिन्नो भेद इति बोध्य-
 हारोऽभिलाषादि रूपो विनाशविषयकः अत्र व्यवहारभूमौ स्यात्संभवेन्न स्वरूपत इत्यर्थः अत्र तु प्रत्यगृह्य परागर्थकारता बुद्धेरपहतेति भावः ६६ एतदेव विशदयति साक्षादिति । अद्वितीयत्वादानंदरू-
 पात्मनि निषेधे लब्धे बुद्धिः सर्वव्यवहारं त्यजतीत्यर्थः ६७ फलितमाह एक एवेति । ततः प्रतियोगिभेदा लोचनमंतराऽभावो भेदासंभवात् सर्वद्वैताभाव एकरूपेणावशिष्टः सोऽपि वस्तुनस्तत्त्वेऽधिष्ठानत्वरूपे-
 विद्यारहिते नैव पृथक् केन तिष्ठेत् कल्पिताभावस्याधिष्ठानात्मकत्वादिति भावः ६८ किंच लोकहृद्यप्यभावस्य न भिन्नत्वं सत्ता रहित्येन प्रसिद्धत्वात् यद्विभावोऽपि सत्तास्युपगम्यते तदाऽभावस्यापि भाव-
 त्वापस्यासद्रूपात्मनः सकाशात् सुतरामभेद इत्याह अभावस्य त्विति । किंशब्दवाक्षेपे एतस्य भावस्य सत्तापत्तौ न प्रसिद्धाऽतः साऽभावसत्ता अद्वैतस्य विनाशिका कथं स्यात् तस्याभावात् सत्तास्य गीकार-

तस्य सत्त्वासंभवमेव स्पष्टयति स्वरूपेति । यतो भेदो विशेषः सत्तादयो धर्मश्चैतैः सर्वसत्तारूपेण प्रसिद्धैर्वाजितोऽभावस्ततोऽस्तीति वक्तुं योग्यत्वेन विकल्पात्पज्ञानमात्ररूप इत्यर्थः ७० विकल्पलक्षणं
शब्दज्ञानानुपातीवस्तुशून्यो विकल्प इत्याकारं स्मारयति वचनादिति । सोयमसत्पदार्थः ७१ अविषयात्मसाक्षात्कारे तु विकल्पोऽपि निवर्तते इत्याह विकल्पादिरिति ७२ भावाद्देतवादिनामाश
यप्रदर्शनं निगमयति द्वैताभाव इति स्पष्टम् ७३ अनयादिशेत्युक्तं स्पष्टयन् द्वैताभावसाधने प्रघातस्यानंतपदस्य व्यावर्त्यदर्शयति देशेति पट्टिः । कार्यत्वेन प्रसिद्धं सर्वमुभाभ्यां देशकालाभ्यां परिच्छिन्नं
प्रसिद्धं देशकालौ तु स्वरूपेण वस्तुना परिच्छिन्नौ अन्योन्याभावप्रतियोगित्वादित्यर्थः ७४ नन्वेकेन वस्तुपरिच्छेदेनैव सकलव्यावर्त्यसंग्रहात् किमिति त्रिविधः परिच्छेदस्तत्र त्रिरूप्यत इति चेन्मंदाधि
यामनुग्रहापेत्साह देशेनैवेति द्वाभ्यां । केषांचिद्वैवेनाशिकैः प्रतारितधियां मते परमाण्वीनामपदार्थादेशेनैव परिच्छिन्नाः सन्ति न कालेन नित्यत्वाभ्युपगमात् न वस्तुना भेदस्य परिच्छेदरूपतायास्तै
रबुद्धचमानत्वात् । नन्वप्रामाणिकानां परमाणूनां कथं सत्त्वमिति शंका दृष्टान्तेन परिहरति यथेति । स्पष्टं ७५ कालेनैवेति । तथा केषांचित्कांक्षपानां मते महत्सहस्रत्वं विभुत्वेनाभिमतत्वात् सर्वविकार
कारणत्वाच्च देशवस्तुभ्यां परिच्छिन्नमपि प्रलये लयशालित्वात् कालपरिच्छिन्नमस्ति नभआकाशं आदिपदेन दिगादिग्रहस्तेषां नित्यत्वाद् विभुत्वाच्च देशकालपरिच्छेदायोग्यत्वाद्देतात्मकवस्तुपरिच्छेदश्चा

स्वरूपभेदसत्तादिसर्वसत्ताविवर्जितः ॥ यतो भावस्तत्तः केन सोऽस्तीति व्यपदिश्यते ॥ विकल्पमात्रं तेनायमभावो न रश्मिगवत् ७० वचनाद्व्यवहारः स्यादसतो यस्य
वस्तुनः ॥ विकल्पविषयः सोयमुच्यते न्यायवेदिभिः ७१ विकल्पादिरयं यत्र व्यवहारः क्षयंगतः ॥ अवाङ्मनसगम्येऽस्मिंस्तत्राभावः कुतो भवेत् ७२ द्वैताभावो
पितेन स्यादद्वैतस्य न घातकः ॥ विचारसतिनिर्द्वैतं भवेद्ब्रह्मनयादिशा ७३ देशकालपरिच्छिन्नं जायमानं घटादिकम् ॥ देशकालौ स्वरूपेण मित्रौ तौ हि परस्परम्
७४ देशेनैव परिच्छिन्नाः केषांचित्परमाणवः ॥ मते संतियथा वंध्या पुत्रोऽस्त्येव शिशोर्मते ७५ कालेनैव परिच्छिन्नं केषांचिन्महदस्ति च ॥ रूपादेव परिच्छिन्नं केषां
चित्रमआदिकम् ॥ इति भ्रांतप्रसिद्ध्याय परिच्छेदसिद्धिर्वास्थितः ७६ अन्योऽपि लौकिकः कश्चित्परिच्छेदसिद्धिर्वाहि ॥ विद्यते वृक्ष एतस्मिन्नुदाहरणमस्ति तत् ७७
वृक्षः स्वयं विभिन्नोऽयं शाखास्कंधादिभेदतः ॥ वटो वटांतरा तद्ददश्च तथा देवश्च सर्वदा ७८ स्वसजातिविजात्युत्थः सोयमत्र त्रिधा स्थितः ॥ देशकालस्वरूपोऽत्र त्रिधा पू
र्वश्च कीर्तितः ७९ सर्वोऽयं परिच्छेदो नंतशब्देन वार्यते ॥ परिच्छिन्नपरिच्छेदद्वयाभावविवर्जितम् ॥ आनंदात्मस्वरूपं यत्तद्ब्रह्मेति समीरितम् ८०

लित्वमेव कैश्चिदभ्युपगम्यते इत्येवंविधभ्रान्तानां प्रबोधाप्यंतदनुसारेण परिच्छेदत्रयमुक्तमित्यर्थः रूपादेव वस्तुनः ७६ तथा वस्तुपरिच्छेदात्मकभेदस्यैव स्वावयवसजातीयविजातीयात्मकप्रतियोगिनि
त्वमयुक्तं त्रिविधं दर्शयति अयोपाति । अयोभेदमात्रमप्यत्वेन पूर्वोक्तविलक्षणाः परिच्छेदसिद्धिर्विधो विद्यते यत्र वृक्षरूपमुदाहरणं तत्प्रसिद्धमस्तीत्यर्थः ७७ वृक्षस्योदाहरणतां स्पष्टयति वृक्ष इति । यथा वटो
वटो वृक्षः शाखादिभिः स्वरूपैर्भिद्यमानः स्वयं भिन्न इत्युच्यते वटांतरा स्वसजातीयादिवत् । अथ तथादेविजातीयाश्च भिन्न इत्यर्थः ७८ स्वसजातीति । सोयं परिच्छेदः स्वस्मात्सजाते विजातेऽपि प्रतियोगिन उ
त्थितो निरूपणमात्रः अत्र वृक्षादाहरणे स्थितः कीर्तितः देशादि त्रितयनिरूपितत्वेन त्रिविधस्तु पूर्वोक्तं कीर्तित इत्यर्थः ७९ अस्य परिच्छेदस्य वृक्षाणिसंभावनां कुतर्कपं कजातामनंतशब्दः क्षालयतीत्याह सर्वो
पति । अनंतशब्दप्रसादात् शोधितं तत्त्वमभिनयति परिच्छिन्नेति । परिच्छिन्नं च मत्पेकां त्रिविधं परिच्छेदोऽप्यं च तदभावश्चैतैर्विवर्जितं अभावोऽपि विभिन्नत्वेनावतिष्ठेत् पुनरनंतशब्दः कुप्येदित्यतो
ऽभावोऽपि वार्यते तत्पूर्णस्वरूपं भेदेति वाक्यार्थः ८०

ज्ञानपदकृत्यं दर्शयेत्तस्यार्शोऽप्यजंतत्वेन ज्ञानवत्परत्वं भ्रमं वारयति संभावितमिति । तद्वर्णितं ब्रह्मजडमिति केनचित्संभावितं शक्तित्वं स्यादतस्तज्जडं ज्ञानपदेन वार्यते इत्यर्थः । एवं चिद्विन्नत्वलक्षणजडतां वारयितुं प्रवृत्तं ज्ञानपदं यद्विज्ञानवत्परस्यासदानेष्टसिद्धिलभेत् न हिनरवती भूमिरित्युक्ते भूमेर्नरभिन्नत्वं वार्यते । अतः शुद्धं ज्ञानपदं ज्ञानरूपतामेवाचष्टे इत्यर्थः ८१ यावत्ताविनानुपपत्तिस्तत्सर्वकल्प्यते हेति न्यायेन भट्टानामिव ज्ञातानुभेयतां वृत्तिज्ञानवत्परप्रकाशयतां च ज्ञानपदमेव स्वार्थस्य वारयतीत्याह ज्ञानंचेति । तज्ज्ञानपदोक्तं वस्तु यद्यभातं अप्रकाशशीलं स्यात् प्रकाशशीलत्वेऽपि प्रकाशस्य स्यात् दाघटादिवत्सूर्यादितैजसवच्च पुनर्जडस्यात्तस्तदोप्यवारयितुं स्वयंप्रकाशतामेवावेन पदेन बोध्यते इत्यर्थः ८२ तत्र स्वरूपे व्यामोहजां मिथ्यात्वभ्रांतिं सत्यपदं वारयतीत्याह रज्जुसर्पादीति । तत्तत्त्वबलादित्याह रज्जुसर्पादिकमिति । लोके हि बाध्यत्वेन तदेव प्रसिद्धं यत्प्रहारादिगोचरतां जडतां वा भजेत् एतत्तत्तु स्वयंप्रकाशत्वाद्गोचरं पूर्णं कीर्त्तयते इति चेत् ज्ञानानंतपदयोः सामानाधिकरण्यभेदपरिच्छेदः अभावो व्यावृत्तिः ८५ एवं प्रथमं पादं व्याख्याय परिशिष्टपादत्रयार्थमाह सर्वत्रेति । तद्ब्रह्म सर्वत्र पूर्णं मपि यतो बुद्धिविवर्तकोऽयमगुहाप्रधानायां साक्षितयोऽपलभ्यते इतस्तत्स्य गु

संभावितं जडं तस्यात्तज्ज्ञानेन निवार्यते ॥ ज्ञानवत्तानजडतां विनिवारयितुं क्षमा ॥ नरवत्तायथा भूमेर्नरत्वं न वारयेत् ८१ ज्ञानंच यद्यभातं स्यात्तज्ज्ञातं वान्येन चेद्भवेत् ॥ घटसूर्यादिवन्नैतदजडं स्यात्कथंचन ॥ ततः स्वयंसदाभातं ज्ञानमेतदवस्थितम् ८२ रज्जुसर्पादिवत्तच्च सत्यं मा भूत्स्वयंप्रभम् ॥ इत्यसत्यत्वमत्रैतद्वार्यते सत्यशब्दतः ८३ रज्जुसर्पादिकं वाध्यं परिच्छिन्नं जडं यतः ॥ अपरिच्छिन्नमजडं वाध्यते केन हेतुना ८४ असत्याज्ञानभेदानामभावेन पदत्रयम् ॥ सत्यं ज्ञानमनंतं च ततः स्याद्ब्रह्मलक्षणम् ८५ सर्वत्रापि स्थितं ब्रह्म बुद्ध्या वेवोपलभ्यते ॥ गुहायां निहितं तेन बुद्धिस्थं वेद ईरितम् ८६ य एतत्सर्वं बुद्धीनां साक्षिरूपं सदा पुत्यात्तत्र युक्तिरियं स्मृता ८८ कारणात्र पृथक् कार्यं मृदो यद्बद्धादिकम् ॥ कारणं च तथा ब्रह्म न भआदेस्ततोऽद्वयम् ८९ एतस्मादात्मनो जातं गगनं शब्दसंयुतम् ॥ स्पर्शश्चाश्वततो वायुः संजातो गगनात्मकात् ९० वायुरूपादिदं तेजोरूपवद्विव्यजायत ॥ तेजोरूपादिदं नीरं रसवत्समं भूत्पुरा ॥ जातानि राद्रसवतो भूमिर्गंधवतीत्वियम् ९१

हानिहितत्वमुक्तम् तथा चोक्तं योगभाष्ये 'न पातालं न विवरं गिरीणां नैवायं कारं कुक्षयो नोदधीनाम् । गुहायस्यानिहितं ब्रह्म शाश्वतं बुद्धिर्वृत्तिमवशिष्टां कवयो वेदयन्ते' इति बुद्धेर्वृत्तिमवशिष्टांचेत्तादात्म्यापन्नाम् ८६ य एतदिति । य एतत्तत्त्वमवगच्छेत्स ब्रह्म तत्सर्वं व्याप्नुयात् व्याप्य च सर्वमिष्टजातं युगपत्प्राप्नुयात् सहशब्दस्पर्शतुल्ययोगपदार्थकत्वात् ८७ तस्मादित्यादेरन्यत्र सत्यमवश्यं भेदोऽद्वयो भवति तत्र भेदराहित्ये युक्तिस्तु इयं मृद्विवाक्यप्रदर्शिता स्मृता मसिद्धेत्यर्थः ८८ इयं केतयताह कारणाविति । कारणादिन सत्ताकत्वाभावः कार्यस्य प्रसिद्धः ततो ब्रह्मण एव विश्रुता रणत्वे प्रतिपादितेऽद्वयत्वं स्पृष्टं भवतीत्यर्थः ८९ एतस्मादिति । एतस्माद्गणितादात्मनः शब्दयुगलक्या काशोत्पन्नः गगनात्मकाग्रगनभावोपपन्ना वायुराद्यः स्य र्गुणक उत्पन्नः एवमपि पृथिवी वायुरादि १० रूपयद्रूपयुगलम् ९१

उत्पत्तेर्कार्यतत्प्रतादात्म्यसंबन्धेनोपसर्जनतयावस्थितिरूपकारणस्यानुगममाह सर्वेष्वपि । यतःसर्वत्रकार्यकारणानुगमःप्रसिद्धस्तेनसद्रूपगगनेस्थितंगगनादिकंचोत्तरेत्रेति अपरंत्वप्रकार्येयाकारण स्थितिःसातादात्म्यसंबन्धेनभेदसहिष्णुरभेदइतिलक्षितेनबोध्या अत्रभेदस्तुकल्पितइतिद्वयोरर्थः ९२ । ९३ एकैति । तेचखादयःपृथिव्यंताःपदार्थाःपंचभूतसंज्ञकाःएकादिगुणकाश्चोक्ताः उत्तरेषां कारणगुणशालित्वादित्यर्थः ९४ गुणानाह शब्देति । एतेसर्वेष्वपितीशेषः तत्तस्मादाकाशादितादात्म्यरूपाद्धेतोरासमंतात्पृथिव्यांस्थिताः ९५ यदिज्ञानमात्मनोगुणोभविष्यत्तदाभूतेषुदृष्टमभविष्य तपरंतुतत्स्वरूपमेवात्मनोगुणोऽतो नदृश्यतेइत्याह ज्ञानमिति । यतोज्ञानंगुणो नभवतिततःखादौ नदृश्यतइतियोजना इदमानंदस्याप्युपलक्षणं ९६ किंचपरिणामिनःकारणस्यगुणाःकार्येदृश्यंते इतिनियमः आत्मनस्तुविवर्तोपादानत्वात्तत्प्रसक्तिरित्याह आत्मनइति । आत्मनोयत्सत्यंरूपमानंदादिनेययात्माकारणंभवेत्तथासत्यानंदादिकमत्रखादिषुदृश्यंतेतदभावादात्मनोविवर्तोपादा नतेवज्ञायतेइतिद्वयोरर्थः ९७ । ९८ विवर्तोपादानतातुमायाशबलाख्येनकल्पितेनैवरूपेणभवतीत्याह परिणामंविनेति ९९ तत्रदृष्टान्तमाह माययैवेति १०० आकाशादीनांतुपरिणामित्वात्तदु

सर्वेष्वपिचकार्येषुवर्ततेकारणंसदा ॥ तेनब्रह्मात्रगगनेगगनंपवनेपिच ९२ पवनोपितथावन्हौवन्हिनीरेष्वपिस्थितः ॥ पृथिव्यामपिनीराणितादात्म्येनात्रसंस्थि तिः ९३ एकद्वित्रिचतुःपंचगुणाउक्ताश्चखादयः ॥ कारणानांगुणैःसार्धंपंचभूतानितेस्मृताः ९४ शब्दःस्पर्शस्तथाखरूपरसोगंधश्चपंचमः ॥ पृथिव्यांखादिता दात्म्याहुणाएतेतदास्थिताः ९५ ज्ञानंनामगुणोनायमानंदात्मस्वरूपिणः ॥ यतस्ततो नखादौसदृश्यतेकहिंचित्काचित् ९६ आत्मनःसत्यरूपेणयद्यात्माकारणं भवेत् ॥ आनंदादिकमप्यत्रदृश्येततथासति ९७ खादिकेचजडेयस्मादानंदादिर्नलभ्यते ॥ परिणामंविनातस्मादात्मास्यादस्यकारणम् ९८ परिणामंवि नायस्माज्जगतःकारणंपुमान् ॥ माययैवचतेनायंकारणंनचवस्तुतः ९९ माययैवयथारजुःसर्पादेःकारणंभवेत् ॥ परिणामंविनातद्वत्पुमानप्यस्यकारणम् १०० आत्मनोव्यतिरिक्तानिखादीनिपरिणामतः ॥ कारणानियतस्तेषांगुणाःकार्येषुसंत्यमी १०१ अथवाकारणंसर्वपरिणामविवर्जितम् ॥ ब्रह्मसर्वत्रविज्ञेयंकार्यस्या दितरत्पुनः १०२ ततोब्रह्मजगत्कर्तृपूर्वकार्यसमन्वितम् ॥ यदोत्तरंकरोत्येतत्कार्यतत्तर्हितद्वयम् १०३ मिलित्वासंविभात्यत्रकार्यकारणवत्सदा ॥ ततःपूर्वगुणा वेशउत्तरस्मिन्प्रजायते १०४ एवंभूतेषुचरमंकार्युपंचगुणामही ॥ जाताब्रह्मांडजननीस्थिरजंगमधारिणी १०५ अस्याःपृथिव्याःसंजाताग्राम्यारण्याःसहस्र शः ॥ ओषध्योयवमाषाद्याअद्यायाजंगमैःसदा १०६

णानुगमउत्तरत्रयुक्तइत्याह आत्मनइति १०१ वस्तुतस्तु'सर्वाणिरूपाणिविंचित्यधीरः'इत्यादिश्रुतेर्ब्रह्मणएवसर्वत्रकारणत्वं भूतानांकारणत्वव्यवहारस्तुमायावत्कारणावच्छेदकतयेत्याह अथवेति त्रिभिः । अथवासर्वपरिणामैर्विजितंब्रह्मैवसर्वत्रकारणमितरदाकाशादिकंतुकार्यमित्येववाच्यंनकारणत्वयोग्यमक्षमत्वादित्यर्थः १०२ कथंतर्हिखादिपुकारणत्ववीर्लोक्तयेत्यतआह ततइति । ततो ब्रह्मातिरिक्तस्वकारणत्वानर्हत्वात् जगत्कर्तृब्रह्मयदापूर्वेणकार्येणाकाशादिनासमन्वितमवच्छिन्नंसदुत्तरंवाग्यादिकंकार्यतत्प्रसिद्धं करोति तर्हितद्वयंब्रह्माकाशंचेत्युभयमत्रवायुरूपेकार्यकारणवत्तंवि भातिततोब्रह्मवदाकाशस्यापिकारणाभिमानाद्वायोशब्दंइत्याकारणगुणोयमागतइत्याकारकआवेशोभ्रमइतिपावत् सलोकस्यजायतइतिद्वयोरर्थः १०३ । १०४ प्रकृतमृष्टिकमंगृह्णाति एवमिति स्पष्टम् १०५ अस्याइति । ग्राम्याओषध्योयवायाआरण्याःश्यामाकादयःअद्याभस्याः १०६

स्थावराणां नो रूपपादन्नादुत्पत्तिरीरिता ॥ जीवनंचतथानाशस्तेनैवास्मिंश्च जायते ११७ न केवलेन नरीरेतेषामपि हि जीवनम् ॥ वर्तनं वा विनाशो वा किंतु भूमियुतेन च ११८ ओषध्यात्मकमन्नं तु जंगमानां हि कारणम् ॥ उत्पत्तौ जीवनेनाशे प्रसिद्धं सर्वदेहिनाम् ११९ स्थावराजंगमादेहाः सर्वे जीवविवर्जिताः ॥ जीवस्य कस्यचित्केचिद्व्यवन्नमसंशयम् १२० पृथिव्याश्च तथाऽभिन्नाः सर्वे सर्वशरीरिणाम् ॥ अन्नंततो भवंत्येते विनष्टाः सर्वे एव हि १२१ अन्नंततो ब्रह्मभूतानां ज्येष्ठमुक्तं मनीषिभिः ॥ सर्वोपधंचयेनायं क्षुधारोगो विनश्यति १२२ अन्नं ब्रह्मेति ये नित्यं ब्राह्मणाद्या उपासते ॥ प्राप्नुयंति च ते सर्वे ह्यन्नं स्वमनसेप्सितम् ॥ अद्यते तत्तिचभूतानि तस्मादन्नंतदुच्यते १२३ अत्र पुच्छं प्रतिष्ठापय दीर्यते पंचकोशके ॥ प्रधानंतद्विविज्ञेयं कारणंच कथंचन ॥ कोशे कोशे च कोशस्य प्रतिकोशं मनीषिभिः १२४ क्रियानामचरूपंच सूक्ष्मे देहे पृथक् त्रयम् ॥ कृत्वा प्राणमनो बुद्धिरूपमेवं वदंति च १२५ अंतःस्थूलस्य देहस्य प्राण एष व्यवस्थितः ॥ स्थूलशरीरं यादृक् स्यात्तादृग्भवति सस्वयम् १२६ प्राणस्यांतर्गते मनोऽपि च धीस्तथा ॥ धियोऽपि च तथाऽविद्या सदृशं सर्वमेव तत् १२७ सूक्ष्मरसेन यद्वत्स्यात्पूर्णात्ताम्रादिजेन हि ॥ उत्तरोत्तरतस्तद्वत्पूर्वः पूर्वः प्रपूर्यते ॥ कोश कोशेन सर्वज्ञप्राणैर्देवपुर्यथा १२८

वक्ष्यमाणानात्मतत्त्वनिर्णयाय पुच्छपदोक्तस्य तथोत्तरोत्तरकोशस्य प्राधान्यादिकं बोध्यमित्याह अत्रेति । यदंगं पुच्छं प्रतिष्ठापयाम्यत्र पंचकोशक उच्यते तदंगं कोशे कोशे प्रधानं कथंचित्कारणंच विज्ञेयमिति संबंधः तथा प्रतिकोशमांतरमांतरं कोशो कोशस्य पूर्वपूर्वस्य कारणं विद्यादिति शेषः १२४ सूक्ष्मशरीरे कोशत्रयकल्पनायां निमित्तभेदं दर्शयति क्रियेति । सूक्ष्मे देहे क्रिया प्रधानांशः प्राणमयः कोश उक्तः वक्ष्यमाणविधया प्राणभूतनाम प्रधानांशो मनोमयः रूपं प्रमेयं तत्प्रधानस्तु विज्ञानमय इत्यर्थः १२५ प्राणमय परस्ववाक्यजातस्यार्थप्रदर्शयति अंतरितदशभिः । अस्य स्थूलशरीरात्मकान्नमयस्पर्षावायवकत्वेन वर्णितस्यांतःस्थितत्वात् प्राणः प्राणमय कोशोऽपि तादृक् पंचावयवकोबोध्य इत्यर्थः १२६ प्राणस्येति । प्राणमयस्यांतर्गतो मनोमयस्तस्यांतर्गतस्तु विज्ञानमयस्तस्याप्यंतर्गतं आनंदमयो विद्यारूपः एषां मध्यउत्तरोत्तरं तत्पूर्वपूर्वण सदृशमित्यर्थः १२७ पूर्वपूर्वसादृश्ये दृष्टान्तमाह भूषेति । द्रुतां प्रपूरयाम्यत्र प्रतिमाकारार्पकं क्षिप्यते सा भूषेत्युच्यते सा भूषायथाताम्रादिद्रव्येण भूषाकारप्राहिणा पूर्णा भवति तथा उत्तरोत्तरं मनोमया दिना पूर्वपूर्वः कोशः प्रपूर्यते तत्रोदाहरणं यथा प्राणमयेन देहस्थूलशरीरं पूर्णमिति १२८

अस्य प्राणमयस्यावयवकल्पनामभिनयति प्राणरूप इति । अत्र कोशे प्राणानुखादिसंचारीवृत्तिविशेषः शिरस्त्वेन ध्येयः अपानोऽथः संचारीव्यानः प्राणापानयोः संधिरूपा एतौ वा मदक्षिणपक्षत्वेन ध्येयावित्यर्थः १२९ आकाशेन इति । आकाशेनः स्वामी देवतेति यस्य तादृशः समानो मध्यत्वेन ध्येयः पृथिवीनः पृथिवीदेवता क उदानस्तु पुच्छत्वेन प्रतिष्ठात्वेन च ध्येय इत्यर्थः १३० तस्य प्रतिष्ठा त्वं स्फुरत्यति उदानेति । यद्युक्रमणशील उदानो निर्गच्छेत्तदा सर्वः प्राणमयो बहिर्गच्छेत्तः पृथिवीदेवता गुरुत्वेन प्रतिबद्धो क्रमणशक्तिकः सन्नुदानः प्रतिष्ठापदप्रयोगमर्हत्येवेत्यर्थः १३१ यथान्नमयः समष्टिरूपेण ध्यातः सर्वान् ब्रह्मभेदं रुरुक्तस्तथायं प्राणमयः समष्टितया दृष्टः सर्वान् युर्यां भेदं रुरित्याह यथैवेति १३२ अत्रापीति । अत्र पदस्य व्याख्या प्राणमयं प्रतीतिश्लोकपदोक्तं मंत्रं पठति प्राणंतीत्यादि । समष्टिप्राणाभिमानिनं देवं प्राणं तं प्राणव्यापारं कुर्वन्तमनुसृत्यैव सर्वदेवादयः प्राणिनः प्राणंति चेष्टे इत्यर्थः १३३ प्राणो हीति । प्राणः सर्वेषामाधुरात्मकः यस्मात्प्राणे सत्यैव जीवन् प्रसिद्धं अतएव प्राणस्य सर्वायुषमिति नाम वेदे प्रसिद्धमित्यर्थः १३४ अस्य ब्रह्मत्वेनोपासनात् पूर्णानुर्लभः फलमित्याह उपासत इति । आदिपदेन सहस्रसंवत्सरादिपुराणोक्तायुर्ग्रहः १३५ तस्येति ।

प्राणरूपे च कोशेऽस्मिन् शिरः प्राण उदीरितः ॥ अपान उत्तरः पक्षो व्यानो दक्षिण एव च १२९ आकाशेनः समानो य उदरं स तु कीर्तितः ॥ पृथिवीन उदानो यं प्रतिष्ठापुच्छमीरितः १३० उदान निर्गमाद्याति प्राणः सर्वो बहिर्यतः ॥ उदानस्तत एवायं प्रतिष्ठापरि कीर्तितः १३१ यथैवान्नमयः कोशः सर्वान्नं परि कीर्तितः ॥ एवं प्राणमयोप्येष सर्वायुः परि कीर्त्यते १३२ अत्राप्युदाहरत्येतं श्लोकं प्राणमयं प्रति ॥ प्राणंति प्राणिनः प्राणं प्राणं तमनु सर्वदा ॥ देवामनुष्याः पशवो जीवंतः सर्व एव हि १३३ प्राणो हि सर्वभूतानामायुर्यस्माद्विजीवनम् ॥ प्राणे सति हि सर्वेषां तस्मात्सर्वायुषं हि सः ॥ वेदेषु पठ्यते वेदवादिभिस्तत्त्वदर्शिभिः १४ उपासते त्रये प्राणं ब्रह्म बुद्ध्या महाधियः ॥ शतसंवत्सराद्यायु सर्वमेव प्रयांति ते १३५ तस्य स्थूलस्य सर्वस्य य एष इह कीर्तितः ॥ आत्मा प्राणमयो यस्माद्व्याप्यते तेन तद्रूपः ॥ १३६ यथैवान्नमयादन्य आंतरोन्नमये स्थितः ॥ आत्मा प्राणमयस्तद्वत्स्मिन्नास्ते मनोमयः १३७ यजुस्तस्य शिरो ज्ञेयं पक्षकृद् दक्षिणः स्मृतः ॥ उत्तरश्च तथा सामादेशो ब्राह्मणात्मकः ॥ अंतरं च तथा पुच्छमथर्वांगिरसः स्मृतः १३८ यद्यप्ययं शब्दराशिर्यजुरादिर्न मानसम् ॥ तथापि तादृशीवृत्तिर्यजुरादेर्मनोगता ॥ वर्तते तेनेनामत्वं मनसो न विरुद्ध्यते १३९

य एष प्राणमयः कीर्तितः स सर्वस्य स्थूलप्रपंचात्मकस्यान्नमयस्यात्मा बोध्यः यतस्तेन प्राणमयेन तद्रूपं प्राप्तिमित्यन्वयः अन्नमयादात्मबुद्धिमपकृष्य प्राणमये निदध्यादिति भावः ३६ अन्नमयवाक्यजातार्थमाह यथैवेति । यथा प्राणमयः कोशोऽन्नमयाद्विन्नत्वेन तत आंतरत्वेन तस्यात्मत्वेन च सत्ता प्रदत्वलक्षणेनोक्तस्तथा तस्मिन् प्राणमयेऽतः स्थो मनोमयो बोध्य इत्यर्थः १३७ तस्य र्पंचावयवानां यजुरिति । यजुर्वेदः शिरस्त्वेन ध्येयः ऋक्सामे दक्षिणवा मपक्षत्वेन आदेशपदोक्तो ब्राह्मणभागस्तु अंतरपदोक्तमध्यमभागत्वेन अथर्ववेदस्तु शांत्यादिप्रयोजकत्वेन स्थितिहेतुत्वात् पुच्छमिति प्रतिष्ठेति च ध्येय इत्यर्थः ३८ ननु शब्दात्मकानां यजुरादीनां कथं मनोमयावयवत्वमित्याशंकां परिहरति यद्यपीति । यद्यपि यजुरादिर्वेदः शब्दराशिरूप एव प्रसिद्धो न मानसज्ञानरूपस्तथापि यजुरादेः स्वरूपचित्रिकाप्रमाणत्वाच्चित्तानावृत्तिर्मानस्येव तिष्ठति तेन यजुरादिशब्दानां वृत्तिपरत्वांगीकारेण मनोमयस्यानामावयवकल्पमुपपन्नमित्यर्थः अयं भावः न केयलावर्णावेदः किंतु स्थानमपत्यस्य राघवस्येति १३९

कृज्यधीःसाम्रतपदोक्तादक्षिणपक्षत्वेनध्येयेत्यर्थः १४६ क्रियमाण इति । तथातस्मिन्विहितैकर्मणि अनुष्ठोपमानेयाधीः श्रौतसत्यपदोक्तासावामपक्षत्वेनध्येया तथायोगपदोक्तोऽध्यात्मशा
स्वार्थनिश्चयःसमाधानरूपोवक्षिणोत्तरपक्षाभ्यांचित्तुद्दिहारोपकार्यत्वेनमध्यभागोविज्ञानमयात्मनोध्येयइत्यर्थः १४७ महइति । तथामहःपदोक्ताप्रथमजनस्यहिरण्यगर्भस्यबुद्धिःसमष्टिरूपा
सर्वकारणत्वात्पुच्छमितिप्रतिष्ठेतिचध्येया १४८ अत्रापिति । अत्रविज्ञानमये एतदेतदर्थकं श्लोकार्थंलिखति बुद्धिरिति । बुद्धिर्विज्ञानाख्यैवसकलस्यज्ञादिरूपस्यवैदिकस्यलौकि
कस्यचकर्मजातस्यकारणंभवति एतांबुद्धिपूर्वजांसमाष्टिरूपांसर्वदेवादेवभाविनोब्रह्मेत्युपासतेइत्यर्थः १४९ एतदुपासनफलप्रदर्शकं द्वितीयंश्लोकंपठति विज्ञानमिति । यएतंविज्ञानमयंविज्ञायेतर
यात्मबुद्धित्यजस्रैतन्निष्ठोभवतिसदेहाभिमानप्रयुक्तंपापजातंविहायसर्वमैश्वर्यंलभतेइत्यर्थः १५० मनोमयस्येति । यएवविज्ञानमयरूपःकोशःकीर्तितः सतस्यवर्णितस्यमनोमयस्यात्मावोध्यः
मृपाताम्रसंन्यायेनतत्पूरकत्वादिति १५१

मयं चक्रमेणयाति तत्र विज्ञानमपेयिविरज्यमानः कार्यवर्गजहातीत्यर्थः १७४ एवं स्थूलारुंधतीग्यायमनुसरन् कारणात्मकमानंदमपंपातीत्याह अन्वक्तमिति । तत्रानंदमये सुखस्य स्वरूपदर्शनजंला
भजनं भोगजं चक्रमेणमाप्यसामान्यमानं दारुणरूपंपातीत्यर्थः १७८ ततः श्रुतिजनग्याप्रापणीयतयेष्टं ह्यानंदं सर्वोत्तरं पुच्छभूतं लभतइत्याह सुखसामान्येति । संस्थानः सम्पृक्स्थितिमान् १७६ एव
मनुग्रहेण श्रुत्याप्रदांशितमप्यात्मानं योनजानातिसोऽसत्शब्दमयोगाहो भवतीत्यस्मिन्नर्थे पर्यवसन्नउत्तरोमं प्रहत्याह यदीदमिति । यदीदमात्मरूपं ब्रह्मत्वेनावगच्छतितर्हि असत्तुल्यः असत्तात्पर्यमा
दिना असत्शब्दमयोगाहत्वं धर्मेण तु ल्यो भवतीत्यत्रार्थे इममुत्तरं मंत्रं प्रठेतीत्यर्थः १७७ तंदर्शयति असन्नेवेति । यो ब्रह्मनास्तीति वेदतस्यात्माऽसन् भवतीति पूर्वद्वार्यः १७८ तत्र पूर्वद्वार्यस्फुटयंस्त
त्पदार्थानां 'सद्विद्यमाने सत्ये च प्रशस्तां चितसाधुषु' इतिकोशोक्तानां व्यतिरेकेन अस्ति के दर्शयति ब्रह्मण इति त्रिभिः । सत्पंपथा र्थे वाङ्मनसीहति योगभाष्योक्ते ब्रह्मणो नास्ति तानान्न वृत्तद्विषयित्वो
भवति त्वदेवाद्वाद्दिविषयलाभार्थं गमनेनासत्तुष्टालक्षणामसाधुतां च स्वस्पदर्शयतीति भावः १७९

दुःखादिति । तथा दुःखसंतानंदेन्यमरणंच पुः पुनः प्राप्नुवन्नविद्यमान इव भवति अल्पायुष्टेनाप्रशस्तो धिक्कृतत्वेनानांचितश्च जायते इति द्वयोरर्थः १८० मंत्रोत्तरार्द्धार्थमाह आस्तिक इति । आस्तिकस्तु ब्रह्मणः सत्तामवधार्यमाययाऽज्ञानेन दुःखेन च हीनता प्रयोजकं ज्ञानं संपाद्य ब्रह्मरूपेण तिष्ठतीत्यर्थः १८१ तत इति । ततो ज्ञानफलसंबंधादमुमास्तिकसंतमाहुः विद्यमानत्वादित्यादिभावः १८३ फलितमाह तस्मादिति स्पष्टं १८४ तस्यैष इत्यादेवार्थमाह पूर्वमिति । यो विज्ञानमयः पूर्वसमीरितस्तस्यैव एवात्मा एकः यो यमानंदमयः कथित इति योजना १८५ आनंदमयः कोश एव ब्रह्मत्वे न दर्शित इत्येकदेशेन आहुस्तन्निरस्यन् सोपानरोहणसमां कोशावयवपरंपरां पुच्छभूते ब्रह्मणिसमासां दर्शयति शिर इत्यष्टभिः । आत्मजठरं आत्मपदोक्तं जठरं शिरः प्रभृतिभिः पंचभिर्गैर्युक्ताः पंचकोशा येषोक्तास्ते प्राग्गानिसंकल्प्य पंचविंशतिर्भवन्ति तानि ब्रह्मजिज्ञासूनां चित्तालंबनभूमित्वेन दर्शितानीति द्वयोरर्थः १८६ । १८७ तत्रक्रममाह शिरस इति । प्रथमं शिरोध्यात्वादक्षिणं करं पक्षं ध्यायेत्ततो वामंततो मध्यंततः पदद्वयं पुच्छमिति यावत् १८८ एवमेकं कोशं ध्यात्वा द्वितीयं कोशं गच्छेदित्याह पदद्वयादिति १८९ एवमिति । गच्छेत्तु ध्यायेत् अतः पंचविंशतितम्याः १९० सर्वाते निदेशात्सर्वा विष्टा

दुःखादुःखांतरं प्राप्य मरणं सोधि गच्छति ॥ मृतश्च जायते दुःखी दुःखी च म्रियते पुनः १८० एवं यमवशो दीनः संसारे परिवर्तते ॥ असन्नेव शरीरेषु भूत्वा भूत्वानिरंतरम् ॥ अल्पायुश्चाप्यवज्ञातो जनैर्भवति नास्तिकः १८१ आस्तिको ब्राह्मणः सतां दृढां ज्ञात्वा गुरोर्मुखात् ॥ संपादयति तज्ज्ञानं यतस्तिष्ठति सर्वदा ॥ आनंदात्मस्वरूपेण मायादुःखविवाजितः १८२ ततः संतममुं प्राहुर्ब्राह्मणा वेदवादिनः ॥ आस्तिकं नास्तिकं श्चायमसन्नेव प्रजायते १८३ तस्मान्नास्तिकतानैव करणीया सुखेप्सुना ॥ गुरुशास्त्रादिकथितेर्ताद्रियार्थैकदाचन १८४ पूर्वयस्तस्य विज्ञानमयस्यात्मा समीरितः ॥ एष एवायमानंदमयो यं कथितो धुना १८५ शिरःपक्षौ तथैवात्मजठरं पुच्छमेव च ॥ पंचांगः कथितः कोश एकैको मुनिसतमैः १८६ पंचकोशेषु विज्ञेयाः पंचविंशतिभूमिकाः ॥ बहिर्मुखस्य चित्तस्य स्थिरीकरणहेतवः १८७ शिरसस्तु करं गच्छेदक्षिणं तत एव च ॥ वामंततोऽपि जठरं जठराच्च पदद्वयम् १८८ पदद्वयात्परं नास्तिको शे तस्मिन् हि किंचन ॥ ततः कोशांतरं गच्छेत्पूर्ववत् शिरादिकम् १८९ एवं कल्पनया योगी पंचविंशतिभूमिकाः ॥ गच्छेदतः परं नैव गंतव्यं विद्यते त्रहि १९० ब्रह्मपुच्छं प्रतिष्ठेति यदुक्तं पादरूपतः ॥ नित्यं तत्रैव तिष्ठति चतुर्विंशतिभूमिकाः १९१ अस्यैव बोधनायैते कोशाः श्रुत्या समीरिताः ॥ पंचांगसहिताः पंचप्राणिनां वपुषि स्थिताः १९२ ब्रह्मणः पुच्छभूतस्य सर्वेषामाश्रयात्मनः ॥ अज्ञानेन सुखं किंचिदिह लोके परत्र वा १९३ आज्ञानादात्मनोऽसतां जानातेऽसन्स्वयंततः ॥ उक्तरित्याभवत्यत्र पुमान्लोकद्वयेऽपि च ॥ ततो ब्रह्मात्मविज्ञानाद्ब्रह्मलोकद्वयंसदा १९४ इदं विचार्य मुनिभिर्निश्चितं तद्यथा शृणु ॥ एवं विचारयंत्यत्र मुनयो ब्रह्मदर्शिनः ॥ ब्रह्मवेदनतो ब्रह्मप्राप्तिकर्तुं स्थिरामिमे १९५

नत्वमपि दर्शितमित्याह ब्रह्मेति । यथान्नमयस्यातेकीति तत्पादद्वयंतदाचारस्तथासर्वान्ते पुच्छप्रतिष्ठापदाभ्यामुक्तं पद्मसत्तत्रैव तदाश्रिता एवावांश्च श्रुतुर्विंशतिभूमिकाः स्थिता बोध्या इत्यर्थः १९१ एतदेवात्र प्रतिपाद्यमज्ञातत्वादप्रतिज्ञास्वमर्थवदिति न्यायादित्याह अस्यैवेति । अस्पृश्यब्रह्मण एव न ज्ञानंदमयः प्रियायवयवकोऽसिद्ध इति भावः १९२ असन्नेवेत्यादिमंत्रानुसारेण तद्विज्ञानस्यैव फलत्वात् अतदेव प्रतिपाद्यमित्याह ब्रह्मण इति द्वाभ्यां । अस्याज्ञाने सति न किंचित्सुखं यतोऽज्ञानादात्मनोऽसतां जानान उक्तविधया असंभूतवति । ततो ब्रह्मविज्ञानादेव सर्वेष्टसिद्धिरिति द्वयोरर्थः १९३ । १९४ एवं विचारयंत्यत्र मुनयो ब्रह्मदर्शिनः । ब्रह्मवेदनतो ब्रह्मप्राप्तिकर्तुं स्थिरामिमे ।

तत्रानुप्रपद्यते सशयप्रयमदर्शकस्य उतेत्यादि श्लोके स्यात् दर्शयति ब्रह्मास्तीति पंचभिः । अत्र भाष्ये पूर्वमंत्रे चेदिति प्रयोगमूलकोऽस्ति त्वनस्तित्वकोटिको ब्रह्मणि प्रथमः संशयो दर्शितः अविद्वत्प्राप्यत्वा
प्राप्यत्वकोटिको द्वितीयः विद्वत्प्राप्यत्वा प्राप्यत्वकोटिकस्तृतीयः तत्र प्रथमसंशयस्य कोटिर्नास्तित्वरूपा प्रश्नोक्तिपूर्वपक्षतयोच्यते तथा हि येषां वादिनामोपनिषदानां मते सत्यादिलक्षणं ब्रह्मास्ति तेषां
ज्ञानमंतव्यर्थं विषयशून्यं तादृशब्रह्मणोऽनुपलब्धेः यदितत्स्यात्तर्हि पृथिव्यादिवदुपलब्धेतेत्यर्थः १९७ द्वितीयसंशयस्य कोटिर्मा विद्वत्प्राप्यतां पूर्वपक्षतया ह विदुष इति द्वाभ्यां । यस्माद्भवद्भिरभ्युपगत
आत्मा ब्रह्मरूपो विदुषोऽविदुषश्च समः पक्षपातरहितस्तस्मात् स्मृत्वा प्रत्यभिज्ञाय तमात्मानं विद्वान् यथा यातितथैवाऽविद्वानपि कुतो न गच्छेत् अतो विदुष एव ब्रह्मणि गतिरित्यत्र कारणवाच्यमित्यर्थः अ
विदुष आत्मस्मरणं न भवतीति तु न युक्तं सर्वस्यात्मप्रसिद्धेरिति भावः १९७ एतदेव स्फुटयति तत इति । यदाऽद्वितीयस्य ब्रह्मणः सर्वात्मतया सत्ता तदा तत्तत्स्य समत्वदेवोभयोर्विद्वदविदुषोस्तत्प्राप्तिः स
मास्यादित्यर्थः १९८ तृतीयसंशयकोटिर्विद्वदप्राप्यतां पूर्वपक्षतया ह अविद्वद्वेदिति । यद्यप्यविद्वान्स्तद्ब्रह्म न यातितर्हि तद्ब्रह्मा सदेव स्यात् न हि आत्मा अप्राप्तश्चेति युज्येत तथा च विद्वानपि तद्ब्रह्म कथं प्राप्नु
म

ब्रह्मास्ति वादिनां येषां सत्यं ज्ञानमनंतकम् ॥ तेषां व्यर्थं भवेज्ज्ञानं तस्यानंदात्मरूपिणः १९६ विदुषोऽविदुषो यस्मादेक आत्मा समः स्मृतः ॥ स्मृत्वा विद्वान्यथा
गच्छेत्ततथैव कुतो न हि ॥ अविद्वान् यातितद्वाच्यं कारणं विदुषो गतौ १९७ ततः सत्ता यदा ब्रह्मरूपस्य स्यात्तदा द्वयोः ॥ विदुषोऽविदुषश्चापि गतिस्तत्र सुनिश्चिता
१९८ अविद्वद्वेदिदं ब्रह्म न यात्यात्मस्वरूपकम् ॥ असदेव तदा तत्स्याद्विद्वानपि कुतो व्रजेत् १९९ न ह्येकमेव गगनं याति विद्वान्नचापरः ॥ सर्वज्ञस्य शिशोश्चापि
जीवतोर्मृतयोरपि ॥ प्राप्य प्राप्ती स मेयद्ब्रह्म नेतद्ब्रह्मात्मनि २०० इत्याक्षिप्य ततः प्रादुरुत्तरं ब्रह्म वेदिनः ॥ यद्यप्येतत्समं ब्रह्म विदुषोऽविदुषोऽपि वा २०१ आत्मरू
पंचसंप्राप्तमुभाभ्यामपि वस्तुतः ॥ आप्नोति न तथाप्येतदविद्वान्हिकदा च न २०२ प्राप्तिरत्र प्रकाशः स्यादविद्यायाः क्षये सति ॥ अविद्यायाः क्षयो नित्यं विद्यया
ब्रह्मजातया ॥ अविद्वान्न तथा शून्यः कथं ब्रह्म समाप्नुयात् २०३ यथानिधिनिधिज्ञः सन्ननिधिज्ञश्च तावुभौ ॥ प्राप्तावपि च न प्राप्तः स्यादज्ञो बोधवर्जनात् २०४ अवि
द्वानपि तद्ब्रह्म ब्रह्माप्नोति निरंतरम् ॥ तज्ज्ञानरहितत्वेन दुःखत्रितयपीडितः २०५

यात् असत्कर्मकप्राप्त्ययोगादित्यर्थः २०९ सत्त्वे हि कंचित्प्रतिप्राप्तिः कंचित्प्रत्यप्राप्तिरिति न संभवतीति गगनदृष्टान्तेन स्फुटयति न ह्येकमिति । यथा सर्वज्ञं प्रति बालं प्रति च आकाशस्य प्राप्तिः समा तथाऽ
स्यापि युक्तेत्यर्थः २०० एषां पूर्वपक्षाणां मुत्तराणि यद्यपि सोऽकामयेतेत्यादि श्रुत्यनुसारेण वक्ष्यमाणानि तथापि सुखबोधा यस्त्वोक्त्या हन्यायेन प्राप्तिरित्यवस्थामादौ दर्शयति इत्याक्षिप्येति वद्विः । ए
वं पूर्वपक्षेति त्वामृत्तय इत्यसिद्धांतं यति इत्थं कथं यद्यपि ब्रह्मसमं विज्ञा विज्ञौ प्राप्ति यद्यपि च उभाभ्यां विज्ञा विज्ञाभ्यां वस्तुतः प्राप्तमात्मत्वात् तथापि अविज्ञस्तन्नप्राप्तीत्येव युक्तमिति द्वयोः संबंधः २०१
२०२ तत्र हेतुतया ब्रह्मप्राप्तेरविद्याक्षयोऽपलक्षितप्रकाशरूपतामाह प्राप्तिरिति । अविद्वान्स्तु तथाऽविद्याशून्यो न भवति अविद्याक्षयप्रयोजकविद्यायाः अभावात् वस्तुपाथात्प्राप्यवगाहे ज्ञानस्यैव विद्या
त्वात् तथा चाविदुषस्तत्प्राप्तिरिवक्तुं शक्येत्यर्थः २०३ अज्ञानमात्रेणाप्राप्तीत्यथा हि रण्यनिधिमित्यादि श्रुत्यंतरप्रसिद्धं दृष्टान्तमाह यथानिधिमिति । यथा सन्नसुधीर्निधिर्भूमिस्वातद्रूपं तज्ज्ञः अनिधिज्ञ
श्चाप्तौ वस्तुतो निधिप्राप्तावप्यज्ञोऽप्राप्त इत्येवोच्यते इत्यर्थः २०४ दार्ष्टान्तिके योजयति अविद्वानपीति । तथाऽज्ञो वस्तुतः प्राप्तोऽपि ब्रह्मतयापि स्वाज्ञानदोषादप्राप्यतामादितापपीडितः स्यादित्यर्थः २०५

फलितमाह असत्त्वमिति । सत्यस्वभावतावलेनासत्त्वंपरिहायैवस्थितस्यापि ब्रह्मणो यो यमविद्वांसं प्रतिप्राप्त्यभावः स एव वर्णित इति संबंधः २०६ अथ कामनालोचनस्रष्टृत्वप्रवेष्टृत्वभोग्याकारपरिणामैः पंचभिर्हेतुभिर्ब्रह्मणः सत्तासाधयतः सोकामयतेत्यादिः सत्यमभवदित्यंतस्यार्थमाह ब्रह्मणोऽसत्यतेति विंशतिश्लोकैः । सर्वजगद्धेतोर्ब्रह्मणोऽसत्ताशंकितुमप्यशक्येति २०७ एतदेव विशदयति एवमिति । एवं वक्ष्यमाणविधया ८ एवं कथमित्यत आह जगदित्यादि । अनादिवासनाविचित्रमायाशब्दलोभगवानीश्वरः सृष्टेः पूर्वमाद्वितीयतया स्थितः अथ भूतभौतिकात्मकं जगत्सृष्टिर्द्वयचिंतयत्कामितवान् इदं किं अहमात्मन एव जन्म कृत्वा बहु रूपो भवेयमिति द्रव्योः संबंधः ९ । २१० कामनामुक्ता तपःपदोक्तनानाविशेषगोचरमालोचनं दर्शयति इत्थमिति । इत्थं कामनाक्षिप्तं स्रष्टव्यसामान्यगोचराचिंतं कृत्वा जगतो नामादिरूपांतरविशेषान् कर्तुं पुनः पर्यालोचयत् कीदृशदर्शः पूर्वकल्पेऽस्य जगतो नामादिकं पादशं यत्स्वरूपं यत्संबन्धितत्तथाविधमेव कर्तुं काम इति द्रव्योः संबंधः २११ । २१२ स्रष्टृत्वमाह

असत्त्वं परिहायैव ब्रह्मणः सत्यरूपतः ॥ स्थितस्यापि न संप्राप्तिरेवं ह्यविदुषो भवेत् २०६ ब्रह्मणोऽसत्यताकेन शक्याशंकितुमप्यहो ॥ यत एतज्जगज्जातं महाभूतात्मकं महत् २०७ एवं हि जगतः सृष्टिमानं दात्मान् कारयः ॥ तस्यासत्त्वं हि को नाम प्रतिपनुमिहार्हति २०८ जगत्सिसृक्षुर्भगवान् भूतभौतिकरूपधृक् ॥ अनादिवासनाचित्रं मायाकंचुकमाश्रितः २०९ एक एव स्थितः पूर्वमिदमीशो व्यचिंतयत् ॥ बहुरूपो ह्यमत्र स्याज्जन्मकृत्वात्मनः स्वयम् २१० इत्थं विचिंत्य जगतो नाम रूपक्रियात्मनः ॥ जडाजडस्य बहुधा नाम रूपक्रिया अपि ॥ सिसृक्षुः पुनरप्यस्य पर्यालोचय दीश्वरः २११ यादृशो याश्च यस्य नाम रूपक्रियाः पुरा ॥ तादृशस्तथा तस्यैताः कर्तुं कामो जगत्प्रभुः २१२ एवं विचिंत्य सर्वेषां नाम रूपक्रियाः प्रभुः ॥ असृजत्स्यथा पूर्वमिदं सर्वं जडाजडम् २१३ सूर्याचंद्रमसौ धाता यथा पूर्वं मकल्पयत् ॥ दिवं च पृथिवीं तददंतरिक्षं सभागणम् २१४ यदिदं किंच विश्वं स्याद्भूतभौतिकरूपधृत् ॥ सर्वमेव जगन्नाथः सृष्टवान् पूर्ववत्प्रभुः २१५ सृष्ट्वा च सकलं विश्वं सहस्थावरजंगमैः ॥ अनंतरं प्रविष्टो यंतत्राहं तात्मना प्रभुः २१६ सत्यं ज्ञानमनंतं यो ब्रह्मानं दात्मा रूपकम् ॥ सर्वस्मिन् सर्वदा सोऽयं वर्तमानोऽपि विश्वकृत् २१७ स्थावरे जंगमे देहे प्रविश्याहं तया विश्वः ॥ एवं नानाविधो जात एक एव जनार्दनः २१८ पृथिव्यापस्तथा तेजश्चक्षुर्गम्यं सदीरितम् ॥ वायुश्चैवांतरिक्षं च परोक्षं त्यदितो रितम् २१९ भूतपंचककार्यं च तथैतद्भूतपंचकम् ॥ नाम रूपक्रियाभिः स्यान्निरुक्तं कीर्त्यते हियत् २२० अनिरुक्तं तु ताभिर्यत्रोच्यते मनुजादिभिः ॥ साश्रयंत च किंचित्स्यात्किंचित्स्यात्तन्निराश्रयम् २२१ जडं किंचित्तत्रापि भवेत्कुडघटादिकम् ॥ अजडं चेद्विद्यादिस्याद्ब्रह्महारेत्रमानुषे २२२

एवं विचिंत्येति त्रिभिः स्पष्टम् २१३ तत्र मंत्रसम्मतिमाह सूर्येति । भानादींसीनां गणो यत्र तेन स्वर्गेण सहितं २१४ यदिदमिति । किंच विशेषरूपं २१५ सृष्टोपाधिप्रतिबिंबितत्वलक्षणं प्रवेष्टृत्वमाह सृष्टाचेति । अहंतात्मना हंकारावच्छिन्नरूपेण २१६ एतत्प्रवेशांतं कर्म तस्यैव ब्रह्मणो यस्य सत्यादीनि लक्षणानि त्याह सत्यमिति । सर्वत्र सर्वदा वर्तमानोऽपीत्यस्याधिष्ठानतया पूर्वसिद्धोऽपीत्यर्थः २१७ अथ सृष्टानां भोग्याकाराणां विशेषाभिधायकानि पदानि व्याचष्टे पृथिव्यापहत्यादिना । पृथिव्यादिभूतत्रयं चक्षुरादिगोचरत्वात्सदित्युच्यते वाय्वाकाशौ तु परोक्षत्वात्पदित्युक्तावित्यर्थः २१९ भूतेति । तथानामरूपादिभिर्निरूपयितुं शक्यं भूतभौतिकं निरुक्तमित्युक्तं तद्विभक्त्योत्तररूपादिनिरुक्तमित्युक्तं तथासाधारतया प्रसिद्धेनित्यनमित्युक्तं निराश्रयतया प्रथितमाकाशादिकं तु अनित्यमिति द्रव्योः संबंधः २२० । २२१ जडमिति । किंचिदसृष्टविज्ञानराहित्येन जडमित्युक्तं तद्विलक्षणमिद्विद्यादिकमजडमिति २२२

अवाच्यमिति । लोके किंचित्पृथिव्यादिकं बाधाभावेन सत्यमित्युक्तं तद्विलक्षणं रजस्रूपं विकृतमित्यर्थः २२३ एवं विचिंत्य जगत्जातं महाभूतात्मकं महत् २०७ एवं हि जगतः सृष्टिमानं दात्मान् कारयः ॥ तस्यासत्त्वं हि को नाम प्रतिपनुमिहार्हति २०८ जगत्सिसृक्षुर्भगवान् भूतभौतिकरूपधृक् ॥ अनादिवासनाचित्रं मायाकंचुकमाश्रितः २०९ एक एव स्थितः पूर्वमिदमीशो व्यचिंतयत् ॥ बहुरूपो ह्यमत्र स्याज्जन्मकृत्वात्मनः स्वयम् २१० इत्थं विचिंत्य जगतो नाम रूपक्रियात्मनः ॥ जडाजडस्य बहुधा नाम रूपक्रिया अपि ॥ सिसृक्षुः पुनरप्यस्य पर्यालोचय दीश्वरः २११ यादृशो याश्च यस्य नाम रूपक्रियाः पुरा ॥ तादृशस्तथा तस्यैताः कर्तुं कामो जगत्प्रभुः २१२ एवं विचिंत्य सर्वेषां नाम रूपक्रियाः प्रभुः ॥ असृजत्स्यथा पूर्वमिदं सर्वं जडाजडम् २१३ सूर्याचंद्रमसौ धाता यथा पूर्वं मकल्पयत् ॥ दिवं च पृथिवीं तददंतरिक्षं सभागणम् २१४ यदिदं किंच विश्वं स्याद्भूतभौतिकरूपधृत् ॥ सर्वमेव जगन्नाथः सृष्टवान् पूर्ववत्प्रभुः २१५ सृष्ट्वा च सकलं विश्वं सहस्थावरजंगमैः ॥ अनंतरं प्रविष्टो यंतत्राहं तात्मना प्रभुः २१६ सत्यं ज्ञानमनंतं यो ब्रह्मानं दात्मा रूपकम् ॥ सर्वस्मिन् सर्वदा सोऽयं वर्तमानोऽपि विश्वकृत् २१७ स्थावरे जंगमे देहे प्रविश्याहं तया विश्वः ॥ एवं नानाविधो जात एक एव जनार्दनः २१८ पृथिव्यापस्तथा तेजश्चक्षुर्गम्यं सदीरितम् ॥ वायुश्चैवांतरिक्षं च परोक्षं त्यदितो रितम् २१९ भूतपंचककार्यं च तथैतद्भूतपंचकम् ॥ नाम रूपक्रियाभिः स्यान्निरुक्तं कीर्त्यते हियत् २२० अनिरुक्तं तु ताभिर्यत्रोच्यते मनुजादिभिः ॥ साश्रयंत च किंचित्स्यात्किंचित्स्यात्तन्निराश्रयम् २२१ जडं किंचित्तत्रापि भवेत्कुडघटादिकम् ॥ अजडं चेद्विद्यादिस्याद्ब्रह्महारेत्रमानुषे २२२

अवाध्यमिति । लोके किंचित्पृथिव्यादिकं बाधाभावेन सत्यमिति लघुपदार्थेऽनुसर्पादिकमनृतमित्यर्थः २२३ एवं विविधजगदात्मतां प्रमास्यथाकाशं गंधर्वनगरात्मतामित्याह सर्वमि
ति द्वाभ्यां । स्पष्टम् २२४ । २२५ यद्विमित्यादेशो यो दशाक्षरवाक्यस्यार्थमाह यस्मादिति चतुर्भिः । यत्सत्यरूपं ब्रह्मैव विश्वात्मकं जातं तस्मादनृतमपि विश्वं पाचितं मंडनं यायेन ब्रह्मणः स
त्तामादायैव सत्यं जातमिति वेदविद्विक्तमित्यर्थः २२६ स्वतः सत्ता तु जगतो नास्ति कूटस्थत्वरूपायास्तस्याजगत्प्रमादिविकारेः सह विरोधादित्याह जायमानमिति २२७ नासतो विद्यते भाव इति या
य विरुद्धं जगतो मध्य एव सत्त्वं ततो नृतत्वं मेव जगत इत्याह आदाविति २२८ परसत्तया सत्ता त्वं हृष्टं तेन स्फुटयति अनृतमिति २२९ अयमर्थो मंत्रेणाप्युक्त इत्याह अनृतं सत्यतामिति २३० तं
श्लोकं किंचिद्व्याप्तेन पठति असद्वा इति २३१ अस्याक्षरार्थमाह गंधर्वं ति द्वाभ्यां । यथा गंधर्वनगरं जनैरुत्पत्तेः पूर्वमाकाशो असदभवत् तथा विश्वमप्यात्मनि जनेः पूर्वमसदभवत् असत्त्वं निर्वक्ति
नामांशीति । नामरूपं च स्पष्टनासीदिति तदर्थः २३२ स्पष्टेति । ततः सृष्टिकाले सत्त्वभूदित्यस्य कोऽर्थः आत्मसत्तायाः प्रसादादाध्यासिकसंबंधात् स्पष्टनामरूपकमभूदिति यत इदं विश्वं सत्येनात्मनै

अवाध्यं किंचिदेव स्याद्यथा भूमिघटादिकम् ॥ किंचिच्च बाध्यमानं तद्रज्जुमर्पादिकं यथा २२३ सर्वमेतज्जगच्चित्रमस्ति नास्तीति च स्थितम् ॥ सत्यादिलक्षणं
ब्रह्म जातमेकमनेकधा २२४ एकमेव यथाकाशं गंधर्वनगरात्मना ॥ नानाभवतितद्वत्स्याद्ब्रह्म विश्वात्मना सदा २२५ यस्मात्सत्यमिदं ब्रह्म जातं विश्वात्मना पुरा ॥
तस्मादनृतमप्येतद्विश्वं सत्यमितीरितम् २२६ जायमानं जगत्सर्वं सत्यं केन भविष्यति ॥ सत्यं कालत्रये यत्स्यादेकं रूपं तदीरितम् २२७ आदावंते च यन्नास्ति म
ध्ये तत्केन हेतुना ॥ भवेत्स तत एवैतदनृतं स चराचरम् २२८ अनृतं सकलं विश्वमात्मना सत्यरूपिणा ॥ सत्यं स्यादग्नि तोयद्वल्लोहपिंडो ग्नितामियात् २२९
अनृतं सत्यतां गच्छेदात्मना सत्यरूपिणा ॥ इत्यत्र मुनयः श्लोकमेतमाहुर्विचक्षणाः २३० असद्वा इदमग्रेभूततो वै स द जायत ॥ ब्रह्माऽऽत्मनः प्रपंचत्वमकरो
त्सुकृतं ततः २३१ गंधर्वनगरं यद्ब्रह्म नेतद्वदात्मनि ॥ विश्वं ततो जनेः पूर्वमसन्नमादिना भवत् २३२ स्पष्टनामादिकं स्वात्मसत्यतायाः प्रसादतः ॥ जातं सुकृत
मित्युक्तं सत्यं सत्यात्मना यतः २३३ केचिदेन मनालोच्य प्रक्रमं मंदबुद्धयः ॥ असद्वा इदमित्यादेः कारणासत्त्वमास्थिताः २३४ इदं शब्दसमादानात् कार्यस्यैवे
तिकेचन ॥ कार्यकारणयोः साम्यमिदं शब्दस्य केचन ॥ स्वीकृत्य सर्वजगतः शून्यतां प्रतिजानते २३५ कारणस्य विचारे तदस्माभिर्ब्रह्मवादिभिः ॥ निराकृतम
भावौघखंडनेऽनेकधायतः २३६

वसत्यं न स्वतस्ततः सुकृतमिति ब्रह्मणो नाम सिद्धमित्यर्थः सुप्रजात्मसत्तायाः सत्तावद्विश्वं कृतवदिति व्युत्पत्तिः छांदसत्त्वेन कर्तारिक्तमप्यप्यश्रवोऽप्यइति भावः २३३ केचित्तु अस्य प्रकरणस्यात्मसत्ता
स्फुटोत्तराणामप्रवृत्तिरूपं प्रक्रममनालोच्यारूपं प्रत्यक्षमप्येन कारणसत्त्वमुक्तमित्याहुरित्याह केचिदिति । आस्थिताः स्वपसत्त्वेन गृहीतवतः यथा बीजं सदा कुरोत्पत्तिवादिनी बाह्याः २३४
केचनार्द्धवैनाशिकास्तु हर्षदस्य कार्यपरस्यासत्पदेन सामानाधिकरण्यात् कार्यस्यैवा सत्त्वमाहुरित्याह इदमिति । समादानं सामानाधिकरण्यम् केचित्तु हर्षदस्य कार्यकारणोभयपरत्वं मत्वा सर्व
शून्यतामाहुरित्याह कार्यकारणयोरिति । साम्यमप्यसत्तातिव्यस्वीकृत्येति २३५ तेषां मंदमतिव्यस्फुटपत्रं किंयुक्तिबलेनैतैः कारणासत्त्वादीनि स्थाप्यंते श्रुतिबलेन वेति विकल्पत प्रनाथः कालः
स्वभाव इत्यादि श्रुतिव्याख्यानेऽप्यप्यप्यादायौ तद्युक्तिर्दबस्य निराकृतत्वादित्याह कारणस्येति । तत्तेषां युक्तिवृद्धपतोऽभावानां प्रागभावादीनां खंडनेन निराकृतमस्तं मंदमत्यइति संबन्धः २३६

नद्वितीयपञ्चक्रमादिविरोधादित्याह सत्यादिति । ब्रह्मणः सत्तांकारणत्वोपन्यासमुखेन दर्शयितुं प्रवृत्तो वेदः कथं कारणासत्तां व्याघातावहां वेदितुं वेदः २३७ अर्द्धवैनाशिकं प्रत्याह इदमिति । यदीदं शब्द उद्देश्यसमर्पक उत्पत्तिपूर्वकालिकासत्त्वरूपाय विधेयाय कार्यजातं न येत्तदा धुना कार्यसत्त्वे कुत आगच्छेदित्यर्थः तथा चासदसदित्यनुगता बुद्धिः स्यान्मृत्कार्येषु मृद्वद्विवत् मंत्रद्वितीयपादश्चाधितार्थः स्यादिति भावः ननु ब्रह्मसत्तयैव कार्यसत्तावदित्येतदिति चेदायां तर्गो ह्येत्याह ब्रह्मणा चेदिति । इदं कार्यं ब्रह्मणा सद्रूपेण तादात्म्यं लब्ध्वा सत्यं भवतीति यद्युच्येत तर्हितं तथा भवतादस्त्वित्यर्थः २३८ इष्टात्पत्तौ हेतुतया प्रकृतमंत्रस्योक्तार्थबोधनायैव प्रवृत्तिर्दर्शयति एतदर्थमिति । एतत्प्रदार्थमभिनयति असत्यमिति २३९ ननु ब्रह्मसत्ता प्रपञ्चेनानीति चेत्सकलप्रपञ्चनिर्वाहकेणाज्ञानेनेत्याह कार्यमिति । कालत्रये असदपि कार्यं यद्ब्रह्मसत्तया सत्यं नोऽस्मान्प्रतिभातितत्र प्रयोजकोऽनादिमायाकृतो मोह एवाध्यासनामेत्यर्थः २४० अथ ब्रह्मव्यतिरिक्तस्य सत्ता कार्यसत्त्यादितितु न शक्यं तस्य सत्ताया एव दुर्वचत्वेनान्यत्र सत्ताधानशक्तेः सुतरामसंभवादित्याह ब्रह्मण इति । तेन ब्रह्मव्यतिरिक्तेनास्य कार्यस्य सासत्ता कुतः स्यादिति तुरीयपादार्थः २४१ यथाधोमार्गं प्रदर्शयितुं मुच्यत एवमुपालभ्येत भवतैव मार्गः कुतो न दृश्यते इति तथा ब्रह्मभिन्नं परब्रह्मसत्ताधानोद्यतं प्रतिवक्तव्यं भवतास्वकीयासत्तैव कुतो न साधितेत्येतदाह कार्यस्येति । तद्ब्रह्मभिन्नं प्रथममात्मनः स्वस्यासत्ता

सत्यादिलक्षणप्रोच्यब्रह्मणः कारणात्मनः ॥ वेदः कथं तु तस्यायमसत्ता च स्वयं वेदेत् २३७ इदं शब्दोपिकार्यस्य यद्यसत्त्वं वेदेदयम् ॥ उत्पत्तेः पूर्वमधुना तत्सत्यं केन हेतुना ॥ ब्रह्मणा चेदिदं नाम भवता न निवार्यते २३८ एतदर्थमयं श्लोकः कीर्त्त्यते वेदवादिभिः ॥ असत्यमपियत्सत्स्याद्ब्रह्मसत्ता प्रभावतः २३९ कार्यकालत्रयेऽप्येतदसत्यं ब्रह्मसत्तया ॥ अनादिमाययामोहान्मध्ये सत्यं विभातिनः २४० ब्रह्मणो व्यतिरिक्तस्य कार्यकारणवस्तुनः ॥ सर्वस्यापि न सत्ता स्ति कुतस्तेनास्य सा भवेत् २४१ कार्यस्य कुरुते सत्ता ब्रह्मान्यद्यदिकिंचन ॥ आत्मनस्तत्करोत्वेतां प्रथमं ह्यसतः सदा २४२ अप्यसद्ब्रह्मणो भिन्नं नास्ति केन तु सद्भवेत् ॥ ब्रह्मैव सकलं यस्माज्जगत्सदसदात्मकम् ॥ असकृत्कथ्यते वेदवादिभिः सर्वपण्डितैः २४३ ब्रह्मणोऽत्र विभिन्नं यत्सदसद्भवेत् किंचन ॥ यदा तदानंततास्य न भवेद्भगनादिवत् २४४ अभावेनंततायाः स्याद्ब्रह्माभावः सुनिश्चितः ॥ प्रकाशोष्माद्यभावे स्यात्तेजोभावोऽप्यथाशुवि २४५ ब्रह्माभावाच्च वेदांता गच्छंत्यत्राप्रमाणताम् ॥ अप्रामाण्येन तेषां स्याद्वेदानामप्रमाणता २४६ अप्रामाण्ये च तेषां स्याद्वचसामप्रमाणता ॥ अप्रामाण्येन वचसां नित्रादेरप्रमाणता २४७ तदप्रमाणतायां च व्यर्थमानकथा भवेत् ॥ तदभावे कथं नाम ब्रह्मणोऽन्यद्भवेदिह ॥ सदसद्वा द्वयं चापि मानान्मेयं यतो भवेत् २४८

सत्ताहीनस्य सत्तां करोत्विति २४२ किंचित्प्रतु ब्रह्मभिन्नस्य सत्ता सत्ताधायकत्वं च यतो ब्रह्मभेद एव कुत्रचिदकुमशक्यः श्रौतस्य ब्रह्मत्वस्य व्याघतप्रसंगादित्याह अपीति । अपिच असत् असद्रूपेण प्रसिद्धमपि सूक्ष्मादिब्रह्मभिन्नतानसहतेकृतः सदपीति ब्रह्मणः सर्वात्मतायाः प्रमाणराजेन वेदेन प्रतिज्ञातत्वादित्यर्थः २४३ ब्रह्मणो भिन्नस्याणुमात्रस्यापि स्वीकारेऽनेष्टप्रसंगविशदयति ब्रह्मणो त्रैतपंचभिः । अनंतता अन्योन्याभावप्रतियोगित्वलक्षणवस्तुपरिच्छेदहीनतानभवेत् गगनादिवदितिव्यतिरेकेष्टांतः २४४ स्वरूपलक्षणभूताया अनंतताया अभवेत् ब्रह्मपदार्थाभावः स्यात्प्रकाशाद्यभावे तेजोभाववदित्याह अभावेदिति २४५ ततश्च प्रमेयाभावेऽंतानामप्रामाण्यस्यान्तयासितत्तत्सजातीयस्य पूर्वकांडस्यापि तथात्वापत्तिरित्याह ब्रह्माभावाच्चेति २४६ अपौरुषेवेवेत्येवं भावगते लौकिकवाक्यानां प्रत्यक्षाणां शतशोदृष्ट्यभिचारानां प्राप्तामप्यपत्त्याशेत्याह अप्रामाण्येवेति । तेषां विद्वानाम् २४७ तदप्रमाणतायामिति । तेषां प्रमाणत्वेन प्रसिद्धानां विशेषाणामप्रामाण्यमिति निर्दिशेत्सामान्येनेति यावानप्रमाणसामान्यकथाप्युचित्येत ततो ब्रह्मभिन्नस्यापि सिद्धिर्दृष्टात्वात् मानाधीनत्वमिति सिद्धिरित्यायादित्यर्थः । द्रव्यकारणरूपम् २४८

फलितमाह तस्मादिति २४९ यत्तु इदं शब्दपरामृष्ट्यकार्यदेः शून्यता अनेनोच्यते इति प्रदधीभिरुक्तं तत्र संभवति कालत्रयाभावरूपायाः शून्यतायाः प्रत्यक्षेण वर्तमानमात्रमोचरेण ग्रहीतुमशक्यत्वात्
त इदं शब्देन प्रत्यक्षसन्निकृष्टवाचिना परांश्रष्टमयोग्यत्वाच्चेत्याह कार्यस्यापीति त्रिभिः १ यत्तत्रासत्तायां प्रत्यक्षकारणसाधकं न भवति अतः कार्यकारणयोरसत्ता असतो रिदेता इदं शब्दाद्वैताचनेति २५०
प्रत्यक्षतेति । तस्य कार्यादेः प्रत्यक्षत्वे असत्त्वं व्याहतम् प्रत्यक्षस्य सदर्थमोचरतायाः सर्वसंमतत्वादित्यर्थः २५१ अनागतमिति । तत इत्यस्यार्थोऽसत्त्वादिति अतीतानागतयोरसत्त्वादेव प्रत्यक्षमोचरत्वमप्यथाऽसतोऽपि प्रत्यक्षमोचरत्वेन तस्यातीतादेरपि प्रत्यक्षत्वं कथं न स्यादित्यर्थः २५२ मायांतु प्रकृतिविद्यादित्यादिश्रुत्यंतरा धनकार्यकारणयोः शून्यता लक्षणमसत्त्वं किंतु सूक्ष्मत्वरूपमेवेत्याह तत इति । ततः शून्यत्वे प्रत्यक्षादिविरोधादेव कारणादिकमसत् शून्यं नोच्यते किंतु मायाप्रयमित्यर्थः २५३ मंत्रार्थमुपसंहरति आत्मन इति । यस्मादसत् सर्वमायामयमागमापावित्वेन मुख्यसत्तानर्हमप्यात्मसत्तयैव सत्संपद्येत तत आत्मैव परमार्थसत्य इत्येतदनेन मंत्रेणोक्तमित्यर्थः २५४ एवं सत्यतां केवलं स्फुटीकृत्य अथानंदत्वं विशिष्टांतां प्रदर्शयतो यद्वा इत्यदिर्पातीत्यंतस्य ग्रंथस्यार्थः

तस्मान्नैव विभिन्नं स्यादसदप्यात्मरूपतः ॥ कुतो भिन्नं भवेत्सत्तायस्यात्मसत्तया २४९ कार्यस्यापि न चासत्ता कारणस्य कुतो हि सा ॥ इदं ताचक्रं तत्र प्रत्यक्षं न
हिकारणम् २५० प्रत्यक्षतायदा तस्य तदाऽसत्ता भवेन्न हि ॥ सदेकविषयं यस्मात्प्रत्यक्षं पंडितैः स्मृतम् २५१ अनागतमतीतं वा प्रत्यक्षं तत एव न ॥ असत्त्वादप्य
था तस्य प्रत्यक्षत्वं कथं न हि २५२ ततो न कारणं नापि कार्यं नैव द्वयं तथा ॥ असदत्रोच्यते वेदे किंतु मायाविनिर्मितम् २५३ आत्मनः सत्तया यस्मात्सदसत्तत एव सः ॥
सत्त्वरूपो न चासत्त्वमस्या शक्यं कदाचन ॥ एतावदेव मंत्रे स्मिन्नुच्यते नापरं क्वचित् २५४ सुष्ठु तत्त्ववद्ब्रह्म ह्यानं दात्मस्वसत्तया ॥ रसः सारः सविज्ञेयः सुखं सर्वित्स्व
रूपतः २५५ लब्ध्वैनं रसमात्मानमानं दात्मानमीश्वरम् ॥ अहमस्मीति विज्ञानादानं दीभवति स्वयम् २५६ यद्येष रस आकाश आनंद आत्मा हृदि स्थितः ॥ न भ
वेज्जीवने हेतुः क्रियायामपि वामनः ॥ प्राणापानादिभिः कुर्यान्न क्रिया जीवनप्रदाः २५७ हृदयाकाश आनंद एष इत्यत्र संशयः ॥ न कार्यो यत एतस्मात्पुरुषैर्लभ्यते सु
खम् २५८ विषयाः सदृशादीपैः सुखमात्मनिसंश्रितम् ॥ प्रकाशयंतिसत्ततंततो ज्ञानं तद्भवेत् २५९ अत आत्मैव सर्वेषामानंदं संप्रयच्छति ॥ अज्ञातो विषया
ज्जातं ज्ञात आत्मा स्वमव्ययम् २६०

माह सुष्ठु पदिति । यद्ब्रह्मानंदात्मिकया स्वसत्तया विश्वसुष्ठुलब्धसत्तां कृतवत्तदेव विश्वरूपरसः सार इति यावत् भासमानानंदरूपत्वादित्यर्थः २५५ अस्यात्मन आनंदरूपेण सत्त्वविद्वदनुभवो
मानमित्याह लब्ध्वैनमिति । एनमात्मानं ब्रह्मास्मीति ज्ञानेन लब्ध्वैव ब्राह्मणमाप्तीहीना अपि विद्वांस आनंदिन आनंदमग्राह्यं ते इत्यर्थः २५६ किंच संघातपरार्थत्वेन्यायेन सर्वाः प्राणादि क्रियाप
दार्थास्तस्यात्मनः शेषिण आनंदत्वेकः संदेह इत्याह यद्येष इति । हृदयाकाशरूपयोरसत्त्वेनानंदरूप आत्मा वामनः प्रशस्तफलप्रद उपार्धिसंबन्धेन परिच्छिन्नतया भासमानो वा जीवने क्रियापातदनुकूलप्रा
णादिव्यापाररूपायां च हेतुः प्रयोजको न स्यात्तर्हि प्राणनादिकं न कश्चित् कुर्यादित्यर्थः २५७ लौकिकानंदानां प्रतिविंबस्थानीयानां विंबतया प्रयोजकत्वाद्यास्यानंदरूपत्वसिद्धिरित्याह हृदयाकाश इ
ति । अस्याहृदयाकाशस्यानंदत्वे संशयो न कार्यः । सर्वानंदप्रयोजकत्वादित्यर्थः २५८ विषयास्तु लब्धाः कामना शमनद्वारेणात्मानंदस्य तारत्वेनाभिर्व्यजका एव न जनका इति सदृष्टांतमाह विष
या इति । ततो विषयेभ्यस्तत्सुखं जग्यं न भवेदिति तुरीयापवादार्थः २५९ अत इति । यतः सुखमात्मरूपमेवात आत्मैवाऽज्ञातः सत्त्वविषयानंदमयोजको ज्ञातस्तु पूर्णानंदमद इत्यर्थः २६०

एवमस्तित्वमवधारितमथतस्यविद्वद्वैकल्यमयाविद्वदभयहेतुत्वोपन्यासद्वारेणप्रतिपादयतोयदेत्यादिभवेतीत्यंतस्यवाक्यस्यार्थमाह विद्वानेवेतिचतुर्भिः । ततउक्तात्मस्वरूपस्यविषयैवस्फुटीभावा
द्विदेहोजीवन्वाविद्वान् आत्मरूपंमुखंयातीत्येवयुक्तम् अविद्वान्स्तुमुखंविषयसंभवंमन्वानोविपरीतदर्शित्वात्रतत्प्राप्तिकथामर्हतीत्यर्थः २६१ तदर्थंब्रह्मानंदलाभप्रयोजिकायाविद्यायाःपरमस्वरूप
मभिनयति एषइतित्रिभिः । एषविद्वान्कुशलोधिकारीयदास्वात्मनस्त्वंपदार्थस्यसर्वतरलक्षणस्यबोधादभययोग्यरूपःसन्गुरुमेकतमहावाक्यजेनतेनबोधेनएतस्मिन्हृदयाकाशरूपेतत्पदार्थंप्रति
ष्ठापदोक्ततादात्म्यमेक्यंलभतेतदासब्रह्मवित्तमःसब्रह्मयंब्रह्मानंदयातितस्यब्रह्मवित्तमतांस्फुटीकर्तुंहृदयाकाशस्यविशेषणानिक्रमेणबाह्यप्रपंचस्यस्थूलसूक्ष्मकारणदेहानांचव्यावर्तकानि तथाहि अह
इत्यत्वाद्बाह्यप्रपंचहीनत्वमुक्तम् अनात्म्यपदार्थेनअनात्मनादेहेनतादात्म्यंगतेइत्याकारेणभूतार्थक्तप्रयोगात्स्थूलविवेकउक्तः निरुक्तत्वस्यसूक्ष्मधर्मस्यनिलयनपदोक्ताधारत्वस्याव्याकृतधर्मस्यचनि
षेधात्सूक्ष्मकारणयोग्यावृत्तिरितिप्रयाणामर्थः २६२ । २६३ । २६४ अथाविद्वदमप्यताकोटिस्फुटयितुमज्ञाप्रतीश्वरस्यभयहेतुतांदर्शयतोयदाहीत्यादेःपंचमइत्यंतस्यार्थविवृणुते यथेति
दशभिः । यथाविद्वान्ब्रह्मयातितथाअविद्वान्गंतुनयोग्यः अनर्थहेतुभेददृष्टिशालित्वात् २६५ भेददृष्टेरनर्थहेतुत्वेकैमुत्पमाह विद्वानपीतित्रिभिः । यद्वाविद्वानपिबहिर्मुखत्वात्पंडितंमन्यपद

विद्वानेवततोयातिमत्त्वानंदात्मरूपकम् ॥ जीवन्वापिसुखंनित्यंपरोविषयसंभवम् २६१ एषविद्वान्यदास्वात्मबोधादभयरूपपृक् ॥ प्रतिष्ठातेनतादात्म्यंलभ
तेगुरुवाक्यतः ६२ एतस्मिन्हृदयाकाशेहृदयेनयनादिभिः ॥ अनात्मनात्रतादात्म्यंगतेसर्वात्मनीश्वरे ६३ अनिरुक्तेवचनतःसर्वाश्रयविवर्जिते ॥ अभयंब्र
ह्मसंयातितदासब्रह्मवित्तमः २६४ यथाविद्वानविद्वान्श्चनतथायातिकर्हिचित् ॥ भेददर्शयतःसोयंभेददृष्टिश्चदुःखदा २६५ विद्वानपियदैवैषपंडितंमन्यतांग
तः ॥ अल्पमप्यात्मनोभेदंकुरुतेव्यावहारिकम् २६६ वस्तुतोनान्स्तिभेदोयमात्मनोब्रह्मणासह ॥ व्यवहारदशायांतुकश्चिदस्तीतिचेदृशम् ॥ तदातस्यापिभी
तिःस्याद्वेदपर्वतपंनिवेः २६७ किमुयोवेतिनात्मानंभेदपर्वतभेदिनम् ॥ भेदपर्वतवासीसन्वर्ततेसर्वदापुमान् २६८ पंडितंमन्यरूपस्यविदुषोऽविदुषोपियत् ॥
तत्त्वेऽस्याद्भयानित्यंविदुषोपिप्रमादिनः २६९ अप्रमत्तस्ततोनित्यंविद्वान्सगुरुणेरितम् ॥ चिंतयेत्कुशलीभावात्परानंदात्मरूपकम् ॥ अन्यथासंसृतिंगच्छेद्वल
वद्वेदवासनः २७० आत्मनश्चित्तनाद्वेदवासनानांक्षयोभवेत् ॥ नान्यथातस्तदेवैकंकुर्यान्नान्यत्कदाचन २७१ आत्मज्ञानंविनाब्रह्मदेवानांविदुषामपि ॥ कुर्या
द्भयंकथंनान्यजंतूनांकुरुतेतुतत् २७२

प्रयोगाहोऽल्पमपिन्यवहारकालमात्रवृत्तित्वेनाल्पमपिभेदंकुरुतेतदातस्यविदुषोपीश्वराद्भयस्यात् भेदरूपस्यपातहेतोःपर्वतस्यसंपक्षस्यनैकदृष्ट्यादितिसंबंधः तत्रव्यावहारिकभेदाकारःप्रदर्श्यते व
स्तुतइत्यादिना २६६ । २६७ किमुइति । यस्त्वात्मानंदैतपर्वतखंडनेवज्जभूतमज्ञानानोभेदपर्वतानांभयएववसतितस्यभयंकिमुवाच्यमित्यर्थः २६८ पंडितंमन्येति । पंडितंमन्यस्यावि
भावःश्रुत्यनुसारितर्केनपुणता अन्यथाप्रननाकरणे तदुक्तंभागवतेसप्तमे 'विद्वानपीत्यंनुज्ञाःकुर्वन्' इत्यादि २७० मननेनतुवासनालक्षणानांभेदभ्रमबीजानांदाहोभवतीत्याह आत्मन
इति २७१ ईश्वरस्याविदुषांप्रपदेतुत्वेकैमुत्पमाह आत्मज्ञानविविधभिः । उपासनासिद्धिरूपयाविदस्यप्रसिद्धानांविद्वानामप्युक्तात्मनिष्ठामंतरेणभयकंदेयदात्रतदाहास्यमतिभयद
यस्यस्यकिमुवाच्यमित्यर्थः २७२

अत्रापीति स्पष्टम् २७३ अस्यात्तात्पर्यमाह तात्ताहाहति । सप्त २७४ सर्वस्यसर्वंनैवेतिप्रमाणंनान्यत्कदाचन

अत्रापीति स्पष्टम् २७६ अस्यतात्पर्यमाह वाय्वाद्या इति । स्फुटं २७४ एवं सत्यत्वं मंत्रोक्तं विवृतमथानंदतां निरतिशयां प्रदर्शयतोऽथेत्यादिः स एक इत्यंतस्यार्थमाह हृदयाकाशोऽयं कविं शतिश्लोकेः ।
 यो यमात्मा गुहाप्रविष्टत्वादिरूपैर्वर्णितस्तत्स्वरूपभूत आनंदः किंपरिमाण इति जिज्ञासायां वक्ष्यमाणशताधिकपरंपरया तस्यानंततांति चिरयो वदंतीति द्वयोः संबंधः २७५ । २७६ तत्र मनुष्यानेदोत्कर्षं
 मभिनयति यौवनेति शतुभिः । यौवनाद्यैर्लोकस्पृहणीयैर्गुणैः संपन्नो भवेत् तथा पुराणादीनि धर्मशास्त्रांता निचत्वारि शिखादीनि षट् वेदांगानि चत्वारो वेदाश्च एतानि चतुर्दश ज्ञानधर्मयोः स्थानान्यभिर्यं
 जकान्यधीयानो यथावत्पाठनशक्त ऊहादिकुशलत्वादिति द्वयोरर्थः २७७ । २७८ आसमंतात् शिष्टः शिषित इत्याकारमाश्लिष्टपदार्थमाह मात्रेति । क्रमेणेति शेषः । ब्रह्मिष्ठदिपदार्थमाह वज्रेति । बलभि
 दिदः २७९ आध्यात्मिकगुणसंपत्तिलोकद्वयहितामुक्ता ब्रह्मामाह तस्येयमिति । तस्य वर्णितस्य पदिसप्तमसमुदांतासु मेरुमध्यकासर्वापृथ्वीवशे स्यात्तदा तस्य पश्चित्तप्रसादः स सर्वमानुषानंदसमिष्टि

अत्राप्युदाहरंती मंश्लोकं पूर्वमहाधियः ॥ ब्रह्मणो भयतो वातो वातिसूर्य उदेति च ॥ अवर्तो द्रो ज्वलत्यग्निर्धावन्मृत्युर्निहंति च २७३ वाय्वाद्याः पुरुषाः पंचजगतोपि
 नियामकाः ॥ यतो भीतास्ततः कोन्यः पुमान् भयमाव्रजेत् २७४ हृदयाकाशरूपो यमानंदात्मा सुखप्रदः ॥ भयदश्च सुखं तत्र कियदित्यत्र चिंत्यते २७५ अनंत
 मिति तत्प्राहुर्विद्वांसः स्वात्मकोविदाः ॥ सुखेस्मिन्नवतार्यैव मानंदस्य परंपराम् २७६ यौवनेनाभिसंपन्नो रूपशीलादिसंयुतः ॥ पुराणन्यायमीमांसाधर्मशास्त्रांगमि
 श्रिताः २७७ वेदाः स्थानानि विद्यानां धर्मस्य च चतुर्दश ॥ सर्वाण्येतान्यधीयान ऊहापोहविशारदः २७८ मात्रापित्रा तथाचार्यैः शिक्षितो विनयान्वितः ॥ वज्र
 सारसमानांगो बलवान्बलभिद्यथा २७९ तस्येयं पृथिवी सर्वा मत्तसागरमेखला ॥ सर्वैर्वितैश्च संपूर्णानाभिकांचनपर्वता ॥ स्वाधीना चेद्भवेत्सो यमानंदो मानुषः परः
 २८० शतं ये मानुषाः प्रोक्ता आनंदा अधिका इह ॥ एको मनुष्यगंधर्वानंदः सपरिकीर्तितः १८१ अत्रानंदे पु सर्वेषु वक्ष्यमाणेष्वपीरिते ॥ यस्मिन् न्यस्मिन् चिरक्तो य
 स्ततस्तस्य सुखं भवेत् ॥ श्रोत्रियस्य सदा शुद्धचेतसो त्राधिकारिणः २८२ ते ये मनुष्यगंधर्वानंदाः स्युः शतसंख्यया ॥ देवगंधर्वजः सोयमेक आनंद ईरितः २८३ दे
 वगंधर्वजानंदाः शतं ये परिकीर्तिताः ॥ भवेत्स एक आनंदः पितृणां चिरवासिनाम् २८४ पितृणां चिरलोकानामानंदा ये शतं स्मृताः ॥ आजानजाना देवानामेकः सप
 रिकीर्तितः २८५ देवयोनिप्रजातानामानंदार्थं शतं स्मृताः ॥ स एकः कर्मदेवानां कर्मणा ये दिवंगताः २८६ आनंदाः कर्मदेवानां शतं ये परिकीर्तिताः ॥ वसुरुद्रादि
 देवानामेक एव हि स स्मृतः २८७ वसुरुद्रादिदेवानामानंदार्थं शतं स्मृताः ॥ इंद्रस्यैकः स विज्ञेय आनंदो जगदीशतुः २८८

रूप एक आनंद इत्यर्थः २८० शतं पद इति । उक्तानंदाः शतगुणिताः संतो मनुष्यगंधर्वानंद एको भवति ये मनुष्ययोनिजाः कर्मावासनाबलाद्भवन्त्येवमाप्तास्ते मनुष्यगंधर्वा उच्यंते इत्यर्थः २८१ अत्रेति ।
 अत्र वर्णितेषु वक्ष्यमाणेषु चानंदेषु मध्ये यत्र यत्र श्रोत्रियः शुद्धमनाविरक्तो भवेत् स ततो मानुषाद्यानंदात् शतगुणाधिकं सुखं ज्ञेयमित्यर्थः २८२ ते ये इति । शतं मनुष्यगंधर्वानंदा एकीभूता देवयोनिर्गंध
 र्वानंद एको भवतीत्यर्थः एवमत्रेपीति २८३ देवगंधर्वजानंदा इति । चिरवासिनां चिरस्थायिलोकानां २८४ पितृणामिति । आजानो देवलोकस्तत्र स्मार्त्तकर्मांनुष्ठानेन जाता देवा आजानजाः २८५
 देवयोनीति । कर्मदेवाः श्रौतकर्मणा देवभावं गताः ८६ संतोऽपि वसुरुद्रादीनामाधिकारिकदेवानामानंदः शतगुणाधिक इत्याह आनंदा इति ८७ अस्ति । वस्वादिदेवानं दशतात्मक ईदृशानंद इत्यर्थः २८८

आनंदायत्रेति । यत्रानन्देदंशानंदशनमनभृतंतादृशआनंदोदेवगुरोर्बोध्यः । बृहस्पतेरानंदाः शतंयत्रलीनास्तादृशआनंदः प्रजापतेरिति । विराडानंदशतं
यत्रांतभृतंतादृशआनंदोब्रह्मपदोक्तस्यहिरण्यगर्भस्यज्ञेयइत्यर्थः २९० अस्मादिति । अस्माद्विरण्यगर्भानंदादधिकआनंदोदेहिनामुपाध्यभिमानिनांनस्ति किंतुहिरण्यगर्भानंदादपिविरक्तस्यश्रोत्रिय
स्पचित्तेभासमानोयश्चिदाकाशरूपआनंदः सततोधिकइत्यर्थः २९१ सक्रियानितिचेदनेतद्व्याह आनंदेतिद्वाभ्यां । योयंब्रह्मणोहिरण्यगर्भस्यानंदः सोऽस्माकमपेक्षयापरोपितस्यचिदाकाशानंदस्यवा
रिधेस्थानीयस्यविदुमात्रंभवतीत्यर्थः तस्यसइतिपदद्वयमुत्तराध्याये २९२ आनंदइति । तस्यस्वयंभातस्याद्वयात्मरूपस्यसआनंदस्ततएवानंतइतियोजना २९३ तस्याद्वयात्मतामहावाक्येनाह
अयमिति । अयंचिदाकाशरूपआनंदोयः पुरुषेव्यष्ट्युपाधौवर्त्तते सएवादित्येमूर्तामूर्तसमष्टिसारभूतेवर्त्तते अतस्तयोस्तत्त्वपदार्थयोर्भेदोनेत्यर्थः २९४ फलितमाह अतइति स्पष्टं २९५ एवमित्यादि ।
पंचकोशोपसंक्रमणवाक्यार्थमाह ज्ञातेतत्त्वेपीति । परोक्षतत्त्वेज्ञातेसाक्षात्कारात्पूर्वमोहोभ्रमस्तिष्ठतियथादिग्भ्रमइत्येवंभ्रममर्यादांजानन्त्यः साक्षात्कारायततेसोन्नमयादिपंचकोशानांसमष्टि

आनंदायत्रशक्रस्यशतंसतुबृहस्पतेः ॥ एकएवशतंतस्ययआनंदोबृहस्पतेः ॥ प्रजापतेर्विराजः सएकएवप्रकीर्तितः २८९ प्रजापतेः शतंयेस्युरानंदाएकएवसः
भवेत्परमआनंदोब्रह्मणः सूत्ररूपिणः २९० अस्मात्परोनकोपिस्यादानंदोदेहिनामिह ॥ आनंदात्मानमाकाशमेकंहित्वास्वयंप्रभम् २९१ आनंदवारिधेस्तस्य
परमानंदरूपिणः ॥ ब्रह्मानंदः परोस्माकंविदुमात्रंतुतस्यसः २९२ आनंदस्ततएवायमनंतः परिकीर्तितः ॥ आनंदात्मस्वरूपस्यस्वयंभातस्यसर्वदा २९३
अयमानंदआकाशः पुरुषेयश्चवर्त्तते ॥ आदित्येयश्चसूत्रारुयेतयोर्भेदो नवर्त्तते २९४ अतोभेदो निजाज्ञानात्सर्वत्रैवप्रतीयते ॥ अध्यात्ममधिदैवंवाह्याधिभूतमथा
पिवा २९५ ज्ञातेतत्त्वेपिदिङ्मोहोयथाप्रत्यक्षजन्मनः ॥ प्रागास्तेततएवायंवर्त्ततेभेदविभ्रमः ॥ साक्षात्कारात्पुराब्रह्मविदुषामपिसर्वदा २९६ एवंजानन्पुमान्
योत्रसाक्षात्कारप्रासिद्धये ॥ क्रमतोत्रादिकान्कोशानगत्वाब्रह्मसगच्छति २९७ आनंदात्मानमद्वैतंपुच्छं ब्रह्मविनिर्भयम् ॥ प्राप्तस्यविदुषोभीतिः कुतश्चिन्नैवजाय
ते ॥ अस्मिन्नर्थइमंश्लोकंपठतिब्रह्मवादिनः २९८ यतोवाचोनिवर्त्ततेअप्राप्यमनसासह ॥ आनंदंब्रह्मणोविद्वान्निभेति कुतश्चन २९९ शब्देवाचः प्रवर्त्तन्तेशब्दा
र्थंचमनस्तथा ॥ अशब्दार्थेप्यशब्देस्मिन्कथंगच्छेन्मनोपिवाक् ३०० अस्मिन्नात्मतयाज्ञातेसर्वेषांभयरूपिणि ॥ विदुषस्तु कुतोभीतिर्भेदश्चन्यस्यसंभवेत्
३०१ अहंब्रह्मेतिविज्ञानादानंदात्मस्वरूपिणम् ॥ एतंहितपतो नैतेनित्यंसुकृतदुष्कृते ॥ अकृतेचकृतेचापियथान्यभेददर्शिनम् ३०२

रूपाणां गमनमुपसंक्रमणपदोक्तं तन्मात्रनिष्ठारूपक्रमेण कृत्वा चरमकोशपुच्छभृतं ब्रह्म गच्छति साक्षात्करोतीति द्वयोरर्थः २९६ । २९७ एवं ब्रह्म प्राप्तः स निर्भयो भवतीत्यत्रार्थे इममुत्तरं श्लोकं मंत्रं पठती
त्याह आनंदात्मानमिति २९८ यतइति २९९ अस्मिन्त्रस्यार्थमाह शब्दइतिद्वाभ्यां । शब्देनामप्रपंचेवाचः प्रवृत्तिः तदर्थेरूपप्रपंचेतुमनसः नामरूपाभ्यामतीते ब्रह्मणि मनोवाक् चक्रे प्रवर्त्ततेत्यर्थः
अस्मिन्निति । अस्मिन्वाङ्मनसागोचरे ब्रह्मण्यज्ञातदशायांसर्वेषांभयप्रदे आत्मतया ज्ञाते सत्यद्वयस्य विदुषः कुतोभीतिः स्यादित्यर्थः ३०१ विदुषोद्वयत्वेन किंचिद्वयप्रदं संभवतियथा कृताकृते दुष्कृ
तसुकृते इति द्वौपदौ अस्मिन्त्यादिः फलवाक्यस्यार्थमाह अहंब्रह्मेति चतुभिः । यथा भेददर्शिनोऽहंभातकंकृतत्वात् पुण्यं किं कृतवानित्येवैदीनं प्रति कृतपातके अकृतं पुण्यं चेति ताप्यतस्तथा एव विद्वान्निभेति

तत्रेदमुपायपुण्यपापयोर्धिवृषात्मानिनीनत्वमाह आनंदात्मानमिति । सर्वात्मदशीपुण्यपापे अपि आत्मतया पठ्यंतां पठ्यां कर्तव्येन नमसि तस्मान्नैव त्रिष्वर्थः ३०२ तत्रेदमुपायपुण्यपापयोर्धिवृषात्मानिनीनत्वमाह

आ. पु.

॥ १३ ॥

अधिगंतुमशक्यत्वे हेतुतया सूक्ष्मधीप्राप्तत्वाद्वा सूक्ष्मेति । भवान्स्तु सूक्ष्मधीर्धितान्भवत्यतः स्थूलतटस्थलक्षणमुक्तं लक्षणस्य तटस्थत्वं लक्ष्यस्वरूपाद्वा हिः स्थितत्वं मित्यर्थः ३१८ तटस्थलक्षणं स्फुटयितुं लो-
के स्वरूपलक्षणमुदाहरति स्थूला इति । यथा सोमशर्मस्वामिकप्रासादानां स्थूलत्वादिकं स्वरूपघटकत्वात् स्वरूपलक्षणत्वेन प्रसिद्धमित्यर्थः ३१९ तत्प्रासादानां तटस्थलक्षणमभिनयति कीरा इति । की-
राः शुकाः ३२० तत्र लक्ष्यापायाप्रयोजकापायकत्वं तटस्थलक्षणलक्षणमित्याह लक्षकाणामिति । लक्षकाणां लक्षणतया निर्दिष्टानां ३२१ लक्ष्यापायप्रयोजकापायकत्वं तु स्वरूपलक्षणमित्याह लक्षका-
णामपाय इति ३२२ ननु स्वरूपभूतानां कथं लक्षणत्वं लक्षणत्वस्य भेदघटितत्वादिति चेत् कल्पितभेदमादायेत्याह स्वरूपेति । धियावक्तुं विवक्षया कृतो न तु वास्तवः एतेन वास्तवभेदशालित्वे सति लक्षण-
त्वं तटस्थलक्षणत्वमित्येव सिद्धमित्याह अन्यत्रेति । अन्यत्र तटस्थे गवाश्वादिबद्धे दोवास्तव इत्यर्थः ३२३ दार्ष्टान्तिके योजयति जगदिति । जगतो जडत्वपरिच्छिन्नत्वादिभिर्ब्रह्मभेदमप्यप्रसिद्धत्वात्तद-
र्माणान्मादीनां तटस्थलक्षणत्वमेव युक्तमित्यर्थः ३२४ तटस्थलक्षणोपन्यासेनैव विचारात्मकतपस आक्षेपं दर्शयति तटस्थलक्षणे इति । तटस्थलक्षणे प्रोक्ते सति लक्ष्यलक्ष्यासाधारणरूपं साक्षात्प्राप्तित्वे-
वन निश्चीयते किंतु सामान्यरूपेण तदानीं व्यवधार्यते पश्चात्तु मानांतरेण समागमोपस्यतया भूतात्तत्कामि विचारादयं लक्ष्यगतो विशेषो निश्चीयते अयं न्यायः सर्वत्र प्रसिद्ध इत्यर्थः ३२५ भवानपीति ।

सूक्ष्मबुद्धौ वतन्त्रित्यंगम्यते सूक्ष्मबुद्धिभिः ॥ स्थूलबुद्धिर्भवानद्यतस्तस्ते स्थूलमीरितम् ॥ तटस्थलक्षणं तस्य ब्रह्मणो यद्वा हिः स्थितम् ३१८ स्थूलामनोरमाः शुभ्रा-
श्चित्रध्वजपताकिनः ॥ अभ्रं लिहा इमे वत्सप्रासादाः सोमशर्मणः ॥ स्वरूपलक्षणत्वे तत्प्रासादानां परं तथा ३१९ कीराः ससारिका यत्र चित्रशब्दाः समासते ॥ इमे
ते भवता ज्ञेयाः प्रासादाः सोमशर्मणः ॥ तटस्थलक्षणत्वे तत्प्रासादानामुदाहृतम् ३२० लक्षकाणामभावेऽपि लक्ष्यं यत्रावतिष्ठते ॥ तटस्थलक्षणं तद्विविज्ञेयं पंडितैः
सदा ३२१ लक्षकाणामपाये हि लक्ष्यापायः प्रसज्यते ॥ यत्र तत्कथितं नित्यं स्वरूपस्येह लक्षणम् ३२२ स्वरूपलक्षणं यत्र तत्र भेदो धिया कृतः ॥ लोके भवति चान्य-
त्र गवाश्वादेरिव स्वतः ३२३ जगज्जडमिदं सर्वं प्राणिभिः परिगृह्यते ॥ जन्मादिमदतस्तत्स्यात्ताटस्थ्येनैव लक्षणम् ३२४ तटस्थलक्षणे लक्ष्यं साक्षात्त्रैवावधार्यते ॥
किंतु सामान्यतः पश्चात्तु मानांतरं समागमात् ॥ निश्चीयते विशेषो यस्य सर्वत्रैवात्र वस्तुनि ३२५ भवानपि ततो ब्रह्मस्वयमेव विचारतः ॥ तटस्थलक्षणादुक्तमवगच्छतु
धीधनः ३२६ निधिर्यथा समीपस्थैरंजनेन विनानहि ॥ गृह्यते तद्देवैतद्ब्रह्मज्ञानं विनानच ३२७ अंजने हि यथानस्यादत्र यत्किंचिदौषधम् ॥ ब्रह्मज्ञानेऽपि नैव स्या-
दुपायो न्योपिकोपि च ३२८ उपायः प्रथमे ज्ञेयो गुरुशास्त्रसमीरणात् ॥ विज्ञाने ब्रह्मणो लोकेनाशुद्धमनसा हि सः ३२९

तत उक्तन्यायानुरोधात् हे भूगो भवानपि विचारसहकृतादुक्तलक्षणवाक्याद्वा वागच्छत्वित्यर्थः ३२६ ननु स्वतः प्रमाणभूतस्य वेदवाक्यस्य कथं विचारापेक्षेत्याशंक्य फलजनने तदनपेक्षत्वेऽपि पुरुषापरा-
धस्यासंभावनादेर्निवृत्तये विचारोपेक्षितो यथा चक्षुषो विषयप्रकाशने जननेन पक्षत्वेऽपि तत्प्रतिबंधकमलापहाराय तदपेक्षेत्याह निधिरिति । यथा समीपस्थो निधिर्यमिनि स्वातन्त्र्यं सुलोचने रप्यंजनेन
स्वलोचसाधारणं न भवति किंतु विलक्षणमेव तथा ब्रह्मज्ञानप्रयोजकउपायलक्षणवाक्यविचारात्मकएव नान्य इत्यर्थः ३२७ एवं भाष्योक्तस्य विचारात्मकस्य तपःपदार्थस्यापेक्षोपेक्षितोऽप्युक्त-
तपःपदोक्तस्य शास्त्रादिनिषिद्धिपक्षस्य अपेक्षोपेक्षितोऽप्युक्त उपाय इति त्वर्थः । ब्रह्मज्ञानेऽपि नैव स्यादुपायो न्योपिकोपि च ३२८ उपायः प्रथमे ज्ञेयो गुरुशास्त्रसमीरणात् ३२९

सात्रद्वेरागदीरागद्वेति रागस्तत्रियया शिलापात्माकः मदेति विद्यापदार्थः

साञ्जुद्धेरशुद्धीरागाद्भवतिरागस्तुविषयाभिलाषात्मकः सदेहोदियाणां दर्पोद्भवति हतोद्यममतिक्रमतीतिन्यायात् सच्चदर्पआहारादिपयससर्गात्मकाद्भवतितस्मादाहारसंक्षेपणवर्षादिसर्पकुर्पादित्याह
 विलेति । दर्पोर्गर्वः तेषांसदेहोदियाणाम् ३३० तस्मादिषयग्रहणंशरीरधारणमात्रोपयुक्तादधिकंनकुर्पादिदेवतपइत्याह यथापमिति ३३१ ततःकिंभवतीत्यतआह एवमिति । तपस्य
 तस्तपःकुर्वतः ३३२ नीरागमिति । गुरुवाक्यविषयकोधेउक्तोभंतव्यइतिविहितस्तर्कस्तेनतद्ब्रह्मप्रकाशयेत्नीरावरणकुर्पात् ३३३ फलितमाह ततइति स्पष्टम् ३३४ प्रथमपर्यायितपसः
 सूचितत्वमेवविशदयति इदमिति । तपोधनमिवप्रियंयस्यसतथा तथाचतपसिभ्रेणःसर्वाभीष्टसाधनताधीजन्यत्वादन्वयव्यतिरेकाभ्यांतपसोज्ञानकारणत्वस्यत्वयाज्ञातत्वादितपसोज्ञानकार
 णत्वंनवक्तव्यंनविधियोग्यमित्यर्थः ३३५ सतपइत्यादिग्रंथार्थमाह पितुरित्पादिना । तंतपोरूपमुपायम् स्वधर्मोब्राह्मणवर्मःशमादिः स्फुटमन्यत् ३३६ शुद्धइति । मनःशुद्ध्यन्तरं
 पितृप्रोक्तलक्षणानुसारेणाज्ञपदोक्तंसमष्टिव्यष्ट्यात्मकस्थूलदेहरूपप्रथमंकोशंब्रह्मत्वेनविज्ञायतत्रदोषंद्वाचपितुरंतिकंगतइतिद्वयोरर्थः आदिपदेनाधिदैवस्यसमष्टिरूपस्यग्रहः ३३७ । ३३८

चित्तशुद्धिश्चनैवास्वरागिणःसहसैवहि ॥ इंद्रियाणिसदेहानिरागेदृष्टानिकारणम् ॥ दर्पआहारजस्तेषांक्षयआहारसंक्षयात् ३३० यथायंनपतेदेहोनचदर्पसमा
 व्रजेत् ॥ तथावर्णाश्रमप्रोक्तमाहारंपुरुषोयसत् ३३१ एवंतपस्यतोनाशंदर्पोदेहादिगोव्रजेत् ॥ दर्पनाशाच्चचित्तस्थोरागोपिविलयंव्रजेत् ३३२ नीरागंविमलं
 चित्तंस्वस्थंसर्वार्थदर्शकम् ॥ निश्चलंगुरुवाक्योक्ततर्कतस्तत्प्रकाशयेत् ३३३ ततस्त्वंतपसाशुद्धचित्तस्तर्कप्रसादतः ॥ मदुक्तलक्षणंब्रह्मजानीहितनयस्वयम्
 ३३४ इदंमयानवक्तव्यंतपोज्ञानस्यकारणम् ॥ स्वयमेवभवान्यस्माज्जानीतेतत्तपोधनः ३३५ पितुर्मुखाद्गुणःश्रुत्वाब्रह्मणोलक्षणंहितत् ॥ उपायंतंस्वयंजानन्
 सूचितंजनकेनच ॥ तपःस्वधर्मवर्तित्वंकृतवान्मुनिसतमः ३३६ शुद्धेनसिपित्रोक्तंपर्यालोच्यमहामुनिः ॥ अत्रंस्थूलमिदंदेहमध्यात्मादिविभागवित् ३३७
 आत्मनःप्रथमंकोशंब्रह्मलक्षणसंयुतम् ॥ विज्ञायदोषदृष्ट्याथपुनःपितरमाव्रजेत् ३३८ देहेभ्योजायतेविश्वंदेहएवाव्रजीवति ॥ स्थितंदेहेषुयात्यंतैतानेवाव्रनसंश
 यः ३३९ यद्यप्येवंतथाप्येतेस्वयंदेहाविनश्वराः ॥ परिच्छिन्नाश्चकेनस्युर्ब्रह्मकारणवर्जितम् ३४० महाभूतात्मकोयोयंविराजोपिस्थवीयसः ॥ सोपिदेहः
 परिच्छिन्नोजातश्चैवान्यदेहवत् ३४१ एवंदोषंविलोक्याथप्रष्टुकामोन्नकारणम् ॥ आगत्यचयथापूर्वप्रशंसकृतवान्गृणु ३४२ वरुणस्तूतंरत्वेतदुक्तवान्ब्रह्मवित्त
 मः ॥ त्वयादृष्टउपायोयःसूचितश्चमयातथा ॥ सएवब्रह्मविज्ञानेमुख्योनान्योस्तिकश्चन ३४३

कथमनेब्रह्मलक्षणसमन्वयस्तत्रदोषश्चोदइत्याकांक्षायांलक्षणसमन्वयंतावदाह देहेभ्यइति । समष्टिव्यष्टिदेहेभ्यएवमाणिनामुत्पत्त्यादिकंप्रसिद्धमित्यर्थः तान्देहान्नेयान्तकालेषाति यथामृतशरी
 रंभक्ष्मप्रिदेहान्अन्नतोविहृदेहंपातीति ३३९ तत्रदोषमभिनयति यद्यप्येवमितिद्वाभ्यां । परिच्छिन्नत्वंविनाशित्वंचब्रह्मत्वविरोधिदोषइतिभावः ३४० समष्टावप्ययंदोपस्तदुत्पत्त्यादिःश्रु
 तत्वेनपरिच्छिन्नतायाविनाशितायाश्चसिद्धत्वादित्याह महाभूतात्मकइति । स्थवीयसःअतिस्थूलरूप ३४१ एवमिति । अन्नस्पकारणंप्रष्टुकामः ३४२ वरुणइति । ततोवरुणस्तस्मैभृगवे
 इदमुत्तरमाह इदंकिं यस्तपोरूपउपायस्त्वयादृष्टउपदेशमंतरैवकर्तव्यत्वेनावधारितोमयासूचितश्चसएवपुनःकर्तव्यः तेनतपसोब्रह्मज्ञानसाधनेषुमुख्यत्वेनजगत्कारणंब्रह्मतपसाजानीहि तेनमु
 र्खसाधनत्वेनैवहितपरिग्रहासाधनंयुजतेइतिद्वयोरर्थः ३४३

आ. पु.

॥ १४ ॥

३४४ एवमिति । तप्तवान् अजितवान् ३४५ एवं त्रिवारमिति । यथा द्विवारं गमनं प्रतिपादितमेवं त्रिवारं गमनमन्यद्वोध्यम् तथा च पंचवारं गमनं पितरं प्रतिभृगोः सिद्धम् तपसा जानीहीत्या
 कारकः श्रयर्थान्धांकृतः पितरुपदेशोऽपि पंचवा बोध्य इति भावः ३४६ द्वितीयतृतीयचतुर्थपर्यायेषु कारणतया दृष्टान्पदार्थानाह क्रियेति । तत्र क्रियात्मकं प्राणमयं शक्तिरूपेणादृष्टाख्येनात्र स्यकार
 णं दृष्टवान् तस्य कारणं नामात्मकं मनोमयं तस्य च विज्ञानमयं रूपात्मकमेवं दृष्टातिष्वेतान् वक्ष्यमाणान् दोषानलोकयदित्यर्थः ३४७ तत्र प्राणे ब्रह्मलक्षणान्वयं तत्र दोषं चाभिनयति सप्राणादिति द्वाभ्यां ।
 प्राणविशिष्टा देवशरीराद्भूतानां जन्मदर्शनात् प्राणकृतेनात्र भक्षणैव स्थितिदर्शनात् प्राणनिर्गमने विलयदर्शनाच्च प्राणस्य ब्रह्मत्वमित्यर्थः ३४८ दोषमाह यद्यपीति । तथापि प्राणः कथं जगतः कार
 णं स्यात् जडत्वात् तच्च जडत्वं प्राणस्य स्थूलदेहस्य च समं प्रसिद्धमित्यर्थः ३४९ ततश्चेतनकारणान्वेषणायां मम मनोजानातीत्यादिलोकदृष्ट्या चेतनत्वेन प्रसिद्धं मनोजगत्कारणत्वेन भृगुर्निश्चितवानि
 त्याह तत इति ३५० ततः पूर्ववदोषं चित्तयन्मनसीमं वक्ष्यमाणं दोषमालोकयदित्याह प्राणे इति ३५१ संशयात् मत्त्वेन कारणसापेक्षेति वात्र दोष इत्याह इदमिति । इदं मनः सविकल्पात्मकं संश
 यरूपं कारणानपेक्षं कथं स्यात् यतः संशयस्य धर्मसामान्यज्ञानादिजन्यत्वं प्रसिद्धमित्यर्थः ३५२ तच्च धर्मिज्ञानादिकं निर्विकल्पकबुद्धिरूपमित्याह संशयस्येति । बुद्धिस्वरूपभूतो निश्चयो धर्मि
 तपसा ब्रह्मतेन त्वं जगतो विद्वि कारणम् ॥ तपो ब्रह्मेति तेनेत्थं वदंति ब्रह्मवादिनः ३४४ एवमुक्ते यथा पूर्वतस्तवांस्तप आत्मवान् ॥ विज्ञाय कारणं भूयः पितरं गतवान्
 भृगुः ३४५ एवं त्रिवारं गतवान् पितरं दोषदर्शकः ॥ पिता पितृपसेत्यादि त्रिवारमपि सो वदत् ३४६ क्रियानामच रूपं च शक्तिरूपेण दृष्टवान् ॥ कारणं क्रमतस्तत्र दो
 षानेतानलोकयत् ३४७ सप्राणा देवजगतो जातो देहश्चतुर्विधः ॥ प्राणेनात्रादत्तात् द्रष्टिष्ठत्येष न संशयः ॥ प्राणनिर्गमनादंते विनाशं च सगच्छति ३४८ यद्य
 प्येवं तथाप्येष जडः प्राणः कथं भवेत् ॥ कारणं हि समादृष्ट्या जडता प्राणदेहयोः ३४९ ततः प्राणस्य किंचित्स्यात्कारणं चे तनं सदा ॥ चेतनं हि मनो लोके प्रसिद्धं तस्य
 कारणम् ३५० प्राणेतथापुरा दोषं दृष्टवान् मुनिसत्तमः ॥ मनस्यपि तथैवायमिमं दोषं व्यलोकयत् ३५१ इदं संशयरूपं स्यान्न मनः कारणं विना ॥ अकारणो यतो लो
 के संशयोनैव जायते ३५२ संशयस्य सदैवायं निश्चयो बुद्धिनामकः ॥ कारणं विना बुद्धिः संशयो जायते कचित् ३५३ निश्चित्योर्ध्वं पुरा वस्तु संशयः स्यादनंतरम् ॥
 ततो बुद्धिर्हि मनसः कारणं नापरं कचित् ३५४ बुद्धावपि मनो हेताविमं दोषं व्यलोकयत् ॥ कादाचित्के यमखिला ब्रह्म बुद्धिः कथं भवेत् ॥ देहोपमापरिच्छिन्ना तस्मादे
 षा प्रजायते ३५५ बुद्धिः सुखं समुद्दिश्य जायते धीमतां सदा ॥ कारणांतरतो दुःखमुपेक्ष्य चाधिगच्छति ३५६

मोचरः संशयस्य कारणमिति संबंधः ३५३ एतदेव स्फुटयति निश्चित्येति । यतः पुरा प्रथमं वस्तु धर्मिस्वरूपमूर्ध्वत्वलक्षणसामान्यधर्मवन्निश्चित्या नंतरं स्थाणुत्वपुरुषत्वकोटिकः संशयः प्रसिद्धः त
 तो मनोविहाय तत्कारणं बुद्धिं ब्रह्मत्वेन भृगुविज्ञातवानित्यर्थः ३५४ बुद्धावपि कारणसापेक्षत्वरूपं दोषं दृष्टवानित्याह बुद्धावपीति । अखिला सर्वप्रकारा बुद्धिर्ब्रह्मत्वं नाहं तिकादाचित्कत्वात् का
 दाचित्कत्वे हेतुः प्रजायते इत्युक्तं कार्यत्वम् तत्र हेतुर्देहवत्परिच्छिन्नत्वमिति ३५५ अस्या बुद्धेः कर्तृत्वरूपाया उदये भोक्तृत्वलक्षण आनंद एव निमित्तम् शाखेलोके च तथा न्यव्यतिरेकदर्शनात् तथा हि
 स्वयं कामोपजेतस्या दोषं कामादिमुद्दिश्य याग कर्तृत्वं विशिख्ये इति यद्विद्वद्देहस्य विषये मतिपूर्वसिद्धतामीमांसकैः समेतैव फले हेतुतृतीयां विदधद्भिर्वैयकारणैः पुरुषार्थ एव हेतुरिति वदद्भिः सांख्यैश्च
 तथा मयो जनयन् इति ध्येति न्यायः सर्वलोकिकपरीक्षकं समतीत्यानुकूलतया शयेन सुखस्य बुद्धिर्मतिकारणतां श्रुत्युक्तं सभावयति बुद्धिरिति वदद्भिः । बुद्धेः मयुषिः सुखायैव दृष्टा यतो दुःखादिभिः ३५६
 विद्वेत्तत्तत्पुत्रि कारणांतरतो दोषापर्यवश्यं विद्वत्तरीरयैः लोकिनामिमानां न्यव्यविषा कामकामात्मकतोपपक्षपाती न्येति भावः ३५६

पुच्छभूतमानंदं ब्रह्मत्वेन निश्चितवानित्यर्थः ३६२ तत्र लक्षणसमन्वयवाक्यस्यार्थमाह आनंददेवेति त्रिभिः । सर्वाणि लौकिककारणान्यानंदं प्राप्यैव कार्पजननक्षमाणि यथा गर्भहेतुभूतौ स्त्रीपुंसौ अतो ज्ञायते सर्वप्रानुगत आनंद एव जगत्कारणं सच नित्यः विषयाणां तदभिर्व्यंजनमात्रेण व्यापार इत्यर्थः ३६३ स्थितिहेतुतामाह आनंदेनेति । तथा सर्वाणि भूतान्यानंदेनैव जीवन्गच्छन्ति प्रसिद्धानि कीदृशेनानंदेन निद्राबाह्यारश्विहारश्रांगरागश्वचंदनलेपादिरूपः स्त्रीचेत्यादिविषया आद्योऽभिर्व्यंजकायस्य सतथा तेनेत्यर्थः पूर्वव्यायोऽत्रापि ध्येयः ३६४ तत्र लपमाह आनंदेनेति । तथा सर्वाणि भूतानि सत्यंतः श्रुतात्सुखमाश्वदेहेतोर्विशेषमया दृष्टिग्राहिप्रयातिप्रयाणंतदभिमानत्यागरूपं कुर्वन्ते संति हृदयाकाशप्राज्ञपदाभ्यां प्रोक्तेऽत्रानंदं ब्रह्मणि तादात्म्यरूपसंबन्धेनाभिर्विशंतितद्वाव्यांतीत्यर्थः ३६५ ननु ब्रह्मलीनानां कथं जन्मेति चेदविद्यारूपबीजावशेषादित्याह निरविद्यानीति द्वाभ्यां । निवृत्ताविद्यानि संति भूतानि यदितप्रविशेयुस्तद्दिगुक्तवज्जनिनैव भजेयुः ब्रह्मत्वस्य संभवाद्वाभा इत्यर्थः ३६६ संसारिणस्तु सुप्ता विद्याविशेषा एव लीयन्ते ततः पुनर्जन्म युक्तमित्याह सुप्ताविवेति ३६७ एवं विद्यजन्मादिकारणत्वेनानंदस्य ब्रह्मत्वं सिद्धमित्याह जगज्जन्मेति ३६८

फलितमाह एवमिति । इदं मननम् ३६९ सेयेति । एषाप्रसिद्धाविद्यावरुणेन प्रोक्ता भृगुणालब्धा च ह दुहागते परमचिद्वेषे आकाशे आनंदात्मके अस्ति पर्यवसन्नेत्यर्थः ३७० व्याख्यातवाक्यस्य तात्पर्यार्थमाह अन्योपितीति । यतोऽन्याविद्यैव सह सर्वात्मभावलक्षणफलस्य संबंधो न तु वरुणसुतत्वक्रीपत्वादिना ततोऽन्यस्याप्येवं मननपरस्य तत्फलं भवत्येवेत्यर्थः ३७१ उपासनावाक्यार्थं सूचयन्नानंदात्मविदुक्तं फलं युक्तमित्याह अन्नादीति । अन्नमयादिकोशानां समष्टिरूपाणामात्मत्वेन विज्ञानात्सर्वान्नलाभादिफलं यथा श्रुत्युक्तं भवति तथा नंदात्मविज्ञानात्तद्भाव रूपमपि फलं युक्तमित्यर्थः ३७२ अथोक्तविज्ञानफलस्य सर्वात्मभावस्य जीवन्मुक्तेनानुभूयमानस्याभिनयपरं सामवाक्यं व्याचष्टे क्रमादित्यष्टभिः । वर्णितानां कोशानामतिक्रमणमुपसंक्रमणपदोक्तं कृत्वा हावु इत्यादिकं सामगायन्सन् जीवन्मुक्तस्तिष्ठतीत्यर्थः ३७३ अहो इति । इदमत्याश्रयं यदहमेकः सर्वभोग्यभोक्तरूपः सन् स्थित इत्यर्थः ३७४ अन्नादित्यस्यार्थोत्तरं मृत्युरूपेणात्र ब्रह्मक्षक इत्याकारमाह मृत्युरूप इति । अन्नं देवादिभ्योऽदत्त्वाभोक्तारं कृपणं मृत्युरूपो ह मन्निभक्षयामित्यर्थः ३७५ मंत्राणामिति । तथामंत्राणां श्लोकपदोक्तानामीश्वररूपेण कर्त्ता क्रूररूपेण द्रष्टा स्मर्त्ता चास्मीत्यर्थः तथा कृतपदोक्तं कर्मविद्याफलरूपे

एवं मननतः पूर्वभृगुरात्मावबोधनम् ॥ प्राप्तस्तेतस्मादिदं सर्वं करणीयं मुमुक्षुणा ३६९ सैषाविद्यापुरालब्धा भृगुणावरुणेन च ॥ प्रोक्तास्ति परमेव्योमिह द्या नंदस्वरूपिणि ३७० अन्योपि भृगुवद्वेदयः पुमानसोऽत्र सर्वदा ॥ प्रतितिष्ठति सर्वात्मभूत आवृत्तिवर्जितः ३७१ अन्नादिकोशविज्ञानादन्नाद्याप्तिर्यथाफलम् ॥ आनंदज्ञानं तस्तद्दानं दासिः फलं भवेत् ३७२ क्रमात्कोशानां तिक्रम्य पंचाथानंदबोधतः ॥ गायन्नास्त इदं सामहावु इत्यादिकं बहु ३७३ अहो अहो इदं चित्रमाश्चर्यमिह विद्यते ॥ अन्नादश्च तथैवात्र मेक एवास्म्यहं यतः ३७४ मृत्युरूपस्तथैवाहमन्नदानविवर्जितम् ॥ अन्नादमन्निमनुजं सर्वदा स्वोदरं भरिम् ३७५ मंत्राणामपि कर्त्ता हं द्रष्टा वा सर्ववित्तमः ॥ कर्मणां फलरूपेण जातश्चाहं सुखात्मकः ३७६ देवेभ्यश्चापि पूर्वो हं जातः सूत्रं विराडपि ॥ आनंदस्यामृतस्याहं मध्येनाभिरिव स्थितः ॥ संसारचक्रं निखिलमपि यस्मिन् समर्पितम् ३७७ धर्मार्थकाममोक्षाख्यं मामन्नादिस्वरूपतः ॥ यो ददाति पुमान्मांसमात्मानमपि चावति ३७८ अभियत्कृपणं दीनमन्नदानविवर्जितम् ॥ मृत्युः सन्निखिलं विश्वं नित्यं देहं द्विषक्षयात् ३७९ तिरस्करोमि पुरुषः स्वर्णवत्सूर्यसंस्थितः ॥ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिः सर्वधर्मविवर्जितः ३८० एवं स्वा नुभवं विद्वान्प्रकटीकुरुते सदा ॥ लोकानुग्रहकामः सन् श्रुतिवद्दीनवत्सलः ॥ एतदर्थं स्यत स्यासौ साध्नो गानच्छलेन हि ३८१

णानित्या नित्यसुखात्मकेनाहमेव स्थित इति ३७६ देवेभ्य इति । अहं हिरण्यगर्भादिसमष्टिरूपेण व्यष्टिभूत देवेभ्यः प्रथमं जातः तथानंदरूपस्य मोक्षस्य संसारस्य च मध्ये विचारकत्वेन स्थितोऽस्मिन्नाभिश्चिवा मदीनो संसारमोक्षौ जनानामिति यावत् ३७७ यो मेत्यादि खंडार्थमाह धर्मेति । श्रुतोऽल्पदेनेत्यमित्यर्थे केन वर्णितः सर्वात्मभावः प्रदर्श्यते तथा च यतो हं धर्मादिसकलपुरुषार्थरूपोऽन्नादिपदार्थरूपो दाम् तुरूपश्चाहं भवामिततो यो मामन्नादिरूपमतिध्यादिभ्यो ददाति सदा ताया दत्तात्मानं यमाद्रक्षति तन्मामेव रक्षति ममेव तस्यात्मत्वादित्यर्थः अपि रवधारणे ७८ तत्र हेतुतयाऽदातुर्मृत्युमस्यत्वमाह अस्मीति । यत्प्रातः कृपणं दीनमुदरं भरिं प्रतिदिनमिद्विद्यादिक्षयहेतु कालरूपेणातिमृत्युरूपेण चाहमस्मीत्यर्थः ७९ तिरस्करोमीति । तथा यो यमादित्यमंडलांतस्थः स्वर्णवद्देदीप्यमानः पुरुषोऽनित्यशयज्ञानेश्वर्यो दिमांस्तद्वर्णाहमेव सर्वं तिरस्करोमि सर्वतल्लूकरोऽस्मीति यावत् ३८० ईदृशानुभवं प्रकाशने विदुषः श्रुतिवत्कुरुते कथमिमेजना विद्यापिबन्धैरभित्याकारिका मयो जिकेत्याह एवमिति । एतदर्थं

मतिर्वचसि धृत एते रणीना रायणेन मस्येका ॥ श्रुतिसंमतो यमर्धः प्रतिभूर्नारायणीयभावाय ॥ १ ॥ चतुर्थीविकासयितुमितितुमंतलोपापेक्षयेति बृहन्नारायणोपनिषदितिनारायणीयमितिवचसि
 द्रुपदेतिरीयारण्यकभागस्यानिर्गुणविद्याप्राधान्येनार्थदर्शयितुमुपक्रमते विदुषेत्यादिना । यद्ब्रह्मत्वाख्यातसाममिषेणविदुषागीयतेतदेव नारायणेनारायणप्रतिपादकेग्रंथेप्रतिपाद्यतयास्थितंमपा
 वर्णितंशृण्वितुरोःशिष्यंप्रत्युक्तिः ३८२ तत्रप्रथमकंडिकार्थदर्शयति आनंदात्मैतिसप्तदशभिः । अविद्याजलमयेसंसारसागरेतदंतगतस्यानेकजातीयस्यभुवनस्यचमध्वेपरमःपुमानानंदात्मागग
 नवतशुद्धःसमनुगतोवर्ततेइतिद्वयोरर्थः ८३ । ८४ सनसंसारेणावच्छेत्तुंशक्योऽतिमहत्त्वादित्याह स्वर्गस्यापीति । स्वर्गस्योन्नतत्वेनप्रसिद्धस्याप्युपरिष्ठादपक्षीश्वरोभवति गगनाद्यपेक्षयातिमहत्त्वात्
 यतोयंसर्वगोवर्ततेइत्यर्थः ८५ वर्ततेइति । प्रथमपदपूर्वावयवि यश्चदेवःशुक्लपदोक्तेनस्वप्रकाशेनचैतन्यज्योतिषामाणिनांचक्षुरादीनिकरणाभ्यंतर्यामितयाप्रविष्टः कीदृशानिचक्षुरादीनि ज्योतिः
 पदोक्तानन्यधिदेवादित्यादिरूपेणाभ्यात्मरूपेणचस्थितानीत्यर्थः ३८६ सम्यगात्मतयेति । अयंस्थूलसूक्ष्मकारणोपाधिकत्वेनविराडादिसंज्ञःसम्यगात्मतयासर्वस्यमुख्यात्मत्वात्सृष्टिपरंपराविधा

विदुषागीयतेयद्विब्रह्मतत्त्वमयेरितम् ॥ सावधानमनाभूत्वाशृणुनारायणेस्थितम् ३८२ आनंदात्मास्वयंज्योतिरविद्यायाःपरःपुमान् ॥ संसारसागरेऽगाधेह्यवि
 द्याजलपूरिते ८३ यस्मिंस्तिष्ठंतिसततंभुवनानिचतुर्दश ॥ अनेकभुवनस्यास्यमध्येगगनसन्निभः ८४ स्वर्गस्यापितथैवायमुपरिष्ठान्महेश्वरः ॥ गगनादेश्वमह
 तोमहीयान्सर्वगोयतः ८५ वर्ततेयश्चशुक्लेनस्वप्रभेणात्मतेजसा ॥ ज्योतींषिचक्षुरादीनित्वधिदेवादिरूपतः ॥ स्थितानिप्राणिनादेवःप्रविष्टोगगनोपमः ३८६
 सम्यगात्मतयासृष्टेरनुसृष्टिविधायकः ॥ प्रजापतिरयंदेवोविराट्सूत्रंतथेश्वरः ८७ स्थावराणांचराणांचह्यधिदेवादिभेदिनाम् ॥ चरतिप्राणिनांगर्भेसोतर्हृदयसन्नि
 नि ८८ यस्मिन्समवर्तुद्वंजगदेतच्चराचरम् ॥ उत्पत्तौचस्थितौतद्वत्प्रलयेचमहेश्वरे ८९ अधितिष्ठंतियस्मिंश्चविश्वेदेवाःसवासवाः ॥ भूतंभव्यंभवच्चैतद्विश्वमा
 हुस्तदेवहि ३९० आनंदात्मस्वरूपंयदिदंक्षरणवर्जितम् ॥ आत्मन्याकाशरूपोस्तेस्वमहिमिचसर्वदा ९१ येनावृत्तंनभस्तद्वत्स्वर्गोभूमिश्चविस्तृता ॥ आदि
 त्योयेनसंदीप्तःस्वप्रभेणात्मतेजसा ॥ तपत्यविरतंसर्वलोकमंडलमध्यगः ९२ संसारसागरेसूत्रभूतमंतःसदैवयम् ॥ जगत्पटात्मनानित्यंयथंतिकवयोजनाः ३९३
 तंतुवायायथातद्वद्दर्शयंतिमहेश्वरम् ॥ जगत्त्रैक्यंसमापन्नमवाङ्मनसगोचरम् ३९४

यकत्वेनप्रजापतिरित्युक्तइत्यर्थः ३८७ अयंदेवःसर्वस्यहृदयाकाशेगर्भपक्षोक्तेतिप्रतीत्याह
 स्थावराणामिति ३८८ श्रुतौसंचविचितीत्यस्याधीनतयावर्ततेइत्यर्थदर्शयन्नाह यस्मिन्निति । सर्वजगत्सदायस्मिन्समवर्तुद्वंयदधीनमित्यर्थः ३८९ नकेवलमेहलौकिकेजगदेवतदधीनंकिंतुपरोक्षदे
 वादिरूपमपीत्याह अधितिष्ठतीति । अधीनोक्त्याप्रसक्तभेदेवारयति भूतमिति । तदैवउक्तात्मरूपमेव समंतादित्यर्थकरूपश्रौतस्यआइतिपदस्यव्याख्यानंविश्वमिति ३९० ननूक्तमात्मरूपंकुत्रास्थित
 मितिचक्षोमपदोक्तस्यमहिम्रीत्याह आनंदात्मैति । यदिदेवर्णितंतद्विद्याकाशरूपेस्वमाहिम्येवस्थितमित्यर्थः ३९१ येनेति । आवृत्तंवेष्टितमाकाशादिकेधेनयेनचादित्योपिचैतन्यज्योतिषाप्रकाशि
 तस्तपतिभातीत्यर्थः ३९२ संसारेति । यथातंतुवायाःसूत्रपदभावापवयतिसेतानपंतितथायमेनदेवंसंसारसमुद्रांतगतंसेकलपदार्थात्मकपदानांसूत्रभूतकवयउशनविालमिक्किप्रभृतयोजगत्पटात्मनावयं
 तितस्यवानेनामवागाद्यविषयस्यापितादात्म्येनजगत्सत्ताप्रदस्यवर्णनमितिद्वयोरर्थः अयंभावः यथापटवर्णनेसूत्रस्येववर्णनंपटस्यतदतिरिक्तत्वाभावात्तथाकवयःपराधीनसत्ताकजगद्वर्णयंतःपरमे
 श्वरमेववर्णयंति यथोक्तंवेवस्तुतो ' अतःप्रयोदधुस्त्वपिमनोवचनाचरितंकथमयथाभवंतिभुविदत्तपदानिनृणाम् ' इति । श्रुत्यंतरंच ' यइमेयीणायांगांपति एतमेवतेगापंति ' इति ३९३ । ३९४

यस्मिन्नेतस्मिन्नीश्वरे अव्यक्तत्वात्सर्वविशेषशून्यत्वरूपात्तथासर्वोत्कृष्टत्वादक्षरत्वेन श्रुत्यंतरप्रसिद्धे सर्वाः प्रजाः सदातिष्ठन्तीत्याह यस्मिन्निति ३१५ यस्मादिति । यस्मादीश्वरादुत्पन्नोजगद्योनिर्ज
गत्प्रसवाङ्कुरभूतोहिरण्यगर्भस्तोयपदोक्तजलप्रधानपंचभूतैः सर्वाः प्रजाः ससर्जतत्रभूमिलोके पुरुषादिरूपाः प्रजाः ससर्ज एवंमृष्टाचराचरशरीरेषु नानाविधरूपेण विज्ञानशक्तिप्रमुखेन प्रविशती
तिद्वयोरर्थः ३१६ ३१७ अत इति । अत ईश्वरादद्वितीयात्मलक्षणात्परं सूक्ष्मं दुर्लक्ष्यं किंचिन्नास्ति तत्र हेतुतयाऽणीयस्त्वादिकमाह अणोरित्यादिना ३१८ अनंतमिति । यदेतद्ब्रह्मादि
तीयत्वादनंतं विश्वकारणत्वात्पुराणं सविलासमायालक्षणात्तमसः परंच प्रसिद्धं वेदांतेष्वित्यर्थः ३१९ द्वितीयकंडिकार्थमाह व्यापार इति दशभिः । योयमानसः शास्त्रीयो व्यापारः सक्रतसंज्ञः का
यिकस्तु सत्यसंज्ञः अवश्यभाविफलकत्वात् सद्विधो व्यापारस्तस्यात्तत्किं यत्कवीनां सूत्रवद्वानीयत्वेनोक्तमित्यर्थः तथा तदेवेष्टापूर्तरूपमाहुः जगदभ्युदयबीजभूतं कर्मापि ब्रह्मणो विभू
तिरितियावदिति ४०० । ४०१ जातमिति । तथातीतादिरूपजगतः प्रतिष्ठाश्रयत्वात्संसारचक्रनाभित्वेन यदुक्तं ब्रह्मतदेवाद्यादिरूपमिति संबंधः तत्र दीप्तं स्वप्रकाशचिद्रूपममृतं मोक्षः आपः सूक्ष्मं

यस्मिन्नव्यक्तरूपेस्मिन्नुत्कृष्टे जगदीश्वरे ॥ कालत्रयेऽवतिष्ठते प्रजाः सर्वाश्चराचराः ३१५ यस्माज्जातो जगद्योनिर्ब्रह्मालोकपितामहः ॥ अप्रधानैर्महाभूतैः ससर्ज
निखिलाः प्रजाः ॥ भूमौ ब्रह्मांडरूपायां ब्रह्माद्योषाधिरूपतः ३१६ पुरुषांश्च पशूंस्तद्वयो विशत्यत्र सर्वदा ॥ चराचराणि भूतानि तथा नानाविधात्मना ३१७
अतः परं न किंचित्स्यात्सूक्ष्मं ब्रह्मात्मरूपतः ॥ अणोरणीय एतत्स्यान्महीयो महतोऽपि च ॥ परात्परमिदं ब्रह्म ह्येवमव्यक्तरूपकम् ३१८ अनंतं भेदशून्यत्वात्पुराणं
विश्वरूपभृत् ॥ परस्तात्तमसोमायातत्कार्याच्च सदैव यः १९ व्यापारो मानसस्तस्याच्छास्त्रीयः कायिकोऽपि वा ॥ ऋतसत्याभिधो यो यं फलं यच्छति देहिनाम् ४००
कवीनां सूत्रभूतं च ब्रह्म यद्विवर्तिते ॥ इष्टं पूर्तं च तत्प्रादुर्बहुधा विश्वरूपकम् ४०१ जातं च जायमानं च विश्वं यस्मिन् प्रतिष्ठितम् ॥ नाभिः संसारचक्रस्य ब्रह्म विद्विर्यदी
रितम् ४०२ अग्निस्तदेव तद्वायुस्तत्सूर्यस्तच्च चंद्रमाः ॥ तदेव दीप्तममृतं तदापः संप्रजापतिः ४०३ निमेषाज्जिरेतस्माद्ब्रह्मणः सर्वरूपिणः ॥ स्वभानात्पुरुषात्स
र्वेष्टाधिक्येन सहस्रधा ४०४ कलाः काष्ठा मुहूर्ताश्च ह्यहोरात्राश्च सर्वशः ॥ अर्द्धमासास्तथामासाः ऋतुभिः सह वत्सराः ४०५ अपस्तथा त्रिलोकीं च सृष्ट्वा सदुदुहेषु
मान् ॥ नानाभोगस्वरूपं तत्पयोनः सुखरूपकम् ४०६ नैनमूर्ध्वनतिर्यक्कनमध्येऽपि च कश्चन ॥ पर्यग्रहीन्न तस्येष्टे कोऽपि तस्य महात्मनः ४०७ महद्यशोऽत्र नाम
स्याददृश्यात्मस्वरूपिणः ॥ चक्षुषा कोऽपि नात्मानं पश्यत्यत्र कदाचन ॥ हीनो रूपादिभिर्न स्मादिद्विष्यैश्च न गम्यते ४०८ हृदयस्थेन बोधेन नियंत्रामनसोऽपि च ॥
गम्यं ये विदुरात्मानं ते भवंत्यमृता अपि ४०९

भूतानि प्रजापतिर्विराडिति द्वयोरर्थः ४०२ । ४०३ एतस्मादेव निमेषादिरूपकालावयवोत्पत्तिरित्याह निमेषा इति द्वाभ्यां । स्वभानात्स्वप्रकाशात्तालक्षणविशिष्टद्योतनशालिनः कलादिस्व
रूपं कोशतः प्रसिद्धं ४०४ । ४०५ अप इति । एवंमृष्टासदेवोपः पंचभूतानि तन्मयी त्रिलोकीं च येन उदुहत्तहोहनलब्धं दुर्गन्धं तु हृदमेव यज्ज्ञानाविधभोगस्वरूपमित्यर्थः ४०६ अस्याविषयस्वभा
वतामाह नैनमिति । द्वितीयस्य तस्य पदस्योत्तरेणान्वयः एतदेवं जगत्सर्वं दिदेशेऽन्विच्छन् कोऽपि न गृहीतवान् अत एवाप्त्येष्टो नियंत्रतापि कोऽपि नास्तीत्यर्थः ४०७ महदिति । तस्यात्मत्वेन
निरतिशयप्रेमास्पदत्वस्य च कर्तृनाम महद्यश इत्याकारमुक्तम् तथा यं रूपादिहीनत्वात्पराशक्त्योचर इत्यर्थः ४०८ कथमस्योपलब्धिरिति चेन्न कल्पनपातदाकारपुष्टयेत्याह हृदयस्थेनेति । इति

अत्रोपनिषदिव्याख्यातभ्रान्तान्तरं अत्रः संभूतहत्यादय उतरेमंत्राः पटुतथाहिरण्यगर्भहत्यादयोष्टौचर्मत्राः पात्रावाह्युक्तं तत्राव्यहत्यादीनामर्थमाह अयमेवेत्यष्टाविंशतिश्छोकैः । आदित्यमंडलांतर्गत
 त्वेनब्रह्मस्वरूपमत्रप्रस्तुयते तथाहि योदेवोऽज्योऽप्यंधानसूक्ष्मभूतेभ्यः पृथिव्युपलक्षितस्थूलभूतानां योरसः पूर्वानुष्ठितोपासनाप्रभावेण शोभनः परिणामस्तस्माच्चतुर्विधं कर्मकाधेयस्य तथाभूतात्
 रस्माद्ब्रह्मणो जगत्पटुसूत्रभूतात्कालात्मकाद्योदेवोहिरण्यगर्भे स्थानरादिसंज्ञः सर्वजगतोव्यष्टिरूपात्समष्टित्वेनाधिकउत्पन्नः अस्मिन्लोके व्यष्टिजनसमुदाये समवर्तत कीदृशः प्रथमः शरीरः 'सवे
 शरीरी प्रथमः सर्वे पुरुष उच्यते । आदिकर्ता सभूतानां ब्रह्माग्रेसरमवर्तत' इति स्मृतेः तस्य प्रथमशरीरस्य रूपं विश्वरूपं सर्वप्रपंचमयम् अयमेव देवो नारायण इत्येव त्वष्टा आदित्यमंडलांतस्थः स नृजगतोधारको
 विनिर्ममसत्ताभानादिविशिष्टकृतवानित्यर्थः अयंकः यमेन ब्रह्मविद्यया पुमानधिकारी लभते इति त्रयाणां योजना ४१० । ४११ । ४१२ आदित्यमंडलांतस्थो नारायण एव पुरुषस्य नाना
 विधौ पाधिकविशेषान्गतस्यापि पारमार्थिकं स्वरूपमित्याह स्वभावेति । अस्य पुरुषस्य प्रथमशरीरादिसंज्ञस्य तदेव नारायणतत्त्वं स्वभावसिद्धमाजानसिद्धं पारमार्थिकमिति यावत्तादृशं रूपम्
 तत्किं यत्सृष्टेः पूर्वमनंतत्वनिरुणत्वचिद्वनत्वादिभिर्लक्षितमित्यर्थः ४१३ तस्मिन् रूपेऽस्तवशंकां मंत्रदष्टाऋषिः स्वानुभवविरोधेन निरस्यति वेदाहमिति । तादृशं नारायणरूपमाया लक्षणतम

अयमेव पुरादेवो जातो ब्रह्मगोलके ॥ पृथिवीरसतश्चापिलोके स्मिन् समवर्तत ४१० ब्रह्मणः सूत्रतो नित्यात्परस्माद्विश्वकर्मणः ॥ अधिकः सर्वजगतः शरीरः प्रथ
 मोहियः ४११ त्वष्टात्रजगतो धाता तस्य रूपं विनिर्ममे ॥ विश्वरूपं पुमानेति यं नित्यं स्वात्मबोधनात् ४१२ स्वभावसिद्धं रूपं तदग्रेयत्पुरुषस्य हि ॥ अभूदन्तम
 गुणमस्मात्पुरुषजन्मनः ४१३ वेदाहमेतं पुरुषं महान्तं सूर्यवर्चसम् ॥ परस्तात्तमसो ज्योतिरानंदात्मस्वरूपं प्रभम् ४१४ जानन्नेवं मात्मानमहं ब्रह्मेति निश्चितम् ॥
 अस्मिन् देहेष्टतो भूत्वा ब्रह्म सन्न ब्रह्मयातिसः ॥ ब्रह्मप्राप्त्यै न मार्गो न्योविद्यते ब्रह्मबोधनात् ४१५ अयं प्रजापतिर्भूत्वा चरत्यंतः शरीरेणाम् ॥ गर्भेशिशुर्यथामातुर्वहु
 धात्रविजायते ४१६ अजायमानस्तस्यास्य धीराजानंति कारणम् ॥ मरीचीनं हि सूर्यादेर्यदिवेच्छंति वेधसः ॥ आनंदात्मस्वरूपं यत्कारणं तत्र चापरम् ४१७
 वन्निवागादिदेवार्थय आतपतिसर्वदा ॥ पुरोहितश्च देवानामभूद्यश्च बृहस्पतिः ४१८ देवेभ्यश्च पुराजातो नमस्तस्मै महात्मने ॥ तेजसे ब्रह्मणे शुद्धस्वप्रकाश
 स्वरूपिणे ४१९

सः परं यज्ज्योतिरानंदात्मकं स्वयंप्रकाशं च तल्लक्षणं मापरीक्षमित्यर्थः ४१४ अन्योपि यो महदेनं पुरुषमहं ब्रह्मेत्येवं वेदसोऽस्मिन् देहे सत्येव ब्रह्मसंभृतः केवलं ब्रह्मयाति पतोर्यं पुरुषो ज्ञानैकलभ्य इत्याह
 ज्ञानत्रेवमिति । तमादित्यांतःस्थम् ४१५ अस्य ज्ञानविधां स्फुटं स्तत्रत्वं पदार्थशोधनमाह अयमिति द्वाभ्यां । अयमादित्यांतःस्थः परः पुरुषः प्रजापतिरूपेण सर्वेशरीरिणामंतःस्थित्वानाना
 विधसृष्टिं कुर्वीश्रति कीदृशोऽजायमान उपधिजन्मसत्त्वे पिवस्तु तो जन्मरहितः तस्यास्य प्रजापत्याख्यस्य मायाशबलरूपस्य कारणमधिष्ठानं शुद्धं रूपं धीराः कुशलालक्षयंति कथं यद्विवायथा
 योर्दिमरीचीनान्कारणं सूर्यमंडलादिक्रमिच्छंति न व्यकारणं मरीच्यः संभवंति तथैव यः प्रजापत्याख्यस्य कारणशुद्धं सर्वोत्तरं स्वस्त्वेवावगच्छंति तद्विद्वोरर्थः ४१६ । ४१७ तत्पदार्थशोधनं स्वस्त्वेव
 धनस्य चित्तशुद्धिहेतोर्विधामप्याह वन्हीत्यादिना । वन्हीत्यादयो देवाः समष्टिनाः प्रसिद्धावाक्पाण्यादयस्त्वाध्यात्मिकास्तेषां सर्वेषामुपकाराय आदित्यमंडलांतःस्थ आसमंत्तात्तपतिव्योतते
 स्य च विभूतिदेवपुरोहितो बृहस्पतिरित्यर्थः ४१८ देवेभ्यश्चेति । यश्च विभूतिभूतेभ्यः सर्वदेवेभ्यः पूर्वजगत्प्राणात्मकादित्यरूपेण प्रादुर्भूतस्तस्मै देवाय स्वप्रकाशचैतन्यज्योतिषारोचमानाय प्रशस्तरूपा
 यनमः मन्दीभावोस्त्वित्यर्थः श्रुतो ब्रह्मज्ञादपत्पार्थक्यं नृपत्यय आदित्यमंडलप्राधान्याभिप्रायेणेति बोध्यम् ४१९

तेनपरमेश्वरेणायं वरो देवेभ्यो दत्त इत्याह आनंदात्मैति । हेसुरा आनंदरूपं मामादित्यरूपं प्राणयितुं वर्णिनोऽधिकारिणो नमस्कारं कुर्वंतु । एवं विज्ञाय नमस्कारेण क्षीणपापानां ज्ञानलाभो भविष्यतीत्यर्थः ४२० अयं वरः कदा दत्त इत्याकांक्षायां यदा देवैः प्रार्थितं तदेति दर्शयन् रुचमि त्यादेरर्द्धं स्वार्थमाह दीप्तिमंतमिति चतुर्भिः । पूर्वदेवा ब्रह्मपुत्रेण रोचमानेन चादित्येन तादात्म्यापन्नं भगवंतं नमस्कारेण पादुभृतं कृतवंतस्तं च प्रकटीकृतं देवमित्थमगुर्वप्रार्थितवंतः तेन दत्तं वरं प्रति अभिलक्ष्य वरकामनयेति यावदिति द्वयोरर्थः ४२१ । ४२२ देवप्रार्थनामभिनयति आनंदात्मैति । जगदात्मने सकलजगदात्मकविग्रहाय नमस्यति नमस्कारोति ४२३ इत्युक्तेति । इत्थं देवैः प्रार्थिते सति भगवता स उक्त रूपो वरो दत्तस्ततो वरप्रभावान्नमतेन तं कुर्वंतो अधिकारिणो ब्रह्मात्मज्ञानं भवतीत्यर्थः ४२४ उत्तरार्द्धार्थमाह य एवमिति । नमस्कारविषयकं देवतानां गुह्यगोप्यं वरप्रदानात्मकं व्यवहारं यो जानाति तस्य विदुषो वशे सर्वदेवा भवन्तीत्यर्थः ४२५ पंचमार्थमाह स्तुतिमिति द्वाभ्यां । नमस्कारं कुर्वन्सन्निमांस्तुतिं कुर्वीत इमां कामत आह श्रीश्चेति । श्रीरैश्वर्याभिमानिनी देवता लक्ष्मीः सौंदर्याभिमानिनी देवता एते द्वे तव पत्नी भूते वश्ये इति यावत् दिनं रात्रिश्च एतौ कालौ सहावच्छिन्नैर्भावेन तव पार्श्वस्थानीयो नक्षत्राणि तारागणादीन् लक्षणं तव रूपं चारणं तितथाऽभिकुमारकौ सादृश्येकं अश्विकुमारवत्तद्वत्त्वेन वर्तमानौ चावापृथिव्यौ तेन्यात्तं प्रसूतमुखस्थानीयाविति द्वयोरर्थः ४२६

आनंदात्मस्वरूपाय मह्यं कुर्वंतु वर्णिनः ॥ एवमेषामिदं ज्ञानं बहु धाय तस्मीरितम् ॥ भविष्यति सुराः पापप्रक्षयाच्छुद्धचेतसाम् ४२० दीप्तिमंतं महात्मानं ब्रह्मपुत्रं नमस्यया ॥ प्रकटं कृतवंतस्ते देवावन् हि पुरोगमाः २१ ब्रह्मानंदात्मरूपं तन्नमसा प्रकटीकृतम् ॥ पुरा काले बुवन्देवास्तेन दत्तं वरं प्रति २२ आनंदात्मस्वरूपाय भवते जगदात्मने ॥ यो नमस्यति तस्य त्वं प्रकटीभव सर्वदा २३ इत्युक्ते तेन दत्तः स वरो ब्रह्मस्वरूपिणा ॥ नमस्तस्तत्त एवात्मा प्रत्यक्षोऽत्र प्रजायते २४ य एवं देवा गुह्यं नमस्कारं प्रति द्विजः ॥ विद्या तस्य वशे देवा भवन्ति सकला अपि ४२५ स्तुतिं चेमां प्रकुर्वीत स्वात्मज्ञानप्रसिद्धये ॥ कुर्वणोऽन्नं नमस्कारं ब्रह्मणे परमेष्ठिने ४२६ श्रीश्वलक्ष्मीश्च ते पत्न्यौ पार्श्वे रात्रिस्तथा दिवा ॥ नक्षत्राणि च ते रूपं व्यात्तमश्विकुमारकौ ४२७ इष्टं मे कुरु देवेश गुह्यं सर्वस्वयं प्रभम् ॥ आनंदात्मानमात्मस्थं प्रकटीकुरु ते नमः ४२८ हिरण्यगर्भो भगवानग्रेयः समवर्तत ॥ भूतस्य पतिरेकश्च जात आसीन् महेश्वरः ४२९ त्रिलोकीं घृतवानादौ महास्तं भो यथा गृहम् ॥ तस्मै देवाय हविषा स्ववर्णां श्रमजेन हि ॥ परिचर्यां वयं कुर्म एकस्मै ज्ञानहेतवे ४३० प्राणतो जगतो यश्च व्यापारमपि कुर्वतः ॥ इन्द्रियैर्ज्ञानकर्माख्यैराजाभून्महिमान्वितः ॥ इत्थमाश्चर्यरूपः स नयश्चेद्विचतुष्पदाम् ४३१

४२७ वरप्रार्थनात्मकस्य पष्ठस्यार्थमाह इष्टमिति । हे देवेश मदीयमिष्टं कुर्वन्मुं स्वयं प्रकाशात्मरूपं लोकं प्रकटीकुरु तुभ्यं नमोस्त्वित्यर्थः अत्रेदं बोध्यम् नमस्कारस्य त्वं पदार्थोपण रूपत्वे महावाक्यार्थलाभ इति ४२८ एवं वैश्चानरांतर्था मित्वेन नारायणरूपं दर्शितमयं हिरण्यगर्भार्थं मित्वेन तत्प्रतिपादकानां हिरण्यगर्भ इत्यादीनामर्थमाह हिरण्यगर्भ इत्याद्येकविंशति श्लोकैः । यो हिरण्यगर्भः पूर्वप्रादुर्भूय सकलस्य भूतस्य कार्यवर्गस्य एको महेश्वर आसीत् त्रिलोकीं रूपं गृहं तं भवद्भूतवांश्च तस्मै हिरण्यगर्भरूपाय एकस्मै देवाय तं प्राणयितुं स्ववर्णां श्रमानुरूपेण हविषा परिचर्यां कुर्म इति द्वयोरर्थः श्रीनमस्ते इत्यतः पूर्वमेकारलोप इति भावः ४२९ । ४३० अथ द्वितीयादिर्मन्त्राणां चतुर्थपादानवगतार्थत्वेन विहाय क्रमेणार्थमाह प्राणतो जगतो यश्च व्यापारमपि कुर्वतः ॥ इन्द्रियैर्ज्ञानकर्माख्यैराजाभून्महिमान्वितः ॥ इत्थमाश्चर्यरूपः स नयश्चेद्विचतुष्पदाम् ४३१

तृतीयार्थमाह आत्मानमिति द्वाभ्यां । यश्च तत्त्वज्ञानेनात्मानं ददाति बलं चात्मना विंदते वीर्यमिति केन श्रुतेः आत्मलभेनेव बललाभ इति तदर्थः तथा चैव पुषि स्थित्वा सर्वदेवादय आराधयंतीत्यर्थः ४३२
प्रशिवपदस्य शिष्या इत्यर्थः अथवा आशिष इत्यर्थः प्राप्ता इति शेष इत्याशयेनाह यस्येति स्पष्टम् ४३३ चतुर्थार्थमाह हिमवदिति द्वाभ्यां । हिमालयादयो गिरयो यस्य जगद्दिधारकस्य महिमा विभूति
रूपाः अथवा गिरय इमे परिच्छिन्ना एव यस्य देवस्य महिमा हिमालयात्मा समतामास इति युति योजना मुसराद्धेन सूचयति गरीयान् त्वधिकः ४३४ पातालैरिति । तथा यस्य शिष्यवद्दिहरतः पातालाः समुद्रा
श्रुतीनां पुष्करिणी स्थानीयाः कीदृशाः समुद्राः महागिरयो हिमवदादयस्तदभूता येषां ते तथा किं च दिशः कोणाश्च यस्य बाहुभूताः ४३५ पंचमार्थमाह रक्षणेनेति । तथा श्रुतौ केदसीपदे केषावापृथिव्यौ
यत्कर्तृकरक्षणेन विधृते धारिते स्थिते सत्यौ पदेवं निर्विशेषात्मरूपं मनसा ऐक्षेतां ध्यायतः ४३६ ध्यायति पृथिवी ध्यायति द्यौः इति च्छेदो गम्यतेः कीदृशौ शोभमाने ब्रह्मवित्तमत्वादित्यर्थः ४३६ आधिक्येनेति ।
तथा यत्र यमाश्रित्य आधिक्येनोदितः प्रसिद्धो रविर्विविधं याति भ्रमति सदापतो भीत इत्यर्थः ४३७ षष्ठार्थमाह उग्रैति त्रिभिः । यद्भिभूतिभिर्द्रादिभिर्वीर्यैर्दुःकृताद्योः स्वर्गलोक उग्रत्वेन प्रसिद्धा तथा

आत्मानं यश्च जंतूनां ददाति स्वात्मबोधतः ॥ बलं च वपुषि स्थित्वा यंच विश्व उपासते ४३२ यस्य शिष्या इमे देवाः प्राप्ताश्च यत आशिषः ॥ छायावद्यस्य वर्तेते मोक्ष
मृत्युचक्रिकरौ ४३३ हिमवत्प्रमुखा यस्य गिरयो माहिमे रिताः ॥ हिमवत्प्रभृतिभ्यो वा गरीयान् महिमा विभोः ४३४ पातालैः सहिता यस्य समुद्रा भूमि संश्रयाः ॥ म
हागिरितटा क्रीडा तटाकास्ते शिशोरिव ॥ दिशश्च प्रदिशस्तद्वद्यस्य बाहुः प्रकीर्तितः ४३५ रक्षणेन च यस्य मे विधृते तिष्ठतः सदा ॥ शोभितेयं सदात्मस्थ मेक्षेता ब्रह्म
वित्तमे ॥ मनसा स्वात्मनो रूपं सर्वधर्मविवर्जितम् ४३६ आधिक्येन च यत्रायमुदितो भगवान् रविः ॥ विविधं याति सततं दिवारात्रौ च भीतवत् ४३७ उग्रायेन च
भात्येषा क्षत्रधर्म रता सदा । द्यौरत्रेद्रादिरूपेण पृथिवी चातिनिश्चला ॥ दृढा जले स्थिता नित्यं न निमज्जति नौरिव ३७ स्वर्गलोकस्तथा काशो येन स्तंभात्मना घृतः ॥
ब्रह्मलोकश्च पतति नैवाश्रयविवर्जितः ४३९ योन्तरिक्षे रजोजुष्टो भगवान् विषयो त्सुकः ॥ नित्यं देवधूय कचंद्रस्थ न यनोत्पलः ॥ मानहीनश्च सततं देवप्रासाद रूपभाक्
४४० भूतपंचक गर्भिण्यो महत्यो लोक संश्रयाः ॥ आपोऽविद्यात्मिका देवं यमापुर्विश्वरूपिणम् ॥ समुद्रमिव लौकिक्यो दक्षकुशलरूपिणम् ४४१ दधानाश्चात्मनो
गर्भे जनयंत्यः समंततः ॥ लौकिकं वैदिकं तदद्वयं सर्वार्थसाधकम् ४४२

यदनुगृहीता पृथिवी दृढा बलवत्त्वेन प्रसिद्धानां भाराक्रांताया अपि उत्कृष्टनो बज्जल निमज्जन विरहादित्यर्थः ४३८ स्वर्गेति । स्वर्गलोकस्तदुपलक्षितोऽंतरिक्षलोको नाकपदोक्तो ब्रह्मलोकश्च एते येन स्तंभभूते
न भूता इत्यर्थः ४३९ योन्तरिक्ष इति । यो भगवान्तरिक्षे विमानारूढानां भोगिरूपेण देववधुना मय्यसंवाक् क्रचंद्रेष्वपि तानि न यनोत्पलानि यस्य तादृशो भवतीत्यर्थः । अथवा विमानपदस्य मानहीनत्वमर्थः
तत्र हेतुर्देवत्यादि । देवानां समष्टिरूपाणां प्रासादभूतं मन्दिरभूतं वैश्वानरसंज्ञं रूपं भजति सततं येति तदर्थः ४४० सप्तमार्थमाह भूतेति त्रिभिः । यथा लौकिक्य आपो नद्यादिरूपाः समुद्रमापुः पतित्वेन वृत्तव
त्पस्तथा अविद्याऽऽयाकृतं प्रकृतिरिति प्रसिद्धा तद्रूपा आपो पदेवं विश्वरूपं सर्वात्मानं पतित्वेन वृत्तवत्पः कीदृशः महत्यः तत्र हेतुः पंचभूतगर्भकत्वेन सर्वलोकाधारत्वं तथा हि पंचमेगाग्निब्राह्मणन्याख्याने सर्व
लोकाधारत्वमन्याकृतस्याकाशपदोक्तस्योक्तमिति पतित्वेन वरणे हेतुः सर्वज्ञत्वलक्षणं दक्षत्वमिति एतेन तस्य स्वतंत्रत्वं सूचितं ४४१ दधाना इति । पुनः कीदृशस्ता अविद्यात्मिका आपः अभिविराडा
त्मवैदिकं ब्रह्मादिरूपं लौकिकं च बीजरूपेण गर्भे दधानाधारपंत्यो जनयंत्यश्चेत्यर्थः ४४२

अग्नीति । न केवलमग्निरेव ताभ्य उत्पन्नः किंतु सर्वेषामाध्यात्मिकाधिदैविकदेवानां विचारकः प्राणोऽपि तत्तत्कार्यत्वादेव प्राणस्याग्निर्विना व्याकुलत्वमप्युपपद्यते इत्यर्थः । तथा च श्रुत्यंतरं 'आपोमयः प्राणः' इति ४४३ अष्टमार्थमाह एक एवेति । यो देवः ता उत्कलक्षणा अपः स्वयंप्रकाशचेतन्यलक्षणातिशयितेजसा व्यलोकयत् न हींश्वरं विना नाना संस्कारसंभृतस्याव्याकृतस्य दर्शने कस्यापि शक्तिरिति भावः ४४४ सर्वात्मक इति । अहंतं प्रीणयितुं सपर्यां कुर्वाणस्तं देवं हिरण्यगर्भं रूपं शरणं गतो स्मृति संबंधः ४४५ । ४४६ श्रौतस्य चित्पदस्यार्थमसादृश्येन बाह्यमनसा गोचरत्वरूपं दर्शयन्नमस्यामभि नयति नमोस्त्विति । यस्मै कस्मै चित्तवक्तुमशक्याय ४४७ मह्यमिति स्पष्टं ४४८ उक्तस्तुतेः फलमाह एवमिति । इदं वक्ष्यमाणरूपम् ४४९ एवं पाठ्यत्वेनोपन्यस्तं ब्राह्मणं वैश्वानरहिरण्यगर्भतादात्म्येन नारायणप्रतिपादकानामर्थ उक्तं । तथा साक्षात्तप्रतिपादकस्यैव हीत्यादेरभिसंबभूवेत्यंतस्य भंत्रसमुदायस्यार्थमाह एष देव इत्येकं विंशति श्लोकैः । एष नारायणाभिधानो देवः स्वयंप्रकाशः सर्वदिगादिरूपो यतो यमेव हिरण्यगर्भरूपेण जगतः स्थूलात्पूर्वमुत्पन्न इत्यर्थः ४५० ब्रह्मांडेति । तथा यमेव ब्रह्मांडगर्भगतं त्रैलोक्यं शरीरो विराट्पृष्ठरूपाण्यतीतानागतवर्त्तमानशरीरकाणि भूतानि चायमेवेत्यर्थः

अग्निवागादिदेवानामध्यः प्राणो व्यजायत ॥ ताभिर्विना ततो नायं प्रायस्तिष्ठत्यहर्निशम् ४४३ एक एव पुमानयश्च महिम्ना ता व्यलोकयत् ॥ स्वेन सर्वगतेनैव स्वप्न भेणातितेजसा ४४ सर्वात्मकश्च यो देवो देवानामधिदैवतम् ॥ हिरण्यगर्भं तमहं मुमुक्षुः शरणं गतः ४५ कुर्वाणः स ततंतस्मा एकस्मै ह विरादिना ॥ सपर्यां परमेशाय ब्रह्मणेऽव्यक्तजन्मने ४४६ नमोस्तु ते जसे तस्मै यस्मै कस्मै चिदात्मने ॥ एकस्मै कापि संस्थाय सर्वगम्याय सर्वदा ४४७ मह्यं मुमुक्षुवे ब्रह्मज्ञानं यच्छतुक्श्चन ॥ सर्वात्मको विहीनश्च धर्मैः सर्वैश्चिरंतनः ४४८ एवं हिस्तुवतो नित्यंतथैनं च नमस्यतः ॥ मुमुक्षोरात्मविज्ञानमिदमेव प्रयच्छति ४४९ एष देवः स्वयं ज्योतिःप्रदिशोऽपि दिशस्तथा ॥ सर्वाः पूर्वं हियो जातोजगतः सूत्ररूपभाक् ४५० ब्रह्मांडगोलकस्यापि गर्भेषु व्यवस्थितः ॥ वधूनां च यथैवैष चतुर्विधशरीरभाक् ॥ जातो जनिष्यमाणश्च स चैष परिजायते ४५१ अंतर्मुखाय मात्मानमीक्षंते विश्वतो मुखम् ॥ स एष प्रतिभात्यात्मा तस्यास्मिन् विश्वतो मुखः ४५२ विश्वतश्चक्षुरादिर्यो विश्वतो वदनस्तथा ॥ विश्वतः करपादादिः सर्वभूतो यतः पुमान् ४५३ बाहुभ्यामिव पापाख्यपुण्याभ्यां भूतपंचकैः ॥ सहिताभ्यामिदं विश्वं चतुर्विधशरीरभृत् ४५४ सृष्टिस्थिति विनाशेन संयोजयति नित्यज्ञः ॥ देवो यं जनयन् द्यावापृथिव्यावेक एव हि ४५५

४५१ एवमद्वयत्वेनोक्तस्य प्रत्यक्षमाह अंतर्मुखा इति । विश्वतः सर्वतो मुखं सान्निध्यं प्रत्ययता भूतं यं प्रत्यग्दृश्यः पश्यंति स एष देव एवास्मिन्नंतर्मुखीभाव लक्षणे समाधौ प्रतिभाति यतस्तस्य समाहितस्य द्रष्टारत्मा भवति विश्वतो मुखत्वात् अनात्मत्वे हि प्रत्यक्षमुखा प्रति संमुखत्वाभावेन विश्वतो मुखत्वं न स्यादिति भावः ४५२ आत्मत्वमेव सफुटयति विश्वतश्चक्षुरादिरिति । विश्वानि सर्वाणि चक्षुरादीन्यस्य स तथा एवमग्रेपि सर्वभूतः सर्वस्यात्मा ४५३ तत्र हेतुतया जगज्जन्मादिकारणत्वमाह बाहुभ्यामिति द्वाभ्यां । श्रौतसमुपसर्गेण व्यवहितेन युक्तस्य नमःपातोः संयोजनमर्थः संपतत्रशब्देन पतनात्मकविनाशाय च केन जन्मादिकमुपलक्षितं तथा च पुण्यापापभ्यामधीनत्वेन बाहुभूताभ्यां विषदादिष्वभूतभ्यां पृताभ्यां जायमाना विषदुर्विधशरीरात्मकं विश्वं जन्मस्थितिभेदेन संयोजयति अर्धदेवः किं कुर्यात्

एतादृशानामप्यतत्त्वं पूर्ववेनाख्येन गंधर्वेणोक्तस्तुत्यादिभिः शुद्धचित्तेन विज्ञायामदेववलीकानुग्रहेण प्रकटीकृतमित्याह वेन इति । श्रुतौ वेन गंधर्वपदयोः प्रोपसर्गवच्चवात्त्वोश्च न्यवहितान्यवयववदिति बोध्यं ४५६ वेनानुभवमेवाभिनयति यस्मिन्नित्यादिना । यस्मिन्नैकस्मिन्नानाविधैर्लोकैर्देवादिविशेषैर्युक्तं जगत्तिष्ठति तथा यत उत्पद्यते यत्र प्रतीयते चाखिलं तथा ४५७ ओतः प्रोतश्च लोकारूपपट्टे सौ सूत्ररूपमाह ॥ जीवरूपश्च यो देवः स्थिरजंगमरूपिणाम् ४५८ एतं सर्वशरीरेषु संतं बुद्धिषु संस्थितम् ॥ आनंदं आत्मानमद्वैतं मरणादिविवर्जितम् ४५९ पदानि त्रीणि यस्य स्युरात्मनः परमेष्विनः ॥ बुद्धिस्थानि मनुष्याणां सर्वदेवचतुष्पदः ४६० यस्तत्पादत्रयं वेदस्वप्रकाशं तद्वयम् ॥ सदनंतं सदैवास्य सवितुर्ब्रह्मरूपिणः ४६१ सनो बंधुस्तथैवैष जननीचात्मरूपवान् ॥ विधाता च स एव स्यात्ततो न्योनैव कश्चन ४६२ यतः सर्वाणि धामानि तेजःस्थानानि सर्वतः ॥ भुवनानि सदैवायं ब्रह्मेत्येवावगच्छति ४६३ यत्र वन्द्यादयो देवा मरणादिविवर्जितम् ॥ प्राश्रयंति स दामोक्षमहं ब्रह्मेति बोधतः ॥ तृतीयस्यात्मनीशाने विश्वमायाविवर्जिते ४६४ स्थानानि ह स ते जांसि प्रेरयंतो जनेष्वपि ॥ भक्तेषु वरदानाद्यैः सर्वदा भक्तवत्सलाः ४६५ द्यावापृथिव्योः परितो यंति सद्य उपर्यधः ॥ लोकानपि दिशस्तद्वत्स्वर्गाद्यान्गोलकांतरे ४६६ अवश्यं भाविनः कर्मकार्पासस्य फलात्मनः ॥ तंतुसूत्रात्मरूपं तं विमृज्येह जगत्पटे ४६७

वेनो नाम पुंशः काश्चिद्वर्ध्वः शुद्धमानसः ॥ उक्तस्तुतिमस्याद्यैर्दृष्ट्वा ब्रह्मसनातनम् ॥ प्रोवाचानुभवं स्वस्थलोकानुग्रहकारकः ४५६ यस्मिन् जगदिदं नित्यमेकस्मिन्नवतिष्ठते ॥ नानालोकादिसंयुक्तं तथा कालत्रयेऽपि हि ॥ यत उत्पद्यते यत्र प्रतीयते चाखिलं तथा ४५७ ओतः प्रोतश्च लोकारूपपट्टे सौ सूत्ररूपमाह ॥ जीवरूपश्च यो देवः स्थिरजंगमरूपिणाम् ४५८ एतं सर्वशरीरेषु संतं बुद्धिषु संस्थितम् ॥ आनंदं आत्मानमद्वैतं मरणादिविवर्जितम् ४५९ पदानि त्रीणि यस्य स्युरात्मनः परमेष्विनः ॥ बुद्धिस्थानि मनुष्याणां सर्वदेवचतुष्पदः ४६० यस्तत्पादत्रयं वेदस्वप्रकाशं तद्वयम् ॥ सदनंतं सदैवास्य सवितुर्ब्रह्मरूपिणः ४६१ सनो बंधुस्तथैवैष जननीचात्मरूपवान् ॥ विधाता च स एव स्यात्ततो न्योनैव कश्चन ४६२ यतः सर्वाणि धामानि तेजःस्थानानि सर्वतः ॥ भुवनानि सदैवायं ब्रह्मेत्येवावगच्छति ४६३ यत्र वन्द्यादयो देवा मरणादिविवर्जितम् ॥ प्राश्रयंति स दामोक्षमहं ब्रह्मेति बोधतः ॥ तृतीयस्यात्मनीशाने विश्वमायाविवर्जिते ४६४ स्थानानि ह स ते जांसि प्रेरयंतो जनेष्वपि ॥ भक्तेषु वरदानाद्यैः सर्वदा भक्तवत्सलाः ४६५ द्यावापृथिव्योः परितो यंति सद्य उपर्यधः ॥ लोकानपि दिशस्तद्वत्स्वर्गाद्यान्गोलकांतरे ४६६ अवश्यं भाविनः कर्मकार्पासस्य फलात्मनः ॥ तंतुसूत्रात्मरूपं तं विमृज्येह जगत्पटे ४६७

एतद्ब्रह्मज्ञानाद्ब्रह्मबोदेवादयः सिद्धिमाप्ता इत्याह यत्रैति चतुर्भिः । यत्र उक्तलक्षणे ब्रह्मणि जातो यो यमहं ब्रह्मेत्याकारको बोधस्तेनाश्रिते सति ब्रह्मबोदेवामोक्षसाक्षात्प्राप्नुवन्ति कीदृशे यत्र ब्रह्मणि स्थूलसूक्ष्मकारणलक्षणेऽपार्थनां मध्ये तृतीयस्यान्याकृतस्येशानेऽधिपतौ अतएव स्वरूपेण शुद्धे इत्यर्थः ४६४ न केवलं मोक्षमेव माताः किंतु ब्रह्मवद्वक्तेषु वरदानादिसामर्थ्यमपीत्याह स्थानानीति । कीदृशास्ते देवाः सते जांसि ते जौर्वेति स्थानानि भुवनानि भक्तजनेषु प्रेरयंतः प्रयच्छंतः अनुग्रहादित्यर्थः ४६५ तेषां सर्वलोकेषु कामचारोपि भवतीत्याह द्यावेति । परित इत्यस्य विवरणं उपर्यधो मध्यानीति तथा च आकाशपृथिव्योः सर्वतो वर्तमानान् लोकान् व्यतिथिच्छमति चोत्ते देवा ब्रह्मविवर्जित्यर्थः ४६६ सूत्रात्मदृष्टिस्तत्साक्षात्कारेऽहमित्याह अवश्यमिति द्वाभ्यां । अवश्यं भाविफलकत्वेन अतपदोक्त्यामादि कर्मकार्पासस्य फलात्मानो यंतजन्मपूर्वकार्पासफलस्थानीयं अपूर्वरूपा निस्थूलसूक्ष्मभूतानि तंतुस्थानीयानि तत्तत्तरीरैश्चरोपितं तु स्थानीयस्तं जगद्गुणपदे विमृज्य संसृज्य प्रथित्वाऽनुगतं बुद्धितियायंतं श्रुतौ च ततोऽर्थेनार्थस्य योगः ४६७

तेनेति । तेनेश्वरेण सूत्रे वदन्नुगततया हेतुना पलक्षितं निजं वपुरत्वे तत्त्वमपश्यंसां सांस्कृतवानस्मीत्यर्थः । तत्र हेतुतयो सूत्रात्मस्वरूपस्य विधायमाणस्य नेगुण्येनावस्थानमाह सूत्रात्मतामिति । तत्र ज्ञा
सपुसूत्रात्मनः स्वरूपम् ४६८ न केवलं मयैवेत्थं विचारेण ब्रह्मात्मत्वं लब्धं किंतु हिरण्यगर्भेणापीत्याह परीत्येति दाभ्यां । स्वर्गादीन् लोकान् जरायुजादीनि भूतानि पंचाकाशादीनि वा पूर्वाद्यादिशः प्रदिश
श्रपरीत्याभिन्नाप्युत्कृष्टकर्मोपासनावलेन तत्त्वामित्वं लब्ध्वेति यावत् तथाप्यपरितुष्टः प्रजापतिरित्यगर्भः शुभकर्मणां फलमयशरीरोपादात्मानमालोचितं वास्तवैव प्रकाशं ब्रह्म न देमास इति ह्यो
रर्थः तथाच प्रत्ययविचार एवात्मलाभहेतुर्बाह्यैश्वर्यमिति भावः ४६९ । ४७० सदसस्पतिमिदं त्रामित्यादिर्मंत्राणां इमं मे गेइत्यादिर्मंत्राणां तात्पर्यार्थमाह सदसस्पतिमिति । सर्वे वेदाय त्पदमामनं
ति इति श्रुतेः सदसस्पतिमित्यादिभिर्मंत्रैरुपादि संज्ञा जडा जडवपुःस्थितः परमात्मा प्रतिपाद्यते तद्रूप एव विद्वान्भवतीति पूर्वैण संबन्धः ४७१ अघमर्षणमंत्रस्यार्थमाह स्वयमिति पङ्क्तिः । स्वयंप्रका
शविज्ञानरूपेण सर्वत इह द्वादीसादृश्यत्वेनानंदरूपाय स्मात्परमात्मनः कृतसत्त्वाख्ये कर्मफले जात इति पूर्ववत् संबन्धः ४७२ कृतसत्त्वपदयोरर्थमाह मानसस्येति । मानसस्य सत्कर्मणः

तेन सूत्रात्मरूपेण तदपश्यं निजं वपुः ॥ सूत्रात्मतां परित्यज्य तदभूद्रहानिर्गुणम् ४६८ परित्यलोकान्नाकाद्यान्भूतान्यपि तथैव सः ॥ चतुर्विधानि पंचापि प्रदिशो
पि दिशस्तथा ४६९ प्रजापतिः प्रथमजः फलयः कर्मणामिह ॥ आत्मनात्मानमालोच्य ह्यात्मैवाभूत्स्वयंप्रभः ४७९ सदसस्पतिमित्यादिर्मंत्रैर्नानाविधैरपि ॥ प्र
तिपाद्यो महेशो योजडा जडवपुःस्थितः ४७१ स्वयंप्रकाशविज्ञानादानं दात्मस्वरूपेणः ॥ कृतं सत्यं तथायस्मादुत्पन्ने कर्मणः फले ४७२ मानसस्य तु पूर्वस्यादुत
रं कायजस्य हि ॥ कृतं सत्यं च चंद्राकारं वितिके च न पंडिताः ४७३ अजायत ततो रात्रिः समुद्रो विविधस्तथा ॥ संवत्सरस्ततो जातः कालो यं भास्करात्मकः ॥ अहश्चै
व तथारात्रिं कुरुते यश्चरन्सदा ४७४ स्वतंत्रः परमेशानो यो जीवधन ईर्यते ॥ इदं सर्वजगत्सृष्टा सृजन्नपि विलक्षणम् ॥ पूर्वसृष्टेर्न कुरुते कल्पे कल्पे जगत्प्रभुः ४७५ च
तुर्विधानि भूतानि महाभूतानि पंचच ॥ एकादशेन्द्रियाणि ह पंच प्राणादयोऽपि च ॥ एतैः सर्वैः समंदेवो भगवान्भूतभावनः ४७६ सूर्या चंद्रमसौ धातायथा पूर्वमकल्प
यत् ॥ दिवं च पृथिवीं तद्वदंतरिक्षं सभागणम् ४७७ यः पृथिव्यां पुमानेष्वरुणः पापनाशनः ॥ पुरुषेणामुनासोऽपि संसृष्टः पूर्ववत्प्रभुः ४७८

फलं पूर्वैः कृतपदोक्तं कायजस्य शरीरस्य सत्कर्मणः फलं तु उत्तरं सत्त्वपदोक्तमित्यर्थः केचन कृतसत्त्वपदवाच्यौ चंद्राकारं वित्याहुस्तत्र वक्ष्यमाणेन पुनरुक्तिरेवास्वरसः ४७३ एवं सृष्टिकाले कृतादिसंज्ञकर्मफ
लानामुदयाभिमुख्ये सति रात्रिपदोक्तो धकारः समुद्रपदोक्तान्यप्यधानानि सूक्ष्मभूतानि चोत्पन्नानि त्याह अजायतेति । तदनंतरं भ्रमणेन दिवारजस्योर्विधाय कोयोपमादित्यस्तद्रूपः संवत्सराख्यः कालो
जात इत्याह संवत्सर इति ४७४ स्वतंत्र इति । स्वतंत्रः सर्वस्य व्यापारवतो जगतो वशे स्थापयिता परमेश्वरो जीवधन संज्ञा हिरण्यगर्भो भूत्वा विश्वं सृजन् पूर्वसृष्टेर्विलक्षणं न कुरुते इत्यर्थः ७५ चतुर्विधानीति ।
भूतानि प्राणिशरीराणि महाभूतानि तदुपादानानि स्थूलभूतानि एते भूतादिभिः सह सूर्यादिकं यथा पूर्वं पूर्वकल्पीयमानं धाता हिरण्यगर्भः अकल्पयदिति ह्योर्माजना दिवं स्वर्गादूर्ध्वलोकं भागणो दीप्तिनां
गणस्तत्सहितं स्वर्गमित्यर्थः ४७६ । ४७७ यत्पृथिव्यामित्यादेरघमर्षणमहं तत्स्य तात्पर्यार्थमाह यः पृथिव्यामिति । यो यं वरुणे देवः सकलजलमयशरीरः पापस्य रजःपदोक्तस्य नाशकत्वेन पृथिव्यां
प्रसिद्धः सोऽयमुनासोऽयं तत्त्वसत्त्वं सृष्ट्वादिभिर्मंत्रैरुपलक्षितेन पुरुषेण परमेश्वरेण संसृष्टः संवत्सरेण पूर्वैः कृतसत्त्वपदोक्तं हिरण्यगर्भे वत्प्रभुः स्वस्यापारिशक्तः तथा चोक्तं गीतायाम्
एव इत्यादिः संश्लेषाधीत्यंतस्यार्थमाह भूतानामिति । अप्यं परमेश्वरः सर्वलोकानां प्रभो दिव्यः सगुणः सत्त्वः ॥ १० ॥

एषकृपादेःसंशिक्षाधीत्येतस्यार्थमाह भूतानामिति । अयंपरमेश्वरःसर्वलोकानांमध्येस्थितःमृष्टिकालेरक्षकः ४७९ एषपुण्यकृतमिति । अयमेवचसुकृतिनांसत्फलप्रापकःपापिनांतद्गोचर
कृत्स्नमृत्योश्चभयंमयच्छतीत्यनुषंगः कीदृशः विदुषांस्वयंप्रकाशानंदरूपइत्यर्थः श्रुतौहिरण्यमयपदेनस्वयंप्रकाशत्वंसंशिक्षाधीतिपदेनभयप्रदत्वमुक्तमितिभावः ४८० द्यावेति । तदुपर्यधस्त
स्यभुवनजातस्यउपरिअथस्थितयोर्द्यावापृथिव्योस्तथास्वर्गस्वस्वात्मनिअंतःसंश्रितंविधारणप्रयोजकत्वेनस्थितंभयंतदेवएवप्रयच्छतीतिसंबंधः ४८१ आर्द्रमित्यादेःस्वाहेत्येतस्यार्थमाह स
चेति । सएवदेवःस्वर्गादिप्रदत्तेनोक्तोयोप्सुआर्द्रपदोदितासुबन्धोऽज्वलत्पदोदितेचतादात्म्येनस्थितश्चिद्रूपइत्यर्थः ४८२ ब्रह्मेति । तच्चिज्ज्योतिर्ब्रह्मणोऽद्रयस्यस्वरूपभूतमहंपदलक्ष्यंसर्वीतरं
स्तुभवतियतोर्हंपदार्थस्यास्माद्ब्रह्मपदार्थात्पृथक्कनसंभवति पृथक्कोहियुधयोःस्वरूपहान्यापत्तिः ततोब्रह्मैवेत्यादिव्यतिहारःसिद्धइत्यर्थः ४८३ मज्ज्ञानादिति । उक्तरूपेणमत्स्वरूपविज्ञानेन
मूलाज्ञानपंचकेशकर्मवासनारूपाद्वाऽनुच्यते तत्रहेतुतयासंसारभ्रमणयोग्यचिदाभासदाहमाह अहमिति । आत्मैवचरमवृत्तिसमिदारूढोऽग्निःसविलासाज्ञानदाहकत्वात्तद्रूपेऽग्निमन्त्रश्लेषा

भूतानांमध्यसंस्थोयंविश्वकृद्भगवान्प्रभुः ॥ गोताभुवनजातस्यस्थितिकालेसमागते ४७९ एषपुण्यकृतांलोकान्प्रयच्छतिसुखात्मकान् ॥ एषमृत्योर्भयंनित्यमा
नंदात्मास्वयंप्रभुः ४८० द्यावापृथिव्योश्चसदास्थितयोस्तदुपर्यधः ॥ स्वर्गस्यापितथैवायंभयंस्वात्मनिसंश्रितम् ४८१ सचस्वर्गतथामोक्षंप्राणिनांसंप्रयच्छ
ति ॥ योप्सुबन्धोचभगवानास्तेन्यत्रचचिद्रूपः ४८२ ब्रह्मरूपंतदेवाहमहमस्मात्पृथक्चन ॥ ब्रह्मैवततएवाहमहंब्रह्मेतिवापुनः ४८३ मज्ज्ञानान्मुच्यतेमायाक्ले
शकर्माज्ञयात्पुमान् ॥ अहमात्माग्निरूपेस्मिन्नुहोम्यात्मानमेवहि ४८४ इत्यादिपंजजानर्थान्विचार्यसततंपुमान् ॥ कृत्वाकर्मजपित्वाचमंत्रान्कांश्चिदिहस्थि
तान् ४८५ यदातिर्कीर्तिमाप्लोकेजायतेपुण्यकर्मणा ॥ तदाब्रह्मपरंगच्छेत्पुरुषःशुद्धमानसः ४८६ चंपकादेस्तरोर्यद्वत्पुष्पितस्यदिशोदश ॥ वायुर्वातिसु
गंधोयंप्राणिनांसुखकारकः ४८७ पुण्यात्मनस्तथाकीर्तिःप्रधावतिदिशोदश ॥ आनंदइतिसततंधीयतोत्रबहुश्रुतान् ४८८ पुण्यात्मासहिविज्ञेयःपाप्मनोयः
सदाभयम् ॥ प्राप्नोतिपरणान्नैवचदारादिदुःखतः ४८९ असिधाराःसुसंतीक्ष्णागर्तस्योपरिसंस्तृताः ॥ अतिक्रमाद्यथातासांयत्रशून्यपदांशुजात ॥ भयंभवतिता
दृक्स्याद्भयमस्यमहात्मनः ४९०

त्मानंचिदाभासंप्रक्षिपामित्यर्थः ४८४ अकार्येत्यादिमंत्रमारभ्येतत्तद्वृत्तिमंत्रपर्यंतस्यग्रंथस्यतात्पर्यदर्शयति इत्यादीति । इतिपदेनव्याख्यातपरिग्रहः आदिपदेनाकार्येत्यादीनामंत्राणांग्रहः
तथाचेतेषुमंत्रेषुकेषांचिदर्थान्विचार्यतेतैर्ब्रह्मणोक्तंकर्मकृत्वाकांश्चित्तुयश्छंदसामित्यादीन्केवलंजपित्वापदांकीर्तिमाप्नुयिष्यतीतिशान्प्रशंसायेत्ययोपवर्तिततदाज्ञानाधिकारीभवतीतिद्वयोःसंबंधः ४८५ । ४८६ य
थावृक्षस्येत्यादिमंत्रस्यार्थमाह चंपकादेरितिपंचभिः । यथाचंपकादिवृक्षस्यपुष्पितस्यसुगंधविशिष्टोवायुर्जनान्मोहयति तथापुण्यात्मनःकीर्तिःसाधुजनानितिद्वयोरर्थः ४८७ । ४८८ पुण्या
त्मनोलक्षणमाह पुण्यात्मेति । यःपापादेवभयंमाप्नोतिनचमरणाभवादारादिवियोगात् मरणादिप्रसंगेपियःपापंजाचरतीतिभावत् सपुण्यात्मेत्युच्यतेइत्यर्थः ४८९ विवेकिनःपापभयहेतुभूतं
परमेश्वरभयमाह असिधाराइति । यदितीक्ष्णाःखड्गधारागर्तस्योपरिप्रसारिताःस्युस्तासामतिक्रमादुल्लंघनात् कीदृशात् बाह्यनरहितावंशुजवत्कोमलौपादीयत्रतथाभूतात यादृशंभयंभवति अ
स्यविदुषस्तादृशंभयंमहात्मनःपरमेश्वराद्व्यतिषेनपापाद्विभेतीत्यर्थः श्रुतौगुणवातोःसनिच्छायाम् त्रातुमिच्छेदितितदर्थः वेद्व्यातःकोशानार्थेइतिचबोध्यम् ४९०

अस्यमंत्रस्यैश्वरस्वरूपेपर्यवसानप्रकारमभिनयति यद्भवमिति । यत्तत्तत्विदुषःपापनिवृत्तिप्रयोजकभयरूपमुक्तंतेनविदुषात्मरूपतयालभ्यमानंचतद्रूपोऽयमेव नारायणाख्यैश्वरोभवतीत्यर्थः
 ४९१ अणोरित्यादिमंत्रस्यार्थमाह अणीयानितिद्वाभ्यां । अतिसूक्ष्मोऽतिमहांशात्मासर्वबुद्धिसाक्षितयास्थितोस्तितमसंकल्पनिर्विकल्परूपंविद्यायायकत्वेनधातृपदोक्तस्यगुरोरनुग्रहेणपश्यती
 तिद्वयोःसंबन्धः ४९२ । ४९३ तस्यात्मनोऽद्वयत्वस्फुटीकरणायविश्वकारणत्वंप्रतिपादयतःसप्तप्राणाइत्यादेरंतरात्मेत्यंतस्यार्थमाह सर्वस्येतिसप्तभिः । महिमैतियोवैभूमेत्यादिश्रुतोभूमश
 द्दइवभवितुप्रधानोर्निर्देशःतथाचसर्वेदःसर्वप्रदोयोयसर्वस्यजगत्तैश्वरःसमहिमामहानद्वितीयइतिपावत् यतइतोस्मादेवसप्तलोकवर्तिशरीरावच्छिन्नत्वेनसप्तसंख्याकाःप्राणाजातास्तथाचैःपदोक्ताः
 सप्तवन्ह्योजाताइत्यर्थः ४९४ सप्तवन्हीनगणयति भौमइति । भौमःकाष्ठादिस्थितोमिःप्रथमः जाठरोद्वितीयः सूर्यसोमविद्युद्वाडवाश्चत्वारइतिषट् चक्षुरिन्द्रियरूपःसप्तमःइत्येवंतेवन्हयः
 सप्तेत्यर्थः ४९५ सप्तसमिधःसप्तलोकाश्चततोजाताइत्याह आदित्याद्याइति । शुषर्जन्यपृथिवीपुरुषयोषिद्रूपाणांपंचानामग्नीनांकमेणआदित्यवायुसंवत्सरवागुपस्थरूपाःपंचसमिधश्छांदोग्ये
 प्रसिद्धाः श्रौतीश्रौतेपुआहवनीयाद्यग्निपुनिधीयमानकाष्ठरूपापष्टीस्मार्तीस्मृतिप्रसिद्धावसध्याग्निसंबन्धिनीसप्तमी स्फुटमन्यत् ४९६ मुंडकप्रसिद्धाग्नेःसप्तजिह्वाअपिततोजाताइत्याह काली
 यद्भयंविदुषःप्रोक्तंयच्चतेनात्मरूपतः ॥ गम्यतेसोयमेवस्यादानंदात्मानमहेश्वरः ४९१ अणीयानप्यणोस्तद्वन्महीयान्महतोपिच ॥ आत्मास्यजंतोर्निहितोबुद्धौ
 हृदयसन्ननि ४९२ असंकल्पंतमात्मानंस्वस्थचितोगुरोःसदा ॥ प्रसादाद्गीतशोकःसन्पश्यत्यात्मतयापुमान् ४९३ सर्वस्यजगतोयोयमहिमासर्वदेश्वरः ॥ ई
 श्वरादितएवेमेसप्तलोकशरीरगाः ॥ जायंतेप्राणिनांप्राणास्तथासप्तापिवन्हयः ४९४ भौमोयंविष्विधस्त्वेकोद्वितीयोजाठरस्तथा ॥ सूर्यःसोमस्तथाविद्युद्वाडव
 श्चक्षुरत्रते ४९५ आदित्याद्याश्चसमिधःपंचाग्नौपंचकीर्तिताः ॥ श्रौतीस्मार्तीचसप्तैताःसमिधोपिततोभवन् ॥ भूराद्याःसप्तयेलोकास्तेप्यस्मादात्मनोभवन् ९६
 कालीचैवकरालीचतृतीयास्यान्मनोजवा ॥ सुलोहितातथैवान्याधूमवर्णाचपंचमी ॥ स्फुलिङ्गिनीविश्वरूपीसप्तजिह्वास्ततोभवन् ४९७ लोकायेब्रह्मणोजाताःस
 त्सप्तमरुद्गणाः ॥ चरंतितेषुसततंवाह्याःप्राणाःशरीरिणाम् ४९८ अतःसमुद्राःसंजाताःसर्वेपिगिरयस्तथा ॥ नद्योनानाविधास्तद्वत्स्यंदंतेयादिशोदश ४९९
 अतोरसात्स्वयंभासओषध्योभूमिसंश्रयाः ॥ जायंतेयेनदेहेषुजीवस्त्वेषोवतिष्ठते ५०० ब्रह्मादयोहियस्यस्युःपुरुषस्यविभूतयः ॥ मुख्याहियमजामंत्रेहं
 समंत्रेचजानते ५०१

ति । काल्यादीनिविश्वरूप्यतामग्निजिह्वानांनमानीति ४९७ लोकाइति । येभूरादयोलोकाब्रह्मणोजाताउक्तास्तेपुविचरंतःसप्तसप्तएकोनपंचाशत्संख्याकामरुतोपिब्रह्मणोजाताइत्यनुपगः की
 दृशामरुतःसर्वेषांब्राह्मणारूपाः ४९८ अतइति । अतउक्तरूपादीश्वरादेवसमुद्रादयोजाताइति ४९९ अतोरसादिति । तथाऽतएवैश्वरादंकुरादिपरिणामहेतुरसरूपेणावस्थितादोषध्योप
 यन्त्रत्रयस्यार्थसूचयति ब्रह्मादयोहीति । यस्यपरमेश्वरस्यब्रह्माहिरण्यगर्भस्तत्प्रभृतयोदेवादीनामध्वेमुख्याविभूतयइतिसंबन्धः श्रुतोपदवीपदेनपदत्राणंमृतसंजीविनीवियारूपंवेत्तिजानातीतिश्रु
 तस्याश्रुतस्यैवस्वयित्तिपदेनयनदार्ढ्यनपदेनवशीकरणसाधनमुक्तैरभजितिपदरूपस्तुप्रमानइत्यर्थइतिभावः । निरुक्तेविभूतिपक्षेत्येकामप्रांतेदेवास्वयमंत्रस्यरूपाख्यानंततएवावगतस्य
 यतस्मिन्पापीनांपंचमंत्राणांतापयार्थमाह यतस्मित्यादीति । यदेतत्तत्तस्मित्यादिमंत्रेपतिपादितंकरुणिकमंत्राणांरूपेणसंज्ञितं

॥ २३ ॥

दी०अ०

30

॥ २१ ॥

विराडावपरांश्चित्पिण्डव्यत्यसिमाह आपद्वि । पशुपंतरेणसुखमार्गेण । मरुतालोकावपिने ॥

विराडावपरांक्षितिविद्युत्पत्तिमाह आपइति । प्रथमेनरेणमुष्टागर्भोदकंज्ञाआपोनाराइतिप्रोक्तास्तायतोविराडूपस्यभगवत्तथाधारःअपनेनभवेतितेनवासतथा ५२४ तृतीयामाह अपामिति । प्रथमवापदपूर्वांशविदर्शितं भूमेर्निकासमायाआधारभूतायाआपोनरसृष्टाएवतासांसूत्रभूतमाणरूपेणविधारकत्वाद्वास्तथा नाराणाग्रयनंविधृतिर्येनेतिव्युत्पत्तेरितिभावः ५२५ चतुर्थीमाह स्थूलेति । अथवास्थूलसूक्ष्मप्रपञ्चमहाभूतशरीरकोविराट्सूत्रात्मावानरपदेनोक्तस्तस्यनरस्येवैनारग्रयनस्थानंयस्मिन्कारणेसतथेत्यर्थः ५२६ पञ्चमीमाह नराणामिति । अथवानरपदोक्तानांजीवानांप्रतिविंबभूतानांसंबंधिअपनेनिरूपणंयस्याद्विंबभूताद्भवतिसपरमेश्वरस्तेननिमित्तेननारग्रयनंयतइतिव्युत्पत्त्यानारायणइत्युक्तइत्यर्थः ५२७ षष्ठीमाह पुंसइति । 'अरोऽजिनरेचक्राद्दे'इतिहेमः तथाचपुंसोजीवस्यमृगजिनवत्स्वभावसिद्धाःकामावयोदोपागौण्याअपदेनोक्तास्तेभ्यःकामादिभ्योजातंतुःखंतुआरंतस्याश्रयभूतमज्ञानादिजडजातमारायणमित्युक्तं नविद्यतेआरायणंयस्मिन्स्वयंप्रकाशानंदरूपेसाक्षिणीतिव्युत्पत्त्याशुद्धात्मानारायणइत्युक्तइतिद्वयोरर्थः ५२८ । ५२९ सप्तम्यष्टम्यावाह अराइति । अथवासंसाररूपचक्रस्यपंचकृत्तकर्मविपाकवासनारूपाअरास्तिर्यक्काष्ठ

आपोनाराइतिप्रोक्ताआपोवैनरसूनवः ॥ आधारस्ताविराजोयत्तेननारायणोहिसः ५२४ अपांवायःसमाधारःसूत्ररूपीमहेश्वरः ॥ भूमेराधारभूतानांततोनारायणोथवा ५२५ स्थूलसूक्ष्मवपुर्योयंविराट्सूत्रंचवानरः ॥ महाभूतात्मकस्तस्यहेतुर्नारायणोथवा ५२६ नाराणांवापिजीवानांस्थिरजंगमरूपिणाम् ॥ तादात्म्यादयनंयस्मात्तेननारायणोथवा ५२७ पुंसोनिर्गमसिद्धाःस्थुःकामजोधादयोहाराः ॥ आरंतज्जंभवेदुःखंयजतज्जडमुच्यते ५२८ आनंदात्मास्वयंज्योतिर्विपरीतोयतस्ततः ॥ नारायणइतिप्रोक्तपुष्पावेदवादिभिः ५२९ अराःसंसारचक्रस्यकृत्तकर्मविकाःस्रुताः ॥ परिणामेनयस्तेषांमायासाश्रयउच्यते ४३० नारायणस्ततोभिन्नोविकारपरिवर्जितः ॥ परमात्मात्रमायायाआश्रयोवात्रकीर्यते ५३१ नरसंबंधिनीनित्यमभीष्टासर्वदेहिनाम् ॥ श्रीरियंसकलानानारूपात्यंतमनोरमा ५३२ सर्वदासुखदापुण्यकारिणांभाणिनामिह ॥ पापिनांदुःखदातद्रदप्राप्त्यानिर्गमेनच ५३३ स्थितायस्मात्परेपुंसिनिश्चलातत्तएवसः ॥ नारायणइतिप्रोक्तपुष्पाव्रह्मादिभिः ५३४ नरसंबंधिनीवेयंडुद्धिःसर्वशरीरिणाम् ॥ नानार्थदर्शिकातस्याभासकःस्वस्यतेजसा ५३५

रूपाःप्रसिद्धाः पुंस्त्वंतयथारथस्याऽरेपुनिमिभिरपितानाभावरार्पिताइतिश्रुत्पनुसारात् तेषामरात्मकानांक्लेशादीनांयःपरिणामेनाश्रयःपरिणाम्युपादानमितियावत् सातद्रूपामायाआरमयनं परिणामेनस्थितिर्यजाश्रयेइतिव्युत्पत्त्याआरायणइत्युक्ताततःपरिणामिनःकूटस्थत्वेनभिन्नःपरमात्मानारायणइत्युक्तः अथवानार्यामायारूपापाइदंनारंनारमयनमभ्यासिनस्थितिर्यत्रेतिव्युत्पत्त्यामायायाआश्रयोधिष्ठानभूतःपरमात्मातथोक्तइतिद्वयोरर्थः ५३० । ५३१ लीलाविग्रहरूपांतवर्माव्युत्पत्तिमाह नरेतित्रिभिः । प्रथमनरस्यपुरुषविग्रहस्यपरमेश्वरस्यसंबंधिनीलक्ष्मीर्नारीतिपदेनोक्तास्तस्याद्देनारंनारमयनंस्थितिरूपंयत्रसतथा श्रियोविशेषणानिरुद्धानि तत्रसकलाकलाभिधत्तुःपक्षिकोश्लैःसहिता निर्गमोऽपायः इतित्रयाणामर्थः ५३२ । ५३३ । ५३४ प्रत्यगात्मत्वपरां दशमीमाह नरसंबंधिनीवेपमिति । अथवानरस्यद्रष्टुर्नार्थदर्शनद्वारत्वेनसंबंधिनीबुद्धिनारीत्युक्तातदीयमयनंभानरूपंनिर्वहणंयतश्चिद्रूपाद्भवतिसनारायणः एकादशीमाह अथवेत्पादिना । अथवापस्माद्भिर्लक्षितिसनारायणःआराणांभिन्नसत्ता कानामयनंप्रवर्तनंयत्रसआरायणस्तद्भिन्नरुथेतिव्युत्पत्तिसमन्वयादितिभावः ५३५

सत्यज्ञानादिरूपोयमानंदात्मास्वयंप्रभः ॥ नीरायणोऽथवायस्मादन्यत्किंचित्रविद्यते ५३६ अयमेवस्वयंज्योतिरक्षरंपरमंपदम् ॥ विश्वतःपरमोऽनित्योविश्वरूपः
सनातनः ५३८ अविद्यासहितान्केशान्पापानिचमहांत्यपि ॥ स्मृत्यादिनाहरत्येषयतस्तेनहरिःस्मृतः ५३८ पुरुषोविश्वमेवेदंतंविश्वमुपजीवति ॥ पालयत्ये
षानिखिलंविश्वंयस्मात्पतिस्ततः ५३९ आप्नोतिचयतःसर्वंस्वात्मनात्माचतेनसुः ॥ शिवःपरमकल्याणोभंगलानांचमंगलम् ॥ आनंदात्मायदानंदलेशंब्रह्मोप
जीवति ५४० च्युतिर्विनाशइत्युक्तःकालाद्वाविषुयोभवेत् ॥ अच्युतोऽमृत्युभयदःकालकालोयमीरितः ५४१ ईश्वरोजगतोयस्मान्निगंताभगवानयम् ॥ शाश्वत
श्चयतोनायमपगच्छतिकर्हिचित् ५४२ महद्भिश्चसदैवायंज्ञेयोब्रह्मादिभिःपुमान् ॥ सर्वेषामपिभूतानामेषएवपरागतिः ५४३ ज्योतिषोर्ऋचिरादेश्चस्वात्मशब्दा
भिःस्यच ॥ परमात्मापरंज्योतिर्ब्रह्मतत्त्वंपरंतथा ५४४ ध्याताध्यानंतथाध्येयंसर्वनारायणात्मकम् ॥ यच्चकिंचिज्जगत्सर्वंदृश्यतेश्रूयतेपिवा ५४५ अंतर्बहि
श्चतत्सर्वंव्याप्यनारायणःस्थितः ॥ अनंतोऽव्ययश्चान्यश्चस्वप्रभःसर्वदर्शनः ५४६ अगाधजलधेरस्यसंसारस्यजडात्मनः ॥ मायायांकारणेतिष्ठन्मायादिपरिव
र्जितः ५४७ एवसर्वगतोऽप्यात्माहार्देऽपञ्चेत्रलभ्यते ॥ अणीयस्यात्मनोऽबुद्ध्याततोऽणुःपूर्वमीरितः ५४८ यथैवाष्टदलंपद्मंसुरक्तंमुकुलीकृतम् ॥ एवंहृदयप
द्मंतलंबतेहृदयस्यके ५४९

अखंडचिद्रूपत्वेनोत्कृष्टत्वात्परमात्मापरंज्योतिरित्युक्तः अतएवमक्षेतिपरतत्त्वमित्युक्तमित्यर्थः ५४४ तस्यसर्वात्मत्वमेवश्रुत्युक्तमभिनयति ध्यातेतिदाभ्यां । सर्वदर्शनपदेनकविपदार्थउक्तः
स्फुटमन्यत् ५४५ । ५४६ संसाररूपसमुद्रस्यान्तेकारणरूपेस्थितइत्याकारंसमुद्रंतेमित्यस्यार्थदर्शयति अगाधेति । संसाररूपकारणेमायारूपेनेयंतृतयातिष्ठन्नपिवस्तुतोमायाविहीनइतिसंबंधः
५४७ हृदयकमलवर्णेनरूपप्रकृतोपयोगमाह एषइति । एषपरमात्मासर्वगतोपिहृदयकमलांतर्गततयाऽतिसुखमायुष्यधोपलभ्यत्वाहणुरितिपूर्वमुक्तस्तत्स्फुटीभावायहृदयकमलमुच्यतेइतिभावः ५४८
दहरादिविशोपयोगिनोहृत्कमलस्यकर्मशाखांतरगुणोपसंहारेणश्रुत्युक्तमभिनयति यथेत्यप्रति । यथालोकेऽष्टवर्णकवर्णयुक्लकीकृतमीषद्विकसितं कमलमेवसाहस्रहृदयस्यकेशिरसिर्नमान
मित्रमार्तरूपमर्थीभ्यमित्यर्थः ५४९

अतिरम्यमिति । कीदृशतन्त्रमणीयं पूर्वादिचतुर्दिग्मध्वेचवर्तमानानिर्वचच्छिद्राण्यस्यतनया वितस्तिर्द्वादशांगुलस्तत्परिमितेनाभेरूर्ध्वदेशेस्थितमिति ५५० तेषुच्छिद्रेषुवास्तव्यानिचतुरा
दीनिमल्लपुरुषत्वेनध्वेयानीत्याह पूर्वमिति । तथास्यकमलस्यमूलस्थानीयाजिह्वाबोध्या तथाउरसोवक्षसोतरदेशमारभ्यमगलपर्यंतोदेशोभूमित्वेनध्वेयइतिद्वयोरर्थः ५५१ । ५५२ ममइति ।
तथेदंहृदयकमलंमनोनिवासत्वात्मानसमितिप्रसिद्धं 'समानसीनआत्माजनानाम्' इत्यादिश्रुतिषु मानसेभवइतितदर्थः गलतःगलगतघटिकाप्रदेशाभिर्गतत्वेननिष्ठयापदोक्तादयोवितस्तिमात्रदेशेस्थि
तमित्यर्थः ५५३ ज्वालेत्याद्यर्थमाह सोमाग्नीति । सोमादिवदतितेजस्विबिम्बस्यालंबनभूतंचेदंकमलमंतर्वैत्याकाशद्वारेत्यर्थः 'यावान्वाऽयमाकाशः' इत्यादिश्रुतेः ५५४ विश्वस्येति । यतोवि
श्वस्यायतनंततोल्पमपिमहदितियोगिभिर्भूतम् ५५५ नानेति । पुनःकीदृशं नानारजतादिधातुमयशिलास्थानीयैरस्थिभिर्मसादिषु कलितैर्वैष्टिमिति ५५६ प्राकारेणेति । यथाचप्राकाशवेष्टित
प्रासादांतर्गतंराज्ञोविहारस्थानभूतंसरोभयेसाहसंतस्वपन्नस्यहृदिमध्येसुषिरंछिद्रंभवतितदाकारयाधियाआत्मसाक्षात्कारोभवतीतिद्वयोरर्थः ५५७ । ५५८ तत्रवृत्कमलेध्वेयस्यविशेषणान्याह

अतिरम्यं हि भूतानां पंचच्छिद्रमधोमुखम् ॥ वितस्तिमात्रतोदेशेनाभेरूर्ध्वमवस्थितम् ५५० पूर्वाच्छिद्रंतुचक्षुःस्यात्पश्चिमं वाग्निहेरिता ॥ श्रोत्रंचदक्षिणं छिद्रं
मनउत्तरमीरितम् ५५१ मध्यच्छिद्रंतथाघ्राणं जिह्वा मूलंतथास्यच ॥ गलंभूमिरिहप्रोक्तादुरसोतरतस्तथा ५५२ मनोयोगादिदं नित्यं मानसारुयंप्रकीर्तितम् ॥
गलतोप्यधपुतत्स्याद्वितस्तिपरिमाणतः ५५३ सोमाग्निरविनक्षत्रविद्युद्वत्तेजसायुतम् ॥ मातिविश्वस्यकृत्स्नस्यह्याश्रयोयोगिनांसदा ५५४ विश्वस्यायतनं
यस्मात्तस्मादेतन्महत्स्मृतम् ॥ अत्यल्पमपिविद्वद्भिर्योगिभिः स्वात्मदर्शिभिः ५५५ नानाधातुशिलाप्रख्यैरस्थिभिर्वपुषिस्थितैः ॥ मांसादिधातुचित्रांगैः सर्व
तःपरिवेष्टितम् ५५६ प्राकारेणयथारान्नःसरःप्रासादसंश्रयम् ॥ तस्यांतःसुषिरंसूक्ष्मं हृदिपद्मस्यवर्तते ५५७ तत्रस्थयाधियायोगादानंदात्मोपलभ्यते ॥
यस्मिन्प्रतिष्ठितं सर्वं ज्वांसर्पादिकं यथा ५५८ मध्येहृदयपद्मस्यमहानग्निसमः पुमान् ॥ आनंदात्मास्वयं ज्योतिर्विश्वाचिर्विश्वतोमुखः ॥ बुद्ध्युपाधिसमाश्रि
त्यशुंकोविपयजंसुखम् ५५९ अग्निः प्राणात्मकश्चास्तआहारं विभजन्निव ॥ स्थूलमध्यमसूक्ष्मांशैर्जठरे सर्वदेहिनाम् ५६० तिर्यगूर्ध्वमधश्चैव रश्मयस्तस्य संत
ताः ॥ संतापयति देहं स आपादतलमस्तकम् ॥ क्षुधादिरूपमापन्नो जाठराग्नेस्तु तेजसा ५६१ सत्यज्ञानादिरूपेण यदायं नोपलभ्यते ॥ तदामुना प्रकारेण चित्तनी
योमनीषिभिः ५६२ तस्यमध्ये दीपशिखाहादीभोजस्यतिष्ठति ॥ अणीयसीतथैवोर्ध्वं ज्वलंतीनिश्चला सदा ५६३

मध्येइति । तस्यपद्मस्यमध्येपरमात्मातिष्ठति कीदृशः मग्नान्द्वितीयानंदः पुनःकीदृशः अग्निसमः स्वयंप्रकाशत्वात् विश्वाचिःविश्वस्मिन्सर्वस्मिन्नचिपश्चिदाभासरूपायस्यतथा अतएवविश्वतो
मुखःसर्वतःसंनिहितः बुद्ध्युपाधिकर्तृत्वरूपेणसर्वविषयभोक्तृत्वित्यर्थः ५५९ अग्निरिति । पुनःकीदृशः सपरमात्मा प्राणात्मको योजाठराग्निस्तद्रूपेणआहारंभुक्ताच्चादिकंस्थूलमध्यमसूक्ष्मांशैश्छां
दोग्यप्रसिद्धैर्विभजन्विभागयन्नसन्नसर्वेषांजठरेआस्तेस्थितइत्यर्थः ५६० तिर्यगिति । तस्यपरमात्मनोजाठराग्नेर्जाठराग्निरूपस्यरश्मयःकिरणास्तिर्यगूर्ध्वमधश्चैवसत्त्वतत्त्वताःसंति कीद
ृशरश्मयः क्षुद्रूहोधादिरूपाः ताभिःसजाठराग्निरूपःपरमात्मादेहमापादतलमस्तकंसंतापयतीतिसंबंधः ५६१ एवंधातोपियदिसत्यादिरूपेणपरमात्मानमाहुर्भवतितदाऽमुनावश्यमाग्निम
धारेणध्वेयइत्याह सत्येति ५६२ अमुनेत्युक्तमभिनयति तस्मैतिभिभिः । तस्यहादीभोजस्यमध्येऽतिसूक्ष्मांशैर्विदेदीप्यमानानिश्चलाचदीपशिखाभयेत्यर्थः ५६३

नीलेति । पुनः कीदृशी नीलमेघघटागतविद्युलेखावहीसा श्यामाकिंशारुवत्तन्वीसूक्ष्मापीतवर्णाअणुरमापिभास्वतीप्रभाशालिनीत्यर्थः ५६४ तस्यादीपशिखायामध्येपरमात्मासर्वात्माध्येय
इत्याह मध्येइति । स्वराट्स्वेनैवराजमानः ५६५ आदित्योवाइत्यादेः उपतेनमइत्यंतस्यमंत्रवृंदस्यतात्पर्यार्थमाह आदित्यइति । आदित्यइत्यादिमंत्रजतिनप्राणरूपोविराड्पञ्चश्रपएवैव
रीनानारूपैर्वर्ण्यतेयतोयस्वराद्वितीयोभवतीत्यर्थः ५६६ सत्यंपरमित्यादेरुपनिषदित्यंतस्यार्थसंक्षिप्याह सत्यंतपइति । सत्यादीनिमानसपर्यंतान्येकादशसाधनानिसत्फलकत्वेनस्तुत्वाते
भ्यःसर्वेभ्योहिण्यगर्भवदुत्कृष्टत्वोक्त्यासंन्यासोविहितः विधेयं हिस्तूपतेइतिन्यायादितिवाक्यार्थः तत्रप्रजातयःप्रजाः आहिताआधानसंस्कृताअग्नयः मानसंचित्तशुद्धिः स्फुटमन्यत् ५६७
संक्षेपेणोक्तस्यव्याख्यानं प्रजापतेरारुणिपृष्टस्यवक्त्ररूपन्यासपूर्वकंश्रुत्यैवकृतंतद्विशदयति सर्वेत्यादिना । अत्रग्रंथकृताधर्मस्यादौकीर्तनमार्थकमानुरोधात्कृतम् दमशमोदयारूपत्वेनैकीकृत्यधर्मा
त्पूर्वोपात्तानांतत्पादत्वेनविवक्षितत्वात् पादेभ्योविशेषस्थानीयेभ्यःपूर्वसामान्यात्मनोधर्मस्योपन्यसनीयत्वादितिबोध्यम् सर्वेषांपुरुषार्थंचतुष्टयस्यतदुपकरणानांचपरमसाधनत्वाद्वर्गःश्रेयस्कर

नीलतोयदमध्यस्थाविद्युलेखेवभास्वरा ॥ नीवीरशूकवत्तन्वीपीताभास्वत्यणूपमा ५६४ मध्येतस्याःशिखायाःसपरमात्माव्यवस्थितः ॥ ब्रह्मायंशिवएवायंहारि
रेषसनातनः ॥ सएवैद्रोक्षरंतद्वत्परमंसस्वराट्प्रभुः ६५ आदित्योवाएषइतिप्रभृतिप्राणईश्वरः ॥ नानारूपःस्वराडेपस्वराडेवचकीर्त्यते ६६ सत्यंतपोदमःशांति
दानंधर्मःप्रजातयः ॥ आहिताअग्निहोत्रंचयज्ञामानसमेवच ॥ एकादशात्रसंस्तुत्यन्यासःश्रुत्याविधीयते ५६७ सर्ववर्णाश्रमाणांस्यात्स्वधर्मःसाधनंपरम् ॥
अर्थेकामेचमोक्षेचतेषामपिचसाधने ५६८ धर्मतःसर्वमेवात्रदुष्करंचप्रसिध्यति ॥ धर्मःसर्वस्यजगतःस्थितिहेतुरुदाहृतः ५६९ धर्मिष्ठमुपसर्पतिप्रजाःसर्वाम
हातरुम् ॥ सुमेव्यंफलपुष्पादिपूर्णमार्गस्थितंयथा ॥ ज्ञानाज्ञानकृतंपापंपसर्वधर्माद्विनश्यति ५७० सत्यंतपोदयादानंचतुष्पाद्वर्मईरितः ॥ सर्वैरपिसदासेव्यो
जन्मतोमरणावधि ५७१ सत्यंवाचनिकोधर्मोयथादृष्टार्थवेदनम् ॥ उक्तार्थतश्चाचलनमिदमुक्तंमनीषिभिः ५७२ सत्यवाक्यादिमेसर्वलौकिकोवैदिकाअपि ॥ व्य
वहाराःप्रवर्ततेकालांतरफलेष्वपि ५७३ अजातशत्रुप्रमुखाःसत्यवाक्यादिवंगताः ॥ नच्यवंतेततोद्यापिसत्यवादपरायणाः ५७४ सत्येनवातिवातोयंसूर्यःसत्ये
नरोचते ॥ सत्येनविष्टताभूमिःसर्वसत्येप्रतिष्ठितम् ५७५ शीतवातातपादीनांसहनंश्रुत्पिपासयोः ॥ संकल्पात्तद्विविज्ञेयंतपोत्रान्नादिवर्जितम् ५७६

इत्यर्थः ५६८ धर्मतइति । धर्मोदुष्करमपिसाधयति किंयधर्मःप्रजानांस्थितिहेतुःपालनकरीसत्वमयीभगवतोमूर्तिरुक्ता अतएवधर्मपरंसर्वेआश्रयंतपयिकाःसत्तरुमिव तथायंधर्मोज्ञात्वाऽ
ज्ञात्वावाकृतानिपापानिहंतीतिद्वयोरर्थः ५६९ । ५७० अस्यधर्मस्यसत्यादयश्चत्वारःपादाःसदासेव्याइत्याह सत्यमिति ५७१ तत्रसत्यलक्षणमाह सत्यमिति । वाचनिकोवागिंद्रिये
षानुष्ठेयःसत्यरूपोयधर्मः तत्स्वरूपंतुयथादृष्टपभूतद्वितस्यकीर्तनंप्रतिज्ञातार्थादचलनंचेत्यर्थः ५७२ अस्यसत्वस्यसर्वव्यवहारनिर्वाहकत्वंप्रसिद्धमित्याह सत्येति । कालांतरेफलंयेषांतेपुर्कर्म
सुलौकिकादयवहाराःसत्पापनादयोवैदिकाआर्हिज्यादयःप्रवर्ततेइतिप्रसिद्धम् सत्पापनं 'साई' इतिभाषायांख्यातम् ५७३ तथायुधिष्ठिरादीनांसहारीस्वर्गगमनंतत्रचरिस्थितिअसत्यबलेनैवम
यत्ततोवादीनांअवापिपासयोर्विहनमप्यादियेनैवपत्रसदयःअप्ययंयथासमन्विभिरुक्तमित्यर्थः ५७४
तत्फलमाह तपयेति । साधनपापनं ५७५ सत्येति ।

यज्ञा इति । दक्षिणा आत्मारूपं यस्य तथा भूनेन दानेनैव पूर्णता प्रसिद्धा तथा दाता सर्वभूतैः पितृवदाश्रयणी यो भवतीति ५८९ दानत इति । दानेन वैरिणोऽपि वशो भवति अतएव उपायज्ञः सामदानभेदं दानां बलावलविचारकः कुशल एतान् वैरिणो दानेनैव निहंति जयतीत्यर्थः तथा दानस्य सर्वजगत्स्थितिहेतुत्वं प्रसिद्धं 'देवान् भावयतानेन ते देवा भावयन्तुवः' इति भगवद्गीतादिषु ५९० अयं सत्यादिपादचतुष्टयवाच्यः सर्वसाधारणत्वाद् दणार्थमावस्थादिसापेक्षत्वाभावेनाभ्यर्हितत्वाच्चादौ निर्दिष्ट इत्याह चतुष्पादिति । 'पंचवर्षो ध्रुवः सिद्धः कपोतो दानतस्तथा । निदर्शनं तौ धर्मस्य नैरपेक्ष्यं परीक्षितुं' ५९१ प्रजातिपदे कर्त्तव्यं सप्तमस्यापकृष्टच्योतकं सापेक्षत्वं दर्शयति गृहस्थत्वमिति द्वाभ्यां । प्रजाजनिर्हिं गृहस्थत्वं यौवनवस्थां चापेक्ष्यैव मनुजादीनां भवति तद्व्यतिरेके प्रजापतेरपि प्रजोत्पादनेऽशक्तत्वादिति द्वयोरर्थः ५९२ । ५९३ संततैः फलसांसारिकं सुखमेवेत्याह प्रजावानिति द्वाभ्यां स्पष्टं ५९४ संसारस्येति । तस्मात्कीर्त्यादिहेतुत्वं दर्शनात् प्रजाः संततयः संसारसंबन्धिनि सुख एव कारणतयोक्ताः मोक्षरूपे निष्का

यज्ञाः संपूर्णतां यांति दानतो दक्षिणात्मनः ॥ दातारं सर्वभूतानि श्रयंति पितरं तथा ५८९ दानतो वैरिणोऽपि स्युर्मित्राण्येव न संशयः ॥ दानेन हि निहंत्येतानुपायज्ञो नरो भुवि ॥ दाने सर्वमिदं विश्वं प्रति तिष्ठति सर्वदो ५९० चतुष्पादेष्वधर्मः स्यात्सर्वेषामिह देहिनाम् ॥ नवर्णमाश्रमं वापि न वयो वाप्यपेक्षते ५९१ गृहस्थत्वं वयश्चापि ह्यपेक्ष्यैव प्रजाजनिः ॥ मनुजानां भवत्यत्र सर्वेषामपि देहिनाम् ५९२ कः कुमारः पुमानत्र जायया वा विवर्जितः ॥ उत्पादयेत्प्रजाधीमानुत्सुकोऽपि प्रजापतिः ५९३ प्रजावाङ्कीर्तिमाप्नोति सुखं वैरिजयं तथा ॥ पितृणामनुभूत्वा स्वर्गं याति मृतः पुनः ५९४ संसारस्य सुखे तस्मात्प्रजाः कारणमीरिताः ॥ मोक्षारूपे प्रायशो विप्रः कथितः पंडितैरयम् ५९५ प्रजानां मोक्षहेतुत्वं केचिद्विच्छंति बालिशाः ॥ उपपत्तिमिमांसां तत्र प्राहुः कामज्वरातुराः ५९६ आरुरुक्षुर्यथालोके प्रासादं सततं भूमिकम् ॥ निःश्रेणिकं समासाद्य शनैः प्रासादमस्तकम् ॥ व्रजे सोपानपंक्तौ च पदं न्यस्य क्रमात्पुमान् ५९७ एवं धर्मस्तथाचार्यः कामो मोक्षश्च कीर्तितः ॥ चतुर्विधः पुमर्थो यमुपर्युपरि संस्थितः ५९८ धर्मार्थमवाप्नोति पुमाल्लोकद्वयेऽपि हि ॥ अर्थतश्च तथा कामं कामान् मोक्षं च धीधनः ५९९ दरिद्रं दुःखसंपन्नं पापिनं प्रवदंत्यतः ॥ श्रीमते सुखसंपन्नं पुण्यात्मानं च लौकिकाः ६०० धर्मोऽत्र द्विविधः प्रोक्तो दृष्टादृष्टफलोद्भिः ॥ यदि दृष्टफलो नायं कल्प्योऽदृष्टफलस्तदा ६०१ पापिनामपि सोयं स्याज्जन्मांतरकृतो यतः ॥ दृश्यंते सुखिनः कार्यं न विना कारणं भवेत् ६०२

महालभ्ये सुखे त्वयं प्रजारूपो विद्वज्जुक्तः रामोत्पादकत्वात् पृथुसदृशीं संततिमभिप्रेत्याह प्रायश इत्यादि ५९५ अत्र रागिणां मते परिहारायानुवहति प्रजानामिति त्रयास्त्रिंशतां श्लोकैः । केचिद्बालिशाः अतस्त्वविदः कामज्वरवेगेन प्रलपंतः संतते मोक्षहेतुतामाहुस्तत्र मोक्षहेतुत्वे इमां वक्ष्यमाणान् युक्तिचाहुरिति ५९६ तत्र विषयभोगेन कामं क्षपयित्वैव मोक्षश्चेति वक्तुं दृष्टान्त उच्यते आरुरुक्षुरिति । यथोक्तमासादशिखरारोहणं सोपानद्वारैर्वसोपानारोहणमपि देहाख्यतदवयवक्रमेणैवेत्यर्थः ५९७ एवं धर्मादिपुरुषार्थचतुष्टयमध्ये उत्तरस्य प्राप्तिः पूर्वपूर्वप्राप्तिं विना न भवतीत्याहुः एवमिति ५९८ क्रममेव स्फुटयति धर्मादिति । अर्थभोगसाधनज्ञाते ५९९ तत्र धर्मस्य फलमर्थ एवेत्युच्यते दरिद्रमिति चतुर्भिः । अतोऽर्थो भावस्य धर्माभावमयुक्तत्वालौकिकाददिदं पापिनं वदंति श्रीमते पुण्यात्मानमिति ६०० ननु केचिन्नाथि श्रीमतामिह जन्मनि पुण्यानुष्ठानेन दृश्यंते तत्कथंते पापुण्यात्मतया न्यवहारद्विचिन्ताकार्यद्वारा कारणानुमानादित्याह धर्म इति । धर्मो द्विविधः दृष्टफलकोऽदृष्टफलकश्च तत्राद्येदिकफलमुद्दिष्टमिति धर्मोऽत्र द्विविधः प्रोक्तो दृष्टादृष्टफलोद्भिः । यदि दृष्टफलो नायं कल्प्योऽदृष्टफलस्तदा ६०१ पापिनामपि सोयं स्याज्जन्मांतरकृतो यतः । दृश्यंते सुखिनः कार्यं न विना कारणं भवेत् ६०२

पुण्यात्मन इति । ततो दुःखं स्य पापफलत्वं निश्चयात् पुण्यात्मन इह जन्मनि पुण्यानुष्ठानपरस्थापि दुःखलिंगजन्मांतरीयपापमनुमेयमिति फलितमाह सुखमिति । वेपथिकमिति शेषः ६०३ अथार्थस्य विषयभोगएव फलमिति दर्शयति सुखं वेपथिकमित्यादिना । प्रजाः संततीः गृहस्थत्ववादंगृहस्थत्वेन प्रसिद्धिं तस्यापि धर्मात्मनोऽपि स्फुटमन्यत् ६०४ । ६०५ अन्ननार्यादिकमिति । अन्नप्रभृतिभोगसाधननिर्धनस्य विद्यमानमपि यतः सुखं न भवति ततोऽर्थः कामसुखनिदानमित्यर्थः ६०६ निर्धनस्य विषयसुखासंभवमेव स्फुटयति अर्थहीनमिति त्रिभिः । सुता अपि त्यजंतीति ६०७ निर्धनमिति । एते वा धवामित्राद्या इतरे मानवाश्च अवजानंति नाद्रियंते ६०८ कुलमिति । शयवत् शयश्च ६०९ व्यतिरेकमुक्त्वाऽवयमाह धनीति स्पष्टं ६१० तत्राप्यर्थस्य वैशेषिकं फलं स्त्रीसुखमेवेत्यनुवदति अर्थत इति । ततोऽर्थदयं कामो नारीसंभोगात्मको जायत इति ६११ किंच ब्रह्मचर्यादेव मोक्षाधिकारी कश्चिन्न संभवति सर्वस्य जगतः कामव्याप्तत्वादित्यनुवदति जात इति त्रिभिः । अत्र संसारे सावि

पुण्यात्मनस्तथैवैतत्पापं जन्मांतरस्थितम् ॥ ऊहनीयं यतो दुःखं न विना तेन संभवेत् ॥ सुखं धर्मात्ततो नित्यं जायते सर्वदेहिनाम् ६०३ सुखं वेपथिकं नार्थविना कस्यापि संभवेत् ॥ धर्मात्मापि विनानारी स्त्रीसुखं नाधिगच्छति ६०४ न प्रजान् गृहस्थत्वादं लोकेषु कर्हं चित् ॥ अन्नं विना न तस्यापि क्षुधा शांतिं प्रयाति हि ६०५ अन्ननार्यादिकं सर्वं सुखं विद्यते न हि ॥ निर्धनस्य ततो नित्यमर्थः कामस्य कारणम् ६०६ अर्थहीनं पतिं नारी त्यजेदपि पतिव्रता ॥ ॥ पितरं प्राणतः स्निग्धमर्थहीनं सुता अपि ६०७ निर्धनं सर्वं एवैतेश्वरं तं पुरतः स्थितम् ॥ अवजानंति मित्राद्या मानवा धनगर्विताः ६०८ कुलं शीलं तथा विद्यागुणानानाविधा अपि ॥ निर्धनस्य न कार्या यक्षमंते शयवस्थिताः ६०९ धनीभोगान्समाप्नोति धनी स्वर्गं च गच्छति ॥ विपुलां च तथा कीर्तिं गुणान्नानाविधानपि ६१० अर्थतस्तत्त एवायं कामो भोगाभिधो नृणाम् ॥ जायते त्रविशेषेण नारीसंभोगसंभवः ३११ जातः पुमान् कामो यं कोऽपि नास्ति जगत्र ये ॥ सुखेच्छां काम उद्दिष्टः कस्य सा त्रन विद्यते ६१२ वृद्धो बालो युवावापि पुमान्वाप्यथवापशुः ॥ स्त्रीवानपुंसकं वापि जंगमं स्थावरं तथा ६१३ सर्वैः प्रदृश्यते नित्यं कामुकं निखिलं जगत् ॥ ततो विरक्तिः कस्य स्यात् सुखभोगं विना त्रनु ६१४ रागाभावो विरक्तिः स्यान्न रागस्य जनिं विना ॥ उत्पन्नोऽत्र कथं रागस्तद्गोमनवाप्यसः ॥ विनश्यति यथा लोके क्षुधानां विना क्वचित् ६१५ अपि रागोऽत्र संजातो विषयावाप्तिवर्जितः ॥ जननं क्षमिव संरुध्य शिशुश्चित्तं व्यवस्थितः ६१६ तस्मिन् सति न यात्येव चित्ते त्रविषयांतरम् ॥ मुमुक्षा कुत एवैषा दूरापास्ता भविष्यति ६१७

पुण्यसुखेच्छा कस्य नास्ति यतो वृद्धादिरूपस्य सर्वस्य जगतः कामुकत्वं सर्वानुभवसिद्धमिति फलितमाह तत इति । नु इति वितर्कं ६१२ । ६१३ । ६१४ वितर्कमेवाभिनयति रागाभाव इति । रागस्याभावाद्ध्वंसस्तद्रूपा विरक्तिः किं रागोऽपि विना भवति तदुत्पत्तौ वा नायः प्रतियोगिनोऽध्वंसकारणत्वेन प्रतियोगिजनिं विना ध्वंसासंभवात् नांत्य इत्याह उत्पन्न इत्यादिना । यथा उत्पन्ना क्षुधा अन्नलाभेनैव शांत्यतिथारामोऽपि विषयभोगेनैवेत्यर्थः तथा च ब्रह्मचारिणां विरक्त्यसंभवां मोक्षोऽसंभोगयुक्त इति भावः ६१५ ननु जातमपि विषयरागं विषयदोषदर्शनेन निरुद्धं च विरक्तिर्मुमुक्षा च भविष्यतीत्याशङ्क्य नैवं संभवतीत्याह अपिराग इति । उदितो रागो यावद्विषयं न लभते तावद्भोजनं शुद्धमिव चित्तं निरुद्धं यावति उो तस्मिन्नेव विषयरागे चित्तगोसति गभीतरमिव विषयांतरं न प्रवेशाई तथा चालो विरक्तिर्मेति ह्येच्छा मुतरां दुर्लभेति ह्योरर्थः ६१६ । १६७

अत्र दृष्टांतमाह मदेति । मदेति भिन्नः करदो गेडस्थलं प्रस्मसतथापृष्टिहायनो युवाचगजो यथाऽऽरण्यान्यामिहारण्यस्वेसूक्ष्मे पुर्वलैर्भुमार्गैः पुविचरणपरस्तामरण्यानीद्वारदेशे निरुद्धचतिष्ठन् प्रवेशं परस्वप
तिवध्नातीत्यर्थः ६१८ दाक्षीतिके योजयति एवमिति । एवं विषयविशेषं परामरूपो गजश्चित्तरूपे वने स्थितः कथं मोक्षविषयकरागस्यावकाशदः स्यादित्यर्थः ६१९ उक्तैर्धैकमुत्पदं दर्शयन् लौकिकविषयराग
स्य लौकिकविषयांतरागं प्रत्यपि प्रतिबंधकत्वावणादीदृष्टमित्याह अपिसीतेति चतुर्भिः । सीतायां समाविद्धः प्रयोजितो रामो येन सतथाभूतो रावणस्त्रिलोको वर्ति पदार्थात् स न कामितवानिति द्वयोः
संबंधः ६२० । ६२१ अत्र दमयंत्यप्युदाहरणं यथा स्वयं वरागता इन्द्रादयो न लं विहाय न वृता इत्याह न लेति ६२२ एकविषयरागेण विषयांतरविमुखाः शतशोऽसीतादिकालेषु प्रसिद्धा इत्याह एवमन्ये
पीति । नगमिष्यति न भजिष्यति ६२३ यदि कश्चित्प्रथमं मोक्षे वरागवान् स्यात्संन्यासाधिकारी स्यादिति चेन्न न्यायविरोधेना संबन्धादित्याह अत्रापीति । येषामत्र लौकिके सुखांतरे सुखविशेषे सात्ते
नोऽस्ति तेषां प्रथममेवालौकिके मोक्षसंज्ञे सुखे सा कथं स्यादित्यर्थः यो हिलौकिकं सुखं संन्याजानीयात्स स्वर्गसुखमिव मोक्षसुखमपि कामयेतेति संभवति इच्छाया इष्टतावच्छेदकप्रकारकज्ञानजन्यत्वात्

मदप्रभित्रकरः कुंजरः पृष्टिहायनः ॥ अरण्यान्शायै वैषसूक्ष्ममार्गप्रचारकः ॥ निरुध्यद्वारतस्तिष्ठन् प्रवेशं प्रयच्छति ६१८ एवं विषयसंभोगरागश्चित्तवने स्थि
तः ॥ कथं रागांतरस्यायं प्रवेशं दातुमर्हति ६१९ अपिसीता समाविद्धरागो योऽपि दृष्टान् स्थितः ॥ मंदोदरीपतिः श्रीमान् रावणो लोकरावणः ६२० त्रैलोक्यैश्वर्यमतु
लं वंधुमंडलमंडितम् ॥ चक्रमेन कथं नाम पुमानन्यः सुखांतरम् ६२१ नलसंलग्नहृदया दमयंती प्रसंगतः ॥ शक्रादीनपि संप्राप्ता भवन्ने पुरतः स्थितान् ६२२ एवम
न्येपि बहवो रागा धाविषणाजनाः ॥ नगमिष्यति नोयाति न याता विषयांतरम् ६२३ अत्रापि विद्यते नैव शक्तिर्येषां सुखांतरे ॥ अलौकिके कथं मोक्षे शक्तिस्तेषां भवि
ष्यति ६२४ ततो मोक्षं पुमानैव गच्छेत्कामान् हृदि स्थितान् ॥ अनवाप्यापि धोमान्यो मंदधीः किंपुनर्जनः ६२५ अनधीत्यद्विजो वेदाननुत्पाद्यतथा सुतान् ॥ अ
निष्ट्वै चैव यज्ञैश्च मोक्षमिच्छन् व्रजत्यंधः ६२६ एवं मनुष्यप्राह प्रथमो यः शरीरिणाम् ॥ इदं रागस्य माहात्म्यं जानानः सर्ववित्पुमान् ६२७ ततः सर्वोपभोगेन क्षीणरा
गे च सर्वतः ॥ विरक्तो मोक्षमार्गाय मनः कुर्वीत पंडितः ६२८ इत्यादिवहुशो मंदाः सर्वदा भोगलालसाः ॥ जल्पन्ति तद्वचः कोत्र गृह्णीयात्पंडितः पुमान् ६२९ सुखे पुण्य
स्य हेतुत्वं दुःखे पापस्य चेरितम् ॥ एतत्तथेति को नाम नेतीदं भाषते पुमान् ६३० अर्थस्य सुखहेतुत्वं दुक्तं तद्वैवहि ॥ अर्थहीनाश्च सुखिनो दृश्यंते बहवो यतः ॥
अर्थिनो दुःखिनश्चैव लोके शतसहस्रशः ६३१ अर्थविनापि भोगाभिर्मनुष्यादेर्मयेरिता ॥ याज्ञवल्क्यस्य मैत्रेय्याः संवादे पूर्वमेवते ६३२

नान्यथेति भावः ६२४ तस्माद्द्विमानपि सर्वा कामान् पूरयित्वैव मोक्षाय यतेतेत्याह तत इति । यो मानपि हृदि स्थात्कामान् अनवाप्यापूरयित्वा मोक्षं मोक्षश्रमं संन्यासं गच्छेदित्यर्थः ६२५ अत्र मनु
वाक्यं पठति अनधीत्येति । स्पष्टम् ६२६ एवमिति । यः सर्वेशरीरिप्रथम इत्यादिवाक्योक्तप्रजापतिरूपः सर्वज्ञश्च प्रसिद्धः समनुरिर्मवर्णितरागप्रभावं जानन् पुर्वल्लोकां प्राप्तेत्यर्थः ६२७ फलितमाह
तत इति ६२८ एतन्मंदमतं परिहरति इत्यादीत्यादिना त्रैलोकिकानधीतांस्तान्तिव्यतः पूर्वत्वेन ग्रंथेन । एवं विंधवाक्यजातं ये मंदावदन्ति ते पंडितरूपे स्याएव तद्वाक्ये संमतिकरणं विद्वत्सु न संभाव्यते इत्यर्थः
६२९ अत्र मत्तेः सुखदुःखेपि पुण्यपापयोर्हेतुत्वमुक्तं तत्र नेति न कुर्मः किंतु तदंशं मीकुर्म इत्याह सुखदृष्टि ६३० यत्त्वर्थस्य सुखहेतुत्वमुक्तं तद्विचारदिपरीत्याद्यामुक्तमित्याह अर्थस्येति ६३१ अर्थवि
ना भोगात्पुत्रादहं स ममाप्याये अविनिविदीनाये अमरा इत्यादिना प्रवर्तितमित्याह अर्थिनेति ६३२

अर्थस्य मर्त्येति भावः ६३३ यस्मिन्निर्द्वन्धादप्यस्त्यजंतीत्युक्तं तदपि

अथानामर्जनेदुःखमित्यादिजानतां सुधिर्धामतेऽर्थादुःखदा एव ये तु षड्विंशतिरूपमाकारं धारयन्ति ते पांसुखदा इत्यपि त्वेव जानन्ति त्वित्याह प्रसिद्धा इति ६३३ यच्च दरिद्रवधादपस्त्यजंतीत्युक्तं तदपि शिष्टवृत्तापरिज्ञानविलसितमित्याह वधादय इति ६३४ यच्च सुखेच्छाशालित्वेन सर्वजगतः कामुकत्वमुक्तं तदप्युक्तम् कामुकत्वस्य जिह्वोपस्थपरिष्वेव लोके प्रसिद्धत्वादित्याह सुखेच्छेति । तथैव सर्वभूतसर्वधियेव सा सुखेच्छा पतिक्वचित्छमिति द्वयोः संबंधः ६३५ । ६३६ राग इति । यद्योक्तमेकस्मिन्विषये जातोरग इतरविषयगोचरं रागं निरुद्ध्यात्प्रतिबध्नीयादित्येतदस्माकं प्रति कुलं भवति मोक्षविषयकारणे तेतरागप्रतिबंधस्यास्मद्विष्टत्वादित्यर्थः ६३७ यच्चानयोत्येत्यादिकं मनुवाक्यमुपन्यस्तं तदपि न हि निदानं दिदुं प्रवर्ततेऽपि तु विवेकं स्तोतुमिति न्यायेनाज्ञाप्रतिकर्मप्रशंसापरमित्येव युक्तमित्याह मनोरिति । अनुवादिनायामनोरुक्तिः समुक्ता उपन्यस्ता सामोक्षनिंदा परानभवतीत्येवांगीकारणं शोभनं युक्तमित्यर्थः ६३८ तदनुकुलं विषयबाधकं तर्कमभिनयति मोक्ष इति । यदि मोक्षार्थाप्रवृत्तिर्मनोरनिष्ठा भविष्यत्तदा मनुस्मृतिप्रगृह्याये मोक्षार्थमसनावदिष्यत् न च तस्मिन् भ्रमादयो दोषाः संभावनीयाः यद्वै किंच न मनुस्मृत्यदत्तं तद्रेषजमित्यादि श्रुतिपुप्रसिद्धसावैश्यादिमाहात्म्यस्य तदयोगादिति भावार्थः ६३९ सत्यं मोक्षो मनोरिष्टः परं त्वेभ्यो वेदाध्ययनादिभ्यो नंतरत्वेनैवेति रूपनापिन युक्त्याह आनंत्यमिति । युक्तयानुसारेण मनुवाक्ये विचारिते प्रसिद्धा विदुषां यस्मादर्थदुःखस्य हेतवः ॥ तेभ्यः कथं सुखं नाम भवेत् षड्विंशतिरूपिणाम् ३३ वधादयो दरिद्रस्य विमुखाः स्युरिति रितम् ॥ यत्तच्छाचित्कमेतत्स्याद्यतः सर्वत्र नैव तत् ३४ सुखेच्छा सर्वभूतानामीरिताया तथैव सा ॥ तावता कामुकं जगदेतद्विष्यति ३५ कामुको विषयासक्तः पुमानलोके समीरितः ॥ न सुखे च्लुस्ततो न्योयस्ततो यत्किंचिदीरितम् ३६ राग एकत्र संजातो निरुद्ध्या द्विषयांतरे ॥ रागमस्माकमेतच्च नानिष्टं मोक्षरागिणाम् ३७ मनोरुक्तिः समुक्तायामोक्षनिंदा परामुना ॥ न सामोक्षस्य निंदायां प्रवृत्तेति ह शोभनम् ३८ मोक्षो मनोरनिष्टश्चेष्टाध्याये कथं हि सः ॥ मोक्षधर्मवदेत्प्राज्ञो मनुः सर्वार्थदर्शकः ३९ आनंत्यं च तस्यैभ्यो नेष्टं युक्त्यावलोकितं ॥ अनेकशतशाखानां भेदैर्नानाविधानिमान् ॥ ब्रह्मायुरपि विद्वान्नः कोधीयीत जगत्रये ६४० पुत्राणां च बहुत्वं स्यात्त्रिषु वैकं परंततः ॥ अनंतेषु द्वयंचैतत् शक्यं कर्तुं न मानवैः ४१ एवं यज्ञेषु विज्ञेया बहु संख्या सदैव सा ॥ अशक्यं विदधच्छास्त्रमशास्त्रं तत्प्रजायते ४२ त्रिपुत्राश्च त्रियज्ञाश्च स्वशाखाध्यायिनोपि च ॥ मोक्षस्येच्छामकुर्वाणा दृश्यं ते बहवो द्विजाः ४३

सतितस्ममोक्षोद्यमस्य एभ्यो वेदाध्ययनादिभ्यो नंतरत्यं मिष्टमिति न सिद्धयतीत्यर्थः तत्र हेतुया बहुवेदाध्ययनादीनामशक्यत्वमाह अनेकेत्यादिना । ब्रह्मवृत्तं आयुर्यस्य तथा विधोपि कस्त्रिलोकीयासीनो विकारिणामन्यतमो नानाशाखाभिमानवद्देवानभ्येतुं शक्नोति भवेदित्यर्थः ६४० तथा पुत्रेषु बहुत्वमप्यशक्यं कर्तुमित्याह पुत्राणामिति । कपिंजलाधिकरणे त्रित्वरूपं बहुत्वं प्रथमोपस्थितपरित्यागानर्हत्वादियुक्तिभिः सिद्धांततयोक्तम् चतुष्टादिभेदैरनंतेषु बहुत्वेष्वन्यतमरूपं तत्पूर्वपक्षतयोक्तं तद्वदत्र पुत्राणां बहुत्वं त्रिपुत्रैव संज्ञेयं तस्यादथवा तत्त्रित्वात्परं वर्तमानेषु चतुष्टादिष्वनंतेषु भेदेषु एकमन्यतमरूपं स्यादेतद्बहुत्वप्रकारद्वयमपि दृष्टादृष्टसामर्थ्यात् न त्वान्मानवैः स्वातंत्र्येण कर्तुं प्रशक्यमित्यर्थः ६४१ एवमिति । तथा यज्ञैरिति यज्ञगता बहुत्वसंख्यापिसा त्रित्वरूपाश्चतुष्टादिरूपाया एव मानवैः स्वातंत्र्येण कर्तुं शक्यं वेदसां प्रसिद्धा एतादृशा शक्यार्थविधाने शास्त्रस्यानुगृहापकं वलक्षणामाभाप्यापत्तिरित्यर्थः तदुक्तं 'प्रवृत्तिर्वा निवृत्तिर्वा नित्येन कृतकेन वा । पुंसां येनोपादिश्येत तच्छास्त्रमभिधीयते' इत्यादि ४२ ननु बहुवेदाध्ययनादिष्वपूर्वविधिर्मनोर्नाभिप्रेतः किंतु वेदपदेन स्वशास्त्रात् तदवयवाभिप्रायेण बहुवचनं चाभिप्रेत्य वेदाध्ययनादीनामन्यव्यतिरेकसिद्धकारणतामनुनानूयते इत्याशंक्यान्वयव्यभिचारेण कारणत्वा संभवादनुवादो न युक्त इत्याह त्रिपुत्राश्चेति । यदि त्रिपुत्रत्वादीनां मोक्षेच्छां प्रतिकारणत्वं स्यात्तर्हि त्रिपुत्रत्वादिशालिनी मोक्षपरा एव दृश्येन्न तु तथा दृश्यं ते किंतु बहवः संसारसक्तामोक्षविमूखा एव दृश्यं तदित्यर्थः ६४३

वादरूपमित्याह इच्छन्निति । योवेदाध्ययनादिभ्यः पूर्वमोक्षमिच्छतिसमततिअधोगच्छतिइत्येतदनेनवाक्येनोक्तंनैवभवतिवाधितमितियावत् यतःप्रत्यक्षंश्रुतिवाक्यं'पदिवेतरथाग्रहचर्यादेवप्रपञ्चेत'
इत्यादिकं'तदेतत्पूर्वेविद्वांसआहुःकिमर्थीवयमध्येष्यामहे'इत्यादिकंचहइत्येतिपूर्वादि योजना ततोव्याधितार्थत्वेनविधियोग्यस्यार्थस्यासंभवादिदंवाक्यमर्थवादमात्रंभवेदिति ६४९ नन्वत्रनिदार्थवा
देनेच्छानिषेधःसूच्यतेनिषेधवाक्येपुत्राभाकारैर्नकलंजमक्षयेदित्यस्यकलंजमक्षणभावाविषयकंकार्यमितिबीजमभिलषद्भिरभावोविधेयतांगीक्रियतेतथात्रकिंनस्यादित्याशंकावारयति अनिच्छेति ।
मोक्षस्यानिच्छाइच्छायाअभावो नविधेयोनविधेयौग्यः कुतःअभावरूपतःभावोवात्तर्थस्तद्विन्नत्वात् भावत्वैवत्वलिङ्ग्यविधिसंबंधयोग्यइतिभावः यदितुदध्नाजुहोतीत्यादौधात्वर्थसंबन्धेमागभा
वात्पंताभावात्पंत्याभावानविधेयाःपूर्वमेवसिद्धत्वादित्याह अभावीनहीति ६५० ननुक्षमसाधारणकारणतामभ्युपेत्यमोक्षेच्छाप्रमाणभावःकर्तव्यःसंरक्ष्यइतियावत् इत्येवंबीजोभविष्यतीतिचे
त्स्यादिवयदित्रसहस्यदिद्वयमोक्षेच्छानिषिदास्याचतुत्पादइत्येतत्प्रत्युतक्षणमेकंक्रतुज्ञतस्येत्यादिश्रुतिभिर्मोक्षेच्छाप्रज्ञस्यतेइत्याह ब्रह्मेति । ततइच्छायाःक्षणभंगुरत्वेनस्वतःसिद्धत्वादेवतदिच्छास्वसो
विधिविषयइतितीत्यप्रत्ययः ६५१

किंचमोक्षेच्छाध्वंसस्यविधानेन्यथैवमोक्षसिद्धयर्थे त्वलोकवेदप्रसिद्धस्यज्ञानेन पुनरिच्छोत्थानस्यावश्यकत्वादित्याह विहितोपीति । ध्वंसस्तन्नुपगः ६५२ किमर्थतर्हिमनुनातदिच्छानिन्यतइतिचेद
ज्ञानप्रतिकर्मविधानुमित्याह कर्मणामिति । ततइच्छाभावस्त्वविध्यनर्हत्वात्संसारसत्त्वानां कर्माधिकारितामालोच्य एवामोक्षेच्छानिदाद्वारिकाकर्मस्तुतिरेवमनुनाक्रियतेइत्यर्थः ६५३ किंचमोक्षे
च्छानिवेधेयमनस्तात्पर्येनभवतीत्येतन्मनुवाक्यादेवायातीत्याह सर्वैतिद्वाम्बा । यआत्मयाजीअंतःकरणशुद्धयर्थेसत्कर्मकारीवेदांतवाक्यैरात्मनःकारणतयासर्वत्रानुगमंसर्वभूतानामात्मनिकल्पि
तत्त्वंचसंपश्यतिसवाराज्यगच्छतीत्यर्थकंवाक्यंद्वादशाध्यायेकथंस्तमधिकारिणमोक्षकामं कथंमोक्षेच्छातोवारयेदितिद्वयोरर्थः ६५४ । ६५५ फलितमाह ततइति । नहिनिंदेतिन्यायेनयद्वचःकर्म
स्तत्त्वकंमनोरभिप्रेतंतदेवमोक्षनिषेधायोपन्यसद्विबालिशत्वंस्वस्याविष्कृतंमनोरभिप्रेयज्ञानादित्यर्थः ६५६ यच्चतैरुक्तंसर्वविषयभोगेनेवमोक्षार्होभवतीतितदुपपत्तिः सर्वेत्पादिना । कामाग्निजृंभि
तैकामाग्नितापकृतधनुवैषम्यप्रयुक्तप्रलापरूपमित्यर्थः ६५७ तत्रसहस्रशोवेदांतानांज्ञास्त्राणांचमोक्षपराणामपामाण्यापत्तिःस्यात्तदर्थस्यमुक्तिरूपस्यासंभवादित्याह सर्वेपामिति । इहसर्वविषयेषु

विहितोपिभवेद्व्यर्थःपुनरिच्छाजनौत्तणाम् ॥ निसर्गसुंदरेमोक्षेप्रसिद्धेलोकवेदयोः ६५२ कर्मणास्तुतिरेवैवाक्रियतेमनुनाततः ॥ संसाररागिणांवीक्ष्यकर्मणोत्रा
धिकारिताम् ६५३ सर्वभूतेपुचात्मानंसर्वभूतानिचात्मानि ॥ पश्यन्नात्मतयाजीवःस्वाराज्यमधिगच्छति ६५४ एवंवदन्मनुर्धोमान्वेदांतार्थविशारदः ॥ सर्व
ज्ञोमोक्षकामंतंकथमेषनिवारयेत् ६५५ ततोमनोरभिप्रायमज्ञात्वावालेशैरिह ॥ उदाहृतंवचःकर्मस्तावकंन्यायसंयुतम् ६५६ सर्वभोगोपलाभेनवैराग्यंसमुपा
गतः ॥ मुक्तिमेतीतियत्प्रोक्तंतत्तु कामाग्निजृंभितम् ६५७ सर्वेषांविषयाणांचेच्छाभान्मुक्तिर्नृणामिह ॥ विरक्त्याजायतेतेनभवेन्मुक्तेरसंभवः ६५८ अनंतभेदसं
भिन्नाजीवानांयोनयःस्मृताः ॥ तत्रापिशतधाभेदोवर्ततेयांतरस्त्वह ६५९ एकैकस्याःशरीरस्यव्यक्तेःसंतिसहस्रशः ॥ विषयाःसंख्ययाशून्यास्तान्कथंसमुपाव
जेत् ६६० अपिमोक्षयियासुःमनुष्यान्नरकमावजेत् ॥ नरकेपियतःसंतिविषयाबहुभेदिनः ६६१ अपिस्वर्गादिसंस्थानाविषयादुर्लभाहिये ॥ सर्वेतेकेनलभ्याः
स्युर्यज्ञानामयुतैरपि ६६२ हिरण्यगर्भसंप्राप्तौभोगःकोपिनशिष्यते ॥ यस्मादस्मान्नकोप्यन्योभोग्योर्थोनेनदृश्यते ६६३ हिरण्यगर्भसंप्राप्तिर्दुर्लभाप्रथमंत्वि
ह ॥ साधनैर्विविधैःसत्यांचास्यानास्तिप्रयोजनम् ६६४

विरक्त्यातेनोक्तार्थीगीकारेणमुक्तेरसंभवःस्यादिति ६५८ असंभवमेवस्फुटयति अनंतेत्यादिना । जंतूनांयोनयस्तावदनेतास्तासांयोनोनांप्रत्येकंव्यक्तयःसुतरामनंताःप्रत्येकंव्यक्तीनामपिरुचिभेदे
नविषयाःसुतमात्रंनस्तास्तेपांसर्वेषामानुषदेहेलाभोऽसंभवीतिद्वयोरर्थः ६५९ । ६६० किंचयथाकंटकभक्षणास्वादउपजातावेवलभ्यस्तथासर्वविषयलाभार्थिनारकयोनिस्वीकारापत्तिःसर्वलोकभ्रम
णापत्तिश्चस्यादित्याह अपिमोक्षमिति । स्पष्टंर्थ ६६१ । ६६२ ननुहिरण्यगर्भलोकप्राप्तिसंपादनेनसर्वविषयभोगंसंपादयिष्यामइतिशंके हिरण्येति । यतोऽस्मादेनंहिरण्यगर्भमभिमप्राप्यकोपि
भोग्यःपदार्थोऽनेनाधिकारिणास्वस्माद्विजानदृश्यतेइत्युत्तराद्व्यर्थः ६६३ एतांशंकांदोषद्वयेनपरिहरति हिरण्यगर्भसंप्राप्तिर्दुर्लभेति । संभावितबहुविघ्नकत्वेनदुर्लभत्रलोकप्रतीक्षयाऐहिकसुखरमो
क्षयत्नप्रतिपाद्योपहास्यत्वमेकोदोषः ब्रह्मलोकप्राप्त्यानांमोक्षस्वभावंतरीयकत्वेनमोक्षशास्त्ररूपतदधिकारिकत्ववर्णनेननिष्प्रयोजनत्वलक्षणामापामाण्यापादनं द्वितीयोदोषइतिभावः ६६४

किंचभोगेनकामोपशमंयेप्रतिपादयंतितेइतिहासादिविद्विरुपहास्याइतिसूचयन्नितिहासादिवाक्यानुसारेणभोगेनकामोपशमाभावमाह नचकामइतित्रिभिः । निगदव्याख्यातत्रयम् ६६५ । ६६६
६६७ ततइति । यतोभोगाभ्यासेनकामोवर्द्धेतततोभोगोविरागस्यहेतुर्नभवति किंतुरागस्यैवेति ६६८ फलितमाह ततोर्थतइति । एवंसतिषत्कामुकैरित्युक्तं इति किं अर्थस्यफलंभोगस्तस्यफलंवेरा
ग्यद्वारामोक्षइति तत्त्वप्रसिद्ध्यास्वकीयव्यामोहानुसार्यैवोक्तंनतुप्रमाणानुसारीत्यर्थः ६६९ कस्तर्हि रागोपशमोपायइत्याकांक्षायांपूर्वप्रपंचितंदोषदर्शनमेवेत्याह उपायस्त्वेकइति ६७० यद्यपि
विषयदोषदर्शनं प्रथमाध्यायेचतुर्थाध्यायेचप्रपंचितं तथापि सुबोधाय पुनरुच्यतेइत्याह दोषेति ६७१ विषयइति । सर्वगःसर्वलोकेषुभवःसर्वःसमस्तविधोविषयःअनात्मानिस्तत्त्वोन्श्वरोविनाशीदुः
खोदकंउत्तरकालिदुःखरूपेणपरिणामीपराधीनश्चभवतीत्यर्थः ६७२ सर्वपदद्वयार्थमेवस्फुटयति नरकइति । नरकादौदारादिप्रयुक्तोविषयभोगःसमइत्यभिमानमात्रेणभेदः ६०३ तदर्थंशरीरसाम्य

नचकामस्तुसंभोगाद्विनश्यतिकदाचन ॥ किंतुसंभोगतोभूयःपूर्वस्मादधिकोभवेत् ६६५ नजातुकामःकामानामुपभोगेनशान्म्यति ॥ हविषाकृष्णवर्त्मवभूयए
वाभिवर्द्धते ६६६ यत्पृथिव्यावीर्यहियवंचास्तिवसुकिंचन ॥ एकस्यापिनपर्याप्तंतृप्त्यैपुंसोत्रकामिनः ६७७ ततोविषयसंभोगोनविरागस्यकारणम् ॥ किंतुरा
गस्यसततंसर्वेषामिहदेहिनाम् ६६८ ततोर्थतोभवेत्कामःकामान्मोक्षइतीरितम् ॥ कामुकैरर्थलुब्धैश्चस्वप्रसिद्धयैवसर्वथा ६६९ उपायस्त्वेकएवात्रज्ञांत्यैराग
स्यविद्यते ॥ सर्वेषांदेहिनांतस्माद्विषयेदोषदर्शनम् ६७० दोषदृष्टिश्चबहुधावर्णितातेपुरामया ॥ ऐतरेयादिविज्ञानेसंवादेप्यधिकारिणाम् ॥ संक्षेपतस्त्विमां
भूयःशृणुवक्ष्यामि ते पुना ६७१ विषयःसर्वएवायमनात्मानश्वरस्तथा ॥ दुःखोदकःपारतंत्र्यग्रस्तस्तिष्ठतिसर्वगः ६७२ नरकेब्रह्मलोकेशुनिवापरमेष्ठिनि ॥
समोदारादिसंभूतोविनाहंतामनोगतां ६७३ पंचभूतात्मकोयद्वद्भूतावासःशुनोभुवि ॥ ब्रह्मलोकेपितद्वत्सब्रह्मणोव्यक्तजन्मनः ६७४ जन्ममृत्युशुनोयद्वत्तद्वत्पुं
सःपरस्यच ॥ सशरीरोयथादुःखीश्वातथाप्रथमःपुमान् ७५ तस्मादित्यादिमनसाविचिंत्यबहुधातुगान् ॥ वांतवाद्विविधान्भोगास्त्यजंतिब्रह्मवादिनः ७६ ततः
प्रजननंनैतदुपायोब्रह्मबोधने ॥ किंतुपुत्रादिलाभार्थंकामुकस्येहकीर्तितम् ६७७ सत्यादयोभवंत्यत्रब्रह्मज्ञानस्यसाधनम् ॥ यथाप्रजननंलोकेसुखपुत्रादिसाधनम्
६७८ अपिचैतत्स्वतःसिद्धमाहारादिसमंसदा ॥ पश्वादीनांकथंनमवदेत्कार्यंश्रुतिस्त्विदम् ६७९

माह पंचेति ६७४ सर्वानर्थसाम्यमाह जन्मेति । परप्रथमशब्दौहिरण्यगर्भपरौ ६७५ विषयाणांदोषमयत्वंशिष्टप्रवृत्त्यास्फुटयति तस्मादित्यादीति । तस्माद्विषयाणांनिःसारत्वादेवब्रह्मविदइत्या
दिवांणतविषयबहुदोषजातंमनसाविचिंत्यविविधान्भोगास्त्यजंति कीदृशान्भोगान् धातुगान्धातवःपृथिव्यादिलोकास्तद्रतान् धातुरसादौश्लेष्मादौभ्वादित्राविकारयोः । महाभूतेषुलोकेषुशब्दादवि
द्विष्येस्थनि इतिहेमः ६७६ परमंफलितमाह ततःप्रजननमिति । ततोरागप्रचयहेतुत्वेनसंसारपर्याजकत्वेदितत्प्रजननमप्युपायादनयस्यपिब्रह्मबोधस्योपायोनभवतितथापिब्रह्मबोधनसाधनगणे
कामुकस्यसकामस्याभ्युदयार्थीरतिरिति ६७७ अस्यप्रकरणउपयोगस्तुदृष्टांतसंगत्येतिदर्शयति सत्पादयइति । यथाप्रजननंलोकेकिसुखसाधनंतथासत्यादयोब्रह्मबोधसाधनभूताइतिह्येति

ननुनिःश्रेयससाधनानामध्येरागमासस्यकीर्तनमयुक्तमित्यस्वरसात्पक्षांतरमाह अथवेति । अथवाहर्दमजननपदकार्यविधेयप्रतिपादकमस्तु विधेयगणप्रतिपादकश्रुत्यंतगतत्वात् कीदृशमजननपदं प्रवचनपदस्यार्थमध्यापनरूपविश्रुतप्रकृतोपयोगायाभिधानं नचापमर्थोऽयुक्तः लोकतोवंशोद्दिष्टाविद्ययाजन्मनाचेत्यादिलोकप्राप्तिद्वितोल्लेखत्वादित्यर्थः तथाचहेमः 'प्रजननं प्रगते यो निजन्मनोः' इति तत्रप्रगतपदस्यप्रकृष्टगतज्ञानमिति न्युत्पत्त्याध्यापनसामर्थ्यमर्थवति ६८० नवध्यापनपरत्वमप्ययुक्तं जीविकार्थत्वेन याजनप्रतिग्रहद्वारा ह्यर्णप्रतिवाक्यांतरैः प्राप्तत्वादिति शंकेते, पयपीति । समाधत्ते तथापीति । भवेदेपाशकायध्यायनमेव विधीयेततनुविधीयते वेदांतस्य वेदसिद्धांतस्याद्वैतात्मतत्त्वस्य बोधकप्रकरणे असंगतत्वात् किंतु ततः प्रकरणानुरोधादध्यापनफलभूतं श्रुत्यर्थं विधारणरूपं श्रवणमेवलक्षणया एतत्प्रजननपदोक्तं भविष्यतीत्यर्थः ६८१ यदाऽयमर्थो विवक्षितस्तवा प्रजननस्य सापेक्षत्वं वयःप्रभृतिपुण्यदुक्तं तत्परित्यज्य संन्यासपेक्षत्वं संन्यासश्रवणं कुर्यादित्यादि वचनसिद्धवर्णनीयमित्याह । अस्मिन्निति अस्मिन्प्रजननस्य श्रवणरूपत्वात्मके पक्षे ६८२ दारादिसापेक्षत्वं तु आहितादिपदोदिते पुत्रिपुण्यो ज्यमिति दर्शयति त्रैवर्णिकानिति । अग्रयः अग्निहोत्रं पक्षाश्च एतद्व्यं प्रत्यं कर्तुं अध्यापनदारासंबद्धान् विप्रक्षत्रियवैश्यान् स्वाधिकारितया समाकांक्षते इति अत्राक्षेपमाणमित्यत आह अत्रैतदित्यादि । अत्र उक्तार्थे वैदिकं वाक्यजातं तदवस्थमाणमर्थत उपन्यस्य

अथवास्तुश्रुतिप्रोक्तं कार्यं प्रजननं त्विदम् ॥ अत्र प्रवचनस्यार्थविभ्रलब्धंच लोकतः ६८० यद्यप्यध्यापनं प्राप्तवृत्त्यर्थं ब्राह्मणस्य हि ॥ तथापि न विधेयं तदत्र वेदां तबोधने ॥ श्रवणं तत एवैतत्पारिशेष्याद्भविष्यति ६८१ अस्मिन्पक्षे यः स्यादिनापेक्ष्यं केनाचित्कचित् ॥ किंतु संन्यास एवैकः शांत्यादिगुणसंयुतः ॥ विवेकि नो विरक्तस्य मुमुक्षोरप्यपेक्ष्यते ६८२ त्रैवर्णिकानधीतांस्तान् रुतदारानपेक्षते ॥ अग्न्यादित्रयमत्रैतद्वक्ष्यमाणं हि वैदिकम् ६८३ जातपुत्रः कृष्णकेशस्त्रिवर्णी दोषवर्जितः ॥ विद्वान्सामर्थ्यसंयुक्त आदधीतविधानतः ॥ अग्नीन्पंचापि च त्रीन्वाश्रौतान् कर्मप्रसाधकान् ६८४ जाययैव तु संयोगादेकमग्निं च केचन ॥ स्मार्तं वदंति मुनयस्तेषां शक्तेरभावतः ६८५ अग्निभिः कर्मिणः स्वर्गं व्रजंति ज्ञानिनोऽपि च ॥ ब्रह्मलोकं तथा कीर्ति सर्वे लोकद्वयोपि च ६८७ अग्निहोत्राभिधं कर्मसायं प्रातरुदाहृतम् ॥ अग्न्याश्रयं विरागेण विना त्रमरणावधि ६८७

मानं यानमिति शेषः ६८३ तत्राग्नीनां तत्सापेक्षत्वादिति पादके वाक्यजातमर्थतः संगृह्यत फलं स्वरूपमाह जातेति त्रिभिः । जातपुत्रकृष्णकेशपदाभ्यां त्रिशद्वैरूपः कालोलक्ष्यते दोषा अयत्वा दयस्तद्वर्जितः विद्वान्कर्मोपयोगिभिरादिवेत्ता सामर्थ्यकर्मोपयोगिद्रव्यसंपदा विरूपतद्युक्तस्त्रैवर्णिकः पंचदक्षिणाग्निगार्हपत्याहवनीयसम्भावसध्यसंज्ञान् त्रीन् आहवनीयां तानेव यथाशास्त्रमाव धीत आधानाख्यकर्मणा उत्पादयेत् कीदृशनेतानग्नीन् श्रुतिविहितान् श्रौतकर्मणां साधकां श्रुत्यर्थः ६८४ जाययैवेति । केचनार्थवर्णिका एकमग्निमेकपि संज्ञकं श्रौतं वदंति तस्याधानं जायायाः संयोगं विवाहकालमारभ्यैव तैरुक्तमिति प्रथमद्वयार्थः तेषां श्रौतानामग्नीनामाधानशतपथमवेतुस्मार्तमोषासनाख्यमेकमग्निमादधीतेति गृहसूत्रकारावदंतीत्यर्थः ६८५ तत्फलमाह अग्निभिरिति । उक्ताग्निभिः केवलकर्मनुष्ठानेन स्वर्गो भवति ज्ञानिनामुपासनासमुचितकर्मपराणां तु ब्रह्मलोको भवति लोकद्वये कीर्तिश्चेति पादित्यर्थः ६८६ अथाग्निहोत्रस्वरूपं संपन्नं वर्णयति अग्नीति । सायं प्रातः कालयोक्तान् अग्निपुत्रिविधवाहुतिपक्षेपरूपमग्निहोत्राख्यं कर्म पाव जीवनमनुष्ठेयमुक्तं यदि वैराग्यं संन्यासाधिकारमप्योजनं जायेत तदेतत्पर्यः अत्राग्न्याश्रयमिति विशेषणेनाग्निपूक्तं सापेक्षं तत्रापि संबध्यते इति सूचितम् ६८७

अस्यफलंपंचयति गृहस्थानामित्यादिना । सूनाहैसास्थानानिकेडनादोनिसेतितदुत्थपापस्यस्पर्शाभावोऽग्निहोत्रस्यैकफलमितिसंबंधः तत्रकेडनीउल्लुखली दलनीविदारणसाधनम् पेपणी पेपणसाधनंशिलोपलादि स्फुटमन्यत् यद्यपिमन्वादिभिर्दलनीसाक्षात्कातथापि पंचसूनागृहस्थस्यचुलीषेण्युपस्करः ॥ केडनीचौदकुंभश्चवद्धयतेयास्तुवाहयन् इतिमनुवाक्येउपस्करपदे नगृहोपकरणत्वरूपेणप्रदर्शिता एतैस्तुउदकुंभस्योपलक्ष्यत्वमभिप्रेत्यस्फुटहिंस्रमनत्वेनदलन्येवोक्तेत्यविरोधः ६८८ मनूक्तंविश्वतर्पणजन्यधर्मलाभरूपफलंदर्शयति अप्राविति । हुताहुतिरग्निद्वारादित्यंगत्वावृष्ट्यादिपरिणामेनप्रजाततिहेतुर्भवतीत्येवमग्निहोत्रीपुमान्विधिकारेणमुक्तइत्यर्थः ६८९ तथाग्निहोत्रीदेवानांमातृसमउक्तइत्याह देवानामिति मातृसमत्वप्रतिपादकंवाक्यमर्थतःपठति यथेहेति ६९० अग्निहोत्रस्यदृष्टंफलंकीर्तिदर्शपूर्णमासादिषज्ञाधिकारश्चेत्येवंरूपबोधयमित्याह अग्निहोत्रीजनइति ६९१ आमुष्मिकेतदाह नाकमिति । परमनंतरंविद्वानुपासकश्चेदितिशेषः दशमेयज्ञरूपसाधनेतदेवफलंबोधयद्दानउक्तमित्याह यज्ञेपीति ६९२ एकादशमानसारूप्यसाधनंवल्लुमवतारयति साधनमिति । एतदुक्तंदशविधसाधनंतथावक्ष्यमाणंसंन्यास

गृहस्थानागृहेनित्यंसूनाःपंचवसंतिहि ॥ केडनीदलनीचुलीषेणीमार्जनीतथा ॥ आभिःकृतस्यपापस्यस्पर्शोर्नैवाग्निहोत्रिणः ६८८ अग्नौप्रास्ताहुतिःसम्यगादित्यमुपतिष्ठते ॥ आदित्याज्जायतेवृष्टिर्वृष्टेरन्नंततःप्रजाः ॥ इत्थंविश्वस्यहेतुःस्यादाग्निहोत्रीपुमानिह ८९ देवानांजननीतुल्यःप्रोक्तोयंवेदवादिभिः ॥ यथेहक्षुधिताबालामातरंपर्युगासते ॥ अग्निहोत्रिणमेवंतेदेवानाकसमाश्रयाः ६९० अग्निहोत्रीजनःकीर्तिधनमप्यधिगच्छति ॥ यज्ञानपिकरोत्येषदर्शादीनपरानपि ९१ नाकंप्रयातिमरणात्परंदेवैर्नमस्कृतः ॥ विद्वांश्चात्रिदिवंगत्वाब्रह्मलोकंचगच्छति ॥ यज्ञेप्येतत्फलंप्रोक्तंयच्चदानेप्रकीर्तितम् ९२ साधनंसर्वमेवैतद्वक्ष्यमाणंचसर्वदा ॥ अपेक्षयाभवेदूयःकस्यचित्किंचिदेवहि ९३ साधनानिदशैतानित्यागेनसहितान्यपि ॥ एकस्मान्मानसान्नित्यंप्रभवंतिनचान्यथा ९४ मनस्वीधैर्यसंपन्नःपुमान्पुण्यरतःसदा ॥ अनुतिष्ठतिसर्वतन्नापरोदीनमानसः ९५ मनोमूलमिदंसर्वलौकिकंवैदिकंतथा ॥ प्रवृत्तंचनिवृत्तंचकर्मासिद्धयतिदेहिनाम् ॥ मानसंततएवैतदुक्तमेकादशंत्विह ९६ प्रजापतिःपुरासृष्ट्वामनसैवजगत्रयम् ॥ पवित्रःप्रथमःपूज्यआसत्सर्वशरीरिणाम् ९७ प्रजापतिर्यथातद्वन्मुनयोदेवताअपि ॥ मनुजाश्चाभवन्सर्वेमानसस्यप्रसादतः ९८ इदंततोधिकंसर्वसाधनेषुप्रकीर्तितम् ॥ मानसंसर्वभूतानांस्वर्गमोक्षंचगच्छताम् ६९९

रूपसाधनंचकस्यचिदेतद्भिन्नस्य साधनस्ययोगात्पूर्वावस्थापेक्षयाकिंचिदूयोधिकंवीर्यवद्भवतीत्यर्थः ६९१ कितदित्याकांक्षायांमानसपदोक्तंधैर्यशालिमनएवेत्याह साधनानीति । एतानिउक्तानिदशसाधनानित्यागःसंन्यासश्चातत्सर्वसाधनजातमानसाधीनफलकमित्यर्थः ६९४ मानसस्यसर्वोपंचयहेतुत्वमेवान्वयव्यतिरेकाभ्यांस्फुटयति मनस्वीत्यादिना । मनस्वीत्यस्यव्याख्यानंधैर्यसंपन्नइति ततश्चैयःसाधनजातम् ६९५ मनोमूलमिति यतःसर्वकार्यजातंलौकिकादिकंमनोऽधीनंततोमनसएकादशसाधनत्वेनोपन्यासःश्रुत्याकृतइत्यर्थः ६९६ मानसस्यसर्वमूलत्वेउदाहरणहिरण्यगर्भएवतावदित्याह प्रजापतिरिति । धैर्यशालिमनःप्रभावदेवहिरण्यगर्भोविश्वंजति पवित्रःस्मरणेनपापहेतामथमंगुल्यःश्लाघ्यश्चासीदिति ६९७ प्रजापतिर्यथेति । नकेवलंमजापतिरेतथाकिंत्वन्वेयिमुनिप्रभृतयोमानसबलादभवन्पवित्राःपुण्याश्चेतिवचनविपरिणामेनसंबंधः ६९८ फलितमाह इदमिति । ततोविश्वमूलत्वात्मानसंसर्गैतःश्रेष्ठसाधनत्वमी

मनसिमानसंसाधनसाधनसोऽस्मिन्शास्त्रेतितीर्थिर्गुणस्तदेवान्स्मृतिप्रसिद्धांस्तावदाह लिङ्गधारणेतित्रयोदशभिः । संन्यासस्तावद्विधः ईडादिलिङ्गधारणसहितस्तद्विद्वत्तत्राद्येविप्रस्येवा

अथ संन्यासस्य द्वादशसाधनस्योत्कर्षयथाश्रुतिवर्णयिष्यंस्तद्वेदान्स्मृतिमसिद्धांस्तावदाह लिंगधारणेति त्रयोदशभिः । संन्यासस्तावद्विविधः दंडादिलिंगधारणसहितस्तद्वद्विद्वत्तत्राद्येविमर्शयेवा
धिकारोऽन्यप्रक्षत्रियादीनामित्यर्थः ७०० आयइति । आद्योलिंगधारणरूपस्तु द्विविधः त्रिदंड एकदंडश्चेति तत्र त्रिदंडस्य भेदो कुटीचकबहूदको एकदंडस्य हंसपरमहंसाख्याविति द्वयोरर्थः ७०१ ।
७०२ तत्र कुटीचकस्याधिकारिणधर्मश्च दर्शयति पुत्रीति त्रिभिः । स्निग्धः स्नेहवान् मृदुलः क्लृप्तासहिष्णुः स्फुटमन्यत् ७०३ । ७०४ पुत्रदत्तेति । पुत्रेण दत्तमशनमन्नादिकं पस्मै स तथा ७०५ बहू
दकाधिकारिणमाह विदारइति द्वाभ्यां । यो मृतदारः पुनस्तत्संपादनेऽक्षमोऽनुत्सुकः कर्मसु संधोपासनादिपुश्चावा नृजरया पुत्रादिपुस्नेहहीनो वृद्धदारीवा भवेत्स बहूदको भवेदिति द्वयोरर्थः ७०६
७०७ तद्वर्मानाह कर्मण्डलुमिति । शिष्यं भिक्षान्नधारणार्थं पवित्रकंजलशोधनवत् 'वस्त्रपूतंजलपिबेत्' इति वचनात् एताः पंचमात्रा उपकरणानि दधानः कीटवन्मंदमंदभूमिपर्यटेदस्यांश्च यतिधर्मान् कुर्या

लिंगधारणरूपोयंत्यागो ब्राह्मणजन्मनः ॥ अलिंगः क्षत्रियादेः स्यात्सम एवात्र धर्मतः ७०० आयश्चतुर्विधः प्रोक्तो मुनिभिर्वेदादिभिः ॥ त्रिदंडो द्विविधस्तद्वदेकदं
डोपितादृशः ७०१ कुटीचको बहूदश्च द्वौ त्रिदंडौ प्रकीर्तितौ ॥ हंसः परमहंसश्च द्वावुक्तावेकदंडिनौ ७०२ पुत्री गृहीथनीतद्वद्वार्ययाचविवर्जितः ॥ जरसा व्याधि
नाचैव ग्रस्तः स्निग्धः सुतादिपु ७०३ भिक्षाया भोजने तद्वदशको मृदुलः पुमान् ॥ त्रिदंडधारयेदेष गृहे कृत्वा कुटीमदा ८०४ पुत्रदत्ताशनो नित्यं स्वधर्मपरिपालकः ॥
कुटीचको भवेद्विषुः प्रणवादिजपेरतः ७०५ विदारो यः पुनर्दारान् संपादयितुमक्षमः ॥ ब्रह्मचर्यरतः कर्मश्रद्धावांश्च जरादिना ७०६ पुत्रादिपुगतस्नेहो वृद्धभार्योथवा
स्वयम् ॥ त्रिदंडपरिगृह्यैव भवेद्विप्रो बहूदकः ७०७ कर्मण्डलुं त्रिदंडं च शिष्यपात्रं पवित्रकम् ॥ दधानः पंचमात्रास्ताः कीटवत्पर्यटेयति ॥ याति धर्मान् शेषांस्तान्
नुतिष्ठेत्सदैव सः ७०८ वैराग्यं परमं प्राप्तो ईषत्कर्मवासनः ॥ यज्ञोपवीती विशिखः सामगोत्रयथावदुः ७०९ एकदंडधरो नित्यं कीटवत्पर्यटन्महीम् ॥ प्रणवादिज
पेयुक्तो भवेदंसोयतिः स्वयम् ७१० वैराग्यं परमं प्राप्त इहा मुत्र सुखेयदा ॥ आनंदं आत्मानमेवैकं संप्रेप्सुर्हृदये स्थितम् ७११ कर्मसंस्कारश्च न्योयः स भवेत्परमः सदा ॥
हंसो विवृत्य करत एकदंडं द्विवैणवम् ७१२ एवं चतुर्विधः प्रोक्तश्चतुर्थाश्रमवासिनाम् ॥ न्यासश्चतुर्थस्तत्रापि सर्वोत्कृष्ट उदाहृतः ७१३ भूतानां प्राणिनः श्रेष्ठाः प्राणि
नां बुद्धिजीविनः ॥ चतुष्पादो बुद्धिमतां चतुष्पादस्वपिगोगणः ७१४ उत्तमागोगणेश्च द्विपदाः सर्वजंतवः ॥ द्विपदस्वपितथा प्रोक्ताः शूद्रा वर्णसमाश्रमाः ७१५
शूद्रेभ्यश्च तथा वैश्यैश्चैव शूद्रवर्णिनः ॥ क्षत्रियेभ्यस्तथा श्रेष्ठा ब्राह्मणा जन्मना हि ये ७१६

वित्यर्थः 'मात्रापरिच्छदे' इति हेमः ७०८ हंससंन्यासस्य तानाह वैराग्यमिति । यः परमवैराग्यवानपि कर्मसु किञ्चित्श्रद्धावान् भवति स हंसोपतिर्भवेत् कीदृशः सामवेदाध्यापि ब्रह्मचारिवद्विशि
खोपवीतोऽयं स्फुटमन्यत् ७०९ । ७१० परमहंसस्य तानाह वैराग्यमिति । प्रेप्सुः साक्षात्किं पुं कर्मवासनाहीनश्च यः सकरेण दंडेण वंधृत्वा परमहंसो भवेदिति द्वयोरर्थः ७११ । ७१२ एषु चरमो
ति श्रेष्ठस्याह एवमिति स्पष्टं ७१३ न्यासस्य सर्वोत्कृष्टां स्फुटयितुमुत्कृष्टं परंपरापुराणादिप्रसिद्धामभिनयति भूतानामिति सप्तभिः । भूतानां शरीराणां मध्ये प्राणिनः स्फुटप्राणव्यापारकाः श्रेष्ठाः
तेभ्योपरि स्फुटप्राणव्यापारकाः सर्पादयः श्रेष्ठाः एवमग्रेषु चतुष्पादः पशवस्तपुगावस्तथेति ७१४ उत्तमा इति । कीदृशः शूद्राः वर्णेन समः समानकाले प्राप्त आश्रमो मे स्तैतथा जन्मभ्यामरणशूद्रस्य एकवर्णत्वं
मेकाश्रमत्वं चाद्वयत्वाभाव इति यावत् ७१५ शूद्रेभ्य इति स्पष्टम् ७१६

ब्राह्मणेश्वरसमादेवाअग्न्याद्याः परिकीर्तिताः ॥ ब्राह्मणेष्वपि विद्वांसो वेदवेदार्थवेदिनः ७१७ विद्वत्स्थपितथैव स्थुरुत्तमानि श्रिता हि ये ॥ शास्त्रार्थसंशयंहित्वा वर्तते
निश्चला इव ७१८ निश्चितेष्वपि विज्ञेया उत्तमायेत्र कर्मिणः ॥ आश्रमाणां विभेदेन चतुर्थाये प्रकीर्तिताः ७१९ बहुभ्योऽत्र गृहीज्ञेय उत्तमो गृहिणोऽपि च ॥ वर्णितो
यतिः सोऽयं चतुर्था परिकीर्तितः ७२० कुटीचको बहूदश्च हंसः परमहंसकः ॥ चतुर्विधो यतिः प्रोक्तो यो यः पश्चात्स उत्तमः ७२१ चतुर्थाः परमाहंसावेदे ब्रह्मविदः
स्मृताः ॥ ब्रह्मनिष्ठाय तस्तेषां न्यासः स्यादात्मवेदने ७२२ त्वंपदार्थविवेकाय संन्यासः सर्वकर्मणाम् ॥ प्रकुर्वाणः पतत्येष तं त्यक्त्वा कर्ममोहतः ॥ कुर्याणश्च परं ब्रह्म
भवत्येव न संशयः ७२३ ब्रह्मसर्वात्मकं यस्मात्पूर्वमेव समीरितम् ॥ विद्वांसो ब्रह्मविज्ञानात्ततः सर्वं भवति ते ७२४ कालात्मकमकालं च सदसच्च परापरम् ॥
ब्रह्मविद्यास्ततस्तेभ्यो नासीन्नास्ति न भाव्यपि ॥ उत्कृष्टतत एवैते स्मृताः सर्वोत्तमा भुवि ७२५ ब्रह्मविज्ञानदोन्यासस्तत एव परः स्मृतः ॥ परं च ब्रह्मतस्माद्यद
न्यत्स्यात्साधनं भुवि ॥ तप आदि निष्ठं तदयमेवाधिकस्ततः ७२६ न्यासे ब्रह्मात्मके सर्वजगतो हेतुतां द्विजाः ॥ विवक्षव इमां प्रादुर्युक्तिवेद समीरिताम् ७२७ न्या
सा ब्रह्मात्मविज्ञानं विदुषां जायते यतः ॥ ततो न्यासः परं ब्रह्मकारणं हेतुवर्जितम् ७२८

चसर्वात्मनः सर्वोत्कृष्टत्वमपि विदुषः सिद्धमिति याह ब्रह्मेति । यतो ब्रह्मणः सर्वात्मकत्वविज्ञानेन लाभश्च पूर्वमुक्तस्ततस्ते विद्वांसः सर्वं भवन्तीति युक्तमिति संबन्धः ७२४ सर्वपदार्थस्फुटयन्फलितमाह
कालात्मकमिति । कालात्मकं कालोपाधिभूतं कार्यजातं अकालं नित्यं च एतत्सर्वरूपाः ब्रह्मविद्याः ब्रह्मणि विद्यायेपातेन तथाभूता भवन्तीति तस्तेभ्य उत्कृष्टभूता दिक्कनास्ति अतस्ते सर्वोत्कृष्टा इति ७२५ अतो
विद्याद्वारा सर्वोत्कृष्टत्वप्रयोजकत्वात्संन्यासो ब्रह्मत्वेन परः श्रुत्योक्त इत्याह ब्रह्मविज्ञानदइति । यथा च ब्रह्मापेक्षया सर्वकार्यकारणजातमपरंतथा ब्रह्मरूपतयोक्ताभ्यासात्सर्वमुक्तसाधनजातमपरमिति
सिद्धमिति याह परं वेत्त्यादिना ७२६ अथ संन्यासपरमवेत्तपंतिप्रपंचकस्य न्यास इत्याहुर्मेनापिण इत्यादिग्रंथस्वार्थमाह न्यास इति । न्यासे ब्रह्मरूपवर्ततमयुक्तसर्वजगतीहेतुतां च विवक्ष्योव
क्तमिच्छयः स्फुटिकर्तृमिच्छां तद्विपावत तथाभूतादिज्ञास्ति तत्तत्पदार्थसंन्यासाणां युक्तियाद्वारित्यर्थः ७२७ तत्र ब्रह्मरूपतामुपपादयति न्यासादिति । यतो न्यासाद्विज्ञानात्तन्मात्रं ब्रह्ममात्रमप्यो

ब्रह्मणो मूलकारणतां स्फुटयति यत इति । यतो ब्रह्मण इदं सूक्ष्मं स्थूलं च भूतपंचकं जातं तत्र सूक्ष्ममप्यो हिरण्यगर्भ इत्युच्यते सूक्ष्मकार्यं स्थूलसमष्ट्युपाधिकं स्तु मजापतिरिति विराडिति संवत्सर इति आदित्य इति
 चनामभिरुक्तः श्रुताविति द्वयोरर्थः ७२९ । ७३० तत्राप्यादित्यं मंडलान्तःस्थस्य भगवतो जगत्कारणत्वं प्रत्यक्षसिद्धां न्वयं पतिरेकाभ्यां निश्चीयते इत्याह आदित्येति ७३१ प्रत्यक्षेण कारणतासिद्धिमे
 व श्रुत्युक्तं परंपराया दर्शयति रश्मिभिरिति नवभिः । यतो यमादित्यांतस्थः पुरुषः स्वशरीरोत्थक्रियेर्जलमाकृष्य मेघगतं कृत्वा च मुंचति कीदृशं जलं सर्वकारणं ७३२ कथं तत्सर्वकारणमित्यत आह
 स्थावरा इति । ततो वृष्टिजलदेवस्थावरजातयस्तत्राज्ञहेतुत्वेन प्रधानभूता ओषधिवनस्पतयश्च जायंते तेभ्यो जलं तस्मात्प्राणधारणं च जंतूनां भवतीति प्रसिद्धमिति द्वयोरर्थः ७३३ । ७३४ एवमन्नसृष्ट्या
 सकलदृष्टहेतुत्वमादित्यमंडलान्तःस्थस्योक्तमथ तत्कार्येणैककलाभ्युदयनिःश्रेयससाधनतोऽप्यस्या सेनादित्यमंडलस्थस्य ब्रह्मणो विश्वहेतुत्वं स्फुटयन्ननादभ्युदयनिःश्रेयसयोः सिद्धिपरंपरामाह प्राण इति
 पङ्क्तिः । अन्नजेभ्यः प्राणेभ्यः कर्मकरणसामर्थ्यरूपं बलं भवति बलाच्च शुद्धकर्मरूपं तपो भवति यद्गुणावरुणोपदेशेन कृतमित्युक्तं ततः शुद्धकर्मरूपात्तपसः श्रद्धापरलोकास्तित्वबुद्धिरूपा भवति ततश्च

यतः सूत्रमिदं जातं सूक्ष्मं पंचभूतकम् ॥ हिरण्यगर्भ इत्येतदुच्यते वेदवादिभिः ७२९ अस्मात्प्रजापतिर्जातो विराट्संवत्सरश्च यः ॥ आदित्य इति चाप्युक्तो
 वेदवादरतैर्द्विजैः ७३० आदित्यमंडले योऽयं स्वर्णवर्णः पुमान् स्थितः ॥ स एव जगतो हेतुः प्रत्यक्षमिदं दृश्यते ७३१ रश्मिभिः स्वशरीरोत्थैर्यतो जलदं संश्रितम् ॥
 नीरं मुंचति लोकेऽस्मिन् सर्वेषामिह कारणम् ७३२ स्थावरास्तत एवैते जायंते भूमिमाश्रिताः ॥ ओषधयः कीर्तितायाश्च ये वनस्पतयोऽपि च ७३३ स्थावरेभ्यो भव
 त्यन्नं विविधं प्राणिनामिह ॥ अन्नतः सर्वजंतूनां प्राणा जीवनहेतवः ७३४ प्राणतश्च तथैव स्याद्बलं तत्कर्मकारणम् ॥ बलतस्तप एतत्स्याद्यत्कृतं भृगुणापुरा ७३५
 कर्मशुद्धततः श्रद्धापरलोकास्तित्थीरपि ॥ श्रद्धातो जायते मेधाया स्याद्देवार्थधारिणी ७३६ मेधातो जायते बुद्धिर्मनसोऽपि नियामिका ॥ यस्यानियमतो नित्यं
 शास्त्रार्थं तत्प्रवर्तते ७३७ मनीषयामनश्चेतज्जायतेशास्त्रसंस्कृतम् ॥ मनसो जायतेशांतिरात्मन्येव हि यात्रधीः ७३८ शांत्या च जायते चित्तमात्मज्ञानोऽनुसृतं
 हियत् ॥ चित्तात्स्मृतिर्भवेद्देवाक्यार्थे गुरुकीर्तिते ७३९ स्मृत्या स्मारो भवेत्तस्य प्रकाशो वगमात्मकः ॥ स्माराद्ब्रह्मात्मविज्ञानं श्रवणादिसमुद्भवम् ॥ आनंदा
 त्माततः साक्षाद्भवती ह शरीरिणः ७४० एवं ब्रह्मात्मकोऽन्यासोऽयस्मादन्नस्य कारणम् ॥ तस्मादन्नं ददजंतुः सर्वाण्येतानि यच्छति ७४१

शास्त्रार्थधारणसमबुद्धिरूपमेधाभवतीति द्वयोरर्थः ७३५ ७३६ मेधात इति । तस्यामेधातो बुद्धिर्मनसो नियमनसमर्थो बुद्धिर्वृत्तिर्जायते यस्यानियमतो हेतोस्तस्मिन् नियमेन इतराकारपरिहारेण शा
 स्त्रार्थप्रवर्तते इत्यर्थः ७३७ मनीषयेति । तयामनीषया शास्त्रार्थवासना संस्कृतांतःकरणावस्थामनःपदोक्ता जायते ततो मनस आत्माकारधीवृत्तिरूपा शांतिर्भवतीत्यर्थः ७३८ शांत्या चेति ।
 उक्तरूपायां शांतौ सत्यामात्मन आनंदोऽदिविशेषनिर्णयोऽनुसृतः करणवृत्तिरूपं चिंत्यायते ततश्चानंदत्वादिप्रतिपादकगुरुत्वं दिष्टवेदवाक्यार्थगोचरा स्मृतिर्भवति ततश्च शुद्धतत्त्वं पदार्थप्रकाशः स्मारपदो
 क्तो जायते ततः स्माराद्ब्रह्मात्मज्ञानं श्रवणादिसमुद्भवम् ७३९ ७४० एवमिति । यत एवमुक्तविधया ब्रह्मरूपः संन्यासोऽन्नस्य
 कारणं जनकफलं भवति तत्रादित्यांतस्थरूपेण वृष्टिद्वारा जनकप्राणादिपरंपराजन्मसाक्षात्कारहेतुत्वेन फलरूपं भवतीति तस्मादुभयतो ब्रह्मसंबद्धमर्जं जानन्नयोऽनंददत्तप्रपच्छन् भवति स जन एतानि वर्णिता
 न्यन्नस्य कार्याणि कारणाणि प्रपच्छन् भवतीत्यर्थः दृष्टिकार्यदाने कारणदानं यथा म्रफलदाने तद्वत्सदानं तथा कारणदाने कार्यदानमपि यथा गोदाने नुग्धदानमिति ७४१

तत्रान्नस्याध्यात्मप्रपंचकारणतांपूर्वोक्तकोशपंचकानुवादेन श्रुत्यादिशितामभिनयति । अन्नतइतिद्वाभ्यां । अन्नादिशब्दाः कोशपराः । ज्ञानाद्विज्ञानमयात्सुखमानंदमयाख्यं जायते आविर्भवतीत्येवं पंचकोशरूपेणान्नप्रवस्थितमित्यर्थः ७४२ पंचमइति । तेषुकोशेषुपंचमज्ञानंदोज्ञानतोविज्ञानमयाजातोभवतीतियदुक्तं तन्माययैवमायामयप्रियमोदादिविशिष्टरूपाभिप्रायेणेवेतिबोध्यं यतोऽयमानंदः पुच्छभूतशुद्धात्मरूपेणवास्तवेनजायतेइत्यर्थः ७४३ तस्यवस्तुतो जन्मायोग्यतांस्फुटयितुं स एष इत्यादिश्रुत्युक्तामाधिदेविकीं विभूतिमाह पुरुषइत्यादिना । योयमानंदरूपः पुरुषः सत्रिलोक्यादिभिर्ब्रह्मभौरूपैरूपवानितिप्रथमदलार्थः रूपपंचकमभिनयति लोकेति । पृथिवीअंतरिक्षंयौदिशः कोणाश्च एतेरूपपरिवेद्वंपंचविद्योजातइत्यर्थः ७४४ न केवलमेतान्येवांस्परूपाणि किंतुसमस्तं जगदित्याह पुरुषेणेति । अमुनापुरुषेण सर्वकालत्रयावच्छिन्नं जगत्ओत्तमोत्तमं सर्वतोव्याप्तमित्यर्थः ७४५ जिज्ञासाक्लमपदस्य कृतजापदस्यरयिष्ठपदस्य चार्थदलत्रयेणाह जिज्ञासयेति । विचाररूपयाजिज्ञासया लभ्यः अवश्यभाविफलकत्वेन कृतपदोक्तात्कर्मणः सकाशात्फलरूपेण जातः समस्तसत्फलरूपइति यावत् तथारयिपदेन धनवाचकेन सुवर्णसमीचीनं वस्तुलक्षितं तत्र सर्वत्र

अन्नतः प्राणिनां प्राणः प्राणेश्वरमनस्तथा ॥ विज्ञानं मनसो ज्ञानात्सुखमन्नप्रजायते ॥ अन्नपंचात्मकं ह्येवं पंचकोशेषु कीर्तितम् ७४२ पंचमो ज्ञानतो जात आनंदः सुखशब्दभाक् ॥ माययैवायमात्माख्यो जायते न तु तत्त्वतः ७४३ पुरुषो यस्त्रिलोक्याश्च दिशामपि च रूपभाक् ॥ लोकत्रयीदिशस्तद्वदवांतरदिशोपि च ॥ इत्थं पंचात्मको जातः पुमान्भेदविवर्जितः ७४४ पुरुषेणामुना सर्वमोत्तमोत्तमं जगत्त्रयं ॥ तंतुनेव पटोभा विभवदूतं तथा पुमान् ७४५ जिज्ञासया सदा गम्यः पुरुषो मननारख्यया ॥ कृतादेषु पुनान्जातः फलरूपेण कर्मणः ॥ सुवर्णे त्रसमीचीने वस्तु न्यैषो वतिष्ठते ७४६ श्रद्धया तु तथा सत्यादेषु गम्यो महेश्वरः ॥ स्वयं ज्योतिर्य तस्तेन तेजस्य पि च गीयते ७४७ तपसो भृगुणा पूर्वं समनुष्ठितरूपिणः ॥ वरोति शयितो यस्माद्भरिष्ठस्तेन कथ्यते ७४८ एवंभूतं पुरा प्रोक्तमानं दात्मानमीश्वरम् ॥ हृदयस्थेन मनसा ज्ञात्वा क्लेशविवर्जितः ॥ भूयो न मरणं गच्छेदेतदेहस्य पाततः ७४९ मृत्त्वानम्रियते यस्मान्म्यासाद्ब्रह्मात्मवेदनम् ॥ अत्रैव ब्रह्मलोके वासं प्राप्या ज्ञाननाशनम् ७५० तस्मान्म्यासं परं प्राहुः साधनं ब्रह्मवादिनः ॥ सत्यादीनां पुरोक्तानामेषां साधनरूपिणां ७५१ न्यासेन गम्यते यो यमानं दात्मास्वयंप्रभः ॥ सत्यः सूक्ष्मो विभुः स्वांतः प्राणापानव्यवस्थितः ॥ संघितयोः प्रकुर्वाणो वामनो व्यानरूपतः ७५२

अंशं शेन स्थित इति दलत्रयार्थः ७४६ श्रद्धादिपदत्रयार्थमाह श्रद्धयेति । श्रद्धया सत्त्वेन च लभ्यमानत्वात् श्रद्धासत्त्वपदाम्यामुक्ता तथा स्वयंप्रकाशत्वात् तेजस्वीति कथ्यते महस्त्वपदेनेत्यर्थः ७४७ तपोऽपेक्षया वरिष्ठत्वमाह तपसइति । भृगुणानुष्ठितं यत्तपस्तत्साधनं तरेभ्यो वर्तस्मादपि साधनभूतादभिष्यंग्य फलरूपतयाऽत्युत्कृष्टत्वादयं पुरुषस्तपसो वरिष्ठ इत्युक्तइत्यर्थः ७४८ तद्विज्ञानफलमाह एवंभूतमिति । एवंभूतं वर्णितगुणैरुपलक्षितं तत्त्वमेकांशेन मनसा ज्ञात्वा क्लेशवर्जितो भवति देहपातानंतरं पुनर्न जायते चेत्यर्थः ७४९ वर्णितात्मज्ञानं प्रत्यसाधारणकारणत्वाच्च न्यासस्योक्तसाधनेभ्योऽत्युत्कृष्टत्वं सिद्धमित्याह मृत्वेतिद्वाभ्यां यतो न्यासप्रभावादिह ब्रह्मलोके वा अज्ञाननाशकं ब्रह्मात्मवेदनं प्राप्य मृत्त्वानम्रियते मुच्यते ततो न्यासोक्तसाधनेभ्यः श्रेष्ठइति द्वयोरर्थः ७५० ७५१ न्यासस्यात्मनः प्रतिपत्तिस्वरूपमभिनयतीत्युक्तं इत्यदिः प्रणवांतस्य श्रुतिवाक्यस्य पदानामर्थदर्शयति न्यासेनेति नवभिः । योऽन्यासेन गम्य आत्मा सत्त्वयंप्रकाशानंदरूपत्वेन वित्तवजिरिति शयमेमास्वत्वाद्गम्यपदेन श्रुत्योक्तः अग्न्यपदेन तदग्निरिति बोधोर्विलक्षणस्य सत्त्वात् सूक्ष्मत्वरूपमुक्तं तथा स्वांतः स्वस्य संघातस्यांतः प्राणापानयोर्निर्गतत्वेन विशेषतो व्यवस्थितः संघतयोः संघिन्यायानरूपं कुर्वाणः पूर्वोक्तसाधनसंज्ञाभ्यवित्तवजापानसंघातस्य अर्थः ७५२

ब्रह्मेति । पुनः कीदृशः ब्रह्मरूपः पूर्णत्वात् तथा विश्वस्य धारकः पोषकः सूर्यचंद्रादीनां तेजसः प्रदायकः ब्राह्मणादीनां वर्चसोदाता ७५३ तेजः पदस्य वर्चः पदस्य चार्थमेवमाह तेज इति । दाह प्रकाशयोः प्रयोजकं तेज इत्युच्यते सौष्ठवस्य सौंदर्यस्य कारणं प्रयोजकं यज्ज्योतिस्तद्वर्च इत्युच्यते तत्र वर्चोदायकत्वं यद्गन्तव्यं तत्तज्जां त्रारि रूपेण बोध्यम् यतो जात्राग्निकृतान्नपरिपाक्यशदेवांग सौष्ठवं दृश्यते इत्यर्थः ७५४ शुभ्रोदाहतिपदार्थमाह शुभ्रमिति । सुवर्णदर्पणादिषु सूर्यकिरणसंपर्केण यद्भास्वरं परप्रकाशकं ज्योतिरुद्भवति तदशुभ्रमित्युच्यते तस्य दायकोप्ययमेवेत्यर्थः ७५५ अथवेति । अथवा शुभ्रपदेन सूर्यचंद्रयोस्तेज उच्यते अग्रे स्तेजस्तु वर्च इत्युच्यते तथाच अग्निसूर्यचंद्राणां तेजो यो ददाति स पुमान् हृदयस्थः संन्यासेन लभ्य इति द्वयोरर्थः ७५६ । ७५७ उपयामगृहीतादिपदत्रयार्थमाह उपेति । उपसमीपेयमा अहिंसा सत्यादयो यस्येति न्युत्पत्त्या संन्यास उपयामपदेनोक्तः तेन गृहीतत्वा लब्धत्वादयमात्मा उपयामगृहीत इत्युक्तः अयं कः यः स्वप्रकाशत्वा

ब्रह्मरूपोत्र विश्वस्य धारकस्तेजसः प्रदः ॥ सूर्यादीनां तथा वर्चो ब्राह्मणादेः प्रयच्छति ७५३ तेजो दाहादिहेतुः स्याद्वर्चः सौष्ठवकारणम् ॥ वर्चो ददाति भगवान् जात्रोऽग्निः शरीरिणाम् ॥ पुरुषो दृश्यते येन नीरोऽङ्गः कांति संयुतः ७५४ शुभ्रं स्याद्भास्वरं वस्तु सूर्यस्य किरणादिना ॥ जांबूनदादिसंजातं तदप्येव प्रयच्छति ७५५ अथवा शुभ्रमुद्दिष्टं तेज एव मनीषिभिः ॥ सूर्याचंद्रमसोस्तद्वदग्रे वर्चः प्रकीर्तितम् ७५६ अग्रेः सूर्यस्य सोमस्य वर्चोऽशुभ्रं च यच्छति ॥ यः पुमान् सोत्र संन्यासा लभ्य ते हृदयस्थितः ७५७ उपयामोत्र संन्यासो यमास्तस्य समीपगाः ॥ यतस्तेनामुना देवो गृहीतो वेदवादिभिः ७५८ उपयामगृहीतो यमानं दात्मानि गच्छते ॥ स्वप्रकाशं परं ब्रह्म सत्यज्ञानादिलक्षणम् ७५९ जावालादिश्रुतिप्रोक्तं न्यासं कृत्वा जितेन्द्रियः ॥ तत्त्वमस्यादिवाक्यार्थवाचकं प्रणवाक्षरम् ७६० हंसादिश्रुतिसंप्रोक्तं योगमास्थाय धैर्यवान् ॥ गुरुरूपदिष्टमार्गेण युंजीतात्मानमात्मना ७६१ य एतां महतीं ब्रह्मविद्यां मोहविनाशिनीं ॥ देवानां गुह्यभूतां च निधिवत्तैस्तुरक्षिताम् ॥ जानीते ब्रह्मणः सोऽयं महिमानं समाप्नुयात् ७६२ यद्गुमादयं पुमान् गच्छेन्महिमानममुं तथा ॥ तत्कामस्तत एवायमेनां कुर्वीत सर्वथा ७६३

महःपदेन सत्यादिलक्षणत्वाद्ब्रह्मपदेन चोक्त इति द्वयोरर्थः ७५८ । ७५९ उत्तराध्यायजिज्ञासासुत्यापयन् प्रणवा लंबनेन वर्णितपुरुषे चित्ते काग्र्यं कुर्यादित्याह जावालादीति दाभ्यां । जावालाद्युपनिषदुक्तप्रकरणन्यासं कृत्वा तथा महावाक्यार्थस्य ऐक्यस्य सोऽहमित्यप्रसकारहकारलोपनिष्पन्नत्वावाचकं प्रणवं विदित्वेति शेषः तथा हंसाद्युपनिषदुक्तविषययोगमास्थाय लंबयथीर आत्मानं परमात्मना युंजीत ऐक्येन चित्तयेति द्वयोरर्थः ७६० । ७६१ उक्तज्ञानस्य फलमाह य एतां मिति । तं देवैर्वित्तवद्रक्षितत्वेन गुह्यभूताम् ७६२ फलितमाह यस्मादिति । यस्मात्पुमानयि कारीतयोक्तविषया अमुं ब्रह्मसंबन्धिनां महिमानं गच्छति ततस्तत्कामो ब्रह्म महिमा प्राप्सिकामो यमधिकारी एनां विद्यां सर्वप्रकरणसंपादयेदित्यर्थः ७६३

उपनिषत्पदेन मुख्यवृत्त्या ब्रह्मविद्यावाचकेन तदुपापभूतो ग्रंथो लक्षणयोच्यत इत्याह सदेरिति । उपनिषदुपसर्गद्वयपूर्वकस्य सदिवातोऽदितः समुद्रूतो यमुपनिषच्छब्द उपसर्गान्निधेन नितरां सादयति
 विशीर्णं करोत्यबोधं मिति व्युत्पत्त्या ब्रह्मविद्याया अभिधायकस्तेन सैव ब्रह्मविद्यैवोपनिषदितिवक्तव्या तस्या ब्रह्मविद्यायाः प्रापकत्वाद्ग्रंथोपि वथोक्त इत्यर्थः ७६४ उपसंहरति एषोपनिषदत्रेति ।
 अत्र दशमाध्याये तित्तिरिशाखागतारहस्या ब्रह्मविद्या प्रोक्ता अतो वर्णितरूपाया विद्याया अधिका विद्या अस्मिन् तित्तिरिशाखाग्रंथेनास्तीत्यर्थः ७६५ तस्यैवं विदुष इत्याद्यनुवाकस्य यज्ञांगानां सांगा
 नां विदुच्छरीरे समारोपोऽप्यासद्वारेण ससंन्यासात्मविद्याप्रशंसनपरत्वांगीकारे तदुपासनं मंदैर्यज्ञादिबहिरंगसाधनवदंतःकरणशुद्धयर्थं कर्तव्यं न तु शमादिवदंतं रंगसाधनत्वादुक्तात्मविद्यावतापि कर्त
 व्यमित्याशयेनाह पुरुषस्येति । अत्र नारायणीयांतिमानुवाके पुरुषस्य उक्तात्मविद्यावतः सर्वं धीयो यज्ञो ज्ञाननिष्ठारूपस्तस्य कर्ममय यज्ञांगानां यजमानपत्न्यादीनामात्मश्रद्धादिषु समारोपरूपेषु

सदेरुपनिषदस्य शब्दो यमुदितः सदा ॥ ब्रह्मविद्याभिधस्तेन सैवोक्तोपनिषद्विज्ञैः ॥ तस्यास्तुवाचकः सोऽयं ग्रंथोऽप्युपनिषन्मतः ७६४ एषोपनिषदत्रोक्ता तित्ति
 र्युक्ता मया धुना ॥ ब्रह्मविद्याधिकानां तोऽयं ग्रंथेऽस्मिन् विद्यते कचित् ७६५ पुरुषस्यात्र यो यज्ञस्तस्योपासनमीरितम् ॥ मंदानामधिकारस्य सिद्ध्यै नैवात्मबुद्धये ॥
 इतः परंपुनः किं त्वं श्रोतुमिच्छसि तद्वद ७६६ इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादशिष्येण श्रीशंकरानंदभगवता विरचित उपनिषद्भूत आत्मपु
 राणे तैत्तिरीयसारांथप्रकाशो नाम दशमोऽध्यायः समाप्तः ॥ १० ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

पासनं चित्तशुद्धये मंदैः कर्तव्यमित्येतदर्थमुक्तं नत्वा त्मासाक्षात्कारार्थमुक्तं येन विदुषापि कर्तव्यस्यादित्यर्थः अधिकमाकरेण न संशेषम् ७६६ यस्मिन् न्यस्तं मनो वस्थां भोगानौचित्यतोऽश्रुते ॥ वा
 चामगोचरं देवतेनारायणमाश्रये ॥ १ ॥ अस्यार्थः ॥ भगवति न्यस्तचित्तानां कृतकृत्यत्वेन मनसा कृत्यं नास्ति भगवतोऽपि पूर्णकामत्वा न्यासापहारदोषोपदेष्टृत्वाच्च तेन कृत्यम् तथा चानंद
 सिंघो भगवति ज्ञानाधिपतिरुक्तबीजभावि स्यस्तस्य चित्तस्य कानुमतिरिति भावः ॥ १ ॥ इति श्रीदत्तकुलतिलककृष्णचंदात्मजदिलारामसुरितनृनरामकृष्णस्य श्रीविश्वेश्वराश्रमपूज्यपादाग्रमुदीत
 स्य कृत्यात्मपुराणटीकायां सप्तमाध्यायवर्णनसमाप्तः समाप्तः ॥ २० ॥

॥ इत्यात्मपुराणे दशमाऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे एकादशाध्यायप्रारंभः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ स्मृतीरावणदण्डोरेहरेरक्षाधिर्मथिनः ॥ एकादशावतारस्यतारिण्येकादशांबुधेः ॥ १ ॥ अस्यार्थः । रावणदण्डोरेहरस्यअक्षरावणपुत्रमधिप्रापमंथितुंशीलंयस्यसथाभूत
स्यएकादशरुद्रावतारस्यचहरेहनुमतःस्मृतिरेकादशाध्यायरूपसिंधोस्तारिकेत्यर्थः । श्रीरामचंद्रपक्षे । रक्षयाक्रव्यादिप्रजानामाधिमानसपीडामंथितुंशीलंयस्यसतथातस्यदशावतारस्यचस्मृ
तिरेकाऽऽहायातातरिणीभवतिपतीऽबुधेरेकाविलक्षणादशामीतावस्थाभूदित्यर्थः । शंभुपक्षे । कैलासोत्थापनोद्यतरावणस्यपदांगुष्ठनमनेनगर्वहरस्यतथाहरेर्विष्णोःसहस्राब्जैःपूजयतोयस्तत्सं
ख्यापूरणार्थमक्षस्यनेत्रस्यापणेआधिःकेशस्तंमंथितुंपुण्डरीकाक्षनामसुदर्शनयोर्दानेनपरिहर्तुंशीलंयस्यसतथातस्य एकादशमूर्तैरतएवएकादशानांअम्बूनांगंगाप्रवाहाणामाधारस्यचस्मृतिरेकाअस
हायातातरिणीत्यर्थः । ग्रंथप्रमेयपक्षे । रावणःनानाप्रलापहेतुर्योर्दण्डोर्दिहाद्यभिमानःसएवारिःशत्रुस्तस्यहरेर्वृत्त्यारूढरूपेणहारकस्यअक्षणाभिर्मिदियाणामधिमंथिनोनिन्यंतुरंतयाभिणइतिपावत् ए
कादशसंख्याभिर्जाबलादिभिरत्राध्यायउपात्तनामभिरुपनिषद्विरवतारोबुद्धिप्रसरोयत्रतत्तथातस्यस्मृतिर्दशांबुधेःसंसारदशारूपसिंधोरेकाऽऽहायातातरिकेत्यर्थः । जाबालगर्भब्रह्मपरमहंसहंसआ

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ श्रुत्वैवंतितिरेज्ञानंशिष्योविस्मयमागतः ॥ संन्यासंप्रष्टुकामःसन्निदंवचनमुक्तवान् १ ऐतरेयोद्विजश्रेष्ठस्तथाकौषीतकिर्मुनिः ॥
आदित्योभगवानेषसश्वेताश्वतरोपिच २ कठश्चतितिरिश्वैतेयज्जानंतिमहाधियः ॥ ज्ञानंतद्रवताप्रोक्तदुःखसागरशोषकम् ३ गुरोयत्रश्रुताएताःकथाश्चित्रार्थ
संयुताः ॥ प्रजानांमुनिभिःसार्द्धंसंवादोब्रह्मबोधने ४ तैरेवमामदेवस्यगर्भस्यस्यमहात्मनः ॥ प्रतर्दनस्यशक्रेणविप्रस्याजातशत्रुणा ५ कांडत्रयस्यवंशश्चभेदाभे
दस्वरूपवान् ॥ अश्विभ्यामपिसंवादऋषेःसर्वार्थदर्शिनः ६ दध्यङ्गुलार्थवर्णस्यापिमाहात्म्यंगुरुतातथा ॥ शक्रस्यसाहसंतद्रदश्विनोस्तस्यशिष्ययोः ७ याज्ञव
ल्क्यस्यसंवादोमुनिभिर्जल्पसंज्ञितः ॥ विदग्धेनचयत्रेमेस्वस्यप्राणाःपणीकृताः ८ जनकेनचतस्यैववादसंज्ञोमहात्मनः ॥ द्विवारंयत्रशास्त्रार्थःसकलोपिनिरू
पितः ९ मैत्रेय्यापिचतस्यैवविरक्तस्यमहात्मनः ॥ मुनीनामपिसंवादःकारणस्यचनिर्णयः १० यमेनसहसंवादस्तथैवचिकेतसः ॥ भृगोश्चवरुणस्यापिसंवादो
न्योपिकश्चन ॥ एतत्सर्वमयात्वतःश्रुतंब्रह्मावबोधनम् ११ अत्रतितिरिविज्ञानेसाधनानांपरंपरा ॥ न्यासांताकीर्तितान्यासोबहुश्वश्रुतस्तथा १२ चातुर्वि
ध्यंचसंन्यासेवत्रैतद्रवतेरितम् ॥ चतुर्थेपरमेहंसेजिज्ञासामभवर्तते १३ पृच्छाम्यत्रचतत्पृष्ट्वाजाबालाद्यैःसमीरितम् ॥ न्यासयोगंचहंसाद्यैस्त्वतस्तंपूर्वमीरय १४

रुणेयपुरिकाअमृतनादमहतआत्मप्रबोधकेवल्येत्यादीन्युपनिषत्पदांतानिएकादशानामानिमुलेकीर्तयिष्यमाणानिबोध्यानि आरुणेयोपनिषदुपन्यासःसंवादोपन्यासेनैवकृतइतिभावः ॥ १ ॥
शिष्यप्रश्नमवतारइति श्रुत्वैवमिति १ संन्यासंसफलसैतिकर्त्तव्यंचप्रष्टुकामोजिज्ञासुर्मैधावीसंक्षेपणीकृतमनुवदति ऐतरेयइतिद्वाभ्यां २ । ३ विशेषतोनुवादेहेतुमाह गुरोइति । यत्रय
स्यज्ञानस्योपबृंहणार्थमेताःकथाःश्रुताः । एताःकाइत्यत्रआह प्रजानामित्यादि । तेर्मुनिभिः संवादइतित्रिवारमनुयंगः ४ । ५ चतुर्थार्थमनुवदति कांडेतिद्वाभ्यां । शक्रनिरूपिता
गुरुता ६ । ७ पंचमीकृतमनुवदति याज्ञवल्क्यस्येति । पणीकृतापण्यबद्धारिता जल्पोविजिगीषयाकृतः ८ पष्ठार्थमनुवदति जनकेनेति । वादोनिर्णयार्थः द्विवारंकृत्वाक्षणेनदुत्तर
ग्रंथेच ९ सप्तमादिचतुर्णामर्थदर्शयति मैत्रेयेत्याद्यर्द्धचतुष्टयेन । तस्ययाज्ञवल्क्यस्य अयोपिनारायणीयाख्यः उपसंहरति एतदिति १० । ११ प्रश्नबीजमाह अत्रेति । अत्र
पूर्वविधायि न्यासांतासंन्यासपर्यंता १२ । १३ पृच्छामिति । उत्कटजिज्ञासागोचरत्वात्संपरमहंसंमथमवर्णयेत्यर्थः १४

श्रीतमभृतिपदेनभारद्वाजशुक्रादयोज्ञेयाइतिदर्शयस्तेपात्रसमावसासतामाह भारद्वाजादयइति २८ तेषामव्यक्तलिङ्गतामाह नमुंडाइति । मुंडाःमुंडिताः तेषासिद्धाः एतेनरक्तवाससः २९ तथेतेऽव्य-
क्ताचारइत्याह आचारइति । अव्यक्ताचारःकीदृशीभवतीतिचेदित्यमित्याह अव्यक्ताचारवानिति । एवमित्थं ३० एवंपदार्थेप्रपंचयति अव्यक्तेत्यादिना । अव्यक्तावलक्षितामतिर्यस्यसतथा ३१
सर्वज्ञवादिति । श्रुतशास्त्रं श्रुतमाकर्णितेशास्त्रेइतिहेमः एकत्रकचित् ३२ रागांधेति । स्पष्टम् ३३ यंनसंतनचासंतंनाश्रुतंनबहुश्रुतं । नमुवृत्तंनदुर्वृत्तंवेदकश्चित्सब्राह्मणःइतिस्मृतावप्येवोक्तइत्याह
अयमिति । अयमव्यक्तलिङ्गःपुरुषः सन्सज्जनः असन्तद्विपरीतः सुवृत्तःसदाचारः ३४ ब्राह्मणोवेति । अयंकुशलेनापिब्राह्मणादिवर्णैर्ब्रह्मचर्याद्याश्रमेश्वविशिष्टतपानज्ञातुंशक्यति ३५ उक्तेर्धेदत्तात्रे
यवृत्तंदत्तात्रेयसंहितायांप्रसिद्धमुदाहरणतयाह दत्तात्रेयइतित्रिभिः । रेवानर्मदा अर्जुनःसहस्रबाहुः ३६ रक्तांबरेति । एकीस्मिन्करेपानपात्रमन्यस्मिन्पतिचिन्हंदंडंवारयन् ३७ वामांगेइति ।

भारद्वाजादयश्चान्येविप्राःशास्त्रविशारदाः ॥ अहंब्रह्मेतिविज्ञानात्परिक्षीणात्मबंधनाः २८ नमुंडानैवजटिलानैकदंडादिधारिणः ॥ नश्वेतवसनानैवएतेतेरक्तवा-
ससः २९ आचारोपितथैवैषामव्यक्तोब्रह्मयादिनाम् ॥ अव्यक्ताचारवान्निव्यंणुमानेवंव्यवस्थितः ३० अव्यक्तमतिरव्यक्ताकृतिरव्यक्तलिङ्गकः ॥ जातोऽपेक्षः
ससर्वत्रप्रसक्तइवचकचित् ३१ सर्वज्ञवत्कचिद्वातित्वज्ञवत्श्रुतहीनवत् ॥ बहुश्रुतवेदकत्रजडवन्मूकवत्कचित् ३२ रागांधवत्कचिद्वातिविरक्तइवचकचित् ॥ अस-
तांचरितेसक्तःकचित्सुमहतामपि ३३ अयंसत्रथवाऽसन्वाह्यश्रुतोवाबहुश्रुतः ॥ सुवृत्तोवापिदुर्वृत्तोजनैर्ज्ञातुंनशक्यते ३४ ब्राह्मणोवाश्वपाकोवायतिर्वाप्यथवा
गृही ॥ निपुणेनापिनज्ञातुंशक्योवर्णाश्रमादिना ३५ दत्तात्रेयोयथापूर्वरेवायांजलमध्यगः ॥ अर्जुनेनवितर्क्यापिनज्ञातश्चक्रवर्तिना ३६ रक्तांबरधरःश्रीमान्यु-
वासूर्यसमप्रभः ॥ पानपात्रंकरेविभ्रदेकस्मिन्दंडमन्यतः ३७ वामांगेवामनयनामद्यूर्णितलोचनाम् ॥ वीक्ष्यमाणोमुहुर्ब्रह्मवदन्वाचासनातनम् ३८ एतेपांप-
दवीमज्ञोगच्छन्शीघ्रमधोव्रजेत् ॥ इयंजन्मसहस्रांतेदुर्लभामानुषैःसदा ३९ एतेब्रह्मात्मविज्ञानाद्ब्रह्मीभूतायतीश्वराः ॥ पुण्यपापेउभेतीर्त्वावर्ततेपरमेपदे ४०
एतेपुयेत्रसंप्रीताःपुरुषामक्तिसंयुताः ॥ तेभ्यःस्वसुकृतंसर्वप्रयच्छंतिसुखप्रदम् ४१ यएतेपुसदाद्वेषंदुरात्मानःप्रकुर्वते ॥ तेभ्यस्तेपातकंसर्वप्रयच्छंत्यत्रदुःख-
दम् ४२ एवंपुण्यंतथापापंजन्मकोटिशतार्जिहम् ॥ दत्त्वाफलेनसहितंलोकातीताःसमासते ४३ आशांबराःकचिच्चैतेदुकूलवसनाःकचित् ॥ विष्णुत्रलेपनाःका-
पिकचिच्चंदनचर्चिताः ४४ कचिद्धसंतिसहसाकचिद्वायंतिवलिङ्गताः ॥ आस्फीटयंतिधावंतिपिशाचाइवचकचित् ॥ क्रीडंतिबालकैःसार्धंकचिदेतेगतस्पृहाः ४५

वामांगेस्थितांयोपितंपश्यन्सनातनं ब्रह्मश्रुतिवाक्यैर्वेदशाल्मेनेनज्ञातइत्यधस्तात्संबंधः ३८ लोकसंघट्टवारणार्थोदोषास्पृशीलक्षणविद्याफलाभिव्यक्तयेवार्हश्चरेतादशमाचरणंक्रियंततथाप्यनीश्वरे
गतभानकर्तव्यमरुद्रस्यविपादनवदनर्थहेतुत्वादित्याह एतेषामिति । एतेषासिद्धानां इयंसिद्धावस्था जन्मसहस्रांतेपीतिशेषः ३९ एपांत्वयुक्ताचरणेनदोषोब्रह्मविद्याप्रभावादित्याह एतेइति ४०
एतेषांयुक्तंभक्तिमत्सुगच्छतिदुष्कृतंदुष्टेषवत्सुसुहृदःसाधुकृत्पांदिषंतःपापकृत्पामितिश्रुतेरित्याह एतेष्वितिद्वाभ्यां एतेषुविद्यासिद्धेपु । तेविद्वांसःइतिद्वयोरर्थः ४१ । ४२ फलितमाह एवमिति ।
इत्थंफलसहितंकर्मजातंपरत्रक्षिप्वास्वयंलोकं कर्मफलमतिक्रामंतीत्यर्थः ४३ अथतेषामनुष्मानानामुष्मत्तवादाचरणमभिनयति आशांबराइतिचतुभिः । आशांबरादिगंबराः ४४ कचिद्धसंतीति ।
वलिङ्गताइत्यर्थाद्यजतं तथाचवलिङ्गतमश्रमतिविशेषस्तद्वत्इत्यस्ततःकूर्दतइतियावत् आस्फीटनंस्फालनम् ४५

अकारणमिति । प्रताडितावद्वाश्रजंतीति ४६ एवमिति । स्वतत्त्वेलोकानां व्याप्तिमोहार्थमुक्तविधचेष्टां कुर्वतोप्येते अनुमत्ता एव यमानामहिंसासत्यास्तेयब्रह्मचर्याणामलोपकत्वादित्यर्थः ४७ स्वतत्त्वगोपनार्थमेतादृशावरणयोगशाले विहितमिति दर्शयितुं तद्वचनं पठति तथेति । यमं यमनियमादिरूपं अदूषयन् रक्षयन् ४८ एतद्वचनमिति । एतद्वचनानुसारेणैव विविधाः क्रियाः कुर्वन्ति महात्मान इत्येतद्वचनत्रयचरिते पानपात्रस्य करे वारणमेवोक्तं न तु पानमित्यादि बोध्यम् ४९ एतेषां दोषस्पर्शाभावं सदृष्टांतमाह यथेति । स्पष्टम् ५० एतेषामावरणं दृष्ट्वा मंदोपितथा चरन् पततीति सदृष्टांतमाह सर्वेति द्वाभ्यां । तथा अग्निवत् सर्वभक्षणे प्रवृत्तान् श्यति पतति एवं दत्ताग्नेयादिबद्धतमानोऽन्यः साक्षात्कारहीनत्वेन तद्विलक्षणः परमहंसोपतिः पततीत्यर्थः ५१ । ५२ एतेषां तु शास्त्रातिक्रमेऽपि न दोष इत्यत्र हेतुतया विधिगोचरत्वाभावात्माह विदुषामिति । विदुषां साक्षात्कारवतामेव उक्तविधसंन्यासः स्वयं जातो विधिप्रयुक्तो न भवति फलरूपत्वेनानुपादेयत्वात् कृति साम्यत्वं लक्षणोपादेयत्वशालिहि विषयं भवतीति सिद्धांतः । यथा चास्मिन्संन्यासे विधियोग्यता लक्षणा कर्तव्यतानास्ति तथा बहिरंगांतरंगेषु साधनेष्वपि नास्ति फलोत्पत्तौ साधनेः प्रयोजनाभावादित्याह कर्त्तव्यतेति । फलजन्मनिसति

अकारणं रुदं त्येते कचिल्लोके प्रताडिताः ॥ बद्धाश्च सुखमागत्य गर्जन्ति जलदा इव ४६ एवमुन्मत्तवच्चेष्टां कुर्वतो लोकमोहकाः ॥ अनुन्मत्ता महाभागा यमाना मवि लोपकाः ४७ तथा चरेत वै योगी सतां धर्ममदूषयन् ॥ जनायथाऽयमन्ये रगच्छेयुर्नैव संगतिम् ४८ एतद्वचनमालोक्य प्रवर्तते महाधियः ॥ चेष्टासु विविधास्वत्र सर्वचेष्टा विवर्जिताः ४९ यथा ज्वलन् महावन् हिः शुष्कमाद्रं च निर्देहेत् ॥ तथा शुभाशुभं कर्म तेषां ज्ञानाग्नि रप्ययम् ५० सर्वभक्षं यथैवाग्निं दृष्ट्वा कश्चिद्विमोहतः ॥ स्वयंतथा प्रवृत्तः संस्तक्षणा देव नश्यति ५१ एवं परमहंसानां वृत्तिमेतामलौकिकां ॥ अन्योत्र परमोहसः साक्षात्कार विवर्जितः ॥ कुर्वन् विनाशमायाति दुःखं लोकद्वयेऽपि सः ५२ विदुषामेष संन्यासः स्वयं जातः फलात्मकः ॥ कर्त्तव्यतानकाप्यत्र विद्यते फलजन्मनि ५३ त्रिसंध्यं नैव च स्नानं न समाधिश्च विद्यते ॥ यतस्तेषां सदैवास्ति समाधिर्ब्रह्मवेदिनाम् ५४ आसीनः संविशंस्तिष्ठन् भुंजानः पर्यटन् पिबन् ॥ शयानो ब्रह्म विभ्रित्यंतिष्ठत्येव समाहितः ५५ देहाभिमाने गलिते विज्ञाते परमात्मानि ॥ यत्र यत्र मनोयाति तत्र तत्र समाधयः ५६ आपंचमाद्यथा वर्षात्र विधिर्न निषेधनम् ॥ शिशोस्तथैव विदुषां निषेधो विधिर्न च ५७ निजं देहं तथा विष्टां शुन एते द्वयं हितव विषमं नैव पश्यंति कर्मणा मनसा गिरा ५८ दुकूलैर्विविधैस्तद्वल्लैर्नैश्च मनोरमैः ॥ सुगंधैः सुमनःसंघै रन्नाद्यैश्चापि पूजिताः ॥ अणुमात्रमिमेहर्षं नैव यांतिकदाचन ५९

अत्र साधनजाते कर्त्तव्यताकापिशालसिद्धान्याय सिद्धावानविद्यते इत्यर्थः ५३ साधनेषु कर्त्तव्यताभावमेव स्फुटयति त्रिसंध्यामिति । एतान् प्रति त्रिकालस्नानं न विधीयते तत्फलस्य शुद्धेः सिद्धत्वात् नापि समाधिस्तस्य स्वरूपतः फलतश्च सिद्धत्वादित्यर्थः ५४ तत्र समाधेः स्वरूपतः सिद्धिर्न भिनयति आसीन इति । आसीनो बद्धासनः संविशन् प्रसारितकायः तिष्ठन्नृत्थितः शयानो निद्रितः एतास्वप्नस्थानुसुप्तमरिहितः समाधिमानेव विद्वान्तिष्ठतीत्यर्थः ५५ अत्रार्थे सांप्रदायिकवाक्यसंवादायति देहाभिमान इति ५६ एतेषु प्रमादत्वाभिमानाभावादेव न प्रमाणप्रवृत्तिरिति सदृष्टांतमाह आपंचमादिति । शिशोः यथा वर्षं च प्रवर्षयति तं विधाय योग्यं सर्वथाऽस्यापीत्यर्थः ५७ तत्र हेतुतया प्रमादत्वापवादिकाय भिददर्शनलक्षणाया अविद्याया अभावमाह निजमिति । एते परमहंसाः स्वकीयदेहं लोकोपेक्षसिद्धये न पश्यन्ति तत्र पश्यन्ति हिंसादृष्ट्याह कर्मणा इत्यादिना । कर्मणा शरीरस्यापारिणवाद्यनसंन्यासपरिणयतया दुकूलादिभिरन्नाद्यैश्चापि पूजिताः केचिदपि न दृष्ट्वांति हिंसादृष्ट्याह कर्मणा इत्यादिना । ५८ कर्मणा शरीरस्यापारिणवाद्यनसंन्यासपरिणयतया दुकूलादिभिरन्नाद्यैश्चापि पूजिताः केचिदपि न दृष्ट्वांति हिंसादृष्ट्याह कर्मणा इत्यादिना । ५९ कर्मणा शरीरस्यापारिणवाद्यनसंन्यासपरिणयतया दुकूलादिभिरन्नाद्यैश्चापि पूजिताः केचिदपि न दृष्ट्वांति हिंसादृष्ट्याह कर्मणा इत्यादिना ।

५९ तत्रास्ति ॥ २० त्रिदेहेतुतया प्रमाणप्रवृत्तिरिति सदृष्टांतमाह आपंचमादिति । शिशोः यथा वर्षं च प्रवर्षयति तं विधाय योग्यं सर्वथाऽस्यापीत्यर्थः ५७ तत्र हेतुतया प्रमादत्वापवादिकाय भिददर्शनलक्षणाया अविद्याया अभावमाह निजमिति । एते परमहंसाः स्वकीयदेहं लोकोपेक्षसिद्धये न पश्यन्ति तत्र पश्यन्ति हिंसादृष्ट्याह कर्मणा इत्यादिना । कर्मणा शरीरस्यापारिणवाद्यनसंन्यासपरिणयतया दुकूलादिभिरन्नाद्यैश्चापि पूजिताः केचिदपि न दृष्ट्वांति हिंसादृष्ट्याह कर्मणा इत्यादिना । ५८ कर्मणा शरीरस्यापारिणवाद्यनसंन्यासपरिणयतया दुकूलादिभिरन्नाद्यैश्चापि पूजिताः केचिदपि न दृष्ट्वांति हिंसादृष्ट्याह कर्मणा इत्यादिना । ५९ कर्मणा शरीरस्यापारिणवाद्यनसंन्यासपरिणयतया दुकूलादिभिरन्नाद्यैश्चापि पूजिताः केचिदपि न दृष्ट्वांति हिंसादृष्ट्याह कर्मणा इत्यादिना ।

देवाभावमाह छेदेहति । देहनिष्ठेदेहनादौसतिनविधीतौति ६० लिपेदिति । वास्यातसोपकरणं तयोःपुजकच्छेदकयोःस्वदेहेमेमास्पदत्वेनमसिद्धेचसमंनिर्दोषमात्मतत्त्वमेवपश्यंतोत्यर्थः ६१
अतएवतेषांशुभ्रमित्रादिकंनास्तीत्याह शत्रुरिति । स्वःस्वकीयः ६२ अतएवतेद्वेद्रातीताइत्याह नशीतमिति ६३ मानापमानाविति । मानापमानौनृणांप्रीत्यप्रीतिकरौप्रसिद्धेतेषांनृणांकार्यत्वे
नसंबन्धिनोमानापमानौएतेषांपरमहंसानामेतेप्रीत्यप्रीतीनकुरुतःसमदर्शित्वादित्यर्थः ६४ फलावस्थपरमहंसवर्णनमुपसंहरति एवंतेइति । तेसंवर्त्तादयः धर्मोज्ञाननिष्ठात्मकः ६५ अस्पसाधनंपरं
वैराग्यमितिब्यतिरेकमुखेनाह कालेचेति । विरागंसंत्यज्यवर्त्तमानेपुजनेष्वेवंनिश्चयोजातः एवंकथं यतःकालेकृतत्रेतादिरूपेनियतित्ववस्थितधर्मप्रवर्त्तकत्वरूपाविद्यतेऽतइदानीमपंपारमहंस्यधर्मः
क्वापिनास्तीत्यर्थः विरक्तास्तुतंधर्ममपरोक्षंकुर्वंतीतिभावः ६६ तादृशवैराग्यापचगर्भोपनिषदर्थोविचार्यइत्याह गर्भोपनिषदिति । सपारमहंस्यप्रयोजकोविरागोपि शुद्धधियांगर्भोपनिषदुक्तशरी
रव्यवस्थालोचनाद्भवतीत्यर्थः ६७ अथगर्भोपनिषदिशरीरस्थितिप्रतिपादकस्यपंचात्मकमित्यादिमंत्रस्यनवकपालमित्यादिरंत्यग्रंथस्यचार्थश्लोकानांपंचपष्ठशुत्तरत्रिंशतेनोपबृंहयंस्तत्रपंचात्मकत्वंप

छेदेमेदेतथादेहेबंधनेताडनेपिच ॥ भर्त्सनादौविषादंचमनसापिनयांतिते ६० लिपेद्यश्चंदनैरेतांश्छिद्याद्योपिचवास्यया ॥ तयोस्तथास्वदेहेचसदातेसमबुद्धयः
६१ शत्रुर्मित्रमुदासीनःस्वःपरश्चनविद्यते ॥ तेषांब्रह्मात्मनानित्यममेदमनुपश्यताम् ६२ नशीतंनापिचोष्णंवापिपासानक्षुधानंच ॥ शोकमोहादयोनैव नजरा
मरणादयः ६३ मानापमानौद्विवेतौप्रीत्यप्रीतिकरौनृणाम् ॥ तेषामेतेचकुरुतोनैतेषांसमचेतसाम् ६४ एवंतेपरमाहंसाउक्ताएतेह्यलौकिकाः ॥ फलावस्थामहा
भागाविद्वांसःसमदर्शिनः ॥ यैरयंचरितःपूर्वधर्मोत्यंतंसुदुश्चरः ६५ कालेचनियतिर्नैवविद्यतेकस्यचित्कचित् ॥ एवंविरागंसंत्यज्यजातंसर्वत्रानिश्चितम् ६६
गर्भोपनिषदिप्रोक्तशरीरस्थितिबोधनात् ॥ प्रायःसंजायतेसोपिविशुद्धमनसानृणाम् ६७ सर्वेषामपिदेहोयंब्रह्मणश्चशुनस्तथा ॥ पंचभूतात्मकोनित्यंभौतिकैः
समविष्ठितः ६८ पृथिव्यापस्तथातेजोवायुराकाशमेवच ॥ महाभूतानिपंचैवकीर्तितानिमनीषिभिः ६९ एतानिकथितोदेहःस्थूलःसूक्ष्मश्चदेहिनाम् ॥ स्थूल
सूक्ष्मस्वरूपेणवर्त्तमानानिसर्वशः ७० चक्षुःश्रोत्रंतथाघ्राणंरसनंस्पर्शनंत्वपि ॥ ज्ञानेन्द्रियाणिपंचस्युःपंचकर्मेन्द्रियाण्यपि ॥ वागुपस्थौतथापायुःकरौपादौच
पंचमौ ७१ अंतःकरणमत्रोक्तद्विविधंवेदवादिभिः ॥ ज्ञानस्यचक्रियायाश्चहेतुःसर्वत्रसंस्थितम् ७२ क्रियाहेतुरयंप्राणःपंचधादशधापिवा ॥ प्राणोपानस्तथो
दानःसमानोव्यानएवच ॥ नागःकूर्मश्चल्लोदेवदत्तोधनंजयः ७३

चसुवर्त्तमानत्वंचस्थूलसूक्ष्मशरीरारंभकाणांभूतानामाह सर्वेषामित्यादिनाअयंपंचीकृतदेहस्यतःपूर्वेणग्रंथेन । हिरण्यगर्भशरीरमारभ्यशुनःशरीरपर्यन्तंसर्वदेहानांपंचभूतात्मकत्वंभौतिकैरिन्द्रिया
दिभिरधिष्ठितत्वंचसममित्यर्थः ६८ एतदेवस्फुटपति पृथिव्यापइति । पृथिव्यादीनिपंचभूतानिप्रसिद्धानिएतन्मयान्येवसर्वाणिस्थूलानिसूक्ष्माणिचशरीराणीतिद्वयोरर्थः ६९ । ७० तत्रसूक्ष्मभू
तारब्धान्सूक्ष्मशरीरावयवानाह चक्षुरितिचतुर्भिः । सात्त्विकभूतांशारब्धानिचक्षुरादीनिराजसेस्तेरारब्धानितुवागादीनिकर्मेन्द्रियाणीतिविभागः ७१ भूतानांसात्त्विकांशसमुदायादाजसांशसमुदा
याद्योत्पन्नत्वेनज्ञानशक्तिक्रियाशक्तिनामकद्विविधमंतःकरणंबोध्यमित्याह अंतःकरणमिति । अत्रसूक्ष्मशरीरेसर्वत्रसर्वस्मिन्पृष्ठकृतयासम्पक्स्थितमंतःकरणंज्ञानक्रियारूपकार्यद्वयहेतुत्वेनद्विविध
मित्यर्थः ७२ तत्रक्रियाशक्तेःप्राणरूपमेवनाह क्रियाहेतुरिति । पंचधाव्यानान्तर्भेदः धनंजयान्तैस्तुदशधेति ७३

ज्ञानशक्तेश्चातुर्विध्यमाह चतुर्विधमिति । सर्वेषां देहेषु तद्वाह्यं पञ्चतन्त्रांशः स्थितमन्तःकरणमनःप्रभृतिभेदेषु त्रिविध्यम् ७४ शरीरद्वये सूक्ष्मस्थूलपदयोः प्रवृत्तिनिमित्तद्वयदर्शयति सूक्ष्मैः सायंप्रातराहुत्यादि कर्मणां सूक्ष्मपरिणामात्मकैर्भूतैः पृथिव्याद्यैः समसहवर्तमानं तथा सूक्ष्मसूक्ष्मचक्षुराद्यवयवसमुदायात्मकं यतो भवति ततः सूक्ष्मसंज्ञमांतरं देहं शृगु अवधारय स्थूलभूतसंपृक्तत्वादिन्द्रियगोचरत्वं लक्षणस्थूल त्वशालित्वाच्च बाह्यं स्थूलसंज्ञमित्यर्थः ७५ अनयोः शरीरयोः पञ्चीकरणवार्तिकाद्युक्तमध्यात्मादिविभागमाह अध्यात्ममिति पण्डितः । अध्यात्मत्वाधिदेवत्वाभ्यामुक्तयोः शरीरयोः प्रत्येकं द्वैविध्याच्छरीरस्य भेदाश्चत्वार उक्तास्तत्र तत्पदार्थमविकृत्योपाधितयावच्छिद्यस्थितमधिदेवमित्युच्यते यथा सूक्ष्मसमष्टिरूपो हिरण्यगर्भः स्थूलसमष्टिरूपो विराट् लोकात्मयः शरीराभिमानोऽधिदेवमित्युच्यते इत्यर्थः ७६ तत्र विराजोलोकमयं शरीरमभिनयति अतलमिति चतुर्भिः । अतलादिसंज्ञानिसप्तपातालानि विराजःपादत्वेन ध्येयानीत्यर्थः ७७ भूर्लोक इति । जघनं ऊर्वोऽन्तरदेशः शिष्टं त्रयं निगदव्याख्यातं ७८ । ७९ । ८० आत्मनित्वं पदार्थोपाधितया हिमिति गृह्यमाणलक्षणमध्यात्मसूक्ष्मस्थूलचक्षुष्यत्वाभावेनाह अध्यात्ममिति । यत्सूक्ष्ममध्यात्मं व्यष्टिरूपेणाहमिति गृह्यमाणं तत्तैजससंज्ञं तथा भूतं स्थूलं तु विश्वसंज्ञमित्यर्थः ८१ उक्तेष्वेवाधिभूतादिभेदांतर्भाव इति दर्शयति अधिभूतमिति । देहस्य द्वंद्वं स्थूलसूक्ष्मरूपमध्यात्मवत् यथाध्यात्मावस्थातद्वदपरोक्षमिदं तथाभासमानतालक्षणविशेषवच्च

चतुर्विधं भवेज्ज्ञानहेतुरन्तःस्थितं चतत् ॥ हार्दस्य देहे पद्मस्य सर्वेषामपि देहिनाम् ॥ मनो बुद्धिस्तथा चित्तमहंकार इतीरितम् ७४ सूक्ष्मैर्भूतैः समं सूक्ष्मं सूक्ष्मदेहमिदं शृणु ॥ स्थूलैर्भूतैस्तथा स्थूलं स्थूलं देहं वदंत्यपि ७५ अध्यात्ममधिदैवं च भेदस्तु स्याच्चतुर्विधः ॥ सूक्ष्मं हिरण्यगर्भो यमधिदैवं समीरितः ॥ स्थूलं तथा विराडेषणुमानलोकवपुःस्थितः ७६ अतलं चैव पातालं वितलं सुतलं तथा ॥ रसातलं पंचमं स्य तत्र षष्ठं तलातलम् ॥ महातलं सप्तमं तु पादद्वयमिदं स्मृतम् ७७ भूलोको जघनंतस्य पुरुषस्य महात्मनः ॥ अंतरिक्षं तथा नाभिः स्वर्गो हृदयमीरितम् ७८ महर्लोको मुखादवाग्गलादारभ्य संस्थितः ॥ मुखतो नेत्रपर्यंतं जनलोक इति स्मृतः ७९ ललाटं तु तपःप्रोक्तं शिरःसत्यमितीरितम् ॥ चतुर्दशानां लोकानां मेवं स्थानं विराट् स्मृतः ८० अध्यात्मं सूक्ष्मं संज्ञयतैजसं तत्प्रकीर्तितम् ॥ विश्वं स्थूलं समुद्दिष्टमात्मना समधिष्ठितम् ८१ अधिभूतं च देहस्य द्वंद्वमध्यात्मवत्स्थितम् ॥ अध्यात्ममधिभूतं च मिलित्वा स्थिरजंगमम् ८२ चतुर्विधा भवन्त्येते देहाः सर्वशरीरिणाम् ॥ उद्भिज्जाः स्थावराणां स्युः केषांचिच्च शरीरिणाम् ॥ देवादीनां नये योनिं प्राप्ताः पुण्याधिका जनाः ८३ स्वेदजाश्चापि विज्ञेया मत्कुणाद्याः सहस्रशः ॥ अंडजास्तेपि केचित्कुकेचिदन्ये जले चराः ८४

यदाभवतितदधिभूतमित्युच्यते भूतविषयमधिकृत्यवर्तमानप्रतिबन्धमुत्पत्तेरिति पूर्वदलार्थः तथा एपांशरीराणामध्यात्मत्वमधिभूतत्वं च मिलित्वा व्यवहारारूढं यदाभवतितदास्थिरजंगममेदोभवतीत्यर्थः स्थावरजंगमानां शरीराणि हितवदिमाग्नयेक्षया अध्यात्मतां भजन्ते तद्देहतरापेक्षया त्वधिभूतत्वमिति भावः ८२ व्यष्टिस्थूलशरीराणामुद्भिजादिभेदेन चातुर्विध्यमपि प्रसिद्धमित्याह चतुर्विधा इति । एते स्थूलाः । तत्र स्वबीजस्योर्ध्वाकारपरिणामप्रयोजकत्वेन उद्भिजस्तज्ञानुदाहरति उद्भिजा इति । स्थावराणां देहा उद्भिजा इति प्रसिद्धाः केपां विहेवादीनां च देहा उद्भिजा इति संबन्धः केते देवादयः ये पुण्यात्केपैरेदेशरणेयो निष्पन्नानेन संदेह इत्यर्थः एतेन उद्भिजदेहादिविद्या अघर्मजायमजाश्च आद्यावृक्षाणां नारकीयाणां च अत्यादेवानां आदिपद्मालकाय ब्रूहकतां चेति सूचितं ८३ स्वेदजा बीजनुदाहरति स्वेदजनिदिताम् । मत्कुणः खडा दितः प्रसिद्धस्तत्प्रभृतयः शुद्धजंतवः प्रायशः स्वेदजामवन्ति अंजनास्फुकेचित्ते स्थलगतस्तु दजंतवो पि भवंति तथापि पौलिकादयः केषिजुजलेष्वप्यथा

८५ अथभूतानांपंचव्यापारेषुवर्तमानत्वंप्रपञ्चयन्भूतानांभौतिकानांस्वस्वव्यापारान्दर्शयति तेष्वितिपट्टिः । उक्तदेहेषुपृथिव्याधारणव्यापारीजलस्पृक्षेदनमादीकरणंतेजसःपचनादिव्यापोः
संयोजनादिकमाकाशस्यावकाशदानमिति तथाभौतिकेषुचक्षुरादिज्ञानेन्द्रियाणारूपग्रहणादिरूपव्यापारादितित्रयाणामर्थः ८६ । ८७ । ८८ कर्मेन्द्रियाणांतानाह वक्तव्यमिति । वक्त
व्येवचनेवागिन्द्रियंहेतुः आदानग्रहणेपाणीन्द्रियम् प्रजोत्पादनेआनंदेचउपस्थेन्द्रियम् मलोत्सर्गेपाथिन्द्रियम् गमनेपादिन्द्रियंचहेतुरिति ८९ प्राणाद्याइति । तथाप्राणादीनामुच्छ्वासादयोऽसा
धारणव्यापाराजीवनीक्रांत्यादिरूपाःसाधारणव्यापाराश्चप्रसिद्धाहत्यर्थः ९० अंतःकरणचतुष्टयस्यतानाह संशयादेरिति । संशयादिरूपस्यमंतव्यस्यमननस्यहेतुर्मनोभवति अहंकरणेऽहंका
रः सामान्याकारविज्ञानेचित्तम् अवधारणेबुद्धिरिति ९१ भूतानांस्वरूपलक्षणभूतांश्चयत्कठिनमित्यादिश्रुत्युक्तान्दर्शनाह कठिनेति । काठिन्यंपृथिव्याःस्वरूपलक्षणम् द्रवत्वस्नेहोज
लस्य उष्णत्वप्रकाशोतेजसः चलनंवायोः छिद्रत्वमाकाशस्येति गंधादयःशब्दांताःपंचपृथिव्यास्तदस्थलक्षणम् एवंजलस्यरसादयश्चत्वारः तेजसोरूपादयस्त्रयःवायोःस्पर्शशब्दौ आ

अंडजाःपक्षिणस्तद्वत्सर्पाद्याश्चविलेशयाः ॥ जरायुजामातृपाद्याःप्रसिद्धाःसर्वदेहिनाम् ८५ तेषुसर्वेषुदेहेषुपृथिवीधारणेस्मृता ॥ आपःसंक्लेदनेतद्वत्तेजःपा
कादिकर्मणि ८६ संयोगेचवियोगेचवायुराकाशईरितः ॥ अवकाशेसदाहेतुश्चक्षूरूपग्रहेतथा ८७ श्रोत्रंशब्दग्रहेतद्वद्भाणं गंधग्रहेतथा ॥ स्पर्शग्रहेत्वगु
दिष्टारसनंतरसग्रहे ८८ वक्तव्येवाग्भवेद्देतुर्हस्तावादानकर्मणि ॥ प्रजोत्पादेतथानंदेउपस्थःपरिकीर्तितः ॥ पायुर्विसर्गसंप्रोक्तःपादौगत्यांसमीरितौ ८९ प्रा
णाद्याःकथितादेहेसर्वेविविधकर्मणि ॥ जीवनेमरणेतद्वद्देतवःसर्वदेहिनाम् ९० संशयादेर्भवेद्देतुर्मंतव्यस्यमनःसदा ॥ अहंकर्तव्यहेतुःस्यादहंकारोवपुःस्थितः ॥
चितं सामान्यविज्ञानेबुद्धिःसर्वत्रनिश्चये ९१ कठिनापृथिवीज्ञेयागंधादिगुणसंयुता ॥ द्रवस्नेहयुताआपोरसादिगुणसंयुताः ९२ उष्णप्रकाशवत्तेजोरूपादिगु
णसंयुतम् ॥ क्रियावान्कथितोवायुःस्पर्शशब्दगुणोहिसः ॥ नभःसुषिरमुदिष्टंशब्दैकगुणमेवतत् ९३ एकद्वित्रिचतुःपंचगुणयुक्ताउदाहृताः ॥ विषयाःश्रोत्र
मुख्यानांखानिलानलवार्धुवः ॥ हस्तादीनांतएवस्युर्विषयानियतिविना ९४ भूतभौतिकमेतत्स्यात्सूक्ष्मदेहेशरीरिणाम् ॥ अधिदेवादिभिन्नानामतिसूक्ष्म
तमंसदा ९५ सूक्ष्मतास्यतुविज्ञेयापंचीकरणवर्जनात् ॥ पंचीकरणमप्येवंभूतानामिहकीर्तितम् ९६

काशस्यएकःशब्दइतिद्वयोरर्थः ९२ । ९३ एकेति । इत्येवमेकद्वित्रिचतुःपंचगुणयुक्ताआकाशाविभूषयैताभूतसंज्ञाःपदार्थाःक्रमेणश्रोत्रत्वक्चक्षुरसनघ्राणानांविषयाउक्तागुणगुणिनो
स्तादात्मादितिभावः येचश्रोत्रादीनांक्रमेणविषयास्तएवहस्तादिकर्मेन्द्रियाणांविषयाभवंतिनियतिव्यवस्थांविना नहिहस्तेनपृथिव्येवादीयतेकिंतुजलादिकमपीतिभावः ९४ एवंपंचात्म
कमित्यादिग्रन्थस्यसूत्रत्वेनानेकार्थसूचकत्वाविरोधात्प्रथमपादेनयथापंचभूतरूपेणधारणादिपंचव्यापारकंप्राणादिरूपेणप्राणनादिपंचव्यापारकंपंचेन्द्रियरूपेणपंचविषयकंपंचभूतसात्त्विकांशम
यांतःकरणरूपेणपंचभूतमयमंतव्यादिविषयकमित्येवंविधाअर्थाःसंगृहीतास्तथापंचीकरणमपिसूत्रपठेइतिदर्शयन्पंचीकरणमवतारयति भूतेतिद्वाभ्यां । उक्तंभूतभौतिकानांवृंदमभिव्यक्ष्यमाण
यासूक्ष्मदेहेषुतथावर्तमानमति सूक्ष्ममिन्द्रियेर्ग्रहणायोग्यंभवतीत्यर्थः ९५ सूक्ष्मतेति । सूक्ष्मशरीरघटकानांयासूक्ष्मतातत्रहेतुःपंचीकरणाभावस्तस्यपंचीकरणस्यस्वरूपमप्येवंवक्ष्यमाण
विषयमिहप्रकृतमंत्रेकीर्तितमाधुर्यासूचितमित्यर्थः ९६

भम् । अजाविकीर्णार्थात्क्रोधोदतिमध्यमम् । पुष्पसाधारणेकालेकोकिलोरोतिपथम् । अश्वस्तुधेवतरोतिनिपादरोतिकुंजरः इति १०६ सुगंधाहति । तेउक्तविधाध्वनयः सुगन्धवत्पुष्पधेनसुवि
वैकाभवति यएतेयोगिभिरनाहताख्यशब्दभेदत्वेनांतरनुभूयतेगायकेश्वमुखेप्रदर्श्यते तथावर्णात्मकाः शब्दा अपि योगिनामंतरन्येषामुखेचप्रसिद्धा इत्यर्थः १०७ श्रुत्यागौरिकादिप्रयोगरूपहेतु
नायातुशब्दस्यद्रव्यवाचकत्वमेवसिद्धांतिकृत्यतत्पदार्थतयाप्रोक्तास्त्वागादीनां सप्तदर्शयंस्तत्प्रसंगेनोपस्थितानां शरीरांतरपदार्थानां संख्यां परिमाणं चोपनिषदंतोक्तवर्णयति त्वगसृगित्यादिना ।
त्वगुधिरमांसानिप्रसिद्धानि मेदःश्वेतवर्णांमांसावस्थाविशेषस्तत्रैवास्थिवंधनरूपस्यतदवस्थाविशेषस्यस्यायुपदोक्तस्यांतर्भावः अस्थीनिप्रसिद्धानि मज्जातदंतर्गतः स्नेहः शुक्ररैतः एतानिसप्त
धातुपदवाच्यानि तथादंतानांस्वरूपभूतान्यस्थीनिभेदेनद्वात्रिशद्वर्ततेत्यर्थः १०८ मर्मणांसंख्यांलक्षणंचाह आपादेति । पादभारभ्यमस्तकपर्यंतं व्याप्तायां त्वचि अष्टोत्तरशतसंख्यानि स्थाना
निमर्मसंज्ञानि तल्लक्षणंतुल्लेखेनभेदेनकृतसतिमरणद्वारान्याध्यन्यतरप्रयोजकत्वंतत्रवैद्यशालेप्रसिद्धमित्यर्थः १०९ अशीत्यभ्यधिकमिति । अस्थ्रांसंधयः शरीरेअशीत्यधिकशतसंख्याभवति
स्थूलानां नाडीनां वशतानि भवंतीत्यर्थः केशेति । केशानां रोम्णांच संख्या अशीतिः शतानि अष्टौ सहास्रानि ति यावत् तावत्पः कोटय इत्यर्थः । अष्टसहस्राणि कोटय इति पाठमादाय केशादीनां

सुगंधाद्वतेलभ्याः पुष्पपुंजविपाकतः ॥ अंतर्देहे योगदृशां गायकानां हि ये मुखे ॥ वर्णात्मकाश्च बहुशो वक्त्रे स्पष्टा भवंति ये १०७ त्वगसृङ्मांसमेदोस्थिमज्जशुक्राणि
धातवः ॥ सप्तदंतास्तथैवोक्ताद्वात्रिशत्त्वस्थिभेदतः १०८ आपादमस्तकंतद्वत्त्वचि अष्टोत्तरशतम् ॥ मर्माणि यैर्मृतिगच्छेद्विभैः शस्त्रादिना पुमान् ॥ व्याधिवा
दुःसंहयातिवैद्याजानंतिसर्वदा १०९ अशीत्यभ्यधिकंतद्वच्छतंदेहे त्रसंधयः ॥ अस्थानवचनाडीनां स्थूलानां स्युः शतानि वै ॥ केशरोम्णांतथैव स्युरशीतिशत
कोटयः ११० जिह्वावक्रस्थितानूपां पलानि द्वादशेरिता ॥ कंठे हृदयमध्यस्य रक्तोत्पलानि भस्यहि ॥ पलान्यष्टौ तु विज्ञेयं पद्मं हार्दसदैवतत् १११ पित्तं प्रस्थमितं
प्रायो हृदये संस्थितं हितत् ॥ श्लेष्मणो गलसंस्थस्य देहे प्रस्थचतुष्टयम् ११२ सर्वांसंश्रयं शुक्रं कंठे हृदि च मूर्द्धनि ॥ विशेषतः स्थितं यत्तु मथनेन विनिःस्रवेत् ११३
प्रस्थस्य च चतुर्थी शंतस्य देहे वदंति हि ॥ मेदसश्चापि संप्रोक्तौ प्रस्थौ द्वौ परिमाणतः ११४ मूत्रं चैव पुरीषं च वस्ति संप्रगृणी गतम् ॥ अन्नपानग्रहस्यात्र तृद्व्यान्हा
सेन चानि शम् ११५

सुस्मावयवाभिप्रायेण पाज्ञवल्क्यवदुक्तं । सार्द्धत्रिकोटिप्रसिद्धिस्तु रोमकूपाभिप्रायेण वस्तुतस्तु अर्द्धचतस्र इति श्रुतिपाठः प्रायः पुस्तकेषु दृश्यते तथा चार्द्धशृङ्गाश्चतस्र इति शाकपाधिवादित्वेन व्युत्प
त्तौ प्रसिद्धच विरोध एवेति बोध्यम् ११० जिह्वेति । मुखे दृश्यमाना कंठमभिप्रायस्थिता जिह्वा द्वादशगलपरिमिता भवति तथा हृदयमध्यस्य रक्तवर्णस्य परिमाणं पलानि तदेव हृदयमध्यं ह
र्दपममिति प्रसिद्धमित्यर्थः १११ पित्तमिति । पित्ताख्यो वातुर्हृदये बहुधा स्थितत्वेन प्रसिद्धस्तस्य हि सर्वतो नाडीद्वारनिरोधकत्वेन निद्राप्रयोजकत्वं श्रुत्यादिपुत्रोक्तम् अस्य परिमाणं प्रस्थः त
स्य रूपं तु पंचगुंजात्मको मापस्ते मापाः षोडशकर्षः कर्षचतुष्टयं पलं चतुष्टयं कुडवस्तुषट्पदं प्रस्थ इति तथा कफधातोर्मलेस्फुटमनुभूयमानस्य देहव्याप्तस्य परिमाणं प्रस्थानां चतुष्टयमिति ११२ सर्वांगे
ति । शुक्राख्यः सप्तमो धातुः सर्वांगसंस्थितो पित्तं हृदये मूर्द्धसु विशेषेण स्थितः क्षोभेन निःसरणशीलः प्रस्थचतुर्थी शंतमितः मेदः संज्ञया तोस्तु परिमाणं प्रस्थद्वयमित्यर्थः ११३ । ११४ मूत्र
मिति । वस्ति मूत्राशयः संप्रगृणी पुरीषाशयस्तद्वतयोर्मूत्रपुरीषयोः परिमाणमनियतं ततो जपानग्रहणेनानियतेन ततोर्ध्वदिह्नासौ भवतः एवं विधं जिह्वादीनां परिमाणं गभोपनिषद्प्रापि पलादाख्य
मुनिना प्रोक्तं रसरुधिरादिपरिमाणं नूनवांजल्यादिकं पाज्ञवल्क्याल्लेख्यमित्यभिप्रायः ११५

१६ अथशाखांतरगुणोपसंहारः पात्रेन प्राप्तान् देहस्यांतरान्विशेषानाह शरीरमित्यादिना । सर्वेषां शरीरं पादाग्रमारभ्य केशपर्यंतं देह्यै स्वांगुलैस्तच्छरीरीयांगुलैर्मपमाने सति पणवत्यंगुलं पञ्चदशिकं नवत्यंगुलं पितृमित्रं भवतीत्यर्थः देह इति । अत्र देहे द्वयोः पार्श्वयोः प्रत्येकं षोडशषोडशस्थानी निगृह्य मण्डपस्य वंशभूतानि तानि संकलने द्वात्रिंशद्भवतीत्यर्थः ११७ प्रश्नोपनिषदुक्तां सूक्ष्मनाडीं संख्यामाह द्वासप्ततीति द्वाभ्यां । अत्र देहे नाडीनां द्वासप्ततिः सहस्राणि अधिकसप्ततिसहस्रसंख्यानाड्यश्चेति यावत् ता अत्र संतीत्यर्थः । किमेतावत्येव नाड्यश्चेति चेत्त्याह संथित इत्यादिना । प्रश्ने प्रश्नोपनिषदि या नाडीनां शतं चेत्त्यादि श्रुतिप्रसिद्धानामेकाधिकसंख्यानां मध्ये एकस्या एकस्याः संथितो जातत्वेन शाखाभूताः शतं शतं नाड्य उक्तास्तासामेकैकस्याः प्रतिशाखात्वेन इमां द्वासप्ततिसहस्रसंख्याः स्मृताः प्रोक्ता इति संबंधः ताभिर्जीवस्य व्याप्तिः सर्वत्र शरीरे भवतीति द्वयोरर्थः अर्धहिमश्रवाव्यस्य ग्रंथकृदभिमतो निर्गलितार्थः एकामूलभूतानाडीतस्याः स्कन्धोपस्कन्धभूताः शतं नाड्यः अयुतं शाखानाड्यस्तस्यां सर्वं विन्यः प्रतिशाखाख्यानाड्यो द्वासप्तति कोटयो भवति संकलने द्वासप्तति कोटयो दशसहस्रं शतमेकाचैतावत्यो भवतीति सप्तदशे स्फुटो भविष्यतीति ११८ । ११९ उक्तनाडीभ्योऽप्यधिकप्रचरणशालित्वादाध्यात्मिककवयोः प्राणत्वयुक्तमित्याह शरीरादिति । प्राणआध्यात्मिकवायुः शरीरात् पणवत्यंगुलादधिकोऽष्टोत्तरशतांगुलप्रमाणो भवति यतो नासिकाद्वारेण बहिर्द्वादशांगुलदेशेऽपि गच्छ

वर्द्धते क्षीयते यस्मात्तस्मात्त्रियति वर्जितम् ॥ पिप्पलादेन कथितं मुनिना सर्ववेदिना ११६ शरीरं सर्वजंतूनां पणवत्यंगुलं स्मृतम् ॥ स्वांगुलैः केशपर्यंतं पादां तावधि देह्यतः ॥ देहे द्वात्रिंशदस्थानी निवंशाः स्युः पार्श्वयोर्द्वयोः ११७ द्वासप्ततिसहस्राणि नाडीनामापि संथिताः ॥ एकैकस्यास्तु नाडीनां शतमेकोत्तरंहियाः ११८ शाखाः प्रश्ने समाख्यानाः प्रतिशाखा इमाः स्मृताः ॥ तासां सर्वत्र देहे स्मिन्नव्याप्तिरापादमस्तकम् १९ शरीरादधिकः प्राणो द्वादशांगुलमानतः ॥ बहिर्नासिकया याति तस्मात्प्राण इतीरितः १२० चत्वारिंशत्तथैवाष्टावंगुलानि पदाग्रतः ॥ केशाग्राच्चाभ्यन्मध्यं शरीरस्य नृणामिह १२१ देहमध्ये शिखिस्थानं तप्तजांबूनदप्रभम् ॥ चतुरस्रं शिरो तं ततिष्ठत्याचंद्रमंडलम् १२२ चतुरस्रे स्थितं तेजः शक्तिसंज्ञं सुदुर्गमम् ॥ अतिसूक्ष्मं सदा जंतून् जीवतो न जहाति च १२३ गुदा लुब्धं गुलादूर्ध्वं मे द्वाद्व्यंगुलतोऽप्यधः ॥ मुकांगुलप्रमाणं तच्चतुरस्रमवस्थितम् १२४ अत्र मध्येशरीरस्य ह्यवकाशेन वांगुले ॥ उत्सेधाच्च तथा यामातकंदोस्ति चतुरंगुलः १२५

गुपलभ्यतेऽतएव च तस्य प्राणसंज्ञामि धर्कपेणाधिपलक्षणेन अनितीति व्युत्पत्तिः समन्वयादित्यर्थः १२० देहे तेजःस्थानं दर्शयितुं दुपयोगिमध्यदेशस्वरूपमाह चत्वारिंशदिति । पादाग्रमारभ्य केशाग्रमारभ्य वा अष्टचत्वारिंशदंगुलिमितो देशो देहस्य मध्यत्वेन बोध्य इत्यर्थः १२१ तत्र तेजःस्थानं दर्शयति देहमध्ये हति द्विपश्चाशत्स्रोक्तैः । तस्मिन् देहमध्ये चतुरस्रं चतुष्कोणमाग्निस्थानं भवति तस्याग्नेर्नाडीद्वारा व्याप्तिस्तु शिरःपर्यंतं तत्रापि मस्तकस्थितचंद्रमंडलपर्यंतं बोध्येत्यर्थः तथा चोक्तमागमे भगवता महादेवेन 'सर्वेषामपि जंतूनां भृष्टि तिष्ठति चंद्रमाः । अधोभागे रविः प्रोक्तो भृत्युका ले विपर्ययात्' इति १२२ चतुरस्र इति । तस्मिन् चतुरस्रे स्थाने स्थितं तेजो देहं दिशसामर्थ्यमयोजकत्वात् शक्तिसंज्ञं भवति अतिसूक्ष्मत्वात् हृलक्ष्यमोष्णरूपेण जौवनलक्षणं च भवतीत्यर्थः जीवतः प्राणधारका न्य जीवति १२३ तदेव तेजःस्थानं विशेषतोऽवधारयति गुदादिति । गुदात्प्राणस्थानादूर्ध्वं गुलिमितं देशं तावत्पेव चोपस्थादधो देशे तेजसःस्थानं भृत्युका स्थितं भवतीत्यर्थः १२४ एवं नाडीलवनां न

नवांगुलेति । तस्मात्कंदादुत्थितोनाभिनालोनाभिचक्रात्मकपंकजस्यनालमृतोऽवयवोस्ति कीदृशः नवांगुलविस्तारकोदंडसदृशः शरीरिणांसकलशरीरावयवानांमूलभूतस्त्वगादिसप्तधातुभिर्वेष्टित
 श्वेत्यर्थः १२६ अस्वेति ॥ अस्यनाभिनालस्यमध्यइदंयोगिभिरनुभूयमानंनाभिचक्रंभवति कीदृशं द्वादशारंअरारथचक्रावयवविशेषास्तेद्वादशयस्यतत्तथा १२७ इदमेवचक्रंहादंपन्नैतर्भाविताश्रुत्यादि
 प्वित्याह अत्रचक्रहति ॥ हृदयवासित्वेनप्रसिद्धोजीवउक्तचक्रंक्रमरूपतत्त्वाश्रितोल्लाकीटवद्वप्रतीत्यर्थः १२८ यद्यपिजीवःसर्वत्रदेहप्राप्तस्तथापिविशेषाभिव्यक्तिविवक्षयाहृदयादीनांतत्स्थानत्व
 व्यवहारइत्याह नाभिश्चेति । केनचिद्देतुनाविशेषाभिव्यक्तिलक्षणेननाम्पादीनिजीवस्यस्थानान्युच्यंतेइतिसंबंधः १२९ फलितमाह जीवस्येति । तत्रजीवस्थानानांमध्येअधेप्रथमेआधाराख्येच
 क्रेचतुरस्रतयावर्णितेप्राणेनसहितोजीवःसर्वदास्तिसंनिहितइत्यर्थः १३० अत्रैवचक्रकारणोपाधिप्रधानांकुंडलिनीसंज्ञामागमोक्तां ब्रह्ममूर्तिवर्णयति नाभेरिति । नाभिचक्रादयआधारचक्रादुपरिच
 देशेभुजंगवत्रिवलयवस्थानात्तिर्यगवस्थिताकुंडलिनीसंज्ञाशक्तिःकारणरूपब्रह्मणोमूर्तिरस्तीत्यर्थः १३१ इयमेवाष्टमूर्तिरपरप्रकृतित्वेनगीतासुसप्तमाध्यायउक्तेत्याह भूमिरिति । भूम्यादिरूपस्य

नवांगुलपरीणाहोदंडाकारस्त्वगादिना ॥ वेष्टितोनाभिनालःस्यान्मूलभूतःशरीरिणाम् १२६ अस्यमध्यइदंनाभिचक्रमुक्तंमनीषिभिः ॥ द्वादशारंतुतन्नित्यंदेहे
 नपरिवेष्टितम् १२७ अत्रचक्रेअमत्येषजीवोहृदयमाश्रितः ॥ कर्मणातंतुजालस्थोयथाभ्रमतिलूतिकः १२८ नाभिश्चहृदयंकंठश्चक्षुर्मूर्द्धाचपंडितैः ॥ आपादम
 स्तर्कंदेहेस्थितस्यापिशरीरिणः ॥ हेतुनाकेनचिन्नित्यमुच्यंतेस्थानकानिहि १२९ जीवस्याद्येमूलचक्रआधारइतिकीर्तिते ॥ तत्रप्राणयुतोजीवश्चतुरस्रेस्ति सर्व
 दा १३० नाभेरधस्तथाधारादूर्ध्वतिर्यगवस्थिता ॥ अस्तिकुंडलिनीशक्तिर्भुजंगीवशरीरगा १३१ भूमिरापोनलोवायुःखंमनोबुद्धिरेवच ॥ अहंकारइतिप्रो
 क्तैस्तत्त्वैरष्टविधाकृता १३२ इयंशब्दौबजननीवायुनास्फालितासती ॥ अनयात्रनिरुद्धोयंवायुर्जठरगोमहान् १३३ आगत्यदशमद्वारंवाहिरेवाभिधावति ॥ सु
 पुत्रादशमद्वारेवह्नरंध्रंप्रतिष्ठिता ॥ तस्यामुखेनिरुद्ध्यास्तेस्वमुखेनेयमुज्ज्वला १३४ योगकालात्पवनतःप्रबुद्धाश्वासवन्हितः ॥ स्फुरत्याहृदयाकाशंनगरूपा
 महोज्ज्वला १३५ वायुर्वायुसखेनैतिसर्हातःसमुपुन्नया ॥ यदैषास्वमुखेनास्यामुखेरोधं करोतिन १३६ कंदमध्येस्थितानाडीसुपुम्रेतिप्रकीर्तिता ॥ तिष्ठंतिप
 रितःसर्वाश्चक्रेस्मिन्नाडिकाःपराः १३७

वायस्यमजःप्रभृतेकांतरस्यकार्यप्रपंचस्येवमेवहेतुरितिभारवः १३२ शब्दप्रपंचस्यस्वीयमेवहेतुरित्याह इयमिति । इयंकुंडलिनीवायुनाप्राणेनताडितासतीशब्दबुंदस्यजनिका । अस्याव्यापारांतरमाह
 अनयेति ॥ प्राणस्यवह्निर्ब्रह्माकंप्रतिगम्यप्रतिबंधोपस्याव्यापारइत्यर्थः १३३ एतदेवस्फुटयति अगत्येति । यतोजाठरोवायुर्दशमद्वारंगत्वावहिर्गंतुमेवोद्यतोभवतिपरंतुतत्रनिःसरणपंथाःसुपुत्रा
 ख्यनाडीरूपोभवति इयंकुंडलिनीहेतुस्याःसुपुत्रायामुखंस्वमुखेनिरुद्धोयंवायुर्जठरगोमहान् १३३ आगत्यदशमद्वारंवाहिरेवाभिधावति ॥ सु
 पुत्रादशमद्वारेवह्नरंध्रंप्रतिष्ठिता ॥ तस्यामुखेनिरुद्ध्यास्तेस्वमुखेनेयमुज्ज्वला १३४ योगकालात्पवनतःप्रबुद्धाश्वासवन्हितः ॥ स्फुरत्याहृदयाकाशंनगरूपा
 महोज्ज्वला १३५ वायुर्वायुसखेनैतिसर्हातःसमुपुन्नया ॥ यदैषास्वमुखेनास्यामुखेरोधं करोतिन १३६ कंदमध्येस्थितानाडीसुपुम्रेतिप्रकीर्तिता ॥ तिष्ठंतिप
 रितःसर्वाश्चक्रेस्मिन्नाडिकाःपराः १३७

नाडीनामध्वेचतुर्दशमुख्याः सनामग्रहं दर्शयति नाडीनामिति । त्रयं निगदय्याख्यातम् १३८ । १३९ । १४० तास्विति । तामुहतरापेक्षयामुख्यत्वेन दर्शितामुचतुर्दशमुक्तिः सुपुत्रे
डापिंगलाः प्रधानतमास्तास्वप्येकामुपुत्रासर्वोत्तमायतो ज्वलंती प्रसिद्धमाहात्म्या विश्वपंचाधारत्वादित्यर्थः १४१ एतासांसंस्थानमभिनयति कंदस्येत्य
ष्टभिः । वर्णितकंदस्यमध्ये सुपुत्रातिष्ठति पृष्ठवंशाख्यपृष्ठमध्यगतास्थिरूपद्वारेण मूर्द्धनि गच्छति चेत्यर्थः १४२ इडेति । तस्याः सुपुत्रायाः सव्येवामत इडातिष्ठति दक्षिणतः पिंगलेति एवं स्थिता
नां सुपुत्रे डापिंगलानां यथाक्रमं वक्ष्यमाणा युगलत्रयघटिकाः पण्डित्यः पृष्ठेऽप्रेचबोधा इत्यर्थः १४३ तद्युगलत्रयं दर्शयति सरस्वतीति । तत्र सुपुत्रायाः पृष्ठे सरस्वती अग्रे कुहूः इडायाः पृष्ठे गांधारी
अग्रे हस्तिजिह्वा पिंगलायाः पृष्ठे पूषाऽप्रेयशस्विनी इत्येवं संस्थानेऽग्रिममध्यमपश्चिमासु त्रिपुंक्तिपुनवनाड्योऽपविष्टाः त्रिपंक्त्या इत्यस्य त्रिविधायाः पंक्तेः संबन्धिन्य इत्यर्थः १४४ पंक्तित्रयमभि
नयंस्तत्र पुरोवर्तिनाडी त्रिकमयी पंक्तिं दर्शयति हस्तीति । सव्याया इति पंचमीत्यल्लोपे तथा च सव्यां वामामारभ्य पुरोवर्तिनाडी मयी पंक्तिर्हस्तिजिह्वादिकेत्यर्थः हस्तिजिह्वा हि इडायाः पुरोवर्तिनी

नाडीनामपिसर्वासां मुख्याः स्युस्ताश्चतुर्दश ॥ सुपुत्रे डापिंगलाचपरातद्वत्सरस्वती १३८ कुहूश्च वारणाचैव सप्तमी च यशस्विनी ॥ पूषापयस्विनी तद्वत्शंखि
नीदशमी स्मृता १३९ गांधारी हस्तिजिह्वा च तथा विश्वोदरापि हि ॥ अलंबुषा च सर्वासां मुख्याः प्रोक्ताश्चतुर्दश १४० तामुमुख्यतमा स्ति स एका तास्वपि कीर्ति
ता ॥ मुक्तिमार्गः सुपुत्रासां ज्वलंती विश्वधारिणी १४१ कंदस्य मध्यमे भागे सुपुत्रासं प्रतिष्ठिता ॥ पृष्ठमध्यस्थितेनास्त्रासह मूर्द्धनिसागता १४२ इडाचापिंगला
तद्वत्तस्याः सव्ये च दक्षिणे ॥ पृष्ठतः पुरतस्तद्वत्नाडीनां हि द्वयंद्वयम् ॥ सुपुत्रे डापिंगलानां विज्ञेयं क्रमतः सदा १४३ सरस्वती कुहूश्चैव गांधारी हस्तिजिह्वा ॥
पूषायशस्विनी चैव त्रिपंक्त्या नवनाडिकाः १४४ हस्तिजिह्वा कुहूश्चैव तृतीया च यशस्विनी ॥ सव्यायाः प्रथमा पंक्तिर्द्वितीया पितथैव सा ॥ इडाचैव सुपुत्राचापि
गलापंक्तिः स्थिता १४५ गांधारी प्रथमा तद्वद्द्वितीया च सरस्वती ॥ पूषापंक्तौ तृतीया स्यात्तृतीयस्यां सदैव हि १४६ कुहूश्च हस्तिजिह्वायामध्ये विश्वोदरी स्थि
ता ॥ कुहूश्चैव यशस्विन्या वारणामध्यतः स्थिता १४७ पूषायाश्च सरस्वत्याः स्थिता मध्ये त्रशंखिनी ॥ सरस्वत्याश्च गांधार्या मध्ये स्तीहपयस्विनी ॥ अलंबुषा च
विज्ञेया कंदमध्यादवः स्थिता १४८ पुरतोऽपुरतः पंक्तावेवं नाड्यो व्यवस्थिताः ॥ पंचपंचमध्येऽपि मुख्याः स्युस्ति स एव हि ॥ एका कंदादधस्थाना तत्तत्स्युश्च
तुर्दश १४९ इडाचापिंगला तद्वद्गांधारी सह पूषया ॥ नासाक्षि कर्णयुग्मस्था शंखिनी च यशस्विनी ॥ क्रमतः षडिमास्तद्वद्द्रसने च सरस्वती १५०

सुपुत्रायाः कुहूः पिंगलाया यशस्विनीति । मध्यपंक्तिमाह द्वितीयेत्यादिना । सापंक्तिर्द्वितीया पितथैव वामादिकैव भवति यत इडादित्रयं मध्यपंक्तिरूपेण स्थितमित्यर्थः १४५ पृष्ठमतामिषि
भिर्घटिता तृतीया पंक्तिमाह गांधारीति । तादृश्यां तृतीयायामपि पंक्तौ इडापृष्ठगता गांधारी प्रथमा सुपुत्रापृष्ठगता सरस्वती द्वितीया पिंगलापृष्ठगता पूषा तृतीया इत्यर्थः १४६ वर्णिता सुपंक्तिपुत्रथ
माया पंक्तिस्तस्यां विश्वोदरी वारणयोर्निवेश इत्याह कुहू इति १४७ तामुया तृतीया पंक्तिस्तस्यां शंखिनी पयस्विन्योर्निवेश इत्याह पूषाया इति । एवं त्रयोदशनाडीनां स्थानं दर्शितमथ परिशिष्टाया अलं
बुषायाः स्थानमाह अलंबुषेति । अवः अयस्तात् १४८ फलितमाह पुरत इति । एवं सति पुरतोऽग्रतः स्थितायां पंक्तौ पंचनाड्यः स्थितास्तथाऽपुरतः पृष्ठतः स्थितायामपि पंक्तौ पंचनाड्यः स्थिताः मध्यपं
क्तौ तृतिस्त एव इडायाः एका तत्तत्स्थाना कंदादयोगता एवं चतुर्दश स्थिता बोध्या इत्यर्थः तथा चेदं चक्रे फलितम् पूर्वशर्षंगाम् १४९ एवं कंददेशे एतासां स्थितिरुक्ता यत उत्थाय यत्र यत्र गत्वा विज्ञेयं
स्य पारं कुर्वेति तानि स्थानां याह इडाचैव विज्ञेयम् ॥ इडा पिंगला योर्वा मध्यस्थितेनासापृष्ठयोर्निवेशोऽप्युपापाः ॥ गांधारी पूषयो रक्षि युग्मे शंखिनीयोः कर्णयुग्मे सरस्वत्याश्च रसनाया मित्यर्थः ॥ १५० ॥

हस्तिजिह्वायशस्विनी वामदक्षिणपार्श्वयोः स्थित्वा मतिवर्तनं व्यापार इत्याह हस्तीति १५१ अलंबुषायाः पार्श्वयोः व्यापारः कुहूहास्तु मेदे विश्वोदरा वारणयोस्तु पथाक्रमेण वामदक्षिणहस्तयोर्व्यापारः

हस्तिजिह्वायशस्विन्यौवामदक्षिणपादांगुष्ठयोः स्थित्वागतिमवर्तन्त्यापारद्वयाह हस्तीति १५१ अलंबुषायाः पायोऽप्यपारः कुन्दास्तु मेदे विश्वोदरावारणयोस्तु यथा कर्मेवामदक्षिणहस्तयोऽप्यपारद्वयाह हस्तीति १५२ सुपुत्रायास्तु दशमद्वारं चर्च्यत्याविश्वधारणरूपोऽप्यपारः खकएवेत्यभिप्रेत्य उक्तानुक्तानां सर्वांस्तानादीनां प्राणश्मरणद्वारीभवनरूपः साधारणोऽप्यपारद्वयाह शेषाहति १५३ उक्तानुनाडीपुचरतां प्राणादीनां स्थानविशेषानाह प्राणहति । यस्य माण्डस्य परेऽपानादयो भेदा भवन्ति स मुख्यः प्रधानभूतः प्राणाख्यो वायुर्मुखनासिकयोर्हृदयेनाभौ पादांगुष्ठे स्थित इति संबंधः १५४ नाभ्यादीति । अपानाख्यो वायुर्नाभिमारभ्य जंघापर्यंतं पृष्ठपर्यंतं श्वविशेषतः स्थित इत्यर्थः १५५ द्वारेति । द्वारद्वंद्वं श्रोत्राक्षिरूपं तत्र गुल्फादिषु च व्यानः स्थित इत्यर्थः पृष्ठवंशः पृष्ठगतदीर्घास्थि तथा उदानः सर्वसंधिषु पादयोर्हस्तयोश्च स्थित इत्यर्थः १५६ समानइति । द्वयं निगन्धव्याख्यातं १५७ तथानागकर्मादिवायवस्त्वगादिषु यथायोगं स्थिता बोध्या इत्याह नागादीति । उक्तानां वायूनां व्यापारा नृकमेणाह श्वासोच्छ्वासादिकमिति । श्वासोच्छ्वासस्य वायोर्वहिकरणं उच्छ्वासीवाह्यस्यांतरा कर्षणमिति १५९ अपानेति । मलोत्सर्जनमपानस्य कर्म हानोपादानादिकं बलसाध्यं कर्म व्यानस्य बोध्यं

हस्तिजिह्वायशस्विन्यौवामदक्षिणपादयोः ॥ अंगुष्ठतः स्थिते नित्यं सर्वदा स्थितिहेतुकै १५१ अलंबुषाप्रयात्यत्र पायुर्मेदं कुहूस्तथा ॥ विश्वोदरावारणाचवामदक्षिणहस्तयोः १५२ शेषाः सर्वाश्च सर्वत्र नाड्यो देहे त्रसंस्थिताः ॥ असंख्याता हि वायूनां मार्गभूता व्यवस्थिताः ५३ प्राणो मुख्यतमो वायुः कंदस्याधः प्रतिष्ठितः ॥ आस्यनासिकयोर्मध्ये हृदये नाभिमेडले ॥ पादांगुष्ठे च सततं तस्य भेदाः परे स्मृताः १५४ नाभ्यादिजानुजंघांतमपानोत्र व्यवस्थितः ॥ विशेषतः शिश्रपायुद्वारे तिष्ठति सर्वदा १५५ द्वारद्वंद्वं स्थितौ व्यानो गुल्फयोः पादहस्तयोः ॥ पृष्ठवंशे कटौ तद्वदुरस्यपिशरीरिणां ॥ उदानः सर्वसंधिस्थः पादयोर्हस्तयोरपि १५६ समानः सर्वदा देहं सर्वं व्याप्य व्यवस्थितः ॥ भुक्तं सर्वं रसं गात्रे व्यापयत्यग्निना सह १५७ द्वा सततं सहस्रेषु नाडीष्वपि च संचरन् ॥ समानवायुरेवैको देहं व्याप्य व्यवस्थितः १५८ नागादिवायवः पंचत्वगस्थ्यादिषु संस्थिताः ॥ श्वासोच्छ्वासादिकं कर्म प्राणस्यैतत्प्रकीर्तितम् ५९ अपानवायोः कर्मैतद्विष्मृत्रादिविसर्जनम् ॥ हानोपादानचेष्टादिव्यानकर्मैतिकीर्त्यते १६० उदानकर्मैतत्प्रोक्तं देहस्योन्नयनादियत् ॥ पोषणादिसमानस्य शरीरे कर्म कीर्तितम् १६१ उद्गारादिगुणं यत्तन्नागकर्मैतिकीर्त्यते ॥ निमीलनादिकर्मस्य श्रुतं तत्कलस्य च ॥ देवदत्तस्य तं द्वा रूपाच्छोथादितु धनं जयात् १६२ पादांगुष्ठौ च गुल्फौ च जंघामध्ये तथैव च ॥ चित्त्यो मूले च जानू च मध्ये चोरुद्वयस्य च १६३

देहस्थित्यापनादिकं नृत्तानस्य कर्मैति पोषणादीति प्राणस्पंदादिकं सर्वशरीरव्यापिकर्म समानस्य बोध्यमिति द्वयोरर्थः १६० । १६१ उद्गारादीति । उद्गारादयो गुणाः प्रकारभूता यस्य तथाभूतं कर्म नागाख्यस्य वायो रुक्तं आतिपदेन शिक्वादिग्रहः निमीलनं नेत्रसंकोचः सुतं छिक्वा तदीर्घभणादिरूपा शोथादीत्यादिपदेन पिटकोदयादिग्रहः १६२ योगिभिः क्रियमाणस्य मत्प्राहारस्य प्राणस्थापनरूपस्योपयोगी पृष्ठावस्था नानि वसिष्ठोक्तं न्यनुवदति पादांगुष्ठौ च पादांगुष्ठौ १ गुल्फः २ जंघामध्यं ३ चित्तिर्जंघा पृष्ठे मांसोपचयस्तवीर्यमूलमृषचयमारंभदेशः ४ जानुप्रसिद्धं ५ अहमध्यं च ६ पायोर्मूलमधोदेशः ७ तथापायोः पश्चाद्वर्जितो देहमध्याख्यो देशः ८ मेदूमध्यं ९ नाभिः १० हृदयं ११ कंठकूपोर्ध्विकाधोगतोर्ध्वः १२ तालुमूलं १३ नासामूलं १४ अक्षोर्मध्यं च १५ भ्रूमध्यं १६ ललाटे १७ मूढादशमद्वारं च १८ एतेष्टावशदेशाः मत्प्राहारस्य स्मृताः यानि चाष्टोत्तरशतं संख्यानि मर्माणि वैद्यशास्त्रे प्रसिद्धानि तान्यत्र एषु अष्टादशसु अंतर्भवन्ति एतत्संनिहितत्वादिति त्रयाणां मर्माः अष्टोत्तरशतं संख्यात्वेन सर्वंधियेषामिति विग्रहः १६३

१६४ । १६५ पूर्वदेहस्य षण्णवत्यंगुलत्वे पादौ मारभ्य केशोत्तेयाव लोकोद्वेष्ट्यनुसारेणोक्तमधतस्य वसिष्ठोक्तप्रकारोत्तरमाभिनयति । पादौ गुष्ठात्त्विति नवभिः । पादौ गुष्ठमारभ्य पृथङ्मानवर्णनं न युक्तं । पादत्वेन सर्वस्य पादावयवजातस्य संग्रहात् । किंतु पादमारभ्यैव मानवर्णनं युक्तमिति पूर्वदलार्थः । पादमारभ्य गुल्फस्थसाङ्गौ गुलिचतुष्टयमितोद्देशो बोध्यः । एवमग्रेपि १६५ गुल्फात्तु जंघयो रित्वादीनामष्टानां पदानि प्रसिद्धानि कानिचित् व्याख्यातानि च । ष्योमसंज्ञं मूर्द्धस्थाने एव मुक्तपरिमाणसंक्रमणेन १६७ । १६८ । १६९ । १७० । १७१ । १७२ । १७३ । १७४ इत्येकतस्य शरीरवर्णनस्य विवेकवैराग्ययोः पर्यवसानं दर्शयति भूतेति दशभिः । पदित्यं भूतभौतिकरूपावयववर्णनं द्वारागर्भोपनिषदि पिप्पलादेन कीर्तितं तच्छरीरमेतावदवयवसमुदायात्मकमेवेति तृतीयेनाभि संबन्धः । केतेऽवयवा

पायुमूलं तथा पश्चान्मध्यदेशश्च मेढ्रगः ॥ नाभिश्च हृदयं तद्वत्कंठकूपस्तथैव च १६४ तालुमूलं च नासायामूलं चाक्षौश्च मध्यगम् ॥ भ्रुवोर्मध्यं ललाटं च मूर्द्धा अष्टादशस्मृताः ॥ अष्टोत्तरशतान्यत्र मर्माण्यंतर्भवन्ति च १६५ पादां गुष्ठात्तु पादस्य पृथङ्मानं न विद्यते ॥ पादात्तु मानं गुल्फस्य साङ्गौ गुलिचतुष्टयम् १६६ गुल्फात्तु जंघयोर्मध्यं तदंशं गुलमीरितम् ॥ जंघामध्याच्चैतेर्मूलं यतः केशादंशं गुलम् १६७ चितिमूलं तथैवैतज्जानुस्यादंशं गुलद्वयम् ॥ जानोर्नवांगुलं तस्यादूरुर्मध्यं हियत्स्मृतम् १६८ ऊरुर्मध्यात्तथैवैतत्पायुमूलं नांगुलम् ॥ देहमध्यं तथा पायोर्मूलात्साङ्गौ गुलद्वयम् ॥ देहमध्यात्पुनर्मूर्द्धं तद्वत्साङ्गौ गुलद्वयम् १६९ मेढ्राभ्यामिध्वं विज्ञेया तथा सार्द्धं दंशांगुलम् ॥ चतुर्दंशांगुलं नाभेर्हन्मध्यमिह कीर्तितम् १७० षडंगुले हि हन्मध्यात्कंठकूपः प्रकीर्तितः ॥ कंठकूपात्तु जिह्वायामूलं स्याच्चतुरंगुलम् १७१ नासां मूलं तु जिह्वायामूलात्स्याच्चतुरंगुलम् ॥ नेत्रस्थानं च तन्मूलादङ्गौ गुलमितीष्यते १७२ तस्मादङ्गौ गुलं तद्वद्भुवोरंतरमात्मनः ॥ ललाटाख्यं भ्रुवोर्मध्यादूर्ध्वं स्यादंगुलत्रयम् १७३ ललाटाख्यो मसंज्ञं तदंगुलत्रयमेव हि ॥ षण्णवत्यंगुलं त्वेवं वासिष्ठेनापि कीर्तितम् ॥ शरीरं सर्वतो नृणां गृहीतं ग्रहं धिया १७४ भूतभौतिकरूपेण पिप्पलादेन कीर्तितम् ॥ गर्भोपनिषदीत्यं यत्सर्वेषामिह देहिनाम् १७५ महाभूतानि विषयाः शब्दाद्या इन्द्रियाणि च ॥ तथातः करणं प्राणास्त्वगाद्या अपि धातवः १७६ नाड्यो मर्माणिसर्वाणि दोषाः पित्तादयस्तथा ॥ कंठो हृदयपद्मं च जिह्वानालेन संयुतम् ॥ विष्णून्नेत्रं च तथालोमगणा एतच्छरीरकम् १७७ एतेषां हि पृथक् केचिं शरीरं नाम विद्यते ॥ आत्मबुद्धिर्देतेषु नरकेषु कुतो न सा ॥ विद्यंते यत एतानि नरकेष्वपि सर्वशः १७८ आत्मबुद्धिर्देवैवात्र प्रत्येकं मिलितेष्वपि ॥ न ह्ययते यतः केन शरीरे स्मिन्निहा भवेत् १७९ केशदंतादयो मार्गप्रत्येकं मिलिता अपि ॥ दृष्टाः कुर्वन्ति नैवात्मबुद्धिना पि शिरःस्थिताः ॥ अन्यदेहस्य नैवान्यदेहसंस्था श्वर्हा हि चित् १८०

इत्याकांक्षायां ताननुवदति महाभूतानीत्यादिना लोमगणा इत्यंतेन । कीदृशं हृत्पद्मं यस्याधोलं विनीनालस्थानीया जिह्वा भवति स्फुटमन्यत् १७५ । १७६ । १७७ एतावन्मात्रत्वे हेतुमुक्तं न्यःपुथगनुपलभ्यमानत्वाद्वा एतेषामिति एतेषां भूतादीनां पृथक्केन विवेककृते सति शरीरं किंचिदपीत्यर्थः । तथा चात्मबुद्धिर्युक्तेष्वपि आत्मेति । यदा यदि ते पुलोमगणां तेष्वपि आत्मबुद्धिः कियते तर्हि नरकेषु भवत्सदेहोपुसात्मबुद्धिः किं कियते इत्यर्थः १७८ एतदेव स्फुटयति आत्मेति । यतोत्र एषु लोमांतेषु प्रत्येकं स्थिते पुमिलिते पुतात्मबुद्धिर्देवैवात्र प्रत्येकं मिलितेष्वपि । अत्र रूपानि न दृश्यन्ते ततः सात्मबुद्धिः शरीरे कथं भवेत्पचयेत्यर्थः १८०

किंच मरणमस्ति पश्चिद्विषयमात्राया देहात्प्रत्येकं स्फुटयति आत्मेति । यतोत्र एषु लोमांतेषु प्रत्येकं स्थिते पुमिलिते पुतात्मबुद्धिर्देवैवात्र प्रत्येकं मिलितेष्वपि । अत्र रूपानि न दृश्यन्ते ततः सात्मबुद्धिः शरीरे कथं भवेत्पचयेत्यर्थः १८०

किंचमरणमुष्णसुषुप्तिष्वहयमानायादेहात्मबुद्धेरकस्मादुद्भवत्यामिध्यात्वंव्यक्तमेवेत्याह अपिदेहहति १८१ अथवेरागपेयैवसानंस्फुटयन्देहकार्येवणादोजुगप्सां कुर्वतामपिपद्रणाद्युपादाने
देहेनभवतीत्यतिविश्रमिष्याह अपिप्रगृहति । तद्धेतोप्रणाद्युपादाने १८२ वर्चस्केहति । किंचदेहस्यकारणेऽन्नेवांतभावपुरीषभावादिकुर्णधावस्थापन्नेपथाजुगप्सानृणांभवति तथाप्रमात्रदेहेनवि
कारेणजुगप्साकुतो न जायते कीदृशस्यमम इतिउक्तविधयाविवेकिनोविवेकवतः कीदृशोजुगप्सा अतिदुःखस्वसंसारमयस्यहंतीत्यर्थः १८३ । १८४ अथवेति । अथवागर्भोपनिप
दुक्तं नृदेहस्यजन्मदुःखरूपत्वेनविरागप्रयोजकंचितयेदित्यर्थः १८५ तत्रब्रजिद्वाराशरीरस्यबीभत्सतामाह सप्तेति । सर्वेषांयोनिजानांसंबन्धिनोर्मातापित्रोर्देहःसप्तधातुमयःशुक्रशोणितबीजकश्च
त्यविवादम् तथाचतत्स्वभावोतैवजायमानानांभवतीतिभावः १८६ अथपितृदेहप्रवेशेदुःखंस्फुटयितुमग्निभिःशीर्यमाणत्वात्शरीरत्वंश्रुतोप्तेक्तवर्णयति पंचेतिचतुर्भिः । योर्धदेहोर्मर्मांतमर्मा
ख्यावयवपर्यंतंयथाभवतितथावर्णितःसएवशरीरमित्युक्तः शीर्यमाणत्वात्प्रतिक्षणंविशरणंनीयमानत्वादित्यर्थः १८७ कोऽप्यविशरणहेतुरितचेदग्नित्रयमेवेत्याह तत्रेति । तत्रदेहकोटरेतज्ज्वलन

अपिदेहेमृतेतद्वच्छयानेमूर्च्छितेतथा ॥ नात्मबुद्धिकुतोमध्यएषाजागरणेस्तिहि १८१ अपिप्रवेतिदुर्ध्वेव्याधिशस्त्रादिसंभवे ॥ जुगप्साजायतेदेहेतद्धेतौकेनसा
नहि १८२ वर्चस्केवाथवावातेपूतिगंधेचिरस्थिते ॥ अन्नेयद्वद्भवेवृणांजुगप्सादोषदर्शनात् १८३ तद्वदेवकुतो नैषादेहेन्नमयरूपिणि ॥ नजायतेतिदुःखग्रीम
मात्रेतिविवेकिनः ॥ इत्यादिचिंतयन्धीरोविरागमधिगच्छति १८४ अथवाचिंतयेदेवंगर्भोपनिषदीरितम् ॥ जन्मदुःखतमंनृणांविरागस्यात्रकारणम् १८५
सप्तधात्वात्मकोदेहःपितुर्मातृश्वदेहिनाम् ॥ योनिजानांहिसर्वेषांशुक्रशोणितसंभवः १८६ पंचभूतात्मकोयोयंमर्मांतंपरिकीर्तितः ॥ शरीरंशीर्यमाणत्वादेहपुं
प्रकीर्तितः १८७ तत्राग्नित्रयमुद्दिष्टंज्वलदस्यहिकोटरे ॥ जाठरोमानसश्चान्योबाह्येन्द्रियसमुत्थितः १८८ मानसेशास्त्रजंतद्वदशास्त्रीयंचहूयते ॥ सुखंदुःखंच
शब्दाद्यास्तद्वदैन्द्रियकेपिच १८९ चतुर्विधंतथैवान्नजाठरेजातवेदसि ॥ लेह्यंपेयंतथाचोष्णंभोज्यमित्येवकीर्तितम् १९० पयःसोमाज्यमुख्यानामाहुतीनामशे
षतः ॥ विकारश्च्रद्धयायुक्तोयोगिहोत्रादिकर्मणि १९१ सोमंराजानमासाद्यभूमौपर्जन्यधारया ॥ समागतःसदैवान्नंनानाजीवसमाश्रयः १९२ पितृभ्यामद्यमा
नंतत्सुत्पिपासासमाश्रयात् ॥ जाठरेजातवेदाःशुकोष्ठवायुसमीरितः १९३

शीलमग्नित्रयमुक्तम् किंतदित्यतआह जाठरहति । जाठरौदर्याख्यएकः मानसोमानसिभवोजिज्ञासादिरूपोद्वितीयः बाह्येन्द्रियनिष्ठोविषयलोलुपत्वरूपस्तृतीयोऽग्निरित्यर्थः १८८ तेषांक्रमेण
हर्षोऽप्याह मानसहति । तत्रमानसेशोशास्त्रजंशास्त्रानुसार्युपासनाद्यात्मकंज्ञानमशास्त्रीयंचतत्तथासुखंदुःखंचहूयतेऐन्द्रियकेप्रौढशब्दादयोविषयायथायोगंहूयंतइत्यर्थः १८९ तृतीयेजाठराग्नौतु
चतुर्विधमन्नंहूयतइत्याह चतुर्विधमिति । लेह्यंमधुमभृति पेयंदंतव्यापारमंतराभ्यवहार्यंदुग्धादि चोष्णमिक्षुप्रभृति भोज्यमंक्तादि १९० तत्रजाठराग्नौजनिष्यमाणस्यजीवस्यान्नसंपृक्तस्यप्रवे
शःपंचाग्निविद्योक्तविधयाभवतीत्याह पयइति । दुग्धादिरूपाणामाहुतीनांयोविकारःसूक्ष्मावस्थाख्यःपरिणामःसोऽग्निहोत्रादिकर्मगोचरश्रद्धासंस्कारसहितोजीवस्यकर्मिणःसमाश्रयश्चासंश्रद्धलो
कात्मकयुसंज्ञमग्निमाप्यतत्रभोगांतैर्पर्जन्यस्यद्वितीयग्निर्योरासाहभूमिमाप्यनानाविधमन्नंभवतीतिद्वयोरर्थः १९१ । १९२ पितृभ्यामिति । तदन्नंशुत्पिपासाप्रयुक्ताभ्यांमातापितृभ्यामद्यमानंभक्ष्य
माणंसाजाठराग्नौपततीतिशेषः । सजाठरोमिस्तुमाणंनमेरितःसंस्तुक्तपीतंवाल्भूतत्रयात्मकंत्रिधाभावंनयतिजीवनहेतुत्वादितिद्वयोरर्थः तथाचच्छंदोगश्रुतिरन्नमशितंत्रिधाविधीयतेइत्यादिः १९३

खल्लेदुःसहदुःखवानुमृयेतिशेषः स्वर्गान्मेघजलद्वाराभूमिगच्छन्ति केचिनुभूमिगाएवदेशान्तररूपांभूमिजलधारयागच्छन्ति तथानारका अपि एवमन्नेप्रवेशःसर्वेषांसमानइत्यर्थः २०१ स्था
वराइति । स्थावरपदंस्वेदजनानामप्युपलक्षणम् तथाचयद्यप्रिस्थावराःस्वेदजाश्चपूर्वदेहपरित्यज्यस्थावरस्वेदजदेहग्रहेऽन्नभावनोपेक्षतेतथापिदेहांतरस्यविजातीयस्ययोनिज्ञाख्यस्यग्रहणेतेषामप्य
न्नेप्रवेशमावश्यकइतिसर्वपदस्ययोनियग्रहणीयपरत्वेनक्षरीरांतरग्रहायसर्वेभूषामवन्तीत्यप्रधारणमुपपन्नमिति २०२ तत्रपूर्वदेहत्यागान्तरदुःखमनुभूयभुवमापांतीतियदुक्ततद्विशदयति नरके
इति । यथानरकेभुविमरणेचदुःखंरसिद्धंतथास्वर्गेपिबोध्यम् यतयतोन्नस्वांतैर्भोगिमिरधिकारिणाभोगाहोणशरीरेप्रोवमांशरीरंतुदुःखस्याप्यमेवेत्यर्थः । स्वस्थानदुःखसत्पितृपापमतिपादकच्छंदो
गादिवाक्येप्रसंगदक्षितमित्युच्यतेस्तदर्थमनुवदति इष्टमितिवभूमिः । येऽन्यथाइहोपासनादनाः केवलमप्याप्तप्राप्तदिकर्मैवकुर्यान्तेतुभूमापलक्षितपितृपापंयथानिर्वृत्तितीत्यर्थः अधवाकेवलच्छंदो
अथवाक्येप्रसंगदक्षितमित्युच्यतेस्तदर्थमनुवदति इष्टमितिवभूमिः । येऽन्यथाइहोपासनादनाः केवलमप्याप्तप्राप्तदिकर्मैवकुर्यान्तेतुभूमापलक्षितपितृपापंयथानिर्वृत्तितीत्यर्थः अधवाकेवलच्छंदो

तस्मादिति । तस्मात्पितृलोकादाकाशंगत्वा चंद्रेण चर्चति यच्चंद्रेणाः कृष्णपक्षे मक्षयंति शुक्ले चर्चयंति चेति २०६ दासवदिति । तस्य चंद्रस्पतादात्म्यंगतः कर्म्यपि देवैर्भुज्यते भोगोपकरणतानीयते पथालोके
दासः तथा च पारतंत्र्यादिदुःखं स्फुटमित्यर्थः २०७ शरीरित्वेनाक्षिप्तदुःखांतरमपि तत्र भवतीत्याह बंध्वादीनामिति ॥ बंधुर्दारदितस्तस्याऽप्राप्तिरूपाद्दैत्यावधिकमयरूपाद्गोहेतोर्नृत्थितदुःखं तत्र भवति
तथा संयोगाविप्रयोगांता इति न्यायसिद्धोपो बंधुवियोगस्तज्जदुःखं मरणादप्यधिकमित्यर्थः २०८ एवमिति । अयं जंतुर्वेदविधानिदुःखानि स्वर्गादिपुप्राप्य कालवशेन पितुरन्नभावद्वारा जठरं प्राप्य तात
प्यतेऽतिशयेन तप्तो भवतीति २०९ तस्पतापमेव पितृतापपूर्वकमाह अन्नादहतिचतुर्भिः । यथा अन्नदः पुमान् कामग्रहेण स्त्रियं स्मरं स्तां विना शर्मना प्रोतितप्यते इति पावत् २१० तदुःखं दृष्टान्तेन स्फुटयति
विष्मूत्रस्येत्यादिना भवेदित्यंतेन २११ रेतः प्रविष्टस्पतापमाह अग्निनेति द्वाभ्यां । अयं जीवः सप्तमं धातुंगतः पितृकामलक्षणेन तदुद्दीपकयोऽपि द्रूपेण वाऽग्निना तप्यमानः सन् यंत्रपतेत् यथारक्तसेवती प्रभृति

तस्मादाकाशतः सोमं राजानं देवतागणाः ॥ अदंतिकृष्णपक्षे यं शुक्ले संवर्द्धयंति च २०६ दासवहुज्यते चायं तत्र देवैः सवासवैः ॥ पारतंत्र्यं सदा तत्र भीतिः कर्मक्षया
दपि २०७ बंध्वादीनां तथाऽप्राप्त्या भीतेर्दैत्यगणादपि ॥ मरणादधिकंदुःखं बंधूनां च वियोगजम् ॥ एवमादीनिदुःखानि स्वर्गे पिशतकोटिशः २०८ एवदुःखा
न्ययं प्राप्य स्वर्गादौ कालतः पुमान् ॥ अन्नमूतो जठरे पितुस्त्वातप्यते सदा २०९ अन्नादोन्नयुवाजंतुः कामग्रहवशंगतः ॥ शर्मना प्रोतिहि विना स्त्रियं रेतः प्रधारिणीं
२१० विष्मूत्रस्य निरोधेन यावहुः खं प्रजायते ॥ निरोधे रेतसस्तावत्ततो वाभ्यधिकं भवेत् २११ अग्निना पच्यमानो यं सप्तमं धातुमागतः ॥ पुष्पेभ्यो त्रयथासारं नी
रं यंत्रे विनिःसरेत् ॥ अग्निना पीडयमानेभ्यो ज्वलतात्र दिशो दश २१२ पुंसस्तथैव रेतस्तत्सारभूतं वपुः स्थितम् ॥ योनियंत्रे पतेत्सम्यग्योपि दग्निप्रपीडनात् ॥ स्व
स्मादपि करोत्येव पितुर्दानं तमां दशम् २१३ हंसतीसातदाना रीबहुहर्षमुपागता ॥ रेतोऽग्निं स्वकुहूद्वारा गृह्णाति परिमोहिता २१४ बालो यथा हसन्नाशी विषं गृह्णा
ति हस्ततः ॥ स्वस्य मृत्युमिवापूर्वमथवा मृत्युमेव तम् २१५ चोराकुलितमध्यानं यथा पांथो विमोहितः ॥ गच्छन् प्रयाति सहसा तत्र स प्राणसंशयम् ॥ कामिनीका
मसंयुक्ता कामुकं याति सा तथा २१६ गाढमालिङ्ग्य सुस्नेहायथा धूर्तः प्रयच्छति ॥ आशीविषं प्रसुप्तं तं हैमे पात्रे निधाय च २१७ सुगंधैश्चंदनैर्लिङ्घ्यापुष्पैरपि मनो
रमैः ॥ समम्य चर्य स्वकार्यार्थी स्नेहं संदर्शयन् मुहुः २१८

पुष्पाणां नलिकायां प्राकृष्टानां रसो मिसं पक्वं ज्ञात्पृथक् पात्रे पतति तद्वदिति किंच पितृदेव्यदर्शनेन तत्प्रयोजकस्य देव्यनुमेयमित्याह स्वस्मादिति । एष सप्तमधातुगो जीवः स्वस्मादात्मीयाद्देव्यादेतोरधि
वंदेयं करोतीत्यपि प्रसिद्धमिति द्वयोरर्थः २१२ । २१३ न केवलं पितुरेव देव्यं करोति किंतु मातुरपि परंतु सावित्रमर्जतदानो देव्यमभजमानापि पश्चाद्भक्तेशादिना तापंगच्छति तिनानादृष्टांतिः प्रतिपादयति हंसं
तीति नयभिः । रेतोरूपचंद्रस्यांतर्भावप्रयोजकत्वात् साधर्म्यात् स्त्रीलक्षणस्पकहृत्वं स्फुटमन्यत् २१४ तत्र दृष्टांतमाह बाल इति । कीदृशं सर्पं विलेवे मृत्युसदृशं त्वरायां मृत्युरूपमिति २१५ द्वितीयं दृष्टांतमाह
चोराकुलितमिति । तथा सा कामिनी कामुकं प्रपन्नं सत्यं यातीति तृतीयादलं योजना २१६ एवं सतिदुःखदेव्यापारेनारीनियोजयतो नरस्यथा दृष्टं यत्कमेवेति सदृशं तमाह गाढमिति त्रिभिः । यथा कश्चि
दूर्तः सुपुस्नेहसाध्यगाद्वालिङ्गनं कस्यचित्कृत्वा सुसंस्पृष्टं हैमे पात्रे निधाय यथादिभिः समम्य चर्य तस्मै समालिङ्गिताय दद्यात् किं कुर्वन् स्वप्रयोजनविशेषापक्षे हसाध्यमुपकारं दर्शयन्निति द्वयोरर्थः २१७ । २१८

दाष्टांतिकेयोजयति रेतइति । परिमोहचाटुभिर्विभ्रातांकृत्वा २१९ रेतसोनारींप्रतिदुःखदत्वंसहृष्टांतमुपपादयति ब्रह्मस्वामितित्रिभिः । स्पष्टद्वयं २२० । २१ क्षीरमिति । चकारोप्यर्थे यथासविपंक्षी
रंपानकालेमुखं कुर्वदपिमृतिहेतुस्तथेदंरेतोनारीणामिति २२२ एवंसतिकामुकस्यपापंन्यायप्राप्तमभिनयति विपस्येति । विषवन्मरणप्रयोजकस्यरेतसोयोपिद्रुर्भनिषेक्तुर्विपदानसम्पापंन्यायादायाती
त्यर्थः २२३ कारेति । काराबंधनागारंसूनावयस्थानंतन्निर्मातुर्यत्पापंतनुत्यं पुत्रादिदेहस्यतदुःखहेतोःकरणेपितुर्भवतीति कीर्तितनिवृत्तिशास्त्रेषु कीर्तितप्रायमित्यर्थः स्वदेहसंबंधस्यानर्थत्वप्रतिपादके
नैववैसशरीरस्यसतइत्यादिवाक्यैर्हिपरदेहसंबंधकरणस्यानर्थत्वं सूचितमेवेतिभावः २२४ उक्तदोषप्रसंगव्यतिरेकमुखेनस्फुटयति यद्ययमिति । पितेतिपदपूर्वाह्णान्वयि २२ ननुऋग्वेदब्राह्मणेहरिश्चं
द्रोषाख्यानेपुत्रोत्पादनस्यप्रशंसनाद्विधेयत्वंगम्यतेविधिस्पृष्टेक्षानेभयानवकाशात्कथं दोषावहत्वमिति शंकातत्प्रकरणतात्पर्यप्रदर्शनेनपरिहरति अपुत्रस्येति यदपुत्रस्यप्राप्तियोग्यः कश्चिल्लोकोनास्ती
त्यादिकमृग्वेदप्रोक्ततत्कामुकानामभिप्रायस्यैवकीर्तनमनुवादवैराग्यायनतुपुत्रोत्पादनप्रशंसनं यतस्तद्वाक्यशेषइत्यवदत् इति किं तेपशवउक्ताभिप्रायेणमातृगमनादिकमपि कुर्वतीति तदुक्तं 'तंप
श्येतिपशवोवयांसितस्मात्तेमातर्यपिमिथुनीचरंति' इति तृपुत्रिणालोकं तस्मात्पुत्रोमातरंस्वसारंचाधिरोहतीति च २२६ किंचतत्रपश्वाचारस्यप्रमाणत्वेनोपन्यासान्निदेवप्रतीयतेइत्याह पशवइति ।

रेतोहिकामुकोप्येवंस्वयंसोढुमशकुवन् ॥ योषितंपरिमोह्यास्यादेहेपापरतःक्षिपेत् २१९ ब्रह्मस्वंसुखदंयद्वत्सेव्यमानंतदानृणाम् ॥ जठरस्थंतदेवेषामुदयेदुःखदं
भवेत् २२० रेतोहिसुखदंतद्वत्प्रवेशेयोषितामिदम् ॥ जठराग्निर्गमेभूयोमरणादपिदुःखदम् २२१ क्षीरंविषेणसंयुक्तंपानकालेयथासुखम् ॥ कुर्वच्चमृतिहेतुः
स्यादेवंरेतोत्रयोषिताम् २२२ विपस्यदानतोयावत्पापंभवतिपापिनः ॥ जठरेरेतसोदातुर्योषितांतावदेवहि २२३ कारासूनादिशालानांयावत्कर्तुर्हिपातकम् ॥
पुत्रादिदेहजननेपितुस्तावद्विकीर्ततम् २२४ यद्ययंकुरुतेनैवमैथुनंकाममोहितः ॥ पितादुःखकरःकेनदेहःपुत्रस्यसंभवेत् २२५ अपुत्रस्यनलोकोस्तीत्यादि
कामुककीर्तनम् ॥ मातरंचस्वसारंचतेयातीतियतोवदत् २२६ पशवःसर्वेषुवैतेविदुःपुत्रजर्नियतः ॥ ततःपुत्रेति किं नामभवतोत्रभविष्यति २२७ पुत्रस्योत्पा
दनाज्जायापत्युर्माताप्रजायते ॥ यथामातातथाभार्यास्पृष्टव्यानैवकामतः २२८ अवशोऽत्रयथामातुर्गर्भप्राप्तोत्रदुःखदम् ॥ स्ववशस्त्वंतथामागाजायागर्भकदा
चन ॥ एतावानेवतत्रार्थःशास्त्रस्यात्रप्रतीयते २२९ अपिपुत्राद्वेल्लोकोनपरःकहिंचियतः ॥ अयंलोकइतिप्राहश्रुतिःपुत्राद्विशेषतः २३० हरिश्चंद्रादिकानां
स्यादाख्यानेयुकीर्तनम् ॥ तदुगगानुसारेणस्तुतिःपुत्रस्यजन्मनः २३१

यतःसर्वेषंपशवःपुत्रजन्मावश्यकर्तव्यतांजानंतीति तत्रोक्तंततोहेनरभवतःपशुवृत्तमनुसरत'आत्मवैपुत्रनामासि'इतिश्रुत्यनुसारात्प्राप्तपुत्रेत्याकारकं किं नामनिंदासूचकत्वात्कुत्सितनामभविष्यतीत्य
र्थः २२७ पुत्रनामसूचितानिंदापेपावोजननीपुनरित्यादिश्रुतिप्रदर्शितांविशदयति पुत्रस्योत्पादनादिति भार्याश्रुतिगतेपापदोक्तापुत्रस्योत्पादनाज्जायापदसूचितमातृत्वकाभवतिततःकामेननस्पृष्टव्ये
त्यर्थः २२८ फलितमाह अवशइति । कर्मवशोजीवस्यपुत्रभाविनोदुःखदगर्भप्रवेशःकर्मदिपरतंत्रतयाभवतुनामहेनरतवस्वतंत्रस्यपुत्ररूपेणजायागर्भप्रवेशोऽत्यंतमनुचितइत्येतावदेवहरिश्चंद्रोपाख्या
नगतश्रुतिवाक्यस्यतात्पर्यमित्यर्थः अत्रवस्तुविचारे २२९ किंपुत्रस्यलोकजयसाधनत्वांगीकारेपिमनुष्यलोकजयसाधनत्वमेवांगीकर्तव्यं 'पुत्रेणायंलोकजयः' इतिबृहदारण्यकवाक्येनस्फुटी
करणादित्याह अपिपुत्रादिति । अयंमनुष्यानुभवगोचरोविशेषतःस्पष्ट २३० यानितुहरिश्चंद्रोपाख्यानादौकानिचितप्रशंसापरागिवाक्यानितानिवक्ष्यमाणविषयास्तुतिविशेषात्प्राप्तप्रशंसा

निवृत्तौ श्रुतितात्पर्यमेवाभिनयति तत्तद्व्यादिना । विद्वांसं किंचिद्विवेकिनं प्रति एतद्वक्ष्यमाणप्रकारकं श्रुतिराहेति २३२ तत्र श्रुत्युपदिष्टं मुख्यं कल्पमाभिनयति प्रागच्छेति । हेतुस्तत्पौरुषवित्तस्य नाशप्रयो
जकाः स्त्रियः प्रतितवगमनं नोचितं यतस्तासां स्त्रीणां गमनालोकद्वयेदुःखं भवति कीदृशमद्भुतं यर्णयितुमशक्यं तथा विपाके उक्तदुःखरूपफलारंभकाले तदुपयोगिदेहरूपाः काराबंधनगृहाश्रमवन्ति यतो वि
वेकिनः अक्षिपात्रकल्पादत्यंतं नरकवदुद्दिजेत इति द्वयोरर्थः २३३ । २३४ एतावता स्त्रीगमनप्रयोजकक्रामस्य यद्वा जंरमणीयत्वाभ्यासात्मकसंकल्परूपं तन्निरोधोपदिष्टोऽथ तदशक्तोकामवेगं निरुद्ध्या
पित्रह्यचर्यं देहराद्युपासनां परिपालयते न तथा भीषितं परलोके पूरयिष्यामि यतः शतमंजनहस्ताः शतं माल्यहस्ता इत्यादिकौपीतकिंशास्वरूपमद्रचनेन त्वामानेतुमप्सरस आगमिष्यति तत्र च गर्भप्रयु
क्तापीडनार्थाः सुतद्वारा ते पिचन भविष्यंतीत्येवं श्रुतिरुपदिशतीत्याह अथ चेदिति द्वाभ्यां । वधूरप्सरस आभ्योमानुषीभ्यो धिकास्तुभ्यं दास्यामीति । तासां गर्भाभावाच्च तत्प्रयुक्तानारीसुतादिद्वारि
कापीडनेन भविष्यतीति २३५ । २३६ अत्राप्यशक्तं प्रति वक्ष्यमाणा कारमनुकल्पं श्रुतिरुपदिशतीत्याह भविष्यतीति । प्रथमपदपूर्वां न्वयिदं शिंतं चेत्यदिजक्तविधया संप्रोक्त उपदिष्टोपनिषत्तिनसं

ततो रागांश्च मालोक्य निखिलं सचराचरम् ॥ श्रुतिर्विद्वांसमाहैतद्वागस्य विनिवृत्तये २३२ मागच्छ योषितो वत्स तपः स्वार्थस्य नाशकाः ॥ इहामुत्र च तासां ते गम
नादुःखमद्भुतम् २३३ विपाके देहकाराश्च जायंते भवता कृताः ॥ साधूनां समचित्तानां नरकादपि दुःखदाः २३४ अथ चेद्वदतः कामो वर्तते योषितं प्रति ॥ स्वर्गे वा
ब्रह्मलोकैवाभवते ब्रह्मचारिणे २३५ आर्यो रूपदि संपन्ना अधिकाः कोटिशौगुणैः ॥ वधूरं जनमालादिहस्तादास्याम्य संशयम् ॥ तत्र गर्भकृता हिंसान ते नारीसुता
दिजा २३६ भविष्यतीति संप्रोक्तः कामुकश्चेन्न तिष्ठति ॥ तदैवं पुनरप्याह श्रुतिर्मातेव वत्सला ॥ कामप्रसक्तं सततं निविष्टं सुरुपायतः २३७ परदारान्न गच्छेद्धि
कर्मणा मनसा गिरा ॥ तां गच्छन् भयमागच्छेद्विहलं के परत्र च २३८ तत्स्त्वं कामुकश्चेत्स्याद्दारां संपादयात्मनः ॥ गृहस्थो भवतत्रापि यज्ञदानादिकं कुह २३९
दिवानमैधुनं याहि स्वदारेष्वपि कर्हि चित् ॥ रात्रावपि च पर्वादि रात्रौर्वर्जय सर्वदा २४० एवमुक्तेऽनिषिद्धा सुरात्रिष्वेव प्रवर्तते ॥ विद्वांस्तस्य निरोधार्थमुपायज्ञेद
मब्रवीत् २४१ अन्तर्गतैर्गन्तव्यं भवता स्त्रीषु कर्हि चित् ॥ प्रशस्यते वधूनां च लोभयंतीव कामुकम् २४२ ऋतावेवा गन्तव्यं स्नातायां सुदिने तथा ॥ कृत्वा शास्त्रीयसं
स्कारान्न निषिद्धा सुरात्रिषु २४३ एवं ते पुत्रलाभः स्यात्पुत्रश्चैतादृशो यतः ॥ इत्यभिप्रायतः पुत्रप्रशंसां कुरुते हि सा २४४

यतो भवति तदा तं कामप्रसक्तमुपायेन बालमिव फलोपन्यासरूपेण निविष्टं सुर्विषयप्रवृत्तेर्निवर्तयितुमिच्छंती श्रुतिर्मातृसमैव माहेत्यर्थः २३७ एवं कथमित्याकांक्षायां प्राह परदारानिति । यतः शरी
रादिभिः परदारगमनं लोकद्वये भयावहं तत आत्मीयवारसंपादनेन गृहस्थतां प्राप्य यज्ञादिकं कार्यं मिति द्वयोरर्थः २३८ । २३९ तत्रापि स्त्रीसेवायामर्थनियमः पालनीय इत्याह दिवेति स्पष्टम् २४०
एवमुक्त इति । एतावत् श्रुत्वा यो धिकारी अनिषिद्धा सुपर्वादिभिः सुरात्रिष्वेव स्त्रीषु सक्तो भवति तन्मपि निरोद्धं श्रुतिरित्थं नियमांतरमुपदिशति यत उपायज्ञा उपायस्य बालधीविषयाभिधानरूपस्य ज्ञात्री
इत्यर्थं कथं ऋतुभिश्चाले गमनं न योग्यमिति किं कुर्वती इत्थमुपदिशति वधूनामृतकालस्य प्रशंसया कामुकचेतसिलोभं जनयंतीवेति द्वयोरर्थः २४१ । २४२ तामंशं सामभिनयति श्रुतावेवेति द्वाभ्यां ।
भार्यायां ऋतास्मातायां सत्यां सुदिने ज्ञो भनवारादियुक्तपवकाले शास्त्रीयानां भ्युदयिकादिरूपान्संस्कारान् कृत्वा नंतरं निषिद्धा आयाश्रतसो मघा मूलयुक्ता विषमाश्रवात्रीर्वर्जयित्वा पिचमन्तव्यमित्यर्थः
२४३ एवमिति । एतादृशनियमानुष्ठानेन पुत्रलाभः स्यात् अयं च पुत्रार्थो यतस्त्वया वश्यं कार्यो यतः पुत्र एतादृशी हरिश्चंद्रो प्राण्यनादौ कीर्तितैः प्रख्यातिहेतुत्वादिभिर्गुणैर्भुक्त इत्येवं निवृत्तितात्पर्येण
सा श्रुतिः प्रोत्पादने प्रशंसतीत्यर्थः तथा प्रोक्तं भागवतैकादशे लोके न्यवायेत्यादिना २४४

अपूर्वोविधिस्वत्रनसंभवतिरागादितः प्राप्तत्वादित्याह उत्पादनमिति त्रिभिः । स्पष्टम् २४५ योषितामिति । यतः शास्त्रे विनापिनारीसंगिनां पुत्रजन्मप्राप्तकामप्रयुक्तो नारीसंगश्चाप्त इत्यर्थः २४६ अत्रोदाहरणं मुख्याः पश्चादजादयो मनुष्याकारकत्वेन गौणाः पश्चादो म्लेच्छादयश्चेत्याह पश्चादीनामिति । शास्त्रहीनानां पशुपक्षिमत्स्यादीनां म्लेच्छादीनां च शास्त्रमविदुषां प्रजोत्पत्तिर्नारीसंगश्च इत्येतदित्यर्थः एतदभिप्रायेणैव श्रुत्या पशवो हृष्टांतयोपन्यस्ताः कीदृशाः रामवेदिनः रागं कामजां प्रवृत्तिं स्वस्मिन्वेदयितुमनुभावयितुं शीलं येषां तेषां ४७ अतएव पतिर्जायां प्रविशतीत्यादि श्रुतिः पुत्रोत्पत्त्यनंतरं तस्य योगवारणपर्येत्याह पुत्रोत्पत्ताविति । स्थिता उद्यतापामार्या पूर्वमजायाजायापदवाच्यानभवतिसा पुत्रोत्पत्तौ सत्यां जननीत्वसूचकेन जायापदेनोच्यत इति २४८ फलितमाह तत इति । ततः कामवञ्चनात्प्राप्तयोर्नारीसंगप्रजोत्पत्त्योर्विध्यनर्हत्वं स्फुटमिति भावः २४९ अयं कामस्तु श्रुत्या हेयतयैव विवक्षितोऽनर्थहेतुत्वादित्याह काम इति । संसारलक्षणदुःखहेतुत्वं स्वरूपानंदावरणप्रयोजकत्वं च कामस्य प्रसिद्धमित्यर्थः २५० किं हि श्रुत्या विधीयते इति चेत् कामविजयलक्षणं ब्रह्मचर्यमेव परमपुरुषार्थरूपफलशालित्वादित्याह ब्रह्मचर्यादिति । ब्रह्मचर्येणोपलक्षितरागाभिवक्तव्याधिकारि

उत्पादनं न पुत्राणां विधत्ते कर्हि चेत्कचित् ॥ अप्राप्तस्य विधानं स्यात्प्राप्तं नैव विधीयते २४५ योषितासंगमात्पुत्रजन्मप्राप्तं सदैव हि ॥ विना शास्त्रेण कामाच्च नारीसंगस्तथा स्वयम् २४६ पश्चादीनां विना शास्त्रं म्लेच्छादेश्चैव दृश्यते ॥ प्रजोत्पत्तिश्च नारीणां संगोऽप्यविदुषां तथा ॥ अतएव पशून्प्राह दृष्टांते रागवेदिनः २४७ पुत्रोत्पत्तौ च संयोगं पुनर्वारयितुं स्थिता ॥ अजाया जायते जायेत्येवमाह श्रुतिः स्वयम् २४८ ततः कामस्य महिमा प्रजोत्पत्तिरिहास्तथा ॥ सर्वेषामपि जंतूनां नारीसंगो दहर्निशम् २४९ कामोत्रदुःखवृक्षस्य संसारस्यैव कारणम् ॥ आनंदात्मस्वरूपस्य हेतुरावरणे तथा २५० ब्रह्मचर्यादयं देव आनंदात्मा स्वयंप्रभः ॥ नीरागस्य स्फुरत्यंतः प्रदीप इव निश्चलः २५१ सुखार्थिनो जनान् वीक्ष्य सुखशून्यांश्चतुर्विधान् ॥ शिरस्ताडामिव प्राह दुःखिता विदुषः प्रति २५२ स्थावरानैव जानंति मदुक्तं श्रोत्रवर्जिताः ॥ बुद्धिहीनास्तथैवैतेश्रोत्रयुक्ताश्च जंगमाः २५३ केचिन्मानैव सर्पतिलोके येनाधिकारिणः ॥ भवंतो गुणसंयुक्ताः सर्वे एवाधिकारिणः २५४ त्रैवर्णिका विशेषेण ब्राह्मणा ये बहुश्रुताः ॥ कामं त्यजथ चित्तोत्थं यदि यूयं सुखार्थिनः २५५ कामबन्धनमेवेदं दुःखं सर्वशरीरिणाम् ॥ कामात्मता प्रशस्तान् कामिकस्यापि देहि नः ॥ कामिनो दुःखमायां तियतः सर्वत्र संस्थिताः २५६

जोतर्हदयेऽप्यमात्मा यथावत् स्फुरतीत्यर्थः २५१ एतद्ब्रह्मचर्येण प्रकरणश्रुतिरुपादिशतितमभिनयति सुखार्थिन इति द्वादशभिः । चतुर्विधान् नरायुजादीन् जंतून् सुखार्थेयजमानानपि सुखमलभमानान् वीक्ष्य दुःखितास्ततो श्रुतिरूपामाता विदुषो बोधाधिकारिणः प्रति इत्थं प्राह कीदृशी कारुण्यदुःखातिशयसूचनाय शिरस्ताडनमिव कुर्वेतीति शेषः २५२ इत्थं कथमित्यत आह स्थावरा इति । हे त्रैवर्णिकास्तत्रापि ब्राह्मणा भवंतो यदिसुखार्थिनस्तर्हि मदुक्तं कामत्यागरूपं कुरुत गुणैर्बुद्ध्यादिभिर्भूतत्वेन श्रवणक्षमत्वेन च भवतामेव मद्बचनानुष्ठानाधिकारित्वात् न हि मदुक्तानुष्ठाने स्थावराणामधिकारः श्रोत्रहीनत्वेन मदुक्तस्यैव तेषां रिज्ञानात् तथा केपां चित्पश्चादीनां जंगमानां श्रोत्रयुक्तानामपि नाधिकारो यतो बुद्धिहीनाः बुद्ध्या शास्त्रार्थाधारणशक्त्या हीनाः केचिन्नुदादयो बुद्धिमंतोऽपि नाधिकारिणो यतस्तत्प्रतिषेधेन मदुपसर्पणेऽप्ययं न्यादतिप्रयाणां सर्वैः २५३ । २५४ । २५५ कामस्य हेयता प्रयोजकत्वं लवदनिष्ठानुबन्धित्वं दर्शयति कामबन्धनमिति । कामबन्धनं निबन्धनं प्रयोजकोपस्यत ॥ १० ॥

कामत्यागस्य पुरुषार्थहेतुत्वं तृप्तिर्युक्त्याल्लानेपूर्वाध्याये प्रोक्तमित्याह आनंदा इति । ये च सार्वभौमस्य सद्गुणस्यानंदमारभ्य हिरण्यगर्भानंदपर्यंत एकादशानंदाः शतगुणोत्तरा उक्तास्तान् मूर्तप्रतपः

कामत्यागस्य पुरुषार्थहेतुत्वं तु तैत्तिरीयव्याख्याने पूर्वाध्याये प्रोक्तमित्याह आनंदादिति । ये च सार्वभौमस्य सङ्गुणस्यानन्दमारभ्य हिरण्यगर्भानन्दपर्यन्ता एकादशानन्दाः शतगुणोत्तरा उक्तास्तान् भूतप्रतत्र-
निष्कामः प्राप्नोतीत्युक्तं पूर्वाध्याये इत्यर्थः । सार्वभौम एवादिः प्रथमस्तमारभ्य मानुषगन्धर्वदेवगन्धर्वपित्राजानजदेवकर्मदेवाधिकारिकदेवद्वहस्पतिविराट्सुत्राणामानन्दा उक्ताः २५७ यस्तु पर-
ब्रह्मण आनन्दः सिद्धुस्थानीय उक्तस्तं प्राप्तुं योग्यो निष्काम एवोक्तो न तु सार्वभौमादयस्तद्योग्या इत्याह आनन्दवारिधेरिति २५८ अस्थपरमानन्दस्य साक्षात्करण एव मानुष्यदेहस्य साफल्यमित्याह पुत्रे-
पणादिका इति । आदिपदेन लोकैषणा वित्तैषणयोर्ग्रहः अत्र मानुष्यदेहेच्छांतिज्ञातुमिति शेषः २५९ विपक्षे दोषमाह अन्यथेति । अन्यथा कामापरित्यागे भवतां क्रेशोदुःखं तथा पापमश्लीलं कर्म भविष्य-
त्यनुष्ठेयतामापत्त्यनेपश्वादिवत् कीदृशं तत्पार्पकर्म नार्पाः संतते श्रोतवधियादुःखप्रयोजकमित्यर्थः २६० ननु पुत्रशुश्रूष्येको दोष इति चेन्मनुष्यत्वात्परिच्युतिरेवेत्याह उत्पादयंतीति । प्रायः-
पशूनामुत्पादनं योषिद्वमनं च व्यापारः प्रसिद्धः स एव भवतामपि चेत्तर्हि पशुत्वापत्तिर्वैः स्यादित्यर्थः २६१ ननु विधिवशात्पशुसाम्यमप्यङ्गीकरिष्याम इति चेत्स्यादेवंपि पुत्रोत्पादनादिविधिनानित्य-
त्वमकरणे दोषावहत्वलक्षणं भवेत्तेषां तु काम्यत्वाच्च वीतरागस्य तदुल्लंघने दोष इत्याह श्येनादीति । यथा वैरिमरणादिपुत्रागशालिनं प्रति श्येनादिसंज्ञायागानां विधिः न च तदकरणे प्रत्यवायस्तथा पुत्रोत्पादा-

आनन्दाः सार्वभौमादेरेकादशसमीरिताः ॥ शतोत्कर्षान्मून्सर्वानकामोयातिसर्वतः २५७ आनन्दवारिधेर्यस्य लेशमात्रं समीरिताः ॥ आनन्दो ब्रह्मणो योत्र परमानं-
दर्हरितः ॥ अकाम एव तं याति ब्रह्मचर्यादिसाधनः २५८ पुत्रैषणादिकाः सर्वास्त्यक्तानानाविधैषणाः ॥ आनन्दात्मानमंतस्थमिच्छंत्यत्राधिकारिणः २५९ अ-
न्यथा भवतां क्रेशः पापं चैव भविष्यति ॥ पश्वादीनां यथानारीप्रजानां बहुदुःखदम् २६० उत्पादयंति पशवः प्रायोगच्छंतियोषितः ॥ भवंतश्च तथा चेत्स्युर्विशेषो भ-
वतां हि कः २६१ श्येनादिविधयो यद्वत्कीर्तितारागिणं प्रति ॥ प्रजोत्पत्त्यादिविधयस्तथैते कामिनं प्रति २६२ प्रजोत्पत्तौ विशेषो यमं व्रतसंस्कारलक्षणः ॥ काला-
दिनियमस्तद्विधेयो रागिणं प्रति २६३ रागो नर्थकरश्चायं स्वसृमात्रादिसंगदः ॥ पश्वादिदर्शनादुक्तो वर्जनीयः सदानृभिः २६४ रागांधिषणः कुर्यात्स्वस्यानर्थप-
रस्य च ॥ तस्मादुःखमिदं कामीवध्वगर्भसुदुःसहम् ॥ करोति स्वात्मनः पापं देहदुःखं सुतस्य च २६५ रेत एतद्वधूगर्भ आर्तवेन च संयुतम् ॥ उत्पादयति जंतूनां
देहकाराण्यहं त्विदम् २६६ रक्तस्य श्रेष्ठमणायोगे सद्यो वर्णांतरं यथा ॥ आर्तवेण भवेत्तद्वद्वैवर्ण्यं रेतसोपि च २६७

दिविधयोपिरागिणं प्रत्येव प्रवर्तते इत्यर्थः २६२ एवं तदंगभूतो विवाहादिनियमोपि कामिनं प्रत्येव अंगप्रधानयोः समानाधिकारकत्वादित्याह प्रजोत्पत्ताविति । यश्चायं प्रजोत्पत्त्यर्थं विशेषो विवाहा-
दिको मंत्रकरणकसंस्काररूपस्तथा क्रतुकालादिनियमश्च सर्वोपिरागिणं प्रत्येव विधीयते इत्यर्थः २६३ फलितमाह राग इति । यतो रागः पशुपश्याद्युदाहरणेन स्वस्वादिसंगमयोजकत्वादनर्थकर उक्त-
स्ततो वर्जनीय इति २६४ न केवलं शास्त्र एव कामस्यानर्थकरत्वमुक्तं किंतु दृश्यतेऽपि त्याह रागांधेति । यतो रागव्याकुलितमनो सर्वानर्थकरत्वं संभाव्यते तस्मादिदमुपपन्नं इदं किं कामीवध्वगर्भसुदुःखं
मात्मनः पापरूपं सुतस्य देहसंबंधरूपं च दुःखं करोतीति २६५ सुतदेहदुःखदत्वमेव कामिनः स्फटयति रेत इति । वधूगर्भे गत्वा आर्तं वरजस्तेन संयुक्तमेतदेहो देह रूपं बंधनागारं करोतीति २६६ शुक्रशोणि-
तसंयोगादित्यादिः क्रमादित्यंतस्यार्थमाह रक्तस्येत्येकविंशतिश्लोकैः । रक्तस्य कफेन योगेष्वावर्णांतरं भवति तथा पदार्तवस्य स्त्रीरजसो रेतसायोगाद्वैवर्ण्यरूपांतरापत्तिरक्षणं तदेतत् श्रुतौ संयोगपदेनो-
क्तमित्यर्थः तथा चोक्त रूपसंयोगनिमित्ता प्रभंभावद्वारा जंतुः पुनः शरीरमाप्तिरक्षणामावृत्तिरुभवेति श्रुत्यर्थः २६७

उक्तसंयोगात्पूर्वैरेतःसिचःपितुर्देहादेतसोनिर्गमप्रकारोहृदोत्पादिश्रुतिग्रंथेनोक्तइत्याह रेतसइति । अस्वर्गभपरिणामिनोरेतसःपितुःशरीराद्येनक्रमेणनिर्गमोभवतिसकमइत्यमुक्तइत्यर्थः २६८
इत्थं कथमित्याकांक्षां पूरयति अत्रमित्यादिना । उक्तविधयायूनःशरीरं प्राप्नोति सप्तमं धातुमापादतलमस्तकं व्याप्नोतीति शेषः २६९ वधूस्मृत्यादीति । तच्चरेतोभूतमन्नं नारीस्मृ
त्यादि रूपाग्निना तापितं सत्सर्वांगरूपं पुष्पेभ्य आकृष्टरसस्थानीयतां गत्वा हृदये स्थितं तत्र स्थित्वा च तदेतो हृत्पद्मं कंपयतीत्यर्थः । महावायुर्वृक्षं कीदृशं तद्रेतः निरोधे बलशौर्यादिकारणमिति द्वयो
रर्थः एतेन श्रुतौ व्यवस्थापयतीति पदस्य हृदये विशेषेणावस्थानं नयति प्राप्नोतीत्यर्थो ध्वनितः २७० । २७१ ततः किं भवतीत्यत आह हृत्पद्मेति । एष युवा हृत्पद्मे कं पिते सति वधूनां क्रीडामृगो
घीराणां शोच्यश्च भवेत् यतो धैर्यं प्रयोजकेण क्लेशेन विचारकप्रयत्नेन वर्जितः २७२ एतेन सूचितं रेतो गतस्य जीवस्य दुःखं वर्णयति हार्दमिति । रेतसि हृत्पद्मं गते सति यथा पितुर्दुःखमनुभवसिद्धं तथा
तदेतो गतजीवस्याप्यनुभेयमित्यर्थः २७३ तदृष्टान्तेन संभावयति समुद्रस्येति । देहस्थः पितुर्देहे स्थितो जीवः २७४ एवं हृदये स्थित्वा तदंतर्गतमग्निस्थानं जीवो गच्छति ततश्च पितृभावं ततो वायुं

रेतसो निर्गमे चास्यक्रम एष उदीरितः ॥ पितुः शरीरतो नित्यं सर्वेषामिह देहिनाम् २६८ अन्नं शरीरमायातं यून उक्तप्रकारतः ॥ संप्राप्य सप्तमं धातुमापादतलम
स्तकम् २६९ वधूस्मृत्यादिसंजातकृशानुपरितापितम् ॥ सर्वांगपुष्पसंजातरसरूपं हृदि स्थितम् २७० बलशौर्यादिकृद्दार्ढ्यं कंपयतीव तत् ॥ महावायुर्य
था प्राप्तस्तरोत्तं सर्वतो दिशम् २७१ हृत्पद्मं कंपनादेष धैर्यं क्लेशविजितः ॥ क्रीडामृगो वधूनां स्यात्सतां शोच्यश्च सर्वदा २७२ हार्दं पद्मं गतेशु क्रेपुंसि दुःखं ह्रियत्स्मृ
तम् ॥ तदेव शुक्रसंस्थस्य गर्भस्यापि प्रजायते २७३ समुद्रस्थायथानौकामहावातेन कंपनात् ॥ दुःखमायातितद्रत्सदेहस्थो हृदिकंपनात् २७४ एवं हृदयसंस्था
नः प्राप्य दुःखं सुदारुणम् ॥ ततो हृदयनाडीभ्यो गत्वा देहे स्थितिं पितुः ॥ अग्निधातुप्रतिष्ठानमापादतलमस्तकम् २७५ महाग्नौ पतितस्तत्र दह्यमानो तिदुःखि
तः ॥ मरणं नाग्नितस्तस्मात्त्रिगमं चाधिगच्छति २७६ स्थित्वा तत्र चिरं दुःखमनुभूयाति दारुणम् ॥ अग्नितः पित्तमायाति द्रुतताम्रसोपमम् २७७ तस्मिंस्ती
व्रतमेतत्तेक्षरेति कटुकं तथा ॥ पतितो दुःखमायाति नरकादपि दारुणम् २७८ पित्तं एवं तदा दुःखमनुभूयाति दारुणम् ॥ वातं तीव्रतमं भूयो महावातोपमं पुमान्
२७९ महागिरौ यथा शृंगे समुन्नततमे स्थितः ॥ निरालंबेति वातेन प्रकंपितवपुः पुमान् २८० हार्दं पद्मं ततो गच्छेद् हृदयस्यांतरं स्थितम् ॥ रक्तोत्पलसमं नित्यं भाति
यन्मुकुलीकृतम् २८१ हृदयं द्विविधं नित्यं प्राणिनां परिकीर्तितम् ॥ अस्थिपंजररूपं च पद्मरूपं तदंतरम् ॥ उरो वक्ष इति प्राहुर्बाह्यं ह्यलौकिका जनाः २८२

भावं ततः पुनर्हृदयमिति श्रुतियोजनं दर्शयति एवमिति समाधिः । एवं हृदये संस्थानं यस्य तथा भूतः सन् दुःखं प्राप्य ततो हृदयोत्थितनाडी मार्गेण पितुर्देहे स्थितिमापादतलमस्तकं गत्वा तत्र धातुमपि
प्राप्तं सप्तधातुपुंस्थितिं ततः प्राग्गच्छतीति शेषः २७५ अग्नितस्तस्य दुःखं दर्शयति । महाग्राविति २७६ स्थित्वेति । तत्राग्नौ स्थित्वा पितृभावं गच्छति यत्पितृत्वं तदा तस्य मानाकारमिति २७७
पितृभावं दुःखमाह तस्मिन्निति । तस्मिन्पिने २७८ पिचाद्वा तभावं तदुःखं दर्शयति द्वाभ्यां पित्तएवमिति । वातं गच्छतीति शेषः २७९ महागिराविति । यथा महागिरिः शिखरतो महा
वातकृतं दुःखमनुभवेत् तथा यमपि दुःखमनुभवतीत्यर्थः २८० ततो वाताय पुनर्हृदयमागच्छतीत्याह हार्दमिति । स्पष्टम् २८१ हृदयस्वरूपं निर्धारयति हृदयमिति । हृदयपदार्थो द्विविधः
स्थितः अस्थिपंजररूपः पद्मरूपः तदेतयोः सम्यक्प्राप्त्यर्थं कोटितीयः तत्र पद्मस्य उरति यत्सहस्रं चोक्तं किमिति विचार्यते २८२

वर्णितं कर्म पुनर्विशदीकुर्वन्नाह अयमान इति त्रिभिः । अनेन सहस्रस्य प्राणो जीवः प्रथमं पितुर्हृदयपद्मस्य समीपं गच्छति तत आहरेण तेन भुक्ता नेन सहजाठराग्निगच्छति ततो रसैर्भुक्ता अपरिणामेन ना

वर्णितकर्मपुनर्विशदीकुर्वन्नाह अद्यमानइतित्रिभिः । अनेनसहस्रमयाणोजीवःप्रथमंपितुर्हृदयपद्मस्यसमीपंगच्छतिततआहारेणतेनभुक्तानेनसहजाठराग्निगच्छतिततोरसैर्भुक्ताअपरिणामैर्नाना
विधैःसहसमानवायुनाऊर्ध्वंगच्छति एवंजाठराग्निरूध्वंगच्छन्पित्तभावंगच्छतिततोवायुभावंततःपुनर्हृदयमितित्रयाणामर्थः २८३ । २८४ । २८५ यातायातमिति । एवंपितुर्देहेऽथऊर्ध्वयातायाते
भ्रमणंकृत्वादुःस्वितःसन्कर्मवशेनरेतसासहबहिर्गच्छतीत्येवंप्रणीतः । २८६ । २८७ अथार्थक्रमेणद्विपोनि
मित्तमंत्रपदस्याख्यानभूतस्यपितुरेतोतिरेकादित्यादेःप्रजायंतइत्यंतस्यश्रोतग्रंथस्यार्थविशतिश्लोकेरुपग्रहयस्तदुपयोगागमोक्तबीजत्रयदर्शयति मलत्रयमितित्रिभिः । इदंभुदिसंनिहितनामकंम
लत्रयंसर्वयोनिजदेहानांकारणमुक्तमागमविद्विरितिशेषः तथाचोक्तप्रपंचसारे 'मायीपंनामयोपोत्थंपौरुषंकार्मणमलं । आणवंनामसंप्रोक्तंमिलितंमलद्वयम्'इति योषायामलंशोणितात्मकंमायीय
मित्युच्यते पौरुषमलंतुर्कर्मसंस्कृतत्वात्कार्मणमित्युच्यते तदुभयंमिलितंसत्आणवमित्युच्यते जीवस्यशरीरावच्छिन्नत्वलक्षणानुत्वप्रयोजकत्वादितितदर्थः । प्रथमंद्वितीयंचानूयतत्रतीयस्यस्वरू
पमतत्रयंदर्शयति रेतइत्यादिना । पितृसंबंधिरेतोरूपःप्रथमोमलोमातृसंबंधीद्वितीयोमलस्तयोर्मातृपितृमलयोर्गर्भःसंयुक्तद्रूपस्तृतीयोमलइत्येवंकेचिदागमिकाद्विजाःप्रवदंति 'गर्भःकुक्षौशिशोसं

अद्यमानःपुमान्गच्छेदनेनसहसर्वदा ॥ पितुर्हृदयपद्मस्यसमीपंप्रथमतः २८३ गच्छेदेहगतंवन्निमाहारपरिपाचकम् ॥ आहारेणसमतत्रपुनरूर्ध्वंप्रयात्यसौ ॥
समानवायुनानीतोरसैर्नानाविधैःसह २८४ जाठरात्पित्तमायातिपिताद्वायुंपुनश्चसः ॥ वायोःपञ्चशरीरस्यमध्येकंदुकवास्थितः २८५ यातायातंविधायैवमध
ऊर्ध्वंशरीरके ॥ पितुर्दुःखंपरंप्राप्तःकर्मणापरिचोदितः २८६ रेतसासहानिर्यातिदेहादस्मात्कथंचन ॥ प्राजापत्योयमध्वास्यात्सदासंसरणेनृणाम् २८७ मलत्र
यभिर्दंप्रोक्तंकारणंमर्षदेहिनां ॥ रेतःपितुस्तथामातृस्तयोर्गर्भस्तृतीयकः २८८ इतिकेचिद्वदंत्यन्येकर्मगर्भस्यतंद्विजाः ॥ अवस्थैवतृतीयेयमपरेप्रादुरुत्तमाः
२८९ शुक्रंचशोणितंतद्वतयोर्योगाच्चतत्क्षणात् ॥ वर्णांतरंरृतीयोयंमलउक्तोमनीषिभिः २९० क्लेशकर्माशयैःसार्द्धंमलत्रयमुपागतः ॥ पितुर्मातृश्रवायाहृता
हृदेहंसमापृष्यात् २९१ मलद्वयंयदातुल्यंपित्रोःस्यादस्यदेहिनः ॥ नपुंसकंतदादेहमयंगृह्णात्यनीश्वरः २९२ रेतोमातुर्यदाभूयस्तदास्त्रीपरिजायते ॥ यदाभूयः
पितुस्तत्स्यात्तदागर्भःपुमान्भवेत् २९३ सर्वेद्रियगुणैर्युक्तोभवतिस्वच्छचित्तयोः ॥ स्त्रीपुंसयोर्हिसंयोगाद्यथाशास्त्रमनिदितात् ॥ अनेकगुणसंपन्नस्तत्तद्वर्णंप्रजायते २९४

श्री ' इतिहेमः । अन्येतुर्गर्भस्यगर्भभावस्यप्रयोजकंकर्मादृष्टतृतीयंमलंवदंति अपरेउत्तमाःकुशलास्तुइत्यमाहुः इत्थंकथं इयंआणवाख्यतृतीयमलरूपाप्रथमद्वितीययोर्मलयोरवस्थैवभवतीतिद्वयो
र्थः २८८ । २८९ अवस्थात्वमवस्फुटयति शुक्रमिति । शुक्रंप्रथमोमलःशोणितंद्वितीयस्तयोर्योगेसतिपद्वर्णांतरंरूपस्तृतीयआणवाख्योमलःसिद्धांतविद्विरुक्तइत्यर्थः तथाचतृतीयस्यप्रथम
द्वितीययोरेवांतर्भावइतिभावः २९० फलितदर्शयअक्षरार्थमाह क्लेशेत्यादिना । क्लेशरविद्यादिभिःकर्मभिःशुभाशुभेराशयैर्वासनाभिःसहितोजीवउक्तमलत्रयसंबंधद्वारामातृपित्रोःशरीरसहसंवेहंप्रा
प्तीत्यर्थः २९१ मायीयकार्मणयोःसाम्येनपुंसकत्वंमायीयाधिक्येस्त्रीत्वकार्मणाधिक्येपुंस्त्वंबभवतीत्याह मलद्वयमितिद्वयां । अस्पृष्टदेहिनःपित्रोर्मलद्वयंयदातुल्यंभवतितदायंनपुंसकंवेहंपृह्णाति
अनीश्वरःकर्मपरंतत्रः २९२ रेतइति । मातृरेतःशोणितात्मकंबीजपदाभूयोधिकंभवतितदास्त्रीभवतिपदातृपितुरेतोधिकंतदापुमानित्यर्थः २९३ गर्भस्येन्द्रियाविसाकल्पप्रयोजकंदर्शयति सर्वेद्रियेति ।
यदास्त्रीपुंसयोःस्वस्थचित्तयोःसंयोगोभवतितदागर्भःसर्वेद्रियैरनेकगुणैश्चसंपन्नोभवति तत्तद्वर्णंआक्षणादिजातो २९४

यदाहीति । यदातुद्वयोर्मातापित्रोरप्यतरस्यप्रनोन्पाकुलंभवतितदातपोरेतःसर्वोन्गोभ्योनागच्छति । आगतंवाचकमार्गानिःसरणकालेविहन्यतेप्रतिरुद्धयतेअथवाकफादिरूपधात्वन्तरेणसंपृक्तंभवतीति
द्वयोरर्थः २९५ । २९६ ततइति । ततउक्तनिमित्ताद्गर्भःखंजत्वादिभिरेनकत्वंनानाविधत्वंप्राप्नोति संबंधःतत्रखंजश्चक्रपादः कुणिःश्यामनखःद्राघीयान्अतिदार्यः स्फुटमन्यत् २९७ । २९८ गर्भ
स्ययुग्मादित्वेनिमित्तमाह पित्रोरिति । यदापित्रोरपानाख्यवायुद्वयनिमित्तविशेषवशेनशुब्धसंज्ञाभ्यांयत्प्रतिगत्वाशुक्रशोणितयोर्मिलितयोर्विभागंकुरुतेतदाद्वयोस्त्रयाणांचतुर्णांवाबालानांसंभव
उत्पत्तिर्भवतीतिसंबंधः २९९ गर्भप्रवेशकथामुपसंहरति एवमिति । कर्मवशेनप्राप्तेरुक्तविंशनिमित्तैर्धून्त्वादिभाजिनोर्गर्भस्यमातुरुदरेस्थितिर्भवतीत्यर्थः ३०० अथकललादिगर्भावस्थाप्रतिपादक
वाक्यानामर्थमाह एकैत्यादिना । नद्यावहंतोमंडलाकाराःफेनपुंजाःप्रसिद्धास्तत्रयथामंडलद्वयेवर्तमानयोःफेनयोःशुक्रशोणयोर्धुमंश्रिणेनकललंभवेत्तथातन्मातृजपितृजयोर्मिलयोर्द्वयंसर्वस्ययोनि
जस्यदेहिनीमातुर्जडरेसमागतंसदेकरात्रेणकललावस्थंभवतितस्यपरिमाणमपिमातुरंगुष्ठतुल्यमुक्तं तदेवचमलद्वयंसत्तरात्रेऽस्तीतेफेनसाम्यंविहायबुद्बुदसाम्यंभजते तदेवविशदयति अंडाभमिति । किंचि
द्वसमन्वितस्यमांसस्ययवंबुद्बुत्तुल्यमेतदेवबुद्बुदत्वेनाप्रविवक्षितमितिद्वयोरर्थः ३०१ । ३०२ पक्षणेति । पंचदशदिनेष्वतीतेषुतबुद्बुदाकारंमांसंदवतात्यागेनोपंडतांप्राप्यचतुरस्रंचतुष्कोणंभवति

यदाह्यन्यतरस्यस्याद्वयोर्वाव्याकुलं मनः ॥ रेतस्तयोस्तदासम्यङ्गागच्छेत्सर्वगात्रतः २९५ आगतं वा विह्नयेत्कुहू मार्गविनिर्गमे ॥ एकस्य वा द्वयोर्वापियुतं धा
त्वंतरेण च २९६ ततो गर्भो भवेत्खंजः पंगुर्वा विगतांगुलः ॥ हीनाधिकांगुलो वापि कुणिर्वैकपदादिकः २९७ इन्द्रियैर्नयनाद्यैर्वा वर्जितो न्यतरेण वा ॥ वामनो वाति
कुब्जो वा द्राघीयान्वातिभीषणः ॥ अनेकत्वं तथा गर्भः प्राप्नोत्येवं कदाचन २९८ पित्रोर्वायुद्वयं सुबन्धं गतं गर्भाशयं प्राप्ति ॥ वीर्यद्वयस्य सहसामिलितस्यात्मवेगतः ॥
विभागं कुरुते तेन द्वित्र्यादेः संभवो भवेत् २९९ एवं न्यूनाधिकैर्गात्रैरेको वानेक एव वा ॥ गर्भो मातुस्तु जठरे जायते कर्मयोगतः ३०० एकरात्रेण कललं फेनवन्मंडल
द्वये ॥ भवेज्जठरमाया तं मातुः सर्वस्य देहिनः ३०१ मातुरंगुष्ठमात्रेण भित्तमत्र तत्तस्मृतम् ॥ फेनतांतु परित्यज्य सप्तरात्रेण बुद्धम् ॥ अंडाभं जायते मांसं किंचिद्भव
समन्वितम् ३०२ पक्षेण द्रवतां त्यक्त्वा पिंडतां प्राप्य तद्वदेत् ॥ चतुरस्रं हि संपर्कात्स्वमात्मारुह्य त्रिभिः ३०३ चतुरस्रे तु संपन्ने तस्मिन् वीर्यद्वये ततः ॥ किट्टीभूतद्वयं
पूर्वबीजयुग्मं पृथग्भवेत् ३०४ ऊर्ध्वं तु मरुतानुन्नात्तस्मादपि मलद्वयात् ॥ जायते कंदमध्यस्था सूक्ष्मा वृत्ताप्यूजस्तथा ३०५

तस्यापि डीभावे हेतुः स्वस्य मलद्वयस्य मातुश्च यैर्ततामरुदप्रयस्तत्संपर्कः आधारभेदाद्वाय्वयोर्बहुत्वमिति भावः ३०३ अस्मिन्काले सुषुप्तादिनाडच्युत्तिमा ममोक्तां दर्शयति चतुरस्रे इति स्मृतिः
तस्मिन्मासीयकार्मणसंज्ञे मातापित्रोर्वैर्यद्वेमात्राहारपरिणामसंपर्केण चतुरस्रभावं गते सति तस्मिन् चतुरस्रे समुदायरूपे षट्कृत्यानुगतं तन्मातापितृसंबन्धिमलद्वयं ततश्चतुरस्रात्पृथग्भवेत् अंडकोशरूपेण
तिशेषः तत्र हेतुगर्भविशेषणकिट्टीभूदमिति । किट्टमलोक्षिणामित्यमरः । किट्टताविति या तोरौणादिकेटपत्यये निष्पन्नेन किट्टशब्देनाभिहितस्योद्गमशीलत्वं युक्तमेवेति भावः ३०४ ततः पथमं सुषुप्ता
नाडीजायते इत्याह ऊर्ध्वमिति । तस्मात्पृथग्भूता मलद्वयादांतरा युना ऊर्ध्वाभिमुखं मेरितात्पथमं सुषुप्तानामनाडी जायते कीदृशी केदमप्यस्थतायावणिता सुस्मादुर्लभ्या नृतावर्चला मनुः सरलाया
नाभिद्वयगलतालुध्रुवधरेव च्छेदावधेयवर्कांतिता आगमेध्वतिशेषः तदुक्तं पूर्वोक्तायाः सुषुप्तायामप्यस्थायाः सुलोचने । नाभिद्वयकंठतालुध्रुवपथवत्समुद्भवा ॥ अधोमुखः सिराः कश्चिद्द्वयः
सिरासुषुप्ता अवातः भूयाः सुषुप्तयोः सुलोचनोऽप्या तस्याः सुषुप्तायाः सिराः पार्श्वयोः सिराः कीदृशे भवतीति तद्विधिरर्थः ३०५

३०६ यावामिति । तयोपरनाड्योर्मध्ये एकासानाडीत्येयायावाममुष्कदेशे सुपुत्रपा आश्लेषसंपर्कगतादक्षिणपार्श्वमागच्छत्तद्वेदेशंगच्छत्यतएव धनुर्वहका भवति ततो हृदपादुत्थापयामस्कां वस्य
जनुर्वहका गलाधस्थान्नां तर्जितेन मार्गेण अदक्षिणां वामानां सिकांगं गच्छतीत्यर्थः ३०७ तथेति । तयोर्द्वितीया नाडी तु सा बोध्यायादक्षिणमुष्कादुत्थापयामपार्श्वगतो नरं ध्रेण पूर्ववद्दक्षेण मार्गेण नासांग
तादक्षिणामिति शेषः तयोः क्रमेण नामनी इडापिंगलारूपे बोधे इत्यर्थः ३०८ आप्यायनी संज्ञायागर्भोपचयप्रयोजिका यानाड्याः स्वरूपं दर्शयति नाभावेति । गर्भे स्पनाभो संबद्धा काचिन्ना
डी जायते कीदृशी सुपुत्रायाः पूर्वात्पथमात्पर्वणीनाभ्यवच्छिन्नरूपास्तं भवत्युत्तिर्यस्याः सा तथा यस्यामुखं मातुर्हृदयेन संवद्धं भवति अनयैव कुल्या कैदारस्या येन मातुर्भुक्ता हारणगर्भः पोष्यते
इत्यर्थः अस्यानामांतरं संस्विनीत्यपि वंतीति बोधय ३०९ पुंस इति । उक्तनाडी लतानां मूलग्रंथि स्थानीयमंडको शयुगलं पुरुषाणां प्रस्फुटमेव नारीणां तदस्पष्टम् न पुंसकस्य तत्किंचित्कमि
ति ३१० मासेति । एकस्मिन् मासेऽतीते स चतुरस्रः पिंडः कठिनः स्यात्तस्माज्जातपुष्पकात्कठिनात्पिंडाग्मासद्वयेऽतीतेशिर उत्पद्यते इति ३११ मासत्रयेणेति । यासत्रयेऽतीते चतुरस्रस्य

सुपुत्रानामयानाडी पंचपर्वप्रकीर्तिता ॥ अया इमुखी सा तस्याश्च भवेत्पार्श्वद्वये द्वयम् ३०६ यावाममुष्कसंबद्धा सुपुत्रा श्लेषमागता ॥ दक्षिणपार्श्वमागत्य
धनुर्वहका हृदि स्थिता ॥ वामांसजत्रंतरगानासां प्रादक्षिणांगता ३०७ तथा वक्षिणमुष्कोत्थानासायां वामरं ध्रुवा ॥ इडाचपिंगला चैते पूर्वमेव समीरिते ३०८
नाभावेका स्थितानाडी सुपुत्रा पूर्वसंभवा ॥ बहिर्वहका स दामातुर्हृदिसंबद्धा तिष्ठति ॥ पुष्टिगर्भो ययागच्छेत्कैदार इव कुल्यया ३०९ पुंसो मुष्कद्वयं व्यक्तमव्यक्तं
तत्स्त्रियोपि च ॥ न पुंसकस्य किंचित् द्यक्तमुक्तमनीषिभिः ३१० मासमात्रेण कठिनः स्यात्पिंडश्चतुरस्रकः ॥ समुष्कात्कठिनात्तस्माद्विमासाज्जायते शिरः ३११
मासत्रयेण जायेते हस्तौ पादौ च कोणतः ॥ चतुर्थे मासे जायंते हस्तपादांगुली गणाः ॥ कट्युरो जठरं तद्वत्पार्श्वस्थीनि च कानि चित् ३१२ पृष्ठवंशो भवत्यस्य
पंचमे मासि सर्वदा ॥ षष्ठे द्वाराणि सर्वाणि सेंद्रियाणि भवंति च ॥ सप्तमे प्राणसंयुक्तपुष्पप्राणी प्रजायते ३१३ अष्टमे मासि गर्भो यस्य सुतदेहसमो भवेत् ॥ अंतर्वहि
श्च संपूर्णसर्वांगो दोषवर्जितः ॥ लोकद्वयं साधयितुं समर्थो निर्गती यदि ३१४ अनेन वपुषा कुर्यात्प्रणवादेरुपासनम् ॥ निर्गुणं च तथा ब्रह्मजानी याच्चेत्सुधीः पु
मान् ३१५ अतोष्टमस्य यासस्य निर्गमे गर्भसंश्रितः ॥ नवमे मासि संप्राप्ते सर्वज्ञो जायते हिंसः ३१६ विनीतश्चापि दांतश्च ब्रह्मविज्ञानसाधनैः ॥ संपन्नः सर्व
गं ब्रह्मविजिज्ञासुरिव स्थितः ३१७

कोणचतुष्टयात्क्रमेण द्वौ हस्तौ पादौ च जायेते चतुर्थो मासे तु हस्तांगुलिप्रभृतयोऽस्थिपर्यं तावयवाः प्रभवन्तीत्यर्थः कटिश्चतुरश्रजठरं च तेषां समाहारस्तथा ३१२ पृष्ठवंश इति । पंचममासे पृष्ठगतं
द्वौर्घास्थि जायते षष्ठेन द्वाराणि तद्वत्सेंद्रियाणि च जायंते सप्तमे प्राणव्यापारः स्फुटो भवतीत्यर्थः ३१३ अष्टम इति । अष्टममासे सर्वांगैः पूर्णश्चेत्पयाना विर्भावस्तु प्रवृत्तगर्भो भवति स च यदि दोषेण वा
तु वेदाद्येण वर्जितः स नृगर्भाभिस्सरेतर्हि लोकद्वयं मभ्युदयति श्रेयसरूपं साधयितुं समः स्यादिति एतेनात्र मासे जीवनसंज्ञा बोधनितः ३१४ अभ्युदयादिसाधनक्षमत्वे हेतुमुपासनं निर्गुणवियपोः क्षम
प्रदमाह अनेनेति । अनेन मानुषेण देहेन प्रणवाद्युपासनसमोपतो भवत्यतः लोकद्वयं साधयितुं सम इति संबन्धः अस्याष्टममासस्य निर्गमेन वममासस्य प्रवेशे सति गर्भः सर्वज्ञो भवतीति द्वयोरर्थः ३१५
३१६ विनीत इति । यथा कश्चित्साधनचतुष्टयसंपन्नो ब्रह्मविज्ञासपरायणस्तथापि निर्गमेन विनीत इति बोधितव्यं ३१७

तस्य सर्वज्ञतामनुतापपर्यवसाप्रतिपादयतां जातो रित्यादीनां परमुक्तिप्रदायकमित्येतानां वाक्यानां मर्थमुपबृंहयति । जन्मकोट्यर्जितमिति त्रिशतांशोक्तैः । असंख्यजन्माजितानि कर्माणि स्मृत्वा आत्मानं निंदतीति ३१८ न केवलं कर्माण्येव स्मरति किंतु नानाविधजातीरपीत्याह नानेति । नानाविधा असंख्याताश्च योनयो देहा मया लब्धाः । केपांते योनिपदवाच्यदेहा इत्याकांक्षा यामाह श्वसूकरेत्यादि । प्रतिलोमा उत्तमवर्णायां मातरि अधमवर्णा जाता यथा शूद्रा द्वाह्मण्यां चांडालः अनुलोमास्तद्विपरीताः यथा ब्राह्मणात् क्षत्रियाणां भूदां वसिक्तः विप्रादयो विप्रादिस जातो यायां संस्कृतायां विप्रादेर्जाताः चतुष्पदपदेन जलजंतूनामुपलक्षणम् । एकानेकसंख्यया संस्थान्यवस्थायामिव विशिष्टहस्तानामेकैर्द्रियकाणां प्रत्येकैर्द्रियकाणां च योनि सहास्राणि तिपंचानां संबंधः स्फुटमन्यत् ३१९ ३२० ३२१ । ३२२ । ३२३ हस्तवत्स्वपीति । तथा प्रशस्तहस्तेन त्रादिशालिषु देहेषु ब्रह्मलोको दिषु च मया गतमिति शेषः नृशिवितर्कं एतद्ब्रह्मांडरूपो दुर्बरफलं मदीयदेवदेहैः किंपूरितमित्यर्थः इव जन्मकोट्यर्जितपूर्वपुण्यपापं शुभाशुभम् ॥ स्मरन्निंदति दुःखार्तमात्मानं क्लेशभाजनम् ३१८ नाना योनि सहस्राणि पूर्वप्राप्तान्यनेकधा ॥ सुखदुःखकराण्यत्र संसारे दुःखसागरे ३१९ श्वसूकरखरोष्ट्राणां गोजाविष्टगपक्षिणाम् ॥ गोधानामपि सर्पाणां कीटादीनां शरीरिणाम् ३२० प्रतिलोमप्रजातानां चंडालादिशरीरिणाम् ॥ अनुलोमप्रजातानां विप्रादीनां च भूतले ३२१ स्थावराणां ज्ञापाणां च लोकद्वित्रिचतुष्पदाम् ॥ अपादानां च सर्वेषां नानाभेदविभेदिनाम् ३२२ अहस्तानां सहस्तानामेकानेकादिसंस्थया ॥ एकैर्द्रियाणां जीवानां नैकैर्द्रियवतामपि ३२३ हस्तवत्स्वपितद्वचनेत्रश्रोत्रादिमत्स्वपि ॥ ब्रह्मलोके वा स्वर्गे गगने वा भुवःस्थले ॥ ब्रह्मांडो दुर्बरचैतन्महैरिव पूरितम् ३२४ ग्राहं ग्राह्यं जन्मन्यं देहं देवेन चोदितम् ॥ नरके भुवि वा स्वर्गे बंध्रमीमियथा तृणम् ३२५ कर्मपाशैर्दृढैर्बद्धो मया सूत्रविनिर्मितैः ॥ पुत्रदारादिकार्येषु पशुरत्र नियोजितः ३२६ अप्रशस्तानि नारीणां पूयानीव स्तनाग्रतः ॥ निर्गतान्यपि पीतानि कण्डूः खकराणि भोः ३२७ आहाराविधिबाधुक्ताः स्थिरजंगमदेहजाः ॥ बीभत्सजनकानित्यं ये देहांतरसंश्रयात् ३२८ जातो हंच मृतो हंच देहसर्वत्र सर्वदा ॥ मातापितासुतादाराबाधवाद्रविणादिकम् ॥ देहेति स्मृतं जातमंतेपि विगतं तथा ३२९ यावंतः पांसवो भूमौ यावंत्यो दिवितारकाः ॥ तावन्ममात्र देहेन सह पित्रादि चाभवत् ३३० जातस्यैव जनिस्तद्वन्मृतस्य मरणं पुनः ॥ मम न्यायविरुद्धं तच्चित्रमासीत्सहस्रधा ३३१ जातो बालो युवा वृद्धो मृतो जानइति द्विशम् ॥ चक्रं मन्मस्तको नित्यं दुःखदं परिवर्तते ३३२ सुखार्थं यानि कर्माणि कृतानि बहुधामया ॥ ब्रह्मप्रस्येव तान्यासन्दुःखहान्येव सर्वतः ३३

शब्दस्योत्प्रेक्षापरत्वात् ३२४ ग्राहमिति । देवशागतमन्यमन्यं देहं गृहीत्वानरकादौ विभ्रमामितुजवदिति ३२५ कर्मेति । मायारूपसूत्रनिर्मितैः कर्मरूपरज्जुभिर्बद्धत्वात्पशुभूतो हं वां च कार्येष्वेव प्रवर्तितः केनपि देवेन तिशेषः ३२६ अप्रशस्तानीति । तथानानाजातो यमातृणां स्तनेभ्यो निर्गतानि पयांसि पूयसहशानि पीतानि विवेकिदृष्ट्यातिदुःखमयानीति ३२७ आहारादिति । बीभत्सस्य गलने जैनकावेहांतरवर्तिनामिति ३२८ जातो हमिति । सर्वत्र देहजातत्वं मृतत्वं च मया भूतत्रतत्र देहवियमाने सति तत्सर्वमात्रादिकं मतिरभ्यभूतं तदेहातेतुतेषां स्वरूपं स्मृतत्वं च विगतमित्यर्थः ३२९ देहानां पित्रादीनां बाधसंख्यत्वं दर्शयति यावंत इति ३३० जातस्येवेति । पित्रपेण न्यायेनायुक्तमपि पुनः पुनर्जननादिकमपि सहस्रधा दृष्टमिति चित्रमित्यर्थः ३३१ जातो बाल इति । तथा जन्मास्यवस्थानि कर्षयतीत्यर्थः खदेभ्यो न्येन मम मस्तके च ते हति ३३२ सुखार्थमिति । मया सर्वानि कर्माणि सुखार्थमेव कृतानि परंतु तानि दुःखदानि जातानि यथा मया जैनैर्येह ली

कर्मणां दुःखं च मेयं स्फुटयति । कर्मणां मिति । सर्वकर्मणामनुष्ठाने दुःखदत्तं तत्र प्रापानामाशुष्मिकदुःखदत्तं च प्रसिद्धमेवेत्यर्थः ३३४ उक्तं पापस्येहापि दुःखदत्तं दर्शयति अत्युत्कटेति ।
उक्तं दुःखं विजातीयाभिभवक्षमत्वं तदिपरीतमांशमिति ३३५ पुण्यस्यापि फलगतपरिणामादिभिर्दुःखदत्तं दर्शयति उदकं इति । पुण्यमुत्तरकाले सुखदमेवेति नियमो न युक्तः तत्फलनाशे दुःखस्या
पि प्रयानुभूतत्वादित्यर्थः ३३६ फलितमाह दुःखोदधिरिति । यतः पुण्यस्यापि फलनाशद्वारा दुःखदत्तं तेन संसारो दुःखसिंधुरिति सिद्धम् अस्य दुःखस्य प्रतिक्रिया निवृत्त्युपायं न पश्यामि येन प
रः पारलाभः स्यादिति ३३७ जितमिति । यद्यपि साधनसंपन्नत्रैवर्णिकदेहलाभकाले इदं विषयकितवैः सहानादिकालप्रवृत्तं धृतं मया जितमायमासीत् तथापि यत्तदाममहं द्विरूपाक्षेपुपाशकेषु अ
कोशलप्रभृत्ततो मया पराजितमिति ३३८ इतः परमिति । तथा पूर्ववत्प्रमादनं करिष्यामि किंतु इतः संकटात् प्रमुच्य अष्टांगयोगेन ब्रह्मविद्यामेव शीघ्रं साधयिष्यामीति द्वयोरर्थः ३३९ । ३४० तद्

कर्मणां करणे दुःखं पुण्यपापोभयात्मनाम् ॥ अत्र लोकांतरे वापि फलं पापस्य निश्चितम् ३३४ अत्युत्कटेयदा स्यातां पुण्यपापे तदा त्रसः ॥ कर्ता फलं समाप्नोति मां
द्ये लोकांतरे पितृ ३३५ उदकं सुखदं पुण्यं व्यर्थमेतत्समीरितम् ॥ सुखस्य नाशतो यस्माज्जायते मम दुःखदम् ३३६ दुःखोदधिरयं तेन संसारो मे प्रतीयते ॥ अ
हो दुःखोदधौ मग्नेन पश्यामि प्रतिक्रियाम् ॥ परंपारं यतो यामिह स्य दुःखोदधेरहम् ३३७ जितं धृतं मया पूर्वं त्रैवर्णिकवपुर्ग्रहात् ॥ पराजितं तदेवाक्षाकौशलेन
प्रमादिना ३३८ इतः परं तथानाहं करिष्यामि कथंचन ॥ यदियोन्याः प्रमुक्तो ह मिदानीं पुण्यलेशतः ३३९ तथा ब्रह्मात्मविज्ञानं सर्वदुःखविनाशनम् ॥ अष्टां
गयोगतः स्वस्य करिष्याम्येव शीघ्रतः ३४० अथवा पार्वतीनाथं नटिलं धूलिधूसरम् ॥ शंकरं वामकुंदं वा प्रपत्स्येहं श्रियः प्रियम् ३४१ मया यत्स्वजनस्यार्थे कृतं कर्म
शुभाशुभम् ॥ एकाकिनं परित्यज्य मां कृतघागताहिते ३४२ मत्प्रसादाद्वा तस्यैः सुखं लोकद्वयेऽपि च ॥ विष्ठावतेऽश्मशाने मां परित्यज्य गृहं गताः ३४३ मम ये
कुर्वन्ते नित्यं पादयोः शिरसानतिम् ॥ मत्स्पर्शनात् कृतं स्नानं शुद्ध्यर्थं ते देवात्माभिः ३४४ मम ये कृतं वंस्तु पूर्वचंदनलेपनम् ॥ अग्नौ ते क्षिप्तं वंतां निर्वृणाः शूलहस्त
काः ३४५ नपितानां पिमातावानदारानसुता अपि ॥ मया सह समायाताः कस्मिन्नप्यत्र जन्मनि ३४६ अर्थहस्तं यथावेश्या आस्त्रिधाः स्त्रिग्वत्स्थिताः ॥
विमोहयंति तद्दन्मां बांधवाः पापकारणम् ३४७ विमोहयणिका तुल्या मरणे व्यसने सति ॥ परित्यज्य गताः दुःखमहमेकः समासवान् ३४८ एवं नानाविधां चिंतां
प्राप्तो दुःखोदधिप्रदाम् ॥ अधोमुखोऽसौ कियत्प्रबलैः सूतिमारुतैः ३४९

शक्तौ हरिहरयोराधनं करिष्ये इत्याह अथवेति ३४१ बांधवार्थमायुर्वर्षं न करिष्ये इति दर्शयंस्तेषामुपकारानहंताप्रयोजिकां कृतघ्नतामाह मया यदिति । यत्स्वजनस्य स्पष्टस्वजनवर्गस्यार्थे उ
पकाराय ते स्वजनाः ३४२ मत्प्रसादादिति । यैर्मदनुग्रहाल्लोकद्वयं साधितं ते मां देहमलवत् इमशाने प्रक्षिप्य गता इति ३४३ तेषामप्युपकारं दर्शयति मम ये इति । स्पष्टद्वयम् ३४४ ३४५
क्षिप्तबांधवानामागमापां पितृत्वात्स्नेहायोग्यत्वमित्याह नपितेति ३४६ केवलं स्वार्थे व्यामोहकत्वेमेव तेषां मित्याह अर्थहस्तमिति । अर्थहस्तं धनिनम् पापकारणं पापे प्रवर्त्तयितुम् ३४७
तेष्वमर्थे सिद्धिकाले मां विमोहयन्त्युत्कृत्वा तत्कर्मभोगकाले मां परित्यज्य गता इत्याह विमोहयेति । दुःखं तत्कारितकर्मफलमहमेव प्राप्त इति ३४८ एवं गर्भदुःखं वर्णितमथ श्रुतिप्रदर्शितं जन्मदुःखं
वर्णयति एवमित्यादिना । एवं विधां दुःखं विधां कुर्वन्सौ गर्भस्थः प्रसूतिप्रयोजकैर्वायुभिर्यो मुखः क्रियते इत्यर्थः ३४९

मरुतामिति । मरुत्कृतात्चलनाद्विपरीतभावात्मकात्क्षुब्धधातुत्रयं यस्य तथाभूतोसौदुःखमग्नौनकिंचिजानातीति ३५० षण्णवत्यंगुलेइति । वर्णितविधयाषण्णवत्यंगुलिमितेमातृदेहेचतुरंगुलिमि
तंयोनियंत्रतत्रमार्गेतदधिकदेहोर्गर्भः प्रणीयतेप्राप्यतेसूतिमारुतेनेतिशेषः ३५१ मरुतामिति । तदानीमुक्तवायुनाक्षुब्धामातृवस्तिमृत्राशयःसंग्रहणीपुरीषाशयएतद्वयकृतःस्वांतर्गतमलप्रक्षेपोप्यस्य
जायमानस्यशिरसिसंभाव्यतेइत्यर्थः ३५२ गर्भनिःसरणदुःखमभिनयति क्रकचेनेति । क्रकचेनजठरविदारणतुल्यंदुःखं गर्भविमोक्षकालेमातुःशिशोश्चस्यादिति ३५३ तत्रशिशोर्दुःखंस्फुटयति यो
नीति । मुखद्वारं ३५४ मातृदुःखमाह विदारयतीति । नानाकारपथवयवानांविभागकर्तासौनिकश्छाग्याअजायायोनिमिवविदारयेत्तथेति ३५५ क्रकचद्वयेति । यथाक्रकचद्वयस्यमध्येराजादी
नामपकारीनीयतेतथायमपीति ३५६ जरायुपटेति विश्लेषोविदीर्णत्वं ३५७ नवमइति । नवमेदशमेवामासिकमनुसारेणयोनियंत्राद्वहिरागच्छेत् दीनःअतिदुःखितः यथादुर्गंधिघ्नणात्कीटइति

मरुतांचलनावक्षुब्धधातुर्व्याकुलमानसः ॥ नात्मानंनपरंचापिजानीतेभूरिदुःखितः ३५० षण्णवत्यंगुलेदेहेयोनिःस्याच्चतुरंगुला ॥ तत्रसंकीर्णमार्गेस्मिन्पृथु
देहःप्रणीयते ३५१ मरुतांचलनान्मातृवस्तिंसंग्रहणीद्वयम् ॥ क्षुब्धंविष्ठांतथामूत्रंपातयेदस्यमस्तके ३५२ क्रकचेनयथैवस्याज्जठरस्यविदारणे ॥ दुःखं गर्भ
विमोकेस्याद्गर्भिण्याश्चशिशोस्तथा ३५३ योनियंत्रमुखंगच्छेज्जननंक्रियन्मुहुः ॥ आत्मानंचयथाकीटोमहानल्पवणस्थितः ३५४ विदारयतिमातुःसयोनिं
स्वात्मसमागमात् ॥ नानाकारोयथाच्छागीयोनिंकार्यउपस्थिते ३५५ क्रकचद्वयमध्यस्थयंत्रेराजादिदूषकः ॥ बलाद्धिनीयतेतद्वद्योनियंत्रेपिगर्भगः ३५६
जरायुपटविश्लेषात्सद्योतिमृदुलस्तथा ॥ गर्भगोयोनिसंस्पर्शादिग्निनेवप्रदह्यते ३५७ नवमेमासिसंपूर्णेदशमेवासमागते ॥ पूर्वकर्मोपभोगायविवशो
बहिराव्रजेत् ३५८ स्त्रीयोनियंत्रतोजंतुर्दीनोदेहघरःसदा ॥ कंटकैरिवतुत्रांगःक्रकचैरिवदारितः ॥ पूतिव्रणाद्विपतितोधरण्यांकुमिकोयथा ३५९ गर्भाऽनिलब
लात्स्त्रीणांघर्षितोदुःखसंकटः ॥ पीडांशुक्लाचदत्वाचसंकीर्णायोनिर्निर्गमात् ॥ भूमौपतनतश्चायंवेत्तिकिंचिन्नमोहितः ३६० वैष्णवोयंबाहिर्वायुर्योनेःसर्वत्रवर्त
ते ॥ संसारचक्रनिर्वाहकारकोनिर्मितोहियः ३६१ यद्गयान्नबहिर्यातःशुकोवैयासकिःपुरा ॥ अष्टांगयोगसंपन्नोजित्वागर्भस्यमारुतम् ३६२ अनेनवायुनास्पृष्टः
सर्वज्ञोपीहमानवः ॥ मतिभ्रंशंप्रयात्यत्रसद्यएव न संशयः ३६३ दुरौषधैश्चदुर्मंत्रैर्यथापापिप्रयोजितैः ॥ सर्वज्ञोपि नृमर्मज्ञोमूढोभवतितत्क्षणात् ३६४ अनेनवा
युनास्पृष्टमानसंपृच्छवतशुनः ॥ ऋजुभावंपरित्यज्यवक्रतामुपयातितत् ३६५

द्वयोरर्थः ३५८ । ३५९ गर्भानिलेति । स्त्रीणांगर्भगतमारुतस्यबलेनप्रयुक्तंयद्दर्पणतस्मात्तथादुःखस्यगाढत्वात्तथास्वपरपीडाद्वारायोनिमार्गाद्यदयःपतनंततश्चमूर्छितोयंजंतुर्नकिंचनवेत्तीति ३६०
मूर्छानंतरंवैष्णववायुनाकृतांपूर्वविवेकविस्मृतिंदर्शयितुंवायुवर्णयति वैष्णवइति । गर्भाद्बहिर्वायुर्वर्तते कीदृशःव्यामोहद्वारासंसारचक्रनिर्वाहार्थंविष्णुनानिमित्तत्वाद्द्वेषणवारण्यः ३६१ एतद्वयात्
शुकोमुनिर्गर्भेचरितस्योयोगबलेनप्रसूतिमारुतंजित्वेत्याह यद्गयादिति । स्पष्टम् ३६२ अस्यवायोःप्रभावमाह अनेनेति । अनेनवैष्णवेन ३६३ मतिभ्रंशेदृष्टांतमाह दुरौषधैरिति । यथाकश्चित्सर्व
कोयमर्भो नृणांमर्भोनेसापिपामिभिःप्रयोजितैर्दुरौषधादिभिर्मूर्खैर्ब्रह्मसंन्यायंवेष्णववायुनापीत्यर्थः ३६४ अनेनेति । तत्गर्भेविवेकवशपाकीर्तितं गर्भस्थस्यमानसमनेनवायुनास्पृष्टमद्विवेकप्रवण
मात्रं नृणांमर्भोनेसापिपामिभिःप्रयोजितैर्दुरौषधादिभिर्मूर्खैर्ब्रह्मसंन्यायंवेष्णववायुनापीत्यर्थः ३६५ अनेनेति । तत्गर्भेविवेकवशपाकीर्तितं गर्भस्थस्यमानसमनेनवायुनास्पृष्टमद्विवेकप्रवण

एवं चित्तेन्द्रियैतद्गर्भासात्तत्साक्षीपुरुषोपि सद्योपपत्तयान्यवच्छिद्यते इत्याह वक्रतामिति । अलातोदग्धकाष्ठं तत्र मणये यथाग्नेर्मणमिति ३६६ फलितमाह तत इति । कोहं कोहमिति स्वतत्त्वे विस्मृतिर्दीर्घा ३६७ गर्भोपनिषदर्थं विचारफलं दर्शयंस्तत्रैवोपयुक्तं कालज्ञानमृग्येदेव सिद्धसंहितायां च वर्णितमवतारयति एवमिति त्रिभिः । उक्तविचारस्य फलं यो विरागः स एव मरणावस्थानुसंधानस्यापि फलमित्यर्थः ३६८ मरणस्येति । तत्र जंतुभिः स्वमरणनिश्चयो जातस्य हि ध्रुवो मृत्युरिति स्मृत्युपन्यस्तन्यायात् स्वबांधवानां नाशदर्शनेन निश्चितन्यासिमूलकानुमानाद्वा संपाद्य इत्यर्थः ३६९ आसन्नो भवेति । एतरेयपदमृग्येदशाखाप्रवर्तकानां कौपीतकपादीनामुपलक्षणं तथा च समीपागतस्य मरणस्य सूचकानि चिह्ना न्येतरेयादिमुनिभिर्ऋग्वेदे प्रोक्तानि वसिष्ठसंहितायां वसिष्ठमुनिनापीत्यर्थः ३७० तत्र कौपीतकिशाखायामारण्यके पष्ठे ध्यायेय आर्यमशरीर इत्यादि श्रुतिग्रंथोक्तानि जाग्रति दृश्यानि तच्चिह्नानि वर्णयति आदित्ये इति द्वादशभिः । आदित्यमंडले दक्षिणे नेत्रे चैक एव पुरुषो विग्रहद्वयेन स्थितस्तयोर्विग्रहयोर्नाडीकरणद्वारेण परस्परं संपृक्तत्वं च प्रसिद्धं श्रुतिपुजंतोर्मरण आसन्नं तिसानि ध्यं प्राप्ते सति तु तयोः पुरुषविग्रहयोर्विभोगः संपर्काभावो भवतीत्यर्थः ३७१ तद्वियोगस्य लक्षणान्याह विभोगा

वक्रतां प्रतियाते स्मिंश्चित्ते संसारकारणे ॥ पुमानपि भवेद्ब्रह्मलातस्थो यथानलः ३६६ ततः पूर्वस्मृतं सर्वं विस्मृत्या शुसवाल्लिशः ॥ अवशो दुःखमापन्नः कोहं कोहमिति रयेत् ३६७ एवं गर्भोपनिषदि प्रोक्तजन्मविचारतः ॥ विरागो जायते पुंसो मरणस्यापि बोधनात् ३६८ मरणस्य भवेद्बोधो जन्मनानियतो नृणाम् ॥ जातस्यास्ति विनाशो यस्य सर्वस्यापि हि वस्तुनः ॥ स्वकीयपितृमात्रादिमरणादपि देहिनाम् ३६९ आसन्नमरणज्ञान उपायो यमने कथा ॥ एतरेयेण मुनिनावसिष्ठेन च कीर्तितः ३७० आदित्ये दक्षिणे तद्वज्रक्षुण्डेकः पुमान् स्मृतः ॥ आसत्तिमरणे प्राप्ते वियोगो जायते तयोः ३७१ वियोगात् पूर्ववन्नाथं सूर्यं पश्यति देहभाक् ॥ चंद्रवद्वा तिसविता मुमूर्षोः शीतलस्तदा ३७२ मध्याह्ने रश्मिश्च न्योवायथैवास्तमयेतदा ॥ सच्छिद्रोऽप्यथ वा सोऽयं मंजिष्ठाकाशगोथवा ३७३ दिशश्च प्रदिशस्तद्वदंतरिक्षं स भागणम् ॥ मुमूर्षोरक्तसदृशं प्रतिभाति दिवानिशम् ३७४ पायुर्मलविसर्गस्य काले त्रिविधो यथा ॥ तथैव जायते तस्य मुमूर्षोरत्र देहिनः ३७५ काकनीडं यथा सांडं दुर्गंधमिह दृश्यते ॥ तादृगंधधरं तस्य मुमूर्षोर्मस्तकं भवेत् ३७६ आत्मनश्छिद्रसंयुक्ता छायां वै प्रपश्यति ॥ आदर्शं वा जले चायं छायायामथवात्मनः ॥ संदेहं शिरसः पश्येदभावं वा कदाचन ३७७ कनीनि जागतं तद्वत्पुरुषमूर्ध्वपादकम् ॥ यः पश्येत्तस्य संदेहमादर्शादौ व्रजेच्च वा ३७८

इति । तद्वियोगप्रयुक्तानीमानि मरणचिह्नानि इमानि कानि आदित्यस्य पूर्ववददर्शनं चंद्रवत् शीतलतया भानमस्तमयकालवदश्मिश्च न्यतया भानं सच्छिद्रतया भानं मंजिष्ठरक्तवत् खवदत्तवर्णं आकाशे स्थितस्य भानं वैति द्वयोरर्थः ३७२ । ३७३ तथा विश्वपरक्तवर्णस्य भानं तल्लक्षणमित्याह दिश इति । भानानं सत्राणां गणो भगणः स एव भागणः प्रज्ञादित्वात् स्वार्थिकोणं न्युत्पत्त्यंतरं तु दर्शितं मुमूर्षोः सन्निहितमरणस्य ३७४ मलोत्सर्गकालवत्पायुद्धारस्य यद्विभूतत्वमसंकोचनीयत्वं तदपि मुमूर्षोर्लक्षणमित्याह पायुरिति ३७५ काकनीडमिति । काकांडयुक्तनीडस्य योग्यं तत्तुल्यगंधस्य धरं धारकं मस्तकमपि तल्लक्षणमिति ३७६ आत्मीयच्छायायां छिद्रदर्शनं तथा आदर्शादिगतप्रतिबिंबेच्छायायां वा शिरसः संदेहोऽभावनिश्चयो वा तल्लक्षणमित्याह आत्मन इति ३७७ कनीनिकेति । यः परचक्षुषि प्रतिबिंबं विपरीतं पश्यति अथावा तस्य प्रतिबिंबस्य दर्पणादौ संदेहं करोति सोऽपि मुमुर्षोर्बोध्य इत्यर्थः ३७८

अंगुल्येति । तथा अंगुल्यानेत्रस्याक्रमणेकृते सति तेजःकिरणापमानं दृश्यते तस्यादर्शनमपि तलक्षणमित्यर्थः ३७९ कर्णपिधानेति । अंगुलिभ्यां कर्णपिधानेकृतेयः प्राणजन्यो घोषः श्रूयते तदश्रवणमपि तलक्षणमित्यर्थः ३८० मयूरति । यो मयूरकंठवज्रो लवर्णमग्निपश्यति यश्च मेघं विना विद्युतं पश्यति मेघे सति तु तानपश्यति सोऽपि मुमुर्षुर्बोध्य इत्यर्थः ३८१ वर्षुके इति । वर्षुके वर्षणशीले मेघे विद्युतं योनपश्येत् यश्च कृष्णश्रमादिव्यतिरिक्तदेशभूमिं वह्निशून्यामपि ज्वलंतीमिव पश्येत् सोऽपि मुमुर्षुरित्यर्थः ३८२ अथ वसिष्ठोक्तानि प्रत्यक्षाणि तलक्षणान्याह संध्ययोरित्यादिना । एकत्र दिने प्रातः सार्धं च स्वकीयशिरस उत्थितं वृमं यः पश्येत् स्य महाभयमरणयोरन्यतरद्भवतीत्यर्थः ३८३ पंचाहमिति । उक्तविधं धूमदर्शनं पंचाहं निरंतरं चेद्भवेत्तदा वत्सरत्रयोत्तरकाले मरणं स्यात् चतुर्दिनं तथा चेद्दत्तरद्वयोत्तरे त्रिदिनं चेदेकवत्सरोत्तरकाले तदिति द्वयोरर्थः ३८४ ३८५ कर्णेति । कर्णघोषस्याश्रवणमपि वत्सरपर्यंतमरणसूचकं तथाऽनिमित्तं कृशस्य स्थूलत्वं स्थूलस्य कृशत्वं च तलक्षणम् तथायः कोपनः कोपशीलः अकस्मात् शांतिशीलो भवेत् शांतो वा कोपशीलस्तस्यापि वत्सरान्मृतिरित्यर्थः ३८६ विष्मूत्रे इति । हलाविलासः प्रवृत्तिरिति यावत् सा एका यत्र भवने इति व्युत्पत्त्या एकहेलपदमध्याहृतभवनक्रियाविशे

अंगुल्याचक्षुषस्तद्वदृश्यते यत्प्रपीडनात् ॥ तेजस्तदपि नैवायं मुमुर्षुः परिपश्यति ३७९ कर्णपिधानतो यो तः श्रूयते प्राणसंरवः ॥ नशृणोति तमप्येष मुमुर्षुः श्रोत्रपू रणात् ३८० मयूरकंठसदृशमग्निमेषप्रपश्यति ॥ अमेघे विद्युतं तद्वत्समेघे पिचतानसः ३८१ वर्षुके जलदेतद्वत्सूर्यरश्मींश्च पश्यति ॥ ज्वलंतीमिव भूमिं च वह्नि शून्यां विनाश्रमम् ३८२ संध्ययोरुभयोस्तस्य मस्तके यो विलोकयेत् ॥ धूमंतस्त्वभवेद्भूरिभयं वामरणं च वा ३८३ पंचाहं चेदविच्छिन्नं शिरो धूमं विलोकयेत् ॥ संध्ययोरुभयोस्तस्य मरणं वत्सरत्रयात् ३८४ एवं चतुर्दिनं वेत्स्यान्मरणं वत्सरद्वयात् ॥ एकस्माद्वत्सरान्मृत्युस्त्रिदिनं धूमदर्शनात् ३८५ कर्णघोषाश्रुतौ तद्वन्मरणं वत्सरादिह ॥ कृशः स्थूलो भवेत्स्थूलः कृशो वा कोपनस्तथा ॥ शांतः शांतश्च कोपी वा वत्सरान्मरणे सति ३८६ विष्मूत्रे क्षुत्पिपासे च मदेन सहिते यदि ॥ एकहेलं दिने यस्मिंस्ततः स्याद्वत्सरान्मृतिः ३८७ गंधर्वनगरं पश्येद्दृष्ट्वा ग्रेयदिकश्च न ॥ अकस्मादथ वा पश्येद्देहं स्वं कृष्णपिंगलम् ३८८ गृध्राश्च काकगोमायुमांससामांसगृध्र वः ॥ खरो श्रावविदं श्रवानि मितं दुष्टजंतवः ३८९ एको वाप्यथ वाने केयं धावंति मुहुर्मुहुः ॥ रक्षोभूतपिशाचा वा तथा न्येपि शिताशिनः ॥ स्वप्नस्पर्शपिताहक स्याद्वतिर्जागरणे यथा ३९०

पणम् तथा च यस्मिन् दिने विष्मूत्रे पुरीषमृत्रोत्सर्गोत्तिप्रपासे वा एकहेलं युगपद्भवतस्ते च युगलेपदि मदेन न्यामो हेन सह वर्तमाने स्यातां ततो दिनाद्वत्सरे मृत्युर्भवेदित्यर्थः ३८७ गंधर्वेति । यः कश्चन अकस्माद्दृष्ट्वा ग्रेयं धर्वनगरं पश्येदथ वा स्वं देहं कृष्णपिंगलवर्णं पश्येद्यत्र दिने ततो वत्सरान्मृतिरिति पूर्वतोऽनुपगः ३८८ गृध्राश्चेति । यमभिलक्ष्य गृध्राः काकादयश्च मांसस्य गृध्रगोलिप्सानि मित्तया वंति । अथ वा खराउग्राश्च विदं दंष्ट्राहीना वृश्चिकादयो वाराक्षसादयो वामांसाशिनस्ते प्रांमप्ये एको बहवो वा अभिवावंति तस्यापि वत्सरान्मृतिर्बोध्या एतेषामभिधावनस्य गतिः फलं जागरणे यथा भवति तादृक् फलं सति भवतीत्यर्थः स्वप्नस्पर्शपदस्य स्वप्नां तां सप्तम्यस्तु स्वप्नस्य स्पर्शो रक्षिणी तां पांति इति यावदिति व्युत्पत्त्या बोध्यः तथा च विश्वप्रकाशः 'स्पर्शः स्वप्नाक्षरे दाने स्पर्शनिस्पर्शकृत्ति' इति

मस्तपि मिति । स्वप्नोऽपि भवतीति । नो मल्लयापार्जवदमप्यगताहपामता महापथो निर्मलाकाशे दक्षिणोत्तरदीर्घां दमभारूपः प्रसिद्धः एतेषामन्यतममन्ये विलोकितमपि यो वीक्षमाणो दर्श

अरुंधतीमिति । अरुंधतीध्रुवोपसिद्धी सोमच्छायापूर्णचंद्रमध्यगताहयामता महापथोनिर्मलाकाशेदक्षिणोत्तरदिशोमंदप्रभारूपः प्रसिद्धः । एतेषामन्यतममध्ये विलोकितमपियोवीक्षमाणोदर्शो
नार्थयतमानोपिनपश्येत् अत्रादर्शनेप्रत्येकसंबन्धिनिसतिवत्सरात्ततोर्वाग्वामृतिर्बोधा । एतदेवावधारयतिनैवेत्यादिना । यस्यांतिथायुक्तंनिमित्तपश्यतितांतिथिवत्सरादुत्तराजीवन्सन्नपाती
तिद्वयोरर्थः ३९१ । ३९२ अथषाण्मासिकमृत्युलक्षणाग्याह असितमितिपट्टिः । इयामवस्त्रस्योज्ज्वलत्वंश्वेतस्यश्यामत्वंवापश्येत्सपण्मासान्निप्रयतेइत्यर्थः ३९३ पतंतमिति । योन
भसःपतंतंसुर्गचंद्रंवापश्येत् अथवाभूमिष्ठंपदार्थंदिविष्ठमाकाशगंपश्येत् विविष्ठंभूमिष्ठमित्येवंविपर्यस्तरूपंपश्येत्सोपितथेत्यर्थः ३९४ ओष्ठविविति । ओष्ठयोस्तालुनश्चशुष्कत्वंचक्रवद्देहभ्र
मणंचयस्यभवंत्यथवाअन्येषांपर्वतादीनांभ्रमणंपश्येदथवाचलतामध्येपामदर्शनंस्थिरत्वेनदर्शनमितिवावततद्यस्यभवति एतानिसर्वाणिनिमित्तानिषाण्मासिकमरणसूचकानोत्यर्थः ३९५
३९६ एकस्यापीति । एतेषानिमित्तानामध्येएकस्यापिदर्शनंपस्यांतिथोभवतितांतिथिषण्मासोत्तराजीवन्सन्नपश्यतीत्यर्थः ३९७ सुतरामिति । सुतरांवादितायाघंटांयानादस्याश्रवणम्

अरुंधतीध्रुवापिसोमच्छायांमहापथम् ॥ दीक्षमाणोपियोनैवपश्येदन्यैर्विलोकितम् ३९१ प्रत्येकमत्रविज्ञेयंमरणंवत्सरात्ध्रुवम् ॥ अर्वाग्वानैवजीवन्सतांतिथिं
यातिवत्सरात् ३९२ असितंस्वात्मनोवस्त्रमुज्ज्वलयःप्रपश्यति ॥ उज्ज्वलंचतथाकृष्णंषण्मासात्समरिष्यति ३९३ पतंतंभास्करंपश्येत्सोमंवानभसोहियः ॥ भू
मिष्ठंवादिविष्ठंयव्यस्तरूपमथापिवा ३९४ ओष्ठौतालुश्चसंतापात्शुष्कतांयात्यकारणात् ॥ चक्रवद्यस्यदेहस्यभ्रमणंस्यादकारणम् ३९५ अन्येषांवापितत्प
श्येद्वच्छतांवाप्यदर्शनम् ॥ अत्रसर्वत्रविज्ञेयंषण्मासान्मरणंनृणाम् ३९६ एकैकस्याप्यरिष्टस्यदर्शनेसंशयंविना ॥ षाण्मासिकींतिथितांतुपुनर्जीवन्नपश्यति
३९७ सुतरानात्रघंटायानादयःशृणुयादिह ॥ पंकेवापांसुलेवापियस्यखंडंपदंभवेत् ॥ अत्रापिमरणंज्ञेयमर्वाक्ष्णमासतो नृणाम् ३९८ अपीडृढ्यमानयोरेवने
त्रयोर्यदिपश्यति ॥ खद्योतद्युतिवत्तस्यत्रिमासान्मरणंभवेत् ३९९ इंद्रियाणिनृगृह्णीयुःस्वकीयान्विषयान्यदि ॥ मासतिमरणंतस्यभविष्यतिनसंशयः ४००
प्रलपंतिगिरीयस्यशरीरेणविजृजिताः ॥ शिरोज्वलतिवासद्योवन्निहवज्ज्वालयावृतम् ४०१ दिवोल्कादृश्यतेयेननक्तंचेन्द्रधनुस्तथा ॥ अमेवेपितथाविद्युत्समे
चेनैवसातथा ४०२ दर्पणादौतथाछायामात्मनोयानपश्यति ॥ पश्येच्चैनैथुनंवापिकाकहंसशिखंडिनाम् ४०३ रूक्षशीतोष्णभावानांविपर्ययसंतथैवच ॥
स्नानमात्रेणयस्यापिहृत्पादौचप्रशुष्यतः ४०४

पंक्त्यतिपांसुमतिवादेशोपादचिह्नस्यखंडितस्यभवनंतलक्षणमित्यर्थः ३९८ अपीडृढ्यमानयोरिति । अंगुल्यानेत्राद्यनाक्रमणेपिखद्योतद्युतिहृत्पतेजःकणानांभानंत्रैमासिकमरणलक्षणमित्यर्थः
३९९ चक्षरादींद्रियैःस्वस्वविषयाणांयथावद्ग्रहणंमासकालिकमरणलक्षणमित्याह इंद्रियाणीति ४०० अपराणिमासिकमरणसूचकानिदर्शनिमित्तान्याह प्रलपंतीतिपंचभिः । शरीरेणवि
जृजिताअनुपलभ्यमानशरीरकादेवादयःकर्त्तारोद्यस्यश्रवणाहंगिरोवचनानिप्रलपंति कथयंतिवाअथवायस्यशिरोवन्निहवज्ज्वालितस्यमासमात्रेणमरणमितिपंचमेनाभिसंबंधः एवमग्रेणि ४०१
दिवोल्कोनि । दिवसेउल्कापातदर्शनंरात्रावैद्यधनुर्दर्शनंममेघाकाशेविद्युद्दर्शनंसमेघाकाशेविद्युद्वितथानदृश्यतेएतन्निमित्तचतुष्टयस्यस्यात्तस्यतथेत्यर्थः ४०२ दर्पणादाविति । दर्पणा
दौमतिथिवापदर्शनंकाकादिमैथुनदर्शनंचेतिनिमित्तद्वयस्यतस्यतथेति शिखंडीमयूरः ४०३ रूक्षेति । रूक्षादिपदार्थानांस्निग्धत्वादिरूपेणदर्शनंस्नानोत्तरंसर्वांगानामार्द्रत्वेपिपृथुदपस्यपाद
योश्चशुष्कत्वमेतन्निमित्तद्वयमपिपस्यस्यात्तस्यतथेत्यर्थः ४०४

मासोति । प्रथमपक्षस्य पूर्वाश्वयोदशितः उक्तानां दशनिमित्तानां मध्ये एकं दद्यादिरूपेण सर्वाणि वा शुद्धांतः करणस्य मुसुर्षो भवत्येवेत्यर्थः ४०५ अर्द्धमासिकमरणसूचकानि ताभ्याह भूमौ ति
 द्वाभ्यां । अकस्मान्मौ छिद्रदर्शनं छिद्रवाणां भूमिच्छिद्रोत्थितशब्दानां श्रवणं वातलक्षणमित्यर्थः ४०६ सूर्यागुरिति । यस्य सूर्याकिरणाः शीताभासंते चंदस्य तु उष्णास्तथा यस्य मुखं रक्तवर्णं
 जिह्वा च ज्वलदग्निवर्णा भवति कर्णौ च स्तब्धौ तुरगकर्णवन्तथा हृदयादिपुं कपो भवति तस्यापि तथेति ४०७ एतेष्विति । एतेषु भूमिच्छिद्रदर्शनादिषु मध्ये एकस्मिन् बहुषु वास्तु अर्धमासादवगम
 णं भवतीति ४०८ अर्वाक्त्वमेव स्फुटयति यस्यामिति । यस्यां तिथावेतानि निमित्तानि भवन्ति तत्पंचदशीतिथि जीवन्सन्निहलोके नयातीति ४०९ सप्तदिवसभावमरणसूचकान्याह यस्य वे
 ति । अकस्मात्सर्वत्र देहे ज्वालोदयः सप्तदिवसमुदायादवर्गभाविनो मरणस्य सूचकः ४१० ग्रहामिति । ग्रहा आदिस्थादिकैव तत्संज्ञास्तारामण्डलमताः प्रसिद्धास्तान् अथवा स्वकीयां नासिकां
 जिह्वां च योनपश्येत् अथवा स्वयंकृतं कर्म विस्मरेत् यस्य च शरीरपूर्वाद्धं मुष्णमपराद्धं तु शीतं भवेत् नेत्रे चातिविकासेन मंडलाकारे स्याताम् कर्णौ शैथिल्येन स्थानच्युतो स्याताम् नासिका च वक्राभ

मासमात्रेण मरणमुक्तानामेकमेव वा ॥ सर्वाणि च भवन्त्यस्य मुसुर्षोः शुद्धचेतसः ४०५ भूमिच्छिद्रमकस्माद्यः पश्येच्छिद्रवांस्तथा ॥ अर्धमासात्सवै पश्येद्
 मराजं न संशयः ४०६ सूर्यागुर्यस्य शीतः स्यादुष्णश्चंद्रस्य वापि सः ॥ रक्तपद्मोपमं वक्त्रं यस्य जिह्वा ज्वलच्छविः ॥ कर्णयुग्मं तथा स्तब्धं कपोहन्नाभितालुजः
 ४०७ एतेषु च निमित्तेषु सर्वेष्वेकैकशोपि वा ॥ अर्धमासाद्भवेदवर्गभरणं संशयं विना ४०८ यस्यां तिथौ निमित्तानि जायंते तां पुनः पुमान् ॥ पश्येत्पंचदशीना
 यं जीवन्निह कदाचन ४०९ यस्य वाक्स्मिन्कीज्वाला ज्वलंती जायते तनौ ॥ स्यात्सप्तदिवसान्मृत्योः स्थानं न संशयः ४१० ग्रहानृषींस्तथा सप्तस्वघ्राणरसने
 अपि ॥ न पश्यति स्वयंकृत्वा विस्मृतिं चाधिगच्छति ४११ यस्यार्धमुष्णं वपुषः शीतलं चार्द्धमेव च ॥ स्यातां मंडलवन्नेत्रे कर्णौ स्थानाच्च्युतावपि ॥ नासिका व
 क्रवत्तद्वत्सतरात्रं हि जीवति ४१२ निमित्तेष्वेषु किंचित्स्यादेकं वा नेकमेव च ॥ यस्मिन्वारे भवेत्तत्तु पुनर्जीवन्नयात्ययम् ४१३ उत्तरस्थानि जां छायां दक्षिणे योत्र प
 श्यति ॥ सद्य एव मृत्तिं सोयं शस्त्राद्यैर्हि गमिष्यति ४१४ यस्यान्नं भुज्यमानं हि कयाचिदुज्यते स्त्रिया ॥ भोजनस्यात्र कालेतु यः पश्येद्दृषवाहनम् ४१५ पुरुषं
 महिषस्थं वा दंडपाणिं भयप्रदम् ॥ योषितं पाशहस्तां वा मुक्तरक्तस्वमूर्द्धजाम् ४१६ सद्यो मरणहेतुं निमित्तानि मनीषिभिः ॥ एतदन्यतमं पश्यन्नपश्येदुदितं
 रविम् ४१७ स्वप्नापि भवत्येते मरणस्यात्र सूचकाः ॥ अचिरेणैव कालेन ध्रुवं स्वप्नावलोकितः ४१८

वेत् एतानि सप्तरात्रावांतरभाविमरणसूचकानि ति द्वयोरर्थः ४११ । ४१२ सप्तरात्रावच्छिन्नतामेव स्फुटयति निमित्तेष्विति । यस्मिन्वारे उक्तनिमित्तान्यतमं भवेत्सवारो जीवता पुनर्न लभ्य
 ते इत्यर्थः ४१३ यस्मिन्दिने भवति तस्मिन्नेवादिने मरणसूचकान्याह उत्तरस्थानि जां छायां दक्षिणे योत्र पश्यति योऽयं स्वदेहच्छायां दक्षिणतः स्थितां यः पश्येत्तस्य सद्यस्तस्मिन्नेव
 दिने मृत्युरिति ४१४ यस्यामिति । स्वस्य भोजनायो पश्येत्तमं जंकयाचिदुज्यते तु मशकपयास्त्रिया भुज्यमानं येन ईक्ष्यते अथवा भोजनकाले यो दृषुष्य भारुडं हिषारुडं वा दंडपाणिं भयानकं च पुरु
 षं मुक्तरक्तवर्णः केशावयतां पाशहस्तां योषितं वा पश्येत्स उरदिनोदयकालं पश्येत्तं नो विदुः कनिमित्तानां सद्यो मरणहेतुत्वादिति त्रयानां संबन्धः ४१५ । ४१६ । ४१७ अथ स्वप्नादित्यादिना उक्तं
 नाम कृत्यावच्छिन्नं विना योषितं पाशहस्तां वा मुक्तरक्तवर्णं भयप्रदं वा पश्येत्तं नो विदुः कनिमित्तानां सद्यो मरणहेतुत्वादिति त्रयानां संबन्धः ४१८

कृष्णोति । कृष्णदंतस्य कृष्णवर्णस्य च न रस्य दर्शनमिति तं निहितमरणसूचकमिति ४१९ बराहमिति । यथात्मानमात्मीयं शरीरं भक्षयंतं बराहं कर्तव्यं वापश्येदथवा अनेन आत्मानं भक्षयतां शुनानीयमा
नंपश्येत्स्य षण्मासतो मृतिरितिसप्तमेनाभितंबयः ४२० खादित्वेति । तथायः स्वप्ने सुषुर्णानि पीतवर्णद्रव्याणि भक्षयित्वा वमेत् मधुमाक्षिकंतत्प्रचुरमन्नं अथवा विसानिकमलजटाः क्रोमलाः प्राश्नीयात्त
स्य तथाफलमिति ४२१ पुंडरीकमिति । पुंडरीकं श्वेतकमलं मस्तके कंठादेवाधारयेत् गर्दभैर्वाहैरुष्ट्रैर्वायुक्तं यानं रथादिकमारोहेत्पुग्दं भादिष्वेव आरोहणं कुर्यात्कृष्णवर्णांगां स मानवर्णवत्सदृतां दक्षिण
दिशं प्रति गच्छंतं वापश्येदिति शेषः तस्य तथेति द्वयोरर्थः ४२२ । ४२३ जपेति । जपा अतिरक्तः कुसुमविशेषस्तन्मयीं शैवालमयीं वामालां कंठेधारयंतैलाभ्यंगशालीनशोवाएकाकीतां दक्षिणां दिशं यो
गच्छेदथवा करस्थितैः काकादिभिर्भक्ष्यमाणो मुदितत्वादिविशेषणकः अन्यैः श्वभृते क्रूरजन्तुभिरुपद्रुतस्तां दक्षिणां दिशं व्रजेत्स्य तथेति त्रयाणामर्थः ४२४ । ४२५ । ४२६ कृकलासमिति । यः कृक

सासंसरत्तुकरूपस्वस्ववाहनभूतंपश्येत्तस्यापितथेत्यर्थः आदिपदेन विवाहादिमंगलप्रहः ४२७ दिनत्रयावच्छिन्नमरणसूचकस्वप्नमाह लोदेति । यः पुमान् लोहदंडाद्युपलक्षितान्यममृतं पश्येत्स दिनत्रयावच्छिन्नजीवनइत्यर्थः ४२८ दशदिनावच्छिन्नस्य तस्य सूचकमाह कृष्णांबरिति । सद्यस्तद्दिने अरुणोदये तद्वाच्यं ते वातघ्नेति ४२९ उक्तविधस्वप्नानामहृष्टसामग्रीजन्यानामेव तत्तदर्थसूचकत्वमितिसूचयन् हृष्टसामग्रीजन्यस्यैकफल्यमाह वातइति । कफादिवातानां साम्प्रतिक्रमेण दोषा भवन्तानां यः समुद्देको विकारारंभस्तत्त्वतज्जः स्वप्नो वृथेति ४३० तथा कामादिप्रयुक्तोपि वृथेत्याह कामादिति । श्वितनं पुनः पुनः स्मरन् ४३१ रात्रिप्रहरेभेदेन फलविशेषमाह दोषेति । दोषाः वातादयः ४३२ षण्मासतइति । द्वितीये रात्रिप्रहरे तत्फलं पाङ्क्तिमासैर्भवति तृतीये मासत्रयेण चतुर्थे तु घटीयुगलं चतुष्टयभेदेन फलं बोध्यं तथाहि चतुर्थप्रहरे स्य प्रथमघटीद्वये मासात्फलं द्वितीयाघटीद्वये पक्षात् तृतीये दशभिर्दिने श्वतुर्थे घटीद्वये तु तस्मिन्नेव दिनइत्यर्थः ४३३

स्वप्नैवैयर्थ्यस्यप्रयोजकांतरमाह स्वप्नमिति । यस्यस्वप्नस्यदर्शनादनंतरंस्वप्नांतरं दृश्यते सपूर्वः स्वप्नोवृथा भवतीति स्वप्नमर्पादाविदोवदंतीत्यर्थः ४३४ तथाचदोषशंकाकलंकितत्वेनस्वप्नस्यानावधारणहेतुत्वं किंतुसंभावनात्मकसंज्ञयहेतुत्वमेवेत्याह इत्यादीति । इत्यादिदोषतोजातेन तेन व्यभिचारसंशयेन स्वस्य स्वप्नद्रष्टुः सूक्ष्मयाविवेकक्षमया बुद्ध्यालोचनमंतरास्वप्नएकांततो नियमेन तत्तद्वर्णि तविधं फलं प्रयच्छतीति न निश्चितं जागरणकालिक निमित्तं तु तत्फलं प्रयच्छतीति निश्चितं दोषशंकानुदयात् तथाच स्वप्ने तथा सूचकत्वं काचित्कंसंख्यभिचारमिति न्यायं कार्यकारणभावव्यवस्थां जानतां मतमिति द्वयोरर्थः ४३५ । ४३६ आरिष्टवर्णनस्य प्रकृतौ पयोगिफलमाह आसन्नैति । वीक्षितैर्जाग्रतिहृष्टैरपिशब्दात्स्वप्नदृष्टैश्चरणसूचकैः कामुकस्यापि वैराग्यं भवतीति ४३७ परंतु उक्तोपायैर्जातं वैराग्यं मंदादिभेदेनापरमेव भवति परवैराग्यं तु योगेनात्मसाक्षात्कारादेवेति दर्शयन् योगप्रतिपादकं हंसाद्युपनिषदर्थं जिज्ञासामुत्थापयति हंसादीति । स्पष्टं ४३८ तत्रोपोद्धातसंगत्या प्रचुरयोगांगप्रतिपादिकाया अमृतनामकीपनिषदोर्थमर्थक्रमेण द्विपंचाशतांशोऽत्रैरुपबृंहयन्नादौ योग्यमधिकारिणं शाखांतरप्रसिद्धमाह ब्रह्मचारीति । ब्रह्मचारित्वेनाहिंसादियमसंपत्तिः सूचिता दांतत्वेन मनो नियमनं

स्वप्नदृष्ट्या यदा स्वप्नं पश्येदेष पुनः पुमान् ॥ व्यर्थः स्वप्नस्तदा पूर्वइति स्वप्नविदो विदुः ४३४ इत्यादिदोषतस्तेन स्वप्नो नैकांततः फलम् ॥ प्रयच्छति विना सूक्ष्मदृष्ट्या स्वस्य विलोकनात् ४३५ तत् जागरणे यत्स्यान्निमित्तं तच्च निश्चितम् ॥ काचित्कंच तथा स्वप्नइति न्यायविदो विदुः ४३६ आसन्नमरणस्यैतैः सूचकैरपि वीक्षितैः ॥ कामुकस्यापि वैराग्यं प्रायो भवति भूतले ४३७ हंसादिभृतिसंप्रोक्तं योगमस्थाय वा पुमान् ॥ लोकद्वयेपि वैराग्यं दृढमत्र प्रपद्यते ४३८ ब्रह्मचारी पुमान्दांतोजितबाह्येन्द्रियः स्थिरः ॥ गुरुभक्तः सदा योगमभ्यसेद्रागनाशनम् ४३९ स्ववर्णाश्रमसंप्राप्तानित्यनैमित्तिकाः क्रियाः ॥ कृत्वारण्यादिके स्थानं शीतातपवि वर्जिते ४४० वायुशून्येतथा देशे सर्वोपद्रववर्जिते ॥ मनसश्च देशोस्तद्वन्नित्यमानंदकारिणि ॥ योगाभ्यासरतस्तत्र स्वासनं परिकल्पयेत् ४४१ दर्भान् कृष्णाजिनच्छत्रांस्त्वचं कृष्णाजिनस्थितम् ॥ अन्यद्वा मृदुलं येन बाधा तस्य न संभवेत् ४४२ नात्युच्छ्रितं नातिनीचं देशे शब्दविवाजिते ॥ परिकल्प्यासनं तत्र संविशेद्योगदृक् पुमान् ४४३ समं काया शिरो ग्रीवं धारयन्नचलं स्थिरः ॥ संप्रेक्ष्य नासिकाग्रं स्वं दिशश्चानवलोकयन् ४४४ अहिंसां सत्यमस्तेयब्रह्मचर्यापरिग्रहान् ॥ सेवमानो यमन्नित्यं नियमानपिशक्तितः ॥ तपः स्वाध्यायकेशानमसादादीन् हि बुद्धिमान् ४४५

स्थिरत्वेन भगवद्गीतोक्ता सा त्विकी धृतिर्गुरुभक्तत्वेन श्रद्धासंपत्तिश्चेति । रागो विषये पुनर्दः ४३९ योगस्य योग्यं देशं कालं चाह स्ववर्णाश्रमेति द्वाभ्यां । आश्रमसंबन्धेनावश्यकत्वं न्यायानित्यनैमित्तिकत्वं प्राण्यनुपारण्यवनंतत्प्रभृति केरहस्ये शीताभावादिविशेषणशालिनिचदेशे स्थानं कृत्वा दिरूपं कृत्वा तत्र योगं चिकीर्षुरासनं स्थापयेदिति द्वयोः संबन्धः ४४० । ४४१ आसनं वर्णयति दर्भानिति । प्रथमं दर्भान् कल्पयेत्तदुपरिकृष्णाजिनं तदुपरि व्याघ्रादित्वं च मध्यह्न्यादि कंवा कल्पयेत्तयेन तस्य बाधा तेन आसनेन कृता पीडानस्यादित्यर्थः ४४२ नात्युच्छ्रितमिति । संविशेति श्रेत् ४४३ तत्र स्थित्वा दौ कर्तव्यस्य प्रतिपादकं गीतावाक्यं पठति स मिति । कायपदेन देहमभ्यमुच्यते ग्रीवांतः समाहारद्वयः सयमवकं प्राणायामां कर्तव्यं इति तद्व्यवधानेन संबन्धः ४४४ अहिंसा मिति । अहिंसादिकृपां च यमां

कृष्णाजिनालाभेपिदंभसिनमवश्यं संपादयेदिति दर्शयन् योगिना योगसंमदायमवर्तकस्य रुद्रस्याराधनं प्रतिबन्धं वसायावश्यं कार्यमित्याह भूमाविति ४४६ तथा पञ्चकायन्पतममासनं कृत्वा वक्ष्यमाण विषयाप्राणापामान् कुर्वीतित्याह पञ्चकमिति । योगासनं योगोपकारकमासनं पञ्चकादिसंज्ञकत्वेत्यर्थः केचित्तु सिद्धासनं 'मेद्रादुपरिविन्ध्यस्य सत्पगुल्फंतथोपरि । गुल्फांतरंच निक्षिप्य सिद्धासनं मिदं भवेत्' इतिलक्षितस्य सिद्धासनस्य योगासनपदेन परिग्रह इति वदंतितत्त्वप्रेतलक्षणा नुपन्यासात् ग्रंथकृतो न संमतमिति बोध्यम् ४४७ तत्र स्वस्तिकं लक्षयति जानूर्वोरिति । जानुपदेन जान्वारभ्य जं घापयंतो देशोलक्ष्यते ऊरुः प्रसिद्धस्तयोर्मध्ये प्रथमं दक्षपादतलं कृत्वा ततो वामपादतलं तथा कुर्यादजुदेहमध्यकश्च भवेदेतत्स्वस्तिकमिति न्युच्यते इत्यर्थः ४४८ पञ्चकं लक्षयति अंगुष्ठाविति । पादावूर्वोरुपरि कृत्वा पृष्ठतः प्रहितेन दक्षहस्तेन दक्षमंगुष्ठं गृहीत्वा तादृशेन वामेन वामांगुष्ठं गृहीत्वा हाडजुकायश्च भवेदेतत्पञ्चासनमित्यर्थः ४४९ भद्रासनं लक्षयति गुल्फाविति । पादगुल्फयोर्द्वयं वृषणाधः सीवन्याः पार्श्वे द्वयेन संस्पर्शयथा स्यात् तथा कृत्वा पार्श्वे पादयोः पृष्ठे पादौ च पाणिभ्यां कच्छपाकाराभ्यां बध्वा समक्रम्य यत्क्रियते तद्भद्रासनमित्यर्थः तदुक्तं वाचस्पतिना 'पादतले वृषणसमीपे संपुटीकृत्य तस्योपरि पाणि कच्छपिकां कुर्यादेतद्भद्रासनम्' इति । तस्य संपुटस्य कच्छपिकापरस्परमणिबन्धं संलग्नयोः करयोर्योगः ४५० एतेषामिति । एतेषां वर्णितासनानां मध्ये यदासनमनेन योगो मुखेन मुखेन कर्तुं शक्यं स्यात्

भूमौ दंभसिनैरभ्ये सर्वदोषविवर्जिते ॥ यमीनियमयुक्तश्चास्थिरचितः शिवाश्रयः ४४६ पञ्चकं स्वस्तिकं वापि भद्रासनमथापि वा ॥ बध्वा योगासनं सम्यगुत्तराभि मुखः स्थितः ॥ प्राणायामांस्तथा कुर्याद्योगी जितपरिश्रमः ४४७ जानूर्वोरंतरे सम्यगुत्तरापादतले उभे ॥ ऋजुकायः सुखासीनः स्वस्तिकं तत्प्रचक्षते ४४८ अंगुष्ठौ च निबध्नीयादस्ताभ्यां व्युत्क्रमेण तु ॥ ऊर्वोरुपरि पादौ द्वौ कृत्वा पञ्चासनं भवेत् ४४९ गुल्फौ च वृषणस्याधः सीवन्याः पार्श्वयोः क्षिपेत् ॥ पार्श्वे पादौ च पाणिभ्यां बध्वा भद्रासनं भवेत् ४५० एतेषां पदेन न स्यात्कर्तुं शक्यं सुखेन हि ॥ कृत्वा तु प्रकुर्वीत प्राणायामं हि योगवित् ४५१ प्राणायामस्तथा प्रत्याहारस्तर्को धारणा ॥ ध्यानं चैव समाधिश्च पङ्क्तो योग उच्यते ४५२ यथा पर्वतवातूनां दह्यते धमनां मलाः ॥ तथेन्द्रियकृता दोषा दह्यन्ते प्राणनिग्रहात् ४५२ सव्याहृतिसप्रणवां गायत्रीं शिरसा सह ॥ त्रिःपठेद्वा यत प्राणः प्राणायामः स उच्यते ॥ त्रिविधः स तु विज्ञेयोरैच पूरककुंभकैः ४५४ उक्षिप्य वायुमाकाशं शून्यं कृत्वा निरात्मकम् ॥ शून्यभावेन युंजीत रेचकस्येतिलक्षणम् ४५५

कृत्वा प्राणायामान् कुर्वीतित्यर्थः ४५१ अग्रश्रुतौ योगस्पर्शांतरंगतया विवक्षितानि पट्टसाधनान्याह प्राणायाम इति । स्पष्टम् ४५२ तत्र प्राणायामं सपरिकरं पंचभिर्वर्णयन्नादौ फलं दर्शयति यथेति । यथाग्निसंयोगरूपं यमनं लोहादिवातूनां शोधकं तथा प्राणायामो बाह्यांतरिद्रिपाणां शोधक इत्यर्थः ४५३ शोधकप्राणायामस्य मंत्रमाह सव्याहृतिमिति । आदौ सप्रणवाभिः सप्तव्याहृतिभिः सहितां प्रणवेन संयुक्तां गायत्रीं त्रिपदां तस्याः शिरश्चो मापहत्यादिकं तथा च प्रणवव्याहृतिशिरोयुक्तगायत्र्या खिरावृत्तौ पठति पचिकशतसंख्यां पक्षराणि भवंति द्वितीयव्याहृतेः पुनरित्याकारत्वात् यतिभिस्तु तावन्तः प्रणवा जप्या इति निर्णीतमन्यत्र त्रिविधे प्राणायामे प्रत्येकं त्रिवारं पठेत् स प्राणायाम उक्तफलक इत्यर्थः अंत्ये सप्रणवं त्रैविध्यं स्फुटयति त्रिविध इति । भेदैरिति शेषः रेचो रेचकः ४५४ रेचकादीनां लक्षणा नियथाश्रुतिदर्शयति उक्षिप्येति त्रिभिः । वायुं शरीरमुक्षिप्य आधारवत्कण्डलिन्यामर्गिण ऊर्वनीत्वा आकाशं शरीरबाह्यं न भोगमपि शून्यं अस्यैव विवरणं निरात्मकमिति निःस्वरूपमिव कृत्वा प्राणवायुं च हिंदीं कारणलीवमिव कृत्वेति यावत् शून्यमवेन नीत्वा ब्रह्मेति । यथा कमलनालद्वारा मुखेनानायासेन जलमाकृष्यते तथा बाह्यापोराकर्षणे सति पूरको भवतीति ४५५

आ. पु.

॥ १८ ॥

४५६ गात्राणीति । गात्रकंपाभावेसतियदाएवंविधंभावंप्राणस्यावस्थाविशेषंयुंजीतकुर्वीत एवंकथं नोच्छुसेत्प्राणस्यबाहिर्गतिनिर्ध्यात् तथानानिःश्वसेत्अंतर्गतिनिर्ध्यात् प्राणंतप्तोप
 लनिसिंसजलविंदुवद्विलीनंकुर्यादितियावत् इत्थंकृतेसतिकुंभकोभवतीत्यर्थः ४५७ प्रत्याहारंलक्षयतिशब्दादीति शब्दस्पर्शादयःपंचविषयास्तदुपलक्षितानीन्द्रियाणीतियावत् तानितत्प्रेरकं
 मनश्चातिचंचलंप्रसिद्धम् तत्रसर्वत्रनिर्दिशेपात्मनस्वानुसंधानबलेनैरिन्द्रियैःसहमनसोयोऽयोगःप्रवृत्त्यनुकूलव्यापारवर्जनरूपःमनोनिरोधेनैन्द्रियाणामप्रवृत्तिरितियावत् तद्रूपःप्रत्याहारइत्यर्थः
 आदित्याद्दृष्टीनामिवदृष्ट्यानामखंडचिदात्मनासहभेददर्शनेनकरणोपसंहारात्मकत्वंप्रत्याहारस्ययाज्ञवल्क्येनाप्युक्तम् 'यद्यत्पश्यति तत्सर्वं पश्येदात्मानमात्मनि । प्रत्याहारः सच प्रोक्तो यो
 गविद्धिर्महात्मभिः' इति । तृतीयतर्कलक्षयति आगमस्योते । वेदबाह्यमतानुसरणपरिहृत्यध्वेयस्यज्ञेयस्यवातत्त्वस्यविशेषणवेदतात्पर्यविषयत्वरूपेणयदूहनेचित्तनंतत्तर्कइत्युच्यतेइत्यर्थः
 ४५८ धारणादित्रयंलक्षयति मनइतित्रिभिः । चौरवदनवेक्षितं सन्मनःसंकल्पलक्षणमनर्थकरोतीतिविज्ञायतमनोऽवेक्षणबलेनसंकल्परहितंयथाभवतितथाआत्मनिमुख्येसत्प्रादिलक्षणेगौणेनु
 द्विप्राणादिरूपेवासंक्षिप्यतदाकारकृत्यानिश्चलंधारयेदवस्थापयेदेतद्धारणालक्षणमित्यर्थः ४५९ धारणेति । यत्रधारणाकृतातत्रविषयेतुल्यानांसमानाकाराणांबोधानांवृत्तीनांयःसंतत्प्राधा
 रारूपेणसंभवः कीदृशः नैरंतर्यादन्येनविजातीयेनबोधेनागृहीतःअस्पृष्टः एतद्रूपं ध्यानंभवतीत्यर्थः ४६० ध्यात्रिति । यत्रयस्यामवस्थायांसमभावात्समंभ्रह्मतस्यभावःस्वभावआ
 वक्रेणोत्पलनालेनतोयमाकर्षयेद्यथा ॥ एवंवायुर्गृहीतव्यःपूरकस्येतिलक्षणम् ४६६ गात्राणिचालयेन्नवनोच्छुसेन्नचनिःश्वसेत् ॥ एवंभावंनियुंजीतकुंभक
 स्येतिलक्षणम् ४६७ शब्दादिविषयाःपंचमनश्चैवातिचंचलम् ॥ मनसस्तैरयोगोयःप्रत्याहारःसईरितः ॥ आगमस्याविरोधेनव्यूहनंतर्कउच्यते ४६८ म
 नःसंकल्परहितं संक्षिप्यात्मनिशुद्धिमान् ॥ धारयेन्निश्चलंतत्रधारणासाप्रकीर्तिता ४६९ धारणाविषयेतुल्यबोधसंततिसंभवः ॥ नैरंतर्यादन्यबोधागृहीतो
 ध्यानमीरितम् ४६० ध्यातृध्यानादिकंयत्रसमभावान्नलभ्यते ॥ ससमाधिरितिप्रोक्तःपंडितैरात्मवेदिभिः ४६१ भयंक्रोधमथालस्यमतिस्वप्नातिजागरम् ॥
 अत्याहारमनाहारंनित्ययोगीविवर्जयेत् ४६२ प्राणायामक्रमंचेमंकथयंतिमनीषिणः ॥ नासिकापुटं गुल्यापिधायैकेनमारुतम् ॥ आकृष्यधारयेद्वायुंमुंचेद्वापि
 शनैःशनैः ४६३ प्राणायामंप्रणवतःकुर्याद्वाप्यविचक्षणः ॥ एकद्वित्रिचतुःपंचमात्रावृद्ध्याशनैःशनैः ४६४

नंदस्तमाशयध्यानध्यानादिकंद्वैतजातंनलभ्यतेअनांद्रियतइतियावत् तदुक्तंगीतासु 'यंलब्ध्वाचापरंलाभंमन्यतेनाधिकंततः' इति अथवायथाशुद्धस्फटिकोजलेक्षितस्तत्साम्यापत्त्यापृथङ्गुल
 भ्यतेतथाचित्तस्यध्वेषसाम्यापत्तेर्हंतोर्यत्रध्यात्रादिविभागो न ज्ञायतेसावस्थासमाधिरित्युक्तइत्यर्थः ४६१ योगिनोऽप्यवद्वृत्त्याह भयमिति । अतिस्वप्नप्रतिनिद्राम् अतिजागरंअति
 शयितंजागरणम् अत्याहारं 'द्वौभागौपुरयेदज्ञैः' इत्युक्तमर्थादामतिक्रान्तंभोजनम् अनाहारमृषवासम् ४६२ प्राणायामेति । तत्रप्रथमप्रवृत्तंयोगिनं प्रतिहंसंप्राणायामस्यक्रमंप्रथममनुष्ठेयं
 कारमुपदिशंति इमंक्रम नासिकापुटं दक्षिणं प्रथमं गुल्या अंगुष्ठेन पिधाय एकेन अपरेण वा मेन न नासापुटेन वायुमाकृष्यात्तर्धारायित्वा दक्षिणपुटेन शनैः शनैर्मुंचेत् एवंवायुपुटं पिधाय दक्षिणेनाकृष्य
 वा मेन मुंचेदिति एतेन नासिकापुटेन आदिमं त्रयं संपादयित्वा लयात् ४६३ अथचतुर्थपादस्योदयं मिनातादात्येन सह हृदं शब्दं प्रणवमेवावर्त्तयेदित्यर्थं कस्यार्थमाह प्राणायाममिति । अविष
 ययोगीसिद्धिर्वाकुशलोपिप्रणवमंत्रेणबोद्धव्यादिवारंजतेनप्राणायामपुरकादिर्लक्षकुर्यादिति कीदृशम् शनैःशनैर्वाएकादिसंख्यावच्छिन्नायामात्रायांशुद्धिस्तयोपलभिनम् प्राणायामपटिमा

॥ १८ ॥

पणमात्रातालोलध्वसरतथा । प्राणायामस्य संख्यायै स्मृतीद्वादशमात्रिकः । इति द्वादशमात्रिकोद्वादशगुणितो निमेषः तालः करतलशब्दः लघ्वक्षरोच्चारणं वा एते पदार्थाः प्राणायामस्य संख्यापरिच्छेदस्तदर्थं त्वेन मात्रेत्युक्ता इति तदर्थः । अथवा पूरकादिपुण्याप्रणवस्य षोडशाविचारवृत्तिः सैव मात्रापदेनोक्ता वसिष्ठसंहितायां पूरकादौ षोडशमात्रया चतुष्पण्डितमात्रया द्वात्रिंशमात्रयेति प्रयोगात् अथवा योगियाज्ञवल्क्योक्तरूपा । अंगुलिमोक्षत्रितयं जानोः परिमार्जनं वापि । तालत्रयमपि तज्ज्ञामात्रासंज्ञं प्रशंसति । इति अंगुलिमोक्षच्छोटिकेति प्रसिद्धः जानोः परिमार्जनं हस्तस्य तदुपरि परिवर्तनम् । तत्र कुंभके प्रणवसंख्या रूपमात्राया अवधिरपि दर्शितः । 'प्रातर्मध्यदिने सायमर्धरात्रौ च कुंभकान् । शनैरशीतिपर्यंतं चतुर्वारं सभ्यसेत्' इति । मांहुष्ये प्रश्ने च प्रणवस्यावयवा अकारादयोऽर्द्धमात्रांताश्च त्वारोमात्रा त्वेनोक्ताः । नादावैदौ तु तां सामकारादिलक्षणानां मात्राणां प्रत्येकमुदात्तादिनाऽप्यवयवकत्वमभिप्रेत्य तासां द्वादशभेदा उक्ता इति तथापि प्रकृते ग्रंथ कृता प्रणवस्य पूरकादौ षोडशादिसंख्यस्य प्रत्येकोच्चारणे यस्तालत्रयावाच्छिन्नः कालः सोऽत्र मात्रापदेन विवक्षितस्तस्य वृद्धिर्द्वैगुण्यत्रैगुण्यादिरूपा । यद्यपि सां प्रदायिकास्त्रिमात्रं प्रणवमुच्चारयंति तथाप्युच्चारणविशेषात्तस्य पंचमात्रत्वमपि संभवतीत्यधिकायास्तदुक्तेर्दीपिकायां दृश्यमानत्वादिति बोध्यम् ४६४ एवमभ्यासकौशले सति पांथिवः पंचमात्राणीति मंत्रोक्तं पंचभूतवशीकारहेतुं योगं कुर्यादिति दर्शयति खानिलेति द्वाभ्यां । अस्मिन् प्रणवमंत्रके प्राणायामे एकां मात्रामनुसंधायानुष्ठिते सत्याकाशतत्त्वस्याधीशत्वं आधिपत्यं योगिनी भवति मात्रादयानुसंधाने वायुतत्त्वस्य तासां त्रयानुसंधाने तेजस्तत्त्वस्य चतुष्टयानुसंधाने जलतत्त्वस्य पंचकानुसंधाने तु भूमितत्त्वस्य तदित्यर्थः । कीदृशमधीशत्वम् विचक्षणैरभ्यासकुशलैर्लभ्यमिति शेषः तथा च प्राणायामाभ्याससंश्लिष्ये भूत

खानिलानलवार्धुमीनामधीशत्वमीरितम् ॥ एकमात्रादिके ह्यस्मिन् प्राणायामे विचक्षणैः ४६५ प्रणवैर्व्युत्क्रमादेता मात्रा अभ्यासहेतवः ॥ कथिता मात्रया हीने परोभ्यासः प्रकीर्तितः ४६६ प्राणादींश्चितयेद्वायं प्राणायाम उपस्थिते ॥ एवं प्रकारतो धर्माश्चित्तैश्चल्यहेतवः ४६७ व्यापाराः कथितास्तेषामेकैकस्य व पुण्यथ ॥ अंतःसहस्रनाडीषुषट्त्रिंशदधिकंतथा ४६८

जयोद्योगं न कुर्यादिति भावः ४६५ तासु प्रणवमात्रासु संख्यानिषामकोध्येयतत्त्वधर्मारोपी पिकर्तव्यहत्याह प्रणवैरिति । व्युत्क्रमोऽभ्यास आहार्यारोपरूपस्तं प्रणवैः सह विधाय चिंत्यमानाः एनाः शब्दादिविषयरूपा मात्रास्तन्मात्रा आकाशादिक्रमेण एकविंशत्येका अभ्यासस्य नूतनप्रयत्नस्योपयोगिण्योद्धारविधया कथिताः एतासां चिंतनस्य फलरूपोऽभ्यासस्तु निर्विशेषव्यशारोपगोचरो योऽर्द्धमात्रात्मकः प्रणवस्तद्वप एवेत्यर्थः । तथा च पृथिवी तत्त्वधारणायां चिंत्यमानत्वात् पांथिवः प्रणवः पृथिवीनिष्ठगंधादिपंचतन्मात्राभिस्तादात्म्यापन्नोध्येयः । जलधारणायां च तं सुभिर्मात्राभिस्तादात्म्यापन्नः एवं तेजसां तिसृभिर्वायवायां द्वाभ्यामाकाशीयायामेकया शब्दरूपया तथेति एवं विधाभ्यासेन चित्तस्यैयं सति ब्रह्मरूपार्द्धमात्रात्मकप्रणवचित्तने परंपर्यन्तं कुर्यादिति मंत्रार्थः ४६६ व दृश्यमानव्यापारादिविशिष्टानां प्राणापानादीनां ध्यानमपि चित्तशुद्धिद्वारा योगोपकारकमित्याह प्राणादीनि । अथवा प्राणायाम उपस्थिते कर्तव्यतयोपक्रान्ते सति प्राणादीन् व्यापेत् ननु कः प्राणादि चिंतनस्योपयोग इत्यत आह एवमिति । एवं प्रकारात् प्राणां चिंतनसहस्रधाधर्माश्चित्तस्याशुद्धिपरिहारद्वारानैश्चल्यप्रयोजका भवन्तीत्यर्थः ४६७ अशीतिः षट्शतं चेत्यादि मंत्रस्य दसोपनिषदनुसारेण या यो जनयासि लभ्यं दर्शयति व्यापारा इति । तेषां प्राणादीनां प्रत्येकस्य पेक्षा व्यापारास्ते आसौ च्छासादिकर्मप्रमाणस्यैतत्प्रकीर्तितम् इत्यादिना गर्भोपनिषद्व्याख्यानैः कथिता इति पुनर्नवक्तव्याः । अथ प्रकृते तेषां समस्तानामेकोऽप्यव्यापारः स उच्यते इत्यर्थः देहस्यांतः षट्त्रिंशदधिकसहस्रसंख्याकानाड्यो भवन्ति शतवैकत्यादिश्रुत्युक्तानां शतनाडीनां प्रत्येकं दशभेदसं कलने सहस्रभावस्य शताधिकायां एकस्या इडादिगलासु पुष्करूपभेदानां प्रत्येकं द्वादशगुणमात्रावच्छेदकत्वेन षट्त्रिंशत्संख्यायां तावदुपपत्तिरिति तदुक्तं 'षट्त्रिंशदंगुलीहंसः प्रमाणं कुरुते बहिः' इति तासु सवीमुनाडोषु चरतां पंचानां प्राणापान-

व्यानोदानसमाधानां हंसमंत्ररूपको व्यापारः । अस्य मंत्रस्य हंकारादिपंचावयवकस्य संख्या यद्यपि पृथक्ताधिकैकोविंशतिसहस्ररूपा प्रसिद्धा तथाप्यौपाधिकभेदेन प्रकृतश्रुत्युक्ता संख्या भवति ।
 तथाहि एतन्मंत्ररूपव्यापारशालिनां प्राणादीनां संवेधिन्यापंचसंख्याया एकविंशतिसहस्रगुणनेपंचसहस्राधिकं लक्षं भवति तथापंचसंख्याया पृथक्ताधिकैकोविंशतिसहस्राधिकं लक्षमिति ।
 तथा नानादीनां संख्याया पृथक्ताधिकैकोविंशतिसहस्ररूपाया गुणनेपंचसहस्राणि अशीत्यधिकं शतं च भवति सर्वसंकलने लक्षत्रयोदशसहस्राणि अशीत्यधिकं शतं च भवतीत्याशयः ४६८ । ४६९ त्रिंशत्पर्वगुलइति मंत्रस्यापि त्रिंशदंगुलिमितः प्राणस्य देशो देहस्यांतरस्तियत्र स्थितः प्राणो हंसमंत्रारंभरूपां प्रतिष्ठां गतो भवति ।
 एतन्मंत्रारंभेण परमात्मसूचनरूपोत्कर्षादेव स एव बाह्योऽनात्मभूतोऽपि प्राणः प्राणपदेनोक्तः । अस्य गोचरआश्रयस्तु स परमात्मैव प्राणस्य प्राणमिति श्रुतेरिति योजनया सिद्धमर्थमाह त्रिंशदंगुलेति द्वाभ्यां ।
 गुदमारभ्य गलपयैतमांतरं छिदं ग्रीवायामुन्नतायां कृतायां त्रिंशदंगुलरूपमानां चिच्छिन्नं प्रसिद्धम् तच्च सर्वेषां प्राणादिभेदाभिन्नानां मांतरं वायूनां या एकता एककार्यारंभकता तस्याः कारणं प्रयोजकमित्यर्थः ४७० ।
 हंसेति । तत उक्तमुपिरस्य प्राणानामेकव्यापारप्रयोजकत्वाद्धंसमंत्रः सर्वेषां वायूनां व्यापारभूतः तत्र व्यापारे प्रधानत्वात्मकप्रकर्षात्नासादिसंचारी वायुः प्राण इत्युक्तः ।
 इतरेऽपानादयस्तु उपसर्जनत्वात् प्राणपदेनाभिधानां हंस इत्यर्थः ४७१ । प्राणादीनां स्थानानिरूपाणि च यथाश्रुतिदर्शयति प्राण इति चतुर्भिः । पंचानां प्राणानां मध्ये प्रथमस्य प्राणस्य हृदयस्थानम् ।
 एवमग्रेपि ४७२ प्राणादीनां रूपाणि दर्शयन्नुत्तरोत्तरं हंकारश्च मकारश्च अकारः सविर्गकौ ॥ पंचानां हंसमंत्रे स्मिन् लक्षं साष्टसहस्रकम् ४६९ त्रिंशदंगुलमानेन गुदादागलमांतरम् ॥
 सुपिरं सर्ववायूनामेकतां प्रति कारणम् ४७० हंसमंत्रस्ततः सर्ववायुव्यापार ईरितः ॥ प्राणस्तत्र प्रधानं स्यादह्ये स्युरूपसर्जनम् ४७१ प्राण आद्यो हृदि स्थाने ह्यपानस्तु पुनर्गुदे ॥
 समानो नाभिदेशे स्यादुदानः कंठमाश्रितः ॥ व्यानः सर्वशरीरेषु ह्येवं सर्वे व्यवस्थिताः ४७२ रक्तवर्णमणिप्रख्यः प्राणो वायुः प्रकीर्तितः ॥
 अपानस्तस्य मध्ये स्यादिन्द्र गोपसमप्रभः ४७३ समानस्तस्य मध्ये स्याद्दोक्षीरस्फटिकप्रभः ॥ आपांडुरुदानश्च व्यानो ह्यार्चिः समप्रभः ४७४ मनो यत्र स्थितं पुंसः प्राणस्तत्र प्रधावति ॥
 अतस्तर्चितयेन्नित्यं यो मार्गो देहनिर्गमे ४७५ पायोरुपरि नाभिः स्यान्नाभेरपि हृदंबुजम् ॥ हृदयं द्वारमुद्दिष्टं सुषुम्ना मार्गमागतम् ४७६ वायो मार्गः सविज्ञेयो मोक्षस्यापि महात्मनः ॥
 योगतो दशमद्वारं सुषुम्नाविवराभिदम् ४७७

स्य पूर्वपूर्वाधीनत्वमाह रक्तेति द्वाभ्यां । प्राणस्य रूपं रक्तमणि समं धैर्यम् तस्य प्राणस्य मध्ये स्थितस्तदेवी नै इति यावत् तथा भूतोऽपान इन्द्र गोपसमवर्णो धैर्यस्तस्यापानस्य पूर्ववन्मध्यस्थितः समानः क्षीरादिवत् स्निग्धश्चेतवर्णो धैर्यः उदानस्तु ईपत्पांडुरो धैर्यो व्यानो वज्रिशिखासमो धैर्य इति द्वयोरर्थः ४७३ । ४७४ तत्र तत्र प्राणनयनोपायप्रतिपादकस्य येनासावित्यस्यार्थमाह मन इति ।
 ज्ञानशक्तिक्रियाशक्तयोः सहचारित्वं सहहितं समुत्क्रामतः सहतिष्ठत इति कौपीतिक श्रुतौ प्रसिद्धम् । एवं सति मनो विज्ञानशक्तिरूपं यत्र स्थाने मूलाधारादौ तिष्ठति तत्रैव प्राणस्तिष्ठत्यत इमं प्राणस्य मनः साधचर्यरूपं स्वभावं विज्ञाय योगी तमेव मार्गं ध्यायेद्येन देहाभिर्गम्य ब्रह्मलोकं गच्छेदित्यर्थः ४७५ तमेव मार्गं प्रदर्शयतो हृद्द्वारमित्यादेर्मंत्रस्यार्थमाह पायोरिति त्रिभिः ।
 पायो मूलाधारादुपरि नाभिचक्रं प्रवर्तितस्याप्युपरि हृदयकमलं प्रसिद्धं तच्च हृदयां बुजं द्वारत्वेन उद्दिष्टमुक्तं श्रुतौ यतः सुषुम्नारूपेण मार्गेण सर्वं हृद् ननु सुषुम्नाकस्य मार्ग इत्वा कांक्षायामाह वायोरिति ।
 सुषुम्नारूपो मार्गो वायोः प्राणस्य सर्वेधी भवति तथा महात्मनो योगिनो मोक्षार्थं स्थितस्तस्य मनसोऽपि संबंधी भवति कीदृशं स सुषुम्नात्मको मार्गः यो दशमद्वारं प्रति गच्छन् प्रसिद्धः कीदृशं दशमद्वारम् विवराभिर्देविवरेण च सूर्यमंडलं गतेन मुद्दे स्थितं चन्द्रमण्डलगतं चंद्रिहस्थं चिद्रागिना अभिदेयं स्थितं स्यादशमद्वारेणोत्क्रामतीति रविमंडलमित्वा ब्रह्मलोकं गच्छतीति प्रसिद्धे रिति द्वयोरर्थः ।
 एतेन हृद्द्वारं मनसं द्वारं च मूलाधारादौ रजः ॥ १९ ॥

अध्वनानेनयोगच्छेदविरक्तोपिमानवः ॥ ब्रह्मलोकेविरक्तःसन्मुक्तोभवतिवात्रवा ॥ प्राणादिचिंतनादत्रमार्गेमेतंततोव्रजेत् ४७८ प्राणायामंप्रणवतःकुर्वन्प्रणव
चिंतनम् ॥ मात्रापादादिभेदेनकुर्वीतैवमथापिवा ४७९ ओंकारोत्ररथःस्वस्यपरमात्माथसारथिः ॥ विष्णुस्तेनसंगंतव्योब्रह्मलोकःपरोथवा ४८० रुद्रसंचि
तयंस्तद्वत्पार्थतीशंसनातनम् ॥ अहमस्मीतिचध्यानाद्विघ्नैवाभिभूयते ४८१ प्राणायामेषुवायोःस्यात्सूक्ष्ममाकर्षणांविदम् ॥ पदांगुष्ठाग्रतःस्थूलमुक्तमत्र
गुदाग्रतः ८२ अनेनविधिनासम्यङ्द्वित्यमभ्यस्यतःक्रमात् ॥ स्वयमुत्पद्यतेज्ञानंदूरेविषयसंभवम् ८३ मासैस्त्रिभिस्तथादेवांश्चतुर्भिरवलोकयेत् ॥ पंचभिःसर्वमे
वैतस्सुखंदेवादिसंभवम् ८४ हेयत्वेनविजानातिषष्ठेयोगप्रसादतः ॥ संन्यस्यसर्वकर्माणिविशुद्धहृदयःपुमान् ८५ गुरुवाक्यात्सकृत्श्रुत्वाह्यानंदात्मानमीश्वरम् ॥
साक्षात्करीतिमनुजसंज्ञयादिविवर्जितः ॥ साक्षात्कृतथतस्मिन्सजीवनैकैवल्यमाप्नुयात् ४८६ जीवन्मुक्तोब्रह्मपाणिपश्यन्नपिनपश्यति ॥ शृण्वन्नपितथाशब्दा
न्नृणोतिक्दाचन ॥ शुष्केकाष्ठेस्वदेहेवानभेदमधिगच्छति ४८७ अत्रोपायेषुसर्वेषुज्ञातव्यमिदमेवहि ॥ उपेयाधिगतौप्रोक्ताउपायाःपंडितैःसदा ४८८

यामकालेपादांगुष्ठाग्रमारभ्यवायोराकर्षणंसूक्ष्मंहुष्करत्वात् गुदाग्रान्मूलागारादारभ्यतदाकर्षणंस्थूलतदपेक्षयासुकरत्वात् नाभिषकमारभ्यतदाकर्षणंस्थूलतिस्थूलभवतिसर्वैःसुकरत्वात् तदनुष्ठा
तार्थाबहुशोदक्षेनस्थितिद्वयोरर्थः ४८२ अध्वानेनेत्यादिमंत्रद्वयप्रदर्शितसिद्धिक्रमदर्शयति अनेनविधिनेतिचतुर्भिः । उक्तविधिनायोगाभ्यासंकुर्वतोयोगिनोमासत्रयेपूर्णेदरस्थानामपिदिव्य
विषयमाणांज्ञानंजायते । चतुर्भिर्मासैस्तुदेवानांदर्शनसमोभवति पंचभिर्मासैःसर्वेषुविषयजगत्सुखेषुहेयत्वेनविज्ञानरूपवैराग्यंभवति षष्ठेमासेतुयोगप्रभावाच्छुद्धहृदयःसत्सर्वकर्माभिमानपरि
त्यज्यगुरोःसकृच्छुभाद्देवांस्तवात्मसाक्षात्कारंभूतेततोजीवन्मुक्तोभवतीतिचतुर्णामर्थः ४८३ । ४८४ । ४८५ । ४८६ अथवदित्यादिमंत्रोक्तानिजीवन्मुक्तलक्षणायाह जीवन्मु
क्तइति । जीवन्मुक्तःसर्वत्राधिष्ठानात्मतत्त्वंपश्यत्संक्षिद्रियैरुपस्थापितमपिबिषयजातंनपश्यतियतोदेवोपितेनशुष्ककाष्ठवदुपेक्ष्यतेइत्यर्थः ४८७ एवंफलसिद्धौनानाशास्त्रमतिपादितसाधनजा
तेपरित्यजेदित्याकारंप्रथममंत्रार्थमाह अत्रेतिद्वयाभ्यां । अत्रफलप्राप्तौसत्यांसर्वेषूपार्येष्विदंवक्ष्यमाणविधंहेयत्वंज्ञातव्यम् तांविधामभिनयति उपेयेति । उपेयस्यफलस्याधिगतिःप्राप्तिस्तद
र्थमेवोपायाधिधीयते उपेक्षाभेतुउपायानांपरित्यागएवयुक्तः यथानर्दीतीर्णानावंपरित्यजंतएवदृष्टाहतिद्वयोरर्थः ४८८

अ. पु.
॥ २० ॥

४८९ अमृतनादोपनिषदर्थमुपसंहरन् हंसोपनिषदर्थप्रदर्शनं प्रतिजानीते एतत्त्विति ४९० तत्रवक्ष्यमाणोपयोगाय मूलाधारादिचक्राणां स्वरूपाण्यागमप्रसिद्धानि दर्शयति गुदादारभ्योतिनवभिः ।
नेत्रपदेन भ्रूमध्यलक्ष्यते गुदाप्रांतदेशादारभ्य भ्रूमध्यपावत्पदचक्राणि देहोक्तानि ते पुप्रथममाधारचक्रं बोध्यं तत्पूर्वदेहमध्यत्वेनोक्तं कीदृशं दलचतुष्टयवत् अलक्ताभं लाक्षारससंभवर्णं पुनः कीदृशं
वक्रेण भादिपद्माहोः शेषस्यैव प्रदक्षिणक्रमेण दलचतुष्टयवर्तमानैर्विराजितं कुंडलिनीरूपाया भुजंग्याः पुच्छेन संबद्धं चेति द्वयोरर्थः । अत्र मूषकवाहनदेवतासंबद्धत्वं वर्णानां सांबद्धकृत्वं बोध्यमेव
मग्रेपि ४९१ ४९२ तदुपरिलिख्य मूले प्रजापत्यधिष्ठितस्मत्स्वाधिष्ठानाख्यचक्रस्य स्वरूपमाह स्वाधिष्ठानमिति । यवर्गस्याद्याख्यः पवर्गस्यांत्याश्रयः प्रादक्षिण्येनास्य पदसु दलेषु स्थिताः
स्फुटमन्यत ४९३ तदुपरिनाभोमणिपूरकारख्यचक्रमिदानीं लक्षणविण्वर्णमिति तेजस्वि विष्णुदैवतं चकार मारभ्य फकारान्तैर्देशभिर्वर्णैर्विराजितदशदलं भवतीत्याह मणिपूरकेति द्वाभ्यां । द्वितीयस्य च
तुर्थः प्रादोमिमांस्वपी ४९४ ४९५ तस्योपरि हृदयेऽनाहताख्यं चक्रं द्वादशदलं रुद्रदैवतं ककारादिठकारांतैर्द्वादशवर्णैः प्रादक्षिण्येन विराजितदलं च बोध्यमित्याह चक्रमिति ४९६ तदुपरि
उपेयप्राप्तिर्न तो जहादुपायं लेशकारणम् ॥ नायं तथापरेपारे गत्वा पांथः पस्तिज्येत् ४८९ एतत्त्वमृतनादोक्तं कथितं योगसाधनम् ॥ हंसोक्तमिदमद्यत्वं शृणु स
म्यह्वये रितम् ४९० गुदादारभ्य नेत्रांतं चक्रपङ्क्त्युः स्थितम् ॥ आधारचक्रं देहस्य मध्ये यत्पूर्वमीरितम् ४९१ चतुर्दलमलक्ताभं वा दिवर्णचतुष्टयात् ॥ विरा
जितं कुण्डलिनीशुजंगीपुच्छसंश्रयम् ४९२ स्वाधिष्ठानं तु तस्य स्यादुपरिष्ठादवस्थितम् ॥ षड्दलं पीतवर्णं च तेजसां राशिमूर्जितम् ॥ यरलाबभमास्तत्र षड्वर्णा
दलसंस्थिताः ४९३ मणिपूरकसंज्ञं स्याच्चक्रं तस्योपरि स्थितम् ॥ इंद्रनीलसमं सूर्यचंद्रतेजो विराजितम् ४९४ ङढणैस्तथैस्तद्वद्वनपैः फेनचान्वितम् ॥ व
र्णैर्देशदलं तस्य स्यादुपर्यपरं पुनः ४९५ चक्रं यद्वादशदलमनाहतमिति रितम् ॥ वर्णैः काद्यैश्च ठांतैस्तैर्युक्तं द्वादशभिस्तथा ॥ गोक्षीरसदृशं सम्यङ्भनोनयनं
दनं ४९६ त्रिशुद्धं षोडशदलं कंठदेशे व्यवस्थितम् ॥ स्वरैः षोडशभिर्युक्तं चित्रवर्णमुदरितम् ४९७ नेत्रयुग्मे तु विज्ञेयमारुतं द्विदलं सदा ॥ हक्षवर्णद्वयस्था
तं सूर्यसोमद्वयात्मकम् ४९८ चंद्रगर्भेशिरस्य स्तिसहस्रदलमत्रयत् ॥ पञ्चतस्य हि संप्रोक्ता शिरोद्वारं तु कर्णिका ॥ चक्रेषु षट्सु सुहितं हंसो जीवइतीरितम् ४९९
वायुना सहितस्तिष्ठन् हृदयाब्जोऽपि सर्वदा ॥ जीवो हंस इति श्वाससहस्राण्येकविंशतिम् ५०० मुंचत्यहर्निशं सर्वः सर्वदा षट्शताधिकम् ॥ यतस्ततोऽत्र हंसोऽयं कथ्य
ते वेदेवादिभिः ५०१

वृद्धदेशे विंशुद्धाख्यं त्रिस्थानं चित्रवर्णं षोडशदलं चक्रं भवति तस्य दलेषु क्रमेण षोडशस्वरा अकाराद्याः कारांताः प्रतिष्ठिता इत्याह विशुद्धमिति ४९७ भ्रूमध्ये आज्ञासंज्ञं द्विदलं मोषदं कं परमात्मस्था
नभूतचक्रं भवति तस्य दलपोः सूर्यचंद्राभयोर्हकारसकारौ स्थितौ रित्याह नेत्रेति ४९८ सहस्रदलं वर्णयति चंद्रेति । अत्र देहेशिरसि यत्सहस्रदलं पद्ममस्ति कीदृशं चंद्रगर्भचंद्रोऽमृतसावीगर्भ
यस्य तत्तथा तस्य कर्णिकादशं मद्रांसं वद्धा बोध्यां तथोतस्य सुहितं भावप्रधानो निर्देशः तदीयेनामृतेन कृता तु सिरितियावत् सापट् सुचक्रेषु बोध्यां जीवस्तु तस्य प्रस्य हंसत्वेन बोध्यः तन्म
वर्तुलत्वादि साध्याति इति रितं प्रोक्तमागमेष्वित्यर्थः ४९९ अथार्थक्रमेण मकृतोपनिषदर्थसप्तविंशतिश्चोक्तैर्देशं यस्तत्र हंस इत्याकारस्य पुनः पुनः क्रियमाणस्य रुतस्यापि जीवस्य हंसत्वे लिंगत्वं
पक्षिना प्रां प्रायश्चित्तमांनुसरितायाः प्रसिद्धेरिति सूचयन्नाह वायुनेति द्वाभ्यां । यतो जीवः सर्वजातीयो हृदयाब्जे अपिशब्दाधारचक्रादिपुवायुना माणेन सहितस्तिष्ठन् स नृकारेण बहिर्याति सकारेणा विक्षे
पुनरित्युक्तं विषयं ईदृशं त्रिंशत्तत्पदं सप्तविंशतिं विंशतिं सहस्रं सत्त्वं यन्वासां नृचवितुल्यं ततोऽर्धं हंस इत्युक्तं तद्विषयं सर्वं ५०० ५०१

॥ २० ॥

अथ यानि भवतां रति इति ग्रन्थस्येति । ईदृशं त्रिंशत्तत्पदं सप्तविंशतिं विंशतिं सहस्रं सत्त्वं यन्वासां नृचवितुल्यं ततोऽर्धं हंस इत्युक्तं तद्विषयं सर्वं ५०० ५०१

अथानुष्ठानप्रकारादिति ॥ इत्युक्त्यस्येति ॥ इत्युक्तिनामोऽन्वयत्वाप्यसिद्धिरूपमेव वेदिकाः प्रवर्तयितव्यः ॥ २ श्रीतत्त्वप्रमथिनयति अग्नीषोमाविति त्रिभिः । इत्येवमनकल्पितस्त्वपदार्थेभूतस्पातमनोऽग्नी
षोमोभौकभोग्यलक्षणैस्तत्त्वेनान्येव प्रणवस्तु शिरस्त्वेव तथाविदुर्लक्ष्यतेः क्रियाशक्तिप्रधानपरिणामविशेषः तदुक्तमांगमे सातस्वभूताविन्मात्रज्योतिषः सन्निवेस्यता । विष्णुकीर्तुर्धनीभूता
कविदभ्योतिर्बिन्दुताम्र इति तदुपमुरोहदर्यहंसस्यव्येयमित्यर्थः ५०३ त्रिनेत्रस्येवेति । यथात्रिनेत्रस्यशंभोर्वेदनं सूर्याग्निशोमात्मकनेत्रत्रयशालितथास्यापीत्यर्थः अस्य एकश्चरणोरुद्रमयोऽपरोरुद्रा
मीययोध्येयइत्यर्थः ५०४ अस्य परमहंसपदेनोक्तात्पदार्थरूपतामाह एष इति । एषयस्त्वपदार्थरूपउक्तः सोसौ परोक्षप्रभावोहंसः परमो ब्रह्मरूपो भवति वृत्त्यारूढाद्वितीयरूपेण सविलासाज्ञानं हंती
ति हंस इति व्युत्पत्तेः कीदृशः निरुपाधिकदृष्ट्यानिर्गुणः सोपाधिकदृष्ट्या तु सगुणः तत्र सगुणमस्य रूपं वामभागेऽग्न्यात्मकं दक्षिणभागे सोमात्मकमित्यर्थः पुनः कीदृशः असंख्यातरवितुल्यतेजाः एतदेहं
नखाग्रपर्यंतमभिव्याप्यस्थितइत्यर्थः ५०५ अस्मिन्निति । तस्य हंसस्याग्रदेहे सर्वत्र व्याप्तस्यापि मनोविशिष्टस्य विशेषतो वृत्तिः कार्यविशेषां भवप्रयोजकः संबन्धो ह्येकमलं दलरूपस्थानभेदाददृष्टा भवति
यस्याऽभोक्तवृत्तेः प्रभावात्स्वप्रजागरणयोः पुण्यबुद्ध्यादीनां कार्याणामुत्पत्तिर्भवतीत्यर्थः ५०६ एतदेव यथा श्रुतिस्फुटयति हार्दमित्यादिना । हृत्पद्मस्याष्टदिगवच्छिन्नान्यष्टौ पत्राणि तेषु पूर्वदले स्थि

हंस इत्यस्य नामः स्याद्वै यथैन्यथा तथा ॥ कल्पयंत्यस्य तद्रूपं वेदादरता द्विजाः ५०२ अग्नीषोमौ हिकथितौ पक्षौ हंसस्य पण्डितैः ॥ ओंकारः शिर उद्दिष्टमुरो विंदु
श्च कीर्तितम् ५०३ त्रिनेत्रस्येव वेदनं त्रिनेत्रात्मकमेव तत् ॥ चरणौ कथितौ रुद्रोरुद्राणी च महात्मभिः ५०४ एषोसौ परमो हंसो निर्गुणः सगुणोऽपि च ॥ वामदक्षिण
तोयो यमग्नीषोमात्मकः स्मृतः ॥ भानुकोटिप्रतीकाशो देहं व्याप्य व्यवस्थितः ५०५ अस्मिन्देहे भवेत्तस्य वृत्तिरष्टविधा सदा ॥ स्वप्ने जागरणे यस्य पुण्यबुद्ध्यादि
संभवः ५०६ हार्दपद्मं यदेतत्स्यादष्टदिग्दलशोभितम् ॥ तस्य पूर्वदले स्थित्वा पुण्यबुद्धिः प्रजायते ५०७ आग्नेये च तथैव स्युर्निद्रालस्यादयोगुणाः ॥ याम्येकौ र्य
मतिस्तद्व्यापेनैकैतदिगते ५०८ क्रीडारतिर्वारुणे स्याद्वायव्ये गमने रतिः ॥ रतौ प्रीतिर्भवेत्सौम्ये दाने त्वीशानकोणगे ५०९ कर्णिकोपांतगो हंसो हंसो वैराग्य
मिच्छति ॥ केसराण्यदागच्छेत्तदा जागरणं स्मृतम् ५१० कर्णिकायां स्थितो हंसः स्वप्ने मतिनसंशयः ॥ कर्णिकायां हिरक्तस्य पिंडो यो लोहितोऽस्ति हि ॥ तत्र स्थि
तस्य सुप्तिः स्यादंसस्य परमात्मनः ५११ अहं ब्रह्मेति विज्ञानाद्धार्दपद्मं यदा त्यजेत् ॥ चतुर्थी सा तदा वस्था पूर्वापेक्षा प्रजायते ५१२

तिः पुण्यगोचरबुद्धिप्रयोजिका अग्नि कोणगतदले स्थितिर्निद्रा विप्रयोजिका याम्ये दक्षिणे दले सा कौर्यशालि मतेनैकैतनुपापगोचरमतेरिति द्वयोरर्थः ५०७ । ५०८ क्रीडेति । क्रीडायां विहार रतिः प्रीतिः
पश्चिमदले स्थितस्य भवति रतौ स्त्रीसंसर्गं सौम्ये उत्तरदले स्फुटमन्यत ५०९ कर्णिकोपांतंति । कर्णिकायां पांतेषु दलाष्टकांतरालदेशेषु श्रुतौ मध्यपदांतेष्वयंगतः सन् हंसो हंसो भवति हंसस्य यत्कर्म क्षीरनीर
विभातापभाजसवसद्विवेककर्म तत्करोतीति यावत् यतस्तत्र गते विरागपदलोकादय विषयवैतुष्यरूपं गच्छतीत्यर्थः कर्णिकायाः परितो वर्तमान केसरे पुंस्थितस्य जागरावस्था भवतीत्यर्थः ५१० कर्णि
कायमिति ३ कर्णिकार्थं चतुर्पुण्याकाराणां योमं बलाकारो भागस्तत्र स्थितस्य स्वप्नावस्था वासनामयविषयो पलब्धिरूपं भवति यस्तु हृत्पद्मं कर्णिकामध्यगतो लोहितोरक्तवर्णोरक्तस्य रुधिरस्य पिंडो
स्थितस्य कर्मस्य सस्य पुण्यबुद्ध्या वस्था भवतीत्यर्थः ५११ यदा तु हृत्पद्मस्याविदुषां परिच्छेदमहमिहैवास्मि जानान इत्यभिमानरूपं कुर्वतः परित्यागं ब्रह्मास्मीति परिपूर्णदृष्टिलक्षणं करोति तदा पूर्वोक्तजाग्रदा
वस्था त्रयमेष्वतुर्दिग्दले वा विधानयोग्याकारादिवस्था भवतीत्याह अहं ब्रह्मेति ५१२

आ. पु.

॥ २१ ॥

तुरीयातीताख्योपचयीमयस्थांस्फुटयंश्चतुर्थ्यास्ततोविशेषमाह चतुर्थ्याहीति । याचतुर्थीअवस्थाप्रोक्तातस्याहिनिश्चयेनवेद्यंभवेत्वेतुःपृथगुपलभ्येत यतःससमाधितःसविज्ञानस्त्रिपुटीभेदज्ञानवां
स्तथानिर्विज्ञानोविलीनात्रिपुटीभेदश्चभवति तत्रहेतुःसमाधिःसंप्रज्ञातासंप्रज्ञातभेदेनद्वैविध्यमिति । तत्रसंप्रज्ञातसमाधिनाब्रह्माकारमनोवृत्तिप्रवाहोऽहंकृतिविनासंप्रज्ञातसमाधिःस्याद्वयानाम्यास
प्रकपैतद्व्युक्तलक्षणेनयदासविज्ञानोवियमानब्रह्माकारवृत्तिक्रीभवेत्तदातुरीयावस्थउच्यतेयोगीत्यर्थः ५१३ यदातुसावृत्तिरपिलीयते उक्तवृत्तेरपिलयनेनासंप्रज्ञाताख्यःसमाधिर्भवतितदानिर्विज्ञा
नोयोगीतुरीयातीतउच्यतेइत्याह विलीयतइतिद्वाभ्यां । यदात्रिपुटीरूपभेदोब्रह्मणिविलीयतेतदाविदांस्तुरीयातीतउच्यतइत्यन्वयः कीदृशेब्रह्मणि नादाभिधेनादोभिधायस्यतत्तथातस्मिन्
प्रणवस्यहिअकारोकारमकारविदुनादाःपंचावयवास्तेष्वाद्यास्त्रयोविधैतजसंप्रज्ञानांवाचकाअंत्यावर्धमात्रात्मकौब्रह्मणोवाचकौतत्रापिबिंदुःसविशेषब्रह्मणोवाचकोमादस्तुनिर्विशेषस्येतिभावः ।
तुरीयातीतभावस्यदौर्लभ्यमाह यहति । यस्तुरीयातीताख्योभावःसविरक्तानांकस्यापिमादुर्भवतीति तदुक्तंगीतासु 'यततामपिसिद्धानांकश्चिन्मावेत्तितत्त्वतः' इति ५१४ । ५१५ एवंवस्तुवृत्तमभि
धायाथतुरीयातीतभावमाप्नुयायभूतंयोगमभिनयति एवमिति । एवमुक्तविधयाऽस्मिन्शरीरेसहचक्रैहंसस्वरूपेव्यवस्थितेविज्ञातिसतियोगीहंसंभ्यातुरात्मनःस्वरूपंश्चितयेत् नादावाचकेननादेनाभिन्नं

चतुर्थ्याहिभवेद्वेद्यमवस्थायांसमाधितः ॥ द्वैविध्यात्ससविज्ञानोनिर्विज्ञानश्चजाजते ॥ सविज्ञानस्तुरीयाख्योनिर्विज्ञानःपुमान्स्वयम् ५१३ विलीयतेयदास
र्वोध्याद्व्यानादिलक्षणः ॥ भेदोनादाभिधेनित्येपरब्रह्मणिनिर्द्वये ५१४ निर्विज्ञानस्तदासोयंतुरीयातीतलक्षणः ॥ उच्यतेयोविरक्तानांमध्येकस्यापिसंभवेत्
५१५ एवंव्यवस्थितेहंससचक्रेस्मिन्वपुष्यथ ॥ कल्पयेद्वापकंहंसंध्येयंनादंतथैवच ॥ आधाराद्ब्रह्मरंध्रांतंस्थितंश्चेततमंसदा ५१६ अस्मिन्मनोविनिक्षिप्यवा
युयोगीप्रचालयेत् ॥ संकोच्यचगुदद्वारंशिश्नद्वारसमन्वितम् ॥ पदद्वंद्वेनमेधावीसर्वतोविजितश्रमः ५१७ आधारचक्रतोवायुंधीमानुत्थापयेच्छनैः ॥ उत्थाप्य
चततःपश्चात्स्वाधिष्ठानंसमानयेत् ॥ स्वाधिष्ठानस्यकुर्यान्निःपुमानत्रप्रदक्षिणम् ॥ मणिपूरकमागच्छेत्ततश्चक्रंततोपिच ॥ अनाहतंविनिर्भेद्यविशुद्धंशनकै
र्व्रजेत् ॥ विशुद्धादाव्रजेदाज्ञामाज्ञातोब्रह्मरंध्रकम् ५१९ एवंप्रकुर्वतो नित्यंचिंतनाद्धंसनादयोः ॥ ऋष्यादिसहितस्यास्यहंसमंत्रस्यसंजपात् ५२० कोटिमात्रात्
तोनादाभ्यासस्यप्रत्ययाइमे ॥ नादादशविधाअंतर्जायंतेवपुषःक्रमात् ५२१

परमहंसंतुध्येयंकल्पयेत् तत्पनादस्यस्वरूपंचाधारचक्रमारभ्यब्रह्मरंध्रपर्यंतंभ्यासमतिश्चेतवर्णंश्चितयेदित्यर्थः १६ अस्मिन्निति । अस्मिन्नादेमनोविनिक्षिप्यतत्परंकृत्वायोगीसर्वतःपादांगुष्ठाग्रमारभ्य
वायुप्रचालयेदाधारचक्रेसमानयेदितियावत् किंकृत्वा पायूपस्थरूपंद्वारद्वयंपदद्वंद्वंसंबंधिपाणिद्वयनिपीडनेनसंकोच्यविजितश्रमोजिताभ्याससहत्पर्थः १७ आधारादुत्थापितस्यवायोर्ब्रह्मरंध्रपर्यंतंनय
नस्यविश्रांतिचक्रमार्गेणदर्शयति आधारेतिद्वाभ्यां । अत्रवायोरुर्ध्वनयने वायोस्त्रिवारंस्वाधिष्ठानस्यचक्रस्यपरितःप्रदक्षिणंभ्रामणंकुर्यादितितीतयदलार्थः ५१८ मणिपूरकमिति । ततःस्वाधि
ष्ठानांमणिपूरकमाप्यततोमणिपूरकादनाहतविशुद्धाज्ञाख्यचक्रत्रयद्वाराब्रह्मरंध्रंगच्छेदित्यर्थः ५१९ एवमिति । उक्तविधयावायुचालनंकुर्वतोयोगिनोऽतर्वपुषिहंसवक्ष्यमाणरूपानादाःप्रजायंते कुतः
हंसनादयोऽप्यसकलवक्ष्येयत्वाभ्यांचिंतनात्तथाहंसमंत्रस्यकोटिसंख्याकजपात् कीदृशस्यहंसमंत्रस्य हंसऋषिरव्यक्तगायत्रीछंदःपरमात्मदेवतापरमात्मप्राप्तीविनियोगइत्युक्तैर्ऋष्यादिभिर्भुक्तस्य
कीदृशास्तेनादाः नादाभ्यासस्यनादगोचराभ्यासस्यप्रत्ययाःफलसिद्धौविश्वासप्रयोजकाइतिद्वयोरर्थः ५२० । ५२१

दशनादानाभिनयति विष्णोर्तिद्वाभ्यां । प्रथमंविष्णोर्त्याकारकोनादोद्विमादुर्भवति द्वितीयश्चिण्णिविष्णोर्त्याकारकः तृतीयोऽथैश्वर्यनिनिभः चतुर्थैःशंखध्वनिनिभः पष्ठस्तालस्यकोरूपस्य
पञ्चमैःविष्णोर्त्याकारकोनादोद्विमादुर्भवति द्वितीयश्चिण्णिविष्णोर्त्याकारकः तृतीयोऽथैश्वर्यनिनिभः चतुर्थैःशंखध्वनिनिभः पष्ठस्तालस्यकोरूपस्य
पञ्चमैःविष्णोर्त्याकारकोनादोद्विमादुर्भवति द्वितीयश्चिण्णिविष्णोर्त्याकारकः तृतीयोऽथैश्वर्यनिनिभः चतुर्थैःशंखध्वनिनिभः पष्ठस्तालस्यकोरूपस्य

दशमनादात्मनिपाति चिणीतिद्वार्या । प्रथमचिणीत्याकारकोनादोद्धृतादुर्ध्ववति द्वितीयचिणीचिणीत्याकारकः तृतीयोर्ध्वाध्वनिसमः चतुर्थः शंखध्वनिनिभः पष्ठतालस्यकोरूपस्य
 नितुल्यः सप्तमोवेणुध्वनिसमः अष्टमोमेरीध्वनिनिभः नवमोमृदंगध्वनिनिभः दशमोमेघनादाभक्तिद्वयोरर्थः ५२२ । ५२३ तत्रचरमेविशेषतः प्रणियानेकसंघतस्ववैराग्यादिप्रयोजक
 त्वादित्याह मेवेति ५२४ तस्याभ्यासस्यवैराग्यादिहेतुतात्फुटयन्फलवाक्यार्थमाह मेघनादस्यचेति । लघ्वैराग्येणनिर्विषयत्वं ततश्चसंसारप्रयोजकानांसंकल्पादीनामनोधर्माणालयः तत्रसंक
 ल्पोनामरमणीयमिदंममस्यादित्यभिलाषः विकल्पः संशयः ५२५ ततश्चनिरर्गलमात्रमत्रतत्त्वभानमित्याह एतेष्विति । एतेपुसंकल्पादिषुविक्षेपरूपेषुलीनेषुस्वप्रकाशचिद्रूपेणसर्वदाआस्तेआ
 विभवतीत्यर्थः ५२६ उक्तोपसंहारपूर्वकंक्षुरिकाख्योपनिषदर्थप्रदर्शनं प्रतिजानीते एवमिति । क्षुरिकाशस्त्रीतद्द्रव्यच्छेदिकायाधारणायाः प्रदर्शकत्वादुपनिषत्क्षुरिकेत्युक्ता ५२७ अस्याअर्थ
 विंशतिश्लोकैः प्रदर्शयन्प्रथमयोगेपुण्यमनियमौसिद्धवत्कृत्वाआसनाद्यंगप्रदर्शकानां द्वितीयादिश्लोकानामर्थमाह निःशब्दमिति । शब्दादिविक्षेपरहितेदेशास्थापयत्पित्वातत्रासनंचैलाजिन
 कुशोत्तरविधायतत्रवर्णितपद्मासनादिभिस्तिष्ठेत् ततःसंक्षिप्तमनसोद्धृत्युद्धरीकेविषयेभ्यउपसंहारलक्षणंप्रत्याहारंकुर्वादिति ५२८ मात्रेति । मात्रासंज्ञैर्द्वादशभिरवयवैर्युक्तेनप्रणवेनशनैःशनैर

चिणीतिप्रथमोनादोद्वितीयचिणीचिणीतिच ॥ घंटानादस्तृतीयः स्याच्चतुर्थः शंखनादकः ५२२ तंत्रीनादः पंचमः स्यात्तालनादस्तथापरः ॥ सप्तमोवेणुनादः
 स्याद्वेरीनादस्तथाष्टमः ॥ मृदंगनादोनवमोदशमोमेघनादकः ५३ मेघनादः सदाभ्यासाद्वैराग्यज्ञानकारणम् ॥ नवनादांस्ततस्तस्यक्वामेघनादंसमभ्यसेत् २४
 मेघनादस्यवाग्द्व्यापान्मनोलयहुपावजेत् ॥ लीनेमनसिलीयेतेऽभेतेपुण्यपातके ॥ संकल्पश्चविकल्पश्चधर्मायेन्येपिमानसाः २५ एतेषुप्रविलीनेषुस्वात्मनोदुः
 खहेतुषु ॥ आनंदात्मास्वचिच्छक्त्यासर्वदास्तेस्वभासया २६ एवंहंसोपनिषदिप्रोक्तोयोगः प्रकीर्तितः ॥ क्षुरिकायांयथाप्रोक्तस्तथावचिमहितंशृणु २७ निःश
 ब्ददेशमास्थापयतत्रासनमुपाश्रितः ॥ कूर्मोर्गानीवसंहृत्यमनोहृदिसहेंद्रियैः २८ मात्राद्वादशयुक्तेनप्रणवेनशनैःशनैः ॥ पूरयेत्सकलदेहंसर्वद्वारंनिरुद्धच २९
 उरोमुखकटिग्रीवंकिंचिदत्रसमुन्नतम् ॥ प्राणान्संधारयेत्तस्मिन्नासाभ्यंतरचारिणः ५३० भूत्वातत्रायतप्राणः सर्वैरेवसमुच्छसेत् ॥ स्थिरंवायुंदृढंक्वापादांगुष्ठेस
 माहितः ॥ ध्यात्वाततःप्रकुर्वीतहोर्वमात्राजपन्सदा ५३१

स्वरपासकलंदेहबाह्यावायुनापूरयेत् ततःसर्वद्वारं जातवैकवचनं सर्वद्वाराणिनिरुद्धचउरोहृदयंतत्प्रभृत्यंगजातंसमुन्नतंसमंकृत्वाअत्रएषुहृदयंकिंचित्समुन्नतंचिबुकस्पर्शविधायतत्रहृदयेप्राणान्तं
 धारयेत् कीदृशान्नासादारेणैवाभ्यंतरप्रवेशशालिनः एतेनमुखेनवायोराकर्षणंनिषिद्धमितिद्वयोरर्थः मात्राद्वादशकंतुनादविदायुक्तं तथाहि अकारोकारमकाराईमात्राः प्रत्येकमुदात्तादिभेदेन
 द्वादशभवंतितासांद्वादशनामानिषोडश्यादीनितचिबतनफलानिभूमीश्वरत्वादीनिचतत्रैवोक्तान्यत्रैवमपसंसांप्रदायिकशासनंबोधं पूरकेयावंतःप्रणवाअष्टौद्वादशषोडशवाततश्चतुर्गुणाः कुंभकेजप्या
 दिगुणास्तुरेचकेति ५२९ । ५३० एवंपूरककुंभकायुक्तावधरेचकमाह भूत्वेति । तत्रदेहमध्येआयतप्राणोनिरुद्धप्राणोभूत्वाअथसर्वैरेवद्वारेःसमुत्सृजेदेवयेदिति श्रुतौतुप्राणवत्यनंतरंतिष्ठतीतिशे
 षोबीभ्यः कुंभकोद्विभः पूरकादिसापेक्षोनिर्पेक्षश्च तत्राचउक्तः द्वितीयदर्शयन्वायोःस्थानविक्षेपेषुनिर्गंधधारणाप्रत्याहारशब्दाभ्यांयोगियाज्ञवल्क्यादिभिर्व्यवहृतं दर्शयति स्थिरमित्यादिना ।
 एवमित्यस्यविवरणंस्थिरमिति तथाचवायुस्थिरंपूरकमनपेक्षयापिस्थितियोरपंप्रथमपादांगुष्ठयोर्ध्यानबलेनकृत्वासावधानः संस्तत्रएवंवक्ष्यमाणविषयाधारणाःप्रकुर्वीत किं कुर्वन् मात्रांप्रणवाष्ट
 कादिकपांसपमित्यर्थः ५३१

भा. पु.

॥ २२ ॥

तत्रधारणासंख्यासूचयनमात्रासंख्यामाह द्वेति । गुल्फयोर्वामदक्षिणयोर्वायोःस्थापनकर्मणि द्वेमात्रे उक्तं रूपं प्रकुर्वीत जपेत् जंघयोः प्रत्येकं तिस्रस्तिस्रो मात्राजसंख्यास्तत्रादिमध्यांतभागे पुधारणात्र
यस्य कर्त्तव्यत्वात् जानुनोस्तथातदूर्ध्वज्वोरिति यावत् तदेकैव त्रिंशत् गुदे लिङ्गयोस्तु प्रत्येकं तिस्रस्तिस्रस्तथाह्यर्थः ५३२ वायोरिति । तत्र गुदे लिङ्गयोर्मध्ये वायोरायतनं भूतो विविधस्थलभूतः कंदोस्ति
कीदृशः नाभिदेशे ज्वरभागेन संबद्धः तथा सर्वेषां पृष्ठवंशस्य पृष्ठगतदीर्घास्थनः सुपुत्रायादंशमद्वारंगनौ मार्गभूतस्य समीपस्थः तर्कदं यो गी प्राणरूपेण समामं च्छेत् कीदृशः मात्राजयेन वशीकृतानिलः अथ
तत्र कंदे वर्णितनामिकाभिर्दशनाडीभिर्वेष्टिता सुपुत्रायाऽवेष्टेयत्वात् तत्रेति ५३३ । ५३४ अत्रेति । अत्र कंदेरकादिवर्णाः सूक्ष्माः लघ्व्यश्चान्या बह्व्यो नाड्यः संतिताः सर्वाः परित्याज्या एका सुपुत्रायां शुक्रवर्णा
समाश्रयणीयेत्यर्थः ५३५ एतदृष्टांस्तेन स्फुटयति जर्मेति । प्रयोज्यमानाभिः स्वात्मनः प्रिये तंतौ संचरन् भवति इतरान् प्रियांस्तंतुं परित्यजति तथा इतरानाडीः परित्यज्य कंदगतो योगी सुपुत्रायां प्राणान्सं
चारयेदित्यर्थः ५३६ ततोदहराख्यं हृत्पुंडरीकमागच्छेदित्याह तत्रेति । स्पष्टम् ५३७ तद्वित्त्वेति । तद्वदयचक्रं भित्त्वा कंठगतं विगुह्य प्राप्य तदपि भित्त्वा आज्ञाचक्रं भेदयद्गतां संहारं गच्छेदिति
त्यर्थः तत आधारागतचक्रमारम्य आशिरः शिरोगतं संहारं यावत्तां सुपुत्राख्यानां डीं पूरयेदनु संततां ध्यायेदित्यर्थः ५३८ एवं षट्चक्रं भेदयेत् कृतं सति तद्वर्त्तनं तर्कं कर्त्तव्यमाह खड्गेनेति । मनोरूपेण खड्गेन दीर्घशूरे

द्वे गुल्फयोः प्रकुर्वीत तिस्रस्तिस्रस्तु जंघयोः ॥ जानुनोर्द्वे तथा चोर्ध्वे तिस्रस्तिस्रः प्रकीर्तताः ॥ गुदे लिङ्गे च मात्रास्तु वायोः स्थापनकर्मणि ३२ वायोरायतनं कंदोनाभि
देशे समाश्रितः ॥ पृष्ठवंशसमीपस्थः सर्वेषां मिह देहिनाम् ३३ समावजेच्छनेर्धोमान् मात्रातो विजितानिलाम् ॥ तत्र नाडी सुपुत्रास्ति नाडीभिर्दशभिर्वृता ३४ अत्र
पीताश्वरक्ताश्वकृष्णास्ताम्राविलोहिताः ॥ अतिसूक्ष्माश्च तन्व्यश्च विना त्याज्याः सुपुत्रया ॥ कंदमागत्य मेधावी सुपुत्रां च समाश्रयेत् ३५ उर्णनाभिर्यथा तंतौ संच
रन् स्वात्मनः प्रिये ॥ परित्यज्येतरांस्तंतुंस्तत्र जाले स्थितानपि ॥ एवं संचारयेत्प्राणान्सुपुत्रायां हि कंदगः ३६ ततो रक्तोत्पलाभासं हृदये विततं महत् ॥ अत्यल्पं
पुंडरीकं तद्वेदांतेषु निगद्यते ३७ तद्वित्त्वा कंठमायाति ततो मूर्ध्ना निमावजेत् ॥ आधारकंदतो नाडीमाशिरः पूरयेद्विंशत् ३८ खड्गेन मनसा वायुलोहमात्रेण योगवित् ॥
धीशाणकषितेनात्र च्छिद्यान्मर्माणि देहिनाम् ३९ पादस्योपरि यन्मर्मं च्छिद्यात्तदूपनामकम् ॥ मनोधारणतीक्ष्णेन स्वाधीनपवनासिना ४० इंद्रवज्रमिति प्रोक्तं
मर्मजंघानुगं हियत् ॥ तद्ध्यानबलयुक्तेन मानसैर्न निरुक्तं येत् ४१ ऊर्ध्वोर्मध्ये तु यत्प्रोक्तं मर्मं प्राणविमोचनम् ॥ चतुरभ्याससंयोगाच्छिद्यादनाभिशंकितः ५४२

णदेशभिमानि नांबंधप्रयोजकानि मर्माणि च्छिद्यात् शास्त्रे दृष्ट्या बाधितानि कुर्वीत कीदृशेन मनोरूपेण खड्गेन प्राणरूपलोहमयं मात्रां शरीरं घस्य सतथा तेन पुनः कीदृशेन धीः परापरब्रह्मविद्यातद्रूपशानतः
कषितेन निर्मलीकृतेनेत्यर्थः ५३९ पादस्योपरिति । पादस्य चरणतलस्योपरि यन्मर्मं अंगुष्ठगुल्फादिकंतं चतुर्गुणरूपपदेनीकंतं च्छिद्यात् केन मनोधारणस्थानीयं घस्य तथा भूतेन वशीकृतवायुरूपखड्गेन
त्यर्थः दीपिकाकुदनुसरणे तु पादस्य ब्रह्मपादचतुष्टयस्य स्थूलसूक्ष्मकारणतुरीयात्मकस्योपरितद्वचनं कथं मर्मं तुल्यं रूपं नां भवेति हृदयं तच्छोभितेन मनःशूरेण च्छिद्यादित्यर्थः सचोत्तरग्रंथस्वारस्याद्ग्रंथकृतो
नाभिमत इति बोध्यम् ५४० इदंति । जंघानुगं जंघाप्रकृतियन्मर्मं तद्विद्रवज्रपदेन श्रुतो प्रोक्तं अयोगिभिर्दुरतिक्रमत्वं साधयंयात् तदपि ध्यानरूपबलशालिना मानसखड्गेन च्छिद्यादित्यर्थः ५४१ ऊर्वोरि
ति । तथा ऊरुदेशमध्वेयमर्मं तच्छ्रुतो प्राणविमोचनपदेन भंगे सति प्राणी विमुच्यते देहादियुक्तः कषितेन तेन तेन शूलैः कृतं तदपि च्छिद्यात् केन चतुर्वारं प्रातर्मध्याह्ने सायं निशीथे च योभ्यां सस्तद्वता
योगेन अत्र च नास्ति स्थितरूपकारवाच्यत्वं मर्मं च्छेदयेद्देहात् शंका कालकार्यं देहात् परावृत्त्या यत्तत्त्वादित्यर्थः ५४२

ततो गुहादिविश्रमता निमग्ना निद्रव्यं च्छेदयेदित्याह गुदइति । स्पष्टम् ५४३ एवं मर्माणि च्छित्त्वानाडीं च्छिद्यादिति वक्तुं नाडीसंख्यां स्मारयति एकोत्तरमिति । एकोत्तरशतसंख्यां प्रयोजनार्थं स्मर्या
मिह स्मारयन् स्मारयन् विना सप्रतिमहसा पिशाचावाभतानाड्यः प्रशोषयिष्यतीति तां ससर्वां समुत्पायां सुपुत्रायां प्राणं प्रवेक्ष्येतराश्चेदयेदिति द्वयोरर्थः ५४४ । ५४५ उक्तयोगस्य फलमाह एवमिति ।

५५५ विरामोकारणमिति । अस्यवैराग्यस्योत्पत्तावैवाक्तं गर्भदुःखात्तु संयानादिकं योगांतरंगोपासनानि कर्माणि चोपयुक्तानीति प्रतिपादयति विरामो इत्यादिना । पूर्वमुक्तं गर्भदुःखचित्तनादिकं अविमुक्तोपासनमध्यात्मभ्रमव्येति धैर्यवैराजशरीरे च स्थिताया वाराणस्या ब्रह्मावेन चित्तनिरूपजा बालेतापनीये चोक्तं आदिपदेन हृदयग्रहः विज्ञेयं विरागकारणमित्यनुपमः ५५६ उपासनानां साक्षान्मुक्तिसाधनत्वं तु न बोध्यं विपर्ययघटितत्वेन बंधविरोधिप्रमाभिन्नत्वादित्याह उपासनानामिति । अत्र वस्तुतस्त्वैवो विपरीतविज्ञानं तद्रूपो ध्यास उपासनानां हेतुः स्वरूपनिर्वाहको भवति यतो नामरूपादिवर्जितोऽपि स्वयंप्रकाशानंदरूप एक एव आत्मानामादिसंबद्धतयोपास्यते इत्यर्थः यथादित्यमंडलान्तःस्थस्य उदितिनाम सुवर्णवद्रूपं ऊर्ध्वलोकपालनं क्रिया आदित्यमंडलं स्थानं परोवरीयः पदोक्तं सर्वापेक्षया श्रेष्ठत्वं गुणः एवमन्यत्रापि ५५७ उपासनासु विशेषांतरमाह कचिदिति । कचिदहरविद्यादौ सपरमात्मैव साक्षादुपास्यत्वेनोक्तः कचिदादित्यो ब्रह्मेत्यादेश इत्यादिपुनस्तत्परमात्मनो विभूतयः कल्पितैकदेश उपास्यतयोक्ताः कीदृश्यः काश्चित्कारणरूपाः समष्टिरूपा अधिदैवस्थिताः यथा हिरण्यगर्भादित्यादयः काश्चित्कार्यरूपा व्यवष्टिता अध्यात्मस्थिताश्च यथा प्राणवागादय इत्यर्थः ५५८ कचित्प्रणवादिकैर्मंत्रैः सहतादात्म्यारोपेण तस्योपासनमित्याह कचित्प्रणवेति । अभेदेन भेदेन च तादात्म्येनेति यावत् ५५९ मंत्रार्थयोस्तादात्म्यचित्तने पि द्वयी

बालोवाप्यथवावृद्धोविरागरहितः पुमान् ॥ नभवेत्परमोहं सोमनसापिकदाचन ॥ ततोविरागएवास्यकालउक्तोमनीषिभिः ५५५ विरागेकारणपूर्वमुक्तंनाना
विधंमया ॥ अनुक्तंवापिविज्ञेयमविमुक्ताद्युपासनम् ॥ सर्वश्रुतिषुसंप्रोक्तंबहुभेदमनेकधा ५५६ उपासनानांहेतुःस्यादध्यासोत्रविपर्ययः ॥ आनंदात्मास्वयं
ज्योतिर्नामादिपरिवर्जितः ॥ नामरूपक्रियास्थानगुणैर्यस्मादुपास्यते ५५७ कचित्सएवकुत्रापिद्युपास्यास्तद्विभूतयः ॥ कार्यकारणरूपिण्योप्यधिदैवादिसं
स्थिताः ५५८ कचित्प्रणवमुख्यैस्तैर्मन्त्रैर्नानाविधैरपि ॥ अभेदेनापिभेदेनदेवएषउपास्यते ५५९ अथर्वणःशिरस्यत्रशिखायांतापनीययोः ॥ मांडू
क्येस्वात्मबोधेचतद्वन्नारायणीययोः ॥ तथैवामृतनादादौमंत्रप्राधान्यमिष्यते ५६० प्रश्नेचमुंडकेतद्वद्बृहदारण्यकेतथा ॥ छांदोग्येकठवह्न्यादावौका
रस्याप्युपासनम् ५६१ रुद्राध्यायेतथेशस्यमंडलब्राह्मणेपिच ॥ स्तुत्यादिसहितोपासासर्वासूपनिषत्स्वपि ५६२ सर्वोपनिषदोब्रह्मनिर्गुणस्वात्मरूपतः ॥
प्रतिबोधयितुं नृणां प्रवृत्ता आदरेण हि ५६३

गतिः कृत्रिमं तस्य प्राधान्यं विशेष्यत्वरूपं क्वचित्त्वत्स्योतिर्दश्यंस्तत्रमंत्रप्राधान्येनोपासनं यासूपनिषत्सु विहितं तासां नामानि पठति अथर्वण इति । अथर्वशिरः संज्ञाया मुपनिषदितथात्राथर्ववेदेवर्तमानायां शिखायां योगशिखाख्यायां तापनीययोः पूर्वोत्तरयोर्मौड्यकात्मबोधयोनिरायणीयोरथर्वगतत्वतैत्तिरीयगतत्वेन द्विविधयोरमृतनादे आदिप्रदद्याद्वाऽमृतविद्यादौ च मंत्रस्य प्रणवस्य नृसिंहमंत्रादेश्च प्राधान्यं श्रुतेरिष्टमित्यर्थः ५६० प्रणवस्योपसर्जनतया यत्रोपासनविधानं ता उपनिषदो दर्शयति प्रश्न इति । प्रश्नोपनिषदादौ प्रणवार्थस्य प्राधान्येनोपासनं प्रणवस्य तूपसर्जनतयेत्यर्थः । ५६१ कुत्रचित्स्तुतिसंहितापरमेश्वरोपासनाविहितायथारुद्राध्याये मंडलब्राह्मणे पुरुषसूक्तादौ चेत्याह रुद्राध्याय इति । स्तुत्यादीत्यादिपदेन रहस्यनाम्ना मंत्राणां च ग्रहः न केवलमुक्तो दाहरणे चैवोपासनाविहिताः किंतु सर्वशाखागतासुपनिषत्स्वपीति तुरीयपादार्थः ५६२ ननु निर्विशेषवस्तुप्रदर्शनपरासूपनिषत्सुपासनविधानं किमर्थमिति शंके सर्वोपनिषद इति । स्वात्मरूपतः प्रत्यग्रूपेण निरुपेक्षबोधयितुं पतःपुत्रास्त्वत्सुपासनविधानमयुक्तमिति भावः ५६३

सुधालारं प्रतीतिपाथिनं वा ननु महाप्रतनुकमिति समाधये । मन्दाधिकारिण इति । तावपनि पदः कस्यो मन्दा नृपत्यक्षमवतारो नानाधिकारिणो विस्त्वेन उपनिषत्स्वरूपेण बोधनीयानाहोऽप्यनुद्दिष्टाहं । ननु ब्रह्मणो नानाविधवर्णनरूपेण कथयैरिदं निर्णयनं नानाधिकारिणां हितायावेदयंति चेत्तस्य वतारयंत्येत्यर्थः ५६४ ननु ब्रह्मणो नानाविधवर्णनं न संभवति तस्यै

स्मृताः प्रतीत्यायितुं स्यान्महापतमुक्तमितिसमाधत्ते मंदाधिकारिण इति । ता उपनिषदः कश्चिद्वैतमन्त्रमयकमवर्णनादीनां अधिकारिणोपि स्वैरुपनिषत्स्वरूपेण बोधनीयानां लोच्य बुद्धिस्तुलाः
यतीत्याय सिद्धयुपदेशकौशलमाश्रितादयानाः सत्यो नानाविधवर्णनरूपेणैरिदं निर्गुणं नृणामधिकारिणां हितायावेदयंति चेत्तस्य वतारयंतीत्यर्थः ५६४ ननु ब्रह्मणो नानाविधवर्णनं न संभवति तस्यै
करसत्त्वादित्याशंक्य कल्पितोपाधिनिबन्धनं तस्य नानाविधवर्णनं संभवतीत्याह सर्वेति । ब्रह्मयतः सर्वरूपं सर्वस्याधिष्ठानतयात्मभूतं ततः सर्वत्र जगति व्यवस्थितं रजते शुक्तीदमं शवत्सद्रूपेणानुगतं भ
वति ततस्तेन कल्पितोपाधिसंनिधेन तन्निवेशेन मपि ब्रह्मनामरूपक्रियास्थानगुणैर्विशिष्टतया प्रतिपादयंत्युपनिषद इत्यर्थः ५६५ तत्र सविशेषप्रतिपादने द्वेधा प्रवृत्तिर्वाधावसानात्तदनवसानाच्च त
त्रांत्यातदाभवति यदाश्रुतेरित्यमाशयः एतेऽधिकारिणः शुद्धचित्ताः संतः स्वयमेवोपाधिसंबन्धमपहाय निर्विशेषमवगमिष्यंतीति यदा तु कारुण्यातिशयेनाधिकारिणामनुसंधानं क्लेशं सोढुं शक्नुवंति त
दानिर्विशेषमपितावर्णयंतीत्याह कचिदिति । ता उपनिषदः कचिदत्र सविशेषरूप एव संलीनव्यापाराः सत्यो निर्विशेषस्य प्रतिपादनादुपरतिविरामं यांति कापि पुनः कचिनु प्रतिआभिमुख्येन बोधयि
तुं निर्गुणं ब्रह्मशतधा वर्णयंति यतो हितकारिका अनुग्रहाकुला इत्यर्थः ५६६ तासां निर्गुणप्रतिपादनप्रकारः प्रायशो बृहदारण्यकादीनां निर्दिष्टोऽवशिष्टानां तु प्रदर्शयिष्यते इत्याह बृहदिति । ता उप

मंदाधिकारिणो दृष्ट्वा स्वबोध्यान्बुद्धिमाश्रिताः ॥ नानोपायैरिदं ब्रह्म नृणामावेदयंति ताः ५६४ सर्वरूपं यतो ब्रह्म जगत्त्यस्मिन् व्यवस्थितम् ॥ नामरूपक्रियायै
स्तु ततस्तावो धयंति तत् ५६५ कचिदत्रैव संलीनव्यापाराः प्रतिपादनात् ॥ प्रयांत्युपरतिं कापि प्रतिबोधयितुं पुनः ॥ निर्गुणं ब्रह्म शतधा वदंति हितकारिकाः
५६६ बृहदारण्यकाद्यास्ताव्याख्याता भवते मया ॥ शेषाश्च व्याकरिष्यामि प्रसंगात्सकला अपि ५६७ एवं नानाविधोपायैरुपास्य परमेश्वरम् ॥ शुद्धचेता
विरक्तो यं पुमानत्र प्रजायते ५६८ अथवा कर्मकांडोक्तं कुर्वाणः कर्मचाखिलम् ॥ निजवर्णाश्रमप्रोक्तं फलाशापरिवर्जितः ॥ विरक्तोऽत्र पुमानभूयात्कालतो नैव सं
शयः ५६९ ब्रह्मविज्ञानसिद्ध्यर्थमथवा कर्मकुर्वतः ॥ विरक्तिर्जायते पुंसो भोगेलो कद्वयस्थिते ५७० ईश्वरार्पणं बुध्यावा कर्मजातं प्रकुर्वतः ॥ पुंसो विरक्तिसिद्धिः
स्यात्सर्वयैवापि कामिनः ५७१ एवं नानाविधोपाया विरक्तौ तेषु कंचन ॥ आस्थाय तां विधायाथ कुर्यात्संन्यासमात्मवान् ५७२ इति ते काल आख्यातः संन्यासे च
वदामि ते ॥ अधिकारिणमत्रोक्तमोक्षशास्त्रेषु सर्वतः ५७३

निषदः व्याकरिष्यामि स्फुटाशयाः करिष्यामि ५६७ उक्तं विचारं प्रकृते संगमयति एवमिति । एवं विषयाश्रुतिसिद्धेर्नानाविधोपासनाख्यैरुपायैः परमेश्वरमाराध्य विरागलक्षणां चित्तशुद्धिं प्राप्नो
ति पुमानित्यर्थः ५६८ उपासनाऽशक्तौ भगवद्गीतोक्तविषयानिष्कामकर्मानुष्ठानमपि विलंबेन चित्तशुद्धिहेतुरित्याह अथवेति स्पष्टम् ५६९ अथवा तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषंति
यज्ञेन दानेनेत्यादि श्रुत्या सकलानि सत्कर्माणि ब्रह्मज्ञानार्थं तया विहितानि तदालोच्य ब्रह्मविद्यार्थं तया यागादेः कर्माणि कुर्वन् चित्तशुद्धिं लभते इत्याह ब्रह्मविज्ञानेति । लोकद्वयस्थिते ऐहिके आमुष्मि
न्नेव ५७० अथवा पत्करोपि यदश्राप्सीति गीतोक्तविषये श्वरार्पणेन कर्मकुर्वतः सकामस्यापि चित्तशुद्धिर्भवतीत्याह ईश्वरेति । स्पष्टम् ५७१ फलितमाह एवमिति । एवमुक्तविषयानाना
प्रकारा उपाया विरक्तेः प्रयोजकाः सति तेषां मध्ये यं कंचनोपायमास्थायालंब्याथ तां विरक्तिसंपाद्य संन्यासेदित्यर्थः ५७२ तीव्रतरवैराग्यरूपस्य संन्यासकालस्य वर्णनमुपसंहरंस्तदधिकारिणं वक्तुं प्रति
जानीति इति ते श्रुते । अत्र संन्यासे योग्यो योधिकारी सर्वेषु मोक्षशास्त्रेषु वर्णितस्तं तेवदामीति ५७३

तत्र बृहदारण्यके षण्णाभ्योऽन्युत्थायाथ भिक्षाचर्यं चरंतीति कावयेनोक्तं मुख्यमधिकारिविशेषणमाह विवेचिते । विसं देवं विद्यात्मकं लौकिकं हिरण्यादिरूपं लोकी देवपितृमनुष्यसंबन्धित्वेन त्रिविधः सुतः पुत्रः एतेषां त्रयाणां यास्तिस्र इच्छाः पंचमाध्याये वर्णितास्ताभिर्वर्जितत्वलक्षणवैराग्यं मुख्यमधिकारिविशेषणमित्यर्थः ५७४ अथ जाबालचतुर्थं खंडवाक्यार्थं वर्णयंस्तत्रोक्तं विरामाभावे क्रमेणाश्रमचतुष्टयानुष्ठानं दर्शयति तासामिति । तासां वित्तादिमोचरेच्छानां सत्त्वे तु ब्रह्मचर्यं गृहस्थत्वं वनस्थत्वं च कृत्वा ततो वनस्थत्वादनंतरं यासंकुर्यात् तत्राप्यविशेषः अतएतमाश्रमचतुष्टयक्रममाश्रित्य चतुर्थोऽहं सः परमोऽहं सो न भवेत् किं तु कुटीचकादित्रयान्यतममेव न्यासंकुर्यादित्यर्थः ५७५ तत्र हेतुतया पारमहंस्यस्योक्तं वैराग्यमात्रं तत्रत्वमाह चतुर्थ इति । यतो लोकद्वयाद्गतस्पृहोयः स एव न्यासभेदेषु चतुर्थं पारमहंस्यं गंतुं योग्यो नांतःस्थकामजट इत्यर्थः ५७६ वैराग्योक्तं सैत्तिकमनियमो नास्ति किंतु ब्रह्मचर्याद्याश्रमान्यतमानंतरमपि पारमहंस्यं श्रयेदित्याह ब्रह्मेति । नैष्कर्म्यं मोक्षं प्रमाप्ता प्रवृत्ता सम्यक्स्पृहा यस्य स तथा वित्ताद्येषणा विनिर्मुक्तश्चेत्स्यात्तर्हि ब्रह्मचर्यान्तरमेव संन्यसेदित्यर्थः अत्र ब्रह्मचर्यस्यावधित्वोपपत्त्येन ततः पूर्वैर्न संन्यासाधिकार इति सूचितं ५७७ वैराग्योक्तं सैत्तिकं संन्यासाधिकारसंपादकतां विशदयंस्तस्य विधुरादीनामपि न्यासयोग्यताप्रयोजकत्वमाह वर्णाश्रमादीति । वर्णाश्रमाणामादयः कारणानि लिङ्गानि यथा ब्रह्मचर्यस्य गुरुकुलवासादिगृहस्थस्य दारसंयोगो

वित्तलोकसुतानां स्युरिच्छानृणां हि सर्वदा ॥ यास्ताभिः परिश्रूय्योयः सोधिकारी प्रकीर्तितः ५७४ तासां सत्त्वे भवेत् पूर्वब्रह्मचारी ततो गृही ॥ ततो वनीततो न्यासहं सोऽतो न चतुर्थकः ५८४ चतुर्थः परमोऽहं सो लोकद्वयगतस्पृहः ॥ यः कश्चित्सतु विज्ञेयो मायापाशवशंगतः ५७६ ब्रह्मचर्याद्गृहाद्वापि वनाद्वा प्रव्रजेदयम् ॥ सर्वेषणा विनिर्मुक्तो नैष्कर्म्यप्राप्तसंस्पृहः ५७७ वर्णाश्रमादिसंयुक्तः सर्वेन्द्रियगुणैर्युतः ॥ विपरीतोऽथ वायस्मान्निराशोऽत्राधिकारवान् ५७८ वेदव्रतैर्विहीनो वा सहितस्तैश्च वापुमान् ॥ अधीत्य वेदं वेदौ वा वेदान्वा स्नानमागतः ॥ एतदध्ययनाभावादथवा स्नानवर्जितः ५६९ उत्सन्नाग्निर्निमित्तेन केनचिद्वाप्यनग्निः ॥ श्रौतस्मात्तां ग्निवित्तेषु स्वीकाराभावतश्चतौ ५८० वैराग्यं परमं प्राप्तो ह्यथवापि कुटीचकः ॥ बहूदकोऽथवा हंसः परोऽहं सो भवेद्विह ५८१

वनस्थस्य जटाधारणादिकुटीचकादीनां त्रिदंडधारणादितैः संयुक्तः सर्वेन्द्रियसंपन्नश्च वा भवतु तद्विपरीतो वर्णाश्रमादिधर्म हानिरूपविधुस्त्ववानिन्द्रियवैकल्यादिमांश्च वा भवतु स निराशोऽत्राधिकारः स्यात्तर्ह्यत्र पारमहंस्येऽधिकारवान् भवत्येवेत्यर्थः ५७८ संक्षिप्योक्तं प्रपंचयन् श्रौतानामव्रतीत्यादिपदानामर्थमपि दर्शयति वेदेति । वेदव्रतानि वेदाध्ययनां गभूतानि व्रतानि ब्रह्मचारिधर्मरूपाणि तैर्युक्तो व्रतीत्युक्तस्तदभावोऽप्रतित्वमित्यर्थः । उक्तव्रतैरेकंद्वौ बहून्वा वेदानधीत्ययः स्नानं समावर्त्तनं प्राप्तः स स्नातक इत्युक्तस्तद्विलक्षणो वेदैकदेशमात्रपाठी त्वस्नातक एतेष्वन्यतमोपि संन्यसेदितितृतीयेनाभिसंबन्धः ५७९ उत्सन्नाग्निरिति । केनचिद्धारमरणादिरूपनिमित्तेन संगृहीतोऽप्यग्निर्न स्यादिति सत्त्वाग्निरित्युक्तः तादृशनिमित्तेनापरिगृहीताग्निस्त्वनग्निः इत्युच्यते अथवा तौ उत्सन्नाग्नयनग्निपदवाच्यौ श्रौतानां दक्षिणाश्यादीनां स्मार्त्तस्यैवापासनाख्यस्य चाग्नेस्तद्गृहणीययोगिनो वित्तस्ववास्वीकाराभावरूपनिमित्तको बोध्यो तत्र श्रौतस्मात्तां ग्निस्वीकाराभावे उत्सन्नाग्नित्वे उत्सन्नः अलब्धशूलकः अग्निर्यस्य स तथेति न्युत्पत्तिसमन्वयात् आधानसंस्कृताग्निर्हिततत्कर्मोपयुक्ताग्नीनां शूलमिति प्रसिद्ध्या ज्ञिकानां वित्तस्वीकाराभावे त्वनग्नित्वमिति विवेकः ५८० परवैराग्ये कुटीचकादीनामपि पारमहंस्याधिकार इत्याह वैराग्यमिति । स्पष्टम् ५८१

अथ पारमहंस्यग्रहणस्यैव तिकर्त्तव्यतया विधीयते वस्तुतस्तु प्रक्रमते विधानमिदं पादिना अधिकारमसंगतमेव तत्पूर्वप्रश्नेन । तत्र ब्रह्मिणोऽधिकारोऽप्यपारमहंस्यमप्यपि विधानमिति कर्त्तव्यता एव तद्वदानीति । अथ पारमहंस्यग्रहणस्यैव तिकर्त्तव्यतया विधीयते वस्तुतस्तु प्रक्रमते विधानमिदं पादिना अधिकारमसंगतमेव तत्पूर्वप्रश्नेन । तत्र ब्रह्मिणोऽधिकारोऽप्यपारमहंस्यमप्यपि विधानमिति कर्त्तव्यता एव तद्वदानीति । इह न्यासां गभूतानां दीमुखे वस्तुतस्तु

अथपारमर्हस्यग्रहणस्येतिकर्तव्यतयाविधीर्बहुशुष्कमते विधानमित्यादिनाअधिकारमसंगतिरुत्पत्तः पूर्वग्रहेण । तत्रवर्णितकालाधिकारकेषामर्हस्यग्रहणपद्विधानमितिकर्तव्यताएवंतद्व्याप्तिः ।
आदीनादीमुखश्राद्धकैर्तव्यतयाविहितं तथावीकृतवृद्धगर्णेण ' अग्रपाथानाभिषेकेषुष्टापूर्त्तक्रियाकृती । वृद्धिश्राद्धं प्रकुर्वीतचाश्रमग्रहणेतथा ' इति । सत्याश्चेति । इहपासांगभूतेनादीमुखवस्तुस्य
नाम्नाविश्वेदेवाः पुज्याइतिद्वयोरर्थः ५८२ । ५८३ श्राद्धाष्टकमिति । तथात्रन्यासग्रहणागेनादीमुखेअंतर्गतश्राद्धानामष्टकभवति । तन्नामानिशनैकेनोक्तानि ' देवंचैवार्पकंचैवदिव्यमानुष्यमेवच ।
भूतश्राद्धं पितृश्राद्धं मातृगामात्मनस्तथा ' । इति अस्यश्राद्धाष्टकस्यादौकर्तव्यंविश्वेदेवसंबन्धिश्राद्धनवमभवतीत्यर्थः मातुरिति । अंतेऽनुष्ठेयं दशममपिकेचित्शौनकादयोवदन्ति किंकृत्वा मातुरि
तिजातावेकवचनं मातृणांमातामहानांचश्राद्धयोर्विभेदमभिसंधाय मूलपंचमीत्यबलोपे परेआपस्तंबादयोमातृणांमातामहानांचैक्यमभेदंवदन्ति तथाचतन्मतेविश्वेदेवपूर्वकंश्राद्धाष्टकमेवेत्यर्थः एवं
सत्यनयोर्मातृमातामहश्राद्धयोर्भेदेनचानुष्ठानंयथाकुलाचारंव्यवस्थितंव्यवस्थांगतमितिद्वयोरर्थः ५८४ । ५८५ भेदपक्षेपिमातृश्राद्धदेवतानांभेददर्शयति भेदइति । क्रमोनाम्नामानुपूर्वी मतेभेदे
विधानंतत्रवक्ष्यामिपरहंसाश्रमग्रहे ॥ संन्यासग्रहणात्पूर्वेदिवसेमंगलैर्युतः ५८२ विवाहादौयथाश्राद्धं कुर्यान्नादीमुखंतथा ॥ सत्याश्वसवस्तद्वद्विश्वेदेवाइहेरि
ताः ५८३ श्राद्धाष्टकंभेदत्रनवमंविश्वेदेवकम् ॥ मातृमातामहानांचविभेदादशमंपुनः ५८४ केचिदाहुः परेत्येक्यंमुनयः प्रवदंत्यपि ॥ अनयोस्तुकुलाचाराद्वेदा
भेदौव्यवस्थितौ ५८५ भेदेक्रमोयंविज्ञेयोह्यनयोःश्राद्धयोःसदा ॥ मातापितामहीतद्वृत्तीयाप्रपितामही ५८६ मातुःश्राद्धेवदंत्येकेकेचिन्मात्रासमन्विते ॥
मातामहीतृतीयाचप्रकृष्टासाचतेजभे ५८७ श्राद्धेमातामहेप्याहुः पुरुषांस्त्रीन्महाधियः ॥ मातामहोद्वितीयः स्यात्प्रमातामहकस्तथा ५८८ तृतीयश्चतथावृद्ध
प्रमातामहकःस्मृतः ॥ इतिभेदेसमुद्दिष्टंत्रिकंश्राद्धद्वयेपिहि ५८९ मातृमातामहश्राद्धेयदाद्वैधंनविद्यते ॥ तदापित्रिकभेदः स्यात्कुलाचारस्यभेदतः ५९० मा
तापितामहीतद्वृत्तीयाप्रपितामही ॥ एवमेकेत्रिकंप्राहुरन्यएवंवदन्तिच ५९१ मातामातामहस्तद्वत्प्रमातामहकोऽपरः ॥ कुलाचारोत्रसर्वत्रप्रमाणंकीर्तितोद्विजैः
५९२ मातापितामहीत्यादिमातृश्राद्धेत्रिकंभवेत् ॥ कुलाचारानभिज्ञत्वेबहुलतद्यतोजने ५९३ ब्रह्माविष्णुर्महेश्वदेवश्राद्धेत्रयंसंस्मृतम् ॥ देवक्षत्रमनुष्याश्चक्र
षिश्राद्धेमुनीश्वराः ५९४

नेतिशेषः मातृश्राद्धरूपदेवतामातृपितामहीप्रपितामहः केषांचिन्मतेभवन्ति केषांचित्प्रमात्रासमन्वितेतेजभे तेके मातामहीद्वितीयातृतीयातृसामातामहीप्रकृष्टाप्रमातामहीतयावदितिद्वयोरर्थः ५८६
५८७ मातामहश्राद्धेपिमातामहादयस्त्रयोदेवाइत्याह श्राद्धइति । मातामहमातामहसंबन्धिनि भेदपक्षेविशेषप्रदर्शनमुपसंहरति इतीति ५८८ । ५८९ मातृमातामहश्राद्धयोरेक्यपक्षेपिमतेभेदे
ननामग्रयोच्चारणव्यवस्थितमित्याह मात्राति । द्वैधंभेदः त्रिकस्यमातृश्राद्धदेवतात्रयस्यभेदोवैलक्षण्यं ५९० त्रिकभेदमभिनयति मात्रेति । मात्रादिप्रपितामहंतंत्रिकंकेषांचिन्मते केषांचित्प्रमात्रा
दिप्रमातामहंतमिति तदनुष्ठानंयथाकुलाचारमितिद्वयोरर्थः ५९१ । ५९२ यस्तुविस्मृतकुलाचारकस्तेनापिबहूनामनुग्रहोन्प्राप्त्यतिग्रायेनमातृपितामहीप्रपितामहीरूपंत्रिकमेवमातृश्राद्धसम
र्थमित्याह मात्रेति । यतस्तत्प्रपितामहंतत्रिकानुष्ठानंजनेलौकेबहुलबहुभिरनुष्ठितमितितुरीयापदार्थः ५९३ अथोक्तश्राद्धानांक्रमेणसंबन्धीनिदेवतात्रिकाणिशौनकोदितान्यनुष्ठानसौकर्यायप्र
दर्शयति प्रहोति । प्रथमानुष्ठेयदेवश्राद्धेक्रमेणब्रह्मविष्णुर्महेश्वरादेवताः द्वितीयेऽपिश्राद्धेदेवर्षयोराजर्षयोमनुष्यर्षयश्चदेवताइत्यर्थः ५९४

१ मातामहीत्यादिमातृश्राद्धेत्रिकंभवेदितिपाठः ।

वस्विति । तृतीयेदिव्येऽश्राद्धेऽक्रमेण वसवो रुद्रा आदित्याश्च देवताः तु यैमानुषश्राद्धे तु सनकः सनंदनः सनत्कुमारश्चैतैत्रयौ मानुष्यत्वेन स्मृतिप्रसिद्धदेवा इत्यर्थः ५९५ पृथिव्यादीति । पंच
मेभूतश्राद्धे एतन्निकं देवतया देवत्वेनोक्तम् एतत्किं पृथिव्यादिभूतपंचकं प्रथमा देवता चक्षुरादिकरणग्रामो द्वितीया देवता स्वेदजादियोनिचतुष्टयं तृतीयेति आदिपदेन जरायुजांडजोद्भिज्जानां ग्रह
णम् ५९६ षष्ठेऽपि तृश्राद्धेऽपि तृपितामहप्रपितामहाः सप्तमे मातृश्राद्धे तु मातृपितामहीप्रपितामहो देवता बहो संमतत्वादित्याह पितेति ५९७ ततो दशमत्वेनोक्तं मातामहादिवृद्धप्रमातामहां तत्र यदे
वता कं मातामहश्राद्धं कार्यतस्य मातृश्राद्धेऽन्तरकालतायाः सर्वत्र सिद्धत्वादित्याह दशममिति । मातामहसंबन्धित्वेनोदितमुक्तं दशमस्थाने पूर्वनिर्दिष्टं च यत्तु श्राद्धं तन्मातृश्राद्धात्परस्तादनंतरमेव स्या
न्न पूर्वमित्यर्थः एतेनान्यत्र नादीमुखे मातृश्राद्धस्य पितृश्राद्धात्पूर्वभावि त्वेऽपि न्यासांगभूते तत्र पितृश्राद्धोत्तरत्वं स्मृतानुक्तमिति सूचितम् ५९८ पूर्वमष्टमत्वेन निर्दिष्टमात्मश्राद्धं त्वंते कर्त्तव्यं शौनकादि
भिस्तथोक्तेरिति दर्शयन्नस्येतिकर्त्तव्यतामाह सर्वात इति । आत्मनः स्वकीयम् तत्र संन्यासकर्त्ता स्वकीयं नाम प्रथममुच्चार्य ततः पितुस्ततः पितामहस्य नाम कर्त्तव्येदित्यर्थः ५९९ नवमत्वेनोक्तं वैश्व

वसुरुद्रादित्यसंज्ञादिव्यश्राद्धे प्रकीर्तिताः ॥ सनकः सनंदनः सनत्कुमारो मानुषेऽपि च ५९९ पृथिव्यादिमहाभूतपंचकं नयनादिकः ॥ तथैव करणग्रामः स्वेदजादि
चतुष्टयम् ॥ भूतश्राद्धे त्रिकं प्रोक्तमेतदेव तया सदा ५९६ पितापितामहस्तद्वृत्तीयः प्रपितामहः ॥ पितृश्राद्धेऽपि संप्रोक्तमत्रेदं देवतात्रयम् ॥ मातापितामही
त्यादिमातृश्राद्धे पुरेरितम् ५९७ दशमंतु यदा श्राद्धं पृथङ्मातामहोदितम् ॥ मातृश्राद्धात्परस्तात्स्यान्नतु पूर्वकं दाचन ५९८ सर्वांते त्वात्मनः श्राद्धं कुर्यात्तश्च
द्वासमन्वितः ॥ आत्मनो यस्य यन्नाम तन्नाम परिगृह्यहि ॥ अनंतरं पितुः स्वस्थं पश्चात्पैतामहं तथा ५९९ वैश्वदेवं पुरस्कृत्या श्राद्धं देवादिं क्रमात् ॥ अष्टकं न
वकं वापि कुर्याच्छ्रद्धासमन्वितः ६०० श्राद्धाष्टके त्रिपिंडाः स्युश्चतुर्विंशतिसंख्यकाः ॥ सप्तविंशतिसंख्याः स्युर्नवकंतु यदा भवेत् ६०१ यावत्यो देवताः श्राद्धे विश्वे
देवविवर्जिताः ॥ तावन्तोत्र प्रदातव्याः पिंडा ब्राह्मणसंनिधौ ६०२ दधिलाजाक्षतास्तद्वत्कुलानि मधूनि च ॥ दूर्वादिमंगलद्रव्यं पिंडांते संक्षिपेत्पुमान् ६०३
पिंडांते मधुरं भूरिकुर्यान्नादीमुखे सदा ॥ युग्मांश्च भोजयेद्विप्रान्सर्वदेवा प्रमादवान् ६०४ अष्टादशैव विप्राः स्युर्विंशतिर्वात्र सर्वदा ॥ ततो न्यूनाधिकानस्युः श्रा
द्धेनादीमुखेत्रहि ६०५ विभवे सति विप्रेभ्यो दुकूलवल्यादिकम् ॥ छत्रोपानत्प्रभृत्यन्यत्स्वशक्त्या परिवेदयेत् ६०६ अतिश्रीमान्यदा कर्त्ता तदा भूमिगृहादि
कम् ॥ सर्वोपकरणैर्युक्तं दद्याद्दारिद्र्यनाशनम् ६०७

देवश्राद्धं तु प्रथमं कृत्वा वर्णितान्यष्टौ नववा श्राद्धानि कुर्यादित्याह वैश्वदेवमिति ६०० तत्र वैश्वदेवश्राद्धव्यतिरिक्तेष्वेव प्रत्येकं पिंडत्रयदानं स्यविहितत्वादर्थसिद्धां पिंडसंख्यामाह श्राद्धाष्टक इति
६०१ तत्र हेतुभूतं वैश्वदेवश्राद्धस्य पिंडराहित्यमाह यावत्येति । यतो वैश्वदेवभिन्नानामेव श्राद्धदेवानां पिंडदानार्हत्वमतउक्ता पिंडसंख्या युज्यत एवेति भावः ६०२ दधीति । दध्यादिकं दूर्वा
तमादिपदप्राग्यं कुंकुमादिकंच पिंडांते पिंडमध्ये निक्षिपेदिति तत्र कुलानि बद्धीफलानि ६०३ पिंडांते मधुरमिति । तथा त्रिणादीमुखेऽपि षष्ठमधुरं मधुशर्करादिभूरिप्रभुरक्षिपेदित्यर्थः तथा
प्रत्येकं युग्मब्राह्मणविधानान्नवमुश्राद्धेऽपुस्तस्य अष्टादशदशसुतुर्विंशतिर्ब्राह्मणानि मंत्रयितव्या इत्याह युग्मानित्यादिना ६०४ । ६०५ शक्तौ सत्यां दुकूलादिकमपि श्राद्धोपदिजेभ्यो दद्यादित्याह
विभवेति । परिवेदयेदित्यात् ६०६ अतिसंपत्तौ भूमिप्रभृत्यपि देयमित्याह अतिश्रीमानिति दारिद्र्यनाशनं पात्रस्य दारिद्र्यहरम् ६०७

आद्यादि च पृथक् व्यतिरिक्ता भेदनाथानां यावयोपि तृतीया इत्याह ब्राह्मणेति । स्पष्टं ६०८ । ६०९ एतदेव देवादीनां नादीमुखं स्वस्वगृहसु वा नुसारेण पितृश्राद्धवत्कर्त्तव्यमित्याह स्वगृहेति ।
एतन्नादीमुखशालिनिदिने एतदुक्तं दानादिकं कृत्वा निर्वृतिप्रसादं प्राप्तः सन् भुंजते तितृतीयेनामवयः दाराद्यैः स्वजनैः सहसते ॥ २५ ॥

आदिनातिउच्छिद्यतिरिक्ताभिनवीनानाथावयोपितर्पणीयाइत्याह ब्राह्मणेति । स्पष्टं ६०८ । ६०९ एतद्यदेवादीनां नादीमुखं स्वस्वगृहसु बानुसरिणपितृश्राद्धवत्कचैव भित्तिपाह स्वगृहेति ।
 आविचारयन् देवादीनां पितृभ्यो विशेषमपश्यत्स्मिन्त्यर्थः ६१० एतस्मिन्मिति । एतन्नादीमुखं शालिनिदिने एतदुक्तदानादिकं कृत्वा निर्वृतिं प्राप्तमाप्तः सन् भुंजीति तितृतीयेनाश्वयः दाराद्यैः स्वजनैः सह स
 भाष्यपुत्रादिभ्यो दार्याविभज्य द्रव्यं दत्वापि किंचित् द्रव्यं होमोपयोगितया कौपीनादिकं संस्थाप्येति द्वयोरर्थः ६११ । ६१२ पुण्याहमिति । यदि व्यग्रता चेत् सो निवृत्तिसक्ततान स्यात्तदा पुण्याहवाचन
 पूर्वकं भुंजीत तादृशे वैपश्येत्सति भुजिभोजनं वर्जयेदित्यर्थः ६१३ यदा भोजने रुच्यभावस्तदापि श्राद्धशेषस्याघ्राणं गंधग्रहकृतोपवासो भोजनपक्षे तु द्वितीयादिवस इत्याह आघ्राणेनेति ६१४ द्वितीया
 दिवसोपवासपक्ष एव तु मुख्य इत्याह पिंडदानमिति । तस्मिन्पूर्वं ६१५ मुख्यपक्षे प्रथमदिनकृत्यमुक्तं उपवासेति । वक्षोपस्थगतलोमानि शिखांच विहाय सर्वाणि केशलोमानि मुंडयेदिति ६१६ स्नात

ब्राह्मणेपुत्रभुक्तेषु पिंडदानादनंतरम् ॥ दक्षिणासु च दत्तासु त्यक्तोच्छिष्टं ततो धनी ६०८ यथाशक्ति प्रकुर्वीत ह्यन्नदानमनेकधा ॥ अन्यान्यपि च दानानि कुर्यात्स
 विभवे सति ६०९ स्वगृहोक्तप्रकारेण श्राद्धं कुर्याद्विचक्षणः ॥ नादीमुखं हि देवादेः पितृवच्चाविचारयन् १० एतस्मिन् दिवसे ह्येतत्कृत्यानिर्वृतिमागतः ॥ स्वजनैः
 सह संभाष्य दारादिसहितैरपि ११ दायं दत्वा च पुत्राणां होमार्थं किंचिदेव हि ॥ संस्थाप्य द्रव्यमात्मीयं कौपीनाच्छादनानि च १२ पुण्याहं वाचयित्वाथ भुंजीत स्वज
 नैः सह ॥ अभावे व्यग्रतायास्तु वैयर्थ्ये वर्जयेद्भुजिम् १३ आघ्राणेन प्रकुर्वीत तु उपवासं विचक्षणः ॥ तस्मिन्नेव दिने नो चेद्द्वितीये दिवसे सुधीः १४ पिंडदानं दिने तस्मि
 न्न उपवासः परेहानि ॥ मुख्यमेतज्जघन्यं स्यादेकस्मिन् दिवसे द्वयम् ६१५ उपवासदिने प्राप्ते वक्षोपस्थशिखात्रयम् ॥ वर्जयित्वा तु वपनं कुर्वीत मतिमान्नरः ६१६
 स्नातः शुचिस्ततो भूत्वा परिधायान्यदंबरम् ॥ यावत्संन्यासयोग्यं स्याद्दोमद्रव्यविवर्जितम् ६१७ शालग्रामादिकं तद्वद्वसनं कंबलादि च ॥ ब्रह्मनिष्ठाय गुरवे बहु
 शोपि पण्डित्य च ६१८ संवत्सरादिकं कालं गुरुं सर्वगुणैर्युतम् ॥ अंगीकृत्य तेनायमर्पयेदप्यपेक्षितम् ६१९ आत्मनश्च विधायैव पृथक् शीतादिवारणम् ॥ प्रक्षालि
 तं ततो दंडमव्रणं सौम्यदर्शनम् ६२० वैणवं संस्कृतं तद्वत्स्वात्मना संमितं तथा ॥ कौपीनादियुतं धीमान्स्थापयेदग्निं सन्निधौ ६२१ रात्रौ जागरणे होमे देशाः शस्ता
 इमे सदा ॥ महानद्यास्तटं तद्वद्देवतायतनं पुनः ॥ अरण्यं वापि गोष्ठं वा गृहं वा जनवर्जितम् ६२२ ब्रह्मेद्रसोमसूर्यात्मचतुर्व्यूहस्वरूपिणम् ॥ अंतरं परमं तद्वद्विज्ञा
 नं च विशेषणम् ॥ आत्मनो निर्विशेषं चतुर्व्यूहः प्रकीर्तितः ६२३

इति । ततः स्नानोत्तरं वस्त्रांतरं परिधाय होमार्थं स्थापितं द्रव्यं भिन्नं स्वकीयपरिग्रहमध्ये यावत्संन्यासयोग्यं संन्यासिनामप्यनिषिद्धपरिग्रहं यथा शालग्रामादि आदिपेदनपुस्तकादिग्रहः कंबलादीत्यादि
 आभूमाजिनादिग्रहः तत्सर्वं स्वापेक्षितमपि तेन गुरुणा ग्रहणांगीकारे कृते सति तस्मै ब्रह्मनिष्ठाय गुरवेऽर्पयेत् तं च गुरुं संवत्सरादिकालेन सर्वगुणैर्युतं परीक्ष्यैव वृणुयादिति शेषः इति त्रयाणां संबंधः ६१७ ।
 ६१८ । ६१९ आत्मनश्चेति । तथा आत्मनः स्वस्योपयोगिशीतवारणं कंधादिरूपं पृथक् गुरुसमर्प्य द्रव्याद्विभं विधाय अव्रणत्वादिशालिर्नंदं कौपीनादिकं चाग्निं कुंडसमीपे स्थापयेदिति तत्र दंडस्य च
 चत्वारः मनासामितत्वं संन्यासितुमिच्छतः शरीरपरिमाणत्वम् ६२० ६२१ अत्र दिने रात्रौ कर्त्तव्यस्य जागरणस्योपयोगिनो देशां दर्शयति रात्राविति । गोष्ठं गोशाला स्फुटमप्यत् ६२२ उक्तदेशं गत्वा बो
 धाय दद्याद्यदिरितं कर्त्तव्यमाह ब्रह्मेत्यादिना । ब्रह्मा चंद्रश्च सोमश्च सूर्य आत्मसंबंधी चतुर्व्यूहश्चेतैरभीष्टरूपैः स्वरूपिणं स्वरूपयंतं परमेश्वरं स्मरेदिति तत्रात्मचतुर्व्यूहमभिनयति अंतरमिति । अंतरं परमं—

विज्ञानमित्येतानि त्रीण्यात्मनो विशेषणानि तथा निविशेषविशेषणरहितमात्मस्वरूपं गृही वा आत्मचतुर्व्यूहः प्रकीर्तितः तथा च आत्मा अंतरात्मा परमात्मा विज्ञानात्मा इत्याकारता फलिता तत्रात्मपदे
न सव्यायद्यानमुच्यते पदांतरस्तस्य सर्वांतरत्वमद्रूपत्वं चिद्वनत्वं च कर्मणोक्तमिति विवेकः ६२३ मंत्रैरेव स्मृतं त्वयिमिति नियमादुक्तात्प्रस्मरणोपयोगिनो मंत्रानभिनयति ब्रह्मादीति । आदिपदेन इन्द्रसो
मसूयाणां मात्मचतुर्व्यूहस्य च ग्रहः आदी प्रणवमुच्चार्यततो ब्रह्माद्यन्यतमं नामोच्चार्यते नम इति नूपादेव मष्टो मंत्रा भवन्ति तान् मनसैव जपेदित्यर्थः ' धियाय दक्षर श्रेणि वर्णस्वरविभूषिताम् । उच्चैरदर्थं संस्मृत्या
संलक्ष्यमानं सो जपः ' इति मानसजपलक्षणं न्यासोक्तं २४ ब्रध्वांजलिमिति । स्वासने उपविश्यांजलिं ब्रध्वाचमंत्रान् मनसा जपेदिति पूर्वेण संबन्धः ततो मुष्टिपरिमितसक्तुं प्राश्य मुक्तां त्रिवारमाचम्य च नभौ
निधाय हस्तमंत्रान्पठेदित्यर्थः ६२५ तान्मंत्रानाह आत्मन इति । आत्मांतरात्मा प्रजापतिपदानि च प्रत्येकं प्रणवादीनि स्वाहापदानि च संति नाभि मंत्राणोपयोगि मंत्रत्रयात्मकानि भवन्तीत्यर्थः ६२६
पय इति । ततः पयः प्रसृति त्रयं प्रत्येकं त्रिवारं भक्षणाय । पूर्वोक्तसक्तुभक्षणे अस्वयत्रयस्य पयो दधिसर्पीरूपस्य च भक्षणे प्रणवरूप एव मंत्र उच्चार्य इत्यर्थः यद्यपि कल्पकारास्त्रिवृत्तित्यादिकं मंत्रं पठन्ति तथापि
तत्र त्रिवृदादिपदानां प्रणवपरत्वात् प्रणवस्यार्थविधया स्मरणं भवत्येवेति भावः ६२७ तत आचम्य प्राङ्मुखेन द्विजेन प्रणवो गायत्री च यथाशक्ति जप्ये इत्याह आचम्येति । अत्रोपवाससंकल्पस्य कर्तव्य

ब्रह्मादिनामकान्मंत्रानष्टौ तान् प्रणवादिकान् ॥ नमो तांश्च चतुर्थ्या च संयुतान् मनसा जपेत् ६२४ ब्रध्वांजलिं च संविश्य स्वासने विजितेन्द्रियः ॥ सक्तुमुष्टिततः प्रा
श्य त्रिवारमाचम्य च मंत्रयेत् ६२५ आत्मने च तथैवायं प्रवेदं तस्मात्तन्मने ॥ प्रजापतय इत्येतत्तृतीयं मंत्रमीरयेत् ॥ स्वाहा तं प्रणवादिभ्यः त्रयं नभस्तु मंत्रणे ६२६ पयो
दधे तथा सर्पिंस्त्रिवारं प्राशयेत्कृत्वा ॥ सक्तूनां च त्रयस्यास्य प्राशने प्रणवेरणम् ६२७ आचम्य च जपेत्पश्चात्संविश्य प्राङ्मुखः शुचिः ॥ प्रणवं सह गायत्र्या यथाशक्ति
द्विजोत्तमः ६२८ ओंकारं सर्ववेदादि वेदादीनं वा खिलान् ॥ उच्चार्य प्रविशेद्दीमान्सावित्रीं विधिना मुना ६२९ भूर्भुवःस्वरिति प्रोच्य व्याहृतीं स्तिस्र आत्मवान् ॥
सावित्रीं प्रविशामीति द्विर्मंत्राः षट्समीरिताः ६३० त्रिपदामत्र गायत्रीं पच्छो मंत्रद्वये पठेत् ॥ अर्धतः पादतस्तद्वत्समं प्रांचक्रमात्सुधीः ६३१ आदित्यास्तमया
त्पूर्वं सवृह्योक्तप्रकारतः ॥ श्रौतं स्मार्तं तथैवाग्नि लौकिकं वापि निक्षिपेत् ॥ कुंडे वा स्थंडिले वापि सावधानमना पुमान् ६३२

तामाहुरिति बोध्यं ६२८ ओंकारमिति । ततः सर्ववेदादिभ्यः प्रसिद्धं प्रणवमुच्चार्य वा खिलान् वेदादीन् त्रय्या आदिमान्मंत्रान यथाह पेत्येति यजुरादिः अग्निमीळ इति क्रगादिः अग्नया वाहीतिसामादिः
तानुच्चार्य अमुना वक्ष्यमाणविधिना सावित्रीं प्रवेशं मंत्रं पठेदित्यर्थः ६२९ अमुनेत्युक्तमेवाभिनयति भूरिति द्वाभ्यां । भूरादिव्याहृत्य भिधानं पूर्वकं सावित्रीकर्मकं प्रवेशकरोमीत्यर्थं केवाक्यं द्विवारं द्वयं वेद
दिति शेषः तस्य च द्विरावृत्तं मंत्रस्य व्याहृति त्रययोगे सति पणमंत्रा भवन्तीत्यर्थः ६३० तेषु षट्सु मंत्रेषु गायत्रीपादानामुच्चारणक्रममाह त्रिपदामिति । अत्र उक्तमंत्राणामायमंत्रत्रयो त्रिपदां गायत्रीं पच्छः
पादं शस्तस्या एकैकं पादमिति यावत् पठेत् चतुर्थे अर्धतः अथ पादद्वयं पठेत् पंचमे पादतः तृतीयं पादं पठेत् पष्ठे तु सप्तममेव तां पठेत् एतं गायत्रीपाठकमनुसृत्य पूर्वोक्तमंत्रपाठ इत्यर्थः ६३१ ततो ब्रह्मा
न्वाधानाख्यं कर्मकं न्यतयाह आदित्येति त्रिभिः । ततः सूर्यास्तमयात्पूर्वं श्रौतं त्रेताख्यं स्मार्तमोपासनाख्यं लौकिकं पवित्रस्थानानीतं वाग्निं कुंडे स्थंडिले वा करिष्यमाण होमार्थं निदध्यात् तत्र चा
ग्नौ सवृह्यं सप्तानुसारेण सायंकालक्रमेण द्वौ त्राख्यं होमं कृत्वा यथाचारान्यभागपर्यंतं मंजरातं विधाय तत आं स्वाहेति मंत्रेणाज्याहुतिं दद्यादनेनैव मंत्रेण पूजाहुतिरपि संपूर्णानि पञ्चाभवा इत्येतत्कर्ममंजरा
न्वाधानाख्यमिति रितं प्रोक्तं स्मृतिव्यतिरेकाणामर्थः ६३२

६३३ / ६३४ ततः सायंकालं मुपास्य त्रिरात्रं देशदिग्भिन्यासीत्पवित्रा गायत्रीं प्रतिपाद्य ब्रह्मस्मरित्तस्यां रात्री जागरणं च कुर्यादित्याह सायमिति ६३५ तस्यामेव रात्रा विधिरापि कार्यं तदर्थं पञ्चमसु

६३३ । ६३४ ततः सायं संव्यामुपास्याग्निं रुतं देविर्दर्भानासीन् । पविष्टो गायत्रीं प्रतिपाद्यं ब्रह्मस्मरेत्तस्योरात्रौ जागरणं च कुर्यादित्याह सायमिति ६३५ तस्यामिव रात्रौ विष्टिरपि कार्यातिदृशोपचरन्नु
 सारेणेष्टिव्यवस्थामाह अग्निहोत्रीति । सयदिश्रुतिचोदितैः श्रोतैरग्निभिरग्निहोत्रीत्यात्तदानि जैरेव तैरग्निभिरग्नेयीमभिदेवताकां वैश्वानर्याख्यामिष्टिकृत्वा त्रिधा तर्वीराजाधिराजस्वरादूणा विशिष्टैर्वता
 कां त्रिधा तर्वीसंज्ञामिष्टिकुर्यात् सयदि औपासनी औपासनाख्यस्मार्तान् त्रिमातृदा प्राजापत्याख्यामेवेष्टिनिजेन स्मार्तैनाग्निना कुर्यात् यस्तु विधुरः पूर्वाश्रमं समाप्या गृहीतोत्तराश्रमलक्षणः सोपितो प्रा
 जापत्यामेव कुर्यात् केन विधुराग्निना विधुरसंबन्धिना पृष्टो दिवीत्यादिमंत्रोत्पादितेनाग्निनेति द्वयोरर्थः ६३६ । ६३७ ब्रह्मचारिवानप्रस्थादिभिस्तु पवित्रस्थानाहृतलक्षणलौकिकानां वैवप्राजापत्येष्टि
 रूपं कर्मकार्यमित्याह ब्रह्मेति ६३८ केचित्तु श्रौताग्रिमतामपि प्राजापत्येष्टिः कर्तव्या इति वदन्ति परेतुतथानवदन्ति किंतूक्तान्वयवस्थामेवांगीकुर्येतीत्याह आहितेति । आहितप्रायः श्रौताग्रिमंतः अनाहि

यथाशास्त्रंततः सायं होमं सम्यग्विधाय हि ॥ आज्यभागांतं कर्म स्वगृह्योक्तप्रकारतः ६३३ कृत्वा तस्मिंस्ततः कुर्यादग्रावाज्याहुतिं पुमान् ॥ भूः स्वाहेति च सं
 पूर्णा पूर्णाहुतिरितीरितम् ६३४ सायं संव्यामुपास्याथ वन्हेरुत्तरतस्ततः ॥ आस्तीर्य दर्भानासीन् कुर्याज्जागरणंततः ॥ तस्यां रात्रौ जपन् ब्रह्म गायत्र्याख्यं सनात
 नम् ६३५ अग्निहोत्रीनि जैरेवान्हिभिः श्रुतिचोदितैः ॥ आग्नेर्याप्रविधायैव कुर्यात्त्रिधा तर्वीततः ६३६ इष्टिमौपासनीतद्वत्प्राजापत्यां समाचरेत् ॥ निजाग्नि
 नापि विधुरस्तामेव विधुराग्निना ६३७ ब्रह्मचर्यादयः सर्वे लौकिके जातवेदासि ॥ स्थानात्पवित्रादानीते कर्म कुर्युरिदं सदा ६३८ आहितानाहितानां ग्रिनामनग्रिनांच
 केचन ॥ प्राजापत्याभिधामिष्टिमिच्छंति न परेतथा ६३९ इष्टिकृत्वाथ याऽकृत्वा साग्निर्वापि निरग्निकः ॥ वक्ष्यमाणमिदं कर्म कुर्यात्सर्वद्विजोत्तमः ६४० ब्राह्मे मुहू
 र्ततत्थायस्त्रात्वाविप्रो यथाविधि ॥ जलतो मंत्रतो वापि भस्मना वा स्वशक्तितः ६४१ अग्नौ ततश्च हविर्दानं श्रपयेत्स्वात्मनः सदा ॥ प्रागुदग्वाथ तं पक्वं च रुद्रासये
 ततः ६४२ अभिचार्य जपेत्पश्चाद्वाहति त्रयमात्मवान् ॥ तथा पुरुषसूक्तं च मंत्रानेतांश्च धर्मवित् ६४३ इन्द्राय प्रवदेत्स्वाहाथ प्रजापतयेपि च ॥ स्वाहा विश्वेभ्य ए
 तेभ्यो देवेभ्यो ब्रह्मणेपि च ६४४ स्वाहांतं द्वयमप्येतदुच्चरेत्पूर्ववा द्विजः ॥ चत्वारः कथिता मंत्रा एत इन्द्रादिदेवताः ६४५ इदं सर्वं जपित्वाथ पुण्याहं वाचयेत्पुनः ॥ सु
 च्याज्यं परिगृह्याथ जुहुयाद्विमुखाहुतिम् ॥ स्मृतांतमग्नये मंत्रमुच्चार्येदं समाहितः ६४६

ताश्रयः स्मार्तप्रायः अनग्रयः अग्निहोत्राविधुरादयः तेषामिति ६३९ इष्टिनिर्णयमग्रे कारिष्यामित्याभिसंधाय तद्वतिरिक्तं संन्यासांगतयावश्यकर्तव्यं तृतीयदिवसकृत्यमाह इष्टिमित्यादिना । तिष्ठत्व
 इष्टिविचारस्तथापि सर्वैरिदं वक्ष्यमाणं तु कर्तव्यमेवेत्यर्थः ६४० ब्राह्मे इति । ब्राह्मे मुहूर्ते तु दर्भानां दुत्थाय जलेन शस्त्रापादयित्वादिमंत्रैर्भस्मना वा यथाशक्ति स्नात्वा आत्मीयेभ्यो च रुपां कं कुर्यात् तं च पक्वमग्रेः
 प्रागुदग्वादेश उद्गासयेत्ततोऽग्नेरवतार्य निदध्यादिति द्वयोरर्थः चरुर्नाम अनासावितांतरूपमपक्वोदनः ६४१ । ६४२ अभिचार्येति । तंच रुमभिचार्यस्नारितघृतं कृत्वा व्याहृतीः पुरुषसूक्तं सहस्रीर्पेत्या
 दिषोऽहं चैव वक्ष्यमाणमग्रांश्रपदेदित्यर्थः ६४३ तन्मंत्रानाह इन्द्रायेति । इन्द्राय स्वाहा प्रजापतये स्वाहा विश्वेभ्यो देवेभ्यः स्वाहा ब्रह्मणे स्वाहा इत्याकारा इन्द्रादिपकाशकं मंत्राजप्या इति द्वयोरर्थः ६४४
 ६४५ इदमिति । ततः पूर्वदिवसे कारितमपि पुण्याहं वाचयन् पुनः कृत्वा सुचिहोमपात्रविशेषं संस्कृतं घृतं नियायाग्नये स्वाहेति मंत्रेणाग्निमुखसंज्ञामाहुतिं जुहुयादित्यर्थः ४४६

एवमिति । विषयतः सातविधोऽयमग्रिहोत्ररूपविवरणमपेक्ष्य नहि निश्चितोऽयमवस्था केचन द्विजोत्तमाः प्राहुः । तेषां द्विजोत्तमत्वे हेतुगमैर्विशेषणद्वये पौराणिकादित्यादि पुराणानां प्राचीनानां श्रुत्या विवाक्यानां वित्तरः । तेषां तर्ककुशलतामाह आहिताग्रेरिति । आहिताग्निभित्रस्येष्टयधिकारो नास्तीति वदत इत्यर्थः । अयं भावः अग्निताभ्यानीष्ट्यादीनि कर्मोपग्रिमंतमविकारिणं प्राप्यन निरग्रेरधिकारं कल्पयति नहि निपादस्थपतेरिव निरग्रेरधिकारं विना कस्याश्चिद्गुणैरनुपपत्तिरिति ६५७ निगमयति त्रैधातवीति । अग्निहोत्रिणः पारमहंस्यग्रहणकाले अग्नेयी त्रैधातव्योरनुष्ठा नंतु जाबालवाक्याज्जिहितमेव प्राजापत्यायास्तु श्रौताग्निमतापि कर्त्तव्यत्वं समात्ताग्निमतेव कर्त्तव्यत्वं लौकिकाग्रावपि कर्त्तव्यत्वमित्येवमाकारो विवादो नानापक्षपरिग्रहो द्विजानां श्रुत्यादिविदां वत्तै सच यथासंभवं विकल्पेन समाधेय इति भावः ६५८ यच्चैष्टियतिरिक्तं ब्राह्मे मृहूतैश्चोत्थायेत्यादिना पूर्ववर्णितं तस्य सर्वेषां संन्यासग्रहणादावनुष्ठाभेतु कस्यापि न विवाद इत्याह मुखेति । मुखाहुतिमु खं अग्नये स्वाहेति मंत्रेण याहुतिस्तत्प्रभृति पूर्णाहुतिपर्यंतं च पत्कर्मोक्तं तस्य सर्वसाधारण्येन विवाद इत्यर्थः ६५९ प्रकृतमनुसरति अग्राविति । श्रौताद्यन्यतमेऽग्रावृत्तं कर्म विधाय तत औत्तरं उत्तरनाराय णीयप्राठेनानुष्ठेयं । सेचनं जलाशयं परिअभिलक्ष्य गृहान्निर्गमनम् सपत्न्यपाठे उत्तरकालिकं परिसेचनं सर्वतोऽनुग्रहरूपा मृतवृष्टिं कुर्यादित्यर्थः । तत उत्तरनारायणेन गृहान्निर्गच्छेत्ततस्तेभ्य आशिपेदया

एवं विषयतः प्राहुर्व्यवस्थां द्विजोत्तमाः ॥ पौराणिका आहिताग्रेरन्यत्रैष्टिनिवारकाः ६५७ त्रैधातवीतयाग्रेयी सर्वथैवाग्निहोत्रिणः ॥ प्राजापत्याकृतेवा दो वर्तते त्रिजन्मनाम् ६५८ मुखाहुते मुखं चैतत्पूर्णाहुत्यंतमीरितम् ॥ अविवादं परेहं से सर्वेषां च द्विजन्मनाम् ६५९ अग्नौ श्रौते तथा स्मार्तलौकिके वा वि धायतत् ॥ कर्म सर्वततः कुर्यादौत्तरं परिसेचनम् ६६० ऋत्विग्भ्यो दक्षिणां दद्याद्वलीवर्दसकांचनम् ॥ चर्वाज्ययोस्तथा शेषमन्यच्चापि स्वशक्तिः ६६१ क्षमाप्यतांस्तथा बंधून् न्यानपि विसर्ज्य च ॥ पुत्रदारादिकान्सर्वाग्निः संगोयति वद्वेत् ६६२ स्वजनाश्च ततः सर्वे स्नेहमात्रविर्वर्जिताः ॥ स्वस्वस्थानानि ग च्छेयुः प्रहृष्टमनसोऽपि वा ॥ स्थितं तत्रैव ते कुर्युः प्रेक्षका इव कौतुकम् ६६३ प्रातर्होमादिकं तत्र कुर्यात्सस्नेहवर्जितः ॥ समासिंचतु मेत्यादि मंत्रादग्रेरुपस्थितिं ६६४ कृत्वा याते ह्ययं तवातयोरन्यतरेण वा ॥ त्रिवारं मंत्रतः स्वीयमाग्निमारोपये द्विजः ६६५ यदानविद्यते वान्हिः श्रौतः स्मार्तोऽपि लौकिकः ॥ अप्सवे वा त्रत दाहो भं कृत्वा कुर्यात्स्वरोपणम् ६६६

दिति हि प्रकृतिकृद्भिरुक्तमिति भावः ६६० अनुग्रहमेवं विशदयति ऋत्विग्भ्य इति । ऋत्विग्भ्योऽव्युप्रभृतिभ्यो बलीवर्दगौर्दक्षिणेति विहितं तथा कांचनं च रुशेषमाज्यशेषमन्यश्चानादिकं यथा शक्तिरद्यात् ६६१ क्षमाप्येति । तान् ऋत्विजो बंधून् न्यांश्च स्वकीयात्सुक्तयाद्यपराधान् क्षमाप्यपुत्रादीन्संप्रतिसंज्ञकमानुष्ठानेनान्यांश्च आशीरादिभिरभिनंदनेन विसर्ज्य यतिवत्प्रैषोच्चारणानंतरं य थानिः संगेन भाविष्यंतथा पूर्वमवेदित्यर्थः ६६२ बांधवेश्च तदा गृहान् प्रतिगंतव्यं तस्मिन्मम त्वं विहाय तद्देशो वा स्थातव्यमित्याह स्वजना इति । प्रेक्षका इति भाविष्यति ण्वुल् कौतुकं दिदृक्षव इति त वर्थः ६६३ अग्नीनामात्मन्यारोपणस्येति कर्त्तव्यतामाह प्रातरिति । तत्रोक्तहोमदेशे प्रातर्होमं नित्यं यथा क्रियते तथा कृत्वा समासिंचतु मरुतः समासिंचतु मेत्यादि मंत्रेणाग्रेरुपस्थितिमुपस्थानं विधाय याते अग्रे यज्ञियात नूरित्यादिना अयं तयो निर्कृत्वोऽहत्यादिना वामं त्रेण त्रिवारं पठितेन स्वीयमाग्निं स्वयमुत्पादितं श्रौताद्यन्यतममग्निमूष्मपानपूर्वकमुदरे समारोपयेदित्यर्थः ६६४ । ६६५ यस्य तु कोऽप्यभिर्नास्ति तेन जल एव सर्वमाग्निताप्यं कर्म कार्यमित्याह यदेति । स्वरोपणं भावानामप्यग्नेः स्वांतरारोपणं कुर्यादिति ६६६

आ. पु.

॥ २८ ॥

उदरेइति । वहिःस्थानमिन्स्वोदरेसमारोप्यतत्राणिमोक्तमाणाग्रिहोत्रेतिकर्त्तव्यतयाभावेनामकुंडेषुतानग्रीश्वित्वाव्यवस्थाप्यतत्राध्यात्मिकेवाग्रुपाग्रीसावित्रीप्रवेशकालेसमारोपितांसावित्रीपुनः
स्मरेत्प्रवेशमंत्रान्पुनःपठेदित्यावत् सावित्रीस्ववाचाग्रौसमारोपयेदितिप्रोक्तंमुंडकोपनिषदि ६६७ ततइति । ततोजलेसमीपंगत्वानामिपरिमितेजलेस्थित्वाऽमृन्वक्ष्यमाणान्मंत्रान्जपेदित्य
र्थः ६६८ प्राहेति । तान्मंत्रानूर्ध्वबाहुःसन्माह्वयक्तवदेदित्यर्थः केतेमंत्राइत्याकाशायामाह अहमित्यादि । अहंवृक्षस्येत्यादिवचइत्यंतत्रिशंकोवैदानुवचनमित्यंतजपेदितिसंबंधः तथा
यश्छंदसामितिशान्तिमंत्रेनववाक्यानिभवंतितानिजपेत् तत्रसंबभूवेत्यंतवाक्यद्वयपरिशिष्टसप्तवाक्यानीतिविवेकः अथोतदनंतरं पुत्रैषणायावित्तैषणायाइत्यादिकंजपेदित्यर्थः ६६९ प्रेषमंत्र
माह एतदंतइति । ततएकैकव्याहृतिपूर्वकंसंन्यस्तपदत्रिवारमुच्चारयेत् क्रमेणमंदमध्यमोक्तमैःस्वरैरित्यर्थः तथाचनवधांप्रैषपाठइतिभावः ६७० आतुरसंन्यासस्तुआद्धादितिकर्त्तव्यतांविना
पिप्रैषोच्चारणमात्रेणैवसिद्धयतीत्याह आतुरस्येति । स्पष्टम् ६७१ उच्चारणेप्यशक्तौसत्यांमनसैवोक्तंप्रैषमंत्रंपठेत् यथातुरःस्यान्मनसावाचासंन्यसेदितिश्रुतेरित्याह प्रैषामिति ६७२ आ

उदरेस्वेसमारोप्यवन्हीश्वित्वाततोद्विजः ॥ पूर्वमारोपितांतत्रसावित्रीसंस्मरेत्पुनः ६६७ ततो गत्वाजलाम्यासंप्रातःसंध्यामुपास्यच ॥ नाभिदग्नेजलेस्थि
त्वाजपेन्मंत्रान्मूस्ततः ६६८ प्राहतानूर्ध्वबाहुःसन्ब्रह्मक्षस्येरिवा ॥ इत्यादिवचइत्यंततद्वयश्छंदसामिति ॥ नववाक्यान्यथोपुत्रैषणायाइतिवाजपेत् ६९
एतदंतप्रकुर्वीतव्याहृतित्रयतःपुमान् ॥ त्रिःसंन्यस्तमयेत्येवंमंदमध्योत्तमस्वरैः ६७० आतुरस्यतुसंन्यासेप्रैषमात्रंहिकेवलम् ॥ नश्राद्धादिनचान्यस्याज्ज
लमध्यादिसर्पणम् ६७१ प्रैषंवक्तुमशक्त्येद्वाचासौमनसैवहि ॥ प्रैषंकुर्यात्स्वयंधीरोमरणेसमुपस्थिते ६७२ आतुराणांतुसंन्यासेनविधिर्नैवचक्रिया ॥ मा
नसाद्धाचकाद्धापिप्रैषादेवात्रजायते ६७३ तनुंत्यजेद्विधोविप्रःकृत्वासंन्यासमात्मवान् ॥ कालांतरेथवासद्योब्रह्मलोकंसगच्छति ६७४ संन्यस्तमितियोब्रूया
त्प्राणैःकंठगतैरपि ॥ ससूर्यमंडलंभित्वाब्रह्मलोकेमहीयते ६७५ ब्रह्मणोमरणेतेनब्रह्मणासहधैर्यवान् ॥ महाभूतलयेप्राप्तेपरंब्रह्माधिगच्छति ६७६ त्रिशत्प
रांश्चिदवरांश्चिदचपरतःपरान् ॥ सद्यःसंन्यसनादेवनरकात्रायतेपितृन् ६७७ कुलानांचशतंपूर्वमपरंचशतत्रयम् ॥ एतस्यात्सुकृतेलोकेसंन्यस्तस्यकु
लेस्ति यत् ६७८

तुरस्यतावतैवसंन्यासपूर्तिःश्रुतेरिष्टायथागृहमेधीयेष्टेःपूर्तिराज्यभागोयजतीतिवाक्यविहिताज्यभागोभ्यामित्याशयेनाह आतुराणामिति । विधिरुत्पत्तिविधिविहितंप्रधानकर्मजलेस्थित्वासंक्र
ल्परूपंक्रियातदुपकारकमंगजातंश्राद्धेष्ट्यादितत्सर्वंविनापिकेवलंप्रैषवाक्योच्चारणादिनाअत्रआतुरदशायांजायतेसंन्यासइतिसंबंधः ६७३ संन्यासफलमाह तनुमिति । सतिप्रतिबंधेकालांतरे
तदभावेसद्यइतिविवेकः संन्यासाद्ब्रह्मणःस्थानमितिस्मृतोरितिभावः ६७४ कपिलवाक्यमर्थतःसंगृह्णाति संन्यस्तमितिद्वाभ्यां । प्रयाणकालेपिसंन्यस्तपदोच्चारणेब्रह्मलोकेपुण्यत्वतंत्राहिरण्यगर्भ
मोक्षकालेतेनहिरण्यगर्भेणसहमोक्षश्चभवतीतिद्वयोरर्थः ६७५ । ६७६ दक्षवाक्यंपठति त्रिशत्संख्याकांपरान्त्रिशच्चतेभ्यःपरैभ्यःपरान्नयतिसंख्याकानितियावत् तावतःपितृनततिर्वंश्या
नरकात्रायतेइत्यर्थः ६७७ शतंकुलानांपुरतोवभूयतयाकुलानांत्रिशत्संन्यस्तम् । एतेभवन्तिमुक्तस्यलोकेयेषांकुलेसंन्यसतीहविप्रः इतिजाबालवाक्यमर्थतःसंगृह्णाति कुलानामिति । कुलानां
श्वमुखाणांसंतपुमेतौतंतथाकुलानांशतत्रयमपरंभविष्यत्एतत्सर्वमुक्तसांख्येयोक्तंउच्यतेततःसंन्यस्तस्यकुलेवंशेभवतीत्यर्थः ६७८

संन्यस्तपदोच्यतेपरमहंसस्यमुक्ततामाह न्यासइति । न्यासपदेनन्यागउच्यतेसंपदेनयतस्यन्यागस्यसंन्यस्तस्यमुक्ततयासंन्यस्तस्यमीदृशमेवमाकारं ईदृशंकीदृशमित्याकांक्षायामाह सर्वेभ्य
समात्रस्यास्यसंन्यस्तपदसंन्यस्तस्य
६७९

सर्वथासर्वदासर्वसर्वत्रत्यजनं स्मृतम् ॥ तच्च मुख्यं पदेहं सेजघन्यमपरत्रहि ६७९ परोहंसइतिज्ञानाद्विजस्तुमिय
तेयदि ॥ पुत्राद्यैरथयस्तस्य संस्कारः परिकीर्त्यते ६८० संपादयेद्रथंचित्रं विमानं चापि निर्मलम् ॥ आंदोलिकां च शिखं वा विस्तीर्णं मृदुलं ध्रुवम् ६८१ वादित्रन्त
स्यघोषं च जगद्गन्धकारयेत् ॥ महादेवस्य विष्णोर्वाभक्त्यायद्दत्तमुत्सवे ॥ स्नातादुकूलवसनास्तद्वच्चंदनचर्चिताः ६८२ तांबूलवदनाः सर्वे स्रग्विणो हर्षमाग
ताः ॥ हरिद्राचूर्णदुग्धाद्यैः फलैर्नानाविधैरपि ६८३ सुगंधैः सुमनःसंधैरन्योन्यकरसंस्थितैः ॥ वसंतोत्सववत्कुर्युस्तत्सर्वं विभवे सति ६८४ गृहाश्वराजमार्गांश्च सर्व
तः परिमार्जिषाः ॥ सिक्ताश्चंदनकर्पूरवारिभिर्गतपांसवः ६८५ पंचामृतेन तद्देहं स्नापयेच्छिवविष्णुवत् ॥ पुण्यैर्जलैः सुगंधैश्च लेपयेच्चंदनादिभिः ६८६ अलंकुर्या
त्तुमालाभिः सर्वतः प्रतिमामिव ॥ चंदनागुरुकर्पूरैर्धूपयेच्च मुहुर्मुहुः ॥ नीराजनैः सकर्पूरैश्चित्रैर्नीराजयेदपि ६८७ संस्थाप्य पूर्वसंप्रोक्तयाने सम्यगलंकृते ॥ देवव
द्राजवच्चैर्नवेदघोषैश्च संयुतम् ॥ निःसारयेयुः संस्थानाद्वनादिस्थानकंप्रति ६८८ पुण्यवृक्षे वने गत्वानिर्जने वा वनस्पतौ ॥ देवालयेथवा गोष्ठे महानद्यास्तथेव ॥
अन्यत्र वा शुभे देशे भालास्थ्यादिविजिते ६८९ पुं प्रमाणां खने भूमिकूपवद्भर्तुलीकृताम् ॥ पठेयुः खनितारश्च व्याहृतीरसकृततः ६९० सप्तव्याहृतिभिः स्वातंसं
प्रोक्ष्यात्र द्विजोत्तमः ॥ दर्भासर्पप्रकुर्वीत प्रणवेन भुवस्तले ६९१ सावित्र्या तत्र तद्देहं प्रक्षाल्य मलवर्जितम् ॥ पौरुषेणापि सूक्तेन स्नापयेद्विष्णुबुद्धितः ॥ गंधमा
ल्यादिभिश्चैतदलंकुर्याद्यथापुरा ६९२

६८२ तांबूलेति । वसंतोत्सवो होलिकातत्र प्रथोत्सवं कुर्वीत तथा स्नानादिशालिनः संतत उत्सवं कुर्युः हरिद्राचूर्णादिमंगलद्रव्यैः संयुक्तकराः तथा विभवे सति गृहादयश्चंदनादिवारिभिः सिक्तागतपां
सवः परिहृतधूलिकाः कार्या इति प्रयाणामर्थः ६८३ । ६८४ । ६८५ तद्देहं पूजादेव प्रतिमावत्कर्तव्यतया वर्णयति पंचामृतेनेति । तद्देहं परमहंसदेहं निगदन्पाख्यातं द्रव्यम् ६८६ । ६८७ तत्र यनवि
धिमाह संस्थाप्येति । पूर्वोक्तस्थापिकादिभिरन्येनाहने संस्थाप्य संस्थानां मृतिवेशाद्वनादिदेशाभिमुखं न येयुरिति ६८८ पुण्येति । पुण्याश्च तथा दयो वृक्षा यत्र तत्र तथा तादृशवनादिदेशे गत्वा पुरुषप्रमाणं
स्वातं कपलं भूमौ कुर्युरिति तत्खननं कर्तुं भिक्षुजैर्व्याहृतयः पठनीया इति द्वयोरर्थः ६८९ । ६९० सप्तेति । तत्स्वातंसं सप्तव्याहृतिभिः संप्रोक्ष्य तत्र स्वातंगत भूमौ गणवमंत्रेण दर्भासर्पं संस्थापयेदिति ६९१
सावित्र्येति । तत्र स्वातवर्धितं तद्देहं सावित्रीमंत्रप्रयुक्तस्नानेन मलवर्जितं कृत्वा पुरुषसूक्तेन विष्णुबुद्ध्याश्चान्यप्येतेषां विभिरलंकुर्यादिति ६९२

विष्णोर्हति । ततस्तद्देहस्तस्मिन्खातेविष्णोर्हव्यरक्षस्वेतिमंत्रेणभिक्षिपेतततस्तदीयदेहंत्रिधाकृत्वादाक्षिणेकरेदयात् यद्यप्यातुरस्यदेहोविधिनासम्पादितो न विद्यते तथापि तदंडमिदं विष्णुर्विचक्रमइत्यनेनमंत्रेणसंपाद्यसंन्याससमयवित्काश्चित्करेदयादितिद्वयोरर्थः ९२ । ९३ हंसइत्यादीति । तस्यहृदयदेशेहस्तंनिधायहंसःशुचिषदित्यादिमंत्रंजपेत् मध्येतंनिधायचपुरुषसूक्तंजपेत् मूर्द्धनिहस्तंनिधायचब्रह्मजज्ञानामित्यादिमंत्रंजपेदित्यर्थः ९५ भूमिरिति । ततोभूमिमगादित्यादिमंत्रेणतस्यमूर्द्धमध्येअश्मनापाषाणेनप्रहारंदयात्कुशलोलिप्रहृत्यर्थः ९६ उच्चारयंतइति । ततःप्रणवंब्याहतीश्वोवा रयंतितिदिज्ञास्तंगतंपूरयेयुरिति ९७ श्वसृगालेति । यथातद्देहंशानःसृगालादयश्चनभक्षयेयुस्तथाकर्तव्यं यतस्तद्देहस्यसृगालाद्यैर्भक्षणेदुर्भिक्षादिदेशोपद्रवाणामुत्पत्तिर्विवायाघनेनोक्त्यर्थः ९८ संन्यासिनइति । एवउक्तविश्वसंस्कारःसंन्यासिनोमुक्तस्योपकारायनश्रवति किंतुकर्तृणामेवंतत्करणेऽभ्युदयःसत्पत्त्याप्तिरकरणप्रत्यवायश्रवतिततइदंसिद्धं इदंकिं यद्यपिविरक्ताहतीच्छंति यन्ममपरमहंसस्वदेहःश्रममृतिभ्योदेयइतितथापिपरमभ्युदयार्थिनाजनास्तथाभावंनेच्छंतीतिद्वयोरर्थः ९९ । ७०० फलितमाह यतइति । यतःपरमहंसदेहस्योक्तविधयाभूमौखनित्वापूरणमभ्येपां कर्तृणां चातुर्वर्णि

विष्णोर्हव्यरक्षस्वेतिमंत्रमुच्चार्यनिक्षिपेत् । खातेतस्मिन्स्ततोदंडमर्पयेद्दक्षिणेकरे ६९३ त्रिधाकृत्वाभवेदंडआतुरस्यनविद्यते ॥ संपाद्यतंतदासद्योदद्यात्संन्यास धर्मवित् ॥ अयुनामंत्रतोविद्वानिदंविष्णुर्विचक्रमे ९४ हंसइत्यादिकर्मत्रंजपेद्द्वयदेशतः ॥ भूमध्येपौरुषसूक्तब्रह्मजेत्यादिषूद्धनि ९५ भूमिर्भूमिमगादित्यमंत्र तोदंडमश्मना ॥ भिक्षान्मूर्द्धनिमध्येचमेधावीब्राह्मणोत्तमः ९६ उच्चारयंतओंकारंभ्याहतीश्वद्विजोत्तमाः ॥ अवटंपूरयेयुस्तेपाषाणैश्चमृदादृढम् ९७ श्वसृगाला दयोयद्ब्रह्मक्षयेयुर्नतंतथा ॥ कुर्युरेवंचदेवंदुर्भिक्षादिप्रजायते ९८ संन्यासिनो न कोप्येषसंस्कारःपरिकीर्तितः ॥ कर्तृणाममुनायस्माद्भवेदभ्युदयःसदा ॥ प्रत्य वायोप्यकरणेततस्तेष्वेवसंस्मृतः ९९ देहःपरमहंसस्यदेयश्छिन्नास्त्रखंडशः ॥ भूतेभ्यइतिचेच्छंतिविरक्तानपरेतथा ७०० यतःपरमहंसस्यपूरणंवृद्धिकारणम् ॥ अन्येषां वर्णिनां तेन पूरणीयः स सर्वदा १ कुटीचकादयो दाह्याः पूरणीयाश्चवा द्विजैः ॥ दाहःपरमहंसस्यनैवकार्यः कथंचन २ अस्मिन्दग्धे प्रदग्धाः स्युराशिषः प्राणिसंश्रयाः ॥ भक्षितेभक्षितास्तद्वत्तस्मात्तंपूरयेत्सदा ७०३ अग्निनाग्निरितिप्रोच्यसूर्यातइतिचापरम् ॥ पठेन्मंत्रंहिसंपूर्णेखातेतस्मिन्निद्विजोत्तमः ७०४ प्रहृष्टवदनाः सर्वेशोकलेशविवर्जिताः ॥ विवहायुत्सवेयद्वत्तद्वदेवव्यवस्थिताः ॥ कुर्युःप्रदक्षिणंतद्वन्नमस्कारांश्चशक्तितः ७०५ अवटस्योर्ध्वमास्थाप्यदेवालयम थापिवा ॥ अश्वत्थंवावटंवापिशस्यंवाऽन्यवनस्पतिम् ७०६

कानां वृद्धेभ्युदयस्यकारणंतेनपूरणंप्रशस्तमित्यर्थः १ अकरणेपत्यवायमभिनयति कुटीचकादयइति । यद्यपिकुटीचकबृहदकादीनां दाहादिकमपिमुनिभिरुक्तं तथापिपरमहंसविषयेतैरेवेदाहानिषेधो तदाहो न कार्यः सर्वथाऽभिष्टाधनमिति यावत् तथाच कपिलः 'अनग्नेर्देहर्नकार्यं पूर्वभिक्षोर्यथाविधि । विदुषस्तु न तत्कार्यमेकोदिष्टादिकार्हं चित्' पूर्वभिक्षुः कुटीचकः विद्वान्परमहंसः २ ततः किमिष्टमित्याह अस्मिन्निति । अस्मिन्परमहंसदेहे देवप्रतिमावत्सर्वकार्योपादानमृतेदग्धे सति प्राणिनामांशिएवदग्धाः स्युरित्युपचारः एवमग्रेपि ३ पूरणानंतरं कर्तव्यमाह अग्निनेति अग्निनामिः स मि ध्येतत्पादिकं सूर्यातिइत्यादिकं चर्मत्रं पूरणानंतरं द्विजोत्तमः पठेन्निति ४ प्रहृष्टेति । ततउत्सवइवमहृष्टाः संतः प्रदक्षिणादिकं कुर्युरिति ५ अवटस्योर्ध्वमिति । तस्यगर्तस्योर्ध्वमुपरिदेवालयमश्वत्थादिकं वा आस्थाप्यनिवेशयित्वा तस्मिन्विष्णुप्रतिमायनयतममितिष्टात्पुनश्चानामयतैर्विपाशमहामतिभिर्हतिद्वयोरर्थः ७०६

७०७ महामतिस्त्वमीज कमाह किंवृहत्त्विति । यथातत्स्थानीयपरिअनुविष्टस्यसंपादनस्यास्यथाकरणस्यावश्यकत्वात्तत्रदेवालयपादिसंपादनेनतद्विष्टसाधनंआज्ञाश्रयित्वाः पितरश्चमीजीताइतिप्रा

७०७ महामतिर्विषयोजकमाह किंवदन्ति ॥ यथातस्यावीपरिजमुचिरस्यसंपर्कोनस्यासयाकरणस्यावश्यकत्वात्तत्रदेवालयपादिसपादनेनतद्विहसाधनंआत्राश्रयिताःपितरश्रमीणीतादितिपा
यानुसरणेनमहामतिर्विष्णुपतीतिभावः यथाकालांतरेप्यस्यपूरणस्थानसंघोपरिष्ठांमलादिकैकथंचनापिनपतेत्तथाकुंठुरित्यन्वयः ८ ततःस्नानंतीर्थेबुद्ध्याकार्यमित्याह प्रेतस्येति । प्रेतस्यमृत
शरीरस्यदर्शनंस्पर्शोचसतिपास्वस्मिन्नशुचित्वबुद्धिःप्रसिद्धासावकार्यपरंकिंतुविष्णोःप्रतिमायाःस्पर्शादोपाबुद्धिस्तांकृत्वास्नानंतैःकर्तव्यंपरंतुतत्स्नानमशुचित्वस्पर्शनिवारकंनभवत्यशुचित्वस्यैवा
आवादितिभावः ततोमनीषिणस्तस्यपरमहंसस्यस्नानेनसंभूतपत्तीर्थतद्भावनपास्नानंकुर्युर्नवाकुर्युः यतइहपरमहंसदेहस्यस्पर्शादोस्नानस्येच्छेवनियामिकेतिद्वयोरर्थः ९ । १० उक्तार्थेहेतुतयात्रि
वाक्यद्वयं द्वैरूपेवासुदेवस्यचलंचलमेवच । चलंतस्यासिनारूपमचलंप्रतिमादिकं । देवताप्रतिमादृष्ट्यापतिदृष्टैवदंडिनम् प्रणिपातमकुर्वाणोनरकरोरवंब्रजेत'इत्याकारमर्थतोनिवभ्राति प्राणेतिद्वा
भ्यां । परमहंसदेहःप्राणनिर्गमनोत्तरविष्णुप्रतिमातुल्यःपूर्वतुल्लाक्षाद्विष्णुरित्यर्थः ११ अतएवेति । पुराणज्ञाःपुरातनार्थस्मर्तारःअद्यादयः १२ भारतवाक्यंपठति दुर्वृत्तइति स्पष्टम् १३ अपमा

वैष्णवीप्रतिमांतत्रालिंगंवाशैवमेवच ॥ आदित्यंवागणेशंवाभवानींवाश्रियंतथा ॥ प्रतिष्ठाप्यचपूजांचतत्रकुर्युर्महाधियः ७०७ किंवदन्त्यातथाकुर्युर्यथाकालां
तरेपिच ॥ मलास्थ्यादिपतेत्रास्यक्षुपरिष्ठात्कथंचन ७०८ प्रेतस्यदर्शनात्स्पर्शाद्बुद्धिर्याजायतेनृणाम् ॥ नतांकुर्युःपरंविष्णोःस्पर्शदर्शनसंभवाम् ७०९ कृत्वा
स्नानंचकुर्वीरन्नशुचित्वनिवारणम् ॥ परंतत्स्नानसंभूततीर्थबुद्ध्यामनीषिणः ॥ कुर्युर्वाप्यथवानैवस्नानंस्वेच्छावशादिह ७१० प्राणनिर्गमनादूर्ध्वप्रतिमावैष्ण
वीतुसा ॥ देहःपरमहंसस्यजीवान्विष्णुरयंस्वयम् ७११ अतएवपुराणज्ञाएवमाहुर्मनीषिणः ॥ वैष्णवीप्रतिमादृष्ट्यापतिदृष्टैवदंडिनम् ॥ प्रणिपातमकुर्वाणोनर
कंप्रतिपद्यते ७१२ दुर्वृत्तोवासुवृत्तोवामूर्खःपंडितएववा ॥ काषायदंडमात्रेणयतिःपूज्योद्विजैःसदा ७१३ ब्रह्माविष्णुश्चरुद्रश्चशक्रोलोकपसंयुतः ॥ वस्वाद्याश्च
गणाःसर्वेयतिदेहेवसंतिहि ७१४ पूजितेपूजिताएतेसर्वेपुत्रसुरोत्तमाः ॥ भवंतिचतिरस्कारात्सर्वेपिचतिरस्कृताः ७१५ भिक्षुर्यत्रचतत्रायंविश्वरूपधरोहरिः ॥
नित्यंतिष्ठतिसर्वात्मास्वदेहेवचक्रधृक् ७१६ यत्किंचिक्रियतेह्यस्यजनैरतैःशुभाशुभम् ॥ दीयतेचान्नपानादिसदद्यात्पुरुषोत्तमे ७१७ यतीनांचगुरुःशास्ता
शास्ताराजादुरात्मनाम् ॥ इहप्रच्छन्नपापानांशास्तावैवस्वतोयमः १८ एवंविज्ञायसततंकर्मणामनसागिरा ॥ अनुकूलंयथाशक्तिकुर्युःपुण्यार्थिनोजनाः ७१९

नेकृतेतेषांदेवाःसर्वेऽपकारिताः'इत्यादिनारदवाक्यमनांतत्पर्यमाह ब्रह्मेतिचतुर्भिः । स्पष्टंइयम् १४ । १५ भिक्षुरिति स्वदेहेस्वप्रतिमायांपथाविष्णुःसंनिहितस्तथाभिक्षुदेहेपीत्यर्थः १६ यतेदेवमति
अस्माभ्यंस्फुटयति यत्किंचिदिति ॥ उत्तरार्थेतदितिशेषः अस्मयतेःशुभाशुभंस्तुतिर्निंदादिरूपंयत्किंचिक्रियतेयच्चान्नपानादिकंदीयतेतदासपातेस्तत्सर्वलोककृपांपुरुषोत्तमेविष्णोदद्यात्मापयेदित्यर्थः
तत्फलंविष्णुरेवददातीतिभावः १७ यतेर्धर्मातिक्रमदर्शनेपिचातुर्वर्णिकैस्वदंडसंकल्पोनकार्यइतिपरिसंख्यामुखेनाह । यतीनांपुरुराजापमश्चेत्येतत्रयएवप्रशास्तारस्तत्रधर्मसंदेहेगुरुःप्रशास्ता तदुक्तं
जमदग्निना 'अथवायदुरुषैषात्तत्कार्यमविशंकया । निग्रहेऽनुग्रहेवापिगुरुःसर्वत्रकारणम्'इति । दुरात्मनांप्रस्फुटपापानाराजाशास्ता तदुक्तंइति ' पारिभाष्येगृहीत्वातुयःस्वधर्मेनतिष्ठति श्वपदे
नांकीयत्वांतराजाशीघ्रंप्रवासयेत् ' इहलोकप्रच्छन्नपापानांतुयमःप्रशास्तेतितुप्रस्फुटमेवेति १८ फलितमाह एवमिति । एवमुक्तविधांशास्त्रसिद्धांमर्यादांविज्ञायपुण्यार्थिनोर्धेयकामाःबुद्धिमभी
पस्यःआभ्युदयार्थिनोवाजताःप्रतिष्ठाप्रत्यसर्वप्रकारस्ययतेर्जीवतोमृतस्यबाशरीरादिभिरनुकूलमेवकुर्युःकिमुतपरमहंसस्यपुरुषोत्तमस्येतिद्वयोःसंबंधः ७१९

७२० ततोऽप्येति । ततोदाहायोग्यत्वादस्य परमहंसस्य मरगे अशौचादिकं नास्ति तत्र उदकक्रिया तिलांजलिदानम् घृतप्राशनं घृतपानम् ज्योतिःस्पर्शोऽग्निप्रतपनम् आदिपदेनार्नेषपत्रभक्षणं ग्रहः तथा च बौधायनः 'न तत्र शेषसंस्कारः' इति ७२१ बौधायनोक्तं तद्गहनादौ अभ्येधफललाभं दर्शयति पदेति । तस्य परमहंसस्य वहने पूरणादिदेशप्रापणे प्रतिपादस्यासमभ्येधफलस्पर्शादौ तु विष्णुप्रतिमास्पर्शादिजन्यफलसमफलं भवेदिति ७२२ यतीनामिति । मानसेनवाचिकेनापि वा प्रेषोच्चारणेन परमहंस्यं प्राप्तानां मरणे त्वननमेव कार्येन दाहइत्यर्थः ७२३ अत्र बौधायनवाक्यमेव पठति सर्वेति स्पष्टम् ७२४ अभ्येधफलं सर्वे प्राप्नोति पृथक् पृथगिति वाक्यार्थमाह येवहंतीति । हर्णिस्पृष्ट्वा येवहंतीति संबंधः ७२५ अनुगच्छंतीति । स्पष्टम् ७२६ यतेः संस्काराणां दाहादीनामभावेऽप्येकादशाहे पुत्रेण पार्वणं कर्तव्यतया स्मृतिवृत्तमित्याह यतीनामिति ७२७ तत्र श्राद्धे विशेषमाह विष्णुनामेति । विष्णुशब्दपूर्वकं पितुर्नाम समुच्चार्य विधिवत्संकल्प्य च विवाहाद्युत्सववेकादशोद्गुपुत्रः पार्वणं कुर्यादिति पूर्वोक्तसंबंधः ७२८ पुत्रभिन्नास्तु परमहंसभक्त्या नारायणबलिं वक्ष्यमाणविधया विष्णुप्रतीत्यै कुर्यादित्याह पुत्रादिति । अज्ञातयहतिच्छेदः ७२९ द्वा

यतिमात्रस्य किंभूयः परहंसस्य सर्वदा ॥ जीवतोऽपि मृतस्यात्र स्वयं वृद्धिर्न भीत्सवः ७२० ततोऽस्य मरणेन स्यान्नाशौचं नोदकक्रिया ॥ न घृतप्राशनं ज्योतिःस्पर्शनादिकदाचन ७२१ पदेपदेऽभ्येधस्य फलं तद्गहने भवेत् ॥ स्पर्शने दर्शने विष्णोः स्पर्शदर्शनसंभवम् ७२२ यतीनां परहंसानां मनसा वचसापि च ॥ प्रेषस्यात्स्वननं त्वेतदन्येषां दाहनं भवेत् ७२३ सर्वकर्मनिवृत्तस्य परहंसस्य सर्वदा ॥ यतेर्न दाहनं कार्यं नाशौचं नोदकक्रिया ७२४ येवहंति महात्मानः स्पृष्ट्वा चैव च हर्षतः ॥ अभ्येधफलं तेषां द्विजानां स्यात्क्षणक्षणे ७२५ अनुगच्छंति ये ह्येनं वहंति च त्वनंति च ॥ पूरयंति च ते सर्वे सदा शुद्धाः प्रकीर्तिताः ७२६ यतीनां नैव संस्कारो नैव पिंडोदकक्रिया ॥ अहन्येकादशे प्राप्ते पुत्रः कुर्याद्विपार्वणम् ७२७ विष्णुनाम समुच्चार्य स्वपितुः स्नेहवर्जितः ॥ संकल्पविधिना यद्विवाहाद्युत्सवे तथा ७२८ पुत्रादन्ये प्रकुर्यात्तज्ज्ञातयोऽज्ञातयोऽपि वा ॥ नारायणबलिं सर्वे पुरुषोत्तमतुष्टये ७२९ द्वादशे दिवसे प्राप्ते पुत्रोऽपि च तथैव सः ॥ पार्वणं प्रतिदायादौ ये चान्ये च द्विजातयः ७३० कृत्वा विष्णोर्महापूजां पायसं च निवेदयेत् ॥ भूर्भुवःस्वरिति प्रोक्तैर्जुहुयात्पायसं पुनः ॥ संस्कृतं त्वथ नैवेद्यं ब्राह्मणे पुनिवेदयेत् ७३१ यतीनां गृहस्थाः साधून्वा गृहत्वा द्वादशावरान् ॥ आराध्य गंधपुष्पाद्यैर्भूतैर्द्वादशनामभिः ७३२ संपूज्य भोजयित्वा तथा सांसि विविधानि च ॥ यतिभ्योऽत्र प्रदेयानि गृहस्थो दक्षिणा अपि ७३३

दशइति । तच्च नारायणबलिं पुत्रोऽपि द्वादशे दिवसे एव कुर्यात् किं कृत्वा आदौ द्वादशात्प्रथमे एकादशे द्विपार्वणं प्रतिदाया विधायेति तदुत्पन्नवदन्योऽपि द्विजाद्वादशदिवसे एव नारायणबलिमेव च कुर्यादिति संबंधः ७३० बौधायनोक्तं नारायणबलिविधानं दर्शयति कृत्वेति दशभिः । विष्णोर्महती षोडशाद्युपचारसंपन्नां पूजां कृत्वा पायसमप्यनैवेद्यं दद्यात्तथाह तत्र येणव्यस्तेन समस्तेन च पायसं जुहुयात् एवं होमेन संस्कृतं विष्णोर्नैवेद्यभूतं पायसं ब्राह्मणेभ्यो दद्यादित्यर्थः ७३१ यतीनिति । अत्र त्रयोदशमाश्रयेन पूज्याः तत्रायंक्रमः द्वादशावरान् द्वादशसंख्यातो न्यूनसंख्याहीनान् यतीनां साधून् गृहस्थां वा गृहत्वा गृहे समानीय केशवादि द्वादशनामान् कर्त्तव्यं तेर्द्वादशमंत्रैस्तान् गंधाद्युपचारैराराध्य मानपूर्वकं भोजयित्वा च ते यदियत्तस्तदा तेभ्यो वासांसि देयानि यदितु गृहस्थाः स्युस्तदा दक्षिणासि दानानि वासांसि देयानि सिद्धयोरर्थः ७३२ । ७३३

मयोदशमिति । द्वादशयतीनामभावेऽप्येकादशे दिवसे एव कुर्यात् किं कृत्वा आदौ द्वादशात्प्रथमे एकादशे द्विपार्वणं प्रतिदाया विधायेति तदुत्पन्नवदन्योऽपि द्विजाद्वादशदिवसे एव नारायणबलिमेव च कुर्यादिति संबंधः ७३० बौधायनोक्तं नारायणबलिविधानं दर्शयति कृत्वेति दशभिः । विष्णोर्महती षोडशाद्युपचारसंपन्नां पूजां कृत्वा पायसमप्यनैवेद्यं दद्यात्तथाह तत्र येणव्यस्तेन समस्तेन च पायसं जुहुयात् एवं होमेन संस्कृतं विष्णोर्नैवेद्यभूतं पायसं ब्राह्मणेभ्यो दद्यादित्यर्थः ७३१ यतीनिति । अत्र त्रयोदशमाश्रयेन पूज्याः तत्रायंक्रमः द्वादशावरान् द्वादशसंख्यातो न्यूनसंख्याहीनान् यतीनां साधून् गृहस्थां वा गृहत्वा गृहे समानीय केशवादि द्वादशनामान् कर्त्तव्यं तेर्द्वादशमंत्रैस्तान् गंधाद्युपचारैराराध्य मानपूर्वकं भोजयित्वा च ते यदियत्तस्तदा तेभ्यो वासांसि देयानि यदितु गृहस्थाः स्युस्तदा दक्षिणासि दानानि वासांसि देयानि सिद्धयोरर्थः ७३२ । ७३३

मयोदशमिति । द्वादशयतीनामभावेऽलाभिविद्ययोदशसंख्याप्रत्ययतीर्दसर्वथाऽवश्यसंपादयेत्तुजायसमानवेदित्यर्थः ७३४ एकोनेति । यदित्युक्तं पितृपरमहंसोपनिषत्संन्यतदासर्वगुणत्वं प्रत्य-
हस्यं द्विजोसमं योदशस्थाने निवेशयेत्तच्च पुरुषसूक्तगतपौत्रशर्वमयमं त्रैविष्णुबुद्ध्यापाद्याद्युपचारैः समभ्यर्च्य घृपादिकं वस्त्रादिकं च तस्मै क्रमेण दद्यादास्तिकः सन्निति द्वयोरर्थः ३९ । ३९ उच्छिष्टमिति ।
ततस्तेषामुच्छिष्टसमीपदेशे दर्भानां स्तीर्य जरायुजादिचतुर्विधभूतानां मध्ये एकैकेनामक्रमेण गृहीत्वा प्रणवादिस्वयान् प्रत्येककृपाहृतिमयेन मंत्रत्रयेण तद्विशेषमुदितव्याहृतिमयेन चतुर्थमंत्रेण च बलिचतुष्ट-
यंपायसमयंदद्यादित्यर्थः ७३७ विभवेति । विभक्त्यस्य सामर्थ्यस्याभावे सति त्रयोदशयतय एव वसनाशनमात्रतोषिणोभ्यर्च्यः विभवे सति तु त्रयोदशस्थानेषु अलंकारादिदानयोग्यास्तयोदशविपाएव
स्थाप्याः अतः शास्त्रस्य शक्त्यनुरोधित्वा दत्रोक्तेषु पक्षेषु कश्चित्पक्षो न विधीयते न नियम्यते इत्यर्थः ७३८ उक्तानुष्ठानेऽप्यशक्तौ शक्त्या विक्रये वा यावतां वस्त्राद्यैर्विशेषपूजायां शक्तिस्तावतो यस्यादीन् प्रथमं
भोजयित्वा पश्चादनंतान् निपतसंख्याकान् मृष्टैः शुद्धैः सदक्षिणं भोजयेदित्याह यावतामिति द्वाभ्यः । स्पष्टद्वयं ७३९ । ७४० उक्तनारायणबलेः फलमाह । इह लोकेऽभीष्टसिद्धिः परलोकेऽपि तु भिः

त्रयोदशं यतीर्दंतमात्मज्ञं विजितो द्वियम् ॥ संपादयेद्भावेऽपि यतीनामत्र सर्वथा ७३४ एकोनयादिलभ्येत यतिः परमहंसकः ॥ तदा गृहस्थधर्मज्ञमुत्तमं सर्वसंमतम् ॥
विष्णुबुद्ध्या समभ्यर्च्य पाद्याद्यैश्च विधानतः ७३५ दद्यात्पुरुषसूक्तेन घृपादिकमनुक्रमात् ॥ वस्त्रालंकरणादीनि यथाशक्तितथास्तिकः ७३६ उच्छिष्टसन्निधौ द-
र्भानां स्तीर्यान्निर्मनोरमैः ॥ चतुर्विधेभ्यो भूतेभ्यो बलिं व्याहृतिभिर्हरेत् ॥ प्रत्येकं तिमृभिः पश्चान्मिलिताभिः स्वधापुनः ७३७ विभवाभावतो ह्यत्र यतयस्तु त्रयो-
दश ॥ विप्रवा विभवे स्थाप्या नान्न कश्चिद्विधीयते ७३८ यावतां वसनादीनां दाने शक्तिर्हि विद्यते ॥ तावतां समसंख्यास्ते भोज्याः प्रथममेव हि ७३९ अनंतान् भोज-
येत्पश्चान्मृष्टैर्नैस्तु सादरम् ॥ सर्वेभ्योऽपि यथाशक्ति दद्यादेवान्न दक्षिणाः ७४० एवं यः कुरुते विद्वान्नारायणबलिं द्विजः ॥ अभीष्टमर्थमाप्नोति जीवन्नन संशयः ॥
विष्णुलोके मृतो गच्छेत्स्वकीयैः पूर्वजैः सह ७४१ एवं परमहंसस्य संस्कारस्ते मयेरितः ॥ आतुरस्य प्रसंगेन प्रकृतं त्वमतः शृणु ७४२ कुटीचको बहूदोवाहं सो वापि य-
दा भवेत् ॥ यतिः परमहंसाख्यः श्राद्धं होमादिकं तदा ७४३ न कुर्यादातुरो यद्वैषमात्रात्प्रपूरयेत् ॥ संन्यासं तद्वदेतेऽपि पूरयेद्युः सदैव हि ॥ प्रैषमात्रेण विद्वांसः परं
धैर्यमाश्रिताः ७४४ अभयं सर्वभूतेभ्यो मतः स्वाहेति कीर्तयेत् ॥ मंदमध्योत्तमैः शब्दैः प्रत्येकं व्याहृतित्रयात् ७४५ त्रिःकृत्वा द्विस्तु संपूर्य स्वांजलिं सुतरादि-
शम् ॥ प्रार्चिवा प्रवजे द्विद्वान्यथाजातवपुर्नरः ७४६

सहविष्णुलोकाभिश्च फलमित्यर्थः ७४१ प्रासंगिकमुपसंहरन् प्रकृतान्यासग्रहणेतिकर्तव्यतामनुसरति एवमिति । आतुरसंन्यासप्रसंगे परमहंसमरणोत्तरं कर्तव्यमुक्तमथ प्रकृतमातुरसंन्यासवाक्यान्
तरं जाबालोक्तं परमहंससंन्यासग्रहणप्रकारमेव शृण्वित्यर्थः ७४२ कुटीचक इति । कुटीचकस्त्रिदंडशिक्षाद्युपलक्षितः पुत्रगृहे भिक्षाशीलः । बहूदकोऽपि तादृशः समागारभिक्षाशीलो देशादनपरः । हंसस्त्वे-
कदंष्ट्रः सक्षिप्तः सकृदग्रमासंभोजीत्यादिलक्षणः । एतेषां पारमहंससंन्यासप्रवेशेण प्राप्तुमिच्छंतितदा एते श्राद्धादिकं न कार्या किंतु प्रैषोच्चारणमात्रेण संन्यासः पूरणीय इति द्वयोरर्थः ७४३ । ७४४ तेषां प्रैषो-
च्चारणविधिमाह अभयमिति । स्वांजलिजलेऽप्रपूर्णाभयमित्यादि स्वाहांतं मंत्रमेकैककृपाहृतिपूर्वकं मंदादिस्वरत्रयेण त्रिवारं कीर्तयेत् तथा च न ववारं प्रयोगः फलितः ततश्च त्रारं प्रार्चिवादिशंनेत् कीदृशः
यथाजातवपुः पादशंजातस्य रूपतादृशं पूनमवतिपावति द्वयोरर्थः ७४५ । ७४६

यज्ञोपवीतादिप्रतिपादितदशोयुक्ते स्फुटयति यज्ञोपवीतमिति । उत्कृष्टयल्लक्ष्यांजलिस्थकृत्वाचभूः स्वाहेतिमंत्रेणजलेभूमौवाविसृजेत् ततोविरक्तो नमोभूत्वाउदङ्मुखो गच्छेत् तत्रवज्रज्ञासायां
 त्वेकं गुरुं परिग्रहेत् श्रवेदित्थर्थः परिग्रहेदिति विकरणव्यत्ययः श्रुत्यनुसारादिति बोध्यं ७४७ पंचेति १ दंडः कमंडलुः शिकयं भिक्षापात्रं जलशोधनार्थं वितस्तिपरिमितवस्त्रात्मकं पवित्रं च एता
 नि पंच कुटीचकादीनां सुदास्थानीयानि भेदे पर्यायश्चित्तलक्षणं दंडप्रयोजकत्वात् एतादृशेषं च मुद्राघटकमेकंदंडं सखिदंडं कटीचको बहूदकश्च परित्यजेदित्यर्थः 'नागमुद्रांशं सुमुद्राधेनुमुद्रास्तथैव च । ब्रह्म
 परशुमुद्रेश्च पंचमुद्राः प्रकीर्तिताः' इत्युक्तास्तु नेह ग्राह्याः तासामुपादेयत्वादिति बोध्यम् । अयमेव च यज्ञोपवीतादिपरित्यागविधिर्ब्रह्मचर्याद्यनंतरं क्रियमाणे पारमहंस्ये पिबोध्य इत्याह ब्रह्मेति । इह
 पारमहंस्ये प्रासन्नयेत्यर्थः ७४८ इह सस्य शिखाया अभावेऽपि यज्ञोपवीतादेरेव भूरादिमंत्रेण त्यागस्तेन कार्य इत्याह यज्ञोपवीतमिति । पूर्वैरेह सावस्थायां गृहीतेन एतदुपलक्षणं शिक्यादीनां ७४९
 जालालादौ वीरध्वनादेह त्यागो य उक्तः स क्षत्रियादिसंन्यासाभिप्रायेणैवेति दर्शयति क्षत्रिय इति न वभिः । यदि क्षत्रियो वैश्यो वा यदा संन्यसतितदा दंडादिसंन्यासालिङ्गवर्जितः सन्नानावृत्तिपुनरावृत्तिहीन
 मध्वानं गच्छेदित्यर्थः कीदृशः जडादितुल्याभः नम्रः अविद्वान्विद्वद्व्यमानो वस्तुतो विद्वान्परवैराग्यशाली अविद्वान्वासन्निति द्वयोरेकः ७५० ७५१ नानेति । यद्यपि तु येषां विवाज्यरूपेण योगप्रधाने

यज्ञोपवीतं स शिखमुल्लस्यांजलि संस्थितम् ॥ विसृजेदप्सु भूमौ वा ततो गच्छेदुदङ्मुखः ॥ नमो भूत्वा विरक्तो वा गुरुमेकं परिग्रहेत् ७४७ पंचमुद्रात्मकं दंडं त्रिदंडं वा प
 रित्यजेत् ॥ ब्रह्मचर्यादृहाद्वापि वनाद्वा प्रव्रजेदिह ७४८ यज्ञोपवीतं पूर्वैरेण दंडेन सह ग्रहं कः ॥ भूः स्वाहेति च मंत्रेण जुहुयादप्सु सादरम् ७४९ क्षत्रियो वापि वैश्यो वा सं
 न्यसेतु यदा तदा ॥ अनावृत्तिव्रजेदेषु दंडादिपरिवर्जितः ७५० जडो न मत्तपि शाचाभो न ग्नो विद्वानिव स्वयम् ॥ विद्वान्वाप्यथ वा विद्वान्परवैराग्यमाश्रितः ७५१
 नानायोगाश्रमे तु येल्लिङ्गधारणमिष्यते ॥ वैष्णवं धारयेल्लिङ्गं विप्र एव न चापरः ७५२ प्रार्थयेतापि नाध्वर्युरेनं यातं दिग्बरम् ॥ कौपीनादिन गृह्णीयादध्वर्युप्रार्थनां
 विना ॥ संन्यासे तत एव स्यादनावृत्तिर्द्वयोरपि ७५३ क्षत्रियो वापि वैश्यो वा संन्यासी ऋषभादिवत् ॥ वीरमार्गेण देहं स्वन्त्यजे देवा विचारयन् ७५४ अभीतः सर्व
 तो गच्छेच्छब्दाग्निजलदंष्ट्रितः ॥ आनिपातं शरीरस्य वीरमार्गो यमीरितः ७५५ बुद्धिपूर्वं जले चायं वह्नौ वापि वपुः क्षिपेत् ॥ अन्नोदकपरित्यागादथ वा सततं गतैः ॥
 एकस्यामेव दिश्यात्मदेहं धीरः परित्यजेत् ॥ ७५६

आश्रमे नानाविधलिङ्गानां धारणमिष्टं च तत्त्वाय तथापि वैष्णवं स्यल्लिङ्गस्य दंडरूपस्य धारणे विप्र एवाधिकारीत्यर्थः तदुक्तं 'मुखजानां मये धर्मः' इत्यादि इह वैष्णवत्वे च पदं प्रभृति ग्रंथि विशेषेण
 सुदर्शनादिसंज्ञत्वात् तदुक्तं 'पङ्क्तिः सुदर्शनं प्रोक्तं वा सुदेवं तथाष्टभिः' इत्यादीति ७५२ तयोरनावृत्तिपथगतौ हेतुमाह प्रार्थयेतापीति । अध्वर्युर्धनुर्वैष्णवः कृत्स्नः कर्तृकपादपतनपूर्वकं वक्ष्यमाण
 विग्रं प्रार्थनं विप्रं प्रत्येव संभवतीत्यतः सोऽध्वर्युरेनं क्षत्रियं वैश्यं वा दिग्बरं यातं संतनं प्रार्थयेत् लोकत्रयहारी पयो गिनां कौपीनादीनां ग्रहणं च संन्यासिनां प्रार्थनां विना क्रियमाणं संप्रदायविरुद्धं ततो द्वयोः क्षत्रि
 यवैश्ययोरेनावृत्तिः फलितेत्यर्थः ७५३ तथा च क्षत्रियादिः संन्यस्य ऋषभदेवादि वहीरमार्गेण शीघ्रं देहं त्यजेदित्याह क्षत्रिय इति । आदिपदेन पांडवग्रहः ७५४ वीरमार्गं लक्षयति अभीत इति ।
 शब्दः सिद्धात्सर्वविधिप्रयोगादयस्तेभ्यो भयं परहितस्य शरीरपतनपर्यंतं यद्गमनमेतद्वीरमार्गपदेनोक्तमित्यर्थः ७५५ अत्रानुल्लस्य जालालाक्यस्यार्थमाह बुद्धीति । जलपातेन वणिहातेन वा
 विनाशमात्रेणैकस्यादिशिवत्वं बुद्धिपूर्वं यत्पुनः नानेह संन्यस्य क्षत्रियादिना परित्यक्तव्य इत्यर्थः ७५६

एतादृश संन्यासेन वेदर पागो मुद्रादीनामप्यधिकारदर्शयति आह आदीति । आह मारभ्य आहति पठिते पर्यंतं पर्वतमिति कसंन्यसतां तं विना केवलं मानसं संन्यासं संकल्पविधायकं शूद्रः संकत्वा होषो वा

नपाणीति । पाण्यादिवालनशीलो न भवेत् वाग्भेदः अन्यथोक्तस्यान्यार्थपरत्वेन योजनं तत्प्रभृतिर्यापारलक्षणवापलशाली न भवेत् तथागमनकालेयुगमात्राचतुर्दशमितांभूमिपश्येत् आसीन उ
पविष्टस्तु नासिकां पुस्तकं वा पश्येदिति एतेन तिष्ठतो ब्रजतो वा पीत्वा दिवा कयोक्तमं यत्त्वा नृगानं सूचितम् ७७२ श्रुत्यांशु कानितस्त्वपासस्थानान्याह शून्यागार इति । तृणकूटकं पलादिपुजः अग्निहो
त्रकमरिनगृहं निष्कुटीगृहवाटिका 'गृहारामास्तु निष्कुटाः' इत्यमरः । सप्तस्यंतानां निवासपदेन संबंधः शेषस्फुटत्रिपु ७३ । ७४ । ७५ प्रादक्षिण्येनेति स्वस्थानात्प्रचलितस्त्वप्रदक्षिणक्रमेण ये
हाः समायांति ते पुष्पां गृहीयात् उदरं पाणिं वा पात्रं कृत्वा तदशक्तवपर्वत्वादिमयमित्यर्थः ७६ यथौषधमिति । तथाचारुणिकश्रुतिः 'ओषधवदशनमाचरेत्' इति ७७ अलाभे इति । एकरूपभृतस
मः असम्यक्त्वमादरेण रसादिगुणेन चराहित्यं विकारं मुखमालिण्यादिरूपम् ७८ सुखादिष्विति । आदिपदेन दुःखशीतोष्णादिर्द्वयप्रहः तथा उपकारिण्यपकारिण्यसमः तथा हारेणासमीचीनास

नपाणिपादचपलोनवाग्भेदादिचापलः ॥ गच्छन्नविलोकयेद्भूमियुगमात्रापुरःसदा ॥ आसीनो नासिकां तद्वत्पुस्तकं वा विलोकयेत् ७७२ शून्यागारे देवगृहे वल्मी
के तृणकूटके ॥ वृक्षमूले कुलालस्य शालायामग्निहोत्रके ७७३ पुलिने पुनदीनां वा गिरीणां कुहरादिषु ॥ कोटरेषु तरूणां वा स्थंडिले निष्कुटेऽपि वा ७७४ निवासनि
रतो नित्यं सदा शौचपरायणः ॥ भिक्षार्थं च व्रजन् ग्रामं प्रीतिमात्रिर्जनसदा ७७५ प्रादक्षिण्येन भिक्षायां गृहानेष्वन्येन सदा ॥ उदरं वा पिपाणिं वा पात्रं कृत्वा थवापरम्
७७६ यथौषधं तथैवात्र प्राशयत्येष सर्वदा ॥ न निर्दति न च स्तौतिकमप्येष कदाचन ७७ अलाभे वापि लाभे वा भिक्षाया एकरूपभृतः ॥ असम्यक्त्वेऽपि सम्यक्त्वेऽपि
रं नाधिगच्छति ७७८ सुखादिषु समो नित्यमुपकार्यपकारिणोः ॥ न स्थूलो न कृशश्चायमाहारेण कचिद्भवेत् ७७९ केशश्मश्रुनखानां च कुरुते वपनं सदा ॥ ऋतुसं
धिषु वर्षासुकुरुते वानवापिसः ७८० आपाठ्यां पौर्णमास्यां च कुरुते व्यासपूजनम् ॥ कृष्णद्वैपायनं पैलवैशंपायननामकम् ॥ जैमिनि च सुमंतु च पूजयेद्ब्यासपंच
कम् ७८१ कृष्णं च वासुदेवं च संकर्षणमथापरम् ॥ प्रद्युम्नं निरुद्धं च पूजयेत्कृष्णपंचकम् ७८२ शंकरं विश्वरूपं च पद्मनाभं तथैव च ॥ हस्तामलकनामानं तोटका
ख्यं च पंचकम् ॥ आचार्यपंचकं प्रायः पूजयेच्छांकरे मते ७८३ गुरुं च परमं तद्वदात्मनः परमेष्विनम् ॥ गोविंदं गौडनामानं पूजयेद्गुरुपंचकम् ७८४ आत्मानं तं
रात्मानं ज्ञात्मानं परात्मकम् ॥ आनंदात्मानमित्येतत्पूजयेदात्मपंचकम् ७८५

मीचीनरूपेण प्रयुक्तं स्थूलत्वं कृशत्वं च न भवेदिति ७९ तथा मासद्वयपूर्तो पूर्णमास्यां शौरविंशिकुर्पात् श्रावणादिमासद्वयेतूक्तस्त्वक्षोरस्येच्छको विकल्प इत्याह केशेति । कक्षोपस्थगतकेशान्वर्जयित्वे
ति शेषः ७८० आपाठपूर्णमास्यां विष्णुधर्मोत्तरविहितव्यासपूजाकार्ये इत्याह आपाठ्यामिति । तत्र पूजनीयानां देवानां पंचव्यूहांस्तद्वद्वर्णयति कृष्णेत्यादिना । मध्ये स्थितो द्वैपायनः पूर्वादिदिग्गते
वैशंपायनसुमंतुजैमिनिपैलवैशंपायनः सन् व्यास उच्यते एवमग्रेऽपि ७८१ मध्ये स्थितः श्रीकृष्णः पूर्वादिदिग्गते वासुदेवादिभिर्विहितः कृष्णव्यूह इत्याह कृष्णमिति । तत्र कृष्णपदेन सदानंदवाचिना निरुपा
धिर्कृष्णत्वं प्रतिपाद्यते पदांतरे तु तुरीयादिसमष्टय इति निर्णीतमन्यत्र ८२ पूर्वादिदिग्गते विश्वरूपादिशेषैः संवीतः शंकराचार्य आचार्यव्यूह इत्याह शंकरमिति । प्रायो बहुधा प्रवृत्तेः शांकरे श्रीगं
कटाचार्यसंबन्धिनिमित्तं संप्रदधितमानं एतदाचार्यपंचकं पूजयेदिति संबंधः ७८३ तथा पूर्वादिदिग्गते परमगुरुपरमेश्वरगुरुगोविंदपादगोडपादेः संवीत आत्मीयो गुरुगुरुव्यूह इत्याह गुरुमिति ८४ तथा

एतेषां चानां विष्णुनां पूजासमवेदविधिना आत्मेति । मध्ये कृष्णपंचकं विष्णुपत्रपत्रपत्रपापूर्वादिदिशां चतुष्टय आत्मपंचकादिकं पूजयेदिति कृष्णव्यूहात्पूर्वे आत्मव्यूहं दक्षिणे आचार्यव्यूहं

एतेषां चानां पूजानां प्रमाणं देवसंविद्यमानाह आत्मेति । अथैकपुष्पपंचकं विष्णुस्य वक्ष्ये स पापुर्वोदिदिशां चतुष्टये आत्मपंचकादिकं पूजयेदिति कृष्णवृहात्पुर्वे आत्मपुष्पं दक्षिणे जाचार्येण पुष्पं पश्चिमे गुरुपुष्पं उतरे व्यासपुष्पं पूजयेदिति यावत् ७८६ कृष्णपंचकस्याग्नेयादिकोणचतुष्टये क्रमेण गभिशो दुर्गा सरस्वती क्षेत्रपालश्चेत्येते पूज्या इत्याह आग्नेयादीति । विदिकोणः महेशानं रुद्रावतारमिति क्षेत्रपालविशेषणं अमृत्गणेशादीन् सर्वांश्च विनाशकान् गन्धादिकोणचतुष्टये पूजयेदित्यन्वयः ७८७ सनंदनमिति । सनत्पदादिकं कुमारं सुजातकं चेतिसंबन्धः एतां सनंदनादीन् कृष्णपंचकं परितः कृष्णपंचकस्य सर्वतः परिवारत्वेन स्थिता पूजयेदित्यर्थः ७८८ कृष्णपंचकस्याग्नेस्थितो नरनारायणौ पूज्यो तस्य पृष्ठतस्तु ब्रह्मा विष्णुमहेश्वराः पूज्या इत्याह नरेति । अथैकपुष्प पंचकस्य ७८९ शेषानिति । शेषान् दिक्पालादीन् सांप्रदायिकप्रयोगग्रंथेषु क्तान् पथास्थानं विष्णुस्य पूजयेत् तत्र नारदो नरनारायणयोरग्नेस्थितः पूज्यः एतेषु कृष्णं मूलमंत्रेण शेषान् प्रणवादिनां तनाममंत्रैः संपूज्य मासद्वयंतस्तुष्टयं वा संकल्पपूर्वकं वसेदित्यर्थः ७९० एकत्र वासप्रयोजकमहिंसापरिपालनरूपं दर्शयति वर्षेति । समास्तीर्णा व्याप्ता भवति अपिशब्देन वासनियमविधिसंरक्ष

आत्माचार्यगुरुव्यासपंचकानि चतुष्टये ॥ पूर्वादीनां दिशां मध्ये कथितं कृष्णपंचकम् ७८६ आग्नेयादिविदिकं स्थानं पूजयेच्चतुरोह्यमूत्र ॥ गणनाथं तथा दुर्गादेवीं चैव सरस्वतीं ॥ क्षेत्रपालं महेशानं सर्वांश्च विनाशकान् ७८७ सनंदनं च सनकं कुमारं च सुजातकम् ॥ सनत्पदादिकं कृष्णपंचकं परितोर्चयेत् ७८८ नरनारायणौ कृष्णपंचकात्पुस्तः स्थितौ ॥ ब्रह्मादित्रयमस्यैव पृष्ठतस्तु समर्चयेत् ७८९ शेषान् देवान् मुनीन् सर्वान् यथायोगं प्रपूजयेत् ॥ नरनारायणाग्रस्थं नारदं मुनिसत्तमम् ॥ एवं संपूज्य वसतिमासौ द्वौ चतुरोपि वा ७९० वर्षाकाले मही सर्वांश्च स्थिरजं मदेहिभिः ॥ निरंतरं समास्तीर्णालक्षकोट्यादिसंख्यया ॥ तेषां रक्षार्थं मेषोपिवसत्येकत्र स वैदा ७९१ न हि सति कमप्येष स्थिरजं मदेहिनाम् ॥ वदत्यसत्यं नैवायं न च चौर्यं करोति सः ७९२ तृणस्यापि च नारीषु ग्राम्यधर्मं प्रयाति न ॥ कामं न परिगृहीयाद्भवेत्त्रापरिग्रहः ७९३ तथा समायिर्कीचेष्टान् कुर्यात्प्रलपेन च ॥ नियमांश्च यथाशक्ति देव नारायणादिकान् ॥ कुर्वाणः प्राणरोधं च स्वात्मनोऽवसरे सति ७९४ वेदांतश्रवणे स्नानं त्रिसंध्यादौ तथैव च ॥ गुरुभक्तियथा प्राह वर्षाकालातिरेकतः ७९५ एकत्र च वसेन्नैव तत्र रागादिवर्जितः ॥ अलाभेन विषादी स्यात्लाभश्चैनं न हर्षयेत् ७९६ समः शत्रौ च मित्रे च तथा मानापमानयोः ॥ आत्मवत्सर्वभूतानां कर्मणामनसा गिरा ॥ अनुकूलं हि कुर्वाणः प्रतिकूलं न चाचरेत् ७९७ हिरण्यादीनि वस्तूनि वधूस्तद्वन्मनोरमाः ॥ विष्टावन्मनसानित्यं भावयेन्न स्मरेच्च वा ७९८

णसमुच्चयः रक्षार्थमपीतिसंबन्धः एव यतिः ७९१ यमानुष्ठानं दर्शयति न हि सतीति द्वाभ्यां । तृणस्यापि चौर्यं करोति ग्राम्यधर्मो मैथुनं कामं भोगसाधनजातं न परिगृहीयात् संगृहीतं कुर्यात् अपरिग्रहत्वसंरक्षणायेति द्वयोर्र्थः ७९२ । ७९३ नियमादीन् दर्शयति तथेत्यादिना । मायादंभस्तद्वर्तते चेष्टाभावसं शुद्धिलक्षणशोचविपरीतान् कुर्यात् । अनर्थकवाक्यरूपमलापं मोनलक्षणं तपोविरोधिनं न कुर्यादिति । तथा देवो महादेवो नारायणश्च एतौ आदींसंबन्धित्वेन प्रयोजकौ येषाम्तेयमाः स्मरणकीर्तनादयस्तान् कुर्वाणः प्राणायामं च स्वात्मनः प्राणरोधस्य कालेऽपराधादौ कुर्वाणो भवेदित्यर्थः ७९४ वेदांतेति । वेदांतश्रवणं त्रिकालस्नानं यथा गुरुः प्राह तथा अनुष्ठानरूपां गुरुभक्तिं च कुर्वाणो वर्षाकालमिन्नेकाले एकत्र न वसेत् तत्र वासदेशे रामद्वेषवर्जितो भवेत् स्फुटमप्यत् ७९५ ७९६ सम इति स्पष्टम् ७९७ कान्ताः कनकादीनि च काकविष्टावहुराद्वैपत्वेन पश्येदित्याह हिरण्यादीनीति ७९८

आत्मिदं च विषयमप्यति ॥ अतुल्यमिति ॥ अतः सर्वमनसं च विषयैः कृत्वाऽनृतम् असत्पार्थिवविषयकत्वेनानृततामापन्नमिति यावत् तस्य जेवितिसंबन्धः ॥ तथा लोकाणां पदे जनमनुकूलनेन स्वहिम
मप्ययोत्पादनं तस्य श्रुतीन्वयापाराजकुप्यत् तथा विवेकेन परिहृतात्मभावं स्वदेवं शवा विवृणोष्येति विषयः ॥ ८१२ ॥ शरीरात्पुत्राभूतस्य आशान्तरवैशिष्ट्यं प्राप्यमित्यभिप्रेत्यनस्तुतिरित्यादिवा
क्यार्थमाह नस्तुतिरिति ॥ न किञ्चित्स्तुतिः कर्तव्यतया परस्य स तथा एवं न नमस्कार इत्यत्रापि नैकधेति वज्रशब्देन समासः चलाचलोऽस्थिरो नि केतो वासी यस्य तथा भूतत्वाद्यादृच्छिको यदृच्छाया
स्वेरिताया हेतोः समायत आकस्मिक इति यावत् एतादृशस्वभावो यतिर्भवेदित्यर्थः ॥ ८१३ ॥ न चार्हं चेति ॥ किञ्चिदपि न चार्हं न पूजयेत् कस्यापि विवर्जनं निषेधपर्यवसायिदोषकीर्तनं न कुप्यत् तथा
त्मव्यतिरिक्तस्य प्रकाशकान्मंत्राजजयेत् तस्य ध्यानमुपासनं च न कुप्यदिति ॥ ८१४ ॥ लक्ष्यमिति ॥ व्यापाराणां कर्मणां मध्ये किञ्चिदपि लक्ष्यमवश्यमिदं प्रयाकर्तव्यमित्यभिप्रायविषयीभूतं नास्ति अ
लक्ष्यं हेतुत्वाभिमतं च नास्ति सर्वस्यात्मत्वेन दर्शनादिति भावः ॥ ८१५ ॥ न पृथगित्यादिवाक्यार्थमाह आत्मज्ञ इति ॥ आत्मनो व्यतिरिक्तमात्मव्यतिरिक्तभावावगाहिदेवं ज्ञानमस्य परमं हंसस्य ना
स्ति तथाऽभेदवदभेदावगाहिचवेदं नास्ति तथास्य समदर्शिनोऽखं वात्मदर्शिनः प्रयोजनमिष्यमाणं नास्ति अहमादिभेदादित्यादित्यर्थः ॥ ८१६ ॥ अनिकेतोऽयं प्रतिष्ठे ब्रह्मणि स्थित इति व्युत्पत्तिक

अनृतं त्वचनं तद्वन्मानसं विषयैरपि ॥ लोकरंजनमुख्यांश्च त्यजेत्सर्वात्मनायतिः ॥ विष्णुत्रकुणपैस्तुल्यं शरीरं सर्वविलोकयेत् ॥ ८१२ ॥ नस्तुतिर्न नमस्कारो निःस्व
धाकार एव च ॥ चलाचलनिकेतस्तुत्यतिर्यादृच्छिको भवेत् ॥ ८१३ ॥ न चार्हं च प्रकुर्वीत न कस्यापि विवर्जनम् ॥ मंत्रांश्च न जपेन्नैव ध्यानं कुर्वीत कस्यचित् ॥ आ
त्मनो व्यतिरिक्तस्य नापि चोपासनं घटिः ॥ ८१४ ॥ लक्ष्यं तस्य न किञ्चित्क्याद्यापारेषु यतेऽसदा ॥ अलक्ष्यं च न किञ्चित्तु बालवत्समदर्शिनः ॥ ८१५ ॥ आत्मनो व्यति
रिक्तं न वेदं न नाप्यभेदवत् ॥ प्रयोजनं किमप्यस्य विद्यते समदर्शिनः ॥ अहंत्वं सर्वमित्यादिभेदोप्यस्य न विद्यते ॥ ८१६ ॥ सर्वेषां मात्मभूतं यदाश्रयेण विवर्जितम् ॥
ब्रह्मतत्स्थितिहेतुः स्यादस्य नित्यं महात्मनः ॥ ८१७ ॥ सुवर्णादीनि वस्तूनि सुवर्णं च विशेषतः ॥ रागतो न स्पृशेन्नैव पश्येत्कुर्यान्न च ग्रहम् ॥ ८१८ ॥ स्पर्शनात्पुष्कसस्त
स्य चंडालो दर्शनादपि ॥ आत्महा च भवेदेव तत्परिग्रहतः सदा ॥ ८१९ ॥ आत्मन्यब्रह्मते सर्वं निहतं स्याच्चराचरम् ॥ सर्वरूपो यतः स्वात्मा सर्वेषां मिह देहिनाम् ॥ ८२० ॥
दांतः सर्वेन्द्रियः शांतमानसो विगतस्पृहः ॥ उपवीतं शिखांतद्वज्ज्ञानमेव दधद्भवेत् ॥ यस्माद्ब्रह्मोपनिषदि श्रूयते न्यत्र चेदं शम् ॥ ८२१ ॥ हृदिस्था देवताः सर्वा हृदि
प्राणः प्रतिष्ठितः ॥ हृदि ज्योतिः परंतद्ब्रह्म त्रिवृत्सु त्रिमिदं स्मृतम् ॥ ८२२ ॥

स्यानिकेतस्थितपदस्यार्थमाह सर्वेषामिति ॥ यत्स्वप्रतिष्ठं सर्वान्मकं ब्रह्म तत्रैवा रूपविदुषो ब्रह्मभूतस्य स्थितिरित्यर्थः एतेन मन्त्रादोममत्वं निषिद्धम् ॥ ८१७ ॥ सुवर्णप्रादा विप्रहवारकवाक्यस्यार्थमा
ह सुवर्णादीनीति ॥ रागतो रागेण एतेन चिह्नालाविष्यत्प्रमावेन रूपं न दोष इति सूचितम् ॥ ८१८ ॥ तत्र दोषमभिप्रेत्यति स्पर्शनादिति ॥ रागेणाहिरण्यादिस्पर्शात्पुष्कसो निषादाच्छूद्रां जातः संक
रजातिस्तत्सु लघो भवति चंडालो ब्राह्मण्यां शूद्रा जातः तत्परिग्रहतः सुवर्णादि संप्रदायति रात्मघाती भवेदिति ॥ ८१९ ॥ आत्मघातस्य सर्वानर्थमप्यत्वं दर्शयति आत्मनीति ॥ आत्मनः सर्वरूपत्वात् सदा
ते सर्वेन्द्रियांतर्भवतीत्यर्थः ॥ ८२० ॥ दांतंति ॥ वैराग्यममदमेः संपन्नः स नृपरमहंस उपवीतं स्याने शिखास्थानेषु तत्त्वज्ञानमेव दधद्भवेत् न वेदं ज्ञानरूपेणोपवीतं शिखयोर्धारणमप्राप्याणिकं
ब्रह्मोपनिषदि भान्यत्र परमहंसोपनिषदि चारुणिकोपनिषदि च श्रूयमाणत्वादित्यर्थः ॥ ८२१ ॥ तत्र ब्रह्मोपनिषदतानामुक्तार्थपरावाक्यानामर्थमाह हृदिस्था इत्येकादशभिः ॥ उपवीतस्योपादानभू
तं सूत्रं स्मृतिपुत्रिवृत्तिप्राप्तिगुणत्वेन न वतं वात्मकं मिसिद्धं तद्विदुषो हृदयनिष्ठत्वात्मकमेव तथा हि सर्वाः समष्टिरूपत्वेन सर्वात्मभूता देवता ईश सुब्रह्मा दृष्टं जादृष्टं हृत्कमले स निहिताः आत्मत्वेन वेदां-

तेषु तत्प्रसिद्धेः तथा प्राणापानौ तत्संस्थात्प्रकोष्यामश्चेत्येवं त्रिविधः प्राणोपि हृदि स्थितः । तथा स्थूलसूक्ष्मकारणलक्षणोपाधिभेदेन विधादिसंज्ञतामाध्यामानं परैर्योतिश्चिदात्मतत्त्वमपि सर्वसत्तामद-
त्वात् श्रुतौ प्राणपदोक्तं हृदि स्फुटम् । एवं प्रत्येकं त्रिविधानां देवताप्राणज्योतिषां समुदायो न वतंत्वात्मकसूत्ररूपः सिद्ध इत्याशयः ८२१ यज्ञोपवीतमिति । यथान्वतं तु मयसु त्रात्प्रादुर्भूतो भावो यज्ञा-
दिकर्मांगभूतं यज्ञोपवीतमित्युच्यते । तथा प्रोक्तं त्रिवृत्सूत्रानुसंधानेन प्रादुर्भूतमखंडं चैतन्यं ज्ञानयज्ञांगभूतं यज्ञोपवीतमित्युच्यते । यज्ञोपवीतं परममित्यादि मंत्रस्यापि तत्रैव मुख्यपट्टस्यासमन्वयात् । तत्र
हिसहजपदेन स्वाभाविकत्वं मुक्तं प्रतिमुच्यते न तूपाधिविमोक्त इति । पथतश्चैतन्यरूपं यज्ञोपवीतं हृदि तिष्ठतीति निर्धारितं ततः सुधीः शास्त्रोक्तसंश्लेषणं पूर्वकं बहिः सूत्रं बाह्यद्रव्यसाध्यमुपवीतं त्यजेदित्य-
र्थः ८२३ यदक्षरमिति । बहिः सूत्रं तदुपलक्षितं दृश्यजातं च तस्य क्तापदक्षरमाकाशांतं पंचाधिष्ठानं भूतं परं ब्रह्मतत्त्वं सूत्रमिति धारयेन्निश्चिनुयादिति । कथं तत्र सूत्रपदप्रवृत्तिरित्याकांक्षाया माह सूचना-
दिति । सूचनात्प्रकाशनाद्धेतोः सूत्रमिति नाम प्राहुः । लोके तं तवोपि स्वांतर्गतं पट्टमकाशनात् सूचयतीति सूत्रमिति व्युत्पत्तिकेन सूत्रपदेनोक्तास्तथा स्वांतर्गतं जगत्पट्टमकाशकत्वात् परंपदं ब्रह्म सूत्रं सत्तमि-
त्यर्थः । एतद्विज्ञानफलमाह तत्सूत्रमिति । वेदः शब्दराशिस्तु स्य पारमगोचरमपि प्राप्तः सर्वज्ञ इति यावत् ८२४ सूत्रशब्दस्य तत्त्वादिपुरुषत्वेऽपि धारकत्वं लक्षणगुणेऽपि च सत्त्वं प्रवृत्तिं निश्चित्य तत्प-
रो भवेदित्याह येनेति । येन सर्वाधारणचिदात्मना सर्वदृश्यजातं प्रोक्तं पार्श्वस्थितमिति शेषः । तद्वस्तु सूत्रत्वेन धारयेत्योगीतत्त्वं पदार्थेऽप्यदर्शनी । तत्र साधनसंपत्तिमाह योगविदित्यादिपदं

यज्ञोपवीतं चैतन्यं हृदि तिष्ठति यत्ततः ॥ सश्लेषणं कृत्वा बहिः सूत्रं त्यजेदुधः ८२३ यदक्षरं परं ब्रह्मतत्सूत्रमिति धारयेत् ॥ सूचनात्सूत्रमित्याहुः सूत्रं नाम परं प-
दम् ॥ तत्सूत्रं विदितं येन सविप्रो वेदपारगः २४ येन सर्वमिदं प्रोक्तं सूत्रे मणिगणा इव ॥ तत्सूत्रं धारयेद्योगी योगवित्तत्त्वदृष्टिमान् २५ बहिः सूत्रं त्यजन् विद्वान् योग-
मुत्तममास्थितः ॥ ब्रह्मभावमिदं सूत्रं धारयेद्यः सचेतनः २६ धारणात् तस्य सूत्रस्य नोच्छिष्टो नाशुर्चिर्भवेत् ॥ सूत्रमंतर्गतं तेषां ज्ञानयज्ञोपवीतिनाम् ॥ ज्ञानमेव
परं तेषां पवित्रं ज्ञानमुच्यते २७ अग्रेऽपि शिखा तद्वयस्य ज्ञानमयी शिखा ॥ सश्लेषोऽप्युच्यते विद्वान्नेतरे केन धारिणः २८ कर्मण्यधिकृता ये वै वैदिके ब्राह्मणादयः ॥
तौ वै धार्यामिदं सूत्रं क्रियांगंतद्विवैस्मृतम् २९ शिखा ज्ञानमयी यस्य तु उपवीतं च तन्मयम् ॥ ब्राह्मण्यं सकलं तस्यैव ब्रह्मविदो विदुः ८३०

येन । योगोऽष्टांगः अमृतनादोक्तपडंगो वा तदेता तत्त्वदृष्टिर्नित्या नित्यवस्तुविवेकस्तद्वानितितत्त्वार्थः ८२५ उक्तवैचारिकं संसति बहिः सूत्रमिति । उत्तममैक्यदर्शनलक्षणं योगमास्थित आलं-
क्यस्थितो विद्वान्कुशलो यो बहिः सूत्रं त्यक्त्वा इदं वर्णितं सूत्रं धारयेत् स एव चेतनो लब्धचेतनत्वं फल इतरे तु विद्वांसोऽपि रंगकुड्या इमं समाहृत्यर्थः कीदृशमिदं सूत्रम् । ब्रह्मभावं ब्रह्मणो भावः प्रादुर्भावरूपास-
त्ताय तत्र तथा ८२६ उक्तसूत्रेण सदा पवित्रता भागे भवतीत्याह धारणादिति । येषामुक्तं सूत्रमंतर्गतं हृदि प्रकाशमानं भवेत् तेषां ज्ञानयज्ञोपवीतिनां ज्ञानमेव परं प्रधानं न कर्म तेषां शरीराद्येन सांपा-
त्रं शोधकमपि ज्ञानमेवेत्यर्थः । तथा च स्मृतिः ' न हि ज्ञानेन सह शम् ' इत्यादिः ८२७ उपवीतं न्यायं शिखायां दर्शयति । अग्रेऽपि वेति । यथाग्नेः शिखा अग्नेः स्वरूपा दन्त्यान भवति तथा यस्य नित्यविज्ञान-
रूपा शिखा स्वरूपा दन्त्यान भवति स एव मुख्यः शिखी । ज्ञानस्य शिखा त्वंच शिरसि मूर्ध्नि निरुपाता इति व्युत्पत्त्या पृथोदरादित्वाच्च निष्पन्नेन शिखाशब्देन सर्वोत्तमत्वाभिधानादुत्तमत्वगणयोगाद्वा बोध्यम्
इतरे ज्ञानहीनास्तु न शिखिनः । केशधारित्वस्य स्त्रीशूद्रादावतिप्रसक्तत्वेन शिखित्वा प्रयोजकत्वादित्यर्थः ८२८ तर्हि सर्वैर्बाह्यशिखोपवीतेहा तन्व्ये इति चेन्न । यादृशोपलक्षितस्याप्येन बाह्यकर्माधिकारि-
भिस्तत्तत्कर्मांगत्वेन बाह्योपवीतादीनां धारणमेव कर्तव्यमित्याह कर्मणीति । विधायं विज्ञेयेण धार्यं इदं बाह्यम् ८२९ उपवीतस्य मुख्यत्वगीणत्वाभ्यां तत्प्रमुक्तब्राह्मणस्यापि मुख्यत्वगीणत्वे-
दर्शयन् मुख्यं ब्राह्मण्यं ज्ञानिनामाह शिखेति । यस्य पुरुषस्य शिखा उपवीतं चेत्तत्प्रमुक्तब्राह्मणस्यैव तस्यैव ब्राह्मणत्वं सकलं गुणो मुख्यमित्याह । इत्यर्थे वेदात्तत्वं विदुः प्रादुर्भूतः ८३०

तमेतन्मात्राभावेनयदस्यप्रत्ययतिमात्रमिहसर्वमिति चेत्तद्विषयाकाराद्युच्यते ॥ इदमिति । इदंज्ञानरूपमप्यतीतपरमं सर्वोत्कृष्टपरायणं ब्रह्मरूपेण सर्वविद्यानभूतं च यद्व्यवहितं येन विदुषा स्वात्मसाक्षात्कारलक्षणं व्यापारेण विधृतं स विद्वानेवोपवीती प्रशस्तोपवीतवान् भवेत् । न केवलमेतावदेव फलं किंतु सर्वोत्तमभावोपीत्याह यद्वेति । यतः स देहिकर्तुं कंषंरूपस्तथाप्यज्वायामागच्छेत् रूपमस्य विद्वान् भवेत् एतदुपलक्षणं पदार्थातिरात्मताया अपीति ८३१ ज्ञानात्मकोपवीतादिलक्षणं ब्रह्मण्यं परमहंसेनावश्यं संपाद्यमित्यर्थस्य दण्डोदाहरणेन प्रदर्शनं परंपरमहंसोपनिषदाक्यमवतारयति संन्यासेपिति । संन्यासे प्रविचारणलक्षणे कृतेपिवैणवेदण्डेधारितेपि च सत्यस्य यत्तेजानं विना दंडित्वं दंडमात्रेण न भवति यतः परमहंस्यमप्रतिपादिकाश्रुतिरूपनिषदेवमाहेति ८३२ एवं कथमित्याकांक्षायां तद्वाक्यं पठति ज्ञानेति । ज्ञानरूपो दंडः एकदंडोपरमहंसः सर्वाशीविषयलंघः स्फुटमन्यत् एतेन खल्वहं ब्रह्मसूत्रमित्यादिकारुणिकवाक्यार्थोपिसंगृहीत इति बोध्यम् ८३३ फलितमाह यस्मादिति । यस्मादेवं श्रुतयः प्रतिपादयंतितस्मादमुना परमहंसेन ज्ञानं श्रवणादिद्वारा संपाद्यमिति तच्च ज्ञानमेकविषयकमेवेत्याह आत्मन इति ८३४ पारमहंस्यसंपाद्यस्य ब्रह्मात्मैक्यज्ञानस्याभिनवपरंपरस्य यमेवावस्थितिरित्यादि परमहंसोपनिषदाक्यंतस्यार्थमवतारणपूर्वकमाह आत्मनो ब्रह्मेति सप्तभिः । कृतीकृतार्थः ८३५ अवतारितवाक्यार्थं दर्शयति अविद्ययेत्यादिना

इदं यज्ञोपवीतं तु परमं यत्परायणम् ॥ सर्वदा विधृतं येन विदुषा स्वात्मबोधतः ॥ स विद्वानुपवीतीत्याद्यज्वायज्ञश्च देहिनाम् ८३१ संन्यासेपि कृते तद्विधृतं वैणवेपि च ॥ दंडेनैव तु दंडित्वं मुख्यं ज्ञानं विना भवेत् ॥ यस्मात्परमहंसारुणाश्रुतिरेष जगौ हि सा ८३२ ज्ञानदंडो धृतो येन एकदंडोऽस्य उच्यते ॥ काष्ठदंडो धृतो येन सर्वाशीज्ञानवर्जितः ॥ स याति नरकान् घोरान् महारौरवसंज्ञकान् ८३३ यस्मादेवं ततो ज्ञानं करणीयं स दामुना ॥ आत्मनो ब्रह्मणो येन भेदधीनैव जायते ८३४ आत्मनो ब्रह्मरूपत्वमसकृत्कथितं मया ॥ तुभ्यं पुनश्च वक्ष्यामि ज्ञानाद्यस्य कृती भवेत् ८३५ अविद्यया सदा शून्यं परब्रह्मेति कीर्तितम् ॥ आनंदात्मस्वरूपं यत्स्वस्मिन्नेव सदा स्थितम् ८३६ अद्वयं भेदगंधेन रहितं तत् एव हि ॥ पूर्वेदोषविनिर्मुक्तं निश्चलं गगनोपमम् ८३७ इदमेवाह मात्मा स्मीत्येतन्मे स्थानकं परम् ॥ इदमेव स्वयं ज्योतिर्मतो भेदविवर्जितम् ८३८ इदं शिखोपवीतं च तथा दंडक एव च ॥ न ब्राह्मे वैणवो दंडो मुख्यो मेद्यकदाचन ८३९ पूर्णानंदैकरूपे स्मिन् न्यदैवमवतिष्ठते ॥ कृतकृत्यस्तदापश्येत्परंब्रह्मात्मरूपतः ८४०

यमित्यवधारणरूपत्वेनाविद्यया सदा हीनमिति कीर्तितं तद्ब्रह्म आनंदमय आत्मन्येवैक्येन सदा स्थितं न तदस्थमित्यर्थः ८३६ अद्वयमिति । कीदृशं तद्ब्रह्म प्रशंसितं सर्वभेदत्वाद्द्वयम् अतएव सर्वविकारेः क्रियाया च वर्जितमिति ८३७ इदमेवेति । यदविद्यया सदा शून्यमित्यादिना वर्जितं तदिदमपरोक्षं ब्रह्ममेवास्मि आत्मत्वादिति पूर्वोक्तसंबन्धः तत्र आत्मरूपाद्भिन्नत्वे हि ममानात्मत्वं स्यादिति भावः । अभेदफलमाह एतन्मे इति । तथेदमेव तत्त्वं मम परं सर्वोत्कृष्टस्थानकं भिषं स्थानम् अनुकंपायां कन् स भूमा कस्मिन् प्रतिष्ठितः स्वमहिम्नि इति श्रुतेः तथा इदं तत्पदार्थभूतं तत्त्वं मतो भेदविवर्जितं स्वयंप्रकाशत्वात् न हि प्रत्यग्भिन्नस्य हृदयस्य स्वयंप्रकाशत्वं संभवतीति भावः ८३८ न केवलमुक्तं ब्रह्म मम स्वरूपमेव किंतु मम सर्वोपकरणात्मकं तदुपलक्षितं सर्वप्रपंचात्मकं चेत्पाह इदं शिखेति । इदं ब्रह्मेव ज्ञानात्मकं मम शिखादिरूपमित्यर्थः तत्र ज्ञानरूपब्रह्मण एव सविलासा ज्ञानदमनामुख्यं दंडत्वं काष्ठमयस्य तु मनो नियमनस्मारकस्य गौणतया इत्याह न ब्राह्म इति । ब्राह्मः ब्राह्मणं प्रतिधारणीयत्वेन विहितः ८३९ उक्तभावनाफलं नृसत्ताक्षात्कार एवेत्याह पूर्णेति । कृतकृत्यो निवृत्तकर्माधिकारः सत्परंब्रह्मपश्येदात्मरूपतयेत्यर्थः ८४०

तन्नित्यबोधइत्यस्यार्थमाह सूरयइति । यद्ब्रह्मविदुषांपरोक्षसर्वत्रव्याप्तमानंदरूपत्वेनपरमंसर्वोत्कृष्टपदमन्वेषणीयं वस्तु यथाविदुषामपि हृदिस्थितं सज्ज्योतिःसर्वार्थप्रकाशकं तस्याज्ञायमानत्वं
लक्षणनिर्लीनत्वेनप्रकाशकत्वेदृष्टांतश्रुतः तद्विस्वरूपसदवप्रकाशयतीत्यर्थः ८४१ त्वंपदार्थशोधनमावाप्तेनब्रह्मप्रतिपादिकायाब्रह्मोपनिषदोर्थवर्णयति आत्मनइत्यूनानिज्ञातश्लोकैः । त्वंपदा
र्थस्यप्रत्ययूपस्यावगतिःस्फुटत्वंतदर्थब्रह्मोपनिषदुक्ताश्रतसोऽवस्थाःशृण्विति ८४२ निरवस्थइति । अयंचवस्तुतो निरवस्थः अवस्थास्थपारिणाप्ररहितोपिमायावशेनताः प्राप्नोतीत्यर्थः तत्रतु
रीयस्यपरमार्थत्वेपितुरीयतायाः पूर्वापेक्षत्वेनकल्पितत्वमितिभावः ८४३ तासामिति । तासामवस्थानांजाग्रदादीनां वतसृणानांभ्यादीनिक्रमेणस्थानानिबोध्यानीत्यर्थः ८४४ नाभेरिति ।
नेत्रस्थंजागरंविद्यादित्यन्यत्रोक्तेस्तदुपसंहारेणनाभिनेत्रपर्यंतदेशेविज्ञानशक्त्युपाधिकीर्वाण्यदाविशेषतःस्थितोभवतितदाविश्वसंज्ञाप्रयोजिकांजागरावस्थांभजतेइतिप्रथमदलार्थः हृत्कमलेतिघ्न
प्राज्ञत्वप्रयोजिकांसुपुसिकंठेतैजसत्वप्रयोजकंस्वप्नमूर्द्धनितुसमाधिनातिष्ठस्तुरीयतांभजतइत्यर्थः ८४५ अत्रजागरणइति । क्रमोविवक्षितः देवताअधिदेवरूपाणि तथाचजागरणशालिनोविश्व

सूरयोयत्तुपश्यंतिव्याप्तंतत्परमंपदम् ॥ चक्षुर्वदेहिनांज्योतिःस्वप्रकाशंहृदिस्थितम् ८४१ आत्मनोस्यावगत्यर्थत्वंपदार्थस्यतेधुना ॥ ब्रह्मोपनिषदिप्रोक्ताअ
वस्थाःकथयाम्यहम् ८४२ निरवस्थःपुमानेषआनंदात्मास्वयंप्रभः ॥ मायामयीरवस्थास्ताश्चतुर्धायातिसर्वदा ८४३ तासांस्थानानिचैतानिकथितानिमनी
षिभिः ॥ नाभिश्चहृदयंतद्वत्कंठोमूर्द्धातथैवच ८४४ नाभिर्नेत्रांतमुद्दिष्टस्थानंजागरणेसदा ॥ सुप्तिस्वप्नतुरीयाणिहृदिकंठेचमूर्द्धनि ८४५ अत्रजागरणेस्वप्नेसु
प्तौचैवतुरीयके ॥ ब्रह्माविष्णुश्चरुद्रश्चपरमात्माचदेवताः ८४६ परमात्माचतुर्थोवैसर्वदेवादिरूपभाक् ॥ कार्यकारणहीनोयमवाङ्मनसगोचरः ८४७ आनंदा
त्मास्वयंज्योतिःसत्कोवेदेवादिभिः ॥ यस्मिन्नलोकाःकर्मफलंनलोकाभेदवर्जिते ८४८ देवावेदास्तथायज्ञातातापिचपितापिच ॥ स्नुषेत्यादिममाध्यासा
नस्युस्तेप्यत्रलोकवत् ८४९ चंडालःपुष्कसस्तद्वत्संन्यासीचवनीतथा ॥ इत्यादिकोयमध्यासोममचास्तिस्वभावतः ८५० अथमस्तूतमोवाहमेतानिकरणा
निमे ॥ दुःखस्यचसुखस्यापिइहवापिपरत्रच ८५१ सुखंवाप्यथवादुःखंभेदश्चैवप्रकीर्तितः ॥ संसारोयमपार्थोयंमयितुर्येनविद्यते ८५२ एकमेवतुतद्ब्रह्मपरंनि
र्वाणसंज्ञितम् ॥ विशुद्धचेतसानित्यंभातिस्वेनैवतेजसा ८५३

स्यब्रह्माविराडूपोऽधिदेवंस्वप्नस्यविष्णुर्हिरण्यगर्भरूपःसुप्तेरुद्रस्तुरीयस्यपरमात्मेत्यर्थः ८४६ तत्रपरमात्मारूपंयथाश्रुतिप्रतिपादयत्युपादानायपरमात्मेत्यादिना । यश्चतुर्थःपरमात्मासमाय
यासर्वरूपोवस्तुतःकार्यादिविशेषरहितोवागाद्यगोचरश्चबोध्यइत्यर्थः ८४७ आनंदात्मेति । तथासस्वयंप्रकाशानंदरूपउक्तः तत्रहेतुतयाऽद्वितीयत्वमाह यस्मिन्निति । यस्मिन्कर्मफलरूपालो
काविषयाःनलोकाः लोकभावंपरित्यजंतिभेदवर्जितत्वादित्यर्थः ८४८ देवाइति । यथालोकैरत्रतुरीयेस्वभावस्त्यक्तस्तथादेवादिभिरपिसत्यज्यते यतस्तेममत्वपदार्थस्यसंबन्धिनाऽध्यासाआ
रोपितरूपाभवंतिनवास्तवाइत्यर्थः ८४९ चंडालइति । ब्राह्मण्यांक्षत्रियायांचक्रमेणशूद्राजातौचंडालपुष्कसौ चंडालांताजातयःसंन्यासादयआश्रमाश्चात्रतुरीयेमत्स्वरूपेनसतीति ८५० अ
थमइति । अथमादिःकर्तृविशेषरूपेदिकामुष्मिकमुखादिसाधनरूपःसुखादिकलरूपश्चयस्यभेदउक्तःसंसारोयमपितुरीयेनास्तीतिद्वेयार्थः ८५१ । ८५२ एकमिति । निर्वाणनिर्गतंवाणं
रितंयित्वासाधनरूपंयथासंज्ञिर्वाणसंज्ञंशुचिपार्थक्यंज्योतिघ्नमासीति ८५३

रिपयि... ॥ अत्रतुरीयेऽप्युपादयः केपिन ईशतेनियमनं कर्तुं न शक्नुवतीत्यर्थः ॥ ८५४ ॥ मतिबुद्धादिपदार्थमाह यथेति । यस्तैकोपिकोऽपि ज्ञानातिसर्वज्ञः सन् सर्वविद्याफलभूषणादीनां कैक
योभावरूपं प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ यो यो देवानां प्रत्ययमुपेत्यादिश्रुत्युक्तसर्वविद्यापदमथमाद्वितीयायै इति भावः ॥ ८५५ ॥ उपवीतमर्थस्य प्रदर्शितार्थत्वात् समतिक्रम्य एको देव इत्यादिर्मन्त्रार्थमाह जग
दीश इति । ॥ जगद्वैश्वश्रुताभ्रमप्रमयोराश्रयो जीवश्च एवं रूपं दृश्यं द्रव्यमस्माभिर्मायामोहितैरेव कल्पितं वस्तु तत्स्वप्नपुरुषेणास्ति यतोऽयं काष्ठेष्वग्नितत्सर्वोपाधिपुगूढ एव श्रमवति तस्योपाध
यस्तु जरायुजादिवतुर्विधभूतरूपाः तत्र भूतविशेषणस्य कार्यकारणरूपित्वस्यायमर्थः ॥ दृष्टादृष्टद्वारा पूर्वदेहं प्रति कार्यत्वमुत्तरदेहं प्रति च कारणत्वमिति द्वयोरर्थः ॥ ८५६ ॥ ८५७ ॥ सर्वेति । आका
शवत्सर्वव्यापी बुद्धेरपिशब्दात् कारणशरीरस्याप्यंतरामध्ये प्रत्यक्त्वेन स्थितस्तथा सर्वभूतानिराजवदधिष्ठापवशीकृत्य अत्र एव भूतेषु स्थितः ॥ ८५८ ॥ मध्यस्थ इति । मध्यस्थः साक्षी । चेतुपदार्थमाह
चिद्धन इति ॥ ८५९ ॥ तृचप्रत्ययान्तं चेतुपदंतस्य ज्ञानरूपस्य ज्ञानाश्रयत्वं वक्तुं क्षमते प्रमेयतंत्रत्वात् त्रिगुणपदसमभिव्याहाराच्चेत्याशयेनाह चेतन इति । चेतनश्चेतन्याश्रयवाचकेन चेतुपदेनोक्तोऽपि चे
तन्येच्छादिगुणाश्रयोनभवति निर्गुणत्वाद्वितीयत्वाच्चास्मिन्गुणगुणिभावस्यासंभवादित्यर्थः ॥ ८६० ॥ एको वशीत्यादिमंत्रपूर्वाद्धेत्यर्थमाह स्वामीति । यत्पतः स्वरूपमेव बहुधा कुरुतेऽतः सर्व

ऋषयः पितरो देवास्तथान्येऽपि महौजसः ॥ तत्र केपीशतेनैव तुर्ये देवे महेश्वरे ॥ ८५४ ॥ यश्च ज्ञानातितदेवं सर्वज्ञः कोऽपि कर्हिचित् ॥ ऋष्यादीनां भवेन्नैव किं करोयमनाथवत्
८५५ जगदीशस्तथा ज्ञाता ह्यस्माभिः कल्पितं द्वयम् ॥ वस्तुतो नैव तद्वैतं पुरुषे विद्यते यतः ८५६ ॥ एक एव स्वयं ज्योतिर्गूढः काष्ठाग्निवत्सदा ॥ चतुर्विधेषु भूतेषु कार्य
कारणरूपिषु ८५७ सर्वव्यापी यथा काशो बुद्धेरप्यंतरास्थितः ॥ अधिष्ठाप्य च भूतानि वसत्यत्र सराजवत् ८५८ ॥ मध्यस्थ इव भूतानां व्यापाराननुपश्यति ॥ चिद्धनः
केवलो जाड्यलेशेनापि विवर्जितः ८५९ ॥ चेतनोऽपि पुमान्नायं चैतन्यादिगुणः सदा ॥ स्वाभावान्निर्गुणोऽस्माद्धेदगंधविवर्जितः ८६० ॥ स्वामी सर्वस्य जगतः सर्वदा यो
नियामकः ॥ एकमेवात्मनो रूपं कुरुते बहुधा च यत् ८६१ ॥ तस्यात्मनोऽत्र विज्ञान उपायं प्राहुरीदृशम् ॥ स्वदेहं वापि बुद्धिवाह्यरणिप्रविचिंतयेत् ॥ चतुर्मात्रंतथोक्तार
मात्मानमुत्तरारणिम् ८६२ ॥ मात्रापादाद्यभेदेन ध्यानेन मथनेन हि ॥ अभ्यस्य तोयमात्मा स्यान्निगूढः प्रकटः सदा ८६३ ॥ अरण्योर्मथनाद्यद्वयिः सर्वप्रदाहकः ॥ अ
विश्वासो न कर्तव्य आ विर्भावे निजात्मनः ८६४ ॥ यथायंत्रादिपीडात उपायाल्लभ्यते नृभिः ॥ तैलादिकंतथात्मापितपः सत्यादिसंयुतैः ॥ आत्मज्ञैर्लभ्यते शश्वद्बुद्धौ स्वं
स्य निजात्मतः ८६५ ॥ जीवतां परिगृह्यायमानं दत्त्मा स्वयं प्रभः ॥ संसारे वर्तते ज्ञातो जीवोऽजीवः प्रजायते ८६६

स्य स्वामी नियामक इति यावत् विकारस्य उपादानाधीनतायान्याय्यत्वादिति भावः ॥ ८६१ ॥ आत्मानमित्यादेरर्थमाह तस्येति । तस्यात्मनः साक्षात्कारेऽयमुपाय उक्तः अयं कः आत्मपदोक्तं
देहादिसंघातबुद्धिवाऽधरारणिचिंतयेत् अकारोकारमकारादमात्रारूपमात्राचतुष्टयशालिनं प्रणवमात्मानं मात्राभिर्विश्वेत्यादिचतुरवस्थस्यात्मनः प्रतिपादकमृत्तरारणिचिंतयेदिति ॥ ८६२ ॥ मात्रे
ति । पादाविश्वाद्यस्तुरीयाः प्रत्येकमधिदेवादिभिर्नामां ह्रस्वप्रोक्तास्तेषां मात्राभिर्पयाक्रमभेदेन चित्तनमेव मथनं प्रकृत्यादित्वात्तृतीया तथा चोक्तध्यानात्मकमथनरूपाभ्यासेनायमात्मा
गूढोऽपि प्रकटः स्यादत्र न संशय इति द्वयोरर्थः ॥ ८६३ ॥ ८६४ ॥ तिलेष्वित्यादेरर्थमाह यथेति । यथायंत्रादिना निपीडनमथनादिरूपोपायवद्भिस्तैलवृत्तचलभ्यते तथा तपःसत्यविवेकाद्युपाय
वद्भिर्बुद्धिसाध्यात्मापि निजात्मतः स्वरूपत्वेन निजात्मभिरिति पाठे निजस्वरूपे आत्मानोऽप्येवाप्यन्ते तथातोरित्यर्थः ॥ ८६५ ॥ ज्ञेयत्वादेरर्थमाह जीवतामिति द्वाभ्यां । अयमात्माऽविद्यया जीव
त्वं परिगृह्य संसारे जाग्रदादिरूपे भ्रमति ज्ञातस्तु पूर्वजीवोऽपि सन् अजीवो ब्रह्मरूपः प्रजायते इत्यर्थः ॥ ८६६

जाग्रदाद्योऽवस्थास्तद्वताः पदार्था उपलक्षितास्तेऽनेनैव कल्पिता इति स दृष्टांतमाह ऊर्गेति । अतिसंहरति ८६७ ज्ञेयप्रतिपादकर्मण्यवाप्त्यप्रवतारयति अजीवनेति । यदाऽद्वयमात्मानं पश्येत्तदेवाजीवता ब्रह्मताऽस्य भवतीत्यर्थः ८६८ अस्यात्मनो विज्ञानमप्यविषयतया आनंदरूपतया चेत्पाह य इति । वाचःवागादौ द्विधा गिगनश्च एतात्प्रमाण्या विषयीकृत्य यतो निवर्तते यतश्च ज्ञाता जीवस्यानंदत्वमानंदरूपत्वं प्रकटीभवति तज्ज्ञात्वा बुधो विवेकी मुच्यते मुक्तो भवतीत्यर्थः ८६९ उतराकांक्षामुत्थापयन्नुपसंहरवाक्यार्थमाह सर्वेति । आत्मविद्या उपासना तपःशास्त्रोक्तं कर्मताभ्यां कर्मोपासनफलतमकः संसार उपलक्ष्यते तस्य सर्वस्य मूलं कारणं क्षीरे सर्पि रिव सर्वत्रानुगतमात्मानं ज्ञात्वा मनसो निग्रहे कृतं सति विमुच्यते नान्येत्यर्थः क्षीरसर्पि र्दृष्टांतेन च मुक्तस्य पुनर्बाधाभावः सूचितः यद्वा आत्मविद्या च तपश्च एते मूलमादुर्भावसाधनं पश्यतमिति तदुक्तं ' अविद्यया मृत्युंती त्वाविद्यया मृतमश्नुते ' इति ८७० उक्तार्थे मानभूताया ब्रह्मविंदूपनिषदोऽर्थगोडपादवाक्यादिभिस्त्रिचत्वारिंशदधिकलोकशतेनोपबृंहयितुं पाति जानीते एतच्चेति । एतदात्मज्ञानमनो निग्रहयोर्मोक्षप्रयोजकत्वं अमृतविंदुर्नाम ब्रह्मविंदूपनिषत् अमृतब्रह्मशब्दयोः समानार्थत्वात् तत्रयथाप्रतिपादितं तच्छृणु तत्र निग्रहयोग्यमनो निरधारयितुं तद्विध्यं सलक्षणमुच्यते मनोहीत्यादिना । शुद्धिः सत्कर्मोपासनाभ्यां लक्षणः तल्लक्षणं कामनिवृत्तिः कामो विषयरागः ८७१ तत्र शुद्ध

ऊर्णनाभिर्यथातंतून्सृजतेसंहरत्यपि ॥ जाग्रत्स्वप्नेतथाजीवःसृजत्यत्तिचसर्वदा ८६७ अजीवितातदातस्यजीवस्यास्यभविष्यति ॥ आनंदात्मानमात्मस्थं
दास्यमवलोकयेत् ८६८ यतोवाचोनिवर्ततेअप्राप्यमनसासह ॥ आनंदत्वंचजीज्ञस्यतज्ज्ञात्वामुच्यतेबुधः ८६९ सर्वव्यापिनमात्मानंक्षीरेसर्पिरिवस्थितम् ॥
आत्मविद्यातपोमूलंजीवोज्ञात्वाविमुच्यते ॥ मनसोनिग्रहेनित्यंनान्यथाजन्मकोटिभिः ८७० एततेष्टतर्बिदूक्तमहंबक्ष्यामितच्छृणु ॥ मनोहिद्विविधंप्रोक्तं
शुद्धंचाशुद्धमेवच ॥ अशुद्धंकामसहितंशुद्धंकामविवर्जितम् ८७१ मनएवमनुष्याणांकारणंबंधमोक्षयोः ॥ बंधायविषयासक्तंमोक्षेनिर्विषयंस्मृतम् ८७२ यतो
निर्विषयस्यास्यमनसोमुक्तिरिष्यते ॥ ततोनिर्विषयंनित्यंमनःकार्यमुमुक्षुणा ८७३ निरस्तविषयासंगंसंनिरुद्धंमनोहृदि ॥ यदायात्यात्मनोभावंतदातत्परमं
पदम् ८७४ यथास्वप्नेद्वयाभासंस्पंदतेमाययामनः ॥ तथाजाग्रद्वयाभासंस्पंदतेमाययामनः ८७५ अद्वयंचद्वयाभासंमनःस्वप्नेनसंशयः ॥ अद्वयंचद्वयाभासं
तथाजाग्रन्नसंशयः ८७६

स्यमोक्षोपयोगितामन्वयव्यतिरेकाभ्यामाह मनएवेति । बंधोऽहंममेत्यादिस्थितः मोक्षआत्मयाथाभ्यावभासः निर्विपर्ययीतरागंमोक्षप्रयोजकमितिशेषः ८७२ फलितमाह यतइति । यतोविषयरागलक्षणाऽशुद्धिहीनस्यमनसःफलभूतामुक्तिरिष्टावेदविद्धिः ततःशुद्धमनसःसफलीकर्तृनिर्विपर्ययनिरुद्धंकार्यमित्यर्थः ८७३ मनोनिरोधस्यमोक्षपर्यवसायितामेवदर्शयति निरस्तेति । निरस्तेतिविषयेष्वासंगआसक्तिर्येनतत्तथाभूतंमनोपदाहदिनिरुद्धंसदात्मनोभावंस्वभावमंठावाक्यप्रतिपाद्यमेक्यरूपंयातिअवधारयतितदान्मोक्षरूपंपरमंस्वात्कृष्टंपदंप्राप्यफलंसिद्धमितिबोध्यमिति त्यर्थः ८७४ आत्माकारतयामनोनिरोधप्रकारगोडपादैःसोपपत्तिकमुक्तंतद्वाक्यानांप्रापशुउपन्यासेनविज्ञदयतिवथास्वप्रज्ञत्यादिनाअकथंमुखमुत्तममित्येतेनग्रंथेन । यथास्वप्रावस्थायां मनःकर्तृव्याभासंमिथ्याभूतप्राज्ञप्राहकरूपदेताकारंस्वदेविदाकारंभजेतथाजाग्रत्सामीलौपआर्यः जाग्रदवस्थायामपिबोध्यमित्यर्थः ८७५ द्वैतस्यमिथ्यात्वमेवस्फुटयति अद्यमिति । यथाप्रनःस्वप्रावस्थाभासमपिस्फुटोऽपिज्ञानविद्धिर्वाह्यदेतरहितमेवतथाजाग्रदवस्थात्यर्थः ८७६

आत्मेति । आत्मेव सत्यमपि द्रान्तत्पानुबोधः शास्त्रार्थोपदेशानुसारेण साक्षात्कारस्तेन यदान संकल्पयते देता कारतृ

अस्पृशौर्भ्यमेवस्फुटयति अस्पृशेति । अयं समाधि रस्ययोगसंज्ञः सर्वसंबंधराहित्यात्समाधित्वाच्चतथासर्ववैदंतविज्ञानहीनैर्योगिभिर्दुःखेनदुष्टशक्तयोपतस्तेऽस्माद्विभ्यतिभयंयातियतोऽभये
 पिरहसिबालाहवभयंभयहेतुं पश्यतीत्यर्थः ८८९ तेषांभयनिदानमपिस्वाज्ञानमेवेत्याह जात्यंधा इति । यथाजन्मायास्तत्प्रसिद्धमपिरूपंनलभेतथातैर्योगिन आंतरमप्यात्मानंस्वावबोधतःसमा-
 त्कारेणअलब्धवानप्राप्यसुखातुल्यामपिअमनस्तांसुषितुल्यावदतीतिसंबंधः ८८६ नकेवलमविद्येवभयकारणंकिंतुकृतकानपीत्याह भयकारणमिति । एतेषामश्रौतयोगिनामुक्तसमाधितो
 भयस्यकारणंप्रथममार्थभ्रांतीनामध्यासानांदर्शनमुदयसाधनमज्ञानंभवति द्वितीयंतुतत्प्रयुक्तायाःशास्त्रजालप्रसिद्धाविधाःप्रेक्षाःकल्पनास्तर्काइतियावत् तद्रूपमित्यर्थः ८८७ तेषांतर्कान्दर्श-
 यन्नादौसांख्यानुयायियोगिनांतानाह आत्मेतित्रिभिः । यदौपनिषदेरात्मनोभासमानानंदरूपत्वमद्वितीयत्वंचोच्येततन्नसंभवति जन्मादिविकाराणां सुखादिगुणानां चव्यवस्थायानियतात्मसं-
 बंधस्यचकाराद्युपपत्तयुक्तेष्वदर्शनादनुभवादित्यर्थः ८८८ पुरुषा इति । ततोव्यवस्थायनुरोधात्प्रतिशरीरं पुरुषभेदस्तेषांभोगादिप्रयोजिकाएकाप्रकृतिश्चस्वीकार्येत्यादिकंबहुयथाभवतितथा
 कल्पयतीत्यर्थः ८८९ तथाप्रकारांतरेणमोक्षवदंतस्तेष्वित्युक्त्याधरूपमात्मनिलयंस्वीकुर्वतीत्याह मुक्ताविति । साप्रकृतिरेकासर्वपुरुषसाधारणीबहुभिरूपैस्ततापिमुक्तौविनाशमदर्शनंयाति

अस्पृशयोगोनामायंदुर्दर्शःसर्वयोगिभिः ॥ योगिनोविभ्यतिह्यस्मादभयेभयदर्शनः ८८९ जात्यंधा इव रूपंतन्नलभंतेकदाचन ॥ अलब्धांतरमात्मानंवदंतिस्वा-
 वबोधतः ॥ अमनस्तांसुषितुल्यामतुल्यामपिसर्वदा ८६ भयकारणमेतेषांप्रथमंभ्रांतिदर्शनम् ॥ पश्चान्नानाविधाप्रेक्षातज्जन्यामानवर्जिता ८७ आत्मासर्वेषु
 भूतेषुसर्वभेदविर्जितः ॥ चिदानंदवपुश्चैकइतीदंनोपपद्यते ॥ जन्मादीनांसुखादीनांव्यवस्थायाश्चदर्शनात् ८८ पुरुषास्ततएवैतेभिन्नाःसर्वशरीरगाः ॥ ए-
 काप्रकृतिरित्यादिह्युत्प्रेक्षंतेततोबहु ८९ मुक्तौविनाशमायातिएकासबहुधातता ॥ इयमित्थंप्रकारावारूपांतरमथापिवा ॥ मनःप्रयातिकेनैतदात्मतादात्म्य-
 मावजेत् ८९० इत्यादिकंभयंदृष्ट्वाद्यमनस्तांविमुच्यताम् ॥ अनुभूयचतांसुप्तिमविद्यायावशंगताः ९१ योगिनःपंडितंमन्याभस्त्रावच्छासधारिणः ॥ वृक्षवज्ज्ञा-
 नरहिताह्यश्मवन्निश्चलाअपि ९२ आनंदात्मानमभयंसर्वदाहृदयेस्थितम् ॥ स्वीयंलभंतेनैवैतेयद्वदंधाःकरेनिधिम् ९३ सुप्रसन्नंसदात्मानंज्ञानहीनंचकेचन ॥
 पश्यंतःसुखविज्ञानेश्चन्येषुवदंतिहि ॥ भ्रांताअपिचतेमोक्षममनस्तांवदंतिहि ८९४

यद्वाइयंप्रकृतिरित्थंप्रकारावंचलक्षणानुलोमपरिणामशालिनीसत्यपिमुक्तौसाध्यायांरूपांतरंप्रतिलोमपरिणामात्मकंयाति अथवाप्रकृतिःस्वरूपेणनवंधिकाकिंतुमनोरूपेण तथाचतन्मनएवमु-
 क्तौरूपांतरंकृतार्थत्वेसतिकारणभावलयरूपंयातिएतत्प्रकारत्रयंसंभवति यत्तौपनिषदेरुच्यतेआत्मनितादात्म्यंवाधरूपंमनोव्रजतीतितत्कथंसंभवेत् नह्यकारणकार्यस्यलयोयुक्तइतिभावः ८९०
 इत्यादिकमिति । इत्यादिकंवर्णितकारणकंभयंदृष्ट्वाप्राप्यतांश्रुतिविद्वदनुभवसिद्धामुक्ताममनस्तांविमुच्यतांगीकृत्यताममनस्तांसुषितुषिरूपामनुभूयमत्वाचतेयोगिनःस्वीयमानंदरूपमात्मानंन-
 लभंतइतितृतीयेनाभिर्संबंधः यतस्तेऽविद्यायावशंगताइत्यर्थः ८९१ तेषांश्रमवैयर्थ्यंविशेषणैराह योगिनइति । वृक्षवत्ज्ञानरहिताअपिआत्मानंपंडितंमन्यामानाःपाषाणवन्निश्चलाअपिभस्त्राव-
 द्वाधासाः ८९२ आनंदात्मानमिति । स्पष्टम् ८९३ इतरेषांतर्कांसंक्षिप्याह सुप्रसन्नमिति । सुप्रसन्नंसाक्षिरूपंसर्वोपाधिविविक्तमप्यात्मानंज्ञानहीनंस्वाभाविकज्ञानरहितंपश्यंतःकेचनवै-
 शेषिकामाध्यमिकाश्चसुखविज्ञानेसुखविज्ञानंचएतेदेअपिशून्येअसतीवदंतिप्रतिपादयंतितत्रवैशेषिकादीनांमतेमनःसंयोगविरहकालेतयोरसत्त्वमाध्यमिकानांमुस्यतइतिविवेकः दियतस्तेभ्रांताः किं-
 चेतअमनस्तांमोक्षकालीमेववदंतिमोक्षदशायामेवमनोविमोक्षआत्मनोभवतितज्जीवतइत्याशयेनेत्यर्थः ८९४

तद्वदन्मनो निप्रहस्तः सत्त्वमदायाच्चनारायणमभयादिप्रयोजकस्ततः सतिः कर्तव्यदत्यर्थः य-
 त्कामाद्यमनस्सागालाभासमनोऽलम्कर्मणः नकारोऽज्ञाकर्मः शास्त्रविहितत्वात्तन्मिदं निदहतमनसिहृत्तयि

गिरिप्रवर्तमानं मुमुक्षुमपि संप्रदायिनेरुक्तो वणित विप्रो मनो निग्रहस्तेः स एव कर्त्तव्य इत्याह मनस इति । यतो मनो निग्रहः स तत्समाध्यायनासर्वेषामभ्यासिप्रयोजकस्ततः सर्वैः कर्त्तव्य इत्यर्थः ।
 दिते कुयोगिनोपि संप्रमाणं यतेरस्तदातेऽपि मुच्येरभितिसर्वपदप्रोक्तुराशयः ८९५ उक्ताया अमनस्तायालाभाय मनोजयः कर्त्तव्यः न च सोऽशक्यः शास्त्रविहितत्वात्तिसिद्धे विद्वदनुभवसिद्धत्वादि
 त्याह जेतव्यमिति । वदति विदधति शास्त्राणिसिद्धमावेदयति च विद्वांस इत्यर्थः ८९६ तत्र च दृढ उत्साह एव हेतुरित्याह उत्सेक इति । कुशाग्रतुल्येन एकविंदुग्राहकेण चंचुना उदवेः समुद्रस्योत्सेको
 रिक्तीभावो यथा टिट्टिभेन कृतस्तथा मनो निग्रहोप्यपरिखेदतद्वेगपरित्यागेन स्यादिति नन्वत्र दृष्टं किं प्रमाणं किंच तत्स्वरूपमित्याकांक्षाया माह ऐतिह्यत इति । सदृष्टांतीकृत उदधेरुत्सेके ऐतिह्यनः
 पारंपर्योपदेशेन सिद्धः एवं वक्ष्यमाणरूपश्रवणोपपत्त्यर्थः ८९७ एवं पदोक्तं टिट्टिभवत्तमेव प्रपंचयति सागरस्थेत्यादिना । कठिनीकृतगाढे हुनः पुनराक्रांत इति यावत् तादृशकूले टिट्टिभ्यावारि

मनसो निग्रहाय तमभयं सर्वयोगिनाम् ॥ दुःखक्षयः प्रबोधश्चाप्यक्षयाशांतिरेव च ॥ यतस्ततो मनोरोधः सर्वेषामपि संमतः ८९५ जेतव्यं मन एवादौ स्वात्मनः श्रे
 मभिच्छता ॥ जयंतस्य वदं त्येव दुर्जयस्यापि चेतसः ८९६ उत्सेक उदधेर्यद्वत्कुशाग्रेणैकविंदुना ॥ मनसो निग्रहस्तद्वद्वेदपरिखेदतः ॥ ऐतिह्यतः समुत्सेक उ
 दधेरिव मत्रसः ८९७ सागरस्य पुराकूले कूलैः कठिनीकृते ॥ अंडानि टिट्टिभः कश्चि टिट्टिभी विनिवारितः ॥ मुमोच गर्वमापन्नः कदर्थी कृत्यसागरम् ८९८ टिट्टि
 भी मित्रमाहाय माभयं तेस्तु भामिनि ॥ हरेद्यदि ममांडानि सागरो मोहगर्वितः ८९९ तदा हं मदमतंतं करिष्यामि गतोदकम् ॥ सागरं पश्य मे सुभूभयतः क्षीणवर्चसम्
 ९०० एवमुक्ता तमाहै पा अशक्यं बहु धेति च ॥ कसमुद्रः क्वात्वं च प्रोक्त्वा वाक्यमुपारमत ९०१ एवमुक्त्वा मुमोचाथ तान्यंडानि साटिट्टिभः ॥ तत्रैव जायया सार्द्धमा
 हारार्थं कचिद्वतः ९०२ एवमुक्त्वा गते तस्मिं टिट्टिभे जायया सह ॥ समुद्रः श्रुतवाक्यः स न जहारांडानि तस्य सः ॥ गिरिप्रवरकूलोत्पन्नहसन्निवमानतः ९०३ गृही
 त्वा च तदांडानि टिट्टिभस्य सरित्पतिः ॥ व्यचार यदि दंचिते जानानः परमेश्वरम् ९०४ स्थावराजंगमाः सर्वे परमेश्वरभूतयः ॥ ततोत्र कस्य किं वा स्यात्कदा केन क
 थंच वा ॥ न ज्ञायते यतस्तस्य माया लोकेऽतिदुर्घटा ९०५ ततो देशो स्य को नाम तथा मित्राणिकानि वा ॥ कः कालः का च वा शक्तिः स च को वेति टिट्टिभः ९०६ न
 निश्चितं मया यस्मात्तस्मादंडानि तस्य वै ॥ सुगुप्तानि कचिद्देशे स्थापयिष्यामि पक्षिणः ९०७ इति संचित्य संस्थाप्य तान्यंडानि महोदाधिः ॥ देशे सुरक्षिते गजं
 यथा पूर्वमवस्थितः ९०८

तोपि कश्चि टिट्टिभोगैः सागरं तुच्छं मत्वा अंडानि मुमोच निदधौ ८९८ टिट्टिभीमिति । हे भामिनि कोपने मम भयेन क्षीयमाणतेजसं सागरं पश्येति ८९९ । ९०० एवमुक्तेति । एषा टिट्टिभी इति वाक्यं बहु
 धामाह उक्त्वा उपारमन्न इति किं एतदशक्यं तव सागरस्य च सुदूरवैपस्यादिति ९०१ एवमुक्तेति । एवमुक्त्वा माभयं ते स्तिवत्पादिवाक्यं पुनरुक्त्वा तत्र तीर एवांडानि मुमोचाथ आहारार्थं गतो बभूवेति ९०२
 एवमुक्त्वा गत इति । श्रुतानि वाक्यानि येन स तथा गिरिप्रवरं मुखं तं रं विधाप्य जहार मानतो गवैण हसन् ९०३ गृहीत्वेति । व्यचार यत्तु चितमायास जानानः भयहेतुं मत्वा नः ९०४ समुद्रस्य विचारम
 भिनयति स्थावरा इति त्रिभिः । सर्वजंतूनां परमेश्वरविभूतित्वात्कस्यापि शक्तिः स्वरूपकालनिमित्तप्रकारैरवच्छिन्नानज्ञातं शक्या सर्वशक्त्या श्रयभूतायास्तस्याया दुर्घटकारित्वादित्यर्थः ९०५ ततश्च
 ति । ततश्च श्रवणं विभूतित्वविशेषादिकं न निश्चितं तस्मात्तस्यांडानि सुरक्षिते देशे स्थापयिष्यामि पक्षिणः ९०६ । ९०७ इति संचित्येति । सुरक्षिते देशे संस्थाप्येति गजं न शब्दं कुर्वन्सम्पूर्ववस्थितः ९०८

एवंसतिषष्टिदिभ्यामागत्यांङान्यदृष्टासमुद्रशोषायनिश्चयकृतवानित्याह पूर्णोदरोदरशित्वां ॥ स्पष्टं द्रवम् ९०९ । ९१० टिट्ठिभीति । तादृशशोषायोद्यतं हितकारणं हिताय युक्तं नीति
मत् ९११ टिट्ठिभीवाक्यमभिनयति कचेतिर्पचदशभिः । हेअंजत्वंस्वस्मादतिविषमेणसमुद्रेणसहवैरंयापविरुद्धं कर्तुं कथं योग्यः यतोमैत्रीवद्विवाहवधसमयोरेववैरंयुक्तं मैत्रीप्रतिद्वंद्वित्वेन
मैत्रीसमानयोगक्षेमत्वात् अभावस्यप्रतियोगिसमानयोगक्षेमत्वप्रसिद्धेरितिभावः अहंतुल्यत्वेतिमग्न्यमानं प्रत्याह समुद्रेणेत्यादि । अत्रप्रत्यक्षादिसिद्धव्यवहारे ९१२ । ९१३ तत्रहेतुत
यादेशादिवलाभावमाह देव्यादिति । देव्यांशिरःप्रभृतिपुच्छांतपरिमाणमालोच्यतवेदःषोडशांगुलिमितोव्यवहारे तथातिर्यङ्मानेनहस्तमात्रोपिभवति यतःपक्षाणामायामोविस्तारःप्रति
पाक्षेद्वादशांगुलोभवति तथाचवायवपक्षाग्रमारम्यदक्षिणपक्षाग्रंयावन्मानेहस्तमात्रतायुक्तेतिभावः ९१४ चूतेति । आत्रफलस्ययद्वृत्तंबंधनंतन्निभौपादौ ९१५ द्वादशेति । चौरंजीर्णवस्त्रं

पूर्णोदरोजगमायतदेशंजाययासह ॥ टिट्ठिभःसहपुत्राणामंडानिजलधेस्तटे ९०९ अदृष्टातानिसंरक्तनयनःक्रोधमूर्छितः ॥ समुद्रशोषणायैवसचक्रेनिश्चयंतदा
९१० टिट्ठिभीतादृशं दृष्ट्वास्वपतिहितकारणम् ॥ उवाचवचनं सम्यक्जायायुक्तमनिर्दितम् ९११ कचत्वमंडजःस्वलपःकचार्यसरितांपतिः ॥ तेनसार्धंकथं वैरं क
रोषिन्यायवर्जितम् ९१२ मैत्रीचापिविवाहोवातुल्ययोरेवकीर्तितः ॥ समुद्रेणकथंतुल्यस्त्वंभवस्यंडजोत्रहि ९१३ दैर्घ्याद्विभवतोदेहःषोडशांगुलमानतः ॥
हस्तमात्रंचपत्राणामायामोद्वादशांगुलः ९१४ चूतवृत्तसमंपादयुग्मंतेवर्ततेडज ॥ चंचुःकुशाग्रसदृशीपक्षौचमृदुलौतव ९१५ द्वादशांगुलसंमानौचौरपिंडस
माविह ॥ इतोधिकोनतेदेशोबाह्योवाप्यांतरोपिवा ९१६ कालःसदैकरूपस्तेतिर्यग्योनिगतस्यहि ॥ देवदैत्यमनुष्यादौकालोवैषम्यकारणम् ९१७ मित्राणि
नैवतेऽन्यानिमांविनादीनमानसाम् ॥ धनानामायतेस्तद्वद्व्यापाराच्चभवतिहि ॥ अमित्राण्यपिमित्राणिनतेतदपिपक्षिणः ९१८ बाणमात्रेपिचाकाशेगंतुंश
क्तोभवान्नहि ॥ जन्मनाटिट्ठिभस्तद्वद्वानत्राण्डजाधमः ९१९ समुद्रस्यास्यदेशोयलक्षयोजनमायतः ॥ अर्वाकृतीरेपरतद्वद्विलक्षमितिकीर्तितः ॥ अधस्ता
च्चभुवोयद्वत्तावन्मानमुदीरितम् ९२० अयंसंहारकालेस्मिन्मिखिलोकीमखिलामपि ॥ आप्लावयतिकलोलैःकुल्ययेवमर्हसि ९२१ यावन्तिभूमौभूतानितावन्त्येव
महोदधौ ॥ वसंतिसर्वदातस्मिन्नरत्नानिविविधानिच ९२२

त्पिण्डवत्स्थितिलोतेपक्षाविति त्वयाहिशरीरसमोदेशआक्रमणीयःसचैतावानेवेत्यर्थः ९१६ नापितेकालबलंनिकृष्टजातिपुं कालस्यैकरूपत्वात्तदेवायुत्कृष्टजातिष्वेवकालस्योत्कर्षादिप्रयोजकता
यादृशनादित्याह कालइति ९१७ नापिमित्रबलं तेषांमांदिनांविनातवास्तत्वात् नापितेसंभावनायतउत्तरकालेधनलाभाश्रयातद्वतोधनघटितात्सत्कारादिवापाराच्चवैरिणोपिमित्राणिभव
तितद्वर्तुंभवतोनास्तीत्याह मित्राणीति । आपतिकृत्तरकालस्तस्मात् तद्वतोयनवतीव्यापारास्तेवादिहृपात् ९१८ शरीरबलभावमाह बाणेति । बाणमात्रेयावतिबलवताप्रयुक्तो
बाणःपतितोवति नापिजातिबलमित्याह जन्मनेति ९१९ अथसमुद्रस्यदेशबलादिसंपत्तिमाह समुद्रस्येति । अर्वाकृतीरेलक्षयोजनः परतीरेलक्षद्वीपस्पृक्षिनिद्विलक्षयोजनः अधस्ता
च्चभुवोयद्वत्तावन्मानमुदीरितम् ९२० संहारकालेनसर्वमिखिलोपस्येति ९२१ विसर्जयति । यावन्तिभूमौभूतानितावन्त्येव महोदधौ ९२२

मित्रसंपत्तिमाह जन्मनेति । आपतिकृत्तरकालस्तस्मात् तद्वतोयनवतीव्यापारास्तेवादिहृपात् ९१८ शरीरबलभावमाह बाणेति । बाणमात्रेयावतिबलवताप्रयुक्तो
बाणःपतितोवति नापिजातिबलमित्याह जन्मनेति ९१९ अथसमुद्रस्यदेशबलादिसंपत्तिमाह समुद्रस्येति । अर्वाकृतीरेलक्षयोजनः परतीरेलक्षद्वीपस्पृक्षिनिद्विलक्षयोजनः अधस्ता
च्चभुवोयद्वत्तावन्मानमुदीरितम् ९२० संहारकालेनसर्वमिखिलोपस्येति ९२१ विसर्जयति । यावन्तिभूमौभूतानितावन्त्येव महोदधौ ९२२

मित्रसंघसिद्धिः अत्येति । आयतिवर्षयति । अर्थव्यवहारीति । कुलबलमाह । जतिवति । ९२३ शरीरबलमाह । मैनाकाद्याहति । संव्राताः पालिताः । ९२४ फलितमाह । इत्यमिति । ९२५
अप्रेतवर्गोदधेमपुत्रविपीगातुरांमांस्वविपीगेनदीनांमाकुर्वित्याह । इति । ९२६ एवंजाययोक्तस्यटिडिभस्यवाक्यमचतारयति । इत्यादीतिट्टाभ्यां । प्रस्फुरतश्चलंतोरोमकृपायस्यसतधामसम्
९२७ श्रुत्वेति । एतदुक्तविधेयमुपागतांमाह । ९२८ इदं ददोक्तं टिडिभवाक्यमभिनयति । संपत्कालइतिनवभिः । स्पष्टम् । ९२९ व्यसनेइति । योदेदीयं व्यसनेविपदित्यजतिसत्यक्त
जायमादिह्योपितस्यत्यक्तस्यशत्रुवेत्यर्थः । ९३० तर्हि कोटिडिभमप्रमित्याकर्त्तव्यामाह । पुण्यमिति । पुण्याद्यन्यतमविषयकं कर्त्तव्यत्वभोज्यत्वान्यतरप्रकारकं निश्चयं योनुसरतिनप्रतिहंतिसलोके
मित्रत्वेनमसिद्धइत्यर्थः । ९३१ आत्मवत्संमतइति । यः प्राप्तत्वेन आत्मबद्धिश्चासपात्रं सम्यक्कृतोनिश्चितोपि व्यसनकालेदर्पात्दर्पविचोत्साहमक्षिभक्षयतितत्तथाविधं वाक्यं कर्णस्य शल्यवद्बहुप

अस्यमित्राणि देवाश्च मुनयोपितपोधनाः ॥ अश्वयच्छति देवानां मनुजानां च सर्वदा ॥ रत्नजातमशेषं च जातः साक्षान्महेश्वरात् ९२३ मैनाकाद्यामहाशैला अने
कशतयोजनाः ॥ शक्राद्रीताश्च संव्राता अमुना वारिराशिना ९२४ इत्थं त्वमात्मनः सर्वं समुद्रस्य च चिंतय ॥ व्यर्थं विरोधं माकार्षीरात्मनो नाशकारणम् ९२५ ह
तपुत्रा च या पूर्वकृता मौर्यादिहाडज ॥ तव नाशादिदानीं मां माकृथादीनदर्शनीम् ९२६ इत्यादिबहुशः प्राहटिडिभीटिडिभंतदा ॥ क्रोधसंरक्तनयनं प्रस्फुरद्रोम
कूकम् ९२७ श्रुत्वा सटिडिभीवाक्यं टिडिभः कृतनिश्चयः ॥ इदं वचनमाहैतत्स्त्रियं दैन्यमुपागताम् ९२८ संपत्काले च मित्राणि संतिकोटिसहस्रशः ॥ आपत्काले
तु यन्मित्रं तन्मित्रं पङ्क्तिर्कीर्तितम् २९ व्यसने समनुप्राप्ते यो यं त्यजति देहभाक् ॥ सतस्य शत्रुर्विज्ञेयो ह्यपि जाया सुतादिकः ९३० पुण्यं वाप्यथवा पापं सुखं वा दुःखमेव
वा ॥ निश्चितं यो नुवर्तेत तन्मित्रमिति कीर्तितम् ९३१ आत्मवत्संमतो दर्पाद्यः प्राज्ञो बहुभाषते ॥ व्यसने समनुप्राप्ते सतु शत्रुसमो मतः ९३२ आत्मनोभ्युदया
कांक्षिशत्रुमित्रस्वरूपिणम् ॥ निहत्य प्रथमं हन्यात्साक्षात् शत्रुं ततः परम् ९३३ अतस्त्वं मित्ररूपा पि शत्रुवत्प्रतिभाषसे ॥ अवध्यास्त्रीतिमत्वाहं न करोम्यद्य पात
कम् ९३४ अपि सप्तपदं मित्रं वदं त्यत्र विपश्चितः ॥ त्वया सह चिरं कालं स्थितो हं स्वस्थमानसः ९३५ करिष्यामि कथं द्रोहं स्त्रियो मित्रस्य ते धुना ॥ ततो याहित्वमेत
तस्मात्स्थानादन्यत्र माचिरम् ९३६ एक एव स्ववीर्येण शोषयिष्यामि सागरम् ॥ चंच्वापक्षद्वयेनापि संयुह्यास्य जलं बहिः ॥ अचिरेणैव कर्ताहं मधूकूपं पयोनि
धिम् ९३७ एवमुक्त्वा ततो जायामुत्सृत्य च नभस्तथा ॥ समुद्रशोषणाया सौ प्रवृत्तष्टिडिभस्तदा ९३८

थाभवतितथाभाषते शत्रुमुत्सृज्य इत्यर्थः । ९३२ आत्मन इति । य आत्मन एवाभ्युदययोगक्षेममाकांक्षते न तु सुहृदः स आत्मनोभ्युदयाकांक्षीतद्रूपं शत्रुमित्रस्वरूपिणं मित्ररूपेण प्रच्छन्नं प्रथमं हत्वा प
श्चात्साक्षात्प्रकर्तुं शत्रुं हन्यादित्यर्थः । ९३३ अतस्त्वं इति । यतस्त्वं शत्रुवद्भाषसे इति मित्राभासत्वेन ज्ञाता सितथापित्वद्वयरूपं पातकं यज करोमि तत्र हेतुः स्त्री अवधेति शास्त्रानुसंधानमेवेत्यर्थः । ९३४
किं च त्वया वयेदं तुल्यक्षणांतरेण प्राप्तं मित्रत्वमपीत्याह । अपि सप्तपदमिति । सप्तपदानि वाक्यानि पादय्यासावांसहकृताः कारणस्य तत्तथाभूतं मित्रं मित्रपदार्थं वर्दति के । अत्र मित्रपदार्थे येष विपश्चितः
कुशलाः । त्वया सह चिरं स्थितेन मया त्वमि मित्रत्वरूपमुत्तरांशे यत्वा तव द्रोहं शरीरदहनं करोमि किंतु पूर्वाक्तलक्षणेः शत्रुत्वं विज्ञाय मत्संनिधौ चोत्पुक्तिरूपं धिग्दंडमेवेति द्वयोरर्थः । ९३५ । ९३६ तर्हि
मां विना किं करिष्यामि त्वं वीर्यं प्रस्थाह । एक एवेति । शोषणप्रकारमाह । चंचेति । बहिः प्रक्षिपति विशेषः । अंधकूपं तत्समम् । ९३७ एवमुक्त्वा इति त्रयं निगदं व्याख्यातम् । ९३८

९३९। ९४० चंचुद्वयेनेति । यद्यपि चंचुद्वयेनपक्षैश्चनीरमादायगच्छतोस्नयोर्वैगोत्यितान्माहतादेवहेतोस्तदुपात्तनीरं शुष्यति तथापि तज्जले पुनः पुनर्गत्वा तन्नीरं नौदपतीवहिः क्षिपतः स्मेति द्वयोः
संबंधः ९४१ । ९४२ एवं प्रवृत्ताविति । एवं शोषणाय प्रवृत्तौ तौ दीपतीवीक्ष्यतं योर्वारणार्थं वाक्यमपरेटिडिभाजुः । तौ चेतां प्रतीत्यमृचतुः इत्यं कथं यदि यं मित्राणितं च कर्मणि साहाय्यं
कार्यं अथपक्षांतरे एवमस्मद्भक्तियतेतहिं भवंतः स्वनीडानि गच्छंति त्विद्वयोरर्थः ९४३ । ९४४ तयो रुक्तावाक्यमपि यंत्रिताः सर्वे टिडिभास्तथा प्रवृत्ता इत्याह एवमुक्त इति ९४५ एवमन्यजा
तीया अपि पक्षिणस्तैर्मित्रत्वं बोधनेन स्वव्यापारे योजिता इत्याह अंडजा इति ९४६ ततो नारदो मुनिरेत्यनिवारणानं गीकारेण तन्निश्चयदाढ्यं विज्ञाय गरुडागमनरूपमुपायं तान्प्रत्युवाचेत्याह त्रि
लोक्यीमिति । कापि कुत्रचित्समुद्रे कदेशे समुदितान् एतन्निवारणमिंकरणं यदानं च कुस्तदा एतां प्रतिगरुडामरूपमुपायमुवाचेति द्वयोरर्थः ९४७ । ९४८ गतेष्विति । तेषु पक्षिषु पक्षिराजं गरुड

समुद्रशोषणे तस्य निश्चयं वीक्ष्य सा तदा ॥ पक्षिप्रताक्षमाप्यनंतद्वेवाकरोत्स्वयम् ९३९ टिडिभीटिडिभश्चोभौ दिवारात्रौ च सर्वदा ॥ समुद्रशोषणे यत्नं कुर्वीतेश्च
मवर्जितौ ९४० चंचुद्वयेन पक्षैश्च नीरमादाय सागरात् ॥ गच्छतोर्मरुता देवतन्नीरमुपशुष्यति ४१ तथापि तज्जले गत्वा गत्वा गत्वाप्यनेकशः ॥ नीरमादाय तद्रूपौ
क्षिपतस्तावने कथा ९४२ एवं प्रवृत्तौ तौ वीक्ष्य टिडिभीटिडिभौ ततः ॥ टिडिभा अपरे प्रोचुस्तस्यास्तस्य निवारणे ॥ वाक्यं बहुविधं तौ च प्रोचतुष्टिडिभानिति ४३
सागरं शोषयिष्यावः सर्वथा चात्र पक्षिणः ॥ मित्रता चेत्सहायत्वं कुर्वत्वस्य विनाशने ॥ अथ नैवं स्वनीडानि व्रजंतु च यथागतम् ९४४ एवमुक्ते तथा सर्वे टिडिभाश्च कु
रुद्यमम् ॥ समुद्रशोषणे यद्वत्पूर्वमेतौ समुद्यतौ ९४५ अंडजा एवमेवैते नानाभेदाः समागताः ॥ सर्वे एव समुद्रस्य शोषणाय कृतोद्यमाः ९४६ त्रिलोकीं पर्यटनक्रा
पिस्वेच्छयानारदो मुनिः ॥ पक्षिणस्तात्रिरीक्ष्य बहूधा च न्यवारयत् ९४७ निवारिता यदानै तच्च कुर्दुःखा तुराः खगाः ॥ तदोपायमुवाचे तान्गरुडस्यागमं प्रति
९४८ गतेषु तेषु गरुड आगतो भयवर्द्धनः ॥ तस्य दर्शनमात्रेण सागरो तीव्रविह्वलः ॥ भीत्या वै टिडिभस्यात्तान्यदादंडानि तानिसः ९४९ एवं खेदेन रदितः पुरुषोपि
मनोजयम् ॥ कुर्वीत टिडिभो यद्वत्समुद्रस्य विशेषणम् ९५० निश्चये तु कृतं पुंसो देवास्तस्य सहायिनः ॥ भवंति टिडिभस्याभूत्सहायोगरुडो यथा ९५१ पु
ण्ये कर्मणि साहाय्यं प्रायः सर्वेपि कुर्वते ॥ रामस्य वानरा यद्वत्स्वदारान्प्रतिविंदतः ९५२ उद्यमः साहसं धैर्यं बलं बुद्धिः पराक्रमः ॥ षड्विधस्य सति संति स सर्वं प्राप्नु
यात्पुमान् ९५३

माने तु गतेषु संतु गरुड आगतम् तस्य दर्शनमात्रेण भीत्या विह्वलः सागरस्तां पक्षानि गृहीतान्येडान्यदादिति संबंधः ९४९ दाह्यं तिके योजयति एवमिति ९५० निश्चयेति । दृढे निश्चये कृतं
सति देवाः सहायिनः साहाय्यं करा अवश्यं भवंतीत्यत्रापुक्तमुदाहरणमित्यर्थः ९५१ सजातीय एवानुगृह्णाति यथा टिडिभस्य पक्षित्वेन गरुड इति न भ्रमितव्यं यतो विजातीयानामपि साहाय्यदर्शनात्
पायास्तत्कर्मणि दृढा प्रवृत्तिः सा स र्यापि देवानुग्रहवतीत्येव व्याप्तिशरीरं लाघवेन विवक्षितमित्याह पुण्यं इति । सर्वे विजातिरूपा अपि यथाभागीतं हरजेन प्रवृत्तस्य रघुपुंशस्य वानररूपा देवाः साहाय्यं
ति पक्षिद्वयमित्यर्थः ९५२ तत्राभीष्टसिद्धयर्थमेते गणाः संपाद्या इत्याह उद्यम इति । उद्यमः पौरुषं साहसं दमोपतं द्रियत्वरूपः साहसं दमे दृढकृतकर्मणि इति हेमः धैर्यं विज्ञेयं सहायि विज्ञेयं
सहसं दमोपतं द्रियत्वरूपः साहसं दमे दृढकृतकर्मणि इति हेमः धैर्यं विज्ञेयं सहायि विज्ञेयं

सहाय्यं कर्मणि सिद्धाति शिष्ये दित्यति । मनुजमिति । मनुजं बहुस्वर्णं वा कर्मयदोरं यत्तत्तत्प्राप्त्यर्थं यासिद्धः पुरतो निहितं वा देशं यावत्सिद्धं पक्षिपुष्टीमपि निदवातीति पक्षिद्वयमित्यर्थः ९५३ अंगीकृतापि

तत्राप्येककर्मसिद्धातिविशेषादिति - प्रभुत्वमिति । । प्रभुत्वमनुस्वर्णवत्कर्मयद्वारं कर्तव्यमप्युक्तं यथासिद्धः प्रभुत्वो निहितपादं शब्दादिसंयतिपि गृह्यतो निदधातीति प्रसिद्धमित्यर्थः १५४ अंगिकृतापरि-
त्यागे महात्मानो बहव उदाहरणमित्याह कालकूटमिति । तथा च प्रभुत्वमप्युक्तं यथासिद्धादि १५५ फलितमाह इत्यादि । इत्यादिग्यापजातम् १५६ मनोनिग्रहः कथं कर्तव्य इत्याकां-
क्षामपिसांप्रदायिकवचनैरेव परिहरति उपायेनेति चतुर्थः । उपायेन वक्ष्यमाणेन चित्तं निगृहीयानिर्द्वंयात् कीदृशं कामभोगयोः कामेच्छारूपेण ज्ञायेतेति चेन्न विषयिकमुत्तमानुसंगेन रूपेणाति-
केचविश्रितं तत्परमित्यर्थः तथालयेनिद्रारूपेतामते सुप्रसन्नं जाग्रत्स्वप्रविक्षेपरहितमपि निगृहीयादितिसंबंधः यतो यथा कामो न र्हेतुस्तथालयोऽपि दोषबोजात्मकत्वादिति भावः १५७ उपायम-
भिनयति दुःखमिति । सर्वद्वैतजातं दुःखं परितापादिभिर्योगमूत्रमसिद्धैर्हेतुभिः ब्रह्मानन्दाच्छादकत्वाद्वातुः स्वरूपमिति शास्त्राचार्योपदेशानुसारेण चित्तं यन् कामविशिष्टाद्भोगात् जातायेकवचनं
निवर्तयेत्तन् इत्यनुपगमः । एतेन वैराग्यं प्रथम उपाय इत्युक्तं यज्ञानाभ्यासरूपं द्वितीयमुपायमाह अजं सर्वविकारहीनं ब्रह्मेव सर्वमित्येवं तत्त्वस्वरूपं पुनः पुनः स्मरणेन जातं विकारिद्वैतं नैव पश्यति विद्या-
नित्यर्थः १५८ अनेनोपायद्वयेन चित्तस्य योगविरुद्धास्तिष्ठोऽवस्थालयविक्षेपकषायाल्याः प्रतिहृत्वा ब्रह्माकारतां च परिपालयेदित्याह लयेति । लयेनिद्रारूपे प्रवर्तमानं चित्तं संबोधयेत् उक्त-
बोधाभ्यासेतल्लङ्घयितुं विक्षिप्तं कामभोगाकारं तु शमयेत्ततोऽव्यावर्तयेत् कषायोनामरागादिसंस्कारेणात्मानात्माभयाकारताराहित्यरूपास्तव्यावस्थातस्तद्विज्ञानीयादवेक्षेत अवेक्षितं च तदो-

प्रभूतं वाथवास्वरूपमुपक्रांतं संत्यजेत् ॥ कार्यं यथापदं सिंहः पृष्ठतो निदधाति १५४ कालकूटं हरस्तद्वत्समुद्रो बडवानलम् ॥ कूर्मो भूमिं च सततं दधात्येवापरित्य-
जन् १५५ इत्यादिचित्तयित्वा यं निग्रहे मनसः पुमान् ॥ प्रभुत्वो निवर्तत मरणांतेऽपि संकटे १५६ उपायेन निगृहीयाद्विक्षिप्तं कामभोगयोः ॥ सुप्रसन्नं लये चैव यथा
कामोलयस्तथा १५७ दुःखं सर्वमनुस्मृत्य कामभोगा निवर्तयेत् ॥ अजं सर्वमनुस्मृत्य जातं नैव तु पश्यति १५८ लये संबोधयेच्चित्तं विक्षिप्तं शमयेत् पुनः ॥ सकषायं
विज्ञानीयात्समप्राप्तं चालयेत् १५९ नास्वादयेत् सुखं तत्र निःसंगः प्रज्ञया भवेत् ॥ निश्चलं निश्चरं चित्तमेकीकुर्यात्प्रयत्नतः १६० यदा न लीयते चित्तं च विक्षिप्य
ते पुनः ॥ अनिगमनाभासं निष्पन्नं ब्रह्मतत्तदा ॥ स्वच्छं शांतं सान्निर्वाणमकथं सुखमुत्तमम् १६१ तावदेव निरोद्धव्यं हृदयावतक्षयं व्रजेत् ॥ क्षयोऽपि मनसः पूर्वस-
मता भाव ईरितः १६२ एतज्ज्ञानमिति प्रोक्तं शास्त्रजन्यं मनीषिभिः ॥ ध्यानं चैतत्फलं तद्वन्नातो न्यद्विद्यतेऽधिकम् १६३

प्रभुत्वोपायेन युगपत्प्रभुत्वेन परिहरेदिति भावः यदा तु मनः समप्राप्तं ब्रह्माकारं भवेत्तदा न चालयेत्तामवस्थां परिपालयेदित्यावत् १५९ नास्वादयेदिति । यथा तत्र समाधिसत्त्वोत्कर्षात्प्रादुर्भवंतं
सुखविशेषं नास्वादयेत्तत्र न संजेत यदा निश्चलं ब्रह्माकारमपि चित्तं निश्चरं द्विर्गमनेनाभिमुखं भवति तदा यत्नविशेषेण कीकुर्यान्मनो निरुद्धं च समाप्रतानं येदित्यर्थः १६० मनसो ब्रह्माकारताया लक्ष-
णमाह यदेति । यवालयेद्विक्षेपाभ्यां चकारात् कषायेण चरहितं चित्तं निगमनं भिगमेन चलेन रहितं तथाऽनाभासमाभासे न कल्पितरूपेण दृश्यजातेन रहितं च भवति तदा तद्ब्रह्मसंप्रभं ब्रह्मभावं गतमिति बो-
ध्यं ब्रह्मणः स्वरूपलक्षणमाह स्वच्छमित्यादिना । स्वच्छं गुडं शांतं सर्वानर्थोपशमरूपं सान्निर्वाणं मीक्षसहितं नित्यमुक्तमिति यावत् अकथं वा गायत्री चरं उत्तमं सुखं भूमाख्यानं दूर-
मित्यर्थः १६१ उक्ताभिप्रायेणो वतावदेत्यादिमंत्रेण निरोधावविरुद्धादिति दर्शयन्तदर्थमाह तावदेवेति षड्भिः । मनो निरोधस्य एतावानेवावधिर्षोडशविधस्य सिद्धिरप्यमनसः शयोवाधः तत्प्र-
कारस्तु समताभासो ब्रह्मता आभारूपः सांप्रदायिकवचनैर्वर्जित इत्यर्थः १६२ अपनिरोध एव सांख्ययोगयोः फलभूत इत्याह एतदिति । शास्त्रवेदांतवाक्यतत्फलभूतं ज्ञानमप्येतदुक्तं निरोधात्मकमेव
तथा ध्यानयोगोऽप्युक्तं रूप एव यत उक्तं निरोधावविरुद्धादिति विज्ञास्तीत्यर्थः १६३

शेषोभ्यापस्यविस्तरइतिपाठेसुचयस्तदर्थमाह शास्त्राणोत्पादिना । यतएतन्निरोधविहायशास्त्राभ्यासेकुर्वतो जनस्यवाग्मिस्त्वेत्यापदोक्तव्यवहारोपयुक्तंवाकौशलंभवेत्तच्चैतस्मान्निरोधात्परं
भिन्नमधिकंकिंचित्फलंभ्यते इदंनिरोधस्वरूपविज्ञायत्वल्पग्रंथेपाठेनापिसुखीपरमपुरुषार्थगतोभवेदित्यर्थः ९६४ ज्ञातोपोति । यतोमनसोनिग्रहंतदुपयोगिनंग्रंथभागंचहिंत्वाशेषोग्रंथःसुवि
ज्ञातोपिनसुखःविस्तरत्वात्शब्दप्रपंचमात्रत्वात् तस्मात्समनोनिग्रहएवसंपाद्यइत्यर्थः ९६५ ननुशेषग्रंथोक्तदानाद्यनुष्ठानादभीष्टसिद्धिःस्यादितिचेन्न तेषामनःशान्तिविनाकुंजरस्नानसमत्वा
दित्याशयेनाह दानमिति ९६६ तत्रहेतुतयालौकिकसत्फलानामपिचित्तैकाग्र्यविनानप्रसिद्धिरित्याह मनइति । सर्वशुभलोकद्वयवर्तिफलमनःसंयमेनैवभवतीतिप्रसिद्धमित्यर्थः ९६७
अस्यमोक्षोपयोगितांनैवेत्यादिमंत्रेणब्रह्मस्वरूपावेदनपूर्वकमुक्तामभिनयति मोक्षार्थिनेति । यदामोक्षकामेनमनोनिरुद्धंभवतितदापुमांस्तद्ब्रह्मनायासात्संपद्यतेएकयेनलभते तत्किमदचित्या
दिरूपमितिस्मृतीयेनाभिर्संबंधः तत्रमनसाचित्यंचिताविषयतांनैपेनभवतीत्याशयेनश्रुतौनैवचित्यमित्युक्तं यतश्चविषयापथापराक्त्वेनचित्यंतेतथानचित्यंकिंतुप्रत्यक्त्वेनचित्यमेव ततः
श्रुतौनचित्यमित्युक्तमित्यर्थः ९६८ अचित्यंचित्यपुद्गयोःक्रमेणपूर्वोत्तरार्थभ्यामर्थमाह मनसात्रेति । यतोमनसात्रसंसारप्रवृत्तेनाचित्यंतेनजंतुभिरविवेकिभिर्नचित्यमित्याशयेनाचित्य

शास्त्राण्यभ्यस्यतो नित्यंवाग्मिस्त्वमधिकंभवेत् ॥ उरःकंठादिशोधश्चनैतस्मादधिकंपरम् ॥ इदंविज्ञायमेधावीह्यल्पग्रंथेसुखीभवेत् ९६४ ज्ञातोपिसुखदोनस्या
तशेषोग्रंथस्यविस्तरः ॥ मनसोनिग्रहंहित्वातस्मात्कार्यःसएवहि ९६५ दानमिज्यातपःशौचंतीर्थवेदाःश्रुतंतथा ॥ अशांतमनसःपुंसःसर्वमेतन्निरर्थकम् ९६६
मनोनिरोधतःसर्वलोकद्वयफलंभवेत् ॥ शुभंनिरोधेनविनानकिंचिदपिलभ्यते ९६७ मोक्षार्थिनायदासम्यङ्गिरुद्धंतन्मनोभवेत् ॥ अचित्यंब्रह्ममनसानचित्यंवि
षयायथा ९६८ मनसात्रयतोऽचित्यंनचित्यंतेनजंतुभिः ॥ नचित्याविषयास्तेवैमनसातुमुमुक्षुभिः ९६९ शत्रुमित्रादिसंजातपक्षपातविवर्जितम् ॥ अनाया
सात्पुमानेषब्रह्मसंपद्यतेतदा ९७० मनसश्चविशेषेणभावएवविशेषकम् ॥ अविशेषात्मभावेनसतोभावोभविष्यति ९७१ अविशेषेहियज्ज्ञानंमनसापरमंपदम् ॥
तदेवनिष्कलंब्रह्मनिर्विकल्पंनिर्जनेनम् ९७२ तद्ब्रह्माहमितिज्ञात्वाब्रह्मसंपद्यतेध्रुवम् ॥ निर्विकल्पमनंतंचहेतुदृष्टांतवर्जितम् ॥ अप्रमेयमनादेयंयज्ज्ञात्वामुच्यते
बुधः ९७३ तस्मिन्नात्मनिविज्ञातेचित्तेचविलयंगते ॥ एवंभूतोविभात्येषनिर्मेनस्कस्ययोगिनः ९७४

मित्युक्तं मुमुक्षुविवेकिनःप्रतियुग्माभिर्विषयानचित्याइत्युपदेशापचित्यमित्युक्तमित्यर्थः ९६९ शत्रुमित्रेति । यथाजीवानांशत्रुमित्रादिपुंसंजायमानःपक्षपातःप्रसिद्धःसोत्रब्रह्मणिनास्ति
सर्वत्रोपायिपुसमत्वादित्यर्थः । तथाचश्रुतिः 'समःस्रुपिणासमोमशकेनसमोनागेन' इत्यादिः ९७० निरोधेनमनःशून्यतापत्तिभ्रमंव्युद्भवतःस्वरेषेत्यादिमंत्रस्यभावमाह मनसश्चेति । मनसो
योयंविशेषेणशब्दार्थादिरूपेणसहभावःसंपृक्ततयासत्ताविद्यमानतेतिपावत् एतदेवविशेषकंविशेषयतिव्यावर्तयतीतितथा कर्त्तरिणुल् ब्रह्मणःसकाशात्न्यावर्त्तकोधर्मइतिपावत् यदातुअ
विशेषात्ममोभावेनभावनयायुक्तंमनोभवेत्तदासतःसन्मात्रस्यब्रह्मणएवभावोभविष्यतिप्रादुर्भविष्यतिनशून्यत्वं नहिविशेषएववस्तुस्वरूपंकिंतुसामान्यमपीतिभावः ९७१ तच्चावशिष्टसामान्य
स्वरूपंब्रह्मेत्याह अविशेषेति । अविशेषेविशेषपरित्यागेयमनसाज्ञातंलब्धंस्वरूपंतदेवब्रह्मेत्यर्थः ९७२ तद्ब्रह्माहमिति । अहंतद्ब्रह्मेतिज्ञानेनब्रह्मभावोभवति तत्किं यन्निर्विकल्पाविलक्ष
णंज्ञात्वाबुधःकुशलमोक्षंबंधंनसंयातीतिसंबंधः । हेतुदृष्टांतभ्यामुपलक्षितेनतर्केणवर्जितंतदयोयं अप्रमेयंप्रमायाःफलंचैतन्यस्यागोचरं अनादेयमादातुमयोग्यं प्रत्यक्त्वादित्यर्थः ९७३ न
निरोधइत्यादिमंत्रस्यसंगतिदोष इति तस्मिन्निति । वर्णितात्मज्ञानेनविलीनचित्ततयानिर्मेनस्वरूपव्यवहारस्ययोगिनएवज्ञात्मा एवंभूतोविभूतमानविषयासर्वविशेषभावरूपःप्रस्फुटीत्यर्थः ९७४

एवं भूतः कथमित्याकाशायामाह न निरोधयति । नाशीत्युपलक्षितं ननु मन्वास्तीति प्रथमं प्रवार्थः । तथा चैवः कृत्वा दिक्प संसारित्वं साधकत्वं पागादिव हिरं गसाधनानुष्ठातृत्वं मुमुक्षुत्वं ज्ञानमात्रं
 तरेण साधनं संपन्नत्वं मुक्तत्वं ज्ञानं भागित्वं च एतेषां मोक्षं न संतीति परमार्थे तावत्तु गतिरिति र्थः १७२ ननु जाग्रदादिभेदप्रत्यक्षसिद्धे कथं निरोधाद्यभावो वसेय इति चेन्न आगमपापित्वेन मिथ्या
 भूतं जाग्रदादित्रयं बाधित्वा वैस्थितेनोक्तार्थस्य सुज्ञेयत्वादित्याशयेनाह एव रूपमिति । उक्तमात्मरूपं स्थानत्रयादवस्थात्रयाद्विलक्षणं भवति तच्च स एव जानीयात् साक्षात्कुर्याद्यः स्थानत्रयाच्च युतो
 व्यावृत्ती भवेत् तस्य साक्षात्कृतात्मनस्तु जन्मादिकेन संभवतीत्यर्थः १७६ यद्येवमेक एवात्मा तर्हि कथं तत्र भेदानुभव इत्याकांक्षायामाह एक एवेति । यथा चंद्र उपाधिभूतजलपात्रैक्ये एकया दृश्य
 तेतद् बहुत्वेन बहुधा तथा यमात्मा कारणरूपे कोपाध्यवच्छिन्न एका दृश्यते कार्यापाधिगतस्तु बहुधा स्वतस्तु सर्वविशेषहीन इत्यर्थः १७७ अस्त्यतात्पर्यं विशदयति एवं चेदिति । एवमुक्तविधमेक ए
 वेत्यादिकं वाक्यं गुरोः सकाशात् तात्पर्येण विज्ञातं यदि भवेत् तर्हि तेन विदुषा जाग्रदादिकालेष्वेक एवात्मा मंतव्यः संवीक्ष्यो भवति य आत्मा स्थानत्रयाश्रयितः परस्ताद्भवति ततः किं फलमत आह स्थानत्र
 यव्यतीतस्येति स्थानत्रयहीनस्यात्मनो योज्ञाता सोपितथा ज्ञेयवत् स्थानत्रयव्यतीतो भवेदिति द्वयोरर्थः १७८ । १७९ घटेत्यादि मंत्रमवतारयति अथ चेदिति । यदा सर्वभेदरहित आत्मा अनेन पुंसाऽ
 धिकारिणा ज्ञायते तदा जीवसंलग्नं संबद्धतया भासमानं बहुत्वं युक्तया विचारेण निवर्तते सा च युक्तिरेवावश्यमाणा बोध्येत्यर्थः १८० घटसंवृतमिति । घटेन संवृतमवच्छिन्नमाकाशं प्रसिद्धं तच्च यथा

न निरोधो न चोत्पत्तिर्न बद्धो न च साधकः ॥ न मुमुक्षुर्न वै मुक्त इत्येषा परमार्थता १७५ एवं रूपं विजानाति स्थानत्रयविलक्षणम् ॥ स्थानत्रयच्युतस्तस्य पुनर्जन्म
 न विद्यते १७६ एक एव विभूतात्मा भूते भूते व्यवस्थितः ॥ एकभावबहुधा चैव दृश्यते जलचंद्रवत् १७७ एवं चेज्ज्ञायते पुंसावेदवाक्यं गुरोः सदा ॥ मंतव्य एक एवा
 त्मा जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिषु ७८ स्थानत्रयव्यतीतो यो वर्तते सर्वदेहिनाम् ॥ स्थानत्रयव्यतीतस्य ज्ञाता सोपितथा भवेत् ७९ अथ चेज्ज्ञायते पुंसा सर्वभेदविवर्जितः ॥
 बहुत्वं जीवसंलग्नं युक्तितो नाशमाव्रजेत् ॥ युक्तिरेषा विभात्यस्य विज्ञाने परमात्मनः १८० घटसंवृतमाकाशं नीयमाने घटे यथा ॥ घटे नीयेत नाकाशं देशादेशांतरं
 प्रति ८१ एवं देहस्य गमने ह्यात्मा देहेन संवृतः ॥ न कुत्रचित्प्रयात्येष देहो देशांतरं व्रजेत् ८२ घटवद्विविधाकारो भिद्यमानः पुनः पुनः ॥ भेदं स्वस्य न जानाति जीवो
 जानाति तंसदा ८३ आत्मनो नैष भिन्नो यं जीवो नानाविधोपि वा ॥ तद्देहेनात्मनो भेदो न तस्यापि तु कश्चन १८४

घटगतं गमनादिकं न भजते इत्यर्थः १८१ एवमिति । एष देह एव स्थूलः सूक्ष्मो वा देशांतरं गच्छेदिति तुरीया प्रवार्थः १८२ अयं दृष्टांत उपाधिधर्मास्पर्श एव न तु जडत्वेपीति दर्शयन् जीवस्य चैतन्यं ब्रह्माभे
 दयोर्यता प्रयोजकमाह घटवदिति । जडत्वेन घटतुल्यो देहः पुनः पुनर्भिद्यमानो विनाशात्तान् विकारान् भजमानः स्वस्वधर्मभूतं भेदं विनाशादिकं न जानाति जीवस्तु तं देहधर्मभेदं विनाशात्तं विकारं जाना
 तिसाक्षितया पश्यतीत्यर्थः तथा च विदूषेण दृष्टांतादाकाशादिशेषः साक्ष्यवर्गात् पृथक् कंच जीवस्य सिद्धमिति भावः १८३ तस्य निर्विकारब्रह्माभेदं साधयति आत्मन इति । किं जीव एकः स्वीकृते
 नानाविधो वा आद्ये 'एको देवः सर्वभूतेषु गूढ' इत्यादि श्रुतिवाणितादिकस्मादात्मनः कथं भिद्येत एकत्वलक्षणस्याविशेषात् अंत्येपि कथमात्मनो भिद्येत आत्मा हि स्वरूपं तत्परिहारेण स्वस्वरूपापते
 रिति पूर्वोक्तार्थः नन्वेकजीवपक्षे तदभिन्नस्यात्मनः कथमेकत्वमिति शंकां परिहरति तद्देह इति । तेषां जीवानां भेदेऽप्यात्मनः सर्वानुगतस्वभेदः नानाव्यक्त्यनुस्यूताया जतेरिवेति भावः । वस्तु
 तस्तु एक एव न जीवो स्ति जीवानां राशयः कुत इति सिद्धांतानुसरणे जीवभेदो दुर्वच इत्याह तस्मापीति । तस्य जीवपदार्थस्य कोपि भेदः तं ब्रवीन् भवति किं नृपाधीनामेव स इत्यर्थः यत्रानुपाधिभ्योऽप्य
 धिष्ठानसर्वविमोक्षः कृपते तदा कस्यापि भेदो नास्तीति तु शाब्दाशयः १८४

४३ ॥

1883

एतदेवमिति ॥ एवंमिति ॥ एवंमिति जीवाः सदा ज्ञेयाः निर्विकारं अपितु सदात्मका जातमृतादिरूपा दृश्यं ते यतस्तथाभूताश्चित्तदात्म्याः सतांतिप्रकरणगतेः सांप्र-
दायिकया कथं ईहीकुर्वन्वस्तुतो मनोपि प्रतिकृष्टाभिन्विन्मात्रमित्याह ॥ ऋजुवक्रेतिपंचभिः ॥ यथाऽलालस्यज्वलत्काष्ठस्यस्पंदितं भ्रमणादिरूपं चलनमृजुवक्रेदिव चक्राद्याकारभेदासमानं प्रसिद्धं त-
था मनसः स्पंदितं मायाशब्दालादात्मनः सकाशादुन्मेषरूपं ग्रहणग्राहकरूपेण मिथ्याभासते तत्र ग्रहणपदेन कर्मकरणव्युत्पत्त्या विषयो ज्ञानं चोक्तं ग्राहकपदेन ज्ञातेति त्रिपुरीसंग्रहः तत्र ग्रहीतुं मिथ्यात्वं वि-
शेषणस्य ग्रहणकर्तृत्वस्य मिथ्यात्वादिति बोध्यम् ९९७ वस्तुतश्चित्तं शांतं चिन्मात्ररूपमिति दृष्टान्तेनाह अस्पंदमानमिति । यथा अस्पंदमानं प्रोक्तस्पंदनरहितं तदालातम् स्वाधिकोण आ-
भासैः कल्पितचक्रादिरूपैर्हान्तथा अर्जकल्पितरूपेण जन्मरहितं च भवति तथा चिच्चमपीत्यर्थः ९९८ आभासपदोक्तानामागंतुकूपाणां मिथ्यात्वमेव स्फुटयति अलालेति । तस्मिन् अलाले स्पंद-
माने सति ते आभासाः ऋजुवक्राद्याकाराः अन्यतो भुवः अन्यत आगत्य भवनशीलान् भवंति आगमानुपलंभादिति भावः । तथा पुनर्न स्पंदान्तस्तस्मादलालाते च निर्गच्छंतीति न तत्रैवालाले प्रविशंती-
त्यपि न । अनुपलंभादेवेति भावः ९९९ न निर्गता इति । ते आभासा अलालातान्निर्गत्य क्वचित्तिरोहिताः स्थिता इति च न वक्तुं शक्यं द्रव्यत्वस्य वस्तुत्वस्याभावादित्यर्थः वास्तवानां प्रवेशनिर्गमा-
दिकल्प्येत तत्र तु वास्तवत्वमेव दुर्वचमिति भावः दार्ष्टान्तिके योजयति मनस्यपीति । आभासस्येति भावप्रधानो निर्देशः आभासत्वस्य मिथ्यात्वस्याविशेषात्तुल्यत्वादित्यर्थः १००० एत-

एवं जीवाः सदा ज्ञेया जन्मादिपरिवर्जिताः ॥ चित्तयोगात् तथाभूता दृश्यं ते तत्तदात्मकाः ९९६ ऋजुवक्रादिकाभासमलालातस्पंदितं तथा ॥ ग्रहणग्राहकाभासं मन-
सः स्पंदितं तथा ९९७ अस्पंदमानमालातमनाभासमजं तथा ॥ अस्पंदमानं चित्तं स्यादनाभासमजं तथा ९९८ अलाले स्पंदमाने वैनाभासा अन्यतो भुवः ॥
न ततो न्यत्र निष्पंदान्नालातं प्रविशंति ते ९९९ न निर्गता अलालाते द्रव्यत्वाभावयोगतः ॥ मनस्यपि तथैव स्युराभासस्याविशेषतः १००० मनसि स्पंदमाने वै-
नाभासा अन्यतो भुवः ॥ न ततो न्यत्र निष्पंदान्न मनः प्रविशंति ते १००१ न स्थिगं यथा शब्दान्माययानगरं च खे ॥ प्रतीयते तथा सर्वमात्मनो न्यदसत् स्मृतम्
१००२ मायापिशब्दतो यस्य तस्मात्सती तस्मान्न सती ॥ शब्दश्चात्मा तु नैवं स्यादवाङ्मनसगोचरः १००३

स्फुटयति मनसीति । आभासाग्रहणाद्याकारा एव मुक्तार्थमन्यत् १००१ तर्हि कथमेते प्रतीयन्ते इति चेद्दोषवशादित्याह नरीति । यथा अत्यंतासत्त्वपि ह्यर्थे ज्ञानं शब्दः करोति हीति प्रसिद्धमभा-
वात् शब्दरूपदोषापरिमनुष्येभ्यः प्रतीयते मायारूपदोषाद्वर्णनं गच्छतं तैर्ज्ञेयं शब्दमाययोर्वलत्प्रतीयते वस्तुतस्तत्त्वात्मनो न्यदसदेवेत्यर्थः १००२ तथापि विश्वभावप्रयोजकयोर्मायाशब्दयोः क-
थमसत्त्वमिति चेत् 'वाचार्भणविकारो नाम येयम्' इति श्रुत्युक्तस्य शब्दमात्रत्वरूपस्य मिथ्यात्वप्रयोजकस्य प्रयोगादिति गृह्यते तस्याशयेनाह मायापीति । यस्मात्मायापिशब्दतः स्ववाचकं मायादिशब्द-
माश्रित्येव सती शब्दगवत्प्रमाणानुगृहीतं तर्कसहितं तस्मात्सामायासती न भवति शब्दश्च तथा शब्दोपि नाममात्रत्वात् न सन् न चात्मस्यतिप्रसक्तिः तस्य स्वयंप्रकाशस्य शब्दाद्यगोचरत्वादित्यर्थः अयं
भावः वाचार्भणमिष्यति श्रुतौ विकारपदेन परापेक्षरूपविवर्तवाचकेन दृश्यजातमुद्दिश्य नाममात्रत्वमसत्त्वप्रयोजकविधेयते तच्च विवर्तत्वं शब्दमायोरप्यविशिष्टमतस्तयोरप्यविधानविवक्तयोरसत्त्वं
आत्मनि निरपेक्षे तु विवर्तत्वस्योद्देश्यतावच्छेदकस्याभावात् शब्दमात्रत्वमसत्त्वप्रयोजकविधेयमवतरतीति श्रुत्यर्थस्तु विकारो विवर्तत्वरूपं घटशरावादिर्वाङ्मयनाममात्रमेव न तत्र सत्त्वगोपि उपा-
दानभूतं मृचिकाद्येव तस्यमिति १००३

आ. पु. ४२ ॥

अथशब्दमायेत्यादिनामास्तवाक्यानांक्रमेणार्थद्वयशभिःसंगृह्यन्तत्रासद्यामपिशब्दमायाभ्यापरमाथस्याप्यात्मनोभानप्रतिबंधःप्राग्विवेकात्कृतइत्याह शब्देति । शब्दःशब्दमात्रात्मकोविका
रोमायाचतत्कारणभूताताभ्यामावृतआच्छादितोयमात्माजीवरूपःस्वात्मानंस्वतत्त्वंयातिनजानातिर्कितुनिगूढःसन्परिच्छिन्नरूपेणभाति तत्रमहतोप्यल्परूपेणभनेदृष्टांतोजलमध्यस्थोघटःसहि
महानपिस्वल्पउपलभ्यतेइत्यनुभवसिद्धम् एतेनश्रुतौपुष्करशब्दोजलवाचकौगौण्यांतःकरणाद्युपायौवर्ततेइतिसूचितम् एतयोःशब्दमाययोर्नाशेबाधेतुस्वरूपभूतमेकत्वंलभतेइत्यर्थः १००४ एक
त्वस्योपलब्धिसाधनंयोगसूचयन्नेकत्वमुपलक्षयति शब्दस्थमिति । शब्देप्रणवेस्थितंवाच्यतातादात्म्येनसंबद्धंपरंस्वोत्कृष्टंब्रह्मस्थूलसूक्ष्मकारणसमष्ट्युपाधितस्मिन्मात्रात्रयवाच्येसहमात्राभिः
क्रमेणक्षीणेतितयतुरीयमक्षरमविनाशिविशिष्टंदेवसर्वभेदाभावद्वाराएकत्वपदेनोक्तमित्यर्थः १००५ तदेकत्वंजिज्ञासुःप्रथमंप्रणवादिशब्दतादात्म्यापन्नंअज्ञचित्तमितुमभ्यसेदित्याह एकत्वमि
ति । एकत्वंएकपदोक्तम् १००६ तत्रशब्दब्रह्मण्यप्यादरःपरब्रह्मवत्कर्तव्यइत्याह द्वेइति । अधिकारिणाद्वेब्रह्मणीवेदितव्येआदरेणविज्ञेये द्वेके शब्दब्रह्मप्रणवादिरूपंपरंनिर्विशेषंच तत्रप्रथ
मंशब्दब्रह्मणिनिष्णातःकुशलःसन्नेवपरंसाक्षात्करोतीत्यर्थः १००७ परब्रह्मविज्ञानेसतितुशब्दब्रह्मचित्तनाभ्यासोहेयइत्याह शाब्दमिति । शाब्दंशब्दतादात्म्यापन्नंसमभ्यस्यसमीचीनस्यसत्फल
शब्दमायावृत्तीनात्मास्वात्मानमुपयात्ययम् ॥ निगूढोनीरमध्यस्थोमहानपियथाघटः ॥ एतन्नाशात्स्वयंज्योतिरेकत्वमुपयातिहि १००८ शब्दस्थंयत्परंब्रह्म
तस्मिन्क्षीणियदक्षरम् ॥ तदेकत्वमितिप्रोक्तंमर्वभेदविवर्जितम् १००९ एकत्वंपरंमब्रह्मज्ञातुकामस्त्वतःपुमान् ॥ शब्दब्रह्मपुराविद्वानवगच्छेद्गतश्रमः १००६
द्वेब्रह्मणीवेदितव्येशब्दब्रह्मपरंचतत् ॥ शब्दब्रह्मणिनिष्णातःपरंब्रह्माधिगच्छति १००७ शाब्दंब्रह्मसमभ्यस्यत्यजेज्ज्ञातेपरेसति ॥ पलालमिवधान्यार्थीत्यजे
द्रुंथमशेषतः १००८ गवामनेकरूपाणामेकरूपंयथापयः ॥ नानाविधानादिहानामेकआत्मातथैरितः १००९ अतःसर्वेषुभूतेषुएकआत्माव्यवस्थितः ॥ म
नसैवसविज्ञेयआत्मनःसुखमिच्छता १०१० दधिसर्वाणिभूतानिमनोमंथाःप्रकीर्तितः ॥ अहंब्रह्मेतिविज्ञानेनंत्रंमंथनकारणम् १०११ नवनीतंततश्चैतदानंदा
त्मानमद्वयम् ॥ उदरेदुद्धरंस्तस्मात्स्वात्मानंभवसागरात् १०१२ निष्क्रियंनिष्कलंशांतंयदनेनसमुद्धृतम् ॥ तद्ब्रह्मात्माहमस्मीतिसाक्षात्कुर्यात्सदापुमान्
१०१३ वासुदेवस्तदैवैतत्पठ्यतेवेद्यादिभिः ॥ नाम्रस्तस्यनिरुक्तंचकुर्वाणैस्त्वेवमेवाहि १०१४

स्याभ्यासस्यगोचरंकृत्वापरेब्रह्मणिज्ञातेसतित्यजेत् तथाग्रंथशब्दमपंचंत्यजेत् पलालंवीहिकाडम् धान्यार्थीवीहिकामइतिचेत्यर्थः १००८ ज्ञेयस्यात्मनःसर्वोपाधिष्वेकरूपत्वेदृष्टांतमाह गवा
मिति । कृष्णपीतांघनेकरूपाणामपिगवांपयःशुक्रमेवयथातथानानाविधदेहानांमध्येज्ञानलक्ष गवात्माएकरूपएवेत्यर्थः श्रुतौलिङ्गिपदेनज्ञानलिङ्गवेष्टाधारवाचकेनजातावेकवचनातिनचदेहाउक्ताइति
भावः १००९ तस्यविज्ञानसाधनंश्रवणादिसंस्कृतमनएवेत्याह अतइति । अतउक्तदृष्टांतसमन्वयात्सर्वत्रैकरूपेणस्थितोप्यात्मानसैवतत्परेणज्ञेयइत्यर्थः १०१० अत्रश्रुत्युक्तंरूपकमभिन
यति दर्शयति । सर्वाणिभूतान्युपाधयोदधिसंस्थानीयाश्चित्याः मनस्तुमंथाःमंथनदंडाश्चित्यः तस्यावृत्तिरूपभ्रमणसाधनंब्रह्मात्मैक्यज्ञानंतुनेत्रंमंथनरज्जुस्थानीयंचित्तमित्यर्थः १०११ नव
नीतमिति । अद्वयआत्मातुनवनीतस्थानीयःस्वात्मानःसंसाराद्यदुद्धरणंमोक्षाल्पतदेवतस्यनवनीतस्योद्धरणस्थानीयमितिचित्तयेदित्यर्थः १०१२ एवमुद्धृत्यतत्पदार्थरूपस्यनवनीतस्यत्वंप
दार्थैक्यचित्तरूपंहिधारणतापोपशमायकुर्यादित्याह निष्क्रयमिति १०१३ वासुदेवइति । तत्रब्रह्मवासुदेवसंज्ञोवेदिकैरुक्तम् कीदृशैर्वेदिकैः एवंवक्ष्यमाणविधयातद्व्युत्पत्तिविवरणंकुर्वेद्भिः १०१४
व्युत्पत्तिदशैर्ग्रामवाक्यार्थमाह सर्वेति । वसंत्यत्रभूतानीतिव्युत्पत्त्यावासुदेवपदेनसर्वभूताधिवासतयोक्तः वसतिसर्वत्रेतिव्युत्पत्त्यांतर्गमितयाच्यउक्तोनारायणस्तद्रूपंब्रह्माद्वयलक्षणमहमस्मी
तिवृद्धयेत्यर्थः १०१४

महान्दुष्कालपानतमासिदंशंयुक्तसमर्थमवृत्तिप्रकारमाह इतिइति । मनोनिग्रहसंयुतंयस्यतत्त्वममृतमिदंविद्वान्ब्रह्मविदोयथोक्तथातुभ्यमभिहितं अथनारायणीयस्यसत्तिरुीयशास्त्रामतस्यसत्ते
मनोनिग्रहसंयुतंयस्यतत्त्वममृतमिदंविद्वान्ब्रह्मविदोयथोक्तथातुभ्यमभिहितं अथनारायणीयस्यसत्तिरुीयशास्त्रामतस्यसत्ते १०१६

ब्रह्मावद्व्याख्यानतमासिदंशं यस्तु तत्रैव प्रवृत्तिप्रकारमाह इति इति । मनोनिग्रहसंयुतं ब्रह्मसत्त्वं ब्रह्मविद्यायथोक्तं तथा तु यमभिहितं अथ नारायणीयस्यैतत्तिरीयशाखागतस्य संज्ञे
 पुरुषे नारायणीयोपनिषत्संज्ञे प्रथितथा महोपनिषदितीरिते उक्तं प्रथितथात्मप्रबोधोपनिषत्संज्ञे प्रथेचक्षुद्रतया संक्षिप्तपात्रे रितं वणिक्तं तं मया वक्ष्यमाणं सावधानः क्रमेण त्वं शृण्विति ह्येत्यर्थः १०१६
 १०१७ तत्र पुरुषपदव्युत्पत्तिद्विधा सुवर्णस्तदर्थमाह येनेति । यः सर्वविश्वप्रकृतात् सर्वदेहरूपपूर्वजंतयामित्वेन वासशीलत्वाच्च पुरुष इत्युक्तः । पुरयति पूर्वं सतीति वा व्युत्पत्तिर्भवति इत्यर्थः
 १०१८ नारायणपदार्थमाह विराडिति त्रिभिः । यो भगवान् विराडूर्णोऽस्ते प्रलये निखिलान् लोकानुदरे संगृह्य शेषस्य फणा सह लेखेच्छाया कर्तुं पदं दद्रूपमुज्ज्वलं मध्वंतदात्मकशय्यांगतः स जगत्पुंशेति
 इत्यर्थः एतेन नरसृष्ट्या आपोऽयनं वासस्थानं यस्य स तथेति व्युत्पत्तिः सूचिता १०१९ हिरण्यगर्भ इति । यश्च भगवान् हिरण्यगर्भरूपो जीवानां तेजसानां सूक्ष्मव्यष्ट्युपाधिकानां प्रतिबिंबकल्पानां वि
 वस्थानीयो मायारूपेतत्प्रेक्षया पावं वर्तते यथा मातृगर्भरूपे शयने शय्यायां शिशुरित्यर्थः एतेन नरस्य जगत्कर्तुः शक्तिरूपतया संबंधित्वान्नारं प्रापात् तत्त्वतदयनं यस्य स तथा अथवानराणां जीवानां समू
 हो नारं तस्यायनं स्वरूपलाभो यतो विबभूतास्ततथेति व्युत्पत्तिद्वयं सूचितम् १०२० यश्चेश्वर इति यश्च भगवान् वैष्णवे वृण्पादिदोषरहित ईश्वरोऽतर्था म्यविद्यायाः कार्यकारणरूपायाः कंदुकवद्भूतः

सर्वभूताधिवासो यो यो भूतेषु सत्यपि ॥ सर्वानुग्राहकत्वेन तदेवास्म्यहमद्वयम् १०१५ इति ते सृतं विदूक्तं मनोनिग्रहसंयुतम् ॥ उक्तं ब्रह्माथ वक्ष्यामि पुनः क्षुद्रतये
 रितम् १०१६ नारायणीयसंज्ञे ये महोपनिषदीरिते ॥ आत्मप्रबोधसंज्ञे च शृणुत त्वं क्रमादिह १०१७ येन पूर्णमिदं विश्वं यश्चायं सर्वदेहिनाम् ॥ शीते पुरेषु भगवान्
 पुरुषः पुरुषोत्तमः १०१८ विराडूर्णधरो यश्चान्ते लोकान्निखिलानपि ॥ संगृह्य शिशुवत् शीते शेषाद्गोऽज्ज्वलमध्यगः १०१९ हिरण्यगर्भो भगवान् जीवानां विववच्च
 यः ॥ वर्तते शयने मायातलपे गर्भे यथा शिशुः १०२० यश्चेश्वरोऽत्र भगवान् वैष्ण्यादिविवर्जितः ॥ अविद्या कंदुकः सोऽयमुक्तो नारायणः पुमान् १०२१ अकामयत दे
 वोऽयं सिसृक्षुर्निखिलं जगत् ॥ प्रजाः सृजेयेति पुरा हो क एव व्यवस्थितः १०२२ संकल्प्येत्यं जगत् सर्वं सृष्टवान् पुरुषः परः ॥ देवानि मांश्च निखिलान् नानासामर्थ्यसंयु
 तान् १०२३ ब्रह्मा शक्रस्तथा दित्यो रुद्राश्च वसवस्तथा । विश्वे देवाश्च साध्याश्च तथान्या देवयो नयः १०२४ नारायणात्प्रजायंते सह सर्वेश्वराचरैः ॥ वर्तते तत्र ली
 यंते तस्मिन्नेव महात्मानि १०२५ यत एव ततो देव एको नारायणः स्मृतः ॥ ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च शक्रो न्ये देवतागणाः १०२६

प्रक्षेप्ताच्च तनारायण इत्युक्त इत्यर्थः तथाच अराणां संसारचक्रावयवानां रागादीनामयनं प्राप्त्यैव त्रयविधतस्तथा यद्वा नराणां जीवानां मयनं प्रवृत्तिर्यस्मादंतर्यामिणः स तथा अथवानरसंबन्धिनोऽवि
 यातत्त्वस्य अयनं प्रक्षेपोऽतस्तुरीयत्वेन ज्ञाताद्दरिकाश्रमवासिगुरुरूपाद्वा स तथेति व्युत्पत्तित्रयं सिद्धं व्युत्पत्त्यंतराण्यपि वक्ष्ये दशितानि स्मर्त्तव्यानीति १०२१ अकामयतेति । अपंदेवः सृष्टेः
 पुरा एकोऽद्वितीयो जगत्सिमुक्षुर्जगत्सृष्ट्यभिमुखः स ब्रह्मं सृजेयेत्याकारां कामनां कृतवानित्यर्थः १०२२ संकल्प्येति । इत्थं संकल्प्य देवादिं सर्वं जगत् सृष्टवानित्यर्थः १०२३ देवानव्युत्पत्तयानुवदति ।
 ब्रह्मेति । यथा जायंते तथा तत्र नारायणे वर्तन्ते लीयन्ते इत्यर्थः १०२४ । १०२५ तथाच यथा सृष्टौ घटादपो न भिन्नास्तथा सर्वजगन्नारायणादित्याह यत एवमिति त्रिभिः । यत एव नारायणाज्जन्मस्थिति
 भगवादिदं जगत्ततो नारायणो विवर्जितोऽद्वितीयः एतत्सर्वं तु नारायणात्मकं एतत्किमत आह ब्रह्मेत्यादि । ब्रह्मादपीगुणत्रयाभिमानिनः दक्षावधिनां सदसद्रतस्थूलसूक्ष्मावस्थागतं एनदेव
 स्फुटयति यदिति । यदस्ति मत्पक्षे नास्ति परोक्षमिति त्रयाणामर्थः १०२६

ଅଫିସ୍ ଅଫ

११

22

22

22

22

एवमिति । पुराप्रधानं तत्त्वविज्ञानं तदेव विज्ञानं सा एवमाहुः । एवं कथं । पूर्वनाारायण एवासीत् । पुरे तस्य विवरणं विभजनेः पुरेति । १०४२ तदेति । तदा सृष्ट्यादीं ब्रह्मादयो देवानां सन्भूतानि महोतिभूतानि च नासन् । तथा अप्यनिभूतपदस्यार्थं तिररूपाणि स्थावरजंगमशरीराणि नासन् । तथा परं धावापृथिव्यादिकं कार्यजातं नासीदित्यर्थः । १०४३ एकाकीति । संपूर्णः सृष्टिपूर्वकाले स्थितः पुमान् रूप एकाकी सन् नरे मे अतिरूपं सोमं प्रापततो रतये द्वितीयं ध्यायतस्तस्य पुरुषस्य मायारूपयुवत्यानां सिकोपलसितप्राणसूक्ष्मावस्थारूपत्वात् श्रुतौ न स्तोमपदोक्तपासहसंगोजातस्तत्त्वयोदशसुता जाता एकाक्या वा सती नाना पुरुषाभिलाषिणी जाता कीदृशस्य पुरुषस्य वस्तुतः सतः निर्दोषस्यासंगत्वादिति द्वयोरर्थः । १०४४ । १०४५ त्रिधेति । सा कन्या बुद्धिरूपानाना पुरुषाभिलाषिणी आत्मानमधिदेवादिरूपैस्त्रिधाऽकरोदित्यर्थः । कार्यविभागस्य बुद्धिमात्रतंत्रत्वादिति भावः । न केवलं कन्यैव त्रिधा जाता किंतु तत्सुता अपीत्याह यथेति । तत्राधिदेवत्वं सप्रतिष्ठकत्वं अध्यात्मत्वं व्यष्टिघटकत्वं अधिभूतत्वमिदं नयादृश्यमानत्वमिति वर्णितप्रायमित्यर्थः । १०४६ वीक्षमाण इति । एकोपि स पुमान्तामसतीं सुतां तादात्म्येन वीक्षमाणः पश्यन् सत्तात्मानं बहु रूपं मेने तस्याः कन्यायावहुत्वलक्षणधर्माध्यासात् तत्राध्यासे हेतुस्तु मोहोऽविवेक एवेत्यर्थः । १०४७ तेषांचेति । तेषां त्रयोदशसुतानां सुतायाश्च यानि कारणानि शरीरोपादानभूतान्यत्र व्यवहारे प्रसिद्धा

एवमाहुः पुराविप्राविद्वांसो वेदवादिनः ॥ एको नारायणः पूर्वमासीद्विश्वजनेः पुरा १०४२ तदा ब्रह्मादयो देवानां सन्भूतानि तानि च ॥ चरस्थिराणि चान्यानि नैव किंचित् तथा परम् १०४३ एकाकी स पुमान् पूर्वो नैव रे मे निरंजनः ॥ द्वितीयं ध्यायतस्तस्य पुरुषस्य महात्मनः १०४४ त्रयोदशसुतास्तस्य कन्या चैका भवत्तदा ॥ असंगस्यासती माया युवत्या संगतः सतः १०४५ त्रिधा सा कुरुतात्मानं कन्या पुरुषकांक्षिणी ॥ अधिदेवमथाध्यात्ममधिभूतं च भामिनी ॥ यथा कन्या तथा जाता स्त्रिविधास्तत्सुता अपि १०४६ वीक्षमाणः पुमानेकस्तामेतामसतीं सुताम् ॥ आत्मानं बहु धामेनेतद्बहुत्वेन मोहितः १०४७ तेषांच कारणान्यत्र पूर्वसृष्ट्या च तान्प्रभुः ॥ असृजच्च क्रियाशक्तिं तेषां कार्यचकारणम् १०४८ पृथिव्यापस्तथा तेजो वायुराकाशमेव च ॥ पंचकं कारणं प्रोक्तं स्थूलं सूक्ष्मं च मध्यमम् ॥ तद्वै विध्यात्कारणस्य कार्यचद्विविधं भवेत् १०४९ क्रियाशक्तिस्तु या प्रोक्ता स प्राण इति कीर्तितः ॥ कार्यरूपोत्र भूतानां कारणं वा परस्य च १०५० अहंकारो मनश्चित्तमिन्द्रियाणि दशैवाहि ॥ त्रयोदशसुताः प्रोक्ताः कन्या बुद्धिश्चतुर्दशी १०५१

नितानि प्रथमं सृष्टा ततस्तां सुतां सृष्टां सृष्ट्या च प्राक्क्रियाशक्तिं सृष्टवान् कीदृशीं क्रियाशक्तिं तेषां प्रथमसृष्टानां मध्ये केषांचित् कार्यभूतां केषांचित् स्थितिकारणभूतामित्यर्थः । १०४८ तत्र कांक्षिणीति प्राणाकांक्षायामाह पृथिव्याप इति । प्रथमसृष्टेः प्रापत्कारणजातमुक्तं तत्पृथिव्यादिपंचकरूपबोधं तच्चद्विविधं स्थूलं महाभूताख्यं सूक्ष्मं सतमात्राख्यं तत्र सूक्ष्मस्य विशेषणं मध्यममिति मध्ये भवं मध्यमं स्थूलत्वात् स्थितिशीलमिति यावत् एवं कारणद्विविधे सति तदुक्तं कार्यमपि स्थूलसूक्ष्मत्वाभ्यां त्रिधा भवेदित्यर्थः । १०४९ क्रियाशक्तिमित्यादिविष्टुणोति क्रियेति । क्रियाशक्तिपदेन प्राण उक्त इति तत्र हेतुतया प्राणे कार्यत्वकारणत्वयोरुक्तयोः समुच्चयमाह कार्येति । यः प्राणः पंचभूतानां कार्यरूपः अपरस्य सुतादिपंचस्य कारणं भवतीत्यर्थः । १०५० के त्रयोदशसुतत्वेनोक्ताः काचसुतात्वेनेत्याकांक्षायामाह अहंकार इति । अहंकारादि त्रयं ज्ञानेन्द्रियं पंचकं कर्मेन्द्रियं पंचकं च एते भावास्तत्र त्रयोदशसुतत्वेनोक्ताः बुद्धिस्तु नाना रूपा सुतात्वेन सा च चतुर्दशीत्यर्थः । एतेन तन्मात्रं पंचकस्य भूतं पंचकस्य एकस्य प्राणस्य च संयोजने पंचविंशको गणः संपन्न इति सूचितम् । १०५१

हिरण्यगर्भ इति । अस्य विभागस्य पंचविंशकगुणरूपस्य अधिदैवकः अधिदेवं लंपकाय तिस्रद्वयति अभिमन्यत इति यावत् तथा भूतो हिरण्यगर्भो बोध्यः अधिभूतं स्थितं सत्यं तु तस्य विभागस्याभिमतं तु निस्थितं रजंगमानि भूतानि ब्रह्माणि । तत्रैतावान् विशेषः अयमधिभूतत्वेनोक्तः प्रत्येकं तत्तच्छरीरिणं प्रत्याध्यात्मिकः अहमिति प्रतीयमानत्वात् शरीरं त्वं प्रति त्वधिभूतरूप एव इदं तथा प्रतीतेरित्याशयः १०५४ नास्य प्रजा इत्यादि वाक्यस्यासंबत्सरपदोक्तकालसहिता एव प्रजा अजायंतेत्यर्थमभिसंधायाह कालश्चेति । प्रजापतिः सृष्टयवच्छेदकः कालोऽप्यनेन सृष्टयर्थः १०५४ सृष्टेति । सूत्रात्परूपः सन् एवं पूर्ववत् देवानां सूत्रात्मविभूतिस्त्वेन बृहदारण्यके प्रसिद्धानां सृष्टिप्रकरोदित्यर्थः १०५४ रुद्रसृष्टिमाह केनचिदिति । विश्वकृन्नारायणः केनचिद्वक्तुमशक्येन निमित्तेन विशिष्टक्रोधमाहार्यहृच्छामात्रेण संपाद्य भृकुटीविशिष्टात्स्वललाटाद्रुद्रं प्रादुरकरोदित्यर्थः अत्र भृकुटीशब्दः शैत्रव्याकरणे सिद्धः तदुक्तमभियुक्तेः 'यान्युजहार माहेशाया सोऽव्याकरणार्णवात् । तानि किंपदरत्नानि मांतिपाणिनिगोष्पदे' इति ब्रह्मभूमध्यजो हर इति पुराणविरोधस्तु कल्पभेदेन समाधेयः १०५५ रुद्रस्य येनां मूर्तिमभिनयति नीलेति । वीर्याणि वलसाध्यानि कर्माणि विभ्रदधार

हिरण्यगर्भः संप्रोक्तो विभागस्याधिदैवकः ॥ अधिभूतं विभागस्य जंगमानि स्थिराणि च ॥ भूतान्याध्यात्मिकश्चायं प्रत्येकं सर्वदेहिनाम् १०५२ कालश्च सर्वभूतानां सृष्टिस्थिति विनाशकृत् ॥ पुरुषेण परेणायं सृष्टः सर्वस्य हेतुना १०५३ सृष्टा तदखिलं विश्वं सूत्ररूपमुपाश्रितः ॥ पुरुषो देवता सृष्टिमेवं नारायणोऽकरोत् १०५४ केनचिद्विनिमित्तेन क्रोधमाहार्यं विश्वकृत् । भृकुटीकुटिलात्स्वस्य ललाटाद्हीनतेजसः ॥ कपोविष्टं स्वयं देवो रुद्रं तमुदपादयत् १०५५ नीलकण्ठलोहितांगं त्रिनेत्रं शूलधारिणम् ॥ विभ्रद्वीर्याण्यस्यात्र न कोप्यस्ति समः पुमान् १०५६ ऐश्वर्यस्य समग्रस्य धर्मस्य यशसः श्रियः ॥ ज्ञानवैराग्ययोश्चैव एक एव समाश्रयः १०५७ सत्यस्य ब्रह्मचर्यस्य मनसो निग्रहस्य च ॥ तपसश्च समस्तस्य शब्दराशेस्तथैव च १०५८ अस्मादेव समस्तानां देवादीनां शरीराणाम् ॥ ऐश्वर्याद्या गुणाः सर्वे जायंते गुणराशितः १०५९ अयं समस्तदेवानां मुनीनां च महात्मनाम् ॥ नानाविधासु विद्यासु कथितः परमो गुरुः १०६० एनं संप्राप्य संहारकाले लोकत्रयी त्वियम् ॥ तूलराशिर्यथा बन्धिप्राप्य नाशं वजेत्स्फुटम् १०६१ पुनश्च ध्यानमाविष्टो देवः स सर्वदृक् स्फुटम् ॥ श्रान्तस्य ध्यानयुक्तस्य ललाटात्स्वेदविदधुः ॥ ब्रह्मांजुनिका आ पः शक्ता भुवनसर्जने १०६२ अप्सु स्वेदस्वरूपा सुता सुवीर्यमवासृजत् ॥ आत्मनो यत्परं तेजो देवो नारायणः पुमान् १०६३

यितापो पिता च यत्समो न्योनास्तीत्युत्तरार्थः १०५६ तस्मिन् कोपलिगानि नियमनाय आहार्याणीति दर्शयन्नेक्यस्फुटीकरणाय नारायणगुणान्वर्णयति ऐश्वर्यं स्येति । ऐश्वर्यादीनां भगवद्गुणानां समाश्रय आचार एव यत एको नारायणोऽभिन्न इत्यर्थः १०५७ सत्यं स्येति । सत्यादीनां च समाश्रय इत्यनुपगमः । मनसो ज्ञानस्य इन्द्रियनिग्रहलक्षणं तपसश्च शब्दराशेर्वेदादिशास्त्राणां अंत्यचकार उत्तरान्वयी १०५८ अस्मादिति । अस्माद्रुद्रादेव च गुणसिंघोः सकाशात् सर्वपांसु हुणलाभ इत्यर्थः १०५९ अयं रुद्र एव च सर्वविद्यासंशयप्रवर्तक इत्याह अयमिति । स्पष्टम् १०६० एवं रुद्रस्य सृष्टिस्थितिहेतुत्वमुक्तमर्थमहेतुत्वमाह एनमिति । एनं रुद्रम् १०६१ अथ कमलासनसृष्टिमाह पुनश्चेति । पुनश्च सर्वदेवो नारायणो ध्यानरूपं तपोऽकरोत् सत्यं तपसाश्रमं प्राप्तं स्पललाटात्स्वेदस्याविदधुः पतंस्ते स्वेदविदधु एव ब्रह्मांजुनः सत्यं तं त्वं तिलोकां च समस्तमर्थं नारायणजलरूपाः संप्रजा इत्यर्थः १०६२ अपि वति । स देवो नारायणस्तस्मात्स्वेदरूपास्वस्वात्मीयं यदी

१०६५. इति विधिः । तत्पश्चात्समवेनाभिसरोहोद्गाऽनायुतयोमलायुतमुखः प्रागादिमुखकमेणच्छेदसांगायप्रोत्रिष्टुभगत्पञ्चभोव्याहृतीनामहश्चतुर्थीकानांवेदानां चक्रगादीनामभयौतानां
 वारित्यर्थः १०६५ क्रममेवमुच्यते पूर्वति । तेषु पूर्वोक्तान्मन्त्रादयः प्रतिलीमक्रमेणच्छेदाः पूर्वपश्चिमोत्तरदक्षिणमुखेभ्य उत्पन्नाज्ञेया इत्यर्थः न केवलमेतत्प्रोत्पन्नाः किन्त्वप्यदपि विधिब्रह्म
 णः साक्षात्स्वायंभुवादिरूपा ज्ञातमित्यर्थः १०६६ एवंजगज्जन्मादिलक्षणैर्नारायणोऽद्वितीयत्वेनज्ञेयइत्याह एवमेवेति । तुशब्दोऽवधारणे तथाचयद्यपिमाययासंनानाभवतितथाप्यनैव
 वस्तुतोभेदभ्रमैः सनिदानैर्वर्जितत्वादित्यर्थः १०६७ अयं विवेकेन नारायणलाभविधिरुक्तस्तदशक्नोतुदशमेनारायणीयव्याख्यानेव्याख्यातेनसहस्रशीर्षमित्यादिनास्वराडित्यंतेनग्रंथेनप्रोक्तयोगं
 कृत्वातंसाक्षात्कुर्यादित्याह यदैवमितिहाभ्यां । यदाएवमुक्तविवेकविषयाअयंनारायणोज्ञातुंशक्यतेतदानारायणीयप्रकरणेउक्तंप्रदर्शितसहस्रशीर्षमित्यारभ्यस्वराडित्यंतेनग्रंथेनात्रोपनिषय
 युक्तमुपायंयोगरूपमाश्रित्यएवंविवेकवदेवसनारायणोज्ञातव्यःसाक्षात्कर्तव्योऽधिकारिणाभवतीतिद्वयोरर्थः १०६८ । १०६९ फलवाक्यतात्पर्यमाह अस्प्येति । अस्प्यमहोपनिषत्संज्ञस्प

वीर्यतदंडमभवत्तत्रक्षिप्तमहात्मना ॥ हैमंमनोरमंचित्रंसूर्यकोटिसमप्रभम् १०६४ अंडस्यांतरभूद्ब्रह्माभूतानामादिमःस्मृतः ॥ छंदोव्याहृतिवेदानहेतुर्यो
 त्रचतुर्मुखः १०६५ पूर्वापरोत्तरासव्यवक्रतस्तत्क्रगादयः ॥ ब्रह्मणोविश्वमेतद्विजातंसर्वचराचरम् १०६६ एवमेवजगत्स्रष्टाह्येकएवस्वमायया ॥ नानाभव
 त्यनानातुभेदभ्रमविवर्जितः १०६७ यदैवंशक्यतेज्ञातुंनैवायमधिकारिणा ॥ तदानारायणीयोक्तमुपायंचात्रकीर्तितम् १०६८ सहस्रशीर्षमित्यादिस्वराडं
 तोक्तमेवहि ॥ आश्रित्यैवंसहृदयेज्ञातव्योत्राधिकारिणा १०६९ अस्यग्रंथस्यमाहात्म्यमप्यत्रविविधंस्मृतम् ॥ विज्ञानस्यतुकिंभूयोयतोमायालयंवजेत्
 १०७० एवंमहोपनिषदिकथितंज्ञानमीरितम् ॥ आत्मप्रबोधेकथितंशृणुवक्ष्यामि तेधुना १०७१ उपायंप्रथमंप्राहुरत्रोपेयस्यलब्धये ॥ आत्मावासावुपायो
 द्वौप्रणवोष्टाक्षरस्तथा १०७२ प्रणवोवाचकस्तस्यप्रत्यगानंदरूपिणः ॥ अष्टाक्षरोपिनैवंवैवाच्यवाचकयोर्भिदा १०७३ अकारश्चाप्युकारश्चमकारोमिलितं
 त्रयम् ॥ ओंकारस्तेनसहितोनमोनारायणायच ॥ अष्टाक्षरस्तुसंप्रोक्तःसर्वसिद्धिविधायकः १०७४ एतयोर्जपतोयोगीयजनात्समुपासनात् ॥ ब्रह्मविज्ञा
 नउत्पन्नेसंशयादिविवर्जिते ॥ मुच्यतेस्वंसविज्ञायजन्मसंसारबंधनात् १०७५

माहात्म्यंश्रोत्रियश्चादिगुणप्रयोजकत्वलक्षणाविविधंबहुलंकेयदासिद्धंतदाफलभूतविज्ञानस्यदोषबीजाविद्यायाउच्छेदहेतोर्माहात्म्यंकिमुक्तव्यमित्यर्थः १०७० उपक्रांतसमाभिर्दर्शयन् ओंनमः
 त्वंतांन्यात्मप्रबोधोपनिषद्वाक्यान्नेकपंचाशच्छ्लोकैरुपबृंहयितुंप्रतिजानीते एवमिति १०७१ तत्रादौमंत्रद्वयात्मकउपायोब्रह्मात्मज्ञानायोक्तइत्याह उपायमिति । अत्रात्मप्रबोधोपनिष
 दिप्रथममुक्तमितिशेषः प्राहुःपठंति उपेयस्यब्रह्मात्मविद्यारूपफलस्य १०७२ प्रणवइति । तथाचप्रत्यगानंदःसर्वांतरमद्वितीयंस्वस्तुतद्रूपस्यात्मनः प्रणवोवाचकएवमष्टाक्षरोपिवाचकः
 अत्रवाच्यवाचकयोर्भिदाभेदोन्वित्यः श्रुतौसामानाधिकरण्यनिर्देशेनवाच्यवाचकयोरभेदानुसंधानंनस्यकर्तव्यतासूचनावितिभावः १०७३ मंत्रयोःस्वरूपमाह अकारइति । संहताकारादिव
 णंत्रयात्मकःप्रणवमंत्रस्तदादिकंनमःपदंचतुर्थ्येतनारायणपदंचएतदुभयात्मकोऽष्टाक्षरः एतन्मंत्रद्वयंसर्वेष्टितप्रदमित्यर्थः १०७४ अनयोःपरमपुरुषार्थेविनियोगमाह एतयोरिति । एतयो
 र्मुक्तमंत्रयोर्जपात्तथा तयोर्मंत्रविषयाकार्यभूतंयजन्ब्रह्मांतरदेवतापूजनंतस्मात्तथाएतयोर्मात्रापादायभेददर्शनावृत्तिरूपोपासनाच्चब्रह्मतत्त्वनिश्चयउत्पद्यते ततःस्वमात्मानं ब्रह्मत्वनसाक्षात्क
 त्वसयोगीमुच्यतेइत्यर्थः १०७५

यावन्नेति । अनयोर्मन्त्रयोर्व्याख्यस्य ब्रह्मणो यन्निर्गुणरूपम् कीदृशम् मोक्षस्य सविलासाज्ञानरूपवन्ध्वं सस्य आलंबनमधिष्ठानमतएवाद्यंतयावत्साक्षात्तन्मत्तस्य ब्रह्मणः सगुणरूपं व्यापेदित्यर्थः १०७६ तच्च सगुणरूपं ब्रह्मण्यइत्यादिमन्त्रेणोक्तमित्याह सगुणमिति । यद्यपि सगुणं ब्रह्म विष्णुरुद्रादिरूपैर्बहुविधं प्रसिद्धं श्रुतिस्मृत्यादौ तथापि इदं रूपं नारदाद्यैरुक्तवान्निरतिशयमित्यर्थः १०७७ इदं किमत आह यज्ज्योतिरिति । यज्ज्योतिश्चिद्वन्देव कीवसुदेवद्वारास्वस्मिन्नागतं प्रादुरकरोत् किमर्थं भौमस्य भूलोकगतस्य ब्रह्मणो वेदस्य ब्राह्मणजातेस्तपसश्च वागुस्यैरक्षायैज्वलंतमग्निमरणिरिवेत्यर्थः 'वेदस्तत्त्वतपो ब्रह्म ब्रह्मा विप्रः प्रजापतिः' इत्यमरः १०७८ यत्कर्तृकपरिग्रहेण पुरुषविद्याच्छांदोग्यतृतीयप्रपाठकोक्ता वैतृष्ण्यहेतुतालक्षणां प्रशंसां गतेत्याह घो रइति । गोत्रेणागिरसो घोरनामकः कश्चिद्ब्राह्मणो यस्मै देवकीपुत्राय श्रीकृष्णाय तां प्रसिद्धां विद्यां पौरुषोपपन्नमभवा नात्मिकां षोडशाधिकशतवर्षां युवो निर्तरायता प्रयोजिकामदात् दत्तवानित्यर्थः । किंच यस्य परमेश्वरत्वाय न प्रमाणान्वेषणाप्रत्यक्षसिद्धत्वादित्याह स एष इति । साक्षात्प्रत्यक्षेणैव पुरुषः सिद्धसर्वात्मता को यतो विश्वरूपधरः 'जनं प्राकुरुभिः सत्प्राथोतं कमुनिनापियः विश्वरूपधरोऽलोकनिरुद्धोऽपि स नो गतिः' । अतएव स्मृतिमात्रेण समस्तान्तरहरइत्यर्थः १०७९ अस्य प्रभावः स्मृतिषु बहुधा प्रसिद्धइत्याह वेदेति । प्रथमपादे भारतादौ द्वितीये श्रीभागवते तृतीये पुराणेष्वागमेषु चेति शेषः १०८० यद्यपीति । यद्यपि सर्वादेवता अस्यैव श्रीकृष्णस्य विभूतयोरूपाणि तथापि ताः सर्वाः प्रतिबिम्बस्थानीयाः बिम्बस्थानीयमेतदेव कीसुतं विहाय मायाया

यावन्न निर्मुणं ब्रह्म मोक्षालंबनमद्वयम् ॥ आविः स्याद्दयेतावत्सगुणं ब्रह्म चितयेत् १०७६ सगुणं ब्रह्म संप्रोक्तं विष्णुरुद्रादिभेदतः ॥ नानाविधं नारदाद्यैरिदमत्यंतमादरात् १०७७ यज्ज्योतिर्देवकी देवीवसुदेवादजीजनत् ॥ भौमस्य ब्रह्मणो गुह्ये दीप्तमग्निमिवारणिः १०७८ घोर आङ्गिरसो यस्मै विद्यां तां पौरुषीमदात् ॥ स एष पुरुषः साक्षाद्विश्वरूपधरो हरिः १०७९ वेदव्यासेन कथितः शुकेन च महात्मना ॥ नारदाद्यैरनेकैश्च मुनिभिस्तत्त्ववेदिभिः १०८० यद्यप्यस्यैव सर्वाः स्युर्नाना रूपा विभूतयः ॥ तथापि मायावशगास्ता विना देवकीसुतम् १०८१ कचित्कामः कचित्क्रोधः कचिल्लोभः कचित्परम् ॥ मदादिकं न रुष्णोऽस्ति किंचिदेतत्कदाचन १०८२ अर्जुनस्य सहायो यं षांडवानां च देवतम् ॥ भ्राता च बलभद्रस्य कनिष्ठो मदनस्य च ॥ पिता ब्रह्मण्यइत्युक्तो निखिलेऽपि जगत्रये १०८३ देहे यस्य परिक्षीणं कौशलं विश्वकर्मणः ॥ रूपलावण्यसौभाग्यगुणादिविषयो महान् १०८४

वशं धर्मसंबंधं प्राप्ताः उपाधेः प्रतिविम्बपक्षपातित्वादित्यर्थः १०८१ मायावशगत्वमेव स्फुटयति । कचित्काम इति । कश्चिद्भिभूतो परमुक्तेभ्योऽप्यमदप्रभृतिदूषणम् कृष्णत्वे तदुक्तजाती बंधुषणं किंचिदस्ति कालत्रयेपीत्यर्थः १०८२ तत्रोक्तदोषाणामभावप्रतिबो मक्रमेण लोकदृष्ट्याप्याह अर्जुनस्येति । पार्थस्य सारथ्यान्मदादिकम् दुर्योधनं विहाय पाण्डवपक्षपातात्तलोभः । बलभद्राद्युक्तीरनुजत्वेन तितिक्षतः क्रोधः मदनताते किं मदनस्य बलमिति भावः किंच महाभारते स्कंदोपाख्यानं 'मदीयां शक्तिं निखाताम ब्रह्मण्यः कः समुदरे' इति स्कंदोक्तोऽस्ति इदं तत्र बलं येन मुक्तिं पिभगवतोपेद्रेण या मइस्तेन तस्याः शक्तेश्चालनात् स्कंदस्य ब्रह्मण्यतामर्गः परिहृत इति प्रसिद्धं तत्स्मारयन्नाह ब्रह्मण्यइति । तथा च सत्यरूपतपसः संरक्षणाय देवकीपुत्रतां भजतो हयग्रीवादिरूपेभ्युपभृतिदेत्यान्वेद संरक्षणाय निघ्नतो हरपूजायां सत्यपालनायाक्षणा पुंडरीकसंख्यां पूरयतो विष्णुरूपेण च गुणादां कंच धारयतः श्रीकृष्णात्कोन्यो ब्रह्मण्यइति भावः १०८३ देह इति । विश्वकर्मणो किं धातुः कौशलं यस्य देहपरिक्षीणं कुंठां गतं न प्रवृत्तमिति यावत् भगवदिच्छामात्रं तत्रत्वादिति भावः यश्च भगवान् रूपादिगुणानां विषयो निवासः महात्सवोत्कृष्टः तत्र रूपवर्णः लावण्यमुक्तावर्गेषु कांतिः सौभाग्यं मनोहरत्वम् १०८४

विषयस्त्विन्द्रकामादिना विमनो लोभमोक्षफलं प्रसूते इत्याह गोप्यइति । यस्य विषयतया यस्य संबन्धिनः कामात्सक्तयि सागोप्यो दिवंगता इति संबन्धः एवमत्रेपि चेतःशिशुपालः संबन्धो वा यवत्सु

किंयस्मिन्कामादिना विमनी लक्ष्मीसफलमसूते इत्याह गोप्यवति । यस्य विषयतया यत्संबन्धिनः कामास्तत्कृत्तिसागोऽप्योदिवंगता इति संबन्धः एवमत्रेपि चेतःशिशुपालः संबन्धोवायव्यस्व-
 दिः स्नेहः सख्यः भक्तिराराध्यत्वबुद्धिः । विवमिति पूर्वविवृणोति वैकुण्ठमिति । कीदृशं वैकुण्ठं ब्रह्मलोकित्याकारा आख्याप्रसिद्धिर्यस्य सतथा तया च हिरण्यगर्भलोकसंघटस्तदुपरिष्ठादेकुंठलो-
 क इति भावः यतो ब्रह्मलोको ब्रह्मणा हिरण्यगर्भेण सह परब्रह्मभावे गतः संपासीनावर्त्तते पुनः संसारेन पततीति द्वयोरर्थः १०८५ । १०८६ तस्य देशवर्णसौभाग्यं चाह सदेव इति । द्वापकायामथु-
 रायामोपबालकत्वेन गोकुलादौ च स्थितोऽध्येय इति पूर्ववदर्थः उत्तरार्धस्फुटम् १०८७ लावण्यमाह ईद्रेति । अंगानिवर्णयति आजान्वित्यादिना । कुंडुवज्जिरेखाग्रीवायस्य सतथा महाह-
 नुरित्यनेन गंडयोरुन्नतत्वं ध्वनितं च १०८८ कर्णोति । कर्णपर्यंतं विस्तृतनयनः तीक्ष्णोन्नतानासायस्य सतथा रक्तपीरोष्ठयोः प्रतिफलितं स्मितयस्य सतथा शोभनं ललाटे कपोलचयस्य सतथा
 १०८९ नखेति । नखेभ्योर्दंतेभ्यश्च समुद्रूताभिर्दंतिभिश्चंद्रस्य जेता विशालमुन्नतचंद्रक्षस्तद्वत्तेन विप्रसृज्य भूगोपादं केन विराजितः १०९० वृत्तेति । वृत्तमंडलाकारपीनमुन्नतचयत्करद्वयं पा-

गोप्य कामाद्रयात्वं सोद्रेषाच्चैद्यादयो नृपाः ॥ संबन्धाद्गुणयः स्नेहात्पांडवाद्गौपदी तथा ॥ नारदाद्याश्च मुनयो भक्त्या यस्य स्यादिवंगताः १०८५ वैकुण्ठं ब्रह्मलोकं ख्यं
 यतो नावर्त्तते गतः ॥ ब्रह्मणा सह संपासीना ब्रह्मैव परमं पदम् १०८६ सदेवो द्वारकावासौ माथुरो गोपबालकः ॥ सजलोजलदो यद्वत्तद्वन्नीलोतिशोभनः १०८७ ई-
 द्रेनीलमणिप्रख्यः सूर्यकोटिसमप्रभः ॥ आजानुबाहुः सुशिराः कुंडुग्रीवो महाहनुः १०८८ कर्णोत्तनयनस्तीक्ष्णनासोरक्तोष्ठसुस्मितः ॥ सुललाटकपोलश्च सुक-
 र्णोनीलकुंतलः १०८९ नखदंतममुद्रूतभाभिर्भस्मितचंद्रमाः ॥ विशालोन्नतवक्षःस्थविप्रपादविराजितः १०९० वृत्तपीनोन्नतकरपादपद्मद्वयांचितः ॥ मांस-
 लो गुल्फजान्वंसकूर्परादिस्थलेष्वपि १०९१ कृशोदरोतिपीनांगो वज्रसंहननो युवा ॥ पीनोन्नतमहाशोभजघनेन विराजितः १०९२ वर्तुलाभिः सुदीर्घाभिः स्वा-
 गुलीभिश्च शोभितः ॥ करयोः पादयोर्युग्मेशाखाभिरिव पादपः १०९३ चतुर्भुज उदारगः पीतकौशेयवस्त्रधृक् ॥ कांचीगुणसमावद्धं टिकामधुरस्वरः
 १०९४ अनेकरत्नसंयुक्तवलयगदन्नूपुरः ॥ नानांगुलीयसंलग्नरत्नकोटिविराजितः १०९५ ग्रैवेयेण समंकंठे दधानः कौस्तुभमणिम् ॥ हारं वक्षसि मुक्तानां
 सहितं वनमालया ॥ कर्णयोर्दीर्घयोर्देवाविभ्रजकरकुंडले १०९६ मयूरपिच्छसदृशं हेमरत्नादिनिर्मितम् ॥ विभ्राणो मुकुटं तद्वत्तिलकं चातिशोभनम् १०९७

ददयंचतद्रूपाभ्यां पद्मद्वयाभ्यामंचितो विराजितः गुल्फादिदेशेषु मांसलः पीनः कूर्परो भुजसंधिः १०९१ कृशोदर इति । वज्रसंहननो घनांगविभ्रासः युवा पीडशवर्षावस्थः पीनेनोन्नतेन महाशोभेन
 जघनेन विराजितः १०९२ अंगुलीवर्णयति वस्तुलाभिरिति । स्पष्टम् १०९३ चतुर्भुज इति । उदारं महदंगं शरीरं यस्य सतथा 'उदारी दातु महतोः' इत्यमरः कौशेयं कृमिकौशोऽथ मिति च कां-
 च्यागुणे समावद्धानां पंडिकानां मधुरः स्वरो यस्य सतथा १०९४ अनेकेति । अनेकरत्नघटितानि वलयादीनि भूषणानि यस्य सतथा वलयं प्रकोष्ठभूषणं अंगुलीयार्थं गुलिभूषणानि कोटिशब्दो
 वृत्तावसंलपातवचनः १०९५ ग्रैवेयेणेति । ग्रैवेयं ग्रीवाभूषणं तेन सह कौस्तुभं कंठे दधानः मुक्ताहारं वनमालां पत्रपुष्पमयीं मालां च वक्षसि दधानः मकराकारे कुंडले च कर्णयोर्दधानः १०९६ मयू-
 रेति । मयूरपक्षैः सदृशं मांसलं सद्दृशमिति षोडशमानवर्णं हेमादिमयं मुकुटं तथा केसरतिलकं च दधानः १०९७

रक्षामिति । तथारक्षां केशवं धिनीं हेममयतंतुलक्षणं मूर्द्धनि धम्मिल्ले बिभ्रदिति संबन्धः । कीदृशं रक्षां चित्रवर्णं आकारोपस्थाः सा तथा । तस्यां शिखरवर्णं त्वेहेतुगर्भा विशेषणं इयं । अनेकत्वादि नानावि-
धेषु प्रभयारत्नानां प्रभया च चित्रामिति भावः । त्रिलोकीवर्तिनारीणां मनोनयनयोर्हर्षदः ९८ शंखमिति । दक्षिणाधस्तनकरमारभ्य प्रदक्षिणक्रमेण शंखादि कंदवदितिसंबन्धः । तथा च दक्षिणे-
धस्तनकरे शंखमूर्ध्वगदां वामोर्ध्वे करे पद्मं तदधस्तने चक्रमित्यर्थः ९९ गोविमिति । गवादीनामांतिहरः दैत्यांश्च त्वेन देवादिद्वहारां ज्ञामांतिदः ११०० अवतारकालमाह यदेति । यदा यदा सता-
मांतिस्तदेव प्रादुर्भावशील इत्यर्थः ११०१ फलितमाह एष इति । एष देवकी नंदनरूपः सर्वदेवविभूतिक उक्तमंत्रयोः प्रतिपाद्यः स गुणरूपस्तावद्भवे यो यावन्निर्गुण ब्रह्मरूपेण न साक्षाद्भवतीत्यर्थः २
अयेत्यादिः प्रकाशमित्यंतस्यार्थक्रमेणार्थमाह सूर्येति द्वाभ्यां । हृदयक्रमेण तदुपलक्षितस्य मंडलमध्यदेशो गोकुलादिदेशो वा स्थितं तत्तुल्यलादिगुणे युतमे न ध्यायतो योगिनो हार्दपद्मगते चित्ते आत्मतया
स्थितः प्रयत्नमंतरापि भासमानो भवेत्तदानीं गुणात्मनो भाने दीपवद्देतुर्भवतीति द्वयोरर्थः ११०३ । ११०४ सर्वभूतस्थित्यादेः सीदतीत्यंतस्यार्थमाह एतदिति द्वाभ्यां । यत एतस्य श्रीकृष्ण

रक्षा हेममयी चित्रवर्णा कारांच मूर्द्धनि ॥ धम्मिल्लेऽनेकपुष्पौघमध्यगारत्नराजिताम् ॥ बिभ्रल्लोकत्रयीनारीमनोनयननंदनः १०९८ शंखचैव गदांचैव पद्मचक्रं
तथैव च ॥ दक्षिणाधः कराल्लक्षणः प्रादक्षिण्यादधत्सदा १०९९ गोभूविप्रसतामार्तिनाशनश्चार्तिदस्सदा ॥ धर्मदेवद्वहांतद्वहू भुजां दैव्यजन्मनाम् ११०० यदा य-
दा हि धर्मस्य ग्लानिः स्याद्विददा तदा ॥ अवतारमसौ लक्षणः कुरुते देवकीसुतः ११०१ एष नारायणः साक्षात्सर्वदेवकृपुः पुमान् ॥ ध्येयः स गुणरूपो यं मंत्रयोरधिदेव-
तम् ॥ यावन्न निर्गुणं ब्रह्म भाति चित्ते त्रयोगिनः ११०२ सूर्यमंडलमध्यस्थे हृदि पद्मे तथा पुनः ॥ गोकुलादौ च या बाह्ये देशे तत्तद्गुणैर्युतम् ॥ ब्रह्मण्यं देवकीपुत्रं ध्याय-
तो मधुसूदनम् ११०३ हार्दपद्मे यदा चित्स्थित आत्मतया तदा ॥ दीपवत्स्वात्मनो भाने हेतुर्भवति सर्वथा ११०४ एतच्छानादयं योगी सर्वभूतस्थितं हरिम् ॥
ब्रह्मैककारणं नित्यं शोकमोहविजितम् ११०५ यत आत्मतया याति शुद्धांतः करणः पुमान् ॥ लक्षणं ध्यायंस्ततो योगी न सीदति कदाचन ११०६ द्वैतमद्वैतमेवं
स्याज्ज्ञाते द्वैतं न विद्यते ॥ संसारादपि संसारं दुःखदादपि दुःखदम् ॥ स याति पुरुषो भेदं य आत्मनि विलोकयेत् ११०७ यतो मायामयेऽप्यत्र भेदः कोऽपि न विद्यते ॥
भेदवच्च ततः पश्यन्दुःखं यात्यतिदारुणम् ११०८ विपरीतदृशा सर्वः क्लेशलोकोधिगच्छति ॥ अद्वैते द्वैतदृष्टिश्च विपरीता प्रकीर्तिता ११०९

स्य ध्यानात् शुद्धांतः करणः पुमान् सर्वांतरादिलक्षणं ब्रह्म आत्मत्वेन याति लभते तत्तद्वत्वाक्यमनुपचरितार्थमेव इदं किं कृष्णं ध्यायन् सीदतीति द्वयोरर्थः ११०५ द्वैताद्वैतमित्यादेरर्थमाह द्वैत-
मिति । एवं श्रीकृष्ण ध्यानस्य संतिष्ठौ सत्या सर्वद्वैतमद्वैतभावं गच्छेद्यतः परमार्थे ज्ञाते सति द्वैतं न तिष्ठति कल्पितत्वादित्यर्थः । अद्वैतस्याभयतां स्फुटयितुं द्वैतस्यानर्थतामाह संसारादिति । पुनः पुनः
संसारमतिदुःखं संसाराति य आत्मनि भेदं पश्यतीत्यर्थः ११०७ भेददर्शनस्यानर्थत्वमप्यनुत्तरे विधेयत्वाद् यत इति । मायामये मायाप्रधाने स गुण इति यावत् एतादृशेऽप्यत्रात्मरूपे कोऽपि भेदो ना-
स्ति सर्वस्यात्मविवर्तत्वात् प्रकृतिविकाराभेदः प्रायेण अपि भेदस्यायुक्तत्वादिति भावः । ततो भेदस्य कुत्राप्यस्त्वाद्देवविशिष्टमात्मरूपं पश्यन् स ज्ञातिदारुणं दुःखं यातीति युक्तमित्यर्थः ११०८ युक्त-
मेव सूचयति विपरीतमिति । सर्वः सर्वजानां यो लोको ज्ञानो विपरीतं विपादावमुत्त्वाद्यगमादिना दर्शनेन दुःखं यातीति प्रसिद्धं तथा आत्मवद्वैतस्वभावेन दर्शनेन न विपरीतं ब्रह्मरूपमित्यर्थः ११०९

मनोपथापरार्थं इदं माह सुपोरिति । द्वैतवद्वैतदृष्टिश्च विपरीता प्रकीर्तिता अयं भेददर्शनेन मतिमसक्तः पुनः पुनर्द्वैतपुरनुचितोऽप्याश्रयोनभवति यतो

मृत्तयुगच्छेदिति तदुक्तं 'अन्यथासंतमात्मानं' इत्यादि १११० ततोऽस्यसर्वतराद्वितीयरूपस्य कृष्णस्यात्मत्वेन दर्शनमेव सर्वदुःखप्रहाणहेतुरित्याह तत इति । एनं श्रीकृष्णम् ११११ १११२ महावाक्यार्थस्य प्रथमाध्याये व्याख्यानं कृतमिति सूचयन् संक्षिप्याह य आत्मेति । य आत्मा प्रज्ञारूपः कथितः प्रथमेऽध्याये स एवेह ऐतरेयशाखागताया मात्मप्रबोधोपनिषदि प्रज्ञानेन त्रिमिति वाक्येनोक्त इत्यर्थः तथाच प्रज्ञासंविद्रूपानेत्रो निर्वाहिकायस्य विश्वस्येत्यादिरक्षरार्थस्तत एव विस्तरेण ज्ञेय इति भावः येयं प्रज्ञा सा सर्वस्य प्रतिष्ठा आधारो यत्र च विश्वस्य प्रतिष्ठा कालत्रयेऽपि स्थितिरूपा तद्ब्रह्मेति प्रकीर्तितं लक्षितं वेदान्तेष्वित्यर्थः १११३ प्रज्ञेति । प्रज्ञारूपत्वेन सर्वांतरं प्रतिष्ठात्वेनाद्वितीयं च एतदुक्तं मंत्रार्थभूतं ब्रह्म यदात्मत्वेन ज्ञातं तदा सर्वा सर्वप्रकारादेहाद्यनात्मस्वात्मधीरूपामविद्यापरित्यज्यत्र

मृत्योर्मृत्युस्ततस्तस्य द्वैतवद्दर्शनो भवेत् ॥ नैवानुचितरूपोऽयं फलबीजोपमं यतः १११० ततो हृदयपद्मस्य मध्ये भेदविजितम् ॥ आनंदात्मानमद्वैतं सर्वबुद्धिप्रकाशकम् ११११ आधारभूतं जगतां प्रकाशानां चकारणम् ॥ एनमात्मतया जानन्न दुःखं किंचिदाव्रजेत् १११२ य आत्मा कथितः प्रज्ञा स एवेह नचापरः ॥ प्रज्ञाया सा प्रतिष्ठा स्याज्जगतो स्याखिलस्य हि ॥ प्रतिष्ठा यत्र संप्रोक्ता तद्ब्रह्म परिकीर्तितम् १११३ प्रज्ञा प्रतिष्ठा ब्रह्मतज्ज्ञातमात्मतया यदा ॥ तदा सर्वा परित्यज्य देहाद्यात्मधियं पुमान् १११४ स्वर्गादिलोकसंस्थानान् कामान्नानाविधानपि ॥ उपभुज्य परं ब्रह्म यात्य सौ ब्रह्मणा सह ॥ अत्रैव वा परं ब्रह्म गच्छेत्कुशलभावात् ॥ १११५ यस्मिन् ब्रह्मणितज्ज्योतिरजसं स्वप्रकाशनम् ॥ आनंदश्च सदैवैकरूपातिशयवर्जितः ॥ तस्मिन् ब्रह्मणि सोऽभीष्टं प्रार्थयेच्छांतधीः सदा १११६ देहिस्वरूपं भगवन्वासुदेवस्वरूपं पृच्छ ॥ देवकी नयनानंदसर्वदानंदनंदन १११७ एवं संप्रार्थ्य मेधावी भगवंतम बोक्षजम् ॥ एवं च जायते बोधो ब्रह्माहमिति योगिनः ॥ आत्मप्रबोधोपनिषदुक्तं ब्रह्म समीरितम् १११८ कैवल्योपनिषत्प्रोक्तं शृणु तत्त्वमिहाधुना ॥ आश्वलायननामात्रपृष्ठवान्यत्स्वयं भुवम् १११९

समाधेयतीत्युत्तरेण संबन्धः १११४ तत्परागेन भावनाशेषि ह्येकममुक्तिर्वीतरागस्य तु सद्यो मुक्तिरिति द्वयंगतिमाह स्वर्गादिति । असौ विद्वान्तरागश्चेत्स्वर्गादिगतान् भोगानुपभुज्यापि ब्रह्मणा हिरण्यगर्भेण सह परं ब्रह्म याति कुशलस्त्विहैव तयातीत्यर्थः १११५ यत्र ज्योतिरित्यादेरर्थमाह यस्मिन्नित्यादिना । यस्मिन् ब्रह्मणि स्वयं प्रकाशं प्रज्ञारूपं ज्योतिर्निरतिशय आनंदश्च स्वरूपतया तिष्ठति तस्मिन् ब्रह्मणि प्राप्नुमिष्टे सति शांतहृत्थं श्रीकृष्णं प्रार्थयेद्वित्यर्थः १११६ इत्थं कथमित्याकांक्षायामाह देहीति । हे भगवन् वासुदेव देवकी नयनानंदनंदन सर्वदा सनातन मच्युतादिलक्षणं स्वरूपं देहीत्यर्थः १११७ एवं प्रार्थय मेधाधारणावती बुद्धिर्जायते तथा ब्रह्म बोधश्चेत्याह एवमिति । मेधावी भवतीति शेषः उपसंहरति आत्मेति १११८ हरिहरयोरेकं स्पृष्टयिषु हरिचरस्य प्रभावबोधिकां निगमनस्थानीयां कैवल्योपनिषदमांतं प्रथेन व्याख्यातुं प्रतिजानीते कैवल्योपनिषदिति । यदाश्वलायननामा ब्रह्माणं प्रति पृष्ठवांस्ततैव ह्योक्तं तत्त्वं शृण्वित्यर्थः १११९

तत्रप्रथमायाकवार्थमाह ब्रह्मागमिति । आध्यात्मनोनामकवेदाचार्योब्रह्माणंपितामहंजिज्ञासयैत्यप्याहदंष्ट्रवानित्यर्थः ११२० इदंकिमतआह जानोहीति । ज्ञाथातुरतर्भावित्यर्थो
यं तथाचब्रह्मणोविद्यांज्ञापयेत्यर्थः कीदृशीं सर्वविद्याभ्यःश्रेष्ठांसद्भिःश्रमादिसंपन्नैर्दयांयुजेसेत्यमानानिगूढामनधिकारिभ्योगोपितांचेत्यर्थः ११२१ सर्वोति । यथाविद्ययाजीवःसर्वपापं
परिहृत्यपरादव्याकृतात्परिनिर्गोप्युपयातीत्यर्थः ११२२ तस्मैइत्यादेरर्द्धस्यार्थमाह एवमितिद्वाभ्यां । स्पष्टम् ११२३ तत्रश्रद्धाभक्तिश्चित्तवृत्तेर्ब्रह्माकारतालक्षणंध्यानंचएतानित्रीणि
साधनानीत्याह आस्तिक्येति ११२४ यथाचश्रद्धादीनित्रीणिसाधनानितथासंन्यासोपीत्याह नेकर्मणिति । कर्मणाश्रीतादिनामजयापुत्रादिनाधनेनदेवमानुषवित्तेनचेदमपरोक्षंब्रह्मज्ञानंजा
यतेकिंतुतेरुपायेर्जातमपिब्रह्मज्ञानंपरोक्षमेवजायतेइत्यर्थः कर्मत्यागलक्षणसंन्यासेनैवापरोक्षसिद्धिरितिभावः ११२५ तस्यसंन्यासलभ्यतामेवस्फुटयन्परोक्षेत्यादेरर्थमाह स्वर्गादिति । स्व
र्गान्नाकात्परमप्यमृतंब्रह्मगुहानिहितत्वेनस्वप्रकाशंभवति तथाचपरोक्षतयातज्ज्ञानंप्रमेयाननुगुणत्वाच्चमएवेतिभावः अतःसर्वदोषहानायतयएवतदपरोक्षयतीत्याह यत्त्वित्यादिना । अमलाः

ब्रह्माणं सर्वपितरमाश्वलायन एत्यतम् ॥ इदं प्रच्छमेधावी ब्रह्मविद्यैच्छयापुरा ११२० जानीहि भगवन्विद्यां ब्रह्मणः श्रेष्ठरूपिणीम् ॥ सेव्यमानां सदा सद्भिर्निगूढां
हृदयां बुजे ११२१ सर्वपापं यजंतुरचिरात्प्रत्यपोह्य च ॥ परात्परं महेशानं पुरुषं यात्यसंशयम् ११२२ एवं पृष्टस्तदा तेन भगवान्प्रपितामहः ॥ तस्मा उवाच यां
विद्यां तां विक्ष्याम्य ह मद्यते २३ आस्तिक्यबुद्धि संयुक्तो गुरुभक्तिसमन्वितः ॥ आत्मभो ध्यानयोगेन ब्रह्मविच्च प्रजायते २४ न कर्मणान्प्रजयानधनेन कदाचन ॥ ब्र
ह्मज्ञानमिदं किंतु पारोक्ष्येणैव जायते ११२५ स्वर्गादप्यधिकं प्रोक्तमानं दात्मस्वरूपकम् ॥ स्वप्रकाशमृतं यद्युप्रयांतियतयोमलाः ११२६ वेदांतज्ञानसंपन्नानिश्चि
तार्थाः सदैव हि ॥ विशुद्धधिषणा ब्रह्मलोके वात्र न चापरे ११२७ ब्रह्मलोके यदा यांति परं ब्रह्म सनातनम् ॥ ब्रह्मणा सह ते सर्वे तदा यांति न चान्यथा ११२८ योगमे
वं प्रकुर्वीत पुरुषो ब्रह्मवित्तये ॥ एकांते निर्मले देशे सुखमासनमाश्रितः ११२९ शौचं यथाविधानं च विधाय विगतश्रमः ॥ समं कृत्वा शिरो ग्रीवा शरीरं च जितासनः
११३० संन्यासी संनिरुद्धश्चैव सर्वबाह्यांतरेन्द्रियम् ॥ गुरुं च भक्तिसहितः प्रणिपत्य यथाविधि ११३१ हृत्पुंडरीकं विमलं विचिंत्यार्कादिसंयुतम् ॥ रागद्वेषादिसं
शून्यं तन्मध्ये चिंतयेत्पुनः ११३२

सर्वप्रतिबंधहीनायतयएवयद्ब्रह्मप्रयांतिसाक्षात्कुर्वतीत्यर्थः ११२६ यतीन्विशिनष्टि वेदान्तेति । वेदांतामहावाक्यानि तेषां ज्ञानं तात्पर्यावधारणं तद्रूपश्रवणसंपन्नानि श्रितार्थात्मनसंपन्नाविशुद्धविषयानि दिव्यासनपराश्रितयतयी ब्रह्मलोकैक्यालक्ष्यमप्रतिबंधसत्त्वे ब्रह्मलोकैतदभावेति त्वैततत्प्रयांतीति पूर्वोपसंवयः ११२७ तत्र ब्रह्मलोकैक्यतां पारब्रह्मातिस्तु हिरण्यगर्भात्काल एव भवतीत्याह ब्रह्मलोक इति ११२८ अयं ध्यानयोगाभिनयपराणां विविक्तित्यादिवाक्यानामर्थमाह यौगमेवमिति । एवं वक्ष्यमाणविधया वित्तिर्लाभः अंगानि सूचयति एकांते इत्यादिना । सुखं क्षोभानि मित्ररहितमासनं चैलाजिनकुशोत्तरलक्ष्मणं अत्र चतुर्थगतक्रियापवेन संवयः ११२९ शौचमिति । यथाविधानं यथाशास्त्रं विगतश्रमः शोचाद्यनुष्ठानश्रमादनुद्भिः शिरश्च श्रीवाचशरीरं देहमर्थवपतानिश्च वृत्तिकृत्वा यतो जितमासो वद्रूपयासासकः ११३० संयासीति । स्पष्टम् ११३१ हृत्पुंडरीकमिति । अर्कदिशि युतं सूर्यचंद्राग्रिमण्डलैर्युक्तरागादिभिराजतयैर्मलेस्तमासे योरादिभिश्चरितं हृत्पुंडरीकं चित्तं तद्विनिर्मुक्तं तदात्मात्मनो वैयं यमात्रं कथं पश्यति चरितं यैत् ११३२

11 89 11

मोहादिभिः कृतेषु संचिते प्रादिलक्षणं विनिर्दिष्टं यथा तन्मयं देवस्य मानस्य परमेश्वरस्य च ११३३ अनंतमिति । वेदस्य ब्रह्मपदोक्तस्यानिःश्वसविधया जनकं अद्भुतमाश्रयेकरम् ११३४ एवं निरा-
तमादीनि राजा नैवेद्यमाह । अशेषेति । अपरकेशोद्भादिभूतगुणरहितं स्फुटमन्यत् ११३३ अनंतमिति । वेदस्य ब्रह्मपदोक्तस्यानिःश्वसविधया जनकं अद्भुतमाश्रयेकरम् ११३४ एवं निरा-
कारध्यानाशक्तीवक्ष्यमाणविधया साकारध्यायेदित्याह एवमिति ११३५ उमेति । उमानामदेवीकेनोपनिषदि ब्रह्मविद्यारूपत्वेन यावज्जिता सा प्रपरमेश्वरविग्रहवधूरूपेण स्थितेत्यर्थः ११३६
तस्या आगमोक्तं रूपवर्णयति नानेति । सर्वानार्योऽस्याः प्रतिबिम्बभूताया च सर्वशक्तिरूपा सर्वमहदादितत्त्वरूपा च ११३७ यस्या इति । यस्या अनुग्रहेण सर्वोऽभीष्टलभते सर्वपदार्थविवर-
णं जंतुरित्यादिना जंतुर्निकृष्टः देवादितम इत्यर्थः ११३८ ब्रह्मेति । ब्रह्मादिपदैः सृष्ट्यादिकर्मणि लक्ष्यते तथा च विश्वसृष्ट्यादिकर्मिदाद्येऽथैव सानुग्रहनिर्नुग्रहयोर्धत्कटाक्षयोरधीनस्थित्य-
पायकमित्यर्थः ११३९ पीनो ब्रूतेति । प्रौढस्वं विशालत्वं जघनं नितंबपुरोभागः केशरूपभ्रमरेनैत्रात्मकभीनान्भ्यां च विलसितमुखं चंद्रत्वेन विस्मयजनिका ११४० सर्वांगेति । शंभोर्धैर्यं

अशेषदुःखसंशून्यमानं दात्मानमद्वयम् ॥ अचिंत्यमव्यक्तमजं शिवमायाविवर्जितम् ११३३ अनंतं वेदजनकं मरणादिविवर्जितम् ॥ एकं तथा स्वयं ज्योतिः सर्वश-
क्तिसमन्वितम् ॥ रूपादिरहितं तद्बहुतं परमेश्वरम् ११३४ एवं चिंतयितुं चेत्तोयदिशक्तं भवेन्नहि ॥ तदैवं चिंतयेदं सगुणं परमेश्वरम् ११३५ उमा भगवती ये-
यं ब्रह्मविद्येति कीर्तिता ॥ रूपयौवनसंपन्नावधूर्भूत्वा त्रसास्थिता ११३६ नानाजातिवधूनां हि विबभूता महेश्वरी ॥ सर्वशक्तिमयी देवी सर्वतत्त्वमयी तथा ११३७
यस्याः प्रसादतः सर्वः स्वर्गमोक्षं च गच्छति ॥ इह लोके सुखं तद्ब्रजं तु देवादि कोपि वा ३८ ब्रह्मा विष्णुस्तथा रुद्रः शक्राद्याः सर्वदेवताः ॥ कटाक्षपाततोयस्या भवंति नभ-
वंति च ११३९ पीनो ब्रूतस्तनी प्रौढजघना च कृशोदरी ॥ चंद्राननामीननेत्रा केशभ्रमरमंडिता ११४० सर्वांगसुंदरी देवी धैर्यपुंजविनाशिनी ॥ कांचीगुणेन चित्रेण
वलयांगदन्तुः ११४१ हरैर्मुक्तादिसंजातैः कंठाद्याभरणैरपि ॥ मुकुटेनापि चित्रेण कुंडलाद्यैः सहस्रशः ११४२ विराजिता ह्यनौपम्यरूपा भूषणभूषणा ॥ जन-
नी सर्वजगतोऽद्यष्टवर्षाचिरंतनी ११४३ तया समेतं पुरुषं तत्पतितं दुष्णादिकम् ॥ ब्रह्मादीनां प्रभुं नानासर्वभूषणभूषितम् ११४४ द्वीपि चर्मवृत्तं शश्वदथवापि दिगं-
बरम् ॥ भस्मोद्भूतसर्वांगं ब्रह्ममूर्द्धौ घमालिनम् ११४५ तथैव चंद्रखंडेन विराजितजटातटम् ॥ गंगाधरं स्मेरमुखं गोक्षीरधवलोज्ज्वलम् ११४६ कंदर्पकोटिस-
दृशं सूर्यकोटिसमप्रभम् ॥ सृष्टिस्थित्यंतकरणं सृष्टिस्थित्यंतवर्जितम् ११४७ पूर्णेन्दुवदनां भोजं सूर्यसोमाग्निर्वचसम् ॥ सर्वांगसुंदरं कुंभुग्रीवं चातिमनोहरम्
११४८ आजानुवाहुं पुरुषं नागयज्ञोपवीतिनम् ॥ पद्मासनसमासीनं नासाग्रन्यस्तलोचनम् ११४९

हरा नृतीयां तानां विराजितं नृतीयांगतेन संबंधः कांच्यागुणेन सूत्रेण ११४१ हरैरिति । मुक्तादिस्नमपैर्हरैः अनौपम्यमुपमानानर्हं रूपं यस्याः सा तथा भूषणान्यपि भूषयतीति सा तथा
नद्यादित्वाद्भुः सर्वजगज्जननीत्वात् चिरंतन्यपि षोडशवर्षे वा इति द्वयोरर्थः ११४२ ११४३ तथेति । तया उमया समेतं संहितं स्यात् स काशाद्देगेरधिकं नानाविधैः सर्वांगतेर्भूषणैर्युतम् ४४
द्वीपीति । न्यात्र चर्मवृत्तं दिगंबरं वा ब्रह्मणश्चतुर्मुखस्य सुताया अनुगमनापराधेन नानाकल्पे पुद्गतानां मूर्ध्नीसमूहेन कलितमालालंकृतम् ११४५ तथैवेति । स्पष्टम् ११४६ कंदर्पेति । चतुर्थ-
पादित्यपमिति शेषः ११४७ पूर्णेति । पूर्णेन्दुसममुखं च सूर्यसोमाग्निपुलोचनभूतेषु वचनैः अतिशयितं तेजो यस्य स तथा तम् ११४८ आजान्विति । नागः शेषो यज्ञोपवीतं यस्य तं पद्मा-
सनेन ऊरुस्थोऽनानाचरणत्वलक्षणेनासनेन स्थितं नासाग्रदंतदृष्टेः तथैव ११४९

वामेति । वामः सुंदरो देवः अत्राह कत्वात् ईशानतत्पुरुषाधोरसयोजातवामदेवाख्याः पंचमूर्त्यः क्रमेण सृष्टिस्थितिसंहारप्रवेशानुग्रहप्रयोजीका इति हि शेवागमे पुप्रसिद्धं महादेवं देवसमष्टिरूप
स्य प्राणस्यापि जनकत्वात् गुरुणां सनकादीनामपि गुरुं सन्निधानं दधनं चेत्पर्यः ११५० यत इति । यत कारणरूपात् सूक्ष्मसमष्टिरूपो हिरण्यगर्भो जातो यः स्थूलसमष्टिजनः सर्वदेवानां जा
त्यंतराणां च वशे स्थापयितेत्यर्थः ११५१ नीलकंठमिति । अमुं देवं हृदब्जाद्यन्यतमदेशे योगींचितयेदिति ११५२ व्यात्वेत्यादिह त्तराद्वै स्यार्थमाह एवमिति त्रिभिः । एवं व्यानेन यदा म्रनः
स्थिरं जातं स्थिरतामापन्नं तदा योगीप्रपंचाभावाद्यपलक्षितं निर्विशेषं स्वात्मना अभेदेन प्रयातिसाक्षात् करोतीति त्रयाणां संबन्धः । तमसः श्रुतो तमः पदोक्तस्य स्वात्ममोहस्याज्ञानस्य स्वरूपात् परंपरतो वर्त
मानं तेन मोहेन सदा हीनं साक्षिरूपेण सर्वभासं चेत्पर्यः ११५३ । ११५४ । ११५५ अस्याद्वितीयतामेव स्फुटीकुर्वतः स ब्रह्मेत्यादेरर्थमाह उमेत्यष्टभिः । यउमासहायरूपेण सगुणः प्रकीर्तितः स

वामदेवं महादेवं गुरुणां प्रथमं गुरुम् ॥ स्वयं ज्योतिः स्वरूपं तमानं दात्मानमद्वयम् ११५० ततो हिरण्यगर्भो यं विराजो जनकः पुमान् ॥ जातः समस्तदेवानामन्ये
षांचनियामकः ५१ नीलकंठममुं देवं विश्वेशं पापनाशनम् ॥ हृदि पद्मे तथा सूर्ये वन्द्यौ वाचं द्रुमं डले ॥ कैलासादिगिरौ वापि चितयेद्योगमाश्रितः ५२ एवं चितयत
स्तस्य योगिनो मानसं स्थिरम् ॥ यदा जातं तदा सर्वप्रपंचरहितं शिवम् ५३ प्रपंचकारणं देवमवाङ्मनसगोचरम् ॥ प्रयाति स्वात्मना योगी पुरुषं दिव्यमद्भुतम् ५४
तमसः स्वात्ममोहस्य परं तेन विवर्जितम् ॥ साक्षिणं सर्वबुद्धीनां बुद्ध्यादिपरिवर्जितम् ५५ उमासहायो भगवान्सगुणः परिकीर्तितः ॥ निर्गुणश्च स एवायं नयतो न्यो
स्तिकश्चन ५६ ब्रह्मा विष्णुस्तथारुद्रः शक्रो देवसमन्वितः ॥ अग्निः सूर्यस्तथा चंद्रः कालः सृष्ट्यादिकारणम् ५७ एकादशेन्द्रियाप्यंतःकरणं च चक्षुर्विधम् ॥ प्रा
णाः पंच महाभूतपंचकेन समन्विताः ५८ दिशश्च प्रदिशस्तद्वदुपरिष्ठादधोपि च ॥ स्वेदजादीनि भूतानि ब्रह्मांडं च विराड्भुः ५९ विराट् हिरण्यगर्भश्च जीवईश्वर एव
च ॥ माया तत्कार्यमखिलं वर्तते सदसच्चयत् ॥ यच्च भूतं यच्च भव्यं तत्सर्वं समेश्वरः ११६० एक एव यथा स्वप्ने पुमान् नानाविधो भवेत् ॥ एक एव तथा देव इह नानावि
धः स्थितः ६१ गंधर्वनगरं यद्भगनेतद्विवर्जिते ॥ उत्पद्यते लीयते च दृश्यते प्यतिष्ठते ॥ आनंदात्मनि निर्भेद एव भिन्नमिदं जडम् ६२ अद्वितीयात्मविज्ञाना ब्रा
ह्मण्यः पंथाविमुक्तये ॥ विद्यते नाप्यभून्नैव भविष्यति कदाचन ६३ सर्वभूतस्थमात्मानं सर्वभूतानि चात्मनि ॥ संपश्यन् ब्रह्म परमं याति नान्येन हेतुना ६४ एवं चेदय
मात्मानं पुमान् ज्ञातुं शक्यात् ॥ अमुना वा प्रकारेण विजानीयात्स बुद्धिमान् ११६५

एव निर्गुणोक्तः यतोऽप्यः कोपि नास्तीत्यर्थः ११५६ ब्रह्मेति । ब्रह्मादिकं यत्तत्सर्वमेश्वर एवेति चतुर्थेन संबन्धः स्पष्टम् ११५७ एकादशेति । पंचप्राणाभूतपंचकसहिता दिशश्च प्रदिशः क्रोणा
श्च उपरिष्ठादधोऽयः अधरं विराजः शरीरभूतं ब्रह्मांडं चेति ११५८ । ११५९ विराडिति । विराट् च जीवघनाख्यो हिरण्यगर्भश्च ईश्वरश्च सदसत्स्थूलसूक्ष्मं च ११६० अस्य सर्वभावदृष्टान्तेन स्फुटयति एक
एवेति । निगदन्त्याख्यातं द्रवम् ११६१ । ११६२ उक्ताद्वैतज्ञानस्य मोक्षासाधारणकारणतामाह अद्वितीयात्मेति ११६३ ज्ञानाभिनयेनोक्तार्थविज्ञादीकारकं मंत्रं पठति सर्वेति । प्रथमपादेन सर्वो
तरमुक्तं द्वितीयेन तु सर्वोपाशीनां कल्पितत्वं सूचनं हाराद्वितीयत्वमिति एवं पश्यन्नेव ब्रह्म भावं पातीत्यर्थः ११६४ आत्मानमित्यस्यार्थमवतारयति एवं चेदिति । उक्तविधया त्माज्ञानाशक्तौ ब्रह्ममाण
विधया प्रणालेन तेन तत्सांपादयेदित्यर्थः ११६५

तदर्थमाह अधरारणिमिति । सुतावातनपयोक्तृत्वं देहसंज्ञातमधरारणिरूपं चित्तियत्वा । अधरारणिरूपं प्रणवंचितयेत् ११६६ मंथानमिति । तत्र मंथनदंडरूपं मनोऽप्यात्वात्पानक्रियांचनेन
माकर्षणरज्जुभूतांचित्तियत्वात्पानावृत्तिरूपं यिलोडनमंथनं कुर्यादिति । एवमिति । ततोऽद्वैतात्मरूपोभिः सकृदेकवारमपि संजातः प्रादुर्भूतः सत्सर्वोत्कामादिरूपान्पाशान्दहेततो ब्रह्मभावेन तिष्ठ
तीति द्वयोरर्थः ११६७ । ११६८ एवंगणिततत्पदार्थपर्यवसन्नताप्रदर्शनेन त्वं पदार्थज्ञानपरस्य स एवेत्यादि सकृच्चतुष्टयस्यार्थमाह पाशानित्यूनविंशतिश्चोक्तैः । यत्तु विज्ञानाधिना पाश
दाहस्याधिकारीभोक्तः स जीवस्तत्पदार्थभूतकंवलब्रह्मरूप एवेति कुतस्तस्य संसार इति चेत्स्वामिन्नाश्रयविषयकाज्ञानेनेवेत्याह निगूढमिति । स्वस्य माययानिगूढमावृतं ब्रह्मैव जीव इति संबंधः का
मायेत्याकांक्षायामाह ज्ञान इति । यथामाया ज्ञान आवृतः पुरुषो नानोपाधिपुवसनशीलश्चायमात्मा व्यविहृत इत्यर्थः ११६९ तया पुरुषतांगतस्य संसारं दर्शयति जीवनमिति । य
येत्यनुपगमः जीवनं प्रागधारणं प्राप्य कर्मणां कर्त्ता तत्फलानां भोक्ता च भवतीत्यर्थः ११७० तया प्रयुक्तप्रवस्थाप्रपंचभुंक्ते इत्याह स्वप्र इति । स्वप्रावस्थायां जाग्रदवस्थायां च नानाविधदेहान्ग

अधरारणिमात्मीयं देहं कुर्वीत पंडितः ॥ त्रिमात्रं प्रणवतद्बहुतरारणिसंज्ञितम् ११६६ मंथानं च मनोऽध्यानं नेत्रं कृत्वा विलोडयेत् ॥ एवं विलोडनात् पुं प्रआनं
दात्माभिधोनलः ११६७ सकृत्संजातमात्रोपि पाशान्कामादिनामकान् ॥ दहेतैषु प्रदग्धेषु स्वयमेको वा तिष्ठते ११६८ पाशान्दहति यो जीवः स्वात्मनो ब्रह्मबो
धतः ॥ न भिन्नो ब्रह्मणः सोऽयं किंतु ब्रह्मैव केवलम् ॥ निगूढं मायया स्वस्य ज्ञानं पुरुषो यया ११६९ जीवनं प्राप्य कर्माणि कुरुते विविधानि हि ॥ कृत्वा च फल
मात्मायं भुंक्ते जीवः कृतं स्वयम् ११७० स्वप्ने जाग्रते देहान् गृह्णन्नानाविधानपि ॥ तृप्तिं च विविधैर्भोगैर्याति तृप्तिं विवर्जितः ११७१ सुषुप्तो मूर्च्छितो भूत्वा विक्षे
पेण विवर्जितः ॥ आनंदं स्वात्मनस्तावदुं जानोपि न वेत्त्ययम् ११७२ मंत्रौषधैर्यथा मूढ आत्मानं नैव वेति हि ॥ माययैवं विमूढोऽयं वेति किंचिन्न संसृतौ ११७३
निर्दोषोऽपि यथा कश्चिद्दोषवानिव संगतः ॥ माया संगतथा जीवः संसारी वप्रतीयते ११७४ रूपश्चान्येयथा काशे रूपं वेति विमोहितः ॥ माया शून्ये तथा जीवे मा
या भाती विमायया ११७५ विद्वानपि यथा मोहं स्वप्ने गच्छत्यमूढधीः ॥ एवमात्मापि संसारे मोहं गच्छत्यमोहितः ११७६

ह्यसंस्तत्तज्जातिगतेर्भोगेस्तृप्तिं च पाति कीदृशः तृप्तिर्जातः वस्तुत आगतं तु कर्तुमिरहितः नित्यं तृप्तं ब्रह्मरूपत्वादित्यर्थः ११७१ सुषुप्त इति । स एव तमसामूर्छासमां सुषुप्तः सन् विक्षेपल
क्षणप्रतिबंधापायेन स्फुरति स्वरूपानंदं भुंजानोपि मास्वरूपानंदो भुक् इति न जानातीत्यर्थः ११७२ तत्र सर्वत्र हेतुर्भूला ज्ञानमेवेति स एषा तमाह मंत्रौषधैरिति । यथामंत्रौषधादिभिः स्वरूपविस्मृ
तिः प्रसिद्धा तथा संसृतौ सांसारिकसर्वावस्था स्वात्मनः स्वरूपविस्मृतिरित्यर्थः ११७३ न केवलं स्वतस्वविस्मृतिर्माया प्रयुक्ता किंतु सकलः संसारोऽपीत्याह निर्दोष इति । यथानिर्दोषस्यापि चो
रादिसंगाद्ब्रह्मादिकं भवेत्तथाऽस्यात्मनः संसारोपि माया संसादित्यर्थः ११७४ साधमाया संसारस्येव स्वस्यापि कल्पिकान्तात्माश्रयः अनादित्वात् तदुक्तं 'मायायामेव चासित्वा माया
स्तीति प्रकल्प्यते । ब्रह्मरूपत्वात् विद्येयं नासीदस्ति भविष्यति' इति । तदेतत्स्मारयन्नाह रूपेति । आकाशरूपमिव मायाप्यात्मनिकल्पिता भाती विमोह्याभूतां कल्पनां पाति तत्र च माया कल्प
ने मायैव प्रयोजितेत्यर्थः ११७५ मिथ्याभूतमोहप्रयोजकत्वं मायाया निद्रादौ तं न स्फुटयति । विद्वानपीति । यथा विद्वान्पंडितः सर्वशास्त्रार्थबोधेनामूढधीरपि निद्रादौ पेण मोहं गच्छति तथा
यं माययेत्यर्थः ११७६

विक्षेपेदशतमाह शयानइति । यथासुप्तः पुरुषो निद्राक्षयपर्यंतदुःखं स्वाप्निकविक्षेपे गच्छति तथात्मापि मायापर्यंतसासारिकदुःखं यातीत्यर्थः ११७७ तस्याश्च माया निद्रायाः क्षयः करुणा तत्र गुरु पदेशरूपभरीशब्देन भवतीति सदृष्टांतमाह यथेति द्वाभ्यां । यथा कश्चित्सुप्तस्वप्ने विकृतं दृष्ट्वा दुःखेन रुदंतम त एव हि काशब्दसदृशं रोदनशब्दं मुच्यंतं करुणया बोधयेत् तथा गुरुः पिमाययानि दद्यात्संसारदुःखमनुभवंतमिति द्वयोरर्थः ११७८ । ११७९ यथा दृष्टं प्रतिबोधमात्रेण सर्वदुःखनाशस्तथात्रात्मबोधेपीत्याह प्रतिबुद्धइति । स्वाप्नस्वप्नसंबन्धि एतत्सांसारिकम् ११८० साप्रबोधाय स्थातुरीयावस्थेत्युच्यते इत्याह जीवस्येति । स्पष्टम् ११८१ अस्याः किमपेक्षया तुरीयत्वमत आह स्थूलमिति । क्रमेण स्थूलाद्यभिमानरूपमवस्थात्रयं जीवविहारस्थानत्वेन पुरत्रयमित्युक्तं प्रबोधेन इयतीत्यतस्तदपेक्षया तुरीयत्वं युक्तमिति भावः ११८२ तुरीयाप्तेः पूर्वं पुरत्रये क्रीडामभिनयति मारं मारमिति त्रिभिः । पुनः पुनर्मरणेन शरीरग्रहणं पुनः पुनर्ग्रहणपूर्वकं तत्प्रागं च कुर्वता जन्माद्यवस्थानां यत्परिशीलनं तदेव पुरत्रये भ्रमणमिति द्वयोरर्थः ११८३ । ११८४ इदं भ्रमणमज्ञानेन सत्यवश्यं भवतीत्याह उच्चावचानिति । अज्ञानादेहान्प्राप्नोत्येव अनुअस्येव वि

शयानः पुरुषो दुःखं यावन्निद्राक्षयं वजेत् ॥ यथा तथात्र जीवोपियावन्मायाक्षयं वजेत् ११७७ यथाप्रबोधयेत्कश्चित् शयानं करुणावृतः ॥ रुदंतं बहुहिक्कादिमुच्यंतं बहुदुःखितम् ११७८ गुरुस्तथा कृपाविष्टः संसारस्वप्नपीडितम् ॥ तापत्रययुतं कंचिद्बोधयेत्करुणावृतः ११७९ प्रतिबुद्धो यथा स्वाप्नं नरो दुःखं न पश्यति ॥ प्रतिबुद्धस्तथा जीवो नैतदुःखं न पश्यति ११८० जीवस्य प्रतिबोधो योजायते भाग्ययोगतः ॥ सावस्था दुर्लभा नृणां चतुर्थी कस्यचिद्भवेत् ११८१ स्थूलं सूक्ष्मं तथा ज्ञानं पुरत्रयमुदीरितम् ॥ जीवस्य तत्तुरीयाप्तौ नाशमेति न चान्यथा ११८२ मारं मारं च गृहीते स्थूलं देहं सदैव सः ॥ कर्मानुसारतस्तद्ब्रह्माहं ग्राहं जहाति च ११८३ जातो बालो युवा वृद्धो मृतो जातः पुनस्तथा ॥ बंध्रमतीत्येष संसारे षटीयं त्रयसमो वशः ११८४ उच्चावचानयं देहानात्मज्ञानविर्वर्जितः ॥ प्राप्नोत्येवानुभोगातिनाशमेति पुनः पुमान् ११८५ तुरीयं प्राप्य ते रूपं यज्जीवेनात्मनः सदा ॥ आधारभूतं निर्देश्यमानं दात्मस्वयं प्रभम् ११८६ सर्वस्य जगतो हेतुं कार्यकारणवर्जितम् ॥ एतस्माज्जायते प्राणो मनः कर्मेन्द्रियाणि च ॥ खं वायुर्ज्योतिरापो वै भूमिर्विश्वस्य धारिणी ११८७ एतत्तुरीयं गुरु एव मात्मतया सदा ॥ आदिशंति महात्मानः शिष्यान् विगतकल्मषान् ११८८ यत्परं ब्रह्म सर्वात्मविश्वस्यायतनं महत् ॥ सूक्ष्मात्सूक्ष्मतरं नित्यं तदेव त्वं त्वमेव तत् ११८९ जाग्रत्स्वप्नसुषुप्त्याख्यप्रपंचं यत्प्रकाशते ॥ तद्ब्रह्माहमिति ज्ञात्वा सर्वबंधैः प्रमुच्यते ११९०

वरणं भोगांतइति प्रारब्धभोगातिनाशं मरणमेत्येव चेत्त्यर्थः ११८५ एवं वर्णितस्य त्वंपदार्थस्य तत्पदार्थपर्यवसानं दर्शयति तुरीयमिति द्वाभ्यां । यज्जीवेन तुरीयं स्वरूपं प्राप्य ते तत्स्वरूपं जगदाधारत्वेन निर्देश्यं प्रतिपाद्यं श्रुतिभिः अतएव स्वयं प्रकाशानंदरूपं अद्वितीयत्वात् ११८६ अद्वितीयत्वं स्फुटीकाराय तस्य जगदुपादानतामाह सर्वस्येति । कार्याणां कारणैरुपकरणादिभिर्वर्जितं सहकार्यं प्रेक्षमिति यावत् एतस्मात्तुरीयरूपादेव प्राणादिकं जायते इत्यर्थः ११८७ यत्परमित्यादिक्रमत्रयं शोधितपदार्थकं शिष्यं प्रतिपदार्थधोरैक्योपदेशरूपत्वात् महावाक्यस्थानीयमिति दर्शयन्नाह एतदिति । एतत्पदार्थविधयोक्तमादिशंति वाक्यार्थविधया प्रतिपादयंतीति ११८८ तदेव पठति यत्परमिति त्रिभिः । यत्परं ब्रह्म कीदृशम् सर्वरूपं विश्वाधारत्वेन महत्परिच्छेदातीतं दुर्लभं च तदेव सर्ववर्तिनस्वरूपं प्रपञ्चेत्स्वरूपं तदेव तद्ब्रह्मणः स्वरूपमित्यर्थः ११८९ एतत्सूक्ष्मं सूक्ष्मतरं नित्यं तदेव त्वं त्वमेव तत् ११९० जाग्रत्स्वप्नसुषुप्त्याख्यप्रपंचं यत्प्रकाशते तत्प्रकाशयति तत्तदेव त्वं त्वमेव तत् ११९०

नित्यं त्वं त्वमेव तत् तदेव त्वं त्वमेव तत् ११९० जाग्रत्स्वप्नसुषुप्त्याख्यप्रपंचं यत्प्रकाशते तत्प्रकाशयति तत्तदेव त्वं त्वमेव तत् ११९०

विश्वरूपमप्यप्यमप्यविविधवस्तुतः शुद्धं शुद्धं शुद्धं विस्वमायतामाह । त्रिपिपिति । एवं जानीहीति शेषः । एवं कथं त्रिपुत्रामसुजायमायवस्थासुपद्मोऽयं स्थूलसूक्ष्ममांशदशभोक्ताविश्वेभ्यः प्रस-
दितज्ञोभोगस्तदाकारविलक्षणस्तोमोलिनादिरूपेभ्यः शुद्धादिरूपेण विलक्षणोऽविदेकरूपः सदा सर्वदा शिवस्तुरीय एवास्मीति ११९१ एवमुपदिष्टवाचिकारिणो मननाभिनयपरं मय्येवेत्याप्तु-
म्वचुष्टमर्थतः संगृह्णाति । एवं सद्गुणेति पट्टिः । सद्गुणा आदिष्ट उपदिष्टः शिष्योऽतिदुर्लभं परिपूर्णं चात्मानमेवं प्रतिपद्यते मनुत इत्यर्थः ११९१ एवं कथमिह पाकांक्षायामाह मय्येवेत्यादिना ।
स्पष्टम् ११९३ विश्वरूपमिति । द्वितीयां तानां मां वदंति श्रुतय इति शेषेण संवंधः ज्ञानं कर्म लक्षणव्यापारभेदेन दयात्मकैर्द्विविधैरिन्द्रियैस्तद्व्यापारविश्वशून्यमिति संवंधः निगदव्याख्यातमन्य-
त्रिषु ११९४ । ११९५ । ११९६ पपंचवर्जितत्व उपपत्तिमाह भूतेति द्वाभ्यां । यतः सर्वः प्रपंच आकाशे गंधर्वनगरवन्मय्यध्यस्तस्ततो मयिवस्तुतः कोपि भेदः कालत्रयेपि नास्तीति तदर्थः

त्रिपुत्रामसुयद्भोग्यं भोक्ता भोगश्च यो भवेत् ॥ तेभ्यो विलक्षणः साक्षी चिन्मात्रो हं सदा शिवः ११९१ एवं सद्गुणादिष्टमात्मानं प्रतिपद्यते ॥ अणोरणुतमंतद्वन्मह-
तोपि महंतरम् ११९२ मय्येव सकलं जातं मयि सर्वं प्रतिष्ठितम् ॥ मयि सर्वं लयं याति विश्वमेतच्चराचरम् ॥ सर्वभेदविनिर्मुक्तं ब्रह्माद्वयमस्म्यहम् ११९३ विश्वरू-
पं पुराणं च पुरुषं तेजसां निधिम् ॥ इन्द्रियैः सकलैः शून्यं ज्ञानं कर्म दयात्मकैः १४ प्राणबुद्ध्यादिभिस्तद्वद्गवंतं महेश्वरम् ॥ सर्वज्ञं द्वैतरहितं मवाङ्मनसगोचरम् १५
वेदैरनेकैः संवेद्यं वेदां तार्थप्रकाशकम् ॥ सर्वविद्यागुरुं देवं प्रपंचेन विवर्जितम् २१९६ भूतभौतिकरूपोऽयं मायया सहितोऽपि च ॥ आनंदात्मनि निर्वृते यतोऽध्यस्ती-
खिलोऽपि च ११९७ गंधर्वनगरं यद्वदध्यस्तं गगने मले ॥ ततो न कोपि भेदोऽत्र भूतो भवति भाव्यपि ११९८ एवं ज्ञात्वा परं रूपमानं दयात्मानमद्वयम् ॥ सर्वबुद्धि-
स्थितं सर्वबुद्धिसाक्षिणमीश्वरम् ॥ प्रयाति पुरुषः शुद्धं नित्यं सदसुतः परम् ११९९ सगुणं ब्रह्म चेज्ज्ञातुं निर्गुणं च न शक्यात् ॥ पुरुषो न तदान्यासं कुर्वीता शुद्धमानसः
१२०० किंतु नित्यं जपे देतं रुद्राध्यायमनिंदितम् ॥ सर्वपापहरं यस्माज्जपो नान्योधिकोऽस्ति हि १२०१ सजपाच्छुद्धहृदयो वैराग्यं परमं गतः ॥ उपायैर्वापि
पूर्वोक्तैश्चतुर्थाश्रममावजेत् १२०२ तत्राध्यावन्नैव स्यात्साक्षात्कारः परात्मनः ॥ रुद्राध्यायं जपं स्तावदुमानाथं विचिंतयेत् १२०३

११९७ । ११९८ फलवाक्यार्थमाह एवमिति । तथा च श्रुत्यंतरं ब्रह्म वेदमहैव भवतीति ११९९ उक्तविज्ञानाशक्त्यातः करणशुद्धशुपायमाह सगुणमिति । सगुणमुमासहायलक्षणं निर्गु-
णमद्वयाविलक्षणं वा ज्ञातुं साक्षात्कुरुं न शक्नोति भवेत्तदा द्वाविति साक्षात्कारकामनया संप्रसासंन कुर्मात् किंतु चित्तशुद्धयेत्येत-
१२०० । १२०१ वैराग्यातिशयलक्षणचित्तशुद्धिदादर्थसतिसंन्यसैवित्याह सजपादिति १२०२ तत्रापिति । तत्र संप्रसासंनं जपेपि यावत्साक्षात्कारो न भवति तावदुमानाथं ध्यानमुक्तजप-
सहितमवश्यं कुर्यादित्यर्थः १२०३

उमानाथध्यानस्पसाक्षात्कारद्वारामोक्षसाधनताप्रतिपादिकांश्रुतिपठति उमेति । भूतयोर्निसर्वादातत्वेनाद्वयसमस्तसाक्षित्वेनसर्वोत्तरं च श्रुतौनकारलोपच्छादसः तमसोमूलाज्ञानात्प
रंवेति १२०४ यथाकालमिति । आस्तिक्यंश्रुदाम् १२०५ एवमिति । ब्रह्मोपनिषत्प्रभृतिभिरुपदिष्टं ब्रह्मत्राध्यायेपदार्शितंज्ञानमुक्तोपायेऽमुदात्तःकरणस्यजायतइत्यर्थः १२०६ उत्तरा
कांक्षामुत्थापयन्श्वेतकेतुरत्रोक्तविषयसंन्यासेनात्मलाभेनिर्दुर्लभमृतइत्याह भवेति । हिजाबालेपिमसिद्धः आत्मोपनिषदात्मात्मज्ञानमितिप्रादिकयाउपनिषदाछांदोग्यपष्ठाध्यायरूपयाअपिशब्दादुक्त

आ. पु.

॥ ५० ॥

उमासहायं परमेश्वरं प्रभुं चतुर्भुजं नीलकण्ठं प्रशांतम् ॥ ध्यात्वा मुनिर्गच्छति भूतयोर्निसमस्तसाक्षितमसः परस्तात् १२०४ यथाकालं हि वेदांतश्रवणादीनि सर्वदा ॥
कुर्वीत च गुरोर्भक्तिं परमां स्ति क्वयमाश्रितः १२०५ एवं हि कुर्वतो नित्यं यत्तेरन्नप्रबाधनम् ॥ ब्रह्मोपनिषदाद्युक्तं जायते यदि हेरितम् १२०६ श्वेतकेतुर्हि सर्वज्ञो यती
नां प्रथमो हि सः ॥ विज्ञातवान् परंतत्त्वमात्मोपनिषदापि हि १२०७ तस्मादात्मैष विज्ञेयः परहंसेन सर्वदा ॥ अस्य मुख्यो यमाचारो जघन्यो न्यः प्रकीर्तितः १२०८
इति ते कथितं सर्वं पृष्ठं यद्वित्त्वया धुना ॥ परहंसाश्रमे भूयः किमन्यच्छेत्तुमिच्छसि १२०९ इति श्रीमत्परमहंसपरिवाजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादशिष्येण शंकरानंद
भगवत्पाविरचित उपनिषद्भूत आत्मपुराणे गर्भाद्युपनिषत्सारां प्रकाशो नामैकादशोऽध्यायः समाप्तः ॥ ११ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

साधनेश्चावश्यकैः परंतत्त्वज्ञातवानित्यर्थः १२०७ तस्मादिति । अस्य परमहंसस्य अर्थज्ञाननिष्ठारूप आचारो मुख्यप आवश्यकः अन्य एतद्विरुद्धस्तु जघन्यः अपकृष्टत्वादेय इत्यर्थः १२०८ उप
संहरति । इति ते इति १२०९ ॥ उल्लेखीयुषिमादग्वागुरपचनरोचिषे ॥ प्रमोदिता धिनाथाय नमो मारुतसु नवे ॥ १ ॥ इति श्रीदत्तकुलतिलककृष्णचंद्रात्मजदिलारामसूरितनूजरामकृष्णस्य
श्रीविश्वेश्वराश्रमपूज्यपादानुगृहीतस्मृततायात्मपुराणीकायां सत्यसत्त्वरूपायामेकादशोऽध्यायः समाप्तः ॥ ११ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

॥ इत्यात्मपुराणे एकादशोऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे द्वादशाध्यायप्रारंभः ॥

॥ १ ॥ अस्यार्थः ॥ ननुःस्तत्सदृशभिरुक्तिभिर्वेद्यस्यैः स्फुरिताविभाता व्यक्तैर्वा

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ नवोक्तिस्फुरिताव्यक्तैस्त्रिभिरन्यथाशालिनी ॥ वासुदेवतनूराव्यपेक्षादशेनायिताहरेत् ॥ १ ॥ अस्वार्थः ॥ नवःस्तुतिस्तदूपाभिरुक्तिभिर्वेदयचनेःस्फुरिताविभाता व्यक्तैर्वा
भेदावतरेप्रकटैस्त्रिभिःपादैःसर्वत्रसंबद्धा द्वादशविहनाःप्रभवीभक्तैराराध्याःकेशवादिंशज्ञाद्वादशविग्रहास्वद्वाचरंतीतद्रूपेणस्थितेतियावत् एतादृशीवासुदेवस्यमूर्तीराध्याप्रतिबंधकदुरितरूपंतमोह
रत्विति ॥ इनःसूर्येनृपेपत्न्यौचइतिकोशात् द्वादशाक्षरमंत्रपक्षेनवसंख्याउक्तयउच्यमानाअवस्थाअकारोकारप्रकारबिंदुनादकलाशक्तयद्धमात्राज्ञांताख्यापस्यसनवोक्तिःप्रणवस्तेनविभाता व्यक्तैः
स्पष्टैःप्रणववहुरवगाहताहीनैस्त्रिभिःपदेनैःप्रभृतिभिर्युक्ता द्वादशभिरिनेःप्रभुभिःकेशवादिभिरादित्यैर्वाप्रतिवर्णमयितासमन्विता 'अपगतो' इतिस्मृतेः तादात्म्यमापनेतियावत् वासुदेवस्यत
नूर्मंत्रमयीमूर्तिस्तमोहरत्विति शंभुपक्षेनवोरुद्राध्यायरूपास्तुतिस्ततःस्फुरिता व्यक्तैःस्पष्टैस्त्रिभिर्नैत्रैरन्विता 'वंपक्षेतसिजानीयात्' इतिकोशात्बोवरुणस्तस्यासुःप्राणभूताब्रह्मविद्यायाभृगवेपुत्राये
वतपस्तुष्टेनतेनदत्तातस्यादेवआवेशेनप्रवर्तकोमहादेवस्तस्यमूर्तिः यद्वामहोपनिषदुक्तविषयावासुदेवस्यनारायणस्यमूर्तिर्महादेवाख्या द्वादशो'शय्यामहंद्वादशमेकआहुः'इतिभागवतपंचमस्कंधेद्वादशवे
नोक्तैःहंकारेऽनायिताप्राणवदाचरंतीतदधिष्ठातृदेवतात्वात्समोहरेदिति ॥ ग्रंथप्रमेयपक्षे तु नवावृत्तिकोक्तिशालिनामहवाक्येनविभाता व्यक्तेर्नामरूपाभ्यांव्याकरणंतीतैस्त्रिभिस्तेजोबनेःसह

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ कथाश्चित्रादमाःश्रुत्वाशिष्यःश्रद्धासमन्वितः ॥ श्वेतकेतोःकथांश्रोतुंप्रच्छस्वगुरुंपुनः १ भगवन्भवताख्यातमितरातनयस्य
यत् ॥ ज्ञानंकौपीतकेस्तद्वादित्यस्यमहात्मनः २ सश्वेताश्वतरस्यापिकठस्यापिचित्तिरेः ॥ जाबालादिमुनीशानांयोगसंन्याससंयुतम् ३ आख्यानान्य
तिचित्राणिबहूनिविविधानिच ॥ श्रुतानितानिसर्वाणिमयातेवदनादुरो ४ प्रजानांमुनयोयत्रकरुणाक्रांतचेतसः ॥ ऊर्ध्वब्रह्मात्मविज्ञानंवामदेवश्वर्गभगः ॥ मी
मांसाक्रांतचित्तानामुक्तवानधिकारिणाम् ५ करामलकबन्धयत्रब्रह्मात्माज्ञायतेनृभिः ॥ देहादिजडसंघातात्सर्वदैवविलक्षणः ६ श्रवणाद्यत्रवैराग्यंकामुकस्यापि
जायते ॥ स्वदेहेन्यशरीरेचविवेकादवधारिते ७ प्रतर्दनस्यगमनंदैवोदासेर्महात्मनः ॥ योऽहुकामस्यवैस्वर्गेविजयश्चास्यधीमतः ८ इंद्रतोपिवरप्राप्तिर्दुर्लभा
साशरीरिभिः ॥ मार्गस्यद्विजवर्यस्यसंवादोऽजातशत्रुणा ९ अश्विभ्यांचतथामंत्रद्रष्टुश्चित्रकथाश्रयः ॥ यत्प्रसंगात्त्वयावंशस्त्रिपर्वासप्तमीरितः ॥ स्त्रीपुंसयोरभि
ज्ञायंविभिन्नोपिचकुत्रचित् १०

संबद्धा मूलाज्ञानप्रहारेप्रलयकालिकद्वादशार्कवदाचरंती यद्वादशेनाध्यायेनायिताख्या वासुदेवस्यपरमात्मनस्तनूर्मूर्तिःसल्लक्षणाजांघ्रमावरणंहरेदिति ॥ १ ॥ उक्तानुवादपूर्वकंशिष्यप्र
श्रंछांदोग्यपप्रार्थगोचरमभिनयति कथाइतिचतुर्विंशतिश्लोकेः । इतरतनयरूपेतररेपस्य सश्वेताश्वतरस्यश्वेताश्वतरसाहितस्यकठस्य पप्रथतानांज्ञानपदेनसंबंधः योगेत्यादिज्ञानविशेषणम् ना
व्यतिरोहितंघटुर्पु १ । २ । ३ । ४ सत्रप्रथमाध्यायारूपाममनुवदति प्रजानामितित्रिभिः । यत्रप्रथमयताख्यानेमुनयःप्रजानांहितायब्रह्मात्मज्ञानमृषुः गर्भगोचामदेवश्चाविचा
रतत्पराधिकारिणांहितायतदुक्तवानितिसंबंधः ५ वदेति । यत्रविज्ञानेसतिसंघातविलक्षणमात्माब्रह्मत्वेनज्ञायते ६ श्रवणादिति । यत्रप्रथमाख्यानार्थेश्रवणानंतरंविवेकेनमननेनावधा
रितेसतिकांमुक्तस्यापिसर्वशरीरेपुवैराग्यंजायते ७ द्वितीययताख्यानमाह प्रतर्दनस्येति । तृतीयार्थमाह मार्गस्येति । मार्गोर्जाबालाकिः ८ । ९ चतुर्थार्थमाह अश्विभ्यामितिद्वाभ्यां ।
मंत्रद्रष्टुर्द्विचित्रैरश्विभ्यांसंवादोऽजातशत्रुपुंगवः यस्याश्विभ्यांसहसंवादस्यप्रसंगात्त्रिपर्वात्रिविधाःपर्वस्थानीयाःपुरुषावत्रसतथास्त्रीपुंसयोःसंबंधी पुनःकीदृशः कुत्रचिदभिन्नःपरस्परतरूपा
कारणमकः कचिदंशेनविभिन्नोविरूपाकारणामकइतिद्वितीयार्थः १०

११ पंचमादित्रयार्थमाह कथेति । द्विवारं जनकेन संवादः पृष्ठोक्तः १२ अष्टमादिद्वयार्थमाह कारणेष्विति । नाचिकेतसंनचिकेतसः संबंधे १३ दशमार्थमाह यजुषामिति द्वाभ्यां । वरुणप्रतीतिशेषः वरुणचचारान् १४ गंधर्वस्येति । वेनस्यवेनसंज्ञस्यगंधर्वस्यः स्वात्मनः स्वांतर्यामिणो नारायणस्यानुभवंस्तस्यानानाप्रैत्र्यदीरणं वा मदेवत्प्रकाशनंतदुक्तम् । तथा सत्यादि साधनेः सहसंन्यासरूपसाधनं सर्वोत्कृष्टत्वेनोक्तं परमउत्तमोत्तम इति यावत् । तादृशमंत्रेन्यास इति ब्रह्मा इत्यादौ वसुरण्य इत्यादौ च तस्य संन्यासस्य ब्रह्मरूपतावगाहिन्याः स्तुतेरित्यर्थः १५ अनंतराध्यायायार्थमाह जावाल इत्यादिना । जाबालाख्ये परमहंसाख्ये आरुण्याख्ये च ब्रह्मणि वेदे उपनिषदियः समीरितः संन्यास एक एव न शाखाभेदेन भिन्न इति दर्शितमिति शेषः किं कृत्वा नानाविधयोगं मरणनिमित्तैः सहितमुक्ता १६ गर्भोपनिषदीति । तथा गर्भोपनिषदुक्तयोगोपयोगिपदार्थप्रदर्शनं प्रसंगेन वसिष्ठोक्तोपि कोप्यद्भुतः पौराणिकः पुरातनसंहितागतो योगोक्त इत्यर्थः १७ अपीति । अमु

दध्यङ्गार्थवर्णो यत्र शक्रस्याप्युपकारकः ॥ शक्रेण निहतः साधुर्ये सोऽश्वि कुमारयोः ११ कथाजल्पाभिधाप्रोक्तायाज्ञवल्क्यस्य च द्विजैः ॥ वादोऽस्यापि च तेनैव भूभुजाजनकेन हि ॥ द्विवारं तस्य संन्यासो मंत्रेऽप्युपदेशनम् १२ कारणेष्वपि मीमांसाविप्राणान्यासिनां तथा ॥ नाचिकेतसमाख्यानं वैरैर्नानाविधैर्युतम् १३ यजुषां कृष्णतावापि भक्षणाच्छर्दनादपि ॥ वरुणपितरंतद्ब्रह्म गोश्वगमनं बहु १४ गंधर्वस्यापि वेनस्य स्वात्मनोऽनुभवेणम् ॥ सत्यादिसाधनेऽथैतत्साधनं न्याससंज्ञितम् ॥ उक्तं परममंत्रे तत्स्तुत्या ब्रह्मात्मरूपया १५ जाबाले परमहंसे ब्रह्मण्यरुणिसंज्ञिते ॥ शाखाभेदेऽपि संन्यास एक एव समीरितः ॥ योगं नानाविधं पूर्वमुक्तापि सनिमित्तकम् १६ गर्भोपनिषदि प्रोक्तयोगस्येह प्रसंगतः ॥ वसिष्ठोपि च कोप्युक्तयोगः पौराणिको हि यः १७ अपि यो ह्यमृतेनादेहं सेचक्षुरिकाभिधे ॥ शाखाभेदे समुक्तः सवर्णितोऽत्र पृथक्पृथक् १८ ब्रह्मोपनिषदि प्रोक्तं विदौ चामृतसंज्ञके ॥ नारायणीये च तथा महोपनिषदीरितम् ॥ आत्मप्रबोधे कैवल्ये ज्ञानं तच्च समीरितम् १९ संवर्तकाद्याः संन्यासे भवतां त्रसमीरिताः ॥ पूर्वसंन्यासिनः सर्वलोकातीता महाधियः २० वैराग्यं तस्य कालश्च संन्यासस्य प्रकीर्तितः ॥ नानाविधैरुपायैश्च विरक्ताश्चाधिकारिणः २१ संन्यासस्य विधिन्यासिमरणे संस्क्रियापि च ॥ वेषस्तस्य तथा चारः कीर्तितो बहुधा त्वया २२ श्वेतकेतुस्तथा चांते सर्वज्ञो यः प्रकीर्तितः ॥ पुरा ब्रह्मात्मविज्ञानादिति तन्महिमात्रभोः ॥ वर्तते कौतुकं श्रोतुं यत आश्चर्यकारणम् २३ भवता परमाहंसाः संवर्तकाद्याः प्रकीर्तिताः ॥ लोकातीताः श्वेतकेतुस्तेऽप्येव समुदाहृतः २४ सर्वज्ञोऽथाज्ञताप्राप्तः केन दोषेण धीधनः ॥ केनोपदिष्टश्च पुनस्तस्य ज्ञानं च कीदृशम् २५

तनादादि संज्ञोपनिषद्ग्रंथे भिन्नभिन्नशाखागते यजुक्तो योगः सोऽपि पृथक्पृथक् वर्णित इत्यर्थः १८ ब्रह्मोपनिषदीति । तथा ब्रह्मोपनिषदादिपुण्यस्य उपनिषत्संज्ञानं समीरितमिति १९ संवर्तकाद्याः त्ति । संवर्तकोऽप्रेरवतारभूतः कश्चिद्ब्राह्मणस्तत्प्रभृतयः परमहंसा लोकविलक्षणाचाराः पूर्वापूर्वाध्यायादावेव भवतां कीर्तिताः २० वैराग्यमिति । तथा संन्यासोपयोगिनो वैराग्यकालाधिकारिणोक्ताः २१ संन्यासस्येति । संन्यासविधिप्रवृत्तिपदार्थचतुष्टयं चोक्तम् । तस्य संन्यासिनः २२ जंकावीजं स्मरति । श्वेतकेति । पूर्वाध्यायस्यांते श्वेतकेतुः कीर्तितस्तन्महिमा तस्य प्रभाव इत्यर्थं वर्तते इति किं यद्ब्रह्मात्मविज्ञानात्पुरापि सर्वज्ञः प्रसिद्ध इति । तं श्रोतुं कौतुकं वर्ततेऽद्भुतत्वावित्यर्थः २३ एतदेव स्फुटयति । भवतेति । लोकातीतान् संवर्तकादीनां दौकीर्त्तयित्वा तेऽप्येव वर्णितः श्वेतकेतुः पुनः उक्तः समुदाहृत इति । २४ फलितं प्रश्रुतिभिनयति । सर्वज्ञ इति । सपदि सर्वज्ञस्त्वदा तस्य निज्ञासाप्रयोजकमज्ञत्वं कृतस्तस्योपदेष्टा च तस्मै उपदिष्टं ज्ञानं च कीदृशमित्यर्थः २५

एतदिति । स्पष्टम् २६ गुरुवाक्यमवतारयति इत्यमिति । अयित्तमपुरेतजःमेधात्मकसत्त्वलक्षणस्यसतथातिनच्छांदोग्येप्रमपाठदेकीर्तिताम् २७ आत्मज्ञानात्पूर्वतावश्यमाभिमानि
कनवस्तुतइतिदर्शयन्साध्यपायेत्येतमेवाध्यायमुपबृंहयति श्वेतकेतुर्नाममुनिर्बालोमातापित्रौलालनवशेनक्रीडापरत्वावितिकांतउपनयनकालोमुख्योपस्यतथाभूतोजातः
अशंतोऽशिक्षितोयौवपभस्तत्तुल्यः २८ क्रीडापरत्वमदांतवृषभतुल्यत्वचस्फुटयति भुंकेइति । स्पष्टम् २९ । ३० पितुरिति । तं कदाचिदुपागतमारुणिर्नामपिताप्रोक्तवान् क्रीडाः
स्नेहयुक्तहृदयः क्लेशतदशालोकनजचितक्षोभमाप्तः ३१ पितृवचनमभिनयति पुत्रैत्येकादशभिः । हेपुत्रबाल्यमविवेकस्तदेतुकात्पुत्रस्नेहायत्वंमयामात्राचलालितोसिततस्तेर्दृशोदशेत्यर्थः ३२
लालनादिति । यदितीर्थेनीतिविदोवदंतितत्सत्यं इति किं सुसादीनांलालनबहुदोषहेतुस्तादृजंगुणहेतुरिति ३३ नीतिवाक्याभ्येवार्थतः संगृह्णाति वैरिणीत्वादिना । केवललालनपरोमातापितरोवै

पुतत्सर्वविस्तरतोवक्तव्यंभवतागुरो ॥ मह्यमास्तिवययुक्तायभवंतंसंश्रितायच २६ इत्थंसंप्रार्थितस्तेनाशिष्येणामिततेजसा ॥ गुरुश्छांदोग्यकथिताकथामा
हातिशोभनाम् २७ श्वेतकेतुःपुराबालःपितृभ्यामुपलालितः ॥ अतिकांतोपनयनकालक्रीडावशंगतः ॥ आसीददांतवृषभतुल्योद्वादशवार्षिकः २८ भुंकेक
चित्रभुंकेवाबालक्रीडारतोद्विजः ॥ भर्त्सयन्बालकानन्यान्बहुशोपिचताडयन् २९ स्त्रियोविप्रांश्चपश्वादीन्संप्रयातिहृतंतथा ॥ बालपुत्रजनंसर्वदुःखयत्रत्याशिक्षि
तः ३० पितुःसमीपमगमत्कदाचिद्विनयान्वितः ॥ आरुणिस्तत्पिताप्राहसुतंतस्वसमीपगम् ॥ स्नेहसंभिन्नहृदयःकिंचित्क्लेशमुपागतः ३१ पुत्रबाल्यात्सुत
स्नेहालालितस्त्वमयातथा ॥ मात्राचतवतेनेमांदशमसिगतोधुना ३२ लालनाद्बहुदोषाःशामनाद्बहुगुणाः ॥ शिष्यस्त्रीतनयादीनामितियतन्मृषानहि ॥
३३ वैरिणीसाचविज्ञेयामात्रालालयेत्सुतम् ॥ पितापिचयतःपुत्रोलालितो न कं वजेत् ३४ आत्रिवर्षसुतमाताशिक्षयेच्चततःपिता ॥ तथापिसहितो नित्य
मागर्भजननाष्टमम् ३५ अत ऊर्ध्वसदाचार्यःशिक्षयेत्तंचकुत्रचित् ॥ आषोडशंततःसर्वेनिवर्ततेहियौवने ३६ युवानंमित्रवन्नित्यंशिष्यंवाथसुतंचवा ॥ शिक्षये
न्नैवदंडेननीतिरेपासनातनी ३७ मातुःपितुश्चयःशिक्षामाचार्यस्यचनांधीः ॥ गृहीयाद्यौवनेप्राप्तेसक्लेशंयातिदारुणम् ॥ इहराजादिजाभीतिर्यमजापरजन्म
नि ३८ आचार्यपितृमातृणांशिक्षातावत्सदावृणाम् ॥ सत्यामपिचतस्यांसातस्याअकरणेसुत ३९

रिणौबोध्यौ यतोलालनजन्यदोषैःसुतस्पर्शकादिदुःखमिति ३४ शिक्षाव्यवस्थामाह आत्रिवर्षमिति । तृतीयवर्षपूर्तिपर्यंतमाताशिक्षयेत्ततोऽगर्भजननाद्वाअष्टमवर्षपर्यंतंपिताशिक्षयेत् की
दृशःपिता तथापिशिक्षकांतरसत्वेपिसहितःसंनिहितः ३५ ततोऽष्टमवर्षपर्यंतमाचार्यःशिक्षयेदित्याह अतइति । यौवनेषोडशस्यवर्षस्यप्राप्तौ ३६ ततोवाचिकयेवशिक्षानताडनघटितेत्याह
युवानमिति ३७ शिक्षोक्लेशेनसुतस्यानर्थदर्शयति मातुरिति । क्लेशंनिरूपयति इहोति ३८ आचार्येति । आचार्यादिकर्तृकाशिक्षासदानुष्ठापमुचिता तस्यांशिक्षायांसत्यामपिपुरुषांतरेणानु
ष्ठेयमानायापिमाताआचार्यादिकर्तृकाशिक्षाआवश्यकीतिशेषः किमुतासत्वेइतिभावः अशिक्षयेत्स्फुटंशोपमाह तस्याइत्यादिना । हेसुतयतस्तस्याःशिक्षायास्त्वद्विषयेअनुष्ठानेभवान्नादशवर्षो
ग्रहबंधुरपकृष्टवाक्शणस्तद्वदस्मत्कुलअनुत्पन्नइवभातीतिद्वयोःसंबन्धः ३९

४० तद्विब्रह्मवर्चसकामं मा भुपनोय शिक्षयेत्यभिप्रायेतस्यालक्षणाहः प्रसिद्धिः । यतोऽन्यान्नेयस्यनैतिरूपेक्षणादेतावेतकाले लालितोऽस्यतस्तवोपनयनं उपनोय शिक्षणे मत्तो भवेत्कुरु कुरुलैभ्यः संभवि
लालके मयित्वच्छद्वाया अनवतारादिति भावः ततोऽप्यत्र अन्यथा चार्थसमीपे वासेन ब्रह्मचर्यधर्मजातं जुषस्वेत्यर्थः ४१ अन्यथेति । स्पष्टं ४२ एवमुक्तं इति । एवं विधवा कयेना चिवेकं प्रा
प्तः श्वेतकेतुरन्यान् विप्रान् महात्मनो महामतीनां चार्प्य कृत्वा शिक्षार्थैः सहितान् श्रुतुरेवेदानधीत्यतेषां वेदानां वेदांतभागं विनामीमांसां मर्थं विचारं कृत्वा स्नातः समावृत्तेनार्यसंस्कारं प्राप्तः सन् गृहमागा
दिति द्वयोरर्थः ४३ । ४४ बुद्धिमानिति । स चागच्छन्सन्निति व्यचिंतयत् चिंतितवान् इति किं वेदतत्त्वज्ञानयोः पिता आरुणिर्नमस्तदृशः ४५ इतश्च स तथा यतो मां मन्यत्राध्ययनार्थं प्रेषित
वानित्याह पितेति । मामात्मनः सुतमन्याः प्रतिकथं प्रेषेत् ४६ गुरुणा मनुग्रहातिशयादप्यहमस्मादधिक इत्याह गुरुव इति । यतो गुरुवः प्रीत्या सुतादप्यधिकं स्नेहं कृतवतोऽस्माद्धेतोरहमिति
शयवानिति योजना ४७ कदाचिदिति । स स्नेहं स शपथं च यतो मां प्रतिकदाचिद्गुरुव इत्युक्तवतः इत्थं कथं अस्माभिः सर्वा विद्या तुभ्यमपितेति ततोऽप्यहमधिक इत्यर्थः ४८ शिशुरिति । य

भवानद्वादशवर्षोऽत्र ब्रह्मचर्यं विवर्जितः ॥ ब्रह्मबंधुरिवाभातिनास्मत्कुलगतो यथा ४० मत्तस्तवोपनयनं दुर्लभं त्वं यतोऽनयात् ॥ लालितोऽतो वसान्यत्र ब्रह्मचर्यं द्वि
जोत्तम ४१ अन्यथा तव दुष्कीर्तिर्नरकादिति दुःखदा ॥ भविष्यति ममाप्यत्र कुले यस्येदृशो भवान् ४२ एवमुक्तो गतः सोऽपि प्राप्तबुद्धिर्महात्मनः ॥ विप्रान्कांश्चिद्गुरु
नृत्वा वेदांश्च चतुरोऽपि हि ४३ अधीत्यांगैः समं तेषां मीमांसां प्रविधाय च ॥ वेदांतं सहितानां स स्नातो गात्स्वगृहं प्रति ४४ बुद्धिमानहमेत्रास्मि सर्ववेदोऽपि पाठकः ॥
अर्थं ज्ञात्वा पितानैवं मभेत्येवं व्यचिंतयत् ४५ पिता मे यदि वेदज्ञो मामन्यान् प्रतिचात्मनः ॥ सुतं संप्रेषयेत्केन ततोऽयं स्वल्पवेदनः ४६ गुरुवोऽपि मम स्नेहं कृतवतः
सुतादपि ॥ अधिकं यत एवास्मात्प्रीत्यातिशयवानयम् ४७ कदाचिदुक्तवतो मां स स्नेहं शपथैः समम् ॥ सर्वमेवात्मविज्ञानमस्माभिः कथितं हि ते ४८ शिशुरांगि
रसो यद्ब्रह्मो भूद्विद्यया पुरा ॥ पितृभ्यः स्वस्य तद्वत्स्यामहं स्वस्य पितुः सदा ४९ इति संचित्य गर्वेण दोषेणाज्ञत्वमागतः ॥ नववंदे पितुः पादावागत्य स्वगृहं गतः ॥
उच्चासने समासीनः स्तब्धः स्तंभोपमः स्थितः ५० तादृशं तनयं दृष्ट्वा पिता प्राह सुतं ततः ॥ अनुग्रहाय तस्यायं दोषलेशविवर्जितः ५१ श्वेतकेतो भवान्यस्मात्स्त
ब्धः स्थाणुरिव स्थितः ॥ वेदवेदार्थवेत्ता ह मिति मंता महामनाः ५२ पृष्ठवानसि किं नु त्वं प्रश्नमेतं गुरुन्प्राते ॥ येनैकेन श्रुतेन स्याच्छ्रुतं सर्वं चराचरम् ५३

धा आगिरसा बृहस्पतिस्तस्मिन्तोऽजो वा विद्यया पितृभ्यः अधिको जातस्तथाहमपीत्यर्थः अजो हि शंयुनामांतरकः शुक्रान्मृतसंजीवनीं विद्यामधिगत्य देवानध्यापयामासेति प्रसिद्धं शतपथादिषु
मनुनाप्युक्तं अध्यापयामास पितृन् शिशुरागिरसः कविः । पुत्रका इति होवाच ज्ञानेन परिगृह्यतान् इत्यादि द्वितीयाध्याये ४९ इति संचित्येति । इत्थं चिंतनं जन्मवर्गदोषेणाज्ञो मोहगतः सन् पितुः
पादावनभिवाद्योच्चासनेति पृष्ठस्तम्भवत्स्तब्धोऽनघः स्थित इति ५० तस्याभिमानपरिहारार्थं पितृप्रयुक्तवाक्यस्य विज्ञातमित्यंतस्यार्थमाह तादृशमिति चतुर्भिः । दोषाः कोपादयस्तल्लेशैरपि हीनः
पितृवैलानुग्रहायेदमांतेत्यर्थः ५१ श्वेतकेतोऽस्मादतिशयाद्वानुस्तब्धस्तथासांगसर्ववेदानां तदर्थानां च वेत्ता स्मीत्येवं मननशीलस्तथामहामनाः महत्तत्त्वेरेतस्य मात्मानं मन्यमानं
मने प्रत्यसन्नान्त्वं मम सिसोतिशयः कर्तृशेषः ५२ पृष्ठवानिति । नु इति वितर्कं किमेतं प्रश्नं प्रश्नयोग्यमर्थं श्रुतौ कर्मभूतं तस्यां देशं प्रदोक्तं पृष्ठवानसि यस्यैकस्य श्रवणात्सर्वं श्रुतं शब्देन ज्ञातं भवेत्त
यासंभवेन सांस्तवान् विद्याविज्ञानाद्यर्थं मम तस्मात्पितृभ्यः स्वस्य तद्वत्स्यामि इति द्वयोरर्थः ५३

५४ श्वेतकेतोऽस्मात्स्वस्य तद्वत्स्यामि इति द्वयोरर्थः ५५ श्रुतं इति । यस्यैकस्य श्रवणादिना सर्वं श्रुतं तस्मात्स्वस्य तद्वत्स्यामि इति द्वयोरर्थः ५६ वाचार्थमज्ञादिभागान्

५६ वाचार्थभावादिभावात्
 विहाय पितृव्यकस्यार्थमाह इत्युक्तमिति पञ्चमः । एवं प्रश्ने कृते सति पिता तदुवाच देवैः कृतं तावन्निमित्तं सर्वे विश्वे तज्जलपृथिवीमात्रमवधारयत यातदृष्टान्तेन तत्र यस्य तेजो ब्रह्म तस्य
 कारणं परमाख्यं तन्मात्रं समवधारयेत्यर्थः ५७ दृष्टान्तत्रयं भूतत्रयाभिप्रायेणोक्तमिति दर्शयत्तत्स्वरूपमाह मृद इत्यादिना । यथा मृदः पिंडस्य पिंडावस्थोपहितपृथिवीसामान्यरूपस्य कारणस्याव
 बोधात्परिचयात्तत्कार्यघटादिसर्वज्ञातं भवेत् यथा वा सुवर्णस्य तेजसस्यातोः श्रुतौ लोहपदोक्तस्य पिंडभूतस्य पूर्ववज्ज्ञानात्कटककुंडलादिविकारजातं ज्ञायते यथा वा पसो नखनिर्कृतनादिपिंडागतस्य
 ज्ञानात्सर्वलोहविकाराज्ञायते इत्यर्थः ५८ ननु नखनिर्कृतं न जलीयं तत्कथं जलीयदृष्टान्ताभिप्रायेणोक्तमित्याशंकां परिहरति द्रवीभावादिति द्वाभ्यां । यद्यपि जलानां द्रवीभावात्तद्भावस्थानां सं
 प्रकादेव विविधा विकाराः पृथिव्यादेरपि जायन्ते तथा च जलानां कारणत्वं प्रसिद्धं तथापि केवलस्य आप्यस्य जलीयस्य पिंडस्य कारणत्वं लोके प्रसिद्धं न भवतीत्यतः श्रुत्या लोको बुद्धिमानुसरं त्यापयः पिंड
 समं स्वच्छं हिमादिरूपजलपिंडवन्निर्मलत्वेन जलीयमिव दृश्यमानं न खनिर्कृतं न तृतीयदृष्टान्तेनोक्तमिति द्वयोरर्थः ५९ । ६० उक्तमनुयदा र्थांतिके योजयति माह मिति द्वाभ्यां । माह मृत्पिंडगतं
 अश्रुतं वाऽमृतं तद्वदविज्ञातं च धीमता ॥ मनसा त्रमतं तस्याद्विज्ञातं च धियापि हि ५४ इत्युक्ते क्षीणगर्वः स्वजनकं चाभिवाद्य सः ॥ आश्चर्यं परमं प्राप्त इदमा
 हवचस्ततः ५५ श्रुते मते च विज्ञात एकस्मिन्निखिलं कथम् ॥ श्रुतं मते च विज्ञातं भवेदंतद्वदाधुना ५६ इत्युक्ते तंततः प्राहत नयं जनकस्तदा ॥ तेजो ब्र
 ह्मात्मकं विश्वं तत्र त्रयस्यापि कारणम् ॥ दृष्टान्तैस्त्रिभिरेव त्वं सम्यगेवावधारय ५७ मृदो वापि सुवर्णस्य तेजसस्याथवासुत ॥ अयसो वापि पिंडस्य कारणस्याव
 बोधतः ॥ ज्ञातं कार्यं घटादिस्यात्कटकादितथापरम् ५८ द्रवीभावाज्जलानां च जायन्ते विविधा अपि ॥ केवलस्याथ पिंडस्य कारणत्वं न लोकोक्तः ५९ प्रसि
 द्धं तेन तत्रोक्तं स्वच्छं न खनिर्कृतं नम् ॥ पयः पिंडसमं श्रुत्या तृतीयं हि निदर्शनम् ६० माह तैजसमाप्यं च यथा ज्ञात्वा त्रकारणम् ॥ तन्मयं सकलं कार्यं जानीयाद्
 विचारयन् ६१ एवं तत्त्वे परे ज्ञाते तेजो ब्रह्मात्मकं जगत् ॥ ज्ञायते सकलं पुंसां ह्यज्ञानमपि पुत्रक ६२ स्थालीपुलाकनामायं न्याय उक्तो मनीषिभिः ॥ एकस्मिन्ने
 व सिकथे च विज्ञाने भांडमंश्रये ॥ पक्वे वाप्यथ वापक्वे सर्वं हि विदितं भवेत् ६३ एनं विज्ञाय केचित्तु नानामतविबोधनात् ॥ संजायते तत्र विज्ञानमेव माहुर्विपाश्चितः ६४
 वक्तव्यास्ते भवाद्भिस्तु ह्येतदुत्प्रेक्ष्यते कथम् ॥ स्वबुद्ध्या श्रुतिबुद्ध्या वा संप्रदायबलेन वा ६५
 तेजसं सुवर्णादिपिंडगतं आप्यं द्रुतजलादिगतं कारणं मृदादिसामान्यरूपं ज्ञात्वा सर्वपार्थिवादिकार्यं जानीयात् अविचारयन् लक्ष्मणेशता न ह्ये क्वारं पार्थिवपरिचये पार्थिवान्तरं दृष्ट्वा हयं पृथिवी न वेति सं
 दिग्धे इति एवं भूतत्रयस्यापि कारणं परं तत्त्वं विज्ञाय सर्वज्ञायते इति द्वयोरर्थः ६१ । ६२ एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानं मोक्षतपानयतं भेदवादिनां मतं निरसितुमनुवदति स्थालीति द्वाभ्यां । अयं न्यायः
 स्थालीपुलाकेति नाम्ना प्रसिद्धः अयं कः पाकावारभांडे स्थालीसंज्ञे गतमेकं सिकथं विक्रितं तदुल्लरूपं पुलाकपदवाच्यं पकापकाभ्यतरूपेण विज्ञाय सर्वपुलाकगणं तद्वज्जानीयादित्यर्थः ६३ एनमिति ।
 अनराद्धेतीति शेषः तथा चेत्किं हि पश्चित् एनं न्यायं विज्ञाय मनसि निराय इत्याहुः इति किं अत्रात्मनि ज्ञाते सति विज्ञानं विविधार्थगोचरं ज्ञानमेवं स्थालीपुलाकब्रह्मायत इति तेषामेव मभिधाने हेतु
 स्तु नानामतानां भेदशालिमतानां विशेषादरनेरर्थरूपेण यद्व्याधनं परिशीलनं तदेवेत्यर्थः ६४ विकल्पपूर्वकं तन्निरासप्रकारमोपनिषदाभ्यतिबोधयति वक्तव्या इति । ते भेदवादिनो भवद्भिरेतत् श्रुतेः स्थालीपुलाकन्यायेन वस्ये विज्ञानपरत्वं यदुत्प्रेक्ष्यते कल्प्यते एतत्कल्पनं कथं कीदृशं हेतुकमित्यर्थः तत्र किं स्वस्य कल्पकपुरुषस्य बुद्धिरेव हेतुः
 श्रुतिप्रमाणजा बुद्धिर्वा हेतुः संप्रदाय उपदेष्टृगुरुपरंपरा तस्य बलमानु कल्प्य रूपं वा हेतु इत्यर्थः ६५

आ. पु.

॥ ३ ॥

तत्र नाद्यः पौरुषेयबुद्धेरप्रामाण्यसंकासकदितत्वेन कथायां हेतुतयाऽनुपपन्नसनीयत्वादित्याह पौरुषेयीमिति । वैदिकाः पौरुषेयीकेवलपुरुषसमुत्थितां प्रतिनमन्यन्तेनादियन्तेत्यतः पुरुषमतयो विप्लवंते अर्थव्यभिचरन्तीत्यर्थः ६६ तस्या अमानत्वे कैमुतिकन्यायसूचयति यत इति । यतो महात्मा तां किंकेपुमुख्यः कपिलो बुद्धप्रभृतयश्च स्वोत्प्रेक्षामात्रेण पार्त्तिकचिद्वदन्तः परस्परविरोधिनीरस्त्युक्तिकादृष्टास्तद्विद्यामप्रामाण्ये च सविरोध एव लिंगम् यस्मादिह लोके विरोधेन हेतुना द्वयोर्मध्ये कस्यापि प्रामाण्यनावधारयितुं शक्यमिति प्रसिद्धमित्यर्थः । तथाच द्वितीयः पक्षो भवद्विरालंबनीयः परन्तु तदालंबनं भवतां श्रुतावनाशसिनां दुष्करमित्याशयेनाह तत इति । तद्बुद्धिपौरुषेयीं बुद्धिसंत्यज्या न्याऽपौरुषेयी बुद्धिरिष्यतामन्वेष्टुं योग्येति द्वयोरर्थः ६७ । ६८ ननु तीयस्तस्यापि प्रथमपक्षांतर्भावेन तद्विरोधकमणादित्याह संप्रदायादिति । यतः कपिलबुद्धादिभिः संप्रदायसंस्वंधमालंभ्यापिश्रुत्यर्थनिर्णयकारणं निमित्तं नैवलब्धम् तत एव चिज्ञायते यत्संप्रदाये समाश्रिते सति पुंसो बुद्धिपौरुषेयीमतिरेव समाश्रिता भवति न चापरं न च पौरुषेयमतिभिर्ज्ञां किंचित्प्रमाणमाश्रितं भवतीत्यर्थः यदितत्तत्संप्रदायिकाः श्रुत्यर्थोपयुक्तं प्रमाणमप्राप्स्यंस्तदा श्रुत्यर्थे विप्रतिपत्तिना करिष्यन्ति भावः ६९ ननु संप्रदायपदेन लक्षणया स्वार्थलभ्यो न्याय उच्यते तस्य निर्णयसाधनतायाः प्रसिद्धत्वादिति शङ्के अथेति । तथाच तस्य न प्रथमपक्षांतर्भाव इति भावः इमांशं कां परिहर्तुं किंभूयो दर्शनजा बुद्धिर्न्यायपदेन विवक्षिता तर्को वा इति विकल्पाभिप्रायेण पृच्छति सन्याय इति । कः किं रूपः ७० तत्र नाद्यः नहि भूयो दर्शनेन कृता पृथिवी लोहलेखादिधीरपौरुषेयी तस्याः प्रामाण्यप

पौरुषेयी धियं नात्र मन्यन्ते वेदवादिनः ॥ विप्लवंते धियो यस्मात्पुरुषेया व्यवस्थिताः ६६ यतो महात्मा कपिलो बुद्धकाणादगौतमाः ॥ उत्प्रेक्षा बुद्धयोदृष्टाः परस्परविरोधिनाः ६७ विरोधेन प्रमाणत्वं न कस्यापीह वादिनः ॥ ततस्तद्बुद्धिसंत्यागादन्या बुद्धिरिष्यताम् ६८ संप्रदायाद्यतो नैव कारणं श्रुतिनिर्णये ॥ संप्रदायेततः पुंसो बुद्धिरेव न चापरम् ६९ अथ चेत्संप्रदायो न्याय इत्यभिधीयते ॥ सन्यायः कोत्र संप्रष्टाः कथयंति ह वादिनः ७० पुरुषस्य धियं हित्वान्यायो नामात्रकश्चन ॥ वर्णनीयः पृथग्येन संप्रदायः पृथग्भवेत् ७१ अथ चेत्तर्क उद्दिष्टो न्यायस्तं कथयंति ह ॥ अनुग्रहकरो यस्मान्मानानां तर्क एष सः ॥ इति चेत्तत्र कोनाममानानुग्रह ईर्यताम् ७२ प्रमाणं चेत्स्वतो मानं तर्कस्तत्र करोति किम् ॥ अनुग्रहमतो न्यंवाज्ञेयं चेत्कुरुते कथम् ॥ मानानुग्राहकत्वं स्यात्तस्य तत्परमं स्थितम् ७३

तेरित्याशयेनाह पुरुषस्येति । अत्रापक्षे पुरुषमतिविना न्यायस्वरूपं वर्णयितुं शक्यं येन न्यायस्वरूपभेदेन संप्रदायपक्षः प्रथमपक्षाद्विद्येतेत्यर्थः ७१ अथ द्वितीयपक्षंतर्करूपं प्रश्नोत्तराभ्यां निरस्यति अथ चेदित्यादिना । यदितर्को न्यायपदेन विवक्षितस्तदा तं पक्षं वादिनः कथयंतु उपपादयंतु कुतो न्यायस्य तर्करूपत्वमिति यावत् एवं पृष्टैर्यदीत्युच्यते न्यायोपि मानानुग्राहोपपन्नस्यते तर्कोपि मानानुग्राहकत्वेन प्रसिद्ध इत्यतः सन्यायस्तर्कस्तर्करूप एवेति तदा ते इति प्रष्टव्याः तेन तर्करूपन्यायेन मानोपयुक्तानुग्रहः किं रूपः क्रियते इति वक्तव्यमित्यर्थः ७२ किं प्रामाण्यनिष्पत्तिरूपमनुग्रहं तर्को मानस्य करोति किं वा प्रतिद्विपरिहाररूपं अथवा प्रामाण्यव्यंजनरूपमिति विकल्पनाद्यः स्वतः प्रामाण्यवादे संभवतीत्याह प्रमाणमिति द्वाभ्यां । प्रामाण्यं हि प्रमाणस्य कर्मविषयप्रकाशनलक्षणं तस्य निष्पत्तिप्रमाणं स्वतः स्वयमेव करोति यतः स्वतो मानं स्वरूपेण मानं भवति नहि दीपः स्वविषयसाधने दीपांतरमपेक्षतेऽदीपत्वापत्तेः एवं प्रमाणस्य विषयसाधने परापेक्षायां प्रमाणत्वापत्तिः यद्येवं तदा तर्को मानोपरिकमनुग्रहं करोतीति वाच्यम् यदित्यमानविषयाद्विषयांतरमेव तर्को ज्ञेयस्वविषयं करोति तदा पितर्कस्य मानानुग्राहकत्वं कथं स्यात् यतस्तस्य मानस्य तद्विषयभासनरूपं प्रामाण्यं पर

किंचित्तर्कस्यामानभूतस्य मानविषयविशेषमिति कस्यापि सादृश्यस्यासंभवादित्याह मानमाने इति । मानं च मानं च एतेदे अपि स्वरूपभेदेनाश्रयभेदेन च नित्ये सदा न्यायसिद्धेर्वाचिलक्ष

आ. पु.

॥ ४ ॥

नद्वितीयः अपसिद्धातापत्तेः प्रमाणानुग्राहकत्वप्रसिद्धि विरोधापत्तेश्चेत्याह मानतेति । तर्कस्यमानताऽयुक्ताइतिशेषः यतःसर्ववादिनांसंमता किंचात्रपक्षेप्रमाणत्वेनैवतर्कस्यसंग्रहात्तको
मानानुग्राहकइतिनवक्तव्यस्यादित्यर्थः ८३ किंचप्रत्यक्षेतर्कातर्भावस्यव्याहतत्वादनुमानादावेतदतर्भादोवाच्यःसचननियंतृशक्यः अनुमानादीनामेवप्रामाण्येसर्ववादिनामैकमत्याभावात्
तथाहि लोकायतिकोऽनुमानादिकंनमन्यतेकणादःसुगतश्चशब्दादिकंनैयायिकोऽर्थापत्त्यादिकंप्राभाकरोऽनुपलब्धिमित्याशयेनाह प्रमाणानीति । सर्ववादिनामैकमत्यमोचराणिसर्वाणिप्रमा
णानिनसंति किंतुप्रतिवादिअनियतान्येव तेपुनर्कैरूपोन्यायौतर्भवन्कःकिमात्मकःस्यादितिवक्तव्यमित्यर्थः ८४ ननुआपाततःप्रमाणेतर्भावितोपितर्कःपश्चादर्थोव्यभिचाररूपलक्षणेनप्रमाणपरी
क्षायांसत्त्वाममानतांयास्यतीतिनाविनिगमदोषइतिशङ्कते नन्विति । स्वस्यस्वकीयान्मेयाव्यभिचारंविषयांतरपरत्वंनगच्छतितदेवमानंभविष्यतीत्यर्थः ८५ तथाप्यविनिगमदोषाभनिर्मो
क्षइतिपरिहरति एवंचेदिति । मात्रपदंकार्त्तव्यं तथाचएवमुक्तलक्षणेनप्रमाणपरीक्षायांसत्त्वाविद्यदितर्वेषांप्रमाणानामनुपलब्ध्यांतानामेयाव्यभिचारलक्षणंप्रामाण्यंस्यात्तथाचतथासत्त्येतत्स
न्निहितमुक्तदूषणंन्यायःकिंप्रमाणरूपोभवेदित्यविनिगमरूपमापतेत्प्रसज्येतेवेत्यर्थः सर्वेषामनुपलब्ध्यांतानांस्वस्वविषयनियतंप्रामाण्यंभट्टपादादिभिर्व्यवस्थापितमेवेतिभावः ८६ अथतर्काभि
निवेशीअनुमानांतर्भावोपन्यासमुखेनसर्वप्रमाणांतर्भावतर्कस्यशङ्कते अथन्यायइतिद्विधाभ्यां । अथेतिसंकापरम् नानाप्रमाणरूपानुमानरूपोभवतुन्यायस्तर्कइतिप्रथमदलार्थः कथमनुमा

मानतानैवतर्कस्यवादिनांसंग्रहायतः ॥ मानत्वेचप्रमाणोक्त्यान्यायउक्तोभविष्यति ८३ प्रमाणानिचसर्वाणिसर्ववादिमतेनच ॥ किंतुकस्यापिकिंचितुतत्र
न्यायःकर्तव्यताम् ८४ ननुयन्मेयतःस्वस्यव्यभिचारंनयातिहि ॥ तदेवमानमित्युक्तंनेतरव्यभिचारियत् ८५ एवंचेन्मानमात्रस्यनमेयव्यभिचारिता ॥ त
थाचपुनरप्येतदुक्तदूषणमापतेत् ८६ अथन्यायोनुमानस्यान्नानामानस्वरूपकम् ॥ आगमात्माप्रतिज्ञास्यादनुमानंचसाधने ८७ व्याप्तिःप्रत्यक्षमित्युक्त
मुपमानंनिदर्शनम् ॥ सर्वेषांसमुदायःस्याद्वाक्यंनिगमनंहियत् ८८ इदमायुष्मतोवाक्यंशतदूषणदुर्द्धरम् ॥ ब्रह्मणश्चेद्भवेच्चायुर्ममतेपिद्वयोरिह ८९ तदास्य
दूषणंसर्ववक्तुंज्ञातुंचशक्यते ॥ इहाशांदूषणस्यास्यवदामिन्यायवेदिने ९० प्रमाणानिसदैवैककार्यकारीणिवात्यथा ॥ अन्यथाचेदिहाप्येवंतस्मात्तानिनकुर्व
ते ९१ एवंचमानतातेषामनुमानंविनानहि ॥ नचेत्प्रदृश्यतेचात्रमानतासर्वसंमता ९२

नरूपस्यनानाप्रमाणरूपतेत्यतआह आगमात्मेति । पंचावयवकेऽनुमानेप्रथमोऽवयवःप्रतिज्ञाअगमप्रमाणरूपा साधनंद्वितीयोवयवोनुमानरूपः व्याप्तिःव्याप्तिप्रतिपादकमुदाहरणम्
प्रत्यक्षरूपंनिदर्शनंनयाचापमिन्यायाकारकउपनयउपमा रूपः तस्मादित्यंशेनपूर्वोक्तसर्वसंग्राहकंनिगमनंसर्वप्रमाणरूपमितिद्वयोरर्थः ८७ । ८८ एनांशंकांपरिहरन्दीपानंत्यंतावद्भंगिवि
शेषेणाह इदमिति । इदंतवशंकावाक्यदूषणशतेनदुर्द्धरंदुष्पूरम् असंख्यदोषमितियावत् अस्यसमस्तदोषाभिधानंयद्यपिचक्रश्रोत्रोविधातृसमेनायुपासाध्यायं तथापीहप्रकरणेएतदोषदूषणाना
माशांदिशंतुभ्यंन्यायाभिनिवेशिनेप्रदर्शयामीतिद्वयोरर्थः ८९ । ९० प्रमाणानीति । किंप्रमाणानामैककार्यकारित्वंस्वभावः किंचाअन्यथानानाविधमेवकार्यं कुर्वन्ति अंत्ये इहानुमाना
रूपसत्त्वसमुदायमभ्यपितांयागमादीनिप्रमाणानिपूर्वनानाविधमेवकार्यं किंन कुर्वन्तीत्यर्थः तथाचतेषामैकप्रमाणांतर्गतत्वोक्तिर्व्याहतेतिभावः ९१ आद्येआह एवंचेति । एवमेककार्यका
रित्वंनिगमेसतिमुतेषामनुमानातिरिक्तप्रमाणानांमानतांप्रामाण्यमनुमानंविनानस्यादितिशेषः इष्टाप्रतिनिरस्यति नचेदिति । अनुमानसापेक्षमेवसर्वेषांप्रामाण्यंन्यायविस्वस्वविषये

साधनमिति । यदि साधनं हेतुसंज्ञाद्वितीयोऽवयवोऽप्यनुमानरूपस्तदा तत्तु मानस्य सर्वप्रमाणरूपतेकिं व्याप्तास्तस्मात्वेदरेषामनुपलंभात् । यदितस्याध्याहारादिना सर्वमानरूपतोपपाद्यते तदा तस्य
यच्च मयं तं लिङ्गवचनं हेतुरितिलक्षितायाः साधनतायाः स्याद्वाहतिरित्यर्थः ९३ किंच पचानामवयवानां वाक्यात्मकत्वे समाने सति प्रतिज्ञावाक्यस्यैव आगमप्रमाणरूपताभिधानमयुक्तमित्याह । वचने
चित्ति । स्पष्टम् ९४ संदिग्धार्थप्रतिपादिकायाः प्रतिज्ञायानि श्रयात्मकप्रमाणन कमुल्लेखेनागमेन सहानेदाभिधानं कथं न व्याहृतं स्यादित्याह । संदिग्धमिति । यथागमः स संदिग्धार्थगोचरं संदेहक
प्रमथं ज्ञानं न जनयति नोचेत्संदिग्धं न चेत्तदा स एव न स्यात् । आगमत्वादेव प्रच्यवेति भयत्पक्षेऽपि सिद्धं । तथा च तद्विरुद्धं कथं प्रतिज्ञाया आगमत्वं स्यादित्यर्थः । उपनये तथापदं निगमने तस्मादिति पदं च
वाप्यसंबन्धमात्रपरं न सादृश्यादिवरं । तदनालोचनादिकंदूषणजातमन्यत्राप्यवयवबोधं । तथा तर्कजीवनौपधभूतायां व्याप्तौ कल्पनात्मिकायां प्रत्यक्षतानुपपत्त्यादिकंबोधं । कल्पनामात्रत्वं च तस्या
भट्टपादैरुक्तं तथाहि 'साहित्ये मितदेशत्वात्प्रसिद्धे वन्दिधूमयोः । व्यतिरेकस्य चाहर्षेण मकत्वं प्रकल्प्यते' इति अस्यार्थः । मितदेशत्वात्प्रमितमहानसादिदेशवृत्तित्वेन वन्दिधूमयोः साहित्ये संबंधे प्रसि
द्धे सति सम्प्रज्ञाते सति व्यतिरेकस्य व्यभिचारस्यादर्शनशालिना पुरुषेण धूमगमकत्वं वन्दिबोधनसामर्थ्यभूतानि यतसाहचर्यलक्षणा व्याप्तिः कल्प्यते इति । तथा चागमरूपं भास्वतमुपेक्ष्य कल्पनानिदाने तर्क
त्यादरोऽपि हिमांशमेव स्फुटयतीति भावः । अतएव पक्षपातराहित्यबोधकं द्विजसत्तमैरित्युक्तम् ९५ कथं तर्हि मीमांसारूपतर्कमंतव्य इत्यादि श्रुतिप्रभृतिभिराहत इति शंका मुपसंहारमुखेन परिहरति मीमांसेति

साधनं चानुमानं चेत्सर्वमानात्मकं कथम् ॥ भवेच्चेत्सर्वमानत्वं तस्य साधनता कुतः ९३ वचने पुच सर्वेषु स्थितेष्वगमता कुतः ॥ प्रतिज्ञावचनस्यास्य तदप्यत्र विचि
त्यताम् ९४ संदिग्धनागमो ब्रूते भवत्पक्षेऽपि कर्हि चित् ॥ नोचेत्स एव नैव स्यादित्याद्यत्र च दूषणम् ॥ सर्वावयवगज्ञेयं व्याप्तौ च द्विजसत्तमैः ९५ मीमांसागत एषो
पिन्यायो नैवोपपद्यते ॥ वेदवाक्यं विना तस्मान्मध्यपक्षो विशिष्यते ९६ श्रुतिबुद्धिस्तु विज्ञेया पदवाक्यार्थदर्शनात् ॥ मृदःपिंडलोहमणितथानखनिर्कृतनम् ॥
उपादानं समादाय तु पादेयैक्यमाह सा ९७ स्थालीपुलाकवत्तेन न सर्वज्ञानमब्रवीत् ॥ उपरिष्ठादिहाप्यस्या उक्तिर्यस्मान्न तादृशी ९८ ततो यथाप्रविज्ञानाद्रज्ज्वाः
सर्पादिकं भवेत् ॥ ज्ञातं तथात्मविज्ञानाद्विश्वज्ञातं भवेदिह ९९

एष न्यायस्तर्कमीमांसायां गत आचार्यैरुपपत्तौ पिवेदवज्जुषं मूलभूतं विनानोपपद्यते नार्थमवधारयितुं क्षमते किंतु श्रुत्याक्षिप्त एव तथा । यथा संदिग्धवाक्यपक्षे वादित्यादितथा च वेदेन शुष्कतर्कस्यादर इति
भावः । तस्मादुक्तदूषणप्रासात्स्वबुद्धिपक्षस्य संप्रदायबलपक्षस्य चायुक्तत्वात्प्रमथपक्षः श्रुतिबुद्धिरूप एव प्रात्यक्ष्य इत्यर्थः ९६ ननु श्रुतिबुद्धिरिव तर्कविना कथं स्यादिति चेन्न । पदार्थान् व्याकरणादिलो
किकोपाये वाक्यार्थमर्यादां चोपक्रमोपसंहारादितात्पर्यलिङ्गे विज्ञाप्य शुष्कतर्कमंतरापितस्याः सुलभत्वादित्याह । श्रुतीति । विज्ञेया लभ्या । प्रकृते तु स्थालीपुलाकन्यायमुपेक्ष्यैव श्रुतेः प्रवृत्तिरित्याह
मृद इति । मृत्पिण्डपदेन लोहमणिपदेन न खनिर्कृतनपदेन च लक्षितमुपादानं कारणतत्त्वमुपादायानूयते न सोपादेयानां विकाराणां मेक्यं भेदाभावं सा श्रुतिराह प्रतिपादयतीत्यर्थः ९७ फलितमाह
स्थालीति । तेन सा प्रकृता श्रुतिरुक्तन्यायेन संभावनामात्ररूपं सर्वविज्ञानं प्रतिपादयति । यतस्तस्या उक्तिः पदसामानाधिकरण्यशालिनी कथनशैली उपरिष्ठादुत्तरग्रंथे इह वाक्येष्वतादृशी उक्त्या ये
न साधर्म्याद्यवगाहिनी न भवतीत्यर्थः ९८ कथं तर्ह्यस्याः प्रवृत्तिरिति चेद्विस्तर्वाद्गतेन रज्जुसर्पादिन्यायेनैति दर्शयति । तत उक्तप्रकारासंभवाद्यथाधिष्ठानरज्जुतत्त्वज्ञानेन सर्वैरज्जो क
ल्पिताः सर्पदंजलयाश्च भूविचारादपस्तत्त्वतो ज्ञाता भवन्ति तथा कारणविज्ञानात्सर्वविज्ञानमित्यर्थः ९९

अनेनाशयेनपित्राभेतकैर्नप्रतिप्रब्रवोयिनमित्याह इत्यभिप्रायेति १०० कारणाद्वितीयत्वरतायांहेतुप्रदर्शकत्वेनवाचारंभणादिभागार्थमाह उपपत्तिमित्तिचतुर्भिः । कारणाद्देनय
त्कार्यवर्गस्यासत्त्वंकारणाद्वैताप्रयोजकतस्यसिद्धयेविशदेकरणायइमांवरक्ष्यमाणांयुक्तिपितापोक्तवानित्यर्थः १०१ नामेति । इदंघटादिरूपंकार्येनामधेयंनाममात्रं यतोवाचावा
हन्नात्रैवारभ्यतेस्पष्टत्वेनन्यदहिषेतनत्वर्थतःकिंचिदप्यारभ्यते नहिनुदाघटआरब्धइतिवक्तुंशक्यं तस्यमृत्मात्रत्वात् कथंमृदामृदेवारभ्येत । तार्किकाहिकपालभिन्नघटंकपालारब्धं
भुवनेइतिभावः तथाचतविशेषमेहीतिन्यायेनघटेऽप्यहियमानोमृद्देदोनामोपायिकएवेत्याह कारणादिति । कार्ययत्कारणावधिकभेदविशिष्टंप्रतीयेततत्तद्वन्नामविशिष्टसदेवप्रतीयतेन
केवलमित्यर्थः तथाचनाम्रएवभेदइतिभावः १०२ एतदृष्टान्तेनस्पष्टयति कोवेति । वाशब्दइवार्थः यथापठमावंगतांस्तंतूनृपृथक्कृत्यातिबुद्धिमानपिकःपठंविश्लोकयेन्नकोपितथामृ
दादिकारणंहित्वाविचिच्यकोघटादकार्यविलोकयेदित्यर्थः १०३ तस्मात्कारणभेदसत्यमित्याह ततइति । स्पष्टम् १०४ कार्यस्यविवर्ततामेवप्रकटयति रज्ज्वामिति । स्पष्टम् १०५
नचेयंश्रुतिःपरिणामदृष्टवभिप्रायाकारणस्यसत्यतोक्तिर्वैरोधादितिदर्शयन्परिणामवादंनिरस्यति कारणमितिनवभिः । यदिकारणंक्षीरदयिन्यायेनपरिणमेततदाविनश्येतेव तथाचतत्स

इत्यभिप्रायवान्श्वेतकेतुमारुणिरब्रवीत् ॥ दृष्टान्त्रयतोविश्वकारणं ब्रह्मकेवलम् १०० उपपत्तिमिमां प्राहुः कार्यस्यासत्त्वसिद्धये ॥ कारणाद्व्यतिरेकेण सर्वत्रैवाति
धीधनः १०१ नामधेयमिदं कार्यं वाचैवारभ्यते यतः ॥ कारणाद्व्यतिरेकेण कार्यं तद्वत्प्रतीयते १०२ को वापटगतास्तंतून् पृथक्कृत्यातिबुद्धिमान् ॥ पटं विलोकयेत्
द्वन्मृदं हि त्वाघटादिकम् १०३ ततः कारणमेवैकं सत्यं यत्तु मृदादिकम् ॥ कार्यस्यादृतंतं यस्मान्नाममात्रात्प्रतीयते १०४ रज्ज्वां फण्यादिकं यद्वत्स्वेवागंधर्वपत्तनम् ॥
मृषाप्रतीयते तद्वद्विकारः कारणे खिलः १०५ कारणं कार्यरूपेण विक्रिया सुप्रयाति चेत् ॥ क्षीरं दध्यात्मना यद्वत्क्षुवं नाशं च तद्भजेत् १०६ न हि दध्यात्मतां प्राप्सं क्षी
रं नाशविवर्जितम् ॥ पूर्वबलभ्यते यद्वन्मृद्वद्यात्मतांगता १०७ ततो दध्नोत्र नैव स्यात्क्षीरं साक्षाद्विकारणम् ॥ किंतु क्षीरस्य दध्नश्च तत्क्रस्यापि घृतस्य च १०८
कारणं पशुघासस्थास्तेजो वन्नस्व रूपिणः ॥ केचित्त्वयवास्ते तु लभ्यंते सर्वदैव हि १०९ मृत्पिण्डोत्र यथैव स्यान्निमित्तं घटजन्मनि ॥ आकारवान्मृदोभिन्नः क्षीरं दध्न
स्तथा स्मृतम् ११० घटे जाते यथैवात्र मृत्पिण्डो नैव लभ्यते ॥ दध्यादौ च तथा क्षीरं कदाचिन्नैव लभ्यते १११

त्यत्वेन नोच्येति भावः १०६ परिणामिनाशमेवैवम्येणाह नहीति । नेत्यावर्त्तते तथाच दध्यात्मतां प्राप्तिं क्षीरमविनष्टमिति यतो घटात्मतां प्राप्तामृद्यथा पूर्ववह्न्येतथानलभ्यते इत्यर्थः १०७ यच्च परिणामितदुपादानमेव न भवति कार्यानुगमरूपस्योपादानलक्षणस्याभावात् किंतु कार्याकारभ्रमे दोषविधयानिमित्तमेवेत्याह तत इति । ततो विनाशित्वप्रक्षीरद्वयः साक्षादनुगतकारणमुपादानाख्यं न भवति किंतु तदुपादानमिति चेत् पृथिव्यादिभूतत्रयमेव यत् सर्वत्रानुगतं तत्तद्रूपैरुपलभ्यत इत्याह किं त्वित्यादिना । ये ते जीवनात्मकाः केचिदवयवाभासेषु न भक्ष्यप्रभमं स्थितास्ते क्षीरादीनामुपादानं वक्ष्यमाणैः कृष्णादिरूपैः सर्वत्रोपलभ्यमानत्वादिति द्वयोरर्थः १०८ । १०९ क्षीरस्य दधिप्रतिनिमित्ततां स्फुटयति मूर्तिपडहति । यथा आकारविशेषशाली मूर्तिपट्टे घटस्य जन्मनि घटाकारभ्रमे निमित्तमात्रं घटदशापामननुगमात् तथा क्षीरदधिरूपार्थः ११० परिणामिनोऽननुगमनिर्देशयति घटेनात इति । यथा पटोत्पत्तौ सत्यां मूर्तिपडहत्यानुपलब्धिरस्तथादधुनैव क्षीरस्यैवार्थः १११

अविप्रतिस्पर्धाकारणं तस्मात्तुल्यमनुगममाह मृदेवेति । यथाचूर्णपिडादिरूपेणाभूदुदादिदशायामप्यनुगताकारणत्वयोगात्वाचासेष्यप्यवयवभावेनस्थितास्ताः पृथिव्यभेदेभिर्भवेद्वेताः सर्वे
लीकिककार्येष्वनुगताकारण्येतत्तन्तस्ता एव दयादीनां कारणमित्यर्थः ११२ फलितमाह सतइति । ततः विनाशित्वाद्धेतोः परिणामिवस्तुनोपादानत्वयोग्यं यच्चतद्वर्जितपरिणामरहितं सि
रतदेवोपादानमित्यर्थः ११३ एवं सति श्रुतोलोहमणिखनिकृतनपदाभ्यां लक्षितयोः पुवर्णायसोरपि न परिणामित्वेन दृष्टांतता तथा सतित्यत्वं स्यात्साधर्म्यस्याप्याघातात् किंतु विवर्तोपादानत्वेन वेत्या
शयेनाह परिणामीति । यदि पुवर्णादिकमपि परिणामि भवेत्तदा कुंडलाद्युत्पत्तौ नोपलभ्येत तत्तुल्यभ्येत तस्मात्परिणामिकारणत्वेन दृष्टांततयेष्टमित्यर्थः ११४ एतं कारणस्य सत्यत्वे वस्तुमहि
वभेदाभेदमतनिरासपूर्वकमद्वैतविकासपतेइत्याह भेदाभेदइति । कार्योपादानयोः सांख्यभट्टादिभिरभ्युपेतोभेदाभेदः सत्यभेदविशिष्टोऽभेदोयश्चैव शेषिकादिभिरभ्युपेतोभेदः केवलस्तदुभयमप्यभ्यु
क्तमित्यर्थः तत्र भेदासंभवे हेतुतया तदप्यभ्युपेतोभेदोयश्चैव शेषिकादिभिरभ्युपेतोभेदः केवलस्तदुभयमप्यभ्यु
११५ ननु पटस्य तंतुदेशत्वं तूनां भूतलादिदेशत्वं च वदद्भिस्तां किं कैर्भेददेशत्वं मय्यतएवेति चेत्तल्लोकप्रतीतिविरोधादयुक्तमित्याह भिन्नैति । वादिभिर्यदुभयोः कार्यकारणयोर्भेददेशत्वमुच्येत तत्क
ल्पितमेवोच्यते न वस्तुगते यतो लोकैर्भूतलादिवृत्तितामेव घटादीनामनुभवद्विस्तन्नोपगम्यतइत्यर्थः भेदाभेदपक्षस्तु विरोधादेवायुक्तइत्याह भेदइति । यदि भेदः स्यात्तदा तावता भेदसत्तामात्रेण भेदाभे

मृदेवलभ्यतयद्वत्सर्वत्रैव घटादिषु ॥ घासस्थावयवास्तद्वल्लभ्यते देवताहिताः ११२ ततोयत्परिणामिस्यात्क्षीरवत्तन्नकारणम् ॥ यच्चतद्वर्जितंतनुविज्ञेयं कारणं सदा
११३ परिणामिसुवर्णादिभवेच्चैव क्षीरयद्वितत् ॥ लभ्येत न पुनस्तस्मात्परिणामिनकारणम् ११४ भेदाभेदोनभेदोवाकार्यकारणयोः काचित् ॥ भेदेगवाश्ववद्विन्न
देशे स्यातामुभे अपि ११५ भिन्नदेशत्वमुभयोर्वादिभिः कल्पनाकृतम् ॥ यस्मान्नगम्यते सर्वलोकैर्घटपटादिषु ॥ भेदः स्यात्तावतानैव भेदाभेदोभाविष्यति ११६ त
स्मादभिन्नमेवैतत्कार्यस्यात्कारणात्सदा ॥ सर्पादिकं यथारज्ज्वाः पृथगनुपलब्धतः ११७ रज्जुतत्त्वे च विज्ञाते सर्पादिनवलभ्यते ॥ यथातथैव कार्याणि हेतुतत्त्वं
विनिर्णये ११८ अपरोक्षधियानाशमपरोक्षभ्रमोव्रजेत् ॥ विपर्यये तु वर्तते तदिह भौहइव धीमताम् ११९ घटादिकं यथाकार्यमविभक्तेन हेतुना ॥ तेजोब्रह्मात्मकं
त्वेतत्कार्यं तेनैव हेतुना १२० विभागश्चात्मनो न्यत्वं जाड्यमेव समीरितम् ॥ ततो नैवात्मनोपि स्यात्कार्यता तेन हेतुना १२१

दपक्षो नैव भविष्यति नोपपत्त्यतइत्यर्थः नहिविरुद्धयोः समावेशः कापि दृष्टइति भावः ११६ तथाच कारणस्य वास्तवैक्यसिद्धमित्याह तस्मादिति । पृथगनुपलब्धितो विवेकदृष्ट्या पृथक्ताभावा
दित्यर्थः ११७ एतत्कारणाद्वैतविद्वदनुभवसिद्धमित्याह रज्जुतत्त्वइति ११८ सचतत्त्वनिर्णयोऽपरोक्षरूप एव भेदभ्रमस्यापरोक्षस्यापहारेक्षमइत्येतत्सदृष्टांतमाह अपरोक्षेति । अपरोक्षो भ्र
मः साक्षात्कारणैव नाशं जेत अन्यथा परोक्षज्ञानादपि वर्तते नैव यथादिभ्रमइत्यर्थः ११९ एवं घटादिनिरूपितभेदाभावं तेजोब्रह्मे पुनिश्चित्येतदामपि कार्यत्वेन तद्वेदाभावं परमकारणसति जानीया
दित्याह घादिकमिति । यथा घटादिकं कार्यं परस्परविभक्तमविभक्तेव विभागहीनेन सर्वत्रानुगतेन हेतुना कारणेन निरूप्यतथा तेजः प्रभृत्यपि विभक्तत्वांलगेन कार्यसतेन विभक्तेन हेतुनैव निरूप्य
मित्यर्थः विभक्तत्वेन हेतुना इति पाठे तु स्पष्टम् १२० ननु विभागो भेदरूपः कार्यत्वेन साधयति आत्मादावपि वर्तमानत्वेन न्यभिचारादिति चेन्न आश्रयसमानसत्ताकस्यैव भेदस्य जाड्यपर्यवसन्न
स्य हेतुत्वेन विवक्षितत्वात् नाप्यविद्यादीन्यभिचारः कल्पितत्वलक्षणस्य कार्यत्वस्य तत्रापि सत्त्वादित्याशयेनाह विभागश्चेति । कार्यत्वस्याप्यस्तत्तारूपस्य हेतुतया उपपत्त्यस्तौ विभागस्तु जाड्यल
क्षणाविदात्मभेदरूप एवेत्युक्तं तथाचानेन विभागरूपेण हेतुना आत्मनोपि कार्यत्वप्रसक्तिर्भवतीत्यर्थः १२१

आ. पु.

॥ ६ ॥

ननु व्यञ्जकाभावे व्यङ्ग्याभाव इति नियमाभावाद्भूतहेतुरूपं व्यञ्जकाभावेऽप्यात्मनः कार्यत्वं किं न स्यादित्याशंको वारयितुमात्मनः कार्यत्वानुपपत्तिप्रपञ्चयति अथेति नवभिः । अथ उक्तसाधनं विनापि यद्यात्मनः कार्यत्वमिष्यते तदापीदं वाच्यम् किमप्यमात्मनिष्ठाकार्यताकारणेन हीना सहिता वा आद्ये जगतोपि घटोदेः कार्यता तथास्तु न चेष्टापत्तिः लोकानुभवविरोधादिना स्वभाववाद निरास स्याद्ये प्रपञ्चितत्वादिति १२२ अन्त्ये कारणसाहित्यपक्षेपीदं विचार्य किमात्मनः कारणमसद्रूपं सद्रूपं वा नाद्यः अनुलब्धविरोधात् यतः सत्याः सद्रूपायामृदः स काशात्संतः सद्रूपेणानुगताः शरा वादयो जायमाना इह व्यपहारभृताः उपलभ्यन्ते यदित्वसत्कारणकाः स्युस्तदा तेऽसद्रूपेणानुगताः स्युरित्याह अथ चेदिति । तस्यात्मनः कीदृशं असद्रूपं आद्यं दूषयति असच्चेदित्यादिना । सतः सद्रूपस्यात्मनः १२३ किंच सापेक्षरूपस्यासत्त्वस्य प्रतीतये सद्रूपं किंचिदभ्युपेयं तथा च तद्वेत्तेरेवास्तु हेतुत्वं किं तेनेति न्यायेन तत्सदेवास्यात्मनो हेतुरस्त्वित्याह असत्त्वमिति । असत्त्वमसत्त्वः स्वरूपं सत्प्रतिपोगिकाभावरूपमेव भवति तच्च स्वप्रतीतौ प्रतिपोगिभूतं संतमर्थप्रतीयमानमपेक्षते ततः प्रतिपोगितया सत आवश्यकत्वाच्च तत्सद्रूपं तदर्थमसत्प्रतीत्यर्थं स्यात्कल्पे ततदेवास्यात्मनः कारणमस्तु किं तेनासत्त्वमिति १२४ किंचाभावरूपस्यासतः कर्त्तृत्वात्तु उपपत्तौ हेतवोऽष्टमाध्याये प्रपञ्चिताः स्मर्त्तव्या इत्याह अभाव इति । स्पष्टम् १२५ तस्यात्मनः कारणं सदेवेत्यपेक्षेपीदं विचार्य तत्किं परिच्छिन्नमपरिच्छिन्नं वा तत्र प्रथमे लोके परिच्छिन्नस्य जाड्योपलंभाज्जडस्य कार्यत्वोपलंभाच्च तत्कारणान्तराभ्युपगमनवस्था स्यात् तथा च तस्य सतः कार्यत्वाभावे जाड्याभावात्मिका चिद्रूपता स

अथात्मनोत्र कार्यत्वे कारणं विद्यते न वा ॥ कारणं नास्ति चेत्तस्य विश्वस्यापि न तद्भवेत् १२२ अथ चेदस्ति तस्यैतत्कारणं तच्च कीदृशम् ॥ असच्चेत्कारणं तस्यात्कुतस्तस्मात्सतो जनिः ॥ संतो घटादयो यस्माज्जाताः सत्यामृदस्त्वह १२३ असत्त्वं च सतो भावः संतमर्थमपेक्षते ॥ ततो यद्विदितं तदर्थं स्यात्तदेवास्त्वस्य कारणम् १२४ अभावः कोपि कस्यापि कारणं नोपपद्यते ॥ इदं ते कथितं पूर्वकारणानां विचारणे १२५ ततः सदेव तस्य स्याद्वेतुश्चेदात्मनो भवेत् ॥ सतापि चेत्परिच्छिन्ना घटवत्साजडा भवेत् १२६ जाड्ये तस्याश्च कार्यत्वमेवं स्यादनवस्थितिः ॥ चिद्रूपिणी ततः सता सर्वभेदविवाजिता १२७ आत्मनः कारणं सापि भवेच्चैत्रतु सात्मका ॥ शय्यासनादिवत्सेर्यसुखहेतुर्वलाद्भवेत् २८ तथा त्वेजडतापि स्यात्तद्देवानि वारिता ॥ ततश्च पूर्वकथितं पुनरावर्त्तते धुना २९ चिदानंदात्मका सता सर्वभेदविवाजिता ॥ आत्मनः कारणं सेयमेष्टव्या हेतुर्वाजिता १३० यच्च तत्कारणं तस्य सन आत्मोतिगीयते ॥ तथा च जायते नात्मा कारणैरिति च स्थितम् १३१

वर्भेदराहित्यरूपमपरिच्छिन्नत्वं च परिशेषादभ्युपेयमित्याह ततः सदेवेति द्वाभ्यां । ततः परिशेषात्तस्य सद्रूपस्यात्मनो यद्विहेतुः स्यात्तदा सद्रूपं एव मन्तव्यमिति तस्य च परिच्छिन्नत्वस्य जाड्यादिप्रसंगद्वारा नवस्थितेः प्रयोजकत्वादपरिच्छिन्नत्वेनैव युक्तमिति द्वयोरर्थः अत्र द्वितीयदले सत्तेत्युक्तिः सद्रूपकारणमेव कार्योत्पत्त्यनन्तरं तत्र प्रकरतामापन्नत्वादिभिः सत्तेति व्यवहियते इति सूचना येति बोध्यम् १२६ । १२७ तस्या एवात्मत्वं चाभ्युपेयमनात्मनः शय्यादिवत्पराधत्वेन जाड्यस्य कार्यत्वव्याप्यस्य दर्शनादित्याह आत्मन इति । प्रोक्तरूपा सताप्यात्मनः कारणं भवन्तीति दिसात्मिका आरम्य विशिष्टान भवेत्तदा शय्यादिवत्सुखहेतुः शेषभूतेति यावत् स्यात् तथा त्वेपरार्थत्वे तु तस्य व्यापकं जाड्यं कार्यत्वप्रयोजकं स्यात् तत उक्तदूषणमनवस्थारूपं पुनः प्रसज्येति द्वयोरर्थः १२८ । १२९ एवं तस्यात्मत्वे तत्कार्यस्य परिच्छिन्नत्वेनात्मत्वानर्हत्वात् सैवात्मेत्याह चिदानंदात्मकेति । आत्मांताः शब्दाभावप्रधानाः तथा च चित्तमानंदत्वमात्मत्वं च कायत्यात्मनि लयापयतीति चिदानंदात्मका सा सत्त्वे कारणानपेक्षा आत्मनः कारणत्वेन मन्तव्या तथा सति तत्कार्यस्य परात्मेनात्मत्वानर्हत्वाच्च तत्सत्त्वरूपं कारणत्वमप्यमन्तव्यमनौपनिषदानामात्मास्तु फ

विद्यमानः तथाप्येति द्वयोरर्थः १३० । १३१

अजिह्वानां नाशदीनामात्मकापि निवर्त्तयन्तं प्रकृतं अतो सत्त्वेदेनैतदात्मस्वरूपमस्ति अज इति । अजादिलक्षणमात्मानानां श्रुतिभिरुक्तः प्रकृतेरुत्पत्तिरिति पदेनोक्त इत्यर्थः १३२ सत्त्वेन

अस्मिन्नर्थेनानाश्रुतीनामानुक्त्यपि तिवर्षियन्प्रकृतश्रुतीसत्पदेनैतदात्मस्वरूपमुक्तमित्याह अजहति । अजादिलक्षणआत्मानानाश्रुतिभिरुक्तः प्रकृतैतुसन्नितिपदेनोक्तइत्यर्थः १३२ सत्पदेन चिदादिरूपसंग्रहे उपपत्तिमप्याह आनंदेति । आनंदादीनामात्मानां पदार्थानां परस्परभेदे सति वस्तुपरिच्छेदेन तस्यापकंजाड्यं स्यात् तथा चोक्तकार्यत्वप्रसक्तिद्वारकमुक्तमनवस्थारूपद्वयणस्यादित्यर्थः १३३ तथा चैवामेक्यमेवेत्याह सदानंदात्मैति । विज्ञानांतपदानांसमाहारद्वंद्वेक्यविशदत्वाय एकार्थाएकवस्तुप्रकाशकाः १३४ पौनरुक्त्यं परिहरति पौनेति । पूर्वोद्धेनन कारविमुक्तेन शंकोक्तिः असत्त्वदुःस्वत्वपरिच्छिन्नत्वादिभ्रमापोहेनाज्ञातात्मबोधस्य एभ्यः पदेभ्यः सर्वानुभवसिद्धत्वात् पौनरुक्त्यमिति परिहारउत्तरार्द्धेनोक्तः १३५ फलितमाह सतएवेति । सतः सत्पदेन प्रदर्शितात् १३६ विवर्त्तविधया सतः सकलप्रपंचोपादानत्वेन परमसत्यतामेव नानोपपत्तिभिर्विशदयति घटादिष्विति पांडशभिः । यथा घटशरावादिपुकार्येषु कारणरूपेण मृद्भाति तथा आत्मनः स्वरूपभूता सत्ता सर्वत्र भातीत्यर्थः १३७ ननु तस्याधिष्ठानभूतायाः स्फूर्त्तौ कथं संसारात्मकाध्यासस्थितिरिति चेत्प्रत्यक्षादिविशेषाणामावरणस्य निवृत्तिसामग्र्या अलाभादित्याह प्रतिभांत्यपीति । यथाराजामनुप्यत्वेन भासमानोऽपि बालैराक्षोपदेशविना राजत्वेन न ज्ञायते तथेयमात्मरूपा सत्ता प्रतिभांती सर्वत्र भासमानापि गुरूपदेशविना आत्मत्वेन न ज्ञायते तदाऽज्ञानरूपमाया

अजो नित्यश्च भगवान्सर्वकारणकारणम् ॥ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिर्निर्भेदः सन्नितीरितः १३२ आनंदज्ञानसत्तानामात्मनश्च यदाभिदा ॥ तदा जाड्यं परिच्छेदा द्रवेत्तेषां घटादिवत् ॥ तथाच पुनरप्येतदुक्तदूषणमापतेत् ३३ सदानंदात्मविज्ञाने ततो भेदो न कश्चन ॥ सदादयस्ततः शब्दा एकार्थाः परिकीर्तिताः ३४ पौनरुक्त्यं न तेषां स्यादेकार्थत्वप्रदर्शनात् ॥ ज्ञायते पूर्वमज्ञातं श्रुत्या सर्वैर्जनैरिह ३५ सतएवात्मनस्तस्मात्तेजोवन्नात्मकं जगत् ॥ उत्पद्यते यथाकाशाद्रंधर्वनगरादिकम् ३६ घटादिषु यथानित्यं भाति मृत्कारणात्मना ॥ जगत्यस्मिंस्तथा सत्ता भाति सर्वेषु वस्तुषु १३७ प्रतिभांत्यपि साचैवं न भात्यात्मतया नृणाम् ॥ गुरूपदेशश्च न्यानां बालानामिव भूमिपः ३८ संसारस्ततएवायमविनष्टोऽत्र वर्तते ॥ आत्मनो मायया जातो मायायानां शर्वर्जनात् ३९ यदैतस्तथा भातं माययापि विवर्जितम् ॥ पुमानात्मतया देवगुरुवाक्यात्प्रपद्यते ४० तदा विश्वमिदं नायं प्रपश्यति कदाचन ॥ गंधर्वनगरं यद्गगने दोषवर्जिते ४१ गगनाज्ञानतो यद्गंधर्वनगरस्थितिः ॥ आत्मा ज्ञानात्तथा विश्वमुत्तिष्ठति सदात्मनः ४२ गंधर्वनगरं यद्गन्नामधेयात्प्रतीयते ॥ आदावंते च मध्ये च गगने नैव वस्तुतः ४३ नामधेयात्तथा विश्वं वस्तुशून्यं प्रतीयते ॥ आदावंते च मध्ये च सदानंदात्मनोऽश्वरे ४४ गंधर्वनगरं यद्गन्माययैव प्रतीयते ॥ कालत्रयेऽप्यसन्मध्ये कस्यचिद्दोषदर्शिनः १४५

कार्यस्य संसारस्य स्थितिः ततो मायारूपकारणस्य स्थितेरेव बोध्येति द्वयोरर्थः १३८ । १३९ उक्तमायारूपदोषस्य गुरूपदेशेन निवृत्तौ तु संसारानुपलभो विद्वदुभयसिद्धइत्याह यदैतदिति । एतदुक्तप्रकारकं पश्चादभवति तथा सत्तारूपेण भातमपि तत्पदार्थदेवगुरुवाक्येन परिहृतमायावरणकमात्मत्वेन प्रपद्यते तलभते तदा विश्वं न पश्यति यथा दोषेर्नीहारपृष्ठगतसूर्योऽनुसंपर्कादिभिर्वर्जिते गगने गंधर्वनगरमिति द्वयोः संबंधः १४० । १४१ यथा च दृष्टान्ते गगनत्वस्यापारिणामित्वस्याज्ञानमेव नगराकारतामापद्यते तथा त्रापीत्याह गगनाज्ञानतइति । स्पष्टम् १४२ यथा च गगनात्तस्य भेदो नाम मात्रेण न वस्तुतः कालत्रयेऽपि तथा ब्रह्मणो जगतइत्याह गंधर्वेति । स्पष्टद्वयं १४३ । १४४ दृष्टान्तेऽपि नीरादिदोषाणामविद्याक्षोभकत्वमेव गंधर्वनगरं प्रति प्रधानकारणता तु गगनतत्त्वविषयका विद्याया एव तथा प्रकृतेऽपि तददर्शयन् प्रपंचस्य कल्पितत्वावेदकं प्रातिभासिकत्वमाह गंधर्वनगरमिति । कालत्रयेऽसदपि गंधर्वनगरं कस्यचिद्दोषाकांतदृष्ट्येवामध्ये ज्ञानसमकाले भाति ज्ञानविषयो भवति तथा संसारः सर्वदा रूपेणासन्नप्यनंदात्मनिकस्य चिदस्य मध्येऽप्यभाति तद्वयोरर्थः १४५

१४६ अनेन दृष्टान्तेन बंधमोक्षव्यवस्थामपि स्फुटो करोति माययेति द्वाभ्यां । यथा परमाध्यामोहिते दृश्यमानमपि गंधर्वनगरं मायारहितो निरस्ताविद्यो न पश्यति तथा ज्ञेयमानमपि संसारमायाहानि
लक्षणमोक्षशाली न पश्यतीति द्वयोरर्थः १४७ १४८ बंधमोक्षकल्पनाधिष्ठानभूत आत्मा त्वेक एवेति त्वं प्रेष्टृणां तेनाह एक एवेति । बद्धचते च विमुच्यते कल्पिता सुखं व्यक्तियुत्वं मोक्षोपपत्ति १४९
बंधेति । वस्तुदृशा वस्तुत्वालोचनेन १५० फलितमाह बंधमोक्षादीति । यत्तत्त्वं बंधादिसंसारस्य साक्षितदेव परमं सत्यं तद्दृश्यते न भातं सर्वमनृतमित्यर्थः १५१ यदेतदिति । यदेतत्सा
क्षिरूपं तदेव सर्वकारणत्वात् परमं सत्यं दृश्यमानं तु तत्राध्यस्तता लक्षणकार्यत्वेना नृतं वाह्यमयनाममात्रत्वादित्यर्थः १५२ एतद्वाहाति कंसत्परमसत्यत्वं मनसि निधाय मृदादिदृष्टान्तरयस्य स्वस्वविका
रापेक्षं सत्यत्वं पित्रा मुताद्योपन्यस्तमित्याह इत्यभिप्रायेति । स्पष्टं १५३ एवमित्यारम्भोवाचेत्यंतस्य ग्रंथस्यार्थमाह यथेति दशभिः । अनेन दृष्टान्तरयेण ह्युदीरितं प्रदर्शितं भवति इति किं
घटाद्यपेक्षया मृदादीनामिव विश्वकारणस्यात्मनः परमं सत्यत्वमिति १५४ सत्यसत्यइति । सचात्मा सत्यसत्यइति नामोपन्यासादिभिर्वेदे प्रतिपादितो भवत विद्वादिना विदपाठे दृष्टार्थं जानता ज्ञात
आनंदात्मनि संसारो माययैव प्रतीयते ॥ तथा मध्येत्रकस्यापि सर्वदा सत्स्वरूपतः १४६ माययारहितो यद्बद्धं धर्वनगरं परैः ॥ गगने दृश्यमानं च न पश्यति कदा
चन १४७ आनंदात्मनि संसारं दृश्यमानं तथा परैः ॥ माययारहितो मुक्तो न पश्यति कदाचन १४८ एक एव यथा स्वप्ने बद्धचते च विमुच्यते ॥ एक एव तथा जीवो
बद्धचते चात्र मुच्यते १४९ बंधमोक्षौ यथा स्वप्ने विद्येते नैव वस्तुतः ॥ तथा जागरणे प्येतौ न तौ वस्तुदृशा सदा १५० बंधमोक्षादिसंसारं न सदैकं प्रपश्यति ॥ सत्यं
तदेव विज्ञेयं तद्दृश्यमनृतं पुनः १५१ यदेतद्बद्धरूपं स्यात्सत्यं तत्कारणं मतम् ॥ दृश्यं कार्यमसत्यं स्याद्वाचैवारभ्यते यतः १५२ इत्यभिप्रायवानेष्वेतकेतुमभा
षत ॥ सत्यतां च मृदादीनां घटादीनामसत्यताम् १५३ यथा मृदादयः सत्याः स्वकार्यापेक्षया मताः ॥ मृदाद्यपेक्षया तद्वत्सत्य आत्मेत्युदीरितम् १५४ सत्यसत्यः
स आत्मा यं ज्ञातव्यो वेदवादिना ॥ भवता मोहतो देवो न पृष्टः स्वगुरुं प्रति ॥ येन ज्ञातेन सततं ज्ञातव्यं नावशिष्यते १५५ ततो गुरुं नितो गत्वा प्रश्रं कुरु यथाचि
तम् ॥ विज्ञायात्मानमागच्छ पुनरप्यत्रमाचिरम् १५६ एवमुक्तः श्वेतकेतुः पितरं प्रत्यभाषत ॥ सर्वथा गुरो नैवं ज्ञातवन्तो ममेश्वरम् ॥ मयि स्निग्धतमाः कस्मा
न्नोचुर्मह्यं महाधियः १५७ तेषां गोप्यतमं नैव विद्यते मयि किंचन ॥ यावज्जानंति गुरवस्तावतैः सत्यमोरितम् १५८ पुत्रेभ्योऽपि प्रियस्तेषामहं शिष्यः समाहितः ॥
अतो न गमने ता तेषामर्थो न विद्यते १५९ स्नातस्तेभ्यस्त्वनुज्ञांतां प्राप्य देशमुपागतः ॥ कथं पुनरहं गतां विश्वासरहितो यथा १६० भगवान् वचनं मह्यं कथयत्वात्म
नेर्पितम् ॥ यज्ज्ञानादखिलं ज्ञातमज्ञातं ज्ञायतेऽपि च १६१

व्योवेदार्थतया वश्यमवधारणीयोऽपि सर्वविज्ञानं हेतुविज्ञानं कोऽपि च यन्निर्णयाय गुरुं प्रति न पृष्टस्तत्र हेतुस्तव मोहः प्रमाद एवेत्यर्थः १५५ ततस्त्वया गुरुं प्रति पुनर्गतेन मित्याह ततो गुरुं निति १५६
एवमुक्तइति । मम गुरव इति सर्वं चः एवं भवदुक्तविषयार्थं न ज्ञातवन्तः यदि तु ज्ञातवन्तस्तर्हि स्निग्धतमत्वेन स्नेहातिशयशालिः येन तेषां मां प्रति तदनभिधानं न तु पण्डितस्य दित्यर्थः १५७ एतदेव
स्फुटयति तेषामिति त्रिभिः । तावत्तैरीरितमिति सत्यामिति योजना १५८ पुत्रेभ्य इति । तेषां समीप इति शेषः १५९ रनातइति । तेषामनुज्ञां प्राप्य स्नातः समावर्तनं संस्कारं प्राप्तः सन् देशमा
गतोऽहमविश्वस्तयत् पुनर्गतेनागमनकर्त्ता कथं भवेयमित्यर्थः १६० भगवानिति । तस्मात्पूज्यो भवानेव आत्मने आत्मानं बोधयितुं मयि तमुपन्यस्तं वचनं कथयतु विद्युतं करोतु यदर्थं विज्ञानादखिलं ज्ञायते
अखिलमिदं यद्विषयं ज्ञातमज्ञातं ज्ञायते १६१

यथा कल्पितमिति । अनेन संसारं १६२ आदिति । हेतोर्भवत्पि पदं दर्शनं ह्येतत्सर्वं बोधयत्तन्निदमाह इति किं यत्श्रुत्युक्तं भवता पृष्टं तद्दृष्ट्या मित्वं गुरोर्हितं श्रुत्वा त्वयै

एवमुक्तः पितेति । अग्रेसरस्तुतः १६२ आहति । हेतोमवत्प्रियदर्शनइत्येवंसुतंसंबोधयन्निहसः ॥ वक्ष्यामिभवतापृष्ठंसोमवत्प्रियदर्शनं ॥ सावधानमनाभूत्वाशृणुगर्वविवर्जितः १६३ यदिदं दृश्यते विश्वं नामरूपक्रियात्मकम् ॥ सदसच्छब्दधीगम्यंशब्दबुद्धिसमन्वितम् १६४ सदेवासीत्पुरातनुशब्दबुद्धिविवर्जितम् ॥ नततो न्यज्जगत्सर्वयदुक्तंतेपुरामया १६५ सतेयंभवताज्ञेयासर्वभेदविवर्जिता ॥ चिदानंदात्मिकानान्याजडायात्रघटादिषु १६६ जडानां हि विभक्तत्वाद्भवेज्जन्मघटादिवत् ॥ ततो विलक्षणा सास्यात्कारणं यात्रकीर्तिता १६७ सूर्योदयात्पुरायद्वत्तमस्तिष्ठति सर्वतः ॥ विश्वोत्पत्तेः पुराप्येतदासीदव्याकृतं त्विदम् १६८ यत्रवाचो निवर्तते विदुषां मनसा सह ॥ तदेव निर्गुणं ब्रह्म प्रागवस्थमभूत्तदा १६९ देशः कालस्तथावस्तु सदसद्धानि किंचन ॥ आसीन्नेवास्ति नैवैतद्भविता यत्रवस्तुनि १७० वृक्षो यथात्र नानात्मा शाखास्कंधादिना भवेत् ॥ एकोपि न तथात्मा यं स्वयं भेदविवर्जितः १७१ व्यक्तेर्व्यक्त्यंतराद्भेदो गवादीनां यथा भवेत् ॥ सजातीयाच्च न तथा सति भेदोऽस्ति कश्चन १७२ विजातीयाद्यथाभिन्ना गवाश्च महिषादयः ॥ न तथा कोपि भेदोऽत्र सति तस्मिन्निह विद्यते १७३ स्वसजातिविजात्युत्थभेदत्रयविवर्जितम् ॥ यस्मादेतदतः सद्भिः सदेवेति निगद्यते १७४

ततो जडेभ्यः इति द्वयोरर्थः १६६ । १६७ इदमेव सदस्तुतद्वेदतर्कव्याकृतमासीदित्यादिश्रुत्यंतरेष्वव्याकृतपदेनोक्तमित्याह सूर्योदयादिति । सूर्योदयपूर्वकालिकतमः सदसमायोपदि सरूपेणैतदेतत्त्वमव्याकृतमित्युक्तमित्यर्थः १६८ परंतु वक्ष्यमाणविधयामायायाद्वेतापादकत्वाभावात्तस्य निर्विशेषतायानक्षतिरित्याह यत्रेति । यद्वस्तु प्रागवस्थं कारणं अवस्थमभूदव्याकृतादिपदेनैव वदन्तं तन्निर्गुणं ब्रह्मैव यत्र विदुषां मविवाङ्मनस्योर्निवृत्तिरुच्यते इति योजना १६९ तत्रातीतकालोक्तिरपि कालवासनावासितशिष्यबुद्धयनुरोधेनैवेति दर्शयंस्तस्य निर्विशेषतामेव स्फुटयति देशइति । भविता भविष्यति १७० तस्य स्वगतभेदवारणमेव कारणं कृतं सवैधर्म्यं दृष्टांतमाह वृक्षइति । यथैकोपि वृक्षः शाखादिभिः स्वगतभेदान्पसिद्धस्तथा यमात्मानं भवतीत्यर्थः १७१ तथैकपदेन सजातीयभेदोऽव्युदस्तइत्याह व्यक्तेरिति । सति सत्पदेनोक्ते आत्मनि १७२ अद्वितीयपदेन तु विजातीयभेदो वारितइत्याह विजातीयादिति । स्पष्टम् १७३ फलितमाह स्वसजातीति । एतत्तत्त्वंप्रमात्सर्वभेदहीनमतः सन्मात्रमित्युक्तमित्यर्थः १७४

परतत्त्वसाधनद्वितीयपक्षेऽपि कल्पद्रूपमिति परतत्त्वमिति । अथास तायाः सत्त्वोपपादनापरास्तत्कल्पावस्थाविपर्ययाः सत्त्वोपपादनाप्राप्त्यास्तत्कल्पे तदेवं कल्पनारूढाः सत्ताः किमसंख्याताः संख्या
तावा तत्राद्यैर्बुधमुक्तं तास्वप्नकायेन सत्ता सिद्धयेत अज्ञाता इति । अस्यार्थः तास्वप्नसंख्याता सुषुप्ता सुषुम्भ्ये काचिदेव सत्ता सिद्धयेत न सर्वाः यतः सर्वा अज्ञाताः क्रमेण युगपद्भावते मानानोपलभ्यन्ते
इति द्वितीये पक्षे दोषमाह तत्रेत्यादिना । तत्र संख्यातानां सत्तानां मध्ये अतिमा अंत्या उक्तदोषेण विशेषाभावप्रयुक्ताऽसत्ता सांप्रति रूपेण ग्रहातस्याश्च सत्तांतरविनापित व्यवहारसिद्धांततः प्राची
नानां सत्तानां कल्पने व्यर्थमित्यर्थः १८७ किंच दृश्यं विश्वोपादानभूता सत्ता किमेकरूपानिर्विकारस्वभावा किं वा परिणामिनी आद्येतादृश्या असत्तायाः को विशेषः अत्येषदादिसाम्प्रमित्याह एक
रूपेति । आद्या एकरूपा १८८ किंचात्यपक्षे घटादितुल्यायाः सत्तायाः प्राक्काले तत्त्वघटादपोषितदानस्युस्तथा च प्रष्टुकालात्तत्कालस्पको विशेष इत्याह घटादिभिरिति १८९ एकरूप
त्वपक्षे यदसत्ता साम्प्रमुक्तं तदेव स्पष्टमिति प्रथममिति । प्रथमे एकरूपत्वपक्षे तस्मादसत्त्वपक्ष एव श्रेयानिति भावः १९० एतन्मतं श्रुतिसूचितप्रत्यक्षविरोधादियुक्तिभिः परिहरति इत्यादिवहुश
इति त्रयोदशभिः । इत्यादि हुतर्कजातमसतः कारणत्वसिद्धये वेदंति ते तावदित्थं प्रष्टव्या इत्यर्थः १९१ इत्थंकथमित्याकांक्षाया माह असत इत्यादिना । सृष्ट्यादौ असतः कारणत्वकार्य

दोर्वैल्यप्रयोजकं व्याप्तिराहित्यं त्वदुक्तौ स्पष्टमित्याह अपिव्यास्येति । किंच स्वरूपे सत्तायाः सत्त्वे असत्ताया अपितथा स्यादित्याकारं दूषणं यत्त्वयोक्तं तद्व्यास्याविरहिर्न हीनं न हि स्वरूपत्वं सत्त्वादि व्याप्यं अथवा स्वरूपे जतेजस उज्ज्वलत्वे जलस्यापितत्स्यादित्याप्येतेति भावः । एतत्स्फुटयन्निर्व्याप्ति कवचनस्योपहास्यतामाह उदकेति । अत्र वादिनिपंडितरूपिणिपंडितामसे इति द्रष्टव्यं शतवारमपि प्रोक्तवाक्ये उदीरितवचनके सत्त्वस्य वादिनोहास्यतातालु कंठादीनां शोषणं चैतदेव द्रष्टव्यं भवति इति किं पार्थिवत्वेन घटवहोष्ठमपि जलानपनसायनं स्यादिति द्वयोरर्थः १९६ । १९७ असत्त्वप्रतियोगितयापि भवद्भिः सत्तावश्यमंगीकर्तव्येति दर्शयन्निर्वाणवृत्तिरूपोऽपोह एव पदप्रवृत्तिनिमित्तमित्याकारेण परमतेनैवासत्तापदार्थनिर्वक्ति सत्तेति । सत्तायाः सतीत्वं सत्पदव्यवहार्यत्वं सत्पदार्थस्य भेदेनैव भवन्मतानुसरणेनापि सिद्धं तथा असत्त्वमसत्पदार्थोपि सत्ताप्रतियोगिकेन भेदेनैव त्वयानिरूप्य इत्यर्थः । तथाच सत्तापलापोन युक्त इति भावः १९८ यच्च भवता स्वरूपबले न आसत्ताया अपि सत्त्वमापादितं तत्सत्कारणं प्रतिपादयतामस्माकमिष्टमेवेत्याह अप्यनिष्टमिति । अस्य सत्तास्थानेऽभिप्रेक्ष्य सत्तः कारणस्य यत्सत्तापादनं तदस्माकमिष्टमिति संबंधः १९९ नासत्ताया अपि सत्त्वमापादितं तत्सत्कारणं प्रतिपादयतामस्माकमिष्टमेवेत्याह अप्यनिष्टमिति । एवं नास्तीति चेन्न त्वं रूपं सत्यतथाविधमसदिति यदुच्यते तथाविधगम्यत्ववत्पारंपर्यादि यदुविधिगम्यत्वस्य कुलधर्मसाम्यमुक्तं तन्निषेधयोग्यत्वेऽल्लक्षणोपि सत्मानमित्याह एरूपमिति । एवं नास्तीति चेन्न त्वं रूपं सत्यतथाविधमसदिति यदुच्यते तथाविधगम्यत्ववत्पारंपर्यादि

अपिव्यास्याविरहितं यदुक्तं दूषणं त्वया ॥ उदकाहरणं कुर्यात्पार्थिवो व्रघटो यदि ॥ लोष्ठं पार्थिवमप्यत्र तन्न कुर्यात्कथं सदा १९६ शतकृत्वइति प्रोक्तवाक्ये पंडितरूपिणि ॥ जायते हास्यतैवात्र तात्वादेश्चास्य शोषणम् १९७ सत्तासतीति विज्ञेया ह्यसत्त्वस्य विभेदतः ॥ सत्ताभेदादसत्त्वं च स्यादसत्त्वेपि केवलम् १९८ अप्यनिष्टं चास्माकं सत्तापादनमीरितम् ॥ असतः कारणस्यास्य सत्ताहेतुत्ववादिनाम् १९९ एवं रूपमसत्प्रोक्तं पारंपर्यात्तथैव हि ॥ अनयोरेकरूपत्वेऽप्यस्ति भेदो मद्दानयम् ॥ भावाभावात्मको यो यं प्रसिद्धः सर्वदेहिनाम् २०० विधिप्रत्ययगम्यत्वं यत्त्वया तन्निराकृतम् ॥ नाचक्ष्महेव यंतस्य लक्षणं तत्कदाचन २०१ अवाङ्मनसगम्यत्वं लक्षणं तु सतः स्मृतम् ॥ सर्वलक्षणशून्यत्वमथवास्त्वस्य लक्षणम् २०२ ततो वेदोक्तसूर्येस्मिन्कुतर्करज आक्षिपन् ॥ वादिनो येत एवासन्पांसुलास्याः सुदुर्धियः २०३

वस्यात् कथं तर्हि सत्सतोर्वैलक्षण्यमिति चेदनुभवबलादेवेत्याह अनयोरिति । तथाप्यनयोः सत्सतोरैकरूप्यं न भवति हि यतो भावोपमयमभाव इत्यर्थनिरूप्यमाणो भेदः सर्वानुभवसिद्ध इत्यर्थः २०० एवं लौकिकतर्कप्रधानानां वाह्यानां लोकदृष्टिविरोधेन परिहार उक्तः अस्मत्सिद्धांतभृतं सत्ताख्यमखंडाद्वैतं तु दिवां धेरं शुभद्विबभिवानाकलितं कथमपि हियेतेति सूचयन् विधिगम्यत्वलक्षणस्य दूषणप्रयासस्तथैफलस्तस्य लक्षणस्यास्माभिरैवानाहतत्वादित्याह विधीति । स्पष्टम् २०१ किंतर्हि सद्भूतः सिद्धांतैलक्षणमिति चेदविषयत्वमलक्ष्यत्वं वा तदित्याह अवाङ्मनसेति । न चैतदलीक्रेऽतिप्रसक्तं तत्र विषयत्वलक्ष्यत्वयोरभावाधिकरणताया अप्यसंभवात् सद्भावाभावो निरूप्यते इति सिद्धांतात् अविषयत्वेन प्रत्यगात्मताया विवक्षितत्वाच्चेति भावः २०२ एतदोपनिषदतत्त्वं दूषयितुमुद्यताः स्वयमेवापकृताः स्युरितिरूपकेणाह तत इति । ततस्तर्काविषयत्वादस्मिन्कारणतत्त्वे वेदोक्तसाधर्म्येण सूर्यरूपे तत्र सूर्यपदे वेदोक्तत्वं ऋग्भिः पूर्वाङ्गैः जुभिर्मन्त्र्यान् देसाभिः साधंतपतीति श्रुत्यनुसारात् प्रकृतेरुपेक्ष्य प्रतिपादितत्वमिति बोध्यं अथैवायिनः सुदुर्धियः कुतर्करूपं रजो बूलिपुंभं आक्षिपन् पक्षिभवं तस्ते एव पांसुलास्या बूलिन्यामपुत्रा आसन् ननु मयस्य कश्चिद्विधिप्रत्ययः २०३

असत्कारणत्वं लक्षणं विवक्षितमित्याह असत्तरेति २०४ असत्कारणत्वं लक्षणं विवक्षितमित्याह असत्तरेति २०५

मिपस्काभेसुनेप्रतिाकिंकारणमर्तदुरतःपरिहृत्यशास्त्रेऽहिलैवेत्यस्वरूपपरिवर्तनमेवविधकारणतयाज्ञेयमित्याह असतेरामिति २०४ असत्कारणत्वंयुपलब्धिव्याधितमित्याह असत्तइति २०५
 सार्वद्वयलक्षणफलवत्वाद्यसत्कारणविज्ञेयमित्याह कार्यहीति । स्पष्टम् २०६ अथसतोऽद्वितीयत्वविशदीकरणायश्रुत्युपपत्त्यास्तसृष्टिमक्रियामभिनयति यथेत्यादिना । तद्वितीयत्वेनवर्णितं
 सत्तत्त्वंयथासमग्रंजगत्सृष्टवद्वृजतंप्रकारंशृणु तत्सर्वभेदहीनंब्रह्मकर्तृएवमाश्चितयत् कीदृशं वस्तुतःसर्वदामायपाऽसंस्पृष्टमपिकल्पितसंबंधेनमायावदित्यर्थः २०७ एवंकथमित्याकांक्षायामाह
 बहुधेति । अहंबहुधास्यांभवेयं कथं स्वयमेवप्रजायेयप्रकर्षेणनानाभेदैर्जन्मलभेयं यतो जन्मनैवमेवबहुभावोभवेन्नान्यथाततइतिसंबंधः २०८ तैत्तिरीयश्रुतेर्वाय्वाकाशाशुपसंहरन्नाह इत्य
 मिति । नकेवलंसर्वभूतसृष्टेःप्रागेवोक्ताकारांचितनमकरोत्किंतुप्रत्येकभूतसृष्टेःप्रागपीत्याह एकैकेति । कीदृशंतत्सत् एवंबहुधास्यामित्याद्याकारविंचितनपूर्वकंप्रत्येकभूतरूपतांगतमित्यर्थः
 २०० तत्रप्रकृतच्छंदोगश्रुत्याकाशवाय्वोःसृष्ट्यनभिधानेप्रयोजकमाशयंवर्णयति आकाशश्चेति । बालैर्दुरवगमेपंचीकरणेउपयुक्तयोर्वाय्वाकाशयोःसृष्टिमुपेक्ष्यानुग्रहेणशिष्याणांस्थूलांशुर्दिस
 माश्रित्यानुगृह्यात्रश्रुत्यात्रिवृत्करणमेवेत्येतेप्रतिपादयितुमिष्यते अतस्तेजःप्रभृतीनांत्रयाणामेवमृष्टिरुक्तेतिद्वयोरर्थः २१० । २११ तत्रक्रममाह तेजइति । ब्रह्मकर्तृप्रथमंतेजःसृष्टातदनुत

असतेपांचचोनैवस्वीकार्यवेदवादिभिः ॥ किंतुपूर्वोक्तमेवात्रकारणंसद्विरोदितम् २०४ असतःकारणात्कार्ययद्यस्मान्नैवजायते ॥ तस्मात्सदेवविज्ञेयंसतःकार्य
 स्यकारणम् २०५ कार्यहिज्ञायतेलोकेकारणज्ञानतःसदा ॥ सर्वस्यजगतश्चैतत्कारणंसत्प्रकीर्तितम् २०६ यथाजगत्समग्रंतत्सृष्टवत्सतथाशृणु ॥ सर्वभेदविहीनं
 तद्ब्रह्मैवसमंचितयत् ॥ माययापरिगूढंसदगूढमपिसर्वदा २०७ बहुधास्यांप्रजायेयस्वयमेवयतस्ततः ॥ जन्मनोऽबहुभावोभवेभविष्यतिनसंशयः २०८ इत्थंविचिं
 त्यभूतानिपंचतत्ससृजेक्रमात् ॥ एकैकभूततांप्राप्तमेवमेवविचिंत्यच ९ आकाशश्चतथावायुःपंचीकरणकर्मणि ॥ उपयुक्तौततोहित्वातौश्रुतिःसृष्टिमब्रवीत् ॥
 तेजोब्रह्मात्मनामेषांत्रिवृत्करणकाम्यया २१० स्थूलांशुर्दिसमाश्रित्यत्रिवृत्करणमीर्यते ॥ सत्येवपंचीकरणेशिष्याणांसमनुग्रहात् २११ तेजस्तदनुनीराणि
 तान्यन्नंभूमिशब्दवत् ॥ सृष्ट्वाचाभूत्सर्वत्रब्रह्मतत्स्वरूपवत् २१२ इदानीमपिसंतापाद्दृष्टिरन्ततोभवेत् ॥ आदीयतस्त्रयंत्वेतदेकमेकस्यकारणम् २१३ तेजो
 ब्रह्मात्मकंयस्मात्त्रयमेवहिकारणम् ॥ बीजानिततएतानिप्रोक्तानित्रीणिदेहिनाम् २१४ जरायुजंभूतजातमादावेवप्रजायते ॥ स्वेदजंचततस्त्वेकमुद्भिज्जंचां
 ढजंपुनः २१५

दन्तंरंजीराणिमृष्टातदनुतदन्तरंभूषपरनामकमंभंचमृष्टातत्तादात्म्यंमाप्तमभूदित्यर्थः २१२ सएवसृष्टिकमोद्युनाप्यनुभूयतेइत्याह इदानीमिति । यतएततेजोब्रह्मलक्षणत्रयांतर्गतमेकंप्रथम
 मेकस्यान्यस्योत्तरस्यकारणमभूत् ततइदानीमपिसंतापादातपातिशयाद्दृष्टेर्भवनंततश्चात्रभवनंयुक्तमित्यर्थः २१३ देहबीजानांजरायुजादिशरीराणांत्रैविध्यदर्शनेनापिप्रत्यक्षजगतःकारणत्रय
 मवधार्यमित्याकारकंतीत्येकंइहाद्यवाक्यस्यार्थमाह तेजोब्रह्मात्मकमित्यतिशब्धिः । यस्मादस्यजगतःकारणंतेजोब्रह्मलक्षणैस्त्रिभिरूपैरुपवस्थमासीत्ततस्तंकारणस्वभावमनुभूयैवैतानिवक्ष्यमा
 णानिशरीराणांबीजानिसंततिप्रयोजकानिकारणानित्रीणित्रिविवानिसंपन्नानीत्यर्थः २१४ तानिगणयति जरायुजमिति । जरायुजांरूपाशरीरिजानिःप्रथमंशरीराणांबीजं तस्यप्रथमत्वं
 चजरायोजंउरारिपाकजत्वेनतैजसत्वात् ततःस्वेदजंद्विविधंजायते तस्यद्वैविध्यमुपपादयति एरुमित्यादिना । यदेकंमशकादिरूपंस्वेदजमुद्भिज्जंभवति अपरंयूकादिरूपंत्वंजतमंभभावद्वाराजाय
 मानत्वादित्यर्थः तथाचस्वेदजस्योद्भिज्जंउज्जाम्भांयथायोगमाप्स्यपार्थिवाम्भांसंप्रहंसंभवाजरायुजांढजोद्भिज्जंरूपानित्रीण्येवबीजानीतिप्रकृतश्रुतेराशयइतिभावः २१५

तृतीयशब्दावरोधः संशोकजस्येति तृतीयाध्यायप्रथमपादगतसूत्रेणोद्भिज्ज एवांतर्भावोक्तिस्तु उद्भिज्ज जायत इति व्युत्पत्तिरंभजेयूकादावपि संभवतीत्येतावद्बोधयितुं न त्वं डं जंतर्भावं वारयितुं मित्येवं विधं
सूत्रकाराशयं दर्शयति जलानीति द्वाभ्यां । उद्भिज्जो जलस्योदावपि स्वेदजस्य भेदो जलान्युपादानभूतान्युद्भिज्जं च भिन्नैव जायेते उत्पद्येते यथा स्थावरा वृक्षादयो भूमिमुद्भिज्ज जायंते तद्वत् तत
स्तमेनं व्युत्पत्तिः समन्वयं मनसि निवाय भगवान्सूत्रकृत् उद्भिजे स्वेदजस्यांतर्भावमुवाचेत्यर्थः २१६ एवं व्याख्यानस्य तात्पर्यानुरोधितामाह असत्त्वमिति । हियतस्तत्तेनोक्तसूत्रनिर्माणरूप
व्यापारेण प्रभुः सूत्रकृच्चतुर्थस्य स्वेदजस्य ऐतरेयोक्तस्यासत्त्वं वारयितुं तस्यासत्त्वं नास्तीत्येतावदेव विवक्षितं न त्वं उद्भिज्ज एवांतर्भावं करोति यतस्तत्त्वमुनेरत्र वक्ष्यमाणेऽर्थे तात्पर्यं तत्र हेतुगर्भविशेषणं स
र्वदर्शिन इति ऐतरेयादिवाक्यानि लोकवृत्तंच प्रकृतश्रुतावेव कारं च पश्यत इति तदर्थः २१७ अत्रेत्युक्तं सर्वाविरोधिमुनितात्पर्यमभिनयति अंडजा इति । आद्यपदेन यूकादीनामपि संप्रहः अपिशब्दे
नमशकादीनां ग्रहः स्फुटमभ्यत् २१८ त्रित्वमिति । यतोऽध्यात्मप्रपंचस्य बीजे त्रित्वं त्रैविध्यं दृष्टं ततो विश्वकारणेऽपि तेजो ब्रह्मरूपे त्रैविध्यं बोध्यमिति शेषः एतद्विज्ञानस्य किं फलमिति चेत् परमकारणे
सन्मात्रे बुद्धेरवतार एवेत्याह तस्मिन् स्थितमित्यादिना । तेजो ब्रह्मे पुनश्च तत्सद्रूपेणानुगतमस्मदादिभिरधिकारिभिर्हृद्यतामन्वेष्टव्यं स्यादित्येतदर्थमेतदुक्तमिति शेषः २१९ परमकारणस्य तेजः प्रभृतिष्वनुग

जलान्युद्भिज्ज जायेते भूमिस्थावरसंघवत् ॥ अंतर्भावं ततस्तत्र वर्णयामास सूत्रकृत् ॥ पाराशर्यो महाभागो व्यासः सत्यवती सुतः २१६ असत्त्वं हि चतुर्थस्य निवार
यतितत्प्रभुः ॥ नांतर्भावं करोत्यत्र तात्पर्यं सर्वदर्शिनः २१७ अंडजाः पक्षिमर्पाद्या उद्भिज्जाः स्थावरा अपि ॥ शेषा जरायुजा ज्ञेयाः सर्वे एवापि जंतवः २१८ त्रित्वं
बीजे यतस्तस्मात्तेजो ब्रह्मे च तत्स्थितम् ॥ कारणं सर्वजगतो दृश्यतामस्मदादिभिः २१९ कारणात्मतया पूर्वतेजो ब्रह्मे पुदेवता ॥ प्रविष्टाय त एवैतत्तल्लिङ्गं दृष्टमिक्ष
णम् २२० तेज आपश्च तद्वद्यदीक्षित्वा सृष्टिसिद्धये ॥ बहुधास्यां प्रजायेयेत्येवं दृष्टप्रवर्तनम् २२१ प्रविष्टापिन तेष्वेषां प्रविष्टा जीवरूपतः ॥ प्राणानां धारको यो
यं स जीव इति कथ्यते २२२ प्राणापानाबुभावेको व्यानोदानसमानकान् ॥ दधाति यः प्रजीवोयं संसारफलमोक्षभाक् २२३ स्वांगुष्ठेन मितं सर्वदेहिनां हृदयां बुजम् ॥
तत्रांतःकरणं नित्यं वर्तते ज्ञानशक्तिमत् ॥ तादात्म्यं तेन योगच्छेत्स जीव इति गद्यते २२४

प्रेश्रुत्युक्तं हेतुमाह कारणत्मतयेति । तेजो ब्रह्मे पुनश्च तत्सद्रूपेणानुगतमस्मदादिभिरधिकारिभिर्हृद्यतामन्वेष्टव्यं स्यादित्येतदर्थमेतदुक्तमिति शेषः २१९ परमकारणस्य तेजः प्रभृतिष्वनुग
जपेक्षेनेत्यादिः २२० एतदेव स्फुटयति तेज इति । तेजश्चापः जलतत्त्वं च एतद्वर्णयत्यस्मात्तद्वत्सदारूपपरमकारणवद्बहुधास्यां प्रजायेयेत्येवमीक्षित्वा दृष्टप्रवर्तनं दृष्टप्रवर्तनं यस्य तथा भूतजातमित्यर्थः २१
एवं संविज्ञानेन तद्विकाराणां विज्ञाने पि जीवविज्ञानं कथमित्यांशकावाराणां यजरायुजादिशरीरविशिष्टरूपेण तद्विकारत्वं जीवानामुक्तं तेषां शुद्धरूपेण त्वैक्यमेवेति सूचयितुं जीवरूपेण प्रवेशो वक्ष्यते तमवता
रयन् यदपरादेव तत्ताकायेष्वनुगता तद्विक्रियं पुनर्जीवरूपेण प्रविष्टेति सां पारिहरन् जीवतत्त्वं वर्णयति प्रविष्टापीति द्वादशभिः । एतासदारूपापरादेवता कारणत्वेन तेजः प्रभृतिषु प्रविष्टापि जीवरूपेण न प्र
विष्टा तत्र हेतुतया जीववर्माणां प्राणवाराणां दीनानां भावं सूचयन् जीवत्वमप्यति प्राणानामित्यादिना । जीवप्राणधारण इति स्मृतेः २२२ प्राण इति । बहुवचनं दर्शितान् प्राणभेदां कीर्तयन् संसा
रोनानां दिग्ग्रहणरूपः फलं शुभाशुभरूपं मोक्षोर्वयं स एतन्नयमपि जीवत्वमप्यति प्राणानामित्यादिना । यः स त्रिभिर्मात्रेण प्राणादीन् दधाति स्य वस्थानयति संसारादिफलभागी च भवति स चिद्वातु जीव
इत्यर्थः २२३ तस्य संसारसिद्धयर्थं यमयो जकोपेनोपाधिना संवेद्यं स्तलक्षणतयाह स्वांगुष्ठेनेति । स्वपदेन तत्तच्छरीरग्रहः हृदयां बुजं हृदयमध्यस्थिद्वयं तत्र हृदयां बुजे ज्ञानशक्तिमदंतःकरणं वर्तते तेनां

यद्यंतःकरणमेव जीवोपाधित्तदासुपुसावतःकरणनाशेन जीवनाशापत्तिरित्याशंकापरिहरति नास्मेति । अस्यांतःकरणस्य सुपुसावपितर्वैयर्थ्यानाशो न भवति किंतु संस्काराख्यसुक्ष्मरूपेण तदानीमप्यंतःकरणं तिष्ठति यतो जायमानकाले तदसुपुसि पूर्वकालीनांतःकरणवदेवांतःकरणमस्ति उपलभ्यते यदि न इत्येतत्तरदिने विजातीयमंतःकरणमुपलभ्येत न च तथोपलभ्यते इत्यर्थः २२२ जीवस्य नित्यत्वमेकत्वं चोपपादयति कारणात्मनीतिविभिः । एतस्मिन्सत्पदवाच्ये कारणात्मनि विश्वबीजवासनासंभृतमायाविशिष्टपरमेश्वरे अस्यांतःकरणतद्भासनाविशिष्टरूपस्य जीवस्य तादात्म्यं कल्पितभेदविशिष्टाभेदरूपं मत्संप्रदायि कैर्यतस्ततः कारणतादात्म्यभावादेवास्मिन्नंतःकरणादिरूपे कार्ये तादात्म्याध्यासो नांतरीयकोऽविनाभावी पृथक्साधनानपेक्षहतिपावतुं भवति उपलभ्यते यद्यंतःकरणबीजेऽस्य जीवस्य तादात्म्यं न स्यात्तदांतःकरणोदयेन यौगपद्यशालीतत्तादात्म्याध्यासो नोपलभ्येत इत्यर्थः २२६ तथाचांतःकरणस्य प्रतिदिनं जनितक्षयशालित्वेऽपि तद्बीजवासनाशालिनोऽज्ञानस्य तत्त्वज्ञानपर्यंतं स्थिरस्य जीवोपाधितामभिसंधाय जीवस्य नित्यतामेकत्वाच्च व्यवहरंतीत्याह तत इति । आत्मनो जीवस्य एकरूपिणः एकं आधारसंख्यया एकत्वेन विवक्षितं रूपं वासनात्मक उपारिष्यसतथातस्य यद्वा वासनाधारेणाज्ञानेन एकेन रूपिण उपारिष्यतः २२७ यत इति । अंतःकरणस्थस्तत्तदंतःकरणेषु भिन्नतया प्रतीयमानोऽपि कारणेन बीजाधारेण तादात्म्यं सेवत एव ततो वासना नामाधारैकत्वेनैकतांगतानामुपाधित्वमभिसंधाय जीव एक उच्यते कार्योपाधिरयं जीव इति जीवलक्षणं वेदद्विरपीत्यर्थः २२८ अस्य जीवस्य मोक्षोऽपि स्थिरोपाधावज्ञाने स्थितानामज्ञानकर्मवास

नास्य सर्वात्मनानाशः सुपुसावपि विद्यते ॥ यतः संस्काररूपेण तद्वज्जागरेणैस्ति हि २२५ कारणात्मनि चैतस्मिन्नस्य तादात्म्यमिष्यते ॥ ततो भवति कार्ये स्मिन्तादात्म्यं नांतरीयकम् २२६ ततोतःकरणोत्पत्तौ नाशे वा नात्मनः कचित् ॥ उत्पत्तिनाशौ भवतः सर्वदैवैकरूपिणः २२७ यतोतः कारणस्थोऽपि जीवस्तत्कारणात्मकः ॥ एक एव ततो जीवो विद्वद्भिः परिपठ्यते २२८ अवस्थात्रयहेतूनां वासनानां यदाक्षयः ॥ अंतःकरणहेतूनां तदा जीवो विमुच्यते २२९ सत्यां भूमौ यथा मूलबीजनाशे तरुक्षयम् ॥ कश्चित्प्रयाति नैवान्ये वटाद्यास्त रवस्त्वमे २३० एवं मायास्थितो जीवः कश्चिदेव विमुच्यते ॥ यस्यांतःकरणस्यायं वासनानां परिक्षयः २३१ स्वप्ने यथा भवेद्बद्धो मुक्तश्चैकस्तथैव हि ॥ एक एव च जीवात्मविद्धो मुक्तश्च मायया २३२ यथा स्वप्ने बंधमुक्तीस्वप्नगतेन हि ॥ एवमात्मनि विज्ञाते बंधमुक्तीनकेऽपि २३३ सर्वगोपियथाकाशः प्रविशेद्विघटादिषु ॥ सर्वगोपितथात्मायं प्रविशेन्मन आदिषु २३४

नानामाश्रयनाशप्रयुक्तनाशादेव भवतीत्याह अवस्थात्रयेति । अवस्थात्रयस्य हेतवो निमित्तभूताः कर्मवासना अंतःकरणस्य वृत्तिज्ञानरूपस्य हेतवः संस्काराख्याज्ञानवासनास्तासां सर्वासंयदाश्रयस्य लक्षणे लक्षयः स्यात्तदामोक्ष इत्यर्थः २२९ वासनात्मकबीजानाशनाशाभ्यां बंधमोक्षव्यवस्थां दृष्टान्तेन स्फुटयति सत्पामिति द्वाभ्यां । दृष्टान्ते आश्रयनाशो वह्निसंसर्गोपरत्वादिना बोध्यः निगदव्यारूपातद्वयम् २३० । २३१ इयं व्यवस्थाप्य बंधनिद्रासुप्तानां दृष्टि मनुष्ये वनपरमार्थतः एक एव न जीवोऽस्ति जीवानां राक्षयः कुत इति सिद्धांतादिति दर्शयंस्तत्र स्वप्नव्यवहारं दृष्टान्तयति स्वप्न इति २३२ प्रबोधे तु वास्तवैक्यमादुर्भावात्कालापि व्यवस्थापेक्षेत्याह यथेति । स्वप्नगते स्वप्नप्रतीते २३३ एवं जीवस्य कल्पितोपाधयवच्छिन्नरूपेण परदेवतापाः सकाशाद्विशेषभाक्तेऽप्युपाधिविविक्तरूपेणैक्यमेवेति दर्शितम् अथ निरूपितविशेषभावलक्षणः प्रवेशः परिपूर्णस्यापि संभवतीति दृष्टान्तद्वयेनोपपादयन्नालोचनपूर्वकं प्रवेशत्रिवृत्करणयोः प्रतिपादकस्य वाक्यस्यार्थमाह सर्वगोपितिसप्तभिः । यथा घटादिदेशे पूर्वमपि सत आकाशस्य जायमानघटादिप्रयुक्तावच्छेदलक्षणः प्रवेशः प्रसिद्धस्तथा परमात्मनोऽपि मन आदिषु मनसः सात्त्विकांशरूपेण कारणेषु भूतेषु ईक्षणान् दिव्यवहारप्रयोजकः प्रवेशो बोध्य इत्यर्थः २३४

अथाहंकाराद्यवच्छिन्नविदाभासरूपेण पुनः प्रवेशे ह्यंतामाह यथेति । यथासुप्तपुरुषस्य जीवनव्यवहारान्यथानुपपत्त्या शरीरे सामान्यरूपेण प्रवेशांगीकारेऽपि जागरेण जाग्रदवस्थया अभिव्यक्ताहंकारावच्छिन्नरूपेण विशेषतः प्रवेशः स्वीक्रियते इत्यर्थः २३५ दाष्टीति क्रियोजयति तेजो बन्नेष्विति । सापरमात्मसंज्ञा देवता अक्षितपदक्ष्यमाणः कारमालोचनं कृतवती २३६ आलोचनमभिनेयति अनेनेति । अनेन साक्षदपरोक्षेण स्वात्मरूपेण स्वकीयशुद्धरूपेण कीदृशेन जीवस्थेन आध्यात्मिकसंबन्धेन जीवानुपविष्टेन जीवकल्पनाधिष्ठानभूतेनेति यावत् पुनः कीदृशेन अत्र विशेषतः एषु भूतेषु वर्तमानमहंकारादिविशेषं प्राप्य जीवरूपतः जीवभावं प्राप्तेन अधुना अस्यैव विवरणं सृष्टिमन्विति । इमास्तेजःप्रभृतिलक्षणा देवताः सूक्ष्मास्तेजःप्रभृतिभूतानां व्यक्तीः प्रविष्टाः संति अहं नाम रूपं चेत्येतद्वयं विविधं स्पष्टं च करवाणि कुर्यात् स्य नाम रूपयोः स्पष्टीकरणस्यायं वक्ष्यमाण उपायोऽपि मयानुसंधीयते इति द्वयोरर्थः अत्र जीवरूपानुप्रवेशं विना अहं मत्त्वाभिमानसाध्यस्तत्तज्जातीयव्यवहारः केवलेन परमात्मना दुष्कर इत्यतस्तदुक्तिः व्याकरणे कर्तृत्वं तु विश्वकर्तुः परमात्मन एव संज्ञाभूतिं कृप्तिस्तु त्रिवृत्कूर्त उपदेशादिति सूत्रादिति बोध्यम् २३७ । २३८ सचोपायस्त्रिवृत्करणरूप इत्याह तेजो बन्नात्मिकास्ति स इति । त्रिवृत्पदस्य त्रिष्टुब्धहिप्पवमानं भवतीत्यादिवैदिकप्रयोगेन वसंत्याकवस्तु प्रतिपादकत्वस्य दर्शनं द्वैदिक्या कांक्षा वैदिकेनैव पूर्यते इति न्यायानुकूला षण्कादशो

यथाज्ञानः पुरुषः प्रविष्टोऽपि कलेवरे ॥ विशेषतो जागरेण प्रवेशमधिगच्छति २३५ तेजो बन्नेषु तद्गत्सा प्रविष्टाऽपि च देवता ॥ जीवात्मना विशेषेण प्रवेशार्थमर्चितं यत् २३६ अनेन स्वात्मरूपेण जीवस्थेन विशेषतः ॥ अत्राधुना सृष्टिमनुप्रविष्टा जीवरूपतः ॥ तेजो बन्नात्मिकाः सर्वा इमास्ति स्रोऽपि देवताः २३७ विविधं च तथा स्पष्टं करवाण्यद्यप्यत्र ॥ नाम रूपं द्वयं चेतदुपायस्तस्य भाति मे २३८ तेजो बन्नात्मिकास्ति स्रोवर्तते याश्च देवताः ॥ एकैकं करवाण्येतानवधानवधापुनः २३९ तासु प्रविश्य चैवं हि स्यातां स्पष्टेऽपि ॥ नाम रूपे ततः सर्वजगदेतद्विष्यति ॥ इति संचित्य सा सर्वं स्वचितितमथाकरोत् २४० सृष्टिमेवं स्पष्टं त्राय त्रिवृत्करणरूपिणीम् ॥ प्रोच्य कारणरूपत्वं वक्तुं कार्यस्य सोऽवदत् ॥ उदाहरणरूपेण बन्धादीनां चतुष्टयम् २४१ सर्वं हि लोहितं रूपमग्रे वात्र निश्चितम् ॥ अपां शुक्लं तथा कृष्णं पृथिव्याः परिकीर्तितम् २४२ बन्धौ सूर्ये चंद्रमासि विद्युत्स्वपि यथा पृथक् ॥ रूपत्रयस्य करणादभ्यादिर्नोपलभ्यते २४३

क्तपंचीकरणन्यायेन त्रिवृत्करणमिदम् तथा हि प्रत्येकं भूतत्रयं त्रिस्त्रिं विभज्य सर्वेषां तृतीयां शांस्त्रेधा विभज्य सर्वत्र मेलयेत् इत्थं कृते परकीयभागद्वयं स्वस्वभागसप्तकंच मिद्वयति अविभक्ते प्रथमद्वितीयभागयोरपि तृतीयभागतुल्यत्वादिति अत्रानुकूलयुक्त्यंतरैकादशोक्तं स्मर्त्तव्यम् मूलान्वयस्तुतासु तिसृषु देवतासु प्रविश्य नाम रूपयोः स्पष्टीकरणाय प्रत्येकं नवधानवधा करवाणीत्येवं विचिंत्य सा परा देवता सर्वं चितितमकरोदिति २३९ । २४० चतुर्थी कंडिकां त्रिवृद्भावादाहरणमुखेनापवादपरामवतारयति सृष्टिमिति । उक्तविधं त्रिवृद्भावेन रूपिणीं दृश्यमानरूपां सृष्टिप्रध्यारोपभूतां प्रोच्य कथयित्वा यथा कार्यस्य कारणमात्रात्मताऽपवादभूता प्रतिपादिता भवेत्तथा बोधयितुं बन्धिसूर्यचंद्रविद्युद्रूपं चतुष्टयमुदाहरणत्वेन पिता पुत्रायावदित्यर्थः २४१ तत्र बन्धादीभूयस्त्वेन दृश्यमानं रक्तं रूपं तेजसः सप्तभागशालिनो बोध्यम् शुक्लकृष्णरूपे तु प्रातमध्ययोर्लेशतया वर्तमाने अवन्नयोरष्टमनवमभागशालिनो रेवेत्याह सर्वे हीति । सर्वेषां त्रयम् अग्रे स्तेजसः अत्रोदाहरणचतुष्टये २४२ इव भूतत्रयसमूदायरूपाणां बन्धादीनां भूतत्रयात्पृथक्करणात्मके विवेके क्रियमाणे बन्धादेर्बोधाद्भूतत्रयमेव सत्यतया विशिष्यत इत्याह बन्धाविति । रूपत्रयस्यैकं रूपत्रयाश्रयस्वभूतत्रयस्य पृथक्करणाद्व्यादिः सत्यत्वं मप्यगच्छतीत्यर्थः २४३

एवं जलीयभावे पुनर्थादिपुनराथिवेषु पूर्वतादिषु च भूतत्रयाशिविवेकेन मिथ्यात्वबोधमित्याह तथेति । स्पष्टम् २४४ तत्र हेतुमाह विकार इति ॥ मतो विकारो वन्त्यादिनाममात्रात्मकः वाच्यवार
भ्यत्वा निमित्तव्यवत्वात् तत्त्वं च वस्तुतोऽर्थनिरूपणायामभावात् ततः सिद्धात्कारणावधिकपृथक्त्वाभावाग्मिथ्येतिसंबन्धः फलितमाह तत इति ॥ विकारजातस्य कारणं भूतत्रयमेव ततो विकारजा
तापेक्षया सत्यमित्यर्थः २४५ इत्थं विकारत्वस्य मिथ्यात्वेन व्याप्तिमवधार्यते न लिगेन तेजः प्रभृतीनां कारणस्य संत एव परमार्थत्वं बोध्यमित्याह एवमिति । विकारस्य विभागलिगेन विकारतया
ज्ञातस्य यत्कारणं सद्दस्तुतदेव सत्यम् यत्त्वयत्रयंतन्न सत्यं कार्यत्वात् विकारत्वादित्यर्थः २४६ अत्रार्थे विद्वदनुभवः श्रुत्योपन्यस्तस्तं वर्णयति एवं ज्ञात्वेति । एवमुक्तविवेकविषया ज्ञात्वा अत्र कार
णतत्त्वे विद्वांसः कुशलाः केचित्पूर्वद्विजाहृत्यमाहुरित्यर्थः २४७ इत्थं कथमत आह अस्मदिति । अस्माकं विद्यावंशे भवः कोऽप्यविज्ञातं किंचिदपि वस्तु न वदिष्यति किंतु सर्वविज्ञातमेव वदिष्यति कार
णसत्यत्वस्य विज्ञानादित्यर्थः २४८ कारणविज्ञानस्य सर्वविज्ञातत्वं प्रयोजकतां स्फुटयति कारणाच्चेति । स्फुटम् २४९ इत्थं वदन्तेषां युक्तमेव सद्दिज्ञानेन विश्वतत्त्वस्य तैरपरोक्षीकृतत्वादित्याह

तथा विश्वमिदं सर्वं रूपत्रयविनिर्गमात् ॥ न लभ्यते पृथग्यस्मात्तस्मान्मिथ्येति कीर्त्यते २४४ विकारो नाम धेयात्मा कारणान्न पृथग्यतः ॥ वाच्यवारभ्यते यस्मा
द्वस्तुतो नैव विद्यते ॥ ततो रूपत्रयं सत्यं यद्विकारस्य कारणम् २४५ एवंप्रत्ययस्यास्य यद्विकारस्य कारणम् ॥ सत्यंतदेवनान्यत्स्यात्कार्यरूपं त्रयं हियत्
२४६ एवंप्रत्ययविद्वांसः पुराहर्षमुपागताः ॥ आहुरेवं हि मिलिताः कचित्ते द्विजसत्तमाः २४७ अस्मत्कुलेन कोऽप्यत्र जानन्कारणसत्यताम् ॥ कार्यस्यासत्यतां
तद्वदविज्ञातं वदिष्यति २४८ कारणान्न पृथग्यस्मात्कार्यं किंचिन्न विद्यते ॥ ततः कारणविज्ञानात्सर्वः सर्वज्ञातं वजेत् २४९ एते रूपत्रयं यस्माज्ज्ञातवं तो मुनी
श्वराः ॥ तेजो बन्नस्य तस्यापि कारणं यत्सद्वयम् २५० एवमुक्त्वा पुनः प्राहत नयं स्नेह संयुतः ॥ तद्धेतुत्वं विवक्षुः सन्मनसो वै स आरुणिः २५१ अदनीयं हि नि
खिलं तेजो बन्नात्मकं यतः ॥ अशितं च तथा पीतं ततः सर्वं त्रिधा भवेत् ॥ शरीरे सर्वं जंतूनामन्नपानानुसेविनाम् २५२ वाक्प्राणो मन इत्येतत्सूक्ष्मं कार्यमुदीरितम् ॥
मज्जारक्तं तथा मांसं मध्यमं च प्रकीर्तितम् २५३ अस्थि मूत्रं पुरीषं च स्थूलं स्यात्कमतस्तत्र ॥ तेजो बन्नत्रयस्यापि सूक्ष्मादिपरिभेदतः २५४ तेजो मयी हि वा
गुक्ता ह्यममयो वायुरेव च ॥ अन्नात्मकं मनस्तद्वदिति पुत्रः प्रयत्नवान् ॥ प्रपद्य च पुनश्चोद्यम करोति परं प्रति २५५

एते इति २५० एवं वाच्यप्रपंचस्य भौतिकतानिरूपणेऽप्याध्यात्मिकप्रपंचस्य स्थूलसूक्ष्मशरीरलक्षणस्य कथं भौतिकतेति मंदं दशकावारणापमनः प्रभृतीनां भौतिकतां सप्तमं कंडिकांतं ग्रंथेन श्रुत्या वाणितां विशद
यति एवमुक्तेत्येकत्रिंशत्तत्त्वैः । आरुणिर्बालक एव तद्वाच्यप्रपंचस्य भौतिकत्वमुक्त्वा धमनसो मनः प्रभृतेराभ्यंतरप्रपंचस्य यद्धेतुत्वं भूतानां तद्वारात्रक्षणश्रुतद्विवक्षुर्वक्तुमिच्छन्निदं वक्ष्यमाणमर्थं
प्राहेत्यर्थः २५१ अदनीयमिति । त्रिवृत्कृतभूतात्मकं बाह्यद्वयमजोदकार्यं भक्षितं पीतं वासजाठराग्निसंपर्केण त्रिधा पृथिव्यग्नेजोरूपे विभक्तं भवति इति वृत्तं सर्वेषामन्नादिसेविनां शरीरेषु सप्तमित्य
र्थः २५२ वागिति । एवं त्रिधा विभक्तस्याशितादेर्यस्तेजसो भागः सोपित्रिधा भवति सूक्ष्ममध्यमस्थूलरूपेस्तत्र सूक्ष्मो भागो वायुपेण परिणमते मध्यो मज्जारूपेण स्थूलोऽस्थिरूपेण जलोपभागस्य
सूक्ष्मायात्मना त्रिधा भूतस्य प्राणो रक्तं मूत्रं चैति यथाक्रमं परिणामः पार्थिवस्य तु मूत्रमांसं पुरीषं च परिणाम इति द्वयोरर्थः २५३ । २५४ षष्ठकंडिकोक्तोदयिहृष्टांतोपांशं कावारयितुमुक्तस्तामाह
तेजो मयीति त्रिभिः । वाक्प्राणमनांसियथाक्रमं तेजो बन्नानां कार्याणीति प्रपद्य श्रुत्वा प्रयत्नवान् सोऽसाहं पुत्रश्चोद्यमं श्रमकरोदिति २५५

ટો. અ

१२

॥ १२ ॥

पितृभक्षाममानसंस्वादीणमनसंक्रादीन्पठित्तुदमेवचनियक्तवान् ।

एवमुक्तइति । सन्धेतकेतुः पक्षमात्रपंचदशदिनाभ्यस्यमर्जयत्युक्तवान् ततः पितुरतिक्रमागात् २६८ ऋचइति । पितातंशुक्लाममानसंशुक्लाणिमनसंक्रादीन्पठितुं तदर्थे ऋचनिपुक्तवान् सोयमुतोपिचितयस्तत्रधीतमपिकिंचित्रपतिपेदेनसंस्मारदुर्मधादुर्बुद्धिर्यथानस्मरतितथेतिद्वयोरर्थः २६९ । २७० पितरमिति । ततोयिस्मृतेरेवहेतोराक्रोशेनग्लान्यासहितोऽयंयुतःपितरमिदंमाह इदंकिं हेताततानिक्रगादीनिममनभांतिज्ञाननारोहंति यत्पुरासुशिक्षितमधीतं दृष्टं सदः सुमानितमभवत्तन्निष्फलं जातं पथाबहुभृशमाराधितोमंत्रः पुंसोभाग्यक्षयेनिष्फलोभवतितदितिद्वयोरर्थः २७१ । २७२ एवमुक्तइति । अशानभुंक्च २७३ अधुनाविज्ञानसामर्थ्याभावेदृष्टांतमाह महतइतित्रिभिः । यथामहतोप्यग्नेरधनक्षयेसतिखद्योतमात्रोऽगारकणः शिष्यतेतेन खद्योतमात्रावक्षेपेणाग्निनामहाकाष्ठचयदाहादिरूपकार्यं किंचिदपिनजायतेतथातवमनः पंचदशदिनाभोजनेनैककलारूपेणावशिष्टं सत् किंचिदप्यधिगंतुं स्मर्तुं न शक्तं तस्माद्भोजनेनोपचितमानसोभूत्वामसमीपमागच्छेतित्रयाणामर्थः २७४ । २७५ । २७६ इत्युक्तइति । तेनपित्रा २७७ पितेति । एतावताऽन्नाभावेमनसोभावइत्येवंविधव्यतिरेकं ज्ञातवंतमपिसुतंप्रतिबन्दिदृष्टांतेनैवा

एवमुक्तेततः सोपिपक्षमात्रं व्यवर्जयत् ॥ अन्नपक्षांत आगत्य पितुस्तस्थौ समीपतः २६८ ऋचोयजूंषिसामानिसार्थानिवदपुत्रक ॥ एवं पितातंतनयं प्राह स्वस्य समीपगम् २६९ शुक्लाममानसं सोयं न किंचिच्चिंतयन्नपि ॥ प्रतिपेदेप्यधीतं यदुर्मधाहियथा तथा २७० पितरंतत एवायं प्राहाक्रोशेन संयुतम् ॥ न तानि भांतियदृष्टं ननु तात सुशिक्षितम् २७१ भाग्यक्षये यथा पुंसो मंत्र आराधितो बहु ॥ तद्वच्च निष्फलं जातमधीतं मे पुरा भवत् २७२ एवमुक्तः पिता प्राह सुतं शुक्लाममानसम् ॥ अशानतत एवैतत्सर्वज्ञास्यसिसुव्रत २७३ महतो ज्वलतो बन्धे र्यथेधनपरिक्षये ॥ खद्योतसदृशो गारः कश्चिदेवावशिष्यते २७४ न तेन पूर्ववत् कार्यं महाकाष्ठचयस्य हि ॥ दाहादि जायते किंचिद्यथा तद्वत्वापि हि २७५ कलामात्रं स्थितं चेतः किंचिन्नैवाधिगच्छति ॥ अन्नेन रहितं तस्माद्बुद्ध्या मामेहि पुत्रक २७६ इत्युक्ते भोजनं कृत्वा पूर्ववत् पितरं पुनः ॥ आगातेनाथ संपृष्टं सर्वमेषोभ्यभाषत २७७ पिता पुनस्तथा हेदं व्यतिरेकावधारिणम् ॥ अन्वयप्रतिपत्त्यर्थं बन्दिदृष्टांततः पुनः २७८ खद्योतसदृशो गारश्चितः शुष्कैस्तृणैर्यथा ॥ शनैः शनैर्दहेत् सर्वं शुष्कमाद्र्द्रं च संचयम् ॥ महान्तमपि काष्ठानामाधिक्यं प्राप्य दाह्यतः २७९ एवं ते मानसं शिष्टं कलामात्रमभूत्पुरा ॥ आहारग्रहणाद्धीदं सर्वज्ञं पुनरप्यभूत् २८० अन्नात्मकं मनस्तेन भवताप्यवधारितम् ॥ अम्मयश्च तथा प्राणस्तथा तेजो मयी च वाक् २८१ एवं विज्ञातं तत्त्वार्थं वाक्प्राणमनसामपि ॥ पुन्रपुनः पिता प्राह स्वात्मनो बोधसिद्धये २८२

नवम्यस्य बोधनाय पिता पुनरिदमहेत्यर्थः २७८ खद्योतेति । यथा सुश्मोऽप्यंगारः शुष्कतृणैश्चितः संयोजितः सन् शनैः शनैर्दाह्यतो दाह्यभोगप्रयुक्तमाधिक्यं प्राप्य महांतमपि काष्ठानां संचयं सर्वं शुष्कमाद्र्द्रं वा दहेदित्यर्थः २७९ एवमिति । एवं ते मनसोऽप्याहारेणोपचितस्य सर्ववेदनशक्तिः प्रादुरभूदित्यर्थः २८० फलितमाह अन्नात्मकमिति । स्पष्टम् २८१ एतावता द्वितीयलक्षणस्तत्पदार्थः शोधितोऽथ तस्य प्रत्यक्षलक्षणत्वं पदार्थतां बोधयितुं मुहालकइत्यादेः श्रुतिग्रंथस्य प्रवृत्तिः तच्चात्मनः प्रत्यक्षं वेदांतेषु त्रेधा बोध्यते चिदाभासबिंबत्वेन रेहाधिष्ठानत्वेन ईदियवर्गाधिष्ठानत्वेन चेति तत्र प्रथमप्रकारं श्रुत्या शकुनिदृष्टांतोऽप्यस्तं विशदयति एवमित्यादिभिर्विशिष्टैश्चोक्तैः । एवमुक्तविधया विज्ञातं तत्त्वभूतस्तत्पदार्थावच्छेदकभूतार्थो विधोपादानताप्रयुक्ता द्वितीयलक्षणो येन स तथा संपुत्रं प्रति स्वात्मनस्तत्पदार्थस्य तस्य बोधः शुद्धिस्तदर्थं पिता उद्दालकः पुनराहेत्यर्थः २८२

तत्रचित्प्रतिबिंबाधारतया मनसः प्राधान्यं दर्शयति यदन्नमयमिति । यन्मनःपूर्वमन्नमयत्वेनोक्तस्तस्य मनस एव विलासभूतं सर्वविश्वबोधं येन हेतुना मनसि सति पुमानात्मा पुनः पुनर्मोहकार्या विचारार्थं विपर्यययातीत्यर्थः । यदि मनो न स्यात्तर्हि कुतस्तत्र प्रतिबिंबलक्षणं मोहत्रजेतुतदभावे रागाभावात्कथंचनसंसेरदतो विश्वनिर्वाहकं मनः प्रधानमिति भावः २८३ अस्थमनसोपि बंधनमुपादानं यावद्वैतस्थानं किंमत आह देह इति । प्रथम आद्यो देहः कारणाख्योऽस्य मनसस्तथेत्यर्थः तद्विशदयितुं देहस्य त्रैविध्यं संहारक्रमेणाह सत्रियेति । सदेहस्त्रिधा तत्र स्थूलश्रमः सूक्ष्मो मध्यः परः कारणत्वेन सर्वोत्कृष्टः प्रथम इत्यर्थः २८४ तत्र परदेहवर्णयति कारणमिति द्वाभ्यां । यदि दमज्ञानं तत्कारणं शरीरमुक्तं तस्य परत्वं चैकत्वेन सर्वसाधारणत्वात् सर्वदुःखबीजत्वाच्चेत्यर्थः २८५ तच्च सुखमहमस्वाप्सनां किंचिदवेदिषमिति सुप्तोत्थितपरामर्शानुमितेन सर्वानुभवेन सिद्धमित्याह सुषुप्ताविति । सद्भावरूपमानंदमानंदकारवृत्तिशालिविशेषज्ञाते स्तिरोभावात् सर्वदुःखहीनचेत्यर्थः २८६ मध्यं शरीरवर्णयति तस्मादिति । तस्मादुक्तलूपाज्ञानविशिष्टादात्मनः सूक्ष्माणि भूतानि भौतिकानि मनः प्रभृतीनि च जायंते यत्समष्ट्यभिमानो हिरण्यगर्भ इत्युच्यते अथात्मं तु मन इत्येवोक्तं मनः प्राधान्यप्रयुक्तैजसनामकं प्रोक्तमिति यावत् तद्भूतभौतिकस्थूलंतुसमष्टिरूपेण विराड्भवतीत्यर्थः २८७ स्थूलव्यष्टीनां विश्वसंज्ञाप्रयोजकतां सूक्ष्मज्जागरणहेतुतामाह

यदन्नमयमुक्तं ते मनस्तस्य विजृम्भणम् ॥ तेजो ब्रह्मात्मकं विश्वं येनो मुह्यते पुमान् २८३ देहोऽस्य प्रथमः प्रोक्तो बंधनं सत्रिधा स्मृतः ॥ स्थूलः सूक्ष्मः परश्चेतिकारणात्मा य ईरितः २८४ कारणं नाम संप्रोक्तमज्ञानं सर्वदेहिनाम् ॥ साधारणं शरीरं यत्सर्वदुःखौघकारणम् २८५ सुषुप्तौ यत्सदानंदं सर्वैरेवानुभूयते ॥ सर्वदुःखविहीनं तद्विशेषपरिवर्जनात् २८६ तस्मात्संजायते सूक्ष्मं समग्रं भूतभौतिकम् ॥ हिरण्यगर्भो भगवानधिदैवयदुच्यते ॥ अध्यात्मं मन इत्युक्तं स्थूलंतु तद्विराट् स्मृतम् २८७ प्राप्तिस्विकंतु यत्प्रोक्तं सर्वेषामिह देहिनाम् ॥ अत्र जागरणावस्था शरीरे परिकीर्तिता २८८ सूक्ष्मे तु कथिता स्वप्नावस्था तां त्वं निशामय ॥ सापि प्रोक्ता द्विधा सद्भिः स स्वप्ना स्वप्नवर्जिता ॥ द्वितीया सुप्तिरित्युक्ता दुःखं यत्र लयं व्रजेत् २८९ आनंदात्मनि निर्द्वंद्वे सर्वभेदविजिते ॥ स्वस्मिन्नेष लयं याति तदा जीवो यतस्ततः २९० स्वपितीति वदं त्येनामवस्थानामतो द्विजाः ॥ अपरेऽकारलोपेन नामोक्तं परमात्मनः २९१

प्राप्तिस्विकमिति । प्रतिस्वर्भवप्रतिदृष्टारं स्फुटभेदमिति यावत् तादृशं यत्सर्वजातीयं स्थूलशरीरं तज्जागरणावस्थायाः स्थानमित्यर्थः २८८ सूक्ष्मेति । सूक्ष्मेशरीरे तु स्वप्नावस्थायाः स्थानं साप्याश्रयस्थांतः करणस्याभिष्यक्तत्वं संस्कारावस्थत्वं लक्षणभेदेन द्विधा तत्राद्या स्वप्नसंज्ञं येषं प्रसिद्धा अंत्यातु पुप्तिरित्युक्तैः २८९ एवमवतारितायाः सुप्तेः प्रकृतोपयोगं दर्शयन् सर्वदुःखाभावे हेतुमाह आनंदात्मनीति । यतस्तदा सुप्तिकाले अयं जीवः प्रतिबिंबरूपः स्वस्मिन्स्वकीये विबभूते परमार्थस्वरूपे लयं याति दर्पणस्थानीयस्य मनसो लयात् ततो दुःखं लयं व्रजेदिति पूर्वणसंबंधः विबस्वरूपस्य सदैव योग्यता सूचनायानंदात्मनीत्यादीनि विशेषणानि निर्द्वंद्वत्वं पूर्वादिभिराहितं तत्र हेतुः सर्वभेदराहित्यमिति २९० स्वपितीति । एनामवस्थानां लौकिकाः स्वपितीति तद्वत्पदेन वदति अपरे तत्त्वविदो द्विजास्तु इति वदतीत्यनुपगमः इति किं इदं स्वपितीत्याकारकं परमात्मन एव नामोक्तं भवति परोक्षमिहा वदितुं देवा इति श्रौतन्यायसंज्ञाया विहितोऽकारयोर्लोपस्तिन अप्रभावः लोपपदेन च शिष्टेन नाशः संख्यामध्यद्वेन च विपरिणामो लक्ष्यमाप्रोच्यते तथा च पूर्वश्लोकोक्तरीत्या च ये स्वापीतेति परमात्मना त्रिस्वपदगतस्याकारस्य लोपेन पररूपा लयना

अत्रसुप्तिवर्णनादिवभूतात्मनःस्वरूपोपलक्षणायनमुत्पत्तिमत्त्ववर्णनाय कूटस्थेतरपरिणामरूपावस्थानादुर्वचत्वात् कस्यतर्ह्ययमवस्थेति चेत्संस्कारारूपपरिणामिनो मनस एवेति दर्शयैस्तस्य सर्वोप-
स्थाभागतत्वाद् मनस इति । सासुप्तिरपि मनस एव विकारः परिणामो यत इदं मनः स्वप्रजागरणयोर्दशदिशः प्रतिभावनेन श्राम्यतीत्यर्थः तथा च यत्र मनसि भ्रमणं स्रग्मादिरूपं तत्रैव श्रमकापेभूत-
लयरूपासुप्तिर्युक्तेति भावः २९२ अत्रार्थश्रुत्योपपत्तेश्च कुनिदृष्टान्तं विज्ञेयमिति ग्रासार्थमिति द्वाभ्यां । यथापंजरे सूत्रेण केनचिद्बद्धः शकुनिर्भक्षकामः पंजरांतर्देशे एव पक्ष्मचालनेनोड्डीयमानो
ग्रासस्य भक्ष्यस्य लाभेऽलाभे वापदाश्रांतो भवेति तदापंजरे तर्मध्ये उपगम्य पादभ्यां संस्थानं प्राप्य पूर्वेण भ्रमकालिकेन दुःखेन विहीनोऽतिनिश्चलश्च सन् लीन इव भवतीति द्वयोरर्थः २९३ । २९४ दाष्टीतिके
योजयति एवमिति । एवं शकुनिवदिदं मनोपि कर्मरूपेण सूत्रेण संघातलक्षणे पंजरे हृदयदेशे संबद्धं बद्धपादरागरूपक्षुधाप्रसूते दुःखैः संतप्तं सत् स्वप्रादौ भ्रमति तच्च श्रांतं सत् कर्मरूपसूत्रस्य क्षये बंधस्थाने
तर्ह्येदेशे सुप्तिं श्रमापनपनाययातीत्यर्थः २९५ तदानीं मनः कारणेलीयते तद्गतं प्रतिबिंबं तु बिंबे परमात्मनीत्याह प्राणोपाधिरिति । प्राणपदेन स्वार्थसंबद्धं सौ पुंसं कारणाज्ञानं लक्ष्यते तदुपहितमा-
त्मानसश्चाश्रयोरूपस्थानं कीदृशस्य मनसः विलीनो वशंगतः करणप्राप्तो यस्य तत्तथा तस्य हृदियसहितस्येति यावत् २९६ कारणोपाधिभिन्नस्य मनो निरूपिताश्रयतायामयोग्यतामाह अ

मनसः सापि विज्ञेया विकारो दुःखदायिनः ॥ स्वप्ने जागरणे नित्यं मनो धावति दश २९२ ग्रासार्थं शकुनिर्यद्वदुःखमेति निरंतरम् ॥ बद्धो दृढेन सूत्रेण पंजरे केनचि-
त्सदा ॥ अप्राप्य प्राप्य वा ग्रासं श्रमेण महता युतः २९३ पंजरे पुनरेवैष उपगम्याति निश्चलः ॥ पूर्वदुःखविहीनः सन्नास्ते लीन इवाततः २९४ एवं दुःखत्र-
येणैतत्संतप्तमानसं सदा ॥ कर्मसूत्रेण संबद्धं स्वप्नं जागरणं व्रजेत् ॥ कर्मक्षये प्रयात्यंता सुप्तिं श्रमविनाशिनीम् २९५ प्राणोपाधिः सदा देव आनंदात्मा महेश्वरः ॥
विलीनकरणग्रामस्याश्रयो मनसो मतः २९६ अन्यदा यतनं तस्य प्रबद्धस्येव पक्षिणः ॥ न विद्यते यतस्तस्मात्प्रचयातीदमेव हि २९७ आत्मनो व्यतिरिक्तं य-
त्सदसदस्तु विद्यते ॥ कार्यतन्मनसः केन भवेत्स्याश्रयोऽपरम् २९८ मनो विलीयते यत्र प्राणात्मनि महेश्वरे ॥ सदैवैतत्तु विज्ञेयं तेजो ब्रह्मादिकारणम् २९९
संस्कारशेषमत्रैतलीनमुत्पद्यते पुनः ॥ न मुक्तौ कारणाभावाद्देदोयंतत एतयोः ३०० एकतामनसो नास्ति यस्मात्सर्वशरीरिणाम् ॥ अभेदेऽप्यात्मनस्तेन व्यव-
स्थासु स्थिता भवेत् ३०१

न्यदिति । यतः पंजरबद्धपक्षिसमस्य मनसस्तस्मात्प्राणोपाधिकादात्मनः सकाशादप्यद्विजमापतनं न विद्यते अत इदं प्राणोपाधिकभिन्नं वस्तु जातं सुप्तौ न याति नाश्रयतया लंबते इत्यर्थः २९७ तत्र
हेतुतया अन्यपदार्थस्य कार्यत्वेन तदानीमसत्त्वमाह आत्मन इति । यदात्मनो व्यतिरिक्तं तत्सर्वमनस सकाशादपरंपश्चाद्विभवति तत्कार्यत्वात् तस्य मनस आश्रयः कथं स्यादित्यर्थः २९८
यानितस्य प्रकृतोपयोगमाह मन इति । सप्रतिबिंबमनो विलयस्थानत्वेन प्रकृतस्य सद्गुणः सर्वांतरत्वं विशेषमिति त्वर्थः २९९ सुप्तोपरमात्मलाभे पुनः संसारः कथमित्याशंकां सुप्तिमुत्पद्यो-
शेषप्रदर्शनेन परिहरति संस्कारेति । अत्र सुप्तोपरमनः संस्कारशेषे लीयते इतः पुनरुत्पद्यते मुक्तौ तु पुनर्नोत्पद्यते कारणस्य संस्काराधारस्याज्ञानस्याभावाज्ज्ञानाग्निना दाहात् एतयोः सुप्तिमुत्पद्यो-
रंधेदो विशेष इत्यर्थः ३०० अस्मिन्नेकात्मवदेवं धर्मो ह्यदिव्यवस्थाया अपि नानुपपत्तिः कल्पितानां मनोरूपोपाधीनां भेदेन सर्वसामंजस्य स्यादित्याह एकतेति । सर्वशरीरिणामात्मन ए-
वपि सति यस्मात्स एव एकता नास्ति तेन मनसामनेकत्वेन व्यवस्थासु खीदुःखी बद्धो मुक्त इत्यादिरूपा सुस्थितास्य गुणपञ्चाभावेदित्यर्थः ३०१

उक्तविचारमुपसंहरन् देहसंघाताधिष्ठानत्वेन सद्वस्तुन आंतरत्वप्रशनायादिना मोषस्यासमुखेन श्रुत्यादर्शितं निरूपयति एवं सुप्तिरिति द्वादशभिः । यथेयं सुप्तिर्मुख्यपेक्षया किंचिन्मूनामनोद्वारेणा नंदात्मसंनद्धाचसम्पत्तिव्यवप्रतिविद्यैक्यबोधरूपफलशालित्वेन निरूपिता एवं विद्यान्यापि स्वप्रजागरणरूपा अवस्था अस्तिसापिततुल्यफलशालिता बोधेत्यर्थः ३०२ अशनायेति । यत्र ययोः स्थूलसूक्ष्मदेहाभिमानशालिन्योर्जागरणव्यवस्थयोरयं मानं दात्मा पुमान्निर्मापि सकलनामहीनोऽप्यशनायेत्याकारकमुदयेत्याकारकं च नामावाप्नोति पूर्वोक्तस्वपित्तिनामवदित्यर्थः ३०३ अनयोर्नामनोरात्मनिसंबन्धे प्राणउपाधिरित्याह आत्मन इति । अत्र संघाते दृश्यमाना भूधातृपाचात्मनः अद्वासाक्षान्नविद्यते किंतु प्राणस्यैव ते विद्येते यस्मात्स प्राण उदरंगते अन्नादिकेन यतिनाडीद्वारा सर्वांगिषु न्यापयति देहस्यांतस्तत्त्वात् न्यासत्वात् तत्तस्माद्द्वयोरशनोदकयोर्नायक इत्याख्यायते अतोऽशनाय इति उदकनाय इत्याकारकं नाम द्वयं निपातितं अशनाया उदयेत्याकारकं स प्राणस्य मु ख्यं नाम भवति प्राणद्वारा चात्मनो भवतीति द्वयोरर्थः ३०४ । ३०५ अशनायापदेकं मसाधनमशनपदमिति सूचयन् प्राणस्यात्मपेक्षया मुख्यनामकत्वेऽप्येतज्जोरापेक्षया गौणनामकत्वमेव दर्शयितुम स्तेजसोस्तेनामनीमुख्ये इत्याह अशनस्येति । अशनस्यैर्मन्त्रमुत्पत्त्याऽशितस्य भक्षितस्य यन्नयनंतस्य कर्तृणि कारकाणि उदकानि भवंति द्रावकत्वात् पीतस्य द्रवस्य यन्नयनंतस्य कर्तृतेजो भवति ते

एवंसुप्तिरियमुक्तेःसमीपस्थासमीरिता ॥ अवस्थान्यापिमनसाकृताऽनंदात्मनोस्तिहि ३०२ अशनायेतियत्रायमुदन्येतिचतद्वयम् ॥ नामावाप्नोतिनिर्नामा
स्वपितीतियथापुमान् ३०३ आत्मनोनक्षुधानापिपिपासाऽद्वात्रविद्यते ॥ किंतुषाणस्यसप्राणोनयेदन्नोदकेकाचित् ३०४ देहस्यांतस्ततोयस्मात्रायकस्तद्व
योरपि ॥ तस्यैतन्नामभिज्ञेयंतद्वाराचात्मनोभवेत् ३०५ अशनस्यात्रकर्तृणिनयनस्योदकानिहि ॥ तेजःपीतस्यतेनैतच्छब्देतेकीर्तितेउभे ३०६ गवाश्वनाय
कायद्रतद्रदेतद्वयंस्मृतम् ॥ अशनायेतिसंप्रोक्ताआपस्तेजःसमीरितम् ॥ उदन्येतिचतद्वारानंदात्मापितथेर्यते ३०७ शरीरंप्रथमंकार्यस्थूलमुक्तंमनीषिभिः ॥
अन्नंद्वितीयंभूमिश्चतृतीयंपरिकीर्तितम् ॥ आपश्चतुर्थंतेजश्चपंचमंपरिकीर्तितम् ८ सदुक्तंतेजसोमूलमपांतेजस्तथेरितम् ॥ आपोभूमेश्चभूमूलमन्नस्यापिप्रकी
र्तिता ॥ अन्नंदेहस्यमूलंस्यात्सर्वक्लेशकरस्यहि ३०९ देहाद्याअंकुराःप्रोक्तामूलान्यन्नादयोपिच ॥ सदंताःसत्तुनिर्मूलंज्ञातंत्वंकुरुलिङ्गतः ३१० सर्वेषामपिभूता
नांपौतिकानांचतत्स्मृतम् ॥ उत्पत्तिस्थितिनाशानहितुस्तैस्तुविवर्जितम् ३११

नप्रवृत्तिनिमित्तेन उभे अक्षेजसी एतच्छब्दे उक्तनामके बोधे इत्यर्थः ३०६ एतच्छ्रौतहृष्टान्तेन स्फुटयति गवाभ्येति । यथालोके गवांनेतारोगोनाया इति कर्मण्यन्तनाम्नोध्यन्ते अश्वनेतारस्तु अश्वनाया इति तथा आप उक्तविधेन अज्ञनायेति नाम्ना प्रोक्ता द्रावकत्वात् तथा तेजस्तु उदन्वयेत्युक्तं शोषकत्वात् तद्वारा अक्षेजो निरूपितपरंपरया त्वात्मापितदध्यासेन तथा उक्तनामके ईर्यते इत्यर्थः ३०७ आभ्यां नामभ्यां देहस्य भौतिकत्वमिति सूचनद्वारा सतः सर्वांतरत्वं यथा बोधितं तथा दर्शयितुं कार्यकारणपरम्परां वर्णयति शरीरमिति द्वाभ्यां । प्रथमादिशब्दाज्ञानक्रमापेक्षया तथा च शरीरस्य कार्यत्वं प्रथमं बुद्धावरोहणीयं ततस्तत्कारणस्यान्नस्य ततस्तद्धेतोः पृथिव्यास्ततोऽपांततस्तेजस इत्यर्थः ३०८ सदुक्तमिति । तस्य पंचमकार्यस्य तेजसो मूलकारणं तु सदस्तु प्रोक्तं तेजस्तु जलस्य जलं भूमेर्भूमिरन्नस्यान्नं तु जले तेजोभ्यां परिणामं नीतं देहस्य मूलमित्यर्थः ३०९ उक्तपरंपरायाः फलमाह देहाया इति । देहादिरूपाविकारा अं कुरत्वेनोक्ताः श्रौतशुंगपदेनेति शेषः अन्नादयः सत्पर्यंताः पदार्थास्तु पृथक्त्वेन प्रोक्ताः एवं सति यथालोके अं कुरत्पल्लवेन मूलमनुमीयते तथा देहादिलिङ्गेन तत्कारणमन्विच्छन् सदस्तु निर्वृलं कारणपरंपरापर्यवसानभूमिभूतं जानीहीत्यर्थः १० एवं विश्वोपादानत्वेन सत्पर्यवसानं लिङ्गमिदं वीक्ष्यति सर्वव्यापिमिति । सर्वव्याप्यत्वेन तत्त्वेन मूलमिति स्थितिरेव त्वेनायतनमित्येतत्पृष्ठे तत्त्वसदस्तु श्रुतावक्तुं कीदृशं स्वयन्ते मूलादिभिर्विजितमित्यर्थः ३११

उक्तनमस्यासुप्तिपासापलक्षितस्य स्वमादिका लिकसंसारस्य भौकत्वमदर्शनद्वारा पितवति रत्नबोतिनमि ति दर्शयति । एवं जागरण इति । स्पष्टम् ३१२ अथ मरणावस्थायां मिदियवर्गो
धिष्ठानत्वेनान्तरत्वं सूचनपूर्वकं महावाक्यमथमपर्यायस्यार्थमाह स्वप्रवृत्तिप्रयोदशभिः । पूर्वोक्तावस्थात्रयचारी जीवो नानाशरीराणि गृहीत्वा गृहीत्वा त्यजति ३१३ कथं त्यजतीत्यपेक्षायामाह
मुमुर्षोरिति । मुमुर्षोः संनिहितमरणस्य अनुत्पत्तः स्वदुष्कृतस्मरणेन पश्चात्तापं कुर्वतो भूमिपाताद्युपलक्षितस्य च जंतोरितरेन्द्रियैः सहितस्य वागिन्द्रियस्य वृत्तिः कार्यक्षमत्वं मनसि लीयते व्यापारे सत्त्वपिवा
व्यापारः शाम्यतीति यावत् एतं मनसो वृत्तिः प्राणव्यापारेति प्रत्येव शांभ्यतीति त्रयाणामर्थः ३१४ । ३१५ । ३१६ सापितीति । सा प्राणवृत्तिरपि तेजःपदलक्षिते सूक्ष्मभूतपंचकवेष्टिते जीवे ब्रज
तितत्परतंत्रतया तिष्ठतीति यावत् तज्जीवरूपमपि सहभूतैः सुषुप्तिवत्संस्कारशेषमाधोपाधोसति आनंदरूपे पातिलीयते इत्यर्थः अत्र वागादिपदानां वृत्त्याद्यर्थेषु लक्षणायां मूलभूता उपपत्तयस्तु शरीरकचतुर्थ
तृतीयपादे दृष्टव्याः संस्कारैरित्याद्युत्तरान्वयि ३१७ अतीतग्रंथे शोयितं पदार्थद्वयं स्मारयन् महावाक्यार्थं विशदयति सुषुप्तावित्यादिना । शरीरिणः शरीरत्रयाभिमानवतः पुप्तिमृतिकालयोः
संस्कारमात्रात्मबंधशालिनश्च जीवस्य लयकारणलयस्थानं अयं जीवो यदात्मको यदूपः यदेव जीवरूपेणोपाधिष्वनुप्रविष्टमिति यावत् यच्च सद्रूपेण तेजःप्रभृतेर्जगतः कारणमुक्तं एतत्सदे

एवं जागरणे स्वप्ने सुप्तिपासातुरः सदा ॥ प्राणाद्युपाधिको जीवो दुःखमायातिनित्यशः १२ स्वप्ने जागरणे सुप्तावेक एवातिसंचरन् ॥ ग्राहं ग्राहं शरीराणि विमुंचति विमोहि
तः १३ मुमुर्षोरस्य जीवस्य बहुशोप्यनुत्पद्यतः ॥ भूमावत्र शयानस्य कठिनायांसदुःखितम् १४ बांधवैः परितो तस्य हिक्काश्वासाकुलस्य च ॥ प्रसारितोर्ध्वनेत्रस्य
लालालीढाननस्य च ३१५ इन्द्रियैर्नवभिः सार्द्धं वागृत्तिर्मनसि ब्रजेत् ॥ मनो वृत्तिस्ततो याति प्राणवृत्तौ क्रियात्मनि ३१६ सापितेजसि जीवाख्ये सूक्ष्मे स्मिन् भूतपंच
के ॥ आनंदात्मनितयाति जीवरूपं सभूतकम् ॥ संस्कारशेषं संस्कारैर्बद्धस्यात्र शरीरिणः ३१७ सुषुप्तौ च मृतौ यजु जीवस्य लयकारणम् ॥ यदात्मकश्च जीवो यं
च्च संस्कारं स्मृतम् ३१८ स एष श्वेतकेतो त आत्मा सोम्य मयोरितः ॥ सूक्ष्मात्सूक्ष्मतमो नित्यं महीयान् महतोपि च ३१९ एतदात्म्यमिदं सर्वं तेजो ब्रह्मात्मकं जगत् ॥
रज्जुरुूपं यथा सर्वसर्पधारादिरज्जुगम् ३२० एतदेवात्मरूपं त्वमसि देहादिकंचन ॥ बुद्धिसाक्षितया यदु नित्यं तत्र प्रतीयते ३२१ आनंदात्मस्वयं ज्योतिर्जडवर्ग
स्य भासकम् ॥ न भर्तानापि भोक्ता त्वं न प्रमाता च कर्हिचित् ३२२ आदेशो यं मया प्रोक्त उपदेशः प्रियायते ॥ यादृशो हि भवान्स्तब्धस्तादृग्गर्वाधिकाय हि ३२३

यदेतत्केतो तव आत्मा मयोच्यते यः सूक्ष्मात्सूक्ष्मो महतो महत्त्वेन प्रसिद्धादपि कालादेर्महानिति द्वयोरर्थः ३१८ । ३१९ तस्य महत्त्वे हेतुमाह एतदात्म्यमिति । भूमशब्दवद्भूतिप्रधानो
निर्देशः स्वार्थिकः एष उवा तथा च सर्वजगदेतदात्मकं एतत्सद्वस्तु आत्मा पारमार्थिकं रूपं यस्य तत्तथा यथा रज्जुर्गंसर्पधारादिरज्जुरुपं रज्जो कल्पितानि सर्पधारादंडभूतिवराणिरज्जुमात्रात्मकानी
त्यर्थः ३२० एवमुपाधीनामधिष्ठानदृष्ट्यावाधेसति परिशिष्टस्य त्वत्स्वरूपस्य सच्चिदानंदलक्षणस्य तेनैक्यसिद्धमेवेत्याह एतदेवेति । एतद्विधाधिष्ठानभूतमात्मतत्त्वमेव त्वं भवसि यत्सा
क्षितया चिद्रूपमद्वयं त्वं नानैरुपपत्तयि रित्तस्य जडत्वेनैतन्न्याभावे पितृद्वान्प्रयोजकत्वात्स्वयं ज्योतिश्च भवति एवं सत्योपाधिकाः कर्तृत्वादपोधर्मास्त्वयिनसंतीति द्वयोरर्थः ३२१ । ३२२ एष
हितोपदेशोऽपि गर्वहरत्वादादेशपदेन राजादिशासनवाचकेभोक्तृत्वाह आदेश इति । तुभ्यं प्रियाय उपदेशभूतोऽप्ययं वाक्यप्रबंधो गर्वाधिकाय गर्वेणाधिकमानिनेतं शमयितुमादेशः शासनरूपः यतो
यादृशो भवांस्तादृशः स्तब्धत्वात् उद्वृत्त्यादित्यर्थः ३२३

उक्तविधात्मज्ञानमेवसर्वद्वयफलकमुपन्यस्तमित्याह अमुनेति । अमुनावर्णितेनात्मरूपेणश्रवणमनननिदिध्यासनानांगोचरतानेतेनअश्रुतादिरूपमपिसर्वश्रुतादिरूपंभवेदितिद्वयोःसंबंधः
तत्रहेतुपदस्योपपत्तिवाचकस्यमतपदेनसंबंधः पुत्रकैत्यनुकंपायांकन् ३२४ । ३२५ इत्थंशास्त्रार्थसमाप्तेपितदन्वधारणप्रयोजकानांपरिहारायद्वितीयादिपर्यायाणांप्रवृत्तिरितिदर्शयन्भूय
इत्यादिवाक्यस्यतत्राष्टदशउपात्तस्यार्थमाह एवमुक्तइति । एवमुक्तउपदिष्टःश्वेतकेतुःपितरंप्रतिपुनःप्राहपप्रच्छ सपितापिपुत्रमतिनिर्णयजनकमुत्तरजातंप्राहेति ३२६ इत्थमिति । इत्थंभू
योबोधयतुभवानित्येवंविधवाक्योपन्यासेनासौश्वेतकेतुरष्टौप्रश्नानकरोत् सपिताप्यस्यसुतस्यानन्वबोधनेअबोधेप्रश्रल्लिगेनज्ञातेसतितावत्पृष्ठावेवोत्तराण्यवदत् कीदृशान्युत्तराणि इत्याद्यंतानि
इतिशब्दआदावन्तेचयेपांतानि तथासौम्यशब्दपूर्वकमितिशब्दमुपक्रम्यतादृशेतिशब्दपर्यंतग्रंथैरुक्तानीतियावत् सयएरोणिमेत्यादिभागास्तुअपवादापवादेउत्सर्गस्थितिरितिन्यायेनशंकापगमेनपू
र्वोक्तसिद्धांतस्तथैवस्थितइत्येतावदेवबोधयंतीतिभावः ३२७ ननुप्रथमपर्यायेश्वेतकेतोरबोधएवकार्यस्थितइतिचेत्संशयप्रयोजकतर्कलक्षमप्रतिबंधादितिदर्शयन्नाह संशयेइति । ह्यस्मात्तस्य
श्वेतकेतोःसंशयस्यकारणानि कुतर्करूपाणिइमानिवक्ष्यमाणैरिअभूवन् यानिपिताक्रमशोद्वितीयादिपर्यायैःक्रमेणनिराकरोत्परिहृतवानित्यर्थः २८ तत्रद्वितीयपर्यायेणनिवर्त्यतर्कमाह सुप्ताविति ।

अमुनाश्रुतमात्रेणहेतुनापिमतेनवा ॥ विज्ञातेनात्मरूपेणसर्वभूतात्मनासदा ३२४ श्रुतंमतंचविज्ञातंसर्वमेतद्वेदिह ॥ अश्रुतंममंततद्वदविज्ञातंचपुत्रक २५
एवमुक्तःपुनःप्राहपितरंतनयस्ततः ॥ संदिग्धहृदयःसोपिपुत्रमाहविनिर्णयम् ३२६ इत्थमष्टौचकारासौप्रश्नास्तावन्तिचावदत् ॥ उत्तराणिसद्व्याद्यंतान्यस्या
नवबोधने ३२७ संशयेकारणान्यष्टौश्वेतकेतोरिमानिहि ॥ अभूवन्क्रान्तस्तस्यपितायानिनिराकरोत् ३२८ सुप्तौमृतौचजीवानांसतिचेद्ममनंभवेत् ॥ तस्या
ज्ञानेप्रकोनामदृष्टांतस्तंवदाधुना ३२९ अथागतानांतत्प्राप्तौकरणानांचसंक्षयात् ॥ स्थितायामपिमायायामनुभूतिःकुनोनहि ॥ दृष्टांतस्ततएवात्रवर्णनीयःप
रोपिहि ३३० सुप्तौब्रह्मसंप्राप्तौजीवनाशोभविष्यति ॥ नदीनिदर्शनात्स्पष्टोमरणेचकथंततः ॥ ब्रह्मप्राप्तिर्भवेत्तस्यतत्रदृष्टांतमीरय ३३१ नदीनानविलीनानां
समुद्रेपुनरुद्भवः ॥ नदीनिदर्शनात्तेनमनोमोमुह्यतेमम ३३२ अतिसूक्ष्मोयमात्मास्यात्कथंस्थूलसमाश्रयः ॥ अत्रापिकंचिदृष्टांतमनुकूलंपितवद ३३ आ
स्तिकयाहुद्वयतेस्वात्मातच्चकुत्रापिदर्शनात् ॥ अत्यंतानुपलब्धेर्धेनहिशब्दोस्तिकस्यचित् ॥ अतोत्रापिचदृष्टांतःपितर्वाच्यस्त्वयामम ३३४

यदिसुप्तौमृतौवाजीवानांसतिगमनंभवेत्तदातत्प्राप्तंजानीयुः अतस्तस्यसतःअज्ञानेअत्रप्राप्तिद्वेअसंभावनावारकोयोहंताःसवक्तव्यइत्यर्थः २९ तृतीयपर्यायनिरस्यंतमाह अथागतानामिति । सुप्ति
कालेकरणानांज्ञानसाधनानांसंक्षयवशान्मायायामविद्यायांस्थातायांक्षेमभागिन्यामपिसत्यांयथागृहादागतस्यगृहादागतोस्मीत्यनुसंवानंभवतितथासतआगतानांजीवानामनुभूतिःसतआगतोस्मी
त्याकारिकाकृतोनहिभवेदित्याशंकापरिहारायापिदृष्टांतोवक्तव्यइत्यर्थः ३३० चतुर्थपर्यायनिरस्यंतमाह सुप्तावितिद्व्याभ्यां । यदिनदीनिदर्शनाच्चदीनांसमुद्रइवसुप्तौमरणेचजीवानांसतिलयस्तर्हिने
पांनांशःस्पष्टोदृष्टांतेनस्फुटीकृतःस्यात्तथाचब्रह्मप्राप्तिःकस्यस्यादित्येतच्छंकापनुत्त्यैअपिदृष्टांतोवक्तव्यः यतोलीनानानदीनांपुनरुद्भवोनदृष्टःसन्ममेनोव्यामोहंनयतीतिद्वयोरर्थः ३३१ ३२ पंच
मपर्यायनिरस्यंतमाह अतिसूक्ष्मइति । अयमात्मातिसूक्ष्मोपिस्थूलस्यप्रपंचस्याधारःकथंस्यादित्यत्रापिअत्रिदृष्टांतोनिरूप्यइत्यर्थः ३३ पष्ठ्यावर्त्यंतमाह आस्तिकयादिति । भवतापंचमपर्यायां
तएवउक्तं श्रद्धयायमात्मात्मपरिहति तत्रश्रद्धेचदृष्टानुसारिणिकथंस्यात् यतोऽस्त्यंतमनुपलब्धेऽननुभूतबोधैशब्दोपिनप्रवेष्टुमभवतीत्यतोत्रापिसंभावनायैभावनायेदृष्टांतोवक्तव्यइत्यर्थः ३३४

तत्पदं त्रयं यथाप्यमात्मालम्पयति तत्र त्रयं दृष्टवानुसारिणी कथं स्यात् यतोऽस्त्यतममुपलब्धं ननु भूतचरं यशस्वोपनमवष्टुमभवतस्मिन्नापि स मावनायमावनायदृष्टतापि स
सप्तमं निरस्यतमाह स्वप्नमिति । ३३५ अष्टमेन परिहायतमाह विदुष इति । यद्विबहूनामज्ञानां जीवानां यथेदियादिकं मरणकाले सूक्ष्मरूपेण तिष्ठति
तथा विदुषोपि तिष्ठेन्नदातस्य पुनर्जन्म कुतो न भवेत्त्राप्नुयपत्तिर्दृष्टांतावाच्य इत्यर्थः ३३६ नवमपर्यायपरिहार्यतमाह सर्वात्मनेति । यद्विदुषां वागादिकं सर्वात्मनानिरवशोपलीयते तदा अ-
विदुषामपि तथा किं न स्यादिति शंकावारगाय अविदुषां यथा संसार उपपातितः स्यात्तादृशवर्गेन सहितं दृष्टांतं गृहीत्यर्थः ३३७ एवं विद्या अष्टौ संदेहजनकास्तर्काः पित्राद्वितीयादिपर्यायैः क्रमेण निरा-
क्रियंते इत्याह एवमेवेति ३३८ तत्र द्वितीयपर्यायगतस्योत्तरभागस्यार्थमाह नानेति पंचभिः । यथामधुकरामध्वपूपमधुनः अपूपाकारे आपतने मधुकरानानावृक्षसमुद्भूतं मधुगुप्परसजातमैक्यं न
यतिमधुत्वेन पारेणतं कुर्वीतेति च मधुनि स्थिता मधुभावं गतानानावृक्षजारासा इति इत्थं स्वात्मानं न जानति इत्यर्थः अहमेतस्याप्रस्परसोऽस्मिन् जंवीरस्येतीति द्वयोः संबंधः ३३९ । ३४०
तथा दार्ष्टान्तिकेणो जपति यथेति । प्रथमपदं पूर्वाच्चापि तथा सुप्तौ तेनानाजातीयाजोवाः सति सत्तत्त्वे संपद्यमान्यते नैक्यं गताः संत आत्मानं विशेषरूपेण न विदुर्न जानंतीत्यर्थः अत्रेदं बोध्यं दृष्टांतं

लक्षणं हीन्द्रियैर्ग्राह्यं गृह्येतापीन्द्रियांतरात् ॥ अगृहीतोपीन्द्रियैर्य आत्मा केनात्र गृह्यते ॥ अग्राह्य ईन्द्रियैः सर्वैस्तत्र दृष्टांतमीरय ३३५ विदुषो मरणे सर्वं तिष्ठेच्चैदिन्द्रियादि
कम् ॥ पुनस्तस्य कुतो न स्यादुत्पत्तिर्बहुजंतुवत् ॥ उपपत्तिततो महां पितस्त्वं वर्णयात्र भोः ३६ सर्वात्मना त्रयागादिविदुषां लीयते यदि ॥ संसारवर्णनेन त्वं दृष्टांतं व-
र्णयात्र भो ३७ एवमेव च संदेहाः श्वेतकेतुसमीरिताः ॥ क्रमशस्तान्पितासर्वानेव मेय निराकरोत् ३८ नानावृक्षसमुद्भूतं यथामधुकरामधु ॥ मध्वपूपेन यं त्येक्यं ना-
नावृक्षसमुद्भवाः ३३९ न जानंति रसास्तत्र स्वात्मानं मधुनि स्थिताः ॥ अहमेतस्य वृक्षस्य नाहमेतस्य चेति ते ३४० यथा तथैव संसृप्तौ सति संपद्यते विदुः ॥ न जी-
वाः सर्व आत्मानं सतातादात्म्यमागताः ४१ तामसाराजसास्तद्वत्सात्विका अपि जंतवः ॥ व्याघ्राद्याश्चापिराजाद्या विप्राद्याश्चात्मवेदिनः ४२ यच्छरीराः समा-
यांतितच्छरीराः पुनश्च ते ॥ भवेति नापरे सर्वे सर्वदा संसृतिस्थिताः ४३ सत्प्राप्याप्यागताः सर्वे न जानंति विमोहिताः ॥ यथानानाविधानद्यः सागरं प्राप्य मेघतः ॥
आगतानैव जानंति सागराद्रयमागताः ३४४

जडत्वं स्वाभाविकं दार्ष्टान्तिकं तत्त्वाविद्यकावरणप्रयुक्तं तदिति विशेषस्य अथवा दृष्टांतं विवेकाभावीरसभिज्जममात्मानिष्ठोपिरसेष्वा रोपितो दार्ष्टान्तिके तु जीवेष्वज्ञानावृतेषु मुख्य इति विशेषस्य सत्त्वे पितृदगादरे-
ण न विदुरिति परोक्तस्याज्ञानस्य साधर्म्यमिति ३४१ यद्विददासर्वेप्येकतां च्छेयुस्तर्हि सुप्तौ स्थितानां तज्जातीयशरीरमाप्तिर्न स्यादिति शंकां मुद्गावगतं मूकानामिव संस्कारैः शिष्यमाणैर्व्यवस्थासंभ-
व इत्याशयेन परिहरति तामसा इति द्वाभ्यां । व्याघ्रादयस्तामसजातीयाः राजाद्या राजसजातीयाः विप्राद्या विद्याप्रधानाः सात्विकजातीयाश्च जंतवो यादृशयादृशशरीराः सुप्तौ सति समायांतित-
दृशशरीरमेवोत्थाय प्राप्नुवंति यतः सर्वथाऽनादिकालतः संसारपातेन सूचित संस्कारकाः यदि ज्ञानकर्म संस्कारानस्युस्तदा तत्तद्योनिवृत्तौ शलासंभवेन संसरणमेव न स्यात्तथा च तैः संस्कारैरत्रापि न्यव-
स्थासु संपादेति भावः ३४२ । ३४३ तृतीयपर्यायगतोत्तरं व्याचष्टे सत्प्राप्यापि । सत्प्राप्यापि नत आगताः संतो वयं सत आगता इत्येवं ते जीवानं जानंति पथानयोऽपि प्राप्य मेघद्वारा वृष्टिरूपे-
णागता अपि वर्षसमुद्गावगता इत्येवं न जानंति तद्विनि तत्र हेतुर्विमोहिता इति । येन मूलज्ञानेन सत्प्राप्तिदशायां भानमतिबन्धः कृतस्तदिदानीमपि निवृत्तमिति भावः ६४६

३४५ अथनदीनिर्देशेन प्राप्तजीवनाशशोकावारकस्य चतुर्थपर्यायगतोत्तरस्याथैमाह आगता इति पंचभिः । सत आगता जीवास्त एव भवेति ये पुमाः अपरोभिन्नजातीयान् भवेति अन्यथा तेषामेवा
 नुत्थानेनुसौसल्यमात्रेण देहपातः स्यादित्यर्थः ३४६ किञ्च जीवनाशो न केनचिद्दृष्टः किंतु तत्परिस्पृक्तानामभ्येषामेवेति दृष्टान्तेन स्फुटयति यथेति । यथा वृक्षस्य शाखानामध्ये यस्याप्यस्या जीवक
 र्त्तकस्त्यागस्तस्यास्तस्याः शोषणं दृष्टेन जीवनाश इत्यर्थः ३४७ सुप्तस्य मुक्तत्वेपि जीवांतरप्रवेशेन तच्छरीरमुत्तिष्ठेदिति संकां वृक्षशाखादृष्टान्तेनैव परिहरति अन्येति । चेद्येकस्य जीवस्य निर्गमना
 नंतरं न्यवस्य जीवस्य प्रवेशो भवेत्तदा शाखासंशोषणेन ब्रजेदिति ३४८ तथा जीवांतरप्रवेशेन जीवनव्यवहारसंतानात्कस्यापि देहस्य नाशो न्यवहियेत न चेवं दृश्यते ततः स एवोत्तिष्ठतीति सिद्धमित्या
 ह एवमिति । सुप्ते एकस्मिन् सुप्त्या मुक्ते सति ३४९ य एवमियते स एव देहांतरे गच्छति ना न्यदप्येवं नित्यस्य जीवस्याधिकारिणः सत्त्वात्मनोऽसंशयवैयर्थ्यमित्याह यथेति । स्पष्टम् ३५० पं
 चमपर्यायगतं सूक्ष्मस्थूलस्थितिदृष्टान्तं वर्णयति आनंदात्मनीति । यथा सुप्तिप्रसिद्धे सत्यानंदरूपे सूक्ष्मे नमस्तिष्ठति तथा बोधकं दृष्टान्तं शृण्वति ३५१ वटेति द्वाभ्यां । यथा वटस्य धानाबीजंतदव

एवं जीवा इमे सर्वे सत आत्मन आगताः ॥ इत्थं जानंति नैवैते सतो वयमिहा गताः ३४५ आगताः पुनरेवैते त एव स्युर्न ते परे ॥ अन्यथा देहसंपातो भवेत्तेषां दिने दिने
 ४६ यथा वृक्षस्य शाखानां त्यागात्तासां हि शोषणम् ॥ न हि जीवेन रहिता शाखा काचिद्विर्जोषति ॥ यथा याजहाति जीवो यं सा सा शुष्यति तत्तत्क्षणात् ४७ अन्य जीव
 स्य चेद्देहप्रवेशः परिनिर्गमात् ॥ भवेच्छाखानसंशोषकदाचन समाव्रजेत् ३४८ एवं देहस्य कस्यापि विनाशो न भविष्यति ॥ दृश्यते न यतस्तेन सुप्तेनान्यः समाव्रजेत्
 ४९ यथा सुप्ते तथैवायं मरणादौ च नापरः ॥ स एव च ततो जीवो ब्रह्मसंप्राप्य निर्गुणम् ॥ पुनरुत्पद्यते तस्मात्कर्मपाशवशगतः ३४० आनंदात्मनि सुप्ते स्मिन्नवाङ्म
 नसगोचरे ॥ यथा तिष्ठति विश्वं त्वं दृष्टान्तमवधारय ५१ वटधानाति सूक्ष्मे यमाश्रयो महतो यथा ॥ वटस्याप्यधुना भेदेन पत्रप्रदृश्यते ५२ तथात्मा सूक्ष्मरूपो
 यं प्रपंचस्य समाश्रयः ॥ प्रागुत्पत्तेर्यतस्तत्र सोऽस्ति शास्त्रदृशां यथा ५३ उपायादवगम्यो यं धीमता स च देहगः ॥ जलस्थं लवणं यद्द्रव्यं तेरसलाभतः ५४ एवमा
 त्मा प्रपंचे स्मिन् जडे सर्वत्र वर्तते ॥ चैतन्यरूपसंलाभाज्ज्ञातव्यो ब्रह्मवेदिना ॥ श्रद्धावता सदैवायं नास्तिकेन न कर्हिचित् ५५ अपीद्विद्वैरलभ्यस्य लाभः स्याद्गुरु
 वाक्यतः ॥ गांधारस्य यथा पुंसश्चैरैर्नीतस्य काननम् ३५६

छिन्नं चैतन्यमिति यावत् सूक्ष्ममपि महतो वटस्याश्रयोजन्मासंभवात् परं त्वधुना बीजवशाया मेव वटस्तत्र बीजे भेदेन न दृश्यत इत्यर्थः ३५१ दाष्टीति के योजयति तथेति । तथा यमात्मा तत्सं
 स्कारशालिमायोपहितः सूक्ष्मोऽप्युत्पत्तेः पूर्वप्रपंचस्याधारो भवतीति युक्तं यतस्तत्र उत्पत्तिपूर्वकाले स आत्मा स्तीति शास्त्रदृशां सदैव सोऽप्येदमप्रआसोदित्यादिशास्त्रचक्षुःकाणां यथा प्रसिद्ध इत्यर्थः ३५३
 षष्ठपर्यायगतं दृष्टान्तं श्रद्धासमुत्थानाय प्राकृतोपायैरलब्धोप्यथे उपायविशेषेण लभ्यते इत्यावेदकं वर्णयति उपायादिति । सबलौकिकप्रमाणैरनाविष्कृतोप्ययं विशोपादानभूत आत्मा धीमता श्रद्धासं
 स्कृतमतिकेन देहगः संघाते प्रत्येकेन वर्तमान उलभ्यते यथा जलगतं लवणं च भूराशुपायैरलब्धमपि रसनासंयोगरूपोपायेन लभ्यते इत्यर्थः ३५४ अत्र रसनासंयोगस्थानीयं पदार्थशोधनमिति सूच
 यन् दाष्टीति के योजयति एवमिति । एवं प्रपंचे वर्तमानोऽप्यात्मा तदीयस्य चैतन्याख्यस्वरूपस्य सम्यक् सत्यत्वादिविशेषैः परिचयाद्गुरुवेदांतवाक्यविश्वासावसेव लभ्य इत्यर्थः ३५५ प्रकृते स उपायः
 यत्तिष्ठेत्तस्मात्प्रेषणमेति सूचय प्रपंचोपायादौ रदलेभस्यामुपदेशेन लभेदृष्टान्तं सममपर्यायगतं व्याख्येति अपीद्विद्वैरिति सूचयति । इति याद्विद्वैरिति सूचयति । इति याद्विद्वैरिति सूचयति । इति याद्विद्वैरिति सूचयति ।

यत्तिष्ठेत्तस्मात्प्रेषणमेति सूचय प्रपंचोपायादौ रदलेभस्यामुपदेशेन लभेदृष्टान्तं सममपर्यायगतं व्याख्येति अपीद्विद्वैरिति सूचयति । इति याद्विद्वैरिति सूचयति । इति याद्विद्वैरिति सूचयति ।

पिधानं नैत्रयोः कृत्वा गंधारेप्सातिदुःखिनः ॥ कोशतः स्वात्मवृत्तांतमरण्यानीगतस्य हि ३५७ कृपापर पुमान्पांथोवदेत्कश्चिद्विमुच्यत ॥ पिधानं नैत्रयोरेतां दिशंयाहिसुखंनर ॥ एतस्यां दिशि गंधारदेशेभ्यश्चत्वमागतः ३५८ स यथात्र शनैस्तुष्टुपादिष्टोवजेदमूत्र ॥ देशान्गंधारकानेवंविद्वानाचार्यवाक्यतः ३५९ प्रा पुयादात्मविज्ञानं मननाद्यैश्च संयुतः ॥ कामक्रोधादिकांश्चोरात्रे बंधनकारिणः ३६० अवमत्य ब्रजे देतमानं दात्मानमद्वयम् ॥ परित्यज्य महच्चैतन्मायाख्यं नेत्र बंधनम् ३६१ वागादीनां हि वृत्तेर्यो लयो मरण ईरितः ॥ विदुषो नैष विज्ञेयः किंतु संसारिणो हि सः ३६२ वृत्तयो वृत्तिमंतश्च वागाद्याः सर्व एव हि ॥ विदुषो लयमायां तिब्रह्मज्ञानं प्रभावतः ३६३ मरणावसरे प्राप्ते ज्ञातयोत्रोपतापिनम् ॥ उपासते रुद्रकंठाः साश्रुनेत्राः संमततः ३६४ मातापि चात्मनः पुत्रजानीषे प्रियमां प्रियम् ॥ प्राणेभ्योपि च जानीषे भ्रातरं मां च वेत्सित्वम् ३६५ इत्यादिवचनं यद्दद विद्वानवगच्छति ॥ लयं व्रजति यावच्च तत ऊर्ध्वं न किंचन ३६६ वागादेर्लयतः पूर्वं विद्वानपि तथावचः ॥ नानाविधं विजानाति लये तस्य न किंचन ३६७ देहपाते समेतस्मिन् विदुषोऽविदुषश्च हि ॥ विभेदीयं यतो विद्वान् पुनर्जन्म न गच्छति ३६८ अस्य भेद स्य हेतुश्च भूयो विद्यते स्फुटः ॥ एकः सत्यं विजानीते ह्यनृत्तं च तथापरः ३६९

३६२ । ३६३ अयं शास्त्रगम्यो विशेष उक्तो लोकदृष्ट्या तु तत्साम्यमित्याह मरणावसरे इति । उपतापो रोगस्तद्वत् मरणावसरे ज्ञातयः सर्वं धिन उपासते परिवेष्टयति इति तत्र माता अपिशब्दात् भ्रा द्रादयश्चेत्यमाहुः इत्थं कथं हेतुतत्प्रेमास्पदत्वं मामात्मनो मातरं पिजानीषे भ्रता आह त्वं मां प्राणेभ्योपि पिभं भ्रातरं वेत्सीति एवमन्ये व्याहुरिति द्वयोरर्थः ३६४ । ३६५ इत्यादीति । इत्यादिवचनं प्रभृति विषयजातमविद्वान्वागादिलयपर्यंतमेवावगच्छति ततो वागादिलयादूर्ध्वं तु किंचिदपि विषयजातं नावगच्छतीत्यर्थः ३६६ तथा वागादिलयपर्यंतं विषयविज्ञानं तदुत्तरं विशेषो जि ज्ञानोपरमश्च विदुषोपि समान इत्याह वागादिरिति । स्पष्टम् ३६७ नन्वित्थं विद्वन्मरणे ह्युपास्येति पूर्वोक्तः शास्त्रीयो विशेषः कथं संभाव्येति तत्र कावारणं न वमेन पर्यायेण कृतमिति दर्शयंतमवतार यति देहेति । एवमुभयोर्देहपाते समेतसि विद्वान् पुनर्जन्म न गच्छति तत्प्रयोजको विभेदो विशेषोऽप्यवश्यमाणो बोध्य इत्यर्थः ३६८ अप्यं क इत्यपेक्षापामाह अयेति । उभयोर्विद्वद्विदुषोर्मध्ये अस्य विद्वज्ज्ञानाभावप्रयोजकस्य भेदस्य हेतुः प्रयोजको धर्मः सत्य एवात्मदृष्टिरूपः स्फुटो वर्धते यत इतरोऽविद्वाननृत्तं शरीरत्रयमेवात्मत्वेनावगच्छति अनुच्छिन्नाविद्या तत्संस्कारसंतान इति पावदित्यर्थः ३६९

॥ ५ ॥

३७ ॥

एतदेवंस्फुटयति विद्वानितिद्वाभ्यां । निगदव्याख्यातद्वयम् ३७० । ३७१ सत्याभिप्रायोमोक्षहेतुरितिलोकेपिप्रसिद्धमित्याह लोकेपीति । सत्यसंथाअभिप्रायोयस्यसतथा मित्या
भिशापोऽनृतकलंकप्राप्तिरूपःसजातोयस्यसतथा मुच्यतेशुद्धिगच्छति अपरः अस्यैवविवरणमनृतमानसइतिसुदुःखंयातीतिप्रसिद्धमिति ३७२ एतत्कथमित्याकांक्षायांमुदाहरति यश्चेत्या
दिना । यथाकश्चिचोरःसाधुश्चेत्युभावपिचोरत्विनदंढ्यतयाराजभट्टेर्गृहीतोसभायांप्रत्येकंममचोरतानास्तीतिकोशंतोवीक्ष्यजातेनसंशयेनसद्भिर्दमोविकारिभिःसमेदिव्येउभयोरादिष्टेसतिसाधु
स्तसलोहेनकरेधृतेननदह्यतेअन्यश्चोरस्तुदह्यतेइतित्रयाणांसंबन्धः ३७३ । ३७४ । ३७५ अद्वयइति । तयोःसाधुःसत्याभिप्रायकत्वलक्षणसत्याभिसंधित्वात्सत्यभाषणेनानुमितादद्वयवहस्त
एवमुच्यतेइत्यर्थः ३७६ द्रष्टेति । परश्चोरोऽनृताज्ञयप्रभावादनृतभाषणानुमिताद्व्यवहस्तोर्बन्निगदमेतिवध्यतेशारीरादिदंढ्यचाप्रोतीत्यर्थः ३७७ फलितमाह विदुषइति । वागादिविल

विद्वान्स्यात्मबोधेनमायापाशविवर्जितः ॥ आगादिविलयाद्भूयःशरीरं नाप्रयात्सदा ३७० अविद्वाननृतं सर्वदेहांतंदुःखकारणम् ॥ जानन्नात्मतयाभूयःसंस्कारैर्देहमाव्रजेत् ३७१ लोकेपिसत्यसंधोयोभवेन्मिथ्याभिशापितः ॥ समुच्यतेपरोदुःखंप्रयात्यनृतमानसः ३७२ यश्चचोरश्चसाधुश्चघृतौराजमैर्बलात् ॥ चोरा विमौनिहंतव्यावित्येवंनिश्चयेसति ३७३ उभापिसभामध्येक्रोशतश्चोरस्तानहि ॥ प्रत्येकंममचेत्येवंसंजातेसंशयेसति ३७४ सभासद्भिःसमेदिव्येउभयोःपरिकल्पिते ॥ ज्वालामालाकुलंतप्तमयःपिंडंवहनकरे ॥ साधुर्नदह्यतेत्वन्यश्चोरोब्रबुदह्यते ३७५ अदग्धोमुच्यतेसाधुस्तस्मान्मिथ्याभिशापतः ॥ सत्याभिसंधिर्यस्मात्ससत्यमेवाभ्यभाषत ३७६ दग्धहस्तःपरःसद्योबंधमेतिचवध्यते ॥ अनृताशयतोयस्मादनृतंसोभ्यभाषत ३७७ विदुषोऽविदुषश्चैवसमानेमरणेसति ॥ भवेद्वागादिविलयोविदुषोनापरस्यच ३७८ नवरुत्वःश्वेतकेतुंसआत्मातत्त्वमस्यपि ॥ पितोवाचविजज्ञेसनवमेवचनेपितुः ३७९ श्वेतकेतुर्नहातेजाःकंचित्कालं गृहेवसत् ॥ आत्मज्ञानीविरक्तःसन्प्रवव्राजयथापिता ३८० सत्तायाःसुखरूपत्वमात्मनोनैनमैरयत् ॥ आरुणिःश्वेतकेतुश्चप्रच्छन्नचघोधनः ३८१ सनत्कुमारोभगवान्नारदायसुखात्मताम् ॥ अपृष्टोपिपुराप्रश्नतोषितःसउवाचह ३८२ इतितेकथितंश्वेतकेतोरज्ञानकारणम् ॥ ज्ञानंचस्वपितुर्भूयःकिमन्यच्छ्रोतुमिच्छसि ३८३ ॥ इतिश्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादाशिष्येणशंकरानंदभगवताविरचितउपनिषद्भूतआत्मपुराणेच्छांदोग्यसाराथप्रकाशेआरुणिश्वेतकेतुसंवादोनामद्वादशोऽध्यायःसमाप्तः ॥ १२ ॥

यो निरवशेष इति शेषः अपरस्याविदुषस्तथानेति ३७८ चरमवाक्यार्थमाह नवेति । एवंनवरारंपित्रौपदिष्टः श्वेतकेतुरसंभावनानिवृत्तौ सत्यमस्पपितुर्न वमेवचने तत्प्रथमोक्तमेव तत्त्वविज्ञो साक्षात्कृतवानिति स्वर्थः ३७९ अतीतकर्ता संगमयति श्वेतिति । तदनंतरजाबालोक्तं रूपपांरमहंस्यंबोध्याभित्पर्थः ३८० उत्तराकांक्षामुत्थापयति सत्तायामिति द्वाभ्यां । श्वेतकेतोर्ध्यानत्वं स्वर्गविज्ञानसामर्थ्यरूपविज्ञापयितारुणिः सत्तायाः सुखरूपत्वं न एरयत्तत्र उक्तवन्मतः श्वेतकेतुस्ततो नापृच्छदित्यर्थः ३८१ नास्तेनापृष्टोपि च सन्नत्कुमारएतन्नरादायो वाचेत्याह सन्नत्कुमारइति ३८२ उपसंहरति इति तिष्ठति ३८३ द्वादशं करणं सो भवतो व्यक्त्यलंकृतम् । विकासोद्भूतमुक्तं रूपगांताय नेच मत्कृतिम् ॥ १ ॥ द्वादशं करणमहंकाररूपं भवतः को यितत्त्वं पदार्थरूपस्य मुकुंदस्य तत्पदार्थस्यैव त्वर्थः ॥ इति श्रीवसुकुटीयविरचितं सूत्रम् ॥ १ ॥

॥ इति श्रीवत्सुकुलतिलकमुद्रणचंद्रात्मजदिलारासचरितनूतलामकुण्डलावलीविशेषशराश्रमपूज्यपादाबुंगीतकृष्णकृपावात्मपुराणटीकायां प्रत्यक्षवाक्यमाश्रित्याध्यायः समाप्तः ॥

1. The first part of the document is a list of names and addresses, which appears to be a directory or a list of contacts. The names are written in a cursive script, and the addresses are listed below them. The list includes names such as "John Smith", "Mary Jones", and "Robert Brown", among others. The addresses are also written in cursive and include street names and city names.

॥ इत्यात्मपुराणे द्वादशोऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे त्रयोदशाध्यायप्रारंभः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ भूमानोमाल्पतापोहः सकलकलनस्फुटः ॥ आशोत्तरस्थरः शब्दजाते सत्रयोदशे ॥ १ ॥ अस्यार्थः । भूः पृथिवी मानवेदः उमाकीर्तिः 'उमाऽतस्मिन्मन्त्रे
 रिद्राकीर्त्तिकीर्तिषु' इति विश्वप्रकाशकोशात् एषांपदार्थानां याऽल्पता असुरप्रभावात्संकोचरूपातामपोहति असुरनिरासेन हरतिस तथा सकलस्य स्वकीयपरिपूर्णरूपस्य यदा कलने रावणवधानंतरं
 महाविष्णुरसीति त्रिधा तु वाक्येनानुसंधानं तेन स्फुटः परित्यक्ता हार्या बोधनाट्य इति आशादिदृष्टातद्वतामुत्तरकोसलवासिनां धरः सन्निधानेन त्राता सदास श्रीरामः सत्रयस्य येनानुजानां त्रिकेण सहितः
 अदशे दशावर्त्तिस्तद्वहितोऽदशो हार्दज्योतीरूपदीपस्तस्य मध्ये बन्दिशि खेति महोपनिषदि प्रसिद्धस्तदुपरिराजते आराधकानामाविर्भवतीत्यर्थः । श्रीकृष्णविग्रहपक्षे भुवोमानः पूजाप्रशंसारूपोगवो
 वायतः स तथा पुनः कीदृशः अमाः प्रमाहीना अज्ञाये अल्पाः क्षुद्रादुःशासनादयस्तत्कृतो यो द्वीपदीपभृतीनां भक्तानां तापस्तमूहति जानातीति स तथा पुनः कीदृशः सकलस्य ककारलकारसहितस्य
 कामबीजस्याकलनेन जयेन स्फुटः प्रकटलीलः आशाया योप्यादिकामनाया उपशमकत्वेन उत्तरभूतस्य तदानुकूल्यस्य धारकः सवासुदेवः सत्रयः संकर्षणादित्रयसहितः दशाः परिणामरूपा अवस्थास्ता
 भिर्हीनत्वाददशो निर्विकारस्वरूपे राजते देदीप्यते इत्यर्थः । श्रीशंभुपक्षे भूमान् ज्योतिर्लिंगरूपेण भूम्या नित्यसंबद्धः ओमा प्रणवेन अल्पताया जीवनिष्ठपरिच्छिन्नताया अपोहस्य बायस्य क
 र्त्ता सकलस्य चंद्रकलासहितस्य विग्रहस्य आकलनेन वारणेन स्फुटो भक्तानां प्रसिद्धः आशादिभूतद्रूपस्य उत्तरस्य ऊर्ध्ववस्त्रस्य वारक इति यावत्सः अदशे जाप्रदायवस्थापरित्यागहेतोस्तत्त्वज्ञानेतदर्थं

श्रीगणेशायनमः ॥ एतच्छ्रुत्वाथ शिष्योपि स्वात्मनो ब्रह्मरूपताम् ॥ प्रष्टुकामः पुनः प्राह स्वगुरुं वचनं त्विदम् १ भगवन् भवता ख्यातमैतरेयेण कीर्तितम् ॥ ज्ञा
 नमाख्यातसहितमेवं कौपीतकीरितम् २ आदित्यस्य महेशस्य सश्वेताश्वतरस्य च ॥ कठस्य तितितरेस्तद्वज्जाबालादिद्विजन्मनाम् ॥ आरुणेः स्वपितुर्बाल्ये
 लब्धं च श्वेतकेतुना ३ मंत्रज्ञो वामदेवश्च शक्रः काश्यश्च भूपतिः ॥ गुरवो ये त्रशिष्याश्च प्रवर्तते प्रजास्तथा ॥ बालाकिश्च तथा दृष्टो गार्ग्योऽयः परिकीर्तितः ४ भेदतो
 भेदतश्चापि त्रिपर्वाय त्रकीर्तितः ॥ महान्वंशो मन्त्रदर्शी दसौ च प्रतिकोपितः ५ दध्यङ्गार्थवर्णे यत्र शक्रः क्लेशमुपागतः ॥ अश्विनो ब्रह्मविद्याचर्धैर्यमाथर्वणस्य च
 ६ भूपतेर्यज्ञशालायामाश्वलायैर्द्विजोत्तमैः ॥ जल्पाख्यो यत्र संवादः शाकल्यमरणार्तिकः ७ द्विवारं पृथिवीपालं यत्र वाजसनेयकः ॥ मत्वावादकथां कृत्वा कृतकृत्यं
 चकार सः ८

यत्सत्रं सत्रतुल्यं संप्रदायप्रवर्त्तनरूपैकमैतयाति प्राप्नोति वारंतीति यावत् स तथा । प्रमेयपक्षे तु भूमा तत्संज्ञो नोस्माकमधिकारिणां माल्पतामा प्रमातन्निष्ठाया ल्पतापरिच्छिन्नविषयता तस्याः परि
 हारकः पूर्णत्वात् सकलस्य द्वैतजातस्याऽकलने बिस्मरणे स्फुटः नरमादीनां वक्ष्यमाणानां भावानां मध्ये चतुर्दशी आशातस्या उत्तरः प्राणस्तस्या धारः अधिष्ठानभूतः सपसिद्धस्त्रयोदशेऽप्राप्ये स्फुटतित्य
 र्थः १ तत्र मेधाविनः प्रश्नं दर्शयति एतच्छ्रुत्वे त्वष्टादशभिः । स्पष्टम् १ । २ आदित्यस्येति । आदित्यविशेषणं महेशस्येति प्रप्रयंतानां ज्ञानमित्यनेन प्राक्तेन संबंधः लब्धमित्यत्र च तद
 नुपगः ३ मंत्रज्ञ इति । मंत्राणां सर्वात्मता बोधकानां दृष्टावामदेवो गुरुत्वेन प्रथमे ईदृस्तु द्वितीये अजातशत्रुस्तु त्रयोयेति अथ शिष्या उच्यते प्रजाः प्रथमे तथा प्रतर्दनो द्वितीये बालाकिस्तु त्रयोयेत्यर्थः ४
 चतुर्थगतान् शिष्यानाह भेदत इति । त्रिविधानि पर्वाणि घटकपुरुषरूपाणि यस्य स तथा विधोर्वंशो मन्त्रदर्शिनो गुरुशिष्याणां परंपरारूप उक्तः यत्र वर्तमाने आथर्वणे गुरौ दसौ शिष्यतयोक्तो यत्र तयोः शि
 ष्यतायां शक्रः क्लेशमीर्ण्या रूपं प्राप्तः कीदृशः शक्रः प्रतिकोपितः हितोपदेशेन प्रत्युत्तकोपगतः तथा दसयोर्विद्योपदेशस्तत्र महाभये पि गुरोर्धैर्यं चोक्तमिति द्वयोर्थः ५ । ६ पंचमाद्यध्यायत्रयार्थं क्रमेणानुवद
 ति भूपतेरिति त्रिभिः । यत्रातीतग्रंथे शिष्टं निगदन्वाल्पांतत्रयम् ७ । ८

९. अष्टमार्थमाह कारणेति । नवमदशमयोस्तमाह धर्मत्पादिना । नवमधर्मराजोगुरुक्तो नचिकेतास्तु शिष्यः कीदृशो महान् गुरुः अभिविद्ययोः संप्रदायप्रवर्तकत्वात् तथा दशमे वरुणो गुरुस्तु तपोधनो भृगुस्तु शिष्य उक्तः तत्रैव नारायणीये वेनाख्यस्य गंधर्वस्य स्वानुभवः सर्वसाधनानां मध्ये संन्यासस्योत्तमत्वं च कीर्तितमिति द्वयोरर्थः १० । ११ एकादशवृत्तमाह कीर्तित इति चतुर्भिः । प्रथमपदपूर्वांशविधिर्दशितं संन्यासस्यानुष्ठानं सर्वतः क्रमुप्रभृति कर्तृकं दर्शितं तथा तस्य संन्यासस्य स्वीकारकालोपाधिभूतस्य वैराग्यस्य जनिरुक्तेत्यर्थः १२ तस्या इति । तस्या वैराग्य जने हंतवो गभोपनिषदाद्युक्ता विवेकादय उक्ताः निमित्तानां मरणचिह्नानाम् १३ विरक्त इति । अत्र संन्यासे विरक्तोऽधिकारी प्रोक्तः तथा अस्य संन्यासिनो बाह्यो वेदः शिखादिराहित्यरूपस्तदाचारश्चोक्तः तद्वाभ्यंतरो मुख्य आचारोऽहिंसादिरूप उक्तः ब्रह्मोपनिषदाद्युक्तं तत्त्वज्ञानं च वर्णितमिति द्वयोरर्थः १४ । १५ अनंतरोक्तमनूय पृच्छति नवेति त्रिभिः । निगदव्याख्यातं त्रयं तत्र वेदे

संन्यस्यन्नपि मैत्रेयी जायां यत्राकरोन्मुनिः ॥ कृतकृत्यां याज्ञवल्क्यो लोकातिस्तपोधनः ९ कारणे यत्र जिज्ञासायतीनां च द्विजन्मनाम् ॥ धर्मराजो गुरुस्तद्वद्वरुणश्च तपोधनः १० नचिकेताश्च यत्राभूच्छिष्यस्तद्वद्वरुर्महान् ॥ गंधर्वस्यापि वेनस्य स्वात्मानुभवकीर्तनम् ॥ नानासाधनसंघेषु संन्यासो यत्र चोत्तमः ११ कीर्तितो नुष्ठितः पूर्वैः संवर्तयैर्महात्मभिः ॥ तस्य स्वीकारकालश्च वैराग्यस्य जनिस्तथा १२ तस्यास्तु हेतवस्तद्वद्वभोपनिषदादिषु ॥ विवेको विविधो योगो निमित्तानां च बोधनम् १३ विरक्तोत्राधिकारी च संन्यासी परिकीर्तितः ॥ शिखादिरहितस्यास्य वेष आचार ईरितः १४ बाह्य आभ्यंतरस्तद्वदहिंसादिस्वरूपकः ॥ मुख्योपि स्वात्मविज्ञानं ब्रह्मोपनिषदादिषु १५ नवकृत्वः श्वेतकेतोर्हार्दाशंकाव्युदस्य हि ॥ तत्त्वमस्येव मुक्तं तत्सम्यग्ब्रह्मावबोधने १६ आत्मनः सुखरूपत्वमध्याये स्मिन् प्रकीर्तितम् ॥ उक्तं सनत्कुमारेण किंतु तन्नारदाय हि १७ तदहं श्रोतुमिच्छामि नारदाय यदीरितम् ॥ ज्ञानं सनत्कुमारेण त्वतोद्यमगवन्गुरो ॥ एवमुक्ते गुरुः प्राह शिष्यं वेदे स्थितां कथाम् १८ सनत्कुमारमासीनमेकांते नारदो मुनिः ॥ संसारतापसंतप्तः कदाचिदिदमब्रवीत् १९ भगवन्भवतासम्यक्ज्ञायते त्रपरायणम् ॥ ब्रह्मयत्तत्परं ज्ञानाच्छोकं तरति पंडितः २० शोकस्य तरणे यत्स्यात्कारणं ब्रह्मवेदनम् ॥ तन्मे ब्रूहि महाभाग शिष्यस्ते हंतपोधन २१ एवमुक्तः स भगवन्नारदेन महात्मना ॥ तदीया ज्ञाननाशार्थमिदमाह हसन्निव २२ भवान्यदत्र जानीते सर्वज्ञो नारदो मुनिः ॥ तच्छ्रुत्वा शुततः पश्चादहं वक्ष्यामि ते स्फुटम् २३ एवं सनत्कुमारेण कथितो नारदो मुनिः ॥ प्रांजलिः प्रणतो भूत्वा सर्वमेव न्यवेदयत् २४ ऋचो यजूंषि सामानि ह्यथर्वानि गिरसा समम् ॥ मंत्रब्राह्मणरूपाणि वेद्विब्रह्मप्रसादतः २५ अत्र नानाविधाः संति वृत्तलोककथाः शुभाः ॥ इति हासाभिधास्तद्वत्पुराणं जगतोपि च २६

छांदोग्यसप्तमाध्यायरूपे १६ । १७ । १८ तत्र नारदप्रश्नमवतारयति सनत्कुमारमिति । एकांते स्थितं मुनिं नारद इदं पप्रच्छेत्यर्थः १९ इदं किमित्याकांक्षायां माह भगवन्निति । भगवन्त्यत्परायणं सर्वविघ्नान्भूतमृतं एव परं सर्वोत्कृष्टं ब्रह्म यस्य च विज्ञानात् शोकं कर्तृत्वायध्यासरूपं तरति तद्वता ज्ञायते इत्यन्वयः २० शोकस्येति । तस्य शोकस्य तरणे कारणभूतं ब्रह्मवेदनं यत्प्राप्तं भवति तन्महाशिष्यायोपदेष्टुमिष्यत्यर्थः २१ एवमुक्त इति । एवं प्रार्थितो मुनिर्नारदस्य त्रंशे अवोचस्तदवधारणाय दमाह इदं किं भवान्सर्वज्ञत्वेन प्रसिद्धो यावज्जानाति तच्छ्रुत्वा वक्ष्यामीति द्वयोरर्थः २२ २३ एवमिति । स्पष्टम् २४ मंत्रब्राह्मणरूपेण प्रत्येकं द्विविधान् ऋगादिसंज्ञां श्रुतरोवेदान् ज्ञानानामिब्रह्मणः पितुः प्रसादादित्यर्थः २५ अत्रेति । अत्र वेदेषु संक्षिप्तोक्ता इति शेषः नानाविधाः—

कथाः सन्ति कीदृशः वृत्तलोककथाः अतीतजनविषयकाः कथः इतिहाससंज्ञा अपि वेत्ति तथा जगतः सर्गादिनिरूपणवाक्यरूपपुराणवेत्ति तथा शब्दापशब्दविज्ञानहेतुत्वेन वेदोपकारकत्वाद्दे-
 नावेदमिति शब्दोक्तं व्याकरणवेत्ति तथा पित्र्यपदोक्तं श्राद्धादिविधिं वेत्तीति द्वयोरर्थः २६ । २७ राशिमिति । श्रुतोरशिमित्युक्तं गणितं वेत्ति पत्रगणितशास्त्रे गुणनभाजनादिना संख्यावतिष्ठते
 स्फुटीभवतीति तथा देवपदोक्तं मुत्पातादिनिर्णयशास्त्रं निधिपदोक्तं भूमिनिखातद्रव्यरूपनिधिशास्त्रं च वेत्तीति एवमग्रेपि द्वितीयां तानां वेत्ति पदसंबंधो द्रष्टव्यः २८ वाकोवाक्यपदार्थः कैश्चित्प-
 श्रोत्तररूपो वेदभाग उक्तो भाष्यकारेस्तु तर्कशास्त्ररूप इत्यतस्तदुभयमाह प्रश्नोत्तरमिति । किंस्विदावपनं महदिति प्रश्नोभूमिरावपनं महदित्युत्तरमेवं विधवेदभागं वाकोवाक्यसंज्ञं ग्यापशास्त्रमक्षपा-
 दप्रणीतं तद्रूपं तर्कशास्त्रमपि तत्संज्ञं तथा श्रुतावेकायनपदोक्तं नीतिशास्त्रमिति २९ देवेति । निरुक्तमहाभागदेवता इत्युपक्रम्य सर्वदेवानां सार्वार्थ्यमुक्तं तदत्र देवविद्यापदेनोक्तं परिशिष्टं निरुक्तं
 शिक्षाकल्पोच्चेत्येतन्नयं वेदोपकारकत्वाद्देवविद्येत्युक्तं तथा भूतानां प्राणिनां दृष्टोपकारहेतुत्वात् भूतविद्येत्युक्तमायुर्वेदसहितं सुश्रुतं वैद्यशास्त्रविशेषं तथानानाविधशांतिपुष्ट्यादिफलकान् मंत्रानित्यर्थः
 ३० धनु रिति । क्षत्रविद्यापदोक्तं मास्त्रविद्यासहितां धनुर्विद्यां तथानक्षत्रविद्यापदोक्तं ज्योतिःशास्त्रं ग्रहसंस्थादिप्रतिपादकमित्यर्थः ३१ सर्पेति । सर्वेषु देवनिकाया देवशरीरास्तद्दशोकारहेतुभूता

सर्गादिकथनं वाक्यमपि व्याकरणं तथा ॥ शब्दापशब्दविज्ञानं पित्र्यं श्राद्धादिकं हि यत् २७ राशिगणितमित्युक्तं यत्र संख्यावतिष्ठते ॥ उत्पातादितथा देवं निधिशा-
 स्त्रं तथानिधिम् २८ प्रश्नोत्तरं च कथितं वाकोवाक्यं मनीषिभिः ॥ तर्कशास्त्रं न्यायशास्त्रं नीतिशास्त्रं तथैव च २९ देवविद्यां निरुक्ताख्यावेदविद्यां पुनस्त्रयम् ॥ शि-
 क्षां कल्पं निरुक्तं च भूतविद्यां च सुश्रुतम् ॥ आयुर्वेदेन सहितं मंत्रान्नानाविधानपि ३० धनुर्विद्यां तथा क्षत्रविद्यामस्त्रसमन्विताम् ॥ ज्योतिःशास्त्रं तथा विद्यां नक्षत्रा-
 रूपां मुनीश्वर ३१ सर्पदेवनिकायानां विद्यां तां गारुडाभिधाम् ॥ गांधर्वं च विज्ञानमिशास्त्रं सर्वापकारकम् ३२ एतत्सर्वं विज्ञानमिवेदगर्भस्थितं मुने ॥ भगवन्ने-
 वजानमिस्वात्मनो मोक्षकारणम् ॥ मंत्रवित्तत्त एवास्मिन् स्वात्मज्ञानविवाजितः ३३ भगवत्सदृशेभ्यस्तु श्रुतपूर्वं मया विभो ॥ आत्मवित्सकलं शोकं तरेदत्र सकार-
 णम् ३४ ममास्ति च सदा शोकस्तापत्रयसमुद्भवः ॥ वन्दिमंडलं संस्थस्य परं गोः पुंसो यथाशुवि ३५ सोहं शोचामि स ततमात्मानं दीनवत्सल ॥ शिशुपुत्राप्यपुत्रा-
 वायौ वने गतमर्तुका ३६ सर्वबंधुविहीना च यथानारीपतिव्रता ॥ शोचत्यात्मानमनिशं भृशं दारिद्र्यपीडिता ३७ शोचंतं तमिहात्मानं तापत्रयवशंगतम् ॥ शो-
 काब्धेरत्यगाधस्य परपाराभिलाषितम् ३८

विद्यागारुडविद्येति प्रसिद्धां तथा सयं जनानां मनोरंजकत्वेनोपकारकत्वाज्जनविद्येत्युक्तं गांधर्वं शास्त्रं गीतादिप्रतिपादकं जानामीत्यर्थः ३२ एतत्सर्वमिति । सर्वमेतदुक्तं जानन्नप्यहं वेदस्य गर्भे
 तात्पर्यरूपं विषयतया स्थितं मोक्षकारणं जानामीत्यर्थः मंत्रविदिति । तत आनुपांगिकार्थं विज्ञानेति तात्पर्यं विषयस्याज्ञानादेवाऽहं मंत्रवित्तं मंत्रपाठवेत्तेवास्मिन्नुत्तमं त्रार्थं वित् स्वात्मतत्त्वस्य तत्ता-
 त्पर्यं गोचरस्यायं शोचति ३३ आत्मतत्त्वस्य तत्तात्पर्यं गोचरत्वे हेतुतया तज्ज्ञानरूपफलवत्त्वमाह भगवत्सदृशेभ्य इति । युष्मत्तुल्येभ्य आत्मेभ्यो मयेदं पूर्वश्रुतं इदं किं आत्मवेत्ता सकारणं समूलं शोकं
 कर्तुं त्वादिरूपं तरेतीति ३४ तद्वाक्यार्थमयि समन्वितं विद्येहीति दर्शनं स्वस्मिन् शोकं वर्णयति । ममास्तीति । यथा वन्दिमंडले त्रिकोणे पतितस्य परं गोः शोकः स्यात्तथा ममाध्यात्मादिदुःखत्रयसंसर्गजः
 शोकोऽस्तीति ३५ 'अनीशया शोचति मूढमानः' इति श्रुतं पुक्तं द्रव्यरूपं शोकं निदर्शनेनाह सोहमिति । आत्मानं शोचामि कां गतिं यास्यामीत्याकारकशोकस्य गोचरतानयामि बालापत्यत्यादिविशिष्टाना-
 रीवेति द्वयोरर्थः ३६ । ३७ शोचंतमिति । तं मामात्मानं शोचंतं शोकाद्भयोपरपारं अभिलाषः संजातो यस्य स तथा तं भृशं दुस्तरं शोकाद्भयोमज्जंतं च भगवत्वात् पूज्यः परंपारंतीरं तारयतु प्रापयति तद्वयोरर्थः ३८

३९ एवमिति । एवंनारदेन्द्रतन्त्रेप्रार्थयंतं प्रतिस्थूलं धृतीन्पापेन परंतत्त्वं बोधयितुं भगवान्मुनिः सनत्कुमार एवमाह । एवं कथम् । हे नारद या त्वं किंचित्त्वमप्यगीष्टाः अयं यनेन ज्ञातवानसि एतत् सर्वं नामैव शब्दरूपमेव तत्रोपपत्तिमाह वागादिकमिति । यतो वागादिकं यथावत्प्रपंचस्यैकदेशभूतं वस्तु जातं तत्सर्वं नामत्वेन नामत्वरूपेणैव वदति वदनं कर्म तानंयति । यदि नामनस्यात्तर्हि किंचिदपि वक्तुं न शक्येतातो नामसर्वात्मकमित्यर्थः फलितमाह इदमित्यादिना । तस्मादिदं नाम अखिलं सर्वात्मकं ब्रह्मरूपमितियावत् उपास्व पुनः पुनश्चिन्तय यावत्तेत्यव्ययं हेतौ तथाच यतोऽज्ञः इत वासना कुंठितचित्तोसि अतः चित्तस्य साक्षाद्ब्रह्माकारता योग्यत्वायाभ्यस्तेनाभ्येवतावद्ब्रह्मभावनां कुर्वित्तिद्वयोरर्थः ४० । ४१ नामोपासनस्यानुबं गिकं फलमप्याह नामेति । यो नामशब्दजातं ब्रह्मत्वे नोपास्ते स पुरुषः रूपपुंगवः ' दिवं स्पृशति भूमिं च शब्दः पुण्येन कर्मणा । यावत्सशब्दो भवति तावत्पुरुष उच्यते ' इति भारतेयश्लोकेः तत्र हेतुमाह यावन्नामनेति । यावद्विश्वां प्रासंबद्धं तावत्तिसर्वत्रा स्योपासकस्य गतिः स्वातंत्र्यं भवति त्वदेशे महाराजस्येवेत्यर्थः ४२ एतस्मादिति । नाग्निरब्रह्मदृष्टिमात्रेण शोको न निवर्त्तते इत्यत एतस्मान्नामो विहं किंचिदस्ति चेत्तद्वक्तव्यमित्येवं नारदेन समीरिते पृष्टे सति मुनीश्वरः सनत्कुमारस्ततो नामोभूयोधिकं किंचित्त्वमुक्तवानित्यर्थः ४३ आशांता नोति । उक्तरूपजिज्ञासया चाधिकमधिकं निरूपयन्नायः स्वायं भुवानां प्रथमो मुनिर्विचिन्माभ्य आशापयं नंत्रयोदशतत्त्वान्याह सर्वत्र वागादिपर्यायेषु उपास्वेति शब्देन ब्रह्मदृष्ट्या तदुपासनमाह तथा तेन तेन वागादिना युक्ते विश्वस्मिन् प्रपंचे गतिः स्वातंत्र्यं भवतीत्याकारकं फलमाहेति द्वयोरर्थः ४४ । ४५

भगवान्मां परंपारं तारयत्वत्र सत्तमः ॥ मज्जंतं बहुधा शोकसागरे दुस्तरे नृभिः ३९ एवं वदंतं तं प्राह भगवान्मुनि सत्तमः ॥ यत्किंचिदध्यगीष्टास्त्वं नामैतन्मुनि सत्तम ४० वागादिकं प्रपंचैकदेशभूतं वदति तत् ॥ नामत्वेनेदं मखिलमुपास्वाज्ञोसियावता ४१ नामब्रह्मेति यो लोक उपास्ते पुरुषो हि सः ॥ यावन्नाम्रायुतं विश्वं ता वत्यस्य यथा सुखम् ॥ गतिर्भवति सर्वत्र महाराजस्य यादृशी ४२ न तस्मादधिकं किंचिदस्तीत्येवं समीरिते ॥ नारदेन ततोभूयस्तस्मादाह मुनीश्वरः ४३ आशां तानि हितत्त्वानि वागादीनि त्रयोदश ॥ उपास्वेत्येव सर्वत्र नामवत्तत्फलं तथा ४४ तेन तेन च संयुक्ते विश्वस्मिन् गतिरित्ययम् ॥ उक्तवान्नारदायाद्यो मुनिः सर्वार्थदर्श कः ४५ नामो वागिन्द्रियं भूयस्तस्मात्संशयरूपभृत् ॥ मनस्ततोपि संकल्पो यदिच्छेत्तो ह गीयते ४६ चित्तं संकल्पतोभूयः सामान्या ज्ञानरूपकम् ॥ तस्माद पिचर्चिताथ ध्यानं ज्ञानप्रवाहभृत् ४७ ध्यानादपि च विज्ञानं विशेषज्ञानरूपभृत् ॥ विज्ञानाच्च बलं भूयोभीतायस्माद्विवैरिणः ४८

तानि त्रयोदश तत्त्वानि स्वरूपप्रदर्शनपूर्वकं निरूपयति नाम्न इति पंचभिः । नामापेक्षया वागेंद्रियमधिकं कारणत्वात् तस्माद्वागिन्द्रियादपि मनोधिकं तत्त्वेन प्रकृत्वात् यन्मनश्छेत्तिलोके गीयते इच्छया हि वागेंद्रियं प्रयति इति भावः तस्मादिच्छारूपां मनसोपि संकल्पोधिकः कीदृशः संशयरूपभृत् संशयस्य रूपं नानाकोटिकत्वं तस्य धारकः संकल्पाख्यातः करणवृत्तिर्हि कर्त्तव्या कर्त्तव्यलक्षण कोटिद्वयं विभागेनावगाहमाना इच्छां जनयतीति प्रसिद्धमिति भाष्यानुसारिण्यवहितान्वयेनार्थः ४६ चित्तमिति । उक्तरूपात्संकल्पादपि चित्तमधिकं तत्र हेतुर्गर्भविशेषगं सामान्येति सामान्यं सादृश्यं तस्य ज्ञानरूपमित्यर्थः अनुसंधानात्मकेन चित्तेन हि हिताहितसाधनतयाऽनुभूतपदार्थानां सादृश्यं पुरोवर्तिपुण्यदाविषयीक्रियते तदा संकल्पो भवतीति भावः तस्माच्चित्तादपि ध्यानं ज्ञानं तत्तिलक्ष णचित्तरूपमधिकम् चित्तायाः संस्कारोद्बोधकत्वेनानुसंधानहेतुतायाः प्रसिद्धत्वादिति भावः ४७ ध्यानादिति । ध्यानमपि तस्यैव कर्त्तुं शक्यते यद्वस्तुपेक्षाभिन्नज्ञानरूपेण विशेषज्ञानेन विषयीकृत मित्यतो विशेषज्ञानरूपं विज्ञानं स्वकार्यान्ध्यानादधिकं तथा विज्ञानमपि अज्ञाहारकृतावयोपचयरूपवलशालिने व मनसा साध्यमित्यतो विज्ञानात्कार्याद्बलमधिकं वैरिभयहेतुव्येनापि प्रसिद्धत्वादिति तस्मादिच्छादपि तत्कारणमजं भूमिरूपमधिकम् अत्र ह पापामुमेरिति तत्कारणभूता दृष्ट्यादिरूपा आपो भिका इति द्वयोरर्थः ४८

मिति । तस्मात्तेजसोपितदाधारभूतआकाशोधिकः आकाशादपि सुपुण्यतेतत्तद्विनिमित्तभूतास्मृतिरधिका नहि स्रष्टव्यजातीयस्मृतिविना किंचित्स्रष्टव्यते तस्याः स्मृतेरपि निदानभूता आशाद्वयमेवंस्यादित्याकारिकाधिका नहिनिराशस्यक्षीणकामस्य किंचित्स्मरणे प्रयोजनमित्यर्थः तथा च संप्रहलोकः 'वाङ्मनः संकल्पचित्तध्यानविज्ञानकंबलं । अज्ञप्तिर्जास्यथाकाशस्मराशाः सुखयोदश' इति ५० अथ नामादिभ्यो वागादीनामाधिक्यं याभिरुपपत्तिभिस्तयोदशपर्यायेषु श्रुत्योपन्यस्तंताः प्रतिपादयितुं प्रतिजानीते एवमिति । उक्तप्रकारेण एतानि वागादीन्युत्तरोत्तरमधिकानि प्रतिपाद्यतेषां मत्तयेकमाधिक्यसाधिकां युक्तिमपि स आद्यो मुनिरेव महत्त्यर्थः ५१ तत्र नामोवाच आधिक्येतामाह ऋगादय इति चतुर्भिः । ऋग्वेदादयः शब्दविस्तरायेत्वयानारदेन ईरिता विदितत्वेनोक्तार्थे च तेषां मृगवेदादीनामर्थार्थे च स्वर्गादयो लोकास्ते सर्वे पदार्थावाचावागिन्द्रियेणैव निमित्तभूतेन परैर्विज्ञायते न्यवहियंते इत्यर्थः ५२ पृथिव्यादीनांति । तथा पृथिव्यादीनि पंचभूतानि देवा इन्द्रादय आदि पदार्था अमुरादयश्च तथा मनुष्यादयो जंगमास्तृणादयः स्थावराश्च नानाभेदास्ते नैव विज्ञायंते इति ५३ धर्म इति । तथा एतदष्टकमष्टपदार्थानां वृंदं वाचोऽभिवेको ज्ञातुं शकुपात् एतत्किं सुबलादप्यधिकं प्रोक्तमभूमिसमुद्भवम् ॥ भूमेरत्र स्वरूपाया आपोथाम्यधिकास्ततः ४९ तेजः पवनसंयुक्तमाकाशश्च ततो महान् ॥ आकाशात्स्मरणं भूयस्तस्मादाशातिदीनता ५० एवमेतानि तत्त्वानि ह्यधिकान्युत्तरोत्तरम् ॥ उक्तोपपत्तिमप्याह स एव मुनिसत्तमः ५१ ऋगादयोत्र वाचैव ज्ञायंते ये त्वयेरिताः ॥ अर्थानां नात्मकास्तद्वल्लोकाः स्वर्गादयोपि च ५२ पृथिव्यादीनि भूतानि पंचदेवादयस्तथा ॥ जंगमाः स्थावरा जीवाः शतकोटिविभेदिनः ५३ धर्मः सुखकरः सत्यं यथाभूतार्थभाषणम् ॥ साधुसम्यग्बचः प्रोक्तं हृदयज्ञं मनः प्रियम् ५४ एतच्चतुष्टयं चास्माद्विपरीतं चतुष्टयम् ॥ वाचा विनात्र कोनामजानीयादष्टकं त्विदम् ॥ पूर्ववत्त एतेषां वाग्ब्रह्मेतीह नामवत् ५५ अक्षे वा कुले वा द्वेयद्वदामलके च वा ॥ मुष्टिर्गृह्णाति तद्वचुमनो वाचं च नाम च ५६ मनसा प्रविचार्यैव वेदाध्ययनमाचरेत् ॥ कर्मणां करणं तद्वदभिलाषं फलाश्रयम् ॥ इह लोके परे वापि कुरुते साधनेष्वपि ५७ शरीरादि मनः प्रोक्तं सुखं नानाविधं तथा ॥ ब्रह्मापि गम्यते तेन यस्माद्ब्रह्म मंतततः ५८ संकल्पान्पुमान्कुर्याद्वापारं मानसंततः ॥ वागिन्द्रियसमुद्भूतंततः शब्दसमुत्थितम् ५९

खहेतुत्वेन प्रसिद्धो धर्मः प्रथमः यथा पदनुभूतं तथा तस्य भाषणरूपं सत्त्वं द्वितीयम् सम्यक्प्ररोपकारकं यद्वचस्तद्रूपं साधु तृतीयम् मनः प्रियं सद्यो मनः प्रसादकं यद्वचस्तद्रूपं हृदयज्ञं चतुर्थं एतद्धर्मादिरूपं चतुष्टयम् तद्विपरीतमधर्मासत्त्वासाध्वहृदयज्ञरूपं चतुष्टयं तद्रूपमिति ततः सर्वनामव्यवहारहेतुत्वादेवा वाक्ब्रह्मत्वेनोपास्यानामवत् एतदुपासनस्य फलं तु पूर्ववत्तामोपासनवदेवेति द्वयोरर्थः ५४ ५५ अथ वागपेक्षायामनसोऽधिकत्वेतामाह अक्षेवेति त्रिभिः । द्वे अक्षे विभक्तिकफले कुले वंदरी फले वा आमले केवाप्यथामुष्टिर्गृह्णाति स्वस्मिन्नंतर्भावयति तथा मनोऽप्युत्तरूपां वाचं नाम च एतद्वयं गृह्णाति स्वस्मिन्नंतर्भावयतीत्यर्थः नहि मनसोऽभ्यवेवागादिकं दृश्यते इति भावः ५६ मनसंति । यतो मनसा विचार्यैव वेदाध्ययनं कर्मणां यागादीनां करणमनुष्ठानं तथालोकद्वयवर्तिफलविषयकं तत्साधनविषयकं वाऽभिलाषं च कुरुते इत्यर्थः ५७ शरीरादिति । शरीरमिन्द्रियादिकं वा यत्श्रुतावात्मशब्देनोक्तं तत्सर्वमन एव तदव्ययपतिरेकानुविधानात् तथालोकशब्देन कर्मसाधनेन यदुक्तं तज्ज्ञानाविधौ किं सुखमपि मन एव तथा तेन मनसा संस्कृतेन ब्रह्म परं लभ्यते इत्यतोऽपि तन्मनो ब्रह्म मंतमित्यर्थः तथा च तस्य ब्रह्मत्वेनोपासनं युक्तमिति भावः ५८ संकल्पस्याधिक्यमुपपादयति संकल्पवानिति पाठिः । य उक्तरूपसंकल्पयुक्तः स एव मानसं वापारं सर्वं करोति ततो मानसं वापारं नंतरं च वाग्वापारं ततो नामालं च शब्दं वापारं करोतीत्यर्थः ५९

आ. पु.

॥ ३ ॥

तत्रशब्दव्यापारेसकलः कर्मविधायकोवैदिकादिः शब्दसमूहोत्तर्भवतितत्रशब्दसमूहेचतत्प्रकाशकानिसर्वाणिकर्माणि तिष्ठन्तीत्याह शब्दइति ६० एवमिति । एतमुक्तपरंपरयासंकल्पएवसर्वेषां कर्माणांकारणंयतस्तेषामुत्पत्तिस्थितिसंहारेपुण्डितः कुशलइत्यर्थः ६१ स्वर्गादिकाइति । एवशब्दोभिन्नक्रमः तथाचस्वर्गादयो लोकाः पृथिव्यादीनिभूतानिचयस्यराचरंविश्वंसृजंतितद्विश्वसृजनं संकल्परूपेणमिच्छेत्सत्येवभवतीत्यर्थः ६२ एतत्सृष्टीकरोति वृष्टिरिति । लोकानांभूतानांचयेऽभिमानिनोदेवास्तेषांसंकल्पेनवृष्टिर्भवतिवृष्ट्याभिमानिदेवस्यसंकल्पेनचाज्ञंभवति । एवमत्रे पिदेवरूपेणसंकल्पसंबंधोवाध्यः तथान्नसंकल्पाद्भूतानांप्राणाःसंदिद्याःप्रभवंतितेभ्योमंत्राःस्मृत्यारूढरूपेणभवंतितेभ्यःकर्माणिप्रतःफलमपूर्वाख्यंजायते एवंक्रमेणसंपन्नादपूर्वाख्यकर्मफलात्स्वर्गादिभोक्ताभवेदित्यर्थः ६३ संकल्पइति । ततउक्तविधयाविश्वहेतुत्वादेवायंसंकल्पोब्रह्मभवति अस्यसंकल्पस्यतथोपासनात्त्रिदुःखत्वादिनाशित्वनिर्गतिशयत्वेयुक्तान् लोकान्स्वयमपितादशोनिर्दुःखत्वादिशालीसन्नवाप्नोतीत्यर्थः ६४ अथचित्तस्यसंकल्पादाधिक्यमुपपादयति यदितिपंचभिः । योविश्वकारणस्त्वेनोक्तःसंसंकल्पोपितदाभवतियदावर्णितात्मकसामान्यज्ञानरूपंचित्तंभवतिततःअ

शब्दएक्यंसमायातिवैदिकःशब्दसंचयः ॥ तत्रकर्माणि तिष्ठंतिसुखदानिशरीरिणाम् ६० एवंसंकल्पएवस्यात्कर्मणांकारणंसदा ॥ उत्पत्तौसंहतौतद्वत्स्थितावपि चण्डितः ६१ स्वर्गादिकास्तथालोका अपिभूतानिपंचवा ॥ संकल्पेसतिकुर्वीतिविश्वमेवचराचरम् ६२ वृष्टिरन्नंतथाप्राणामंत्राःकर्मचतःफलम् ॥ क्रमेणजायते कर्मफलात्स्वर्गादिमान्भवेत् ६३ संकल्पस्ततएवायंब्रह्मरूपउपासनात् ॥ अस्यलोकानवाप्नोतिनिर्दुःखानविनाशिनः ॥ स्वयंचतादृशोभूत्वासर्वातिशयवर्जितान् ६४ यदासामान्यविज्ञानंसंकल्पोपितदाभवेत् ॥ उक्तोयःकारणत्वेनसर्वस्यजगतोपिहि ६५ चित्तंततोत्रविज्ञेयंसंकल्पस्यापिकारणम् ॥ ब्रह्मसंकल्पवच्चा त्रफलमुक्तंततोधिकम् ६६ सर्वज्ञोपियदाचित्तहीनोविद्वान्भवेदिह ॥ तदाऽवजानतैसर्वेह्यपितंतनयादयः ६७ एवंवदंतश्चेदेषसर्वज्ञश्चित्तवर्जितः ॥ कस्मात्ततो नसर्वज्ञश्चित्तशून्योजडोयथा ६८ चित्तवंतंनरंकिंचिज्ज्ञानन्तमपिमानवाः ॥ अंगीकुर्वीतिसततंशृण्वंतित्ततोवचः ॥ लौकिकंवैदिकंयापिसंबंधान्विहितानपि ६९ स्वर्गादयस्त्रयो लोकाध्यायंतीवसभूतकाः ॥ गिरयोदेवतास्तद्वन्मनुष्या अपिसर्वतः ७०

न्यव्यतिरेकाभ्यांसंकल्पस्यापिकारणंचित्तंब्रह्मविज्ञेयम् अत्रचित्तोपासनेसंकल्पोपासनवत्ततःसंकल्पोपासनफलादधिकंचफलंभुवत्त्वादिशालिलोकप्राप्तिरूपंभवतीतिद्वयोरर्थः ६५ । ६६ चित्तस्याधिक्यंलोकेपिप्रसिद्धमितिश्रुत्युक्तंवर्णयति सर्वज्ञोपीति । सर्वज्ञतयाप्रसिद्धोपिपुरुषोयदाचित्तेनानुसंधानलक्षणेनहीनोभवतितदातंसर्वेभुतादयोऽवजानतेअनादरंनयति कीदृशाःसुतादयः एवंकथं यद्ययंसर्वज्ञस्तर्हिस्मादेतोश्चित्तवर्जितोदृश्यतेततो जडवाचित्तशून्यत्वात्सर्वज्ञइतिद्वयोरर्थः ६७ । ६८ चित्ताभावेप्रशंसाव्यतिरेकोद्दिशतोऽथान्वयमाह चित्तवंतमिति । किंचिज्ज्ञानन्तमपिनरंपूर्वापरानुसंधानलक्षणचित्तशालिनंसततमानवाअंगीकुर्वीतिसाक्षित्वादौ तथाततश्चित्तवतोमुखालौकिकंवैदिकंवावचःशृण्वंतित्ततेनेतिशेषः तथातेनचिनवताविहितान्संबंधान्गुरुत्वोत्तमणत्वादीनप्यंगीकुर्वीतीतिव्यवहितान्वयः ६९ अथचित्तादयानाधिक्यमुपपादयति स्वर्गादयइतित्रिभिः । स्वर्गातिरिक्तभूमिसंज्ञात्रयो लोकाःपंचभूतानिचपर्वताश्चतद्वत्तथादिंसंपन्नत्वेनरयदास्वामनुष्णाएतेतर्हिचित्तत्वेनस्थिताध्यायंतीवसभूतान्कुर्वंतश्चलक्ष्यंतइत्यर्थः तथाचसर्वमहाद्गिरस्यस्यमानवाःइत्यादिप्रशंसामितिभावः ७०

इहजन्मनिजन्मा

यदाध्यासमनुष्मापेतसर्वान्श्रवणानि स्थिता ध्यापयति तदा ध्यानात्तु वत इव लक्ष्यं तद्वत्तु । तथाच सर्वमहाद्विरभ्यस्यमानत्वाद् ध्यानं प्रशस्तमिति भावः ॥ ७० ॥
 ध्यानस्य लोकोपि सत्फलत्वं प्रसिद्धं मित्यन्वयव्यतिरेकाभ्यामाह मनुष्येति । अत्र लोके ये मनुष्ये पुमर्हांतो गुणैः पूज्यतां प्राप्तास्ते ध्यानवंत इव ध्यानफललेशं प्राप्तास्वेति विज्ञायते इह जन्मनि जन्मा
 तरे वा ध्यानं विना महत्त्वं भवतीति भावः एतेन श्रुतो ध्यानापादांशपदस्य ध्यानस्य आपादो ध्यानेन आसमंतात्पद्यमानं गम्यमानं फलं तदंशवत इति व्युत्पत्तिः सूचिता ये पुमनुष्ये पुत्राः सुदाः तत्र हेतु
 गर्भविशेषणत्रयं परेत्यादि कलहेऽपकृते अपकारोच्यतास्ते ध्यानशून्यत्वादेव सदा विक्षिप्तचित्तमवन्ति तथा तादृशमर्हांतः पूज्या न भवन्ति यद्ब्रह्मज्ञानसंयुताः प्रभवः सामर्थ्यविशेषेण मान्यावर्तते इति ह
 योर्थः ७१ ७२ ध्यानाद्विज्ञानस्याधिक्यमुपपादयति यावदिति । यावान्वाचोविषय उक्तक्रमवेदादिरह दयज्ञान्तवानपिशब्दात्तदधिकोपि विषयो विज्ञानस्य श्रुतौ प्रोक्त इति प्रथमदलार्थः
 तत्राधिकं दर्शयति अदनीयमिति । अदनीयं विविधमन्त्रतद्वत्तद्विधं रसंचलोकयोर्व्यवहारजातंच विज्ञानादेवावगच्छतीत्यर्थः ततः प्रशस्तं विज्ञानं ब्रह्मत्वेनोपास्यं तदुपासनाच्च विज्ञानेन शास्त्रार्थ
 विषयकेन ज्ञानेन व्यवहारकौशलरूपेण च संपन्नानां लोकानां प्राप्तिर्भवतीत्यर्थः ७३ ७४ ततोऽपि बलाधिक्यमुपपादयति बलवानिति चतुर्भिः । एकोऽपि बलवान् शतसंख्यानपि विज्ञानयुतान् स्व
 स्य बलेन कंपयतीति प्रसिद्धं तथा बलिष्ठ एव भूमेः संत्रयोधारको भूपतिरिति यावद्भवतीति च वीरभोग्यावसुंधरेति न्यायात् ७५ बलस्य शास्त्रोक्तप्रक्रिययापि प्राशस्त्यमाह बलवान्सर्व इति ।

मनुष्ये पुमर्हांतो ये ध्यानवंत इहा त्रते ॥ मनुष्येषु च ये स्वल्पाः परद्रूषणसूचकाः ॥ निंदाकरास्तथानित्यंकलहापकृतोद्यताः ७१ ध्यानशून्याः सदा क्षिप्तचेत
 सो न च तादृशाः ॥ मर्हांतः प्रभवो यद्ब्रह्म तैर्ते ध्यानसंयुताः ७२ यावद्वाचा विज्ञानातिता वद्विज्ञानतोऽपि च ॥ अदनीयं रसंतद्वत्षोढाभिन्नमयं पुमान् ७३ लो
 कद्वयंच विज्ञानादवगच्छतिसर्वदा ॥ विज्ञानज्ञानसंपन्नानां लोकानेष समाप्नुयात् ७४ बलवानेक एवायं शतं विज्ञानसंयुतान् ॥ बलेन कंपयेत्स्वस्य बलिष्ठो भूमि
 संश्रयः ७५ बलवान्सर्व एवायमुत्तिष्ठतियतो यतः ॥ उत्तिष्ठन् परिचर्यायां गुर्वीदेः शक्तिमान् भवेत् ७६ उपसर्ति हि कुरुते परिचर्यारतो नरः ॥ उपसर्तिर
 तो द्रष्टा श्रोता मंता तथैव च ॥ बोद्धा कर्ता च विज्ञाता पुमान् भवति वै बलात् ७७ लोकत्रयी तथा पंचभूतानि गिरयोऽपि च ॥ देवोद्यानानि भूतानि जंगमानि स्थिरा
 णि च ॥ बलमाश्रित्य तिष्ठति बलं ब्रह्मततः स्मृतम् ७८ दशरात्रं यदा श्रीयान्नैव काश्चिद्दलान्वितः ॥ जीवन्मृतः स विज्ञे योजायते म्रियते तथा ॥ सर्वेन्द्रियाणां व्या
 पारान्विमुंचति च मानसान् ७९ अन्नं प्राप्यैव बलवान्सर्वेन्द्रियमनोयुतः ॥ व्यापारवान् भवेत्तेन बलादन्नमिहाधिकं ८० उपासनादितो गच्छेदन्नपानसमन्विता
 न् ॥ लोकान् पुमान्यतस्तस्मादन्नं ब्रह्मेति कीर्त्यते ८१

यतो हं तो बलवानेव यतः संयतः सन्नुत्तिष्ठति उद्यमशाली भवति ततोऽगुरुं भूतीनां सेवायां शक्तो भवति ततः परिचर्यारत उपसर्तिगुरुं भूतीनां समीपगमनमपि तिबंधेन कुरुते तत उपसर्तोरतः सन् द्रष्टा उपदेशका
 नां दर्शनस्य परीक्षणरूपस्य कर्त्ता भवति ततस्तदुक्तार्थानां श्रोता ततो मंता उरपत्तिभिस्तुष्टितन कर्त्ता ततो बोद्धा एवमेवेत्यवधारणकर्त्ता ततः कर्त्ता विहितानुष्ठाता ततो विज्ञाता फलानां साक्षात्कर्त्ता च भवति ए
 तस्याः परंपराया बलप्रयुक्तत्वाद्दलं प्रशस्तमिति द्वयोरर्थः ७६ । ७७ जगत्स्थितिहेतुत्वाच्च तत्प्रशस्तमित्याह लोकत्रयीति । यतस्त्रिलोक्यादिकं बलप्रभावादेव स्थितं ततो बलं ब्रह्म मन्त्रं ब्रह्मत्वेन ध्ये
 यमित्यर्थः ७८ बलादपि तत्कारणमन्नमधिकमित्याह दशेति । बलान्वितोऽपि दशरात्रमन्त्रालाभे स विज्ञेपो नाना विक्षेपैः सहितो जीवन्मृतो वस्तुतो मृतो वा जायते यत इन्द्रियव्यापारान्मानसव्या
 पारान् श्रयजतीत्यर्थः ७९ अन्नं प्राप्येति । स एव च पुनरन्नप्राप्तौ पूर्ववद्भवति तेनान्नस्य बलादधिकत्वं स्फुटमित्यर्थः ८० उपासनादिति । इतो ब्रह्म हृदि रूपा दुपासनादन्नादिसंपन्नानां लोकानां
 प्राप्तिस्तैः सिरीयादिश्रुत्यंतरेषु क्ता तन्नोन्नस्यन्नं प्रत्ययुक्तमित्यर्थः ८१

अथातो जलानामधिप्यं वर्णयति आप इति चतुर्भिः । तासामपां ८२ अन्नाभाव इति । वृष्टियुक्तान्नभावाभावयोः प्राणिनां वृद्धिक्षययोर्दशनादन्नतोऽपामाधिक्यं स्फुटमित्यर्थः ८३ त्रिलोका इति । उर्ध्वाधोमध्यभावेन त्रिविधानि खिलालोकास्तथा तदतिनः सर्वे प्राणिनश्चान्नरूपान्नजलरूप एव स्युर्वोधाः । यतस्ततो जलेभ्योऽन्नजलनिरपेक्षं किंचिन्नास्तीत्यर्थः ८४ आपो ब्रह्मेति । य आपो जलानि ब्रह्मेत्याकारेणोपास्ते सनिखिलान्कामान् प्राप्नुयात्सदा तृप्तिवैत्यर्थः ८५ अद्रथोपितेजसो धिकतामुपपादयति तेज इति द्वाभ्यां । तेजः प्रवर्पति वृष्टिरूपजलानि सृजति किंकृत्वा संतापमूर्ध्मरूपं प्रदर्शयित्वा ततो विद्युतो नानाविधाः पुरोवातं पूर्ववायुं च सृष्टेति प्रसिद्धमित्यर्थः ८६ तथा ध्यात्ममपितेजसो महिमा प्रसिद्ध इत्याह तेजस्वीति । तेजस्वी पुरुषः श्रीमत्त्वेन तमो दोषहीनत्वेन च प्रसिद्धस्ततो विदो विवेकिनां मते तेजो ब्रह्म वेदित्यर्थः ८७ ततोऽप्याकाशो धिकस्तत्प्रभृति विश्वाधारत्वादित्याह तेजस इति त्रिभिः । वायुः पुरोवातादिरूपस्तत्सहिता तेजसा आकाशो धिकः यतस्तेजः प्रभृति विश्वं तत्र तिष्ठतीति ८८ सर्वेन्द्रियाणामिति । अथात्ममपि वागादि व्यापारा आकाशं ब्रह्मत्वेन वेद उपोस्ते इत्यर्थः ८९ अवकाशेति । अवकाशो विस्तीर्णता प्रकाशः प्रभाताभ्यां संपन्नान् कीर्तिशालिनश्च लोकान् सप्रयाति य आकाशं ब्रह्मत्वेन वेद उपोस्ते इत्यर्थः ९० ततोऽपि स्मरपदोक्तायाः स्मृतेरध्यासहेतुतया प्रसिद्धाया आधिक्यमाह स्मरणा

आपो यदा प्रजायंते वृष्टिरूपास्तदा भवेत् ॥ अन्नमप्यधिकं तासामभावेनैव किंचन ८२ अन्नाभावेऽमे प्राणा व्रजेयुः प्राणिनां क्षयम् ॥ सतितस्मिन्निवृद्धिं च तस्मादापो धिकाः स्मृताः ८३ त्रिलोकानि खिलाः सर्वे स्थिरजंगमसंयुताः ॥ आप एवान्नभूताः स्युर्न ततो न्याद्वि किंचन ८४ आपो ब्रह्मेतियो वेदसकामानि खिलानपि ॥ आपुयात् तृप्तिमांश्चायं भवत्येव न संशयः ८५ तेजः संतापमनुलं दर्शयित्वा त्रसर्वतः ॥ विद्युतश्च पुरोवातं सृष्ट्वा पश्चात्प्रवर्षति ८६ तेजस्वी तेजसा युक्तो दीप्यमानः स्वयाश्रिया ॥ तमोलेशनरहितस्तेजो ब्रह्मविदां भवेत् ८७ तेजसो वायुसहिता दाकाशोभ्यधिको यतः ॥ तेजो नानाविधं वायुर्विश्वं चात्रैव तिष्ठति ८८ सर्वेन्द्रियाणां व्यापारानाकाशेनैव कुर्वते ॥ सुखंदुःखं तथा काशे सर्वो जंतुः प्रयाति हि ८९ अवकाशप्रकाशाभ्यां संपन्नान् कीर्तिभाजिनः ॥ आकाशब्रह्म त्रिलोकात्प्रयात्येव न संशयः ९० स्मरणादवगच्छंति ह्याकाशमपि मानवाः ॥ व्यापारानिन्द्रियाणां च स्मरणादेव कुर्वते ९१ ससाधनं सुखं तद्वदुःखं च स्मरणात्पुमान् ॥ अवगच्छति सर्वोऽयं दुक्तं कर्मणः फलम् ९२ आशाविष्टः पुमान् सर्वं कुरुते पुण्यपातकम् ॥ लोकद्वयं सुखं तद्वदुःखमेव ससाधनम् ॥ लोकद्वयं समाप्नोति निराशो न स्मरन्नपि ९३ आशां ब्रह्मेतियो वेद तस्य कामामनोगताः ॥ सिद्धयंति सत्यसंकल्पः पुमानेष भवेद्धिसः ९४ त्रयोदशैव प्रश्नास्ते भूयो विषय ईरिताः ॥ एते सनः कुमारैर्नारदायातिधीमते ९५

दिति द्वाभ्यां । अनुभूतप्रपञ्चस्मरणादेव हेतोर्धत्ता आकाशादिकं जगदवगच्छंति कल्पयंति इन्द्रियव्यापारान्प्यारभन्ते इत्यर्थः ९१ ससाधनमिति । ससाधनस्य सुखादिरूपस्य कर्मफलस्यापि ज्ञानं स्मृत्यधीनमतः स्मृतिराकाशादधिका तदुपासनफलं च तद्विषये पुण्यपातकमचाररूपं बोध्यमित्यर्थः ९२ ततोऽपि कामनारूपा आशाऽधिकेत्याह आशाविष्ट इति । कामरूपा आशा विशिष्ट एव पुरुषः स्मृत्या कर्माणि कुरुते तत्फलभोगाय लोकद्वयं भ्रमति च यस्तु निराशो निष्कामः स स्मरन् स्मृतिकर्ता अपि शाश्वतं व्यापारान्तरकर्ता भवतीत्यर्थः ९३ एवं विश्वहेतोराशया ब्रह्मत्वेनोपासकः सर्वेऽपि सति सिद्धिं लभते इत्याह आशामिति । स्पष्टं ९४ एवं नानाभिपूय इत्यादि प्रश्नोत्तराणां पदोपश्लेषार्थं विचाराभ्यां शांताः सनः कुमारैर्नारदायोक्ता इत्याह त्रयोदशैवमिति । भूयो विदं तद्वदपि विषये प्रश्नास्ते ईरिताः समाहिताः ९५

फलानिति । यद्यपि तच्च पास्तनजन्मानि फलानि प्रलोभनाद्योक्तानि तथापि एव नारदः सुतरां निपुणः आशोपासनवासर्वकामितार्थमाप्तिरूपफलं श्रुत्वापि प्रसन्नं मुनिपुंगवं प्रातिस्मादाशा रूपतत्त्वा
दधिकंतत्त्वं पुनः पृष्ठवानिति द्वयोरर्थः ९६ । ९७ प्रश्नोत्तरे दर्शयति आशाया इति । हे भगवन् आशायाः किमधिकमित्येवं नारदेनोक्तः पृष्ठो मुनिः स नत्कुमार आशायाः प्राणोऽधिकः सर्वैरात्मत्वे
न दृश्यमानत्वादित्युक्ता तत्रार्थे उपपत्तिर्भावनप्रयोजिका युक्तिमप्येतावश्यमाणरूपा मुक्तवानिति द्वयोरर्थः ९८ । ९९ तामुपपत्तिं प्रपञ्चयति चक्रस्येत्यर्थः । यथारयचक्रस्य अरास्तिर्ध
क्वाष्टरूपानाभिसंज्ञं मध्यकाष्ठं स्थानं स्थित्याधारभूतं येनांते तथा तद्वत्सर्वविश्वं प्राणाश्रयकमित्यर्थः १०० तत्र हेतुतया सर्वकारकरूपतामाह प्राण इति । देवदत्तोऽन्धेन गच्छतीत्यादिप्रयोगेषु प्रयोगम
नकर्त्ता स प्राणरूप एव तस्य करगभूतोऽधः कर्मभूतो ग्रामश्च प्राणरूप एव तथा सगां विप्राय ददातीत्यत्रापि सर्वकारकरूपेण प्राण एवेत्येवास्थितिः सिद्धांत इत्यर्थः १०१ अत्रैवोदाहरणंंतरमाह पितेति ।
तथापि नृमात्राह पाचार्यादिरदार्थभूतः प्राण एव भवति यतः प्राणाद्भिन्नं लोके किंचित्नास्तीत्यर्थः १०२ एतल्लौकिकान्वयव्यतिरेकाभ्यां साधयति प्राणे सतीति । यदा प्राणे विद्यमाने सति प्राणिनां
पिवादीनां देहावचसापि क्षिपेत्तिरस्फुर्यात्तदा तंतिरस्कर्त्तारं मत्वेवं लोकवृत्तकुशलाः प्राहुः एवं कथं त्वं स्पष्टं चेवं वाचिकंतिरस्कारं करोषि अस्पष्टं वा वध एव कृतो यत उक्तमानां वधः शस्त्रानारब्धोऽप्यमधि

फलानितत्र तत्रापि कथितानि ह्युपासनात् ॥ प्रलोभनाय मुनिना तथाप्येपोतिधीधनः ९६ पुनरप्यधिकंतस्मात्प्रसन्नं मुनिपुंगवम् ॥ सर्वकामममाप्तितां फलं श्रुत्वा
पि पृष्ठवान् ९७ आशाया भगवन् किंचिदस्त्यत्राभ्यधिकं पुनः ॥ एवमुक्तो मुनिः प्राह ह्याशातोभ्यधिकं पुनः ९८ प्राणं यत्रात्मबुद्धिः स्यात्प्रायः सर्वस्य देहिनः ॥ उ
पपत्तिमपि प्राह सोप्येतां मुनि सतमः ९९ चक्रस्येनाभिसंस्थाना अरायद्वं द्वंति हि ॥ तद्वत्सर्वमिदं प्राणसंस्थानमवधारय १०० प्राणः प्राणेन लोके स्मिन् प्राणमेव
प्रयाति हि ॥ प्राणं ददाति च प्राणः प्राणायैवेति च स्थितिः १०१ पिता माता तथाचार्यो ब्राह्मणः प्राण ईरितः ॥ भ्राता स्वसास्नुषा जाया पुत्रः सर्वे पिजंतवः ॥ प्राण एवा
त्र विज्ञेयः प्राणात्रास्तीह चापरम् १०२ प्राणे सति यदा कश्चिद्देहान् प्राणभृतां क्षिपेत् ॥ वचसापि च तं तत्र प्राहुरेवं हिलौकिकाः १०३ वधस्त्वया कृतो ह्यस्य क्षेपं यस्य क
रोषि गो ॥ अशस्त्रो यं वधो नाम ज्ञेय उत्तम देहिनाम् १०४ निर्गते तु पुनः प्राणे विधा विधा दहन्नपि ॥ शूलेनामुं पुण्यकृतं प्रवदं त्यखिला अपि ॥ पितृमात्रादिरूपो
तः प्राण एव न चापरः १०५ एवं सर्वेन्द्रियैर्जानन्वाह्यैराभ्यंतरेरपि ॥ अतिवादी पुमानेव भवत्येव न संशयः ॥ प्राणमेष यतो ब्रूते सर्वातिशय रूपिणम् १०६ ब्रूयुस्तं
केचिदेवं हनाति वादी भवान् हि किम् ॥ तथाप्येवं न स ब्रूयाद्विद्वतापहं सदा १०७

क्षेपरूप एव प्रसिद्धः अतएवाजुनेन गांडीवाधि क्षेपकर्तुं धर्मप्रतिज्ञायुधिष्ठिरं तुरंग्गारेण पुरितं युपाख्यपायते कर्णपर्वं गीति द्वयोरर्थः १०३ । १०४ निर्गते इति । प्राणे निर्गते सत्यमुपि त्रादिदेहं शूलेन ता
क्षणात् प्राणरूपेण विध्या विध्वा दहन्नपि यदि भवति तदा तदाहादिकर्त्तारं पुण्यकर्त्तारमेव लोके वदेतीत्यव्यतिरेकाभ्यां प्राण एव पित्रादिशब्दाभिधेय इत्यर्थः १०५ एवमिति । ब्राह्मणश्चर्यादिभिरा
भ्यंतरेर्मनःप्रभृतिभिश्चर्यादिकालेय एवं जानन् प्राणः सर्वकारकरूप इत्याकारकानुसंधानवाग्भवति स एव पुमानतिवादी बोध्यः यतः प्राणं सर्वेभ्योऽतिशयितं ववतीत्यर्थः अयं भावः लोके परं प्रति
तव पिताहमिति वदन् किमतिक्रम्य ववतीत्युपाख्यते परंतु स गुरुयोतिवादी न भवति आचार्यादीनां ततोधिकानां शिष्यमाणत्वात् पित्रादिसर्वात्मक प्राणरूपोऽस्मीति हंनिश्चयेन वक्तुं गुरुयोतिवादी
सर्वातिशयशालिनः प्राणस्यात्मत्वेन वदनादिति १०६ ब्रूयुरिति । द्वितीयपादगत सपनशब्दस्य तृतीयपादगतेन एवं शब्देन संबन्धः तथा च तं प्राणात्मविदं प्रति ह्यसिद्धं चेद्यदि केचिदेवं ब्रूयुः पृच्छेयुः
एवं कथं भवान् किमतिवादी भवतीति तथापि स प्राणात्मवित् न इत्येवमाकारविद्वतापा अपहं वं पच्छादं वचो न भूयात् किंतु स्फुटमतिवादी भवामीत्येव वदेदित्यर्थः १०७

11 6 11

एवमुक्तो मनोवाचामगम्यप्रष्टुमक्षमः ॥ अज्ञातत्वेन लोकस्याप्रसिद्धेरपि नारदः १०८ उपास्वेत्युक्तिश्चून्यत्वाद्गुरुक्तिः स्यात्फलस्य च ॥ तूष्णींभूयततः सोऽपि प्र
श्नादुपररामह १०९ तूष्णींभूतंतु तं वीक्ष्य भगवान्कृपयान्वितः ॥ नारदं स्वयमेव ह प्राणादधिपरं हियत् ११० नारदप्राणविज्ञानान्मामंस्था अतिवादिताम् ॥ ए
ष एवातिवादी स्याद्यो ब्रूते स ततं पुमान् १११ सत्यमुक्तं परं ब्रह्मभूमानं सुखरूपकम् ॥ नामादिकं तथा प्राणपर्यंतं यद्विकीर्तितम् ११२ इत्यभिप्रायवान्प्राहनारदं पु
नरेव सः ॥ सत्यं त्वया विजिज्ञास्य मविचार्य न किंचन ११३ कृतकृत्यतया स्थेयं पुरेवाहाय नारदः ॥ षड्वारमेव माहैतं विज्ञानादिषु सप्रभुः ॥ षष्ठवान्सोऽपि तेनोक्त
स्तंतमर्थं तदामुनिः ११४ ज्ञातुमिच्छाम्यहं सत्यं यत्त्वया परिकीर्तितम् ॥ सत्यवच्चाखिलं भूयो विज्ञानादिसृष्टवान् १५ सत्यं गम्यमिह प्रोक्तं सर्वदा सुखरूपकम् ॥
गमकास्तु परे सर्वे विज्ञानाद्याः प्रकीर्तिताः ११६

सत्यं सत्पदार्थपरं ब्रह्मवक्ष्यामीति शेषः । कीदृशं परं ब्रह्म उक्तं पूर्वाध्यायैर्वागितं सुखात्मकभूमिरूपेण वक्ष्यमाणं च तथा पद्महसनामीदिप्रोणपर्यंतविश्वरूपकीर्तितं व्याख्यास्यमानायामात्मनः श्रुतावित्यर्थः । इत्येवं विद्याभिप्रायवाम्हा मुनिर्नारदं सत्यं वामाह एवं कथं हेनारदवक्ष्यासत्पदार्थभूतं वस्तुविजिज्ञास्यमधिकारिणामवश्यविचार्यमविचार्यकृतकृत्यतयानस्थेयं न स्थातव्यमिति । अथ एवं विद्योक्तेरनंतरं नारदः पुनरेव पूर्ववथा पृष्ठं वांस्तथा आह सत्यं ज्ञातुमिच्छामीत्याकारं प्रश्नमकरोदिति द्वयोरर्थः १२ । १३ यथा सत्यविषयाजिज्ञासानारदस्योत्थापिता तथा विज्ञानमननश्रद्धानिष्ठा कृतिमुखेष्वपि पदसु जिज्ञासोत्थापितेत्याह पद्वारमिति । एवं यथा सत्यजिज्ञासोत्थापकं वाक्यं मुक्तं तथा विज्ञानादिपुष्टसु जिज्ञासाजनकं वाक्यं पद्वारभेतेनारदं प्रस्थाहउक्त्वान्प्रभुः सनत्कुमारः तत्श्रुत्वा नारदः पद्वारं प्रश्नमकरोदित्यर्थः ११४ सत्यमोचप्रश्नपूर्वकृत्वा कृतानां पदप्रश्नानां प्रकारदर्शयति ज्ञातुमिति । अहं सत्यपदार्थं ज्ञातुमिच्छामीत्येवं सत्यं पृष्ट्वा पुनर्विज्ञानाविषयार्थं पुनश्च कृतवान् सनारद इत्यर्थः ११५ तत्र प्रोक्तं नरुत्यपरिहाराय प्रश्नविषयाणां परस्परविशेषमाह सत्यं गम्यमिति । प्रथमप्रश्नविषयीभूतं सत्यं गम्यमुपेयमेव परे द्वितीयाविषयप्रश्नविषया विज्ञानाव्यस्तं गमकापूर्वपूर्वमपिसाधनत्वेनैव कीर्तितं इति विशेषाज्ञपुनरुक्तिरित्यर्थः अत्रेवमपरं ध्येयं सुखस्य काम्यमानतारूपेण कृतिप्रयोजकस्य साधनत्वं सिद्धरूपस्य तु सत्यमविनोपेयत्वं मेति ११६

एतदेवव्यतिरेकनुखेनाह आत्मनइति । यत्रपदार्थेबुद्ध्याख्येसतिस्वात्मनोव्यतिरिक्तं किंचिदपिभातितदल्पदुःखरूपमित्यर्थः ' द्वितीयाच्चैवभयंभवति' इतिश्रुत्यंतरादिनिभावः १२८ तत्रपद्ममा
ख्येतत्त्वतस्मरणोपलक्षितसर्वविकारहीनमितरदल्पतुविकारास्पदमित्याह मरणादीति । समाक्रांतमास्पदीकृतम् १२९ अस्मभूम्नोनिरतिशयत्वादेतदात्मदर्शयमुख्योतिवादीनेतरः प्राणाद्या
त्मदर्शोप्राणादीनामतिशयस्यसापेक्षत्वादित्याह अयंभूमेति । तस्मादतिवादित्वहेतोः अयमवश्यंज्ञातव्यः १३० अस्मभूम्नःसाधारत्वेपरिच्छेदापत्त्यास्वरूपहानिनिराधारत्वेतुकथं बुद्धचुपारो
ह इतिचिंताव्याकुलस्यनारदस्यभूमावारगोचरं प्रशंशयति इत्युक्तइति । इतिपूर्वोक्तप्रकारेणउक्तउपदिष्टः सनारदोभूम्नआधारंसनत्कुमारंप्रतिइत्थंपृष्ठवान् इत्थंकथं हेभगवन्सभूमाकस्मिन्ना
धारेप्रतिष्ठितः स्थितिमासदितितेननारदेनउक्तइत्थंपृष्टः सनत्कुमारस्तुकिंन्यवहारमात्रोपयोगितस्याधारः पृच्छत्येवास्तवोवाइतिविकल्पतत्राद्येमायादिसकलप्रपंचरूपातद्विभूतिरेवमहिमपदोक्तात
स्याधारइत्याशयेनस्वेमहिम्नात्युत्तरंददावित्यर्थः ३१ ननुतस्यस्वरूपहानिर्महिम्नस्ततोभेदाभावादित्याह महिमेति । विभिन्नइत्यस्येवविवरणंपृथगिति । लोकेयथादेवदत्तस्यविभूतिर्गवाश्वसेत्रादिरू
पादेवदत्तात्पृथाभूताप्रतिष्ठातदाश्रितश्चदेवदत्तउच्येतेतथात्रनमंतव्यंयतोऽयंभूमसंबंधीमहिमाततोभूम्नःसकाशाद्विज्ञोनभवतीत्यर्थः ३२ कथंतद्भेदेआधाराधेयव्यवहारइत्याशंक्यस्वयंदासास्तप

आत्मनोव्यतिरिक्ततुयत्रकिंचित्प्रपद्यते ॥ बाह्येन्द्रियेश्वमनसातदल्पदुःखमीरितम् १२८ मरणादिविहीनोयंभूमोक्तसुखरूपभाक् ॥ मरणादिसमाक्रांतमल्प
मुक्तमनीषिभिः २९ अयंभूमायदाज्ञातोह्यतिवादीतदापुमान् ॥ भवेन्नचान्यथासमाज्ज्ञातव्यः सर्वदानृभिः ॥ अतिवादीपुमानलोकेभवेन्नान्यः कथंचन १३०
इत्युक्तोनारदोभूम्नआधारंपृष्ठवान्पुनः ॥ सनत्कुमारमित्थंसकस्मिन्नेषप्रतिष्ठितः ॥ भगवन्नितितेनोक्तःस्वेमहिम्नीतिसोब्रवीत् १३१ महिमालोकवन्नायंविभि
न्नोस्तिततःपृथक् ॥ गवाश्वादिर्यथालोकेदेवदत्तात्पृथक्स्मृतः १३२ किंतुस्वात्मैवमहिमास्वात्मनःसुखरूपिणः ॥ भूम्नःसर्वपरिच्छेदरहितस्तत्रसस्मृतः ३३
नान्यत्रस्वस्वरूपात्सभूमोक्तादुपतिष्ठते ॥ स्वप्रतिष्ठस्ततःसोयंप्रतिष्ठारहितःस्मृतः १३४ दशदिक्षुसएवायंभूमातिष्ठतिसर्वदा ॥ तत्पदार्थोत्रतत्रैतद्विश्वंसदस
दात्मकम् १३५ अध्यस्तदेशकालादिसर्वभेदविवर्जिते ॥ गंधर्वनगरंयद्गङ्गनेत्यंतनिर्मले ॥ अतएवजगत्सर्वसएवपरिगीयते १३६ अयंभूमाहमस्मीतिज्ञात
व्योमुक्तिमिच्छता ॥ अहंशब्दादहंकारोयद्यप्येवंप्रतीयते ॥ तथापिलक्षयेदेषआत्मानंसदृशत्वतः १३७

स्त्विनइत्यादिवद्विकल्पवशात्तदुपपत्तिरित्याशयेनाह किंचित् । सुखरूपिणोभूम्नोयःसर्वपरिच्छेदरहितःस्वात्मास्वरूपंसएवस्वात्मसंबंधीमहिमाभवतितत्रस्वरूपभूतेमहिम्निभूमांप्रतिष्ठितत्वेन
स्मृतोविकल्पदृष्ट्येतेशेयः ३३ वास्तवस्तदाधारस्तुनास्तीत्याह नान्यत्रेति । स्वस्वरूपादुक्ताद्विज्ञातव्यत्रवस्तुतोभिन्नेआधारेयतोभूमानावतिष्ठेततःसभूमाविकल्पांगीकारेणस्वप्रतिष्ठोवाच्यः वि
कल्पप्रतिपत्त्यागेनप्रतिष्ठायाधारेणरहितोवावाच्यइत्यर्थः ३४ कथंनिराधारस्यबुद्धचुपारोहइत्याकांक्षाशमयन्सएवेत्यादिवाक्यस्यप्रथमतत्पदार्थरूपेणभूम्नोवाधादेशकस्यार्थमाह दशदिक्ष्विति ।
पूर्वाक्षयश्चतस्रःकोणैर्युक्ताःसहाधरोर्ध्वाभ्यां दशसंमितादिस्तुइत्युक्तासुदशदिक्षुवावर्त्तितकालत्रयेस्थिततत्सर्वरूपेणभूमेवतिष्ठतीत्यर्थकत्रसएवावस्तादित्यादिकेवाक्येतत्पदार्थउक्तइतिशेषः यत
स्तत्पदार्थभूतेभूम्निसमस्तजगत्तुगगनेगंधर्वनगत्कल्पितमितिद्वयोरर्थः तथाचसर्वाधिष्ठानतानुसंधानेनप्रथमंभूमाबुद्धावारोहणीयइतिभावः ३५ । ३६ ततस्नादृश्यवारणायाहंपदोक्तत्वंपदार्थरूपे
णभूमातथासर्वदिग्गतत्वेनानुसंधेयइत्याह अयमिति । अयंसर्वगतोभूमाअहमस्मीत्येवंज्ञातव्यः नन्वाहंशब्दपरिच्छिन्नहंकारविशिष्टवाचकस्यकथंभूम्निजयोगइतिचेत्तात्पर्यमूलरूपांगोणलक्षगये
त्याह अहंशब्दादिति । यत्पदमितिशब्दादहंकारः प्रतीयतेतथादिवात्पदार्थस्याहंकारस्यपरसदृशत्वव्यवहारमात्ररूपेणनिमित्तेनभूमानमेवोहंशब्दः संलक्षयेत्तुल्यगपाजोयवेदित्यर्थः १३७

अहंकारात्मनोऽसाहचर्यमेवाभिनयति सर्वदिश्विति । सर्वदिग्गताःसावकालिकाश्चजोवादेहाभिप्रेत्योपक्रममहमित्येवानुभवंतःसतोवदन्तिआमिवदनादिप्यवहारं कुर्वन्ति ततःसर्वेजविषयवहाराणां निदानत्वादहंकारोयथादिग्जातंभूतजातंचव्याप्यस्थितस्तथातदाश्रयत्वेनजीवात्मापिदिग्जातादिकं व्याप्यस्थितोज्ञायतेइतिद्वयोरर्थः १३८ । १३९ एवंविधाहंकारस्यचिच्छायाऽप्यास्यस्वभावको हंशब्देक्यलक्षणवाक्यार्थनिर्वाहापसर्वांतरत्वलक्षणंजीवस्यशुद्धंस्वरूपमात्मशब्दप्रतिपाद्यंलक्षयतीत्याह अहंशब्देनेति । जीवात्माजीवस्यविशिष्टरूपस्यात्माशुद्धरूपस्यभूमासहतादात्म्यमैक्यंमहावाक्येनप्रापणीयंतस्याहंशब्दोल्लेखकइत्यर्थः १४० आत्मादेशादिवाक्येनमहावाक्यार्थानुभवोऽभिनीयतेइतिदर्शयंतद्रतोजीवमुक्तिबोधकानामात्मरत्यादिपदानामर्थमाह आत्माहमिति । यथामनोबुद्धीन्द्रियैर्व्यवहरंतोऽज्ञाःस्वस्यमनुजत्वंप्रतिपद्यंतसेदेहविपर्ययपरिहारेणसदानुभवंतिएवंयोहंकाराद्युपाधीन्विस्मृत्यात्मनोभूमासहैक्यंप्रतिपद्यतेसात्मन्येवरत्यादिशालीभवतीत्युत्तरेणाभिसंबंधः १४१ जीवमुक्तस्यव्यवहारशास्त्रचित्तनभेदेनद्विविधायांव्युत्थानदशायांपदात्माचित्तनंतद्रतिक्रीडापदाभ्यांगोण्यावृत्त्यानिदर्शितमित्याशयेनाह आत्मन्येवेति । सविद्वान्अभ्यात्मशास्त्रचित्तनकालेआत्मन्येवक्रीडन्बाह्यताधनोपचितंविहारसुखमिव । प्राप्तोभवतिथथाबालकगोष्ठ्यांबालकइत्यर्थः स्नानभोजनादिकालेष्वत्रात्मन्येवरतिचेतसःसक्तिधारयन्भवति यथावा

सर्वदिक्षुस्थिताजीवायेभूतायेचभाविनः ॥ वर्ततेयेचतेसर्वेप्यहमेववदन्तिहि १३८ अहंकारस्ततोयद्गज्जीवात्मैषव्यवस्थितः ॥ दिग्जातंभूतजातंचतद्व्याप्य व्यवस्थितः १३९ अहंशब्देनजीवात्मासर्वोपाधिविवर्जितः ॥ लक्ष्यतेसर्वदायोयंभूमातादात्म्यमावजेत् १४० आत्माहंभूमरूपोस्मीत्येवंयःप्रतिपद्यते ॥ मनसापिधियासर्वकरणैर्मनुजत्ववत् १४१ आत्मन्येवचसक्रीडन्बालकेष्विवबालकः ॥ अत्रैवरतिमागच्छन्नयुक्त्यामिवकामुकः १४२ स्त्रीपुंसयोर्हिमिथुनंभवेत् दितरेतरम् ॥ विषयानंदहेतुर्यस्तद्रदात्मनिसर्वदा ॥ मिथुनत्वंतथानंदोविषयप्राप्तिसंभवः १४३ अवगच्छन्निर्द्वैतंसर्वदुःखविवर्जितः ॥ स्वराट्परानपेक्षःसप्रविराडिवभवेद्विसः ॥ तस्यसर्वेपुलोकेषुकामचारश्चसर्वदा १४४ एवंयेनविदुर्मदाभूमात्मानंविमोहिताः ॥ पराधीनाःक्षीणलोकाःस्वेच्छाचारविवर्जिताः ॥ जायंतेचम्रियंतेचसततंदुःखजीविनः १४५

कामोविदेशादिगतोपिकांतायांमानसव्यापारंवहतिद्वितीयर्थः १४३ सविकल्पनिर्विकल्पभेदेनद्विविधसमाधौतुयदात्माचित्तनंतन्मिथुनानंदपदाभ्यानिदर्शयंतित्याशयेनाह स्त्रीपुंसयोरिति । यथासर्वव्यवहारपरिहृत्यावस्थितयोः स्त्रीपुंसयोर्मिथुनत्वंमिथुनीभावःपरस्परंविषयानंदहेतुत्वेनप्रसिद्धस्तथाध्यातृभ्येवभावेनमिथुनत्वमात्मन्येवास्यसविकल्पकसमाधिकालेआनंदहेतुर्भवतीत्यर्थः यथाचंगांवर्षादिविषयप्राप्त्यनंतरंतत्फलस्यानंदस्यानुभवोनिर्विकल्पकःप्रसिद्धःपरीक्षकाणां तद्दस्यविदुषोनिर्विकल्पकसमाधिकालेनिरतिशयानंदानुभवआत्मन्येवभवतीत्यर्थः १४३ तत्रहेतुभूतं परानपेक्षत्वंस्वराट्पदेननिरूप्यतेइतिदर्शयन्स्वराट्पदार्थमाह अवगच्छन्निति । हियतोनिर्द्वैतंस्वरूपमवगच्छन्साक्षादनुभवन्जीवमुक्तः सर्वदुःखराहित्येपरानपेक्षःसन्विराट्समष्ट्यभिमानोश्चरस्तत्स्वराट्स्वेनेवराजनशीलोभवतितथातस्यविदुषःसर्वात्मत्वेनसर्वेपुलोकेषुसत्कर्मफलेषु कामचारःअप्रतिबन्धेनप्राप्तिरूपोभवतीत्यर्थः १४४ उक्तविज्ञानहीनानामनर्थनतिमाह एवमिति । येउक्तविषयामृगमात्मानंदस्यरूपमद्वैतलक्षणंविदुःकिंतुभेदमेवविदुर्जानंतिविमोहवशात्तत्पराधीनाःस्वभिन्नत्वेनकल्पितानाराजादिरूपप्रभृणां वशीस्थिताःक्षीणाऽतंततोलोकापेक्षांतथाविधाः स्वातंत्र्यहीनाश्चपुनःपुनर्जननमरणादिकंमाप्नुवन्तीति १४५

आ. पु.

॥ ७ ॥

उक्तात्मविदस्तु ईश्वरभावेन विश्वोपादानत्वमपि भवतीत्याकारमात्मनः प्राणइत्यादिवाक्पस्यार्थमाह एवंविजानतइति । भूमात्मानं साक्षादनुभवतः पुंस आत्मनः स्वरूपान्नामादीनि प्राणांतानि पंचदशतत्त्वानि स्रक् संप्रत्ययेन जायते इति १४६ एतेन शास्त्रयोनि त्वं परिशिष्टविश्वयोनि त्वं च भवतीति सूचितमिति दर्शयन्नाह मंत्रेति । स कर्मकाः कर्मभिर्प्राणादिभिस्तत्प्राप्यैः फलैश्च सहिताः स्फुटमन्यत् १४७ उक्तविद्याफलप्रदर्शकः श्लोकोपि बोध्यइत्याह अथात्मनइति । विज्ञानेतत्फले श्लोकं मंत्रं १४८ तं पठति पश्यइति १४९ अस्यार्थमाह पश्योजीवइति पश्यभिः । दशधातोः शप्प्रत्यये पश्यदेशे च सति निष्पन्नं पश्यपदं जीवात्मनो वाचकं तस्य सकलसंसारस्य मोक्षस्य च दृष्ट्वादित्यर्थः १५० मृत्युपदेन च मरणोपलक्षिता जन्मादयः शरीरधर्मा उक्ताः परंतु व्याधिः शरीरधर्मोऽप्यनेन नोपलक्ष्यते तद्वाचकस्य रोगपदस्य पृथक् सत्त्वादित्याह मृत्युरिति १५१ रोगपदार्थमाह रोगइति । रसआहारपरिणामस्तस्य यद्विपाके पचने औदासीन्येनाक्रियमाणे वैषम्यं तारतम्येन संबध्यस्तस्मान्निमित्ताद्योजायते ज्वरादिः स रोगपदेनोक्तः अस्मृत्पुपदेनासंभ्रहे हेतुं तं रमाह अवस्थानमिति । चिरावस्थानरूपं विशेषमपेक्ष्य अभिप्रेत्य स रोगो मृत्युपदभिन्नपदोऽप्यपेक्षेनोक्तइत्यर्थः जन्मादयस्तु न चिरस्थायिन इति मृत्युपदेनाचिरस्थायिबोधकं नत एव सदृशालक्षितुं शक्या इति भावः १५२ दुःखपदार्थमाह दुःखमिति । चतुर्विधदेहानामाधाराधेयभावसंबन्धेन संबन्धिन्यामन्नाना

एवंविजानतः पुंस आत्मनो भूमरूपिणः ॥ नामादिप्राणपर्यंतं जायते स्रजि सर्पवत् १४६ मंत्रब्राह्मणरूपा ये वेदास्तोपि सकर्मकाः ॥ जायंते किं बहुक्तेन विश्वं सदसदात्मकं ॥ जायते सकलं यद्द्रव्यं नगरं हिखात् १४७ अथात्मनोऽत्र विज्ञाने श्लोकमेतं पठति हि ॥ वैदिकाः सर्वदुःखानामभावे सर्वदेहिनां १४८ पश्यो मृत्युं न पश्यति न रोगं नोत दुःखतां ॥ सर्वहि पश्यः पश्यति सर्वमाप्नोति सर्वगः १४९ पश्योजीवइति प्रोक्तः स पश्येत्सर्वमेव यत् ॥ शुभाशुभं च संसारमोक्षं च स्वचितेर्बलात् १५० मृत्युर्मरणमित्युक्तं धर्मजातं शरीरगम् ॥ जन्मादिकं हि कालेन जातं यद्वाधि वर्जितम् १५१ रोगोरसविपाकस्य वैषम्याद्यः प्रजायते ॥ अवस्थानमपेक्ष्यैवं स उक्तः पंडितैः सदा १५२ दुःखं देहेन संबन्धो नानाधर्मवता सदा ॥ चतुर्विधानां भूतानां बुद्धावत्र विभेदिनाम् १५३ सर्वमात्मनि संप्रोक्तमध्यस्तं सदसद्रपुः ॥ अध्यस्तत्वेन विज्ञानं तस्य न स्याद्विलोकनम् १५४ प्राप्तिश्च स्वात्मनो ज्ञानात्तदनन्यत्वमीरिता ॥ वेदार्थः सकलोऽप्यस्मिन् लोके वेदसमीरिते ॥ अस्तियस्मादतस्तस्य विज्ञानात्सर्वविद्वेत् १५४ आत्मविज्ञानसंपन्नः स्वात्मनो मायया सदा ॥ नानारूपोपि चैकात्मा भवेद्भूमस्वरूपतः १५६

विशेषशालिन्यां बुद्धौ प्रतिबिंबितत्वेन विभेदिनां विविधभेदवतां जीवानां योनानाजन्मादि धर्मवतां देहेन संबन्धोऽहंममाध्यासरूपः स एव दुःखमित्यर्थः १५३ एवमुपनिषत्पूर्वादिगतपदार्था उक्ता अथतेषामदर्शने हेतुरध्यस्ततावगाहनरूपं सर्वदर्शनमित्याकारं कर्तृतीयपादार्थमाह सर्वमिति । सर्वद्वैते जातं सदसद्रपुर्निर्वचनीयमात्मन्यध्यस्तं कल्पितमेव तस्य च तावदेव स्थितिर्पावदध्यस्ततानवगाहनेनापरिपूर्णं विज्ञानं जायते भवेत् यदा त्वध्यस्ततामप्यवगाहमानं परिपूर्णं विज्ञानं भवेत् तदा तस्याध्यस्तस्य पुनर्विलोकनं न स्यादित्यर्थः तथा च हि पश्यः सर्वमध्यस्ततापर्यंतं पश्यति विद्वांस्ततो मरण्यादिकं न पश्यतीति युक्तमिति तृतीयपादांतवाक्यार्थः १५४ तुर्यपादोक्तं सर्वं प्राप्तिमुपपादयति प्राप्तिश्चेति । ज्ञानादनंतरमात्मनः सकाशात् च तदनन्यत्वं तस्य सदृशजातस्यान्यत्वाभावः कल्पितभेदवाध इति यावत् तद्वैषम्यसर्वप्राप्तिरुक्त्यर्थः । एतदेव स्फुटयति वेदार्थइति । अस्मिन् भूमात्मारूपे लोके अयमात्मा अयं लोक इति श्रुत्यंतरमस्ति द्वे वेदसमीरिते वेदस्य महातात्पर्यं गोचरे सकलोऽप्यगोकादिविशेषशाली वेदार्थोऽस्ति अतर्भवति यतः तस्मात्तस्यात्मरूपलोकस्य विज्ञानात्सर्ववित्सर्वफलव्याभवतीति संभवतीत्यर्थः १५५ विदुष एव भावादि कं श्रुत्युक्तं विशदयति आत्मविज्ञानेति चतुभिः । आ

मनोपाशस्य स्वस्वकीयमायानाकारो भवेत् ॥ १५६ ॥
 आत्मामादिति । तत्र कथं भवति मिति जिज्ञासा आत्मा चर्माया च तत्कार्यं चेत्येतदुपपन्नमादाय पूरणीया पंचभावाकांक्षातु पंचभूतपंचेन्द्रियादिरूपमादायेत्यर्थः एवमप्येपि १५७ सतेति । लोका
 कीत्यादिपदेन कुलाद्यदिग्रहः ग्रहाद्यादित्यादयः आदिपदेनां कर्तृयादिग्रहः १५८ इन्द्रियेति । आदिपदेन रुद्रादिग्रहः एतादृशेन्द्रियाणां प्रत्येकं दशदशवृत्तिभेदमादाय दशाधिकशत रूपो भवेत् त
 थातेषामेकादशरूपाणां सर्वस्मिन्कालेऽहोरात्ररूपेयोभेदः प्रतिश्रासं पृथक्कृतमादाय हंसस्य आसत्तत्त्वरूपस्यावती यत्संख्याकाः प्रचाराः प्रवृत्तपस्तावद्देहः किंचिद्विचित्रैकविंशतिसहस्ररूप इति यावत् स्फु
 टितमेतदेकादशाध्यायेहं सोपनिष्यात्पाने १५९ । १६० उक्तात्मज्ञानसाधनतयाऽऽहारशुद्ध्यादिकं विदधाति इदमित्यादिना । ये सततं पुण्यात्मानः सदा बहिः पुण्यकर्मानुष्ठानपरा अपि पाप
 चेत्सोमनसि पापास्तेषामपीदं ज्ञानं दुर्लभं किमुत बहिरपि पापपराणामित्यर्थः १६१ कथं तं हि चित्तशुद्धिरित्याकांक्षायामाह आहार इति । स्ववर्णाश्रमानुसारेण प्राप्तानां विषयाणां ग्रहण
 रूप आहारो भावस्यासां भ्यावगाहने न रागाद्यनासकं वित्तस्य धीपरिणामस्य योगेन संतानेन यस्य पुंसः शुद्धो निष्पापः स्यात्तस्यैव चित्तशुद्धिर्बोध्येत्यर्थः १६२ एतेन वृद्धकुमारी वरन्यानेन बी

आत्मायाचतत्कार्यमिति सोपनिषा भवेत् ॥ भूतपंचकरूपेण पंचधा च महेश्वरः १५७ सत्तलोकादिरूपेण सप्तधा च सदाविभुः ॥ ग्रहादिरूपतस्तद्वन्नवधा
 पि महेश्वरः १५८ इन्द्रियादिस्वरूपेण भवेदेकादशात्मकः ॥ एकादशेन्द्रियाणां स्याद्वृत्तिभेदाच्छतं पुनः १५९ दशाधिकं सदाभेदात्तेषामेकादशात्मनाम् ॥ हंसप्र
 चारायावंतस्तावद्देहश्च संस्मृतः १६० इदं सर्वात्मविज्ञानं दुर्लभं पापचेतसाम् ॥ पुण्यात्मानां च सततं जन्मकोटिशतैरपि १६१ आहारो यस्य शुद्धः स्यात्सर्वदा
 विषयग्रहः ॥ स्ववर्णाश्रमसंप्रोक्तो भावयोगात्कथंचन ॥ स पुमान्पापरहितः शुद्धचेताः प्रकीर्तितः १६२ बीजियो नौ तथाऽऽहरेव्यवहारे च यः शुचिः ॥ तस्य क
 ण्तस्यापि न पापे रमते मतिः १६३ अपापमतिरव्यग्रमानसो निर्मलाशयः ॥ गुरूपदिष्टमात्मानं भूमानं ससमेतितम् १६४ यदेनां स्मृतिमाप्नोति पुमान्क
 थिदिभाग्यतः ॥ कामक्रोधादिकान् ग्रन्थींश्छिद्यात्तत्क्षणतस्तदा १६५ आहारशुद्धिमानसस्यान्नारदो मुनिसत्तमः ॥ शुद्धचेतास्ततः कामक्रोधादिपरिवर्जितः
 १६६ हरीतक्यादिसंजातो रसउक्तो मनीषिभिः ॥ कषायो यस्य संपर्काद्ब्रह्मवर्णांतरं ज्ञेयम् ॥ यथा तथा चित्तस्य कामादि कथितो बुधैः १६७ तस्यास्य मर्दनं
 प्रोक्तं ब्रह्मचर्यादिसाधनं ॥ नारदस्तैस्तु संपन्न उद्दिष्टो भवसागरात् १६८

जशुद्ध्यादिकमाक्षिप्तमिति दर्शयन्नाह बीजेति । बीजेपि तु कुलेषां नौमातृवंशे आहारे विषयग्रहेव्यवहारे दानादानादिरूपे एते पुयः शुद्धश्छन्नरहितस्तरूपविपत्संतीर्णतस्याऽपि पापकर्मणि रुचिर्न भव
 तीत्यर्थः १६३ तस्य शुद्धचित्तस्य भिल्लपालितराजपुत्रायायेन गुरूपदेशादात्मस्मृतिर्भवतीत्याह अपापमतिरिति । निर्मलाशयः पुमान्पापरूपप्रतिबंधाभावेन कामप्रमनाः सन् गुरूपदेशेन भूमरूपमा
 त्मानं समेतिसम्यग्स्मरतीत्यर्थः १६४ यदेनामिति । यदा यत्तां भूमात्मगोचरां स्मृतिलभेत तदा चिज्जगद्व्यासत्तत्त्वमेव न सिद्धत्वाद्भिन्नं चिद्विशब्देनोक्ता कामादींश्छिनत्तितज्ज्ञानासिना इति शे
 पः १६५ नारदस्य सर्वाधिकारिविशेषणसंपन्नत्वमाह आहारशुद्धीति विभिः । रूपम् १६६ मृदितकषायपदार्थवत्कषायपदार्थमाह हरीतक्यादीति । कषायरसवान् हरीतक्यादीनां द्वयो
 र्मादोदहरामयोक्तः कषायपदस्य मुख्यार्थः 'कषायोरसभेदे स्यादंगरगे विलेपने' इति कोशात् तद्विचित्रं जन्मत्वात् कामादयोपि गोप्यतोनोच्यंते तस्य कामादिरूपकषायस्य मर्दने अहरणे सारादिवद्दे
 तवस्तु ब्रह्मचर्यादयः शास्त्रोक्ताः प्रसिद्धास्तैर्ब्रह्मचर्यादिभिः संपन्नो नारदस्तु मृदितकषायोऽभवत्संसारद्रुशुद्धिप्रत्यादिति द्वयोरर्थः १६७ । १६८

आ. पु.

॥ ८ ॥

तादृशायेति । तादृशायाहारशुद्ध्यादिगुणविशिष्टायनारदायतमसौमूलाज्ञानस्यपरंपारेभूमलक्षणंसनत्कुमारोव्यदर्शयत् यथाद्विषेत्रवेदुःखमदर्शयतेतद्वदिति यःसनत्कुमारःस्कंदारूपस्वामि
 कार्तिकेयरूपेणावतीर्णः अत्रार्थेएवैवक्ष्यमाणविधांकथांब्राह्मणसत्तमाइतिहासविदआहुरितद्वयोरर्थः १६९ । १७० तां कथां निबध्नाति कदाचिदित्यादिना । गंगातटेआसीनामभूवन्
 १७१ अस्मिन्निति । हृदंभोजेवीक्ष्यमाणोऽपानेनसाक्षात्क्रियमाणःप्रभुमौसमयनेत्राणांदर्शनेदृशिगोचरेअभूदतिष्ठदित्यर्थः १७२ दृष्टेति । तदृष्ट्वासर्वेआसनेभ्यउत्तस्थुःसमाधिनिष्ठंसनत्कु
 मारोविनेतिद्वयोरर्थः १७३ । १७४ उत्थितामुनयइति । तेमुनयोवेदपाठादिभिस्तथास्वकृतैःपरकृतैश्चस्तोत्रैर्भगवंतंप्रसाद्यस्थिताः १७५ व्यवस्थितेष्विति । स्फुटम् १७६ इतस्ततइति ।
 अथजाययासहगंतुकामेभगवांस्तामुनीन्सहितान्समुदितास्वीक्षयामास स्वार्थेणिच् अपश्यदित्यर्थः १७७ सनदिति । कीदृशोभगवान्स्वयंपुरुषरूपेणसनत्कुमारस्थितौहर्षितोपिस्वीय

तादृशायपरंपारंतमसोदुःखवद्विषे ॥ व्यदर्शयद्यतःशोकंनपुनर्यातिमानवः १६९ सनत्कुमारोभगवान्स्कंदोयोन्यव्रजन्मनि ॥ एवंकिलवदंत्यत्रकथांब्राह्मणस
 तमाः १७० कदाचिन्मुनयःसर्वेवाराणस्यासमागताः ॥ गंगातटेमहाभागाःकृत्वापौर्वाहिकीःक्रियाः ॥ आसीनाब्रह्मपरमंचितयंतःस्वबुद्धिभिः ७१ अस्मिन्न
 वसरेदेवोदेव्यासहमहेश्वरः ॥ वीक्ष्यमाणोहृदंभोजेआनंदात्मास्वयंप्रभुः ॥ रूपयामांसनेत्राणांदर्शनेभूज्जगत्पतिः ७२ दृष्ट्वातमुनयःसर्वेसमुत्तस्थुःसमंततः ॥ आ
 सनेभ्योऽतिसंहृष्टादेहाःप्राणागमेयथा ७३ सनत्कुमारमेकंतंपरिहायात्मवेदिनम् ॥ एकमेवायमात्मानंबहिरंतश्चपश्यति ॥ सर्वदैवविशेषेणसमाधिस्थस्तदाहि
 सः ७४ उत्थितामुनयःसर्वेनत्वास्तुत्वाचतंविभुम् ॥ वेदपाठादिभिःस्तोत्रैःस्वैःपरैश्चकृतैर्मुहुः ॥ भवानीसहितंदेवंप्रसाद्यचव्यवस्थिताः ७५ व्यवस्थितेषुतेषु
 वंपरमात्मात्रिलोचनः ॥ भवानीसहितस्तेषांवरमिष्टमदाद्विभुः ७६ इतस्ततोविलोकयाथगंतुकामःसजायया ॥ सहितान्वीक्षयामासमुनीन्सर्वान्महेश्वरः ७७
 सनत्कुमारमासीनंदृष्ट्वाहर्षमुपागतः ॥ स्वयंनैवभवानीसापरंकोपमुपागता ॥ एवंविचार्यमनसास्त्रीस्वभावमुपागता ७८ अयंपुराणपुरुषोयोगिनांहृदयेस्थितः ॥
 अष्टांगयोगयुक्तेनपुंसाध्येयःसदैवहि ७९ अयंसमस्तविद्यानांकथितःपरमोगुरुः ॥ ब्रह्माविष्णुस्तथाशक्रोलोकपालास्तथापरे ॥ किंकराअस्यदेवस्यगर्भदासाय
 थाभुवि १८० अयंसमस्ततत्त्वानांजनकःपालकस्तथा ॥ संहर्तापंचभूतानांस्थिरजंगमरूपिणाम् ८१ नानेनसदृशःकश्चिदासीदस्तिभविष्यति ॥ कुतोधिको
 ब्रह्मचर्ययुक्तश्चापिपुमानयम् ८२ मयासहविलोक्येषदुरात्मैनंजगद्गुरुम् ॥ स्त्रैणमत्वाब्रह्मचारीस्वयंगर्वाधिकोजडः ॥ नोतस्थौतेनदास्यामिशापमस्मैसुदारुणं १८३

वामभागरूपेणविपरीतहतिशेषः यतःसाप्रसिद्धाभवानीएवंविचार्यस्त्रीस्वभावेनपरंकोपमुपागता १७८ एवंकथमित्याकांक्षायांभवानीविचारमभिनयति अयमितिषड्विः । अयंभगवान्पु
 राणोऽनादिःपुरुषः १७९ अयंसमस्तेति । कथितःमहोपनिषदादौ सर्वभेदप्रयोजिकायामायायाःसत्ताभानादिदानेनअनेनप्रभुणावशीकारलक्षणंकर्यनीतत्वेसतितत्प्रयुक्ताब्रह्मादिदेवभेदाअस्य
 गर्भदासतामापन्नाः दास्यांकीयमाणायांतद्गर्भस्थितत्वंगर्भदासत्वमितिब्युत्पत्तिसमन्वयादितिभावः १८० अयंसमस्ततत्त्वानामिति । तत्त्वानांमहदादीनांजननादिकर्ता स्थावरादिरूपाणां
 भूतानांचायंतयेत्यर्थः १८१ नानेनेति । गुणैरेनतुल्यइतोधिकोवाकोपिनास्ति ब्रह्मचर्यत्वंस्वैवमदनदमनादिर्मुख्यमित्यर्थः १८२ मयेति । एवंसत्यपिपुतएवसनत्कुमारीब्रह्मचारीप्रभु
 मयाविष्णुमयात्रैणमत्वाभवानीसहवसतःशापार्थेइत्यर्थः १८३

तदृशापचितयति कथेति । कदाचिद्वचनार्थोनिर्वासंस्थानंयथातथातिथिर्नामभ्येष्टरूपाःप्रथमगण्याअभ्युपगम्यजीविनःप्रसिद्धाः तेषांवालिशालायांपठितंशांतांतामसमेतापरैरेपिजीवन्तः ॥

मत्तोनिधयमात्रेण ज्ञेयमन्योन्योक्तं वातनः शोभादिवद्वै १८३
तत्र शास्त्रेणैव कथेति । कथादुःखमजुरायोनिर्योसस्थानं येन तितथातिर्वाभ्येष्टुलयाः प्रथमगण्या अभ्यसेवनजीविनः प्रसिद्धाः तेषां वाजिशालायां पूतिग्रायां वासस्य सेवामहत्त्वेपि जीवनाल्प-
नायाश्च प्रसिद्धत्वात् योनिपदस्य स्थानवचनतातु योनिधेद्विनिपदेहत्वादी प्रसिद्धा स्फुटमन्यत् १८४ इति संचित्येति । निवारितापीनिशेषः ततः समहामुनिस्तादृशः अभ्यसेवकरूपस्तथा च
शालायां परं सुखं प्राप्तोऽभवदिति १८५ तत्र हेतुमाह स ब्रह्मेति । यतो ब्राह्मणजातिकर्मानुष्ठानकेशाभावेनाऽश्वात्तानाचणकानां भक्षणेन च स्थूलदेहः सन्नलसत्त्वात् कर्मांतरेऽनियुक्तो दारमात्ररक्षां कु-
र्वन्ति प्रतीत्यर्थः १८६ तादृशमिति । तादृशं तत्रापि तुष्टं मुनिदृष्ट्या प्रोक्तं यदेव्यावरयेत्युक्ते सति यथा मैत्रकर्मार्थं क्लेशो न भवेत्तथा विवेकीति वद्वेत्यर्थः १८७ ततः पुनः कोपेन देव्या तस्योऽपभावेदत्ते

कष्टयोनिषु मुख्याः स्युरश्वानां रक्षणे रताः ॥ तत्कुले तव जन्मस्याद्भर्तुर्यो मेऽवमानकृत १८४ इति संचित्य साशापं ददौ भर्त्रा निवारिता ॥ सो भवता दृशस्तत्र परं सुख-
मुपागतः १८५ स ब्रह्मकर्मभावेन चणकान् भक्षयन् सदा ॥ स्थूलदेहोऽश्वशालायाद्वारितिष्ठत्यहर्निशम् १८६ तादृशं तं पुनर्देवी देवेन सहितैक्षत् ॥ वरं वरयस्वेत्युक्ते म-
लमूत्रविसर्जनम् ॥ उपविष्टस्य दूरे स्यादिति मेस्तु वरः परः १८७ उष्ट्रो भवेति कोपेन सा शशाप पुनश्च तम् ॥ अभवत्सोपितद्देहो गृहे राज्ञोऽपिरक्षकैः १८८ शिक्षितो
बहुशः पश्चात्त्यक्तोरण्ये ह्यवज्ञया ॥ अलसो यमिति ज्ञात्वा सोपितत्राभवत्सुखी ८९ करीरादिवने भूरिकंठकादीन् भक्षयत् ॥ पिबन्गंगाजलं भूरिमलमूत्रविसर्जनम् ॥
आसीन एव कुर्वन् स परं सुखमुपागतः १९० ब्रह्मणो मानसा देह उद्भूत्यैवाभवद्भुतम् ॥ सुखमुष्ट्रवपुष्यस्मादभूत्तस्याधिकं मुनेः १९१ पूर्ववत्तादृशं देवी देवेन सहितैक्ष-
त् ॥ वरं वरयस्वेत्याह पुनरेव तपोधनम् १९२ कृतकृत्यः सतां प्राह वरो नान्योधिको मम ॥ भवत्यादेवियदुत्तमौ प्रजन्मातिशोभनम् १९३ वेदतो लोकतो वापि भी-
तिर्लज्जानचात्र हि ॥ मलमूत्रे च दूरान् मे पततोऽप्युषवेशने १९४ शरीरं यदिकस्यापि भवेदुद्भूत्य तद्भवेत् ॥ यतः सुखं शरीरस्य जन्मस्य प्रदृश्यते १९५ अनुभू-
ता मया देहाः सर्वं जीवसमुद्भवाः ॥ उच्चावचानोऽद्भेदहसदृशः कोपिविद्यते १९६

तत्रापि मुनेः संतोषं वर्णयति उद्भूतित्रिभिः । अलसो यमिति ज्ञात्वाऽरण्ये रक्षकैस्त्यक्त इति संबन्धः भिगदस्याख्यातमन्यत्रिषु १८८ । १८९ । १९० पशुदेहान् सज्जता हि रण्यगर्भेण सुकरत्वा-
त्प्रथममुष्ट्रदेह एव निर्मित इति ज्येष्ठता गुणमनुसंधायापि समुनिस्तद्देहोऽंगत इत्याह ब्रह्मण इति । द्रुतं शीघ्रमभवदुत्पन्नः अस्मादेतदालोच्य १९१ तत्रापि तुष्टं प्रति देवी वराय नादिदेशे त्याह पूर्वव-
दिति १९२ स च मुनिस्तमेव देहं तुष्टावेत्याह कृतकृत्य इति १९३ सर्वत्र गुणं गृह्णाति पंडित इति न्यायेन तद्देहगुणानाह वेदत इति । स्पष्टम् १९४ यतोऽस्य वेदस्य जन्मनि सुखं दृश्यते ततः सर्वस्य वेदसंगे उद्भू-
त एव भवेदिति कामयेत्याह शरीरमिति १९५ तत्र स्वानुभवमनुकूलयति अनुभूता इति १९६

तुनिरपेक्षं दृष्ट्वा भर्त्रा सह विचार्य भवानीत्येमाह वरनगुह्यासि चैत्परिपूणत्वात्तर्हि अस्मदीति तर्तदेहीति । तेन मुनिना तथेत्युक्तं तस्य स्वपुत्रभावं ववै ततः सस्कंदनामा देव्याः पुत्रोऽभवत् स्कंदतिकां
 शोषयति वशीकरोतीति यावत् इति युत्पत्तेः समन्वयात् तथा मस्मृतो स्कंदिर्गतिशोषणयोरिति एतद्वत्तदंशयति एवमुक्ता इति द्वाभ्यां १९७ । १९८ इति ते इति । स्पष्टम् १९९ उत्तराकां
 क्षामुत्थापयति अवस्थेति । यथात्मनः सद्रूपमाह निनोक्तं सनत्कुमारेण चानंदत्वं तथा स्वमवस्थान्नयेण सुखं तेन हीनत्वं ब्रह्माहं द्वापविरोचनाय चोक्तवान् पुरस्तुतदाहं दएवा विदत्तस्त्वबोधं प्राप्तो यत आ

एवमुक्ता विचार्यैव महेशेन समं स्वयम् ॥ ववेवरंतमेषोपि दत्तवान् मनसेप्सितम् १९७ सनत्कुमारो भगवान् स्कंदनामा भवत्सुतः ॥ शिवयोर्वरदानेन तत्रापि ब्रह्मच
 र्यवान् १९८ इति ते कथितं सर्वं नारदाय समीरितम् ॥ पुरा सनत्कुमारेण भूमरूपं सुखं परम् १९९ अवस्थात्रयनिर्मुक्तं ब्रह्माश्रया च ब्रवीत् ॥ विरोचनाय च तथा
 शक्र एव तदा विदत् ॥ शुद्धाहारः शुद्धसत्त्वः स्मृतिमान् ग्रंथि मोचकः २०० इति ते कथितं सर्वं यत्पृष्ठं भवता विह ॥ आत्मनः सुखरूपत्वं किमन्यच्छीतुमिच्छसि २०१
 ॥ ॥ इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्या नंदात्मपूज्यपादशिष्येण शंकरानंदभगवता विरचित उपनिषद्भूत आत्मपुराणे च्छांदोग्यसारां प्रकाशे सनत्कुमारनारद
 संवादे नाम त्रयोदशोऽध्यायः समाप्तः ॥ १३ ॥ ॥ १४ ॥ ॥ १५ ॥ ॥ १६ ॥ ॥ १७ ॥

हारशुद्ध्यादिमान् ग्रंथिनां मोचकः सिमोक्षेयत्नवांश्चेत्यर्थः २०० उपसंहरति इति ते इति २०१ भूमो भूमि विहीनस्याप्यधिष्ठानस्य विवृतः ॥ गोचरेभ्यः परं रूपमध्यक्षस्यास्तु गोचरः ॥ १ ॥
 स्वयं भूमा आधारेण रहितस्यापि विश्वं प्रति अधिष्ठानभूतस्य भूमोरूपम् इन्द्रियविषयानतिक्रान्तं साक्षादस्त्वित्यर्थः । इति श्रीदत्तकुलतिलककृष्णचंदात्मजदिलारामसुरितनुजराभकृष्णस्य श्रीविश्वेश्वरा
 श्रीमत्पूज्यपादानुगृहीतस्य कृतो आत्मपुराणे काश्यां सनत्कुमारेण चानंदत्वं तथा स्वमवस्थान्नयेण सुखं तेन हीनत्वं ब्रह्माहं द्वापविरोचनाय चोक्तवान् पुरस्तुतदाहं दएवा विदत्तस्त्वबोधं प्राप्तो यत आ

॥ इत्यात्मपुराणे त्रयोदशोऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे चतुर्दशाध्यायप्रारंभः ॥

[Faint, illegible text covering the majority of the page, appearing to be a list or series of entries.]

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ विद्युन्मेषोपमानस्यसंप्रसादपराकृतेः ॥ चतुर्दशांशांशपूरस्यगीयतेस्वचतुर्दशे ॥ १ ॥ अस्यार्थः तद्विद्वितमेघवत्कांतिशालिनःसम्पद्यःप्रसादोऽनुग्रहस्तत्पराआकृतिस्तनु
यस्यसतथातस्य अथवासम्पद्यप्रसन्नतिविवर्धतेस्वधर्मेणयेकपयःतेसंप्रसाः प्रसविस्तरेइत्यस्मात्पचाद्यचिसाधु तानदंतीतिसंप्रसादाराक्षसास्तेषांपराकृतेः विध्वंसरूपस्य चतुर्दशसंख्यलोका
नामथवाचतस्रोवैखानसादिसंज्ञाः दशावस्थायेपांतेचतुर्दशाः दण्डकवासिमुनयस्तेषामाशामनोरथास्तःपूरकस्यचश्रीराभस्यस्वंधनयशोरूपंचतुर्दशैवतस्रोदिशएवदशाः प्रांतभूतापस्यजगत्पटस्यत
स्मिन्शोकचरूपेणसततंगीयतेमहाभागैः यइमेवीणायांगायंतिएतमेवतेगायंतीश्रुतेरित्यर्थः । श्रीशंभुविग्रहपक्षे विगताद्युत्दीप्तिःप्रात्रत्यरूपायस्यसविद्युत्शारदोघनस्तद्वदवदातस्यानुग्रहपरस्य
चतुर्दशमहारत्नकामनापूरकस्यचस्वंधर्मरक्षाप्रयुक्तयशोरूपंधनंचतुर्दशेलोकेसत्पाख्येगीयते प्रजापतेःसुतायांधर्ममतिक्रामतःशासनात् । प्रमेयपक्षेतु विद्युत्प्रभृतयोयथातिरोहिताभिव्यंजकव
र्षाकालागमेप्रादुर्भवतितथात्मादेहादितादात्म्येनतिरोहितोपिमहावाक्यसांनिध्येनप्रकाशतेइत्येवंविद्युदनीतदुपलक्षितंवातादिकंषडपमानंयस्यसतथा संप्रसादःसुपुस्तिस्तःपराआकृतिःशुद्धरूपंय
स्य दशांशादिशस्तासांपूरकस्यचविभुत्वात् एवंविधस्यपुरुषोत्तमस्यस्वस्वरूपंचतुर्भुवार्ंगीयतेप्रजापतिना चतुर्दशैवतसृणांदशानामवस्थानांजाग्रत्स्वप्नसुपुस्तिरुयाख्यानांसमाहरेचतुर्दश

श्रीगणेशायनम ॥ भूमरूपमिदंशिष्यःश्रुत्वावस्थात्रयातिगम् ॥ श्रोतुकामःपुनर्वाक्यंगुरुमाहेदमात्मवान् १ भगवन्भवताख्यातंज्ञानंनानाविधंपुरा ॥ ऐतरे
योहियद्वेदयच्चकौपीतकिर्मुनिः २ आदित्योभगवान्यनुसश्वेताश्वतरोपियत् ॥ कठश्चातितिरिस्तद्वज्जाबालाद्यामुनीश्वराः ॥ आरुणिर्भगवान्यच्चकुमारेणाप्यु
दीरिषम् ३ यत्रशिष्याःप्रजास्तद्वद्वैवोदासिश्चवीर्यवान् ॥ बालाकिरश्विनौतद्वज्जनकोमिथिलेश्वरः ४ मैत्रेयीचापियतयोष्टगुश्चवरुणात्मजः ॥ श्वेतकेतुश्चभ
गवान्नारदःसर्वविन्मुनिः ५ गुरवोमंत्रवेत्तारःशक्रोलोकत्रयीपतिः ॥ अजातशत्रुर्भूपालोदध्यङ्गार्थर्वणोपिच ६ याज्ञवल्क्यश्चभगवान्सश्वेताश्वतरोपिच ॥ वरु
णोप्यारुणिस्तद्वत्कुमारःमनदीरितः ७ अन्योपिगुरवस्तद्वच्छिष्याअपिचकेचन ॥ त्रिपर्वात्रिर्महान्वंशक्रषेःसर्वज्ञतापिच ॥ शक्राच्चमरणंतद्वदध्यङ्गार्थर्वण
स्यच ८ जल्पाभिधाकथाप्यत्रयाज्ञवल्क्यस्यधीमतः ॥ ब्राह्मणैश्चतथाशापःशाकैल्यस्यप्रमादिनः ९ कारणानांचविज्ञानंवरोपिनचिकेतसः ॥ त्रिविधोयं
मतोयत्रज्ञानंवैराग्यसंयुतम् १०

संख्यापूरकेत्राध्यायेवाइत्यर्थः १ छांदोग्याष्टमाध्यायर्त्तेद्रप्रजापतिसर्वार्दशुश्रूषतीमेधाविनःप्रश्नदर्शयति भूमरूपमितिसप्तदशश्लोकेः । स्पष्टं १ भगवन्निति । हेभगवच्चैतरेयादिभिर्जावा
लाद्यनैः शाखाप्रवर्तकैर्मुनिभिर्दृष्टासुशाखासुवर्णितंज्ञानमेकादशाध्यायांतमंधेनोर्क्तत्रादित्यस्यापिवाजसनेयपंचदशशाखानामृत्तित्वंवृहदारण्यकाष्टमाध्यायेवंशत्राह्मणेप्रोक्तंथाद्वादशत्रयोदशयो
रारुणिसनत्कुमाराभ्यामुदीरितंतदुक्तमितिद्वयोरर्थः २ । ३ तत्रज्ञानेशिष्यत्वेनकीर्तिताननुवदति यत्रेति । यत्रज्ञानेप्रथमाध्यायमारभ्यपंचमनवमेकादशाध्यायानुपेक्ष्यप्रजादपोनारदांताः
क्रमेणशिष्याउक्ताइतिद्वयोरर्थः ४ । ५ अथोक्तशिष्याणांक्रमेणगुरुदर्शयति गुरवइति । मंत्रद्वद्वारःप्रथमेध्यायेगुरुत्वेनोक्ताः शक्रोद्वितीये एवमग्रेषु याज्ञवल्क्यःषष्ठसप्तमयोरिति
विक्षेपः सनदीरितःसनत्शब्दपूर्वकमुक्तइतिकुमारविशेषणं ६ । ७ एकादशोक्तगुरुशिष्याभिमत्प्याह अन्येपीति । चतुर्थविशेषवृत्तंकीर्तयति त्रिपर्वेति । त्रिविधपर्वशास्त्रिवंशसिखिवारमु
क्तस्तथादध्यङ्गार्थर्वणइत्याख्यस्यऋषेःसर्वज्ञतादिकमुक्तमित्यर्थः ८ पंचमवृत्तमाह जल्पाभिधेति । जल्पोविजिगीषुकथारूपःसत्राह्मणेःसहयाज्ञवल्क्यस्योक्तः शाकल्यंप्रतिपत्तिरुपपन्नमिति ९
तथाष्टमेतमत्कारणनिर्णयः नवमेत्रिविधोवरोनचिकेतसायमादृहीतोयद्राजज्ञानवैराग्येश्रुतेइत्याह कारणानामिति । स्पष्टम् १०

आ. पु.

॥ १. ॥

दशमवृत्तमनुवदति । स्वरूपेणेति । सत्यज्ञानादिकं स्वरूपलक्षणमाकांशादिकारणत्वं तटस्थलक्षणं च दर्शयित्वा कोशविवेकेन ब्रह्मणो गुहाप्रवेशनं दशमपूर्वाद्धेयं कृतं । उत्तराद्धेतुवेनाख्यार्थवत्स्यानुभवः संन्यासस्याधिकृताचेरितेति द्वयोरर्थः ११ । १२ एकादशादिपुत्रतमाह संवर्तादिमहात्मकर्तृकं तस्य संन्यासस्यानुष्ठानमुक्ता तस्य संन्यासस्य हेतुभूतं वैराग्यमुक्तं तस्य वैराग्यस्य हेतुत्वेन च योगादिपदप्राप्तिं मरणनिमित्तादिकं चोक्तं तस्य योगस्य संन्यासस्य चाधिकारीविरक्तोदंशितस्तस्य बाह्यांतरभेदेन द्विविधो वैषय्योक्तस्तत्र बाह्यो वैषयः स आचारनामालोकसंग्रहार्थं तथा प्रसिद्धो यस्य त्वत्राभ्यंतरेव च मानः शमादिरूपआचारो बहुधा उक्तः स ब्रह्मात्मविज्ञानस्य मुख्यकारणमिति द्वयोरर्थः १३ । १४ तत्प्रसंगेनेति । तस्याभ्यंतराचारस्य प्रसंगेन बहुभिः श्रुतिभिर्ब्रह्मोपनिषदादिभिरुदितं विज्ञानं कीर्तितं यस्य प्रसंगात्सामगाच्छांदोग्यपष्टादिगता कथा अभूत् अनंतराभ्यापद्वयेन वर्णितेत्यर्थः १५ पूर्वाभ्यामां तोपन्यस्तं प्रश्रवीजमनुद्यपृच्छति अवस्थात्रयेति द्वाभ्यां । निगदन्त्याख्यातं द्वयं १६ १७ एवं पृष्ठो गुरुच्छांदोग्यस्य षष्ठसप्तमोक्तं प्रोक्तमित्यनुसंधायाष्टमाभ्यामेदं विद्याप्रदर्शनानंतरमुक्तां कथां प्राहेत्याह एवमिति । स्पष्टम् १८ अयवक्ष्यमाणकथोपयुक्तं ब्रह्मलोकस्वरूपं नाना

स्वरूपेण च ताटस्थ्याद्ब्रह्मणोलक्षणं द्वयम् ॥ पंचकोशविनिर्मुक्तात्पृथक् तस्य प्रदर्शनम् ११ विदुषोपि च वेनस्य स्वात्मानुभवकीर्तनम् ॥ सत्यादिसाधनेभ्यश्च संन्यासाधिकतेरिता १२ संवर्ताद्यैरनुष्ठानं तस्य पूर्वैर्महात्माभिः ॥ वैराग्यं तस्य हेतुश्च योगादिस्तस्य चात्र हि १३ अधिकारीविरक्तश्च बाह्य आभ्यंतरस्तथा ॥ वैषय्याचारनामास्यादाचारो बहुधा त्रयः ॥ अहंब्रह्मेति विज्ञानकारणमुख्यमेव च १४ तत्प्रसंगेन विज्ञानं बहुश्रुत्युदितं पुनः ॥ कीर्तितं चात्र त्रयस्याभूत्प्रसंगात्सामगा कथा १५ अवस्थात्रयनिर्मुक्तं भूमानं ब्रह्मणो मुखात् ॥ इंद्रो विज्ञातवान्निवज्ञातवांस्तु विरोचनः १६ तदहं श्रोतुमिच्छामि चित्रमेतद्ब्रह्म मुखात् ॥ गुरो कथयमह्यं त्वंसर्वमेतद्यथा भवत् १७ एवमुक्तो गुरुः प्राह कथामष्टमकीर्तिताम् ॥ छांदोग्ये सप्तमे पष्ठे प्रोक्तं प्रोच्य महामतिः १८ ब्रह्मलोकेति महति सर्वदुःखैव हारिणि ॥ गम्ये संन्यासिभिर्नित्यं मार्गतोप्यचिरादिना ॥ प्रजापतीनां येलोकास्तेभ्योऽप्युपरि संस्थिते १९ ऐरं दीयं यत्रास्ति सरः फलसरोरुहम् ॥ तापत्रयहरं नृणां पुण्यपापक्षये सति २० अश्वत्थः सोमसवनो यत्र कल्पद्रुमो महान् ॥ मातेव सर्वभूतानां प्रयच्छति मनो गतम् २१ वर्तेते यत्र सततं तडागौ सागरोपमौ ॥ पयोदधिघृतैः पूर्णं विरण्याख्यौ समीपगौ २२ अमानवेन यत्रायं विद्युल्लोकात्परं पुमान् ॥ नीयते पुण्यपापाभ्यां रहितो राजबालवत् २३

शास्त्रोक्तं वर्णयंतं तत्र वेदांतविज्ञानेत्यादिमुंडकवाक्यप्रदर्शितं विशेषमाह ब्रह्मलोक इति । अतिविशाले सर्वदुःखविरोधिनिर्वाह्येण संन्यासिभिर्वेदांतविज्ञानादिविशिष्टैर्गम्ये प्रजापतीनां येलोका महारादयस्तेभ्योऽपरिस्थिते च ब्रह्मलोके तत्र हि रण्मयाख्यः प्रासादोऽस्तीति चतुर्दशेन संबंधः १९ ब्रह्मचर्यप्रसंगे सन्निरुद्धवाक्येनोक्ता त्वविशेषान्दर्शयति ऐरं दीयमिति । यत्र ब्रह्मलोके इरावत् तदसमं घटवान्मदहेतुत्वाच्च ऐरं दीयसंज्ञं सरोस्ति कीदृशं उपासनावलातक्षुद्रफलकपुण्यानां पापानां च क्षये सतिलभ्यमित्यर्थः २० अश्वत्थ इति । अश्वत्थाकारः सोमस्यामृतस्य सावकत्वात् सोमसवनारूपः कल्पद्रुमोऽपि यत्रास्ति २१ वर्तेते इति । एकोऽरं संज्ञो द्वितीयोऽप्यसंज्ञ एतावर्णवत्तुल्यै तडागौ यत्समीपे वर्तेते इत्यर्थः २२ अचिरादि मार्गे प्रकाशकवाक्येनोक्तं विशेषमाह अमानवेनेति । ब्रह्मलोकाद्विद्युल्लोकं प्राप्तुं उपासकस्तत्रागतेन अमानवेन ननु स्रष्टवन्नुत्पन्नेन पुरुषविशेषेण राजपुत्रवदादरेण यत्र ब्रह्मलोके नीयते इत्यर्थः २३

अथकीर्तिरयुः काव्यशेषान्नप्राध्यायेचतुर्दशाधिकैकादशशतश्लोकोत्तरप्रथेनव्याख्यातानपि ब्रह्मणः प्रभावातिशयदर्शनायस्मारयति । यत्रपंचेत्यादिना । यत्रब्रह्मलोकैकगतमुपासकंप्रतिअंवासे
 ज्ञाज्वायतीयासंज्ञायाप्सरसोब्रह्मणोयोग्यस्यालंकारस्यदेहशोभायानिर्माड्यः पंचशतसंख्याः प्रभोराज्ञयासोत्कंठाः समायांतीतिद्वयोरर्थः । नामव्युत्पत्तिः पञ्चादवगंतव्या २४ । २५ तासामुपा
 यनभेदेनविभागमाह मालेतिद्व्याभ्यां । अंजनंदेहचाकचकपहेतुः सुगंधितेलादिरूपं चूर्णमप्यंगमर्दनोपयुक्तम् अय्यपञ्चादवगंतव्यम् २६ । २७ आरइति । यत्रब्रह्मलोकैद्धारदेशेआराख्यो
 हृदोविरजाख्यानदीचवर्तेतेययोर्हृदनयोर्मध्येपेष्टिहसंज्ञामुहूर्ताभिमानिनेदेवास्तिष्ठतीत्यर्थः व्युत्पत्तिः पञ्चेर्दाशिता २८ अपद्राव्येति । तान्पेष्टिहसंज्ञान्मुहूर्तान्दर्शनंविवेकस्तच्छालिनाआ
 त्मीयमनोरूपसाधनेनअपद्राव्यपलापिताकृत्वाहृदनयौतीत्वाचयत्रब्रह्मलोकैगच्छेदिति २९ इत्येति । यत्रलोकैहल्यसंज्ञंवृक्षंसंलक्ष्यतस्त्रिधावितिपावत् आयांतमेनमुपासकंब्रह्मणंयोपा
 ति संस्थानंनगरंशालज्याख्यंगतंतुब्रह्मरसोपियाति अपराजिताख्यमायतनंसंलक्ष्यगतंतुरूपाणिदिव्यानिपांति तथासर्वतेजःसर्वस्यब्रह्मणस्तेजःप्रविशतीत्यर्थः व्युत्पत्तिः पञ्चे ३० ततस्तते

यत्रपंचशतंब्रह्मप्रेरिताः सूर्यसन्निभाः ॥ अंबाश्चांबायवीयाश्चनानाह्यप्सरसःशुभाः २४ आयांतिसंमुखंपुंसोब्रह्मालंकारकारिकाः ॥ तूर्यवादित्रनिर्घोषैःसोत्कंठा
 स्तंदिहक्षवः २५ मालाहस्ताःशतंतद्वच्छतमंजनपाणयः ॥ चूर्णहस्ताःशतंतद्वच्छतंवासःकराअपि २६ अलंकारकराश्चान्याःशतंपोडशवार्पिकाः ॥
 रूपयौवनसंपन्नामूर्तिमत्योयथाश्रियः २७ आरोहदश्चविरजानदीयत्रातिदुस्तरा ॥ ययोर्मध्यगतायत्रमुहूर्तायेष्टिहाभिधाः २८ अपद्राव्यमुहूर्तांस्तान्दर्श
 नेनात्मचेतसा ॥ हृदनदीचसंतीर्ययत्रगच्छेदुपासकः २९ इत्यवृक्षंचसंलक्ष्यसंस्थानमपराजितम् ॥ यत्रयांत्येनमायांतंब्रह्मणंधरसावपि ॥ रूपाणिप्रविशत्या
 शुभर्वतेजोप्युपासकम् ३० इंद्रप्रजापतीयत्रद्वारपालौमहौजसौ ॥ भीतवद्वच्छतोनित्यंयत्रमार्गप्रयच्छतः ३१ हिरण्मयंचतत्रास्तिप्रासादःपरमेष्ठिनः ॥ म
 हाननेकरत्नौघराजितश्चसभान्वितः ३२ विचक्षणाभिधायत्रप्रज्ञोक्तावेदिकारुभा ॥ सर्वलक्षणसंपन्नाजगन्निर्माणकारणम् ३३ अमितौजाश्चपर्यंकोयस्यां
 प्राणाभिधःसदा ॥ उद्गाताचतथोद्गीथोवागाद्यैर्यउपास्यते ३४ भूतंभविष्यतासाद्धृतत्पादौपूर्वदिग्गतौ ॥ श्रीश्चैराचापितस्योक्तौपादौपश्चिमदिग्गतौ ३५
 दक्षिणोत्तरखट्वांगेबृहत्तद्वद्वयंतरम् ॥ भद्रंचयज्ञायज्ञीयमुक्तेतेपूर्वपश्चिमे ३६

जसामिभृताविंद्रप्रजापतीद्वास्थोब्रह्मसंनिधिगच्छतोऽस्थोपासकस्यमगंवायकोभवतइत्याह ईदेति ३१ तत्रब्रह्मलोकैश्रुत्याहिरण्मयमित्युक्तः सभास्थलान्वितःप्रासादोस्तिब्रह्मणइत्याह हिरण्म
 यमिति ३२ विचक्षणेति । यत्रप्रासादेजगत्निर्माणेठुभृताविचक्षणासंज्ञाचप्रज्ञाबुद्धिरासंदीपदोक्तपर्यंकाचाररूपावेदिकाप्रोक्ता तद्विद्यासःपञ्चेर्दाशितः ३३ अमितौजाइति । यस्यांप्रज्ञा
 रूपवेदिकायाममितौजानामकःपर्यंकोभवति कीदृशः प्राणरूपः यःप्राणोवाजसनेपैरुद्गातुंसंज्ञकृत्विग्विशेषरूपेणोपास्यते ईदमेस्त्वुद्गीथःप्रस्तावोद्गीथप्रतिहारोपद्वयविधनाख्यानांसाम
 भागविशेषाणांमध्येद्वितीयमभयवयवपणवरूपलपास्यते स्फुटमेतद्भाष्येगुणोपसंहारपादे ३४ पर्यंकेवर्णयति भूतमित्तिचतुर्भिः तस्यपर्यंकेस्यपूर्वदिग्गतौपादौभूतभविष्यजगद्वयोबोध्यौ श्रीलं
 क्ष्मीःशराप्रयिवीएतद्वयोपश्चिमौपादावित्यर्थः ३५ दक्षिणोत्तरेति । अत्रखट्वांगपदेनपट्टिकाग्रहणं तथाचबृहद्वयंतराख्येसामनोदक्षिणोत्तरायतपट्टिकारूपेबोध्ये भद्रयज्ञायज्ञीयाख्येतुतेपू
 र्वपश्चिमायतपट्टिकारूपेभवतइत्यर्थः ३६

कचहति । अत्रपट्टिकाः वितानोपयोगित्यः सूत्रमयो बोध्याः तथाचक्रसामाख्यमंत्रात्मिकाः पूर्वपश्चिमायतायजुःसंज्ञमंत्रात्मिकास्तु दक्षिणोत्तरायतास्ताः संतोत्यर्थः ३७ सोमांशवदति । चंद्रस्यकिरणा उपस्तरणवस्त्ररूपाः प्रोक्ताः उद्गीथाख्यः सामभक्तिविशेषस्तस्योपस्तरणवस्त्रस्वयंदंतरमाच्छादकं श्वेतवस्त्रं तद्रूपो बोध्यः लक्ष्मीस्तु पर्वणशीर्षोपधानयत्तद्रूप ३८ तत्रेति । तत्र प्राणरूपपर्यंकयोः हिरण्यगर्भस्तिष्ठति कीदृशः जगद्रूपेण पटेनावृतः पृथिव्यादिर्षभभूतैः पुष्टशरीरः सकलजीवसमष्टिरूपश्चेत्यर्थः ३९ नीरमिति । यश्च देवः अंबयाशब्दोक्ता सुउपासनात्मकनदीपुवत्तमाननीरं पिबति यस्य च एकप्रियाप्रतिरूपाख्या कीदृशी तेजःपुंजं समासाद्य प्रतिरूपाचक्षाक्षुषी पुनः कीदृशी चाक्षुषी सर्वक्षुषामुपादानभूता तथा यस्य द्वितीयाप्रियामा नसी संज्ञाया सरस्वतीरूपेण प्रसिद्धेत्यर्थः ४० देवदेवहति । मूर्तिमद्भिर्देवैः कीदृशैः ब्रह्मांडे व्याप्ता विभूतयो येषां तथाभूतैरुपासितो देवदेवः सर्वहितं चिंतयन् कुत्रचित्प्रसंगे इदमब्रवीदिति द्वयोरर्थः ४१ । ४२ इदं पदेकं प्रजापतिवाक्यं सप्तभिर्विवृण्वंस्तत्रयत्पदार्थमाह अणोरिति । अतिदुर्लभ्यत्वेन भूमरूपेण च पूर्ववर्णितः सर्वेषां प्रत्यक्षेण प्रसिद्ध इति प्रथमदलार्थः आत्मादिपदद्वयार्थमाह

ऋचः सामानि पूर्वस्यां दिशि प्रोक्ताश्च पट्टिकाः ॥ दक्षिणोत्तरसंस्थाना उक्तास्तास्तु यजुष्यपि ३७ सोमांशवस्तु संप्रोक्तास्तस्योपस्तरणंसदा ॥ उद्गीथश्चांत रं वस्त्रं श्रीः प्रोक्ता तूपवर्हणम् ३८ तत्रयः सर्वदेवास्ते जगत्पटसमावृतः ॥ पंचभूतौ घपुष्टश्च सर्वजीववपुः पुमान् ३९ नीरं पिबतियो नित्यमंबयासरिदाश्रयम् ॥ ते जः पुंजं समासाद्य प्रतिरूपाचक्षाक्षुषी ॥ यस्य प्रियामा नसी च कथिता सा सरस्वती ४० देवदेवः सपत्नीक आसीनश्च सभागतः ॥ उपासितो मूर्तिमद्भिर्ब्रह्मांडस्थवि भूतिभिः ४१ सर्वभूतहितं शश्वच्चिंतयन्निदमुक्तवान् ॥ केनचिद्विप्रसंगेन सर्वभूतमुखात्तये ४२ अणोरणीयान् भूमायः प्रसिद्धः सर्वदेहिनाम् ॥ सर्वप्रियतमो नित्यं प्रवदंत्यहमः परम् ४३ आत्मा पहतपाप्मायं सर्वसंगविवर्जितः ॥ षडूर्मिरहितस्तद्वत्सत्येच्छाज्ञानसंयुतः ४४ जरामरणजन्माद्याधर्मादेहस्य नात्मनः ॥ शोक मोहादयस्तद्वन्मनसः केवलस्यते ॥ क्षुत्पिपासे च संप्रोक्ते प्राणस्यैव मनीषिभिः ४५ एतद्योगाच्च विज्ञानमिच्छया सहितंसदा ॥ अमृतं विषयाभावाद्भवेत्संसारसं गतौ ४६ अस्य सर्वस्य शून्यत्वे कामः संकल्पसंयुतः ॥ न भवेदथ चेत्सत्य एक एवात्मनो भवेत् ४७

सर्वेति । सर्वेभ्यः परागवस्तुभ्योऽपि अधिकप्रेमास्पदभ्यो निरतिशयप्रियत्वादात्मेत्युक्तो यत एनमहमोऽहंकारादपि परं वदति पाप्मा अनित्यफलकं कर्म तदाश्रयाभ्यां स्थूलसूक्ष्माभ्यां संगराहित्यादपह तपाप्मायमुक्तः विजरादिपदसप्तकस्यार्थमाह षडूर्मिति ४३ । ४४ तत्र षडूर्मिराहित्यं स्फुटयति जरोति । जरामरणयोस्तदुपलक्षितजन्मादीनां स्थूलदेहधर्मत्वात् शोकमोहयोस्तदुपलक्षित रागादीनां च मनोधर्मत्वात् क्षुत्पिपासयोः प्राणधर्मत्वाच्च तेभ्यः साक्षित्वेन विविक्तत्वलक्षणैकैवल्यशालिन आत्मनस्ते धर्मानवक्तुं शक्या इत्यर्थः ४५ सत्येच्छाज्ञानत्वं विशदयति एतद्योगादिति द्वाभ्यां । एतेषां देहमनःप्राणानां योगादभ्यासरूपात् संसारसंगतौ जन्माविलक्षणसंसारसंबन्धे सति यावद्विज्ञानमिच्छावा भवति तदुभयममृतं मिथ्या भवति विषयाभावात् तपोर्बाधितार्थत्वादित्यर्थः ४६ अस्वेति । अस्य देहादिसंघातस्य शून्यत्वे तत्त्वज्ञानेन बाधे सति कुकामादिकं नैव भवेत् जायेत अथ यद्विबाधितानुवृत्त्या भवेदाहार्यज्ञानविषया जायेत तथापि नातृमात्मा त्रयानुसंधीयमानत्वेन सत्यत्वात्त्यर्थः तथाच विदुषां कामादिकमुत्पत्तिदशापामधिष्ठानमात्रत्वेन दृश्यमानत्वाद् अनुत्पत्तौ सम्भाव्यतायाः सिद्धत्वाच्च सत्यमेवेति भावः ४७

फलितद्वयैस्तस्यान्वेषणीयतामाह सर्वेति । त्रयैः संसारधर्मभूतैरर्थैः पदार्थैर्वर्जितः अतएव बुद्ध्यादिविलक्षणश्चायमात्माविविधे ब्रह्मसर्पादिरूपैरुपायेऽभ्येनविवेकसामर्थ्येन बहुधा बहुविवर्तकैरवयवैः संभावनागोचरतां निरूपयन्तीति । गुरुशास्त्रोपदेशज्ञातिसम्यक्त्वार्थः ४८ उपायेरिति । प्रथमपदद्वयपूर्वाश्रयिदशितं तत उपदेशानंतरं मीमांसां प्रमाणासंभावनावारकत्वेन श्रवणसंज्ञां कुर्वीत ततः प्रमेयासंभावनावारकं मननं विपरीतभावनावारकं ध्यानं निदिध्यासनं च कुर्वीतित्यर्थः ४९ उक्तविज्ञानफलमाह विवेकीति । उक्तात्मविज्ञः सर्वात्मभावप्राप्त्याभेदहीनः सन् सर्वान् लोकान् भूरादींस्तद्वर्तिनः कामाकाशमपमानान्विवर्यांश्चाप्नोति स्वात्मबुद्धितः तेषां स्वात्ममात्रत्वेन ज्ञानादित्यर्थः ५० तद्वोभये इत्यपि हेतुतिर्यंतवाक्यस्य ब्रह्मविद्यादौर्लभ्यावेदकस्यार्थमाह इदमित्यष्टादशभिः । इदं व्याख्यातारूपं प्रजापतिवाक्यं स्वर्गादिस्थानगतं देवासुराणां सभाद्वयं समुदायद्वयं श्रुतवत् अश्रुणोदित्यर्थः ५१ तत्र हेतुतया ईदं विरोचनयोः सजातीयानां ब्रह्मसभायां सत्त्वमाह सभायामिति । यतः प्रजापतेः सभायां देवादित्याश्च सहस्रश आसतेति प्रतीतिः कीदृशाः परमेष्विदं वामदक्षिणभागयोः स्थिताः तत्रासुराणां दक्षिणस्थितिनिर्देशो ज्येष्ठत्वात् तथा च श्रुतिः ' द्याहं वै प्राजापत्या ज्यायां सो

सर्वसंसारधर्मार्थसंस्पर्शनविवर्जितः ॥ अन्वेषणीयः सततं स बुद्ध्यादिविलक्षणः ॥ विवेकतो वधार्थेन बहुधैव पुनः पुनः ४८ उपायैर्विविधैः पश्चाद्बुद्ध्यानाप्यसमाहितः ॥ मीमांसा मपि कुर्वीत श्रवणापरनामिकाम् ॥ मननध्यानमहितां विवेकात्पुरुषः सदा ४९ विवेकीयस्तमात्मानं पुरुषः श्रवणादिना ॥ साक्षात्कुर्यात्स सर्वात्मप्राप्त्यभेदविवर्जितः ॥ सर्वल्लोकांस्तथा कामान् प्राप्नुयात्स्वात्मबुद्धितः ५० इदं प्रजापतेर्वाक्यं ब्रह्मणः परमेष्विनः ॥ सभागतस्य श्रुतवद्देवासुरसभाद्वयम् ५१ सभायां ब्रह्मणो निव्यं देवादित्याः सहस्रशः ॥ वामदक्षिणभागस्था ब्रह्मणः परमेष्विनः ॥ आसते चण्डनेत्रास्ते परस्परविरोधिनः ५२ देवानां कथिता देवैरसुराणां तथा सुरैः ॥ वार्तेयं ब्रह्मणो निव्यं देवादित्याः सहस्रशः ५३ देवदित्याधिपौ श्रुत्वा हीमाविद्रविरोचनौ ॥ वारयामासतुः स्वीयानि तरेतरवंचकौ ५४ वैरिणो माविजानंतु वार्तामेतां महाबलाः ॥ इत्युक्त्वा जग्मतुश्चोभौ तदैव ब्रह्मणः सभाम् ५५ उभाभ्यामप्यविज्ञाता बुभाविद्रविरोचनौ ॥ स्वकीयैः सह संमंत्र्य देवैश्चैवासुरैस्तथा ५६ हंत तं वयमात्मानमन्विच्छामो महाबलाः ॥ यज्ज्ञानात्सकलल्लोकान् कामांश्चापिलभेमहि ५७ वयं सर्वे यदा तत्र यास्यामो ब्रह्मणः सभाम् ॥ तदैव वैरिणः सर्वे त्रिलोकीं परिवर्जिताम् ॥ अस्माभिः स्ववशे कुर्युरस्मच्छिद्रगवेषिणः ५८

सुराः कनीयांसो देवाः' इति तेषां परस्परस्य वृत्त्या ज्ञानस्य वक्ष्यमाणे तरेतरवंचकत्वस्य चोपपत्तये विशेषणद्वयं चंडेत्यादि चंडेऽप्युग्रतेजसि प्रभावेन त्राणियेषां तैतथा परस्परं विरोधिनश्च तथा च मधुमुखदत्तदृष्टत्वादिरोधित्वाच्च परस्परस्थितिनेन जानंतीति भावः ५२ देवानामिति । तत इयं वर्णितरूपा वाणी ब्रह्मणो मुखान्निर्गता सती तत्सभागते देवैर्देवानां त्रिलोकीस्थानां समीपे कथिता प्रापितेति यावत् एवमसुरैरसुराणामिति । यतः सा परमपुरुषार्थसाधनस्य प्रकाशकैत्यर्थः ५३ देवेति । ततो देवाधिप ईदं देवानां वंचनाय तेषां गोपनाय स्वीयान् देवान् वारयामास तथा देव्याधिपौ विरोधनो देव्यान् वारयामास किं कृत्वा यथा वैरिण एतां वार्त्तां न जानातीत्युक्तं तथापि तत इत्युक्तं तद्व्यभिचयत्वन केवलवारणमेव तौ चक्रतः किंतु स्वकीयैः सह संमंत्र्य ब्रह्मणः सभां प्रतिजग्मतुश्चेति त्रयाणां संबन्धः ५४ ५५ । ५६ स्वीयैः सह संमंत्र्य भिनपति इति त्रिभिः । इति तिवाक्यार्थे यदि ज्ञानात्सकलल्लोकान् भवतु स्यात्मानो ज्ञानं महाबलं मंहोद्यमेरस्माभिः संवाद्यमित्यर्थः ५७ तत्र सर्वेषां मननं युक्तं बुद्धि मिच्छतो मूलमपि नष्टमिति न्यायप्रसंगादित्याशये तद्वचनमाह वयमिति । यदि सर्वे वयं चक्षेम तदा स्मृत्यक्तां त्रिलोकीं छिद्रान्वेषिणो वैरिण आक्रमेयुरित्यर्थः ५८

फलितं दर्शयति एकेनैवेति । अस्माकं मध्ये तेनैवेकमेतद्व्ययं आगत्य परेषामागतानां स्वकीयानां गुरुः शिषितोपदेष्टा स्यादित्येवं संमध्यतां विद्विरोचनाख्यौ राजानौ देवानां देवानां च स्वस्वस्थानां निर्गतावित्यर्थः ५९ बलेति । प्रजापतिपुत्रस्थिताविति शेषः समित्प्रभृद्युपायनहस्तो स्फुटमन्यत् ६० घट्टेति । यथा शुल्कप्राहिराजपुरुषान् वंचयितुं निशि पस्थितानां वणिजो मार्गविभ्रमेण घट्टकुट्यान् शीतरीरवतिं गुल्फग्राहिं कुटीसमीपे प्रभातं स्यात्तादृशं तद्देवा सुराणां मुख्ययोस्तयोः प्रजापतिसन्निधिममनमासीत् अभोप्सितपरस्परविज्ञानलक्षणवंचनस्यासिद्धेरित्यर्थः ६१ श्रुतौ आसेविद्वानादिति च्छित्वा तस्य र्दपत्संविदस्नेहाभासं कुर्वतावित्यर्थं दर्शयन्नाह बुद्धिमंताविति । कार्यसाधने कुशलौ तौ तात्कालिकं कृत्रिममाहार्यं स्नेहं कृत्वा भ्रातृव्यौ शत्रू अपि भ्रातृवन्मिलितौ संतौ प्रजापतौ ववदतुः पप्रच्छतुश्चैतद्व्योः ६२ । भगवानपीति । पूर्वजनानां मन्वादीनां पूर्वजो भगवान् ब्रह्मापि सर्वांशयवित्तयोदौ पप्रहाणां ध्वात्रिंशद्वत्सरान् कार्यान्तरव्यग्रवत् शृण्वन्नप्यशृण्वन्निवासीदिति ६४ तथा च तयोरानुपगमिकं ब्रह्मचर्यमसिद्धं चक्षित्याह देवासुराधिपतिविति । अवज्ञातौ लपेक्षारूपमवज्ञां प्राप्तौ ६५ दीपीति । यथाराज्ञः स्निग्धः स्नेहपात्रभूतोपि कश्चिदपीकृतम

एकेनैव ततोस्माकं गंतव्यं योगुरुर्भवेत् ॥ परेषामिति संचित्य राजानौ तौ विनिर्गतौ ५९ बलबुद्ध्यादिसंपन्नौ धैर्यवंतौ यशस्विनौ ॥ ब्रह्मविद्यार्थिनौ दत्तौ परस्परजयेषिणौ ॥ समिदादिकरावेतावेककाले प्रजापतिम् ६० घट्टकुट्यां प्रभातं ततयोरासीन् महात्मनोः ॥ युक्तयोर्वचने राज्ञोर्देवासुराशिरःस्थयोः ६१ बुद्धिमंता बुभौकृत्वा तत्र स्नेहे हि कृत्रिमम् ॥ ऐक्यं प्राप्याप्यनेकौ तावुभौ स्वार्थप्रकाशकौ ६२ प्रजापतेः पदद्वंद्वं देवं दातुं सुशोभनौ ॥ भ्रातृव्यौ भ्रातृवद्भूत्वा विद्यां पप्रच्छतुश्चतौ ६३ भगवानपि विज्ञाततत्त्वार्थश्च तुराननः ॥ अशृण्वन्निव शृण्वन्सतस्थौ पूर्वजपूर्वजः ॥ द्वात्रिंशद्वत्सरे काले व्यग्रः कार्योत्तरेष्विव ६४ देवासुराधिपौ तत्र सर्वभोगविवर्जितौ ॥ अवज्ञातौ स्थितौ तस्य समीपे परमेष्ठिनः ६५ दीपिकाश्च यथाराज्ञास्तिष्ठेत्स्निग्धः समोपगः ॥ अवज्ञातः सर्वभोगवर्जितो मुखवीक्षकः ६६ भोजनादिक्रिया नासीदेतयोः कालयोः कचित् ॥ दूरापास्तस्तुललनासंभोगः शोच्यवेषयोः ६७ द्वात्रिंशद्वत्सरे काले दुःखिनो ब्रह्मचारिणोः ॥ गतेन पश्यतोर्वक्तव्यो ब्रह्माव्यलो कयत् ६८ किमर्थं वामकुरुतं वासमिन्द्रविरोचनौ ॥ ब्रह्मलोके त्रदुष्प्रापे सर्वभोगविवर्जिते ६९ इत्युक्तौ ब्रह्मणा देवा वृचतुस्तौ महेश्वरम् ॥ य आत्मेत्यादितद्वाक्यमनूयैव महाधियौ ७० एवं भगवता प्रोक्तमात्मानं लोककामदम् ॥ इच्छंतौ कृतवंतौ स्वो वासंतौ वत्सरान्मभौ ॥ वीक्ष्यमाणौ ब्रह्मचर्यसंयुक्तौ शिष्यतांगतौ ७१ एवमुक्तः स भगवान्निस्मृतवक्रः प्रजापतिः ॥ ऊचे जागरणावस्थमात्मानं च क्षुपिस्थितम् ७२

हापरायः सवस्युपेक्षितस्तिष्ठेत्तथा तौ स्थितावित्यर्थः ६६ भोजनादीति । एतयोर्विद्विरोचनयोर्भोजनक्रियैव कालयोः सायंपरातराख्ययोर्नासीत् कुतोऽन्यललनादर्शनादिकं । यतस्तौ शोच्यवेषौ शोच्यत्वं जुगुप्सितत्वमिति ६७ द्वात्रिंशदिति । द्वात्रिंशद्वत्सररूपे काले गते सति ब्रह्मातयोर्मुखं व्यलोकयत् कीदृशयोस्तयोरेनुपश्यतोः कदा नुग्रहीष्यतीत्याकारां प्रतिक्षां कुर्वतोः ६८ अनुग्रहपरेण प्रजापतिना कृतं तयोः प्रयोजनप्रश्नमभिनयति किमर्थमिति । हेन्द्रविरोचनौ युवां ब्रह्मलोके युष्मद्योगस्थूलभोगहीने दुःखेनामत्यकिमर्थं वासमकुरुतं कृतवन्तौ ६९ एवं गुरुणा पृष्टाभ्यां कृतं प्रार्थनो दर्शयति इत्युक्ताविति । देवौ सुराणामसुराणां च राजानौ तौ 'य आत्मा पहतपाप्मा' इत्यादिश्रौतं प्रजापतिवाक्यमनूय तद्वत्पठित्वा एवमृचतुः एवं कथं हे भगवन्भवता सर्वलोकानां कामानां च ज्ञानद्वारा दातृत्वेन वर्णितमात्मानं ज्ञातुमिच्छंतौ संतौ तौ प्रसिद्धौ आवां ब्रह्मवत्सरान् प्रासंकृतवन्तौ स्वः भवावः कीदृशौ भवता वीक्ष्यमाणौ सन्निहिताविति यावत् ७० । ७१ इत्यर्थमार्थितः प्रजापतिस्तस्यां जाग्रत्साक्षिणमात्मानं च क्षुपिस्थितत्वेनोक्तवानित्याह एवमुक्तः स इति ७२

भगवद्राक्षयमभिनयानि यएव इति । यएवमत्यक्त्वेनात्यंतसन्निहितः पुमानस्यैरभिकारिभिः शास्त्रदृष्ट्या शास्त्रसंस्कृतया प्रत्यक्षप्रवणवृत्त्या चक्षुषि दृश्यते अपगतावरणः क्रियते अपमेवत्माऽन्तस्त्वा
 दिक्कणः अदृश्यत्वेन निर्भयं यन्निर्भयं प्रमत्तदेकरूपं त्रैतिप्रजापतिवाक्यतात्पर्यार्थः ७३ यथामधुरोपि गुडः पित्तदूषितरसनेः कटुत्वेन गृह्यते तथा प्रजापतिवाक्यं सत्परमपिताभ्यां दुष्कृतविश्रांसं
 स्कादृष्टचित्तचित्ताभ्यामप्यपरत्वेन गृहीतमिति दर्शयति एवमुक्ते महेशानमिति । एवं ब्रह्मणो कृतं तत्तमहेशानं प्रतितावित्थमूषतुः कीदृशो अशुद्धेऽप्युक्तगोपितैराशये विपर्ययसंस्कारः संयुतचित्त
 त्वाद्भातिमापन्नौ ७४ तयोर्भ्रातिप्रयुक्तं वाक्यमभिनयति छायात्मेति द्वाभ्यां । छायादेहप्रतिबिंबं तद्रूपआत्मा चक्षुर्गोलस्थितत्वेन भवता प्रोक्तः अस्माभिः स्वबुद्धिबलेन तस्य तत्त्वमन्यत्राणि
 ज्ञायते यथा दर्पणे जले द्वादौ च एष छायात्मा दृश्यते ७५ दृश्यते इति । हे भगवन् भवता इत्युक्तं इति किं यो दक्षिणे चक्षुषि दृश्यते स आत्मेति तच्च दूरभिप्रायेण न भवति यतः स्वयं छायां दिदृक्षताऽऽद
 र्शयित्वा किं विना वर्तमानेन स्वचक्षुषि नैव दृश्यते किं त्वादर्शादेव दृश्यते एवं सति स्वोत्प्रेक्षितो दाहरणगताच्छायात्मानः परानवेषाः किं गृह्यन्ते किं वा तत्र भवता भवतानि दर्शितत्वाच्च भुवि तिरेव छायात्मा
 यावद्दृष्ट्या शयेन पृच्छतः कतमस्तेषु संस्मृत इति तेषु आदर्शादिचक्षुरतोपाधिभिन्नेषु छायात्मात्ममुमध्येततमः सम्यक्त्वेन स्मृत इति तदर्थः ७६ इत्युक्तं इति । इति दृष्टं ताभ्यां पांडित्याभिमानेन प्रो
 य एष दृश्यते शास्त्रबुद्ध्या सर्वैश्चक्षुषि ॥ पुमानात्मा यममृतो निर्भयं ब्रह्म निर्गुणम् ७३ एवमुक्ते महेशानमुभाविद्रविरोचनौ ॥ ऊचतुर्भ्रातिमापन्नावशुद्धाशयसंयुतौ
 ७४ छायात्मा यं त्वया प्रोक्तः पुमांश्चक्षुषि संश्रितः ॥ आदर्शे वाप्सु वा न्यत्र स एष परिदृश्यते ७५ दृश्यते य इति प्राह भवांश्चक्षुषि दक्षिणे ॥ स्वचक्षुषि स्वयं चायं दृश्य
 तैर्नैव केनचित् ॥ विनाऽऽदर्शादिकं तस्मात्कतमस्तेषु संस्मृतः ७६ इत्युक्ते भगवान्प्राह सर्वत्रैवेति सप्रभुः ॥ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिर्यतः सर्वत्र संस्फुरेत् ७७
 स्फुरणस्यैव चात्मत्वमुक्तानंदैकरूपिणः ॥ पूर्ववद्ब्रह्म संबोधो नाभूदिति विचिंतयन् ॥ इदमाह पुनस्तौ स ब्रह्मालोकपितामहः ७८ नीरपूर्णेशरावेस्मिन्नात्मानमव
 लोचयहि ॥ आगम्य च पुनर्मां भूतमिद्रविरोचनौ ७९ इत्यभिप्रायवांश्छायाभेदं गच्छति सर्वतः ॥ नात्मनः स्फुरणं कापि बाहिरंतश्च सर्वदा ८० एतौ भ्रातौ म
 या प्रोक्तमात्मानं चक्षुषि स्थितम् ॥ स्फुरणैकस्वभावं तमविज्ञायाति मोहितौ ८१ छायात्मेति गृहीत्वैवं दृष्टवंतौ हि बालिशौ ॥ सर्वदा पांडितं मन्यौ स्पृहमानौ परस्परं
 रम् ८२ विपरीतं युवाभ्यां तद्गृहीतं यन्मये रितम् ॥ इत्युक्ते लज्जया खिन्नाचितौ मूढतमौ पुनः ८३ न किंचिदवगच्छेतामुक्तमिद्रविरोचनौ ॥ तस्मादुपायतस्त्वे
 तौ बोधयिष्यामि दुर्मदौ ८४

केपि भगवान्ब्रह्मा तयोर्वैपात्यमुपेक्ष्यवानुभवानुसारेण सर्वत्रैवेत्याह तद्रूपं तमेव यत आनंदरूपं त्रिदात्मा सर्वत्रोपाधिषु साक्षिरूपेण भात्येवेत्यर्थः ७७ अथ तयोर्दृक्कशरावे प्रतिबिंबदर्शनोपदेशो
 प्रजापतेराशयं दर्शयति स्फुरणस्यैवेति नवभिः । आनंदरूपिणः स्फुरणस्यैवात्मतामुक्त्वाप्यनयो ब्रह्मबोधः प्रथमोपदेश इव न जात इति विंतयन् ब्रह्माह दमाह इदं किं भो इन्द्रविरोचनौ युवां नीरपूर्णं
 शरावे स्मृम्य पात्रे आत्मानं शरीरमवलोक्य मामागम्य च ब्रतं यज्ज्ञातं तन्निवेदयतमिति द्वयोरर्थः ७८ । ७९ इत्यभिप्रायवानिति । कीदृशो ब्रह्मा इत्यभिप्रायवान् इति इत्थं विधेनाभिप्रायेण
 विशिष्टः इति किं छायाया लपाविभेदेन परिणामित्वा दनात्मत्वं स्पष्टं साक्षिणस्तु सर्वांगुगतत्वेन तदुचितमिति विशेषसत्यप्येतौ मोहेन प्रमादलक्षणेन बालिभ्येन सदुपदेशपराङ्मुखत्वालक्षणेन तथा पांडि
 त्यगर्वेण स्पृहया च दूषितचित्तत्वात् मूढं चक्षुषि स्थितं साक्षिरूपमात्मानमविज्ञातं प्रत्युत विपरीतं छाये वात्मेति गृहीत्वा एवं दृष्टवंतौ स्वोत्प्रेक्षितमदुक्तयोर्ग्राह्यत्वसंदेहरूपं बोधं प्राप्ताविति त्रयाणामर्थः
 ८० । ८१ । ८२ अनयोरेवाविपरीतमतिः साक्षात्कर्मत्वेन निवेदनेन न परिदृष्टं न्यामानक्षयेणोत्तरोपदेशानर्हतापत्तेरित्याह विपरीतमिति । यत्र यार्हिरंतं युवाभ्यां विपरीतं गृहीतमिति मया
 वीथिते सत्यतः (मिद्रविरोचनौ) मानक्षयप्रयुक्तलज्जया खिन्नाचितौ संतौ किंचिदपि मूढं तं तस्मात्केनचिदुपायेनोदाहरणोपासरूपेणैव बोधनीयाविति द्वयोरर्थः ८३ । ८४

गुरोःशिष्यस्वभावानुसरणस्यन्याय्यतामाह यादृश इति । शिष्याःसत्त्वादिगुणैस्त्रिविधाः उत्तममध्यममंदभेदात् तेषिबुद्धेस्तोऽर्णतामध्यतामृदुताभिःप्रत्येकत्रिविधाः तत्रेपांडित्यंकार्यसाधनमिति न्यानेनचिक्रिपितशिष्यबोधरूपंकार्यसिपावयिषतागुरुणाशिष्यानुरूपमाकारादिकंतद्रूपचनुरोधिनीबुद्धिश्चाद्यज्ञानावगाहिनीधारणीयेत्यर्थः ८५ प्रजापतेस्तात्पर्यप्रदर्शनमुपसंहरति इतिबुद्धिमिति । एवंविधाभिप्रायमालंघ्यैवप्रजापतिस्तांविद्विरोचनोप्रतिसर्वत्रैवेत्याकारकमुत्तरदत्तवान्नुकिंभ्राम्यतोमयाप्रत्यग्वस्तुक्तमित्येवमुक्तवान् तद्वत्तनैवाभिप्रायेणशरावेस्वात्मनो दर्शनमप्युक्तवानित्यर्थः ८६ ततःकिंवृत्तमित्याकांक्षायामाह ईक्षित्वेति । ततस्तौगत्वाशरावेआत्मानमीक्षित्वाचसमागतौविदितौप्रजापतिनादाःस्थमुखातज्ञातौसंतौप्रजापतेःसमीपेस्थितौ ततःप्रजापतिरित्यंतावपृच्छत् इत्यंथं युवामत्रशरावेप्रतिबिंबदर्शनेकितस्वज्ञातवतावित्यर्थः ८७ ततहंदविरोचनौस्वाभिप्रायंपित्रेबालवत्प्रजापतयेनिवेदितवतावित्याह देवासुराधिपाविति ८८ आवाभ्यामात्मसंज्ञोदेहएवाऽऽपादमामस्तर्कचविलोकितीयोब्रह्मचर्येणनखादिमानित्याकारंतयोर्वचनंदर्शयति आपादेति ८९ एवंविधंतयोर्भ्रातिरूपकंवाक्यंश्रुत्वाआपासवेफल्येनखिन्नचेताःप्रजापतिर्विचर्यमाणविचाररूपंभाषणंतावुद्दिश्यमनसैवाक्रोदित्याह एवमुक्तइति ९० प्रजापतिविचारमभिनयति अनयोरित्यष्टभिः । अनयोरिंदविरोचनयोर्बुद्धिमोहकोदोषःसुमहान् यादृशोत्रभवेतशिष्योयदुद्धिःसोपितादृशः ॥ तदुद्धिश्चगुरुभूत्वाबोधयेत्सदाबुधः ८५ इतिबुद्धिसमास्थायशिष्यप्रियहितार्थकृत् ॥ उक्तवान्भगवान्धातासर्वत्रैवेतौप्रति ॥ शरावेवीक्षणंतद्रत्स्वात्मनःस्फुरणात्मनः ८६ ईक्षित्वाविदितौगत्वाब्रह्माणंसमुपस्थितौ ॥ ब्रह्मातौपुनरेवाहदृष्टवंतौकिमत्रभोः ८७ देवासुराधिपावेवमुक्तौब्रह्माणमुचतुः ॥ पितरंबालकौयद्वत्संमुग्धौकलभाषिणौ ८८ आपादमस्तकंदेहोनखकेशादिसंयुतः ॥ आत्माभिधःशरावेस्मिन्नावाभ्यामवलोकितः ८९ एवमुक्तःखिन्नचेताब्रह्मातौपुनरब्रवीत् ॥ विचारयन्निजेचितेशिष्यप्रियहितार्थकृत् ९० अनयोर्बुद्धिमोहोयंविद्यतेसुमहानिह ॥ यावेतौसर्वथैवेतदन्यथैवावगच्छतः ९१ छायात्मास्वीकृतःपूर्वदृश्यतेचक्षुषीतिहि ॥ कीर्तितेपुनरप्येषसर्वत्रैवेतिचेरिते ॥ नीरेविलोकनात्तद्देहआत्मेतिनिश्चितः ९२ आत्मच्छायांपरित्यज्यभिन्नादर्शादिसंश्रयाम् ॥ एवंविचार्यदुश्चित्तौदेहात्मत्वमुपागतौ ९३ दृश्यतेसर्वदादेहःस्वात्मनःपरचक्षुषि ॥ आदर्शंचतथांवादावेकोभेदविर्जितः ९४ तत्रतत्रतुयाच्छायासास्याद्देवतीसदा ॥ परिमाणादिवैषम्यादात्मादेहश्चनेदृशः ९५ छायातत्त्वपरित्यागोभेददृष्टिविलोकनात् ॥ आभ्यांकृतोयथातद्वत्कारयिष्येवपुण्यपि ९६

विचित्ररूपोयद्वलादेतावेतन्मदुक्तंसर्वथासूक्ष्ममध्यमृदुप्रकारैःप्रवृत्तमप्यन्यथाविपरीतार्थपरतयैवावगच्छतोजानीतः ९१ एतदेवस्फुटयति छायात्मेति । हियतःप्रथमंमयासूक्ष्मरीत्याचक्षुषि दृश्यतेइतिकीर्तितेसति एताभ्यांछायात्मागृहीतःपुनरपिमध्यविषयासर्वत्रेतावतिवचनेमयाईरितेसत्येषच्छायात्मेवगृहीतःअथमृदुप्रकारेनीरविलोकनेउपदिष्टेसतिदेहआत्मत्वेनेताभ्यांनिश्चितइत्यर्थः ९२ परंतुएतावन्निरविलोकनेफललब्धयत्परिणामित्वदोषालोचनेनछायायामात्मबुद्धिपरित्यज्यततःप्रतीचिदेहआत्मबुद्धेरवतारइत्याह आत्मच्छायामितित्रिभिः । एतौदुश्चित्तावेवं विचारणभिन्नेष्वदर्शादिपुस्थितामात्मनोदेहस्यच्छायांपरित्यज्यदेहात्मत्वमुपागतौनिश्चितवंतौ ९३ एवंपदौक्तंविचारप्रकारमभिनयति दृश्यतइति । अपंदेहोभेदविर्जितएवातएवैकश्चस्वात्मनोदृष्टदेहात्परस्यदेहस्यचक्षुषिदर्पणेअंब्रादौजलादौचदृश्यतेतत्रतत्रप्रतिबिंबस्थानेषुयाछायासातुपरिमाणरूपादिभिर्भेदवतीस्यातर्तोदेहएवात्मापतौनेदृशच्छायावद्देहालीनभवतीतिद्वयोरर्थः ९४ अनुग्रहेणतयोर्देहादपिविवेकायोपायांतरंप्रजापतिश्चितयति छायेतित्रिभिः । यथाआभ्यामिंदविरोचनाभ्यांछायांतत्त्वस्यआत्मत्वस्यपरित्यागःकृतः कृतः भेदस्यनानारूपत्वस्ययादृशप्रकारतयावगाहनंतच्छायांनविलोकनादिशिष्टज्ञानात् तथदिदेहस्यात्मत्वस्यपरित्यागमेवाभ्यांकारयिष्यामीत्यर्थः ९५

कथमित्यपेक्षायामाह नखेति । पूर्वमेताभ्यां ब्रह्मवर्षेण नखादिशालीदेहोदृष्टदानीं क्षीरस्नानाभ्यां नखादिरहितो संतो देहपश्येतां ततः पूर्वावस्थातो भेदनिरीक्ष्य परिणामिनि देह आत्मभ्रमं त्यक्ष्यतस्त्व
 कं करिष्यत इति द्वयोरर्थः ९७ । ९८ एवमालोच्य प्रजापतिना दत्तांतपोः पुनर्नीरविलोकनाज्ञामभिनयति एवं विचार्येति । कृतं छिन्नं केशादिकं पाभ्यां तो तथा स्फुटमन्यहयोः ९९ । १००
 तयोस्तु दोषेणायमप्युपायः फलविपर्यासं नीतो देहात्मदृष्टेरेव दृष्टीकरणादिति दर्शयति एवमुक्तं हति । तथा स्नानादि पूर्वकं नीरशरावे आत्मदर्शनं कृत्वा तेन च सुस्थितं दृढं देहगतमात्मत्वं गृहीत्वा पुनः प्र
 जापतिसमीपमेत्यद्दमूचतुः इदं किं यथा च देह एवावयोरात्मा प्रजायते सिद्धयति तथा आवाभ्यां नीरपात्रे आत्मा वीक्षित इति द्वयोरर्थः १०१ । १०२ एतत् श्रुत्वा प्रजापतेरुपायांतरं सिद्धयर्थी वि
 तामवतारयति प्रजापतिरिति । तयोरज्ञत्वं भ्रमदादर्थं पुनरपि दृष्ट्वा इदं मनस्येव चिंतितवान् १०३ इदं पदोक्तं प्रजापतिविचारं वर्णयति अन्वयेत्यष्टभिः । अन्वय आत्मनः सर्वत्रानुगमो व्यतिरे
 को दृश्यानामागमापायशालिता तयोर्दर्शनं नैतौ शिष्यौ प्रत्यात्मबोधनं मया प्रारब्धमित्यर्थः १०४ अन्यत्रैवेति । तथा नीरविलोकनोदाहरणे देहस्य धर्मभूते नखकेशादिभिः क्षीरपूर्वोत्तरकालयोः स

नखकेशादिसहितं मलिनं च कुशाससम् ॥ दृष्ट्वंतौ पुरा देहमेतौ नीरशरावके ९७ नखकेशादिरहिता विदानीं स्नानसंयुतौ ॥ निरीक्ष्य भेदतो देह आत्मत्वं त्यक्ष्यत
 स्त्वमौ ९८ एवं विचार्य भगवानिदमाह प्रजापतिः ॥ स्नातौ सुवसनौ भूत्वा कृतकेशनखावपि ॥ साध्वलंकारसंपन्नौ युवामिन्द्रविरोचनौ ९९ नीरपूर्णे शरावे स्मि
 न्नात्मानमभिवीक्ष्यहि ॥ पुनरागत्य मां ब्रूतुं युवाभ्यां दृश्यते हियत् १०० एवमुक्ते तथा कृत्वा पुनरेत्यप्रजापतिम् ॥ ऊचतुर्देह आत्मत्वं सुस्थितं परिगृह्यतौ १०१
 यथा यमावयोरात्मा देह एव प्रजायते ॥ तथानीरशरावे स्मिन्नावाभ्यामभिवीक्षितः १०२ प्रजापतिः पुनर्ज्ञात्वा तयोरज्ञत्वमीश्वरः ॥ इदं विचारयामास मनसैव म
 हामनाः १०३ अन्वयव्यतिरेकाभ्यामात्मनः प्रतिपादनम् ॥ मयैतयोरुपक्रांतं शिष्ययोरल्पमेधसोः १०४ अन्यत्रैवात्र देहस्य नखकेशादिभिः कृतः ॥ सत्त्वेन
 वाप्यसत्त्वेन तथा ताभ्यामनिश्चितः ॥ प्रत्युतात्मैव देहोयं विशेषादवधारितः १०५ देह आत्मनियद्यद्विक्रियते संस्क्रियादिकम् ॥ छायात्मनो भवेत्तन्न स्वतोऽस्या
 स्ति किंचन १०६ आत्मा ततोऽत्र देहोयं च छायात्मानुकारकत्वं ॥ देहे सति च लोके स्मिन्सुखं भवति देहिनाम् १०७ इति बुद्धिसमाश्रित्य देह आभ्यां दृढात्मता ॥
 स्वीकृता तस्तयोर्बुद्धिसमाश्रित्याप्यहंपुनः ॥ देहात्मतायाः प्रच्याव्य नयाभिस्फुरणं प्रति १०८

त्वासत्त्वशालितादिति रत्नादेहादयैव कृतः स्फुटं भिन्नतया निरूपित इति यावत् परंतु एताभ्यां मच्छिष्याभ्यां तथा देहात्पृथक्त्वेनानिश्चितो न ज्ञातः प्रत्युत विपरीतमप्येदेह एवात्मत्वेनावधारित इत्यर्थः
 १०५ तथापि परिगृहीतयोरनयोरनुपेक्ष्यत्वादिदानीं मेवं क्रियते पदेताभ्यां देहधर्माणं छायायामारोपितत्वं विज्ञाय च छायाया आत्मत्वं विस्मृज्य देहात्मत्वं गृहीतं तथा पदीया अमरत्वा दिधमं देहे सारो
 प्यं ते स आत्मेति बोधयितुमात्मधर्मानमरत्वादीं स्वीकर्तुं शिष्यामीति चिंतयति देह इत्यादिना । संस्क्रिया चंदनलेपादिरूपा आदिपदेन मालिन्यप्रहः एतत्सर्वं छायास्वरूपेतदेव भवति पदेहे क्रियते न तु किं
 चिदपि स्वतः स्वभावतो भवतीत्यर्थः १०६ आत्मेति । ततो वा सत्त्वसंस्कारायाश्च पदे देह एवात्मा भवति न च छाया यतः सा अनुकारस्य आरोपितपरधर्मत्वेन स्य कर्त्री तथा सुखमाप्ताकारलक्षणं फलमपि
 देहसत्त्वेव दृश्यते न च छायायामित्येवं देहोत्कर्षावगाहिनो बुद्धिसमाश्रित्येताभ्यां देहात्मता दृढा स्वीकृता अतएव नतर्कसमालंब्य वर्तमाना मनसो बुद्धिसमाश्रित्यानुमृत्वाप्यहमेतौ शिष्यौ देहात्मतायाः प्र
 च्याव्य च लिप्तौ कृत्वा स्फुरणरूपमुल्लासमाभिमुख्यं नयामीति द्वयोरर्थः १०७ । १०८

देहोयं प्रियते स्थूलो यतो जन्मादिधर्मवान् ॥ भयं च वैरिणो गच्छेत्परिच्छिन्नश्च दृश्यते १०९ अपरिच्छिन्नममृतमभयं स्फुरणं च यत् ॥ उभाभ्यां सर्वपर्यायदृष्टं देहा-
दिसंश्रयम् ११० अतो धर्मानि मान् वक्ष्ये देहेऽसंभावितान्सदा ॥ वीक्ष्य तान् देह आत्मत्वं त्यक्ष्यतः स्वयमेव हि १११ इत्थं विचार्य तावूचे एष आत्माऽमृतो भयः ॥
ब्रह्मयत्सर्वपर्यायैर्युवाभ्यामनुभूयते ११२ एवमुक्ता बुभौते न प्रभू इन्द्रो विरोचनौ ॥ प्रतिपन्नौ पुनर्देह आत्मत्वं सर्वथैव तु ॥ अमृतत्वादिकं तस्य मेनाते एवमेव हि ११३
रसायनादयः संति देहस्यामृतताकराः ॥ उपायास्तैर्यं देहो जरा मरणवर्जितः ११४ भवेदतोऽमृतत्वं स्यादस्य देहस्य सर्वथा ॥ तदर्थं तत एवैष यत्नः कार्यो महात्म-
भिः ११५ अमृतो न भयं गच्छेद्द्वैर्यादिभ्यः कथंचन ॥ मृतिहेतो र्यतः प्रोक्तं भयं सर्वशरीरिणाम् ११६ अभयश्च भवेद्ब्रह्मयोगौषधानिषेवणात् ॥ पुमान् भवेन्मृगोऽप्य-
श्वो हस्ती वा महिषः पुमान् ॥ समहान् पर्वताकारः पर्वतो वा क्षणादयम् ११७ आत्मा ततो न्न देहो यस्य सर्वपापविवर्जितः ॥ विजरश्च विमृत्युश्च भवेदेष उपायतः ११८
विशोकश्च भवेन्नित्यं जरा मरणवर्जनात् ॥ क्षुत्पिपासादिरहितो मन्त्रौषधबलादपि ११९

वप्रतिपन्नौ निश्चितवन्तौ हियतस्तस्य देहस्यामृतत्वादिकमेवं वक्ष्यमाणप्रकारेण तौ मेनाते स्वीचक्रतुरित्यर्थः ११३ ताभ्यां देहात्मवादे प्रजापतिवाक्यानां यथासमन्वयः कृतस्तं प्रकारं वर्णयति रसायनादय इत्यूनविंशतिश्लोकैः । जरारोगहरमौषधं रसायनं तथा च विश्वप्रकाशः 'रसायनं विडम्गेस्याजरा व्याधि जिहौषधौ' इति आदिपदेन मंत्रकल्पादीनां ग्रहः एते उपाया देहस्यामृतत्वहेतवः सन्ति यतस्तैरुपायैर्यदेहो जरादिरहितो भवेत् अतो रसायनाद्युपायैरमृतत्वमस्य स्थूलस्यापि देहस्य संभवति तत इह संभवो देवतदर्थममृतत्वार्थं यत्न उक्तरूपः कार्य इति द्वयोरर्थः ११४ । ११५ अमृतत्वसिद्धौ त्वभयत्वमर्थादेव सिद्ध्यति न हि मृतिहेतुं भावेभ्यं युज्यते इत्याह अमृत इति ११६ ब्रह्मत्वं त्वस्य देहस्याभयत्वेन बोध्यं बृहियात् कृद्देहः संकोचाभावरूपत्वात् संकोचस्य च भयनिमित्तकताप्रसिद्धेः अथवानानारूपधारणसामर्थ्यरूपावृद्धिस्तदर्थः सापि संभवतियोगोपपत्तेर्वा बलेन पुरुषमृगाश्च हस्तिमहिषादिरूपाणां पुरुषत्वेऽपि पर्वतसमाकारत्वस्य प्रसिद्धपर्वतरूपस्य वाधारयितुं शक्यत्वादित्याह अभयश्चेति ११७ उपक्रमे प्रजापतुस्तुल्यक्षणा नामपि संभवादयं देह एवात्मेत्याह आत्मेति । उपायतो योगादिरूपानिष्पापत्वादिकमप्यस्य संभवतित्यर्थः ११८ जरारादिरहित्ये विशोक्तत्वं चादिष्यतां तु स्यादिरहित्ये च भवतीत्याह विशोक्त इति ११९

विनिर्जितस्यैव तदिति पदेनाधातुना कृतिर्लक्ष्यते सर्वलोकां कामाप्तिरूपफलसमभिव्याहारादिति दर्शयति एवंभूतमिति । एवंभूतममृतत्वादिशालिनंदेहपः कुर्यात्स्वचलेन सर्वान्लोकां कामांश्च जये
दित्यर्थः १२० चक्षुषिनीरशरावेप्रतिविम्बदर्शनीपदेशेन च प्रज्ञापतिना विहृत्येव नित्यत्वादिकं दृष्टान्तेनोक्तमितितयोराशयवर्णयति छायादीति । छायापायादिपदप्रात्यतत्कारणस्य च दर्शनादुदा
हरणादेहस्य मरणादिवर्जितत्वमेव प्रजापतिनोक्तमित्यर्थः १२१ कथमित्यपेक्षायां तदुपपादयति शब्देति । यथाशस्त्रादिप्रहारैर्नाशः पापशोकश्च एते पदार्थाश्छायायां न भवन्ति तथा देहेऽपि यथा न
स्युस्तथायतित्वमित्यर्थः १२२ वद्धंतीवेति । यथाच पूर्वाह्णे पराह्णे च छायावृद्धिपातितया योवर्द्धते स देह आत्मेति दर्शितमित्यर्थः १२३ हेत्विति । यथाच छायायाः स्वभावतो विनाशो
नायानाशो हेतुनाशो पाधिकस्तथा देहस्यापि बोध्य इत्यर्थः १२४ दृष्टान्तिदार्ष्टान्तिके च हेतुत्वं दर्शयति हेतुर्यथेति । यथा छायायाः कारणमात्मत्वेन प्रसिद्धो देहस्तथा देहस्य कारणं त्वगमृगादिधातु
नां सप्तकमित्यर्थः १२५ दोषेति । तच्च धातुसप्तकं प्रहाररोगाद्यैर्बाह्यांतरनिमित्तैः कफवातपित्तानां क्षोभे सति संसृज्यमान्यथा भावगतं सत् शरीरं विनाशयतीत्यर्थः १२६ यथाच विवस्थैर्षणच्छा

एवंभूतं य आत्मानं देहं कुर्यात्पुमानिह ॥ सर्वान्लोकांस्तथा कामान्स आप्नोति न संशयः १२० छायादिदर्शनादात्मा देहो मरणवर्जितः ॥ पापशोकभयाद्यैश्च
हितो ब्रह्मणेरितः १२१ शस्त्राभ्याद्यैर्न हि छाया विनश्यति कदाचन ॥ न पार्पचनशोकश्च भयनास्याश्च विद्यते १२२ वद्धन्तीव भवे देषा सर्वदा प्रातरादिषु ॥
देहोऽपि च तथैवायं सर्वेणामिह देहिनाम् १२३ हेतुनाशाद्यथा च छाया नाशमायात्यनश्वरी ॥ हेतुनाशात्तथा देहीनाशमायात्यनश्वरः १२४ हेतुर्यथात्मा देहो यं छा
यायाः परिशीर्तितः ॥ देहस्यापि तथा हेतुः कीर्तितं धातुसप्तकम् १२५ दोषत्रयस्य संक्षोभाद्बाह्यांतरनिमित्ततः ॥ विनाशयेदिमं देहं संसृज्यमान्यथा भावगतं सत् शरीरं विनाशयतीत्यर्थः १२६
मंत्रोपधादिते वातो निमित्तप्रतिबंधनात् ॥ वातपित्तकफाः क्षोभेन गच्छन्ति कदाचन १२७ तेषां क्षोभं विना नापि शस्त्राभ्यादिसमागमः ॥ त्वगादयोऽपि न क्षोभं
जंतीह कदाचन १२८ यदा न क्षोभमायां तित्वगाद्याः सप्तधातवः ॥ देहनाशस्तदा न स्याद्वाहच्छेदमिदादिना १२९ जलवद्वह्निमध्ये स्यात्शीतलो यं शरीरिणः ॥
मंत्रोपधादिसिद्धस्य देहो नीरेतयैव च १३० पाषाणवच्च भूमौ स्याद्भूतमोनीरवज्जवा ॥ वायौ वायुसमस्तद्वद्गगने गगनोपमः १३१ पंचभूतैश्च सादृश्यं भूतानां धार
णादिभिः ॥ प्रयाति न त एवायं शस्त्रैरपि न भिद्यते १३२ बाणादीनां सहस्राणि भिषुर्यद्वज्जलादिकम् ॥ भेदेऽपि च तथैव स्याद्देहः सिद्धस्य सर्वदा १३३ इत्यादिकुधि
याविष्टौ दृष्टाश्च विमोहितौ ॥ देहस्यैवात्मतः सम्यग्बुधधातेऽभावपि १३४

पायाः स्थैर्यं भवति तया मंत्रोपधादिसेवया प्रहारादीनां प्रतिबंधकृते सति कफादिविक्षोभाभावेन धातुसप्तकस्य स्थैर्यं संपाद्यमित्याह मंत्रोपधादीति टाभ्यां । निगदन्पाख्यार्थं द्रष्टव्यम् १२७ । १२८
ततो देहस्याभूतत्वादिकं स्वयमेव सिद्धमिति त्याह यदेति १२९ योगादिना सिद्धदेहस्य दाहाद्ययोग्यतां स्फुटयति जलवदिति त्रिभिः स्पष्टं द्रष्टव्यम् १३० । १३१ पाथिवादिधारणाभिर्वसिष्ठसंहि
तायुक्ताभिः शरीरस्य तत्तत्तत्सादृश्यमपि तस्यामरतादिप्रयोजकमित्याह पंचभूतेरिति १३२ भूतसाम्ये सति फलद्रव्यं भवति शस्त्राद्यैर्भेदो वा भेदे सति पुनस्तथा भावो वेत्याह बाणादीनामिति । य
था जलादिकं बाणायैर्मित्यमानं पुनस्तथा भवेत्तथा योगसिद्धस्य देहोऽपीत्यर्थः १३३ एतादृशकुबुद्धियुक्तौ तौ देहात्मत्वं हृदीकृतवतां वित्याह इत्यादीति । दृष्टशास्त्रमर्थशास्त्रकामशास्त्रचनेन
दूषितचित्ताविति १३४

बुद्धेति । दुष्टादुषितचित्तौतावेवदेहात्मतांबुद्धाकृतकृत्यमानिनौप्रजापतिनमस्कृत्यतैनप्रजापतिनामौनस्थितेनाननुज्ञातावेवब्रह्मणोगृहाजग्मतुःप्रतस्थतुरितिद्वयोरर्थः १३५ । १३६ निर्याताविति । तौनिर्गच्छंतौविलोक्यब्रह्माइदमाह इदंकिं इमौदेवासुरपतीमानंस्पर्धामंदैर्दुषितोदेहएवात्मत्वंविज्ञायनिर्यातांगतौअहोइतिद्वयोरर्थः १३७ । १३८ अनयोरिति । अनयोनिवारणंनक्तव्यमनर्थतरापातादित्याह अनयोरित्यादिनानिनिमित्तमित्यंतग्रंथेन । यदिबाहंसंप्रेयस्वपुरुषानाज्ञाप्यानयोनिवारणंवृथागमनबोधनरूपंकिंचिदपिकारिण्यामितदेतौराजसंप्रकृति काविद्रविरोचनावभिमानक्षयादेतोर्जीवनेनिराशौस्याताम् यस्मादल्पेपिमानक्षयदेमानक्षयप्रयोजकेवचनागमेवचनप्रसंगेसतिकौथवशंगच्छंतौतविमोहइयेतेइतिद्वयोरर्थः १३९ । १४० अनयोःक्रोधेक्रिस्यादितिवेद्युद्धेनभूतक्षयइत्याह देवासुरेति । एतौकुर्वास्तावतुल्युद्धंकुर्वीताम् कीदृशौदेवासुराणांयेयुवानःश्रीमत्श्रवंधवोदारसंज्ञास्तेपापतिवधेनवेद्यव्यकरोपिशिताशिनांकव्यादानांजनानांपामराणांगृध्रादीनामानंददायकौचसंतौअतुलंचतुरंगस्थहस्त्यश्वरथपादातरूपस्यक्षयकरंयुद्धंकुर्वीतांततश्चानयोरात्मवेदनप्रसंगेनिनिमित्तमकस्माद्भूतानांक्षयःस्यात्सचमाभूदित्येतदर्थ

बुद्ध्यादेहात्मतांबुष्टाबुभाविद्रविरोचनौ ॥ प्रसन्नमानसौभूत्वाजग्मतुर्ब्रह्मणोगृहात् १३५ प्रजापतिनमस्कृत्यकृतकृत्यौमहाबलौ ॥ ताबुभावन्ननुज्ञातौब्रह्मणामौनिनाततः १३६ निर्यातौवीक्ष्यभगवानिदंवचनमब्रवीत् ॥ इमौहिपंडितंमन्यौदेवासुरपतीउभौ ॥ महाबलौमहाप्राज्ञावितिलोकेप्रथांगतौ १३७ परस्परंस्पर्द्धमानावभिमानगिरीइव ॥ नमस्कृत्यैवसहसामामपृष्ट्वाचदुर्मदौ ॥ निर्यातौदेहआत्मत्वंविज्ञायपरिमोहितौ १३८ अनयोर्यद्यहंकिंचित्संप्रेय्यान्ननिवारणम् ॥ करिष्यामिततोमंदावभिमानक्षयात्पृथग् १३९ निराशौजीवितेस्यातामुभाविद्रविरोचनौ ॥ राजसौसर्वदायस्मात्कुतश्चिद्वचनागमे ॥ अल्पेपिमानक्षयदेकोधशतुवशंगतौ १४० देवासुरयुवश्रीमद्वंधुवैधव्यकारकौ ॥ पिशिताशिजनानंददायिनौसाधुभीतिदौ ॥ कुर्वीतांयुद्धमतुलंचतुरंगक्षयप्रदम् १४१ ततोभूतक्षयोमाभूदेतयोरात्मवेदने ॥ निनिमित्तंस्वयंयस्मात्फलंस्यादेतयोरिह १४२ देवोवाऽप्यसुरोवास्यादुभयोरितरोपिवा ॥ देहात्मज्ञानसंपन्नौयेषामिन्द्रविरोचनौ ॥ गुरुत्वेपरिभूताःस्युरिहवापिपरत्रवा १४३ इहदेहात्ममानेनसर्वदादेहरक्षणे ॥ उद्यमंविफलंकृत्वादुःखंयास्यंतिदारुणम् १४४ उपायैर्विविधैस्तिष्ठेत्पक्वमन्नंयथानहि ॥ अविनष्टंथादेहोनतिष्ठेन्नाशवर्जितः १४५

मनयोनिवारणंनयुक्तमिति तर्ह्योत्पवर्तितदेहात्मवादेनलोकोपप्लवःस्यादित्याशंक्यतत्प्रवृत्तिप्रतिबंधादेहात्मविज्ञानस्यदुष्फलंज्ञापविधयाकीर्त्तयति स्वयमिति । इतश्चनिवारणंनयुक्तंयस्मादिदंवक्ष्यमाणफलमेतयोःसंबन्धिनिदेहात्मवादेस्वयंकेनचिदनारब्धमपिस्यादितिद्वयोरर्थः १४१ । १४२ इदमित्युक्तंदेहात्मवादफलंदर्शयति देवइतित्रयोविंशतिश्लोकैः । देवजातीयःअसु रजातीयःएताभ्यामितरोमनुष्यादिजातीयोवाभवतियस्ययस्येताविद्रविरोचनौदेहात्मज्ञानसंपन्नौगुरुतासात्परंपरयारहस्यत्वेनगृहीतस्यस्वज्ञानस्यप्रापयितारौभविष्यतस्तेसर्वेएतयोःशिष्याःपरा भवंश्रेयोमार्गपरिश्रंशरूपंयास्यंतिइहवर्त्तमानजन्मनिपरत्रभाविजन्ममुचेत्यर्थः १५३ तत्रइहपराभवंयत्नवैफल्येनदर्शयति इहेत्यूनविंशत्या । यतस्तेमूढादेहमात्मानंमत्वातद्रक्षणोद्यमानां वैफल्येनदुःखितामवंतीत्यर्थः १४४ तत्रहेतुतयादेहस्यविनाशशीलतामाह उपायेरिति । यथापक्वमन्नमोदनाद्यविनष्टंतिष्ठेत्विधिपोपायैरपि कुतः किंतुविनश्येवेवत्थादेहोपीत्यर्थः अथवाअन्नं स्तम्भ तथोच्यतेतरम् । अस्यमिवमर्थःपच्यते इति १४५

तत्र केचन दर्शयति यदेति द्वाभ्यां । अत्र अधिष्ठानात्मनस्त्वे स्फुटमन्यहोः १४६ । १४७ किंच विपक्षव्याप्तस्यामृततापक्षोऽप्याहतइत्याह मृत्युरिति । विगतासंधासंधिर्विषयसंविन्धः शत्रुः तथाच मृत्युरूपोऽप्याधिकपक्षविस्ंधः शत्रुर्विषयदेहस्यान्नोदकैः सहवसतितथायस्यजठरंस्तदाहः श्रुथारूपस्तिष्ठतिरक्तवन्निवत्तरक्तवर्णोऽगाररूपोवन्निस्तत्समइत्यर्थः । तथाप्यस्यबाह्यशेषिदाह स्तिष्ठतिसर्पवृश्चिकादिभूतरूपस्तथायस्यशस्त्रादिरूपा मृत्यवोबहिश्चराः प्रसिद्धास्तथायोदेहोविदितेविवेकेक्रियमाणेनिःसारोयथाकदलीवृक्षस्त्वङ्मात्रात्मकत्वेनानिःसारस्तद्वत्स एव विपक्षव्याप्तः स्वयंनिःसारश्चदेहः कथममृतः स्यादिति त्रयाणामर्थः १४८ । १४९ । १५० किंच नश्वरनिमित्तोपादानकस्यामृततादुर्लभेत्याह अपीति । कर्मनिमित्तकोभूतेरुपादानभूतैरारब्धोयः प्रसिद्धः सदेहस्तदपायेतेषां निमित्तानामुपादानानां चापायेनाशे सति कथं स्थायीति स्थितिशीलः स्यादित्यर्थः १५१ किंच आयुः प्रदानकत्वं कर्मणः शतसंवत्सरपर्यंतमेव नियतत्वात् शतोत्तरं कथममृतत्वं स्यादित्याह कर्मचेति । अत्र देहेकारणभूतं कर्म यद्यपि शतसंवत्सरपर्यंतमायुः प्रदं भवेत् तथापि ततः शतसंख्यापूर्यन्तं तर्कथमायुर्दद्यात् यत आदिनियतं आदिना जगत्कारणे श्वरेण नियतं व्यवस्थां

यदाभूमिरियं भूतधात्री भूधरसंयुता ॥ विनश्यति च शुष्यंति सागरानीरपूरिताः १४६ नलभ्यते त्रतेजश्च वायुना सहितं च खम् ॥ तदा तिष्ठेत् कथं देहः फेनबुद्बुद सन्निभः १४७ मृत्युर्यस्य महाव्याधिर्विस्ंधोन्नोदकैः समम् ॥ वसत्यविरतं दाहो जठरे रक्तवन्निवत् १४८ बाह्यदेशेषु भूतानि सर्पादीनि सहस्रशः ॥ शस्त्रास्त्रादीन्यनं नानियस्य बाह्याश्च मृत्यवः १४९ यथा त्रकदलीस्तंभोनिःसारो विदिते सति ॥ त्वगात्मकस्तथा देहः कथमेषोऽमृतो भवेत् १५० अपि कर्मनिमित्तोयदेहः सर्वशरीरिणाम् ॥ आरब्धस्तदपाये स्यात् स्थायीकेनात्र हेतुना १५१ कर्मचात्रादिनियतं कारणं शतवत्सरम् ॥ आयुः प्रदमथाप्येतत् कथं दद्यात्ततः परम् १५२ रसायनादयोवादाः केवलं देहधारणे ॥ उपकाराय भूतानि बलवृद्धयै मया यत् १५३ रसायनादिभिर्नित्यो देहो यद्यत्र जायते ॥ रसायनादिकर्तारो मृतास्ते केन हेतुना १५४ अपि जन्मवतानां शोनियतः परिकीर्तितः ॥ घटादीनां तथा देहः केन नित्योर्भविष्यति १५५ अपि प्रत्यक्षतो दृष्टो नाशः सर्वैश्च जंतुभिः ॥ स्वदेहस्य कथं तत्र नित्यता त्रभविष्यति १५६ जंतुः सर्वोऽपि बालः स्यात् कुमारः पंचहायनः ॥ कुमारोऽथ युवा तद्वत्पूर्णः षोडशवर्षिकः ॥ युवा वृद्धः कुतो वृद्धो न मरिष्यति देहभाक् १५७

नीतिमित्यर्थः १५२ रसायनादिभिस्तदाशां वारयति रसायनादय इति द्वाभ्यां । देहधारणकाले रोगाद्यपचयरूपोपकारार्थमेव सृष्टानिरसायनादीनामृतत्वार्थं तथापृथिव्यादिभूतानिधारणयावशीकृता न्यपि योगिनो बलवृद्धयैव भवन्ति नामृतत्वाय यतस्तानि भयायापि सृष्टानि भूतानां भयहेतुत्वं च यदाभूमिरियं भूतधात्रीत्युक्तं केमुत्पण्यायेन बोध्यम् १५३ तत्र हेतुतं पारसायनधारणादिप्रवर्तकेऽप्येव व्याभिचारमाह रसायनादिभिरिति । कर्तारः प्रवर्तकाः १५४ किंच जन्मरूपव्याप्यवति व्यापकस्य मरणस्याभाववचनं नाप्यविरुद्धमित्याह अपि जन्मवतामिति । जन्मवतां घटादीनां नाशो नियतः अवश्यं भावी दृष्टः सदेहोऽपि जन्मवतिकथं न स्यादित्यर्थः १५५ बालकुमारादिरूपेण नाशप्रतियोगितयानुभूतस्य स्वदेहस्य वृद्धरूपेणा मृतत्वाशा विफलेत्याह अपि प्रत्यक्षत इति यतः स्वदेहस्यैव नाशो बालादिरूपस्य सर्वैरनुभूतस्ततस्तस्य नित्यतानयुक्तेत्यर्थः १५६ एतत्स्फुटीकर्तुं बालाद्यवस्थाः पूर्वोत्तरीभूताः कथयति जंतुरिति । बालः पंचहायनपर्यंतं ततः कुमार आवावशम् । ततो युवा षष्ठिपर्यंतम् ततो वृद्धः तस्यामरत्वे कामत्याशेत्यर्थः १५७

मृत्युर्जन्मवतांवीरदेहेनसहजायते अथवाब्दशतांतेवामृत्युर्नैप्राणिनांश्रुः इतिपुराणवाक्यार्थफलितार्थत्वेननिबध्नाति जंतूनामिति । देहेसतिविद्यमाने तस्यमरणस्यप्रतीकारःप्रतिबंधोपायो नास्तीत्यर्थः १५८ मृत्योर्विभेदिकिमृद्वमीतंमुंचतिक्रियमः । अजार्तनैवगृह्णातिकुर्यत्नमजन्मनि इत्युक्तोमोक्षोपायस्तुदेहात्मदर्शनादुर्लभइत्याह एकएवेति । मृत्योःप्रतीकारएकएवपदेहा ग्रहणंनानेत्यर्थः १५९ देहेइति । एदेहात्मवादिनोदेहमतेविद्भस्मादिरूपमात्मतयागृहीत्वादेहाग्रहणस्यकारणतत्त्वबोधगंतुंमनसापिनयतंतैयतआस्थारताइतिद्वयोरर्थः १६० । १६१ देहस्यांतेविडादिभावैकमुत्पन्नाह प्राल्हादेरपीति । देहात्मवादिनांगुरुत्तौप्राल्हादिःप्रल्हादपुत्रोविरोचनोदेवराजश्च चेद्यदिअनयोरपिदेहोऽन्तेतादृशोविद्भस्मादिरूपस्तदान्यस्यकिमुतेत्यर्थः १६२ अथतेपांपरलोकेपराभवस्फटयति देहमितिद्वाभ्यां । देहेआत्माभिमानेनेहेतुनानिर्गुणाविवेकसंतोषादिगुणैर्हीनाःसंतोयतःपापकारिणोभवंतिततःपरलोकेहानिस्तेपांस्पष्टेत्यर्थः १६३ साचतुखाभावदुःखयोरात्यंतिकस्वरूपेत्याह पापिनामिति १६४ फलितमाह ततइति । यास्यतीतिपदमावर्त्तते तथाचायंदेहात्मवादोयद्यपियेपुजनेपुयास्यतिप्रवृत्तोभविष्यतितेलोकद्वये

जंतूनांमरणंतेनदेहेनसहजायते ॥ देहेसतिनतस्यस्यात्प्रतीकारःकदाचन १५८ एकएवप्रतीकारोमृत्योरस्यमहात्मनः ॥ देहस्याग्रहणंनान्यत्कचिल्लोकत्रये पिहि १५९ देहआस्थारताएतेनित्यंदेहात्मवादिनः ॥ मनसापिनमच्छंतिदेहाग्रहणकारणम् १६० गृहीत्वात्मतयादेहमेतन्नित्यंविनश्वरम् ॥ विद्भस्ममृ तिकारूपमंतैयत्सर्वदेहिनाम् १६१ प्राल्हादेरपिचंद्रस्यदेहोन्तेतादृशस्सदा ॥ देवराजस्यदेहोपिकिमुतान्यस्यदेहिनः १६२ देहमात्मतयामत्वानिर्गुणाःपा पकारिणः ॥ भवंतिपरलोकश्चततस्तेपांसंभवेत् १६३ पापिनांपरलोकेस्मिन्सुखंकापिनविद्यते ॥ किंतुदुःखं बहुविध्यंद्वक्तुंचनशक्यते १६४ ततोदेहात्म वादोयंदारुणोयेपुयास्यति ॥ लोकद्वयेपितेदुःखंप्राप्स्यंतित्तथापिते १६५ इतिनानाविधांचितांसंप्राप्यपरमेश्वरः ॥ वीक्षमाणोऽयदन्नास्तेगताविंद्रविरो चनौ १६६ विरोचनोतिस्वरयावजस्तामासुरीसभाम् ॥ स्वकीयामाशुगतवानतिसंतुष्टमानसः १६७ प्रकृत्यातामसोदैत्यारजसातमसावृताः ॥ सत्वलेशेन गहिताःसर्वदेवाविचारकाः १६८ आगत्यचसभादैत्यैःसत्त्वतःसूर्यसन्निभः ॥ महासनेसमासीनःसभायांदितिजन्मनाम् १६९ देहआत्मेतिविज्ञानमुक्तवांस्ता न्यथास्वयम् ॥ गृहीतवान्विभूडात्मात्रल्लोकेतिदुःखितः १७० तेसर्वतामसानित्यंरजसाचसमावृताः ॥ अभावात्सत्त्वलेशस्यविचारपरिवर्जिताः ॥ जगदु देहआत्मत्वयत्स्वयंपूर्वमूहितम् १७० विरोचनोयथाशिष्यास्तथैवगुरुबुद्धितः ॥ विरोचनोपदिष्टंतेदेहात्मानंप्रपेदिरे १७२

पितुःखंयास्यंतितथाप्येवमनर्थफलकोपियास्यतिप्रसरिष्यतीत्यतीदारुणोमहामोहमयइत्यर्थः १६९ इत्येवल्लोकानांभाविफलपरिपाकचितयापश्यन्नपिकिंचिद्वदन्मौनीप्रजापतिरास्तेतिष्ठतिस्म ईद्विरोचनोतुतावतागतावित्याह इतिनानेति १६६ तयोर्मध्येविरोचनवृत्तंवर्णयति विरोचनइति । स्वकीयांस्वतज्जातीयांतांप्रसिद्धामपुराणामिंद्रियारामाणांसंभांशीव्रगत्याप्राप्तः विपर्यये पितृष्टमनायतस्तामसस्वभावकः तत्रहेतुर्नैवइत्यादि यतोरजसालसज्जनैरविशिष्टंयत्तमस्तेनावृत्तत्वंसत्त्वगुणाभिभवोविचारराहित्यचदैत्यानामुत्सर्गतोभवतीतिद्वयोरर्थः १६७ । १६८ ततो त्रैयसदसिमानितःसैस्तानपुराप्रतिकष्टलब्धस्वज्ञानमुक्तवानित्याह आगत्येतिद्वाभ्याम् १६९ । १७० तैचापुरास्तज्ज्ञानंस्वानुकूलपुरापितकेणसंभावितंचाधुनागुरुसंपदायलब्धुदयाऽवया रणतांतिन्युदित्याह तेसर्वइतिद्वाभ्यां । स्वयंस्वभावेनलुहितंक्रियेयथाविरोचनःप्रपेदिनिश्चितवांस्तथातच्छिष्याअपिप्रपेदिरे १७१ । १७२

तत्रमज्जापत्युपदेशपरिपाद्योप्रावयित्वाथतत्कलितार्थसंग्रहमुपनिषत्पदोक्तंमतिपादित्वानित्याह विरोचनस्त्वतिसप्तचत्वारिंशच्छ्लोकैः । उपदिश्यमज्जापत्युक्तंश्रावयित्वाइत्थमुक्तवान् इत्थं क
थं हृदेत्याःदेहपुत्रसर्वेषांशेषीमधानं अतएवात्मभूतःसर्वरूपास्यः इतरेऽप्यादयस्तुतस्योपकारकत्वेनशेषभृताउपेक्षाइत्यर्थः एतस्यसर्वोत्कृष्टत्वेनज्ञानमेवपूजनमितिभावः १७३ बाह्योपचारैः
सत्करणमेवपरिचरणमितिदर्शयति अस्यैवेति । आहतेरादरविशिष्टैर्गुरुवदस्यदेहस्यैवपरिचर्याकर्तव्येति १७४ परिचरणमभिनयंस्तत्फलमाह आत्मानमितिचतुभिः । आत्मरूपदेहं चर्षयैव
नीयंयोदुकूलादिभिःपूजनपूर्वकंपरिचरेत्सलोकद्वयेमुखंनैदितिचतुर्णामसंबंधः जांबूनदसमुत्थितैःस्वर्णखचितैरत्नैःगजकुंभादिरूपाकरजातैर्मुक्तैर्मुक्तामयगुच्छैः आदित्यसन्निभत्वमलंकारविशेषणं
चित्रमालारूपत्वांतानिपुष्पविशेषणानि हिमंशीतलंजलं परिच्छेदरूपकरणैः १७५ । १७६ । १७७ । १७८ ननुविनश्वरस्वाकिंपरिचरणेनेतिशंकांवारयति मरणंचेति । सिद्धस्यमरणशंकैवना

विरोचनस्तुतानित्यमुपदिश्योक्तवान्पुनः ॥ पूजनीयःसदैवात्मादेहोयनैवचापरम् ॥ अग्निविप्रादिकैदैत्याआत्मनःशेषतांगतम् १७३ अस्यैवपरिचर्याचकर
णीयासदाहृतैः ॥ गुरोरिवमहाभागाःपुरुषेणसुखार्थिना १७४ आत्मानंदेहमेतंयोदुकूलैरतिशोभनैः ॥ रत्नैर्नानाविधैःसार्द्धंजांबूनदसमुत्थितैः १७५ गजकुं
भादिसंज्ञातैर्मुक्तैश्चादित्यसन्निभैः ॥ नानालंकरणैस्तद्वत्पुष्पैश्चमृदुलैरपि १७६ सुरूपैश्चसुगंधैश्चचित्रमालादिरूपिभिः ॥ चंदनैर्हिमसंमिश्रैःकर्पूराद्यैश्चसंयुतैः
१७७ पूजयेद्देहमात्मानंतद्वच्छय्यासनादिभिः ॥ अन्नपानैस्तथासम्यक्पूजयेच्चपरिच्छेदैः ॥ नित्यंपरिचरेच्चर्यत्रजेल्लोकद्वयेसुखम् १७८ मरणंचनदेहस्यदै
त्येद्राहैवविद्यते ॥ रसायनाद्युपायैर्हिंसिद्धिप्राप्तस्यसर्वदा १७९ अथचेन्मरणावस्थायदालभ्येतवेवमुच्यते ॥ तदायंमृतइत्येवनादाहःकर्हिंचित्पुमान् १८० यथा
संग्रामशालायांशस्त्रैश्चपीडितः ॥ वीरःक्षणरथोपस्थेज्ञेतेचेष्टाविवर्जितः १८१ एवमेषगतप्राणःशेतआत्माशरीरिणाम् ॥ रसायनादिसिद्धीनामलाभेनमृतो
पमः १८२ ततस्तत्स्रापयेद्दिव्यैर्जलैस्तस्यात्रवांधवः ॥ अर्चयेच्चंदनैर्दिव्यैरलंकुर्याच्चसर्वतः १८३ वसनाद्यैरलंकारैर्मालाभिश्चविमानगम् ॥ नानाभक्ष्याणि कृ
त्वावैप्रसार्यचसमंततः ॥ सुगंधनीरपूर्णस्तुकरकांश्चबहूनपि ८४ भूगृहंतस्यकुर्वीतमृदास्तरणसंयुतम् ॥ तूर्यघोषेणतंतत्रनयेद्दंधुजनावृतम् ८५ शोधयित्वा
त्रोभयतअन्नपेयानिसर्वतः॥भक्ष्यभोज्यानिचित्राणिमुंचेदस्यसमीपतः८६महाराजस्ययेकार्याउपचाराःसदैवहि॥भोगाश्चनिखिलाःकार्याभूगृहेतस्यबंधुभिः ८७

स्तीत्यर्थः १७९ असिद्धस्यदेहेपिमूर्छितत्वभावनयामरणशंकान्कार्योतिसदृष्टांतमाह अथेतित्रिभिः । यदिमरणावस्थामृदेर्मन्येततथापिविवेकिनातस्यमृतबुद्ध्यादाहादिकंनकार्योक्तितुसंग्रामेमूर्छि
तत्तत्शयानत्वेनमंतव्यहतित्रयाणामर्थः तत्ररथोपस्थोरथस्यक्रोडभूतमुपवेशनस्थानम् १८० । १८१ । १८२ मृतशंकागोचरशरीरेकर्तव्यंश्रुतौभिक्षयेत्पादिनाप्रदर्शितंवर्णयति ततइत्यष्टभिः ।
ततोमरणस्यसांशयिकत्वात्संभृतत्वाभिमतंदेहंतदीपोवांधवउत्तमजलैःस्नापयित्वाचंदनपुष्पादिभिरलंकरणंश्रुतौभिक्षापदोक्तंकुर्यादित्यर्थः १८३ वसनाद्यैरिति । तथावसनादिभिरलंकुर्यादित्यनुप
गःतथातस्यवासाययोग्यंभूगृहंभूमिखातरूपंगृहंकुर्यात् तत्रचतंदेहंविमानगंकृत्वातूर्यघोषेणबंधुभिश्चसहनयेत् किंकृत्वा नानाविधभक्ष्यपवस्तुनिबहूकरकांकमण्डलंशुसुगंधिजलपूर्णान्प्रसार्यविस्तृता
कृत्वेतिद्वयोरर्थः १८४ । १८५ शोधयित्वेति । तच्चभूगृहंशुद्धंकृत्वाजस्यमृताभिमतदेहस्योभयतःपार्श्वद्वयेपितानिप्रसार्यनीतानिपेयानिचित्राणिभक्ष्यादीनिचमुंचेत्यपेतेत् १८६ महाराजस्येति ।
उपचाराःशय्यादिरूपाण्युपकरणानि भोगाःभोग्यपदार्थाःसुरभिद्वयादयः एतेतस्यभूगृहगतस्यमहाराजबंधुभिःकार्याइत्यर्थः १८७

भूगृहमिति । तद्भूगृहं तथाविधं कुर्यात् यथा अत्र भूगृहे अस्पृश्यदेहस्य दीर्घनिद्रायां स्थितं स्थितिः न क्षयेत् क्षयं न गच्छेदित्यर्थः बांधवपदमुत्तरान्वापि १८८ कुर्वीरन्निति । तथा तदीया बांधवास्तस्य भूगृहस्य उपरिवेदिका मंडप रूपां कुर्वीरन् यथा तस्य भूगृहस्य चिरकालेनापि पतनं न स्यात् तथा नीरस्य वृष्ट्यादिजलस्य आतपस्य ग्रीष्मतापस्य मलस्य पुरीषादेः आदिनां जुक्तं भूतानां च प्रवेशो न भवेदिति १८९ इत्थं करणे तस्य उचकारः श्रुत्या लोके द्वयजयत्वेनोक्तः अधुना म्लेच्छग्रंथेषु कीर्त्यमानं श्रुतं वर्णयति एवं कृते इति पङ्क्तिः । इत्थं रक्षाकरणे सत्यसौ देहस्तावत् शोते यावत् सर्वेषां पूर्वजो ब्रह्मानलभ्यो दुर्लभो देहात्मवादस्य प्रवर्तकस्वशिष्यान् द्रष्टुं नायातीत्यर्थः १९० यदा स आयास्यति तदा तद्देहं धेनुं सर्वं मृता उत्थास्यंतीत्याह आगतइति । अस्मिन् सर्वपूर्वजे १९१ तत्र दृष्टांतमाह शस्त्रास्त्रेति १९२ एवमिति । एवं संग्राममूर्च्छितवत् तद्भूगृहस्य स्त्राः समुत्थिताः संतः पूर्वपथारसायनाद्यर्थं पतितवन्तस्तथा पुनर्यत्नं कुर्वन्ति १९३ आप्येति । ताः सिद्धीः प्राप्य चामृता भवत्येवेति एवमुक्तं क्रमेण योगिनो नाशाय योग्यत्वं स्यात् हेअनुराः १९४ योगेति । ततो देहमृतत्वं स्वरूपं प्रयोजनमभिसंधायैव दैत्यवरायोगाभ्यासपराः संति वैरिणां देवानां तत्पक्षाणां च क्षयं कुर्वन्ते यतो ब्रह्म कर्मणि निर्देयादपारहिताः तदुक्तं गीतासु 'प्रभवत्युग्रकर्माणः क्षयाय जगैतोऽहिताः' इति १९५ तेषां नाभिप्रायेण निर्दया भवन्ति गीताद्युक्तं तं वर्णयति केविप्राइति । किंशब्दः क्षेपे तथा च यदा सर्वेषां शरीरं समं दृश्यते

भूगृहं तथा कुर्याद्यथा शक्त्यनुसारतः ॥ न क्षयेद्दीर्घनिद्रायां स्थितमस्यात्र बांधवाः १८८ कुर्वीरंस्तु शुभांतस्य गृहस्योपरिवेदिकाम् ॥ यथा कालात्रिपतनं भूगृहस्य भवेन्नहि ॥ नीरातपमलादीनां प्रवेशश्च कर्हिचित् ८९ एवं कृते चिरं कालं शोले सौराजवत्सुखम् ॥ यावन्नायाति भगवान्नलभ्यः सर्वपूर्वजः १९० आगते भगवत्यस्मिन् सुवायुर्वातिकश्चन ॥ संपर्कात् तस्य नुमृता उत्थास्यंतीह सर्वशः १९१ शस्त्रास्त्रविद्धो मूर्च्छास्थो वायुना केन चिद्यथा ॥ स्पृष्टः क्षणादिहोतिष्ठेत् पूर्ववद्वैरिमर्दनः १२ एवं तउत्थिताः सर्वे पूर्वसंस्कारसंस्कृताः ॥ रसायनादिसिद्धीनां यतं तेषां सये पुनः १३ आप्यतामृतत्वं च गच्छंत्येव न संशयः ॥ एवं कर्हि चिन्नाशो योगिने विद्यतेऽसुराः १४ योगयुक्तास्ततः सर्वे भवन्ति दिति जोत्तमाः ॥ वैरिणां च क्षयं नित्यं कुर्वन्ते चात्र निर्दयाः १५ केविप्राः काश्च गावो वा के देवाः के च साधवः ॥ यदा शरीरं सर्वेषां सममेवोपलभ्यते १६ द्विपद्भिर्द्विपदां साम्यं चतुष्पद्भिश्चतुष्पदाम् ॥ एतेषामपि पित्रोः स्यात्कामो येन वपुर्भवेत् ॥ शुक्रशोणितसंभूतमन्येषामिव कामतः १७ कामहेतुकमेवेदं ततो विश्वं महाधियः ॥ कामः सर्वस्य जननी पिता कामस्तथोरितः ॥ विप्रो गौर्देवता साधुः काम एव न चापरः १८ भ्रात्रादिः सकलोजंतुः काम एव प्रकीर्तितः ॥ प्रतिग्रहीता दाता च बलतः स्वेच्छया पिवा १९ कामश्च देह एवैष समुद्रसदृशो महान् ॥ देवाद्याः कामकामा ये वयं च दिति जेश्वराः २००

दाविप्रादिपुकेन मानार्हतेत्यर्थः १९६ साम्यमेव कार्यकारणरूपयोः स्फुटयति द्विपद्भिरिति । द्विपदां विप्रादीनामिदं द्विपद्भिः साम्यं दृश्यते चतुष्पदां गवांचेतरेष्वतुष्पद्भिरिति न च कारणे विशेषो येन तेषां विप्रादीनामपि वपुरन्येषामिव कामप्रयुक्तशुक्रशोणितसंभूतमेव भवेत् न चासंभवः यतः पित्रोः कामः संभवेत् नहि निष्कामानां पितृत्वं संभवति व्याघातादित्यर्थः १९७ न च जगत्कर्तुः सर्वात्मकस्य चेश्वरस्य पक्षपातेन विप्रादीनामपि त्रयं तल्लक्षणानां कामे समन्वयेन तस्यैवाभावादित्याह कामेति । हेमहाधियस्ततो दृष्टानुगुण्यात् काम एव विश्वस्य हेतुर्जनन्यादिरूपश्च नहि निष्कामस्य जननीत्वादिकं दातृत्वं तं संभवतीति द्वयोर्भावः १९८ । १९९ एतादृशस्यापि कामस्य शेषित्वेन देहः सर्वोत्कृष्ट इत्याह कामश्चेति । यथा सर्वेषां जलानामंशभूतानामपेक्षया अंशो समुद्र उत्कृष्टस्तथा देहविषयकः कामः सर्वकामेष्वंश इति प्रथमदलार्थः एतदेव स्फुटयति देवाद्या इत्यादिना । ये देवमुनिप्रभृतयो ये च वयं देवता ये चान्ये कालत्रयवर्तिनस्ते सर्वे वयं कामकामाः काम्यमानतत्तद्भोग्यपदार्थान् कामयन्ते एव तं तथोपादेहस्यापारं कुर्मः सोऽयं नानाभोग्यमोचरो विकामो देहायैव भवतीत्यर्थः तथा च सकलवैद्याप्रयोजककामो देह इत्येवाहो ग्यपदार्थान् कामयन्ते यो विदेहो वा यिक कामो चरेभ्यो देवा परमोत्कृष्ट इति भावः २००

एवं देहस्यापारं कुर्मः सौम्यनाभोगवमोचरोपिकामो देहायै भवतीत्यर्थः तथा च सकलवेद्याप्रयोजककामो देह इत्येवार्थः । यद्यप्यर्थोऽत्र कदाचित् स्मृतोऽपि देहोऽपि कदापि मोचरोऽपि देहः परमोऽकृष्ट इति भावः २००
 २०१ एवं देहस्यैवं सर्वतः प्राशस्येति सिलोके यत्प्रशस्तत्वेन रत्नोपयत्नामसिद्धं तद्वद्वानदि हेतुत्वात्स एवैवैरक्षयहत्याह देह इति । हेतुत्वास्ततो मुखवमाशस्याल्लोके प्रशस्तत्वाभिप्राये विप्रादयस्ते
 स्वदेहरूपा एव मतव्याः तथा चास्य देहस्यैव रक्षणे प्रयत्नो योग्य इत्यर्थः २०२ एतेन पुण्यादिस्वरूपमपि व्याख्यातमित्याह अस्मैति । लोके हि दृष्टानिष्टहेतुपुण्यपापत्वेन प्रसिद्धं तदुपचयहेतुदेवापुराविति
 तत्र देहस्यैवैष्टवसिद्धौ तस्य देहस्य मुखद्वयत्वं कर्मपशुहिंसादिवस्य पुण्यत्वं सिद्धं तदुःखदस्य प्रातःस्नानादेस्तु पापत्वं तथा एतदनुकूलत्वं देवतात्वं साधुत्वं च प्रतिकूलस्य तु पित्रादिरपि व्युत्पन्नमपि जन्मसुरत्वं
 मित्यर्थः २०३ प्रतिकूलोऽपि तृत्वादिहानिलोकेऽपि प्रसिद्धेत्याह पितेति । पितृप्रभृतिपुत्रपर्यंतो जनो यदा प्रति कूलो भवति तदा स्वस्य आत्मीय इति नाग्यापत्तिरुपरः शत्रुत्वमपि सिद्ध इत्यर्थः २०४
 एवं स्वमतमुक्त्वा परमतं दूषयति ब्राह्मणादिति । ब्रह्मवधादौ पापं भवतीति यदुच्यते वैदिकैस्तदुक्तमित्यर्थः २०५ तत्र हेतुतया लक्षणासंभवमाह पापमिति । यदुःखफलं तदेव पापमिति वाच्यं द्वेविहिं
 साद्यन्तं तत्तु मुखमेव लभ्यते न दुःखमतस्तस्य पापत्वं कथं स्यादित्यर्थः २०६ कालान्तरीयदुःखस्य तत्फलत्वकल्पनानयुक्ता व्यवहितयोः कार्यकारणभावस्यासम्भवात् तावत्पर्यंतं क्षणिकस्य स्थायित्वक
 ल्पनाया व्याहतत्वात् नाप्यहमव्यापारकल्पनायुक्ता दुःखोदयप्रतिदृष्टस्याप्यसंबन्धादेरेव हेतुत्वसंभवे तत्कल्पनावेफल्यादित्याह कालान्तरे चेति । तत्कालान्तरीयदुःखं तत्कारणं ब्रह्मवधादिका

चेष्टां कुर्मस्तथैवान्ये त्रिकालस्थाश्च देहिनाः ॥ स्वदेहार्थं च कामोयं सर्वेषामिह देहिनाम् २०१ देहस्ततोऽत्र विज्ञेयो दैत्याः सर्वैः शरीरिभिः ॥ विप्रोगौर्देवतासाधुः संर
 क्ष्योऽत्र प्रयत्नतः २०२ अस्य यत्सुखदं तत्स्यात्पुण्यं पापं च दुःखदम् ॥ अनुकूलो भवेद्योस्य स देवादिर्न चापरः ॥ असुरः प्रतिकूलश्च व्यथः सर्वोऽपि सर्वदा २०३ पि
 तामातास्वसाभ्रातास्तुषाजायासुतो यदि ॥ प्रतिकूलो भवेत्स्वस्य नैव किंतु परो जनः २०४ ब्राह्मणादिवधे पापं परदारादिसंगमे ॥ अन्यवित्तापहारे च यदुक्तं तन्मृ
 षावचः २०५ पापं दुःखफलं प्रोक्तं दुःखं चानन्तरं ततः ॥ न लभ्यते सुखं चात्र लभ्यते तदनन्तरम् २०६ कालान्तरे च दुःखं स्यान्न तत्कारणं भवेत् ॥ न हि कालान्तरे क
 र्म स्थातुमर्हति किञ्चित् २०७ कर्मणां स्थापनानात्र कल्पनीया कदाचन ॥ दृष्टलभेन चादृष्टं कल्प्यते वेदवादिभिः २०८ अहिंसा ब्रह्मचर्यादिक्लेशकारं तपो हियत् ॥
 यज्ञादिकं तथा कर्म ह्येते नैव निराकृतम् २०९ पापं दुःखफलं यस्मात्पुण्यं सुखफलं तथा ॥ आहुः सर्वमहात्मानो वेदवादरताः सदा २१० वेदानां संप्रदायो यं भीरूणां
 हृदयंगतः ॥ विपरीतं तथाऽभीते सुखदुःखफलप्रदम् २११ तत्त आरभ्य दैत्यैर्द्रादिघायं परिवर्तते ॥ धीराणामपि भीरूणां संप्रदायो तिभेदवान् २१२

रणकं भवेत् तावत्कर्मणः स्थित्ययोगात् स्थापनास्थितिः स्फुटमभ्यत् २०७ । २०८ एवं दुःखदस्य पापत्वं निश्चये सति सद्यो दुःखदं तपो यागादिपापत्वेन हेयतामेव भजत इत्याह अहिंसेति ।
 अहिंसादिरूपं तपो यज्ञादिरूपं कर्म च एतेन पापलक्षणास्फुटं नैव निराकृतं हेतुतया बोधितं भवतीत्यर्थः २०९ अप्रवैदिकप्रसिद्धिमानुल्लयति पापमिति । दुःखफलकत्वेन पापं लक्ष्यं तोषिवेदिकास्त
 त्स्वरूपं न जानन्ति वेदवागमोहितत्वात् । वयं त्वय्ये परास्तदवगच्छाम इति भावः २१० स्वस्य वेदार्थवित्त्वं ब्राह्मणादीनां तत्र भ्रातृत्वं च स्फुटमित्युक्ते वेदार्थोपदेशपरंपराया द्विविधमाह वेदानामिति ।
 अयं संप्रदायः परंपरोपदेशः पुरायेभीरवो हिंसाविकृतौ कोऽनर्थ आपतेदित्येवं भयदूषितचित्ता आसंते संपादयं प्रविष्टः अयं कः सुखदुःखप्रदं विपरीतं सद्यः सुखप्रदं हिंसादिपापं सद्यो दुःखप्रदं पापादिपुण्य
 मिति पावत् यस्तु पुरा अभीतो भयदोषहीन आसीत् तस्मिन्स्तु तथा अस्य यत्सुखदमित्यादिनाम दुष्करूप एव संप्रदायः स्थित इत्यर्थः २११ तत इति । ततस्तान् पुरा कालिकान् भीरून् भीरून् आरभ्य वेदानां
 तन्वेषिद्वैरूप्येणैवायं संप्रदायो वर्तते यतो यीरत्वं भीरुत्वाभ्यामधिकारिभेदे सत्यतिभेदवान् एकैरूप्यान् ह इत्यर्थः २१२

तत्रभीरुसंप्रदायो ब्राह्मणैर्देवादिभिश्च बहुधा प्रवर्तितो दृश्यते वीरयोगो द्वितीयस्तु प्रजापतिशिष्येभ्योऽप्येव वर्तते इत्याह भीरूणामिति २१३ धीरसंप्रदायस्य प्रख्यात्यभावे हेतूनाह एवमिति । यतो ब्रह्मातच्छिष्योऽहं चैतौ द्वौ चैव जानीविः इतरेजनास्त्वज्ञानदुःसंगाशक्तिभिर्दूषिताः कथमनुतिष्ठन्ते हेतूनाः संप्रदायो महाभागान् युष्मान् प्रतिमदुपदेशेन प्राप्त इत्यर्थः २१४ स्वबाहुबलत इति । ए नंसंप्रदायं भवतः स्वबलेन जगत्त्रये लोकात्रये स्थापयंतु प्रसूतं कुर्वंतु यतोऽयं पुण्यकृतपुण्यस्य सद्यः सुखदस्य हेतुः २१५ अस्य स्थापनोपायः प्रतिपक्षनिरास एवेति वक्तुं प्रतिपक्षान् क्रीतव्यमिति अस्येति । अस्य वीरयोग्यस्य ब्राह्मणादेवास्तथाप्येदुर्बलाश्च प्रतिपक्षाः स्पष्टमन्वहयोः २१६ । २१७ एते सर्वे वीरयोग्यस्य वेदाक्तमार्गस्य विरोधिनो विपर्यस्ता अस्मासु दितिजादिपुद्गे पशालिनश्च भवद्भिर्हृतव्या इत्याह निघ्नंति इति २१८ उपसंहरति एवमिति । इत्थं मनुकैः कृतैः सति युष्माकमत्रे हलोके तथा परलोके च सुखं भविष्यति तत्रैव मदुपदेशं संग्रहो हयां परदुःखितत्वरूपां भीरुसंप्रदायसंतानि कां त्यजयेति १९ एवं विरोचनेन राजा गुरुणा च सताश्रावितोऽपि निष्कास्ते दैत्याः साधूनि हत्यस्वमतं प्रवर्तितवन्त इत्याह एवमुक्ता इति २२० तस्मादद्यत्वे पीत्वादिकं डिंकाशेषस्यासुरमतापवादकस्यार्थमाह संप्रदाय

भीरूणां संप्रदायोऽयं ब्राह्मणायैः कृतो महान् ॥ वीरणां वर्तते दैत्यामप्येवाप्यत्र न कश्चित् २१३ एवं जानाम्यहं दैत्या ब्रह्मादेव गुरुस्तथा ॥ रहस्यः संप्रदायोऽयं निदिता जैरेनेकधा ॥ अशक्तैश्च महाभागान् युष्मानद्यसमागतः २१४ स्वबाहुबलतस्त्वेन सर्वलोकसुखप्रदम् ॥ स्थापयंतु महावीर्याः पुण्यकृच्च जगत्त्रये २१५ अस्य मार्गस्य सततं ब्राह्मणाः प्रतिपक्षिणः ॥ यज्ञादिनिरतास्तद्ब्रह्मचर्यादिसाधनाः २१६ देवा ये च निसर्गेण स्युरस्माकं च शत्रवः ॥ दुर्बलाः प्राणिनश्चान्य एनं पक्षमुपाश्रिताः ॥ अस्माकं वैरपक्षस्था अस्मन्निदापरायणाः २१७ निघ्नंतु सकलानेता न वेदमार्गविरोधिनः ॥ अन्यथा ज्ञानिनः पापान् स्मासु च विरोधिनः २१८ एवं कृते मया प्रोक्ते सुखं वोत्र भविष्यति ॥ परलोके च दैत्येन्द्रादयां त्यजथ सर्वथा ११९ एवमुक्तास्तदा दैत्याः पापात्मानो निसर्गतः ॥ निर्घृणाः क्रूरकर्माणः प्रभुणा गुरुणा ततः ॥ कृतवैतस्तथैवैतज्जगत्सर्वसमाकुलम् २२० संप्रदायो महान् स्तेषां ब्राह्मणादि विरोधकृत् ॥ लभ्यते तत्र तथा चारो जीवने मरणेऽपि च २२१ अद्यापि ते महात्मानो ब्राह्मणा दीर्घदर्शिनः ॥ एवमाहुः सदा चारादृष्ट्वा पापरतं जनम् ॥ नास्तिकं मोक्षरहितं यथेष्टाचारिणं सदा २२२ आसुरोजन एवायमासुरं कर्म सर्वदा ॥ कुतोऽयं नास्तिको भूत्वा यज्ञादिपरिवर्जितः २२३ मृते सति तथा प्रेतं भक्ष्यवस्त्रादिना मुहुः ॥ अलंकरोति बहुशो मूढो वै स्वस्य मायया २२४ अलंकारादिना चैव कृते च प्रेतदेहके ॥ परलोकजयं यस्मान् मन्यते यमतीव च २२५

इति चतुर्दशभिः । तेषामसुराणां संप्रदायो ब्राह्मणादि विरोधमयोजकं भद्रं दिलाक्षणस्तथा चारो जीवने शरीरपणपरत्वरूपो मरणेशरीरालंकाररूपश्चात्र लोके मायशो लभ्यते इत्यर्थः २२१ अद्यापि । यतोऽसुरसंप्रदायो मनुष्यादिष्वप्यनुगतस्तत्तद्वदानीमपि पापरतं नास्तिकं यागदानादिसत्कर्मविमुखं मोक्षरहितं मोक्षेष्टाद्वाहीनमत एव यथेष्टाचारिणं च जनं दृष्ट्वा तेनास्तिकाः सज्जना एव वदंतीति २२२ एवं कथं मत्प्राकांक्षायामाह आसुर इत्यादि । अयं पापरतोजन आसुरः असुरसंप्रदायवर्त्तमान इति यत आसुरमसुराणां प्रियं कर्म हिंसादिसर्वदा करोतीति शेषः यथेवं न स्यात्तदर्थं नास्तिक्ये न यज्ञादिविमुखः कुतः स्यादित्यर्थः २२३ तथा मृतदेहालंकारेण परलोकजयां सापि मोहमयी विनाऽसुरविशं कथं स्यादित्याह मृते सतीति । मरणोत्तरं यत्प्रेतमलंकरोति ततो ज्ञायतेऽयं स्वरूपा जा न इत्यप्यप्यप्रायदृष्टीत्यर्थः २२४ अलंकारादिनेति । यस्मादयमिति मन्यते विभूतिरिति इति किं अलंकारादिना प्रेतदेहेऽप्येकते पुजिते सति अतीवातिशयेन परलोकजयः स्यादिति २२५

एवोऽस्थाने विभ्रमः कथं मोल्यं विनाशो भेदेत्याहुः अहो इति । माहात्म्यं विलासः परिवर्तते संततो भवति यतः प्रथमं देह आत्मत्वं भासिततः स देह रूप आत्मा मृतः स नृशवालंकरणेन परलोके सत्फलं भुंक्ति इति भातीत्यर्थः २२६ उपपत्ति लेशोप्यत्रानुकूलो नास्तीत्याह तस्येति । प्रेतेश्वे भूमिभावं गते सति तस्य विनष्टस्यैव देहस्य पुनरुत्थानं कथं स्यात् ननु मृत्लीनमं ह्रस्वत्स्यादिति शंकां परिहरति तत्रेत्यादिना । यत्ततस्तत्रार्थमं ह्रस्वकानां निदर्शनं दृष्टांतीकरणं नोपपद्यते न संभवति इत्यर्थः २२७ तत्र हेतुतया वैपम्यमाह यत इति । यतः सरसि शुष्के सति सर्वांगैरविशीर्णैरुपेतामं ह्रस्वाजलविषोमै न मूर्छिताः संतः पुनर्मैघनीरसां निधेनोत्तिष्ठंतीति संभवति अत्र तु विशीर्णा विषयस्य देहस्य पुनरुत्थानं कथं स्यात् यतस्तदृष्टांतीकृतामं ह्रस्वा अपिकाकादिभिर्विदारिता वयवाये भवंति ते पुनर्नोत्तिष्ठंतीति प्रसिद्धमित्यर्थः २२८ प्राजापत्यवायुसंसर्गप्रभावाद्दिशीर्णोत्थानमाशंक्यतदीय युक्त्यैवोत्प्लुगुडन्यायेन परिहरति दृष्टे सतीति । दृष्टे फले सति लभ्यमाने अदृष्टं तत्त्वं सत्सु स्वरूपं न स्यान्न कल्पना योग्यमिति यन्मतमास्तिकसंप्रदायनिरासाय तर्कितं विरोचनस्यासीत्तदेतद्वृणं प्राजापत्यवायुवशां नृजिवनं कल्पयतोऽप्यविरोचनस्यैव मूर्द्धनि पतितमित्यर्थः २२९ यच्च भौरुपवर्तितत्त्वमास्तिकपथस्योच्यते

अहोमौर्ख्यस्य माहात्म्यं मंदस्य परिवर्तते ॥ आत्मा देहस्ततो नान्यो मृतश्च पुनरेव सः ॥ परलोके फलं गच्छेत्प्रेतालंकरणेन हि २२६ तस्य देहस्य केन स्यात् पुनरुत्थानमेव यत् ॥ भूमिभावं गते प्रेतैतत्र यत्रोपपद्यते ॥ महातडागसंस्थानां मं ह्रस्वकानां निदर्शनम् २२७ यतः शुष्के सरस्येते सर्वा वयवसंयुताः ॥ मूर्छिताः पुनरुत्थानं प्राप्नुयुर्मैघनीरतः ॥ विनष्टसर्वा वयवाः पुनर्जीवंति नैव ते २२८ दृष्टे सति न तत्त्वं स्याददृष्टमिति यन्मतम् ॥ तदस्यैव परावृत्तमत्रैतन्मृतजीवने २२९ नारदाद्याश्च भूर्वाद्याः शक्रस्यायं भुवादयः ॥ महावीर्याः कथं नुस्युर्भौरवः सर्ववेदिनः २३० विरोचनस्ततो दैत्यः कामज्वरवशंगतः ॥ जलपस्वात्महीनास्तौस्तत्र यत्किंचिदेव यत् २३१ तन्मतात्कामुको भूत्वानरकग्राममार्गगः ॥ दुस्तर्कैरात्मनः पापं पुण्यं कर्तुं समुद्यतः ॥ अकीर्तिमतुलां प्राप्य लोके स्मिन्पापमोहितः २३२ परलोके तथा दुःखं प्रतीकारविवर्जितम् ॥ यास्यतीत्यादि बहुशः प्राहुस्ते न्यायसंयुतम् २३३ तस्माद्विरोचनो मार्गो न गंतव्यः कदाचन ॥ अपिकंठगतैः प्राणैः स्वात्मनः सुखकारिभिः २३४ ईदृशस्ततोऽत्र विज्ञायतामसंतं विरोचनम् ॥ अर्द्धमार्गं शनैर्गच्छंस्त्यक्तवान् सुखवित्तये २३५ तंत्यत्वाच्चिदासीनो देवान् प्राप्य देवराट् ॥ दृष्टवान् भयमेतत्स बुद्धिमान् स्वयमात्मानि २३६

तदाध्यविलसितमित्याह नारदाद्या इति । नु इति वितर्क २३० तस्मात्सर्वप्रमाणविरुद्धं विरोचनं मतमुत्पन्नं तत्प्रलपितत्वेन हेयमित्याह विरोचन इति । यच्च स्मात्स्वात्महीनानां सुरान् प्रतितत्र देत्यसंभायां यत्किंचिदयुक्तमेव जलपकथितं वास्ततो हेतोः कामज्वरेण व्यामोहितचित्त एव विरोचनो बोध्य इत्यर्थः २३१ ये तु तन्मतमनुसरिष्यन्ति ते आसुरीं योनिमापन्ना इत्यादिगीतोक्तं दुर्विपाकं यास्यंतीत्याह तन्मतादिति । यस्नुकामुको नरक रूपग्रामस्य मार्गे प्रतिप्रमानस्तन्मतात्तदा सुरं मतमादाय पापं हिंसादिकं पुण्यं कर्तुं पुण्यवदनुष्ठेयतां नेतुं समुद्यतो भवेत्स हल्लोके निर्दां प्राप्य परलोके दुःखधारायां स्थतीत्येवं युक्तिमद्बोध्यं शिष्टपुंगवास्तेव दंतीति द्वयोरर्थः २३२ । २३३ फलितमाह तस्मादिति । सुखकारिभिः सुखकामैः २३४ अथ नयमकण्डिकोक्तं मिदस्य पुनरागमनवृत्तमाह ईदृश इति द्वाविंशति श्लोकेः । ततो दुर्मतपरत्वात्तं विरोचनं तामसं विज्ञाया अर्द्धमार्गं शनैर्गतिमिषेणैर्दृश्यं त्वान् सुखवित्तये सुखलाभाय २३५ तंत्यत्वेति । तं विसृज्य देवान् प्राप्य कचिदेकां तस्थितो देवराट् इदं तद्व्यमाणरूपं भयं भयप्रयोजकं विपरीतात्मग्रहणं तदोपदृष्टवानालोचितवान् आत्मनि मनसि यतो बुद्धिमान् सात्विक इत्यर्थः २३६

यथावृहदारण्यकसप्तमे देवनरासुरैः श्रेयोमार्गे पृष्ठेन प्रजापतिना ददित्यक्षरे उच्चारिते दमदानदयाः स्वस्वभावानुसारेणैः श्रेयोहेतुत्वेन गृहीतास्तथापि दृश्यत इति पदवटित प्रजापत्युपदेशे लक्षणया दृश्यमा
नच्छामास दृशो देह आत्मेति विरोचनेन गृहीतं दोषातिशयादिद्रेण तु श्रुत्य विधातेन छायात्मेति गृहीतमासीदतस्तत्रैव दोषालोचनमिदं दृश्यदर्शयति देहस्येति दशभिः । यतश्छायायाः स्वरूपलाभायो
पञ्जीव्येदे हेतुमादिविकाराणां स्फुटत्वाद्दुर्लभममृतत्वादिकं प्रत्युत घटादिव दनात्मत्वमेव विज्ञायते ततो हेतोस्तदुपजीविका छायाचक्षुषि दर्पणादौ वा दृश्यमाना कथमात्मा स्यात् हियतः अमृतत्वमभय
त्वं ब्रह्मत्वं च यत्र वस्तुनितस्यात्मत्वं प्रजापतिनोक्तमिति द्वयोरर्थः २३७ । २३८ अत्रामृतत्वादिसत्त्वं शक्तिवापरिहरति मरणं चेति । यद्यप्यत्र छायात्मनि मरणभये स्वतो ब्रिं वने रपेक्षेण न दृश्ये
ते दृश्यमृतत्वाभयत्वरूपपक्षिस्तथा प्रातः कालादौ वर्द्धमानत्वरूपं ब्रह्मत्वं च संभवति तथाप्येव छायात्मा दिहवत् आस्यः असुक्ष्मेणैव इति स्मृतेः क्षेपाहो हेय इत्यर्थः आत्मत्वेन न द्रष्टव्य इति यावत् यदि देहध
र्ममास्थितारूपं न गृहीयान्न दातृस्यानुकारलक्षणः स्वभावो व्याहृत्येति तत्कसूच्यं छायाया देहधर्मानुकारिता हेतुतया ह यत इति । एष छाया रूप आत्मा यतो देहस्य धर्मानुगुणदोषरूपानादत्तेतद्द्वार

देहस्य जनिमृत्यादिधर्माः सन्ति सहस्रशः ॥ सोऽमृतत्वादिगुणकः सत्सुतेषु भवेत्कथम् २३७ घटादिवत्ततो देहो नात्मा स्यादत्र सर्वथा ॥ छायात्मा तत एवायं चक्षुरा
दिपुंस्थितः ॥ अभयं चामृतं ब्रह्महात्मोक्तः परमेष्ठिना २३८ मरणं च भयं वापि दृश्यतेऽत्र स्वतो न हि ॥ प्रातरादिपुं कालेषु ब्रह्मता चास्य दृश्यते २३९ यद्यप्येवं
तथाप्यस्य एष देह इवास्ति हि ॥ यतो देहगुणानेष दोषांश्चाप्नोति सर्वदा २४० देहेलंकरणैर्युक्ते छायात्मा स्यादलंकृतः ॥ सुवस्त्रे च सुवस्त्रो यं छत्री छत्रिणि सर्वदा
२४१ अंधे देहे भवेदंधः श्लेष्मणे श्लेष्मणायुतः ॥ हीनां गेच विहीनां गः स्वयं नायं हि कश्चन २४२ जडे विनश्वरे चास्मिन्ननुकारस्वरूपिणि ॥ भोगसंगत्यभावेन भो
क्तृत्वचकथं भवेत् २४३ लोककामादिभोगार्तिना हंपश्यामिकांचन ॥ अस्मिन्नात्मनितेनात्मा स्यादस्मात्कोपि चापरः २४४ देहेन ह्येतमन्वेषच्छायात्मापि विन
श्यति ॥ तथाच परलोकस्य गता कश्चित्परो भवेत् २४५ तमेतं पुनरेवाहं गत्वा पृच्छामि देहतः ॥ छायायाश्च पृथग्भूतमात्मानं परमेष्ठिनम् २४६ इत्थं विचार्य दे
वेन्द्रः सात्त्विकः पुनराव्रजत् ॥ प्रष्टुकामस्तमात्मानं ब्रह्माणं जगतां गुरुम् ॥ समिदादिकरो भूत्वा विनयेन सन्निवितः २४७

यतिततो हेयत्वमपि कथं नाददति ते द्वयोरर्थः २३९ । २४० देहगुणदोषधारणमेव स्फुटयति देह इति । देहे भूषणवस्त्रच्छत्रयुक्ते सत्यपं छायात्मापि तथैव भातीत्यर्थः २४१ अंधे इति । तथा
विवेदे देहं अंधेने ब्रह्मविकले सत्यपं छायात्माऽप्यंधो भवति तथा श्रुतौ साम्यपदोक्ते श्लेष्मणे कफेन दुतनासिके सति तथा भवति एवं हस्तादिविकले सति तथा भवति ननु स्वाभाविकस्तत्र न कोपि दोष इति चे
न्मैवम् निःस्वभावत्वस्यैव तत्र दोषराजत्वादित्याशयेनाह स्वयमित्यादि । अयं छायात्मा स्वयं स्वभावेन कोपिकेनापि रूपेण निर्वचनाहो न भवति परापेक्षत्वेन मिथ्यात्वादि-यर्थः २४२ किंचा
स्मिच्छायात्मनि विज्ञाते सति प्रजापत्युक्तं सर्वलोककामाभिरूपं फलं श्रुतौ भोग्यपदोक्तं न युज्यते अस्मिन् भोक्तृत्वस्यैव संभवादित्याह जड इति द्वाभ्यां । जडत्वाद् विनश्वरत्वादानुक्रियते इत्यनुकारो विव
त्तसापेक्ष-यरूपत्वाच्च यो भोगानां संगते यो ग्यताया अभावस्तेनास्य छायात्मनो भोक्तृता यतो न विद्यते ततोऽस्मिन्नात्मनि विज्ञाते कश्चनपि लोकादिकलां गतां मितस्माच्चैतद्भिन्नैव केन चिदात्मना भ
वितव्यमिति द्वयोरर्थः २४३ । २४४ तथा कृतनाशमप्युपगमोपि प्रसज्येत्याह देह इति । देहेन ह्येतत् छायात्मा यतस्तदेहमनुसृत्य नश्यति तदा परलोकं गता कश्चित्परो कल्पः स्यात्तथा च कृतनाशोपि
स्ति-यर्थः २४५ तस्मादेहच्छायाभ्यां पृथक् सत्त्वावित आत्मा पुनः प्रजापतिमिति दृष्टव्य इत्याह तमेतमिति २४६ सात्त्विकत्वादि विचार्य देहं न गृहीयान्न दातृस्यानुकारलक्षणः स्वभावो व्याहृत्येति तत्कसूच्यं छायाया देहधर्मानुकारिता हेतुतया ह यत इति । एष छाया रूप आत्मा यतो देहस्य धर्मानुगुणदोषरूपानादत्तेतद्द्वार

रित्यर्थः २४५ तस्मादेहच्छायाभ्यां पृथक्कृतं भावित आत्मा पुनः प्रजापतिमिति प्रकृत्याह तमेतमिति २४६ सारिक्तवदिति विचार्यमाणं स्वप्नप्रवृत्तत्वं ज्ञेयमिति २४७
तमागतमिति । तमिदं पुनरागतं वक्ष्यमुदितचेतामसा एतद्वचनमुक्तवान् २४८ एतत्किमत आह सार्धमिति । हेमचवन्भवान्स्मान्मत्समीपदेशात् हृष्टचेताः सन्गतवान् इदानीं ति पुनरागमनं किमप्योज
नकमित्यर्थः २४९ इत्युक्तमिति । इति इत्थं उक्तः पृष्ठद्वेदो देहच्छायायोरस्तमत्वे स्वयंतं किंतं दोषजातं श्रावयामास ततः प्रजापतिरिदमाह इदं किं हेमचवन्भवान्पृथग्दिदं पृथग्दिहच्छायायोरह इदं किं
अनयोर्भोक्तृताभोग्यग्रहणयोग्यतानसंभवति जडत्वादिति तदेव मेव युक्तमेव परं त्वनुकोपालं भसमोयं श्रमोयस्याविज्ञानात्कृतस्तमेतमात्मानं देहच्छायाभ्यामन्यविलक्षणं भूयो वदामि उपदेक्ष्यामि एतं
कम् यथात्मा ते तुभ्यं प्राल्हादिना विरोचनेन सह वर्तमाना योक्त इति द्वयोरर्थः २५० । २५१ परंतु चित्तशुद्धयेतावत्कालं ब्रह्मचर्यं कार्यमित्याह पूर्वमिति । द्वात्रिंशद्वर्षरूपकालावच्छिन्नं ब्रह्मच
र्यं पूर्वमबुद्धिपूर्वमसंकल्पितमासीत् इदानीं तु तद्विधिवत्कुर्वित्यर्थः २५२ एवमुक्ते इति । इत्थं प्रजापतिनोक्ते सति इदं स्तद्वह्नचर्यं यथावच्छेककृतवान् तस्मिंस्तावत्काले कृते प्रजापतिनानियते स
ति प्रजापतिरिदं वक्ष्यमाणं स्वप्नसाक्षित्वेनात्मनः प्रतिपादकं वचनमभाषता इत्यर्थः २५३ दशमकंडिकार्थमाह पूज्यमान इति सप्तभिः । यः पूर्ववर्णित आत्मा स एव स्वप्ने स्वकीयविभूतिभूतेनानावि

तमागतं पुनर्वीक्ष्य ब्रह्मालोकपितामहः ॥ उक्तवान्वचनं त्वेतद्दृष्टचेता ह सन्निव २४८ सार्द्धं विरोचनेनास्मान्मघवन्गतवान्भवान् ॥ हृष्टचेताः किमिच्छन्सन् पुन
रप्यागतो धुना २४९ इत्युक्तः सर्वमेवाह दोषं स्वेनावधारितम् ॥ शक्रः प्रजापतिं सोपितमाह वचनं त्विदम् २५० एवमेव भवानाह यदेहच्छायायोरिह ॥ भोक्तृता
नास्ति ताभ्यां तमेतमन्यं वदाम्यहम् ॥ भूयः पूर्वय उक्तस्ते सह प्राल्हादिनामया २५१ पूर्वद्वात्रिंशतं वर्षान्कालमासीदबुद्धितः ॥ ब्रह्मचर्यमिदानीं तु बुद्धिपूर्ववसे
हर्माः ॥ तावन्तमेव कालं त्वन्ततो वक्ष्यामि ते पुनः २५२ एवमुक्ते तथा च केसशक्रस्तद्यथोचितम् ॥ लुते तस्मिन्गते काले धाते दंतमभाषत २५३ पूज्यमानः पु
मान् स्वप्ने चरति स्वात्मभूतिभिः ॥ यः स आत्मेति भवता ज्ञातव्यः शक्रसर्वथा २५४ एवमुक्ते स गतवान् पूर्ववद्दृष्टमानसः ॥ मघवानागतस्तद्द्वेदोषमेतं विचिंत्य हि
२५५ शरीरगुणदोषाभ्यां छायात्मेन नालिप्यते ॥ यद्यप्येष तथाप्यस्य दोषोयं सुमहानिह २५६ स्वप्ने प्रतीवर्तं केचिद्देरिणः श्वापदा अपि ॥ उच्चाटयंति हस्ती
वक्रमुद्यम्य कोपितः ॥ अप्रियाणां च वेतेव पुरुषः स्वप्नगो भवेत् १५७ अमृतं निर्भयं ब्रह्मज्ञानं दात्मेति कीर्तितम् ॥ ब्रह्मणामह्यमेषोपि विपरीतस्ततो न सः २५८
अस्मादन्येन केनापि भवितव्यं त्विहात्मना ॥ ततः प्रजापतिं भूयोगमिष्यामि यथापुरा २५९

पयेः पूज्यमानस्तासाक्षित्वेनानुभवन्निति यावत् चरति वर्तते एष आत्मत्वेन ज्ञेय इत्यर्थः २५४ एवमुक्ते इति । एवमुक्ते सति स मघवान् पूर्ववद्गतवान् तथा मार्गं स्वप्नप्रदृष्टिदं दोषं विचिंत्य पुनरा
गमदित्यर्थः २५५ तद्दोषं चिंतामभिनयति शरीरेति । यद्यप्येष स्वप्नप्रदृष्टा देहस्य स्थूलरूपदोषानां ध्यरोगादीं छायात्मेन नालिप्यते तथाप्यस्य दोषमात्रं भयमोहादिरूपो दोषः स्फुटो वर्तते इत्यर्थः
२५६ तदोषं वर्णयति स्वप्न इति । तस्वप्नप्रदृष्टं केचिद्देरिणो प्रतीवर्तं स तद्वत्प्रतीवर्तं तथा श्वापदा वृकवा प्रादय उच्चाटयंती वपलापमानं कुर्वंती वपथामसो हस्ती कोपितः सन्करं शुंडा मुद्यम्योच्चाटयेत्
इत्यर्थः तथा अप्रियाणां सुहृद्विद्योगादीनां वेत्ता चकारादौ दनादिकर्त्ता भवतीत्यर्थः अत्र सर्वत्र इव शब्दः प्रजापतिवृत्तिश्रद्धानेन मघवताममेवात्र व्यामोह इति सूचयितुं प्रयुक्त इति बोध्यम् २५७ प्र
जापत्युक्तं लक्षणमत्र संभवतीत्याह अमृतमिति । एष स्वप्नप्रदृष्टा यतो विपरीतः प्रजापत्युक्तादिलक्षणस्ततः स उपक्रमोक्त आत्मानं भवतीत्यर्थः २५८ अस्मादिति । अस्मात्स्वप्नप्रदृष्टः सकाशा
दप्यः कश्चिदात्मा संभाव्यते तस्मिन् भूयः प्रजापतिं चक्ष्यामीत्यर्थः २५९

इतिसंचित्येति । इत्थंसंचित्यतंप्रजापतिं गत्वा तेन प्रजापतिना पूर्ववत्पृष्ठे सति स्वाभिप्रायं श्रावयित्वा प्रजापतिवाक्येन द्वात्रिंशद्वर्षानवसत् तावतिकाले पूर्णे ब्रह्मेदं सुपुत्तिसाक्षित्वेन तस्यात्मनो बोधकं वा
क्यमाहेत्यर्थः २६० एकादशकंडिकार्थं त्रिंशतांशकैः प्रदर्शयंस्तत्र सुपुत्तिसाक्षिपरस्य प्रजापतिवाक्यस्यार्थमाह यदेति त्रिभिः । यदायं पुरुषः सुप्तो भवति कीदृशः समस्तः अस्यैव विवरणं ज्ञानं व
र्जितः अस्तंगतविशेषविज्ञानकः तदा यत्र हार्दाकाशरूपे ब्रह्मलोके मायामात्रोपाधिके एकतां प्राप्य दुःखलेशैस्तत्प्रयोजकैरिन्द्रियैश्च रहितः सर्वविशेषरहित इति यावत् भवति तथा यत्र हार्दाकाशे गतो जनुस्तं
हार्दाकाशं प्राप्तमप्यविज्ञायैव पुनः पुनरागच्छति स एव हार्दाकाशोऽमृतादिलक्षणस्ते आत्मेति त्रयाणामर्थः २६१ । २६२ । २६३ एवमुक्त इति । एवं प्रजापतिनोक्ते सति तत्राप्यज्ञानविशिष्टा
त्मविश्रमेण तुष्टं द्रोतवांस्तत्रार्द्धमार्गे गत्वा विमृशन् स्वयं गृहीते प्राज्ञं तं ज्ञकं आत्मनि इमं वक्ष्यमाणं दोषमालोच्य पुनरागत इत्यर्थः २६४ दोषं चित्तामभिनयति । आत्मानमिति द्वाभ्यां एव सुपुत्तः
पुमानहमयमेतादृशः परोमद्भिन्नस्तादृश इत्येवमात्मानं परं च न विजानाति यद्विद्वि मोहितो मादकैर्दूषितचित्तो न विजानाति तद्वदिति मोहयं तथा विनष्टप्रायतापतिश्चेत्येतौ दोषौ स्फुटौ २६५ तत इति ।

इतिसंचित्यगत्वा तं तेनोक्तं सन्निवेद्य च ॥ स्वाभिप्रायं यथा पूर्वं न्यवसत् तस्य वाक्यतः ॥ द्वात्रिंशद्वर्षके काले गते ब्रह्माहतं पुनः २६० यदायं पुरुषः शेते समस्तो ज्ञानव
र्जितः ॥ दुःखलेशेन रहित एकतां प्राप्य चेन्द्रियैः २६१ हार्दाकाशे ब्रह्मलोके मायामात्रशरीरिणि ॥ यत्र गत्वा पिसर्वो यं यथा पूर्वं समाव्रजेत् २६२ न जानाति च स
तंतं स्वेन प्राप्तं कथंचन ॥ सत आत्मा मृतं ब्रह्म भयश्च न्युपरोदितम् २६३ एवमुक्ते यथा पूर्वं गतवानागतः पुनः ॥ अर्द्धमार्ग इमं दोषं निरीक्ष्य द्रोतिसात्त्विकः २६४
आत्मानं न परं चैष विजानाति विमोहितः ॥ अयं बाहं परो वायमिति यद्वत्पुमानिह ॥ विनाशमिव संप्राप्तो विद्यमानोऽप्यसौ तदा २६५ ततः कथं भवेदात्मा ह्यमृतत्वा
दिलक्षणः ॥ ततः प्रजापतिभूयोगमिष्यामि तथा पुरा २६६ इतिसंचित्यगत्वा तं तेनोक्तं सन्निवेद्य च ॥ न्यवसत् पूर्ववत् तस्य वचनाद्ब्रह्मवित्तये २६७ चतुर्थे त्रिहिर्या
येपंचवर्षाण्यतिष्ठि पत् ॥ निवासे ब्रह्मचर्यार्थं विधाता पूर्ववन्न हि २६८ वर्षाण्यादौ स्वयं चायं द्वात्रिंशद्ब्रह्मचर्यतः ॥ द्विवारं ब्रह्मणो वाक्यादेव षण्णवतिर्ह्यभूत् २६९
अधुनापंचवर्षाणि ह्येवमेकोत्तरं शतम् ॥ इन्द्रस्याभूद्ब्रह्मचर्यं प्रजापतिसमीपतः २७० ब्रह्मचर्येण सर्वोऽपि लभ्यते दुर्लभं हि यत् ॥ ब्रह्मचर्यं च सर्वाणि यज्ञादीनि व
दंति हि २७१

तत उक्तदोषयोगात् प्रजापत्युक्तलक्षणमात्मत्वमत्र न संभवतीति पुनस्तदवधारणाय गुरोरंतिके गंतव्यमित्यर्थः २६६ इतिसंचित्येति । तच्छब्दार्थो ब्रह्मा उक्ते पृष्ठे २६७ चतुर्थे इति । अत्र ईदा
गमनसंबन्धिनिपयविक्रमे चतुर्थे सति चतुर्थवारं गमने सतीति यावत् विधाता ब्रह्मा निवासे स्वस्थाने त्रिहिर्यायेपंचवर्षाणि अतिष्ठि पत् ईदं स्थापितवान् तु पूर्ववद्द्वात्रिंशद्वर्षाण्युपदिष्टवानित्यर्थः २६८
ईदं स्य ब्रह्मचर्यं वर्षाणिसंकलयति वर्षाणीति द्वाभ्यां । अपाभिन्द्रादौ विरोचनसहितः स्वयमनाद्विष्टोऽपि ब्रह्मचर्यार्थं द्वात्रिंशद्वर्षाण्यवसदित्यर्थः तावत्पेव च वर्षाणि ब्रह्मणो वाक्याद्विवारमवसत् एवं
द्वात्रिंशत् खिरावृत्तौ वर्षाणां पण्डितानवतिर्जाता २६९ अधुनेति । अधुना चतुर्थे पर्यायेपंचवर्षाण्यवसत् एवं सर्वसंकलने इन्द्रस्य प्रजापतिसमीपे कृतस्य ब्रह्मचर्यस्य काले कोत्तरशतसंख्यवर्षरूपो
भूदित्यर्थः २७० अस्मिन् ब्रह्मचर्यस्य महिमानमुत्तरयथेन प्रपंचयन् प्रथममेतदध्यापयं च मंडिकोक्तं तददर्शयति ब्रह्मचर्येणेति नवभिः । सर्वोऽप्यधिकारिष्य दुर्लभं तत्सर्वमतो लभते हि पत एतद्ब्रह्मचर्यं
समीहितसाधनं स्वरूपसाधनं सर्वेण सर्वेण ज्ञेयादिरूपं यदतिवेदिका इत्यर्थः २७१

न केवलमुक्तसाधयेणगौणमेव यज्ञादिरूपत्वमस्या किंतु निरुक्तालोचनेमुख्यपक्षे दित्वमस्यैवेति दर्शयति तत्र यज्ञपदसमन्वयं करोति यद्वति । पदांतरैरपि निर्बुधादिति निरुक्तेपास्कोक्तविषयापक्षपदानि
वचने क्रियमाणे यो यो ज्ञाता कात्रये पितृस्य सार्थस्य ज्ञेयत्वाभवेति श्रुतिर्दशितवाक्ये कदेशभूतयकारज्ञकारयोः समुदायो यथा ब्रह्मचर्ये नियमेनाश्वथीनतथा ज्योतिष्टोमादौ तत्र विद्यागत्वनियमाभावात्
तथा च नियमेन ज्ञानसाधनस्य ब्रह्मचर्यस्यैव मुख्यपक्षत्वमित्यर्थः २७२ तथा स्वर्गादीषु साधनत्वमादाय दर्शादिपुप्रयुज्यमान इष्टशब्दोपितदपेक्षया ऽत्रैव मुख्यो यतो दर्शादिलभ्ये पुस्वर्गादिपुपदिष्टत्वं
तद्ब्रह्मचर्यं लभ्यात्सौपाधिकमेवेत्याशयेनेष्टपदसमन्वयं दर्शयति इष्टमिति । सर्वपेक्षया प्रियतमत्वेनेष्टशब्दस्य मुख्यार्थभूतमात्मानं यतो ऽमुना ब्रह्मचर्येणैव लभते तत उपचारादपीदमेवेष्टमिति वाच्य
मित्यर्थः २७३ यज्ञेष्टपदयोः पर्यायत्वं वारयति ज्योतिष्टोमादिकद्विति । यज्ञेष्टशब्दार्थयोः कोशादिलौकिकप्रमाणवशादभेदे भेदाभावेऽपि सतीत्यर्थे द्वेदिकप्रसिद्धचतुसरेण भेदो बोध्यः इत्यर्थं सो
मपश्चादिद्रव्यसाध्यो ज्योतिष्टोमादिर्ज्ञेय इत्युच्यते दर्शादिकमौपध्व्यकं त्विष्टमुक्तं मीमांसकैरित्यर्थः २७४ सत्रसंज्ञमयनं संघीभवनमिति व्युत्पत्त्या नाना कर्तृकयागविशेषवाचकं सत्रायणशब्दं प्रकृते
योजयति सत्रायणमिति । सतस्त्राणस्यापनमिति पदांतरैर्निरुक्तस्य सत्रायणशब्दस्यार्थो ब्रह्मचर्यमेव यतो मुना ब्रह्मचर्येण सत्पदार्थमात्मानं पातित्राणं नयति संसारं हतिरित्यर्थः २७५ तथा मुनेर्मनन

यः कश्चिदात्मनो ज्ञाता ब्रह्मचर्यात्स सर्वदा ॥ जानीते प्रियमात्मानं यज्ञस्तत्तेन कथ्यते २७२ इष्टं यत्कथ्यते लोके तदप्येतन्न चापरम् ॥ इष्टं सर्वप्रियतममात्मानममु
नायतुः ॥ जानीते तत एवैतदिष्टमिति व्युच्यते बुधैः २७३ ज्योतिष्टोमादिको यज्ञ इष्टं दर्शादिरीरितम् ॥ अभेदेऽपि भेदे दद्वैत्यं यज्ञेष्टयोः सदा २७४ सत्रायणं च यत्प्रा
हुर्ब्रह्मचर्यं च तद्भवेत् ॥ अमुना संतमात्मानं याति संसारं भीतिः २७५ मौनं च ब्रह्मचर्यं स्यान्मनुते स्य प्रसादतः ॥ यतः सर्वापि चात्मानं नान्यथा जन्मकोटिभिः ॥
अनाशकायनं यच्च ब्रह्मचर्यं हितस्मृतम् ॥ अनेन लब्ध आत्मायनं नश्यति कदाचन २७७ ब्रह्मचर्यं च संप्रोक्तमप्यरण्याय न हियत् ॥ अरण्यादियुतं यस्माद्ब्रह्मलो
कं च गच्छति २७८ ब्रह्मचर्येण सर्वस्मिन्नपिलोके त्रसंचरेत् ॥ इच्छयानारदो यद्ब्रह्म व्याहृतगतिः पुमान् २७९ क्षीरं मधु तथा सर्पिर्दधि चास्मृतमेव वा ॥ ब्रह्मचर्येण सं
पन्नाः पिबंति स्वेच्छयैव हि ॥ सोमं च ब्राह्मणाः शश्वत्सर्वभीतिविवाजिताः २८० मृत्युदुःखात्मकं सर्वसंसारं च तरंति ते ॥ संप्राप्य स्वात्मरूपं तमानं दात्मानमव्ययम् ८१

शीलस्य भाव इति व्युत्पत्तिकं मौनपदं वाङ्मोहोपात्तमपि ब्रह्मचर्यस्यैव वाचकमस्य विद्यालाभद्वारा मननहेतुतायाः समुत्कर्षादित्याह मौनमिति । यतो ऽस्य ब्रह्मचर्यस्य प
भावादेवात्मनो मनने क्षमो भवति तदभेदे मौनपदवाच्यमित्यर्थः २७६ अश्वमाशः स एवाशकस्तदभावीनाशकस्तस्यायनं धारणमिति व्युत्पत्त्या उपवासपरायणतावाचकमनाशकायनपदमापि
नाशरहितात्मलाभसाधनतारूपार्थमादायास्येव वाचकमित्याह अनाशकायनमिति । अनेन ब्रह्मचर्येण लब्ध आत्मायनं नश्यति न तिरो भवति तविलासाज्ञानरूपप्रतिबन्धवाहात् ततोऽस्याऽनाश
कायनत्वमित्यर्थः २७७ तथा वनवासे प्रसिद्धमप्यरण्यायनपदमेति श्रुतेति च संज्ञिताभ्यामर्णवतुल्यपदवाच्यं पुक्तस्य ब्रह्मलोकस्य मासि साधनत्वरूपमर्थमादाय ब्रह्मचर्यमेव प्रतिपादयतीत्याह ब्रह्म
चर्यमिति २७८ सर्वलोकेषु कायचारोपस्यैव फलमित्याह ब्रह्मचर्येणेति । अस्य प्रभावात् सर्वलोकेष्वव्याहृतगतिरपि त्विष्टगतिः संप्रुमांश्चेत्पथानारदः २७९ अथ पाज्ञवल्कपादिस्मृतिप्रसिद्धं
महिमानमस्य वर्णयति क्षीरमिति । ब्रह्मचर्यसंपन्नाः क्षमाद्यध्यायनप्रभावेण क्षीरादिसोमसांतद्रव्यैर्देवादींस्तर्पयंतस्तत्प्रसादेन स्वयमपि क्षीरादिकं पथाकां भुञ्जते इति तत्स्मृतावुक्तम् २८० एतत्फल
मायुषमिष्टं मुख्यं तु विद्याद्वारा संसारतरणमेवेत्याह मृत्युदुःखात्मकमिति । ते ब्रह्मचर्यसंपन्नाः संप्राप्य ज्ञात्वा २८१

यदाचैवंपरमपुरुषार्थमोक्षसाधकत्वमस्यतदासर्वेषामभीष्टसाधनानां फलश्रारात्रांतर्भावो बोध्यः सर्वपादाहस्तिपादे निमग्न इति न्यायादित्याह किंवहूक्तेनेति द्वाभ्याम् २८२ । २८३ शोधकमभ्यु-
दयदंवा ब्रह्मचर्यमेव कर्तव्यमिति बंधेन सद्रतिप्रयोजकत्वादित्याह ब्रह्मचर्यमिति । शौचं शोधकं तपः अभ्युदयदं एतदुभयरूपं ब्रह्मचर्यमेव यत एतद्वर्तते दिवं महर्लोकं ब्रह्मवोगताः न केवलं
दिवमेव किंतु ब्रह्मलोकद्वारं देवयानपंथानमपि गता इत्याह अष्टाशीतीति । ते उत्तरं देवयानाख्यमपुनरावृत्तिफलकं मार्गमपि गताः कीदृशं तं मार्गं अष्टाशीतिसहस्रसंख्यानां मुनीनां तथा अर्थमणः सूर्यस्य सं-
बंधिनं तथा च याज्ञवल्क्यस्मृतिः 'सप्तर्षिनागवीर्यपतंर्द्वलोकं समाश्रिताः । तावन्त एव मुनयः सर्वारंभविजिताः' इति यथादक्षिणमार्गे कर्मकांडोपदेष्टारोऽष्टाशीतिसहस्रसंख्यामुनयः स्थितास्तथा-
निवृत्तिमार्गोपदेष्टारोपिता वत्संख्यामुनयः सप्तर्षीणां नागवीर्याश्चाश्विन्यादिनक्षत्रत्रयात्मिकायामध्यदेशे तिष्ठतीति तदर्थः सूर्यसंबंधस्तु सूर्यद्वारेण ते विरजाः प्रयांतीत्यादि श्रुतिप्रसिद्ध एवेति द्वयोरर्थः
२८४ । २८५ उक्तमहिमानं व्यतिरेकमन्वयं च दर्शयित्वा द्रव्यति सर्वेति त्रिभिः । एकस्य ब्रह्मचर्यस्याभावे हरेमांसाधनानां सत्वेऽपि कुंशः पुरुषार्थप्रतिबंधरूपो दृष्टः अत्रोदाहरणं सौभरिप्रभृतयः
कोटिशः प्रसिद्धा इत्यर्थः २८६ एतत्सत्त्वे तु दुःखध्वंसं ब्रह्मवोगता इति दृष्टानेनाह समुदेति । संसारो जननमरणसंततिरूपं दुःखं तस्य तरणं निवृत्तिरूपं तदर्थं ब्रह्मचर्यम् २८७ न केवलमेतदुःखं हि नस्ति

किंवहूक्तेन लोके स्मिन्साधनं यद्विविच्यते ॥ ब्रह्मचर्ये तु तत्सर्वमंतर्भवति सर्वथा २८२ यथा गजपदे सर्वपादा अंतर्भवन्ति हि ॥ नैतस्मादधिकं किंचिद्ब्रह्मचर्याद्विविच्य-
ते २८३ ब्रह्मचर्यं परं शौचं ब्रह्मचर्यं परं तपः ॥ ये स्थिता ब्रह्मचर्येण ब्राह्मणास्ते दिवंगताः २८४ अष्टाशीतिसहस्राणां मुनीनामूर्ध्वरेतसाम् ॥ आवृत्तिरहितं मार्गं
मर्यमणश्चोत्तरंगताः २८५ सर्वसाधनसंपन्ना ब्रह्मचर्यविजिताः ॥ कुंशं हि मुनयो भेजुर्विद्वांसोऽपि च कोटिशः २८६ समुद्रतरणयद्बहुपायो नौः प्रकीर्तिता ॥ संसा-
रतरणे तद्ब्रह्मचर्यं प्रकीर्तितम् २८७ स्वर्गमोक्षं तथा चायुरिह लोके सुखं यशः ॥ ब्रह्मचर्येण संपन्नः पुमानाप्नोत्यसंशयम् २८८ नीरोगः कांतिः संपन्नः सर्वदुःखविवि-
जितः ॥ ब्रह्मचारी भवेत्लोके पाप्मना च विजितः २८९ अपि मातुः प्रियायाश्च विशेषः कोऽस्ति येन सः ॥ ब्रह्मचर्यस्य संप्रेषं पुमान्योऽपि तिगच्छति २९० अपि
मूत्रस्य पार्त्रांतां कदायुपरिदूषिताम् ॥ पुंसो भिगच्छतः किंस्वित्सुखमत्र प्रदृश्यते २९१ एवं चेज्जायते नात्र बोधः पुंसोऽतिपापतः ॥ तदैव न प्रार्थयेच्चैव मानं दात्मा-
नमीश्वरम् २९२

किंतु स्वर्गादिरूपं सुखमपि ससाधनं करोतीत्याह स्वर्गमिति । मोक्षं निरतिशयानंदं विभावलक्षणं आयुर्जीवनकालातिशयं तथा एतल्लौकिकसुखं कीर्त्तिचब्रह्मचर्यवान् लभते २८८ तत्र हलोके
सुखं यश इत्येतदेव विवृणोति नीरोग इति । दुःखं बाह्यमनसं च विजितः पापसाहित्याय स्वाचसं भवतीति २८९ यदा प्रोक्तमाहात्म्यं विज्ञायापि ब्रह्मचर्यं स्थिरीकर्तुं शक्यतां तदा अनेन विवेकेन स्थि-
रीकुर्यादित्याशयेन विवेकमुपदिशति अपि मातुरिति । संप्रेषं भ्रंशं गच्छति करोति तथा च नारीणां मातृसाम्यमालोच्य ब्रह्मचर्यं रक्षेदिति भावः २९० 'यन्मैथुनादिग्रहमेधिसुखं हितुच्छं कंडूयने
न करयोरिव दुःखदुःखम्' इति भागवतोक्तं तादर्थ्यमालोच्येदित्याह अपि मूत्रस्येति । अल्पपात्रं पात्री तद्रूपां कुत्सितो वायुरपानाख्यस्तेन दूषितां च तानारीयोनिं गच्छतः किंसुखं किंचिदपीत्यर्थः
२९१ ब्रह्मचर्यसंरक्षणार्थं मोक्षप्राप्त्यर्थं नापरत्वेन यशो हर्मित्यादिवाक्यं चतुर्दशकुंडिकागतमयतारयति एवं चेदिति । यदि अतिशयितपापवशादेव नारी संसर्गे देयता वगाही बोधो न जायेत तदा न तिस्र्ये-
दं यमोत्तरं पार्थयेदित्यर्थः २९२

इत्थं कथयित्वा कस्यायामाह सर्वस्येति । सर्वस्य ब्राह्मणादेव यशः स्फीते विस्तृतं तदभिरतिशयमेवमास्पदं ब्रह्म भवितुमिच्छामि यतश्चर्यायां सत्पथस्थितौ अभिलाषवानास्मि यदि ब्रह्म भावनेच्छेयं तदा सत्पथे किमर्थं तिष्ठेयमिति भावः चर्यात्वीर्यापथे स्थितिरित्यमरः ईर्याप्रशस्या ब्रह्म विद्या तस्या मार्गे ब्रह्म चर्या लुपयेति स्थितिश्रयैत्युच्यते इति तदर्थः हे भगवंस्तत्रेत्थमनुगृह्णायथाश्रितोऽहं दुष्पदोक्तं नारीयोनिमार्गान् गच्छेयं यमयागभोगान् निष्कामतानुभूतेत्यर्थः २९३ तामेव विशिनष्टि पिच्छिलामिति । अदत्कां भक्षयित्रीं बलविवेकैवैराग्यादिगुणानामिति शेषः व्रणसन्निभत्वेन रक्तवर्णत्वं श्रुतौ श्रयेतपदोक्तं दर्शितं सर्वजन्मनि नानाधोनिषु वक्ष्यमाणविषयादुःखशमित्यर्थः २९४ एवं प्रार्थनस्य फलमाह एवमिति । इत्थं प्रार्थ्यमान ईश्वरस्तस्मै तादृशं वैराग्यमत्र वक्ष्यमाणेषु नार्याः स्मरणादिपुष्पसर्जनादिददाति पण्डाने इति स्मृतेः येन वैराग्येण पुष्पास्तानि न करोतीत्यर्थः २९५ तानि स्मरणादीनि दर्शयति स्मरणमिति । वधूनामिति प्रत्येकं संबध्यते केलिः परिहासः गुह्यभाषणं रहसिवाग्व्यापारः संकल्पो रमणीयत्वबुद्धिः निश्चयो विश्वासः एतेषां हेतुनां त्यागे कथं रतिः स्यादिति २९६ इत्थं ब्रह्म चर्या सिद्धौ तत्त्वज्ञानद्वारा सर्वयशोरूपस्य ब्रह्मणः प्राप्तिर्युक्तेवेत्याह ब्रह्म चर्य इति । एनं यशोरूपेण वर्णितमात्मानम् २९७ फलितं दर्शयन् विपक्षे संसारपातं क्लेशसंघस्य कारणं सर्वजन्मनीत्युक्तं विशदयति ब्रह्म चर्यामिति षड्विः । अन्यथानारी स्मरणादित्याग रूपब्रह्म

सर्वस्याहं यशः स्फीतं ब्रह्म चर्या भिलाषवान् ॥ नारीयोनिमिमांसां यतो हं निर्गतः पुरा २९३ पिच्छिलालोमशांतद्वदत्कां व्रणसन्निभाम् ॥ दुर्गंधाक्लेशसंघस्य कारणं सर्वजन्मनि २९४ एवं संप्रार्थ्यमानो यमानं दात्मा मुमुक्षुणा ॥ प्रसन्नो त्यत्र वैराग्यं पुमान्येन करोति न २९५ स्मरणं कीर्तनं केलिः प्रेक्षणं गुह्यभाषणम् ॥ संकल्पो निश्चयो वापि वधूनां रतिहेतवः २९६ ब्रह्म चर्यं रतश्चैनं प्राप्नुयादुःखवर्जितम् ॥ आनंदात्मानमद्वैतं स्वयं ज्योतिः स्वरूपिणम् २९७ ब्रह्म चर्यं ततः सर्वैः करणीयं मुमुक्षुभिः ॥ अन्यथा स्यादधःपातः प्रतीकारविवर्जितः २९८ ब्रह्म चर्यं विहीनाय विषयासक्तचेतसे ॥ आनंदात्मापि चित्तस्थो भाति नैव कदाचन २९९ किं तु नारी सदा भाति बहिर्यामलसंचयः ॥ तच्चित्तः सततं ध्यानात् संस्कारो बलवान् भवेत् ॥ वध्वाः स्वप्रादिकालेषु तामेवैषोत्रपश्यति ३०० पश्यंस्तामुदरे गच्छेद्योषितः पुरुषः सदा ॥ तस्याः परस्यावाऽन्यस्यादिविवान्यत्र वा भुवि १ जातः पुनश्च संस्कारैस्तामेवैषोत्रपश्यति ॥ श्रुतः पुनश्च तस्यां स जायते पूर्ववत्सदा २ एवं संसारमागच्छेद्ब्रह्म चर्यं विवर्जितः ॥ आनंदात्मानमात्मस्थं हित्वा दुःखौघकारणम् ३ अतो ब्रह्मा ब्रह्म चर्यं विडौजसे समादिशत् ॥ द्वात्रिंशद्वर्षमानेन ह्यानंदात्मसमाप्तये ३०४

चर्याभावे अधो नानाधोनिषु २९८ तत्रोपपत्तिमाह ब्रह्म चर्यं विहीनायेति । चतुर्थी तु मंतलोपापेक्षया तथाच आनंदरूप आत्मा स्वयंप्रकाशत्वेन सदा भासमानोऽपि ब्रह्म चर्यं विहीनमुपकर्तुं न भाति चित्तदोषरूपपुरुषांपराधेन हि ज्ञातापि विद्यानोपकाराय भवतीति भर्ज्युन्यायेन सिद्धम् २९९ किं त्विति । तस्य चेत्तसि मलरूपानार्येव भाति यत एष ब्रह्म चर्यं हीनस्तच्चित्तो नारी सक्तमनास्तां नारीमेव स्वप्रमनो रथादौ पश्यति न त्वात्मानं सततं ध्यानजसंस्कारस्य बलवत्त्वादित्यर्थः ३०० तत्र श्रयं पंचापि स्मरन् भावमिति गीतोक्तविधयानारीमर्भप्राप्तिर्भवतीत्याह पश्यति । तां नारीं पश्यन् ध्यायंस्तस्या अनुभूतायाः परस्यास्तत्सजातीयायाऽन्यस्यास्तद्विजातीयायाऽवा उदरे इह परलोके वा गच्छेदित्यर्थः ३०१ तत्र जन्मलाभे पूर्वसंस्कारमात्रवत्त्वेन पूर्ववत् नारी ध्यानतदुदरगमनयोः सततिर्भवतीत्याह जात इति ३०२ फलितमाह एवमिति । हित्वा अलब्ध्वा ३०३ यत इत्थं ब्रह्म चर्यं प्रपन्नविद्याहेतुतां व्यवपतिरेकाभ्यां सिद्धाऽत एव प्रजापतिना तदधिकारसिद्धये इदं प्रतिब्रह्म चर्यमुपदिष्टमित्याह अत इति । समाप्तये सप्तग्लभाय ३०४

अंततुदोषाल्पत्वमपेक्ष्यं चैव वर्षाण्यभ्यनुज्ञातवानित्याह विशुद्धेति । स्पष्टम् ३०५ पंचमेवति । पश्चान्निदिष्टत्रयचर्यवर्षाणामप्येवंमेवपेक्ष्यते पूर्णसति प्रजापतिरमुनावक्ष्यमाणरूपेण व
चसातुरीयमात्मानमिदं प्रत्याह प्रतिपादितवानित्यर्थः ३०६ अमुनेत्युक्तं द्वादशकंडिकारूपं प्रजापतिवाक्यं पाचष्टे मघवन्निति चतुर्न सप्तति श्लोके । हेमघवन्नयमात्मानं यांशरीरः शरीरत्रय
विलक्षण एव च पुरादिस्थानेषूक्तोयस्त्वयास्व बोधयशादन्यथा स्थूलदिशरीरतादात्म्यापन्नतया गृहीतः ३०७ तस्य सशरीरत्वमाविचकमिति दर्शयन्नशरीरत्रयं सदर्थमेव वर्णयति त्रिविधमिति पट्टिः ।
त्रिविधं शरीरमज्ञानमात्रमयुक्तं अज्ञानाभावे कार्यकारणाभावानुपलंभात् तत्र कल्पितत्वे मत्सर्वेषामर्त्यत्वे स मेपि स्थूलं स दामर्त्यं व्यवहारदशापामपि विनाशसंबन्धदर्शनादित्यर्थः ३०८ स दामर्त्य
त्वे हेतुमाह मृत्युनेति । यत एतत्स्थूलं शरीरं मृत्युना प्रमादलक्षणेन सदास्वभक्ष्यत्वेनांगीकृतं भवतिसर्पैर्मंडूकवत् अतएवाजरा मरादिलक्षणमात्मत्वं तस्य न संभवतीत्यर्थः ३०९ मृत्युचिह्नं प्रियाप्रि
यसत्त्वलक्षणं दर्शयन्नसूक्ष्मशरीरव्यतिरेकमाह प्रियाप्रिये इति । तत्र सूक्ष्मशरीरे प्रियमनुकूलमप्रियं प्रतिकूलमेतत्तमे अवश्यं वर्तमानतया प्रसिद्धे स्थूलदेह इव आत्मात्वेव प्रियाप्रियधर्मको न भवति वि
शोकत्वेनोक्तत्वात् साक्ष्यस्य साक्ष्यमतावायाश्च तत आत्मलक्षणाद्यसंभवात् सूक्ष्ममप्यात्मत्वानर्हमित्यर्थः ३१० तृतीये कारणशरीरे तु बीजविधयाऽनर्थानां सत्त्वात् तस्यानात्मत्वं स्फुटं न हि कूटस्थस्या

विशुद्धचेतसे स्वल्पपापयुक्ताय स प्रभुः ॥ अंतवर्षाणि पंचैव ब्रह्मचर्यं समादिशत् ३०५ पंचमेव तस्येतीति शकमाह प्रजापतिः ॥ आनंदात्मानमद्वैतममुनावचसा
प्रभुः ३०६ मघवन्पूर्वमेवायमशरीरो मये रितः ॥ चक्षुरादिपुचात्मायं स्त्वया स्वीकृतो न्यथा ३०७ त्रिविधं तच्छरीरं स्यादज्ञानादुत्थितं हियत् ॥ तत्र स्थूलं
स दामर्त्यं यदेतदनुभूयते ३०८ मृत्युना हि सदैवैतत्स्वीकृतं वर्तते यतः ॥ मंडूकश्च यथा सर्पैस्तत आत्मानतद्भवेत् ३०९ प्रियाप्रिये च तत्रापि वर्तते स्थूलदेहवत् ॥
आत्मानैवं ततस्तच्च न स्यादात्मा कथंचन ३१० अज्ञानेऽपि तृतीयेऽस्मिन् शरीरे सुप्तकीर्तितम् ॥ आगामि वर्तते दुःखं ततस्तस्यापि नात्मता ३११ अशरीरो यमा
त्मायं देहत्रयविवर्जितः ॥ दुःखशून्यो यथा तद्रज्जनिमत्सुखवर्जितः ३१२ प्रीत्य प्रीतिकरे एते सुखदुःखे शरीरतः ॥ योगाच्छरीरहीनस्य दृश्येतेन कथंचन ३१३
वाय्वादीनि च भूतानि विशुद्धादयस्तथा ॥ प्रियाप्रियाभ्यां संबद्धा देहहीनानाकर्हं चित् ३१४

तमो बीजत्वं संभवतीत्याह अज्ञानेपीति । अज्ञानाख्ये तृतीये शरीरेऽप्यागामिभविष्यत्प्रादुर्भावकं दुःखं वर्तते कीदृशं सुप्तकीर्तितं सुप्तत्वेन प्रसुप्तत्वेन वर्णितं तथा च पतंजलि सूत्रं अविद्याक्षेत्रमुत्तरे
षां प्रसुप्ततनुविच्छिन्नोदाहरणमिति ३११ फलितमात्मस्वरूपं वर्णयति अशरीर इति । देहत्रयेण वास्त्वसंबन्धाभावाद् अशरीरो यमात्मा यथा दुःखेन रहितः तथा ज्ञान्यसुखेनापि रहितः तस्य ज्ञान्यसुख
स्पदुःखसमानयोगक्षेपत्वादिति भावः ३१२ आत्मनि प्रियाप्रिययोर्मृत्युलक्षणयोर्भान्तु देहत्रयतादात्म्याभ्यासादेव न स्वत इत्याह प्रीत्य प्रीतीति । शरीरतः शरीरेण योगात्तादात्म्याभ्यासादेव हेतोः
सुखदुःखेऽनुकूलप्रतिकूललक्षणे आत्मनि दृश्येतेन स्वतः समायौ शरीरत्रयाभिमानत्वागेतददर्शनादित्यर्थः अत्र प्रियाप्रिययोर्मृत्युलक्षणत्वमुद्गीथब्राह्मणे वागादीनां रागद्वेषादोषेणासुरेभ्यः पराजयमिति
पादके वर्णितं बोध्यम् ३१३ अशरीरस्य प्रियाप्रियाभाव इत्यत्र जडानि वाय्वादीनि दृष्टान्त इत्याह वाय्वादीनीति । श्रुतौ वायुरित्युपलक्षणं तेजः प्रभृतीनामित्याशयेनादिपदै अत्रादय इत्यादिपदेन तनयि
तनुपदवाच्यस्य पूर्वकमेव स्पष्टग्रहः अत्र पदेन तु तिसिरिपक्षाकारस्य नवमे प्रस्य एते प्रदार्थयथादिहेन धनीभूता वयं ब्रह्मणेन हनिताः संति न लोके पादेहाः कुत्रचिद्देशे वसंतः केन चिद्दृष्टाः किं वदन्त्यादिनि
मित्तवदोनाकस्मादिव प्रादुर्भूय प्रवृत्त्यादिकं कुर्वाणालप्रलम्बदे तत्र श्रेष्ठदीनस्वादागदेव गोरलक्षणाभ्यां प्रियाप्रियाभ्यां वर्जिताभ्यामस्ति तास्त्वयात्मा विप्रियाप्रियरहितो देहहीनत्वमित्यर्थः ३१४

पूर्वरूपानिवृत्तेर्नापि नष्टपनष्टत्वादेव तथा इत्यभिप्रेत्याह रूपांतरेणेति । रूपांतरेणात्मलक्षणस्वरूपाद्रिज्ञेन घटादिसंज्ञकेतस्वरूपेण कार्यकर्तृकारणकेन न्यायेन गच्छेन्न केनापि यत आत्मनः पृथग्भावेऽस्वविवर्जितनिःस्वरूपं न हि शशत्रंगस्य कुत्रचिच्छोभनधानात्मनि पटेषट्पलपः प्रसिद्ध इत्यर्थः ३१८ फलितं कैमुत्पमभिनयति जडान्यपीति । यदा जडान्यपि स्वकीयविनाशकाले विच्छिन्नात्मभावात् यातितदा चेतनो जीवः सदा तेन परमात्मना तादात्म्यमभेदमाप्तः परस्यैव जीवभावेन प्रवेशश्रवणात्सलयेतदूर्पचिदेकरसत्रयभावं गच्छेदिति किमुवाच्यमित्यर्थः ३१९ तर्हि जीवस्य संसारदशातः को विशेषो मोक्ष इति चेत् कल्पितरूपपरित्यागा एवेत्याह आत्मन इति त्रिभिः । कर्तृत्वभोक्तृत्वादीन्यपराण्यामांतुकानि कल्पितानीति यावत् तादृशानिरूपाण्यात्मनो जीवस्य त्वंपदार्थस्य भवन्ति निजं वास्तवं रूपं तु स्वयंप्रकाशानंदलक्षणमेव यत् त्वंपदार्थस्य शुद्धं रूपमेतदेव परस्य तत्पदार्थस्यापि भवतीत्यर्थः ३२० अनयोरिति । अनयोस्तरत्वं पदार्थो भेदप्रयोजकं स्थूलसूक्ष्मशरीरलक्षणविलाससहितमज्ञानमेव तस्य ज्ञानरूपलयेत्यतिभेदो दुर्वच इत्यर्थः ३२१ तत्र हेतुतयानिरूपकाभावमाह अहमिति । स्वयंपत्यमंतरापि २२ तत्र हृष्टांतमाह रज्ज्वज्ञान इति । रज्ज्ववच्छिन्नसंज्ञेत्यगोचरेऽज्ञाने विलीने सति तत्र कल्पितस्य स्वयंपत्ये संपर्णाद्याः संपर्णपदस्यांतर्भावितानि चूकत्वात्पलायनप्रयोजकत्वमर्थः आदिपदेन मोहप्रयोजकत्वादिसहः एते धर्माः कारणनाशेन बलपंथांतित्यर्थः ३२३

जीवस्य परिपूर्णस्वरूपावस्थितौ निदानभूत उपाधिविमोक्त एवेति स्फुटीकरणाय दृष्टान्तरमाह घट इति । यथा घटाकाशस्य महाकाशाख्येन स्वरूपेणावस्थितौ प्रयोजको घटलक्षणोपाधिविमोक्त एव तथा कर्तृत्वस्वतदुपलक्षितभोक्तृत्वादीनां चादिना निमित्तभूतेन शरीरत्रयेण हीनो विवेकगतो जीवः स्वेन पूर्णरूपेणातिष्ठेदिति द्वयोरर्थः ३२४ । ३२५ यद्येवं ब्रह्मभावो जीवस्य जडानां वसमस्तदा जडचेतनयोरुपमायामेदसापेक्षायानिर्वाहको विशेषः कइत्याशंकापरिहरति रूपेणेति द्वाभ्यां । यद्यपि परस्याद्वयरूपस्य ज्योतिषः प्राप्तिरुक्तान् कालिकास्वरूपेण निष्पत्तिरवस्थितिर्जीवस्य यथेरिता तथैव विद्युत्प्रभृतेर्जडस्याप्युदीरिता तथापि तत्र दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोः कार्यत्वाकार्यत्वलक्षणेन विभागेन वैलक्ष्येन प्रयुक्तो भेदः स्वयं श्रुत्युपदेशमंतरापिसिद्धो ज्ञेयः तमेव स्फुटयति विद्युदादिरिति । विद्युदादिरूपो दृष्टान्तः कार्यत्वेन प्रसिद्धः तस्मात्कार्याद्विलक्षणस्तु जीव इति द्वयोरर्थः ३२६ । ३२७ जीवस्य कार्यत्वाभ्युपगमेऽनिष्टधाराप्रसंगदर्शयति कार्यतायामिति त्रिभिः । जीवस्य कार्यतायाः प्रगीकृतायां सत्यां विनाशप्रसंगस्तत्र प्रजापतेरात्मनो विजरादिभावं प्रतिपादयतो मृषावादितास्यादित्यर्थः ३२८ इदमिति । ततश्च पूर्वपूर्वात्मनि विनाशोपमालोकरूपगतनेद्रेणा विनाशिनस्तत्त्वस्यालभात्तदागमनं वृथा स्यात् यतो तत्र चतुर्थपर्याये विनाशैनात्मा उक्तो भविष्यत्तदा स पुनरागमिष्यदित्यर्थः ३२९ तथापरज्योतिःप्राप्तिपूर्वकस्य स्वरूपेणावस्थितिरूपस्य फलस्योक्तिरपि ग्राह्येत

घटे यथा विलीने तु घटाकाशो महानयम् ॥ स्वेन रूपेण संपन्न आकाशो जायते सदा ३२४ कर्तृत्वादिविहीनः संपरं ज्योतिरुपागतः ॥ एवं स्वेनैव रूपेण जीवात्मा जायते त्विह ३२५ रूपेण स्वेन निष्पत्तिः परस्य ज्योतिषो हि या ॥ प्राप्तिरुक्ता त्र जीवस्य विद्युदादेस्तथेरिता ३२६ तत्र भेदः स्वयं ज्ञेयः कार्याकार्यविभागतः ॥ विद्युदादिरिदं कार्यं जीवस्तस्माद्विलक्षणः ३२७ कार्यतायां विनाशः स्यात्तस्य देहादिव तद्भुवम् ॥ प्रजापतेस्तथा त्वेतु मृषावादित्वमापतेत् ३२८ इन्द्रस्य गमनं तद्वद्वयर्थमेव पुनर्भवेत् ॥ आत्मनो नाशमन्वीक्ष्य सर्वत्रैष समागतः ॥ अत्रापि नाश उक्तश्चेत्कुतो न पुनरावजेत् ३२९ नष्टानां न वचः प्राप्तिर्भवेत् कुत्रापि कर्हिचित् ॥ स्वरूपेणाभिनिष्पत्तिर्दूरापास्ता च तत्र हि ३३० वाय्वादावपि नैतत्स्यात्समानं त्रितयंततः ॥ कारणस्यैव कार्यत्वं मृषैवेति समास्थितम् ॥ कार्यं यदि भवेत्तदा तत्र भवेदपि ३३१ कार्यवज्जीवतायां चेत्प्रातिबंदी प्रहो भवेत् ॥ नानिष्टं जीवता तस्मिन्मृषायस्मात्समाश्रिता ३३२

न हि नष्टानामसद्भावं गतानां प्राप्त्यादिकर्तृत्वं युक्तमित्याह नष्टानामिति । नष्टकर्तृकायाः प्राप्तेरसंभवे तत्प्रयुक्तायाः स्वरूपावस्थितेः सुतरामसंभव इत्यर्थः ३३० वस्तुतस्तु नात्रोक्तविशेषापेक्षान्वयः किमेदमात्रेणापि दृष्टान्तत्वसंभवादित्यभिप्रेत्य दृष्टान्तेऽपि कार्यत्वं वस्तुतो नास्तीत्याह वाय्वादाविति । यदि वाय्वभ्रादौ दृष्टान्तीकृते वैशेषिकादिमतसिद्धं वास्तवं कार्यत्वं स्यात्तदा तस्य विनाशशील्यस्य सत्कृतसंप्रदायविद्विरिति शेषः अस्मिन्प्रक्षेपसत्त्वप्रयुक्तो दोषो न प्रसजते कारणस्य सत्तामादाय सर्वोपपत्तेरित्याशयेनाह कार्यमिति । यदि कार्यं भवेत्कारणात्पृथक् केनेति शेषः तदा तत्कार्यं न भवेद्विनाशो न सत्तामपि भजेत् तथा चोक्तानुपपत्तिः स्यात्तस्मात्प्रस्तुतानेवाभ्युपगम्यत इत्यर्थः ३३१ ननु दृष्टान्ते कार्यत्वस्य मिथ्यात्वं यद्युच्येत तदा दार्ष्टान्तिकगतस्य जीवस्यापि तत्स्यादिति चेदपि सिद्धिरिति ।

३३३ विज्ञेयस्वरूपस्य मोक्षयोग्यत्वाय सत्यत्वमपि तेन दृष्टं
 तेनाह आकाश इति । यथा घटाकाशरूपे संघाते विशेषतया स्थित आकाशः सत्यस्तथा जीवस्थितो जीवाख्ये संघाते स्थित आनंदात्मापीत्यर्थः ३३४ तथा चास्ति भातीत्यादिवाक्यप्रसिद्धे मायां
 शोमिथ्यात्वापादने दृष्टापत्तिरित्याह तत इति । तत्तुक्तविवेकात् कार्यवियुदादौ दृष्टान्तं जीवे दाष्टीतिकेचगतो यो मायाभागेनामरूपलक्षणस्तद्वता असत्यतामिथ्यात्वं यदिव तदभवतुना मनदिव यं
 तस्यामायायाः सत्यत्वमीरयाम इत्यर्थः ३३५ फलितं साधर्म्यमभिनयति आनंदात्मेति । स्फुरणरूपेण सर्ववस्तुषु योऽनुगतः स आनंदात्मैव सत्यः शरीरत्रयविशिष्टरूपेण प्रसिद्धो यो जीवः स तु ततः
 तामानंदात्मसत्तामादायैव सत्यस्य सत्यो न स्वत इत्येतस्मिन्नंशे उपमालंकारस्य उपमानोपमेयसाधर्म्यवाचक रूपैश्चतुर्भिरवयवैर्युक्तस्यांशे साधर्म्याख्ये स्वीकृते सति विद्युदादेरुपमानस्य जीवोपमेयेन स
 हसंयोजने विरोधो विघात इत्युदाहरणः कोपित्नास्ति विद्युदादीनामपि सत्ताया अधिष्ठानपरतंत्रत्वादित्यर्थः ३३६ कार्यतायामिति । कार्यतारूपे साधर्म्ये स्थिते सति यत्साम्यमुपमाख्यं तद्विहिनस्यात्
 तथा सति कृतनाशकृताभ्यागमप्रसक्तया उक्तदोषः प्रजापतिमृषावादि त्वादिरूपः प्रसज्येत्यर्थः अपि चैत्युत्तरान्वयि ३३७ तर्हि घटादय एव कुतः तेन दृष्टांती कृता इत्याशंकां परिहरन्वायुविद्युदादेः प्रजा
 घटनाशेषथालोके घटाकाशत्वधीमृषा ॥ आनंदात्मनि जीवत्वं मृषातद्वत्समाश्रितम् ३३३ आकाशो न मृषायद्वद्धटाकाशे व्यवस्थितः ॥ आनंदात्मा तथा जीव
 स्थितः सत्यतयेरितः ३४ ततः कार्ये तथा जीवे मायांशे सत्यतायदा ॥ तदा भवतु कोनामतस्याः सत्यत्वमीरयेत् ३५ आनंदात्मा सदा सत्यः स्फुरणयोत्र वस्तुषु ॥
 यश्च जीवस्ततः सम्यगस्मिन्नंशे तु सर्वदा ॥ विद्युदादेश्च जीवेन विरोधो नात्र कश्चन ३६ कार्यतायां न साम्यं स्यादेतैर्जीवस्य कर्हिचित् ॥ उक्तदोषसमापत्त्या कृतना
 शादिनापि च ३७ अशरीरत्वसंपत्त्यै ब्रह्मावाद्यादिकं विह ॥ दृष्टांतमुक्तवान्नैव कार्यत्वेन कथंचन ३८ शरीरेऽसति वा व्याघ्राः प्राशुयुर्न प्रियाप्रिये ॥ यथा तथैव जी
 वो यं शरीरेण विवाजितः ॥ प्रियाप्रिये क्वचिन्नैव गच्छेत्कालत्रयेपि हि ३९ परं ज्योतिर्यथा प्राप्य वा व्याघ्राः प्रलये सति ॥ स्वरूपतो विनिष्पन्ना अशरीराः कदाचन ॥
 प्राशुयुर्नैव ते दुःखं तद्वदात्मा शरीरिणाम् ३४० ज्योतिषः परमत्वं यत्स्वप्रकाशतया हितम् ॥ ज्योतीषि यत्तदुत्तानि ह्यपेक्षंते स्वतः परम् ॥ ज्ञानांतरं न चैवं तत्स्वयं
 ज्ञानस्वरूपिणः ३४१ ज्ञानं चेत्स्वप्रकाशाय विज्ञातारमपेक्षते ॥ अनवस्थादयो दीपास्तदास्थुरनिवारिताः ३४२
 पतिना दृष्टांतमाभिधाने प्रयोजनमाह अशरीरत्वेति । ब्रह्मा प्रजापतिर्यायुर्विद्युदादिकं दृष्टांतत्वेनोक्तत्वांस्तत्प्रजापतिवचनं कार्यत्वेन कार्यत्वबोधरूपेण फलेन फलवन्न भवति किं त्वशरीरत्वस्य पासं
 पतिः प्रियराहित्यप्रयोजकतारूपतद्वोधरूपफलेनैव फलवदित्यर्थः । घटादीनां तु वा व्याघ्रदशरीरतायां स्थानमेव न प्रसिद्धमतो न तदृष्टांती कृता इति भावः ३४८ उक्तं फलमेव विशदयति शरीरेऽत
 तं सति द्वाभ्यां । यथा शरीरे यन्मृतावयव लक्षणे असति परित्यक्ते सति वा व्याघ्रादयः प्रियाप्रियसंपर्करहिताः प्रसिद्धास्तथात्मापि शरीरवर्जित इत्यर्थः ३४९ परं ज्योतिरिति । यथा च प्रलयकाले वा
 व्याघ्राः परं ज्योतिः सलक्षणं परमकारणं प्राप्य स्वैरूपेण निष्पन्ना अवस्थिताः संतो दुःखं संसारधर्मं कमपि न प्राशुयुरशरीरत्वात् तथा सर्वेषामात्मापीत्यर्थः ३४० आत्मस्वरूपज्योतिषः परमत्वं स्फुटिक
 रोति ज्योतिष इति । ज्योतिषः परमत्वं यदुक्तं तत्स्वप्रकाशतया बोध्यं यत्तदुत्तानि लौकिकानि ज्योतीष्यादित्यादीनि स्वतः परं भिन्नं ज्योतिर्ज्ञानरूपमपेक्षंते स्वयं ज्ञानस्वरूपिणो ब्रह्मणस्तु तत्स्वरूपभूतं ज्ञा
 नमेवं लौकिकज्योतिर्वैजानांतरं न अपेक्षते इत्यर्थः ३४१ परसापेक्षत्वे दोषमाह ज्ञानमिति । यदि ज्ञानं स्वसिद्धये ज्ञातारमपेक्षेत तदा स ज्ञाता प्राप्य तानेनैव ज्ञानवान् ज्ञानांतरेण वा आद्ये आत्माश्रयः
 द्वितीयेतस्यापि स्वसिद्धये प्रथमज्ञानापेक्षणेऽप्योपपन्नः स्वापेक्षणेत्वात्माश्रय उक्त एव अथ तृतीयकल्पने प्रथमापेक्षायां च कर्क द्वितीयापेक्षापामप्योपपन्नः स्वापेक्षणात्माश्रयः ततश्चतुर्थी
 विकल्पनेऽनवस्थादित्यर्थः ३४२

फलितमाह स्वप्नमिति ३४३ अनुपरमज्योतिषोपाप्राप्तिः स्वेनैवस्वरूपेणावस्थितिस्तथाचपौभरुक्तयंश्रुतोऽस्योदितिशंकापरिहरति संपत्तिरिति । महावाक्यार्थज्ञानसंपत्तिपदार्थः तस्यज्ञानस्यफलतुदैतराहित्यरूपंस्वरूपाभिनिष्पत्तिपदार्थः इतिनपुनरुक्तिरित्यर्थः ३४४ उत्तमपुरुषपदार्थमाह फलेति । तत्त्वंपदार्थोऽमुषलक्षितंयदैक्यलक्षणंस्वरूपंतदेवोत्तमपुरुषपदेनोच्यतेनान्यत्तस्यकार्यकारणाभ्यामुत्तमत्वात्सर्वोपाधिपुपरिपूर्णत्वाच्चेत्यर्थः ३४५ सतत्रपर्येतीत्यादिनाद्वादशकंडिकांतग्रंथेनजीवन्मुक्तस्यस्थितिप्रकारलक्षणंयतैतदतिदर्शयंस्तदर्थमाह उत्तमइतिपंचदशभिः । एषमहावाक्यार्थसाक्षात्कृतलक्षणेऽत्तमःपुरुषःप्रारब्धसमाप्तिपर्यन्तमेवमनेनप्रकारेणवसेत् एवंकथं श्रुतौतत्रपदोक्तेत्रब्रह्मरूपेलोकैनिर्विकल्पसमाधिस्थःसन्पर्यैतिविहरतिब्रह्मैवसर्वतःपश्यतीतियावत्त्युत्थानदशायांतुसमष्ट्यात्मदर्शोसंस्तत्रपदोक्तेषुसर्वलोकेषुपर्यैतिष्वोप्रोतिमहाराजवत्स्वतंत्रहतिद्वयोरर्थः ३४६ । ३४७ अभक्ष्याणीति । तथासर्वप्राणिरूपेणभक्ष्याभक्ष्याणिभुंजानःसंस्तथाबालव्यमहाजनैराहतःक्रीडन्संजिद्रादिप्रभुरूपेणवधूभिर्वाहनेःसखिभिःसंधिभिर्वांरममाणःसंजिमंपसिद्धमविद्याकालोपात्तदेहम् कीदृशम् मूडजनानांसमीपेविद्यमानंनविजानातिनस्मर

स्वयंज्योतिस्ततस्त्वेतत्परंज्योतिरितीर्यते ॥ आनंदात्मस्वरूपंयत्सर्वप्रियतमंसदा ३४३ संपत्तिरस्यविज्ञेयाहहंब्रह्मेतिवेदनम् ॥ स्वरूपेणाभिनिष्पत्तिरुक्ता तत्त्वंपदार्थयोः ॥ विज्ञानाद्देवराहित्यंफलंयत्स्वात्मबोधजम् ३४४ फलप्राप्तावभिन्नस्याद्यद्रूपंतत्त्वमर्थयोः ॥ उत्तमःपुरुषःसोयंविद्यतेनततःपरम् ३४५ उत्तमःपुरुषस्त्वेषयावदेहस्यधारणम् ॥ तावदेवंसेतत्रब्रह्मलोकेथवापुमान् ३४६ स्वेच्छयासर्वलोकेषुहुत्तमःपुरुषःसदा ॥ पर्येत्यव्याहताज्ञःसन्महाराजइवापरः ३४७ अभक्ष्याणिचभक्ष्याणिभक्षयन्दुःखवर्जितः ॥ क्रीडन्बालसमःसर्वैर्लाल्यमानोमहाजनैः ३४८ रममाणोवधूभिर्वादेवैद्रहवचापरः ॥ यानैर्वाविविधैरेषवयस्यैर्ज्ञातिभिश्चवा ३४९ विद्यमानमिमंदेहंनान्यजानातिकर्हिचित् ॥ यथाशयानःपुरुषःशयानंस्वात्मनोवपुः ३५० यथाशयानेपुरुषेप्राणेनैवाभिरक्षयते ॥ शयानस्यात्रदेहोयंतद्वन्मुक्तस्यतेनहि ३५१ रथोयथाशयानेपिसारथ्योशिक्षितैर्हयैः ॥ नीयतेपूर्ववत्तद्वदेहःप्राणेस्तथास्यहि ३५२ मंत्रिणारक्षयतेराज्यंशयाने नृपतौयथा ॥ मुक्तस्यचतथादेहःप्राणेनैवाभिरक्षयते ३५३ प्राणोयथात्रदेहस्यरक्षाहेतुःप्रकीर्तितः ॥ भोगहेतुस्तथैवेतदुक्तंबाह्यातरेन्द्रियम् ३५४ सुकादर्शेन्द्रियैर्बालोऽहंनपियथाबहून् ॥ विषयान्नस्मरेतद्वत्प्रमत्तोवात्रकश्चन ३५५ मुक्तस्तद्वदिमान्सर्वानधिगच्छन्नहिसर्वथा ॥ मनसानैवजानातिस्वात्मनोन्यं कथंचन ३५६

तिसुप्तपुरुषःस्वशरीरमिवेतित्रयाणामर्थः अत्रविदुषःसर्वज्ञत्वेऽप्यविद्यकव्यवहारविस्मृतौदृष्टांतौभाष्यकारैरुक्तःयथाकश्चिदुन्मादादिमविपरीतंव्यवहरत्पश्चात्त्रिवृत्तोन्मादउन्मादकालिकंवृत्तंविस्मरन्नपिनमंदवीरित्याख्यायतेतथाजीवन्मुक्तोपीति ३४८ । ३४९ । ३५० तर्हिकथंतस्यदेहस्थितिरित्याशंकांश्रोतदृष्टांतेनपरिहरति यथेति । यथासुप्तस्वदेहयोगक्षेमधितारादित्येपितस्य देहःप्राणेनरक्षयतेतथातेनप्राणेनमुक्तदेहोपि ३५१ रथइति । तथाचश्रुतौपयोऽप्यपदोक्तैर्हयैःसारथ्योसुपेरिधीनीयतेतथास्यमुक्तस्यदेहःप्राणैः ३५२ अथवाप्रयोऽप्यपदेनप्रकर्षेणराज्यव्यवहारयोऽप्यइतिन्युत्पत्त्याराजमंत्रिप्राहइतिवर्णयन्नाह मंत्रिणेति । रक्षयतेषाल्यते ३५३ यथाचदेहस्याधिकारित्वेनप्राणोक्तस्तथाभोगाधिकारित्वेनैन्द्रियाण्युक्ताःपथयत्रैतदित्यादिश्रुतिग्रंथेनित्याह प्राण इति । बाह्यप्राणादि आंतरमनः ३५४ विदुषोभोगकालवतरेभ्योविशेषंभाष्योक्तमेवाह एकादशेन्द्रियैरिति । यथाबालःप्रमत्तोवाहन्द्रियैर्विषयान्गृह्णन्नपिपश्चात्तस्मरतीति ३५५ मुक्तइति । तथाजीवन्मुक्तोपिदेवचक्षुरूपेणवर्णितेनमनसासार्जान्वितपमानधिगच्छन्नस्वात्मनोभिन्नपदार्थजातंनैवविजानातिअनुसंधेयइत्यर्थः ३५६

तेनामयुक्तानामपि विषयाणां प्रवृत्तावुपपत्तिमाह आसक्तिरिति । अयमुक्त आसक्तिश्च न्योऽस्य लोकादिप्रवर्तमानां भोगान् मनःप्रभृतिभिरिदं पृच्छति कीदृशैरिदं विषयैः तैरादित्यादिभिर्देवैः प्रयुक्तैः प्रसिद्धैः तत्र हेतुभूतविशेषणम् तत्तदाश्रितैरिति तांस्तान् चक्षुरादिप्रवर्तनरूपानधिकारान्धारयद्विरितितदर्थः अतएव सर्वदुःखविवर्जित इति ३५७ तस्य विदुषो ब्रह्मभावं स्फुटयन् सर्वदेवोपास्यतारूपं ब्रह्म धर्मं तत्राह उत्तम इति । यो यमुत्तमपुरुषरूपो विद्वानुत्तम एनं सर्वात्मभूतं सर्वदेवाः शमादिसंपन्नलक्षणास्तैस्तेः सविशेषरूपैरुपासते यावदात्मत्वेन न साक्षात्कुर्वतीति ३५८ ततश्च सर्वलोकां कामेषु स्वातंत्र्यं देवानामुपलभ्यते इत्याह उपासत इति ३५९ तथा चेदानीमुपासकानां तत्फलं युक्तमित्याह विज्ञायैवेति । एतद्विज्ञानेनैव सर्वसत्फललाभ इत्यर्थः ३६० त्रयोदशकं ङिकार्या मंत्ररूपायामुक्तं दहरोपासकस्य पापनिवृत्तिरूपं फलं नैव मुत्येन निर्विशेषब्रह्मविदोपि सिद्धं दर्शयति आत्मायमिति । अयं विश्वाधिष्ठानतपोक्त आत्मा तत्पदार्थो दूरवगाह्यतया श्रुतोऽयमपदोक्तः स एव सर्वेषां हृदयाकाशरूपस्त्वंपदार्थः सन्संघातसंकीर्णत्वात् शबल इत्युक्तस्तपोरैक्यं यः साक्षात्कुरुते स सर्वः पापैर्न लिप्यते इत्यर्थः ३६१ तत्र हेतुतया समाहितत्वेन पापासंभवमाह आत्मेति । यस्य परमा

आसक्तिश्च न्योऽस्य भोगान् पृच्छति सर्वदा ॥ मन आद्यैः प्रयुक्तैस्तैर्देवैस्तत्तदाश्रितैः ॥ ब्रह्मलोकादिलोकेषु सर्वदुःखविवर्जितः ३५७ उत्तमः पुरुषो यो यं विद्व
द्रूपः प्रकीर्तितः ॥ एनमात्मतयानित्यं सर्वदेवा उपासते ॥ उपासनैर्हि विविधैर्यावज्जानंति नात्माना ३५८ उपासते यतश्चैनमात्मानं देवमंजसा ॥ सर्वलोकास्त
तः कामाः स्वाधीना हि दिवौकसाम् ३५९ विज्ञायैवैनमात्मानं सर्वदा स्वात्मरूपतः ॥ सर्वान् लोकांस्तथा कामान्सर्वान् प्राप्नोत्यसंशयम् ३६० आत्मा यं सर्वभूता
नां हृदयाकाशसंश्रयः ॥ आनंदरूपमेतं योजानीति स्वात्मरूपतः ॥ न स पापेन केनापि लिप्यते महतापि च ३६१ आत्मा यस्य हि सत्यो यं बुद्धिसाक्षी प्रतीयते ॥ ना
सौ पापानि कुरुते पुमान् द्वैतदर्शनः ३६२ आत्मानं यः प्रियं वेद सर्वदा सुखरूपिणम् ॥ पापानि कुरुते कस्माद्विवेकी स हि धीधनः ३६३ जायते प्रियते चैकः फलं चै
कः शुभाशुभम् ॥ भुंक्ते चैतद्विज्ञानं सकिंमर्थं पापमाचरेत् ३६४ सर्वभूतात्मभूतस्य सम्यग्भूतानि पश्यतः ॥ मार्गे देवाश्च रुह्यंति ह्यपदस्य पदैषिणः ३६५

र्थभूतः साक्ष्येवमात्मानं विश्वादिरूप इति निरावरणं प्रतीयते भातिसर्पापंकथं कुर्षीत्तत्प्रसिद्धितो द्वैतदर्शनस्यैवाभावादित्यर्थः ३६२ व्युत्थानदशायामपि विषयरागाभावात्तत्र प्रवृत्तिरित्याह आ
त्मानमिति । यथात्मानमेव वस्तुतः प्रियं वेद न विषयजातं संधीधनो विद्वान् केन हेतुना पापं कुर्वीतेत्यर्थः ३६३ अत्र कैमुत्पमाह जायत इति । एकोऽप्यर्थ इत्यमरः तथा च जननमरणादिविका
रभाग्य एव नाहं तथा शुभाशुभकर्मफलभोक्ताप्यप्येव नाहं साक्षिमात्रात्मकत्वात् एतद्यो विज्ञानात्संभोक्तत्वाभावेन सत्कर्मणामपि यदनाधिकारभाक् तदापापेन तथेति किमुवाच्यमित्यर्थः ३६४
ननु व्यवहारोऽस्ति तस्यापि विदुषः कथमीदृशो महिमेत्याशंक्यविदुषः पंथादुल्लेख्य इत्यावेदयंतं भारतश्चोक्तं पठति सर्वेति । सर्वेषां भूतानामात्मभूतस्य परमं भावं गतस्य तानि सम्पगमिन्नत्वेन पश्यतो म
हावाक्यार्थविदः पथिनिष्ठारूपे मुक्षंति लोकाः यतोऽप्यस्य प्रवृत्तादुपासनिर्हन् विषयस्य सत्तया तस्य ये पदं मयं तत्तत्पदं प्राप्नुमिच्छंति ते देवाः पृथग्विधा इति वाचस्पत्युक्तं योजनालभ्योर्थः ३६५

फलितमाह तत इति । यतोपानिशासर्वभूतानामित्यादिगीतोक्तविषयादुल्लेख्यगतिस्ततः स्फुटमन्यत् ३६६ तस्यविदेहमुक्तोक्तः संशय इत्याह एवमिति ३६७ चतुर्दशकंडिकागतस्य ब्रह्मेत्यतवा
 क्यस्यार्थदर्शयन् प्रजातीदसंवादमुपसंहरति एवमिति द्वाभ्यां । स्पष्टम् ३६८ सर्वेषामिति । कीदृशीभूमानम् हृदयाकाशरूपनामरूपात्मकप्रपञ्चस्य विधायकं सत्तादिप्रदानेन निर्वाहकम् य
 तेनामरूपे अंतरा विना इति श्रुत्यर्थो दर्शित उत्तराद्वेन चतुर्थपादस्य तृतीयपादविवरणात्मकत्वात् ३६९ अंत्यकंडिकार्थमाह एक इति । अथ मुक्तिविद्यासंबन्धी संप्रदायो गुरुशिष्यपरंपरारूप ईद
 मारभ्य एकः प्रवृत्तः द्वितीयस्तु स्वयं भृशज्ञाकामनोः प्रवृत्तः यतः प्रजापतिना यथेन्द्रायेयं विद्योपदिष्टा तथा मनवैपोत्यर्थः स च मनुर्भूमिलोकै आदिगुरुः प्रजाभ्यः साधिकाराभ्य उक्तवानिति ३७० अ
 शुद्धान्तःकरणेभ्यस्तु सकर्मवैपोपदिष्टवानित्याह त्रैवर्णिकानिति । ब्रह्मविद्यया वर्जितान् अधिकाराभावात् तत्प्रतीदमाह त्रैवर्णिका भवतश्चतुर्णां माश्रमाणां मध्ये इष्टमाश्रमं कृत्वा यागादीनिकर्मा

ततोयं लभ्यते नैव पापी पुण्योऽथ वेति च ॥ पापगंधेन रहितो ब्रह्मविष्णुरुषोत्तमः ३६६ एवं यो भाग्ययोगेन पश्येत्पुरुषरूपिणम् ॥ आनंदात्मानमद्वैतमुच्यते स न सं
 शयः ३६७ एवं प्रजापतिः प्राह पूर्वशकाय सर्ववित् ॥ अवस्थात्रयनिर्मुक्तं भूमानं स्वात्मरूपतः ३६८ सर्वेषां हृदयाकाशनामरूपविधायकम् ॥ नामरूपात्परं
 नित्यं नामरूपविवर्जितम् ३६९ एकोऽयं संप्रदायो भूदिद्रादन्यः स्वयं भुवः ॥ यथेन्द्रा योक्तवान् ब्रह्मामनवे च तथैव सः ॥ मनुः प्रजाभ्यः सर्वाभ्यो भूमौ स प्रथमो गुरुः ३७०
 त्रैवर्णिकानि दं प्राह ब्रह्मविद्याविवर्जितान् ॥ आत्मज्ञानं न भवतां यावदत्र प्रजायते ३७१ चतुर्णां प्रविधायैवंतावदिष्टं निजाश्रमम् ॥ तावत्कर्माणि कुर्वतु स्वानि स्वानि
 समाहिताः ३७२ वैराग्ये सति कर्तव्यो ब्रह्मज्ञानस्य हेतुकः ॥ संन्यासः परहंसाख्यानां न्यथा कर्हिचित्काचित् ३७३ इन्द्रः प्रजापतेः प्राप्य ब्रह्मविद्यां सुदुर्लभाम् ॥
 देवेभ्यस्तूतवान् सर्वा ब्रह्मविद्याप्रसादतः ३७४ साक्षात्कृतवांस्तद्वदग्निर्वायुश्च सत्तमौ ॥ देवानां सात्त्विकत्वेन पक्षपातो महानिह ॥ ब्रह्मणो विद्यते यस्माद्दृष्टं ब्रह्मा
 त्रैः क्वचित् ३७५ इति ते सर्वमाख्यातं यत्पृष्ठं भवता त्विह ॥ अवस्थात्रयनिर्मुक्तं किमन्यच्छेत्तुमिच्छसि ३७६ इति श्रीपरमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदपूज्यपा
 दशिष्येण श्रीशंकरानंदभगवता विरचिते उपनिषद्भूतने आत्मपुराणे च्छांदोग्यसारां प्रकाशे प्रजापतीन्द्रविरोचनाख्यायिकानामचतुर्दशोऽध्यायः समाप्तः ॥ १४ ॥

निकुर्वतु सत्यां वैराग्यलक्षणायां शुद्धी संन्यासमपि नाप्यर्थेति त्रयाणामर्थः ३७१ । ३७२ । ३७३ उत्तराकांक्षामुत्थापयन्निद्राशिष्यानाह ईद इति । चतुर्थपाद उत्तरान्वयी स्पष्टम् ३७४
 साक्षादिति । स ईद उमा रूपाया ब्रह्मविद्याया अनुग्रहाच्च त्रिपात्युपदिष्टं ब्रह्मविद्देशे लीलाविग्रहमापन्नं साक्षात्कृतवानपीति तथा अग्निर्वायुश्च तत्साक्षात्कृतवती देवान् प्रतिप्रादुर्भविहेतुतया परमेश्वर
 स्य देवपक्षपातमाह देवानामिति । स्पष्टम् ३७५ उपसंहरति इति ते इति ३७६ ॥ चतुर्दशोऽंशं समनूयत्कारुण्यं समैदधत् ॥ काभीतिः श्रमस्तस्य मन्मतेरुपबुद्धे ॥ १ ॥ इति श्रीदत्तकुल
 तिलककृष्णचंद्रात्मजदिलारामसूरितनूजरायकृष्णस्य श्रीविश्वेश्वराश्रमपूज्यपादानुद्वीतस्य कृतायात्मपुराणे च्छांदोग्यसारां प्रकाशे प्रजापतीन्द्रविरोचनाख्यायिकानामचतुर्दशोऽध्यायः समाप्तः ॥ १४ ॥

तिलककृष्णर्षेदात्मजदिलारामधुरितनुजरायकृष्णस्वश्रीविशेषराश्रमपूज्यपादानुगृहीतस्वकृतावात्मपुराणीकायांसप्तसकाद्यायां चतुर्दशीपायः समाप्तः ॥ १० ॥ ॥ ॥ ॥

॥ इत्यात्मपुराणे चतुर्दशोऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे पंचदशाध्यायप्रारंभः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ देवः पंचदशेधेयः स्वाभिमानासमाधरः ॥ शुक्रपंचदशीनाथकलासंकलितालिकः ॥ १ ॥ अस्वार्थः क्षिप्तमृद्वि क्षितिकाग्रनिरुद्धसंज्ञाः पातंजलप्रसिद्धाः पंचदशा
 अवस्थायस्यतादृशोचितेदेवोदाशरथिर्वैद्योधारणीयः कीदृशः स्वस्यसंमुखैवर्त्तमानो योमानोमवो जामदग्न्यादिनिष्ठस्तत्राक्षमावान् असहिष्णुः शुक्रपंचदशी पूर्णिमातस्यानाथश्चंद्रस्तद्रूपया
 कलया अशेनसंकलिताविशिष्टा आलिनामाक्षरपंक्तिः श्रीरामचंद्रेत्याकारायस्यसतथा 'कलास्यान्मूलरेवृद्धो शिल्पादावंशमात्रकं' इति विश्वः । श्रीकृष्णविग्रहपक्षे पथमपादः समः स्वेषां भक्तानां गो
 पिकांजुनादीनां योभिमानः स्वात्मनिसर्वाधिकत्वमतिस्तत्परिहरणपरः शुक्रपंचदश्यां शारद्यानाथकलयावशीकरणमंत्रेण वंशगीतेन संकलिताः समुदितो कृता आलयः सरूपो येन सतथेत्यर्थः । शंभु
 पक्षेपि पथमपादस्तथा स्वपदेन तुरावणो ग्राह्यः पूर्णिमानाथस्य चंद्रस्य कलया संकलितं राजितमलिकं मस्तकं यस्य सतथेत्येति विशेषः । प्रमेयपक्षे पंचदशपदमावर्त्तनीयं तथाच पंचविधा दशा अव
 स्थायस्य करणजातस्य केनेपितेत्यादि पथममंत्रोपात्तनामकस्य मनः प्राणवाक्चक्षुः श्रोत्ररूपस्य तत्पंचदशं तत्र नियंतृत्वेन स्थितः स्वस्याभिमुखं प्रवृत्ते पुमाने प्वक्षमावान् अविषयस्वभाव इति यावत् अ
 थवा स्वेषामिंद्रवाय्वादीनां योभिमानः परमेश्वरो प्रकृतिविस्मृतिरूपस्तत्र ब्रह्ममाणविधया क्षमारहित एतादृशो देवः पंचदशो अत्राध्याये वर्णितो धेयः अवधारणीयः यस्य लीलाविग्रहश्चंद्रभूषित इत्यर्थः १

श्रीगणेशायनमः ॥ देवानां ब्रह्मविद्यायाः प्रसादाद्ब्रह्मबोधनम् ॥ श्रुत्वा शिष्योत्रतत्प्रष्टुं पुनराह गुरुं त्विदम् १ भगवन्नैतरे योक्तः प्रजानां मुनिभिः सदा ॥ संवादो वाम
 देवस्य तथानुभवकीर्तनम् ॥ ज्ञानवैराग्यसंयुक्तं तेषामप्यधिकारिणाम् २ तथा कौषीतकिप्रोक्तं यत्र चेन्द्रप्रतर्दनौ ॥ अजातशत्रुगार्ग्यौ च गुरुशिष्यौ व्यवस्थितौ ३
 आदित्यस्यात्मविज्ञानं यत्र वंशः समीरितः ॥ त्रिपर्वाभेदतस्तद्वद्वहनभेदान् महाशयान् ४ अश्विभ्यामपि यत्रायं संवादो मंत्रवेदिनः ॥ दध्यङ्गुलार्थवर्णो यत्र गुरुः शि
 ष्यौ च ताबुभौ ॥ तत्कृते व्यसनं तद्वदिन्द्रस्यासिन्मुनेरपि ५ जिगाय यत्र सकलान्विप्रान् वाजसनेयकः ॥ शाकल्याय ददौ शापं सद्यः प्राणविमोचकम् ॥ जनकाय च
 मैत्रेय्यै यत्र ज्ञानमदाद्विसः ६ यत्तश्चेताश्चतरः प्राह यतिभ्यो हेतुसंश्रयम् ॥ द्विजेभ्यश्च कठो यत्तु यमो यत्र गुरुः स्मृतः ॥ नचिकेताश्च शिष्यो पि बालः सर्वगुणान्वितः ७
 तित्तिरेरपि यत्र ज्ञानं कोशपंचकतत्परम् ॥ वरुणश्च भृगुर्यत्र गुरुशिष्यौ तपोधनौ ८ गंधर्वो यत्र वेनाख्यो ब्रूते स्वानुभवमंत्रणाम् ॥ साधनेषु च यत्रायं संन्यासः परमः स्मृ
 तः ९ यत्प्रसंगेन जावालमुख्यानामत्र कीर्तनम् ॥ संवर्तकाद्याय त्रैते पूर्वैः संन्यासिनः स्मृताः १०

अथ मेधाविनः प्रश्नं दर्शयति । देवानामिति चतुर्दशभिः स्पष्टम् १ तत्र प्रथमाध्यायार्थमनुवदति भगवन्निति । मुनिभिः सनकाद्यैस्तेषां वामदेवसतीर्थानां ज्ञानवैराग्ये उक्ते इत्यर्थः २ द्विती
 यतृतीयवृत्तमाह तथेति । स्पष्टम् ३ चतुर्थवृत्तमाह आदित्यस्येति द्वाभ्यां । आदित्येन याज्ञवल्क्यापोक्तं ज्ञानं कीर्तितं यत्राभेदेन त्रिपर्वावंशः कीर्तितः कीदृशः महाशयान् महात्मनो मुनीन् प
 र्वभूतान् वान्तरभेदतया बह्वारयन्नित्यर्थः ४ अश्विभ्यामिति । यत्र यस्यात्मज्ञानस्य स्फुटत्वार्थं यत्र संवादे तौ अश्विनौ तत्कृते अश्विहिताय व्यसनं दुःखम् ५ पंचमादित्रयार्थमाह जिगायेति । यत्र पं
 चमे यत्र पृष्ठे जनकाय सप्तमे तु मैत्रेय्यै इति विवेकः ६ अष्टमादिद्वयवृत्तं कथयति यदिति । हेतुसंश्रयं कारणविषयकं यज्ज्ञानं यतिभ्यो द्विजेभ्यः श्वेताश्चतरः प्राह यत्र कठोक्तज्ञाने यमनचिकेतसो गुरुशिष्यौ ७
 दशमवृत्तमाह तित्तिरेरिति द्वाभ्यां । कोशपंचकं तनोति सत्तादिदानेन विस्तारयतीति कोशपंचकतत्पुच्छभूतं ब्रह्मतदेव परमोचरीभूतं यस्य तादृशं तित्तिरीमुनेर्ज्ञानमुक्तं यत्र ज्ञाने ८ । ९ एकादशवृत्तमाह
 यत्प्रसंगेनेति द्वाभ्यां । यस्य संन्यासस्य प्रसंगेन जावालदिसंबन्धिनि अत्र ज्ञाने कीर्तनं कृतं यत्र ज्ञाने परिनिष्ठिताः संवर्तकादयः कथिताः यत्र यदर्थवैराग्यादयः संन्यासस्वरूपांताः कीर्तिता इति द्वयोरर्थः १०

११ द्वादशादिव्यवृत्तमाह आरुणेति । आरुणेर्ब्रह्मपुत्रस्य सनत्कुमारस्य ब्रह्मणश्च ज्ञानं श्वेतकेतुना रवेदं प्रत्युपदिष्टं विस्तरणसमासेन च यत्कीर्तितं तत्सर्वरूपं ब्रह्मज्ञानमतीतग्रंथे प्रोक्तमित्यर्थः १२ प्रश्रवीजप्रनुभापते तत्रेति । तत्र पूर्वाध्याये अंते इदमुक्तं इदं किं अत्र देवानां मध्ये इन्द्राग्निवायूनां ब्रह्मविद्याया अनुग्रहाद्ब्रह्मणो ज्ञानं विशेषतो जातमितितत्रावश्यं भाव्याश्च यैश्चोतुमिच्छामीति द्वयो रर्थः १३ । १४ एवं प्रष्टो गुरुः सामवेदीयत्वेनोपस्थितां केनोपनिषुक्तां कथां वक्तुमुपचक्रमे इत्याह एवमिति १५ अत्र यद्यपि भाष्यकारैर्गुरुशिष्ययोः सामान्यत एवोपन्यासः कृतस्तथापि च्छांदोग्याद्ये प्रजापतिगृहीतविद्याया विरोचनेनासुरान्प्रतिनिरूपणोक्तौ सत्यां कथामिद्रेणाऽपि सदेवान्प्रत्युक्तेत्याकांक्षाया वैदिकवृत्तेनैव पूरणीयत्वाद्देवान्शिष्यत्वेनैदं गुरुत्वेन च ग्रंथकृदुपन्यस्यति इन्द्रादिति । इन्द्रद्वारा प्रजापतेर्लब्धविद्यादेवा शुद्धयि इन्द्रसमीपे मीमांसां मननं च किरि कृतवन्त इत्यर्थः १६ तत्र शिष्यप्रश्नरूपस्य प्रथममंत्रस्यार्थमाह इन्द्रियाणीति पंचभिः । वागाद्युपलक्षिता निदर्शयिष्यामि न सातदुपलक्षितप्राणेन च साहेतानिकः प्रोच्यति । न जीवास्तत्प्रेरकास्तेषां स्वातंत्र्याभावादित्यर्थः १७ अस्वतंत्रतामेव स्फुटयति व्यापारमिति । यतोऽमुना इन्द्रियविशेषेण

वैराग्यं यत्र कालश्च यमादिस्तत्र कारणम् ॥ यत्राधिकारिणः प्रोक्ता विरक्ताः सर्व एव हि ॥ वेषाचारसंयुक्तो यत्र न्यासश्च कीर्तितः ११ आरुणेश्च तथा ब्रह्मपुत्रस्य ब्रह्मणोपि च ॥ ज्ञानं विस्तरशो यत्र समासेनापि कीर्तितम् ॥ तत्सर्वं भवता प्रोक्तं ब्रह्मज्ञानमनेकधा १२ तत्रातिभवंता प्रोक्तं ब्रह्मविद्याप्रसंगतः ॥ इन्द्रादेर्ब्रह्मविज्ञानं जातमत्र विशेषतः १३ तदहं श्रोतुमिच्छामि नूनमाश्चर्यमत्र भोः ॥ किंचिदस्ति यतस्तेषां विशेषो भवते रितः १४ एवमुक्तो गुरुः प्राह केनेषितसमीरिताम् ॥ स्वशिष्याय कथामेतां ब्रह्मविज्ञानकारिणीम् १५ इन्द्रादवाप्तविद्यास्ते देवाः सर्वे महौजसः ॥ मीमांसां च किरि त्वेतामिदं प्राप्य सभागतम् १६ इन्द्रियाणि दशैतानि मनसा सह कोत्र भोः ॥ मंप्रेषयति सर्वेषामस्वतंत्राय तोजनाः १७ व्यापारमिन्द्रियोत्थानं न करिष्येऽमुनेत्ययम् ॥ संकल्प्यापिकरोत्येव भूता विष्टवातुरः ॥ ततः सर्वः पराधीनो जंतुरत्रेति निश्चितम् १८ इन्द्रियाणि स्वतोनैव मुक्तस्येव हे कुर्वते ॥ व्यापरात्रियतं यस्मादभिसंधाय कश्चन ॥ प्रवर्तते तथा कश्चिन्न विवृत्तिमपि गच्छति १९ चेतनस्तत एवायं प्रेरकस्तेषु कश्चन ॥ न तेषामिह चैतन्यं नानात्मत्वप्रसंगतः ॥ अतः कर्मापि नैव स्यात् व्यापारेष्विह कारणम् २० यतः प्रवर्तते सर्वो विज्ञायैव ततः परः ॥ चेतनः कोत्र तेषां स्यादिन्द्रियाणां प्रवर्तकः २१

इन्द्रियाणां व्यापारं न करिष्ये इत्याकारं संकल्पं कृत्वा प्ययं जनस्तं व्यापारं करोति ततः पारतंत्र्यं निश्चीयते इत्यर्थः १८ अत्रेन्द्रियस्वातंत्र्यमाशंक्य निरस्पन्नपितपदसूचितं चेतनपारवश्यमिन्द्रियाणामाह इन्द्रियाणीति । यथा जीवमुक्तस्येन्द्रियाणि सुप्तसारथिरथाश्वन्यायेन व्यापारास्त्वतः कुर्वतीति नियतं नियमशालिनं भवति यस्मात्कश्चिद्ब्रह्मलोजनोऽभिसंधायाऽऽलोच्यैव प्रवर्तमानो निवर्तमानश्च दृश्यते इत्यर्थः । अयं भावः प्रायशो दर्शनादभिसंधानाख्य चेतनव्यापारपूर्विकैव सर्वत्र प्रवृत्तिर्विज्ञायते । तच्च मुक्तैर्द्रियव्यापारेष्वभिचारः तत्रापि चक्रभ्रमिन्यायेन व्यवहितचेतनव्यापारानुमानादिति १९ चेतन इति । ततोऽस्वातंत्र्यासेन विविधेषु प्रेरणकर्त्ता कश्चित्तनोऽभ्युपेयः । न चेंद्रियाण्येव चेतनानीति वाच्यं नानात्मताप्रसंगेन मतभेदे देहभंगापादकेन पूर्ववृत्तित्वादित्यर्थः यथा च जडत्वेनैन्द्रियाणां स्वातंत्र्यं तदधिकर्मणोपि बोध्यमित्याह अत इति । अतो जडत्वात् कर्मादृष्टम् २० यत इति । यत आलोचनपूर्विकैव प्रवृत्तिर्दृश्यते तत इन्द्रियसंघातात् परचेतनः प्रेरकः कश्चित्

ईदृशमात्मरूपं चायैभ्यो वयं श्रुतवन्त इत्याह श्रुतेति । स्पष्टम् ३३ प्रत्यक्तेनात्मोपदेयप्रकारपूर्वाचारैस्तुष्टितयद्वाचेत्यादिमंत्रपंचकदशितं निरूपयति वागाद्यैरितिभिः । सर्वैर्वागादिभिरिन्द्रियैर्मनसा च यन्न विषयीक्रियते तथा सर्वदेवायस्य विभूतयस्तेन प्राणेनापि न विषयीक्रियते इत्यर्थः ३४ य इन्द्रियाणीति । यश्च सर्वेन्द्रियाणां मनः प्राणयोश्च तद्व्यापाराणां च साक्षी तेषां स निधिमात्रेण तत्तद्व्यापारेषु प्रवर्तयिता चेत्यर्थः ३५ तदेवेति । तत्प्रत्यगवस्त्वेव ब्रह्म बोध्यं हेदिवौकसः यत्तु पराग्रूणेणोपास्यते तदात्मत्वेन न बोध्यमिति प्रथमखंडार्थः ३६ अथ द्वितीयखंडे मनोविधया आत्मतत्त्वमुपदिश्यते इति दर्शयंस्ते इत्यंतवाक्यार्थमाह । यन्मन्यते इति द्वाभ्यां । इन्द्राह देवगणोपदिति मन्यते स्वीकरोति । इति किं आत्मतत्त्वं मुज्ञेयं सुखेन ज्ञातुं शक्यं भवति । अहरहरास्यमानत्वादिति भावः तत्तथानेवमंतव्यं यतस्तद्भवत्परिचितमात्मरूपं दहराकाशादिनामकं सर्वैर्देवरूपास्पंद्येषमेव भवति न ज्ञेयं अहो इत्याश्रये हे देवाः ज्ञेयं यदात्मरूपं तत्त्वमहं प्रभृति शब्दैर्वर्जितं भवत्यतस्तद्वाभाय सकला देवा विचारयं त्विति द्वयोरर्थः एतेन देवेषु मध्ये वर्तमानोऽपि त्वयं दहरपर्यंतं ब्रह्मरूपं मत्वा सुवेदेति मन्यसे तदयुक्तं यतो ज्ञेयं रूपं ज्ञातुं कामस्य परित्यजत दशक्तो विचार एव तव युक्तः ति श्रुतिर्वाजना सूचिता भाष्यविरोधस्तु प्रमेया विरोधात्परिहार्यः ३७ । ३८ तत्र हेतुं मुज्ञेयमित्यवधारणस्य प्रमेयाननुसारित्वं दर्शयन् वेदेत्यंतवाक्यावेदितं ब्रह्मणः स्वभावचतु

श्रुतवन्तो वयं ह्येवं गुरुभ्यः स्वेभ्य ईदृशम् ॥ यैरयं कथितः स्वात्मा ह्यस्मभ्यं शास्त्रवेदिभिः ३३ वागाद्यैर्ज्ञायते यत्तु न कदाचित्सुरोत्तमाः ॥ ज्ञानकर्मेन्द्रियैः सर्वैर्मनसा सहितैरपि ॥ प्राणेनापि क्रियाशक्त्या सर्वदेवैक रूपिणा ३४ य इन्द्रियाणि सर्वाणि मनः प्राणौ च वेत्त्यपि ॥ व्यापारैर्निखिलैः सार्द्धं तेषां तद्व्यापृतिक्षमः ३५ तदेव ब्रह्म जानीथ यूयं सर्वेदिवौकसः ॥ उपासते भवन्तो यन्न तदात्मा कदाचन ३६ यन्मन्यते देवगणः सुज्ञेयमिति नैव तत् ॥ आत्मतत्त्वमुपास्यं तद्दहराकाशसंज्ञितम् ३७ देवैः सर्वैरहो देवास्त्वमहं शब्दवर्जितम् ॥ विचारयंतु सकला आत्मानं बुद्धिसाक्षिणम् ३८ आत्मरूपं यतस्त्वेवं प्रवदंति विपाश्चितः ॥ अज्ञेयं वापि विज्ञेयं मुज्ञेयं दुष्प्रबोधनम् ३९ अविज्ञातः स देवात्मा सर्वैरपिशरीरिभिः ॥ सत्यज्ञानादिरूपेण विज्ञातश्चात्मरूपतः ४० सुज्ञेयो गुरुवाक्येन भवेत्सुविदितो हि सः ॥ दुर्विज्ञेयश्च तर्काद्यैस्ततो न विदितो हि सः ४१ आनंदात्मानमप्येनं स्वयं ज्योतिः स्वरूपिणम् ॥ सत्यादिलक्षणं नित्यं सर्वप्राणिहृदंबुजे ॥ वर्तमानं सुषुप्तौ च प्राप्य सर्वैश्च जंतुभिः ४२

एवमाह आत्मेति ' यतो विपश्चितो मन्ये विदितं ' इत्यादि श्रुत्यर्थं विद एव वक्ष्यमाणविधया आत्मनोरूपमज्ञेयत्वादिभावचतुष्टयशीलं वदंतीत्यर्थः तत्रेत्थं श्रुत्यर्थविभागः सुवेदेत्येव न मन्य इत्यनेन अत्यंतविषयत्वयत्नपूर्वकवेद्यत्वयोर्निषेधाद्विज्ञेयत्वमुज्ञेयत्वयोर्लोभो नोस्माकंसंप्रदायसिद्धं बोधप्रकारंचतुर्थपादोक्तं यो वेत्ति स एव वेदेत्यनेन तर्कागम्यत्वरूपदुष्प्रबोधनत्वस्य मुद्दरज्ञेयत्वस्य चलाभ इति ३९ अज्ञेयत्वादिपुहेतुनाह अविज्ञात इति द्वाभ्यां । यतः सर्वैर्देहाभिमानिभिः सत्यज्ञानानंदादिरूपेणाविज्ञातस्ततो ज्ञातुमशक्यत्वादेतद्रूपमविज्ञेयमित्युक्तं तथा हि मित्यात्मरूपेण विज्ञातत्वाच्च विज्ञेयमिति । यतश्च गुरुवाक्येन विदितो भवति ततः मुज्ञेय इति । यतश्च तर्कमयैः शास्त्रैर्विदितो न भवति ततो दुर्विज्ञेय इत्युच्यते इति द्वयोरर्थः ४० । ४१ तत्राविज्ञातत्वं विशदयति । आनंदात्मानमितिभिः सत्यादिलक्षणमानंदरूपमात्मानं इदं विद्यमानं पितृभ्योऽपि सर्वैर्लक्ष्यमानं पितृभ्यः प्राप्य शो न वेत्ति देवमायया विज्ञेयावरणाभ्यां मोहितत्वात् अर्थाः यः मां निधिभिश्च मत्सु तत आत्मनो

आ. पु.

॥ ३ ॥

अस्या आर्यक्रमेणार्थवर्द्धिर्दर्शयस्तत्र हेवावबोधकं द्वितीयपादं व्याचष्टे भंतुरिति द्वाभ्यां । यस्य पुंसः सिद्धांतं ब्रह्ममेतदभवेत् मतत्वं त्रिपुटं च वगाहिज्ञानं गौचरत्वं तदेवाभिनवति भंतुर्मानैर्मयमिति तस्य पुंस एतद्ब्रह्म मतं विज्ञातं न भवति यस्मादेव पुमान् ब्रह्म स्वभावविपरीतं भेदं पश्यतीत्यर्थः ५६ भेदस्य प्रमेयविरोधमेव स्फुटयति नहीति । अद्वैतस्वभावे ब्रह्मणि भंतुर्मेयमानादिरूपा त्रिपुटी भेदव्याप्तानवर्त्तते तत्र भेदाभावादित्यर्थः ५७ प्रथमपादार्थमाह एवमिति । यस्तु निद्वैतं त्रिपुटी लक्षणद्वैतरूपं तत्त्वहीनमात्मानं गुरुमुखात् ज्ञात्वा मया ब्रह्म मतमिति मन्यते सिद्धांतं पतितस्य विदुषो ब्रह्म मतं विज्ञातमेव यथावदवबोधादित्यर्थः ५८ ननु ब्रह्म विज्ञानस्याप्रमात्वे भेदावगाहित्वं प्रमात्वेन दनवगाहित्वं च लिङ्गं यत्स्वयमुपन्यस्तं तदसिद्धमित्याशंकां वारयति उभयत्रेति । उभयत्र प्रमात्वा प्रमात्वयोरो हेतुर्द्विविधोऽस्माभिरुक्तः स सनातनः श्रुत्वा बोधोत्तरार्द्धरूपया प्रोक्तत्वादित्यर्थः । तत्राप्रमात्वे हेतुर्द्वितीयपादोक्तवर्णयति विविधमिति । येषां निरोमायामोहितत्वात् प्रमात्रादिरूपभेदेन विविधं सदैवं ब्रह्मेति जानंति तेषां विविधज्ञानवतां बोधे अविज्ञातमनविभूतमेव प्रसिद्धं ब्रह्म स्वभावस्यागभयादिति द्वयोरर्थः तथा च प्रमेययाथात्म्यानवगाहिनस्तज्ज्ञानस्याप्रमात्वशालिताप्रायशः प्रसिद्धेति भावः

भंतुर्यस्य मतं ब्रह्म मेयं मानैर्भवेदिह ॥ न तस्यैतन्मतं यस्माद्भेदमेषोत्र पश्यति ५६ न हि ब्रह्मणि निद्वैते मता मेयं च किंचन ॥ अस्ति मानादिकं भिन्नं क्रियाकारकरूपवत् ५७ एवं निद्वैतमात्मानं ज्ञात्वा यो मन्यते मतम् ॥ मतं तस्य भवेदेतद्भेदश्च शून्यावबोधनात् ५८ उभयत्र श्रुतिप्रोक्तो हेतुरेष सनातनः ॥ जानंति विविधं ब्रह्म वादि नो यत्र भेदतः ॥ प्रमात्रादिस्वरूपेण मायया परिमोहिताः ५९ तेषां मिदमविज्ञातं सर्वदा भेददर्शनाम् ॥ न ह्यभिन्नस्वभावं तद्विन्नं भवितुमर्हति ६० विविधं येन जानंति ज्ञातृज्ञेयादिभेदतः ॥ आनंदात्मानमगुणं सर्वभेदविजितम् ॥ तेषां विज्ञानमेवैतत्सर्वदा तत्त्वदर्शनाम् ६१ अहं ब्रह्मेति बोधो यस्तेन योत्र प्रतिक्षणम् ॥ जानीते स्वात्मरूपं तन्मतं तस्य महात्मनः ६२ एतज्ज्ञानाद्यतः सर्वः पुनर्मरणवर्जितम् ॥ आनंदात्मानमाप्नोति ह्यमृतत्वं दंतियम् ६३ मनसा विंदते विद्यां वीर्यशब्दं महामनाः ॥ ब्रह्मचर्यादिसंपन्नो गुरुवक्त्रा विंदतः ६४ विद्यया लब्धया पश्चादमृतत्वं पुरोदितम् ॥ अवाप्नोति यतो भूयो मरणं नाधिगच्छति ६५ अस्मिन् जन्मनि देवाश्चेज्जानीते पुरुषो हितम् ॥ ब्रह्मचर्यादिसंपन्नः स्वल्पात् क्लेशात्तदाफलम् ॥ महदेष समाप्नोति आनंदात्मानमद्वयम् ६६ यदवाप्तावयं जीवो भवेदानंदवारिधिः ॥ माया तत्कार्यदुःखौघफेनबुद्बुदवर्जितः ६७

५९ । ६० । ये ये पूर्वैः समाहिता द्वैतविस्मरणेनाविजानंतः स्थितास्तदीयबीधे ब्रह्मणोऽविभूतत्वं लक्षणविज्ञातत्वं प्रसिद्धं तत्त्वदर्शनं प्रमेवेति चतुर्थपादार्थमाह विविधं येनेति । स्पष्टम् ६१ । प्रत्यक्षरूपा विषयतावगाहिनेव मतिर्ब्रह्म प्रमाफलवत्त्वादिति प्रदर्शयतः प्रतियोगित्यादिवाक्यस्यार्थमाह अहमिति चतुर्भिः । अहं ब्रह्मेत्याकारकेण प्रत्यक्त्वावगाहिनावोधेन यः प्रतिक्षणं जानीतेऽनुसंवत्तेतस्य महात्मनः स्वात्मरूपं मतमेवेति । यत एतज्ज्ञानादमृतत्वरूपमानंदं प्राप्नोति ज्ञातृज्ञेयादिति द्वयोरर्थः ६२ । ६३ । आत्मज्ञानेनामृतत्वाभे उपपत्तिमाह मनसेति । ब्रह्मचर्यादिसंपन्नो महामनाः का ६४ द्वितीयस्वर्गात्संपन्नस्यार्थमाह अस्मिन्निति चतुर्दशभिः । हे देवाः यदि पुरुषोऽस्मिन् सर्वं माने एव जन्मनि हितमनुसंधाय विद्यासाधनं ब्रह्मचर्यादिकमनुतिष्ठति तदा स्वल्पपत्नेन महत्सत्पदोक्तमात्मानं दत्तं फलं लभते इत्यर्थः ६५ । अस्य फलस्य महत्त्वं विज्ञापयति यदवाप्ताविति द्वाभ्याम् । निगदस्याल्लयात् ६७

६८ विपक्षेरीषंदिनीयपादोक्तवर्णयति । अस्मिन् जन्मनि तीर्षयति । यदितुमायामोहितत्वात्पुटस्य वितेयु विषयेषु सक्तः सन्नेन न जानीयात्सदा कामादिरूपाः कितवाव वकाधूर्ताः नमस्तथा अस्मिन्नेन न विपक्षरूपपाशकवालकाजितभूमिकानानारूपग्रहणसमर्थाश्चास्यपुंसो महतीं विनष्टि कुर्युः यस्मादिनष्टिरूपहेतोः पुनः पुनरिति दुःखं प्रजेदिति द्वयोरर्थः ६९ । ७० विनष्टिमेवाभिनयति । जीवमिति द्वाभ्याम् । कामादिजितोहिनिन्दाभाजनत्वाजीवमृतस्तथानानादेहग्रहणेर्जननमरणभाक्तथास्वरूपेणैव कामनायादुःखरूपत्वात्सततंदुःखी भवतीत्यर्थः ७१ तथापारतंवेणनष्टमापत्वंतस्यप्रसिद्धमित्याह आशेति । कालादिवशः सदानष्टः नष्टमायो भवतीत्यर्थः ७२ नष्टइति । प्रथमपदपूर्वांवावि फलितोक्तिस्तस्मादित्याना अभीतत्वं धैर्यशालित्वं स्फुटमन्यत् ७३ नच सफलात्मज्ञानमप्रदेहेदुर्लभमेवेति वाच्यं विद्वदनुभवसिद्धत्वादित्याह अस्मिन्नेवेति । एतेप्रसिद्धा उत्तमाधिकारिणोऽस्मिन्नेव देहे स्थित्वा सर्वेभ्यो भूतपदोक्तशरीरेभ्य उपधिभ्यो विवेचितमात्मनातः परं हि संप्रार्थय विद्यते जन्मभाजिनः ॥ नातः परस्तथा लाभः कश्चिदन्योत्र विद्यते ६८ अस्मिन् जन्मनि मूढास्तविषयासक्तचेतनः ॥ नचेदेनं विजानाति मोहितो देवमायया ६९ ततः कामादयस्त्वेनं कितवाजितभूमिकाः ॥ दुरक्षदेविनो धूर्ताः कुर्युरस्य दुरात्मनः ॥ विनष्टिमेव हतीयस्मादुःखादुःखतमं वजेत ७० जीवमृतश्च सततं नानादेहग्रहैरिह ॥ म्रियते जायते भूयः कामोदुःखी च सर्वदा ७१ आशापाशशतैर्बद्धः क्रोधलो भवशंगतः ॥ उच्चावचे पुदेहेषु प्रतिक्षणं विनाशिषु ॥ वज्रव्रातभोगः स न कालकर्मवशः सदा ७२ नष्टस्तस्मादभीतेन पुरुषेणात्र सर्वदा ॥ अस्मिन्नेव शरीरे सावात्मानो यः सुरोत्तमाः ७३ अस्मिन्नेव वपुष्येतो स्थित्वा ब्राह्मणसत्तमाः ॥ ब्रह्मचर्यादिसंपन्नाः परं धैर्यमुपागताः ७४ आनंदात्मानमद्वैतं सर्वभूतनिवासिनम् ॥ नभोवत्सर्वगं देवं स्वप्रकाशं च निर्गुणम् ७५ विज्ञायात्मतया नित्यं जीविनोप्यथ वामृताः ॥ भवंत्यमृतरूपास्ते पुनर्जन्मविवर्जिताः ७६ एक एवात्र भूतात्मा भूतेभ्यो व्यवस्थितः ॥ एकधा बहुधा चैव दृश्यते जलचंद्रवत् ७७ एवं विज्ञाय मेधावी सर्वभूतस्थितं परम् ॥ सर्वान् लोकांस्तथा कामानाप्नोति त्रतंत सुराः ७८ वैरिणां विजयश्चास्य प्रभावान्नांतरीयकः ॥ यथा मृष्टा भुङ्क्ते श्वपुष्टिः स्यान्नांतरीयकी ७९ एवं शक्रमुखाच्छ्रुत्वा देवा ब्रह्मसनातनम् ॥ सर्वान् लोकांस्तथा कामान् वैरिणां विजयंतथा ८० अवाप्य स्वर्गसंस्थानादुःखलेशविवर्जिताः ॥ आनंदात्मस्वरूपास्ते वर्तन्ते स्मापि नाकगाः ८१ तेषां ब्रह्मात्मरूपाणां सांनिध्यादसुराः सदा ॥ क्षयं जगमुर्यथा बन्हेः सान्निध्याच्छलभाइमे ८२

नं विज्ञापजीवनावस्थायां मरणावस्थायां वा अमृतभावबहवोगता इति त्रयाणामर्थः ७४ । ७५ । ७६ तस्मादिदानीमप्येक एवेत्यादि श्रुत्युक्तविषया एकात्म्यं विज्ञापस्थितस्य सर्वलोककामाप्तिरूपफललाभेन संशय इत्याह एक एवेति द्वाभ्याम् । तत्र प्रथमार्थो ब्रह्मचिन्दूपनिषद्याख्याने दर्शित एकादशे सुरा इति संबोधनम् ७७ । ७८ अंतरंगबहिरंगवैरि विजयरूपफलं तु ब्रह्मज्ञानस्यानुपगमिकमेवेत्याह वैरिणामिति । नांतरीयकानुपगमिकः तत्सर्वं च इतरसाधकपत्नसाध्यत्वं मृष्टे स्वादु ७९ तृतीयस्वंबस्य ब्रह्मविद्यायाः शमादिलभ्यत्वं तद्गतमुबक्षणः पसपातं च दर्शयतीत्यर्थमुपचंद्रयति एवं शक्येत्यादिना एवमुक्तायाः शाश्वतमित्यतः पूर्वग्रथेन । एवमिदमुक्ता श्रुतपाविषया ब्रह्मीभूता देवाः स्वर्गवासिनो वैरि विजयानंतत्फलमाप्स्यस्वर्गभोगे पुंस्थिता अपि ब्रह्मज्ञानसंस्थानपरायणाः सप्रभवजिते द्वयोरर्थः ८० । ८१ तेषामिति । तेषां देवानां मात्मानं ब्रह्म पश्यतां सांनिध्यादस्मिपसंगत्या येनासुराणां क्षयो भवत् ८२

न केवलमेतेषां कृतघ्नत्वमेव प्रसक्तं किंतु स्वपरस्तुतिर्निंदाभ्यामात्मघातविश्वघातदोषावपि प्रसक्तौ गर्वेणैव प्रदर्शनादित्याह अपियइति । किंच यः स्वकीयं कर्म मनसापि स्तौति परकीयं निन्दति चेतेन स्वस्वपरस्य च हिंसा कृता भवति अविवेकवशादित्यर्थः एतदुक्तं न्यतिरेकमुखेन गीतासु 'समं पश्यन्हि सर्वत्र समस्थितमीश्वरं । न हिनस्त्यात्मानात्मानं ततोपाति परांगतिम्' इति ११४ एतत्स्फुटयति । आत्मनोत्रेति । स्पष्टम् ११५ आत्मघातस्य कृतघ्नत्वसाम्यमाह आत्मानमिति । शास्त्राणां शास्त्रविहिता ११६ गर्वेण स्वातिरिक्तस्य सर्वस्यापकर्षबोधनरूपनिंदायां विश्वघातः स्पष्ट एवेत्याह आत्मन इति ११७ नन्वेवं विधानार्थरूपेण पुनर्मुजनाः किमिति प्रवर्तत इति चेन्न अविद्यादिदोषाणां स्वभावस्याप्यनुयोज्यत्वादित्याह आत्मघात इति । मायामोहितानां कालपरवशानां च लोकाणां भुवनानि मिथेनाप्यात्मघ्नत्वादिदोषत्रयांगीकारो न चित्रमिति भावः ११८ एतेषां दंडेन शोधनं तु न युक्तमित्याह एते इति । एते देवायद्यप्येवमसुरवन्निपातितुं दंडयितुं शक्यास्तथाप्येतेषां निपातनं न योग्यमित्यर्थः ११९ तत्र हेतुतया विषवृक्षोपेत्यादिन्यायविरोधमाह आरोपित इति । यस्माद्विषस्य वृक्षोपि स्वयमारोपितो वर्द्धितश्च स्वयं छेदनयोग्यो न भवति किमु तस्य जातीया इत्यर्थः १२० किं

अपियः स्वात्मनः कर्म मनसापि प्रशंसति ॥ धिक्कुर्याद्वा परस्यापि कदाचिद्गर्वसंयुतः ॥ आत्मानं च परं चापि सहन्यादविचारयन् ११४ आत्मनोत्र प्रशंसायामात्म हत्याप्रकीर्तिता ॥ परस्यापि च निंदायां परहत्यामनीषिभिः ११५ आत्मानं योत्र वैहन्याल्लोके पापतमो मतः ॥ आत्मघ्ने निष्कृतिर्नास्ति कृतघ्न इव शास्त्रगा ११६ आत्मनो व्यतिरिक्तस्य सर्वस्यैते विनिंदकाः ॥ विश्वहत्या ततो मीषां जायते नित्यमेव हि ११७ आत्मघ्नाश्च कृतघ्नाश्च विश्वघ्ना अपि वानराः ॥ मायामोहिता जाताः कालपाशवशंगताः ११८ एते पापराः सर्वे मया शक्या निपातितुम् ॥ यद्यप्येवं तथाप्येतदुचितं मे न तद्भवेत् ११९ आरोपितः स्वयं यस्माद्वर्द्धितश्च प्रयत्नतः ॥ छेतव्यो न स्वयं वृक्षो विषस्यापीह कर्हि चित् १२० न पापं प्रतिपापः स्यात्साधुरेव सदा भवेत् ॥ आत्मनैव हतः पापो यः पापं कर्तुमिच्छति १२१ एते मम सुता देवाः पालिता लालिता सुतुः ॥ कृता विजयिनस्तद्वत्कथं वध्यामयाधुना १२२ उपायेन ततो मीषां दोषत्रयकरं परम् ॥ अपनेष्याम्यहं गर्वमेभ्यः स्वस्ति भवेत्ततः १२३ एवं संचिंत्य तत्तेषां देवानां भांसनेत्रयोः ॥ प्रत्यक्षमभवत्सर्वं पूज्यमद्भुतरूपदृक् १२४ सहस्रमस्तकं देवं सहस्रैर्द्रियसंयुतम् ॥ सर्वजीवानं सर्वभौतिकं सर्वसंयुतम् १२५ सर्वायुधधरं सर्वसर्वमाल्यांबरादिकम् ॥ स्त्रियः पुंसश्च चिन्हेन संयुतं च न पुंसकम् १२६ सभागता महात्मानो ददृशुस्तेति धीधनाः ॥ किमिदं किमिदं चेति स मृचुश्च परस्परम् १२७

चक्रकर्मणां परनियमनं साधूनां न युक्तं स्वभावत्यागपिष्टपेययोः प्रसंगादित्याह न पापमिति । पापाचरणवन्तं दंडयितुं स्वयं पापाचरणवान्न स्यात्साधुत्वभंगप्रसंगात् पापस्तु स्वयमेव हतः पापविकीर्तयः सावधानता लक्षणजीवनव्यायोगादित्यर्थः १२१ एतेषां वस्तुविडालीकर्मवत्पापरूप एवेत्याह एते इति । एते देवा मम स्तवोपाधिकस्य सुताः पुत्राः २२ तस्मात्केन चिदुपायेनैवैषां गर्वोऽप्यसर्वो दोषत्रयस्यात्मघ्नत्वकृतघ्नत्वविश्वघ्नत्वरूपस्य प्रयोजक इत्याह उपायेनेति । ततो गर्वपरिहारादेषां भद्रमस्तिवति २३ एवमालोच्य तद्ब्रह्मदेवानां नेत्रमोचरीभूतमभूत् कीदृशं पूज्यं यक्षपदोक्तपूज्यतां अद्भुतरूपं चेत्याह एवमिति । मांसप्रपनेत्रयोरिति प्रत्येकाभिप्रायेण द्विवचनं सर्वसर्वरूपम् २४ रूपाद्भुतत्वं विशदयति सहस्रेति द्वाभ्यां । सहस्रशब्दोऽतस्वरूपपरः सर्वजातीयजीवानामाननं विनिंदं सर्वभौतिकाः भूतविकारा यत्र तथा स्त्रीपुंनपुंसकानां चिन्हेन स्पष्टमप्यहयोः १२५ । १२६ तद्ब्रह्मादेवानां विश्वस्यैव वर्णयति स मेति । सहस्रशब्दः १२७

विशिष्टं सर्वभातकाः भूतावकाराप्रतनया स्त्रीपुनरुत्पत्तकानां चिन्मयं स्पष्टमप्यहोः १२५ । १२६ तद्ब्रह्मादेवानां विस्मयवर्णयति सभेति । सप्रसन्नकवतः १२७

आकारैरिति । येदेवा आकाराद्यन्तममात्रदर्शनेन परकीयमनोवृत्तजनंतिस्मतेविद्यमानोऽहंताः तत्रैगितमभिप्रायसुचिकावयवविक्रिया चेष्टावयवविक्रिया विकारोपस्थाभावः इत्यप्येनह
 तयम् १२८ विस्मयाविष्टेति स्पष्टम् १२९ सभेति । पूर्वमननुभूतरूपशालिनो जरायुजाविचतुर्विधशरीरलक्षणो विशिष्टस्य चतस्यैव रूपदर्शनदेवानां सदसिमहान् सोमोऽभवदिति १३० समीप
 मिति । साध्वसंभयतेनाविष्टं व्यासहृदयं येषां ते तथा अनिर्ज्ञातं विस्मृतमात्मनोरूपं प्रभावो यैस्ते तथा विधाश्च देवास्तदुपागंतुं न चक्षमिरे १३१ अग्रिमिति । ततस्तन्निर्णयापदेशा अग्रिमाज्ञापितवतः
 तत्र हेतुगर्भाणिविशेषगानि देवानामवमं कनिष्ठतथाचशतपथश्रुतिः 'अग्निरवमो देवतानां विष्णुः परमो देवता' इति मुखभूतप्रथमपूज्यं च एतद्ब्रह्मदरग्यकेतुतीयाध्याये स्पष्टम् १३२ कथं चुरित्याकांक्षाया
 माह जातेति । हेजातवेदस्त्वमेतत्परीक्षस्वाकिं देवानामनुकूलं प्रतिकूलं वेति १३३ एवमुक्तो गतइति । एवं देवैः परितो वन्निहर्निःशंकतस्य यक्षस्य समीपगतः अथ तेन यक्षेण कस्त्वमित्येवं पृष्ठः संस्तयक्षं प
 तीत्युक्तवान् इति किं जातवेदा इति नाम्ना जातवेदो वने यस्मादिति व्युत्पत्त्या धनदातृत्वाभिधायकेन जाते जाते विद्यते इति व्युत्पत्त्या व्यापकत्वाभिधायकेन वा प्रसिद्धोऽस्मि दृश्यमानस्वरूपेण त्वमिदं

आकारैरिति गतेर्गत्याचेष्टयाभाषणेन च ॥ नेत्रवक्त्रविकारेण ये जानंति मनोपि हि ॥ ते पितृद्वपुरन्वीक्ष्य निश्चयं न प्रपेदिरे १२८ विस्मयाविष्टमनस उत्फुल्लनयनोत्प
 लाः ॥ रोमांचकंचुका देवाः किं किमित्येव चोचिरे २९ सभाक्षोभो महानासी देवानां तस्य दर्शनात् ॥ अदृष्टपूर्वरूपस्य चतुर्विधशरीरिणः १३० समीपं तस्य ते गंतुं स
 मर्थाना भवन्सुराः ॥ साध्वसा विष्टहृदया अनिर्ज्ञातात्मरूपकाः ३१ अग्रिमचुस्ततः सर्वे देवानामवमंसुराः ॥ मुखभूतं च सर्वेषां तेजसारां शिमूर्जितम् ३२ जातवे
 दइमं यक्षं विजानीहि किमात्मकम् ॥ प्रतिकूलंसुराणां किमनुकूलमथापि च ३३ एवमुक्तो गतो वन्निहस्तयक्षमविशंकितः ॥ तेनोक्तः कस्त्वमित्याहतयक्षमविशंकि
 तः ॥ जातवेदा इति ख्यातो ह्यहमग्रिस्वरूपतः ३४ एवमुक्ते पुनः प्राहतयक्षं तं विभावसुम् ॥ त्वयितस्मिन्निह किं वीर्यमत्राग्नौ जातवेदासि ३५ एवमुक्तः पुनर्वन्निहस्त
 यक्षमवदद्वचः ॥ मूर्तं विश्वमिदं सर्वं दहामि क्षणतो ह्यहम् १३६ एवमुक्ते धतयक्षः शुष्कमेकं तृणपुरः ॥ निदधौ निदहेत्येवमाह तं च स्मिताननम् १३७ इत्युक्ते सर्ववेगे
 न ह्येतानिर्दग्धमुच्यतः ॥ वन्निहः शशाकतदग्धुनैव सर्वात्मनापि च १३८ अदग्ध्वात नृणं वन्निहर्गर्वलेशे विवर्जितः ॥ देवान्समागतः प्राहनाहं शक्नोत्र वेदितुम् १३९
 देवानामनुकूलं वा प्रतिकूलमथापि च ॥ एतयक्षमहो देवा अन्ययोगच्छतुश्च न ॥ ज्ञातुं शक्नोत्र यो येन मम वीर्यं विनाशितम् १४० इत्युक्ते वायुमाहुस्ते पूर्वमग्रियथा
 वदन् ॥ अग्निरद्वतवान्वायुः पृष्ठः सोपितथागुना ॥ मातरिश्वाभिधो वायुरहमस्मीत्यभाषत १४१

वानामग्रस्पष्टविभागोऽस्यादिरूपस्य नेतास्मीत्यर्थः १३४ एवमुक्ते पुनरिति । इत्थमग्रिनो क्तसतितयक्षं कर्तुं अग्रिमतीर्दमाह इदं किं स्वयिवर्णितनामके किं बलमिति १३५ एवं पृष्ठोऽग्रिस्तस्मै य
 क्षायस्वस्य सर्वमूर्तं दग्धं दाहशक्तिं पदेदयित्याह एवमुक्तइति १३६ एवमुक्तैवेति । एवमग्रिनो क्तसतितयक्षं कर्तुं स्मिताननं सदग्ध्रेः पुरोगे एकं शुष्कं तृणं निवापत्वे तदहमस्मी कुर्वित्युक्तवा इत्य
 र्थः १३७ इत्युक्ते सर्वेति । एवं यक्षेणो क्तसतितयक्षेण वेगेन सर्वेषां यत्नेन च तत्पुरो निहितं तृणं दग्धुं वन्निहः शक्नोना भवत् आत्मा यत्नो धृतिरित्यमरः १३८ अदग्धेति । तस्य तृणस्यादातेन हतम
 वो वन्निहैवाग्नाप्येदमाह येन मम वलं नाशितं अहो हत्मा अर्थे तयक्षं देवानुकूलत्वादिना परीक्षितुं नाहं शक्नोमि तदर्थं ममं कंचित्प्रेरयंतु भवंत इति द्वयोरर्थः १३९ । १४० इत्युक्तइति । इत्थम
 ग्रिनो क्तसतिते देवा वायुं प्रेषितवतः सच गतोऽमुना यक्षेणाग्निरपृष्ठः सत्ताह मातरिश्वाकाशेऽथ तेवर्द्धते इति व्युत्पत्त्या मातरिश्वा संज्ञो वातिवहतीति व्युत्पत्त्या वायुसंज्ञा आस्तीति १४१

तस्मिन्स्त्वयीति । पुनस्तेनयक्षेणत्वयिकिंवलमितिपृष्ठे वायुस्तस्मैब्रह्मांडाद्द्विर्विश्वंनेतुंशक्नोस्मियथावालोमुखेनतृणंनयेत्थेत्युक्तवानितिद्वयोरर्थः १४२ । १४३ ततस्तस्याग्निवन्मानभर्गं देवान्प्रत्यागमनंचाह इत्युक्तेइतिद्वाभ्यां । ग्रहयक्षम् नयमापय स्पष्टमन्यद्वयोः १४४ । १४५ एवंवायुनोक्तेसतिहंदेवास्तथाप्रेषयामासुरित्याह एवमिति १४६ एवंदेवैरुक्तेसतितो वन्निहवायुयथागतौतद्विदोऽप्यद्भुतयक्षसमीपंगतइत्याह एवमुक्तेथेति १४७ इंदस्याभिमानविशेषपरिहर्तुमसंभाव्यत्वद्योतकमंतर्धानंचकारतयक्षमित्याह आगादिति । हस्तप्राप्तवत्संनिहितदेशस्थितमपितयक्षमंतर्धेइत्यर्थः १४८ तथापौदस्तत्रैवस्थितइत्याह अंतर्हितमिति । तयक्षरूपं १४९ ततउत्कंठातिशयेनाशोधितदोषइंदस्तत्रयक्षांतर्धानदेशेकांचित्स्त्रियमपश्यदित्याह तस्मिन्नेवेति । हिमवतःपर्वतस्यतनयाम् कीदृशींसर्वकल्याणगुणैःसहस्रैश्चशोभिताम् १५० शोभमानामिति । पुनःकीदृशींश्रियाकांत्याशोभमानाम् उपमातुमशक्यंवपुधारयतीमात्म

तस्मिन्स्त्वयीहकिंवीर्यंवायावितिसमीरिते ॥ आहसोपिततोब्रह्मस्ववीर्यमविशंकितः १४२ विश्वंनयामिसकलंबाह्यंब्रह्मांडगोलकात् ॥ प्रक्षिप्यात्मनिवालीयं नयेद्यद्वचूणंमुखात् १४३ इत्युक्तेब्रह्मतस्याग्रेवन्हेरिवदधौतृणम् ॥ नयेतिसर्वधेगेननेतुंसोपिनचाशकत् १४४ वन्निहवद्ग्रमानःसमदेवानेवसमागतः ॥ ऊचेतद्वचनाहंतज्ज्ञातुंशक्नोस्मिभोसुराः १४५ एवमुक्तेततोदेवाइंद्रमुचुःसभागताः ॥ मघवंस्त्वंविजानीहियक्षमेतदिहागतम् ॥ अस्माकमनुकूलंवाप्रतिकूलमथापि च १४६ एवमुक्तेयशक्रोपिगतवांस्तौयथापुरा ॥ वन्निहवायुगतौतद्वचक्षत्रिददर्शनम् १४७ आगाच्छक्रोयदास्वस्यसमीपंतत्तदैवहि ॥ अंतर्धेमहद्यक्षंहस्तप्राप्तमिवस्थितम् १४८ अंतर्हितंहितद्वीक्ष्यतदाशक्रःप्रतापवान् ॥ इतस्ततस्तुतत्रैववीक्षमाणोव्यग्रस्थितः १४९ तस्मिन्नेवतदाकाशेचलवीर्यसमन्वितः ॥ व्यलोकयत्स्त्रियंकांचित्तरुणिरूपशालिनीं ॥ हिमवतनयांसर्वगुणलक्षणशालिनीं १५० शोभमानांश्रियास्वस्याअनौपम्यवपुर्द्वराम् ॥ आत्मनिस्नेहमापन्नामा तरंगिनीमिव ॥ उमांभवानींदेवींतांब्रह्मविद्येतिकीर्तिताम् ५१ सौभाग्यमद्भुतंयस्याःप्राप्नुवंतित्रिलोक्याः ॥ पुरुषाःसंपदस्तद्वत्स्वात्मचित्स्थिताअपि ५२ अखंडितंब्रह्मचर्यवेदाश्चब्रह्मचारिणः ॥ गृहस्थत्वंगृहस्थाश्चलोकद्वयसुखप्रदम् १५३ तपश्चतापसास्तद्वत्सम्यग्वननिवासिनः ॥ भिक्षवोपिस्वधर्मस्थाब्रह्मलोकंयतोययुः १५४ आत्मानंपरहंसानांसाप्रयच्छतिमातृवत् ॥ दर्शनांताहियस्याःस्युर्मोहकारागृहाइमे ॥ कामक्रोधादिरचिताःशृंगलाश्चातिदुस्त्यजाः ५५ वामदेवमुखवीक्ष्यवामंयावामलोचना ॥ अमूढानपिसौंदर्यान्मोहयंतीवसंस्थिता १५६

निहंदेस्नेहंकारुण्यंजनन्यादिवत्कुर्वतीचेत्यर्थः तत्रभगिन्याउपादानंदयायाभगिनीमूर्तिरितिभारतानुसारात् १५१ तस्याअन्यत्रोक्तमहिमानंकीर्तयति सौभाग्यमितिस्तमभिः । अस्याअनुग्रहात्त्रिलोकीगताःपुरुषाःसौभाग्यंसौंदर्यंयथाचेतसांचिताःसर्वाःसंपदोलभंतेइत्यर्थः १५२ चातुर्वर्ण्यफलप्रदत्वमाह अखंडितामिति । यदनुग्रहाद्ब्रह्मचार्याखंडितत्वंसहवैर्दलभंतेब्रह्मचारिणः गृहस्थास्तुलोकद्वयोपकारिकांगृहस्थत्वसंपत्तिमिति १५३ तपश्चेति । वनवासिनोयवनुग्रहात्तपोलभंते, यतस्तुब्रह्मलोकप्रापकंस्वधर्ममित्यर्थः १५४ आत्मानमिति । सादेवीपरमहंसेभ्य आत्मानंब्रह्मविद्यारूपमेवददातिपुनर्दशनादिमेप्रसिद्धामोहोऽविद्यातद्रूपाःकारागृहाव्यवधानागारणितत्रवर्त्तमानाःकामादिरूपाःशृंगलाश्चातंगच्छंतीत्यर्थः १५५ वामदेवेति । वामःसुंदरोदेवःका

सूर्येति । मभातिशयेन सूर्यकोटिर्पुण्याप्युपमावशांतलरूपत्वे तु सूर्यकोटिः । यदिहातलावण्यं पुक्तावहुज्ज्वलस्वरूपमवश्यं कंदर्पकोटिसदृशी । श्रियाश्चैवैण तु लक्ष्मीरमातत्कोटिसमेतिकल्पते इत्यर्थः १५७
देहवानिति । कचिदप्रसिद्धदेशोकापि प्रसिद्धदेशे वा स्थितो देहवान् यत्किञ्चित् सामर्थ्यं लभते तत्र सर्वत्र हेतुर्यस्याः कृताकृताक्षएवेति सत्यमसंदिग्धं । ननु देशानुक्तं यथैकदेशं देहाभाव इत्याशंकापरिहरति चे
द्वद्विति । अमुं वर्णितं विषयमुपमाप्रभावं वेदः प्रकृतश्रुतिरूपो वदन् कथमपि बभूवतीत्यर्थः । अयं भावः श्रुतार्थापत्तेः श्रुतिसमानकक्षत्वस्य मीमांसकैः सिद्धांतितत्वाद्बहुशो भमानामिति बहुशब्देन भ्रंशकुचिनव
त्तिनावर्णितं सर्वमाहात्म्यं संगृहीतमिति १५८ भक्तानामिति । या भक्तान् प्रति सौम्याशांतरूपापीतरान् प्रति गुरुतांतेजोतिशयेन दुर्विज्ञेयतांगता अतएव हंस्यगर्वशेषपरिहारायं दने प्रसहसगतं तेजो
र्शनेन हरंती सती स्थितेत्यर्थः १५९ अदृष्टेति । पुनः कीदृशी विडौजसा इंद्रेण त्रिलोक्यामदृष्टपूर्वा पूर्वमदृष्टा गंधालंकृतवेपाच १६० सर्वदेति । ब्रह्मविद्यारूपेणोपनिषत्सु समाहितं यतिमानं संपुच
वसंती १६१ प्रमाणस्य प्रमेयं तत्र त्वां त्रमेयेण सविशेषलीलाविप्रहां गीकारे कृतो सती यमपि तद्दामाङ्गस्थिते त्पाह वामदेवस्येति । वसंतीति पूर्वादिनुगः १६२ पृष्ठवांस्तामिति । तां वर्णितरूपां तत्र

सूर्यकोटिसमाभासाशीतलाचंद्रकोटिवत् ॥ कंदर्पकोटिसदृशीलावण्याद्देहसंश्रयात् ॥ लक्ष्मीकोटिसमासास्याच्छ्रयाविविधयापिच १५७ देहवानयः कचिक्का
पियस्यादृष्टिविलोकनात् ॥ सामर्थ्यं लभते प्रायः सत्यं वेदो वदन्निव १५८ भक्तानामातिनाशार्थं सौम्यापि गुरुतांगता ॥ सहस्रचक्षुषां तेजोहरंती स्वात्मदर्शनात् ॥
१५९ अदृष्टपूर्वायुवती त्रिलोक्यां च विडौजसा ॥ गंधमाल्यांबरधरामनोनयननंदिनी ॥ सर्वाभरणसंयुक्तास्मितपूर्वाभिभाषिणी १६० सर्वदोषनिषत्स्वेव वसं
ती भानसेपुच ॥ यतीनां परहंसानां ब्रह्मचर्यादिभाजिनाम् १६१ वामदेवस्य यावामेभागे भर्तुर्महात्मनः ॥ स्मरशत्रोस्त्रिनेत्रस्य ब्रह्मणो यक्षरूपिणः १६२ पृष्ठ
वांस्तां स्त्रियं शक्रो दृष्ट्वा तत्र व्यवस्थिताम् ॥ अंबतत्किमिदं यक्षं यदत्राभूत्पुरा स्थितम् ॥ मातस्त्वं यदि जानीषेत दामह्यंतदीरय १६३ एवमुक्ताथ सा शक्रं प्राह ब्रह्मे
ति भामिनी ॥ वृत्तांतमखिलं तद्वद्यदर्थं तत्समागतम् १६४ एवमुक्तो यशकोपि गतगर्वो वबुद्धवान् ॥ स्वानुग्रहार्थं संप्राप्तं ब्रह्मतद्विजयप्रदम् १६५ सर्वशक्राय संप्रो
च्य भवानी भवहारिणी ॥ तस्मिन्नेव नभस्यासीदंतर्धानमुपागता १६६ दिवौ तौ सनमस्कृत्य नभस्यंतीहितावगात् ॥ देवानिंद्रो यतान्गत्वा सर्वमेव न्यवेदयत् १६७
देवा इंद्रमुखाच्छृत्वा वनिहवायुपुरोगमाः ॥ गतगर्वा विपाप्मानो ह्यभवन् प्रकृतिस्थिताः १६८ सात्विकास्ते स्वभावेन देवाः सर्वे दिवौ कसः ॥ गर्वक्रोधादिरहिताः प्र
मादेन विवर्जिताः १६९ परीक्ष्य कारिणो नित्यं हिताहित विबोधिनाः ॥ माययारजउत्पाद्यमध्ये कालसहायया ॥ विमोहिताः पुनर्ब्रह्मविद्याभ्यां परिबोधिताः १७०

यक्षरूपेण ब्रह्मणः प्रादुर्भावस्थाने स्थितामिदं एवं पृष्ठवान् एवं कथं । हे अंब मातस्तयस्वरूपमिह प्रादुर्भूतं किं तदिति १६३ अथतुर्पस्वंधार्थं वर्णयन् ब्रह्मणः शंभोस्तत्स्वं तदागमनप्रयोजनं चोक्तवतीत्याह ए
वमुक्ताथेति १६४ इंद्रोऽपि तदुपदेशेन शंभोस्तत्स्वं ब्रह्मभावरूपं विस्मृतमपि पुनरबुद्धवान् अस्मरदित्याह एवमुक्तोयेति १६५ सा च ब्रह्मतत्त्वबोधनरूपे प्रयोजने सिद्धं तथानमगादित्याह सर्वमि
ति १६६ शिवाविति । नभस्यंतर्धानं गतौ शिवाख्यौ दंपती नमस्कृत्येन्द्रः सिद्धार्थो देवान् गतां तेषां वृत्तमश्रावयन्नेत्यर्थः १६७ ततो देवा अपि पूर्ववदासन्नित्याह देवा इति । प्रकृतौ स्वभावे स्थि
ताः १६८ तेषां प्रकृतिस्थितत्वं विशदयति सात्विका इति द्वाभ्यां । ते देवाः सात्विकत्वात् स्वभावेन गर्वराहित्यादिशालिनः कालोद्दीपितमाययारजसां विमोहिता अपि यक्षरूपेण ब्रह्मणा उमा रूपया
विद्यया च प्रतिबोधिना दोषापाकरणेन पुनस्तद्वत्कृता इति द्वयोरर्थः १६९ । १७०

एतावतातैः किमवबुद्धमिति चेद्विधाभिन्ननिमित्तोपादानत्वेन विकासितप्रत्यक्षत्वरूपं ब्रह्मत्वमेवेत्याह ब्रह्मविद्येति । एवं कथमित्याकांक्षाया मुत्तरार्द्धप्रवृत्तिः १७१ अग्निरिति । यतोऽप्येदुर्लभं ब्रह्मयक्षरूपेणागतं सामीप्येन प्राप्तं तस्मादग्निवाय्वेवादेवैवधिकाः प्रसिद्धाः १७२ तेषां त्रयाणामपि मध्ये इंदोऽधिक उमा मुखेन ब्रह्मतत्त्वस्य सम्यगवबोधोदाहृत्याह इंद इति १७३ प्राप्तमिति । यदग्निवायुभ्यां प्राप्तमिद्रेण निश्चितं तद्ब्रह्म ब्रह्मणा एवं वक्ष्यमाणविधया अधिदेवाध्यात्मरूपाभ्यां विदुरूपास्ते इत्यर्थः १७४ श्रुतौ आशब्द इवार्थः पृष्ठंत विद्युत्पदेन संबद्ध इति दर्शयंस्तत्राधिदेवरूपमाह हिरण्यगर्भ इति द्वाभ्यां । यो हिरण्यगर्भो विराजोऽपि जनको विश्वशरीरश्च प्रसिद्धस्तदीयदेहस्यांतर्भ्ये सकृद्दानेन विद्युत्प्रकाशसदृशं चिद्रूपत्वेन जडाया विद्युतौ विलक्षणं सर्वेन्द्रियाणां मनसश्च सन्निधिमात्रेण प्रेरकं च यत्तत्त्वतः अधिदेवमिति द्वयोरर्थः १७५ । १७६ अध्यात्मरूपमाह अधिदेवमिति । यथा तस्याधिदेवरूपमुक्तं तद्ब्रह्मात्ममपि बोध्यं किं तत् यदिह संघातार्ता तर्गतबुद्धयवस्थानामनुसंधाने न साक्षिभूतं प्रत्येकं प्रसिद्धं तत्त्वमित्यर्थः १७७ संसारेति । तच्च साक्षिरूपं संसाररूपवनेन प्रविष्टं ब्रह्मैव सर्वान्तरभवति यतश्च एतत्प्रत्यगवस्तु निरतिशयमेवास्पदत्वेन सर्वैर्भजनीयं भवति ततस्तस्यास्य नाम

ब्रह्मविद्याप्रसादेन देवा एव व्यजानत ॥ ब्रह्मतत्सर्वजगतः कारणहेतुवर्जितम् १७१ अग्निर्वायुस्तथाशक्रो देवेभ्यश्चाधिकाः स्मृताः ॥ प्राप्तवतो यतो ब्रह्मयदन्यैः प्राप्यते न हि १७२ इंद्रस्तत्रापि देवेषु प्रोक्तः श्रेष्ठोऽधिकः सदा ॥ ब्रह्मविद्याप्रकाशेन यतो ब्रह्मवबुद्धवान् १७३ प्राप्तं यदग्निवायुभ्यां यद्विद्रेण च निश्चितम् ॥ अधिदेवादिभावेन तदेवं ब्रह्मणा विदुः १७४ हिरण्यगर्भो भगवान्सुतो यस्य विराडपि ॥ विश्वात्मा तस्य देहेऽस्मिन्नंतस्तिष्ठति सर्वदा १७५ विद्युत्प्रकाशसदृशं विद्युतोऽपि विलक्षणम् ॥ इन्द्रियाणां च सर्वेषां प्रेरकं मनसा सह १७६ अधिदैवं यथा तद्ब्रह्मात्ममपि देहिनाम् ॥ बुद्धिसाक्षिर्हिसर्वेषां प्रत्येकमवशिष्यते १७७ संसारवनमध्यस्थो ब्रह्मात्मा सर्वदेहिनाम् ॥ भजनीयं हितं नाम तस्याहुर्वेदवादिनः १७८ वनमित्यस्य नाम्नो यः पुमान्कुर्यादुपासनम् ॥ अभिवांच्छंति तं सर्वे जंतवो भजनार्थिनः ॥ १७९ ब्रह्मविद्यापुरैवोक्ता तुभ्यंतस्यास्तु साधनम् ॥ संक्षेपेण वदाम्येतत्सावधानमनाभूणु १८० स्ववर्णाश्रमसंप्रोक्तं कर्म सर्वस्य देहिनाम् ॥ तपश्च विविधं तद्ब्रह्मयै शमदमादयः १८१ उपासनं च विविधं वेदे सर्वत्र कीर्तितम् ॥ इदं च करणीयं स्यादात्मज्ञानार्थिना सदा १८२ वाग्धेनोः कथिताः पादावेदांगानि सर्वशः ॥ अंगा निब्रह्मसत्यं यदाधारो भूः समः स्मृतः १८३

वनमित्याकारं वेदवादिन आहुः वनसंभक्ताविति धात्वर्थानुगमात् योऽस्य नाम्नो ब्रह्मविशेषणतया उपासनं पुनः पुनश्चित्तनिरूपकरोति तं सर्वे जना आराधनाय कामयंते इति द्वयोरर्थः १७८ । १७९ श्रुतौ शिष्टग्रंथेन प्रथमादिखंडत्रयवर्जिताया ब्रह्मविद्यायाः साधनानि विधीयंत इत्याह ब्रह्मेति । पुराखंडत्रये १८० स्ववर्णाश्रमेति । स्ववर्णाश्रमानुरूपं कर्म तथा तपः कृच्छ्रादिशमादयश्च एतानि प्रविंधापायेन स्थितिप्रयोजकत्वेन प्रतिष्ठप्रोक्तानि विद्यायाः साधनानीत्यर्थः १८१ उपासनमिति । वेदोक्तं नानाविधमुपासनं तत्तस्याः साधनमित्यर्थः तथा इदं प्रकृतं श्रुतौ शास्त्रान्तरगुणोपसंहाराभिप्रायेणोक्तं वेदवाग्रूपधेनोऽनुपासनमपि कर्तव्यमित्यर्थः १८२ वाग्धेनोरिति । वाग्रूपाया धेनोः पादाश्चत्वारो वेदश्चतुष्टयरूपा बोध्याः वेदांगानि शिक्षादीनि तु शिरः प्रभृत्यंगरूपाणि ध्येयानि तत्र तत्र चतुष्टयं स्वादाकारवपदकारहेतुकारस्वभावाकाररूपवृद्धादण्यसमाध्यायोक्तमुपसंहर्य तथा श्रुतौ सत्यपदोक्तं ब्रह्मसदाचारभूमित्वेन ध्येयमित्यर्थः १८३

एवमेतां हि यो वेदधेनुं बोधस्य मातरम् ॥ ब्रह्मज्ञानसमुत्पादादानं दात्मनि सोद्वये ॥ प्रतितिष्ठति निर्दुःखं यस्मान्नावर्तते पुनः १८४ ब्रह्मविद्याप्रसादेन शक्यमवृ-
थुर्व ॥ प्रजापतेस्तु यः शिष्यः पूर्वाध्याये प्रकीर्तितः १८५ प्रजापतेर्ज्येष्ठपुत्रो ह्यथर्वाप्राप्तवान्मुनिः ॥ शिष्यो यतः संप्रदायाद्ब्रह्मविद्याधिका भवत १८६ इति
ते कथितं सर्वं यत्पृष्ठो ह मिह त्वया ॥ आत्मविद्याप्रसंगेन किमन्यच्छ्रोतुमिच्छसि १८७ ॥ ॥ इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादाशिष्येण
श्रीशंकरानंदभगवता विरचित उपनिषद्तन्त्रात्मपुराणेतल्लवकारोपनिषत्साराथप्रकाशो नाम पंचदशोऽध्यायः समाप्तः ॥ १५ ॥ ॥ ४ ॥ ॥ ४ ॥

द्वितारंभचितनंस्वेष्टुभातिपत् ॥ १ ॥ ॥ इति श्री दत्तकुलतिलककृष्णचंद्रात्मजविलारामसूरिनूजरामकृष्णस्य श्रीविश्वेश्वराश्रमपूज्यपादानुग्रहीतस्य कृतौ जात्मपुराणटीकायां सप्तमसर्वाख्यायां पंच
दशोऽध्यायः समाप्तः ॥ १५ ॥ ॥ अ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

॥ इत्यात्मपुराणे पंचदशाध्यायः समाप्तः ॥

॥ इत्यात्मपुराणे षोडशोऽध्यायः समाप्तः ॥

तत्रैषादीन्यपिसहकारीणीतिप्रतिपादयतो धामांतर्मत्रस्यार्थमाह बलेतित्रिभिः । बलंकामादिशत्रुभिरनभिभाष्यतालक्ष्यगंतद्रहितेनात्मा लब्धुनशम्यः बलस्वरूपमेव स्फुटयति मनश्च । विवेकप्रवणानां मनःप्रभृतीनां यद्वैर्यमप्रकृत्यत्वं तद्वलमित्युच्यते येन वैर्येण युक्तः पुमान् पश्येदात्मदर्शनसमीभवति यस्य वैर्यस्य नाशात् पुमान् लोकेऽपि न दृष्ट्याख्यायते २६ प्रमादादिति । तथाप्यप्रमादश्चाश्रमरहितं पास्त्रं रूपं तपश्च एतयोर्ब्रह्मवैर्यं प्रतिप्रतिबंधकत्वं बोध्यं तत्र प्रमादेनामविषयसन्निधाने वैर्यं हानमित्यर्थः २७ फलितमाह अप्रमादेति । अंशरहितं वैर्यमाश्रमधर्मसहकृतं तपश्च एतद्वैर्यं ब्रह्मविद्योपकारकमित्यर्थः २८ संप्राप्येत्यादिर्मत्रचतुष्टयेन जीवन्मुक्तादिविद्याफलव्यवस्थानिरूप्यत इति दर्शयंतं दर्शयमाह आनंदात्मानमित्यष्टभिः । येषु पूर्वमुनयः प्रत्यग्रूपमानंदलक्षणमात्मानं प्राप्य निर्वृता आनंदमप्राप्तमभवन् स्तेजानसमकालं ब्रह्मप्राप्ताः यद्ब्रह्म प्राप्य संसारं पुनः प्रतंतीत्यर्थः २९ अत्रेति । येषां यतीनां ब्रह्मलोकेच्छादिरूपप्रतिबंधादिह जन्मनि ब्रह्मसाक्षात्कारो न भवति तेषामपि ब्रह्मलोके गत्वा तद्ब्रह्म विज्ञानं भवेदेवेत्यर्थः ३० तत्रापि यादृशानां विद्यया ब्रह्मभावो यत्र च समयेतदुभयं दर्शयति वेदान्तेति । वेदांतामहावाक्यानि तदर्थं निर्णयशालिनः शुद्धांतः कर

बलहीनेन पुंसायमात्मा लभ्यो न कर्हिचित् ॥ मनः कर्मो द्विषाणां तद्वलं वैर्याभिधंसदा ॥ येन पश्येत्पुमान्यस्य नाशान्नाशं व्रजेदयम् २२६ प्रमादादाश्रमैस्तद्वर्जितं तात्पसोपि च ॥ आत्मार्यलभ्यते नैवलभ्यो योगुरुवक्रतः ॥ कदाचिद्वैर्यविभ्रंशः प्रमादहतिगीयते २२७ अप्रमादयुताद्वैर्यात्तपसः स्वाश्रमात्ततः ॥ जायते ब्रह्म विज्ञानं तस्मादात्मा त्रलभ्यते २८ आनंदात्मानमात्मस्थमेनं संप्राप्य निर्वृताः ॥ मुनयो ब्रह्मतज्जगमुर्यतो नावर्तते गतः २९ अत्र चेद्ब्रह्म विज्ञानं प्रतिबंधात्त्राजयते ॥ यतीनां परहंसानां ब्रह्मलोके तु तद्वेत् २३० वेदांतज्ञानसंपन्ना यतयः शुद्धमानसाः ॥ ब्रह्मवद्ब्रह्म मरणेयांति ब्रह्मसनातनम् ३१ ब्रह्मलोके तथाप्यत्रयदा विद्वान् प्रमुच्यते ॥ प्राणाद्यानामरहिताः कलाः पंचदशास्ययाः ३२ स्वकारणप्रयांत्येता देवा वन्हादयोपि च ॥ आत्मा विज्ञानरूपो यं बुद्धद्विपाधिः परात्मानि ३३ एवं सर्वमिदं गच्छेदेकतां विदुषः सदा ॥ कार्यसंकारणसोयमेक एवावशिष्यते ३४ यथानयोत्र सर्वासु दिक्षु संतिसहस्रशः ॥ समुद्रं प्राप्य जहति नाम रूपे निजे सदा ॥ नामरूपे विहायैवं विद्वान् ब्रह्मणि चाव्रजेत् ३५ वामदेवा दिवन्नाम सर्वलोकवचः स्थितम् ॥ विलीनमपि मुक्तस्य लयश्च न्यमिवास्त्वित ३६ ब्रह्मा विद्वान्यथा ब्रह्मज्ञानाद्ब्रह्म भवेदिह ॥ एवमन्योपि तज्ज्ञानाद्ब्रह्मैवेह प्रजायते ३७ ब्रह्मयो वेद पुरुषस्तस्य शिष्यो न कर्हिचित् ॥ अब्रह्म विद्वेत्कश्चित्सुताद्योप्यपरोपि वा २३८

जाश्रयतयो ब्रह्मलोके प्राप्य ब्रह्मणो हिरण्यगर्भस्य मरणकाले परांतपदो के हिरण्यगर्भे वद्ब्रह्म भावं यांतीत्यर्थः ३१ मोक्षमकारमाह ब्रह्मेत्यादिना । विदुषो नामरहिताः प्राणाद्याः पंचदशकलाः 'प्राणाः श्रद्धाश्चादिभूतपंचकं चेंद्रियं मनः । अन्नं वीर्यं तपोर्मत्राः कर्मलोकश्च वाः कलाः' इति विचारण्यैः संपृतीतनामिकास्ता यथा यथं कारणानि प्रतिगच्छंति तथा ध्यात्मा वागादीनां देवा वन्हादयः स्वस्वमधिदेवरूपं गच्छंति यश्च बुद्धद्विपाधिर्विज्ञानमयः रूपो जीवः स परमात्मनि लीयते एवं कार्यकारणोपाधिविलये स विद्वान् देतरूपेण तिष्ठतीति त्रयाणामर्थः ३२ । ३३ । ३४ तत्र विज्ञानमयस्य लये दृष्टांत उच्यते यथेति । जहति त्यजंति स्फुटमप्यत् ३५ बोद्धव्यानां माख्यकलायां विशेषमाह वामेति । यथा वामदेवस्य मुक्तत्वेऽपि तदीयं नाम लोकाणां वचसि वागव्यवहारे स्थितत्वाद्विनष्टमिव दृश्यते ऽतीतलोकबुद्धयनुसारात् श्रुत्या पंचदशकलावामेव लप्यत इत्यर्थः ३६ परब्रह्म विद्यानंतरं तु मोक्षे प्रतिबंधः कोऽपि नास्तीत्यादिदर्शयतः स यो ह्येयादेरर्थमाह ब्रह्म विद्वानेत्यादिना । यथा प्रोक्तविधया विदुषी ब्रह्मभाव उक्तत्वात् विज्ञानमनुसरतामन्येषामपि स एव भवतीत्यर्थः ३७ ब्रह्म पश्यति । तथा विदुषो वंशे विद्यामये जन्ममेवावर्तमाना ज्ञाननिष्ठा भवतीत्यर्थः २३८

एक एव तद्दर्शनोपाय इत्याह शास्त्रेति । दोषशून्यतः रागादिदोषशून्येन शास्त्रं महावाक्यं तदर्थं विज्ञानजसंस्कारवतां चेतसा मननादिसंपन्नः पुमानितदवलोकयेत्तदीयचेतसितत्त्वाद्भवतीति यावत् २१५
यं यमित्यादेस्तृतीयखंडांत्यमंत्रस्यार्थमाह शुद्धचेता इति चतुर्भिः । यः शुद्धचेताः पुमानात्मानमवलोकयेत्स ईशभावाविर्भावेणेशवत्सर्वविश्वसृष्ट्यादौ शक्तिर्भवेदित्यर्थः २१६ कर्मणामिति ।
यदायं विद्वान्सकलकर्मणां फलमदत्त्वं प्राप्तस्तदा आशिषां काभितपदार्थानां दाता भवतीति किमुवाच्यं यतोस्य विदुष आज्ञयैवैते सकलजनसंबन्धिनो भोगावर्तन्ते तथा प्राणैर्द्रियादयः सर्वेऽप्यस्याज्ञायावत्तैरेव
त्यर्थः २१७ शापेति । एष ब्रह्मवित् शापादौ शमो भवति अस्य विदुषः अवनात्सेवनात्मानवाः पुण्यशालिनः संतः सुखं यांति अवज्ञया च पापिनः संतो दुःखमिति २१८ फलितमाह भूति
काम इति । भूतिमैश्वर्यमिच्छन् एनं ब्रह्मविदम् २१९ तृतीयखंडांत्यस्य सवेदेत्यादेर्मंत्रस्य निष्कामविद्वदाराधकानां प्रशंसा परस्यार्थमाह य एतमिति द्वाभ्यां । ये विवेकिन एतं ब्रह्मविदं
निष्कामाः संतो भजन्ते ते ब्रह्मैव भवन्ति २२० तत्रोपपत्तिमाह यस्मादिति । यस्मादयं ब्रह्मविद ब्रह्मेऽपि स्थितः परं ब्रह्म सुखरूपं वेदसाक्षादवगच्छति उपास्ते च तन्निष्ठतया वतिष्ठते च ततो हेतोस्ते ब्रह्मविद्वक्ता

शास्त्रसंस्कारसहितचेतसा दोषशून्यतः ॥ मननध्यानसंपन्नः कथंचिदवलोकयेत् २१५ शुद्धचेताः पुमानेष आत्मानमवलोकयेत् ॥ ईशवत्सकलं विश्वं कर्तुं हंतुं प्रभु
र्भवेत् २१६ कर्मणां फलदाता च किमुतायमिहा शिषाम् ॥ वर्तते आज्ञयास्यैते भोगाः प्राणादयोऽपि च २१७ शापानुग्रहयोरेवं समर्थो ब्रह्मवित्सदा ॥ अस्यावनाः सु
खं यांति मानवाः पुण्यकारिणः ॥ अवज्ञया तथा दुःखं प्राप्नुवंत्यपि पापिनः २१८ भूतिकामस्ततस्त्वेन मर्चयेत्सर्वदा पुमान् ॥ नावज्ञां मनसाऽप्यस्य कुर्यात्स्वप्नेऽपि बु
द्धिमान् २१९ य एतं ब्रह्मविदं संगतकामा उपासते ॥ ते गच्छन्ति परं ब्रह्म सर्वदुःखविवर्जितम् २२० यस्मादयं परं ब्रह्म वेद ब्राह्मणसत्तमः ॥ उपास्ते चात्र विधिवत्स
र्वदा सुखरूपकम् ॥ तज्ज्ञानात्तेऽपि विद्वांसः स्फुटं तेन समासदा २२१ कामानुग्रहः कामयेतासौ कामैस्तैस्तत्र सर्वशः ॥ शरीरं परिगृह्णाति भूरि दुःखप्रदं सदा ॥ काम
स्ततोति दुःखानां कारणं परिकीर्तितः २२२ निष्कामानां कृतार्थानां भवेद्दुःखं न किंचन ॥ ब्रह्मज्ञानवतां पुंसां मिह वात्र परत्र वा २३ अध्यापनादध्ययनान्मेधातो
पिनर्हि चित् ॥ आत्मा यं लभ्यते किंचिद्गुरुवाक्याद्विलभ्यते २२४ गुरुणानुगृहीतश्चेच्छिष्योऽयं ब्रह्मरूपिणा ॥ ब्रह्माप्यनुग्रहं तस्य कुरुते स्वात्मदर्शनात् २२५

स्तज्ज्ञानात्तस्य ब्रह्मभूतस्य विज्ञानादाराधनाद्विद्वांसः संतस्तेनाराधितेन ब्रह्मविदा समाभवन्तीति स्फुटं प्रकृतश्रुताविति शेषः । तत्र नृबीजपदोक्तस्य गर्भप्रवेशस्याभावरूपातिक्रमोक्तिरिति भावः २२१
कामनिंदापूर्वकं निष्कामस्य मुक्तयवश्यं भावप्रतिपादकस्य द्वितीयस्यार्थमाह कामानिति द्वाभ्यां । यः कामान्विषयान् कामयते रमणीयतामन्यते स नानादेहग्रहणे न दुःखसंतर्पितात्यतः कामो दुःख
निदानमित्यर्थः २२२ निष्कामानामिति । निर्गताः कामा येभ्यस्ते तथा ते पातत्रहेतुः स्वात्मरूपेण लब्धकामत्वरूपं कृतार्थत्वं तत्र च ब्रह्मज्ञानमिति एतेषां लोकद्वयवर्तिदुःखं न भवति ब्रह्मभावात्तेरि
ति भावः २२३ आत्मलाभस्य प्रकृतसाधनमवधारयतो नायमित्यादेरर्थमाह अध्यापनादिति । अध्यापनं प्रवचनपदोक्तिपाठनं अध्ययनं श्रुतपदोक्तिपाठनं मेधाधारणावतीर्थाः एते रूपायैः सद्ग
रुनिरपेक्षैर्न लभ्यो यमात्मा २२४ गुरुणोति । एष विद्यया ब्रह्मभूतो गुरुर्देव्यं शिष्यमनुगृह्णाति तं शिष्यं प्रति स्वस्वरूपप्रादुर्भावेण ब्रह्मपरमेश्वरोऽप्यनुगृह्णातीत्यर्थः २२५

५०
५१

प्रतुर्थार्थमाह प्राणोपाधिरिति चतुर्भिः । अयं देवः परमात्मा प्राणोपाधिक हिरण्यगर्भभावद्वारा सर्वेषु भूतेषु व्याप्तिरूपेण नृगतः सन् विभाति । कीदृशः ईशानीशादिभेदपञ्चकविशिष्टरूपेण कल्पितः तं शोधितमात्मतया यदा जानाति श्रुतौ नृपदोक्तः पुमान् तदा अतिवादी भवति । अस्य विदुषः अतिवादित्वं निरतिशयात्मनिष्ठत्वे तद्वक्ष्यमाणरूपबोधयामि तद्विद्वदर्थः । अत्र भाष्यकारैरेव व्युत्पत्तिवादी सन् भवति द्वितीयाभावादित्यो जितं तथाप्येतैरेषवा अतिवदन्ति यः सत्येनातिवदतीति च्छेदो मश्रुत्यनुसारात् न पुमान् अतिवादी भवतीति यो जनयापितस्यैव प्रमेयस्य संग्रहाद्विरोधः २०४ । २०५ तस्या द्यत्वपर्यवसाय्यतिवादित्वं मन्त्रोत्तरार्द्धानुसारि प्रकटयति बालवदिति । तस्य बालवद्याक्रीडासा आत्मन्येव युवायथा युवत्पारतिगच्छेत्तथास्परतिरप्यात्मन्येव तथा याज्ञिको यज्ञकर्त्ता तस्येव ना नाविधाः क्रिया अप्यस्य विदुष आत्मन्येव एवं सर्वदात्मतत्त्वानुसंघाताय मतिवादी ब्रह्मविदां मध्ये वरिष्ठः कथित इति द्वयोरर्थः २०६ । २०७ सत्येनेत्यदेर्विद्यासाधनसंग्राहकस्यार्थमाह सत्य मिति । सत्यमनृतत्वागः तपः समनस्कं द्विपाणामैकाग्र्यम् ब्रह्मचर्यमुपस्थसंयमः एतैस्त्रिभिः परिष्कृतेनात्मज्ञानेन पदार्थशोधनरूपेणायं महावाक्यार्थभूत आत्मा लभ्यः यस्यापरोक्षे को वादि

दी०

प्राणोपाधिरयं देवः सर्वभूतव्यवस्थितः ॥ ईशानीशादिभेदेन कल्पितो यो विभाति हि २०४ एतमात्मतया जानन्नतिवादी पुमान् भवेत् ॥ अतिवादित्वमस्यैतदुक्तं वे दार्थवादिभिः २०५ बालवत्सर्वदा विद्वान्क्रीडत्यात्मनि निर्द्वये ॥ युववद्भूतिमागच्छेत्तस्मिन्नेव निरंजने २०६ क्रियाचात्मनि सर्वास्यादस्य याज्ञिकवत्सदा ॥ अतिवादी ब्रह्मविदां वरिष्ठः परिकीर्तितः २०७ सत्यं तपो ब्रह्मचर्यमात्मज्ञानस्य कारणम् ॥ आत्मज्ञानेन लभ्यो यं सर्वैरेव शरीरिभिः ॥ यंपश्यंतीह यतयः क्षीणदोषाः स्वचेतसि २०८ सत्यवाक्यं यतो हेतुर्ब्रह्मज्ञानस्य जायते ॥ ततः सत्यं सुखस्य स्यादौहिकस्येह कारणम् ॥ स्वर्गस्यापि तथा ब्रह्मलोकस्यापि न संशयः २०९ सत्यं यद्ब्रह्मविज्ञानाज्जायते बाधवर्जितम् ॥ बृहतोऽपि बृहत्तद्विषूक्षमात्सूक्ष्मतमं तथा २१० स्वप्रकाशं च मनसा शक्यं चिंतयितुं न च ॥ दूरादूरतरं यस्मादंतिकादापि चांतिकम् २११ भातं च न विभात्येतदात्मरूपेण कर्हिचित् ॥ एकादशेन्द्रियगणो न प्रकाशयतीह यत् २१२ सर्वबुद्धिस्थितं सर्ववस्तु जातप्रकाशकम् ॥ उपा यैर्विविधैश्चापि न यद्भातिका च न ॥ एकं विहाय विज्ञानं ब्रह्मणः स्वात्मरूपतः २१३ यत्र प्राणः स्थितो नित्यं सर्वेन्द्रियविधारकः ॥ चेतसा सहितो नैष सुगमो देहधारिणाम् २१४

दोषपरिहारेण संन्यासोऽपि प्रयोजक इत्यर्थः २०८ तेष्वपि सत्यस्य प्राधान्यं वदतः पष्ठस्यार्थमाह सत्येति । यतः सत्यवाक्यरूपस्य सत्यस्य ब्रह्मज्ञानहेतुतया सर्वोत्कर्षः सिद्धस्ततः सत्यावेदिकादिसु खलाभो न चित्रमित्यर्थः २०९ बृहत्तयादिमंत्रत्रयेणात्मनो दुर्ज्ञेयता प्रतिपाद्यते इति दर्शयंस्तदर्थमाह सत्यं यदिति षड्विः । यत्सत्यं रूपं ब्रह्मविज्ञानं महावाक्यार्थगोचरा जायते प्रादुर्भवति तद्ब्रह्म बृह त आकाशादेरपि बृहत्तदाधारत्वात् सूक्ष्मादण्वादेरपि सूक्ष्मतदांतरत्वात् २१० स्वप्रकाशमिति । तथा स्वप्रकाशत्वेन लोकविलक्षणत्वादिभ्यं मनसा शिस्तयितुं विषयीकं नुमन्नाक्यं च पराङ्मुखान् । दूरादूरं समाहितानामति सान्निहितम् २११ भातं चेति । चिद्रूपेण सदा भातं भासमानमपि प्रत्यग्रूपेण लोकेन भाति च भुरादीन्द्रियाणामगोचरत्वादित्यर्थः २१२ सर्वेति । सर्वेषां बुद्धिगुहासु सान्निहितं सर्वभासकं च तद्विदुषः मतीति शेषः यत्सत्यं ब्रह्मणस्तत्पदार्थस्य स्वात्मता वात्स्येन यज्ज्ञानं श्रुतिगतज्ञानप्रसादशब्दाच्च मेतद्विहायेतरूपायै न भाति नाभिर्भवतीत्यर्थः २१३ यत्रेति । सर्वेन्द्रियाणामप्यक्षः प्राणः सहचेतसा यत्र सन्निधिमात्रेण मेरुके अधीनो वर्तते स आत्मा देहिनां सुगमो न भवतीत्यर्थः २१४

॥ ९

आत्मनः स्वप्रकाशत्वं विशदयतीति तत्रैव त्रयस्यार्थमाह स्वप्रकाशत्वमिति त्रिभिः । अस्यात्मनः स्वप्रकाशत्वमेवं वर्णयति विद्वांसः एवं कथम् । यत्तत्त्वं सूर्यादिभिर्नान्यैस्तैजसैर्मनःप्रभृतिभिराभ्य-
न्तरे श्रोपकृतं तत्र भाषातनस्फुरेत् किं च यद्वातं भासमानमनुसृत्य सर्वजगद्वा तितस्वप्रकाशमित्युक्तमिति तृतीयेनाभिर्बन्धः १९३ अत्रानुमानव्यपदेशो भवति तातंगच्छतमनुग-
च्छतीत्यत्रानुगमनमिव गमनाजगतोभानंतद्वा नात्पृथगिति शंका मग्निलोहदृष्टान्तेन श्रुतिचतुर्थपादसूचितेन परिहरति भासेति । तत्श्रुत्युक्तमनुमानमेतस्य एतज्जगन्निर्धुस्वप्रभस्य स्वप्रकाशात्मनिरू-
पितं च अतः अनेन प्रकारेण स्यात् अतः कुतः तस्यैव ह मग्निना यथा विभातं स्फुरेन्न स्वतस्तथा यस्य भासा विभातं जगत्स्फुरेदिति १९४ तत्स्वप्रकाशमिति । स्पष्टम् १९५ वर्णितज्योतिषः सर्वा-
त्मतां प्रकटयतीति द्वितीयमुद्गकचरमंत्रस्यार्थमाह दिक्ष्विति । तत्स्वप्रकाशं ज्योतिर्ब्रह्मा द्वितीयं भवति यतः सर्वा सुदिशु व्याप्तं तथा सदिक् विश्वं दिक् सहित विश्वरूपं तथा कालत्रयोपाधिरूपं कालरूपं च सदस-
तस्थूलसूक्ष्मरूपं ताभ्यां परं यत्कारणं तद्रूपं सर्वात्मकमिति यावत् १९६ अथ महावाक्यार्थबोधसाधनोपदेशप्रधानस्य तृतीयमुद्गकस्यार्थक्रमेण वर्णयंस्तत्र पदार्थशोधनपरस्य प्रथममंत्रस्यार्थमवतारयति
एवंभूतमिति । एवंभूतं वाक्यार्थरूपम् एतस्मै शिष्याय १९७ उभाति । तत्र कठशाखायामश्वत्थतया वर्णितेशरीररूपे वृक्षे उभौ सुपर्णौ पक्षिणो वर्तन्ते कीदृशौ सयुजौ सर्वदा सहयोगिनौ सखा

स्वप्रकाशत्वमस्यैवंप्रवदंति मनीषिणः ॥ सूर्यादिभिर्नयद्वा यान्मन आद्यैश्च तैजसैः ॥ यद्वा नमनुभात्येतज्जगत्सर्वजडाजडम् १९३ भासा यस्य विभातं सत्स्फुरेच्छो-
हमिवाग्निना ॥ अतो नुमानमेतस्य भवेत्स्वप्रभस्य हि १९४ तत्स्वप्रकाशमित्युक्तमानं दात्मस्वरूपपट्टम् ॥ सूर्यादिज्योतिषां ज्योतिर्मन आदेश्वसर्वदा १९५
दिक्षु सर्वसुतज्योतिर्ब्रह्म विश्वं सदिक् तथा ॥ कालत्रयात्मकं कालः सदसतत्परं च यत् १९६ एवंभूतं न चेद्ब्रह्म जानाति श्रुतिवाक्यतः ॥ तदा तत्त्वं पदार्थोद्भावे तस्मै तदु-
र्बदेत् १९७ उभौ सुपर्णौ सयुजौ सखा यौ वृक्षशब्दिते ॥ शरीरे तत्र वर्तन्ते वपुस्तादात्म्यमागतौ १९८ एकः कर्मफलस्वादुभजन् जीवाभिधो हिसः ॥ अन्यः प्रकाश-
यत्येव सकलं कर्मणः फलम् ॥ तत्पदार्थः सर्वेश्वरस्त्वं पदार्थः पुरेरितः १९९ एकस्मिन्नेव वृक्षे स्मिन्कर्तृत्वादियुतो हियः ॥ अनीश्वरत्वापन्नः शोकं गच्छति सर्वदा
२०० अनीश्वरत्वादपरमात्मानं तत्पदाभिधम् ॥ आनंदवारिधिं पश्येत्परममास्पदं परम् २०१ यदा तदा समाप्नोति महिमानममुष्यसः ॥ भेदशून्यो मुना भूत्वा स-
र्वदुःखविवर्जितः २०२ त्वं पदार्थो यदा जीवः स्वप्रभं तत्पदात्मकम् ॥ तादात्म्येनात्मनः पश्येत्तदा विद्वानयं व्रजेत् ॥ नामरूपविनिर्मुक्तं नामरूपविवर्जितः २०३

यो चिन्मयत्वेन समानरूपी तथा शरीररूपवृक्षेण तथा संपृक्तौ यथा पृथक् न लक्ष्येते इत्याह वपुस्तादात्म्यमागताविति १९८ एक इति । तयोर्मध्ये एकः कर्मफलरूपं वृक्षफलस्वादु यथा स्यात् तथा भज-
नभुञ्जानो जीवसंज्ञो भवत् द्वितीयस्तु सर्वकर्मफलप्रकाशपत्येन भुंक्ते स द्वितीयः प्रकाशकत्वेन सर्वव्यापकोऽद्वयस्वभावस्तत्पदार्थोक्तः यस्तु पुरेरितो भोक्तृत्वेन सूचितप्रत्यक्तः सत्त्वं पदार्थ इत्यर्थः
१९९ तत्र त्वं पदार्थस्य पक्षिण एतावदेव दुःखनिदानं यत्सख्युः स्वभावात्नालोचनमिति दर्शयतः समान इत्यादिमंत्रस्यार्थमाह एकस्मिन्निति । अस्मिन्नेव वृक्षे वासस्थानतया ईश्वरसाधारणे वसं-
स्त्वं पदार्थो हियतः कर्तृत्वभोक्तृत्वादिशालितया अनीश्वरत्वमनीशापदोक्तं देव्यं प्राप्तस्ततः शोकं गच्छतीत्यर्थः २०० अनीश्वरत्वादिति । स च यदा तत्पदार्थरूपं सखायं कीदृशमनीश्वरत्वादपरं पतो यम-
नीश्वरो जातस्तदा वन्मात्रेण भिन्नमानं दूरपतया प्रेमास्पदं चात्मत्वेन पश्येत्तदा तदीयं महिमानमद्वयत्वं लक्षणं प्राप्नुयादिति द्वयोरर्थः २०१ । २०२ एतदेव स्फुटयतीत्येतावदेत्यादि तृतीयमंत्रस्यार्थवर्णयति
त्वं पदार्थ इति । यदा त्वं पदार्थरूपो जीवस्तत्पदार्थस्वप्रभं तत्सकां च न वदेदीप्यमानात्मन एकेनेन पश्येत्तदा विद्वान् सनात्मरूपरहितं तद्वाचं जेदित्यर्थः २०३

१. पु.

८ ॥

ब्रह्मपुरत्वादिकं स्फुटयति ब्रह्मणेति । यथा जायमान एव घट आकाशेन पूर्यते तथा शरीरं ब्रह्मणा पूर्यमाणत्वाद्ब्रह्मपुरमित्युच्यते तद्वर्तदिव्यं व्योम तु दहराकाशाख्यं स्वयंप्रकाशात्मरूपं परं ब्रह्मेव तत्र
स्वरूपं आत्मनः स्थितिस्तु स भूमा कुत्रपतिष्ठितः स्वेमहिमितीति वाक्यवदुपचारादेवोच्यत इत्यर्थः १८२ अस्वाज्ञातस्य ज्ञातस्य च स्वभावमाह मन इति । स आत्मा अज्ञातो यदा तदा मनः प्रधानः स न
प्राणानां देहेन्द्रियैर्द्रियाणां च नेता तत्तद्यापारेषु भवत्तत्कोऽन्नपदोक्ते तस्मिन् जगद्बीजभूते अव्याकृते मूलाज्ञानेतादात्म्याध्यासेन तिष्ठति यावन्मोक्षो मोक्षहेतुर्ब्रह्मात्मज्ञानं भवतीत्यर्थः १८३ यदा च एतत्
स्य रहस्यं ब्रह्मचर्यादिसंपन्ना ज्ञानं तदा एनमानंदरूपं पश्यंतीत्याह एवमिति १८४ अमृतपददर्शितं सर्वसंसारधर्मराहित्यं तस्य वर्णयति सदैरिति १८५ आत्मज्ञानस्य फलमभि
नयंतं मंत्रं पठति भिद्यते इति । तस्मिन् परमात्मनि परावरे परं कारणमवर्कार्थं तदुभयरूपे सर्वात्मक इति यावत् १८६ तत्र हृदयग्रंथ्यादिपदानामर्थमाह कामाद्य इति त्रिभिः । कामानामाद्यः
कारणभूतो योन्यो न्याध्यासो हृदये बुद्ध्यावभिव्यक्तः सह हृदग्रंथिरुच्यते इत्यर्थः संशयस्तु सोऽत्र निवर्त्यतया विवक्षितो यः स्वात्मनस्त्वं पदार्थस्य संसारित्वमल्पज्ञत्वादिकं परस्य तत्पदार्थस्य ईश्वरत्वं सर्वं

ब्रह्मणा पूर्यते यस्माच्छरीरं ब्रह्मणः पुरम् ॥ दिव्यं व्योम स्वयं ज्योतिरात्मैव परिकीर्तितः ॥ स्वेमहिमि स्थितस्तत्र स्थित इत्यभिधीयते १८२ मनः प्रधानः प्राणानां
नेता देहेन्द्रियैः सह ॥ अत्रेह व्याकृते तस्मिन् तिष्ठत्यामोक्षमेव सः १८३ एवं विज्ञातो धीरा ब्रह्मचर्यादिसाधनाः ॥ आनंदात्मानमात्मस्थं परिपश्यंति केचन १८४
सर्वैः संसारसंबद्धैर्धर्मैर्नानाविधैरपि ॥ विमुक्तं निर्द्वयं यत्तज्ज्ञातुं ज्ञेयादिवर्जितम् १८५ भिद्यते हृदयग्रंथिश्छिद्यं ते सर्वसंशयाः ॥ क्षीयंते चास्य कर्माणि तस्मिन् हृदये
रावरे १८६ कामाऽऽद्यो हृदयग्रंथिः सर्वदुःखौघकारकः ॥ संशयः स्वात्मनो हृद्वा संसारित्वं परस्य च ॥ ईश्वरत्वं द्विधानृणां तयोस्तादात्म्यसंशयः १८७ अनार
ब्धफलान्यत्र कर्माण्युक्तानि भूरिशः ॥ पुण्यपापात्मकान्येष्वेयैरन्यं देहमाव्रजेत् १८८ श्रवणादेः फलं प्रोक्तं दर्शनं वेदादिभिः ॥ यस्मिन् सति भवेन्नेयमविद्यादुःखका
रिणी १८९ हिरण्यग्रे परे कोशे विरजं ब्रह्म निष्कलम् ॥ तच्छुभ्रं ज्योतिषां ज्योतिस्तद्यदात्मविदो विदुः १९० हिरण्यमयः परः कोश आनंदमय ईरितः ॥ वि
रजं रजसाहीनं मायया परिवर्जितम् ॥ मायाकार्येण रहितं निष्कलं च प्रकीर्तितम् १९१ ज्योतिषां ज्योतिरुक्तं स्यात्स्वप्रकाशं सुखं परम् ॥ शुभ्रमानंदरूपं त
द्यज्ज्ञानं तिमहाधियः १९२

इयादिरूपं च हृदा तयोस्तत्त्वं पदार्थयोस्तद्वात्म्यं संश्रय एकयोगी चोऽसंभावनारूपः स च द्विधा पदार्थगतयोर्विरुद्धधर्मयोर्निमित्तयोर्भेदादित्यर्थः १८७ कर्माणि त्वं प्रसंविता मामि रूपाणि तथा विवक्षि
तानि प्रारब्धफलानां भोगिकनाशयत्वादित्याह अनारब्धेति । ये संवितादिरूपेः १८८ आत्मदर्शनस्य स्वरूपमवधारयति श्रवणादेरिति । यथा हृदार्थावघातफलस्य तुषविमोक्तस्य तदेव स्व
रूपं यंसंखलनिष्पत्तिरेवं श्रवणादीनां हृदार्थानां फलभूतस्य दर्शनस्य तदेवरूपं यदविद्याक्षयणमित्यर्थः १८९ दर्शनीयमात्मानमेव संक्षेपेण प्रतिपादयन्तं मंत्रं पठति हिरण्यमेति १९० अस्वार्थ
माह हिरण्यमय इति द्वाभ्यां । हिरण्यमयः सत्त्वप्रचुरत्वेन प्रकाशमयः परः पंचसु चरमः कोश आनंदमयाख्यस्तैत्तिरीयव्याख्याने दशभेदोक्तस्तस्मिन् पुच्छभूते ब्रह्मतिष्ठति कीदृशं मायारूपेण रजसा आ
वरणरेणुना हीनत्वाद्वा जतत्त्वाद् विरजमित्युक्तं मायाकार्येण कालाव्यपारिच्छेदे तु न रहितत्वात् निष्कलमित्युक्तमित्यर्थः १९१ ज्योतिषामिति । तत्परं सुखं स्वप्रकाशत्वाच्च ज्योतिषां ज्योतिरि
त्युक्तं अद्वयत्वेनानंदरूपत्वाच्च शुभ्रमित्युक्तमित्युक्तत्वादित्यर्थः १९२

दी०

॥ ८ ॥

मृत्युः कामदाहिति १७० शास्त्रविरुद्धयोस्त्विहनिंदादिनापरत्रनरकेष्वचदुःखदत्वमविवादमित्याह अशास्त्रीयाविति । तास्तत्प्रतिपादिकावाचः ७१ एवमभ्युदयार्थस्यधर्मस्यापि वि-
नश्रफलकत्वेनदुःखदत्वात्तद्वाचादुःखदत्वमित्याह धर्मोपीति । यत्ततः ७२ फलितमाह तदिति । धर्मादीनांदायिकावाचोदुःखकारिकाएवस्थिताविवेकतःसिद्धाधीमतामुमुक्षुणानवक्त-
व्याइत्युपदेशः ७३ किंत्वमृतत्वरूपमोक्षस्यसाधिकाएववाचोभ्यसनीयाः 'आमुषेराभूतेःकालंयेद्वेदांतर्चितया' इत्युक्तेरित्याह अमृतत्वमिति ७४ आत्मशास्त्रस्यावश्याभ्यसनीयत्वेहेतुतयात्मज्ञा-
नमात्रसाध्यत्वंमोक्षस्याह आनंदात्मेति । हियतःस्वयंप्रकाशनंदरूपआत्माअमृतत्वेमोक्षेतदर्थमिति यावत् सेतुवत्स्थितः यथासेतुमार्गेणैवपारंलभ्येततथात्मविज्ञानेनामृतत्वंलभ्यतइत्यर्थः अ-
त्रानंदंब्रह्मणोविद्वान्विभेति कुतश्चनेति श्रुतिमर्थतःसंवादपति सुखमिति । यस्यात्मनःस्वरूपभूतंसुखं गृहीत्वाविज्ञायपरमेश्वरोनिर्भयोभवतीतिशेषः ७५ आत्मनःप्रत्यक्त्वेनेवज्ञानं प्रणवालंवेन-

कामदाअपिवाचःस्युरर्थदायाश्चताअपि ॥ दुःखदार्थकामाभ्यांवियोगेसतिसर्वदा १७० अशास्त्रीयौयदास्यातामर्थकामौतदाहिताः ॥ दुःखदाएवकोनाम
तावदेद्धीघनोजनः १७१ धर्मोपिचयदालोकेसंसारसुखदोभवेत् ॥ तदादुःखप्रदःसस्यात्तत्सुखंयद्विनश्वरम् ७२ ततोधर्मार्थकामानांदायिन्योदुःखकारिकाः ॥
वाचएवंस्थितास्ताश्चनवक्तव्याहिधीमता १७३ अमृतत्वंततोमोक्षोयाभिरात्मावगम्यते ॥ ताएवसर्वदासद्विर्वक्तव्यानापराःक्वचित् १७४ आनंदात्मास्वयं
ज्योतिःसेतुवत्संस्थितोहिसः ॥ अमृतत्वेसुखंयस्यगृहीत्वापरमेश्वरः १७५ वर्ततेहृदयाकाशेहृदयाकाशरूपभाक् ॥ यस्मिन्हृदयांभोजेनाड्यःशतसहस्रशः ॥
रथनाभावरायद्वत्तद्वदेवसमर्पिताः १७७ अंतश्चरतितत्रायंभूतेभूतेपरःपुमान् ॥ जायमानोयथाकाशोघटजन्मनिजायते १७७ अहंब्रह्मेतिचेज्ज्ञातुंनशक्योत्रमनी-
षिभिः ॥ केनचित्प्रतिबंधेनतदोमित्येवचितयेत् १७८ चिन्तयन्नेवमात्मानंपुरुषःपापवर्जितः ॥ उत्पन्नब्रह्मविज्ञानोह्यविद्यायाःपरं व्रजेत् १७९ एवंपूर्वमहात्मा
नःस्वशिष्यान्प्रतिसर्वदा ॥ स्वस्तीतिचवदंतस्तेकथयंतिपुनःपुनः १८० सामान्येनविशेषाच्चयःसर्ववेतिसर्वदा ॥ जगज्जन्मादिरूपश्चयस्यैषमहिमाश्रुवि ॥
दिव्येब्रह्मपुरेहोपह्यात्माव्योमिप्रतिष्ठितः १८१

ध्यानंवासुमुखोरावश्यकमिति विदधतः अराइत्यादिः परस्तदित्यंतस्परमंत्रस्यार्थमाह वर्ततइतिपंचभिः । अयमात्मासर्वेषांहृदयाकाशेवर्तते कीदृशः हृदयेहृदयकमलेअंतर्गदाकाशंदहराख्यंतद्रूपः
तदेवलक्षयति यस्मिन्निति । यस्मिन्हृदयकमलेनाभिस्थानीयेअरास्तिर्यक्काष्ठानितद्रूपाःशतसहस्रसंख्यानाड्योहितासंज्ञाःसमर्पितास्तत्रहृदयांभोजेअंतर्मध्यावच्छेदेनायंवाणितःपरःपुमांश्चरति की-
दृशः जायमानउपाधिजन्मनाजायमानत्वेनमन्यमानः घटजन्मनिघटाकाशवादितिद्वयोरर्थः ७६ । ७७ एवमुपदेशेनसाक्षात्काराभावेप्रणवेनचित्तयेदित्याह अहमिति ७८ प्रणवालंबनध्यानदी-
पेनपापरूपांधकारापहारेसाक्षात्कारःसफलोभवत्येवेत्याह चित्तयन्निति । एवंप्रणवालंबनेन ७९ गुरोराशिषापुनःपुनरुपदेशेनचप्रतिबंधापायइतिदर्शयति एवमिति । एवमुक्तविधयामहात्मानोद-
यालवःशिष्यान्प्रतिपुनःपुनरुपदिशंति किंकुर्वंतः हेशिष्यायुष्मभ्यस्वस्तितत्त्वज्ञानमाप्नोविघ्नाभावोस्त्वित्येववदंत १८० आत्मनःसंक्षेपेणतत्त्वंप्रदर्शयतोर्थःसर्वज्ञइत्यादिमंत्रयोरर्थमाह सामान्येने-
तिपङ्क्तिः । यःपरमात्माज्ञानान्यरूपेणविशेषरूपेणचसर्ववेत्तिस्यचमहिमाविभूतिर्जगत्सृष्ट्यादिरूपएवोऽपरोक्षोभुविभूरादिलोकेषुप्रसिद्धएवपरमात्मत्रयपुरेयदिव्यंयोमतत्रप्रतिष्ठितइति १८१

१५८ तदेव पुनर्विशिनष्टि सदसदिति त्रिभिः । माययास्थूलसूक्ष्मरूपतां प्राप्तमपि वस्तु तस्तदुभयवर्जितसद्भिर्विवेकिभिर्वरणीयं सर्वसंघतिपुत्रविष्टमतिमशस्तं वस्तु १५९ दीप्यते इति । स्वरूप भूतयाभासादेदीप्यमानंदुर्लक्ष्येभ्योपि दुर्लक्ष्यं यदाश्रिताः सर्वलोकाः सहलोकपेः १६० तदेतदिति । यस्वयापृष्टं रूपविज्ञानात्सर्वज्ञापतइतितद्ब्रह्म एतदेव तथैव प्राणेंद्रियादिरूपं तथा एतदेव सत्त्वप दीक्तं स्वर्गादिरूपं कर्मफलं तथा मोक्षरूपमित्यर्थः १६१ ध्यानयोगेन चैतदेव लभ्यमित्याह धीरेणेति । धीरेण वेपथुशालिना आत्मविषयकविवेकशालिना कामादिरूपशृणांपराभवकारिणा ध्यानशूरे जैतद्वर्जितमेवात्मनोरूपं यदासनं वासनाभिर्मुक्ततुरीयमिति पावत् वेदव्यंलक्ष्यतां नैयमित्यर्थः १६२ वेद्यनपरिकरमाह वेदांतोदरेति । वेदांतमहावाक्याभ्यामुदरस्थितानि यस्य स तथा तदुक्तं सकारं चकारं चलोपयित्वा प्रयोजयेत् । संविचपूर्वरूपाख्यततोसौ प्रणवो भवेत् इति एतादृशः प्रणवो यनुरुक्तः शोधितो ध्यातुरात्मेव शरउदीरितः महावाक्यार्थं चित्तनयं तदेवाकर्षणस्थानीयं शुद्धं ब्रह्म तुल्यं यत्रायं प्रत्यगात्मा शरवत्तन्मयो भवेदिति द्वयोरर्थः १६३ । १६४ यस्मिन्लोकत्रयीत्येकादशभिः । यस्मिन्त्रिलोकीपंचभूतानि प्राणादीनि भौतिकानि च

प्राणेंद्रियागचिदानं हेतुभूतं सनातनम् ॥ एतदेव सदा ज्ञेयं बुद्धेः परमुदाहृतम् १५८ सदसद्रूपतां प्राप्तं सदसद्भेदवर्जितम् ॥ वरणीयं सदा सद्भिर्वरिष्ठं सर्वदेहिनाम् १५९ दीप्यते यस्त्वतोभासाय दण्डभ्योप्यणुस्मृतम् ॥ यस्मिन्लोकादमेविश्वे निहिताः संति सर्वदा १६० तदेतदक्षरं ब्रह्मतत्प्राणेंद्रियरूपभृत् ॥ स्वर्गादिकंच मोक्षश्च तदेवोक्तं मनीषिभिः १६१ धीरेणात्मनि विज्ञानकारिणा शिक्षितेन च ॥ काशकोधादिशृणां सर्वदा भयकारिणा ॥ वेदव्यमेतदेवात्र रूपं सर्वमवासनम् १६२ वेदांतोदरसंस्थानः प्रणवो यनुरीरितः ॥ आत्मज्ञानेन सहितः शर आत्मा च तस्य सः १६३ ब्रह्मात्मत्वेन यद्व्यानं धनुराकर्षणं हियत् ॥ लक्ष्यं ब्रह्मात्मरूपं च यत्रात्मा यं शरो वजेत् १६४ यस्मिन्लोकत्रयी सर्वासहभूतैश्च पंचभिः ॥ प्राणाद्यैर्भौतिकैस्तद्ब्रह्म ब्रह्मेति कीर्त्यते १६५ एकंतदेव विज्ञेयं न तु तस्मात्परं हियत् ॥ वाचश्चान्धाविमोक्तव्यावाकृतालुगलशीषदाः १६६ विनोपनिषदो नैव वेदद्वारा गृह्याच्च वा ॥ नानाविधा हि यावाचस्ताः स्युर्नैवात्र कर्हिचित् ॥ अमृतत्वस्य मोक्षस्य प्राप्तेः पुरुषस्य हि १६७ किंतु धर्मप्रदाः काश्चित्काश्चिदर्थप्रदा अपि ॥ कामप्रदाश्च काश्चित्कुकाश्चिदुःखप्रदाः सदा १६८ दुःखप्रदाः सदा वाचो न वदंती ह धीधनाः ॥ वारयंति च तद्ब्रह्म नृमृतान् वीक्षणकादयः ॥ ततस्ताः स्वयमेवात्र न वक्तव्या इति स्थितम् १६९

तत्सर्वमिति धितं तथा एतदुपलक्षितो वेदश्च यत्र मतिष्ठितो यः शब्दब्रह्मेति कीर्त्यते तद्विधाधिष्ठानं ब्रह्मैव विज्ञेयं अस्यास्तदितरमतिपादिकावाचं श्रहेयाः श्रमहेतुत्वादिति द्वयोरर्थः १६९ । १६६ फलितमाह विनोपनिषदिति । उपनिषदो विहायां वाचो न भ्यसेन्मुमुक्षुः इतरासंक्षेपमतिपादकत्वेनामृतत्वरूपस्य मोक्षस्यानुपगमिगत्वादित्यर्थः १६७ तत्राप्यासां वाचां चतुर्विधत्वमाह किं त्विति । किंतु ताः किमर्था इति चेत् धर्मार्थकामप्रदास्तिस्रः चतुर्थस्तु व्यर्थरूपा दुःखदा इत्यर्थः १६८ तत्र दुःखप्रदानं हियतायाः प्रेक्षावतः मति सिद्धत्वात् तानात्र विधीयते किं त्वर्थं दत्त्वा दिनाभिमतानां दुःखदत्तं श्रुत्या बोध्यत इत्याशयं दर्शयति दुःखप्रदा इति पंचभिः । धीधनाः कुशलादुःखप्रदानं शब्दास्वयं न वदंति तद्ब्रह्म वारयंति चेति प्रसिद्धं ततः शिष्टाचारदेवतादुःखप्रदा वाचो न वक्तव्या इति स्वयमेव श्रुत्युपदेशविनापि स्थितं सिद्धं । कीदृश्यस्तावाचः मृतां वीक्षणकादयः निदिष्टं नृमृतानाम् वीक्षणं वृत्तांतमतिपादनं तन्मभूतिरूपाः आदिपदेन काकदंतकथादिप्रहः यथाहुः 'काकस्पकृतिवादं तामेपस्याण्डं कियत्पलं । गर्भे कतिरोमाणीत्येवामूर्खविचारणा' इति १६९

आत्मनः स्वप्रकाशत्वं विशदयतो न तत्रेत्यादेर्मंत्रस्यार्थमाह स्वप्रकाशत्वमिति त्रिभिः । अस्यात्मनः स्वप्रकाशत्वमेव वर्णयति विद्वांसः एवं कथम् यत्तत्त्वं सूर्यादिभिर्बाह्यैस्तैजसैर्मनःप्रभृतिभिराभ्य-
न्तरे श्रोपकृतं तन्मापातनस्फुरेत् स्फुरेत्स्वतएव स्फुरेत् किंच यद्भातं भासमानमनुसृत्य सर्वजगद्भातितत्स्वप्रकाशमित्युक्तमिति तृतीयेनाभिसंबन्धः १९३ अत्रानुमानं व्यपदेशो भवति तातंगच्छंतमनुग-
च्छतीत्यत्रानुगमनमिव गमनाजगतो भानंतद्भानात्पृथगिति शंका मप्रिलोहदृष्टांतेन श्रुतिचतुर्थपादसूचितेन परिहरति भासेति । तत्श्रुत्युक्तमनुमानमेतस्य एतज्जगन्निष्ठस्वप्रभस्य स्वप्रकाशात्मनिरु-
पितं च अतः अनेन प्रकारेण स्यात् अतः कुतः तत्र लोहमग्निना यथा विभातस्फुरेन्न स्वतस्तथा यस्य भासा विभातं जगत्स्फुरेदिति १९४ तत्स्वप्रकाशमिति । स्पष्टम् १९५ वर्णितज्योतिषः सर्वा-
त्मतां प्रकटयतो द्वितीयमुण्डकचरमंत्रस्यार्थमाह दिक्ष्विति । तत्स्वप्रकाशं ज्योतिर्ब्रह्मा द्वितीयं भवति यतः सर्वासु दिक्षु व्याप्तं तथा सदिक् विश्वं दिक् सहितं विश्वरूपं तथा कालत्रयोपाधिरूपं कालरूपं च सदस-
त्स्थूलसूक्ष्मरूपताभ्यां परं यत्कारणं तद्रूपं सर्वात्मकमिति यावत् १९६ अथ महावाक्यार्थबोधसाधनोपदेशप्रधानस्य तृतीयमुण्डकस्यार्थक्रमेण वर्णयंस्तत्र पदार्थशोधनपरस्य प्रथममंत्रस्यार्थं भवतारपति-
एवंभूतमिति । एवंभूतं वाक्यार्थरूपम् एतस्मै शिष्याय १९७ उभाविति । तत्र कठशाखायामश्वत्थतया वर्णितेशरीररूपे वृक्षे उभौ सुपर्णौ पक्षिणो वर्तन्ते कीदृशौ सयुजौ सर्वदा सह योगिनौ सखा

स्वप्रकाशत्वमस्यैवं प्रवदंति मनीषिणः ॥ सूर्यादिभिर्न यद्भासात्मन आद्यैश्च तैजसैः ॥ यद्भानमनुभात्येतज्जगत्सर्वजडाजडम् १९३ भासायस्य विभातं सत्स्फुरेल्लो-
हमिवाग्निना ॥ अतो नुमानमेतस्य भवेत्स्वप्रभस्य हि १९४ तत्स्वप्रकाशमित्युक्तमानं दात्मस्वरूपं पृच्छ ॥ सूर्यादिज्योतिषां ज्योतिर्मन आदेश सर्वदा १९५
दिक्षु सर्वासु तज्योतिर्ब्रह्म विश्वं सदिक् तथा ॥ कालत्रयात्मकं कालः सदसत्त्वं च यत् १९६ एवंभूतं न चेद्ब्रह्म जानाति श्रुतिवाक्यतः ॥ तदा तत्त्वं पदार्थोद्भावे तस्मै तदु-
रुवदेत् १९७ उभौ सुपर्णौ सयुजौ सखा यौ वृक्षशब्दिते ॥ शरीरे तत्र वर्तन्ते तेषु पुस्तादात्म्यमागतौ १९८ एकः कर्मफलं स्वादुभजनजीवाभिधो हिसः ॥ अन्यः प्रकाश-
यत्येव सकलं कर्मणः फलम् ॥ तत्पदार्थः सर्वशास्त्र्यस्त्वं पदार्थः पुरेरितः १९९ एकस्मिन्नेव वृक्षे स्मिन्कर्तृत्वादियुतो हि यः ॥ अनीश्वरत्वमापन्नः शोकं गच्छति सर्वदा
२०० अनीश्वरत्वादपरमात्मानं तत्पदाभिधम् ॥ आनंदवारिधिं पश्येत्परममास्पदं परम् २०१ यदा तदा समाप्नोति महिमानममुष्यसः ॥ भेदश्च न्योमुना भूत्वा स-
र्वदुःखविवर्जितः २०२ त्वं पदार्थो यदा जीवः स्वप्रभं तत्पदात्मकम् ॥ तादात्म्येनात्मनः पश्येत्तदा विद्वानयं व्रजेत् ॥ नामरूपविनिर्मुक्तं नामरूपविवर्जितः २०३

यौ चिन्मयत्वेन समानरूपौ तथा शरीररूपवृक्षेण तथा संपृक्तौ यथा पृथक् न लक्ष्येते इत्याह वपुस्तादात्म्यमागताविति १९८ एकश्रुति । तयोर्मध्ये एकः कर्मफलरूपं वृक्षफलं स्वादु यथा स्यात् तथा भज-
नभुं जानो जीवसंज्ञो भवत् द्वितीयस्तु सर्वकर्मफलं प्रकाशयत्येव न भुंक्ते सद्वितीयः प्रकाशकत्वेन सर्वव्यापकोऽद्वयस्वभावस्तत्पदार्थोक्तः यस्तु पुरेरितो भोक्तृत्वेन सूचितप्रत्यक्तः सत्त्वं पदार्थ इत्यर्थः
१९९ तत्र त्वं पदार्थस्य पक्षिण एतावदेव दुःखनिदानं यत्सल्युः स्वभावानालोचनमिति दर्शयतः समान इत्यादि मंत्रस्यार्थमाह एकस्मिन्निति । अस्मिन्नेव वृक्षे वासस्थानतया ईश्वरसाधारणेव स-
त्त्वं पदार्थो हि यतः कर्तृत्वभोक्तृत्वादिसालितया अनीश्वरत्वमनीशापदोक्तं देयं प्राप्तं ततः शोकं गच्छतीत्यर्थः २०० अनीश्वरत्वादिति । सत्त्वं यदा तत्पदार्थरूपं सखायं कीदृशमनीश्वरत्वादपरं यतो यम-
नीश्वरो जातस्तदा वपुःप्रायेण भिन्नमानं द्रूपतया प्रेमास्पदं चात्मत्वेन पश्येत्तदा तदीयं महिमानमद्वयत्वलक्षणं प्राप्नुयादिति द्वयोर्थः २०१ । २०२ एतदेव स्फुटयतीत्येतादेस्तृतीयमंत्रस्यार्थं वर्णयति
त्वं पदार्थ इति । यदा त्वं पदार्थरूपो जीवस्तत्पदार्थं स्वप्रभं तत्सकलं न वदेदीप्यमानात्मन एकेनेतदपश्येत्तदा विद्वान्नामरूपरहितं ब्रह्मैव जेत्यर्थः २०३

ब्रह्मपुरत्वादिकं स्फुटयति ब्रह्मणेति । यथा जायमान एव घट आकाशेन पूर्यते तथा शरीरं ब्रह्मणा पूर्यमाणत्वाद्ब्रह्मपुरमित्युच्यते तद्वर्तद्विषयं यो मनुदहराकाशं रूपं स्वयं प्रकाशात्मरूपं परं प्रज्ञेयं तत्र
स्वरूपे आत्मनः स्थितिस्तु स भूमा कुत्र पतिष्ठति तस्मै हि मीति वाक्यवदुपचारादेवोच्यत इत्यर्थः १८२ अस्वाज्ञातस्य ज्ञातस्य च स्वभावमाह मन इति । स आत्मा अज्ञातो यदा तदा मनः प्रधानः स न
प्राणानां देहस्यैन्द्रियाणां च नेता तत्तद्व्यापारेषु पवर्तकोऽन्नपदोक्ते तस्मिन् जगद्बीजभूते अद्याकृते मूलाज्ञानेतादात्म्याध्यासेन तिष्ठति यावन्मोक्षो मोक्षहेतुर्ब्रह्मात्मज्ञानं न भवतीत्यर्थः १८३ यदा च एतत्त
स्य रहस्यं ब्रह्मचर्यादिसंपन्ना ज्ञानं तदा एनमानंदरूपं पश्यंतीत्याह एवमिति १८४ अमृतपददर्शितं सर्वसंसारधर्मराहित्यं तस्य वर्णयति सर्वैरिति १८५ आत्मज्ञानस्य फलमभि
नयंतं मंत्रं पठति भिद्यते इति । तस्मिन् च परमात्मनि परावरेण कारणमवरकार्यं तदुभयरूपे सर्वात्मक इति यावत् १८६ तत्र हृदयग्रंथि द्वादिपदानामर्थमाह कामाद्य इति त्रिभिः । कामानामाद्यः
कारणभूतो यो न्यो न्याध्यासो हृदये बुद्ध्यावभिष्यक्तः सह हृदग्रंथिरुच्यते इत्यर्थः संशयस्तु सोऽत्र निवर्त्यतया विवक्षितो यः स्वात्मनस्त्वं पदार्थस्य संसारित्वमल्पज्ञत्वादिकं परस्परतत्पदार्थस्य ईश्वरत्वं सर्वं

ब्रह्मणा पूर्यते यस्माच्छरीरं ब्रह्मणः पुरम् ॥ दिव्यं व्योम स्वयं ज्योतिरात्मैव परिकीर्तितः ॥ स्वेमहिमि स्थितस्तत्र स्थित इत्यभिधीयते १८२ मनः प्रधानः प्राणानां
नेता देहेन्द्रियैः सह ॥ अत्रेह व्याकृते तस्मिन् तिष्ठत्यामोक्षमेव सः १८३ एवं विज्ञाततो धारा ब्रह्मचर्यादिसाधनाः ॥ आनंदात्मानमात्मस्थं परिपश्यंति केचन १९४
सर्वैः संसारसंबद्धैर्धर्मैर्नानाविधैरपि ॥ विमुक्तं निर्द्वयं यत्तज्ज्ञातज्ञेयादिवर्जितम् १८५ भिद्यते हृदयग्रंथि इच्छयंते सर्वसंशयाः ॥ क्षीयंते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे प
रावरे १८६ कामाऽऽद्यो हृदयग्रंथिः सर्वदुःखौघकारकः ॥ संशयः स्वात्मनो दृष्ट्वा संसारित्वं परस्य च ॥ ईश्वरत्वं द्विधानृणां तयोस्तादात्म्यसंशयः १८७ अनार
ब्धफलान्यत्र कर्माण्युक्तानि भूरिशः ॥ पुण्यपापात्मकान्येषैरन्यदेहमाव्रजेत् १८८ श्रवणादेः फलं प्रोक्तं दर्शनं वेदवादिभिः ॥ यस्मिन् सति भवेत्त्रेयमविद्यादुःखका
रिणी १८९ हिरण्यपरे कोशे विरजं ब्रह्म निष्कलम् ॥ तच्छुभ्रं ज्योतिषां ज्योतिस्तद्यदात्मविदो विदुः १९० हिरण्यमयः परः कोश आनंदमय ईरितः ॥ वि
रजं रजसाहीनं मायया परिवर्जितम् ॥ मायाकार्येण रहितं निष्कलं च प्रकीर्तितम् १९१ ज्योतिषां ज्योतिरुक्तं स्यात्स्वप्रकाशं सुखं परम् ॥ शुभ्रमानंदरूपं त
द्यज्जानंति महाधियः १९२

इयादिरूपं च दृष्ट्वा तयोस्तत्त्वं पदार्थयोस्तद्वात्म्यं संश्रय एव गोचरोऽसंभावनारूपः तच्च द्विधा पदार्थगतयोर्विरुद्धधर्मयोर्निमित्तयोर्भेदादित्यर्थः १८७ कर्माणि त्वप्रसंखिता गामिरूपाणि तथा विवक्षि
तानि प्रारब्धफलानां भोगिकनाशयत्वादित्याह अनारब्धेति । यैः संखितादिरूपैः १८८ आत्मदर्शनस्य स्वरूपमवधारयति श्रवणादेरिति । यथा दृष्टार्थावघातफलस्य तु पवित्रोक्तस्य तदेव स्व
रूपं यत्संखलनिष्पत्तिरेवं श्रवणादीनां दृष्टार्थानां फलभूतस्य दर्शनस्य तदेव रूपं यदविद्याक्षपणमित्यर्थः १८९ दर्शनीयमात्मानमेव संक्षेपेण प्रतिपादयन्तं मंत्रं पठति हिरण्यमेति १९० अस्पाथ
माह हिरण्यमिति द्वाभ्यां । हिरण्यमयः सत्यप्रचुरत्वेन प्रकाशमयः परः पंचसु चरमः कोश आनंदमयाख्यस्तेतिरीयव्याख्याने दशमे वर्णितस्तस्मिन् पुच्छभूतब्रह्मतिष्ठति कीदृशो मायारूपेण रजसा आ
व्रजरेणुनाहीनत्वाद्वा जगत्त्वाद्द्विरजमित्युक्तं मायाकार्येण च कालाव्यपारिच्छं बद्धे तु नारहितत्वा निष्कलमित्युक्तमित्यर्थः १९१ ज्योतिषामिति । तत्परं सुखं स्वप्रकाशत्वाच्च ज्योतिषां ज्योतिरि
त्युक्तं अद्वयत्वेनानंदरूपत्वाच्च शुभ्रमित्युक्तमित्युक्तत्वादित्यर्थः १९२

प्रकृततु कामदादीनां दुःखदत्तबोधयत इति दर्शयन्तत्रार्थकामो धनार्जनविषयभोगरूपैद्विविधो शास्त्राविरुद्धो तद्विरुद्धो च तत्राद्ययोर्वियोगादौ दुःखरूपतायाः प्रसिद्धत्वात् तत्परवाचामपि दुःखदत्तबो-
ध्यमित्याह कामदा इति १७० शास्त्रविरुद्धयोस्त्विह निंदादिना परत्र नरकेष्वच दुःखदत्तमविवादमित्याह अशास्त्रीयाविति । तास्तत्प्रतिपादिकावाचः ७१ एवमभ्युदयार्थस्य धर्मस्यापि वि-
नश्वरफलकत्वेन दुःखदत्तात्तद्वाचो दुःखदत्तमित्याह धर्मोपीति । यत्पुनः ७२ फलितमाह तद्विति । धर्मादीनां दायिकावाचो दुःखकारिका एव स्थिताविवेकतः सिद्धार्थी मतामुमुक्षुणामवक्त-
व्या इत्युपदेशः ७३ किंत्वमृतत्वरूपमोक्षस्य साधिका एव वाचोभ्यसनीयाः 'आमुष्येरा मृतेः कालं न ये देदांत चितपा' इत्युक्तेरित्याह अमृतत्वमिति ७४ आत्मशास्त्रस्यावश्यमभ्यसनीयत्वे हेतुतया त्मज्ञा-
नमात्रसाध्यत्वं मोक्षस्याह आनंदात्मेति । हियतः स्वयंप्रकाशनं दत्तमात्मा अमृतत्वे मोक्षे तदर्थमिति यावत् सेतुवत् स्थितः यथा सेतुमार्गेणैव पारंलभ्यते तथा त्मविज्ञानेनामृतत्वं लभ्यते इत्यर्थः अ-
नानंदं ब्रह्मणो विद्वान्निभेति कुतश्चेति श्रुतिमर्थतः संवादयति सुखमिति । यस्यात्मनः स्वरूपभूतं सुखं गृहीत्वा विज्ञाय परमेश्वरो निर्भयो भवतीति शेषः ७५ आत्मनः प्रत्यक्त्वेनैव ज्ञानं प्रणवा लं बनेन

कामदा अपि वाचः स्युरर्थदायाश्च ता अपि ॥ दुःखदा अर्थकामाभ्यां वियोगे सति सर्वदा १७० अशास्त्रीयौ यदा स्यातामर्थकामौ तदा हिताः ॥ दुःखदा एव कोनाम-
तावदेद्धी धनो जनः १७१ धर्मोपि च यदालोके संसारसुखदो भवेत् ॥ तदा दुःखप्रदः स स्यात्तत्सुखं यद्विनश्वरम् ७२ ततो धर्मार्थकामानां दायिन्यो दुःखकारिकाः ॥
वाच एवं स्थितास्ताश्च न वक्तव्या हि धीमता १७३ अमृतत्वं ततो मोक्षो याभिरात्मा वगम्यते ॥ ता एव सर्वदा सद्भिर्वक्तव्यानां पराः क्वचित् १७४ आनंदात्मा स्वयं
ज्योतिः सेतुवत् संस्थितो हि सः ॥ अमृतत्वे सुखं यस्य गृहीत्वा परमेश्वरः १७५ वर्तते हृदयाकाशे हृदयाकाशरूपभाक् ॥ यस्मिन्हृदयां भोजेनाड्यः शतसहस्रशः ॥
रथनाभा वराय द्वा तद्देवसमर्पिताः १७७ अंतश्चरति तत्रायं भूते भूते परः पुमान् ॥ जायमानो यथाकाशो घटजन्मनि जायते १७७ अहं ब्रह्मेति चेज्ज्ञातुं शक्यो त्रमनी-
षिभिः ॥ केनचित्प्रतिबंधेन तदोमित्येव चिंतयेत् १७८ चिन्तयन्नेव मात्मानं पुरुषः पापवर्जितः ॥ उत्पन्नब्रह्मविज्ञानो ह्यविद्यायाः परं व्रजेत् १७९ एवं पूर्वमहात्मा
नः स्वशिष्यान् प्रति सर्वदा ॥ स्वस्तीति च वदंतस्ते कथयन्ति पुनः पुनः १८० सामान्येन विशेषाच्चयः सर्ववेति सर्वदा ॥ जगज्जन्मादिरूपश्च यस्यैष महिमा शुवि ॥
दिव्ये ब्रह्मपुरे होष ह्यात्मा व्योमि प्रतिष्ठितः १८१

ध्यानं वा मुमुक्षोरावश्यकमिति विदधतः अरा इत्यादेः परस्तदित्यंतस्य मंत्रस्यार्थमाह वर्तत इति पंचभिः । अयमात्मा सर्वेषां हृदयाकाशे वर्तते कीदृशः हृदये हृदयकमले अंतर्गदाकाशं दहराख्यं तद्रूपः
तदेव लक्षयति यस्मिन्निति । यस्मिन् हृदयकमलेनाभिस्थानीये अरास्ति र्यक्काष्ठानितद्रूपाः शतसहस्रसंख्यानां ड्यो हिता संज्ञाः समर्पितास्तत्र हृदयां भोजे अंतर्गदायावच्छेदेनाप्यवर्णितः परः पुमान् श्ररति की-
दृशः जायमानो यथा जिन्मना जायमानत्वेन मन्यमानः घटजन्मनि यथाकाशवदिति द्वयोरर्थः ७६ । ७७ एवमुपदेशेन साक्षात्काराभावे प्रणवेन चिंतयेदित्याह अहमिति ७८ प्रणवा लं बनेन ध्यानदी-
पालवः शिष्यान् प्रति पुनः पुनरुपदिशति किं कुर्वतः हेशिष्या युष्मभ्यं स्वस्ति तत्त्वज्ञानमाप्नो विघ्नाभावोस्त्विह त्वेव दंत १८० आत्मनः संक्षेपेण तत्त्वं प्रदर्शयतो र्यः सर्वज्ञ इत्यादि मंत्रयोरर्थमाह सामान्येन
तिपद्भिः । यः परमात्मा सामान्यरूपेण विशेषरूपेण च सर्ववेति तस्य च महिमा विभूतिर्जगत्सृष्ट्यादिरूप एवोऽपरोक्षो भुवि भूरादिलोके पुनसिद्ध एव परमात्मा ब्रह्मपुरे दिव्यं योमतत्र प्रतिष्ठित इति १८१

१५८ तदेव पुनर्यदिनादि सदसदिति त्रिभिः । माययास्थूलसूक्ष्मरूपतां प्राप्तमपि वस्तु तत्तदुभयवर्जितसद्भिर्विवेकिभिर्वरणीयं सर्वसंघातिपुनर्विष्टमतिप्रशस्तं वस्तु १५९ दीप्यते इति । स्वरूप
 भूतयाभासादेदीप्यमानं दुर्लक्ष्यं भ्योपि दुर्लक्ष्यं यदा श्रिताः सर्वलोकाः सहलोकपैः १६० तदेतदिति । यत्स्वयापृष्टं कस्य विज्ञानात्सर्वज्ञाप्यत इति तद्ब्रह्म एतदेव तथैव प्राणेंद्रियादिरूपं तथा एतदेव सत्यप
 दीकं स्वर्गादिरूपं कर्मफलं तथा मोक्षरूपमित्यर्थः १६१ ध्यानयोगेन चेतदेवलभ्यमित्याह धीरेणेति । धीरेजर्वैशालिना आत्मविषयकविवेकशालिना कामादिरूपश्रूणांपराभवकारिणा ध्यानशूरे
 णैतद्वर्जितमेवात्मनोरूपं यदवासनं वासनाभिर्मुक्तुरीयमिति यावत् वेद्व्यंलक्ष्यतां नेयमित्यर्थः १६२ वेधनपरिकरमाह वेदांतोदरेति । वेदांतमहावाक्याप्युदरस्थितानि यस्य स तथा तदुक्तं
 'सकारं चकारं चलोपयित्वा प्रयोजयेत् । संधिच पूर्वरूपाख्यं ततो सौम्यं प्रवोधावेत्' इति एतादृशः प्रणवो धनुरुक्तः शोधितो ध्यातुरात्मेव शरउदीरितः महावाक्यार्थं चिंतयन् यत्तदेवाकर्षणस्थानीयं शुद्धं
 सगुलक्ष्यं यत्रार्यप्रत्यगात्मा शरवत्तन्मयो भवेदिति द्वयोरर्थः १६३ । १६४ यस्मिन्लोकत्रयीत्येवमाह यस्मिन्लोकत्रयीत्येकादशभिः । यस्मिन्त्रिलोकीपंचभूतानि प्राणादीनि भौतिकानि च

प्राणेंद्रियाणां चेशानं हेतुभूतं संनातनम् ॥ एतदेव सदा ज्ञेयं बुद्धेः परमुदाहृतम् १५८ सदसद्रूपतां प्राप्तं सदसद्देवजितम् ॥ वरणीयं सदा सद्भिर्वरिष्ठं सर्वदेहिनाम्
 १५९ दीप्यते यत्स्वतोभासाय दणुभ्योप्यणुस्मृतम् ॥ यस्मिन्लोका इमे विश्वे निहिताः संति सर्वदा १६० तदेतदक्षरं ब्रह्मतत्प्राणेंद्रियरूपभृत् ॥ स्वर्गादिकंचमो
 क्षश्च तदेवोक्तं मनीषिभिः १६१ धीरेणात्मनि विज्ञानकारिणा शिक्षितेन च ॥ काशक्रोधादिश्रूणां सर्वदा भयकारिणा ॥ वेद्व्यमेतदेवात्र रूपं सर्वमवासनम् १६२
 वेदांतोदरसंस्थानः प्रणवो धनुरीरितः ॥ आत्मज्ञानेन सहितः शर आत्मा च तस्य सः १६३ ब्रह्मात्मत्वेन यद्व्यानं धनुराकर्षणं श्रियत् ॥ लक्ष्यं ब्रह्मात्मरूपं च यत्रात्मा
 यं शरो वजेत् १६४ यस्मिन्लोकत्रयी सर्वासहभूतैश्च पंचभिः ॥ प्राणाद्यैर्भौतिकैस्तद्ब्रह्म ब्रह्मेति कीर्त्यते १६५ एकंतदेव विज्ञेयं न तु तस्मात्परं हि यत् ॥ वाच
 श्रान्ध्याविमोक्तव्यावाकृतालुगलशोषदाः १६६ विनोपनिषदो नैव वदेद्वागृणुयाच्च वा ॥ नानाविधाहियावाचस्ताः स्युर्नैवात्र कर्हिचित् ॥ अमृतत्वस्य मोक्षस्य प्रा
 मये पुरुषस्य हि १६७ किंतु धर्मप्रदाः काश्चित्काश्चिदर्थप्रदा अपि ॥ कामप्रदाश्च काश्चिदुकाश्चिदुःखप्रदाः सदा १६८ दुःखप्रदाः सदा वाचो न वदंती ह धीधनाः ॥
 वारयंति च तद्ब्रह्म नृमृतान् वीक्षणकादयः ॥ ततस्ताः स्वयमेवात्र न वक्तव्या इति स्थितम् १६९

तत्सर्वप्रतिष्ठितं तथा एतदुपलक्षितो वेदश्च यत्र प्रतिष्ठितो यः शब्दब्रह्मेति कीर्त्यते तद्विश्वाधिष्ठानं ब्रह्मेव विज्ञेयं अस्यास्तदितरमातिपादिका वाचं श्रद्धेयाः श्रमहेतुत्वादिति द्वयोरर्थः १६५ । १६६ फलित
 माह विनोपनिषद इति । उपनिषदो विहाया वाचो नाभ्यसेन्मुमुक्षुः इतरासां हेतुमतिपादकत्वेनामृतत्वरूपस्य मोक्षस्यानुपयोगित्वादित्यर्थः १६७ तत्राप्यासां वाचां चतुर्विधत्वमाह किं चि
 त् । किंतु ताः किमर्थं इति चेत् धर्मार्थकामदास्ति तसः चतुर्विधं स्तुत्यर्थं रूपादुःखदा इत्यर्थः १६८ तत्र दुःखप्रदानं हि यथायाः प्रेक्षावतः मतिरिति दत्त्वात्सानात्रविधीयते किं चिद्वत्त्वादिना भिमता
 नां दुःखदत्तं श्रुत्या बोध्यत इत्याशयं दर्शयति दुःखप्रदा इति पंचभिः । धीधनाः कुशलादुःखप्रदानं ब्रह्मदानं स्वयं न वदंति तद्वक्तृवारयंति चेति प्रसिद्धं ततः शिष्टाचारादेव तादुःखप्रदा वाचो न वक्तव्या इति स्वयं
 मेव श्रुत्युपदेशविनापि स्थितं सिद्धं । कीदृश्यस्तावाकः मृता वीक्षणकादयः निदिर्वपन्मृतानाम् वीक्षणं कृत्वा तमपि पादनेतत्तन्मृतिरूपाः आदिपदेन का कथं त कथादिप्रहः यथाहुः 'काकस्य कतिवादे
 तामेव स्यात्तं किं पत्यलं । गर्वमेकतिरोमाणीत्येवागूर्ध्वविचारणा' इति १६९

यस्मादिति । निर्गुणात्परस्माद्यतः पुरुषादिराजउत्पत्तिस्तस्मादेवनिःश्वसितस्यायेन ऋगादिवेदानामुत्पत्तिरित्यर्थः १४८ तथायज्ञोपकरणानितस्मात्परमात्मनोजातानीत्याह ऋतवइति । ऋतवोवसंताद्यादक्षिणाभिरेकमवादिरूपाभिः सह तथानानाविधादीक्षाः कर्तुं नियमविशेषरूपाः संवत्सरः कालः फलकामोधिकारी च सोम इति द्रव्यात्मकोलताविशेषरूपः फलं च लोकशरीरा रंभरूपश्चयः ससोमः तथालोकैः कर्मफलैरादिपद्राहैरातिवाहकादिभिः सहितः सूर्यः एतद्वत्तवइत्यादिनोक्तं सर्वपरमात्मनोजायतेयच्च पूर्वप्रकीर्तितवैराजशरीरादिकंतदापि जायते इति द्वयोरर्थः १४९ १५० चतुर्विधानीति । देवादीनीत्यतद्गुणसंविज्ञानोबहुव्रीहिः तथाच देवावस्वादयः प्रथमं जातास्ततः साध्यामनुष्याः पशवोवयांसीति चतुर्विधानिभूतानिजातानि तथा प्राणाः पंचाविधाः अपिश्वातृग्रीह्यादयोन्नभेदाश्च तपः प्रसिद्धं श्रद्धा अस्तिक्यरूपा सत्यमित्यवश्यं भावित्वेन कर्मफलमुच्यते अपिशब्दाद्यथार्थभाषणं च ब्रह्मचर्यमुपस्थसंयमः विधिपदेन शास्त्रविहितं कर्मोच्यते एतैस्तपः प्रभृतिभिः सह प्राणास्ततो जाता इत्यर्थः १५१ । १५२ सप्तधात्रेति । एतच्चराचरं विश्वमत्राध्यात्मभागे लोकादिभेदैः प्रतिलोमक्रमेण सप्तधा विभक्तं मंत्रे कीर्तितं तत्सर्वं ब्रह्मणो जातमिति संबंधः तत्र सप्त

यस्मादेव विराट् जातः पुरुषान् निर्गुणादिह ॥ ऋगादयस्ततो वेदा ह्यपरब्रह्मशब्दिताः १४८ ऋतवो दक्षिणाभिश्च सार्धं नानाविधा अपि ॥ दीक्षाः संवत्सरस्तद्वद्यजमानोभिलाषवान् १४९ सोमो द्रव्यात्मकस्तद्वत्फलं चेह्यईरितः ॥ जायते सर्वमेवैतत्पुरुषात्परमात्मनः ॥ सूर्यो लोकादिभिः सार्धं यच्च पूर्वप्रकीर्तितम् १५० चतुर्विधानिभूतानि देवादीनि सहस्रशः ॥ प्राणाः सर्वे पितृपसाश्च सप्तान्विताः १५१ अवश्यं भाविना तद्वत्कर्मणोपि फलेन च ॥ सत्येन ब्रह्मचर्येण विधिना शास्त्रकर्मणा १५२ सप्तधा त्रैविभक्तं यद्विश्वमेतच्चराचरम् ॥ लोकादिभेदतः सर्वं तदिदं ब्रह्मणो भवत् १५३ समुद्रागिरयो नद्यो यच्चात्र स्थिरजंगमम् ॥ भव्यं भूतवर्तते वा तत्सर्वमभवत्ततः १५४ इदं विश्वं पुमानेव य एतदुदपादयत् ॥ तपः कर्म च वेदाश्चा मृतं ब्रह्म परंचयत् १५५ एवं सर्वगतं सर्वरूपमात्मानमव्ययम् ॥ सर्वभूतहृदं भोजेव संतंभेदवर्जितम् ॥ यो वेद पुरुषः स स्यादविद्याग्रंथिवर्जितः १५६ स्वप्रकाशसदा स्वस्य सन्निधानमुपागतम् ॥ बुद्धिस्थितं महत्प्राप्य मस्मिन्नेव कलेवरे १५७

प्राणाः शीर्षेणानोद्विषाणि द्वे श्रोत्रे द्वेक्षुषी द्वे घ्राणे एवावागिति अर्चिपस्तदीयवृत्तयः समिश्रस्तद्विषयाः होमाउपासनानि लोकागोलकानि एते प्रत्येकं सप्तपदार्थाः प्रतिप्राणिभेदमुत्पन्ना इति भाष्योक्तः श्रुत्यर्थो वधार्यः १५३ समुद्रा इति । समुद्रादिप्रयं यच्च ओषधिपदोपलक्षितं स्थिरं स्थावरं रसपदोपलक्षितं च आहारपरिणाममयं शरीरजंगममेतदुपलक्षितमन्यच्च जगत्कालत्रयवर्तिपरमात्मन उत्पन्नमित्यर्थः १५४ एवमध्यारोपितस्य जगतोऽपवादेन शुद्धतामात्मनो दर्शयति इदं विश्वमिति । एतद्विश्वं स पुरुष एव न ततो न्यत् सकः य एतद्विश्वमुदपादय जनि तवान् कीदृशं विश्वं वर्णितविधया सर्वगतत्वादिनावर्णितमात्मानं सर्वोत्तरमद्वयं च ये वेदजानाति स पुरुषोऽविद्याग्रंथिना अहमज्ञहृत्प्रकारेण विमुक्तः सर्वविद्भवतीत्यर्थः १५५ एवमिति । एवं ततंप्रतिसाधनमक्षरबोधं जनयितुं प्रवृत्तस्य द्वितीयमुंडकद्वितीयखंडस्यार्थवर्णयतिक्रमेण स्वप्रकाशमित्यादिना । स्वप्रकाशत्वेन सदा विभूतं अतिसन्निहितं बुद्धिगुहास्थितत्वात् महत्सर्वोत्कृष्टं अत्राधिकारिह एव प्राप्य प्राणानामिन्द्रियाणांच अरनाभिः सायेन ईशानमधिष्ठानं तथा देवभूतं सर्वेषां कंठप्रमाणनादि व्यापारस्य सन्निधिमन्त्रेण निमित्तं च एतद्वर्णितं ब्रह्मैव ज्ञेयमवश्यं जातव्यमिति द्वयोरर्थः १५७

एवंचेतनस्य रूपमचेतनं विरूपं च जगदस्मादात्मनो जायते इत्याह चेतनाचेतनमिति १३७ तत्स्वरूपपावेदकं द्वितीयमंत्रं पठति । दिव्य इति १३८ अस्याद्यैत्रिभिर्वर्णैर्पस्तवचतुर्थे पादाद्येमाह कार
णमिति । यत्पतउपायेः परं ब्रह्मकारणमिति व्यविहयते वैदिकैः सामायाकार्यापेक्षया चिरस्थायित्वाद्भक्षरमित्युक्ता तस्याः कार्यरूपजगदपेक्षया परत्वं च युक्तं तस्मात्सामाया रूपाद्भक्षरादपि परः स
परमात्मेत्यर्थः १३९ दिव्य इति । स्वयंप्रकाशत्वेन लोकविलक्षणत्वाद्दिव्य इत्युक्तः सर्वगतत्वाच्चा मृतैर्हति सर्वोपाधिपुत्रहिरंतः परिपूर्णत्वाच्च पुरुष इत्युक्त इत्यर्थः १४० अजपदेन ज-भाभाववाचके
नतस्य स्थूलदेहराहित्यमप्राण इत्यादिपदद्वयेन सूक्ष्मदेहराहित्यं शुद्धत्ववाचकगुणपदेन च माया लयकारणशरीरादित्यमुक्तमिति दर्शयति अज इति । फलितमाह आनंदात्मेति । अद्रपत्वेन भासमा
नानंदरूप इत्यर्थः ४१ तस्य वास्तवीं सदा खंडतां स्फुटीकर्तुं ततः सर्वांस्तृप्तिप्रतिपादयंत्येतस्मादित्यादयो मंत्रास्तेषां क्रमेणार्थमाह एतस्मादिति त्रयोदशभिः । प्राणमनसीदशौ द्वे प्राणिपंचभूतानि
चोक्तादात्मनो जायंते इत्यर्थः ४२ एवं सप्तदशावयवस्पर्शहिरण्यगर्भस्य सृष्टिर्दशता अथ विराजस्तामाह अस्प्येति । अस्प्येश्वरस्य वैराजं रूपं तदेवं विद्यमाहुः एवं कथं अग्निर्द्युलोकस्तद्रूपं यस्य शिरश्च

चेतनाचेतनं सर्वमेव मस्मात्परात्मनः ॥ उत्पद्यते सर्वकाले जगदेतदनेकधा १३७ दिव्यो ह्यमूर्तः पुरुषः स बाह्याभ्यंतरो ह्यजः ॥ अप्राणो ह्यमनाः शुभ्रो ह्यक्षरात्परतः
परः १३८ कारणं यत्परं ब्रह्म गीयते वेदवादिभिः ॥ अक्षरं कथितं माया परं यज्जगतः सदा ॥ तस्मादपि परः प्रोक्तः परमात्मा सनातनः १३९ दिव्यः स्वयंप्रकाशो
यममूर्तः सर्वगः स्मृतः ॥ अंतर्बहिश्च संपूर्णः पुरुषः परिकीर्तितः १४० अजः स्थूले भदे हेनरहितः परमेश्वरः ॥ अप्राणो ह्यमनाः प्रोक्तः सूक्ष्मदेहविवर्जितः ॥ शुभ्रो मा
या विरहित आनंदात्मा सदा स्फुरन् १४१ एतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वा द्विधा णि च ॥ खं वायुर्ज्योतिरापश्च पृथिवी विश्वधारिणी १४२ अस्य देवस्य यद्रूपं वैराजंत
दिदं विदुः ॥ अग्निर्मूर्द्धा चंद्रसूर्यौ नेत्रे श्रोत्रे दिशस्तथा ॥ वेदाः सर्वे च वाक् प्रोक्ता वायुः प्राणो महात्मनः १४३ हृदयं सकलं विश्वं पादौ भूमिस्तथैव च ॥ भूतांतरात्मा
कथितो विराट्पद्भिर्जोत्तमैः १४४ तस्माद्देराजतोरूपादग्निः कर्म करो भवत् ॥ समिदादिद्रव्यजातं सूर्याद्यंच कलात्मकः १४५ सोमश्च भगवान्यो यं प्राप्यते कर्मभिः
सदा ॥ सोमात्पर्जन्य एवोपि पर्जन्यादोषधी गणाः १४६ ओषधिभ्योऽत्र पुंसि स्याद्रेतो यो पितितद्गतम् ॥ गर्भरूपेण शतशः प्रादुर्भवति ताः प्रजाः ॥ भवंति सकलो
याभिर्व्यवहारः प्रसिद्धयति १४७

द्रसूर्यौ नेत्रे दिशः श्रोत्रे कर्णौ यस्य वायुः सर्वे वेदाः कथिता वायो वायुश्च यस्य प्राणः सर्वे जगद्यस्य हृदयं पृथिवी तु पादरूपरकथिता एव एवं विश्वशरीरः सर्वेषां सृष्टिभूतानां मात्मभूतो विराट् कथित इति द्वयोर
र्थः ४३ । ४४ एतस्मात्लोकवृद्धिदेवतां पंचाग्नीनामुत्पत्तिमाह तस्मादिति । उक्ताद्देराजादग्निः प्रसिद्धोऽपि देवरूपेण द्युलोकात्मकश्च जातः कीदृशः कर्मकरः आहवनीयादिरूपेण फलरूपेण च कर्मणां प्र
वृत्तिहेतुः तथा श्रुतौ समित्पदी पलक्षितं समित्पदं नृपकरणद्रव्यवृद्धं जातं कीदृशं सूर्याद्यमादित्यादिरूपं द्युलोकाद्यग्नीनामादित्यादिसमित्पदं नृपकरणे पृष्ठाध्यायेषु श्रुत्वा रिंशविकैकादशशत
तमश्लोकमारभ्योक्तमनुसंधेयं कलात्मक इत्युत्तरान्वये ४५ सोमश्चेति । सोमश्च द्रव्यतो भवत् कीदृशः कलात्मकः अग्निहोत्राहुतिभिः कलारूपेण परिणताभिरादित्यप्रसूताभिरुपचितशरी
रः अतएव कर्मभिरिष्टादिकारिभिः प्राप्यः तस्मात्सोमाद्यहुतात् पर्जन्याख्यो द्वितीयोऽग्निर्भवति पर्जन्याद्यहुतिद्वारा तृतीयाग्नेः पृथिवीरूपादोषधी योऽग्निर्भूतयोऽभवति ओषधिभ्यश्चात्र रूपे
ण चतुर्थोऽग्निर्पुरुषमात्मभ्योऽपि रीतो भवति रेतश्चोपि सिपंचमा प्राणतंसद्रूपेण प्रादुर्भवति पतः प्रजाः सकलव्यवहारकः जीजायंत इति द्वयोरर्थः १४६ । १४७

दुःखमज्ञानजनाप्रयुगच्छति तेषां प्रते मोक्षार्थं श्रमो वृथेत्याह दुःखमिति । यदि वैशेषिकादिप्रतानुरोधेन साधनैः समवायिकारणाविभिः सहितं दुःखं वस्तुभूतं सत्यं स्यात्तदा तदुःखं सदा सर्वदा भवेदात्मवदित्यर्थः ननु सत्यस्यापि घटादिवदनित्यत्वं मन्यते इति चेत्सुतरां मोक्षार्थं श्रमवैयर्थ्यं स्यात् अनित्यभावनाशस्य चिरकुसूलनिहितान्यवदवश्यभावादित्याह अनित्यं चेदिति १२३ किंच भवतां प्रते दुःखोच्छेदो न युक्तस्तत्समवायिकारणस्यात्मनो नित्यत्वेन पुनस्तत्प्रसंगादित्याह नित्यतेति । यदि दुःखस्य कारणेनित्यता तदा प्रते तेन कारणेन पुनर्दुःखं कुतो न स्यात् हेतौ सति कार्ये न स्यादिति हि न युक्तमित्यर्थः १२४ एतदेव स्फुटयति दुःखस्येति । विश्वं द्वैतं दुःखस्य कारणं तस्य सत्यत्वे दुःखनिवृत्तिरीश्वरेणापिकर्तुं दुःशक्येत्यर्थः १२५ यदि सत्यनिवर्त्तनपर ईश्वरः स्यात्तदा संहृतस्य जगतः पुनरुत्पात्तिवारयेन्न च तथा दृश्यते इत्याह नहीति । भवंप्रते सत्यत्वेन प्रसिद्धस्य जगतः संहारं कृत्वा तस्य पुनरुत्पत्तेः प्रतिरोधं प्रतिबन्धं कुर्यात् यदि सत्यस्य बन्धस्य निवर्त्तनपरः स्यादीश्वर इत्यर्थः १२६ फलितमाह तत इति । तस्माद्दुःखस्याज्ञानप्रयुक्तत्वं तन्निवृत्त्या निवृत्तिरित्योपनिषदं प्रते मेव युक्तमित्यर्थः १२७ एतदृष्टान्तेन स्फुटयति रज्ज्वज्ञानेति द्वाभ्यां । निगदन्त्याख्यातं द्वयम्

दुःखं ससाधनं चेत्स्याद्वस्तुभूतं सदाहितम् ॥ अनित्यं चेद्वैवस्याच्छ्रमो मोक्षेत्रवादिनः १२३ नित्यताकारणे चेत्स्यात्पुनस्तेन कुतो भवेत् ॥ दुःखांतरं कुतो हेतौ सति कार्यं भवेन्न हि २४ दुःखस्य कारणं विश्वं विश्वं चेद्वास्तवं भवेत् ॥ ईश्वरेणापि नाशोऽस्य कर्तुं शक्यो न कर्हिचित् २५ न हि विश्वस्य संहारं कुर्यन्नेषमहेश्वरः ॥ पुनरुत्पात्तिरोधं हि कर्तुं शक्नोति कर्हिचित् २६ ततो ज्ञानसमुत्थानं पुनरज्ञानसंक्षये ॥ दुःखमुत्पद्यते नैवेत्येतदेवात्र शोभनम् २७ रज्ज्वज्ञानसमुत्थानं सर्वं दुःखं यथामहत् ॥ रज्ज्वज्ञाने विलीने स्मिन् पुनर्नैव प्रजायते २८ आत्माज्ञानसमुत्थानमेवं दुःखमिदं महत् ॥ आत्माज्ञाने विलीने स्मिन् पुनर्नैव प्रजायते २९ आत्मनो ब्रह्मणस्तस्य ज्ञानमाचार्यवाक्यतः ॥ भवेदेवं यतः प्राह श्रुतिः सर्वार्थदर्शिनी ३० तज्ज्ञानार्थं ततो गच्छेच्छ्रोत्रियं ब्रह्मवेदिनम् ॥ स गुरुं जातवैराग्यः समिदादिकरः पुमान् ३१ विधिवच्चोपसन्नायस्वशिष्याय महात्मने ॥ गुरुस्तस्मै वदेदात्मविद्यां दुःखौघनाशिनीम् ३२ यथाक्षरं परं ब्रह्म पुमानेषोधिगच्छति ॥ शांतिदात्यादिसंपन्नो ब्रह्मचर्यादिसाधनः ३३ एतत्सत्यं परं ब्रह्म यद्वेदगुरुवाक्यतः ॥ विरक्तोऽत्र मुमुक्षुः सन्नन्यत्सत्त्वाभमीरितम् ३४ सत्यादस्मात्सदैवैतद्विश्वमुत्पद्यते तथा ॥ अस्मिन् स्थितिचैवातेलीयते त्रैव सर्वथा ३५ ज्वलतः पावकाद्यद्वन्महतो विस्फुल्लिङ्गाः ॥ उत्पद्यंते त्रधूमाश्च सरूपाश्च विरूपकाः १३६

१२८ । १२९ अस्य ब्रह्मात्मज्ञानस्य गुरुरूपदेशमात्रलभ्यत्वं स गुरुमेवाभिगच्छेदित्यादि श्रुत्या प्रतिपाद्यत इत्याह आत्मन इति । ब्रह्मरूपस्यात्मनो विज्ञानमाचार्यवाक्यादेव भवति यतः श्रुतिरेवं वक्तव्यं १३० एवं कथमित्याकांक्षायां श्रुतिमर्थतः पठति तज्ज्ञानार्थमिति । ततो मोक्षस्योपायांतरासाध्यत्वात्सौधिकारी समित्प्रभृत्युपायनहस्तः १३१ एतादृशशिष्याय चात्मबोधनं गुरुणा क्षिप्यवर्णिते परविद्याधिकारिव्यवहारे विद्यां विस्तरेणाख्यातुं द्वितीयं युद्धकं प्रवृत्तं तस्य क्रमेणार्थमाह एतत्सत्यमित्यादिना । विरक्तः पुमान् पुमुक्षुः सन्नन्यद्वेदज्ञानातिगुरुवाक्यत एतत्परं ब्रह्मैव परं मुख्यं सत्यमप्येते ज्ञातं तुरससोपजीवित्वात्सत्त्वाभासमुक्तमित्यर्थः १३४ तस्याद्वितीयत्वं स्फुटयितुं विश्वोपादानतामाह सत्यादिति । अस्माद्ब्रह्मणः सत्यत्वेन वर्णिता विश्वमुत्पद्यतेऽत्रैव तिष्ठति लीयते चेत्त्यर्थः १३५ तत्रोत्पत्तौ दृष्टांतमाह ज्वलत इति । यथा ज्वलतीति सत्तांशविस्फुल्लिङ्गाः कणाः सरूपा ज्योतिरेन समानरूपा प्रमाश्रमलिनत्वेन विरूपा उत्पद्यंते इत्यर्थः १३६

प्रदार्थाति ॥ येषदार्थाः कफाऽऽसृगादमोनरेकवैतरण्याप्रसिद्धास्तएवदेहगताः संतः सौंदर्येण भांति तयोपापादिदोषमहिमैत्यर्थः ११२ इत्येवमिति । ब्रह्मलोकप्रभृतीन् लोकांस्तु क्तविद्यमानार्थमप-
त्वेन विज्ञाय परीक्ष्य मेधावी कुशलौधिकारी वैराग्यं प्राप्नुयात् ११३ न केवलं वर्जितदोषजाता देवलोकानां हि पर्वर्तं किंतु कर्मजत्वेनानित्यत्वादिप्राप्ताह मानसादिति दार्ष्ट्यां । केचिल्लोकास्त्रिलोकीनां
ह्यामानसस्य कर्मणोपासनाख्यस्य फलभूताः केचित्तत्रिलोक्यंतर्गताः कायिकस्य फलभूताः अप्रणियमः कालत्रयेपि नान्यथा भवतीत्यर्थः ११४ कर्मजा इति । ततो मानसकायिकव्यापारयोः
कर्मत्वस्यानुगतत्वादेर्लोकाः कर्मजा एव कर्मजत्वस्यानित्यत्वव्याप्यत्वं लोके प्रसिद्धमित्यर्थः ११५ यथैते लोकाः कर्मजास्तथामोक्षो न भवति अनित्यत्वापातादित्याह कर्मज इति । तत्रेष्टापत्तिं वा
रयति अनित्ये हीति । मोक्षे अनित्ये सति तदर्थं देहिनां यत्नो व्यर्थः स्यात् किंच वर्जितदोषव्याप्यत्वं स्वर्गत्वमेव मोक्षस्य स्यादित्याह स्वर्गत इति । अस्मिन् मोक्षस्य कर्मजत्वे स्वर्गापेक्षया विशेषो न स्यात् किं
तु स्वर्गविशेषत्वमेव स्यादित्यर्थः ११६ स्वर्गवैषम्याभावमेव स्फुटयति न हीति । विश्वजिदाख्यक्रतुसाध्यस्य ज्योतिष्टोमाख्यक्रतुसाध्यस्य वा स्वर्गस्यार्त्तिकचिदांतरवैषम्येपि तयोः स्वर्गत्वे तद्व्यापका

पदार्थानरके ये स्युर्देहे संतित एव हि ॥ सर्वेषामपि पापेन विपरीता विभांत्यमी ११२ इत्येवं मनसा सर्वान् ब्रह्मलोकादिकानपि ॥ लोकान्विज्ञाय मेधावी तेषु वैराग्यमा-
व्रजेत् ११३ मानसात् कर्मणः केचित्कायिकादेव केचन ॥ लोकानृभिरवाप्युते सर्वदैव न चान्यथा ११४ कर्मजास्तत एवैते सर्व एव प्रकीर्तिताः ॥ कर्मजानामनित्य-
त्वं भवेत्तेषां घटादिवत् ॥ कर्मजन्यं हिलोके स्मिन्नित्यं किंचिन्न दृश्यते ११५ कर्मजश्चेद्भवेन्मोक्षः सोऽप्यनित्यो भविष्यति ॥ अनित्ये हि स दामोक्षे श्रमो व्यर्थः शरीरि-
णाम् ॥ तदर्थं स्वर्गतत्वा स्य वैषम्यं च न संभवेत् ११६ न हि विश्वजिता स्वर्गो ज्योतिष्टोमेन वापि च ॥ साध्यते तत्र च वैषम्यं तयोरस्तीह किंचन ॥ स्वर्गत्वे तद्देवस्य
दत्रापि स्वर्गमोक्षयोः ११७ मोक्षस्यानित्यभावश्चेद्द्वैत्यार्थं च प्रसज्यते ॥ अनादृतिश्रुतेस्तद्वत्प्रसिद्धेश्च महात्मनाम् ११८ नान्यः पंथा इति प्रोक्तं श्रुतेर्व्यर्थं वचो भ-
वेत् ॥ ब्रह्मवेदेति च ततो मोक्षो न स्याद्विकर्मजः ११९ मोक्षो ब्रह्मैव कथितं सर्वैरेव महात्मभिः ॥ अविद्यारहितं मायालोकेऽज्ञानं प्रकीर्तितम् १२० अज्ञानं ज्ञानतः
सर्वं विलयं प्रातिनान्यथा ॥ यस्याज्ञानं हिलोके स्यात्तज्ज्ञानात्तल्लयं व्रजेत् १२१ ब्रह्मात्मा ज्ञानमेतच्च ब्रह्मात्मज्ञानतोलयम् ॥ व्रजेदज्ञाननाशेन तज्जुः खं
विनश्यति १२२

नित्यत्वादीनां किंचन वैषम्यं नास्ति तथा प्रकृतेः स्यादित्यर्थः ११७ मोक्षस्यानित्यतां श्रुतिगणो विद्वदनुभवश्च न सहते इत्याह मोक्षस्येति । मोक्षस्यानित्यार्थं दिस्वीक्रियते तदानसं पुनरावर्तते इति श्रु-
तियाग्यं मुक्तस्यानादृतिप्रतिपादनं व्यर्थं स्यात् तथा महात्मनां सकलं तत्राचार्याणां यामोक्षनित्यत्वप्रसिद्धिः सापि व्यर्था स्यात् ११८ नान्यः पंथा विद्यतेऽयनायेति श्रुतिमोक्षस्य ज्ञाने कलभ्यत्वं वदति तथा ब्र-
ह्मवेदब्रह्मैव भवतीति श्रुतिः एतयोर्विरोधादपि मोक्षस्यानित्यत्वप्रयोजकं कर्मजत्वं न भवत्येवमित्याह नान्य इति ११९ मोक्षस्य ज्ञाने कलभ्यताया श्रुपत्तिमाह मोक्षो ब्रह्मैवेति त्रिभिः । अविद्यारूपाव-
रणविमुक्तं ब्रह्मैव मोक्ष इत्युच्यते ज्ञाते देहेन विद्यते इत्यात्मप्रबोधश्रुतेः साक्षादविद्यामायाऽज्ञानादिनामभिः प्रसिद्धेत्यर्थः १२० अज्ञानस्य ज्ञाने कलभ्यत्वमज्ञाननाशकज्ञानस्याज्ञानसमानविषयकत्वं च
प्रसिद्धं रजतपयोजकशुक्लपद्मानादावित्याह अज्ञानमिति । अन्यथा कर्मरूपैरुपायैर्न विलीयते यस्य यद्विषयकमज्ञानं तद्विषयकज्ञानादेव च तल्लय इति च प्रसिद्धम् १२१ ब्रह्मात्मेति । एतत्संसारमयो-
जकमज्ञानं ब्रह्मात्मेकविषयकमेवातो ब्रह्मात्मेकज्ञानादेव तत्फलं योक्तुः तस्मात्तत्फलं तत्स्वत एव भवतीत्यर्थः १२२

तत्र हेतुतया तत्साधनब्रह्मचर्यादीनां दुष्करत्वमाह आत्मन इति । ये तु ऊर्ध्वरेतस्त्वं संकल्प्य अनेन देहेन स्त्रियं न गच्छंति तेनेष्टिकास्तथा दहराद्युपासकास्तथा गृहस्था अपि पंचाश्रयुपासका एते उत्तरमार्गेण गच्छंतीत्यर्थः ९८ ब्रह्मलोकेऽपि मोक्षस्य पाक्षिकत्वमाह तत्रेति । तत्र उत्तरमार्गं गम्ये ब्रह्मलोके यद्विब्रह्मज्ञानं जायेत तदा एते उक्ताधिकारिणस्ततः कार्यब्रह्मणः परं परस्ताद्वर्तमानं परमात्मानं प्रयाति तत्र ज्ञानेन परमात्मलाभो भूमौ ब्रह्मलोके च सम इत्याह यथेति ९९ अन्यथेति । अन्यथा तत्र तत्त्वज्ञानाभावे एतं मानवलोके पुनरावर्तते परिवृत्त्या गच्छति परं तस्मिन्मन्वंतरे कल्पेवानायाति किंतु परस्मिन्नेवेत्याह काले इति । तस्मिन् श्रुगौ एतमिति पदेन विवक्षिते १०० फलितमाह उत्तर इति १०१ अथ परीक्ष्येत्यादेः कृते नेत्यंतस्यार्थमष्टाविंशत्यावर्णयंतत्र परीक्षामभिनयति वनिनामित्येकादशभिः । विद्याविदा मुपासकानां वनिप्रभृतीनामधिकारिणां ब्रह्मलोकादौ यत्र कुत्रापि लोकादौ यत्र कुत्रापि लोके ब्रह्मज्ञानमेव मोक्षहेतुरिति द्वयोरर्थः १०२ । १०३ तथा शरीरस्य सर्वत्र दुःखमयत्वाविशेषाद्ब्रह्मलोकादिकं हेयमित्याह शरीरमिति । ततो देहसंबन्धाद्ब्रह्मलोकादिरूर्ध्वलोकोऽपि स्वर्गादिव द्वाग्निर्नरकवज्ज्नेय इत्यर्थः १०४ तत्र देहानामवांतरवैषम्ये पितृफलदुःखसा

आत्मनस्तूर्ध्वरेतस्त्वं संकल्प्य पुनः स्त्रियम् ॥ देहेनानेन गच्छंति ते यात्युत्तरमार्गतः ॥ उपासका गृहस्थाश्च ये च पंचाग्निवेदिनः ९८ तत्रापि ब्रह्मविज्ञानं जायते दैवयोगतः ॥ ततः परं प्रयात्येते यथा भूमिस्थितानराः ९९ अन्यथा पुनरेवैतमावर्तते यथागतम् ॥ कालेतीति हि महति तस्मिन्मन्वंतरादिके १०० उत्तरोपितो मार्गो हेयोदक्षिणमार्गवत् ॥ अत्रापि यत एतत्स्यादेहं कारागृहं पुनः १०१ वनिना न्यासिनां तद्वन्नैष्ठिकब्रह्मचारिणाम् ॥ विद्याविदां तथैवैषां सर्वेषां गृहिणामपि १०२ ब्रह्मलोके यथा स्वर्गे पाताले नरके यथा ॥ भूमौ वा ब्रह्मविज्ञानं मुक्तिहेतुरसंशयम् १०३ शरीरं दुःखदंतद्वत्सर्वत्रैवेति निश्चितम् ॥ ब्रह्मलोकादिको लोकस्ततो दुःखस्य कारणम् ॥ स्वर्गादिव दंतो ज्ञेयो विद्वद्भिर्नरको यथा १०४ राजार्थं रचिते यद्वत्प्रासादे सप्तभूमिके ॥ उपर्यधो वा दुःखास्तौ भेदः कोपि न विद्यते १०५ हैमी लौह्यथ वायुद्वच्छृंगखलाबंधनप्रदा ॥ दैवो वा मानुषो वायं देहो दुःखप्रदस्तथा १०६ ब्रह्मणोऽपि च यो देहो देहो यश्च शुनोऽपि च ॥ नानयोर्विद्यते भेद उभयोर्देहधारिणोः १०७ यो देहो येन जीवेन स्वीकृतस्तस्य सोऽधिकः ॥ न्यूनः परो जगत्स्यस्मिन् सर्वत्रैवेति च स्थितम् १०८ हा देवं यदयं देहो दुःखराशेस्तु कारणम् ॥ दुर्गंधोऽप्यशुचिस्तद्वत्स्वस्मिन्नेवं न गृह्यते १०९ कर्मकामतमश्छन्नदोषो देहः शरीरिणाम् ॥ अमृतेन समो भातिसर्वेषामपि सर्वतः ११० धिक्कर्मकामसहितं धिङ्भायां चापि मोहिनीम् ॥ यथा मूढः पिवेदेष श्लेष्माणं स्वमुखस्थितम् १११

म्यंसदृष्टांतमाह राजार्थमिति द्वाभ्यां । यथाराजकीयप्रासादे यत्र कुत्रापि भूमौ स्थितस्य ज्वरादिदुःखं समंततोऽप्युत्तमदेहेपीत्यर्थः १०५ यथा च शृंगखलाहेममयी वा अस्तु लोहमयी वा सर्वस्यावयवत्वं समंततो देहस्य दुःखदत्वमित्याह हैमीति १०६ अत्र चतुर्थांशुक्तं स्मारयति ब्रह्मण इति । हिरण्यगर्भश्च देहोस्तदभिमानिनोऽप्येषां भौतिकत्वे सा विद्यत्वे च विशेषानास्तीत्यर्थः १०७ आभिमानिकमुत्कृष्टवर्मपि सर्वत्र सममित्याह यो देह इति । स्थितं प्रपंचितम् १०८ तत्र मूढान् शोचति हा देवमिति । लोकस्य देवमेव शोच्यं यत्प्रभावाद्दुःखहेतुत्वं दुर्गंधत्वाशुचित्वैर्युक्तोऽपि देहः स्वस्मिन्स्वकीये चेत्स्येवं दुःखहेतुत्वादिरूपेण न गृह्यते इत्यर्थः १०९ कर्मेति । कर्मप्रारब्धफलं कामोरागस्तमः कार्याविद्या एते प्रच्छन्नदोषः ११० कर्मादित्रयं निंदति धिगिति । कर्मकामौ धिक् अन्यादरणीयो । यथा मायामविद्यां धिक् यथा मायामादौ पंजनः स्वकीयमुखगतं श्लेष्माणं लालां दूपादिरूपं पिवति अन्यथा परकीयमुखश्लेष्माणं दिव्य उद्रेगः स्वदेहगतादनुद्रेगश्च कथं स्यादिति भावः १११

मूढा इति । पुनः कीदृशाः कर्तव्यतायामनुष्ठेयव्यवस्थायां व्याप्ता मोहवतः तेषां निर्णयो गुरुभ्योऽपि न भवति गुरुणामपि तादृशत्वादित्याह स्वात्मत्वादिना । यद्वत्स्वकीयविवेकरहिता अथा अंधेन नीयमाना दुःखसंततिमंतः स्युस्तथा एते कर्मिणः स्वात्मज्ञानविवर्जिता याज्ञिकेन कर्मिणा गुरुणा नीयमानाः स्वर्गाभिलाषिणो घोरे भवार्णवे दुःखिणः स्युरिति द्वयोरर्थः ८३ । ८४ तृतीयचतुर्थयोरर्थे माह स्वयमित्यादिना । तादृशजनाः स्वयंगुरुनिरपेक्षा आत्मीयं दुःखं निवृत्त्युपायं वानजानं तिकामवशं त्वेनातुरत्वाद्भूताविष्टवदित्यर्थः ८५ भूताविष्टास्य मेव स्फुटपति वयंकृतार्था इति ८६ कामेति । कलिद्रुमे पांचभोतिकदेहे च रुढियोगाभ्यां वर्तमानं भूतावासपदमावर्तनीयं तथा चाऽनिजे परकीये भूतावासे देह एव भूतावासे कलिद्रुमे परांसुखबुद्धिप्राप्ताः देवप्रातिकूल्यात् तत्र विशेष हेतुः कामरूपस्य ग्रहस्य भृतस्य समावेश एवेत्यर्थः ८७ तेषां कामग्रहप्रयुक्तचित्तपाव्याप्ते चेतस्यात्मानुसंधानावकाशो न भवतीत्याह अयमिति द्वाभ्यां । अयं शत्रुहंतः अयं तु स पुनरुत्थित इति शेषः स्फुटमन्यत् ८८ इत्यादीति । विद्धाः संव्याप्तचेतसः मृत्युः प्रमादः स एव ग्राहस्तद्वशंगताश्च आत्मानं ज्ञातुं शक्नुवन्तीत्यर्थः ८९ आत्मविस्मरणापराधेन ते अनित्यलोकाः स्युरित्याह कर्मैवेति ।

मूढाः कर्तव्यतायां ते स्वात्मज्ञानविवर्जिताः ॥ अंधेन नीयमानाः स्युर्यद्वदंधाः सहस्रशः ८३ याज्ञिकेनैव मेवैते स्वात्मज्ञानविवर्जिताः ॥ स्वर्गाभिलाषिणो घोरे भवार्णवे ८४ स्वयंचतादृशानित्यं कामक्रोधवशंगताः ॥ आत्मदुःखं न जानंति भूतग्रस्ता इवातुराः ८५ वयंकृतार्था इति च मन्यंते स्वल्पबुद्धयः ॥ नृत्यं तोषिहसंतश्च पिशाचा इव कर्मिणः ८६ कामग्रहसमावेशाद्भूतावासेऽनिजे तथा ॥ परांसुखबुद्धिते प्राप्ता देवविमोहिताः ८७ अयं नो निहतः शत्रुर्भाग्ययोगादयं पुनः ॥ हंतव्यो यमिदं मित्रं ममोजितमभूद्विह ८८ इत्यादिचित्तया विद्धा मृत्युग्राहवशंगताः ॥ आनंदात्मानमात्मस्थं न जानंति विमोहिताः ८९ कर्मैव येऽत्र संसारे सम्यगित्येव संस्थिताः ॥ ते सर्वे सुकृतं सर्वमनुभूयाथ कालतः ॥ क्षीणपुण्याः पतंत्यस्मादुःखशोकसमन्विताः ९० यथा च धनिनो मृत्युकाले पुत्रादिसंवृताः ॥ दुःखिनः स्वर्गिणस्तद्वत्काले कर्मक्षयात्मके ९१ राज्ञोऽत्र मरणे यावदुःखं स्यात्सुखिनो महत् ॥ कर्मक्षये तथा दुःखं स्वर्गिणो जायते सदा ९२ स्वर्गेऽपि सर्वदा तेषां पारतं न्यमनीशता ॥ एतल्लोके यथा दुःखं धनिनां धननाशने ॥ स्वर्गनाशात् तथा दुःखं स्वर्गिणामिह जायते ९३ कर्मणां करणे दुःखं फलप्राप्तौ तथैव च ॥ फलक्षये पुनर्जन्म संभवं चातिदारुणम् ९४ जायमानः पुमान्कोवाह्यत्र स्वर्गाद्भविष्यति ॥ उत्तमो मध्यमो वा स्यादधमो नारकोऽथवा ९५ कोनामकर्मणः पाकं तस्य जानाति भादिकम् ॥ अयं दक्षिणमार्गः स्यात्स्वर्गिणो येन यात्यमी ९६ उत्तरोऽपि द्वितीयोऽस्ति मार्गः संसृतिमध्यगः ॥ परपारसमीपस्थः स तु केषांचिदेव हि ९७

ये कर्मैव सम्पन्त्रे पृथक् इति निश्चित्या त्रसंसारसंस्थिताः परिनिष्ठितास्ते सर्वे सुकृतं सर्वमनुभूयाथ कालेन क्षीणपुण्याः संतोऽस्मात्स्वर्गात्स शोकाः पतन्ति ९० तेषां स्वर्गपातकाले दुःखशोकसमन्वितत्वं स्फुटपति यथाचेति । निगदन्पालपातं हयम् ९१ । ९२ न केवलं पातकाल एव तेषां दुःखं किंत्वप्यदापीत्याह स्वर्गेऽपि । अनीशता अधिकं भवलाभाक्षमत्वं यथा एतल्लोके धनरूपया दुःखं तथा भोगभूमौ सुकृतस्य नाशादयथा दुःखमिति ९३ कर्तृकर्मैति व्याधेन कर्मण आदिमध्यावसानेषु दुःखरूपतामाह कर्मणां मिति । करणे तु प्रधानकाले फलप्राप्तौ पारतंन्यादिरूपं दुःखं पुनर्जन्म संभवं पुनर्जन्मावाये कर्तुः स्वमतिदारुणं भवतीति ९४ पुनर्जन्मदुःखमेव स्फुटपति जायमान इति । स्वर्गप्राप्य पुनर्जायमानो जंतुः को भविष्यतीति भाविनं तस्य कर्मणो विपाकं को जानाति एवाह पापं परायणानां गतिरुक्तं तु पसंहरति अयमिति ९५ । ९६ तप इत्यादिमंत्रेण देवयानवतां फलमुक्तं विशदयति उत्तरइति पंचभिः । द्वितीय उत्तरमार्गोऽपि संसारं तर्गत एव स तु परपारसमीपगतः केषांचिद्विद्वानामेव भवतीत्यर्थः ९७

कर्माणिनि । अस्मादनित्यसाधनत्वादेव ज्योतिष्ठोमादीनिनिखिलानि कर्माणि भवाब्धेः परंपारंतीरं नित्यमोक्षरूपं नेतुं प्रापयितुं समर्थानि भवन्तीत्यर्थः ७१ अत्र दृष्टान्तमाह पयोनिधाविति । यथा पयोनिधिजले कृताः पुष्पास्तुण्णकाप्रनिर्मितानि तरणसाधनानि मत्स्यघातनायैवोपयुज्यन्ते तद्वत्पारस्यपासगमनस्य विधये साधनाय तु नासते न योग्यतया तिष्ठन्ति दृष्टत्वाददृष्टत्वाच्च तथा कलोलमालाया आकुलिताः संतो मज्जंत इव भवन्ति नीरपूर्णाश्च कंपमाना आश्रितानां भयप्रयोजका भवन्तीति द्वयोरर्थः ७२ । ७३ दार्ष्टान्तिके योजयति एवमित्यादिना । इत्थं कर्मरूपाः पुष्पाः संसारजलधौ स्वर्गसुखादिरूपमत्स्यानां प्राप्तये वरचितान् परंपाराय कीदृशाः कामादिरूपकलोलवेगैः कंपिता अदृष्टाः स्वल्पविघ्नेनापि प्रतिहतत्वादित्यर्थः ७४ ननु कर्मप्लवे पुष्पेणीचालकयोर्वस्थानां वाः के इत्याकाशायामाह अध्वर्योरिति । ल्यब्लोपे पंचमी अध्वर्युमारभ्य षोडश ऋत्विजो यजमानस्तत्पत्नी चैतेऽष्टादशतेषां कर्मपुष्पानां नेतारः प्रवर्तकाश्चालका इति यावत् तत्र षोडशानां ऋत्विजां नामानि यथा यजुर्विदः अध्वर्युमपि प्रस्थातृनेष्टुनेतारः ४ ऋग्विदो होतृमैत्रावरुणाच्छावाकग्रावस्तुतः ४ सामविदोऽद्रातृप्रतोतृप्रतिहर्तृसुमहण्याः ४ त्रयोविदो ब्रह्मब्राह्मणाच्छंस्याग्नीध्रपौत्र

कर्माणिनिखिलान्यस्माज्ज्योतिष्ठोमादिकानि च ॥ भवाब्धेस्तु परंपारं न रं नेतुं भवन्ति न ७१ पयोनिधौ यथा क्षुद्राः प्लवामत्स्यादिघातने ॥ कृतास्तीरस्य विधयेना सते ह्यदृष्टाः स्वयम् ७२ कलोलमालाकुलिता मज्जंत इव सर्वदा ॥ नीरपूर्णाश्च कंपन्ते आश्रितानां भयप्रदाः ७३ एवं कर्मप्लवा एते संसारजलधौ स्थिताः ॥ कामक्रोधादिकलोलैः कंपिता दाढर्थावर्जिताः ॥ स्वर्गादिसुखमत्स्यानां प्राप्तये परिकल्पिताः ७४ अध्वर्यो यजमानोऽत्र पत्न्यापि सहितः सदा ॥ ऋत्विजः कथितास्तेषां नेतारः षोडशापि च ७५ कर्णधारो न कोऽप्यत्र कर्मनौ पुमवार्षणे ॥ अनुकूलो न वा तश्च ब्रह्मचर्यादिरूपभाक् ७६ स्वयंचादृष्टरूपत्वात् प्रातिक्षणविनश्वरान् ॥ एतान् विश्वस्य कोनामप्रविशेद्वननीरधौ ७७ सुखार्थिना ततः सर्वे तरितुं भववारिधिम् ॥ कदाचिन्नैव संग्राह्याः स्वर्गमत्स्यसुखाप्तिदाः ७८ एतान् कर्मात्मकान् दृष्ट्वाः प्लवान्संगृह्ये स्थिताः ॥ संसारजलधेनैर्ते भवेयुः परंपारगाः ७९ कामक्रोधादिकलोलैः प्लवेस्मिन् परिवर्तिते ॥ जरामरणनीरे स्मिन् मुञ्जन्ति पतन्ति च ॥ शतशो दुःखसहिताः संसारश्रमकशिताः ८० अविद्यानिररचिते सर्वदा भवसागरे ॥ धीवरा इव वर्तन्ते भूतोपद्रवकारिणः ८१ दुर्धियः पंडितं मन्याः स्वपरानर्थकारिणः ॥ यतस्ततोऽभ्राम्यमाणामायागते गता भृशम् ८२

रः ४ संकलने १६ ॥ ७५ श्रोत्रियब्रह्मनिष्ठगुरुलक्षणः कर्णधारो ब्रह्मचर्यलक्षणः सन्मार्गावर्जितेश्वरलक्षणो वाऽनुकूलवा तश्च कर्मरूपा सुनौका सुनास्तीत्याह कर्णेति ७६ स्वयमिति । स्वभावेनैव प्रातिक्षणविनश्वरानेता न्कर्मप्लवान् विश्वस्य आस्थया समालंब्य भवाब्धौ कः प्रविशेन्नः शंकः प्रचरेदित्यर्थः ७७ फलितमाह सुखार्थिनेति । स्वर्गादिमत्स्यानां यत्सुखं तल्लाभदाः ७८ एता माह अविद्येति चतुर्भिः । अविद्येव यत्र नीरस्थानीया तादृशे भवसागरे धीवरस्त्वं परंचक्रे शयंतस्ते कर्मिणो वर्तन्ते ८१ दुर्धिय इति । कीदृशाः दुर्धियोऽप्यात्मानं पंडितं मन्यमानाः दुर्धीत्वे हेतुः स्वपरानर्थकारिण इति पुनः कीदृशाः यतस्ततो रोगाय नर्थेऽभ्राम्यमाणान् विक्षेपन्तीताः संतो प्राप्ताप्रयुक्ते मोहमयगते गताः पतिताः ८२

एवं कृत्वा विदुः सारमिथोदशितः ॥ अथ भाष्यकारसंमतमाह आत्मेति ॥ अक्षरमेव आत्मीयेन ईश्वरधर्मतया प्रसिद्धेनेन गणयेन ज्ञानेन संपन्नैः सत्पुण्यैः कार्यो नुकूल्युत्पत्तयः तथा प्रजतिपथास्वस्ति
 कृपायितया वर्तमानमव्याकृतमायाविषदेः प्रसिद्धेनामरूपयोर्विधानमारंभकमजातमनाद्यपि जायते तत्सृष्टिकाले प्राथम्यापत्तिरूपं जन्मलभति कीदृशमव्याकृतं सर्वसाधारणत्वं साधयेनामिति युक्तं
 मित्यर्थः भूतानामाहुत्वादिकर्मजानामनादीश्वरोपाधिवत्स्वयायुक्तत्वात्पूलाज्ञानमेवात्रात्रपदेन ग्रहीतुमुचितमिति भावः ६२ मन इति । तस्मादत्र पदोक्तान्मनःप्राणसमष्टिशरीरएपहिरण्यगर्भावृद्ध
 दारण्यक्रेमृत्युरितिव्यवहृतो जायते तस्माच्च सत्यपदोक्तस्थूलरूपं भूतशरीरो विराट् भवतीत्यर्थः सत्पदेन पृथिव्यपेजसां तत्पदेन वाध्वाकाशयोः परोक्षयोरभियानमिष्ट्युक्तं चतुर्थीध्याये ६३ तस्मि
 न्निति । तस्मिन् विराजितसत्यपदोक्ते जाते सति तदा श्रिताः सप्तभूरादयो लोका जातास्तेभ्यश्च तद्वासि जनाधिकारिकं वेदोक्तं कर्म जातं तस्मिन् कर्मणिसति तस्मात्कर्मणः फले जातं कीदृशी यच्छ्रुताववश्य
 भावित्वेनामृतमित्युक्तमित्यर्थः ६४ एतावता पराविद्यासंविषयांस्तेष्वेन निरूपिता अथापरविद्यां विषयैरागपापदर्शयितुं सृष्टिप्रक्रियां संक्षेपेणानुवहृतोपः सर्वज्ञ इत्यादिवाक्यस्यार्थमाह सामा
 न्येनेति । सामान्यरूपेण सर्वस्य ज्ञानात्सर्वज्ञो विशेषरूपेण सर्वज्ञानात्सर्वविदिति च यत्तस्मादक्षरादिदेनामरूपात्मकं सूक्ष्मं ब्रह्म हिरण्यगर्भाख्यं स्थूलं तु विराट्खण्डं यच्छ्रुत्यंतेरन्नोमिति व्यवहृतमेत

आत्मज्ञानेन संपन्नं ब्रह्मोपचयमाव्रजेत् ॥ अन्नमव्याकृतं स्वस्मिन् सर्वसाधारणं यतः ॥ नामरूपविधानं तदजातं जायते तथा ६२ मनःप्राणात्मकस्तस्मान्मृत्युरेव
 प्रजायते ॥ ततोपि जायते सत्यं विराडिति यदीरितम् ६३ तस्मिन् लोकाः श्रिताः सप्तवेदोक्तं कर्म चाखिलम् ॥ कर्मण्यप्यमृतं तद्वद्यदुक्तं कर्मणः फलम् ६४ सामा
 न्येन विशेषाच्च वेतियः सर्वमेव हि ॥ ब्रह्मरूपा तज्ज्ञानचिता तस्मादेवाक्षरात्मनः ॥ नामरूपे स्थूलमिदमन्नं सूक्ष्मं च जायते ६५ तदेतत्सकलं प्रोक्तं पंडितैः कर्मणः फ
 लम् ॥ विश्वहिरण्यगर्भादिशरीरं सत्यशब्दितम् ६६ अग्निहोत्रादिकं कर्म यगैर्दर्शादिभिः समम् ॥ वेदोदरे स्थितं नानारूपं द्रव्यादिभेदतः ६७ अकुर्वन् वैदिकं कर्म
 निषिद्धं च समाचरन् ॥ इन्द्रियार्थे विमूढात्मा पुमान्गच्छेदधोगतिम् ६८ यथोक्तं कर्म कुर्वाणो निषिद्धं च विवर्जयन् ॥ पुमान्स्वर्गादिलोकेषु सुखदंदेहमाव्रजेत् ६९
 अशरीरं न मोक्षं संविहितैरपि कर्मभिः ॥ प्राप्नुयात्कृतकं यस्मादनित्यं कर्मणः फलम् ७०

दुर्भयं सर्वप्रपञ्चसंग्राहकं जायते इत्यर्थः ६५ तदेतत्सत्यमित्यादेर्ब्रह्मलीक इत्यतः ग्रंथस्य तात्पर्यं पावतिसफलकर्मप्राप्तये भवति तद्दर्शयति तदेतदिति चतुर्भिः । तत्सूक्ष्मसमष्टिरूपं एतत्स्थूलसमष्टिरू
 पं वायद्विभं हिरण्यगर्भादिशरीरमयमेतत्पथैतमेवार्थं कर्मणः फलमुक्तं कीदृशं कर्म फलं सत्यशब्दितं कर्मानंतरमवश्यभावात्सत्यशब्देनोक्तमित्यर्थः ६६ कल्पकर्मणश्च दमेवार्थं फलमित्याकांक्षायां
 यदेतद्विहितमित्याह अग्निहोत्रादिकमिति । अग्निहोत्रं सार्यमातराहुतिरूपं आदिपदेन आदि तपोपस्थानादिग्रहः एतत्पञ्चकर्मदर्शादिसंज्ञैर्नित्यकाम्यादिभिर्नैर्पाणिः सहितं येन विहितं कीदृशं
 द्रव्याज्यादिद्रव्याणां आदिपदेन कर्तुं मंत्रदेशानां च भेदेन नानाविधमित्यर्थः ६७ अधिकारिण एतदकरणेनोपपत्तिपादकमनुवाक्यमर्थतः प्रवृत्तिः अकुर्वन् इति । वेदविहितं कर्म करणतः निषिद्धावरणं
 विषयासक्तिश्चेत्प्रथमधोगतिलक्षणमित्यर्थः ६८ निषिद्धपरिहारपूर्वकं विहितानुष्ठानेन च हिरण्यगर्भलोकां तलोकेष्वेव शालिवेहमाप्तिर्भवतीत्याह यथोक्तमिति ६९ उक्तं कर्म द्विविधं स्वर्गाद्यर्थं
 यत्तद्विदुः च यथैतन्नायस्य फलं दर्शितमथ द्वितीयस्य फलभूतं वैराग्यमभिनयं तिष्ठवा इत्यादयः पंचमं त्रास्तत्र मन्त्रमस्यार्थमाह अशरीरमित्येकादशभिः । सकर्मांशरीरप्रयाभावशालिनमोक्षमपि माप्नुयादि
 त्याज्ञानकर्तव्याकृतत्वेनानित्यसंपन्नकर्मलभ्यत्वात् मोक्षस्य तद्वैलक्षण्यमित्यर्थः ७०

यतश्चरूपकमनामकमितिनिष्कलंनिक्रियमितिवश्रुत्यतरेरूपनामक्रियाभिर्वर्जितत्वंमसिद्धततोनामादिवाप्यानांगोत्रादीनामभावःसुतरांसिद्धइत्याह रूपेति । यतइदमक्षरनामादिभिर्जन्मा
दिविकरैश्वर्यजितततो गोत्रपदोक्तंयत्कुलंवर्णाभ्राह्मणस्वादयआदिपदोक्तास्तद्विशेषाश्चात्रनसंतीत्यर्थः भाष्यविरोधस्यप्रमेयाविरोधएवसमाधानमित्युक्तम् ५२ नभइति । देशपरिच्छिन्नविल
क्षणंनभोवत् नित्यंकालावच्छिन्नविलक्षणं सर्वस्यभूतपदोक्तजन्यमात्रस्यकारणमपिविश्वेनसर्वेणद्वैतेनरहितंयतस्तेनैकतुनाएकरूपमखंडंस्तुपरिच्छेदहीनमितिपावत् ५२ ब्रह्मेति । ब्रह्मचर्या
दिसंपन्नानांवीराणामेवचेतसियत्स्फुटीभवतितदेवाक्षरंत्वयाधीरेणसर्वंजिज्ञासताज्ञेयं वर्णादयोविशेषास्तुफलवोनज्ञेयाइत्यर्थः ५३ अथविश्वमित्यंतमंत्रेणाक्षरस्यविश्ववित्तोपादनतास्फुटत्वा
यदृष्टांतत्रयमुक्ततत्प्रयोजनभेदेनविवृणोति जनीतिषड्विः । जनिर्जन्मतत्प्रभृतीनांविश्वसंबंधिनांकारणमेकंपरानपेक्षं अभिन्नमितिचोपादानमितिपावत् एतादृशमक्षरंभवतिअत्रास्मिन्नर्थे
तारूप्यजंतुदृष्टांतमाहुः प्रकृतश्रुतिविदइत्यर्थः ५४ तमेवविवृणोति ऊर्णेति । यथालूताख्यऊर्णनाभिस्तंतूनांसृष्ट्यादौपरानपेक्षस्तथाक्षरंविश्वस्येत्यर्थः ५५ वेपथ्यनैर्घृण्यपरिहारायसंस्का
राख्यवीजलैलक्षण्येननानारूपाणिकार्याणिप्रतिएकरूपस्यकारणत्वंसंभवतीत्यावेदकोभूमिदृष्टांतइत्याह एकरूपादिति । अनेकात्मनामनेकजातीयानांकार्याणामुत्पत्तौ ५६ एतंस्फुटयति

रूपनामक्रियाहीनंजन्मादिपरिवर्जितम् ॥ यतस्ततस्त्विदंगोत्रकुलवर्णादिमन्त्रहि ५१ नभोवत्सर्वगंसूक्ष्मंनित्यंसर्वस्यकारणम् ॥ विश्वेनरहितंशश्वद्यतस्तेनैक
रूपकम् ५२ ब्रह्मचर्यादिसंपन्नायच्चपश्यंतिचेतसि ॥ तदेवभवताज्ञेयंभतुवर्णादिकंकचित् ५३ जनिस्थितिंविनाशानामेकमेवात्रकारणम् ॥ दृष्टांतंलूतकंप्राहु
र्वेदेवादरताद्विजाः ५४ ऊर्णनाभिर्यथातंतून्मृजत्यतिचपातिच ॥ तथाविश्वमिदंदेवःसृजत्यतिचपातिच ५५ एकरूपादनेकात्मकार्योत्पत्तौमहाधियः ॥ दृ
ष्टांतंभूमिमप्याहुःस्थिरजंगमकारणम् ५६ स्थावराजंगमादिहायथाभूमेरनेकधा ॥ जायंतेब्रह्मणोप्येवंविश्वंनानास्थिंभवेत् ५७ विलक्षणस्यकार्यस्यस्वतश्चेत
नरूपिणः ॥ जनौपुरुषमप्याहुर्दृष्टांतंब्राह्मणोत्तमाः ५८ चेतनाद्विसतस्तस्मान्नखकेशाद्यचेतनम् ॥ यथैवजायतेतद्ब्रह्मणःसकलंजगत् ५९ अत्रापिजन्मज
गतःक्रमादस्माद्वदंतिहि ॥ विद्वांसोब्राह्मणाब्रह्मपूर्वंविश्वस्यचित्तनम् ॥ कुरुतेवेदविज्ञातनामरूपस्यसर्वतः ६० ततोब्रह्मस्थूलमिवभवेत्तत्स्यचित्तनात् ॥
तस्माद्भूतानिसान्नानिजायंतेज्ञानसंचितात् ॥ अत्राद्विश्वमिदंसर्वंसर्वदैवप्रजायते ६१

स्थावराइति । यथाअनेकधावर्तमानाःस्थावरादिदेशाभूमेरेकजातीयायाःप्रजायंतेतथाब्रह्मणोपिविश्वमित्यर्थः ५७ ननुचेतनाब्रह्मणोविलक्षणस्यजडस्योत्पत्तिःकथंस्यादित्याक्षेपपरिहारायत्
तीयःपुरुषदृष्टांतइत्याह विलक्षणस्येति । चेतनरूपात्स्वतःआत्मनःसकाशाद्विलक्षणस्यजनौपुरुषजीवंतंचेतनत्वेनप्रसिद्धंदृष्टांतंवदंतीत्यर्थः ५८ तंप्रकटयति चेतनाद्वीति । तस्मात्पुरुषात्स
तोजीवतश्चेतनत्वेनप्रसिद्धात्सखकेशलोमादिकमचेतनंजायमानंप्रसिद्धंतथाविश्वमपीत्यर्थः ५९ अमृतांतमंत्रस्यार्थमादुष्करोति अत्रापितीपंचभिः । अत्रजगतोजन्मस्थितिसंहाराणामध्येज
मानेनक्रमेणभवतीतिविद्वांसोब्राह्मणावदंति अनेनकेनैत्यतआह ब्रह्मेत्यादि । प्रथमंब्रह्मकर्तृविश्वस्यसृष्ट्यप्रपंचस्यचित्तनरूपतपःकुरुते कीदृशस्यविश्वस्य सर्वतःसर्वभेदेषुवेदप्रसिद्धनामरूप
कस्येत्यर्थः ६० ततइति । ततःसृष्ट्यालोचनरूपात्तपसोदेतोःसजलक्षेत्रोत्पत्तिर्ब्रह्मस्थूलतांसृष्ट्येनूलातरूपांभजतेतस्माद्ब्रह्मणोज्ञानेनसंचितात्स्थूलकृतात्सानानिश्रुतिगतान्नपदेनस्वार्थ
संबंधेनलक्षितानिपंचभूतानिचजायंते तस्मात्पंचभूतरूपादजातसर्वंविश्वंजायतेइत्यर्थः ६१

द्वितीयमंत्रेऽवशिष्टपरंपरापदस्यार्थदर्शयन्प्रकृतविद्याभिधानं प्रतिजानीते अथवेति । अत्रमुंडकोपनिषद्विद्याब्रह्मविद्यासांजादीब्रह्मणादिष्वयमर्थेण समीरितासती अथर्वणोऽवदनेमाप्येवमुक्ताकारो ॥ ३९ ॥ तत्रशौनकेनकृष्टस्यांगिरसोमुखिनास्याःपञ्चसिरित्याह अंगिरा इति । कचिदेकांतदेशे ४० कथं पृष्ठइत्याकांक्षायांमाह सत्रब्रह्मवेदिनमिति । सशौनकोभगवंतमंगिरसंश्रोत्रियंवेदविदंनत्प्रतिपाद्यत्रप्रविदं न केवलंब्रह्मविदोऽस्तुतन्निष्ठावंतमपीत्याह विगत स्पृहमिति । एतादृशं दृष्ट्वापरीक्ष्यसमिप्रभृत्युपायनहस्तोविधिवंदुपगम्यपर्थपृच्छत् ४१ किमपृच्छदित्यतआह भगवन्निति । हेभगवन्नंगिरःकस्यविज्ञानात्सर्वविज्ञातंभवतितत्सर्वविज्ञानहेतु विज्ञानकंयदेकंवस्तुतन्मध्यंक्तव्यमित्यर्थः ४२ इत्युक्तइति । एवंप्रार्थितोऽंगिराःशौनकेप्रतीदमाह इदंकिं एकस्मिन्नात्मरूपेवस्तुनिब्रह्मरूपेअद्वितीयेविज्ञातेसतिसकलंविज्ञायतेइत्यर्थः ४३ तद्विज्ञानलाभोपायस्तुशाब्दंब्रह्मेत्याह उपायइति । परंब्रह्मोपेतुंप्राप्नुंशाब्दंब्रह्मज्ञानंसदुपायःकथितोब्रह्मविदूपायनिषदीतिशेषः । तद्वाक्यमेवपठति शाब्देब्रह्मणीति । शाब्देसांगवेदशरीरंयद्ब्रह्म

अथर्ववदनादेवंप्राप्ताशिष्यपरंपराम् ॥ ब्रह्मविद्यात्रयातांतेवच्चिब्रह्मसमीरिताम् ३९ अंगिराःकचिदासीनःकृतपौर्वाणिकक्रियः ॥ शौनकेनतुपृष्ठोयंसंसारम यभीरुणा ४० सत्रब्रह्मवेदिनं दृष्ट्वाश्रोत्रियंविगतस्पृहम् ॥ समिदादिकरोभूत्पुण्यं पृच्छद्यथाविधि ४१ भगवन्कस्यविज्ञानाज्ज्ञायतेसकलंजगत् ॥ तदेकंवस्तुम ह्यंत्वमंगिरःकथयाधुना ४२ इत्युक्तःशौनकेंप्राहएकस्मिन्नात्मवस्तुनि ॥ ब्रह्मभूतंत्रविज्ञातेविज्ञातंसकलंभवेत् ४३ उपायःकथितःशाब्दंब्रह्मोपेतुंतथापरम् ॥ शाब्देब्रह्मणिनिष्णातःपरंब्रह्माधिगच्छति ४४ यतस्ततोत्रविज्ञेयेविद्येद्वेचमुमुक्षुणा ॥ अपराचपरातद्वत्तयोःप्रोक्ताऽपरात्वियम् ४५ वेदाश्चत्वारण्योक्ताःषडंग सहित्वाअपि ॥ अनयातुपराविद्याजायतेसर्वदेवहि ४६ ब्रह्मविद्यापराप्रोक्ताब्रह्मचाक्षरमीरितम् ॥ अक्षरंचेदृशंप्रोक्तंसर्वदेवादेवादिभिः ४७ एकादशेन्द्रियगणव जितंसर्वदेवयत् ॥ प्राणानामपिभूतानांरहितंपंचकेनच ४८ शब्दस्पर्शरूपरसगंधैरपिचवर्जितम् ॥ वक्तव्यादानगमनविसर्गानंदकैरपि ४९ ततोज्ञानेन्द्रियैरे तैर्दृश्यतेनापिगृह्यते ॥ कर्मेन्द्रियैश्चसकलैर्विषयत्वविवर्जितम् ५०

तत्रनिष्णातःकुशलोयःसएवपरंब्रह्मजानीत्यर्थः ४४ यंतइति । यतएवंशाब्दंब्रह्मज्ञानस्यपरंब्रह्मज्ञानसाधनत्वंसिद्धंततोमुमुक्षुणादेविविज्ञेयेसंपादनीयेयथोर्म्येएकाअपरासाधनत्वाद्विती यातुपराफलात्मकत्वादिति तत्रप्रथमाविषयनिरूपणेननिरूपयितुंप्रतिजानीते अपरात्वियं तयोर्म्येअपराविद्यात्वियंवक्ष्यमाणविषयनिरूप्येत्यर्थः ४५ वेदाइति । यजुरादयश्चत्वारोवे दाःसहशिक्षादिभिःपञ्चिर्गैर्बस्याविषयःसाअपरा अनयोअपरविषयापराविद्याजायते तस्याःपरात्वंचब्रह्मविषयत्वात् ब्रह्मचाक्षरमितिश्रुतौन्यवहतंतस्यलक्षणंचेदमनुसंरेपमितिद्वयोरर्थः ४६ इदंकिमित्याकांक्षायांमक्षरलक्षणमतद्यावृत्तिमुखेनदर्शयति एकादशेन्द्रियेतिपट्टिः । श्रुतौचमुःश्रोत्राभ्यांविज्ञानसाधनानिपाणिपादाभ्यांकर्मेसाधनानिचसहविषयरूपादानैश्रोतृलक्ष्यंते तथा अण्कादशेन्द्रियैःप्राणपंचकेनभूतपंचकेनशब्दादिविषयदर्शकेनचवर्जितत्वंसिद्धमितिद्वयोरर्थः ४८ । ४८ ज्ञानकर्मेन्द्रियविषयव्यावृत्तिश्चश्रुतिगतादृश्यपदोक्तमदृश्यत्वंज्ञानेन्द्रियागोचरत्वरूपमप्रा प्यत्यंतुर्कर्मेन्द्रियागोचरत्वरूपमिति सिद्धमित्याह ततइति । यतोविषयत्वविवर्जितंततोज्ञानेन्द्रियेनदृश्यतेकर्मेन्द्रियेनगृह्यतेपीतियोजना ५०

तस्यप्रसिद्धवैलक्षण्येनाप्रतर्क्यत्वंस्फुटीकरोति विद्यमानेतिद्वाभ्यां । लोकेविद्यमानमेवयास्तवमेवकारणंप्रसिद्धंतुविद्यमानसमंस्तुतोऽविद्यमानमपिकारणम् तथालोकेअनादिभावानामवि
नाशित्वंप्रसिद्धमेतत्त्वनादिभावरूपत्वेपितत्त्वज्ञाननाशमितिचित्रमित्यर्थः २५ तथाजडत्वेनपरतंत्रमप्यसंगादिलक्षणस्यात्मनोवैधेतुरित्याह असंगस्येति । इत्यादिभिर्दुर्धरेनिर्वचनीयता
ख्यापकैर्लक्षणैर्युक्तमिति २६ तस्मादव्याकृताच्छ्रुतात्मनाप्रतिविंबदानेनानुगृहीताद्विरण्यगर्भोऽजायत योजीवव्यष्टीनामध्यक्षः समष्ट्यभिमानित्वेनजीवघनसंज्ञश्चोच्यतेइत्याह तस्मा
दिति २७ तस्यसप्तदशावयवंशरीरमाह एकादशेति । अंतःकरणसहिताभ्येकादशेन्द्रियाणिप्राणोद्वादशःसूक्ष्मभूतपंचकंचैतत्समुदायरूपेशरीरेअयंहिरण्यगर्भाख्यभात्मावसतीत्यर्थः २८ सच
स्थूलानिभूतान्यसृजतेष्वभिमानेनविराट्संज्ञाभवदित्याह उदपद्यंतेति । उदपद्यंतजातानि २९ ततःसस्थूलभूतैर्ब्रह्मांडनिर्मातुमैच्छदित्याह ततइति ३० सत्येति । तस्यहिरण्यगर्भ
स्यसत्यसंकल्पवशाच्चतुजातंमिरोपरिस्थितदेदीप्यमानसौवर्णाण्डरूपेणपरिणतम् यत्रादेसप्तलोकाभूरादयःपातालादिकंचसंवत्सरादिरूपःकालश्चकल्पितइत्यर्थः ३१ तदंतरिति । तस्यब्रह्मा

विद्यमानसमंचापिकारणंनचवस्तुतः ॥ अनादिभावरूपंचस्वात्मबोधाच्चनश्यति २५ असंगस्याक्रियस्यापिसंगकर्मादिकारणम् ॥ अस्वतंत्रजडंचैवेत्यादिदुर्ध
टलक्षणम् २६ तस्माद्भुवमगवानात्मसन्निधिमात्रतः ॥ हिरण्यगर्भोजीवेशोयोजीवघनईरितः २७ एकादशेन्द्रियगणःप्राणोभूतानिपंचच ॥ सूक्ष्माणितत्र
निवसंन्नात्मायंपरिकीर्त्यते २८ उदपद्यंतवैतस्मात्स्थूलान्युक्तानियानिवै ॥ तत्राभिमानीभगवान्विराडित्येवगीयते २९ ततःस्थूलेषुभूतेषुवसनंब्रह्मांडगोल
कम् ॥ स्वात्मनोत्रनिवासायचकमेलोकभावनः ३० सत्यसंकल्पतस्तस्यनीराणामुपरिस्थितम् ॥ तदंडमभवद्धैमंसूर्यकोटिसमप्रभम् ॥ सप्तलोकादिसहितं
कालेनचसमन्वितम् ३१ तदंतःस्वयमेवायंब्रह्मालोकापितामहः ॥ भूपद्मकर्णिकामेरोरासीत्पूर्वजपूर्वजः ३२ देवानांप्रथमःसोयमिन्द्रादीनामहेश्वरः ॥ कर्तावि
श्वस्यसर्वस्थगोप्ताचजगतःप्रभुः ३३ तस्यासीत्प्रथमःपुत्रोज्येष्ठोथर्थेतिकीर्तितः ॥ ब्रह्मविद्यामिमांतस्मैसर्वविद्याश्रितामदात् ३४ विद्यानानाविधाब्रह्मविद्यायामे
वसर्वथा ॥ अंतर्भवतिफलतस्तत्तौयद्वद्रसाइह ३५ अथर्वणस्तुशिष्योभूदंगिरित्यभिविश्रुतः ॥ अंगिगेप्यभवच्छिष्योभारद्वाजाभिधोमहान् ३६ यःसत्यवहइत्ये
वमंत्रलोकेप्रथांगतः ॥ भारद्वाजस्यशिष्योभूदंगिराइतिविश्रुतः ३७ शौनकोत्रमहाशालःशिष्यस्त्वंगिरसोभवत् ॥ शौनकस्याभवन्शिष्याःसर्वेएवद्विजातयः३८

इत्यांतर्भूमिरूपपद्मस्यकर्णिकाभूतोयोमेरुस्तस्माच्चतुर्मुखरूपेणसप्तादुरासीदित्यर्थः ३२ फलितश्रुत्यर्थमाह देवानामिति । सत्रहोदेवानामिन्द्रादीनांप्रथमआद्योमहेश्वरःपूज्यश्चतथाजगतःसृष्ट्या
दिकर्ता ३३ तस्यब्रह्मणःपुत्रोज्येष्ठोऽथर्वीनामाभूत्तस्मैएतांबक्ष्यमाणरूपांविद्यामदात् कीदृशी मूलाज्ञानेच्छेदात्सर्वासांविद्यानामंतर्भावकत्वेनाधारभूतामित्यर्थः ३४ एतल्लभेदतरवि
द्यास्वपेक्षाभावात्तासामस्यामंतर्भावइतिदृष्टांतेनस्फुटयति विद्याइति । इतरविद्याःकिंचित्किंचित्प्रमेयंयिकासंपत्यःसर्वभमेयद्योतिकायामस्याफलरूपेणांतर्भवंतियथातृप्तिफलसिद्धासर्वैकव
रसाइत्यर्थः ३५ द्वितीयमंत्रार्थमाह अथर्वणइतिद्वाभ्यां । तस्याथर्वणःशिष्यःअंगिरितिरकारांतन्मन्त्राप्रसिद्धोभूत् तस्यांगिर्नामोभारद्वाजःसत्यवहापरनामकोभवत् तस्यभारद्वाजस्य
अंगिरसितिसकारांतनामकःशिष्यआसीदित्यर्थः ३६ । ३७ शौनकइत्यादेर्धाराइत्यंतस्यब्राह्मणवाक्यस्यार्थमाह शौनकइतिषोडशभिः । अत्रलोकेमहाशालोवहनदानादिशालित्वेनमहापु

१०. एकादशार्थमाह जवालादीतिद्व्यां । तत्र प्रसिद्धायां गौडिकारणवैराग्यस्योक्तम् तस्य परमहंसस्य सः श्रुतिप्रसिद्धो ब्रह्मविज्ञानरूपो मुख्य आचारश्रुतः स्फुटप्रत्यक्षयोः ११ १२
ततश्चादौ गद्याध्यायत्रयकथाध्यायत्रयेणोक्त्याह सामाध्यायेति १३ अध्यायत्रयगतगुरुशिष्यान्कीर्तयन्ति आरुणिरिति । न्यासिनो मुख्योऽस्मृतौ जाबालकीर्तितौ १४ तथेति । तलवकारा
ख्यासामशाखातदीयब्राह्मणगतोपनिषत्केनाख्यातस्याः १५ अत्रांतइति । अत्रपूर्वाध्याये तस्याथर्वणः संबंधिनी आथर्वणत्वेन प्रसिद्धामिति यावत् तस्मै सुताय स ब्रह्मा प्रादेत्यवयवः १६
तामिति । सचाथर्वा १७ नापृष्ठः कस्यचिद्गुणादिति न्यायमनुसरतः श्रीगुरो रुत्तरमवतारयति इत्युक्तइति । अथर्ववेदांतर्गतमुंडकाख्यमंत्रोपनिषदिकीर्तितां कथां गुरुराह १८ प्राहेत्यंतस्य प्रथम
मंत्रस्यार्थसप्तदशभिः प्रपंचयंत तत्र ब्रह्मणो हिरण्यगर्भस्य प्राथम्यं स्फुटयितुं मनुकां मृष्टिप्रक्रियामवलंब्य तदीयं सृष्टिपूर्वकालिकावस्थाप्रतिपादकं श्लोकं पठति आसीदिति । इदं कार्यजातं सृष्टेः पुरातमो भू
तं तमस्तुल्या व्याकृता दिसंज्ञाज्ञानोपहितसन्मात्ररूपमासीत् कीदृशंतदप्रज्ञातं प्रत्यक्षयोग्यम् अलक्षणमननुमेयम् अप्रतर्क्यतर्कानर्हम् अविज्ञेयं शब्देनानभिलष्यम् सर्वतः प्रथमार्थैतसिः सर्वप्रसू

यत्र वेनोपि गंधर्वो ब्रह्माऽहानुभवन्नपि ॥ संन्यासांतानियत्रस्युः साधनान्यात्मवित्तये १० जाबालादिश्रुतिप्रोक्ताः कथानानाविधा अपि ॥ यत्र संन्यासिनः सर्वे सं
वर्ताद्या उदाहृताः ११ वैराग्यकारणं न्यासस्तच्च योगादिकारणम् ॥ अधिकारी विरक्तश्च तद्वेषो मुंडनादिकः ॥ आचारो ब्रह्मविज्ञानं कीर्तितो यत्र तस्य सः १२ सा
माध्यायत्रये यावत् कथाः कर्णसुखावहाः ॥ गुरुशिष्या इमे यत्र क्रमादुक्ता महाधियः १३ आरुणिः श्वेतकेतुश्च यावेतौ न्यासिनोऽस्मृतौ ॥ सनत्कुमारो भगवान्ना रदश्च मु
नीश्वरः ॥ ब्रह्मलोकगुरुस्तद्गुभाविंद्रविगेचनौ १४ तथा तलवकाराणां ब्राह्मणोपनिषद्यपि ॥ इंद्रस्य ब्रह्मविद्यायाः प्रसादा ब्रह्मबोधनम् ॥ एतत्सर्वं त्वया ख्यातं
मह्यं श्रुत्वा पवेगुरो १५ अत्रातिब्रह्मणः पुत्रो ज्येष्ठः शिष्यस्त्वये रितः ॥ अथर्वा तस्य यां विद्यां ब्रह्मा प्राह सुता प्रसः १६ तामहं श्रोतुमिच्छामि सच केभ्यो वदः मुनिः ॥
एतत्सर्वं मया पृष्ठं गुरो मह्यं वदा धुना १७ इत्युक्तो गुरुरप्याह कथां मुंडप्रकीर्तिताम् ॥ आथर्वणी मनःश्रोत्रसुखदां ब्रह्मबोधिनीं १८ आसीदिदं तमोभूतमप्रज्ञातमल
क्षणम् ॥ अप्रतर्क्यमविज्ञेयं प्रसूतमिव सर्वतः १९ अभावोपि पुरानासीदसंन्यात्राभिधीयते ॥ भावोपि च पुरानासीद्योत्रसन्निधिगीयते २० तमः पटलमप्येतन्नासी
तेत्रो विरोधियत् ॥ व्योमादीनि च भूतानि नासन्पंचापि पूर्वतः २१ न दिवानापिरात्रिश्च उभे संध्ये च नैव ते ॥ न सूर्यादीनि ते जांसिनापि देहाश्चतुर्विधाः २२ तमः स्तो
मममंतस्मिन्काल आसीदिदं महत् ॥ मृत्युर्वानामृतं वापि विदितं स्वात्ममोहकत् २३ अव्याकृतं जगन्नामरूपहेतुरहेतुकम् ॥ एकं शास्त्रैकगम्यंतत्सर्वलक्षणवर्जितम् २४

तमिव कार्यां भाक्षममिति शीकाप्रसिद्धीर्थः १९ अत्रानुक्लेना सदासीनो सदासीतदानीं किंत्वभूतं महत्पादिना सदीयाख्यसूक्तवाक्यमर्थतः संगृह्णाति अभावइति चतुर्भिः । लोके सदसच्छब्दाभ्यां
प्रसिद्धाभावाभावपदार्थानामुतामित्यर्थः २० तथेदं लौकिकं तमः पंचभूतानि च नासन्कार्यत्वादित्याह तमः पटलमिति । पूर्वतः सृष्टिपूर्वकाले २१ नदिवेति । दिनरात्रिः प्रातः सायं रूपे सं
ध्येतश्च भूतानि सूर्यादिते जांसि च जरायुजादयो देहाश्च नासन्निधिः २२ किं तर्हि तदासीदित्यत आह तमः स्तोममिति । स्वात्मनो मोहस्यावरणस्य कर्तृत्वेन तमः धुंजसममिदं कारणतत्त्वमासीत् यमृ
त्युरूपेणामृतरूपेणानविदितं न ज्ञातम् मृत्युर्हि संहारकश्च तेन मृतं त्वाहुतिपरिणामरूपवृद्धिहेतुस्तदुभयमप्येतदशायां न संभवतीति भावः २३ तदेव विशिनष्टि अव्याकृतमिति । अव्याकृ
तमस्य पुरुषत्वेन वेदातिव्याकृतमिति प्रसिद्धम् जगतो नामावेतुः स्वयमेतत्कारणानपेक्षम् एकमद्वितीयम् शाखेणापौरुषेण वाक्येनैव संज्ञेयम् लक्षणैर्लिङ्गैर्वर्जितमनुमेयमित्यर्थः २४

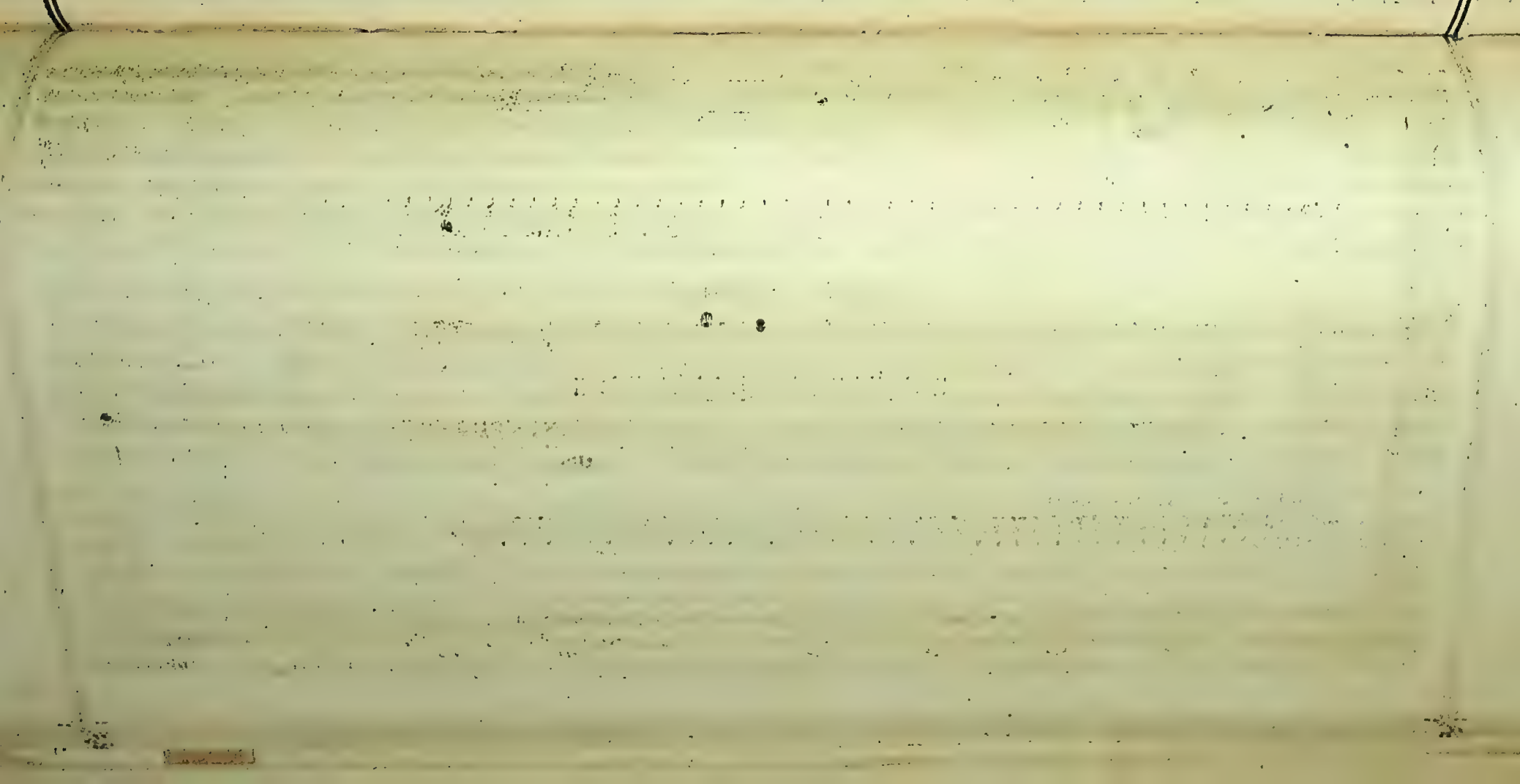

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ षोडशदलतूणीरेनिहितं षोडशकलं मर्ममात्मानम् ॥ गंगेयप्रहितां शुभमिव लक्ष्ये त्वयि लंगतं प्रोक्षित्वा ॥ १ ॥ षोडशसंममभिरूपं सांमुख्यं नयमुकुन्दगोविन्द ॥ मुंडकगीतनबंध
नुरादयतां ध्रुवकलाहिनाथीया ॥ २ ॥ गीतिद्वयस्यायमर्थः प्रणवोधनुः शरोह्यात्मा इत्यादि द्वितीयमुण्डकखण्डगतमंत्रसूचितयुद्धरूपकलक्ष्यभूतो भगवान्मङ्गलाय प्रणम्यते तथा हि षोडशदलं कंठबंधं कंजी
वस्थानमित्यागमे प्रसिद्धं तदेव तूणीरं शरायतनं तत्र निहितम् प्रणादयः प्रश्नप्रसिद्धाः षोडशसंख्याः कलाः शल्याद्यवयवभूता यस्य स तथा तम् 'कलास्यादंशशिल्पयोः' इति हेमः । एतादृशं मदीयात्मरू
पं शरंगंगेयो भीष्मस्तेन सत्यपालनाय प्रयुक्तं बाणमिव भवदीयवपूरूपे लक्ष्ये लंगतं संज्ञमानमालोक्य हे मुकुन्दमुक्तो पश्य त्वेन तत्पदार्थभूतहे गोविन्द संसारदशायां सकलैर्द्रियचालकत्वेनातिसंनिहितहे मुण्ड
कगीतप्रकृतशाखाधेतुभिर्मुण्डशिरोभिर्निष्कचनयतिभिर्वागीयमानकीर्तित्वं यथाभीष्मप्रतिज्ञापालनाय षोडशवर्षमभिनिर्भयं च रूपं भीष्मसांमुख्यं नीतवानसितथेदानीमपि षोडशभिर्महाभूतेकादशैर्द्रि
यरूपविकारैः सांख्यप्रसिद्धैः सममधिष्ठानतया तत्तादात्म्यापन्नं विश्वाधारमिति यावत् अथवा अस्मिन् षोडशाध्याये अग्रिमुद्धेत्यादिनावक्ष्यमाणेन वैराजरूपेण समं अभिअद्वितीयं तत्संमुखं कुरु । भक्त
प्रतिज्ञापूर्णतं वयुक्तमेवेत्याह नवमित्यादिना । नवैतरे विलक्षणप्रणवरूपं यनुयोरयतांध्यानशूराणामागमापायिकलाकत्वेन चंद्रनिभानां याधुवाख्यापोउशीकलासानाथस्य प्रभोरेव स्वरूपभूता
भवति ध्रुवैव षोडशीकलेति बृहदारण्यश्रुतेः तथा च यथाधुवाख्यकलावियोगं चंद्रो न सहते तथा त्वां मंतराजीवनाक्षमाणां त्वत्तोल्यसत्ताकानां बालानामप्याग्रहस्त्वया पूरणीय एवेति भावः १ । २

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ ब्रह्मविद्याश्रितामेवं कथां श्रुत्वा तिशोभनाम् ॥ अथर्वोक्तं ब्रह्मविद्यां प्रष्टुं शिष्योभ्यभाषत १ भगवन्नैतरेयेण कथिता सा कथा शुभा ॥ संवा
दो यद्भुनिभिः प्रजानामतिशोभनः ॥ वैराग्यं च तथा ज्ञानं वामदेवस्य चेरितम् २ तथा कौपीतकिप्रोक्ताय त्रचेन्द्रप्रतर्दनौ ॥ अजातशत्रुबालाकी गुरुशिष्यौ महा
धियौ ३ आदित्येन च संप्रोक्ताय त्रवंशस्त्वये रितः ॥ मंत्रद्रष्टा तथा श्विभ्यामुक्तवान् स्वात्मबोधनम् ४ दध्यङ्गार्थवर्णस्तद्वदश्विनोरभवदुरुः ॥ शक्राच्च दुःखमतु
लं प्राप्तवानश्विहेतुतः ५ याज्ञवल्क्यो मुनिर्यत्र जिगाय मुनिमंडलम् ॥ शास्त्रज्ञो जल्पकथया शाकल्यं च व्यमर्दयत् ६ जनकं चापि मैत्रेयी दुस्तराद्रवसागरात् ॥
परपारार्थिनौ प्राप्तौ मज्जतामुदतारयत् ७ सश्वेताश्वतरो विप्रो योयातिभ्योभ्यभाषत ॥ कथां साचकठेनापिया प्रोक्तातिमनोरमा ॥ यमो यत्र गुरुः साक्षान्नचिकेताश्च
बालकः ८ शिष्यस्ति तिरिणा प्रोक्ता कथाचित्रार्थसंयुता ॥ वरुणश्च भृगुश्चैव गुरुशिष्यौ महाधियौ ९

पूर्वमध्यायत्रयेण क्रवेदकथा अध्यायसप्तकेन यनुः कथा एकादशे प्रकीर्णकथास्ततोऽध्यायचतुष्टयेन सामकथा श्रोक्ताः अथक्रमप्राप्ता अथर्वणकथा अध्यायत्रयेण दर्शयंस्तत्र मुंडकार्थं जिज्ञासां मेधाविनः सा
नुवादां दर्शयति ब्रह्मविद्याश्रितामिति षोडशभिः स्पष्टम् १ प्रथमा अध्यायत्रयार्थमनुवदति भगवन्निति द्वाभ्यां । यत्र ऐतरेयकथायां मुनिप्रजासंवादे वैराग्यं ज्ञानं चेरितं तथा गर्भस्थवामदेवस्य
ज्ञानमीरितम् द्वितीयतृतीययोः कौपीतकि कथायां मित्रप्रतर्दनयोरजातशत्रुबालाक्योश्च संवाद उक्तः २ । ३ चतुर्थवृत्तमाह आदित्येनेति द्वाभ्यां । कथोक्तेत्यनुषंगः यत्र कथापावंशैरि
तस्तथामंत्रद्रष्टा दध्यङ्गसहैरितो यो श्विभ्यामात्मबोधनमुक्ता तयोर्गुरुभवदिद्राहुः स्वं प्राप्तवान् ४ । ५ पंचमादित्रयार्थमाह याज्ञवल्क्य इति द्वाभ्यां । जिगाय जितवान् जल्पकथाविजिगी
षुवाक्प्रबंधः ६ जनकमिति । संसारव्योमजंतोपि जनाः प्रायः परपारं नैच्छन्ति एतौ तु मज्जतां मध्ये परपारार्थिनौ उदतारयत्पारं नीतवान् ७ अष्टमनवमवृत्तमाह सश्वेताश्वेति । यां क
थां साचकठेनापिया प्रोक्तातिमनोरमा ८ दशमवृत्तमाह शिष्य इति द्वाभ्यां । प्रथमपदपूर्वांश्च यि तिरिणि प्रोक्ता कथाचोक्ताय त्रवरुणभृगुसं
वादे वेन कर्तुं ब्रह्मानुभवकीर्तनं संस्थाप्ता तानि विद्यासाधनानि चोक्तानीति द्वयोरर्थः ९

॥ अथात्मपुराणे षोडशाध्यायप्रारंभः ॥

॥ अथात्मपुराणे सप्तदशाध्यायप्रारंभः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ भिन्दन्सप्तदशोतीस्तनुतेतारेऽनुपङ्गवान्वर्णे ॥ देवःसप्तासदश्यधृत्वानःसप्तदशमल्लुप्योत् ॥ १ ॥ गीतेरुपाःश्रीरामचंद्रपक्षेऽयमर्थः योदेवःसप्ततालानुत्थादशारावणशि
हांसिचभिन्दन्सन्कुलीलास्तनुतेविस्तारयति कीदृशः तारेऽनुपङ्गवर्णैर्ब्राह्मणजतावितियावत् अनुपङ्गवान्नेहवान्सदेवःसप्तासदश्यसाप्तदश्येनओश्रावयेत्यादिमंत्राक्षरसंख्यारूपेणसहितंयज्ञं
त्वापोषयित्वावर्त्तमानोऽस्माकमाराधकानांसप्तदशसूक्ष्मशरीरावयवानामिन्द्रियदशकप्राणपंचकमनोबुद्धिरूपाणांसप्तदशसंख्यापूरकंबुद्धितत्त्वंप्रादुर्भावेणभूषयेदिति तत्रयज्ञस्यसप्तदशावयवमंत्र
साध्यत्वम् 'चतुर्भिश्चतुर्भिश्चद्वाभ्यांपंचभिरेवच । हूयतेचपुनर्द्वाभ्यांसमेविष्णुःप्रसीदतु' इतिभारतेप्रोक्तंअस्यव्याख्याचभागवतव्याख्यायांचतुर्थस्कंदेसप्तमाध्यायेदष्टव्येति । श्रीकृष्णवि
ग्रहपक्षे । सप्तस्वरान्वंशीनादगतान्भिन्दन्व्यंजयन्दशायाःकौमाराद्यवस्थायाःसंबंधिनीलीलास्तनुते कीदृशः तारेऽत्युच्चवर्णैर्गोपिकाकृतस्तुतिरूपगीतावनुपंगवान्स्निग्धः 'तदेवध्रुवमु
जिन्येतस्यैमानंचवहदात्' इतिरासपंचाध्याय्युक्तेः 'वर्णोद्विजादौशुक्लादौस्तुतो' इतिविश्वः सदेवःकृष्णःशशेनाप्तमंकितंदश्यंचकोरैरास्वादनीयंचयत्सुधाकरीषममृतंतत्सप्तासदश्यं 'यमक
श्लेषचित्रेषुशसयोर्ववयोर्नभित्' इत्यभियुक्तवचनात् तदंशीरेधृत्वानोधिपमलंकुर्यादितिपूर्ववत् अत्रदश्यमितिदंशदशनेइतिनिर्देशेनकचिदङ्कित्यपिनलोपसूचनात्साधु तथाहिदंशितममरटीकायां
भानुजीदीक्षितेन । शंभुपक्षे । नृत्तकालिकविग्रहेणसप्तलोकान्भिन्दन्क्षोभयन्दशसंख्याउत्तीलीलारूपकारुणनाटकभेदात्मिकास्तनुते 'जगदक्षापैत्वंनटसिननुवामैवविभुता' इत्यभियुक्तोक्तेः 'नाटकं

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ श्रुत्वाथर्वोक्तविज्ञानंशिष्योगुरुमभाषत ॥ पिप्पलादेनसंप्रोक्तंश्रोतुकामोगुरोर्मुखात् १ भगवन्नैतरेयेणयदुक्तंब्रह्मवेदिना ॥ प्रजासंवाद
सहितंवैराग्यज्ञानकारणम् ॥ वामदेवानुभूतेश्ववर्तनेनसमन्वितम् २ तथाकौपीतकिप्रोक्तंयत्रशक्रप्रतर्दनौ ॥ अजातशत्रुबालाकीगुरुशिष्यौमहाधियौ ३ आ
दित्यस्यापिविज्ञानंयत्रवंशस्त्वयेरितः ॥ अश्विनोर्यत्रसंवादोमंत्रद्रष्टामहात्मना ॥ दध्यङ्गुलार्थवर्णोयत्रल्लेशमेतत्कृतंहागात् ४ याज्ञवल्क्याभिधोभानुर्मुनिदैत्या
ननेकशः ॥ तिरस्कुर्वन्विदग्धारुयंतमोयत्रव्यपाकरोत् ५ जनकस्यचमैत्रेय्याःस्वगोभिर्ब्रह्मसंततम् ॥ व्यदर्शयन्महातेजाःस्वस्यास्तमयतःपुरा ६ श्वेताश्व
तरनामापियतींद्रानभ्यभाषत ॥ कठश्चद्विजशार्दूलस्तिरिश्चमहामनाः ७

सप्रकरणंभाणःप्रहसन्ढिमः । व्यायोगसमवकारोवीर्य्यकेहासृगाइति 'एतन्नामकानानाटकभेदानामभिनेतानीलकंठइत्युक्तंदशरूपके तारेऽनुपङ्गवर्णैर्शुक्लरूपेस्निग्धःसदेवोमहादेवःसाप्तदश्येनावयवस
प्तदशकेनसहितंप्रजापतिनृत्तक्षोभेनोद्दिग्गमपिधृत्वाधृतिमंतंकृत्वानोमतिमलंकुर्यादितिपूर्ववत् । प्रमेयपक्षे । सप्तदशात्मकंप्रजापतिभिन्दन्संवत्सरादिरूपेणाग्नीषोमलक्षणेनविभजन्सन्मूतीःसृष्ट्यादिली
लास्तनुते ताराख्येवर्णैर्प्रणवेऽनुपंगवान्तादात्म्यवान् सनोजिज्ञासूनांदेवःपरमात्मासाप्तदश्यवक्ष्यमाणपोढशकलायोजनयासप्तदशसंख्याधृत्वासप्तदशमध्यायंप्रादुर्भावेणभूषयेदिति १ अथशु
ण्डकाख्यमंत्रोपनिषदोविवरणभूतब्राह्मणरूपायतःप्रश्नोपनिषत्ततःक्रमप्राप्तंप्रश्नार्थेदिदर्शयिषुस्तत्रमेधाविनःशिष्यस्यजिज्ञासांसानुवादांदर्शयति श्रुत्वेतिपोढशभिः । स्पष्टम् १ भगवन्निति ।
यद्वैतरेयेणोक्तमेतन्मद्यमाख्यातमितिपंचदशेनसंबंधः वर्तनेनप्रकाशनेन २ द्वितीयतृतीययोर्वृत्तमाह तथेति । संबंधःपूर्ववदग्रेपिबोध्यः यत्रकौपीतक्युक्ते ३ चतुर्थेवृत्तमाह आदित्य
स्येति । यत्रादित्यविज्ञाने एतत्कृतंअश्विनोर्ये ४ पंचमादित्रयवृत्तमाह याज्ञवल्क्येतिद्वाभ्यां । यत्रादित्यविज्ञानेएव यथाउदयंगच्छन्भानुर्मंदेहाख्यादैत्यांस्तिरस्करोतितथेर्ष्यादिदेविणदे
त्यायमानाःमृनीन्याज्ञवल्क्योभानुस्तिरस्कृत्यजित्वाविदग्धारुयंशाकश्यरूपंतमोव्यनाशयत् यथाचभानुःस्वकीयेर्गोभिःकिरणैःस्वस्यस्वरूपानुगतंब्रह्मदर्शयतिस्मारयति 'यदादित्यगतंतेजः'
इत्यादिगीतास्मृतः तथायाज्ञवल्क्योपिस्वस्यास्तमयातंस्यासरूपात्पुरास्वगोभिर्बोभिर्भजेनकस्यमैत्रेय्याश्चिह्नायस्वरूपभूतंब्रह्मसंततमदर्शयदितिद्वयोरर्थः ५ । ६ अष्टमादित्रयवृत्तमाह श्वे
ताश्वेतिद्वाभ्यां । अभ्यभाषत यदितिशेषः कठतिथिरीचपदभ्यभाषेतामेतदुक्तमितिसंबंधःपूर्ववत् ७

आ. पु.

॥ १ ॥

यमहति । यत्र कठोक्तेयमनचिकेतसौ गुरुशिष्यौ यत्र चित्तिरिप्रोक्तेवरुणभृगूतथावेनाख्यर्गवर्गानुभवः संन्यासस्याधिक्यचोक्तमित्यर्थः ८ एकादशवृत्तमाह जाबालादेरिति द्वाभ्यां । समाश्रयपदं गोचरार्थकम् । करणमनुष्ठानम् ९ वैराग्यमिति । तस्य संन्यासस्य तस्य वराग्यस्य अत्र संन्यासे तथा ब्रह्मज्ञानां महान् प्रशस्तो ब्रह्मचर्यादिरूप आचारश्चोक्त इत्यर्थः १० सामेति । यैरेतैर्द्वादशादिभिस्त्रिभिर्ध्यायैः साम्राज्यादोग्यस्य यत्पष्टाध्यध्यायत्रयंतस्यार्थ उक्त इति शेषः यत्रैते मुनिसत्तमाः क्रमेण गुरवः शिष्याश्च तानेवाह आरुणिरित्यादिना । द्वादशे आरुणिष्वेतकेतु गुरुशिष्यौ त्रयोदशे सनत्कुमारनारदौ चतुर्दशे ब्रह्मा गुरुरिंद्रविरोचनौ च शिष्यौ ११ । १२ पंचदशवृत्तमाह इंद्रस्येति १३ अनंतरवृत्तमाह अथर्वण इति । यस्याथर्वणः शौनकापर्यन्ता शिष्यपरंपरा वेदे उक्ता साक्षान्निरूपिता तदुत्तरभाविर्नितुसोपलक्षितेत्यर्थः १४ मह्यमिति । हेगुरो पुनः पुनः पृष्टेन भगवता एतद्वर्णितं मह्यमुक्तं इदानीं त्विदं श्रोतुमिच्छामि यत्पूर्वाध्यायान्ते एतत्प्रोक्तं एतत्किं पिप्पलादः षण्मुनीन् प्रतिपद्यन्त्याः प्रश्नपट्टकस्य उत्तरजातं प्राहेति द्वयोरर्थः १५ । १६ अत्र गुरो रुत्तरमवतारयति इत्युक्त इति । प्रश्नसमीरितां शौनकीयशाखां गता प्रचुरप्रश्रत्वा त्प्रश्नाख्यायोपनिषत्

यमोयत्र गुरुः शिष्यो नचिकेताश्च धीधनः ॥ वरुणश्च भृगुस्तद्वद्वेनानुभवकीर्तनम् ॥ सर्वसाधनसंघाते भूयान्संन्यास इत्यपि ८ जाबालादेश्च विज्ञानं संन्यासादिसमाश्रयम् ॥ संवर्तयैश्च करणं संन्यासस्य महात्मभिः ९ वैराग्यंतस्य कालश्च योगादिस्तस्य कारणम् ॥ विरक्तोत्राधिकारी च वेपोदंडादिधारणम् ॥ आचारो ब्रह्मचर्यादिर्ब्रह्मज्ञानां महान् तथा १० सामाध्यायत्रयस्यार्थो यैरेतैर्मुनिसत्तमाः ॥ गुरवोपि च शिष्याश्च ह्यारुणिः श्वेतकेतुकः ११ सनत्कुमारो भगवान्नारदो देवदर्शनः ॥ ब्रह्मालोकगुरुस्तद्वदुभाविंद्रविरोचनौ १२ इंद्रस्य ब्रह्मविद्यायाः प्रसादादात्मबोधनम् ॥ विचित्रं स्वात्मविज्ञानं यच्च केनेषिते रितम् १३ अथर्वणे च यद्ब्रह्मा प्रोक्तवान् स्वसुताय हि ॥ शौनकांताहियस्योक्ता वेदेशिष्यपरंपरा १४ मह्यमेतत्समाख्यातं सर्वविस्तरशो गुरो ॥ त्वया पुनः पुनः श्रोतुमिदमिच्छाम्यहं विभो १५ पिप्पलादो मुनीनाह पट्टप्रश्न्या उत्तरं हियत् ॥ अंते प्रोक्तं त्वयामहं पूर्वाध्यायस्य शोभनम् १६ इत्युक्तो गुरुः प्याह कथां प्रश्नसमीरिताम् ॥ ब्रह्मज्ञानं करीसम्यग्भजनः श्रोत्रसुखावहाम् १७ कदाचित् कुत्रचिद्देशे मुनयो मिलिता इमे ॥ आसन्परस्परं स्निग्धाः कृतपौर्वाहिका क्रियाः १८ भारद्वाजः सुकेशा च सत्यकामोपि शैब्यकः ॥ गार्ग्यः सौर्यायणिस्तद्वत्कौशल्यश्चाश्वलायनः १९ वैदर्भीर्भार्गवस्तद्वत्सत्तुकात्यायनोपि च ॥ कर्बधीषष्ठ एतेषां सर्ववेदार्थवेदिनाम् २० षडंगसहितान्वेदानधीत्यविविधाः क्रियाः ॥ कुर्वाणाः परमं ब्रह्म समिच्छन्तो यशोऽन्विताः २१

स्यां वर्णितां स्फुटमन्यत् १७ तत्र विद्यास्तुत्यर्थाख्यायिका प्रदर्शकस्य वक्ष्याम इत्यंत ग्रंथस्यार्थमाह कदाचिदिति पंचदशभिः । इमे वक्ष्यमाणरूपाः षण्मुनयः कुत्रचिद्देशे मिलिता आसन् कृताः पौर्वाहिकीः प्रातःसंध्यादिरूपाः क्रियायैस्ते तथा १८ तान् पङ्कणयति भारद्वाज इति द्वाभ्यां । गोत्रेण भारद्वाजो नाम्ना सुकेशा प्रथमः इदं नामनकारांतमिति वृत्तिकृत् । नाम्नासत्यकामः शिबेरनं तरापत्यभूतः शैब्यो द्वितीयः वृद्धे कौशलाजादा उच्यते इति षड् । तथा सूर्यस्यापत्यत्वात्तिकादित्वात् फिनि सौर्यायणिसंज्ञो गोत्रेण गार्ग्यश्च तृतीयः । श्रुतौ दार्घ्यस्तुच्छादं स इति भावः कौशलस्यानंतरापत्यत्वात्कौशल्यसंज्ञः अश्वलगोत्रस्वाच्छादिफकि आश्वलायन इत्युक्तं श्रुतार्थः १९ वैदर्भीरिति । विदर्भस्यानंतरापत्यत्वाद् वैदर्भीर्नाम तौ भृगुगोत्रत्वाद्गार्गवः पंचमः । कत्यस्य युवापत्यत्वात्कात्यायन इत्युक्तः कर्बधीषं ज्ञेयाम्नीणां षष्ठ इति २० तेषां विद्याधिकारयोः तनायति शेषेणान्याह षडंगेति । षडंगवेदरूपं ब्रह्माध्ययनेन लब्ध्वा तत्पराः संतस्तदुक्ताः समुण ब्रह्मोपासनरूपाः कर्मसमुचिताः क्रियाः कुर्वाणाः परमं निर्विशेषं ब्रह्म जित्वा समांशात्तत्पत्वं यशोऽन्विताः २१

इदमिति । तैसर्वैर्इदं विचारितवन्तः इदं किं यो ब्रह्मिष्ठः आदिलक्षणोऽस्मत्तो गुणाधिकश्च परं ब्रह्म वेदस्तद्वत्त्वार्थः २२ इति चिन्ता कुलानां तेषामनुग्रहाय पिप्पलादाख्यो मुनिस्तत्रागत इत्याह इतीति ।
 २३ तमायांतं भिति । सर्वमस्मत्प्रजनांतं वक्ष्यति समाधायतीति २४ तस्मिन्निति । तस्मिन् पिप्पलादेः समीपमागते सति तमभ्युत्थानादिना पूजयित्वा शास्त्रानुसारेण समित्पन्थुपापनहस्त इदं
 बुः इदं किं हे भगवन् संसारभयेन शरणगतान् श्रावितुं पदितो द्वयोरर्थः २५ । २६ सच मुनिस्तां प्रतीदमुक्तवानित्याह एवमुक्त इति २७ पिप्पलादस्य मुनेर्वचनमभिनयति श्रद्धावते पीतिचतुभिः ।
 श्रद्धावानपि शिष्यो यदि संवत्सरवासेनापरीक्षितो भवेत्तदा तस्मै नृपात्रोपदिशेत्तदमर्यादारहस्यं भवद्विरपि गम्यते ज्ञायते इत्यर्थः २८ तत इति । तत उक्तमर्यादावशात् भवतां स्वभावतस्तपसत्वा
 दिशालित्वेऽपि पुनः संवत्सरपर्यंतं तपः श्रद्धाब्रह्मचर्यां न्वितैर्मत्समीपे वासः कर्तव्य इति द्वयोरर्थः २९ । ३० ततोहमिति । ततः संवत्सरवासानंतरं वक्ष्यामि समाधायामि यथा मति तदेतन्मद्वचो
 यदि भवत्योरोचने भवतः प्रीणयति तदानुष्ठेयमित्यर्थः ३१ एवं तेनोक्तं सति सर्वे तदुक्तं च कुरित्याह एवमिति । चतुर्थपाद उत्तरान्वयी ३२ मुंडके परापरभेदेन द्वे विद्ये प्रदर्शिते तत्रापरविद्यायाः कर्मोपास

इदं विचारयामासुरस्मभ्यं कोऽब्रवक्ष्यति ॥ ब्रह्मिष्ठः श्रोत्रियोऽस्मत्तो गुणैरप्यधिकश्च यः २२ इति चिन्तयतां तेषां पिप्पलादो मुनीश्वरः ॥ भगवान्स्वेच्छयैवायातंदे
 शं ब्रह्मवित्तमः २३ तमायांतं विलोकयथा दूरतस्ते मुनीश्वराः ॥ इदं मुचुर्हृष्टचित्ता एष सर्वं हि वक्ष्यति २४ तस्मिन् समागते सर्वे स्वासनेभ्यः समुत्थिताः ॥ बद्धांज
 लिपुटाऽऽचुर्नमस्कृत्य चतं विभुम् ॥ समिदादिकराभूत्वा यथाशास्त्रं महाधियः २५ भगवन्सर्व एवैते वयं संसारतापतः ॥ भीतास्त्वां शरणं प्राप्ताः शाध्यस्मान् शरणा
 गतान् २६ एवमुक्तो यतैर्विप्रः पिप्पलादो मुनीश्वरः ॥ इदं वचनमाहैतान् मुनीन् सर्वान् महामतिः २७ श्रद्धावतेऽपि नृपादसंवत्सरवासिने ॥ गुरुः शिष्याय विप्रास्त
 द्भवद्विरपि गम्यते २८ ततो भवन्तो मुनयो यद्यपि स्युः स्वभावतः ॥ तापसा ब्रह्मचर्यादि निरताः सर्वदेवहि २९ तथापि भूय एवापि समीपे मेऽब्रवत्सरम् ॥ ब्रह्मचर्या
 दिनिरता वा संकुर्वन्तु तापसाः ३० ततो हं भवतां प्रश्नान् सर्वान् वक्ष्यामि सर्वथा ॥ ज्ञावज्ज्ञानं भवत्यश्चेद्रोचते तद्विधीयताम् ३१ एवमुक्ते तथा च कुस्ते सर्वे श्रद्धयान्वि
 ताः ॥ प्रणिपत्य महात्मानं वत्सरे विगते सति ३२ कात्यायनः कबंधी च समागम्येदमब्रवीत् ॥ भगवन्कुत एवेमाः प्रजाः कारणतो जनिम् ॥ प्राप्नुवंती ह तन्मह्यं वदस्व
 मुनि सत्तम ३३ एवमुक्ते विराजः स सृष्टिमाह मुनीश्वरः ॥ परित्यज्य महासृष्टिं विज्ञातां तेन शास्त्रतः ३४ प्रजापतिः पुरा सृष्टिं सिसृक्षुर्जगदीश्वरः ॥ पर्यालोच्य स सर्जादा
 वयीषोमौ महामतिः ३५ अग्निः प्राणस्तथा दित्यः सर्वदिक्करणः पुमान् ॥ विश्वरूपः सुवर्णाभोजा तवेदाः परायणम् ॥ ज्योतिरात्मा सहस्रार्चिर्बाह्यः प्राणः शतात्मक ३६

नभेदेन द्विविधायाः फलं सृष्टिमुखेन निर्णेतुं प्रथमप्रश्नं कबंध्याख्यः कात्यायनश्चकारेत्याह कात्यायन इति । वत्सरेऽप्यतीते सति कात्यायनः पिप्पलादमित्यप्युच्छत् इति किं हे भगवन् प्रजाः कुतः कार
 णतो जनिं प्राप्नुवंतीति ३३ एवमुक्त इति । एवं पृष्टे सति पिप्पलादमुनिस्तस्मै कात्यायनाय विराजः प्रजापत्याख्यया जगतः सृष्टिस्तामैवोक्तवान् ईश्वरावधिकामहासृष्टिः पंचमहाभूतहरिण्यगर्भादितं
 वं धिनी सृष्टिः साऽनेन कात्यायनेन शास्त्रतो विज्ञाते वेतितामुपेक्ष्येत्यर्थः ३४ प्रजापत्यां सृष्टिमभिनयति प्रजापतिरित्येकादशभिः । प्रजापतिर्विरादसि स्रष्टुः सृष्टिबुद्धिर्मिच्छन् प्रीपोमोभोक्तुभोग्य
 लक्षणोऽसर्जं किं कृत्वा एतानि भूतं रूपेण विविधां सृष्टिं कर्तुं समाविति विचार्येत्यर्थः ३५ तत्र भोक्तृरूपस्याग्नेः सर्वात्मतामथादित्य इत्यादि ब्राह्मणविश्वेत्पादिमंत्रश्रवदतितयोरर्थमाह अप्रिरिति ।
 तयोर्भाष्ये योऽग्निः सोऽध्यात्मप्राणरूपः प्राणस्य संघातवशीकारलक्षणभोक्तृत्वस्पर्शत्वात् तथा हि देवमादित्यरूपः तत्रादित्यस्य भोक्तृत्वस्फुटोकारावविशेषणानि सर्वदिक्करण इत्यादीनि सर्वासां-

आ. पु.

॥ २ ॥

दिशांकरणं विभजनमुदयादिनायस्य स तथा एतेन प्रकारांशद्वारा सर्वत्र व्याप्तिर्भौतृत्वोपयोगिनो सूचिता अतएव पुमान् सर्वस्य प्रकारस्य भोक्तृत्वार्थः सर्वात्मत्वाद्धिश्च रूपः श्रुतौ हरिणपदेन मरीचिमद्वौ च केन तत्प्रकाशनाभत्वं सूचितमित्याह सुवर्णाभ इति । आतं वेदो ज्ञानरूपधनं यस्मात्स तथा एतेन सर्वज्ञेयव्याप्तिर्दिशता सहस्रकिरणरूपेण ज्योतिरात्मा प्रकटज्योतीरूपः तथा सर्वप्रजानां बाह्यः प्राणः पुनः कीदृशः शतात्मकः अनेकधा व्यष्टिप्राणिरूपैर्वर्तमान इत्यर्थः ३६ प्राणरूपस्याग्नेः संवत्सराख्यकालरूपेण स पृथ्वीबोधनाय तावदुत्तरायणादितदवयवात्मकत्वमाह संवत्सराद्येति । संवत्सराद्धेनामकं यदुत्तरायणं प्रसिद्धं तदपि कथितं वर्णिताग्निरूपतयेति शेषः तत्र हेतुतया उत्तरायणस्य सूर्यद्वारा प्रापकत्वमाह आस्तिका इति । येनोत्तरायणरूपमार्गं जादित्यं भित्वा ब्रह्मचर्यादिसंपन्नास्तापसा गच्छन्तीत्यर्थः यदित्याद्युत्तरायण्यतिद्वयोरर्थः ३७ । ३८ प्रसंगेनोपासनाफलं दर्शयति प्राणायतनमिति । यच्च सूर्यमंडलभेदेन अदः परोक्षस्थानं प्रयाति एतत्स्थानं वैदिकैः प्राणायतनं प्राणसमष्टिरूपस्य हिरण्यगर्भस्य वा सस्थानं यथा मृत्युभयाभ्यां वर्जितं ब्रह्मलोकसंज्ञं चोक्तं यदिवं स्थानं सूर्यमंडलात्परस्तादृशं ते इत्यर्थः ३९ अस्य स्थानस्य क्रममुक्तिप्रयोजकत्वमहं प्रहोपासनलभ्यत्वं चाह अस्मिन्निति । ब्रह्मणः सगुणस्य विज्ञानमभेदेनोपासनं तदंतर्द्ध्वरेतसो ब्रह्मणा अस्मिन्नुक्ते सूर्यमंडलात्परस्मिन् स्थाने गत्वा पुनरत्र संसारमंडले नागच्छन्तीत्यर्थः यथाच सूर्यमंडलप्रापकत्वाद्दुत्तरायणं प्राणलक्षणाग्निरूपतयोक्तं तथा मासघटकः शुक्लपक्षः पक्षघटको दिवसश्चाग्निरूपो बोध्यः देवयानमार्गघटकत्वस्यानयोऽपि समत्वादिति भावः ४० यथाग्नेः सूर्यादिरूपाणि दर्शितानि तथा भोग्यलक्षणस्य सोमस्याप्या

संवत्सरार्धसंज्ञं यत्कथितं चोत्तरायणम् ॥ आस्तिकायेन गच्छन्ति दुपास्यात्मानर्पजसा ३७ एतं भित्वा महात्मानमादित्यममितौजसम् ॥ तापसा ब्रह्मचर्यादिसंपन्ना यत्प्रयात्यदः ३८ प्राणायतनमेतद्विकथितं वेदवादिभिः ॥ अमृतं चाभयं चैतत्स्थानकं परमं तथा ॥ ब्रह्मलोकाभिधं सूर्यात्परतो यद्विवर्तते ३९ अस्मिन्गताः पुनर्नैते आवर्तन्ते कदाचन ॥ ब्रह्मविज्ञानसंपन्ना ब्राह्मणा धूर्ध्वरेतसः ॥ शुक्लपक्षोऽपि दिवसः प्रोक्तोऽग्निः प्राणरूपधृक् ४० सोमात्मकोऽयं भगवान् चंद्रमा दक्षिणायनम् ॥ येन यांति महात्मानो धार्मिकाः श्रद्धयान्विताः ४१ कृष्णपक्षस्तथारात्रिर्यस्यां रतिमुपेयुषां ॥ ब्रह्मचर्यं भवेन्नित्यं गृहस्थानां स्वयोषिति ४२ अग्नीषोमात्मकं यत्तु मिथुनं वत्सरोहिसः ॥ पंचतुरूपी भगवान् मासद्वादशरूपधृक् ४३ ऋतुषट्कारासीनः सूर्यश्चक्रैः सदैव यः ॥ शुलोकस्थोऽत्र पर्जन्यहेतु रक्तः पिता हि यः ४४

४ सोमात्मक इति । अयं चंद्रमा भोग्यामृतादिरूपत्वात् सोमात्मको बोध्यः तथा दक्षिणायनमपि सोमात्मकं बोध्यम् तत्र हेतुं चंद्रप्रापकत्वं दर्शयन् क्रमिणां गतिमपि सूचयति येनेति । येन दक्षिणायनेन धार्मिका इष्टादिकारिणश्चंद्रलोकं गच्छन्तीत्यर्थः ४१ कृष्णेति । यथाच दक्षिणायनं सोमात्मकमुक्तं तथा कृष्णपक्षो रात्रिश्च सोमात्मकत्वा बोध्या । तत्र रात्रेः सोमात्मकत्वे हेतुरतिकालत्वमाह यस्यामिति । यस्यां रात्रौ स्वयोषिति रतिं भजतां गृहस्थानां ब्रह्मचर्याविषुवत्कृत इत्यर्थः एतेन दिवसस्य प्राणरूपाभ्यां प्रापकत्वात् तत्र रतिसेविनां केवलं ब्रह्मचर्यहानिः किंतु प्राणहानिरपीति सूचितम् ४२ उत्तरायणदक्षिणायनरूपयोः शुक्लकृष्णपक्षरूपयोर्होरात्ररूपयोश्चाग्नीषोमयोर्देवतामिथुनत्रयमुक्तं तत्समुदायः संवत्सरः प्रजापत्यात्मा बोध्य इत्याह अग्नीषोमात्मकमिति । मिथुनं युगलमज्ञासिश्च रूपधृत्पृथिव्यावयवः पुनः कीदृशः यश्चक्रैः शुभमारालये कीदृशे ऋतुषट्कमेवारस्थानीयं यस्य तथाभूते सूर्यरूपेण सदैव स्थितः पुनः कीदृशः शुलोकस्य स्वर्गलोकस्योपरिस्थितः

तत्र जगत्पितृत्वं स्फुटयति अग्नीषोमात्मकस्येति । अत्येत्यनंतरं कार्यमिति शेषः । तथा च सूर्ये चंद्रदक्षिणायनोत्तरायणादिरूपैरग्नीषोमात्मकस्यास्य महात्मनः प्रजापतेः कार्ये वृष्टिद्वारा नवाक्षेऽस्यानतो
 त्रात्संधुक्षिताज्जाठराग्निपाचिताद्रेतोद्गाराविविधाः प्रजाजायंते एवमग्नीषोमद्वारा प्रजापतेः कारणत्वमित्यर्थः ४५ अथोपास्यस्य प्राणस्य प्रथमप्रश्ने सर्पादिरूपैरधिदैववर्णितप्रभावस्याप्यध्यात्ममेतत्प्रभा
 वनिर्णयाय द्वितीयप्रश्नमुत्थापयति अथोपरतइति । तस्मिन्कात्यायने उपरते तूष्णीं भूते सति भार्गवो वैदर्भिः पिप्पलादमपृच्छत् हे भगवन् अस्याध्यात्मसंघातरूपस्य जगतो विधारकाधारणकर्तारः कति
 कियंते देवाः सति तेष्वपि प्रकाशस्य कर्तारः कति सति तथा एते पुसर्वे पुमान् कूर्त्तयिष्यन् अतएव श्रेष्ठः कएतमजिज्ञासितमर्थं त्रयं वदप्रतिपादयेत्ति द्वयोरर्थः ४६ । ४७ एवमुक्तइति । एवमु
 क्तः पृष्ठः पिप्पलाद आह आकाशादीनि पंचभूतानि वागादीनां द्रियाणि मनः सहितान्येकादश संकलने षोडश सप्तदशः प्राण इत्येते सप्तदश देवाः सर्वशरीराणां वारका इत्यर्थः ४८ ज्ञानेन्द्रियाणीति ।
 तेष्वपि ज्ञानेन्द्रियपंचकं तदध्यक्षं मनश्च एतानि षट्प्रकाशकानीत्यर्थः ४९ श्रेष्ठइति । एतेषां विधारकाणां मध्ये एष श्रेष्ठोऽयः पंचभिर्वृत्तिभिः प्राणापानव्यानोदानसमानाख्यैरूपैर्वपुषि स्थितः प्राणनामा
 यतस्तेन प्राणिन विमुक्ते देहे धारणस्थितिर्न दृश्यते इति ५० तत्र हेतुतया इतरेषां स्थितः प्राणस्थित्यन्वयव्यतिरेकावाह प्राणे सतीति । अत्र देहे प्राणे सति स्थितिमतिवागादिः करणगणस्तित्ति तत्र

अग्नीषोमात्मकस्यास्य न चान्नस्यान्महात्मनः ॥ अन्नात्संधुक्षिताद्रेतोरेतस्य प्रजाइमाः ॥ जायंते विविधा एवमग्नीषोमौहिकारणम् ४५ अथोपरत एतस्मिन्विद
 र्भिर्भार्गवो ब्रवीत् ॥ देवाः कत्येव भगवन् जगतोस्य विधारकाः ४६ कतरेवात्र कर्तारः प्रकाशस्य चकः पुमान् ॥ एतेषु श्रेष्ठ एतन्मे सर्ववदमहामुने ४७ एवमुक्तोऽथ तं
 प्राह पिप्पलादो मुनीश्वरः ॥ पंचभूतानि वागाद्या उक्ता एकादशैव ते ॥ प्राणश्च सर्वदेहानां धारकाः परिकीर्तिताः ४८ ज्ञानेन्द्रियाणि पंचापितत्प्रकाशस्य हेतवः ॥
 विशेषतो मनस्तत्र प्रकाशे कारणं स्मृतम् ४९ श्रेष्ठो विधारकश्चैष पंचवृत्तिर्वपुःस्थितः ॥ प्राणस्तेन विनिर्मुक्तेशरीरेनास्ति धारणम् ५० प्राणे सति शरीरेऽस्मिन् वागा
 दिरवतिष्ठते ॥ निर्गच्छंति च निर्याति मधुनि वेह मक्षिकाः ५१ प्रधानमक्षिका तत्र यदि तिष्ठति संस्थितिम् ॥ तदा व्रजे द्रुजं त्यांतु स व्रजे न मक्षिका गणः ५२ अन्वय
 व्यतिरेकाभ्यां वागाद्यैरपि निश्चितम् ॥ विधारकत्वं प्राणस्य ततस्ते कुर्वते स्तुतिम् ५३ अग्निः सूर्यश्च पर्जन्यो विशुदादिसमन्वितः ॥ मधवा पंचभूतानि सोमोऽपि स
 दसञ्च यत् ५४ विश्वं त्वमसितत्सर्वनाम रूपक्रियात्मकम् ॥ त्वय्येवरथ चक्रस्य नाभौ यद्वदराः स्थिताः ५५

प्राणे निर्याति स्तुतिवागादिगणो निर्गच्छति यथा मधुमक्षिकामधुकरराजालयश्रेष्ठस्य स्थितिगत्यधीनस्थितिगतिका इत्यर्थः ५१ दृष्टान्तमेव स्फुटयति प्रधानेति । तत्र मधुदेशे यदि प्रधानमक्षि
 कामधुकरराजालयानिष्ठितं तदा मक्षिका गणः संस्थितः त्रजे तु तस्यां प्रधानमक्षिकायां त्रजेत्यां सत्यां तु मक्षिका गणोऽत्र नैदिति ५२ अन्वयेति । प्राणस्थितौ चक्षुरादीनां संवत्सरप्रवासेऽपि संघातजीव
 मन्वयः प्राणोऽत्र मग्नः प्रक्रमे स र्यपामाकुलत्वं न्यतिरेकस्ताभ्यां श्रुत्युक्ताभ्यां प्राणस्य श्रेष्ठत्वं विधारकत्वरूपं पतौ निश्चितं ततस्ते सर्वदेवाश्चक्षुराद्यभिमानिनः प्राणस्य स्तुतिवक्ष्यमाणरूपां कुर्वते स्मैत्यर्थः ५३
 एषोऽग्निरित्यादि मंत्रग्रंथेन निरूपितं स्तुतिमभिनयति अग्निरिति पाद्विः । हे प्राण आपादिरूपं यद्विश्वं तत्त्वमेवासीति सर्वं यः तत्र पर्जन्योऽयं वपुःकोवः विशुदादीत्यादिपदेन अनुकलवातादिग्रहः मधवा
 इन्द्रः भूतानि पृथिव्यादीनि सोमो भोग्यलक्षणः सम्पूर्णं असदमूर्तं चकारादमृतस्पदेव भोग्यस्य वेदस्य च ग्रहः । सर्वात्मन्येव हेतुतया सर्वाधारत्वमाह तत्सर्वमित्यादिना । यतस्तत्सर्वं विश्वं त्वं
 येष्वस्थितं यथा रथचक्राय येनाभौ अराः स्थितास्तदिति द्वयोरर्थः ५४ । ५५

पु.

३॥

चतुर्विधानामिति । जरायुजादिभेदेनचतुर्विधानांभूतानांप्राणिनारूपतःस्वरूपैस्त्वमेवजन्मभजसेतथाश्रुतौप्रजापतिपदोक्तौविराड्द्विरण्यगर्भश्चभवानेवभवतीत्यर्थः ५६ विभूतीति । हेमाण
यान्यत्रलोकेविभूतिमंतिऐश्वर्यशालीनिसत्वानिप्राणिजातानिसंतियथदेवेषुबन्धिःपितृपुनर्दीमुखाऋषिपुसत्पराअंगिरसामयवैत्वादयस्तानिस्वधापितृमोदिकास्वाहादेवमोदिकाएताभ्यांसंहिता
नितवैवरूपाणीत्यर्थः ५७ सर्वोदयेति । हेमाणयातेतनुर्मातेश्चक्षुरादिपुबलमादयानातिष्ठितांशिवामनुकूलपरिणामवर्तोकुरुवयंसर्वेतेत्वदीयाःस्मभवामःअतोस्मदपराधंक्षमित्वाकदाचिदपिमा
उत्कमीरुत्क्रमणंमाकुर्वित्यर्थः ५८ प्राणस्येदमिति । त्रिदिवेस्वर्गोपलक्षिते लोकत्रयवर्तमानंसर्वप्राणस्यतववशेभवति एवंजानतोस्मान्पुत्रान्मातृवदक्ष तथाश्रियंवेदत्रयीरूपांब्राह्मीक्षात्रियां
हिरण्यादिरूपांविधेहि कुरु तथाप्रज्ञासंमतिमस्माकंकुर्वित्यर्थः ५९ एवंश्रेष्ठत्वेनावधारितस्यप्राणस्योपासनांविधातुंतदीयोत्पत्तिस्थित्यादिनिर्णयहेतुंतीर्थप्रश्नमवतारयति प्राणमिति । त
स्मिन्भार्गवेप्राणश्रेष्ठताविनिर्णयेनतूष्णींभूतेसति कौशल्यआश्वलायनस्तंमुनिमपृच्छदिति ६० अमुंप्रश्नपडिधमभिनयति भगवन्नितिद्वाभ्यां । प्राणस्यकुतउत्पत्तिरितिप्रथमःप्रश्नः सप्राणःशरी
रेकथंगच्छेत्तस्यशरीरेणसंबन्धेकिमितिप्रश्नमितिद्वितीयः सप्राणआत्मानंविभज्यसर्वदेहेषुकथंतिष्ठतीतिवृत्तीत्यर्थः ६१ केनायमिति । तथाअयंप्राणःकेनद्वारेणवृत्तिविशेषेणवानिमित्तेनवा

चतुर्विधानांभूतानारूपतस्त्वंप्रजायसे ॥ विराड्द्विरण्यगर्भश्चभवानेवचापरः ५६ विभूतिमंतिसत्वानिजगत्त्यस्मिन्नाहियानिभोः ॥ स्वधास्वाहान्वितान्यत्र
प्राणरूपाणितानिवै ५७ सर्वोद्विगतायातेतनुःप्राणाऽवतिष्ठते ॥ शिवांतांकुरुतेऽस्मातोमोक्मीःकहिंचिद्विभो ५८ प्राणस्येदंवशेसर्वत्रिदिवेयत्प्रतिष्ठितम् ॥
मातेवपुत्रान्क्षत्वंश्रियंप्रज्ञांविधेहिनः ५९ प्राणश्रेष्ठंविनिश्चित्यतस्मिन्नुपरतेसति ॥ आश्वलायननामासकौशल्यःपृष्ठवान्मुनिम् ६० भगवन्पिप्पलादायंकुतः
प्राणोविजायते ॥ शरीरेवाकथंगच्छेदात्मानंचकथंहिसः ॥ विभज्यसर्वदेहेषुप्राणस्तिष्ठतितद्वद ६१ केनायमुत्क्रमंगच्छेत्कथंचैषविधारयेत् ॥ बाह्यमाध्यात्मि
कंसर्वजुगदेतच्चराचरम् ६२ एवंपृष्ठस्तदाप्राहपिप्पलादोथतंप्रति ॥ अतिप्रश्नानिमान्यस्मात्पृच्छसित्वंमुनेत्रभोः ॥ ब्रह्मिष्ठोसिततस्तुभ्यंवक्ष्याम्येतत्त्वयोरि
तम् ६३ आत्मनोजायतेप्राणःसदाछायेवदेहतः ॥ मनःकृतैःकर्मभिश्चसर्वदेहमयंवजेत् ६४ मनोत्रकुरुतेकर्मशुभंवाऽशुभमेववा ॥ भुंक्तेतदेवनिखिलंफलमा
त्मप्रसादतः ६५ तस्यैवकर्मणाप्राणःशरीरपरिरक्षकः ॥ शरीरंचाष्टुयान्नित्यमात्मनोयोजनिगतः ६६

उत्क्रममस्माच्छरीरान्निष्क्रमणंगच्छेदितित्रिधाचतुर्थः एषप्राणोबाह्यमपिभूताधिदेवरूपंकथंधारयतिसंवद्धचपोषयतीतिपञ्चमः कथंवाध्यात्मंधारयतीतिषष्ठइत्यर्थः ६२ एवंपृष्ठइति । तमाश्व
लायनं अतिप्रश्नान्यदीयप्रश्नमतिक्रान्तान्अतिसूक्ष्मानितियावत् एतादृशानिमान्प्राणोत्पत्त्यादिरूपानर्थान्भोमुनेयतस्त्वंपृच्छसिततोहेतोरत्रमुनिसमाजेब्रह्मिष्ठोक्ष्यसे अतिशयेनब्रह्मवान्ब्रह्म
परोब्रह्मिष्ठः तुभ्यमुत्तमाधिकारिणेतत्त्वत्पृष्ठमर्थजातंवक्ष्यामीत्यर्थः ६३ तत्रप्रथमप्रश्नोत्तरमाह आत्मनइति । यथादेहाच्छायाप्रतिविंबादिरूपादर्पणसंनिध्यादिरूपनिमित्ताज्जायतेतथैवजी
वरूपःप्राणोऽप्यात्मनःपरमार्थसत्त्याद्विधात्मतिविंबभूतोजायते एतेनप्रतिविंबस्यविंबाद्यथापृथक्सत्ताहीनत्वेनतस्मात्त्राश्रितत्वंतथास्यप्राणस्यात्ममात्राश्रितत्वमितिसूचितं । द्वितीयप्रश्नोत्तरं
प्रपंचयति मनःकृतैरित्यादिनापालकइत्यंतप्रथेन । अयंजीवरूपःप्राणस्तत्तदेहंप्रजतिनेतेनदेहेनयत्संवद्धचतेतत्रनिमित्तभूतानिमनसाविज्ञानात्मकेनकृतानिकर्माण्येवेत्यर्थः इयंपूर्वदलटी
का ६४ तत्रहेतुतयामनसएवकर्तृत्वभोक्तृत्वयोराधारत्वमाह मनोत्रेति । आत्मनःप्रसादेनप्रतिविंबरूपेणचेतनायमानंमनंएवात्रसंसारीशुभादिकर्मणांकर्तृत्वफलभोक्तृत्वैत्यर्थः ६५ तस्यैवेति ।
तस्यमनसएवकार्यभूतेनमानसालयेनकर्मणानिमित्तेनप्राणस्तत्तच्छरीरंरक्षामोति । कौटशः शरीररक्षकत्वेनप्रसिद्धः यस्यचोत्पत्तिरात्मनउक्ता ६६

मनुष्यादीनां विकारोपिकर्मणोः संसारनिमित्ततयाप्यत्रोक्तं कथमप्रमानसत्त्वे वस्तुनिरनिमित्तलोच्यते इति शक्यं कर्माणि । अत्र शास्त्रे देहात्मनो रूपानां देवतां वैविध्यात् पुण्यादीनां निमित्तानि शा-
रीरादिभेदेन त्रिविधान्येव सर्वेषां प्राप्तिदानीत्यर्थः ६७ तथापि कारणप्राधान्यादायमानसकर्मणः प्राधान्यमित्याह इन्द्रियाणीति । इन्द्रियसहिते देहः कर्मकर्तृत्वं तत्रोभयवति किंतु मनसा विधि-
त एव कर्तुं प्रभुः समर्थो भवतीत्यर्थः ६८ किंच मनोव्यापारमंतराकृते कर्मणि फलारंभकतावच्छेदकस्य पुण्यत्वादेरेवाभावात् कथं संसारहेतुतेत्याह अमनस्कस्येति । मनसानुगृहीतस्य देहादेर्यत्कर्म
तत्पुण्यत्वेन पापत्वेन वा कचिदपिनोक्तमित्यर्थः ६९ कथं तर्हि मनोव्यापारविज्ञानमंतराकृतानामेव ब्रह्महत्यादीनां प्रापश्चित्तविधिर्विज्ञानकृतानां च प्रापश्चित्तवैपुण्यमिति धर्मशास्त्रमर्थदेत्याशं काम-
नृपपरिहरति यद्यपीति । यद्यप्यबुद्धिपूर्वाणामालोचनं विनैव कृतानां प्रापकर्मणां प्रापश्चित्तिर्विहिता तथापि सा प्रापश्चित्तिर्मानसव्यापारयोगादेवानुष्ठीयते नान्यथेत्यर्थः ७० एतदेव स्फुटयति
अबुद्धीति । सोऽबुद्धिपूर्वकारिणोऽप्यबुद्धिपूर्वमप्यकृतमित्येवं मनसा विचारयतितदैव प्रापश्चित्तधिकारि भवति नान्यथा तथा ननु संस्थानेपीत्यर्थः ७१ मनोयोगादिति । ततो मनोव्यापारं वि-

कर्माणि त्रिविधान्यत्र पुण्यपापात्मकान्यपि ॥ देहेंद्रियमनोहेतुत्रैविध्यात् सर्वदेहिनाम् ६७ इन्द्रियाणि च देहोपिन स्वतंत्रः कदाचन ॥ कर्मकर्तुं प्रभुः किंतु मनसा सम-
धिष्ठितः ६८ अमनस्कस्य यत्कर्म देहेंद्रियगणस्य च ॥ न तत्पुण्यं च पापं वा शास्त्रेषु परिपठ्यते ६९ यद्यप्यबुद्धिपूर्वाणां प्रापश्चित्तिर्हि कर्मणाम् ॥ उक्ता तथापि
मनसा प्रयोगे सत्येव सा भवेत् ७० अबुद्धिपूर्वाहेतुतमयेत्येवं विचार्यसः ॥ मनसा कुरुते पश्चात्प्रापश्चित्तं न चान्यथा ७१ मनोयोगात् ततस्तस्य पुण्यं पापं च तद्भवेत् ॥
अनुष्ठितमबुद्ध्या यन्नान्यथा कर्हि चिच्छचित् ७२ आत्मनो नैव कर्तृत्वं भोक्तृत्वं वापि विद्यते ॥ अविक्रियत्वतस्तस्मात्सर्वतन्मना सिस्थितम् ७३ मन एव तत्पापं पु-
ण्यं वा कुरुते सदा ॥ ताभ्यां च सर्वमेवेदं भवेद्देहेंद्रियादिकम् ॥ प्राणोपि च ततस्ताभ्यां देहमायातिपालकः ७४ आत्मानं प्रविभज्यैष पंचधा देहसंश्रितः ॥ नियुंक्ते मं-
त्रिणो यद्वा जेंद्रियगणं तथा ॥ तत्र तत्र नियुंक्ते सौ प्राणो व्यापारकारकः ७५ पायूगस्थगतोऽपानः प्राणः सप्तसु विस्थितः ॥ मूर्धन्याधारयोर्मध्ये समानः सर्वदेहगः
७६ कोट्योद्गासततिस्तद्गच्छाणि दशैव च ॥ शतमेकाधिकं नाड्यो हृदयस्थो हि देहिनाम् ७७

नामापश्चित्तादर्शनाय कर्मबुद्ध्यानुष्ठितं मनोयोगवैपुण्यतां पापतां वा प्रतिपद्यते इत्यर्थः ७२ किंच शुद्धात्मनो निर्विकारत्वेन कर्तृत्वाद्ययोगादिहादीनां पारतन्त्र्यस्योक्तत्वाद्यकर्तृत्वादिभागिनिमन-
स्येव पुण्यादिकं स्थितमित्याह आत्मन इति ७३ फलितमाह मन एवेति । ताभ्यां मनःकृतपुण्यपापाभ्यां भवेत्जायेतततः कर्मवशादेव प्राणस्तत्तद्देहेन संबद्धयत इत्यर्थः ७४ तृतीयप्रश्नोत्तरं प्र-
पंचयति आत्मानमिति सप्तभिः । एवमाणो देहसंस्थितः स आत्मानं पंचधा व्यवस्थमाणेः पंचभिः प्रकारैर्विभज्य इन्द्रियगणं तत्र तत्र व्यापारे नियुंक्ते मेरयति पथाराजामंत्रिणः मेरयति तद्वा कद्विशः प्राणः
क्रियाशक्तिमयत्वेन व्यापारकारक इत्यर्थः ७५ प्राणादिभेदांस्तत्स्थानानि चाह पायूगस्थेति । अपानाख्यः प्राणभेदः पायूगस्थयोः स्थित्वा पुरीषादिविभागं कुर्वन्वर्तते प्राणः प्रधानभूतस्तु सप्त-
सुनासिकाश्रयणनयनधुगलमुखरूपेषु मूर्धन्यस्थिद्वयेऽपि स्थितिः समानाख्यो भेदस्तु भुक्तपीतसमीकर्तृत्वेन सर्वदेहोपापकोपि मूर्धन्यस्थिद्वयाणामाधारचक्रस्य च मध्ये विशेषतः स्थित इतीत्यर्थः ७६ अथ व्या-
नाश्रयदेशं वक्तुं द्वावयोरपानां नाडीनां परमसंख्यामाह कोट्ययति । दासतति कोट्योद्गासहस्राणि एकोत्तरं शतं चेत्पेतावत्प्योद्गासस्थितानां च इत्यर्थः ७७

उक्तसंख्यां वृक्षरूपकेणोपपादयति एकेति । तत्रतासां नाडीनां मध्ये एका सुपुष्पाख्यानानीमुख्या मूलस्थानीया तस्या दशनाड्यः स्कंधभूतास्तासां स्कंधभूतानां दशानां प्रत्येकस्य नवनवशाखाः स्थूल
शाखाया लोके स्कंधशाखेत्युच्यते तत्स्थानीयाः स्युरित्यर्थः ७८ स्कंधेति । एवं सति प्रधाननाडी सुपुष्पां विना स्कंधशाखाभूताभिर्नवतिसंख्याभिः सहितानां स्कंधभूतदशनाडीनां संकल
ने शतसंख्या भवति तस्या नाडी शतस्य प्रत्येकं शाखाभूताः शतं शतं नाड्यः स्युरित्यर्थः तथा च एका मुख्या शतं स्कंधशाखारूपानाड्यो दश सहस्रं तासां शाखा इति भावः ७९ प्रत्येकेति । प्रत्येकं शत
त्वेन कथितानां तासां शाखाभूतनाडीनां प्रत्येकस्य उपशाखाभूता द्वा सप्ततिसहस्रसंख्यानाड्यः स्युरित्यर्थः । तथा च द्वा सप्ततिसहस्रसंख्याया दश सहस्रसंख्याया गुणे द्वा सप्ततिसहस्रं तासां शाखा इति भावः ए
तेन भाष्यटीकायां समस्तनाडीसंख्यायां द्वा सप्ततिलक्षणा मेकस्य शतस्य चाधिकत्वेन निर्देशो न युक्तः मूलभूताया एकस्याः शाखोपशाखा संबंधस्य लोकविरोधादिति सूचितम् ८० तास्विति । तासु व
र्णितसंख्यासु नाडीषु मुख्याभिजास्वेव प्राणापानसंख्यारूपत्वेन बलवत्कर्मसाधकत्वेन च श्रुत्यंतरोक्तो व्यानश्चरितवर्तते तथा सुपुष्पा तु उदान एव चरति यः स दोर्ध्वगमनशील इत्यर्थः एतेन केन द्वारेण केन
वृत्तिविशेषेण वा इति द्विधा चतुर्थः प्रश्नः समाहितः सुपुष्पादौ उदानवृत्त्या चोत्क्रमणाभिधानात् ८१ केन निमित्तेनेति जिज्ञासां श्रमयन् सर्वेषां सुपुष्पामागं गणब्रह्मलोकगतिर्यतो न भवति तद्दर्शयति सुखद

एका तत्र तु मुख्या स्यात् तथा स्कंधादशापराः ॥ दशानामपि शाखाः स्युः प्रत्येकं नवसंख्यया ७८ स्कंधशाखा समेतानां नाडीनां तु शतस्य हि ॥ प्रधाननाडी हित्वा
च प्रत्येकं स्याच्छतं शतम् ७९ प्रत्येकं शतकानां तु तासां प्रत्येकमेव च ॥ द्वा सप्ततिसहस्राणि नाड्यः प्रोक्तमनीषिभिः ८० तासु व्यानश्चरत्येषां मुख्यानां नाडी विहा
यताम् ॥ एकया यमुदानोयं वज्रस्यूर्ध्वं सदैव सः ८१ सुखदं पुण्यतो लोकं नयेत्पापाच्च दुःखदम् ॥ सुखदुःखप्रदं तद्ब्रह्मभ्यामपि देहिनः ॥ कर्मणैव ततस्तस्य ह्यु
क्मो देह तः स्मृतः ८२ एतैः प्राणादिभिर्भेदैश्च क्षुराद्यैश्च सर्वदा ॥ अंतर्विधारयेदेष आदित्याद्यैश्च बाह्यतः ८३ चक्षुरादित्ययोर्भेदो नैव प्राणस्वरूपयोः ॥ पृथिव्य
पानयोस्तद्दिहाकाशसमानयोः ॥ व्यानवाग्योस्तथैव स्यात् तथा तेज उदानयोः ८४

मिति । अयमुदानो मरणकाले पुण्यतः परिच्छिन्नफलकस्येष्टापूर्तादिपुण्यस्योदये सुखदं स्वर्गादिलोकं नयति पापतस्तु दुःखदं नरकं नयति उभाभ्यां पुण्यपापाभ्यामुदिताभ्यां मनुष्यलोकं नयति एतादृश
प्रतिबंधका भवेतु ब्रह्मलोकं नयतीति भावः ततः सीणकर्मणा तत्त्वविदा मुत्क्रमणा दर्शनात् तस्य प्राणस्य उत्क्रम उत्क्रमणं कर्म निमित्तकमेवेत्यर्थः ८२ कथं बाह्यांतर्विधारकत्वमिति पंचमपष्ठप्रश्नयोरुत्तर
माह एतेरिति । एव प्राण एतेरुक्तैः प्राणापानसमानव्यानोदानाख्यैर्भेदैश्च क्षुराद्यादिगौणरूपैश्च अंतःअध्यात्मं स्थित्वा विधिवज्जगद्धारयेत् तथा बाह्यतो बाह्यैरादित्यपृथिव्यादिभिरूपैर्जगद्धारये
दित्यर्थः ८३ प्राणादीनां क्रमेण बाह्यरूपाण्याह चक्षुरिति । चक्षुष आदित्यस्य च भेदो नास्ति उभयोः प्राणस्वरूपत्वात् तदभिजाभिन्नस्य तदभिन्नत्वमिति न्यायानुगुण्यात् तथा च प्राणाख्यभेद
स्य बाह्यरूपमादित्य इति भावः तथा अपानाख्यभेदस्य बाह्यरूपं पृथिवी पृथिव्याऽपानाकर्षणदर्शनात् तथा समानस्य देहमध्यस्थस्य स्वर्गपृथिव्योर्मध्यवर्ती आकाशो बाह्यरूपं मध्यवर्तित्वसाम्यात्
तथा व्यानस्य सकलनाडी व्यापकस्य बाह्यरूपं व्यापकत्वसाम्यात् तथा उदानस्य तेजो बाह्यरूपं उद्गमनस्वभावसाम्यादित्यर्थः अत्रेदं बोध्यं पष्ठोपदेशितहृदयपंचच्छिद्रापासनायामपानादिर
स्य विधिवत्तां कृत्वा मुक्तं तथापि रूपभेदो दोषो दलितशास्त्राभिर्देन प्रकृतविद्यायास्तलोभेदाद्यदोष इति ८४

उदानतेजसोरभेदोपपत्तिः श्रुत्यादाशितातामभिनयति तेजसीति ॥ परमाज्ञानोष्मादिस्वरूपिणि ज्ञानमंतःकरणवृत्तिरूपं उष्मास्पृशोनीपलम्पाउष्णता आदिपदेननेत्रनिमीलनीपलम्पा
नीमयूरपिच्छाकाराणां केशोष्काणां ग्रहः एवंविधरूपेदेहसंबद्धे तेजस्युपरतेशांतेत्ययं जीवः प्राणप्रयातिः उर्वोच्छ्वासरूपप्राणवृत्तिप्रयानोभवतिसवप्राणोऽम्भयः आपोमयः प्राणइत्यादिश्रुतिपुजलम
यत्नेनप्रसिद्धोप्यत्रमरणकालेउदानवृत्त्यातेजीवरूपयासंयुतः सन्लोकांतरंनयेदित्यर्थः नथावतेजोव्यतिरेकेउदानस्थितेरुच्छेददर्शनादुदानतेजसोरभेदइतिभावः ८२ सप्राणः कंलोकांतरंनयतीत्या
कांक्षायां तमेवजीवमित्याह अंतइति । योजीवोऽस्तेमरणकालेअनेनतत्तदर्थीकारेणकर्मरूपतः कर्मानुसारिरूपपरिणामोपस्यतथाभूतेनचचेतसासंस्कृतोमरणकालोद्भूतकर्मवशाद्द्विविशरीराकारवि
ज्ञानजन्यसंस्कारवानितियावत् तस्योत्क्रमणयोग्यताबोधनायविशिष्टमिति मानसेनेति । पुनः कीदृशो जीवः इन्द्रियैः सहितेनमानसेनमनसाआत्मनाप्राणेनचएकस्तादात्म्यापन्नस्तंलोकांतरं
प्राणोनयतीतिपूर्वेणसंबंधः ८६ उक्तविज्ञानफलमाह प्राणमिति । परमात्मनउत्पन्नः कर्माधीनशरीरसंबद्धस्तत्तत्स्थानेषुस्थितः सकलाध्यक्षोऽधिदैवमध्यात्मं च सर्वसंबद्धः प्राणोऽस्मीत्येवंपः
प्राणमुपास्तेतस्यविद्यारूपः शिष्यपरंपरात्मको जन्मरूपः पुत्रपौत्राद्यात्मकश्चवंशोनविनश्यतीत्यर्थः ८७ अमृतश्चेति । तथाप्राणोपासनयाचितशुद्धिद्वाराजनितादात्मविज्ञानादमृतश्रभवति

तेजस्युपरतेयस्माज्ज्ञानोष्मादिस्वरूपिणि ॥ प्राणप्रयातिजीवोयंप्राणोलोकांतरंनयेत् ॥ तेजसोदानरूपेणसंयुतोत्राम्मयोपिच ८५ अंतैयश्चेतसानेनसंस्कृतः
कर्मरूपतः ॥ मानसेनात्मनाचैकइन्द्रियैः संगतेनच ८६ प्राणमेवंमयोक्तं योजानीयात्पुरुषः सदा ॥ तस्यविद्यादिरूपेयंसंततिर्नप्रहीयते ८७ अमृतश्चात्मवि
ज्ञानात्प्राणाविद्यासमुत्थितात् ॥ भवेहुः खंयतोभूयो नवजेत्कार्हीचिक्कचित् ८८ अथतस्मिन्नुपरतेगार्ग्यः सौर्यायणिर्वचः ॥ इदमाहविनीतात्मापिप्पलादमुनी
श्वरम् ८९ स्वपंतिकानिवपुषिकानिजाग्रतिसर्वदा ॥ स्वप्नापश्येच्चकतरोदेवः कश्चसुखंवजेत् ॥ प्राणादिकाश्चसर्वेमीआधारेकुत्रतर्हि वै ९० एवंपृष्टस्तदाते
नपिप्पलादस्तमब्रवीत् ॥ चक्षुरादीनिसर्वाणिस्वपंतिस्वप्नदर्शने ॥ गत्वैकतामनस्यत्रसुषुप्तौसमनांस्यपि ९१ प्राणापानादयः पंचजाग्रत्यग्निसमन्विताः ॥
पच्यतेज्ञयनेयस्मादन्नंजठरसंस्थितम् ९२

यतः पुनः संसारदुःखं नवमतीत्यर्थः ८८ एवंसगुणविद्याविषयः प्रश्नत्रयेणोक्तोऽथनिर्गुणविद्यामोक्षरमवधारयितुं चतुर्थप्रश्नपंचविधमवतारयति अथतस्मिन्निति । तस्मिन्नाश्रलापनेउपरतेतु
ष्णीभूतेसतिसौर्यायणिर्गार्ग्यः पिप्पलादंप्रतीक्ष्यमाणजारीयंप्रश्नपंचकरूपं वक्ष्यमादित्यर्थः ८९ पंचविधंप्रश्नमेवाभिनयति स्वपंतीति । कानिस्वपंतित्वपारापोपरमरूपज्ञयनस्याश्रयाः केइति
प्रथमप्रश्नः अस्यप्रयोजनंजाग्रदाश्रयनिर्णयः । यथापारोपरमेजाग्रद्विबुद्धिरूपंशपनंतस्यैवजाग्रदाश्रयतायाअर्थसिद्धत्वात् एवंकानिजाग्रतिसदास्वव्यापारारूढानीतिद्वितीयः प्रश्नः । अस्यमयो
जनेशरीररक्षकनिर्णयः सदासावधानस्यैवरसकत्वयोगात् । स्वप्नात्कः पश्येदितितृतीयः प्रश्नः स्वप्नावस्थाश्रयनिर्णयफलकः स्वप्नावस्थायांसावधानस्यैवतदाश्रयत्वयोगात् । तथासुखंसुषुप्तिकालि
कंकीप्रमत्तिमुक्तेइतिचतुर्थः प्रश्नः सुषुप्त्यवस्थाश्रयनिर्णय । तथातर्हिसुषुप्तिकालेसर्वेमीप्राणादयः कुत्रकस्मिन्नाधारेतिपुंतीतिपंचमः प्रश्नस्तुरीयस्यास्यनिर्णयार्थइतिविभागः ९० एषांक्रमेणो
त्तराणिपिप्पलादउक्तवानित्याह एवंपृष्टइति । तैगार्ग्ये स्वप्नदर्शनेस्वप्नावस्थायांपंचक्षुरादीनिदर्शेदियाणिमूनसासइएकतांतादात्म्यंत्वास्वपंतितिवृत्त्यापाराणिभवन्ति सुषुप्तौतुसमनांसिता
निस्वपंति तथाचइन्द्रियविशिष्टमनोजाग्रदवस्थायाआश्रयइतिभावः ९१ कानिजाग्रतीतिद्वितीयसमाश्रये प्राणेति । प्राणापानव्यानीदानसमानारूपाः पंचप्राणभेदाभिनिजाठरेणसहिता
अतएवाभिभावापचाइतियावत्तेसुषुप्तौजाग्रति यतस्तदानींभुक्तमन्नंपच्यतेइत्यर्थः तथाचतएवशरीररक्षकाइतिभावः ९२

अत्रविदुषः सुमस्यापिश्रोताग्रिहोत्रसंपत्तिः श्रुत्यादशितातामभिनयति प्राणइति । अग्रिहोत्रिणां गार्हपत्याख्योऽग्निर्ध्रुवः आहवनीयस्तुहोमार्थगार्हपत्यात्प्रणीयते उद्धृत्य प्रज्वाल्यते इति प्रसिद्धं तथा प्रकृतो
अपानादंतःप्रविशद्वायुरूपान्प्राणो बहिर्च्छद्वायुरूपः प्रणीयते उत्थियते इति यावत् अनेन साध्यम्येण प्राणाख्यो भेद आहवनीयाग्निरूपः अपानस्तु गार्हपत्याग्निरूपः तथा व्यानाख्यो भेदोऽन्वाहार्यपचनः
अन्वाहार्यमोदनविशेषः स पच्यते स्मिन्निति व्युत्पत्त्यादक्षिणाग्निस्तद्रूपो व्यानाख्यभेदः दक्षिणतः स्थितस्तत्वाभ्यात् यथा दक्षिणाग्निर्दक्षिणतः कुंडस्थितस्तत्वाभ्यानापि हृदयपंचच्छिद्राणां मध्ये दक्षिण
च्छिद्रे स्थित इति भावः समानाख्यो भेदस्त्वग्निपुगार्हपत्यादिपुसमः पक्षपातरहितो होता बोध्यः यजमाने कार्यतरव्यग्रे यजमानप्रतिनिधित्वेन शिष्यादिहोता प्रसिद्धस्तत्स्थानीयो त्रसमान इत्यर्थः ९३
तत्र हेतुमाह उच्छ्वासमिति । यद्यस्मादयं समान उच्छ्वासनिःश्वासरूपे द्वे आहुती समे उत्कर्षा पकर्षहीनेन येत्मापयेदित्यर्थः पंचमो भेद उद्दानस्त्वस्याविद्वत्संबन्धिनोऽग्रिहोत्रस्य फलरूपः प्रसिद्धाग्रिहो
त्रेपि फललाभस्य उद्दानसाध्येनोत्क्रमणेन लभ्यत्वादिति भावः ९४ प्रकृताग्रिहोत्रस्य यजमानमाह यजमान इति । तत्र प्राणाग्निसाध्ये अग्रिहोत्रे मन एव यजमानस्थानीयं यतस्तं मनोरूपं यजमानं प्रा
णरूपा अग्नयो दिवारात्रो वाजातायां सुपुसौ हृदं बुजमध्यस्थं प्रलोक रूपं स्वर्गं नयति प्रसिद्धाग्रिहोत्रफलमप्यग्निभिर्दीयते इति प्रसिद्धं मुण्डके ९५ फलितं तृतीयचतुर्थप्रश्नोक्तं तत्रमाह मन एवेति ।

प्राण आहवनीयाख्यो गार्हपत्योऽप्यपानकः ॥ व्यानोऽन्वाहार्यपचनः समानोऽपि समोऽग्निषु ९३ उच्छ्वासमपि निःश्वासमाहुती यत्र येदयम् ॥ समे अस्याग्रिहोत्रस्य
हृदयानः फलमीरितः ९४ यजमानो मनस्तत्र सुपुसौ तमहर्निशम् ॥ प्राणाग्न्यो ब्रह्मलोकं गमयति हृदं बुजे ९५ मन एव ततः स्वात्मचैतन्यपरिदीपितम् ॥ पश्ये
त्स्वप्नं सुखं च्छेतुसौ संसारवत्स्थितम् ९६ मनःस्थितो य आत्मा यंचैतन्यवपुरीरितः ॥ प्राणादिकं जगत्सर्वं तस्मिन्नेवावतिष्ठते ९७ वासवृक्षे यथा लोके पक्षिणो ने
कदिग्गताः ॥ पृथिव्यादीनि भूतानि गुणैः सर्वैर्निजैः सह ९८ चक्षुर्गदीन्यपि तदा ज्ञानकर्माद्रियाणि हि ॥ चतुर्विधांतःकरणं प्राणाः पंचविधा अपि ९९ सजीव इन्द्रि
यादीनां व्यापारैरपि संयुतः ॥ आत्मन्यत्र स्थितः सोयमिन्द्रियैर्विविधैरपि १०० व्यापाराणां हि सर्वेषां कर्ता भेदविवर्जितः ॥ द्रष्टृत्वादिगुणोर्जावसंज्ञोऽपि परमेश्वरः
१०१ यस्त्वेवं पुरुषं संतमानं सर्वसंश्रयम् ॥ स्थूलसूक्ष्मशरीराभ्यां रहितं माययापि च १०२

यतः स्वप्नावस्थायां मनोजाप्रदुक्ते सुपुसौ च यजमानस्थानीयं ततो मन एव चित्प्रतिबिंबवशाद्देदीप्यमानं स तस्वप्नान् पश्येत्स्वप्नावस्थाश्रयः तथा सुषुप्तिकालिकं सुखं पश्येत्सूक्ष्मरूपेण सुषुप्तेऽप्याश्रयः यत
स्तदानां संसारवत्स्पष्टं सारानुपलभं पितृजिह्वरूपेण स्थितमित्यर्थः ९६ पंचमं प्रश्नं समाधत्ते मनःस्थित इत्यादिना । मनसि स्थितः प्रतिबिंबरूपेणानुगतश्चैतन्यलक्षणश्च आत्मा स एव प्राणादि
कस्य सर्वसंश्रयजगत्आधार इत्यर्थः ९७ एतदेव स्फुटयति वासेति द्वाभ्यां । यथा लोके सायंकाले अनेकदिग्गताः पक्षिणो वासयोग्ये महति वृक्षे तिष्ठन्ति तथा पंचभूतानि तद्गुणार्थादयश्चक्षुरादीनि दर्शयि
याणि चतुर्विधमंतःकरणं पंचप्राणाश्चैते पदार्थाः सपरिकरा उक्तात्मन्यवतिष्ठन्ति इत्यर्थः ९८ । ९९ न केवलं जडमप्येव तत्र स्थितः किंतु विशिष्टरूपेण जीवोऽपि तत्र शुद्ध आत्मनि स्थित इत्यर्थः वस्तुतस्तु तस्य परेणैक्यमेवेत्याह सोयमित्यादिना । सोयमात्मा विविधैरिन्द्रियैः सह मिलित्वा व्यापाराणां दर्शनादीनां कर्तृ
त्वाद्द्रष्टृवस्त्वत्त्वत्त्वादिगुणैः स सजीवसंज्ञोऽपि वस्तुतः परमेश्वरो यतो विज्ञानरूपेण भेदवर्जित इति द्वयोरर्थः १०० । १०१ उक्तविज्ञानफलमाह यस्त्वेवमिति । य उक्तविधं सर्वोपाधिषु परिपूर्णमा
नं सर्वे शेषतोऽमनस्य भिन्नं तत्सर्वविज्ञानं शरीररूपेण रहितं स्वप्रकाशानन्दरूपं संतमसं च जानाति आचार्योपदेशेन साक्षात्कुरुते स सर्वसामान्यरूपेण विशेषरूपेण च जानाति संसृतितापान्मुक्तश्च भवेदिति
द्वयोरर्थः १०२

१०३ एतदेवसंक्षिप्याह यत्रेति । यत्राक्षरेजीवस्तदुपायः प्राणादयश्च स्थितास्तं परमात्मानं यो वेद स सर्ववित्सन् परंपरं देवब्रह्ममात्रं गच्छेदिति १०४ वणिमसंस्तुतुं देवदेवतावधारयितुं यो न शक्नोति तं प्रतिप्रणवा लंबनं तदुपासनं विधातुं पंचमं प्रशस्तुं थापयति सत्येति । अथ अर्चुपिप्पलादमिदमपृच्छत् इदं किं हे भगवन् पः पुमान् मरणपर्यंतं मां कारं ध्यापयति स लोकानां मध्ये केली कंजयतीति १०५ इत्युक्तइति । इत्थं पृष्ठः पिप्पलाद उक्तवान् यो वर्णं ओंकार इति गीयते सोऽयं परमस्याक्षराख्यस्या परस्य प्राणाख्यस्य वा ब्रह्म गोभिवार्त्तनाम भवति कीदृशः अभिन्नः वाच्यवाचकयोरभेदस्य लोकेऽपि सिद्धत्वादिति भावः अथवा देवतायाः प्रतिमावत्प्रतीकत्वाद्भेदेन द्रष्टव्य इत्यर्थः अथवा गृहपृष्ठ्या लंबनं हि प्रतीक इत्युच्यते १०६ अमुनेति । अमुना प्रणवेन ध्यातेन परब्रह्म दृष्ट्या अ परब्रह्म दृष्ट्या वाचितेन परमपरं वा ब्रह्म नाम्नुपात्तं ध्याता हे सत्यकाम तथा एतद्वक्ष्यमाणं फलं यथा कामं भवेदित्यर्थः १०७ अत्र च फलेन केवलं कामनाभेदः प्रयोजकः किंतु मात्राभेदोपीत्याह मात्रेति । मात्रा आकाराद्यास्ति स्रस्ता सामैकस्यादयोस्ति मुणां वा वेदादितादात्म्यानुसंधानस्य विशेषात् अयं फलभेदो बोध्यः अर्पकः एकस्याः प्रथमापामात्रायास्तृतीयास्तिस्रो वृत्तीरित्यादि वाक्यदर्शितवेदादितादा

अक्षरं स्वप्रकाशाख्यमानं दात्मानमोश्वरम् ॥ जानीते स तु सर्वहिसामान्याच्च विशेषतः ॥ जानीते संसृते स्तापाद्विमुक्तश्च भवेत्सदा १०३ यत्र जीवस्तथा प्राणाभूते द्वियसमन्विताः ॥ स्थिता यो वेद तं गच्छेत्सर्ववित्स परंपदम् १०४ सत्यकामो यथैव्यो मुं पप्रच्छानंतरं मुनिम् ॥ भगवन् मरणान्तं यं ओंकारं ध्यानसंयुतः ॥ कतमं तेन लोकं स जयेदतद्वदधुना १०५ इत्युक्तः पिप्पलादस्तमिदं वचनमब्रवीत् ॥ ब्रह्मणः परमस्यायमपरस्य च सर्वदा ॥ अभिधानमभिन्नः सन्नोऽकार इति गीयते १०६ अमुना ब्रह्म परममपरं वा पुमानवजेत् ॥ ध्यातेन सत्यकामैतद्यथा कामं फलं वजेत् १०७ मात्राभेदात्फलेभेदः कथितो वेदादिभिः ॥ एकद्वित्रिक्रमाहूस्वर्ब्रह्मलोकाः फलानि हि ॥ ऋग्यजुः सामभिर्नीतः क्रमात्प्राप्तोऽयुपासकः १०८ ब्रह्मलोकं त्रिमात्रेण यतो नावृत्तिसंज्ञितम् ॥ व्रजेत्तेन त्रिमात्रोऽयं मुमुक्षुः शस्त ईरितः १०९ त्रि मात्रः कथितः सोऽयं मोक्षो ब्रह्मलोकदः ॥ मात्राद्वयं तु संसारसुखदं परिकीर्तितम् ११० भूमिभृग्भिर्भुजैः स्वर्ब्रह्मलोकं च सामभिः ॥ ओंकारात्सर्वमेवैतियतस्तस्मादयं महान् १११ भारद्वाजः सुवेशाल्यः पप्रच्छैनमथागते ॥ स्वस्यावसर आत्मानं पिप्पलादं मुनीश्वरम् ११२

स्यानुसंधानादुपासकौ भूलोकभूवेदाभिमानिभिर्वेदेनोपासकः एवं दोस्तथानुसंधानाय भूमिमानि देवैः स्वर्लोकं तिसृणां तथानुसंधानाय सामाभिमानि देवैर्ब्रह्मलोकमित्यर्थः १०८ अत्रैकादिमात्रोपासनविधानेन तात्पर्यं किंतु त्रिमात्रोपासन एवेत्याह ब्रह्मलोकमिति । अनावृत्तिः संज्ञिता चेति तापती भवति स तथा संज्ञास्याचेतनेत्यमरः एतादृशं ब्रह्मलोकं यतस्त्रिमात्रप्रणवेन व्रजेत्स त्रिमात्र एव मुमुक्षुणा जप्त्वा इत्यर्थः १०९ एतदेव स्फुटयति त्रिमात्र इति । मात्राद्वयं प्रथमादिकं संसारपुनरावृत्तस्तत्सहितं भूस्वर्लोकं भवसुखं ददातीत्यर्थः ११० एवमात्रागुणप्राधान्येनोपासितः प्रणव उक्तं फलं ददाति अर्द्धमात्राप्राधान्येन स मालंबितस्तु ब्रह्मसाक्षात्कारमिति सूचयन् फलितमाह भूमिमिति । प्रथममात्राप्राधान्येनोपासनाया भूमिभृग्भिर्भूमिलोकमेति एवमप्येपि अथ प्रथमं चतुर्थं प्रथमं विनाक्षरं पप्रच्छावासरणफलकमुपक्रमते भारद्वाज इत्यादिना । अथ सुवेशनाम को भारद्वाजः स्वस्यावसर आगतसति एनं पिप्पलादं मुनिवरं तस्यात्मानं मत्परावस्थु पप्रच्छेति संबन्धः ११२

अत्रविदुषः सुप्रस्थापि श्रोताग्रिहोत्रसंपत्तिः श्रुत्वादर्शितातामभिनयति प्राणहतिः । अग्रिहोत्रिणां गार्हपत्याख्योऽग्निर्ध्रुवः आहवनीयस्तु होमार्थं गार्हपत्यात्पणीयते उद्धृत्य प्रज्वालयेत् इति प्रसिद्धं तथा प्रकृतौ
अपानादंतःप्रविशद्वायुरूपात्प्राणो बहिर्गच्छद्वायुरूपः प्रणीयते उद्धृत्यते इति यावत् अनेन साध्यं येषां प्राणाख्यो भेदः आहवनीयाग्निरूपः अपानस्तु गार्हपत्याग्निरूपः तथा व्यानाख्यो भेदोऽन्वाहार्यपचनः
अन्वाहार्यमोदनविशेषः सपच्यते स्मिति व्युत्पत्त्यादक्षिणाग्रिस्तद्रूपो व्यानाख्यभेदः दक्षिणतः स्थितत्वसाभ्यात् यथा दक्षिणाग्रिर्दक्षिणतः कुण्डे स्थितस्तथा व्यानोऽपि हृदयपंचच्छिद्राणां मध्ये दक्षिण
च्छिद्रे स्थित इति भावः समानाख्यो भेदस्त्वग्निपुगार्हपत्यादिपुसमः पक्षपातरहितो होता बोध्यः यजमाने कार्योत्तरव्ययजमानप्रतिनिधित्वेन शिष्यादिहोता प्रसिद्धस्तत्स्थानीयोऽत्र समान इत्यर्थः ९३
तत्र हेतुमाह उच्छ्वासमिति । यद्यस्मादयं समान उच्छ्वासनिःश्वासरूपे द्वे आहुती समे उत्कर्षापकर्षहीनेन येतुमापयेदित्यर्थः पंचमो भेद उद्दानस्त्वस्याविद्वत्संबन्धिनोऽग्रिहोत्रस्य फलरूपः प्रसिद्धाग्रिहो
त्रेऽपि फललाभस्य उद्दानसाध्येनोत्क्रमणेन लभ्यत्वादिति भावः ९४ प्रकृताग्रिहोत्रस्य यजमानमाह यजमान इति । तत्र प्राणाग्रिसाध्येऽग्रिहोत्रे मन एव यजमानस्थानीयं यतस्तं मनोरूपं यजमानं प्रा
णरूपा अग्रयो दिवारात्रौ वाजातायां सुपुत्तौ हृदं बुजमध्यस्थं प्रलोक रूपं स्वर्गं नयति प्रसिद्धाग्रिहोत्रफलमप्यग्निभिर्दीयते इति प्रसिद्धं मुण्डके ९५ फलितं तृतीयचतुर्थप्रश्नोत्तरमाह मन एवेति ।

प्राण आहवनीयाख्यो गार्हपत्योऽप्यपानकः ॥ व्यानोऽन्वाहार्यपचनः समानोऽपि समोऽग्निषु ९३ उच्छ्वासमपि निःश्वासमाहुती यन्नयेदयम् ॥ समे अस्याग्रिहोत्रस्य
उद्दानः फलमीरितः ९४ यजमानो मनस्तत्र सुपुत्तौ तमहर्निशम् ॥ प्राणाग्न्यो ब्रह्मलोके गमयति हृदं बुजे ९५ मन एव ततः स्वात्मचैतन्यपरिदीपितम् ॥ पश्ये
त्स्वप्नं सुखं च्छेत्सुप्तौ संसारवत्स्थितम् ९६ मनःस्थितो य आत्मा यंचैतन्यवपुरीरितः ॥ प्राणादिकं जगत्सर्वं तस्मिन्नेवावतिष्ठते ९७ वासवक्ष्ये यथा लोके पक्षिणो ने
कदिग्गताः ॥ पृथिव्यादीनि भूतानि गुणैः सर्वैर्नैजैः सह ९८ चक्षुर्गदीन्यपि तदा ज्ञानकर्माद्रियाणि हि ॥ चतुर्विधांतःकरणं प्राणाः पंचविधा अपि ९९ सजीव इन्द्रि
यादीनां व्यापारैरपि संयुतः ॥ आत्मन्यत्र स्थितः सोयमिन्द्रियैर्विविधैरपि १०० व्यापाराणां हि सर्वेषां कर्ता भेदविवर्जितः ॥ द्रष्टृत्वादिगुणो जीवसंज्ञोऽपि परमेश्वरः
१०१ यस्त्वेवं पुरुषं संतमानं सर्वसंश्रयम् ॥ स्थूलसूक्ष्मशरीराभ्यां रहितं माययापि च १०२

यतः स्वप्नावस्थायां मनो जाग्रदुक्तं सुपुत्तौ च यजमानस्थानीयं ततो मन एव चित्प्रतिबिंबवशाद्देदीप्यमानं सतस्त्वप्राप्नुय्येत्स्वप्नावस्थाश्रयः तथा सुषुप्तिकालिकं सुखं पश्येत्सूक्ष्मरूपेण सुपुत्तेऽप्याश्रयः यत
स्तदानां संसारवत्स्पष्टं संसारानुपलभ्येत्तद्विज रूपेण स्थित इति मित्यर्थः ९६ पंचमं प्रश्नं समाधत्ते मनःस्थित इत्यादिना । मनसि स्थितः प्रतिबिंबरूपेणानुगतश्चैतन्यलक्षणश्च आत्मा स एव प्राणादि
कस्य सर्वसंश्रयजगत्आधार इत्यर्थः ९७ एतदेव स्फुटयति वासेति द्वाभ्यां । यथा लोके सार्यकाले अनेक दिग्गताः पक्षिणो वा सयोग्ये महति वृक्षे तिष्ठन्ति तथा पंचभूतानि तद्गुणान्धादयश्चक्षुरादीनि दर्शयि
याणि चतुर्विधमंतःकरणं पंचप्राणाश्चेतेषां दार्थाः सपरिकरा उक्तात्मन्यवतिष्ठन्ति इत्यर्थः ९८ । ९९ न केवलं जडपंच एव तत्र स्थितः किंतु विशिष्टरूपेण जीवोऽपि तदाह सजीव इति । इन्द्रियांतः
करणप्राणानां व्यापारैर्विशिष्टरूपेण जीवोऽप्यत्र सुद आत्मनि स्थित इत्यर्थः वस्तुतस्तु तस्य परेणैक्यमेवेत्याह सोयमित्यादिना । सोयमात्मा विविधैरिन्द्रियैः सह मिलित्वा व्यापाराणां दर्शनादीनां कर्तृ
त्वाद्द्रष्टृवत्प्राप्तृवत्त्वादिगुणैः सच जीवसंज्ञोऽपि वस्तुतः परमेश्वरो यतो विज्ञानरूपेण भेदवर्जित इति द्वयोरर्थः १०० । १०१ उक्तविज्ञानफलमाह यस्त्वेवमिति । य उक्तविधं सर्वोपाधिषु परिपूर्णमा
नसंविशेत्ततो मनस्यभिष्यक्तसर्वविघ्नानं शरीरत्रयेण रहितं स्वप्रकाशानन्दरूपं संतमसं च जानीते आचार्योपदेशेन साक्षात्कुरुते स सर्वसामान्यरूपेण विशेषरूपेण च जानीते संसृतितापान्मुक्तश्च भवेदिति
द्वयोरर्थः १०२

१०३ एतदेवसंक्षिप्त्वाह यमेति । यत्राक्षरेजीवस्तदुपायः प्राणदयश्च स्थितास्तं परमात्मानं यो विदस स वै चित्सत्त्वं परं पदं ब्रह्म भावं गच्छेदिति १०४ वर्णितमक्षरं सकृदुपदेशनात्प्राणविभूतिं
नशक्नोति तत्र प्रतिप्रणवालेन तदुपासने विधातुं पंचमं प्रश्नमुत्थापयति सत्येति । अथ अतुं पिप्पलादमिदमपृच्छत् इदं किं हे भगवन् पः पुमान् मरणपर्यंतं मां कारं व्यापयितुं स लोकां मां पृच्छेत् कलौ कलौ
तीति १०५ इत्युक्तइति । इत्थं पृष्ठः पिप्पलाद उक्तवान् यो वर्णं ओंकार इति गीयते सोऽयं परमस्याक्षरं खस्यापरस्य प्राणखपस्य ब्राह्मणो भिवार्त्तनाम भवति कीदृशः अभिन्नः वाच्यवाचकयोरभे
दस्य लोकेऽपि सिद्धत्वादिति भावः अथ वा देवतायाः प्रतिमावत्प्रतीकत्वादभेदेन द्रष्टव्य इत्यर्थः अथ वा ब्रह्मदृष्ट्यालेन हि प्रतीक इत्युच्यते १०६ अमुनेति । अमुना प्रणवेन ध्यातेन परब्रह्मदृष्ट्या अ
परब्रह्मदृष्ट्या वाचितेन परमपरं वा ब्रह्म मा मुयात् ध्याता हे सत्यकाम तथा एतद्वक्ष्यमाणं फलं यथा कामं भवेदित्यर्थः १०७ अत्र च फलेन केवलं कामनाभेदः प्रयोजकः किंतु मात्राभेदोऽपि ताव मात्रेति ।
मात्रा आकाराद्यास्तिस्रस्तासामेकस्याद्वयोस्तिष्ठणां वा वेदादितादात्म्यानुसंधानस्य विशेषात् अयं फलभेदो बोध्यः अयं कः एकस्याः प्रथमाया मात्रायास्तृतीयातिष्ठो वृत्तीरित्यादिवाक्यदर्शितवेदादितादा

अक्षरं स्वप्रकाशाख्यमानं दात्मानमोश्वरम् ॥ जानीते स तु सर्वं हि सामान्याच्च विशेषतः ॥ जानीते संसृते स्तापाद्विमुक्तश्च भवेत्सदा १०३ यत्र जीवस्तथा प्राणाभूते
द्वितीयसमन्विताः ॥ स्थिता यो वेदतं गच्छेत्सर्वं चित्सत्त्वं परंपदम् १०४ सत्यकामो यथैव्यो मुं पप्रच्छानंतं रं मुनिम् ॥ भगवन् मरणान्तं यं ओंकारं ध्यानसंयुतः ॥ कतमं
तेन लोकं स जयेदतद्ब्रह्म दाधुना १०५ इत्युक्तः पिप्पलादस्तमिदं वचनमब्रवीत् ॥ ब्रह्मणः परमस्यायमपरस्य च सर्वदा ॥ अभिधानमभिन्नः सन्नोऽकार इति गीयते १०६
अमुना ब्रह्म परममपरं वा पुमान् ब्रजेत् ॥ ध्यातेन सत्यकामैतद्यथा कामं फलं ब्रजेत् १०७ मात्राभेदात्फलेभेदः कथितो वेदादिभिः ॥ एकद्वित्रिक्रमा रूस्वर्ब्रह्मलोकः
फलानि हि ॥ ऋग्यजुःसामभिर्नातः क्रमात्प्राप्नोत्युपासकः १०८ ब्रह्मलोकं त्रिमात्रेण यतो नावृत्तिसंज्ञितम् ॥ ब्रजेतेन त्रिमात्रोऽयं मुमुक्षुः शस्त ईरितः १०९ त्रि
मात्रः कथितः सोऽयं मां कारो ब्रह्मलोकदः ॥ मात्राद्वयं तु संसारसुखदं परिकीर्तितम् ११० भूमिमुग्भिर्भ्यः स्वर्ब्रह्मलोकं च सामभिः ॥ ओंकारात्सर्वमे वैतियतस्त
स्मादयं महान् १११ भारद्वाजः सुकेशाख्यः पप्रच्छैनमथागते ॥ स्वस्यावसर आत्मानं पिप्पलादं मुनीश्वरम् ११२

स्थानानुसंधानादुपासको भूलोकमुन्वेदाभिमानिभिर्वेदेनां य एवं द्वयोस्तथानुसंधानाच्च जुरभिमानिदेवैः स्वलोकं तिसृणां तथानुसंधानाच्च सामाभिमानिदेवैर्ब्रह्मलोकमित्यर्थः १०८ अत्रैका
दिमात्रोपासनविधानेन तात्पर्यं किंतु त्रिमात्रोपासन एवेत्याह ब्रह्मलोकमिति । अनावृत्तिः संज्ञिता चेति तावती भवति स तथा संज्ञास्था चेति नैत्यमरः एतादृशं ब्रह्मलोकं यतस्त्रिमात्रप्रणवेन ब्रजेत त
त्रिमात्र एव मुमुक्षुणा जप्त्वा इत्यर्थः १०९ एतदेव स्फुटयति त्रिमात्र इति । मात्राद्वयं प्रथमादिकं संसारः पुनरावृत्तिस्तत्सहितं भूस्वलोकं भवसुखं ददातीत्यर्थः ११० एवमात्रागुणप्राप्त्या येनो
पासितः प्रणव उक्तं फलं ददाति अर्द्धमात्रा प्राप्त्या येन स मालंबितस्तु ब्रह्मसाक्षात्कारमिति सूचयन् फलितमाह भूमिमिति । प्रथममात्रा प्राप्त्या येनोपासनायामुग्भिर्भ्यः अभिमानिदेवैर्भूमिलोकमेति
एवमग्रेऽपि अथ प्रकरणे स्वः पदेनांतरिक्षलोकः प्रसिद्धस्वर्गविशिष्ट उच्यते ओंकारादुपासने नीभूतमात्राद्वितीयकानुसर्वसर्वात्मकं ब्रह्मैवेति यत एवमभावः सतोऽयं प्रणवो महान् सर्वमन्त्रेभ्य उक्त इत्यर्थः
१११ अथ पृष्ठे पञ्चगुर्यं पञ्चैर्जिताक्षरं स्वप्रत्यकायारणफलकमुपक्रमते भारद्वाज इत्यादिना । अथ सुकेशनामको भारद्वाजः स्वस्यावसरे आगते सति एनं पिप्पलादं मुनिं वरं प्रत्यात्मानं प्रत्यगवस्तु
पपच्छेति संबंधः ११२

पु. ॥

अस्यप्रश्नमभिनयति भगवन्नितिपद्विः । हेभगवन्षोडशकलपुरुषनिर्णयार्थं बहुवारं विचारं कृतवानस्मीति ११३ हिरण्येति । अत्रांतरेकोसलदेशाधिपतिर्हिरण्यनाभनामा एतेमेवषोडशकलं पुरुषं प्रष्टुं मत्समीपमागतवान् ११४ तेनेति । तेन हिरण्यनाभेन पृष्ठः सन्नहमेन राजानं प्रतीक्युक्तवान् इदं किं हेभूपते अहमेतं पुरुषं न जानामीति ११५ तत्प्रत्ययार्थं यदुक्तं वास्तदपिश्रावयति स्वप्रेषीति । हेभूपते अहमनृतभाषणस्यदारुणदुःखरूपं फलं पश्यन् विजानन् हेतौ शता स्वप्रेष्यनृतं न वच्मीति ११६ तत्फलं दर्शयति समूलइति । सपुरुषरूपो वृक्षो लोकद्वयात्मकं फलमप्राप्य समूलो मूलस्थानीयेभ्यः सहशुष्यति क्षीयते योनृतं वदतीत्यर्थः ११७ इत्युक्तइति । इतिमयोक्तः सराजपुत्रो गतस्तत आरभ्य हृदयस्थभूतजिज्ञासागोचरं तं पुरुषं देवसूनुवक्तुमर्हसि ब्रूतेति पाठे ब्रह्म रूपमित्यर्थः ११८ एवं पृष्ठो मुनिस्तस्य प्रत्यग्भावमुक्तवानित्याह एवं पृष्ठइति द्वाभ्यां । एषत्वत्पृष्ठः पुरुषोदूरे पराभावेन तिष्ठति किंतु इहास्मिन् शरीराख्ये संघाते अंतः प्रत्यक् केन तिष्ठति कीदृशो महेश्वरः विश्वनिर्घंता सकलप्रपंचात्मकानां षोडशकलानामधिष्ठानत्वादिति द्वयोरर्थः ११९ । १२० तस्याद्वयत्वस्फुटीकाराय षोडशकलान्नष्टत्वमाह सोयमित्यादिना । सोयं महेश्वरो जगद्

श्री० अ०
१७

भगवन् षोडशकल आत्मायः परिकीर्तितः ॥ तदर्थं महमत्यर्थं मननानि समाप्तवान् ११३ हिरण्यनाभो नृपतिः कोसलानां कदाचन ॥ मामगात्प्रष्टुमात्मानमेनं विनयसंयुतः ११४ तेन पृष्ठोहमप्येनमिदं वचनमुक्तवान् ॥ पुरुषं षोडशकलं नाहं जानामि भूपते ११५ स्वप्रेषिभूपतेनाहमनृतं वच्मि कर्हिचित् ॥ पश्यन्ननृतवाक्यस्य फलं दुःखं सुदारुणम् ११६ समूल एव शुष्येत्स लोकद्वयफलं विना ॥ अनृतैर्यो वदेत्कापि पुरुषः परिमोहितः ११७ इत्युक्ते राजपुत्रः सत्पुष्णीभूतो गतस्ततः ॥ मह्यंतं पुरुषं ब्रह्म व्याख्यातुमधुना र्हसि ११८ एवं पृष्ठस्तदा प्राह पिप्पलादो मुनीश्वरः ॥ भारद्वाजं पुमानेष न दूरे कस्यचित्कचित् ११९ इहैवांतः शरीरेस्मिन् पुमानास्ते महेश्वरः ॥ यस्मिन्संतिकलानित्यं षोडशापि महात्मनि १२० सोयमंतः शरीरस्थः पुरुषो जगदीश्वरः ॥ जगदुत्पत्तितः पूर्वमीक्षां चक्रे सिसृक्षया ॥ एवं जरायुनिर्माणं कर्तुं कामो महेश्वरः १२१ अहं सर्वगतो देहस्थितः केनात्र संसृतिम् ॥ उक्तां त्यादिगुणां गतां विक्रियापरिवर्जितः १२२ एवं विचिंत्य भगवान् स्वस्योक्तां त्यादिहेतुकम् ॥ प्राणं पंचात्मकं ध्याता सृष्टवान् प्रथमं प्रभुः १२३ प्राणोपाधिरयं देवो मृत्युरूपो महेश्वरः ॥ धियमास्ति क्यरूपांतां श्रद्धां पूर्वससर्ज सः १२४ पंचभूतानि तदनुज्ञानकर्म द्वियाणि च ॥ मनसा सहितान्यत्र मन्नादीर्यं शरीरिणाम् १२५

त्पत्तितः पूर्वमेव मीक्षां चक्रे आलोचनं कृतवान् कीदृशः सिसृक्षामिवेन जरायोर्गर्भस्य जरायुवद्वंशकस्य उपाधेर्निर्माणं चिकीर्षुरित्यर्थः १२१ एवं कथमित्यत आह अहमिति । अहमत्र देहस्थितोऽपि सर्वगतो विक्रियानर्जितश्च उक्तांति देहाच्चिन्मणमादिवेषां गत्यादीनां तिगुणाः प्रकारावस्यास्तथाभूतां संसृतिं केनोपाधिना गंतानमिष्यामीत्यर्थः १२२ एवमिति । इत्थमालोच्य सप्रभुरीश्वरो भगवान् ज्ञानादिसंपन्नः अतएव ध्याता आलोचयिता प्रथमं प्राणं प्रथमकलारूपं सृष्टवान् कीदृशं उक्तांत्यादयो हेतवः प्रयोजनानि यस्य स तथा तं पंचात्मकं पंचरूपकमिति १२३ प्राणोपाधिरिति । कृतिफलभोगयोरुपाधिरभूतानि पाण्याकाशादीनि पंचभूतानि तद्वत्पंचकलपंचकमसृजन् ततो ज्ञानकर्मसाधनं दशविधंच यद्विदितं तदूपां मष्टमीं कलामसृजन् तन्निर्यंतु मनोरूपां नवमं तद्विस्थितिप्रयोजकां नवमं पंच

॥ ५ ॥

ततस्तपश्चेति । ततोवीर्यात्तपःशोभकं तथा कर्माणि लोका निवेदिका निजातानि तथा श्रुती मंत्रपदोक्तविद्याध्ययनं वजातं पद्वेदाध्ययनं कर्मणां मध्ये पूर्वमथ मय । कर्मण हतिप त्रियत् श्रुती कर्मणः पूर्ववत्ति
ततश्च वेदित्यर्थः । तथा च तपो द्वादशविद्याध्ययनं त्रयोदशिकर्मचतुर्दशिकलेति भावः १२६ मंत्रपदस्य वेदाध्ययने लक्षणायां बीजमाह वेदा इति । मंत्रब्राह्मणरूपा ये वेदास्ते साक्षात्प्राणा देवमादुर्भुता
अस्य महतो भूतस्य निःशसितमेतत् इत्यादि श्रुत्यंतरात् न तु वीर्यात्परत्वं ज्ञादिना अन्नमादिः कारणं यस्य तथा भूतेन वीर्येण तपसा च तता अध्ययनाद्यारोहरूपं विस्तारं गता इत्यतीऽध्ययनद्वारे वते वेदा अन्नादेवो
यादितो विनिर्गताः स्युर्न साक्षादतो युक्ता लक्षणेऽप्यर्थः १२७ कर्मभ्य इति । तेषु कर्मभ्यो लोकाः कर्मफलानि सुखादिलक्षणानि पंचदशकलारूपाणि जातानि ते पुनस्तच्छरीरावच्छिन्नसंबंधिदेवदत्तादि
रूपनाम षोडशकलात्मकं जातं यन्नाम प्रलयपर्यंतमविनाशित्वादनंतमिति गीयते श्रुतिष्वित्यर्थः १२८ यथा चैताः कलाः परमात्मन एवोत्पत्तेर्न द्वैतावहास्तथा तत्र विलयाच्च न द्वैतावहा इति सूचयन् विदुषो
मुक्तावस्थां वर्णयति मुक्तस्यैता इति । मुक्तस्तत्त्ववित्तदृष्ट्या एताः प्राणादिकाः षोडशकलाः स्वकारणं स्वकल्पनाधिष्ठानं निर्गुणं पुरुषप्राप्य विनश्यंति अदर्शनं यांति न दीप्तमुद्रन्यायेनेत्यर्थः १२९ न

ततस्तपश्च कर्माणि लोकवेदाश्रितानि च ॥ वेदाध्ययनमप्येतत्पूर्वयत्कर्मणां भवेत् १२६ वेदामंत्रादिरूपाश्च प्राणा देवविनिर्गताः ॥ अन्नादिना ततस्तेऽपि स्युरन्ना
देवि निर्गताः १२७ कर्मभ्यो निखिललोकाः सुखदुःखात्मका हि ये ॥ लोकेषु नाम यन्नाशं मुक्तस्यापि न गच्छति ॥ आसर्वभूतविलयमनंतमिति गीयते १२८
मुक्तस्यैताः कलाः सर्वाः पुरुषं प्राप्य निर्गुणम् ॥ स्वकारणे विनश्यंति समुद्रमिव सिंघवः १२९ नद्यो यथा स्वकीयानि रूपाणि सह नामभिः ॥ त्यक्त्वा यांति समुद्रस्य
नामरूपे समुद्रगाः १३० मुक्तस्यैताः कलाः स्वस्य नामरूपविवर्जिताः ॥ पुंस एव प्रयां त्येतानां रूपे महात्मनः ॥ नामरूपविहीनस्य निष्कलस्य परात्मनः १३१
आनंदात्मा पुमानेष स्वप्रभो निष्कलो मृतः ॥ स्थनाभा वराय द्वत्कलास्तस्मिन् स्थिताः १३२ एवं विजानतां पुंसां पुनर्भृत्युजं भयम् ॥ भवेदेतच्छरीरस्य पा
ततः परतः क्वचित् १३३ भारद्वाजमिदं प्रोच्य पुनः सर्वानभाषत ॥ पिपासादोषमिलितान् षडपि द्विजसत्तमान् १३४ एतावदेव जानामि द्विजा ब्रह्माहमव्ययम् ॥
नातः परं किमप्यस्ति न जानाम्यत एव तत् १३५

य इति । यथानयः स्वकीयेनां रूपे विहाय समुद्रस्यैव नामरूपे वारं वारं तितथा मुक्तस्यैताः कलाः स्वकीयाभ्यां नामरूपाभ्यां विजिताः सत्यो निर्विशेषस्य पुरुषस्यैव नामरूपे यांतीति द्वयोरर्थः १३० । १३१
तं पुरुषं लक्षयति आनंदात्मैति । रथावयवनाभौ पद्मवराः स्थितास्तद्वयस्मिन्नेताः कलाः स्थिता एव पुमान् स्वयं प्रकाशानंदरूपो निर्विकारश्चेत्यर्थः १३२ अस्य पुरुषस्यात्मत्वेन विज्ञानाद्यप्रमादरूपा
भृत्यो भयं न भवतीत्यत एतद्विज्ञानं भवतामप्यस्त्वित्याह एवमिति । एतच्छरीरस्य पाततः परतः प्रारब्धसमाप्तिनंतरमित्यर्थः १३३ भारद्वाजमिति । एतावद्भारद्वाजापसु केशाय उक्ता पुनः स
र्वोन्मतीदमुक्तयान् पिप्पलादः षोडशान् पिपासातदागमृतपानेन तृणातदतः १३४ एतावदेवेति । द्विजा अहमेतावदेव ब्रह्मरूपं तत्स्वजानामि अस्य मज्ज्ञानस्य एतावत्स्वपरिच्छेदात् किं त्वधिकवि
षयाभावादित्याह नात इति । अतो मज्ज्ञानतत्त्वात् परं भूय गवश्चिह्नं किमपि नास्तीत्यतः परं न जानामीत्यर्थः १३५

इत्युक्ता इति । तैसर्वे इत्येवमुक्ताः कथिताः संतस्तं पिप्पलादं मुनिदेवदत्तं यामासुः कीदृशं यशोरूपसाधर्म्येण देवं देवसममिति यावत् तं प्रतीदं वाक्यमुक्तं वतः १३६ आचार्यप्रार्थना वाक्यम
भिनपति छिन्ना इति चतुर्भिः । स्पष्टम् १३७ अथेति । द्वैब्रह्मन् अथर्वयं ततो जाता ब्रह्मरूपेणेति शेषः यती ब्राह्मणोत्तमाः स्मः स ब्रह्मणः केन स्यादित्यादि शृङ्गद्वारण्यकश्रुतौ ब्रह्मविषये वमुत्पन्नब्राह्मण
स्य दर्शितत्वादिति भावः ततस्त्वमेवास्माकं माता पिता च नापरः भिष्यात्मनः शरीरस्योत्पादकत्वात् तदुक्तं मनुना 'उत्पादकब्रह्मदात्रोर्गरीयान् ब्रह्मदः पिता । ब्रह्मजन्म हि विप्रस्य प्रेत्य चेह
वशाश्वतम्' इति अन्यत्रापि 'शरीरमेतौ कुरुतः पिता माता च भारत । आचार्यदत्ता याजातिः सान्निव्यासा जारामरा' इति १३८ त्वादृशेभ्य इति । भवता कर्णधारेण कर्णोपदेशकेन कामादिप्रा
हाकुलमविद्यावारिधितारिताः पारंजीताः अस्योपकारस्यास्माकं प्रत्युपकारप्रदयतामुपाधमभूतो भवादृशा गुरुप्रीणपितुं नमस्कार एवास्त्वित्यर्थः १३९ एवमुक्त इति । एवं तैरुक्तं सतितान्य

इत्युक्ता अर्चयामासुस्तं मुनिं ते द्विजोत्तमाः ॥ देववद्यशसादेवमभाषंत च तं प्रप्ते १३६ छिन्नास्ते संशया ब्रह्मकृतार्थाश्च वयंकृताः ॥ दर्शितं च परं ब्रह्म मायातः परतो
हियत् १३७ अद्य ब्रह्मन् वयं जातास्त्वतोमी ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ततो माता पिता च त्वमस्माकं नापरः कश्चित् १३८ त्वादृशेभ्यो नमस्कारो ह्यस्माकं भवता त्सदा ॥ भ
वता कर्णधारेण तारिता दुस्तरं वयम् ॥ अविद्यावारिधियत्राहाः कामादयः श्रिताः १३९ एवमुक्ते यतान्सर्वान् पिप्पलादो व्यसर्जयत् ॥ यथा सुखं यथान्यायं स्वयं
च गतवान्मुनिः १४० आत्मज्ञानमिदं शुद्धचेतोभिः सात्विकैः सदा ॥ प्राप्य ते ब्रह्म निष्ठेन महता गुरुणे रितम् १४१ वृत्तिहोपासका यद्ब्रह्मेवाः संशुद्धमानसाः ॥ प्रा
प्तवन्तः पुरा ब्रह्म गुरुणा ब्रह्मणे रितम् १४२ इति ते कथितं सर्वं पिप्पलादेन कीर्तितम् ॥ ज्ञानं यद्भवता पृष्ठं किमन्यच्छ्रोतुमिच्छसि १४३ इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजका
चार्यानंदात्मपूज्यपादशिष्येण शंकरानंदभगवता विरचित उपनिषद्ब्रह्म आत्मपुराणे प्रश्नसारांशप्रकाशे पिप्पलादसु केशसंवादो नाम सप्तदशोऽध्यायः समाप्तः ॥ १७ ॥

ध्यायामाशीः प्रयोगपूर्वकं पिप्पलादो व्यसर्जयत् स्वयं यथा सुखं गतवान् १४० उत्तराकांक्षाजनयन् ब्रह्मविद्याया योगक्षेमप्रयोजिका चित्तशुद्धिरेवोपासनाजन्मेत्याह आत्मेति द्वाभ्यां । एतज्ज्ञा
नं महता गुरुणे रितमपि सात्विकैरेवावाप्यते यथा वृत्तिहोपासका देवास्तत्प्रजाम्पतिरूपगुरुणे रितं प्राप्ता इति द्वयोः संबंधः १४१ । १४२ उपसंहरति इति ते इति १४३ नमः सप्तदशायास्तुषोडशा
मेत्येकलिपता । कलानविद्येत्यत्र विभाते परमात्मना ॥ १ ॥ अत्र कलापदमावर्त्तते तत्रैकं वणिक्तार्थं पूर्वान्वयिद्वितीयपरिच्छेदार्थकमुत्तरात्वायि परमत्वं केवलत्वम् स्फुटमन्यत् इति श्रीदत्तकुलति
॥ ७ ॥

॥ इत्यात्मपुराणे सप्तदशाध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे अष्टादशाध्यायप्रारंभः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ भक्तत्राणेपरापेक्षामाममास्त्विति चितपा ॥ नूनं सर्वोत्तमभूताय श्रीनृकेसरिणेनमः ॥ १ ॥ श्रीमानासुरवारवारणपटुर्घोषोपदीपोद्भूतः क्षोणीधानपिचालयन् शकलपद्मी
पांस्तथाष्टादश ॥ प्रह्लादोदयहेतुरेव भगवानेव स्वरूपाद्बहिः कश्चित्कर्मशकुन्मुनिवरैरेष्टादशैव वर्ण्यते ॥ २ ॥ अथ मेधावीशिष्यो गुरोरुपदेशायाससाफल्यं दर्शयन् स्वविस्तरमुक्तमनुग्रहं पृच्छति श्रुत्वे
ति त्रिंशताश्लोकैः । चोप्यर्थे भिन्नक्रमः तथा च तृप्तिमुपागतोपि शिष्य आश्चर्यं नृसिंहोपासकदेववृत्तरूपं श्रुत्वा पुनः प्रश्नाय मनःकृतवान् १ उवाच चेति । एतद्दृश्यमाणं चेतसः प्रमोदेन विक्रासित
वदन इति यावत् २ भगवन्निति । मुनीनामैतरेयादीनां भावितस्तपसोद्योतित आत्मानोपेपांते तथा सुराणामिन्द्रादित्यादीनाम् ३ गतमिति । ततो विज्ञानात्तम आवरणं गतमत एवात्माप
थावद्भाति तस्य निरतिशय प्रेमगोचरतायां दृष्टांतः कामिनीति ४ अद्येति । वाक्यगेवाक्यलब्धे आत्मनिर्णये प्रष्टव्यं संदिग्धं किंचिन्नास्तीत्यर्थः ५ परमिति । तथापीत्यादिः तथापि ए
कं कौतूहलं कुत्राप्यर्थे जिज्ञासारूपं मम वर्तते बालभावमादाय बालभावादाने हेतुः पुनः पुनः प्रश्नेपि विनोदोद्गममुत्तरोक्तिरूपं लालनमित्यर्थः ६ लालनरूपतया तीतकथाप्रबंधं वर्णयति मत्प्रमित्यादिना ।

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ श्रुत्वानानाविधं ज्ञानं शिष्यस्तृप्तिमुपागतः ॥ श्रुत्वा चाश्चर्यमनुलं पुनः प्रष्टुं मनोदधे १ उवाच च वचस्त्वेतत्स्वगुरुं हृष्टमानसः ॥ उत्फु
ल्लवदनां भोजः कृतकृत्येन चेतसा २ भगवन्भवतानेकमुनीनां भावितात्मनाम् ॥ सुराणामपि विज्ञानं बहुशो मद्यमीरितम् ३ गतं तमस्ततः सर्वधोरसंसारकारणम् ॥
आनंदात्मा च भात्येष स्वप्रभश्च निरंतरम् ॥ हृदये कामिनां यद्वत् कामिनी दुष्टचेतसाम् ४ अद्याहं कृतकृत्योऽस्मि भवतो वाक्यगेमया ॥ प्रष्टव्यं नात्मविज्ञाने किंचिद
प्यवशिष्यते ५ परं कौतूहलं किंचिद्वर्तते बालभावतः ॥ लालितो भवता यस्मादहं नानाविधोक्तिभिः ६ मह्यं यस्माच्च याप्रोक्तमैतरेयसमीरितम् ॥ ज्ञानमाख्या
न सहितं दुर्लभं यद्विजन्मनाम् ७ श्रोतारश्चापि वक्तारो भाग्यवंतोऽत्र केचन ॥ एतच्छ्रुत्वापि जीवंति मादृशास्त्वादृशा अपि ८ कौपीतकेस्तु यज्ज्ञानमुच्छिन्नमिव वर्तते ॥
विरलेष्वेव विप्रेषु किंचिद्विशेषेषु नास्ति यत् ९ इन्द्रप्रतर्दनाख्यानां श्रुतं तद्रोमहर्षसम् ॥ अजातशत्रोर्वालाकेः संवाद उभयोरपि ॥ आश्चर्यकारणं यत्र बुद्धिर्बुद्धिश्च जा
यते १० ज्ञेयं चारण्यकमहं यदादित्यादधीतवान् ॥ याज्ञवल्क्य इति स्वस्य स्मृतौ संन्यासिनो वदत् ११ त्रिकांडं तच्च विविधमुपासनविवर्जितम् ॥ त्रिभिर्वैश्वस
हितं मधुब्राह्मणसंस्थितम् १२

आदौ ऐतरेयविज्ञानमुक्तं यद्विज्ञानां दुर्लभम् ७ दुर्लभत्वमेव स्फुटयति श्रोतारश्चेति । अत्र द्विजानां मध्ये एतद्विज्ञानं श्रुत्वा जीवंति प्राणधारणमिव मन्थंते तस्मादृशा भाग्यवंतः श्रोतारः केचन विरला
एव तथा त्वादृशा वक्तारोपि केचनैवेति संबंधः ८ कौपीतकेस्त्विति । कौपीतकिमुनिसंबन्धिज्ञानमप्युक्तं यदादानीमुच्छिन्नं लुप्तं संप्रदायमिव वर्तते यतः केचुचिद्विरलेष्वेव दृश्यते देशेषु देशसंबन्धेन प्रसि
द्धेषु जनेषु नास्ति अमुकदेशे एतच्छास्त्राध्यापिन इति प्रसिद्धिर्नास्तीति यावत् ९ इन्द्रेति । यत्र कौपीतकिविज्ञाने इन्द्रप्रतर्दनयोर्बृहत्श्रुतं तथा आश्चर्यकारणभूतो बुद्धिर्वैदिकश्चाजातशत्रोर्वालाकयोः संवादः
श्रुत इत्यर्थः १० चतुर्थीदीनां चतुर्णामध्यापानामर्थमनुवदति ज्ञेयमितिनवभिः । अयं याज्ञवल्क्यः स्वस्य स्मृतौ स्वकर्तृकस्मृत्याख्यग्रंथे संन्यासिनः प्रति इत्यवदत् उपविदेश इति किं ज्ञेयं चारण्यक
महं यदादित्यादधीतवान् इति । यन्मयादित्यादधीतं तद्गृहदारण्यकमपि मुमुक्षुणा ज्ञेयमर्थतोऽवधार्यमिति तदर्थः ११ त्रिकांडमिति । तत्त्ववश्यं ज्ञेयतया उक्त आरण्यकमीकं विज्ञानं कीदृशं त्रिका
ंडमधुकांडयाज्ञवल्क्यकांडखिलकांडैः प्रकाशितं नानारूपं वंशत्रयसहितं मधुब्राह्मणसंस्थितं प्राध्यायेन पर्यवसन्नं चतुर्मुपासनवर्जितमुक्तमित्यर्थः १२

मंत्राहति । यत्रारण्यकीपविज्ञानेमधुकांडस्यसर्वस्यमहानर्थःप्रकटीकृतः कथं अत्रमधुकांडेयेमंत्रास्तेषामर्थोविष्करणमुख्येनेत्यर्थः १३ खिलेति । तत्रमधुकांडीयमंत्रार्थेखिलकांडीयार्थोप्यंत
भावेणोक्तःयत्रमधुकांडार्थेदध्यङ्गुरुक्तःअश्विनौचशिष्यतयोक्तावित्यर्थः १४ शक्रइति । तथायत्रमंत्रद्रष्टुर्मुनेःशक्रोनर्थहेतुरुक्तस्तथाश्विनोरप्रतस्त्वस्यमुनेःपुनर्जीवनमुक्तमित्यर्थः १५
याज्ञवल्क्यीयेति । याज्ञवल्क्यीयेकांडेर्पंचमषाध्यायरूपेक्रमेणजलपवावादरूपाचपाकथाप्रवृत्तासाध्यधिभेदेनोक्तित्यर्थः १६ तत्रपंचमेजलपकथोक्त्याह आश्वलादीतिद्वाभ्यां । आश्व
लादीनांगार्ग्याश्वदयेस्थितायेसंशयाबलात्तर्कादिरूपादापतिताःप्रकाशिताहतिपावत् । तेषांजलपकथेनविभिन्नाजलपकथयानिरस्ताः शाकल्यस्यतुवर्त्तमानशरीरेणसहतेसंशयाःपुनर्यथानभव
तितथाविभिन्नाहतिद्वयोरर्थः १७ । १८ वादकथयातुपष्ठेजनकःसंसाराद्बहिष्कृतःसप्तमेमैत्रेयीचसंसाराद्बहिष्कृतेत्याह जनकइति । अमुनायाज्ञवल्क्येनसंसाराद्गीतोजनकस्ततोबहिर्नी
तोमोचितस्तादृशीसंसारभीतास्वस्यभार्याचमोचितेत्यर्थः १९ अष्टमादिव्रयार्थमाह श्वेताश्वतरेतिद्वाभ्यां । तदप्युक्तमितिशेषः २० यमइति । यत्रकठोक्तेयमनधिकेतसोऽगुरुशि

मंत्रायेत्रनदर्थानामाविष्करणतोमहान् ॥ मधुकांडस्यसर्वस्यमंत्रार्थःप्रकटीकृतः १३ खिलकांडस्यचाप्यर्थस्तत्रांतर्भावमागतः ॥ दध्यङ्गाथर्वणोयत्रगुरुःशि
ष्यैतथाश्विनौ १४ शक्रोप्यनर्थहेतुश्चजीवनंचपुनर्मुनेः ॥ अश्विनोरग्रतस्तत्रमंत्रद्रष्टुर्तोऽहुतम् १५ याज्ञवल्क्यीयकांडेपिजलपवादकथाद्विधा ॥ प्रवृत्ता
ध्यायभेदेनब्रह्मज्ञानकरीसदा १६ आश्वलादिमुनीन्द्राणांसंशयाहृदयस्थिताः ॥ विभिन्नाअपिगार्ग्याश्वबलादापतिताहिये १७ याज्ञवल्क्येनमुनिनाशाकल्य
स्यपुनस्त्वमे ॥ अनेनवपुषाभूयोनभवंतियथातथा १८ जनकोभिथिलानाथोभीतःसंसारकाननात् ॥ बहिर्नीतोमुनैवापिभार्यास्वस्यचतादृशी १९ श्वेता
श्वतरनामापियद्यतिभ्योऽवदत्पुरा ॥ द्विजेभ्योपियदब्रूतामुभौतौकठतितिरी २० यमोयत्रगुरुःशिष्योनचिकेताविवेकवान् ॥ वरुणश्चभृगुस्तद्वद्रेनानुभवभा
षणम् ॥ संन्यासःपरमंयत्रसत्यादीनांचसाधनम् २१ जाबालादिश्रुतिप्रोक्तंज्ञानंनानाविधंमहत् ॥ पूर्वसंन्यासिनोयत्रसंवर्त्ताद्यामुनीश्वराः २२ हेतुस्त्यागस्य
वैराग्यंतस्ययोगादिकंतथा ॥ अधिकारोविरक्तानांतस्यवेषश्चयत्रसः २३ शिखायज्ञोपवीतादिरहितोप्येकदंडवान् ॥ आचारोब्रह्मचर्यादिरात्मज्ञानंपरंतथा २४
सामाध्यायत्रयस्यार्थोयत्रज्ञानंसुशोभनम् ॥ आरुणिःश्वेतकेतुश्चगुरुशिष्यौमहामुनी २५ सनत्कुमारोभगवान्नारदश्चतथैवतौ ॥ यत्रब्रह्मागुरुःशिष्यौतद्वदिद्र
विरोचनौ २६ केनेषोत्थंचविज्ञानमिंद्रोयत्रव्यलोकयत् ॥ ब्रह्मविद्याप्रसादेनयक्षंब्रह्मसनातनम् २७

प्योतिर्गुक्तेचवरुणभृगुतथावेनानुभवःसत्यादीनामभ्येसंन्यासःपरमंसाधनमितिचोक्तमित्यर्थः २१ एकादशार्थमाह जाबालादीतित्रिभिः । यत्रजाबालाद्युक्तविज्ञानेसंवर्त्ताद्याःपूर्वंप्रा
चीनाःपरमहंसाउक्ताः २२ हेतुरिति । तस्यपारमहंस्यरूपस्यत्यागस्यहेतुर्वैराग्ययोगादिकंचोक्तं तथाविरक्तानांतस्यत्यागस्याधिकारइत्युक्तं तथात्यागिनावेषश्चाशिखादिरहितत्वेसत्ये
कदंडव्यलक्षणउक्तः तेषामेवब्रह्मचर्यादिरूपआचारःपरंज्ञानंचोक्तमितिद्वयोरर्थः २३ । २४ द्वादशादिव्रयवृत्तमाह सामेतिद्वाभ्यां । साम्रश्छांदोग्यस्ययत्पष्टाद्यध्यायत्रयतस्यार्थःशोभन
ज्ञानमयोऽध्यायत्रयेणोक्तः यत्रारुणादयोऽगुरुःश्वेतकेतवादयःशिष्याश्चोक्ताः २५ । २६ पंचदशादिवृत्तमाह केनेषोत्थमिति । केनेषःकेनोपनिषत्तदुत्थंनिरूपितपादितंज्ञानमुक्तंयत्रैंद्रोब्रह्म
विद्यानुग्रहेणयक्षंब्रह्मसनातनमितिचोक्तमित्यर्थः २७

नारीति । यैरस्माभिः सोम आत्मतया प्राप्तो दृष्टस्तेषामस्माकमरातिः शत्रुभूतः कामः क्रोधादिश्च किमप्यकरिष्यति न किमपीति कीदृशः कामः धूर्तः शठः तुच्छेन नारीसंज्ञशवेन पण्यतयोपपन्नस्तेन जगतोऽर्थमादिरूपसर्वस्वापहारकत्वादिति द्वयोरर्थः ३८ । ३९ हृदिस्था इत्यादेरर्थदर्शयति हृदीति । ताः प्रसिद्धाः सर्वा देवता अस्माकं हृदि तिष्ठति यतः सर्वदेवात्मकः सोमः शंभुरस्माकं हृदि स्थित इत्यर्थः ४० तस्य हृदि स्थिता वृषपनिमाह प्राणेति । प्राणापानरूपं यद्द्वयं तस्य मध्यस्थस्तयोः प्राणापनौ यो नियमनाय तथा त्रिमात्रात् प्रणवात् स्थूल सूक्ष्म कारणरूपवाच्यतादात्म्यापन्नात् परतः परीयोरुत्तरीयरूपेणेत्यर्थः ४१ रुद्रचरितमित्यत उत्तरग्रंथस्य तात्पर्यगोचरतस्य प्रत्यग्भावं विज्ञेयमिति मनस इति द्वाभ्यां मनसो मनः प्रधानस्य लिंगाख्यस्य सूक्ष्मदेहस्य यो देवो भासकः साक्षां कीदृशं स्याल्लिंगदेहस्य जगत्स्थूलप्रपञ्चस्तद्गुणचित्रं प्रत्याधारणं भूतस्य अतएव तल्लेखाभूतवासनाभिर्वासितस्यां कृतस्येत्यर्थः ४२ वासनाश्रयत्वमेव स्फुटयति वासना इति । यत्र लिंगदेहेतास्तदर्थं विप्रयिकाः क्षुधातृषाकामक्रोधादीनां वासनाः सूक्ष्मावस्थारूपाः संति वर्तन्ते यतो याभिर्वासनाभिर्विश्वसंसारः प्रवर्तते इत्यर्थः ४३ यस्मेति । यस्य देवस्य प्रणवात्मनः प्रणवेन सार्धं त्रिमात्रेण तादात्म्यं

नारीकुणपपण्येन जगतो योत्र वंचकः ॥ धूर्तः कामस्तथारातिः क्रोधादिर्विविधोऽपि यः ३८ किं करिष्यति भक्तानामस्माकं सोम आत्मानि ॥ नित्यमात्मतया प्राप्तो ह्यस्माभिरयं पुमान् ३९ हृदि तिष्ठति निखिला देवतानः सदैवताः ॥ सोमो हृदयगोयस्मात्सर्वदेवात्मको हिनः ४० प्राणापानद्वयात्स्थस्तयोर्ग्रन्थिनामकः ॥ ओंकाराच्च त्रिमात्राद्यः परतोऽस्ति पुमान्सदा ४१ मनसो लिंगदेहस्य सर्वदेवावभासकः ॥ जगच्चित्रपटस्यास्य वासनावासितस्य हि ४२ वासनायत्र संत्येताः शतकोटिहस्तशः ॥ क्षुद्राणां काममुख्यानां यतो विश्वं प्रवर्तते ४३ यस्य नामानि चैतानि सर्वदा प्रणवात्मनः ॥ ओंकारः प्रणवः सर्वव्याप्यनंतश्च तारकः ४४ सूक्ष्मः शुक्लवैद्युतश्च परब्रह्मैक एव च ॥ एको रुद्रस्तथेशानो भगवांश्च महेश्वरः ॥ महादेवस्तथा विष्णुर्ब्रह्मा चैव प्रजापतिः ४५ उच्चार्यमाणो भूतानां मूर्धन्यतित द्विपुः ॥ ओंकारस्तत एवायं लोकोन्नतिक्रान्तः ४६ शब्दब्रह्ममयं वापि सुखं नानाविधं तथा ॥ प्रापयत्यात्मनो न्यत्र प्रणवस्तेन गीयते ४७ प्रणवः प्रलयो वापि ना मांतरत उच्यते ॥ प्राप्मनो दुःखयुक्तस्य सर्वस्यापि लयो यतः ॥ भक्तानां प्रलयस्तस्मात्प्रणवः परिकीर्तितः ४८

मापन्नस्यैतानां ओंकारादीनि प्रजापत्यंतान्यष्टादशनामानि वैदिकैरुक्तानि तत्र एको रुद्र इत्येकं नाम ततः परं नामान्तरमिति द्वयोरर्थः ४४ । ४५ एषां महेश्वरांतानां त्रिगुण्युत्पत्तयोऽथर्वशिरस्येव वर्णितास्ताः प्रदर्शयति उच्चार्यमाण इत्यादिना । यस्मादयं प्रणव उच्चार्यमाणः सन् भूतानां प्राणिनां वपुस्तत्प्राणरूपमूर्ध्वशिरोदेशमुत्कृष्टलोकं रूपं वानयति प्रापयति ततः प्रवृत्तिनिमित्ताल्लोकानां मुक्तिकरत्वरूपादयं तुष्ट्यरूपं अथवा नानाविधं मानुषान्दमारभ्याहिरण्यगर्भान्दान्तं तदात्मन आराध्यादन्यत्र भिक्षेष्वाचार्यकेषु ब्राह्मणेषु प्रापयति तदधीनी करोतीति यावत् तेन निमित्तेन प्रणव इत्युच्यते प्रकर्षेण न मयतीति व्युत्पत्तिकस्य प्रणवशब्दस्य मकारस्थानेव कारनिपातनादिति भावः ४७ अथवा विकाराणां रूपाणां न मनःकरणे आत्यंतिको लयस्तदेतत्त्वादस्य प्रणव इति प्रणव इति । अथवा प्रणवपदे न प्रलय इत्युच्यते यतो भक्तानां दुःखयुक्तस्य प्राप्मनोऽयं लयः स आत्यन्तिकत्वात् प्रलयरूपो भवति तस्माद्भक्तानां सन्निधानं दुःखप्रलयरूपत्वादयं प्रणव उक्तं व्युत्पत्त्यर्थं इति ४८

तृतीयसर्वव्यापीतिनामव्युत्पादयति घृतेतिदाभ्यां । विदितिलपिबःश्रुतोपलपिण्डपदेनोक्तं आदिपदेनदधियनपिडादिभटः तद्वर्षद्वयपथतिलरूपीभूतरूपीवास्नेः स्वरूपेणांतर्बहिश्चानिखिलं व्याप्नोति तथा प्रपंचे सर्वव्यापनादेनोपसर्वव्यापीत्युक्तइतिद्वयोरर्थः ४९ । ५० त्रिविधपरिच्छेदराहित्यात्तस्यानंतइतिवतुर्थेनामेत्याह देशतइति । संसारवारिधिजंमंजरिदिदुःखमयं यतस्तारयतिभक्तास्तत्पारंप्रापयतितस्तारेतिपंचमनामेतिद्वयोरर्थः ५१ । ५२ षष्ठसूक्ष्मेतिनामव्युत्पादयति सूक्ष्मइति । सर्वेषुदेहेष्वल्पेनदुर्लक्ष्येणजीवरूपेणयतःस्थितस्ततःसूक्ष्मदंष्ट्रं च्यते अत्रश्रुत्यंतरमनुकलयति वालाग्रेति । वालाग्रस्ययःशततमोभागस्तस्यापिपिःशततमोभागस्तद्वयंजीवरूपेणसूक्ष्मोवस्तुतस्तुमहतोपिमहानित्यर्थः ५३ अथवापरकीयनाडीप्रभृत्यंगव्याप्तिसाध्यत्वेनसूक्ष्मस्यपरकायप्रवेशादिरूपव्यापारस्यहेतोःप्राणादप्ययंसूक्ष्मस्ततोयंप्रणवरूपईश्वरःसूक्ष्मइत्युच्यतइत्याह परकायेति । यःप्राणोयोगिनःपरकायप्रवेशादिहेतुस्ततःप्राणादपिसूक्ष्मत्वादयंसूक्ष्मउक्तइत्यर्थः ५४ सप्तमंशुक्लेतिनामव्युत्पादयति क्लमइति । क्लमपदमविद्यादीनांयोगप्रसिद्धानांपंचकेशानांवाचकैतेषांशुद्धैरात्यंतिकनिवृत्तेःकर्ताभगवान्शुक्लइत्युच्यतइत्यर्थः शुद्धोनिवृत्तःक्लमोयेनेतिव्युत्पत्तिकस्यशुद्धक्लमशब्दस्यमभ्यांतवर्णयोलोपेशुकुपदसिद्धिरिति । श्रुतिसमन्वयस्तुकुंदतेरोदयतियःक्लेशस्तंक्लामयतिगलानिमंतं करोतीति योजनया बोध्यः

घृततैलादिकःस्नेहस्तिलपिष्ठादिकंयथा ॥ व्याप्नोतिनिखिलंद्रव्यंस्वात्मनांतर्बहिस्तथा ४९ एवंविश्वमिदंदेवःसर्वव्याप्नोतिचात्मना । सर्वव्यापीततःसद्भिःकथ्यतेप्रणवाभिधः ५० देशतःकालतस्तद्वदस्तुतच्छेदवर्जितः ॥ प्रतीयतेसदैवैषनृणामात्मन्युपासनात् ५१ अनंतस्ततएवायंकथ्यतेवेदवादिभिः ॥ संसारवारिधेरपतारकस्तारईरितः ५२ सूक्ष्मःसर्वेषुदेहेषुसंस्थितोह्यल्परूपतः ॥ वालाग्रशतभागस्यभागोयद्वत्तथापुमान् ॥ सूक्ष्मस्ततोयमुदितोमहीयान्महतोहियः ५३ परकायप्रवेशादिहेतुर्वायोगिनोपियः ॥ ततोपिसूक्ष्मरूपोयमुच्यतेवेदवादिभिः ५४ क्लमःक्लेशःसमुद्दिष्टःपंचधायोव्यवस्थितः ॥ तस्यशुद्धिकरोदेवःशुक्लएवप्रकीर्तितः ५५ अंतर्बहिःप्रकाशाभ्यानिर्गुणःसगुणस्तथा ॥ वर्ततेसहदेवोयंवैद्युतस्तेनकथ्यते ५६ बृहत्त्वाहं हणत्वाच्चसर्वोत्कर्षेणसंततः ॥ प्रणवारव्यंपरंब्रह्मरुद्रएवप्रकीर्तितः ५७ सृष्टिस्थित्यंतकरणद्विधेश्वरूपोव्यवस्थितः ॥ भेदवानिवनिर्भेदएकस्तेनप्रकीर्तितः ५८ एकोरुद्रश्चभगवांस्ततएवनिगद्यते ॥ पालयन्नखिलं विश्वंस्वशक्त्यामाययासदा ॥ तुरीयेचपदंदत्वायोगिनांदुःखहायतः ५९

तथाच ' क्लदिआब्धानैरोदनेच ' इतिस्मृतिरितिभावः ५५ अष्टमंवैद्युतेतिनामव्युत्पादयति अंतरिति । अपदेवोनिर्गुणःसन्नतःसंघातस्यांतरेणप्रकाशनव्यापारेणसहवर्तते सगुणस्तुबहिरादित्यादौ स्थित्वाप्रकाशनव्यापारेणसहवर्ततेनेनिमित्तेनवैद्युतइत्युक्तः । विद्युताप्रकाशेनसहितइतिव्युत्पत्तिसमन्वयादितिभावः ५६ परंब्रह्मेतिनवर्मानामव्युत्पादयति बृहत्त्वादिति । एवरुद्रःप्रणवारव्यःपरंब्रह्मेतिप्रकीर्तितः यतःसर्वोत्कर्षहेतुकबृहत्त्वात्तथाबृहत्त्वात्तत्सत्ताप्रदानेनवृद्धिहेतुत्वात्संततःसर्वत्रव्याप्तइत्यर्थः तथाचबृहत्त्वात्परत्वंबृहत्त्वाद्ब्रह्मत्वंवादायपरंब्रह्मेतिनामसिद्धमितिभावः ५७ एकेतिदशमनाम्नोर्थमाह सुधीति । यतोयंदेवएवसृष्ट्यादिकारणत्वादिश्वरूपोव्यवस्थितस्ततोभेदवानिवकल्पितभेदशालितयोपलभ्यमानोपिबस्तुनोनिर्भेदस्तेनभेदराहित्येनेकइत्युक्तइत्यर्थः ५८ एकादशमेकोरुद्रइतिनामव्युत्पादयति एकइति । ततोनिर्भेदत्वादत्रभगवानेकोरुद्रइतिव्यपदिश्यतेश्रुतिषु तथाचश्रुतिः ' एकोरुद्रोद्वितीयायतस्थौ ' इति तत्रैकत्वंवर्णितं रुद्रत्वंतुततःखेदगतिभीणं करोतीतिप्रसिद्धव्युत्पत्त्या अथवाऋषिभिःशुद्धैरस्यरूपंद्रुतंलभ्यतइतिश्रुतिदिशंतव्युत्पत्त्याऋषिशब्दस्वरुभावेद्रुतशब्दस्यद्रुभावेचकृतेबोध्यमितिदर्शयन्नाह पालयन्नित्यादिना । स्वशक्तिभूतपामाययाविश्वपालयन्नलोकरूपदुःखहातुरीपपददनेनसुयोगिनांदुःखहायतस्ततएकोरुद्रइत्युक्तइत्यर्थः ५९

ग. पु. ३ ॥

द्वादशमीशानेतिनामभ्युत्पादयति ससंकोचेतिषुभिः । स ईश्वरः कदाचित्प्रलयसंकोचवान् कदाचित्पृथिविकाले तु विकासवान् संपटवत्स्थितः तथा पुमान्पालकः तथा सर्वेषामात्मनां जीवा जीवेतुगोणं अनीशयाशोचतिमुह्यमान इत्यादिपुजीवस्य परतंत्रतायाः प्रसिद्धत्वादिति भावः ६० अत्र सर्वेवादाय श्रुत्या अभित्वा शूरेत्यादि मंत्र उपन्यस्तस्तस्यार्थमाह स्तूयमान इत्यादिना । यतो विश्वनियामकः अतएवैष भगवान्सद्भिर्विद्वद्भिरेवंस्तूयमानो भवति एवं कथं भगवान् शूरो भवति यतोरणरंगगुणः अदुरैः सह पोरणस्तत्र विकासमाना गुणायस्य स तथा तथा स्वात्मदर्शनरूपव लेन कामादीनामांतरशत्रूणां च स्मरो भक्षको यतः स्मरस्य प्रदनस्य देहं दहतीति स्मरदेहधक् धूमिति पाते स्मरदेहे धृष्णोति प्रगल्भते इत्यर्थः ६१ त्वामिति । हे भगवंस्त्वां सर्वेषां हृदयपंकजे पुवसंतं वाग्भिः स्तुतिरूपाभिर्वयं शरणार्थिनः स्तुम आराधयामः कीदृशं स्वकीयास्तुतिः प्रियापीति हेतुर्यस्य स तथा तम् ६२ तव स्तुतयः फलप्रदानाय स्वयमेवास्मान् आढ्यंतीत्यस्मिन्नर्थे अदुग्धा इत्यादि मंत्रभागस्य तात्पर्यमिति दर्शयन्नाह स्तुतय इति । हे देवेश यथा घटोऽन्यः घटवदूधः क्षीराय तनं पासांतथा भूता येन वो न व प्रसूता गावः अदुग्धायासां दोहनं न कृतं तथा भूताश्च हुंकारान् स्नेहशब्दा

टी० ३ १८

ससंकोचविकासान्यापटवत्संस्थितः पुमान् ॥ स्रष्टा सर्वात्मबुद्धीनां बुद्धिधर्मविवर्जितः ॥ ईशान एष कथितो रुद्रः सर्वैश्वहेतुभिः ६० स्तूयमानः सदा सद्भिरेवं विश्व नियामकः ॥ रणरंगगुणः शूरो भगवान् स्वात्मदर्शनः ॥ कामक्रोधादिशत्रो घस्त्ररः स्मरदेहधक् ६१ त्वां सर्वजगतो नित्यं हृदयाब्जनिवासिनम् ॥ स्वकीयाभिर्व यं वाग्भिः स्तुम आत्मस्तुतिप्रियम् ६२ स्तुतयस्तव देवेश घटोऽन्य इव धनेव ॥ अदुग्धाः स्वात्मना भक्तवत्सान् भूमिपयोजुषः ॥ आकारयंति हुंकारान् सृष्ट्वा दुःखा पहारकाः ६३ ऐश्वर्यस्य समग्रस्य धर्मस्य यशसः श्रियः ॥ ज्ञानवैराग्ययोस्तद्ब्रह्मस्यायं समाश्रयः ॥ भगवांस्तत एवायमुच्यते विश्वपालकः ६४ महतामत्र भूता नापंतानां अपि सर्वदा ॥ सृष्टिस्थित्यंतकरणदीश्वरो यं महेश्वरः ६५ आनंदात्मा मद्गान् प्रोक्तः स्वप्रकाशः सदा द्वयः ॥ सत्यज्ञानादिरूपो यस्य सर्वभेदविवर्जितः ६६ एनमात्मतया यस्मात्सर्वदेवप्रपश्याति ॥ महादेवस्ततः प्रोक्त उमापतिरयं प्रभुः ६७ विशत्येष सदा सर्वसद्रूपस्फुरणप्रदः ॥ एनमात्मतया योगीविशेता दात्म्यरूप तः ॥ विष्णुस्तेनायमुदितः सर्वगः परमेश्वरः ६८

नृत्वावत्सानां कारयंति आह्वयंति तथा तव स्तुतिरूपा गावो भक्तरूपवत्सान् भूमिपयोजुषः भूमयस्तास्ताः फलावस्थास्तद्रूपं यः कामयमानः प्रेम्णा स्वात्मना स्वयमेवाकारयंति न तु वत्सप्रयत्नमपेक्षंते य तो दुःखस्य वैक्लव्यरूपस्यापहरणपरा इत्यर्थः ६३ त्रयोदशस्य भगवदिति नामोर्थमाह ऐश्वर्यस्येति । पूर्णैश्वर्यादिगुणपट्टस्य भगवदवाच्यस्याश्रयत्वादयं भगवानित्युक्तः तत्र श्रीः कांति रूपा ६४ चतुर्दशं महेश्वरेति नाम निर्वक्ति महतामिति । अन्यैश्वरास्तदवस्थापत्किंचिद्देशीयप्राणिरूपा लपभूतानां प्रसिद्धाः अयं त्वाकाशादीनां महाभूतानां मोक्षरस्तेषां सृष्ट्यादिनिदानत्वे नाभिन्ननिमित्तोपादानभूतश्च अतोऽस्य युक्तं महेश्वरत्वमित्यर्थः पंचदशं महादेवेति नाम पूर्वतापनीये उमापतिरिति नाम निर्देशेन सूचितं निरुक्तिः कुमाया ब्रह्मविद्यारूपायाः पत्युरेव देवस्य मुख्यमह त्वयोगादिति सूचयंस्तदर्थमाह आनंदात्मेति द्वाभ्यां । आनंदादिलक्षणः शुद्धात्मा महान् संकुचितमहत्त्वशाली प्रोक्तः एनं वर्णितमात्मानं यत एव देवः स्वरूपतया सदा पश्यत्युमापतित्वात्ततो महादेव इत्युक्त इति द्वयोरर्थः ६६ । ६७ योऽहं विष्णुनाम निर्वक्ति विशत्येष इति । एष परमात्मा यतः सर्वदेवजातं सदादिरूपेण प्रविशति अथवा योगिना आराधयेन तादात्म्येन प्र विश्यत इति विंशदानुषटितं युत्पत्त्या विष्णुरित्युक्त इत्यर्थः ६८

॥ ३ ॥

पूर्वतापनीयेतुविष्णुस्यास्यविति भावार्थः । नृगमेनयद्वात्वं व्यापकत्वरूपेन परसर्वाधिकत्वेन निमित्तेन विष्णुत्वमुक्तं । प्रकाशस्य यत्प्रभुत्वं नियामकत्वं तदादाय महः पर्वनिपतिना कारांतकृत्वा विष्णुप
 दात्पूर्वप्रभुत्वात् । ब्रह्मेति । ब्रह्मपदभावप्रधानं तथाच ब्रह्मत्वप्रभुत्वं कसर्वाधिकत्वेन सर्वत्र प्रकाशप्रयोक्तृत्वेन च योऽपदेवो विष्णुश्च कारान्महेति चोक्तो महाविष्णुरिति निदिष्ट इति यावत् । कुत्र
 पूर्वतापनीयेद्विषयतस्तत्र व्युत्पादिते मंत्रे उग्रमित्यादिके एकादशाऽहं मन्त्रानि पदानि यस्य तथाभूतेन रसिंह उक्त रूप एव देवतं प्रतिपाद्य इत्यर्थः ६९ आनुष्टुभे चैति । कीदृशे तत्र मंत्रे आनुष्टुभे अनुष्टुप्
 त्रिंशदक्षरं हस्तद्वयं पुनः कीदृशे सामाख्ये साम्रास्वरविशेषरूपेणाख्यासमुच्चारणं यस्य स तथा तस्मिन् पुनः कीदृशे प्रणवादिभिर्गैर्युक्ते आदिपदेन सावित्र्याद्यं गमं त्रग्रहः तथाच प्रणवेन हृद
 यं सावित्र्याष्टाक्षरेण शिरो यजुर्लक्षणाशिखान्तिहगायत्र्याक्षरं महाचक्रं त्रैलोक्यमिति पंचांगन्यासः सूचितः अथवा प्रणवेन हृदयं कृत्वा मंत्रस्य पादचतुष्टयेन शिखादिकमस्त्रांतमंगचतुष्टयं कुर्यादिति दर्श
 यन्मंत्रं पुनर्विशिनष्टि चतुष्पादीति । चत्वारः पादा यस्य स चतुष्पादस्तस्मिन्नित्यर्थः न केवलमपदेवो मंत्रार्थत्वेनोपास्यः किंतु महाचक्रे 'पट्टोणस्थसुदर्शनेव सुदलप्रोलासिताष्टाक्षरं बाह्ये द्वादशवर्णप
 त्रकमलंतत्पोडशार्णच्छदं । द्वो त्रिंशन्मनुवर्णपत्रकमलं वृत्तोलसं मातृकं मध्यस्थं ध्रुवमुर्वीजीजवलपंचकं नृसिंहान्वहं' इत्याचार्यैः संगृहीतस्वरूपे यो देवः प्रणवरूपो नाभिर्वेन ज्ञायते उपास्यत इत्यर्थः । अ
 यमत्र संग्रहः तारं विलिख्य ततो बहिः पटकोणं सुदर्शनं मंत्राक्षरान्वितकोणं लिख्य ततोऽष्टदलं नारायणाष्टाक्षरभूषितं ततो द्वादशदलं वासुदेवद्वादशाक्षरां कितंततः पोडशदलं मातृकादिपोडशस्वरभूषितं ततो द्वा
 त्रिंशदलं मनुष्यवक्षरभूषितं विलिख्य मायावीजेन भूवलयेन च मातृकावर्णश्रवाहर्विष्टयेत् । सविंदुके कारेण च पट्टोणादीनां पोडशदलानां प्रत्येकं वेष्टनमिति आनुष्टुभस्यैकादशपदस्य मंत्रस्योद्धार

ब्रह्मसर्वाधिकत्वेन प्रकाशस्य प्रभुत्वतः ॥ विष्णुश्च तापनीयेयः पूर्वस्मिन्परिकीर्तितः ॥ एकादशपदे मंत्रेन रसिंहो हि देवतम् ६९ आनुष्टुभे च सामाख्ये प्रणवाद्यंगसं
 हिते ॥ चतुष्पादि महाचक्रेनाभिर्विज्ञायते हि यः ७० यमुपास्य महात्मानं स्थितं क्षीरार्णवादिषु ॥ चोरं भवार्णवं संतस्तरयुर्गोष्पदं यथा ७१ ब्रह्मायः प्रथमः प्रोक्तो
 भगवांश्चतुराननः ॥ देहिनां प्रथमो देही हैमे ब्रह्मांडगोलके ७२ भूपञ्चसर्वदेवास्ते मेरुपर्वतकर्णिके ॥ अनुग्रहकरो देवो देवानां सत्यलोकगः ७३ एकदा तं समासीनं प
 र्थिव्येऽभितौजसि ॥ मानस्याप्रियया सार्द्धं परमब्रह्म शब्दितम् ७४

स्तित्वत्थमाचार्यैः प्रपंचसोरिलिखितः 'उग्रवीरयुतं महांतिकमथो विष्णुं ज्वलन्तान्वितं संप्रोच्य अथ च सर्वतो मुखं नृसिंहाणां स्तथाभीषणं । भद्रं मृत्युयुतं च मृत्युमपि तत्रोक्ता न मायायुतं भूयो हंपदमुद्धरेन्म
 नुमिमं मंत्रीसमस्तार्थदम्' इति ७० यमुपास्येति । यमेनं नरसिंहं क्षीरार्णवगतं शेषभोगतं हृदयादिगतं वा ध्यानादिना समाराध्य गोष्पदवद्वा विंशत्यन्तस्तरं तीत्यर्थः ७१ सप्तदशाष्टादशे ब्रह्मा
 प्रजापतिरित्याकारेण मनीषाजितं मंत्रं कृत्वा भूतस्य चतुराननरूपस्य भगवतो बोद्धव्ये इत्याह ब्रह्मेति । यः प्रथमः पृष्ठिकर्ता भगवांश्चतुराननरूपः स ब्रह्मा प्रोक्तः स एव देहिनां स्थूलव्यष्टिशालिनां प्रथमः
 समष्टिरूपेण यः स न प्रजापतिरिति चोक्त इति शेषः सच हैमे हेम मये ब्रह्मांडगोलके यद्भूमिरूपं प्रथमं मेरुः कर्णिकाभूतो यस्य तथाभूतं त्रसत्यलोकं च देवोपकाराय स्थित इति द्वयोरर्थः ७२ । ७३ एवं
 नाम निरुक्तिप्रसंगेन पूर्वतापनीयदक्षिणायाः प्रणवोपसर्जनानुष्टुप्प्रधानायाः सगुणविद्यायाः स्वरूपं सूचितं यथानुष्टुप्प्रसर्जनप्रणवप्रधानायाः केवलप्रणवप्रधानायाः अक्षगुणविद्यायाः स्तुरीयप्रणवप्रधा
 नायाः निर्गुणविद्यायाः अश्वरूपं प्रदर्शयंत्या उत्तरतापिन्या अर्थदर्शयितुं त्रदेवानां जिज्ञासां दर्शयति एकदेति पृच्छिः । कदाचित् प्रजापतिमभितौजः संज्ञके पृष्टे वणिते पर्यं के मानसी तिसंज्ञितया मि
 यया सह समासीनं परमभृक्पृष्टो भ्रमं लेति नामांतरशालिन्च प्रत्ययपादयो देवाः प्रणिपत्येदमूचुः कीदृश देवाः तस्य प्रजापतेर्वैपुषिविराडाख्ये स्थितास्तथामंत्रराजस्यानुष्टुभस्य विद्यायां तस्य प्रजा
 पतेः शिष्यत्वेन कुशलाश्वानि प्राधात्येन प्रणवसंबन्धिनीं त्रिधां बुभुत्सुः प्राप्नुमिच्छंतः पूर्वविद्यया शुद्धयिष्येति त्रयाणामर्थः ७४

अकारादेरिति । एवमकारादीनामप्येकैश्वर्यविषयत्वेतत्समुदायरूपस्य प्रणवस्य बोधसाधकत्वं बोध्यमित्यर्थः । अथवा अकारादीनामप्युचितत्वं मुनादिभेदे विक्रमे तत्र चतुर्थो भेदः अविषयत्वात्साक्षिभेदात्
 त्वर्थः ८६ यथा च वाचकस्य प्रणवस्य षोडशभेदास्तथा तद्वच्चयस्यात्मनोपितान् दर्शयति आत्मनोपिचेति द्वाभ्यां । स्थूलसूक्ष्मकारणोपहितरूपाविश्वदप्यस्तेषां साक्षी चतुरीया रूप एते च त्वारः
 प्रणवमात्राचतुष्टयेनाभिधेया आत्मनश्चत्वारः पादा अध्यात्मबोधाः तथा धिदैवमप्यवस्थितस्य लस्य स्थूलद्युपहितस्य साक्षिरूपस्य च आत्मनो विराट् हिरण्यगर्भ ईशः परमात्मा चेत्ते तानि नामानि यथाक
 म्बोधानीति द्वयोरर्थः ८७ । ८८ एकैकस्येति । एतेषां विश्वादीनामधिदैवरूपाभिन्नानां मध्ये एकैकस्य तीरादिभेदैश्चतुर्विधत्वं बोध्यं तत्रैक्यं निर्विशेषत्वरूपं तुरीयत्वं तथा हि जाग्रद्रूपो वि
 श्वश्चतुर्विधः तत्रैदियै विषयान् गृह्णीतीत्योमनोरथपरोमध्योमोहेन वृष्णीं भूतोमंदः समाहितस्तु निर्विशेषतामापन्नस्तुरीय एतद्विश्वभेदचतुष्टयं क्रमेण अकारस्य वैखर्यादिसंज्ञावस्था चतुष्टयस्य वाच्यं एवं
 स्वप्नद्रूपस्तैजसोपि चतुर्विधः तत्र स्वप्नमंत्रादिक्रमबाधितं गृह्णीतीत्योमं स्वप्नस्वप्नत्वेन जानन्मध्यमः स्वप्नेऽप्यामृदोमंदः समाहित इति तथा प्राज्ञोपि चतुर्विधः तत्र सात्त्विकवृत्तिप्रधानस्तीव्रो राजस
 वृत्तिप्रधानो मध्यमस्तामसवृत्तिर्मंद इति तुरीयभेदचतुष्टयं तु स्वयमेवानंतरमुदाह्रियत इति ८९ प्रणवस्य चतुर्थो मात्रानादरूपावर्णिता तस्याश्च बीजविदुशक्तिज्ञांताख्याश्च तस्योवस्था उक्तास्तासां क्रमेण

अकारादेरवस्थेयमेवं षोडशधा स्मृता ॥ सुतदीर्घह्रस्वसाक्षिभेदैर्वापरिकीर्तिता ८६ आत्मनोपिचपादाः स्युश्चत्वारः परिकीर्तिताः ॥ विश्वश्चतैजसस्तद्
 ध्याज्ञोपिचतुरीयकः ८७ अध्यात्ममधिदैवं च नामान्येतानि तस्य हि ॥ विराट् हिरण्यगर्भेशपरमात्मान आत्मनः ८८ एकैकस्य चतुर्धात्वं भवेद्विश्वादिकस्य
 हि ॥ तीव्रमध्यममंदारूपैर्भेदैरेक्येन चात्मनः ८९ ओतः सर्वगतः प्रोक्त आत्मा सर्वशरीरिणाम् ॥ प्रपंचोपिचयेनायं ज्ञायते स्वात्मरूपतः ॥ स्थूलभेद
 स्तुरीयस्य तीव्रोयं कल्पितो द्विजैः ९० अनुज्ञाता भवेदेष ध्यातृ ध्यानादिभेदवान् ॥ मध्यमोऽत्र तुरीयस्य भेदः सर्वशरीरिणाम् ९१ अनुज्ञात्वात्मनोरूपं जानति
 यत्र केवलम् ॥ तुरीयस्य तृतीयोयं भेदो मंद इतीरितः ९२ अविकल्पश्चतुर्थोऽख्योऽर्थत्रयान्यभिवाखिलम् ॥ भाति विश्वं तथात्मा च योगिनः पुण्यसंचयात् ९३

वाच्यं स्तुरीयात्मनश्चतुरोभेदानोतादिसंज्ञां स्तीमादिभावेऽपि दाहरति ओत इत्यादिना । सर्वगतः अंगारे प्रिवत् सर्वत्र विश्वशरीरघटकेषु स्थूलसूक्ष्मकारणेषु भासकतया नुगतोयः सर्वेषामात्मा येन सकलः
 स्थूलपर्यंतः प्रपञ्चः स्वस्वरूपेण ज्ञायते भास्यते स आंतरस्याप्रत्वेन ओतसंज्ञो द्विजैर्वेदविद्विस्तुरीयस्य सप्रथमस्तीमाख्यो भेद उच्यते इत्यर्थः ९० प्रपञ्चस्य स्वप्नवदध्यस्ततया भातेऽध्यस्तस्य स्वतः सत्ता विर
 हातस्य सत्तादिकमनुजानन्मदीयमेव सत्तादिकमस्यास्विति चिंतयतीति यावत् । एवं विध आत्मा अनुज्ञातु संज्ञस्तुरीयस्य द्वितीयो भेद इत्याह अनुज्ञातेति । एष आत्मा ध्यातृ ध्यानादिभेदवान् ध्या
 त्रादिभेदं स्वसत्तादिदनेनानुगृह्णीतीति यावत् स अनुज्ञातु नामा तुरीयस्य मध्यमाख्यो द्वितीयभेद उच्यते इत्यर्थः ९१ अथाध्यस्तं सत्ताकर्षणेन विलाप्य आत्मानमद्वितीयं जानन् आत्मानुज्ञेत्युच्यते येन सर्व
 प्रसत्तादिकं दत्तं सद्दानीमनुज्ञाया प्ररूपेणावशिष्टः अनुज्ञाया विषयादिकमिदानीं नस्तीत्यत्रार्थपर्यवसानात्तु आत्मा तुरीयस्य तृतीयो भेद उच्यते मंदारूप इत्याह अनुज्ञेति । स्वात्मनोरूपं केवलं जानन्न
 नुज्ञासंज्ञा आत्मा तद्रूपस्तुरीयभेदेऽप्युत्तीयो मंदारूपो भेद इत्यर्थः ९२ यत्र स्वरूपे बाधितं तस्य स्मृतिरपि नास्ति तदात्मरूपं योगिना पुण्यसंचयात् सकलप्रतिबंधहीने न लभ्यमविकल्पपदोक्तं तुरीयस्य चतुर्थ
 भेदत्वेन ज्ञेयमित्याह अविकल्प इति । चतुर्थाख्यो भेदस्तुरीयस्याविकल्पसंज्ञः यत्राविकल्पेऽखिलं विश्वं द्वैतशून्यमिव भवति न तु शून्यं यत आत्मैव भाति योगिनं पुण्यसंचयशालिनं प्रति ९३

अस्यतुरीयस्यपरमपुरुषार्थरूपतामाह तुरीयमिति । तत्त्वविकल्पाख्यतुरीयमानंदरूपप्रवस्थाचतुष्टयेऽनुस्यूतमधिष्ठानतयानुगतं विभातियद्यतः सत्तास्फुरणादिप्रदादेतोरतद्वर्णितं षोडशविधमात्मनोरूपं भाति तत्रतुरीयस्यकल्पितत्वं विशेषणीभूततुरीयतायाः परसापेक्षत्वात्तु विशेष्यं शङ्कतिभावः ९४ तत्रहेतुतयाविश्वाधिष्ठानतामाह यस्मिन्निति । इदं दृश्यजातरूपजगद्यस्मिन्नविकल्पेभाति भासमानेभ्यस्तमुक्तं निर्मलेगगने गंधर्वनगरवदित्यर्थः ९५ एतदिति । स्पष्टम् ९६ उक्तात्मज्ञानाधिकारिणः षष्ठ्यं डेवर्णितान्निरूपयति एतज्ज्ञासावइतिचतुर्भिः । एतदविकल्पमात्मरूपं ज्ञातुमिच्छंतो ब्राह्मणाद्याविहिताचरणं निषिद्धवर्जनं च कुर्वन्ति ९७ सत्यमिति । तथासत्यादिचतुष्टयरूपान्यमपादानं हिंसादिरूपान्यमांश्च कुर्वन्ति तत्रब्रह्मचर्यस्यपृथग्निर्देशः श्रुतिष्वेत्यादरात् ९८ एवंमंदा मध्यमाश्चाधिकारेण उक्ता अथोत्तमानाह ब्राह्मणा इति । ये एषणात्रयेण लोकावित्तपुत्रगोचरेण वर्जिताः संतो गृहस्थादिविहितकर्मतो व्युत्थाय तत्परित्यज्येति यावत् भिक्षाचर्योपलक्षितं पारमहंस्यं धारयन्ति तेन मात्मानं निषिच्छन्तित्यर्थः ९९ तेष्वपि विदुषां लक्षणमाह एतमिति । एतमात्मानं विज्ञाय चांधादिवल्लोके विचरन्ति अतएव लोके रक्षिता यथा पूर्वं संवर्तारुण्यादयश्चरन्ति स्म तद्वदिति १०० अथ षष्ठे सप्तमे च दर्शितं मंत्रराजोऽसर्जनप्रणवोपासनस्य केवलस्य चतुष्पात्प्रणवोपासनस्य च स्वरूपमभिनयति अयमात्मेति सप्तभिः । एवमविकल्परूपेण यदि पापरूपमिति

तुरीयं सुखरूपं तत्सदावस्थाचतुष्टये ॥ अनुस्यूतं विभात्येतद्रूपं यत्षोडशात्मकम् ९४ यस्मिन्नध्यस्तमाखिलमिदं जगदुदीरितम् ॥ गगने निर्मले भाति गंधर्वनगरोपमम् ९५ एतत्सर्वभयैः शून्यं जन्मादिपरिवर्जितम् ॥ अणोरणीय एतच्च महतीपिमहतथा ९६ एतज्ज्ञासावः सर्वे ब्राह्मणाद्याः शरीरिणः ॥ कुर्वन्ति विहितं कर्म निषिद्धं वर्जयन्ति च ९७ सत्यं तपो दयादानं ब्रह्मचर्यमहिंसनम् ॥ इत्यादीन्यपि कर्माणि कुर्वन्ति च विवेकिनः ९८ ब्राह्मणा एतमिच्छन्ति एषणात्रयवर्जिताः ॥ भिक्षाचर्यं चरन्त्यत्र व्युत्थाय श्रमकर्मतः ९९ एतं विज्ञाय विद्वांसो ह्यंधवन्मूकवन्महीम् ॥ विहरन्त्यपि सर्वज्ञा अविज्ञाता जनैरिह ॥ संवर्तका दिवत्सर्वलोकातीता महाधियः १०० अयमात्मा यदानैर्विज्ञायते प्रतिबंधतः ॥ कुतश्चिदमरास्तर्हि विज्ञातव्य उपायतः १०१ उपायो मंत्रराजाख्यश्चतुष्पाच्चतुरात्मना ॥ प्रणवेनात्मना सार्द्धमेकीकरणमीरितम् १०२ ब्रह्माद्यैर्वहुभिर्मंदैरकाराद्या अनेकधा ॥ मित्रामात्रायथाशास्त्रं विज्ञाय गुरुवक्तः १०३ एकीकुर्यात्सदा विद्वान्मंत्रराजं विहाय वा ॥ सर्वत्रैव प्रकारेण पादादिविलये भवेत् १०४ पूर्वविनिःक्षिपेद्विद्वानुत्तरत्र ततोपितत् ॥ उत्तरस्मिन्नातुरीयं तुरीयं मनसा जपन् १०५

बंधवशाद्विज्ञातुं न शक्यते तदप्रतिबंधापहारा योपायः कर्तव्य इत्यर्थः १०१ कोसावुपाय इत्यत आह उपायो मंत्रेति । यो मंत्रराजश्चतुष्पादुक्तस्तस्य चतुरात्मना चतुष्पादेन प्रणवेन कीदृशेन आत्मनाविश्वादिचतुर्विधात्मना च केन सह यदेकीकरणमुक्तं तद्रूप उपाय इत्यर्थः १०२ तत्र प्रणवस्य मात्राविभूतिस्तुरीयखंडोक्ता ध्येया इत्याह ब्रह्माद्यैरिति । ब्रह्माद्यैः आदिपदेन ग्राह्या वसुगायत्री गार्हपत्यपृथिवीऋगं त्र्यम्बकवेदाः एते अकाररूपाः एवं विष्णुरुद्रत्रिष्टुप् दक्षिणाग्निजुर्मंत्रयजुर्वेदांतरिक्षरूप उकारः रुद्रादित्यजगत्या हवनीयस्वर्गसाममंत्रसामवेदरूपो मकारः विराट्मरुत एकपि रूपाग्निप्रणवाथर्वेण मंत्राथर्ववेदसंवत्सकाग्नि सोमलोकरूपो नाद इत्येवं विधाः प्रणवमात्रा गुरुमुखादिज्ञायतामंत्रराजपादचतुष्टये न मिलिताः केवलावा एकीकुर्याद्विलापयेत् तत्र सर्वत्र पादानां मंत्रराजसर्वधिनं प्रणवसं वं धिनं वा तदर्थानां च विलये विलापने अयं प्रकारो बोध्य इति द्वयोरर्थः १०३ । १०४ अयं कइत्याकांक्षायामाह पूर्वमिति । पूर्वपादपादावयववा उत्तरत्रानंतरे विनिक्षिपेद्विलापयेत् ततस्तुरीयं प्रणवं वर्जयित्वा शक्तिशालिताख्यावस्थाशालिनं मनसा जपन् संवर्तमानो भवेदित्यर्थः १०५

एतासां कलानां विद्यापनयोग्यतादर्शनाय शुद्धात्मनितदभावमाह कलाहति । या एताः पुंसः प्रणवेनात्मनीशाने सर्वभेदविवर्जिते १०६ अत्रश्रुतावर्थात्सूचितप्रकारांतरदर्शयति मंत्रेति । एवंमत्येकचतुरवयवकपादचतुष्टयशालिनाप्रणवेनपादशोभिलनेसतिमंत्रराजस्यनार
सिंहस्य षोडशभागाः फलिताः स्युः अष्टाक्षराणां पादानां चतुरवयवकप्रणवमात्राभिः समानार्थत्वे प्रतिपादावयवद्वयोर्द्विगोरक्षरस्यवाचकतायाः पर्यवसानात्ता एताः षोडशावस्थाः शनैः शनैर्जेतव्याश्चेतसा
दृढमाह्वनीया इत्यर्थः १०७ जितामिति । तासु यायाभूमिजिताभाने प्रतिबंधशून्या भवति तां विहायोत्तरामुत्तरामाश्रयेत् यदाचतुरीयस्य तुरीयमविकल्पाख्यं भाग्योत्कर्षात्प्राप्तं भवति तदा ध्वं
सः सविलासाज्ञानस्य भवति ततः परं किंचित्कर्तव्यं ज्ञेयं चनावशिष्यते इत्यर्थः १०८ अथ सप्तमखंडे ब्रह्मेवेदमित्यादिना परमानंद इत्यंत प्रथेन ब्रह्म स्वभावाभिर्वायंजिका उपपत्तयः सूचितास्ताः प्रतिपादयति
एतच्चूर्पेति चतुरधिकनवति श्लोकैः । पुंसश्चत्वारिंशरीराण्युक्तानि सूक्ष्मकारणतुरीयभेदात् तत्रतुर्गशरीरेणाख्यानिरूपणमुपलक्षणरूपं यस्य तत्तथाविधमेतदविकल्पं तत्स्वभागादेरविषयत्वात्प्रष्टुं
प्रश्नगोचरीकर्तुं वक्तुमुत्तरस्य गोचरीकर्तुं च न शक्यमित्यर्थः १०९ अतएव शिष्यैः पृष्टा अपि महात्मान एतमविकल्परूपमात्मानं सच्चिदानंदलक्षणं मौनेनैव वदंति सूचयंतीत्याह मौनेनैवेति । स्प

कलाः षोडशपुंसोयाः षोडशात्मनिताः स्थिताः ॥ प्रणवेनात्मनीशाने सर्वभेदविवर्जिते १०६ मंत्रराजस्य चैवं स्युः प्रकाराः षोडशैव हि ॥ उभाभ्यामपि वर्णाभ्यां कृते
भागे सदाधिया ॥ भूमिकाः षोडशैवैता जेतव्याः स्युः शनैः शनैः १०७ जितां जितां विहायैतामाश्रयेदुत्तरोत्तराम् ॥ तुरीयस्य तुरीयेस्मिन्संप्राप्ते दैवयोगतः ॥ ध्वं
सस्ततः परं नैव किंचिदत्रावशिष्यते १०८ एतत्तुर्गशरीराख्यमवाङ्मनसगोचरम् ॥ प्रष्टुं वक्तुं च केनापि शक्यते नैव कर्हिचित् १०९ मौनेनैव वदंत्येतं ब्राह्मणास्त
त्त्वदर्शिनः ॥ आत्मानं सच्चिदानंदं पृष्टाः शिष्यैर्महाधियः ११० आत्मन्यस्मिन्सदैवैकरूपे ब्रह्मणि निर्द्रये ॥ सर्वावस्थास्वनुगते नैव किंचित्प्रवर्तते १११ अधिष्ठि
तान्यनेनैव प्रवर्तते शरीरेणाम् ॥ करणानि सकार्याणि ह्यात्मना सर्वहेतुना ११२ वाचः शब्दे पुवर्तते शब्दाश्चार्थेषु सर्वदा ॥ अर्था अनात्मरूपास्ते इन्द्रियाणां हि गो
चराः ॥ बाह्यांतरस्वरूपाणां सर्वदैवव्यवस्थिताः ११३ रूपादयः सुखं तद्वदुःखं च मनसा सदा ॥ गृह्यते तैश्चरहितः कथमात्मात्रगृह्यते ११४ आत्मनीशे सदानंदे
रूपाद्याश्च न केचन ॥ सुखदुःखे च सततमध्यस्ते सजिसर्पवत् ११५

प्रश्न ११० तत्र हेतुतया वदनीयता व्यापकस्य बाह्यांतररणगोचरत्वस्याभावमाह आत्मन्यस्मिन्निति । अस्मिन्नात्मनि किंचिदपि प्रवर्तितुमेनं विषयीकर्तुं न शक्तिमित्यर्थः १११ तत्र कर्म
कर्तृत्वविरोधमाह अधिष्ठितानीति । अनेनैवात्मना अधिष्ठितानि मेरितानि करणानि मनःप्रभृतीनि कार्याणि शरीरादीनि अन्यत्र प्रवर्तते अत्रैव प्रवर्तते केचन प्रवर्तन् कर्तृभावेनावस्थितस्य कर्मत्वायोगा
दिति भावः ११२ विशेषतो वा विषयत्वाभावे हेतुतया व्यापकाभावमाह वाच इति । वाग्निर्द्रियं शब्दे पुवर्तते तानेव विषयीकरोति तेशब्दाश्चानात्मरूपानर्थोस्तानेव गोचरयंतियेवाह्यभ्यंतरभेदेन
द्विविधानां हिन्द्रियाणां व्यवस्थितानि यता गोचराः न तु सर्वानित्यर्थः तथा हिन्द्रियविषयतायाः सामान्यतो वच्छेदकस्यानात्मत्वस्य विशेषतो वच्छेदकस्य रूपादेश्चाभावे हिन्द्रियविषयत्वाभावस्तत्र अत्रा
प्यस्य शब्दगोचरत्वस्याभाव इति भावः ११३ गोचराणां व्यवस्थितत्वमेव स्फुटयति रूपादय इति । रूपादिषु सुखादिषु च बाह्यांतरिन्द्रियाणां विषयत्वं नियतमित्यर्थः ११४ आत्मनि त्वेते हिं
यविषयतानियामका गुणानमंतीत्याह आत्मनीति । किंच प्रातिभासिकग्रहणस्य साक्षिमात्रसाध्यत्वात् सुखादीनां प्रातिभासिकानां ग्रहणाय मनसो न पेक्षितत्वात् सुखदुःखेन मनसो विषयावच्छेदक इ
त्याह सुखदुःख इति । सुखादिकमध्यस्तत्वादात्मात्रभास्यनात्मानः परतिरूपितविषयतां साधयतीत्यर्थः ११५

अथाधिष्ठानत्वेऽपि विषयत्वाभावात्प्राप्तत्वात्तेन हेतुनाप्यविषयत्वं सूचयन्नात्मनः सर्वाधिष्ठानत्वं साधयति अधिष्ठानमिति । अत्रोपादानाज्ञानगोचरत्वमधिष्ठानत्वं तच्छालिवस्तुलोकप्येकं प्रसिद्धं यथैकस्यारजौ सर्पजलधारादंडभूबिलान्यारोप्यमाणानि दृष्टान्तित्यर्थः ११६ ननु लोके रूपादीनां पान्यधिष्ठानानि तेषां सर्पाधिष्ठानादज्जुरुपादेदएव प्रसिद्धं इति कथमधिष्ठानैक्यमिति चेत् स्यादेवमापाततो विचारकाले तु जडस्याज्ञानगोचरत्वान्न हत्वा तस्यैवानुगतस्य चित्तसामान्यस्यैवाधिष्ठानत्वमिति दर्शयितुं स्थूलसूत्रेण नान्यथासाधनस्य साधयति यद्यपीति पंचभिः । यद्यपि सर्पाधिष्ठानाद्रूपरंगादेरधिष्ठानं शुक्त्यादिकं भिन्नमिति प्रसिद्धं तथापीदं विचार्य इदं किं कल्पितमारोपितं कुत्र कस्मिंस्तदात्म्यसंबन्धेनाश्रिते विभातिभानं लभते इत्यर्थः ११७ तत्राधारपर्यायस्याधिष्ठानपदस्य प्रकृतेतादात्म्यसंबन्धेन विशेष्यताभावस्तुरूपोऽर्थः पर्यवस्यतीत्याह सामानाधिकरण्येनेति । यदस्तु येनागतुकेन सह सामानाधिकरण्येन तादात्म्यलक्षणेन संबन्धेन प्रतीयते त्रमकालेपि संनद्धं भासते तदेव तस्यागंतोरधिष्ठानभावाहमिति त्वर्थः ११८ इदं लक्षणं शुक्तिकादौ न संभवति किं त्विदं ताया मेव संभवतीत्याह शुक्तीरूप्यमिति । रूप्येण सह शुक्तेस्तादात्म्यमहिना सहरजो श्रुतादात्म्यभेदाभेदरूपं नानुभूय इदं पदार्थं न तु तदनुभूयते इत्यर्थः ११९ ननु बाधाध्यासविशेषणैक्यभेदेन च गुर्विधस्य सामानाधिकरण्यस्य विशेषे बाधासामानाधिकरण्ये चो

अधिष्ठानं भवेदेकं कल्पितानां सदाजनैः ॥ सर्पधारादयो यस्माद्रज्जावेव प्रकल्पिताः ११६ यद्यप्यन्यदधिष्ठानं रूपादेरिह दृश्यते ॥ तथापि कल्पितं कुत्र विभातीति विचार्यताम् ११७ सामानाधिकरण्येन यद्वियेन प्रतीयते ॥ अधिष्ठानं भवेत्स्य तदेवान्यत्र कर्हिचित् ११९ शुक्तीरूप्यं रज्जुरहिरिति नैव प्रतीयते ॥ इदं रूप्यमयं सर्पः किंतु तद्विप्रतीयते ११९ बाधायां नैव रूपादितत्र किंचन विद्यते ॥ ततो विकल्पमात्रेण प्रत्ययोत्र प्रजायते १२० रज्जुरोषण इत्यादौ बाधायां शास्त्रवेदिनाम् ॥ इदं तात एवैषा सर्वाधिष्ठानमरीरिता १२१ इदं तायां च शब्देन भेदो न परिभात्ययम् ॥ भेदो वस्तुनिकोप्यत्र यस्मान्नैव प्रतीयते १२२ अयं त्वमहमेवोस्मि सर्वो विश्वो भवानपि ॥ शब्दभेदा इमे दृष्टावस्तु भेदविवाजिताः १२३ एक एव पुमानयस्मात्प्रत्येकं सर्व एव हि ॥ वक्तृभेदादिना शब्दभेदानेता न समाध्यात १२४

रौप्यं स्थाणुः स पौंरजुरित्याकारैरजोरपि सामानाधिकरण्यं दृष्टमित्याशंक्यतत्र सर्वस्यासत्त्वेन तज्ज्ञानस्य विकल्पमात्रत्वाच्चाधिष्ठानतासाधकत्वमिह बाधायामिति । शास्त्रवेदिनां योयं बाधाकाले रोपणः क्रोधनः स पौंरजुरित्याकारः प्रत्ययो जायते स ततः शब्दज्ञानानुपाती वस्तुशून्यो विकल्प इति लक्षणसमन्वयाद्विकल्पमात्ररूपोपेतस्तदानीं रूपादिकं नास्तीति फलितमाह इदं तेति । इदं तापुरोवर्तिसामान्यं तदेवाधिष्ठानता योग्यमिति द्वयोरर्थः १२० । १२१ अयमिति दंतां ब्रह्मभावं नेतुमस्याभेदो रहित्यमाह इदं तायां मितिसप्तभिः । योयमिदं ताख्ये सामान्ये नोऽस्मान्प्रतिभेदो भातिसशब्देनैव निमित्तेन भातिनत्वर्थतो यस्माद्वस्तुन्यर्थेतामान्यरूपे कोपि भेदो न लभ्यते इत्यर्थः १२२ अस्तु तर्हि शब्दभेदादेवार्थभेद इति चेत् शब्दभेदस्यायं क्यपि दृष्टस्य न्यभिचारिणोर्थभेदसाधने अक्षमत्वादित्याह अयमिति । अयमिति पदो भवदंता अपिशब्दादयैव पूर्वादयः शब्दावस्तुतोर्थस्य भेदं विनाप्येकत्र पवर्त्तमाना दृष्टा यथा सर्वः सर्वजातीयः पुमान्प्रत्येकं वीशो एक एकसंख्याक एव स ज्ञेयानयं त्वमहमित्यादि रूपांश्च शब्दान् विषयतया भजते यतः कश्चित्तमयमिति वदति कश्चित्स्वमित्ति कश्चिद्विद्वतीहमेवेति स्नेहेन वक्ति कश्चिज्जुदेवदत्तो मम सर्वो नां यव इति वक्तीत्येवं वक्तृभेदमपेक्ष्य नानाशब्दभामिस्त्वेपि पुंश्वभावात् एकस्य न भेदो दृष्ट इति द्वयोरर्थः १२३ । १२४

किञ्च एकत्वस्य सर्वत्र समाभावि कृत्वेन हि दं गोपायेः शब्दादिरूपादर्थमसक्तो भेदः कल्पित एव सिद्धयतीत्याह प्रातिस्विकमिति । मतिस्त्वं मतिस्वरूपं भवनशीलं यदेकत्वं सिद्धं तदा शब्दभेदमादाप्यर्थे नि
 ग्नीभेदः कथं स्यान्न कथमपि यदि स्यात्तदा पिंग्मं धर्मेन गरसम एव स्यादित्यर्थः १२५ किञ्च प्राद्वक्यमाणाभावादप्यर्थतत्त्वे भेदासिद्धिरित्याह अर्थभेदश्चेति । अयमर्थस्य इदं तारूपस्य भेदः केन मति
 नसाध्यते इति विचार्य यतोऽर्थच्छब्दरूपो महाभटो भग्नः पराहतो भेदरूपस्य राज्ञो नुचरत्वादित्यर्थः अत्र हि स्वाभाविकाभेदेन भेदस्य तिरस्कारे तदनुसरिणार्थं प्रवेशमिच्छतः शब्दस्य कोवकाशः एवं स
 तिशब्दो विकल्पमात्रात्मकं भेदमादाय तु ह्यतिभावः १२६ तथा पुरोदेशे यथा कथंचिदर्थसत्तामात्रग्राहिण ईन्द्रियगणस्येतरव्यावृत्त्यात्मकभेदग्रहणेन सामर्थ्यमित्याह चक्षुरादीन्द्रियेति । इन्द्रियग
 णो वस्तुनः स्वरूपमात्रं गृहीत्वा कृतकृत्यो भवति यथा दुष्टं चक्षुः शुक्तौ रजतमस्तीत्येतावता कृतकृत्यं न तु तस्य भेदमपि गृहीतुं शक्नोति तद्ग्रहणे पुरोवर्तिभेदावगाहनेन भ्रमोलुप्येतेति भावः १२७ वस्तुतस्तु
 कालत्रयाबाध्यत्वरूपसत्तारूपा इदं तार्पीन्द्रियैर्यदा दुर्ग्रहातदा तस्या भेदः सुतरां दुर्ग्रह इत्याह इदं ताचेदिति । इत ईन्द्रियगणात्स्वामिर्केन्द्रियवदाभिमानिकव्यवहारसाधनाच्च यदीदं तापिनस्फुरेन्न सिद्धये
 तदा तस्या इदं ताया इन्द्रियतो भेदः सिद्धयेदिति कुतः स्यादिति पूर्वदलार्थः तत्र हेतुतया इदं तायाः सत्तातो भेदाभावमाह इदमिति । इदं शब्दः सत्शब्दश्च एतौ लोके पर्यायतया समानार्थतया प्रसिद्धौ इदं

प्रातिस्विकं यदैकं स्यात्तदा भेदः कथं भवेत् ॥ शब्दभेदादर्थनिष्ठो गंधर्वनगरोपमः १२५ अर्थभेदश्च केनायं गृह्यते तद्विचार्यताम् ॥ यतः शब्दभटो भग्नो भेदराजानुगां
 हियः १२६ चक्षुरादीन्द्रियगणो वस्तुमात्रं प्रगृह्यसः ॥ कृतकृत्यो यथा शुक्तिरजतग्रहणादिह १२७ इदं ताचेदितो नैषास्फुरेत्तस्याः कुतो भिदा ॥ इदं सादितिलोके
 ऽस्मिन्पर्यायोद्देश्यते यतः १२८ अनुस्यूते परेतत्त्वे भेदः केन भविष्यति ॥ इदं तामात्ररूपेस्मिन् सर्वभेदविवर्जिते १२९ सत्ताचस्फुरणादन्यनैव काचित्प्रवृत्त्यते
 स्फुरणं च यदैवैतस्वप्रकाशं समीरितम् १३० अचैतन्यं हि चैतन्यबलतोत्र प्रतीयते ॥ वादिनाम विवादं तत्सर्वेषामपि सर्वदा १३१ चैतन्यमपि चेत्तेन प्रतीयेत
 कुतो परम् ॥ चैतन्यं कल्पितं ह्येतैरप्रमाणं च निष्फलम् ॥ स्फुरणं चेत्तदा त्वैव मुर्वबुद्धिप्रकाशकः १३२ आत्मा सर्वप्रियतमः सर्वेषां भिहदेहिनाम् ॥ आनंदरूप
 स्तेनायं सच्चिद्वपुरुदीरितः १३३

शब्दो हि सन्निकृष्टमभिधते सन्निकृष्टं सदेव भवतीति भावः १२८ यदा चेदं ताया मेवं भेदो न सिद्धस्तदेदं तापि यस्य विशेषस्तत्र परमात्मनि भेदः केन सिद्धयेदित्याह अनुस्यूत इति । इदं तामात्रं सर्वोद्देश्य
 दं तारूपं विशेषो यस्य तथा भूते १२९ इदं तारूपायाः सत्ताया भावे परानपेक्षतां दर्शयितुं स्फुरणाभेदमाह सत्ताचेति । दृष्टिसृष्टिसिद्धांते अभासमानस्य सत्ताऽसंभवात् सत्तास्फुरणरूपेव तच्च स्फुरणं स्व
 प्रकाशमिति प्रपञ्चितमधस्तादित्यर्थः १३० स्वप्रकाशत्वे कांचिदुपपत्तिमप्याह अचैतन्यमिति । चैतन्यहीनं वस्तु चैतन्येन सिद्धयतीत्यत्र न कस्यापि विवाद इत्यर्थः १३१ चैतन्यमपीति ।
 यदि चैतन्यमपि तेन चैतन्येन प्रतीयते तिमन्यते तदा इति वक्तव्यं भास्यतया भिमतं चैतन्यं स्फुरणविलक्षणं वा स्फुरणात्मकमेव वा आद्ये आह कुतो परमिति यादिनिष्फलमित्यंतं अपरं स्फुरणविलक्षणं यत्त
 चैतन्यं भवतीत्येव एतैर्वादिभिः कुतः कल्पितं न हि भास्यस्य परं तापेक्षस्य चैतन्यरूपता कल्पने किंचित्प्रमाणं पश्यामः न वा फलं तद्भासकं नैव सर्वं निर्वादिभास्यस्य चैतन्यस्य वैपथ्यादित्यर्थः अंत्येतस्य
 सर्वोत्तरत्वेनात्मरूपस्य स्वप्रकाशत्वेकः संशय इत्याह स्फुरणं चेदिति । यदि तच्चैतन्यं स्फुरणरूपं तदा सर्वधीवृत्तिसाक्षिभूत आत्मेव तत् न च तस्य परापेक्षा अनात्मत्वप्रसंगादित्यर्थः १३२ एवं सचि
 द्रूप आत्मा साधितोऽधतस्य परमेभास्पदत्वादानंदत्वं दर्शयति आत्मेति । सच्चिद्वपुरात्मा यतः सर्वस्मात्प्रियतमस्तत आनंदरूप इति योजना १३३

तस्यपरमानंदत्वेऽपपत्तिमाह आत्महानइति । यदालोक्ये आत्मत्वाभिमतो देहो वा हातव्यः अमुकं वैषयिकं सुखं वा हातव्यमिति विचारः प्रसज्येत तदाधीमंतः सुखमेव त्वजंतो हस्यंते तदा चात्मापेक्षया सुखमल्पमेव मत्वा त्वजंतीति न्यायसिद्धं तथा चात्मनः परमानंदत्वं सिद्धमिति द्वयोरर्थः १३४ । १३५ उक्ताभिप्रायेण मौनेनात्मनः सदादिरूपत्वे दर्शितेऽपि यदि शिष्या बोद्धुं न शक्नुवन्ति तदा तान् शिष्यान् मुखान् ज्ञातुमुक्तं कृतान्तिथं वक्ष्यमाणविषया बोधयेत्कारुणिको गुरु रित्याह सच्चिदानंदमिति १३६ एकैक्यमित्यत आह वचस इति । लोके च सौविषयो वचसा स्पष्टमभिधेयं वस्तु सद्युच्यते मनसैवानुसंधेयं त्वसदिति आत्मनः स्वरूपं तु भाव्यां स्तभावाभ्यां निर्मुक्तं रहितं भवत्यतः सदसत्त्वविनिर्मुक्त आत्मनः सदसत्त्वरूपं बर्मादयमारोप्य विकल्प इत्युपदेशरूपं कुर्वात् इति किं हे सोम्य सः अनुभवसिद्धः सच्चिद्रूप आत्मा त्वमसीति द्वयोरर्थः १३७ । १३८ किं सद्यति । स शिष्यो यदि किं रूपं सद्यति पृच्छेत् तदा एवं प्रतिज्ञतिवदेत् इति किं यत्सर्वत्र हृदमिदमिति याकारेण संनिहितं भासते तदेव सदस्वित्यर्थः १३९ स्थूलारुंधतीन्यायेनेदं तायां निहितामात्मतां मुख्येनयति अवाहमनस इति । बाहमनसातीतरूपेण स्मिन् स्फुरणे इदं तापिकल्पिता तदेतत् स्फुरणमेवानुभूतिरिति प्रसिद्धं तु भ्यंसदित्युक्तं

आत्महाने त्रसं प्राप्ते यतो हातुं समिच्छति ॥ सुखं च तत एवायं सुखादप्यधिकं सुखम् १३४ सुखं त्वजंतिधीमंतः स्वल्पमप्यधिके सति ॥ नान्यथा तत एवायं परमानंदरूपभाक् १३५ सच्चिदानंदमात्मानमवाहमनसगोचरम् ॥ मौनेन चेन्न जानंति शिष्या अल्पधियस्तदा ॥ एवं तानुन्मुखान् प्रादुर्धर्मानां गोप्यकांश्चन १३६ वक्ष्यमो मनसश्चापि विषयः सदसत्स्मृतम् ॥ सदसत्त्वविनिर्मुक्तं स्वरूपं चात्मनः सदा १३७ सदसत्त्वं समारोप्य सदसत्त्वविवर्जिते ॥ सच्चिदानंद आत्मा सत्त्वमसिक्केश विवर्जितः १३८ किं सद्येव चेन्मां त्वं पृच्छस्यत्यंतमंदधीः ॥ सर्वत्रेदमिदं यत्तत्सद्येत्यवधारय १३९ अवाहमनसरूपे स्मिन् सर्वत्रेदं तापिकल्पिता ॥ तदेवैतत्सदुक्तं ते मयानैकस्वरूपकम् १४० स्फुरणं यत्सदा सद्भिरनुभूतिरित्यर्थः ॥ कैषेति चेदिमां प्राह भवांस्तान्ते वदाम्यहम् १४१ बुद्धौ सर्वत्रेयमियं भातियानुगता च चित् ॥ सोक्तो वाहमनसातीता हीदंताप्यत्र वर्जिता १४२ एवमेव हि यच्छिष्याः पृच्छंत्येतान् महाधियः ॥ एतद्ददंति सकलमारोप्यैव सदात्मानि १४३ आनंदस्फुरणात्मा यं सच्चिद्रूपं रुदाहृतः ॥ अवाहमनसगम्यः स उपदेष्टुं न शक्यते ॥ ज्ञातुं वा त्रविनाध्यासमध्यासपरिवर्जितः १४४ अपि सर्वे च ये भावाः सुखदुःखप्रदाभुवि ॥ ससाधनाश्च चपलाः शक्यं ते केन भाषितुम् १४५ मुक्ताक्षीरैर्दुकुंदानां रूपे श्वेते महानिह ॥ भेदोऽत्र वर्तते नासौ शक्यो धात्रापि भाषितुम् १४६

मिति दलत्रयार्थः यदि च एषा सदात्मकानुभूतिः कतिपयतीति मां पृच्छसि तदा तामनुभूतिमुपलब्धिस्थानं विशिष्टां तु भ्यंवदामीत्यर्थः १४० । १४१ बुद्धाविति । बुद्धौ प्रतिबिंबिता सर्वत्र विषयेष्वप्यं चिदप्यं चिदित्येव मनुगता च याचित्प्रसिद्धा सा नुभूतिरित्युक्ता यस्याः स्वरूप इदं तापि विवर्जिता बाधिता भवतीत्यर्थः १४२ अवमेवोपदेशप्रकारः सांप्रदायिक इत्याह एवमेवेति । एतां गुरुन्महामभाषणं मनसा ज्ञानं चाशक्यमित्याह आनंदेति । भासमानानंदरूपः सद्रूपश्चिद्रूपश्च आत्मोदाहृतः सोऽध्यासं विनोपदेष्टुं ज्ञातुं च न शक्य इत्यर्थः १४३ आत्मस्वभावस्यावक्तव्यत्वे कैमुत्यन्यायदर्शयमुक्ताफलदुःखचंदकुंदगुणाणां रूपे श्वेतत्वसामान्ये सत्यपि योऽवांत रोरूपे विशेषः सदुर्वचः १४४ उदाहरति मुक्तेति । यथा

मिति । इन्द्रियसंगजमेव सुखं मनसो गौर्यं यथातीन्द्रियं कुर्येतत्प्रः प्रवृत्तियत्ने स्लभ्यं च तदात्मसुखं केन हेतुना आगच्छेत् मनो विषयमिति शेषः १४८ किंचिद्विषयकस्यापि सुखस्यैव कुमशक्यतामिति
 द्वावात्मसुखस्य सा किमुवाच्येत्याह अपि मानसं इति । यद्विषयसुखं मानसं सगम्यं प्रसिद्धं तदपि स्वयं विज्ञायत एव न परमप्रतिवाचा बोधयितुं शक्यते तदाऽविषयस्यात्मनो वक्तुमशक्यता गुरुभिः किमुवाच्ये
 ति द्वयोः १४९ । १५० फलितमाह तत इति । ततः साक्षादवक्तव्यत्वात् परमानंदरूप आत्मा धर्मानारोप्यैव तैरारोपितैर्धर्मैर्विशिष्टतया गुरुभिरुपदिश्यते कीदृशान्यर्मान् भावाभावात्मकान्
 तत्र भावरूपा धर्माः सत्यत्वादयः अभावरूपा अस्थूलत्वादयः १५१ शिष्यैरिति । श्रवणोत्तरं शिष्यैरप्यात्मा मननं ध्यानाभ्यास्यैव कतेन स्वानुभवेनैव गंतव्यः प्राप्य इत्यर्थः १५२ स्वानुभवेनैव कवेयतां
 स्फुटयन् सर्वेषामात्मनि निष्प्रपंचतारूपं ब्रह्म धर्ममाह निष्प्रपंच इति । ननु दृश्यमाने जाग्रदादि प्रपंचे कथं निष्प्रपंचेति चेत् तस्य दृष्टिमुष्टिभ्यामेव न प्रतीतिभासिकस्य वास्तवनिष्प्रपंचतया विरोधाभावादि

यदा भावा इमे सर्वे गृह्यमाणा इवेन्द्रियैः ॥ शक्यं ते नैव वदितुं साक्षात्वेनापि कर्हिचित् ॥ अनिन्द्रियस्तदा केन शक्य आत्मा त्रभाषितुम् १४७ सुखमैन्द्रियकं यत्तु तज्जना
 नातिमानसम् ॥ अतीन्द्रियं सुखं केनागच्छेत् तच्चापि दुर्गमम् १४८ अपि मानसं सगम्यं यत् सुखं विषयसंभवम् ॥ स्वेनैव ज्ञायते तच्च न परेण कथंचन १४९ आनंदात्मा
 कथं ह्येष सर्वदा गुरुभिः स्वयम् ॥ ज्ञायमानोऽपि शिष्याणामग्रे वक्तुं हि शक्यते १५० ततः परम आनंदो भावाभावात्मकान्मुहुः ॥ धर्मानध्यस्य तैर्धर्मैर्गुरुभिः सर्वदे
 र्यते १५१ शिष्यैः स्वानुभवेनैव संगतं व्योमहात्मभिः ॥ भावाभावविनिर्मुक्तो मननाद्विज्ञानतोऽपि च १५२ निष्प्रपंचः सदात्मा यं सर्वेषामिह देहिनाम् ॥ प्रपंचं कुरु
 ते नित्यं संहारत्यपि सप्रभुः ॥ देहात्स्थूलाद्वह्निः सार्द्धं तेन देहेन सर्वदा १५३ यदा स्वप्नं तदा सूक्ष्मा देहाद्वहिरहर्निशम् ॥ सूक्ष्मेण वपुषा सार्द्धं कुरुते सर्वं कृत्पुमान् १५४
 स्वप्नजागरणावस्थं प्रपंचं संहारत्ययम् ॥ स्वप्ने जागरणेऽशेषद्वयं सुप्तौ महेश्वरः १५५ संहारज्ञानमात्मस्थं येन जानाति नैव सः ॥ आनंदात्मानमात्मस्थं येन जाना
 ति नैव सः ॥ आनंदात्मा तमो द्वैतं तत्तुरीये विनाशयेत् १५६ गुरुप्रसादतोऽज्ञानहरणे प्रभवेत्पुमान् ॥ नान्यथा परमेशोऽपि सर्वशक्तियुतोऽहियः १५७ ईश्वरस्यापि
 हि ज्ञानवेदरूपादुरोरभूत् ॥ न स्वतंत्रं ततस्तस्य कारणं गुरुरीरितः १५९

त्याशयेनाह प्रपंचमिति । प्रतिदिनं नृष्टस्य संहृतस्य च प्रपंचस्य न द्वेतापादकत्वमिति भावः १५३ तत्र दृष्टिमुष्टिविधया दृष्टिमाह यदेति द्वाभ्यां । यदा यमात्मा जाग्रदवस्थामेतितदा एव जागरणं न
 थास्थूलदेहाद्वह्निपदार्थस्थूलदेहसहितं कुरुते सृजति १५४ यदा स्वप्नमिति । यदा च स्वप्नं गच्छति तदा सूक्ष्मदेहाद्वह्निपदार्थजातं सूक्ष्मदेहसहितं सृजति १५५ यदा च यत्नपश्याति तदा तत्संहर्तीत्याह
 स्वप्नेति । स्वप्नप्रपंचं जागरणे संहर्तते जागरणप्रपंचं स्वप्ने संहर्तते अशेषद्वयं स्वप्नजागरणं च सुप्तौ संहर्तीत्यर्थः १५६ सुप्तौ शिष्यमज्ञानमपि तमायो संहर्तीत्याह संहर्तते । आनंदरूप आत्मा
 कर्त्तव्यं तत्तमो रूपं द्वैतं तुरीये स्वरूपे विनाशयति तर्हि क्व येन तमोरूपेण द्वैतेन मोहितः संहारस्य ज्ञानं साक्षिरूपमात्मनि वर्तमानमपि न जानाति येन स्वस्वरूपभूतमानंदमपि न जानाति त्वर्थः १५७ एतत्कार
 णं शरीरभूता ज्ञानस्य तुरीये विलापनं गुरुप्रसादमंतरानभवतीत्याह गुरुप्रसादत इति । अज्ञानस्य हरणे तुरीये विलापनरूपे गुरुप्रसादत एव प्रभवेत् शक्तो भवेत् नतं विना ईश्वरोऽपि शक्त इत्यर्थः १५८
 ईश्वरस्याप्यत्र गुरुप्रसादापेक्षतां स्फुटयति ईश्वरस्यापीति । ईश्वरस्य हरणं यमर्हस्याप्यात्मज्ञानं तु स्वतंत्रं न भवति किंतु स्मृतादिदरूपादुरोरेवाभवत् ततस्तस्य ज्ञानस्य कारणं गुरुवेति सिद्धमित्यर्थः १५९

इदानीमस्यपुंसः स्मृतवेदरूपाद्गुरोर्ज्ञानाभावेप्रयोजकश्चित्तशुद्धयभावएव न त्वीश्वरत्वाभावो जाग्रदादौ सृष्ट्यादिकर्तृत्वरूपस्थेश्वरलक्षणस्यात्रापि वर्णितत्वादित्याशयेनाह ईश्वरस्येति । सोऽपि इदानीं ततोऽपि यदि हिरेण्यगर्भवद्विशुद्धमस्ति तदा स्यात्पितृताज्ञानं स्यादेवेत्यर्थः १६० अस्येश्वरत्वमेव स्फुटयति अज्ञानेति । अज्ञानहरणं गुरुपरतंत्रमुक्त्वा अस्य जगतः सृष्टिसंहारयोः स्वतंत्रत्वादयं प्रसिद्धः पुमान् परमेश्वर एवेत्यर्थः १६१ यच्च वेदं तेष्वीश्वरस्यैव सृष्ट्यादिकं कर्मेति प्रसिद्धिः सर्वेश्वरादतिरिक्त अतिमैव नास्तीत्यभिप्रायेण तथा चानर्थ्यामिब्राह्मणश्रुतिः नान्यो तोस्ति द्रष्टा इत्यादिरित्याह स्वतंत्र इति । ईश्वर एव सृष्ट्यादौ स्वतंत्र इति यदुच्यते वेदांतं पुनस्तस्य मेव यतः सर्वेश्वर एव सर्वेषां न आत्मा इत्यर्थः १६२ एकात्मतामेव स्फुटीकरोति एक एवेत्यादिना । पुमान् संघातानां पालक एव को देव उपाधेः समष्टिव्यष्टिरूपस्य विशेषेण भेदेन ईश इति जीव इति च व्यपदिश्यते यथारावणारितां कंसारितां चापेक्षया मावतारः कृष्णावतारश्च पृथक् व्यपदिश्येत इति तद्वदित्यर्थः १६३ कर्मभेदेन भेदांशं कां परिहरति ईशानीशेति । एकस्मिन्नीश्वर एव ईश इति अनीश इति व्यवहारः यथारावणं हंतुं समर्थत्वादाशरयिः श्रीरामचंद्र ईश इत्युच्यते जलशायी स शुद्धेशो रभोगशायी भगवान् रावणहननेऽसमर्थः

ईश्वरस्य यथाज्ञानमन्यस्यापि तथा भवेत् ॥ यदीश्वरसमः सोऽपि विशुद्धधिषणः पुमान् १६० अज्ञानहरणं हित्वा स्वतंत्रोऽयं सदा पुमान् ॥ सृष्ट्यावपि च संहारे जगतोऽस्य परेश्वरः १६१ स्वतंत्र ईश्वरः सृष्ट्यावपरो न कथंचन ॥ इति यत्तन्मृषानैव यत आत्मा स देहिनाम् १६२ एक एव पुमानीशः स जीवश्चापि कीर्त्यते ॥ उपाधेस्तु विशेषेण रामकृष्णौ यथा पृथक् १६३ ईशानीश विभागो यमेकस्मिन्नीश्वरे सदा ॥ यथादाशरथौ तद्वद्देवे च जलशायिनि १६४ अलौकिकानि कर्माणि सर्वेषां अपि संति हि ॥ एकैकापेक्षया यस्माच्चित्रशक्तिरयं जनः १६५ वक्तारो मानवास्तद्वत्त्वगा आकाशगामिनः ॥ पातालतलगाः सर्पावृक्षानि च लज्जिनः १६६ अंतर्धाना दिशक्तीनामाश्रया अमरादयः ॥ एवमन्येऽपि संत्यत्र जीवानां नाविधा अपि १६७ जातिगोत्रकुलादीनां भेदैर्मित्राः सहस्रशः ॥ नानाशक्तियुताश्चान्यैरशक्यालंक्रियाः सदा १६८ मानवेऽप्युपाधेः केचित् शूराः केचित् नराधिपाः ॥ मंत्रिणः केचिदपरे ब्राह्मणा वेदपारगाः १६९ शास्त्राणामपि कर्तारो वक्तारश्चापरेऽपि च ॥ अनुष्ठानरताः केचिदुपविद्यारताः परे १७० कामक्रोधादिमंतश्च केचिच्छांत्यादिसंयुताः ॥ केचिदेवं विचित्रे यं सर्वशक्तिरलौकिकी १७१ वपुष्यपि ऋषीणां यावर्तते काचिदैश्वरी ॥ स्त्रीपुंसादिशरीरेषु चेंद्रियादिसमाश्रया १७२

अनीश इत्युक्त इत्यर्थः १६४ यथादाशरथि कृत्यमकुर्वाणोऽपि जलशायी स्वकीयविचित्रकार्यपेक्षया ईश्वर एव तथा व्यष्टिष्वपि बोध्यमिति सूचयन् सर्वेषां विचित्रकार्यकारितामाह अलौकिकानीति । अलौकिकानि आश्चर्यकराणि यतः परस्परपेक्षया चित्राविलक्षणाशक्तिर्यस्य तथा भूतलोकः १६५ चित्रशक्तितामभिनयति वक्तार इति । वक्तृत्वशक्तिर्मनुष्येष्वेव आकाशगमनशक्तिः पक्षिष्वेव स्वल्पेऽपि भूविदरेऽप्येव शक्तिः सर्वेषु निश्चलतया स्थितिशक्तिर्वृक्षेष्वेव एवमग्रेऽपि १६६ अंतर्धानादीति । स्पष्टम् १६७ जातीति । जात्याद्यवच्छेदेन नानाशक्तियुता अपि जीवाः संतीति पूर्वोक्तसंबंधः कीदृशास्ते जीवाः अन्यैरशक्यालंक्रियाः कर्तुमशक्या अलंक्रियावारणं अहमेव तत्कार्यं करिष्यामि कितैरित्याकारं येषां ते तथा १६८ सन्निहिते पुमानवेष्टेऽपि विचित्रशक्तितां दर्शयति मानवेऽपि च । उपविद्यामां यवनाद्यादयः स्फुटमन्यद्वयोः १६९ । १७० कामेति । उत्तरार्द्धे केचिदिति पूर्वान्वयि । सर्वस्य परमेश्वरस्य शक्तिस्तत्तदुपाधिष्वित्यर्थं विचित्रेत्यर्थः १७१ वपुष्यपीति । सर्वे

इन्द्रियादिनिष्ठतां स्पृष्टव्यमिति प्राणोति । नासिकादिपाद्युपपत्तेरुच्छिद्रेषु दिवाहातः साध्यनीपलभ्यमानिप्यस्तथैव विशेषाभावात्कथंचित्पदशास्त्रतन्नासिकादिरिपतैर्कर्मैर्गन्धग्रहणादिरुपपरस्परविल-
क्षणद्वयतेऽर्थः १७३ फलितमाह अचित्येति । तेन वैचित्र्यदर्शनेनेदं सिद्धं सर्वेभावा अचित्यशक्तित्वाद्दुर्भणा अनिर्वचनीयप्रभावाविशिष्टशक्तिमता ईश्वरेणेकेनाधिष्ठिताश्चेत्यर्थः १७४ तस्मा-
द्वैकस्वैवोपाधिमात्रभेदेनेशादीनिनामान्तीत्याह ईशइति । त्रयःपादायस्य सन्निपात् १७५ । १७६ विचारकाले त्वेतानिनामागुपाधीनामेव पर्यवस्यतीत्याह पुमानिति । वृषादयःशब्दा-
इतिशेषः देहस्योपाधेरेवेन साक्षिरूपस्यपुंसः १७७ स्वतस्तु पुरुषस्य सर्वोपाधिपुनिर्विशेषत्वमेवेत्याह आनंदात्मेति । कल्पितभेदेन सत्पज्ञानादयोगुणायस्य वस्तुतस्तु निरंजनो निरुपाधिश्च ७८
वस्तुतो निरंजनत्वं स्पृष्टयितुं तस्यैवोपाधीनां संपृक्तत्वाह अनादोति १७९ औपाधिकभेदेदृष्टांतमाह महाकाशइति । यथा एक एवाकाशो महाकाशगुहाकाशघटाकाशकरकाकाशादिसंज्ञस्तत्तदुपाधि-
भेदमादाय भवेत्तथात्मापीत्यर्थः १८० उपाधीनां कल्पितत्वबोधनाय दृष्टांतं तस्माह गंधवैति । अयथामिथ्याभूतभेदम् १८१ दार्ष्टान्तिकेयोजयति आनंदात्मनीति । तद्देहादिरूपद्वैतस्य

प्राणकर्ममुखोपस्थापायुच्छिद्रेषु को बहिः ॥ भेदोत्र विद्यते येन विषमं कर्म तद्गतम् १७३ अचित्यशक्तयः सर्वेभावास्तेनात्र दुर्भणाः ॥ एकेनैवात्मनानेन सर्वदा सम-
धिष्ठिताः १७४ ईशो जीवः पुमान्विप्रः पंडितो मूर्ख एव च ॥ स्त्रीगौ स्तरुस्तथा पक्षी चतुष्पाञ्चद्विपादपि १७५ पादहीनस्त्रिपातद्वद्बहुपादप्यनंतपात् ॥ इत्यादि
नमवान्यो यमानंदात्मा महेश्वरः १७६ पुमान् स्त्रीकुंजरो वा जीतरु सर्पो वृषादयः ॥ एतानि देहनामानि पुंसो नैवात्र किंचन १७७ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिः सर्वभेद-
विवर्जितः ॥ सत्यज्ञानादिगुणको निर्गुणोपि निरंजनः १७८ अनादिमायया कृत्वा कार्यं नानाविधं त्विदम् ॥ तत्र स्थितो विभात्येष ईशानीशादिभेदवान् १७९ म-
हाकाशो गृहाकाशो घटाकाशः परोपि च ॥ एक एव यथा काशो भवेत्तद्विभेदवान् १८० गंधर्वनगरं यद्वन्मायया परिकल्पितम् ॥ नभसोऽस्या यथा भेदं कुर्यान्नानावि-
धं बहु १८१ आनंदात्मनित्त्वैतमेव मन्त्रप्रकल्पितम् ॥ भेदं नानाविधं तद्व्यकुर्वते सर्वदैवहि १८२ घटाकाशो यथानैव गृहाकाशक्रियां क्वचित् ॥ कुरुते तत्र तथा जीव-
ईशकर्म करोति न १८३ अनयोर्हि यथा भेदो गृहे न च घटे न च ॥ कारणेन च कार्येण तयोर्भेदस्तथैव हि ८४ नाममात्रं यथा भेदो नभसोस्तद्वदेव हि ॥ जीवेशयो रयं भेदो
नाममात्राच्च वस्तुतः ८५ ततः सर्वशरीरेषु परमात्मात्रं स्थितः ॥ भेदगंधविनिर्मुक्त ईश्वरो रयं परः पुमान् ८६ ईश्वरत्वाच्च सर्वोपि धीमंतोत्र शरीरिणः ॥ सृष्टिचसंह-
तितद्वत्कुर्वते हर्निशं सदा १८७ जगत्स्तं तमेवैतमुपाधिसमुपाश्रिताः ॥ स्वस्य स्वस्य च दृश्यस्य दर्शनादप्यदर्शनात् १८८

स्वोपहितस्यात्मनो नानाविधं भेदं कुर्यादिति १८२ एवं सत्युपाधिभेदेन कर्मव्यवस्थोपपन्नैत्याह घटाकाशइति । गृहाकाशस्य क्रियां कुसुलादिधारणरूपां यथा घटाकाशो न करोति तथैश्वरस्य सम-
ष्टुपाधेः कर्मजीवो न करोति १८३ यथा चाज्ञपोर्घटाकाशगृहाकाशयोर्भेदोपाधिभ्यां घटगृहाभ्यामेव तथा कार्यकारणरूपोपाधिभ्यामेव जीवेशयोरित्याह अनयोरिति १८४ यथा चोपहिते आ-
काशे भेदो नाममात्रविकल्पमात्रं वस्तुतोऽभावात्तथा जीवेशानुगते आत्मनोऽतीत्याह नाममात्रमिति । नभसोर्घटाकाशगृहाकाशयोः १८५ फलितमाह ततइति । स्पष्टम् १८६ एवं सर्वेषाम्पी-
श्वरत्वे सति ईश्वरत्वमादाय सर्वेशरीरिणः सदा जगतः स्वकीयस्वकीयदृश्यरूपस्य दर्शनादर्शनाभ्यां सृष्टिचसंहतिश्च कुर्वते कुर्वतिततं मानुषादिशरीररूपमुपाधिमाश्रिता अपीत्याह ईश्वरत्वाच्चेति द्वाभ्यां ।
व्याख्यातद्वयम् १८७ । १८८

ननुशरीरकचतुर्थाध्यायेचतुर्थपादे अहं प्रहेणसगुणोपासकानां जगद्ध्यापारं सृष्ट्यादिकं वर्जयित्वा परमेश्वरैश्वर्यलाभो भवतीति जगद्ध्यापारवर्जमिति सूत्रेणोक्तं तत्सर्वेषां सृष्ट्यादिहेतुतांगीकारे विरुद्धचेते
 त्याशंक्यतत्सूत्रमुपासनात्मकयोगस्य फलपरिच्छेदपरं न तु तदुपाधिप्रविष्टेश्वरस्य स्वाभाविकसृष्ट्यादिशक्तिपरिच्छेदपरमित्याह जगद्ध्यापारेति । मुनिर्वादरायणो यज्जगद्ध्यापारवर्जमित्यभ्यधा-
 दुक्तवांस्तदभिधानं योगिनां योगजबुद्धिप्रयुक्तायां सृष्ट्यावेव नियमनपरंपरत्र ईश्वरत्वप्रयुक्तायां सृष्टौ तु न नियामकमित्यर्थः १८९ एतदेव स्फुटयति योगद्धिमिति । योगस्य ऋद्धिफलसंप्रतिमासा-
 यदा ते स्युस्तदा ते पां योगद्वैरियत्तापरिच्छेदरूपा इह सूत्रे कथितेत्यर्थः १९० वामदेववत्शास्त्रजन्यदृष्ट्या ब्रह्मात्मतावगाहिन्यासहितास्तु योगिनोपीश्वरवत्सर्वकर्तारो भवन्तीत्याह सर्वेति । सर्वेषु
 पाधिपुसाधारण एकरूपेणावस्थितः पुमानीश्वरः प्रपंचस्य करणे सृष्टौ स्थितः प्रवृत्तौ यद्वत्करोति विशेषरूपेण सामान्यरूपेण च सृष्ट्यादिकं निर्मिमीतेतद्वदाश्वरवत्ब्रह्मज्ञानप्रभावेण योगिनोपि प्रपंचसामान्य
 विशेषरूपं प्रकुर्वते कुर्वन्त्येव कीदृशा योगिनः कार्योपाधौ जीवितानियामकस्थिता अपीत्यर्थः अयं भावः कर्मोपासनफलानामादौ परमेश्वरेण नियतत्वात्तत्र कर्तृत्वाद्यभिमानिनो यावत्तावद्यवस्थि-
 तमेव कार्ययोगिप्रभृतयः कुर्वन्ति यदा तु ब्रह्मविद्यापारिच्छेदाभिमानं त्यजन्ति तदा भेदबाधायावदीश्वरकर्मतद्दिगुपां भवति ईश्वरस्तु व्यष्टिशरीरे स्थित्वापि समष्ट्युपाधेः कार्यं कर्तुं शक्तः यथा विश्वामित्र
 शरीरेव स्थापयित्वा शंकुहिताय स्वर्गांतरं निर्ममेहति प्रसिद्धं रामायणादौ तथा विचित्रापरैर्दुष्कराच्च ज्ञात्प्रपंचादि सृष्टिरीश्वरस्यैव कर्मोक्तिन केन चिद्वारयितुं शक्यमिति १९१ अथवा जगद्ध्यापारवर्जमिति

जगद्ध्यापारवर्जयद्भगवान्मुनिरभ्यधात् ॥ योगिनां बुद्धिपूर्वायां सृष्टौ तत्र परत्र हि १८९ योगद्धिं समनुप्राप्ता योगिनः स्युर्यदा तदा ॥ इयता कथिता तस्या योगद्धेर्यो-
 गिनामिह १९० सर्वसाधारणो यद्वत्प्रपंचकरणे स्थितः ॥ पुमान्करोति तद्वत्तु योगिनोपि प्रकुर्वते ॥ ब्रह्मज्ञानप्रसादेन कार्योपाध्याश्रिता अपि १९१ तथापीशो-
 धिकस्तेभ्यो यतस्ते निखिलं जगत् ॥ न कुर्वन्ति करोतीति शङ्कितवैषम्यकारणम् ॥ उक्तं भगवता तत्र न चैतद्विनिवारितम् १९२ सृष्टिसंहारकरणं स्वस्य स्वस्य शरीरि-
 णाम् ॥ सर्वसाधारणं यद्वद्ध्यापारश्च कर्तृत्वेनः १९३ सामंतानां च तद्वत्स्यान्मंडलं मंडलं प्रति ॥ तथैवाधिकृतानां स्यात्प्रत्येकं नगरादिषु १९४ एवमीशस्य कार्यं
 स्यादधिदैवपुमानिह ॥ हिरण्यगर्भो भगवानंतर्बहिरवस्थितः ॥ अस्य कार्यं विराडस्य कार्यं स्थावरजंगमम् १९५

सूत्रस्य समष्ट्युपाधिकस्याधिक्यवर्णनपरत्वं न तु व्यष्ट्युपाधीनामनीश्वरता बोधकत्वं वाक्यभेदप्रसंगादित्याह तथापीति । तथापि ब्रह्मविद्यावलेन योगिनां परमेश्वराभेदे पितेभ्य ईश्वरोऽधिकः सदा स-
 र्वकर्तृत्वात् एते तु न तथा विद्यातः पूर्वमेतेषु सर्वकर्तृतामादुर्भावाभावात् इत्याशयेन वैषम्यस्य परमेश्वराधिक्यस्य कारणं तत्र जगद्ध्यापारेत्यादि सूत्रे भगवता व्यासेनोक्तम् एतज्जीवानां योगिप्रभृतानां प्रा-
 तिस्विकमीश्वरत्वं तु नवारितं निषिद्धं वाक्यभेदापत्तेरिति भावः १९२ तत्र सृष्ट्यादिकं स्वल्पं बहुवाह्यमानं स्वकर्तारमीश्वरमनुमापयतीत्याह सृष्टीति । शरीरेणां यत्सृष्ट्यादिकरणं स्वस्य स्व-
 स्य प्रत्येकं दृश्यमानं तत्सर्वेण परमेश्वरेण साधारणं समानम् न केवलं जीवानामेव किं त्वीश्वरस्यापीति यावत् यथा प्रजापालनरूपश्च कर्तृत्वेन व्यापारो यादृशस्तद्वत्तादृश एव सामंतानां तदधीनभूपानां भव-
 तितदनुसारी च ग्रामाध्यक्षादीनां सव्यापारो भवति तथेति द्वयोरर्थः तथा च यथा सामंतानां प्रभुत्वे पुच कर्तृत्वेनः प्रभुत्वमनुगतं तथा जीवकर्तृत्वे पुपारमेश्वरकर्मत्वमिति भावः १९३ । १९४ अवस-
 चकवत्सीदृष्टो योगो गवलेन स्वयमेव सामंतादिभावमापन्न इति दर्शयन्तीश्वरस्य साक्षात्परंपराभ्यां सर्वत्र कारणतामाह एवमिति । यथा यद्वद्वत्तादृश एव सामंतानां तदधीनभूपानां भव-
 समष्टिभावेन समानः पुमान् हिरण्यगर्भोऽस्य सामंतस्थानीयः अस्य हिरण्यगर्भभावात्पन्नस्य ईशस्य कार्यं विराट्स्थूलजगमहिरूपः अस्य विराट्प्राणोऽस्य चतस्य कार्यं स्थावरादयोऽस्य हि देहादित्यर्थः १९५

अज्ञानाद्देमापन्नाय ईशादात्मनस्त्वमे ॥ तेषां कार्यमिदं नित्यमवस्थात्रयमीरितम् १९६ योयां पश्यति तां स्वस्य स करोति नचापरः ॥ अपश्यंश्चात्मनस्त्वेतां
संहरत्येव सर्वथा १९७ यद्यपि स्यात्ततः स्थूलो देहः शुक्रादिसंभवः ॥ सूक्ष्म ईशात्प्रसूतश्च स्वस्य वापि परस्य वा ॥ तथाप्यसौ मृतो जातः समो दृष्टेन च स्वयम् १९८
आत्मनो जन्म मरणे योगायोगौ प्रकीर्तितौ ॥ देहस्य तौ च कथितौ दर्शनादर्शने सदा १९९ ततो यदत्रयः पश्येत्तदा कुरुते हि सः ॥ न पश्येद्यद्यदा वस्तु स तदा संह
रोद्धितत् २०० एतं सर्व इमे जीवा अवस्थात्रयगामिनः ॥ देहेन्द्रियात्मविषयान्संहरंति सृजंति च २०१ यदा ज्ञानमिदं नाशं व्रजे दात्मावबोधनात् ॥ अवस्थात्रय
निर्मुक्तं तदा गच्छेत्परं पुमान् २०२ एवं सामान्यतां श्रुत्वा ब्रह्मणो वक्तुः सदा ॥ उपायसहितं भूय उपेयं प्रष्टुमुद्यताः ॥ ऊचुर्ब्रह्माणमागत्य पूर्ववद्विनयान्विताः
२०३ ओंकारो भवता यो यमात्पोपायसमा न्वितः ॥ कथितस्तमुपेयं त्वमात्मानं सम्यगीय २०४ एवमुक्तस्तदा प्राह ब्रह्मालोकपितामहः ॥ अवाङ्मनसगम्यं तं
धर्मानारोप्य भूरिशः २०५ देवाः शृणुत चात्मानमवाङ्मनसगोचरम् ॥ नानाविधैरहं धर्मैर्वक्ष्ये बोधो यतो धुना २०६

वैजीवा अवस्थात्रये सृष्टिसंशरी कुर्वतोऽप्यात्मानमीश्वरतपोन जानं त्यतो जीवा इत्युच्यंते इति भावः २०१ यदेति । यदा तु गुरुप्रसादलभ्येनात्मबोधेन देमवस्थात्रयप्रयोजकमज्ञानं नश्यति तदा तुरीय
रूपं परंपदं गच्छतीत्यर्थः २०२ अथ तुरीयप्रणववेद्य आत्मा यथोपदेष्टव्य आचार्येण यथाच प्रतिपत्तव्यः शिष्येण तं प्रकारं स्फुटीकर्तुं प्रवृत्तस्याष्टमखंडस्यार्थवर्णयति । एवं सामान्यतया दिशो कशत प्रयेण
इत्थं ब्रह्मणो मुखात् सामान्यतः प्रणवादविविक्तया आत्मानमुपायैः शमादिभिः सहितम् । अथवा उपायशब्दो भावप्रधानः । तथाच निर्विशेषलाभस्योपायभूतं वर्णितमात्मानं श्रुत्वाऽथतः केवलपेय रूपं
प्रष्टुं पुनर्ब्रह्माणं प्रतीदमुच्यते इत्यर्थः २०३ ओंकार इति । भवता प्रणवरूप आत्मा उपायत्वेन सहित उक्तोऽथ तमात्मानं केवलमुपेय रूपं वर्णयेत्यर्थः २०४ एवमुक्त इति । वागाद्यतीतमपितमा
त्मानमारोपित धर्मैर्वाक्प्रवृत्तियोग्यं कृत्वा तं प्राहेति शेषः २०५ प्रजापतिरुवाच देवा इति । देवैः शृणुत अहमवाङ्मनसगोचरमप्यात्मानं नानाविधैरारोपितैर्धर्मैर्वक्ष्ये वाग्व्यापारगोचरं कारि
प्यामि पत आत्मा अधुना भवतां चित्तशुद्धयनंतरं बोध्यः अवश्यं ज्ञापनीयो भवति २०६

ननुशरीरकचतुर्भाध्यायेचतुर्थपादे अहं प्रहेनसगुणोपासकानां जगद्ध्यापारं सृष्ट्यादिकं वैर्जयित्वा परमेश्वरैश्वर्यलाभो भवतीति जगद्ध्यापारवर्जमिति सूत्रेणोक्तं तत्सर्वेषां सृष्ट्यादिहेतुतांगीकारे विरुद्धं चेते
 त्याशंक्यतत्सूत्रमुपासनात्मकयोगसफलपरिच्छेदपरं न तु तत्तदुपाधिप्रविश्वरस्य स्वाभावि कसृष्ट्यादिशक्तिपरिच्छेदपरमित्याह जगद्ध्यापारेति । मुनिर्वादि रायणो यजगद्ध्यापारवर्जमित्यभ्यधा-
 दुक्तांस्तदभिधानं योगिनां योगजबुद्धिप्रयुक्तायां सृष्ट्यावेव नियमनपरं परं त्रैश्वर्यत्वप्रयुक्तायां सृष्टौ तु न नियामकमित्यर्थः १८९ एतदेव स्फुटयति योगद्विमिति । योगस्य क्रद्धिफलसंपत्तिमासा-
 यदा ते स्युस्तदा ते पां योगद्वैरयत्तापरिच्छेदरूपा इह सूत्रे कथितेत्यर्थः १९० वामदेववत्शास्त्रजन्यदृष्ट्या ब्रह्मात्मतावगाहिन्यासहितास्तु योगिनोपीश्वरवत्सर्वकर्तारो भवन्तीत्याह सर्वेति । सर्वेषु
 पाधिपुसाधारण एकरूपेणावस्थितः पुमान्नीश्वरः प्रपंचस्य करणे सृष्टौ स्थितः प्रवृत्तौ यद्वत् करोति विशेषरूपेण सामान्यरूपेण च सृष्ट्यादिकं निर्मिति तद्वदीश्वरवत् ब्रह्मज्ञानप्रभावेण योगिनोपि प्रपंचं सामान्य
 विशेषरूपं प्रकुर्वते कुर्वन्त्येव कीदृशा योगिनः कार्योपाधौ जिवितानियामके स्थिता अपीत्यर्थः अयं भावः कर्मोपासनफलानामादौ परमेश्वरेण नियतत्वात् तत्र कर्तृत्वाद्यभिमानोपावत्तावद्यवस्थि-
 तमेव कार्यो योगिप्रभृतयः कुर्वन्ति यदा तु ब्रह्मविद्यापरिच्छेदाभिमानं त्यजति तदा भेदबाधायावदीश्वरकर्मतद्विदुषां भवति ईश्वरस्तु व्यष्टिशरीरे स्थित्वापि समष्ट्युपायेः कार्यं कर्तुं शक्तः यथा विश्वामित्र
 शरीरेव स्थाय त्रिशंकुहिताय स्वर्गांतरं निर्ममेहति प्रसिद्धं रामायणादौ तथा विचित्रापरैर्दुष्कराच्च जाग्रत्प्रपंचादिसृष्टिरीश्वरस्यैव कर्मेति न केनचिद्वारयितुं शक्यमिति १९१ अथवा जगद्ध्यापारवर्जमिति

जगद्ध्यापारवर्जं यद्भगवान्मुनिरभ्यधात् ॥ योगिनां बुद्धिपूर्वायां सृष्टौ तत्र परं त्रहिः १८९ योगद्विसमनुप्राप्ता योगिनः स्युर्यदा तदा ॥ इयत्ता कथिता तस्या योगद्वैर्यो-
 गिनामिह १९० सर्वसाधारणो यद्वत्प्रपंचकरणे स्थितः ॥ पुमान्करोति तद्वत्तु योगिनोपि प्रकुर्वते ॥ ब्रह्मज्ञानप्रसादेन कार्योपाध्याश्रिता अपि १९१ तथापीशो
 धिकस्तेभ्यो यतस्ते निखिलं जगत् ॥ न कुर्वन्ति करोतीति वैषम्यकारणम् ॥ उक्तं भगवता तत्र न चैतद्विनिवारितम् १९२ सृष्टिसंहारकरणं स्वस्य स्वस्य शरीरि-
 णात् ॥ सर्वसाधारणं यद्वद्ध्यापारश्च कर्तृनिः १९३ सामंतानां च तद्वत्स्यान्मंडलं मंडलं प्रति ॥ तथैवाधिकृतानां स्यात्प्रत्येकं नगरादिषु १९४ एवमीशस्य कार्यं
 स्यादधिदैवंपुमानिह ॥ हिरण्यगर्भो भगवानंतर्बहिरवस्थितः ॥ अस्य कार्यं विराटस्य कार्यं स्थावरजंगमम् १९५

सूत्रस्य समष्ट्युपाधिकस्याधिक्यवर्णनपरत्वं न तु व्यष्ट्युपाधीनामनीश्वरता बोधकत्वं वाक्यभेदप्रसंगादित्याह तथापीति । तथापि ब्रह्मविद्याबलेन योगिनां परमेश्वराभेदे पितेभ्य ईश्वरोऽधिकः सदा स-
 र्वकर्तृत्वात् एते तु न तथा विधातः पूर्वमेतेषु सर्वकर्तृतामादुर्भावाभावात् इत्याशयेन वैषम्यस्य परमेश्वराधिक्यस्य कारणं तत्र जगद्ध्यापारेत्यादि सूत्रे भगवता व्यासेनोक्तम् एतज्जीवानां योगिप्रभृतिनां प्रा-
 तिस्विकमीश्वरत्वं तु नवारितं निषिद्धं वाक्यभेदापत्तेरिति भावः १९२ तत्र सृष्ट्यादिकं स्वल्पं बहुवादश्च मानं त्वकर्तारमीश्वरमनुमापयतीत्याह सृष्टीति । शरीरिणां यत्सृष्ट्यादिकरणं स्वस्य स्व-
 स्य प्रत्येकं दृश्यमानं तत्सर्वेण परमेश्वरेण साधारणं समानम् न केवलं जीवानामेव किं त्वीश्वरस्यापीति यावत् यथा प्रजापालनरूपश्च कर्तृनिःशेषोपाधौ यादृशस्तद्वत्तादृश एव सामंतानां तदधीनभूपानां भव-
 तितदनुशरीचग्रामाध्यक्षादीनां सव्यापारो भवति तथेति द्वयोरर्थः तथाच यथा सामंतं तदानीं प्रभुत्वे पुच कर्तृनिः प्रभुत्वमनुगर्तं तथा जीवकर्तृत्वे पुपारमेश्वरं कर्तृत्वमिति भावः १९३ । १९४ अत्र स-
 समष्टिभावोऽस्ति मानः पुमान् हिरण्यगर्भोऽस्य सामंतस्थानीयः अस्य हिरण्यगर्भभावापन्नस्य ईशस्य कार्यं विराट्स्थूलरूपमिह रूपः अस्य विराट्भावापन्नस्य च तस्य कार्यं स्थावरादयोऽप्यदिहादित्यर्थः १९५

अज्ञानाद्देवमापन्नाय ईशादात्मनस्त्वमे ॥ तेषां कार्यमिदं नित्यमवस्थात्रयमीरितम् १९६ योयां पश्यति तां स्वस्य सकरोति न चापरः ॥ अपश्यंश्चात्मनस्त्वेतां
संहरत्येव सर्वथा १९७ यद्यपि स्यात्ततः स्थूलो देहः शुक्रादिसंभवः ॥ सूक्ष्म ईशात्प्रसूतश्च स्वस्य वापि परस्य वा ॥ तथाप्यसौ मृतो जातः समो दृष्टो न च स्वयम् १९८
आत्मनो जन्म मरणे योगायोगौ प्रकीर्तितौ ॥ देहस्य तौ च कथितौ दर्शनादर्शने सदा १९९ ततो यदत्रयः पश्येत्तदा कुरुते हि सः ॥ न पश्येद्यद्यदा वस्तु स तदा संह
रोद्धितत् २०० एवं सर्व इमे जीवा अवस्थात्रयगामिनः ॥ देहेन्द्रियात्मविषयान्संहरंति सृजंति च २०१ यदाऽज्ञानमिदं नाशं व्रजेदात्मावबोधनात् ॥ अवस्थात्रय
निर्मुक्तं तदा गच्छेत्परं पुमान् २०२ एवं सामान्यतां श्रुत्वा ब्रह्मणो वक्तुः सदा ॥ उपायसहितं भूय उपेयं प्रष्टुमुद्यताः ॥ उचुर्ब्रह्माणमागत्य पूर्ववद्विनयान्विताः
२०३ ओंकारो भवता यो यमात्मोपायसमन्वितः ॥ कथितस्तमुपेयं त्वमाज्ञानं सम्यगीय २०४ एवमुक्तस्तदा प्राह ब्रह्मालोकपितामहः ॥ अवाङ्मनसगम्यं तं
धर्मानारोप्य भूरिशः २०५ देवाः शृणुत चात्मानमवाङ्मनसगोचरम् ॥ नानाविधैरहं धर्मैर्वक्ष्ये बोधो यतो धुना २०६

वैजीवा अवस्थात्रये हृष्टिंशरौ कुर्वीतोप्यात्मानमीश्वरतया न जानंत्यतो जीवा इत्युच्यंते इति भावः २०१ यदेति । यदा तु गुरुप्रसादलभ्येनात्मबोधेनेदमवस्थात्रयमयोजकमज्ञानं नश्यति तदा तुरीय
रूपं परंपदं गच्छतीत्यर्थः २०२ अथ तुरीयप्रणववेद्य आत्मा यथोपदेष्टव्य आचार्येण यथाच प्रतिपत्तव्यः शिष्येण तं प्रकारं स्फुटीकर्तुं प्रवृत्तस्याष्टमखंडस्याध्वर्णयति एवं सामान्यत इत्यादि श्लोकशतत्रयेण
इत्थं ब्रह्मणो मुखात् सामान्यतः प्रणवादिविक्ततया आत्मानमुपायैः शमादिभिः सहितम् अथवा उपायशब्दो भावप्रधानः तथाच निर्विशेषलाभस्वोपायभूतं वर्णितमात्मानं श्रुत्वाऽथ तं केवलोपेयं रूपं
प्रष्टुं पुनर्ब्रह्माणं प्रतीदमृचुरित्यर्थः २०३ ओंकार इति । भवता प्रणवरूप आत्मा उपायत्वेन सहित उक्तोऽथ तमात्मानं केवलमुपेयं रूपं वर्णयेत्यर्थः २०४ एवमुक्त इति । वागाद्यतीतमपितमा
त्मानमारोपित धर्मैर्वीक्ष्य प्रवृत्तियोग्यं कृत्वा तं पाहेति शेषः २०५ प्रजापतिरुवाच देवा इति । देवाः शृणुत अहमवाङ्मनसगोचरमप्यात्मानं नानाविधैरारोपितैर्धर्मैर्वक्ष्ये वाग्यापारगोचरं करि
ष्यामि यत आत्मा अधुना भवता चित्तशुद्धयनंतरं बोध्यः अवश्यं ज्ञापनीयो भवति २०६

तत्रादौ बुद्धत्वाविष्करणादयत्तस्योपद्रष्टांस्फुटयति सच्चिदानंदेति । योनृसिंहाख्यआत्मासच्चिदानंदलक्षणो महावाक्यगततत्त्वदाथेतयोक्तः सत्त्वंपदार्थेनैक्यंप्राप्तः सत्त्वसर्वेषां प्रमातृ गां सामीप्येन निरतिशयसांनिध्येन सर्वप्रकाराणां बुद्धीनां द्रष्टा भवति यतो बुद्ध्या विषयभूतयावजितो संस्पृष्ट इति तत्त्वत्वंपदार्थैक्ये हेतुरानंदात्मा स्वरूपत इति । यत्तत्त्वंपदार्थोपि स्वरूपेणानंदरूपो भवति तत्तद्विद्वयो र्थः २०७ । २०८ यत्तत्त्वत्वंपदार्थेन कर्तृत्वोऽनुमतेत्याह यदात्रेति । अत्र संघातिपुंसेज्जनस्य मनोयैदाशुभमशुभं वा कुरुते तदा स आत्मा अनुमनुते वारणाभाव रूपामनुमतिं करोति यतः पंगुवत्तश नया सामर्थ्येन रहितत्वात् मध्यस्थ उदासीनो भवतीत्यर्थः २०९ अनुमतिकर्तृत्वेन तस्य विकारप्रसक्त्यभावे हेतुश्चिद्रूपत्वादो नाह चैतन्येति । उपलब्ध्या साक्षी २१० अस्याद्वयतामाह एकैति । अयमात्मा सदादिलक्षण एकरूपो यतोऽस्मिन् द्वैतं न दृश्यते एतत्कृतः यत्तत्त्वत्वंपदार्थसिद्धिः सत्ता अस्मादात्मनो भेदेन नास्ति यतः सर्वद्वैतं तत्रात्मनि माया कल्पितमित्यर्थः २११ अथ सर्वानर्थहेतो विवेकभीरोश्च मायायाः स्वरूपवर्णयति प्रमाणैरित्यादिना । या स्वयंप्रमाणेन दृश्यते तस्याः कार्यत्वक्षादिगोचरतां गच्छतिसा दुर्घटा मायेत्युक्तेत्यर्थः २१२ दुर्घटत्वे हेतुमाह स्वयमिति । या

सच्चिदानंदरूपो य आत्मा पूर्वमयेरितः ॥ नृसिंहस्तत्त्वपदार्थोयत्त्वंपदार्थैक्यमागतः २०७ सामीप्येन च सर्वेषां प्रमातृदात्मा स्वरूपतः ॥ सर्वासामपि बुद्धीनां द्रष्टा बुद्धि विवर्जितः २०८ यदात्र कुरुते किंचिन्मनः पुंसः शुभाशुभम् ॥ तदानुमनुते सोऽपि मध्यस्थः शक्तिवर्जितः २०९ चैतन्यरूपः स तत्तत्तत्क्रिया लेशवर्जितः ॥ उपलब्धे व बुद्धीनां सुखदुःखविवर्जितः २१० एकरूपो हि सर्वत्र सच्चिदानंदरूपवान् ॥ अस्मिन्नदृश्यते द्वैतं तस्य सिद्धिर्न किंचित् ॥ अस्माद्भेदेन सर्वयन्मायया तत्र कल्पितम् २११ प्रमाणैर्यानं सिद्धा स्याद्याति चाक्षादिगोचरम् ॥ यस्याः कार्यं च सामाया दुर्घटोक्ता मनीषिभिः २१२ स्वयं यान सती तस्याः कार्यं नाम कथं हि सत् ॥ ततो द्वैतमिवैतस्यान्माया कार्यमिहात्मनि २१३ गंधर्वनगरं यद्वद्वद्ये तन्नैव विचारतः ॥ गगने स्ति तथा द्वैतमात्मन्यत्राविचारतः २१४ य एष सर्वजंतूनामवस्थात्रय गः पुमान् ॥ स एवात्मा परः प्रोक्तः सच्चिदानंदरूपवान् २१५ यथा प्राज्ञः सुषुप्तिस्थो दुःखं वेत्ति न किंचन ॥ आत्मा तथा सदैवार्थवेत्ति दुःखं न किंचन २१६ आनंदात्मस्वरूपस्य निर्दुःखस्य महात्मनः ॥ अविद्यैव दुःखं तज्जायते न तु वस्तुतः २१७ अहं ब्रह्मेति विज्ञानं विद्या प्रोक्ता मनीषिभिः ॥ विरुद्धायानया सेयमविद्या दुःखकारिणी २१८ अनादिरहमत्रास्मीत्येवं भाति शरीरिणाम् ॥ दुर्घटा सदसदृपा प्रपंचस्यास्य कारणम् २१९

माया सती सत्त्वेन प्रतीतान भवति तस्याः कार्यं सत्सद्रूपेण भासमानं कथं स्यात् परंतु तथा भासत एव तत्तत्त्वत्त्वसहत्वादात्मनि दृश्यमानं द्वैतमिव मिथ्यैव द्वैतं वास्तवमित्यर्थः २१३ द्वैतस्य माया मयत्वे हेतुमविचारसिद्धत्वमाह गंधर्वेति । यथा विचारविनेव गगने गंधर्वनगरं तथा आत्मनि द्वैतमिति २१४ तस्मादात्मनो ब्रह्मत्वेन काचिदनुपपत्तिरित्याह य एष इति । य एष सन्नहितः सर्वेषां मात्मा सपर आत्मैः प्रोक्तः सदादिरूपत्वादित्यर्थः २१५ आत्मनः सर्वदुःखराहित्यं सौ पुसात्मा वत्सर्वदा बोध्यमित्याह यथा प्राज्ञ इति । यथा सौ पुसात्मा दुःखरहितस्तथा सर्वदा दुःखरहित इत्यर्थः २१६ कथं तद्विदुः खोपलब्धिरिति चेदविद्यैवेत्याह आनंदात्मेति । आनंदात्मा तत्त्वपदार्थेन सत्त्वेन सह वस्तुतः एकया जिह्वैः स्वस्यात्मनो दुःखभावे हेतुर्विद्यैवेत्यर्थः २१७ तत्राविद्यापदस्य निरुक्ति माह अहं ब्रह्मेति । अहं ब्रह्मेति विज्ञानरूपया विषया विरुद्धत्वमविद्यात्वमित्यर्थः २१८ विरुद्धत्वमभिनयति अनादिरिति । अहमत्र संघात एवास्मिन् सर्वत्रेत्याकारेण सर्वेषां देहिनामनुभव सिद्धाया विज्ञानासत्सत्त्वाभासनिर्वाच्यत्वा दुर्घटा अस्मादित्यसंसारकारणभूता चेत्यर्थः २१९

अस्याः कारणशरीरभूताया आत्मना सहतादात्मायाः सश्रुतावात्मैव दृष्ट्युक्तं हेतुत्वात् स्वतंत्रत्वाद् आत्मन इति । सा अवित्याजडत्वादिना आत्मनो भिन्नापि भिन्नत्वेन न गृह्यते तथा सति स्वतंत्रं प्रापराधीनेत्यर्थः सञ्चुबहुः स्वदत्त्वाच्च स्वतंत्रं त्रेत्युक्तेत्याह स्वतंत्रेति २२० अस्याहुः स्वदत्त्वं च भेदभानप्रयोजकत्वादित्याह अनयेति २२१ दुःखदत्त्वेस्वरूपाच्छादनमपि द्वारमस्या इत्याह आत्मानमिति । आत्मानमानंदादिरूपं प्रेमाद्यन्यथानुपपत्त्या सर्वो लोको जानात्येवेति विज्ञायते तथाप्ययं देवेशश्चिच्छणप्रकाशरूपोऽप्यदजानन्निव दृश्यते तत्र हेतुमायैवेत्यर्थः २२२ तत्र स्वप्रजागरणयोर्भ्रमाख्याकार्पाव्यामोहिकासु पुनोक्तकारणाविद्येत्याह स्वप्रइति २२३ तत्र सुषुप्तिकाले यदज्ञत्वमात्मनस्तत्स्वरूपभूते चैतन्ये सति वर्तमानेपि विषयाभावादेव न तु चैतन्यनाशात् न हि दृष्टुं हेतुर्विपरिलोपो विद्यते इति श्रुत्यंतरादेत्याह सुषुप्तेपीति । आत्मरूपिणि आत्मनः स्वरूपभूते चैतन्ये सति २२४ चैतन्यनाशे बाधकं दर्शयति अन्यथेति । अन्यथा चैतन्यनाशे अयमात्मा अज्ञानमपि तमोरूपं न जानीयात् तत्त्ववश्यं जानाति । यतः सुप्तोऽस्थितो नैव किंचिदज्ञासि पंजातवानस्मीति जानीते परामृशतीत्यर्थः २२५ अज्ञानस्य तुच्छत्वादिं प्रति लोमक्रमेण विवृणोति सुप्तावित्या

आत्मनोपि च भिन्नासां भिन्ना गृह्यते तथा ॥ अस्वतंत्रास्वतंत्राच स्वात्मनो दुःखदायतः २२० अनयात्मा विभात्येष भेदवानिव निर्द्वयः ॥ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिर्निर्गुणः परमेश्वरः २२१ आत्मानं सर्वदा जानन्मायया परिमोहितः ॥ अजानन्निव देवेशश्चित्प्रकाशवपुः सदा २२२ स्वप्ने जागरणे नित्यं विपरीतावलोकनात् ॥ न जानात्येनमात्मानं सुप्तावज्ञानतस्तथा २२३ सुषुप्तेऽप्यज्ञतायेयं सा सत्येवात्मरूपिणि ॥ चैतन्ये विषयाभावात्तु चैतन्यनाशनात् २२४ अन्यथायं न जानीयात्मायां सुप्तौ तमो मयीम् ॥ जानीतेऽज्ञासि पंजातं नैव किंचिदिति वहि २२५ सुप्तौ दृश्यते तेन स्वात्मनो न्यज्जडंतमः ॥ तदेतत्तुच्छमित्युक्तं निर्मानं च महात्मभिः २६ तुच्छं कालत्रयेयस्यात्सताहीनमरूपकम् ॥ प्रतीयते नाममात्राद्वस्तुहीनं सदानृणाम् २२७ न रभृंगं यथा वंध्यासुतो वा शब्दमात्रतः ॥ प्रतीयते तथैवैतदज्ञानमपिशब्दतः २२८ एतादृशं च यद्वेतुः संसारस्य भवेत्ततः ॥ दुर्घटं कथितं नित्यं वेदवा दुरतैर्द्विजैः २२९ भावरूपस्य विश्वस्य कारणं यततो द्विजाः ॥ वदंति भावतां चास्य तुच्छस्यापि महाधियः २३० कालत्रयेऽप्यसत्त्वेन तुच्छं तत्परिकीर्त्यते ॥ भावरूपस्य हेतुत्वाद्वावश्चैतन्निगद्यते ॥ अनिर्वाच्यमतः प्रोक्तं भावस्तुच्छं च तद्यतः २३१ प्रपंचस्यास्य हेतुर्धर्मो ह कृत्स्वात्मनोपि च ॥ जडता चास्य संप्रोक्ता स्वात्मनो व्यतिरेकतः २३२

दिना । यदेतत्सुप्तावनुभूयमानत्वेन साधितमात्मभिर्न जडंतमोरूपं चाज्ञानंतन्निर्मानत्वात्प्रमाणेन ग्राह्यत्वात्तुच्छमित्युक्तमित्यर्थः २२६ तत्र लोकि कंतुच्छपदार्थमाह तुच्छमिति । यत्कालत्रये सताहीननिःस्वरूपत्वात् अतएव यस्तु नाविषयेण हीनं यथा भवति तथानाममात्रजं प्रतीतिविषयी भवति तत्तुच्छमित्युच्यते यथानृशृंगादिकंतथाज्ञानमपिशब्दतो नाममात्रादेव प्रतीयते इति द्वयोरर्थः २२७ । २२८ एतादृशमिति । एतादृशं तुच्छमपि सद्यतः संसारस्य हेतुर्भवतीत्यतो दुर्घटमनिर्वचनीयमित्युक्तमित्यर्थः २२९ अज्ञानस्य भावत्वेन न्यवहारे हेतुमाह भावरूपस्येति । भावत्वेन प्रतीयमानस्य विश्वस्य हेतुत्वाद्वावत्त्वेनास्य व्यवहार इत्यर्थः २३० तुच्छत्वभावत्वयोः समुच्चयानुपपत्तिमवेक्ष्य चानिर्वचनीयमित्युच्यते इत्याह कालेति । सार्वदिकास्यत्वेन तुच्छत्वं भावहेतुत्वेन भावत्वं चाप्रयतः स्थितमतोऽनिर्वाच्यमित्युच्यते इत्यर्थः २३१ जडत्वे हेतुमाह प्रपंचस्येति । यद्यतोऽस्य जडरूपस्य प्रपंचस्य हेतुरात्मनो मोहस्यावरणस्य कारकं च भवत्यतः स्वात्मनश्चिद्रूपावतिरेकं वैलक्षण्यमपेक्षया ज्ञानस्य जडतोक्तेत्यर्थः २३२

अत्युक्त्यनंतत्वं स्फुटयति अनंततेति । अंतःप्रागभावप्रतियोगित्वरूपः कालिकपरिच्छेदस्तदभावादस्यानंतता तदेतदुक्तं आदिशून्येन हेतुनेति । आदिशून्यपदं भावप्रधानं अत्रोपपत्तिमाह भवे
 दित्यादिना । यदा अस्याज्ञानस्यादिः कारणं भवेत्कल्पेत तदा तस्याज्ञान कारणतया कृतस्यापि कारणं कल्पं स्यात्तदा च तद्धेतोरेवास्तु हेतुत्वं किं तेनेति न्यायात्प्रथमाज्ञानस्य वैयर्थ्यस्यात् यदेतस्य प्रथमा
 ज्ञानस्य कारणं कल्पितं तेनैव सर्वं निर्व्याहृत्यर्थः २३३ अथवेति । अथवा अनंतं प्रपञ्चं प्रतिकारणत्वरूपं द्वितोरस्याज्ञानस्यानंतत्वं बोधयामित्यर्थः २३४ एतदेव स्फुटयति अनंतोपमिति । अनं
 तोऽगृह्यमाणानां ५ प्रपञ्चः परिच्छिन्नात्कारणात्केन कथं भवेज्जायेत अज्ञानं तु तस्यानंतप्रपञ्चस्य कारणं भवितेतत्तदज्ञानमनंतमित्येवमुक्तमित्यर्थः २३५ ब्रह्मेति । अथवा ब्रह्मज्ञानं विना कारण
 त्वेनोपन्यस्तानां शतादपरिमितसमुदायादपि एतदज्ञानमनंतं नाशं नयाति एतस्मान्निमित्तादनंतमित्युच्यते इत्यर्थः २३६ अयमोहरूपतां श्रुत्युक्त्यामभिनयति मोहात्मकत्वमिति । यतश्चानंदादि
 लक्षणमात्मानमावृणोत्याच्छादयति ततोऽस्याज्ञानस्य मोहकत्वमुक्तमित्यर्थः २३७ अस्य नित्यं निवृत्तत्वेऽप्यचित्यप्रभावेण मोहकरत्वं लोकानुभवसिद्धमित्याह आत्मन्येवेति त्रिभिः । एषा अवि
 द्या आत्मनि स्वभासके कालत्रयेन वर्तते यतः प्रकाश्यस्प्रकाशकनिष्ठत्वं कापि न दृष्टमित्युपपत्त्या अस्मादात्मनः सकाशात्सर्वदानि निवृत्तैवेयमविद्यास्थिता साधिता एतादृश्यपि च स्वकीयबलादचित्यश
 अनंतता च विद्वद्भिरादिशून्येन हेतुना ॥ भवेदस्य यदैवादिस्तदा तस्यापि कारणम् ॥ भवेद्व्यर्थं तदा चैतत्कारणं परिकल्पितम् २३३ अथवानंतता चास्य भवेदेवंज
 डस्य हि ॥ अनंतस्यास्य विश्वस्य कारणत्वेन हेतुना २३४ अनंतोऽयं परिच्छिन्नात्कारणात्केन संभवेत् ॥ प्रपञ्चः कारणं तस्य स्यादनंतं ततो हितम् २३५ ब्रह्मज्ञानं
 विना चातं नैतयातिकुतोपि हि ॥ कारणानां शतात्तस्मादनंतमिति गीयते २३६ मोहात्मकत्वमेतस्य कथ्यते वेदेवादिभिः ॥ आवृणोति यतश्चैतदानं दात्मानम
 द्वयम् ॥ स्वप्रकाशविनिर्भातं सर्वमोहविवर्जितम् २३७ आत्मन्येषा सदा विद्यानासीन्नैव भविष्यति ॥ न वर्तते निवृत्तैव सर्वदा स्यादियं स्थिता ॥ एवंभूतापि चा
 त्मानं मोहयत्यात्मनो बलात् २३८ अहंमेति द्विमर्यादुद्धिमेषाधिगच्छति ॥ भूतजांशो द्विधा भूते स्थूले सूक्ष्मे च सर्वदा २३९ परिच्छेदे च तस्यापि सुखदुःखकरे
 पुमान् ॥ आनंदात्मा सदा द्वैतशून्योऽसौ निर्गुणः परः ॥ अनया मोहितो भूतो भवत्येषोति मोहितः २४० अस्य मायात्मनो मोहकारणस्य सदात्मनः ॥ तुच्छस्य ज
 डरूपस्य हेतोर्विश्वस्य सर्वदा २४१ अनादेरप्यनंतस्य सत्त्वा सत्त्वेऽदीरिते ॥ पंडितैर्यददः सिद्धमसिद्धं चैव दृश्यते ४२ सिद्धं कार्यं स्वरूपेण ह्यासिद्धं स्वस्वरूपतः ॥

किरूपादात्मानं मोहितं करोतीत्यर्थः ३८ मोहस्वरूपं वर्णयति अहमिति । भूतजांशेऽप्यं भूतानां कार्यभागे स्थूले सूक्ष्मे वा द्विधा भूते प्रत्यक्पराभावेन स्थिते यथाक्रममहमित्याकारां ममेत्याकारां च द्विमर्या
 द्विधा बुद्धिभावनाभेदप्रानंदादिलक्ष गोप्यात्माऽधिगच्छति प्राप्नोति तत्र यं भौतिकांशं प्रत्यक् केन मन्यते तत्राहमिति बुद्धिं करोति यंच पराकेन मन्यते तत्र ममेतीति विभागः ३९ परिच्छेदे हेति । तथा तस्य
 भौतिकांशस्यैव भूतेऽपि परिच्छेदे परेऽच्छिन्नत्वेऽप्यनंदादिलक्षण आत्मा अतिमोहितः परिच्छेदे स्यात्मानिष्ठत्वदर्शनरूपमतिशयितं मोहं प्राप्नोति यतो नयामाया मृद आवृतस्वरूपोऽपि मोहितः अधिकं
 मोहाय मेरित इत्यर्थः ४० अज्ञानस्य सिद्धत्वासिद्धत्वेऽनुसत्त्वा सत्त्वेऽदीरिते अस्थेति । अस्य वर्णितमायारूपस्य विश्वप्रपञ्चेऽतोऽहं शस्यात्मनः सदा मोहकस्य तुच्छस्य जडस्यानादेरनंतस्य चेति
 एतस्य सत्त्वा सत्त्वेऽदीरिते अस्थेति । अदोऽज्ञानं सिद्धत्वासिद्धत्वाभ्यां व्यक्ष्यमाणरूपाभ्यां विशिष्टं दृश्यते इत्यर्थः ४१ ४२ सिद्धत्वासिद्धत्वेऽप्युपादयति सिद्धमिति । सिद्धत्वमक्षादिगोचरत्वं तदज्ञाने
 पि कार्यरूपेणास्ति अतस्तत्सिद्धमित्युच्यते स्वरूपेण त्वज्ञानस्याज्ञानादिगोचरत्वाभावात्तदसिद्धमिति अथवा एतदज्ञानमनुभूयमानत्वात् सिद्धमित्युक्तं विचारणायितत्वात् सिद्धमिति त्वर्थः २४१

असिद्धमिति । अथवा इति इमां लोकमसिद्धमनुच्यतवज्ञानं जगतः कारणं सिद्धमसिद्धमिति चोच्यते इमांकां परतंत्रमसिद्धं स्वतंत्रं तु सिद्धमित्युक्तां लौकिकेति चार्थः २४४ तत्र स्वातंत्र्यमज्ञानस्य स्फुट-
यति स्वातंत्र्यमिति चतुर्थः । एतस्याज्ञानस्य इदं स्वातंत्र्यं स्वतंत्रस्य कर्मपश्यत इदं किं यत्स्वात्मरूपतः स्वरूपेण जडंतुच्छमपि च स दनाद्यनंतमिति प्रसिद्धं तथानंदात्मानंदैतमोहाभ्यां हीनमोहय-
तीत्यर्थः २४५ प्रकारांतरेण स्वातंत्र्यं दर्शयति भानाविति । यथामध्यान्हाकैतमोदुर्घटमसंभवत्स्थितिकंतथा आनंदरूपे आत्मनि दुःखकारिणीमायादुःखा इतएतद्वृत्तालोच्य एतस्यामायायाः स्वा-
तंत्र्यमेतदेवाभिधीयते एतत्किं यदानंदरूपे आत्मनि वर्तनमिति द्वयोरर्थः २४६ । २४७ तथा स्वयं यस्याधीना तस्यात्मन एव वशीकरणं तृतीयं स्वातंत्र्यमिदमिहाह अहो इति । किमपि अद्भुतं यत्तद्व्याप्ता-
त्मोच्यते २४८ अथास्याः पारतंत्र्यं विशदयति परेति पंचदशभिः । इयमविद्या परतंत्रापि भवति यत आश्रयविषयं चापेक्ष्यैव सिद्धयति तो विषयाश्रयो विहायोपेक्ष्य न सिद्धयतीत्यर्थः २४९
नन्वविद्यायाः स्वरूपमेवाश्रयतां विषयतां च भजिष्यतीति कथं परापेक्षेति शंकां परिहरति अविद्याया इत्यादिना । अविद्याया विषयः अविद्यैव न संभवति यथा तमसा तम एव न विषयीक्रियते इत्यर्थः
२५० तत्र हेतुतया विषयलक्षणा संभवमाह यस्येति । यः पदार्थो यस्य पदार्थस्य संबंधिनं यन्निष्ठमिति यावत् एतादृशमतिशयं फलं कुर्यात्स फलाश्रयस्तस्य फलकर्तुर्विषय इत्युच्यते स्वस्वरूपे च स्वने

असिद्धमस्वतंत्रं स्यात्स्वतंत्रं सिद्धमीरितम् ॥ इति वातद्वये तिसिद्धमसिद्धं चात्र कारणम् २४४ स्वातंत्र्यमिदमेतस्य कथितं वेदादिभिः ॥ अनाद्यनंतं च जडंतुच्छं
च स्वात्मरूपतः ॥ आनंदात्मानमद्वैतममोहं मोहयत्यपि २४५ भानौ यथा प्रभाकीर्णे स्थिते स्यादुर्घटंतमः ॥ आनंदात्माने तद्वत्स्यान्मायेयं दुःखकारिणी ॥
२४६ इतः स्वातंत्र्यमेतस्या इदमत्राभिधीयते ॥ चिदानंदात्मरूपे स्मिन्वर्तनं यन्निजाद्वलात् २४७ अहो अस्याः किमप्येतत्स्वातंत्र्यमपि दुर्घटम् ॥ यदधीना
स्वयंतच्च कुरुते स्वात्मनो वशे २४८ परतंत्रासदा विद्यायतः सिद्धयति कुत्रचित् ॥ विषये वाश्रये नित्यं न तु तौ परिहाय हि २४९ अविद्यायाश्च विषयो नाविद्यैव कदा
चन ॥ तमसो हितमोनैव विषयः कर्हिचित्काचित् २५० यस्य योतिशयं कुर्यात्स तस्य विषयो मतः ॥ स्वस्मिन्स्वेन च कोनाम करोत्यतिशयं त्विह २५१ चिदानं
दात्मनिसदाक्रियतेति शयस्त्वयम् ॥ अज्ञो दुःखी तितस्मात्स विषयो स्यात्प्रकीर्तितः २५२ आश्रयश्च सदैव स्यात्स्वस्मादन्योत्र वस्तुनः ॥ अधिकश्च तथात्मायं
मायायाः परमेश्वरः २५३ चिद्रूपस्त्वद्दिहीनश्च ततः सातत्र वर्तते ॥ शुक्त्यज्ञानं यथा पुंसि वर्तते तैरूप्यदर्शने २५४ यद्यप्यत्र भवेदन्यो विषयः स्वाश्रयात्सदा ॥
शुक्त्यज्ञाने तथाप्यत्र परिशेषप्रमाणतः ॥ आत्मैव विषयस्तस्मादन्यद्येन न विद्यते २५५

वातिशयः केनापि कुंन शक्य इत्यर्थः २५१ अविद्याया चारणविशेषरूपमज्ञोस्मिदुःखोच्चेत्यनुभूयमानं फलं भासमानं नंदरूपे आत्मन्येव क्रियते इत आत्मैव तस्या विषय इत्याह चिदानंदात्मनीति २५२
अविद्यायाश्रयत्वेनाप्ययमात्मापेक्ष्यत इत्याह आश्रयश्चेति । यः पदार्थः स्वस्माद्विज्ञोऽधिकश्च भवतिस एव वस्तुनः पदार्थजातस्याश्रयः प्रसिद्धस्तथा अविद्यातो भिन्नोऽधिकश्चात्मेव संभवति यत परमेश्व-
रश्चिद्रूपत्वेन भासकत्वात्तया अविद्याविहीनोऽस्पृष्टः अतः सा विद्या तत्रात्मन्येव वर्तते यथारूपं रजतं तद्वत् भवति पुरुषे शुक्तिगोचरमज्ञानं वर्तते इति प्रसिद्धं तद्वदिति द्वयोरर्थः २५३ । २५४ अत्र पूर्वविरोध-
माशं कथं परिहरति यद्यपीति । यद्यप्यत्र शुक्त्यज्ञानोदाहरणे आश्रयः पुमान् विषयः शुक्तिरिति विषयाश्रयो भेदः प्रसिद्धस्तथापि तत्र शुक्त्युदाहरणेप्यात्मैव विषयत्वेन मतं व्यः कुतः परिशेषात् तमसस्तमसि
पेधेऽप्यत्राप्रसंगात् परिशिष्यमाणोऽप्ययमप्युक्तलक्षणादनुमानात् परिशेषमेव दर्शयति तस्मादिति । यतश्चिद्रूप आत्मैवावरणयोग्यस्तस्मादात्मनो न्यतः शुक्त्यादिकं जडत्वादावरणयोग्यतां स्तित्यर्थः
तथाच लोकांस्तु सारं प्रमाणतस्तस्य सति तस्य शुक्त्यादेः प्रतिषेधस्तस्य न्यत्राप्यवहिते मसंग एव न भवतीति शुक्त्याद्यतर्गत आत्मैव विषयो भवतीति भावः २५५

एतदेवस्फुटीकरोति शुक्ताविति । अत्रवर्णितेशुक्तिरूप्योदाहरणेपिविचारितेसतिशुक्तिर्जडाविषयोनस्यातयतोयत्स्फुरणंचैतम्यंशुक्तिकायांगतमनुपविष्टयदिंतापदार्थतयानिरूपितंतदेवविषय
त्वार्हमित्यर्थः २५६ इदंतार्थस्यचैतन्यस्यसामान्यभूतस्यशुक्तिकावच्छिन्नात्मनाविशेषरूपेणाज्ञानविषयत्वाद्विषयवच्छेदकत्वेनशुक्तेरज्ञानविषयत्वाव्यवहारइत्याह सामान्यइति । द्विषतोऽस्मि
न्निदंतार्थतयावर्णितेस्फुरणेसामान्यभूतेशुक्तिकयाअभिधानिरूपणंयस्यततथाविधंशुक्तयवच्छिन्नचैतन्यंविशेषरूपंतादात्म्येनतिष्ठतितंविशेषयतआवृणोतीदमज्ञानंततोवच्छेदकतयाशुक्तेरवगाहनादेतत्
शुक्तयज्ञानमितिप्रचक्षतेव्यवहरीत्यर्थः २५७ शुक्तयवच्छिन्नचैतन्यस्यात्मत्वाच्चसर्वज्ञानस्यात्मविषयत्वमेवेत्याह स्फुरणमिति । यच्चबहिर्बाह्याथैष्वपिस्फुरणंतदप्यंतरात्मैववेदनादि
भिरौपनिषदेःकथितमस्तिभातिप्रियमित्यादिवाक्येन तथाषतत्रशुक्तयाद्युदाहरणेपिसःअंतरात्मैवविषयइत्यर्थः २५८ एवमज्ञानविषयत्वस्यानात्मगतत्वभ्रमोवारितआत्माश्रयत्वंवृत्तज्ञानस्यसर्वैः
संमतमेवेत्याह अज्ञानानामिति २५९ फलितमाह तस्मादिति । तयाअविद्यायापरिवर्जितोपिचिदानंदरूपआत्मैवाविद्यायाआश्रयोविषयश्चेतिसिद्धमित्यर्थः २६० ततश्चविषयत्वेनाश्रय

३

शुक्तावपिनशुक्तिःस्याद्विषयोत्रविचारिते ॥ इदंतार्थोयतोयत्स्फुरणंशुक्तिकागतम् २५६ सामान्येस्फुरणेह्यस्मिन्विशेषशुक्तिकाभिधम् ॥ आवृणोतियत
स्तेनशुक्तयज्ञानंप्रचक्षते २५७ स्फुरणंयद्वहिस्तनुकथितंवैदवादिभिः ॥ अंतरात्मैतितत्रापिविषयःस्यात्सएवाहि २५८ अज्ञानानांचसर्वेषामाश्रयत्वेनिजा
त्मनः ॥ विवादोवादिनानास्तिविषयत्वेतुवारितः २५९ तस्मादात्मैवविषयआश्रयश्चसदाभवेत् ॥ अविद्यायाश्चिदानंदस्तयापिपरिवर्जितः २६० विषयाश्र
यसंबन्धादस्वातंत्र्यव्यवस्थितम् ॥ अविद्यायाजडाचेयंस्वतंत्रास्यात्कथंत्विह २६१ रथाद्यानजडाःकापिस्वतंत्राश्चेतनंविना ॥ प्रवर्ततेक्रियाचात्रगवाश्वादे
रपेक्षणात् २६२ अचेतनंततःसर्वमस्वतंत्रमुदीरितम् ॥ अचेतनातथामायास्वतंत्रास्यात्कथंत्विह २६३ अस्वतंत्रायतस्तेनसाऽसिद्धेतिप्रकीर्तिता ॥
आसिद्धिरसतस्तस्मादसत्ताऽस्याव्यवस्थिता २६४ अस्वतंत्रातथाऽसिद्धासत्तालेशविवर्जिता ॥ मोहयत्येनमात्मानमसंगंनिर्गुणंपरम् २६५ पुराणंपुरुषंसेयं
यासतीवाभवत्सदा ॥ चिदानंदात्मसंमोहात्स्वतंत्रासिद्धतांगता ६६ अज्ञोदुःखीतिषोडशोयंस्मादस्मिन्निदृश्यते ॥ सहकार्यंविनाकेनकारणेनभविष्यति २६७

त्वेनचात्मनासंबन्धायाअविद्यायाःपारतंत्र्यंसिद्धमित्याह विषयेति । किंचजडत्वमप्यस्याःपारतंत्र्यंप्रकटयतीत्याह जडाचेयमित्यादिना २६१ तत्रजडत्वस्यपारतंत्र्येणव्याप्तिर्दृश्यति रथा
द्याइति । अत्ररथादौयाक्रियासागवादिचेतनसंबन्धादेवनस्वतइत्यर्थः २६२ अचेतनमिति । ततःपरापेक्षक्रियकत्वात्सर्वजडमस्वतंत्रंसिद्धमितितथारथादिवत्अचेतनामायापिपरतंत्रैववि
ज्ञायतेइत्यर्थः २६३ एवमस्वतंत्रत्वस्यसिद्धौतद्वलेनासिद्धत्वाविक्रमप्यवधार्यमित्याह अस्वतंत्रेति । सामायायसोऽस्वतंत्रासतोऽसिद्धेतिबोध्या असिद्धिरसत्वमसतःशशश्रृंगदिदृष्टमित्यतो
स्यामायायाअसत्तापिव्यवस्थितासिद्धेत्यर्थः २६४ कथंतर्हितस्याःसिद्धत्वाविक्रमप्युक्तमित्याकांक्षाव्यापकभावेनास्तत्वादेरभावमाह अस्वतंत्रेति । कार्यानारंभकत्वमसत्त्वव्यापकंतस्यास्यां
पुरुषव्यापमोहंकुर्वन्त्याभावादियंस्तीजाताएवमसत्त्वाभावेतद्व्याप्यस्यासिद्धत्वस्याभावस्ततश्चास्वतंत्रत्वस्याभावादियंसिद्धास्वतंत्राचविज्ञातेतिद्वयोरर्थः २६५ । २६६ अनयाकृतमात्मनोव्यामो
हमभिनयसि अज्ञप्रतिप्रयोदशभिः । योयमहंज्ञोदुःखीयाकारोबोधोदृश्यतेसआगंतुकत्वात्कार्यभूतःकारणेनविनाकथंस्यादित्यर्थः २६७

कारणं चेति । अस्य मोक्षस्य कार्यस्यासंभवतः कारणमविद्यामप्यतिष्ठतयापटीयसीतिनामसंभवतिपत्तौ ततः स्वप्रकाशानंदरूपेऽप्यव्योमसंभवतिततः परितो वादियमविद्याकामायेव कल्पते इत्यर्थः २६८ सा च कल्पिता सती आहतो नीचः शिरस्यथिरोहतीति न्यायिनसां स्वाश्रयतिरस्कृत्य स्वयमेवावतिष्ठते विलसतीत्याह कल्पमानेति २६९ आश्रयतिरस्कारमेवाभिनयति चिदानं देति । जगदीशितुः सर्वोधिप्रातुरस्य पुंसः पश्यतोऽपि भासमानानंदरूपः सर्वतररूपश्चात्मा मायायाः प्रभावाद्दत्तमोजात इत्यर्थः २७० विलासिन्या इति । इत्येवः असत्त्वापादनरूपोऽत्यद्भुतश्च मथमो विलासोऽस्या विलासिन्याः कथितो यत्पर आत्मा पश्यंतं भासमानमप्यात्मानं विस्मृतो विस्मरन जात इत्यर्थः २७१ एनमिति । एनमसत्त्वापादनरूपमस्या विलासं पश्यन्नप्यनपि विक्षेपरूपा विलासान् पश्यति तानभिनयति जात इत्यादिना । धर्मात्याद्याभिमानरूपं बहुदुःखं पश्येत्तथा तस्य जातस्वाभिमानस्य संबंधाद्योगान्ममत्वाकुलो भवतिततः पित्रादिरूपांस्तान्माया विलासा

कारणं चास्य नैवान्यदविद्यायाश्चलभ्यते ॥ वस्तुतः स्वप्रकाशोयमानं दात्मा कथं भवेत् ॥ अज्ञो दुःखीति च ततो मायेयं परिकल्प्यते २६८ कल्प्यमाना तु सा तत्र नीचवद्वलसंश्रया ॥ तिरस्कृत्याश्रयं स्वस्य स्वयमेवावतिष्ठते ६९ चिदानं दात्मारूपो य आत्मा पुंसोऽप्यसत्समः ॥ मायाया वै भवान्नित्यं पश्यतो जगदीशितुः २७० विलासिन्या विलासोऽयं प्रथमः परिकीर्तितः ॥ अहो पश्यंतं मात्मा यमात्मानं विस्मृतः परः २७१ एनं पश्यंस्ततः पश्येद्विलासान् परानपि ॥ जातो बालो युवा वृद्धो मृतो दुःखी सुखी तथा २७२ स्वर्गाच्च नरकीचास्मि तथा स्त्री पुंन पुंसकः ॥ पापी धर्मी चैव मादिव दुहुः खमने कथा २७३ तस्य संबंधतश्चाभून्ममता सक्तचेतनः ॥ पितृमात्रादिरूपांस्तान्संसारपरिरक्षिणः २७४ देहकारा गृहं प्राप्तः कामक्रोधादिशृंखलः ॥ प्रार्थनारक्ष्यमाणो गौमूढो जन्मनि जन्मनि २७५ आनंदात्मानमात्मानं स्वयं ज्योतिषमह्यम् ॥ अपश्यन्दुःखमनिशं बहुकर्मसमुत्थितम् ॥ प्राप्नुवन् यातिसंसारं विद्यमानोऽप्यसत्समः २७६ अतो माया विचित्रेयं दुर्घटा दुःखकारिणी ॥ संसारविपवृक्षस्य जननी दुर्जयानृभिः २७७ अहमज्ञस्तथा दुःखी ब्राह्मणोऽहं महाकुलः ॥ इत्यादि बहुमन्वानो निमज्जति भवार्णवे २७८ बीजभूता हि सा प्रोक्ता वासनाकोटिर्गभिणी ॥ पटवद्यातिसंकोचं विकासं च दिने दिने २७९ सुषुप्तौ चापि मूर्छायां मरणेऽपि महा लये ॥ संकोचमुपयात्येषा विकासं वा परत्र हि २८० विकासैर्दुःखमाया तितस्यापुपुमानिह ॥ स्वप्ने जागरणे नित्यं देहे देहवशः पुमान् २८१

संसारस्थितिहेतुं पश्येदिति त्रयाणामर्थः २७२ । २७३ । २७४ देहेति । ततश्च देहरूपं बंधनागारं प्राप्तः कामादिरूपशृंखलाभिर्बद्धश्च सन् प्रार्थनया मानभूवमित्याद्याकारयारक्ष्यमाणां तत्तदंगं शरीरं येन स तथा विधौ मूढो नाना जन्मसु स्वरूपमपश्यन् बहुदुःखं पश्यंश्च संसारे भ्रमतीति द्वयोरर्थः २७५ । २७६ फलितमाह अत इति । अतो विचित्रेयं माया संसारविपवृक्षजनकत्वाद्दुर्घटायामो दिका यत्प्रभावाद्दयं नाना विपर्ययेराकुलः संसारे निमज्जतीति द्वयोरर्थः २७७ । २७८ अथास्या वटबीजादिव व्यवस्थां श्रुत्युक्ता वर्णयितुमस्याः संसारवृक्षस्य बीजतां परिणामशीलतां चाह बीजभूता इति । सा अविद्या संसारवृक्षस्य बीजस्थानीया वासनानां ज्ञानकर्मसंस्काराणां कोटिर्गभिणी गर्भवती तथा पटादिवत्संकोचविकासशील इत्यर्थः २७९ अस्याः संकोचादिकालानाह सुषुप्ताविति । सुषुप्तौ मरणप्रलयेऽप्यस्याः संकोचः परत्रोक्तैरकालेषु तु विकास इत्यर्थः २८० तत्र विलासोऽस्याः पुंसो नितांतं दुःखद इत्याह विकासैरिति । देहे देहेनाना देहेषु नित्यं प्रति दिनमयं पुमान् अवशः परतन्त्रः सन् विलासैरस्या दुःखितो भवतीति २८१

संकोचकालेचनीडलीनपक्षिवत्पूर्वश्रमपरित्यागेपिभाविदुःखबीजसंपर्कादुःखोतिव्यवहियतेइत्याह क्षीणइति । कर्मणिजाग्रदादिभोगप्रदेशीणेतिसासंकोचपातितदाचश्रांतोजीवःश्रमंपरित्यज्ययद्यपिशेतेतथापियतःअज्ञानमोहितोमायाःरूपबीजेहतःप्राप्तस्ततोदुःखंयातीत्यर्थः २८२ एवमिति । एवमुक्तरूपसंकोचविकासाम्भामेपाऽविद्यासंसारस्यहेतुर्याशरीरिणामनुभवसिद्धादुर्घटाचेति २८३ यथाचेयंविलसंतीसंसारहेतुस्तथात्मास्वरूपेणविलसन्मोक्षहेतुरित्याह आनंदात्मेति । तत्त्वंपरमार्थस्तद्रूपतयाविज्ञातःप्रसिद्धआनंदात्मासंसारहेतुः असत्यमनृतंतन्मयविद्याचसंसारस्यहेतुः तत्रसंसारेआत्मनःस्वरूपस्याप्रतीतिर्विपरीताप्रतीतिर्वासर्वेषांभवतिएवंमोक्षमायायाःसाअप्रतीतिर्भवेदितिद्वयोरर्थः २८४ । २८२ नन्वेकस्यामायायाःकथंनानाप्रमातृव्यवहारनिर्वाहकत्वमित्याशंक्यतस्याएकत्वंनानात्वंचवटबीजदृष्टान्तेनाह एकैवेयमिति । इयंमायाअविद्यासंज्ञाविविधंभिन्नापिभातिवटधानावत् २८६ दृष्टान्तंस्फुटयति वटेति । यथावटस्थधानासुबीजेष्वनुगतंयत्सामान्यजातिरूपंवटदेववटानांहेतुःकारणं तथानान्यक्तयस्तुनसर्वत्रहेतुतापोग्यानाज्ञादिशालित्वेनाननुगमादित्यर्थः २८७ दाष्टीतिकेयोजयति हेतुरिति । यथा

क्षीणेकर्मणिसंकोचंश्रांतःपक्षिवनीडगः ॥ श्रमंसर्वपरित्यज्यशेतेज्ञानविमोहितः ॥ मायाबीजइतोभूयोयातिदुःखंसदारुणम् २८२ एवमेषात्रसंसारहेतुरुक्तामनीपिभिः ॥ अविद्यादुर्घटानित्यंहश्यतेयाशरीरिभिः २८३ आनंदात्मातथाऽविद्याहेतुसंसारमोक्षयोः ॥ अतत्त्वतत्त्वरूपाभ्यांविज्ञातौसर्वदेहिनाम् २८४ अप्रतीतिश्चसंसारेविप्रतीतिश्चभावयेत् ॥ आत्मनोपिचमायायामोक्षएवंहिसाभवेत् २८५ एकैवेयमविद्याख्यामायेत्यपिचकीर्तिता ॥ विभिन्नापिविभात्यत्रवटधानायथानृणाम् २८६ वटधानासुसर्वासुहेतुःसामान्यमीरितम् ॥ वटानांनतुताधानास्तासांनाशस्यदर्शनात् २८७ हेतुर्यथात्रसामान्यवटधानासुकीर्तितम् ॥ तथाकार्योऽसामान्यहेतुर्मायेतिकीर्तिता २८८ वटधानासुनष्टासुसामान्यंनविनश्यति ॥ यथातथैवमायेयंकार्यनाशेननश्यति २८९ वटधानागताजातिर्वटधानाविभेदतः ॥ विभिन्नामीयतेयद्वत्तद्वन्मायाप्रकीर्तिता ॥ नानासंस्कारभेदेनभिन्नाविश्वस्यकारणम् २९० वटधानायथानाशंवटोत्पत्तौव्रजंतिहि ॥ संस्काराअपिमायायाःकार्योत्पत्तौतथैवते २९१ वटधानायथैवैकावटोत्पादादनेकधा ॥ कोटिकोटिगुणामूत्वापुनरेकाविजायते २९२

वटधानागताजातिःसर्ववटानांहेतुस्तथासर्वेषांकार्याणांकारणेष्वनुगतंसामान्यमायेत्युच्यतेइत्यर्थः २८८ दृष्टान्तेनसाधर्म्यंतराणिवर्णयति वटधानास्त्विति । यथावटधानाव्यक्तिपुनष्टास्वपितद्रताजातिरविनाशिनीतथाकार्याणांमुस्यादौनाशेपितत्कारणसामान्यरूपामायानविनश्यतीत्यर्थः २८९ वटधानागतेति । यथाचसावटधानागताजातिस्तत्तद्रवविशेषप्रयोजिकानांतत्तद्वानानांविभेदंविशेषस्वावच्छेदकमाश्रित्यविभिन्नाभिन्नभिन्नकार्यंकरिभवतितथामायापितत्तत्कार्याणांयेयेसंस्काराःसुक्ष्मावस्थारूपास्तानवच्छेदकतथाश्रित्यनानाविश्वस्यकारणंभवतीत्यर्थः २९० यथाचवटधानासामान्यस्याविनाशेपिवटधानाव्यक्तीनांतत्तद्वटोत्पत्तौनाशस्तथायायाअविनाशेपितत्तत्संस्काराणांतत्तत्कार्योत्पत्तौविनाशइत्याह वटधानायथेति २९१ वटधानायथैवेकेति । यथाचैकापिवटधानावटरूपेणपरिणम्यफलितात्ततोवटादनेकधावारंवारंप्रतिवसंतमृत्तुंकोटि कोटिगुणाअपरिमेष्यक्ति कासतीविजायतेउत्पद्यतेताश्रवीजव्यक्तयःप्रत्येकंवटजननक्षमाइत्याह पुनरेकेति । ताम्रवटोत्पन्नानाव्यक्तियेकापिपुनरेवंवटोत्पादनद्वाराकोटिगुणत्वेनजायतेइत्यर्थः २९२

दाष्टीतिकेयोजयति कार्योत्पत्ताविति । तथा सामान्यरूपामायाविश्वव्यक्तिभूतः संस्काराल्पवेरुने कथाविजायते कुतः कार्योत्पत्तौ विश्वोत्पादात् एकस्य कार्यस्योत्पत्तौ ततो विश्वस्य नानावि
धकार्यजातस्योत्पादात् ततानात्ता सुचनवोत्पन्नव्यक्तिवैकान्यक्तिः पुनरेवं जायते ततः संसारस्यानन्त्यं फलितमित्यर्थः २९३ सामान्यस्थानीयाया मायाया व्यक्तित्वस्थानीयान् संस्काराननंतानपिरा
शित्वतुष्टयेऽवस्थापयति संस्कारा इति । मायायाः सामान्यरूपस्याविज्ञेयभूताये संस्कारास्ते चतुर्विधाः तत्कार्याणां देहत्वं द्रियत्वक्रियात्वभोगत्वरूपैश्चतुर्विधं वादित्यर्थः २९४ एतेषां संस्कारा
णां तत्कार्याणां च व्यक्त्या नन्त्यं प्रवाहरूपेण दर्शयति अनादाविति । एतेषां संस्काराणां तत्कार्यभूतदेहादीनां च परस्परस्य कारणत्वे स्थिति रवस्थानं बीजां कुरवज्ज्ञेयं यत एतेषां संस्काराणां तत्कार्याणां च
मध्ये किंचिदपि व्यवस्थितं स्थिरं न वर्तते इत्यर्थः २९५ तत्र कार्याणां भेदानुपलक्षयितुं श्रुत्युक्तं त्रैविध्यमाह वर्तत इति । प्रथमपदपूर्वाव्ययि दर्शितं जरायुजत्वादिना चतुर्विधेषु प्राणिभेदेषु अवांतरभे
देर्नानाविधेष्वपि एते देहद्रियक्रियाभोगाः प्रत्येकमुत्तमत्वादिना त्रिविधा इत्यर्थः २९६ तत्र सर्वजंतुपूदाहृत्य दर्शयितुं शक्यत्वात् ब्राह्मणजाता तु दाहृत्य प्रतिपाद्यते इत्याह तत्तज्जातीयेति २९७

कार्योत्पत्तौ तथा माया विश्वोत्पादादनेकधा ॥ विजायते पुनश्चैका ततो नंतो भवार्णवः २९३ संस्कारा विविधा एते मायाया ये प्रकीर्तिताः ॥ चातुर्विध्यं च संक्षेपात्ते
पुप्रोक्तं मनीषिभिः ॥ देहद्रियक्रियाभोगहेतवोत्र चतुर्विधाः २९४ अनादा विह संसारे बीजां कुरसमास्थितिः ॥ कारणत्वे सदा तेषां नैव किंचिद्व्यवस्थितम् २९५
वर्तते त्रिविधाः प्रोक्ता उत्तमा धर्ममध्यमाः ॥ चतुर्विधेषु भूतेषु नानाभेदेषु सर्वदा २९६ तत्तज्जातीयजंतूनां मध्ये सर्वत्र संस्थितम् ॥ त्रैविध्यं नैव केनापि शक्यं वक्तुं
कदाचन ॥ आनंत्याद्ब्राह्मणेष्वेतदुदाहृत्य प्रदर्शयते २९७ भूदेवः पुण्यपापाभ्यां समाभ्यां प्रायशो भुवि ॥ जायते सर्व एवायं सुखदुःखोपभोगवान् २९८ देहस्य
तत्र विज्ञेयमुत्तमत्वमनेकधा ॥ पितृतो मातृ तस्तद्गदाचार्याश्च महात्मनः २९९ वीर्ययोः परिपाकाच्च कालनिर्गमनादपि ॥ रूपलावण्यशीलाद्यैर्गुणैर्योगाच्च
सर्वदा ३०० उपलब्धैश्च वैशद्यात्संस्थानाच्चापि मानतः ॥ उत्तमत्वं सदैवैतद्रिद्रियाणां प्रकीर्तितम् ३०१ कर्मणामुत्तमत्वं स्यान्मेलनात्प्रज्ञयापि च ॥ विहिता
नामनुष्ठानान्निषिद्धानां च वर्जनात् ३०२ भोगानामुत्तमत्वं स्यात्पित्रादेश्च सुशीलतः ॥ विद्यायोगात्तत्स्त्वेषामाधिव्याधिविवर्जनात् ॥ पुण्यस्य संचयाच्चापि त
थास्वस्यापि बुद्धितः ३०३

त्रैविध्ययोग्यतां तावद्ब्राह्मणस्याह भूदेव इति । भूलोके जातत्वात् सुखदुःखोपभोगशालित्वाच्च भूदेवाख्या ब्राह्मणजातिरापि पुण्यपापोभयारब्धेत्यर्थः २९८ देहस्येति । तत्र ब्राह्मणजाताव
प्युत्तमत्वमनेकनिमित्तप्रयुक्तं तथाहि पित्रादेः कुलविद्यातपःप्रभृतिभिरुत्कर्षात् पुत्रादेरुत्तमत्वं तथा वीर्ययोर्मतापित्रं शयोरवस्थाविशेषेण परिपाकात् गर्भात्कालपरिपूर्व्यानिर्गमनात् रूपगो
रत्वं लावण्यं चाकचक्यं शीलं सदाचारः आदिपदेन सलक्षणग्रहः एतैर्गुणैश्च देहस्योत्तमत्वमिति द्वयोरर्थः २९९ । ३०० इंद्रियाणामुत्तमत्वमाह उपलब्धेत्येति । उपलब्धिविषयग्रहणं तत्र
वैशद्यास्फुटत्वात् संस्थानं रचनाविशेषस्तस्मात् मानं विस्तारारिद्रूपं यथानेत्रयोः कर्णीतत्वं तत्र त्रैविध्योत्तमत्वमित्यर्थः ३०१ क्रियाया उत्तमत्वमाह कर्मणामिति । प्रज्ञादेवताध्यानादि
रूपा तथा मेलनात् तथा विहितस्य करणान्निषिद्धपरिहाराच्च कर्मणोत्तमत्वमित्यर्थः ३०२ भोगस्य तदाह भोगानामिति । भोगानामुत्तमत्वं पितृमात्रादेर्विद्यमानत्वात् बांधवानां स्वस्य च सुशील
त्वात्तदुपयुक्तविद्यानां योगात् एषां बांधवानां ततो विद्याबलेन मानसशरीरपीडयोरभावात् स्वस्य च तथा त्वं कैमुत्येन दर्शितं पुण्यसंचयाविरोधात् स्वकीयबुद्धिकौशलाच्च बोधमिति ३०४

आचार्येति । आचार्यादयः सर्वे संबंधिनोऽस्य जंतोर्भोगहेतव इति केचिदाहुः । सद्दियस्तु उभयस्य दंपत्यादिरूपस्य युगलस्य परस्परं भोगहेतुतां वदंति श्रुत्यनुसारात् । तथाच श्रुतिः 'नवाअरेपत्युः कामायपतिः प्रियो भवति नवाअरेजायायै कामायजाया प्रिया भवति' इति दंपत्योरेव प्रसक्तं भोगहेतुत्वं निराकरोत् न पित्रादाविति भावः । अथवा एकलस्य भोगो न संभवतीत्युभयमपेक्षितमित्यत्र तेषां तात्पर्यमिति । अथवा आचार्यादयः शिष्यादीनां भोगहेतवस्तददृष्टारब्धा इति केचिद्वदंति । केचित्तु सद्दिय उभयस्य गुरुशिष्यरूपस्य पितृपुत्रादिरूपस्य वा परस्परमुपकारकत्वं दर्शनादुभयं परस्परं भोगहेतुरिति वदंतीत्यर्थः । वस्तुतस्तु आचार्यपितृप्रभृतयो भोगहेतव इति केषां चिदापातदर्शनात् प्रतम् । सद्दियस्तु तेषामुभयं धर्मार्थरूपं प्रति हेतुतां वदंतीत्यर्थः । आचार्यादयो हि स दुपदेशादिना धर्मविद्यारूपं देववित्तं ह्यारालौकिकं वित्तं च प्रयोजयंतीति भावः । अपिशब्देन उपसर्जनतया भोगं प्रति तेषां हेतुतेति सूचितम् ३०४ मध्यमाधमत्वे निरूपयति देहादाविति । देहादीनामुत्तमत्वे ये हेतव उक्तास्तेषां मध्ये केषां चिदेवाभावे सति मध्यमत्वं सर्वेषामभावे त्वमत्वमित्यर्थः ३०५ देहोद्वेयेति । इत्थमुत्तमत्वादिना देहादयस्त्रिविधाः स्युरिति एतेनैतेषामुत्तमत्वादित्रयस्य प्रत्येकमुत्तमत्वादित्रयेण योजनेन नवभेदास्तेषामपि मृदुमध्याधिमात्रत्वे योजने सप्तविंशतिभेदा भवन्तीति सूचितम् । अधिमात्रत्वमुत्कटत्वम् मृदुमध्याधिमात्राणामपि प्रत्येकं मृदुत्वादिभिर्योजने सप्ताविंशतिविकरूपा एकाशीतिभेदास्तेषामपि कर्मद्वारा कृतकारितानुमोदितत्वेऽसंबन्धे चित्त्वादिशब्दयुक्तद्वयसंख्याभेदाः स्युस्ते च सूक्ष्मावर्णयितुमशक्या इत्याह एकाशीत्यादय इति । एतेषां देहादीनामुत्तमत्वादौ ये एकाशीतिप्रभृतयः सूक्ष्माभेदास्ते आ

आचार्यपितृमात्रादेः केचिद्भोगस्य हेतुताम् ॥ मन्यंते चोभयस्यापि केचिदिच्छंति सद्दियः ३०४ देहादावुत्तमत्वे ये हेतवः परिकीर्त्तिताः ॥ तेषामभावे केषां चिन्मध्यमत्वं प्रकीर्त्तितम् ॥ सर्वेषां वैपरित्ये स्यादधमत्वमसंशयम् ३०५ देहोद्वेयक्रियाभोगा एव ते त्रिविधाः स्मृताः ॥ एकाशीत्यादयस्तु स्युर्भेदाः सूक्ष्मा अनेकधा ॥ एतेषामुत्तमत्वादावानंत्यात्तेन चेरिताः ३०६ देहसंस्कारतो देहास्ततस्तेपि चतुर्विधाः ॥ संस्कारादेहसंबन्धाद्यतः सर्वप्रजायते ३०७ देहीस्यादिद्रियैर्युक्तैः कर्माभोगीचमानवः ॥ ततस्तेपि च संस्कारास्तेभ्यो देहादिकं पुनः ॥ जितेंद्रियं च भोगश्चकारणान्येवमेव हि ३०८ पुण्यपापरतो जंतुरिंद्रियैः संयुतो भवेत् ॥ देहेन च ततो भोगं गच्छेत् सर्वत्र सर्वदा ३०९ भोगीक्रियावान्सततं वश्यैरैतैरसंशयम् ॥ इंद्रियैः सहितो देही भोगी कर्मानसंशयः ३१० भोगानामत्र सर्वेषां सर्वदानुभवे सति ॥ वृद्धिः प्रत्यक्षतो दृष्टा कर्मणां करणे तथा ३११ यो हियं विषयं जंतुः प्राप्नुयात्स तु तं पुनः ॥ इच्छतीह भृशं कर्म कुरुते चास्य लब्धये ३१२

नंत्यात्केनापि न वर्णिता इत्यर्थः ३०६ अथ देहोद्वेयक्रियाभोगानां तत्संस्काराणां च परस्परं बीजांकुरन्यायेन कारणतां निरूपयंस्तत्र देहस्य प्राधान्यमाह देहेति । देहानां संस्कारेभ्यो देहाजायंते ततो देहेभ्यश्चतुर्विधा देहादीनां चतुर्णामपि जनकाः संस्काराः प्रभवन्ति यतो हेतोस्ततो देहात्सर्वदेहोद्वेयक्रियादिकं प्रजायते प्रादुर्भवतीत्यर्थः ३०७ देहात्सर्वसंभवदर्शयति देहीति । यो देही भवति स इंद्रियैर्युक्तैर्वशे स्थितैः सहितः कर्माभोगादिकर्ता तत्फलभोगी च भवति ततो देहित्वादिभावानंतरं तं पुनर्देहित्वादिप्रयोजकाः संस्काराः प्रभवन्ति तेभ्यश्च पुनर्देहादिकं भवति यथा देहः सर्वस्य प्रयोजकस्तथेन्द्रियं भोगश्च कर्मादिद्वारा सर्वस्य संघातस्य प्रयोजको बोध्यः । तत्रेन्द्रियस्य युक्तत्वं जितत्वं च विशेषणम् । इन्द्रियलोपे पुनः कस्यापि कर्मणः परिपूर्त्यदर्शनादिति ३०८ कर्मणः सर्वसंभवमाह पुण्येति । स्पष्टम् ३०९ भोगात्सर्वसंभवमाह भोगीति । क्रियावान् कर्मक्षमस्तथा वश्यैरैतैरिंद्रियैः सहितश्च भोगेव भवति यतो देही भोगेव कर्माप्रसिद्ध इत्यर्थः ३१० तत्राभुभवं प्रमाणयति भोगानामिति । सर्वजा तीयानां भोगानां भोग्यपदार्थानामनुभवोत्तरं कर्मानुष्ठाननिष्ठा वृद्धिरतिशयरूपा प्रत्यक्षेण दृष्टेत्यर्थः ३११ तत्र हेतुतया भोगानुभवस्येच्छाजनकतामाह योहीति । योजंतुर्यजातीयं विषयमाप्नोति ३१२

राणां मरणकाले समुत्प्रेषादिति सूचितम् ३१८ अत्र संस्कारैर्देहा विजयने दृष्टान्तः पूर्वोक्त एवेत्याह वटा इति । इन्द्रियादिभिः सहितदेहावदस्थानीयाः संस्कारास्तु बीजस्थानीया इत्यर्थः ३१९ सर्वे पुंसंस्कारे पुनर्गते यत्सामान्यं तन्मात्रेणैव च्युत इत्याह संस्कारेष्विति । स्पष्टम् ३२० बीजाङ्कुरेष्विति । यथा च बीजेष्वङ्कुरेषु चानुगतं यत्सामान्यं तदविनाशरहित एव कारणभूतं स्थापितत्वात् तथाऽद्वयतद्दिशो भूतं योर्बीजाङ्कुरयोस्ततो भेदाभावात् यच्च परस्परकार्यकारणभूतं बीजाङ्कुरयोर्गुणलतद्विनशरहित इत्यर्थः तथा संस्कारदेहयोर्विनाशोपमायाऽविनाशरीतिभावः ३२१ संस्काराणां देहादीनां च प्रवाहेण न्यक्तं नुच्छेदलक्षणेन कार्यकारणभावेऽपि स एव दृष्टान्त इत्याह बीजाद्वट इति ३२२ मायायाः कार्यकारणयोरुभयोरनुगमे दृष्टान्तमाह पार्थिवेति । यदद्वयबीजरूपेद्वयकार्यकारणभूते पार्थिवाः पृथिवी संबंधिनोऽवयवाः अनुगतास्ते पुचपृथिवी अनुस्यूताऽनुगता वटबीजयोर्नाशोपि नश्यति प्रलयाग्निविनेत्यर्थः ३२३ यथेति । अनुष्ठानपदेन करणव्युत्पत्त्या सामग्रीप्रोच्यते तथा च वेहेषु अनुष्ठाने पुनर्वाग्भकेषु चानुगताः तामायादेहादिना शोषत्रयबोधरूपकालाग्निविनाशन इत्यतीत्यर्थः अत्र पार्थिवावयवस्थानीयामायाया अवयवावस्थाप्राणपरिणामविशेषरूपा बोध्याः ३२४

मायया ब्रह्मणोऽन्यथा सिद्धिवारणा यो भयोः स्वरूपं विविच्य दर्शयति कार्येति पाङ्क्तिः । सर्वेषु कार्येषु कारणेषु चानुगतो यः परिणामभागः समायेत्युच्यत इत्यर्थः ३२५ एतयोरिति । एतयोः कार्यकारणयोस्तस्य तयोरनुगतस्य एतस्य परिणामस्य वा यत्स्मरणमनुसंधानविषयाभासकं स्फुटं सद्रूपं तदा तमेत्युच्यते ततोऽदृश्यभावेन भेदस्य स्फुटं चान्मायासत्तात्मनो भिन्नेति व्यवहार इत्यर्थः ३२६ तथा च परिणामरूपेण मायायाः सत्तारूपेण ब्रह्मणश्च सर्वत्रानुगमदर्शनादुभयोर्जगदुपादानत्वमिति त्याह पश्चिन्नामश्चेति । परंतु ब्रह्मणस्तत्र विवर्त्तोपादानत्वमिति ध्येयम् ३२७ उभयोर्हेतुतामेव स्फुटयति सत्तैवेति । एकरूपा अन्यथा भावहीना सत्तैव यदिकार्येषु स्यादनुगता दृश्येत तदा मायाकारणं न भवेत् एवं केवलसत्तानुगमस्तु न दृश्यते तथा यदि केवलः परिणामः कारणं कारणत्वेनानुगतः स्यात्त्याह परिणामस्येति ३३० जडानां विकाराणां मायास्वरूपाद्यतिरेकाभावं सदृष्टांतमाह वदेति द्वाभ्यां । एवमुभयोः कारणत्वे सति सर्ववटबीजेऽनुगतं यत्सामान्यं तद्वीजेऽनुगतस्य सत्तारूपब्रह्मणः शक्तिभूतं सत्स्वस्मात्सामान्यादव्यतिरिक्ता आनन्विधानं वटान् जनयति तथा मायापि परब्रह्मणः शक्तिभूता परिणामलक्षणा अनेकं देहादिरूपं विश्वं जनयेत् कीदृशं विश्वं स्वात्मनः कारणादव्यति

कार्यकारणरूपेषु परिणामोत्रयो भवेत् ॥ स तु सामान्यरूपो यं मायेत्येव निगद्यते ३२५ एतयोस्तस्य वैतस्य स्मरणं यत्सदात्मकम् ॥ तदा तमेति ततो माया स्वात्मनोऽन्येति कीर्त्यते ३२६ परिणामश्च सत्ता च दृश्यते कार्यमात्रके ॥ ततो ब्रह्म च माया च दृश्यते हेतुः प्रकीर्त्यते ३२७ सत्तैव चेदेकरूपा कार्येषु स्यात्ततो भवेत् ॥ न माया कारणं नैवं परिणामोत्रकेवलः ३२८ यदि स्यात्कारणं तर्हि ब्रह्म नैवात्र कारणम् ॥ भवेद्द्वयं च दृष्टं तत्कारणं तेन तद्वयम् ३२९ परिणामस्य सामान्यं माया प्रोक्ता मनीषिभिः ॥ ततो ब्रह्म च माया च द्वयसंकीर्णं व्यवस्थिते ३३० वटबीजस्य सामान्यमेवं शक्त्यात्मकं सदा ॥ वटाननेकान् जनयेत्स्वतो भेदविशर्जितान् ३३१ परिणामात्मिका शक्तिस्तथा सामान्यरूपिणी ॥ अनेकं जनयेद्विश्वं नाना देहादिरूपकम् ॥ स्वात्मनो भेदरहितं कार्यकारणरूपं पृच्छ ३३२ एकैकस्मिन् च दृश्येद्द्वीजो वा स्तिसदैव हि ॥ परिपूर्णं तु सामान्यं वटबीजस्य यत्स्मृतम् ॥ एकं स्थितं च यत्तद्वदेतुः स्याद्द्वीजयोः ३३३ वटानामपि सामान्यं बीजानामपि च द्विधा ॥ स्थितमेकं च तद्वत्सामाया प्रोक्ता मनीषिभिः ३३४ कार्येऽकार्ये च संपूर्णा विभिन्ने च संस्थिता ॥ एकैव जीवपरयोर्भेदस्यापि च कारणम् ३३५

रिक्तं बीजां कुर्यात्कार्यकारणरूपं चेति द्वयोरर्थः ३३१ । ३३२ व्याप्य व्यापकभावेनावस्थितं मायाया रूपत्रयं दर्शयति एकैकस्मिन्निति द्वाभ्यां । यथा एकैकस्मिन् च सदा परिपूर्णं कार्यं शक्त्या रूपं सामान्यमन्यत् एकैकस्मिन् बीजेऽनुगतं च सामान्यमन्यत् वटबीजस्येति समाहारः तथा च उभयोर्वटबीजयोर्भेदसंबन्धित्वेन स्मृतं मुभये त्रैकं सत्संस्थितं च तत्तृतीयं न च तस्य वैयर्थ्यमिति त्याह यत्तद्वदित्यादिना । यथा वटबीजे परस्परं हेतुभूते तद्वयं तृतीयं सामान्यं पृथिवीरूपमुभयोर्वटबीजयोर्हेतुः प्रयोजकमित्यर्थः ३३३ वटानामिति । इत्थं यत्सामान्यं वटानां बीजानां च संबन्धेन द्विधा स्तिसत्तुमुभयानुगामित्वेन एकं सत्स्थितं च यथा दृष्टं तद्वत्सकलकार्यानुगामिनी सकलकारणानुगामिनी उभयानुगामिनी च सा शक्तिरूपामाया मनीषिभिरुक्त्यर्थः ३३४ इयं माया कार्या विच्छिन्नशक्त्यरूपा जीवभेदस्य हेतुः कारणावच्छिन्नशक्तिरूपा च ईशभेदस्येत्याकारं जीवेशादित्यादिप्रथमार्थमाह कार्येऽकार्ये इति । अकार्ये इतिच्छेदः इयं व्यापकरूपेणैकापि यतः कार्ये तथा अकार्यकारणसंपूर्णा व्याप्तिस्थिता अतो विभिन्नवसती जीवेशयोर्भेदस्य प्रयोजिका भवतीत्यर्थः ३३५

एकमायास्वरूपाप्यरूपाभ्यांभेदकत्वंदृष्टंतेनस्फुटयति एकेवेति । यथेकाभूमिर्घटरूपागृहरूपास्तृतीयघटाकाशगृहाकाशयोर्भेदिकाजनेलोकेप्रसिद्धातथाभावाविस्वकीयाभ्यांकार्यकारणरूपाभ्यां
जीवेशयोर्भेदिकेतिद्वयोरर्थः ३३६ । ३३७ मायायाःस्वरूपनानामधारणदृष्टंतेनविशदयति यथेति । निगदन्मायात्वात्तद्वयम् ३३८ । ३३९ मायायाःश्रुत्युक्तानिचित्रत्वादीनिविशेष
णानिस्फुटिकरोतिर्भेदेयादिना । सापरिणामसामान्यरूपाएवाजीवादिभेदिकायमायाअत्यद्भुतशरीरानानासंस्कारलक्षणेश्चित्रैर्विचित्रायाथारजकेद्विपटीसंज्ञवस्त्रंविद्यतेतद्वदेतद्दृश्यमानप्रपंचरूपे
चित्रंयस्यामायायाधर्मभूतेनसंस्कारात्मकेनचित्रेणबीजितंबीजसंजातंयस्यतत्तथाभूतंजातं ३४० तत्रदृष्टत्वंव्युत्पादयति दृष्टेतिप्रसङ्गः । इयंमायादृढा दृष्टत्वरूपविवरणंविनाशशून्येति यतो
महान्सर्वोत्कृष्टःअजर्हश्चरोप्येतामुन्मूलयितुमुच्छिन्नांकार्त्तुनार्हतिनसमोभवतिपतोमायामूलेनबलेनान्वितः परास्वशक्तिरित्यादिश्रुतेरित्यर्थः । तथाचर्हश्चरन्तित्यसिद्धविज्ञानवंतंप्रतिमायापाअप
कारकत्वाभावात्प्रत्युतोशितव्यादिनिर्माणेनर्हश्चरत्वसाधकत्वाजनेनेपंहंतव्येतिभावः ३४१ जीवेषुशास्त्रविदएनामनर्थहेतुंविज्ञायोच्छेतुंक्षमाःपरंतुतेअनयाकुण्ठितोपकरणाःकृताइत्याह महांतइ

एकैवचयथाभूमिःस्थिताघटगृहात्मना ॥ गृहाकाशघटाकाशभेदेहेतुर्जनेभवेत् ३३६ एवमेकैवमायेयंस्वात्मनोरूपभेदतः ॥ जीवेशयोर्विभेदस्यहेतुर्भवतिस
र्वदा ३३७ यथाभूमिरिलाघात्रीकुःपृथ्वीधरणीक्षमा ॥ इत्यादिनामधेयानिब्रजेदेकैवसर्वदा ३३८ परिणामात्मिकाशक्तिरेवमेकैवदुर्भणा ॥ मायाऽविद्या
तमोमोहोऽज्ञानंभ्रांतिर्विपर्ययः ॥ इत्यादीनिचनानामनिप्राप्त्येषासनातनी ३३९ सैषामायातिचित्रांगीचित्रिताद्विपटीयथा ॥ एतच्चित्रात्मकंविश्वंयस्या
श्चित्रेणबीजितम् ३४० दृढाविनाशशून्येयंमायामूलबलान्वितः ॥ महानजोपिनैवैतामुन्मूलयितुमर्हति ३४१ महांतःश्रुतशास्त्राश्चविद्वांसोत्रदृष्टवताः ॥
अस्याविनाशनेयुक्ताभग्नदंष्ट्राःसमासते ३४२ अविद्येयमरण्यानीनानाजीवसमाकुला ॥ पंचभूतौघतरुभिःसर्वतःपरिपूरिता ३४३ स्नेहमूलादुःखफलापुत्र
दारप्रसूनका ॥ पित्रादिपल्लवैःपूर्णबंधुशाखासमाकुला ॥ सुखाशाबीजसंपूर्णाकालदावाभ्युपगुता ३४४ कामक्रोधादिभिःसिंहैःसर्वतःपरिरक्षिता ॥
भूरिदुर्जनसर्पौघकंटकावृतमार्गका ॥ नारीपिशाचसंपूर्णातथाजन्मादिदृष्टिका ३४५ विद्वांसःकारणैश्चैनामुन्मूलयितुमर्हति ॥ प्रायःसर्वेपितेनित्यम
नयैवकदर्थिताः ३४६

ति । भग्नमायाहननव्यापारात्पराहतादंष्ट्रादंष्ट्रावद्विदारिका मतिर्येषांतेतथासमासतेतिदृष्टं विद्वांसःप्रायशोऽनयाविषयप्रवणधियःकृताइत्यावात् ३४२ उक्तार्थस्फुटत्वायमहाटवीत्वेनमायां
वर्णयति । अविद्येयमित्यादिना । महदरण्यमरण्यानीतद्रूपेयमविद्यायतो नानाजातीयैर्जीवेश्विदाभासलक्षणेभ्यस्तथा पंचमहाभूतभेदरूपैस्तुरुभिःपूर्णा ३४३ स्नेहेति । स्नेहोविषयरामस्त
दात्मकानिमूलानियस्यांसातथा दुःखानिफलानियस्यांसा पुत्रादयोरमणीयत्वांशमयोजकत्वादिसाधर्म्येणप्रसूनभूतायस्यांसा तथापित्रादीतिमसवसूचकत्वसाधर्म्यातिपितृमभृतयःपल्लवा
यत्र विस्तारप्रयोजकत्वाद्धंयवःशाखायत्र सुखंभविष्यतीत्याकारादीर्घांशैवबीजंयत्र कालोमृत्युःसदात्माभिभूतोयत्रेति ३४४ कामेति । एतस्याअरण्याभ्याइहेदकानांविवेकराजसैःपानांश
मादीनांभक्षकैःकामादिरूपसिद्धैरक्षिता दुर्जनरूपैःसर्पैःकंटकैश्चस्यासमार्गानारिरूपैःपिशाचैःसंयुता जन्मादयएववृश्चिकायत्रसा ३४५ विद्वांसइति यद्यपिविद्वांसोविद्यावंतःकारणैर्भानयोगा
दिभिरेनामरण्यानींलपयितुंसमर्थाःपरंतुमायशस्तेविद्वांसोऽनयामायाण्याकदर्थितादीनतांतीताइत्यर्थः ३४६

ब्रह्मविदिति । ब्रह्मवेदउपनिषद्पुस्तकमर्थतोवेतीतिब्रह्मवित्तद्रूपोभद्रजातिः करीसहमांमूलहीनं कर्तुं सप्तमः परंतु तस्यविरलत्वादियं दृष्टेयुक्त्यर्थः । गजाखिविधाभद्रमंदमृगभेदेन तत्रभद्रलक्षणं यथा प्रतिमाने सुविपुलश्चारुपृष्ठा यताननः । सुखे सुरभिनिःश्वासस्ताम्रजिह्वोष्ठतालुकः । तथास्यतुल्यसंस्थानोदंतौ शुभ्रौ विशेषतः । मधुपिंगलनेत्रश्चमहाकायोमहाबलः । पुरस्तादुच्छिन्न तश्चापि पश्चादवनतस्तथा । धनुर्विततवंशश्चसमपादतलः शुभः । विंशत्यावनखैर्युक्तोपोष्ठादशभिरेव च विद्युद्वावाप्रित्तिदिग्भ्योनविभेत्तं कुशादपि । अन्वर्थे वेदांशूरश्चक्षमावाञ्चकः । कल्याणमेवास्तेजस्वी सभद्रः परिकीर्तितः इति अत्रप्रतिमानपदेन दंतयोरंतरालमुच्यते प्रतिमानं प्रतिच्छायागजदंतंतरालयोः इति विश्वप्रकाशात् वंशः पृष्ठास्थि निगदव्याख्यातमन्यत् । तत्र निर्भयत्वादिकं साधर्म्यं ब्रह्मविदिविवक्षितमिति बोध्यम् ३४७ मायापावहं कुरत्वं गुणभिन्नः वंसर्वत्र ब्रह्मादिष्वाप्तः वंचप्रकृतरूपकानुकूल्येनाह नानेतिषोडशभिः । नान देहानामं कुरामरणका रिकयोभाविशरीरभावनास्तद्रूपैरं कुरैर्युक्ता तथात्रिगुणात्मकपदार्थैर्नानाविधासती स्थिता तस्यां माया रण्याभ्यां महत्सर्वत्र व्यापकं वृक्षत्रयं ब्रह्मविष्णुशिवसंज्ञं तिष्ठति अनेकफलदानेन सर्वेषां सुखद मित्यर्थः ३४८ एतेषां ब्रह्मविदस्वश्याश्रयणीयत्वे प्रयोगोक्तमाह अस्या इति । अस्या उक्तारण्याभ्यां सकाशात् निर्गंतुं शक्नोति विद्वान्ब्रह्मवित्तद्रूपो भद्रजातिः करीयदिकामादिरूपे सिंहेः काल

ब्रह्मविद्वद्रजात्युत्थः कश्चिदेव करीखिव ॥ उन्मूलयेदिमांतेन दृष्टेयमिति गीयते ३४७ नानादेहांकुैः पूर्णास्वयंभिन्नेवसंस्थिता ॥ महावृक्षत्रयंतस्यांब्रह्मविष्णुशि वात्मकम् ॥ निष्ठत्यनेकफलदं प्राणिनां सुखकारकम् ३४८ अस्या निर्गमये शक्तोऽदिविद्वान्महाकरी ॥ उपद्रुतश्चकामादिसिंहैः कालाग्रिनापि च ३४९ तत्र वृक्ष त्रयस्यैकमाश्रयेदाश्रयंचयः ॥ ततस्तापममुं जह्यात्सदा तदृक्षसंश्रयात् ३५० अत्रकामादयः सिंहास्तथा कालाग्रिरेव च ॥ शक्रुवंति प्रवेष्टुं न नराश्चायंतभीरवः ५१ सरस्वती तथा लक्ष्मीर्भवानी चेति कीर्तितम् ॥ लतात्रयं कभातेषु त्रिषु वृक्षेषु सर्वदा ३५२ एकः कनकवर्णोऽयं तमाल इयामलोपरः ॥ क्षीरवर्णस्तथान्योऽपि मनोनयन नंदनः ॥ श्वेतापीता तथा श्यामालतास्ता अपि वर्णतः ३५३ अवर्णाः सर्ववर्णाश्च लता वृक्षाश्च सर्वदा ॥ अफलाः सफलास्तद्वन्निर्बीजाश्च रबीजकाः ॥ अनाद्यनंता निखिलबीजभूताः सनातनाः ३५४ श्रमापहा आश्रितानां सर्वदा कामरूपिणः ॥ महतां हिमहीयां सोप्यणीयां सोप्यणीयसाम् ३५५ अविद्येयमरण्यानीघोरदुःख प्रदायिनी ॥ यद्यप्येतत्तच्छायाप्राप्तानेन तथापि सा ३५६

रूपेणाग्रिनाचोपद्रुतो भवेत्तदा प्रोक्तवृक्षत्रयमध्ये एकमाश्रयेदुपासीत तत्प्रभावाद्दमुमुषद्वज्रयंतारपंत्यजेदिति द्वयोरर्थः ३४९ । ३५० एतदाश्रितस्य तापाभावे हेतुमाह अनेति । अत्र वृक्षत्रयेऽदि तीयरूपे कामादयः सिंहाः कालाग्रिः नरामनुष्यादेहाभिमानिन इति यावत् एते सर्वे न प्रवेष्टुं शक्ता यतोत्पंतात् अंतच्छेदमतिक्रान्ता देवांस्वरूपाद्भीरवः न हि परिपूर्णरूपे कामादीनां संभवो व्याघातादिति भावः ३५१ एतैः संपृक्तभावेन यथा कर्मध्ये यं देवी त्रयं लतारूपेण वर्णयति सरस्वतीति । स्पष्टम् ३५२ वृक्षत्रयस्य वर्णानाह एक इति । एकः प्रथमो ब्रह्मा कनकवर्णः अपरो द्वितीयः अन्यस्तृतीयः । लतानां वर्णानाह श्वेतेति । सरस्वती श्वेतालक्ष्मी पीता भवानी श्यामेत्यर्थः ३५३ एतेषां वृक्षांतरेभ्यो विशेषमाह अवर्णा इति । अवर्णानि विंशे रूपेण सर्ववर्णा विश्वरूपत्वात् अफलादां भिक्वा इति सफलाः शरणागत्य इति निर्बीजा अनादित्वात् रबीजामं त्रयमबीजशालित्वात् आयंतहीनाः सर्वमपंचबीजभूतानित्याश्चेत्यर्थः ४५४ एतेषां परोपकारार्थमेवावस्थानं सर्वत्र सन्निहितत्वं दुर्लक्ष्यत्वं चाह श्रमापहा इति । आश्रितानां संसारश्रमहराः यद्येप्सितरूपाणां धारकाः महतां गणनायां महोपासीति शयेन महताः सूक्ष्मगणने त्वति सूक्ष्मा इत्यर्थः ३५५ अ विद्येयमिति । यद्यपीयमविद्या रूपं रण्यानीघोरदुःखप्रदा तथाप्यनेन ब्रह्मविद्विषेण करिणावणिततरूणां छायाकांतिः सामसिद्धामाप्ता आश्रिता इत्येवो न दुःखदेति शेषः ३५६

विद्यमानाति १ यद्यप्यपमावधारणरूपानीषोरदुःखमदावधाप्यनेन ब्रह्मविद्वेषेण करिणावर्णिततरुणांछायाकातिः सामसिद्धामाप्ताआश्रिताइत्यनेन दुःखदेति शेषः ३५

तत्रैतत्तया एवैकानि विधाभिभावस्त्वमाह एतेहति । एतेतरवीलनाश्रयेऽप्युक्तमिति न देशोपमानाः सर्वविधभासवन्ति । अतएतानाश्रितोजनस्तमसास्वकषायरजिनीनीभयतीत्यर्थः ३५७
आनंदात्मानहति । एतेतरवः स्वतः स्वपकाज्ञानंदरूपा एव भावानुसारेण च जगत्प्रकृताः स्थावररूपाश्च भवन्तीत्यर्थः ३५८ धर्मा र्थेति । पुरुषार्थेषु पृथक्प्रकृता नामाश्रये श्रितितानां शतारदात्
३५९ एतेहति । यतएतानाश्रितोजनः अवसादवैकृत्यं न माप्नोति ततएते कल्पतरवउक्ताः ३६० फलितमाह उन्मूलयेदिति । ब्रह्मविज्ञानरूपः करः शङ्खापस्य स तथाभूतो ब्रह्मविद्रवः करीयत्रवने
जातइमामविद्यारूपा मरण्यानीदृग्मृत्सोह रूपं स्यास्तथाभूता मण्युः मूलं कुर्यात् यावद्ब्रह्मवित्स्व कीयं ब्रह्मविज्ञानरूपकरं बालत्वेन कामादिति हकृतोपद्रवेण वा दुर्वलं पश्येतावदुक्तानां वृक्षानां श्रित्यपि
ष्टेदिति द्वयोरर्थः ३६१ । ३६२ तस्मादित्यादि मार्ययेत्यंतस्य ग्रंथस्यार्थमाह यस्मादिति विंशतिश्लोकैः । यस्मान्मायारूपा मरण्यान्मा मेतद्ब्रह्म विष्णु शिवरूपं वृक्षत्रयं मंडलं मंडलवत्सर्वं न्या
प्यावस्थितं भवति तस्मात्तदीयस्वभावस्य सर्वत्रानुगमादेतत्सर्वं जगदधिदेशोपात्मा विभूतरूपं त्रिविधं जातं सर्वत्रैव हि सृष्ट्वं ब्रह्मस्वभावः पालकत्वं विष्णुस्वभावः संहर्तृत्वं रुद्रस्वभावश्च इत्यत इति भावः
३६३ आत्मापीति । यदा च माया ब्रह्मादिसंबंधेन गुणत्रयेण त्रिविधा जाता ततस्तत्संबंधेनात्मापि त्रिविधो जाता तो योजाग्रदाश्वस्थात्रयरूपे भवेन्नभिर्मा । कथमस्य त्रित्वमतमाह हंतेति । हं

एतच्चैतन्यसंदीप्ताभासयन्तिदिशोदश ॥ एतत्प्राप्तःसदाजंतुर्निस्तमस्कःप्रजायते ३५७ आनंदात्मानुष्वैतेस्वप्रकाशवपुर्धराः ॥ तरवोजंगमाश्चैतेस्थावराश्चभ
वंतिहि ३५८ धर्मार्थकाममोक्षाणांचतुर्णांचफलात्मनाम् ॥ दातारश्चित्तसंस्थानांसर्वेषामपिदेहिनाम् ३५९ एतेकल्पद्रुमाःप्रोक्ताइमाःकल्पलताअपि ॥ एता
न्समाश्रितोजंतुर्नैवसीदतिकर्हिचित् ३६० उन्मूलयेदरण्यानीहदमूलाभिमांसदा ॥ अविद्यांब्रह्मविज्ञानकरकस्तुकरीवने ३६१ यावद्दृढंकरंनैनंप्राप्नुयात्तावदा
त्मवान् ॥ वृक्षानमून्पमाश्रित्यतिष्ठेद्विगतसाध्वसः ३६२ यस्मादेतन्नयंमायारण्यान्यांचैवमण्डलम् ॥ त्रिविधंसर्वमेवैतदधिदैवादिभेदवत् ३६३ आत्मापि
त्रिविधःप्रोक्तोभवेवस्थात्रयेस्थितः ॥ अभिमंतातथाहंताकर्तापिचनियामकः ॥ विराट्हरिण्यगर्भोऽख्यईश्वरश्चेत्कीर्तितः ३६४ विराट्जागरणावस्थोजीवउ
क्तोमनीषिभिः ॥ यस्यभेदस्त्रिधाध्यात्ममवस्थात्रयकारिणः ॥ विश्वश्चैतजसस्तद्वत्प्राज्ञश्चपरमेश्वरः ३६५ स्थूललेहेभिमंतायंविश्वोजीवाभिघोविराट् ॥ हिर
ण्यगर्भोभगवान्सूक्ष्मेहंतांप्रपद्यते ॥ अज्ञानेप्राज्ञनामायमीश्वरोविश्वकारणम् ३६६ हिरण्यगर्भोभगवानधिदैवस्थितौहियः ॥ अहंतांसहिसर्वस्मिन्नजगत्याप्रो
तिसर्वदा ३६७ अधिदैवंहियस्त्वीशोनियन्तांप्रकीर्तितः ॥ नियच्छतियतःसर्वमेवएवमहेश्वरः ३६८

तासंहारकः कर्त्ता स एषा नियामकः पालक इति अस्यात्मनेऽधिदैववर्त्तमानस्य स्थूलसूक्ष्मकारणोपाधिकृत्यक्रमिकं नाम त्रयमाह विराडिति ३६४ हिरण्यगर्भस्य जीवत्वमीश्वरत्वं चेति सिद्धांतप्रकट
यस्तत्र विराडादिभावसामानाधिकरूपेण विश्वादिभारं दर्शयति विराडिति चतुर्भिः । जागरणावस्थो विराद्वोध्यः यस्य जीवघनस्याध्यात्मवर्त्तमानं नाम प्रदायवस्था त्रयं कुर्वतो विश्वतेजसमाज्ञ
नामकस्त्रिविधो भेदः परमेश्वर इति च प्रज्ञावेशेण मभेदमाहायेत्यर्थः ३६५ विश्वादिभेदमेव स्फुटयति स्थूल इति । स्थूले समष्टिरूपेऽभिमानं कुर्वन्नात्मा तदा सर्वस्य शरीरत्रयस्याभिर्मत्वादिश्वर
त्युक्तो विविधराजमानत्वाच्च विराडित्युक्तः एवं सूक्ष्मेभिर्मता हिरण्यगर्भ इति शुद्धोपाधिकृता तेजत इति चोक्तः केवलाज्ञानेभिर्मताच्च निर्विश्वे रसाति रूपज्ञानशालि वात्प्रज्ञा इति विश्वकारणत्वादिश्वर
इति चोक्त इत्यर्थः ३६६ जीवघनस्य हिरण्यगर्भस्य सर्वत्राढांतराण शलितामाह हिरण्यगर्भ इति । अधिदैवस्य स्थितौ मर्यादायां योग्यं ज्ञानं हिरण्यगर्भ इत्युक्तः स सर्वत्र जगत्पटंतामहमित्यभिमानं
कुरुत इत्यर्थः ३६७ तस्यैवात्मनः कारणोपाधेर्नियंतृत्वमंतर्गामित्वरूपमुक्तमित्याह अधिदैवमिति । नियच्छति मर्यादायां स्थापयति ३६८

हिरण्यगर्भोऽख्यजिवस्माधिभूताध्यात्माधिदेवाख्यैरूपैस्त्रिरूपत्वमीशसाम्यं चाह अधिभूतमिति । अयं हिरण्यगर्भोऽख्यजिवः कार्योपाधिरधिभूतादिपुसर्वव्रस्थितत्वेन त्रिरूपईशेन कारणापाधिना सम इत्यर्थः ३६९ तत्र हेतुतया लक्षणसाम्यमाह आनंदात्मेति । स्वयंप्रकाशनं दूरपत्वं व्यापकत्वं च यथेश्वरे तथास्मिन्नपीति । यद्यप्ययं क्रियाशक्तिज्ञानशक्तिरूपाभ्यां प्राणबुद्धिभ्यां रूपवानुपाहितस्तथाप्यरूपभाक्स्वतःसिद्धविज्ञानेनात्मानमरूपं निर्विशेषं मन्यते इत्यत ईशसाम्यं युक्तमित्यर्थः ३७० तच्च साम्यमात्यंतिकत्वादेक्यरूपमिति सूचयन् परमेश्वरस्यैवाहिरण्यगर्भरूपेणावस्थानमाह अविद्येति । योऽविद्याख्यमाधोपाधिकईश उक्तः स एव ज्ञानक्रियाशक्त्युपाधिः संहिरण्यगर्भ उक्तो यत्र मायाकृतो विक्षेपः प्रचुरोदृश्यत इत्यर्थः ३७१ उपाधोरपि कार्यकारणविधया अभेद इति दर्शयन् ज्ञानक्रियोः सकलप्रपंचात्मकयोरीश्वरोपाधेरविद्यायाः सकाशादुत्पत्तिमाह अविद्येति । मायैवावरणं कुर्वती अविद्येत्युक्ताय स्याः सकाशात् ज्ञानक्रियोर्जनिरुत्पत्तितयोरुत्पत्त्या च विश्वोत्पत्तिः यतः सर्वे प्राणादयो बुद्ध्यादयो वा पदार्था विश्वपदेनोक्ता ज्ञानक्रियाशक्तिरूपा एव न हि ज्ञानं क्रियावाऽजनयंतः केपि भावा दृष्टा इति भावः ३७२ अविद्यायाः स्वरूपं प्रागुक्तं स्मारयति अविद्येति । परिणामेष्वनुगतं यत्सामान्यं तद्रूपा अविद्या ईश्वरोपाधिरित्यर्थः ३७३ तस्यामायायाः सामान्यरूपाया व्याप्यं यत्सामान्यं ज्ञानक्रियात्मककार्यं निष्ठं कार्यं शक्तिसंज्ञं तद्धिरण्यगर्भ

अधिभूतमथाध्यात्ममधिदैवंच संस्थितः ॥ त्रिरूपोजीवएकोयमीशवद्भातिसर्वतः ३६९ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिरयं स्फुरतिसर्वदा ॥ ईश्वरः सर्वगस्तद्वज्जीवोऽप्येष महेश्वरः ॥ क्रियाज्ञानात्मकः प्राणबुद्धिरूपोऽप्यरूपभाक् ३७० अविद्योपाधिको यो यमानंदात्मा महेश्वरः ॥ हिरण्यगर्भो भगवान्स एव परिकीर्तितः ॥ ज्ञानक्रियाशक्तिसंस्थो विक्षेपबहुलः पुमान् ३७१ अविद्यावरणात्मोक्ताय स्या ज्ञानक्रियाजनिः ॥ ज्ञानक्रियात्मकाः सर्वे प्राणबुद्ध्यादयोऽपि हि ॥ पदार्थाः पंचभिर्भूतैः सहिता विश्वशब्दिताः ३७२ अविद्यापरिणामस्थं सामान्यं परिकीर्तितम् ॥ उपाधिरेश्वरस्येयमेकैवानेकरूपिणी ३७३ ज्ञानक्रियात्मिका शक्तिर्माया कार्ययदीरितम् ॥ पूर्वहिरण्यगर्भस्य स उपाधिः प्रकीर्तितः ३७४ हिरण्यगर्भोपाधेर्यत्सदृशं चित्ररूपं पृथक् ॥ ततो जातमनेकं तज्जीवोपाधिरितीरितम् ३७५ वटबीजे तु सामान्यं प्रत्येकं परिवर्तते ॥ परिपूर्णतया तद्वन्माया सर्वत्र संस्थिता ३७६ ज्ञानक्रियाशक्तिरूपे बाह्ये कार्ये परत्र वा ॥ मृद्यस्मात्सर्वकार्येषु वर्तते सर्वरूपिणी ३७७ सर्वसर्वमयं तस्मात्सर्वजीवाश्च तादृशाः ॥ अविद्यायां न भेदोऽस्ति न चिदात्मनिकश्चन ॥ ततो जीवेपि कार्ये वा वैषम्यं किं कृतं भवेत् ३७८ अवस्थात्रयमाया ता जीवाः सर्वे चतुर्विधाः ॥ हिरण्यगर्भेशरूपा यद्यप्येते तथापि हि ३७९ महतां हि महीयां सोऽह्यल्पाः स्युर्बुद्धियोगतः ॥ घटाकाशादयो यद्वत्संबंधेन घटादिना ३८०

स्योपाधिरित्याह ज्ञानेति । ज्ञानशक्ति क्रियाशक्तिसंज्ञं यन्मायायाः कार्यमुक्तं तत्प्रथमं हिरण्यगर्भस्योपाधित्वेनोक्तमित्यर्थः ३७४ अस्त्वेवं हिरण्यगर्भस्य परमात्मनेक्यं व्याप्तिजीवानां तु तत्कथमित्याशंकां परिहरन् नृपृच्छुपाधीनामपितयात्वमाह हिरण्येति । हिरण्यगर्भोपाधिः समष्टिलिङ्गशरीरं तत्तुल्यरूपं नानासंस्कारसंभृतत्वेन विचित्रं च यल्लिङ्गशरीरमनेकविधं ततो मायातो जातं तद्वद्विज्जीवानामुपाधिभूतमित्यर्थः ३७५ तथा च मायायास्तादात्म्यं यथा हिरण्यगर्भोपाधौ तथा व्याप्युपाधावपीत्याह वटेति । यथा वटपुत्रद्वीजे पुजनकतारूपं सामान्यं प्रत्येकं परिपूर्णतया वर्तते इत्युक्तं तद्वन्मायाया सर्वत्र कार्ये परिपूर्णतया स्थिता कीदृशो कार्ये ज्ञानक्रियाशक्तिरूपे बाह्ये अधिदेवाधिभूतरूपे परत्र अध्यात्मरूपे वा स्वकीयकार्येषु मृद्यदिति द्वयोरर्थः ३७६ । ३७७ फलितमाह सर्वमिति । तस्मात्सर्वोपाधीनां सर्वशक्तिमाया तादात्म्यात्सर्वमुपाधिजातं सर्वोत्पत्तितत्त्वसर्वपि जीवास्तादृशा हिरण्यगर्भसदृशास्तद्वत्परमात्मैक्यभाज इति यावत् यतो विद्यारूपोपाधौ उपाहिते चिदात्मनि वा भेदोऽस्ति ततो जीवेऽप्येक्यरूपे कार्ये तद्रूपाधी च भेदः केन निमित्तेन स्यादित्यर्थः ३७८ कथं तद्विषयिष्ठपुपरिच्छेदानुभवेति चेद्वद्व्यादितादात्म्याभिमानादित्याह अवस्थात्रयमिति ।

जाग्रदाद्यवस्थात्रयमात्रं यमजरायुमादयो जीवास्ते सर्वे हिरण्यगर्भसंज्ञो ईशस्तत्पुरुषरूपाः ततो यद्यपि महतां महीपांतो भवति तथापि बुद्धेरगुरुत्वाया यो मेनात्माः परिच्छिन्ना जाताः यदादित्त्वं येन तत्तत्
 विच्छिन्ना काशवदिति द्वयोरर्थः ३७९ । ३८० सर्वेषां वस्तुतोत्रमवेदेतुं परमात्मन एव सर्वत्र प्रविश्यावस्थानमाह सच्चिदात्मेति चतुभिः । हेसुरोत्तमाः यः सच्चिदानंदलक्षण आत्मा पूर्ववर्जितः स ए
 वाज्ञातः परमेश्वरो हिरण्यगर्भरूपः परमेश्वरो भूत्वा विराजं वन्द्यादीन् देवानिन्द्रियाणि भूतानि पंचकोशानि तद्रूपं सकलं जगत्सृष्ट्वा तत्र प्रविश्य च अहंता अहमित्यभिमानः स एव स्वरूपावरकत्वेन चंचुकी भूतो य
 स्य स तथा भूतः वस्तुतः स्वयंप्रकाशानंदरूपोऽपि चमूढ इव स्थित इति त्रयाणां तत्त्वं वः ३८१ । ३८२ । ३८३ ततश्च व्यवहारान्शरीरत्रयवर्तिनः साक्षितया पश्यन् सत्तात्मनि मन्वानो भवति वस्तुतो
 भेदाभेदकल्पना रहित इत्याह व्यवहारानिति ३८४ एतादृशभाने निदानं तु मायैवेत्याह अस्येति । अस्य प्रतीयमानस्य जीवादिभेदस्य हेतुः प्रयोजिका मायैव कीदृशी वश्याचित्परतंत्रासनात्
 नीअनादिः निर्भिन्नाभिन्नाद्भेदाविष्कांतास्वतः पृथक् सत्ताहीनेति यावत् यतो वस्तुतस्तुच्छा ३८५ प्रपंचस्य मिथ्याभूतमायामयत्ववर्णनेन फलिता न्यात्मनोऽप्यत्वादीन् ये करसत्त्वांतानि लक्षणानि
 प्रतिपादयति । यस्मादिति त्रयोदशभिः । यस्मादत्रात्मनोऽपि भेदो नास्ति यतः स भेदो मायायास्तुच्छरूपाया एव कार्यं भवति तेन हेतुना यमानंदरूप आत्मा वेदविद्विर्ब्राह्मणैरवधारणेन एव कार

सच्चिदात्मा य उक्तो यं मया पूर्वसुरोत्तमाः ॥ हिरण्यगर्भ ईशश्च स एव परमेश्वरः ३८१ विराजं चैव तं सृष्ट्वा वन्द्याद्यांश्च स हेंद्रियैः ॥ महाभूतानि कोशांश्च पंचा
 प्यत्र मया दिकान् ३८२ प्रविश्य सकलं ह्येतदहंता कंचुकः पुमान् ॥ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिरमूढो मूढवत्स्थितः ३८३ व्यवहारानि मान्सर्वान् कार्यकारणजान्सदा ॥
 पश्यन्नात्मनि मन्वानो भेदाभेदविवर्जितः ३८४ अस्य सर्वस्य हेतुः स्यान्माया वश्यासनातनी ॥ जीवेश्वरादिभेदस्य निर्भिन्ना तुच्छरूपिणी ३८५ यस्माद्भेदोत्रमा
 यायाः कार्यनैवास्ति किंचन ॥ आनंदात्मनितेनायमद्वयः परिकीर्तितः ॥ अवधारणपूर्वसंविद्धिर्ब्राह्मणोत्तमैः ३८६ न हि स्वाप्नेन भेदेन नाना जीवेश्वरादिना ॥
 दृष्टेन भेदः कोपि स्यात्स्वप्नद्रुपुर्मात्मनः ३८७ सच्चिदानंदरूपाणं भेदस्य परिकर्तने ॥ सन्मात्र एव सिद्धो यमानंदात्मा महेश्वरः ३८८ सत्तायानविनाशोऽस्ति मते
 कस्यापि वादिनः ॥ ततो नित्यः पुमानेष नाशकारणवर्जनात् ३८९ अशुद्धनाशमायातिजडं यद्वद्वटादिकम् ॥ तस्माद्विलक्षणः शुद्धः कुतो नाशं गमिष्यति ३९०
 आनंदात्मा स्वयं ज्योतिः सर्वदा स्वात्मविद्यतः ॥ ततो विलक्षणो बुद्धो जडाशुद्धस्वरूपतः ३९१

प्रयोगेण सहितं यथा भवति तथाद्वय इत्युक्त इत्यर्थः ३८६ अत्रोपपत्तिमाह नहीति । यतः स्वप्नावस्था भवेन नाना विधेन भेदेन दृष्टेनापि तद्रूपः कोपि भेदो नास्तीत्यर्थः तथाच मायामयं भेदजातं
 न द्वेतावहमिति भावः ३८७ सन्मात्रत्वं व्याचष्टे सच्चिदानंदेति । यदाचात्मनः स्वरूपलक्षणभूतानां सदादिष्वदार्थानामपि परस्परं भेदाभावः भेदांतरं च पूर्वमेव निरस्तं ततो यमात्मा सन्मात्र एवेति वा
 च्य इत्यर्थः ३८८ ततश्च नित्यत्वं सिद्धमित्याह सत्ताया इति । सत्ताया विनाशः केनापि वादिनानां संमतः सतः क्षणिकत्वं वदंतो ब्राह्मणा अपि धर्मिण एव क्षणिकत्वं वदन्ति न तेष्वनुगतायाः सत्ताया इति
 भावः ततः सत्तारूप आत्मानां शकारणहीनो नित्य इत्युच्यते इत्यर्थः ३८९ ततश्च शुद्धत्वसिद्धिरित्याह अशुद्धमिति । यतो जडत्वेनाशुद्धस्यैव नाशो दृष्टः अपमात्मा तस्माज्जडादिलक्षणत्वेन
 नाशायोग्यः तस्मान्नाशाभावाप्यजडत्वे लक्षण्यस्यावश्यमपेक्षणात् शुद्ध इत्युक्त इत्यर्थः ३९० जडत्वे लक्षणे नैव शुद्धत्वमपि सिद्धमित्याह आनंदात्मेति । स्वयंप्रकाशरूपेण सर्वदा स्वरूपं यतो वेत्ति
 अनुसंधातिततो द्वेतावदशुद्धरूपाज्जगतो विलक्षणः सत्तात्मा बुद्ध इत्युक्त इत्यर्थः ३९१

सत्यत्वाविवृणोति मिथ्येति । यद्यन्मिथ्याभूततदनानंदात्मकमानंदभिन्नं हृद्यथाशुक्तिरजतम् अयमात्मातुस्वयं ज्योतिरित्युक्तस्तत आनंदभिन्नामिथ्यावस्तुनो विलक्षण आनंदरूपो भवति ततो
 सद्देलक्षण्यात् सत्य इत्युक्त इत्यर्थः ३९२ सत्यवस्तुनश्च मिथ्याभूतैर्बन्धनादर्शनाद्यतः सत्यस्ततो मुक्त इति वक्तव्य इत्याह सत्यं न बध्यत इति । सत्यं वस्तु स्वस्मिन्कालिपतैर्न बध्यते मबंधनीयते यथा
 नानाद्रूपकल्पितसर्ववृत्ते रज्जुर्न बध्यते इति प्रसिद्धं न तत्र सत्य इत्युक्त आत्मा मुक्त इति सिद्धमित्यर्थः ३९३ ततो निरंजनत्वसिद्धिं विवृणोति जायमानस्येति । बंधस्य कारणमंजनमित्युच्यते अप
 मात्मा तु यतः स्वाभाविक्यां मुक्तौ हेतुर्वर्जितोऽनपेक्षितसाधनकः बंधस्यैवाभावेन तन्निवृत्तिसाधनानामनुयोगादिति भावः यत एवं ततो निरंजन इत्युक्तः तत्फलं पूर्वमुक्तत्वेनोक्तस्यापि निस्त्युक्तत्वेन
 व्यवहार इत्यर्थः ३९४ परिच्छेदस्य कार्यत्वव्याप्यत्वादहेतुरकार्यभूतो यत आत्मा ततः परिच्छेदाभावादिभिरित्युक्त इत्याह कार्याणामिति ३९५ परत्वमुपपादयति आनंदात्मेति । यतो विष्णु
 नमध्यासादारोपितात्परमुत्कृष्टप्रसिद्धं तस्मात्सर्वाधिष्ठानत्वाद्धेतोरयमद्वयत्वेनानंदरूप आत्मा पर उक्त इत्यर्थः ३९६ प्रत्यगभ्यंतरं गतिं प्रत्यगिति । अयमात्मा तद्वत्तथा प्रत्यगित्युक्तः यतो नु
 द्वाद्यादेरभ्यंतरांतरः कुतः तेषां बुद्ध्यादीनामीदृक्कादिद्वेन पराग्भावेन प्रतीयमानत्वात् अयंचतद्रासकत्वेन तद्विलक्षणो भवतीति भावः यथा घटादेर्भास्पात्तद्रासकं नेयमांतरं सत्यमुच्यते इति

मिथ्यायद्दृश्यते शुक्तिरजतादिस्वरूपकम् ॥ अनानंदात्मकं तस्यात्स्वयं ज्योतिरिति रितः ॥ तस्माद्विलक्षणो यस्मात्तस्मात्सत्यः प्रकीर्तितः ३९२ सत्यं न बध्य
 ते मिथ्याभूतैः स्वात्मनिकल्पितैः ॥ रज्जुर्यथैव सर्पाद्यैः सत्यो मुक्तस्ततः पुमान् ३९३ जायमानस्य बंधस्य ह्यंजनं कारणं भवेत् ॥ यथा सर्पस्य रज्जुः स्यान्मुक्तौ हेतु
 विवर्जितः ॥ यतस्ततः पुमानुक्तो नित्यमुक्तो निरंजनः ३९४ कार्याणां हि परिच्छेदो भवेद्धेतुमतामिह ॥ अहेतुः परमात्मा तो विभुरुक्तो मनीषिभिः ३९५
 आनंदात्मा द्वयस्तस्मात्सर्वतोऽपि परः स्मृतः ॥ अधिष्ठानं यतो ध्यासात्परमुक्तं मनीषिभिः ३९६ प्रत्यगभ्यंतरं तद्वद्बुद्ध्यादेः परिकीर्तितः ॥ ईदृक्कात्रयनं यद्बुद्ध
 टादेरांतरं स्मृतम् ३९७ यतः सत्ता विदानंदाः सर्वभेदविवर्जिताः ॥ तत एकरसो यद्बुद्धक्षीरं मधुरमेव हि ३९८ एतैः सर्वैः पदैर्वायं बोधैः स्फुरणरूपतः ॥ सदैवावग
 तः सर्वैः प्रमाणैर्देहधारिभिः ३९९ प्रमायायद्बुद्धेः प्रमाणं तद्विवादिनाम् ॥ प्रमाणं स्फुरणं प्रोक्तं हेतुर्वा स्फुरणस्य हि ४००

भावः ३९७ एकरसत्वाविवृणोति यत इति । यतश्च स्वरूपभूताः सत्ता विदानं दपदार्थाः परस्परं भेदविवर्जितास्तत एकरस इत्युच्यते यथानानावर्णानामपि गवां क्षीरं मधुरत्वेनैकरसमित्युच्यते इ
 त्यर्थः ३९८ अथ प्रमाणैरेतैरवगत इति वाक्ये एतत्पदेनाद्वयादिपदानां प्रसिद्धबोधानां वापरामर्शप्रमाणभूतैरेतैरद्वयादिपदैः सकलबोधैर्वावगतो बोधित इत्यर्थः । तत्र सकलबोधैरा मनोबोधने हेतुः स्फु
 रणरूपत्वमिति । यदा त्वेतत्पदं प्रमाणपदार्थविशेषणीभूतं सत्यप्रत्यक्षादिरूपतां प्रमाणानां बोधयति तदा सर्वैरेतैः प्रत्यक्षादिभिः प्रमाणैः स्फुरणरूपेण बोधयित इत्यर्थः एतत्सर्वबोधपन्नाह एतैरिति । अ
 यमात्मा एतैर्बोध्यतेः सर्वैरद्वयादिपदैः प्रमाणभूतैरवगतः अथवा एतैर्दृश्यमात्रगोचरैः सर्वैर्बोध्यैः स्फुरणरूपैरवगतः अथवा सर्वैः प्रमाणैः सर्वैर्बोध्यैः स्फुरणरूपैरवगत इत्यर्थः ३९९ तत्र सर्वप्रमाणैरवगतत्वे हेतु
 त्वेनात्मनः स्फुरणरूपेण सर्वप्रमाणैः संबध्यमाह प्रमाया इति । द्वितीयं प्रमाणपदं भावव्युत्पत्त्या प्रमापरम् । तथाच प्रमा हेतोरेव प्रमाणत्वं सर्वैर्बोधिभिः परीक्षैरभ्युपगतं तत्र प्रमाणं प्रमा रूपं तु स्फुरण
 भेदप्रमाणो वादिभिरुक्तम् कैश्चित् स्फुरणस्य हेतुरभिव्यंजिकायां वृत्तिः सामभ्येत्युक्तमित्यर्थः उभयथापि प्रमाणानां स्फुरणेनैव संबध्य इति भावः ४००

नपद्यभिन्नगुरुत्वादीनामनवबोयेनसंदेहानिवृत्तिरितिभावः तदुक्तंवार्तिककृद्भिः 'ततोनुभवएवैकोविषयोज्ञातलक्षणः । अक्षादीनांस्वविषयेयत्रतेषांप्रमाणता'इति । अनुभवःस्फुरणरूपा
सत्तेवाज्ञानगोचरत्वादक्षादीनांविषयोपतस्तद्बोयेनघतेप्रामाण्यलाभइतितदर्थः ४०२ ननुपटोस्तीतिविज्ञानेघटस्याऽऽसत्ताव्यावृत्तिरपिप्रतीयतेतथाचाभावएवसर्वमानगोचरोस्त्वितिशंकांपरिह
रति असत्तामपीति । येषोद्यविशेषाअसत्तामपिनिषेधेयुर्वारयेयुः असत्तांन्यावर्त्तयंतःप्रसिद्धाइतिपावत् तेष्वपंतगत्वासतिवस्तुन्येववर्च्यवर्ण्यस्यतिसंबद्धंतेपतस्तत्रसतिप्रतिष्ठिताः लब्धालंबनाइ
त्यर्थः अयंभावः निरधिष्ठानेनभ्रमइतिप्रसक्तंहिमतिपिबुद्धयतेइतिचसिद्धांतमनुसृत्यकुत्रचित्प्रसक्ताअसत्तावारणीया तथाचतद्धारणोत्तरंसतेधिष्ठानस्यस्फूर्तिकोवारयेदितिभावः ४०३ सतिप
यंवसानंस्फटिककुंठसर्वप्रापाराकांक्षांदर्शयति वंध्यायाइति । असत्ताप्रतिपादकत्वेनप्रसिद्धेवंध्यापुत्रेनास्तीतिवाक्यएवतावदितिविचार्य इतिकिं अत्रवाक्येकुत्रेत्याकारकस्याधारवाच्यरूपद
स्याकांक्षास्तिनवेति ४०४ तत्रांत्यपक्षोनुभवापलापप्रसंगेनायुक्तइत्याह नास्तीतिचेति । आधाराकांक्षानास्तीतिवचनाभिधानंसाहसमविमृश्यकृतिरूपंभवतिपतःसाऽऽकांक्षानुभूयतइत्यर्थः
४०५ आद्येपक्षेपरिशेषेणसत्तायाःसिद्धिरित्याह आकांक्षितइति । तस्मिंस्फुत्रेत्याकारकेपदसमाकांक्षितेसतितस्यपदस्ययथोलोकाप्रसिद्धत्वादद्भुतःस्फुरतिसोयंपरिशेषेणसत्तैवभवति कीदृशी
सत्ता सर्वस्यालंबनप्रदा तथाचपदलौकिकपदार्थआधारतयाप्रतीयतेतत्रतदाधारतयासत्तायाःस्फूर्तिर्यत्रतुलौकिकाधारवाच्यस्तत्रसाक्षादेवसत्तायाआधारतयाप्रतीतिरितिभावः ४०६

फलितमाह सत्मात्रइति । ततआधारतयासत्तायाःसर्वत्रापेक्षणादेतच्चदर्थविषयकत्वेनानुभूयमानज्ञानमात्रं सर्वजातीयज्ञानं सत्मात्रेऽस्तु निव्यवस्थितं प्रतिष्ठागतं सदेव प्रमाणं भवति तच्च सद्दस्तु
आत्मरूपमिति प्रामाण्यमिति पादितमतो हेतोः सर्वबोधा आत्मनिमानमिति सिद्धमित्यर्थः ४०७ अतइति पदार्थविबुधवत्सदेव गुरस्तादिति वाक्यार्थमाह इदं सर्वमिति । यतः सर्वदेहादिकं द्वैतं यत्राध्य
स्तं स मात्रोपितं तत्सत्तामात्रमेवाधिष्ठानतया पारमार्थिकं भवति तच्च सत्तामात्ररूपमधिष्ठानं ब्रह्मात्मरूपं सर्वभेदाहित्यादिति पूर्वमुक्तमिदं द्वयोरर्थः ४०८ । ४०९ सिद्धमित्यादि ग्रंथस्यार्थमाह सि
द्धमित्यादिना । अतएतांसत्तामात्रमिदं हिमादायावस्थितस्य द्वैतानुभवो यतो न भवति ततोऽद्वैतमेतत्सर्वं यत्रानुभूतं सिद्धमप्यहोतुमशक्यमित्यर्थः ननु द्वैतविरोधात् कथमद्वैतसिद्धिरिति चेन्न अद्वैत
द्वैतभानयोभिन्नकालिकत्वेन विरोधस्यैवाभावादित्याह अद्वैतेति । येषामज्ञानां द्वैतस्यानुभववचनास्तैर्दृश्यमानं द्वैतं तत्राद्वैतरूपाधिकरणे संसृज्यमानं कथं स्यात् येषां तु विदुषामद्वैतस्यानुभवस्तेषां
मते प्येतद्वैतस्याद्वैतरूपाधिकरणेऽसत्त्वं सममेव व्यवस्थितं सिद्धं विद्वद्द्वैतस्यादर्शनादेवेत्यर्थः ४१० तत्र हेतुं स्फुटयति यस्मादिति । यस्माद्विदुषः प्रतीतिद्वैतं न गच्छति अविदुषः प्रतीतिं तु अद्वैतं न गच्छ
तिततश्च कोऽद्वैतद्वैताभावोपपन्नइति पूर्वोक्तसंबंधः ४११ पूर्वसंविभ्रांतप्रतीत्यासिद्धेन द्वैतेन नाद्वैतस्यास्मदनुभवारूढस्य वा यद्व्याह यदीति । केषांचिद्विदुषां यदि द्वैतानुभवो भवति तर्हि भवतु तावता अद्वै

सत्मात्रे तत एवैतज्ज्ञानमात्रं व्यवस्थितम् ॥ प्रमाणमत एवैतबोधमानमिहात्मनि ४०७ इदं सर्वं यतोऽध्यस्तं सदेहं भूतभौतिकम् ॥ सत्तामात्रमधिष्ठानरूपं स्यात्पर
मार्थतः ४०८ अधिष्ठानं पुरा ब्रह्म सदेवेति च कीर्तितम् ॥ सच्चिदानंदरूपं थर्मवर्णेनैव विवर्जितम् ४०९ सिद्धमेतदतोऽद्वैतद्वैतानुभववर्जनात् ॥ अद्वैतानुभवाभा
वे तत्र द्वैतं कथं भवेत् ॥ अद्वैतानुभवे प्येतत्सममेव व्यवस्थितम् ४१० यस्माद्वैतं न वा द्वैतं विदुषोऽविदुषोऽपि च ॥ कदाचित् कुत्रचिद्वापि प्रतीतिमुपगच्छति ११ यदि
केषांचिदेवायं द्वैतस्यानुभवो भवेत् ॥ अस्तु नाम किमायातमद्वैतस्यात्र वस्तुतः ४१२ द्वैतं निराश्रयं यस्मात्प्रतीतमविचारितम् ॥ तस्मान्मायामयं तत्स्यादद्वै
तैरपरिकल्पितम् ४१३ अभावोऽपि च भावात्मादृष्टोऽतः स्वादिसंश्रयः ॥ द्वैताभावोऽपि तेनैतदद्वैतं तावदेवाहि ४१४ नासीन्नास्ति न भाव्येतद्वैतमात्मनि केवले ॥
अद्वैतस्तत एवात्मापंडितैः परिकीर्तितः ४१५ गंधर्वनगरं यद्वद्गगने परिकल्पितम् ॥ आनंदात्मनितद्वत्स्याद्वैतजालं प्रकल्पितम् ४१६ चिदानंदात्मरूपेऽस्मि
न्स्वप्रकाशेऽद्वये तथा ॥ अनेकविक्रियालेशरहिते सर्वसाक्षिणि ४१७ कथं भवेदविशेषविशीर्णाच्च ततः स्वयम् ॥ वस्तुतोऽतीमाययैव तस्याः सत्त्वं न वस्तुतः ४१८

ते किमनिष्टमायतं मार्गस्यात्र किमपि यतस्तद्वैतं वस्तुतो वस्तुनोऽधिष्ठानस्य संस्पर्शिन भवतोऽर्थः १२ द्वैतस्य वास्तवत्वाभावे मायामयत्वं फलितमित्याह द्वैतमिति । यतो द्वैतं निराश्रयमाधिष्ठानासंस्प
शिविचारासहिष्णुचततीमायामयमित्यर्थः ४१३ तथापि द्वैताभावेनैवाद्वैतस्य तिरित्वाशं संशकल्पितभावाऽधिष्ठानात्मकइति सिद्धं तेन परिहरति अभावोऽपीति । स्वमाकाशमादिर्यस्य प्रपंचस्य
संस्पर्शः संसंश्रयः प्रतियोगितासंबंधेनाश्रयोऽस्य सतश्चाभूतोऽभावः प्रपंचाभावोऽभावस्तथा अधिष्ठानभावरूपोऽतः प्रतियोगिनः प्रपंचस्य मायामयत्वाद्दृष्टं संमतः तेन सिद्धं तेन द्वैताभावोऽप्यद्वैतस्य वि
घातकइत्यर्थः ४१४ यदाचद्वैतकालत्रयेऽप्यात्मनि संभवति ततोऽप्यत्माऽद्वैतइत्युक्तइत्यह नासीन्नास्तीति ४१५ आत्मनि द्वैतस्य कल्पितत्वेमेवेति दृष्टान्तेन स्फुटयति गंधर्वेति ४१६ अथ प्रपंचेन द्वै
तं भाविपितं प्रयोजिकाया मायया तद्वैतस्यादित्याशं कावारयति चिदानंदेति । आसत्तानां सत्त्वरूपेऽस्मिन्नात्मनि द्वैतहीने सर्वसाक्षित्वेन सर्वविज्ञाहीने आदित्यवत्प्रकाशमाने च तमोरूपा अवियायतो
न संभवति तत्र गंधर्वविद्यावस्तुनः आत्मरूपवस्तुनः प्रभावात्स्वयमेव विशिष्टोपतिहता अतीसायायाः सर्वस्थितिमीषादृष्टयेन वस्तुदृष्टवेति द्वयोरर्थः ४१७ । ४१८

मायायैवत्येनमायाः सिद्धिर्दृष्टास्तुतमप्यतद्विजसावसिद्धयतिविरोधात्किमुतमसैवेत्याह तमयेवेति । यथायुक्तिः कल्पितेनमोक्षकारस्तत्प्रत्यगात्मनितस्यासमस्तः प्रत्यग्विपरीतमात्मस्य रूपस्यस्यतथाभूतेआदित्येवतमावस्तमसैवयूक्तकल्पिततमोक्षलेनेवसिद्धयेनादित्यतेजसाविरोधावथामायापीत्यर्थः ४१९ तस्मात्हेतुराः वस्तुतोऽसंभवमायायाः स्वरूपमायाकार्यवदात्मनिकल्पितमेवेतिभवेद्विज्ञेयमित्याह मायायाइतिद्वान्तर्या ४२० मायाकार्यमिति । तथाजडामायाप्यानंदात्मन्यध्यस्ता कीदृशी आनंदरूपेणात्मनाधिष्ठानेनरूपिणीलब्धसत्ताकेत्यर्थः ४२१ एवं सर्वस्यद्वैतस्याध्यस्तत्वेसतिवाधासामानाधिकरण्याेनसर्वत्रपरमेश्वरदृष्टिःकर्तव्येत्याह सदानंदात्मोति । यःपरमेश्वरःसदानंदादिरूपउक्तःसएवसर्वविश्वमितिसंबंधः विष्णवादि कमित्यादि पदेनैशानंदादिग्रहः ४२२ एतदात्मरूपसर्वान्प्रतिद्वैतानुसंधानपूर्वक्षणेतिद्वमपिमायाबलेनासिद्धतामिवगतमित्याह सिद्धोपीति । परमेश्वरपदस्यपूर्वादानुपगः अधिष्ठानभावेनसदा कालत्रयेपिस्तथोभुवस्तथाप्यस्वप्रकाशसुखरूपोदुःखेदुःखरूपेदेहादौकल्पितेसतिविपरिवर्तनेअन्यथाप्रतीयतेइत्यर्थः ४२३ अस्यात्मनोलाभोपायश्रवसंव्रतदृष्टिरित्यतःप्रपंचस्यापिसत्त्वंसाधयति माययासहितइति । मायासहितःप्रपंचोयःकल्पिततथावाणितएषोप्यसञ्जलीकात्मकोनभवति तथात्वेहितस्यप्रपंचस्यासत्तारूपोयमोपिकुतःस्यात् हियतःसःअसत्तारूपोयमोप्याश्रयेकुत्रचिदालं

तमसैवयथासिद्धयेतमस्तत्प्रत्यगात्मनि ॥ माययैवतथामायासिद्धयत्यात्मनिनिर्द्वये ४१९ मायायाअपियद्रूपमात्मन्येवप्रकल्पितम् ॥ इत्येवतत्सुराज्ञेयंनिर्मा येप्रत्यगात्मनि ४२० मायाकार्ययथाध्यस्तमस्मिन्नात्मनिनिर्द्वये ॥ मायापिचतथाध्यस्ताजडानंदात्मरूपिणी ४२१ सदानंदात्मरूपोयंचिद्वपुःस्वप्रभःपु मान् ॥ माययासहितंविश्वंब्रह्माविष्ण्वादिकंचयत् ॥ स्थावरजंगमंसर्वतदिदंपरमेश्वरः ४२२ सिद्धोप्यसिद्धवद्भातिमाययासर्वदैहिनाम् ॥ अधिष्ठानंसदासत्यो बाधलेशविवर्जितः ॥ स्वप्रकाशसुखोप्येषदुःखेविपरिवर्तते ४२३ माययासहितोयोयंप्रपंचःपरिकल्पितः ॥ नैषोप्यसंकुतस्तस्यस्यादसत्ताश्रयोहिसः ४२४ असतांचसदात्मत्वमनश्चादिवदीरितम् ॥ ततःसदात्मकंसर्वमुक्तमेवव्यवस्थितम् ४२५ नहीदमात्मनोरूपंभवेद्वस्तुस्वरूपतः ॥ जडमायास्वरूपंयत्तत्तएवप्र कल्पितम् ४२६ सदानंदात्मरूपंयत्स्वप्रकाशचिदात्मकम् ॥ सर्वमाक्षितदेवात्मरूपमेतत्पुरोदितम् ४२७ नित्यमन्यततोयत्स्यात्तदनित्यमितीरितम् ॥ किंत न्नित्यमितिप्रश्नोमंदानांव्यर्थएवहि ॥ नित्यआत्मायतःपूर्वमस्माभिःपरिभाषितः ४२८

अनेएवभवतीत्यर्थः ४२४ तथापिसर्वत्रसादृष्टिर्दुष्करं नृशृंगादोवाधादित्याशंकापरिहरन्फलितमाह असतामिति । असतामसत्पदार्थतयाप्रसिद्धानामपिसद्रूपत्वमुक्तंननःपर्युदासार्थमाश्रित्य यथाऽनश्चपदगतोन्नाशमिन्नमश्चदृशंचभावमेवाभिधत्तेतथाप्रसिद्धसत्यःकार्यक्षमेत्यःकार्यक्षमत्वेनविलक्षणंवस्तुस्वरूपंबुद्धिस्थरूपंवाअसदित्युच्यतेइति । आत्मसचामादायसत्त्वंतुसर्वस्य सममेवेतिवर्णितंप्रथमाध्यायेततःसर्वस्यसदात्मकत्वेनकाचित्तुक्षतिरित्यर्थः ४२५ इत्थंसर्वस्यसद्रूपत्वेपिमायादिजडमपंचात्मनःस्वरूपत्वेननबोध्यः याचितमंडनन्यायेनसत्तादोपरसापेक्ष त्वात्स्वरूपत्वस्यनिरपेक्षतानियमादित्याह नहीदमिति । इदंजडंसविलासमायारूपंवस्तुतआत्मनोरूपंनभवति यत्तत्तस्तत्तत्रैवात्मनिप्रकल्पितमध्यस्तंपरसानुपपत्तिविभवतीत्यर्थः ४२६ किंतुहीतमनःस्वरूपमितिचेत्यसदानंदादिलक्षणपूर्वोक्तमित्याह सदानंदेति ४२७ तत्रहेतुभूतस्यनिरपेक्षत्वस्यस्फुटोकारापनित्यत्वंसिद्धत्वंचसाक्षिरूपस्यवर्णयति नित्यमितिचतुर्भिः । तदात्मनोरूपंनित्यंभूतंनिरपेक्षमितिमावत् । यतस्तत्तत्तिरिक्तमनित्यमितिप्रसिद्धंश्रुत्वादा तत्रनित्यपदार्थाविधारणायप्रश्नोपपुक्तः आत्मनइतरत्रपरसापेक्षत्वेनविशरणशीलेनित्यत्वमसत्केरे याभावादि ग्राह किंतुस्थित्यमिति ४२८

संदेह इति । तत इतरत्र नित्यत्वासंभवादेवमंदेहः कोटिद्वपालंबनरूपो नकारो यतो जडजातमात्मबलेनैव सिद्धयतीति स्फुटानित्यत्वकमित्यर्थः ४२९ कथमात्मनैव सिद्धयतीत्याकाक्षायामाह बुद्धयेति । यद्यस्मात् बुद्धेर्वीक्षकेण साक्षिणा आत्मना बुद्ध्या च वृत्तिद्वारा सर्ववीक्ष्यते प्रकाश्यत इत्यर्थः ४३० एवं सर्वसाक्षकस्य सिद्धत्वं केनाल्पपलपनीयमित्याह बाह्यांतरमिति । यतो यंपुमान् बाह्यांतररूपे सर्वस्पष्टसमीपं च यथा भवति तथा वीक्षते वीक्षणेन साधयति तथापि सर्वसंगविवर्जितश्च भवति ततो वैदिकैः सिद्धो नित्यश्चेति कथ्यते इत्यर्थः ३१ ब्रूतेत्यादि ग्रंथार्थं दर्शयितुमुपक्रमते अमरा इति । भो अमरा यो मयोक्तः प्रतिपादितः सो यमात्मा भवद्विरवधारितो न वेत्येवं तेन गुरुणा ब्रह्मणा च केपुष्टे सति तं ब्रह्माणं प्रतीदमूचुरित्यर्थः अंत्यपदद्वयमुत्तरान्वयि ४३२ इदं किमित्याकाक्षायार्थं पूर्वोपदेशेन चिदाभासमात्मानं मयि नैवेकं वाक्यमभिनयति व्यवहारेणेति । हे भगवन् अस्माभिरीदृशो यमात्मा दृष्टः ईदृशः कीदृशः लौकिकानां व्यवहारानारूढः अतएव वागायतीति बुद्धचवच्छिन्नत्वेनाल्पश्रवणता वर्णित इति ४३३ इत्थं तेरुक्ते सति प्रजापतिस्तेषां भ्रमं वारयंश्चिदाभासेऽतं भवद्विर्विशेषणैरात्मानं वर्णयामासेत्याह इत्युक्ते इति । हे मुराः मयात्मा अल्पतया नोक्तः किंतु साक्षिरूप उक्तः

संदेहस्तत एवात्र न कर्तव्यः सुरोत्तमाः ॥ आत्मनैव यतः सर्वजडजातं प्रसिध्यति ४२९ बुद्ध्या यदीक्ष्यते बुद्धेर्वीक्षकेणैव सर्वदा ॥ विक्रियालेशश्च न्येन निर्मायेन महात्मना ४३० बाह्यांतरमिदं सर्ववीक्षते सौ यतः पुमान् ॥ अतिस्पष्टसमीपं च सर्वसंगविवर्जितः ॥ सिद्धस्ततो यं नित्यश्च कथ्यते वेदवादिभिः ४३१ अमराः सो यमात्मा किं भवद्विरवधारितः ॥ मयोक्त इति तेनोक्ते ब्रह्मणा देवसत्तमाः ॥ ऊचुस्तं परमेशानं ब्रह्माणं दृष्ट ईदृशः ४३२ व्यवहारेण शून्यो यमवाङ्मनसगोचरः ॥ बुद्धचुपाधिस्तथैवालपो ह्यस्मभ्यं भवते रितः ४३३ इत्युक्ते तानुवाचे दममरान्सप्रजापातिः ॥ सुरा अल्पो मयाना यमात्मा युष्मभ्यमीरितः ४३४ किंतु साक्ष्यविशेषात्मा ह्यनन्यो भवदादिभिः ॥ सुखदुःखादिरहितो निर्द्वयः परमः पुमान् ४३५ सर्वज्ञश्च तथानंतः सर्वभेदविवर्जनात् ॥ सर्वज्ञत्वं च तस्यैव स्वप्रकाशचिदात्मना ४३६ कालत्रयेऽपि मायाया योगात् द्विपरीतता ॥ प्रतिभाति ततस्तादृशपमस्य महात्मनः ४३७ यूयमेव स आत्मा यो मया दृष्ट इतीरितः ॥ भवतो न ततो न्यद्वि किंचिदत्र तु विद्यते ४३८ एवमुक्त्वा सुरान् ब्रह्मातानपृच्छत्किमद्वयः ॥ दृष्ट आत्मेति ते प्रोचुर्ब्रह्माणं परमोष्ठिनम् ॥ स्वप्रकाशः कुतश्चात्मेत्येवमुक्तो ब्रवीद्वितान् ४३९

कीदृशः अविशेषात्मा विषयप्रयुक्तेर्विशेषैर्हीन आत्मा स्वरूपं यस्य स तथा भवत्प्रभृतिभिः प्रमातृभिरनन्यः अविष्णुन तथा तादात्म्यशाली सुखादिधर्मैर्वर्जितः अद्वयः परः सर्वोत्कृष्टः पुमान् सर्वसंघातानां पालकश्चेति द्वयोरर्थः ४३४ । ४३५ सर्वज्ञ इति । यथा सर्वज्ञः सर्वभेदराहित्यादनंतश्च प्रसिद्धः तत्र तस्यात्मनः सर्वज्ञत्वं कादाचित्कज्ञानेन न बोध्यं किंतु कालत्रयेऽपि वर्तमानेन स्वप्रकाशचिद्रूपेणैवेति याचउत्तररूपेभ्यो विपरीतता अन्यथा त्वं प्रतिभाति तत्र प्रयोजको मायाया योगः कल्पित संबंध एव ततो विपरीतता या माया प्रयुक्तत्वात् अस्य त्वं पदलक्ष्यस्य महात्मनस्तत्पदार्थपर्यवसन्नस्य वर्णितरूपं सुस्थितमेवेति द्वयोरर्थः ४३६ । ४३७ यूयमेवेति । समपावर्णिजो भवतो युष्मां प्रति किं दृष्टो न वेति पृष्ठश्च आत्मा स यूयमेव भवता स्वरूपमेव यतस्तस्मादात्मनो न्यत्किंचिदपि नास्तीत्यर्थः ४३८ एवमुक्तेति । एवं सुरान् प्रयुक्तोपदिश्य प्रजापतिस्तान् सुरानिदमपृच्छत् इदं किं अद्वयोद्वितीयाभावेन पश्चितस्वप्रकाशता क आत्मा किं दृष्टो न वेति ते च सुराद्वैतानुभवेनात्मनः स्वप्रकाशतामसंभावयंतो ब्रह्माणं प्रतीदमूचुः ईदं किं आत्मनः स्वप्रकाशतैव कथमिति एवं सुरैरुक्तः पृष्टो ब्रह्माता सुरानिदमब्रवीदित्यर्थः ४३९

स्वप्रकाशप्रकाशः ४४० । आत्मनः स्वप्रकाशतेव कथमिति एवं सुरेभ्यः पृथुत्वात् आत्मनः स्वप्रकाशतेव कथमिति ४४१ । यतो हि स्वात्मनि स्वस्वमायास्वरूपस्य प्रकाशकमापानतिष्ठति यथात्मनि स्थितत्वात् स्वात्मनः स्वप्रकाशतेव कथमिति ४४२ । ततोऽस्मिन्मायाप्रयुक्तद्वैताभावेन परस्वप्रकाशकस्यासंभवात् स्वयं ज्योतिर्लोकितमिति द्वयोर्थः ४४० । ४४१ अद्वैतनेति । ततश्च स्वयं स्वप्रकाशतासूचनायैव श्रुतौ अद्वैतता कथिता । अद्वैतत्वोक्त्या च निर्मायत्वं स्वप्रभत्वं च गुरुपस्य सिद्धमित्यर्थः ४४२ एवं द्वैताभावेन युष्माकमेव स्वरूपस्य प्रकाशादिलक्षणं परिशिष्टमित्याह यत्रेति । यत्र परमात्मनिरूपणायां सप्तमस्तद्वैताभावस्तत्र युयमेव परिशिष्टा इति ४४३ अथ ब्रह्मैव भगवन्निति देवप्रश्रयाभिप्रायमाह अद्वयत्वेनेति त्रिभिः । यदा चात्मनोऽद्वयत्वमुच्यते तदा संगादिदोषदुष्टायाः सविलासमायाया अप्यात्मनः स्वरूपे स्वप्रकाशतयोक्तेऽप्यवस्थितिः प्रवेशः स्यात् तथा च संगस्य कथं स्वप्रकाशत्वमिति स्वीकृत्याभिप्रेत्य देवाः पुनः प्रपञ्चुरित्यर्थः ४४४ प्रश्नमभिनयति असंगतेति । जडप्रपञ्चसहतादात्म्यरूपोऽसंगस्तेन युक्तस्यातएवास्माभिर्दृश्यस्यास्माकं दृष्टृणां दृश्यभावमापन्नस्य ईशितुर्मायोपाधिकत्वेनैव संज्ञस्य चात्मनोऽसंगत्वस्वप्रकाशत्वे कथं स्यातामित्यर्थः ४४५ इ

स्वप्रकाशे यतो मायाबोधोरूपानतिष्ठति ॥ मायाभावाच्च न द्वैतं तस्मिन्नात्मनितिष्ठति ४४० द्वित्वाभावात्परो नास्मिन् प्रकाशः कोपिविद्यते ॥ स्वयं ज्योतिस्ततः सोऽप्रपुरुषो मायया विना ४४१ अद्वैतता ततस्तस्य पुरुषस्य प्रकीर्तिता ॥ अद्वैतत्वाच्च पुरुषो निर्मायश्च स्वयं प्रभः ४४२ यत्र द्वैतं न किंचित्स्याद्युयमेव व्यवस्थिताः ॥ सर्वभेदविनिर्मुक्ताः स्वप्रभाः सुखरूपिणः ४४३ अद्वयत्वेन मायायाः स्वप्रकाशेऽप्यवस्थितिम् ॥ स्वीकृत्य चोदयामासुः पुनर्देवाः प्रजापतिम् ॥ ४४४ असंगता स्वप्रकाशरूपता च कथं भवेत् ॥ तादात्म्यसंगयुक्तस्य दृश्यस्यास्माभिरीशितुः ४४५ इत्यभिप्रायतश्चोद्येकतेतान् पुनरेव हि ॥ अब्रवीद्भगवान्धाता शिष्यस्नेहसमन्वितः ४४६ युष्माकं यदि भेदः स्यादात्मनः कोऽपि किंचित् ॥ तदानयोश्च तादात्म्ययोगात् संगोऽपि संभवेत् ४४७ युयमेव यदा स्वात्मरूपाः स्वैर्नैव व्रीक्षिताः ॥ तदा संगः कुतो वा स्यादात्मनो निर्द्वयस्य हि ॥ असंगस्ततएवात्मा भवतां च स्वयं प्रभः ४४८ इत्युक्ते तं सुरा ऊचुः स्वप्रकाशावयं न हि ॥ ज्ञानेन यत आत्मानं जानीमोऽत्र घटं यथा ४४९

त्यभिप्रायत इति । एवं देवेश्चोद्ये प्रश्ने कृतं सति इति वक्ष्यमाणरूपेणाभिप्रायेण ब्रह्माकारुणि कोऽयमिति पारस्पर्ययुयमेवेत्यंतर्ग्रहेनोत्तरं ददावित्यर्थः ४४६ प्रजापतेरभिप्रायमेवाभिनयति युष्माकामिति । माययैव भवतामात्मा सद्वयत्वेन प्रथमैव वस्तुतः यस्य सद्वयत्वेन प्रदर्शनं तु मूर्धन्यलिङ्गं यदि च वस्तुतो युष्माकमात्मनः स्वरूपस्य कोऽपि भेदः संभवेत्तदा अनयोर्दृश्ययोस्तादात्म्यरूपाद्योगात् संगः परप्रकाशत्वं च भेदेऽप्येवेत्यर्थः ४४७ परंतु वस्तुतः कोऽपि भेदो नास्तीत्याह युयमेवेति । यदा च हेदेवायुयमेव स्वात्मरूपाः तुमुशो धित आत्मा सतीतीति भावः स्वरूपं येषां ततथा तत इतरस्याभावाच्च स्वैर्नैव व्रीक्षिताः स्वप्रकाशा इति यावत् एतादृशाः स्थितास्तंगादपि आत्मनः कथं स्यात् तथा च पूर्वोक्तं स्वप्रकाशत्वमुपपन्नमित्यर्थः ४४८ नेति होचुरित्यादि देवप्रश्रयार्थमाह इत्युक्ते इति द्वाभ्यां । इत्येवं ब्रह्मणोक्तं सति तत्र ब्रह्माणं सुरा इत्युचुः इति किं अस्माकं स्वप्रकाशत्वं न संभवति यतो ज्ञानेन संविदा ल्येन आत्मानं भवप्रपञ्चभावापन्नं जानीमोऽपि यथा कुर्मो घटादिवत् ४४९

तत्र हेतुतया असंगत्वप्रयोजकतयोपपत्त्यस्तद्व्यवस्थाः असंगादिति । हेतुसम्बन्धतो निर्द्वयाः ततो यतः असंगाभावः अत आत्मानमेव प्रपञ्चरूपविषयीकुर्मः यतोऽद्वयत्वेनैव जगच्छरीरादीश्वराद्वयस्मा
कमभेदआपादितइत्यर्थः तथाचाद्वयत्वे विविचयविषयीभावानिवृत्तिरिति भावः ४५० यावदद्वयत्वं न भासते तावदेव सविलासमायास्थित्यादितोपलभः अद्वयत्वबोधेमायोपमर्देकजतिविविचय
विषयीभावएव भवतां स्वरूपेक्यमवशिष्टइत्यभिप्रायकस्य कथं पश्यंतीति प्रजापतिवाक्यस्यार्थमाह एवमुक्ते इति । एवंदेवैकैकसतितान्प्रतिब्रह्मासर्वलोकगुरुरिदमाह इदं किं हेदेवायदायुषमद्व
याः संपन्नास्तदा भवंतो ज्ञानेनात्मानमेव कथं पश्यंति विषयीकुर्वन्ति तदानीमात्मानं विषयीकरणमसंभविद्वयवर्जितत्वादेवेत्यर्थः ४५१ ततो न विमृशति वाक्यस्यार्थमाह एवमुक्ते इति । एवं
ब्रह्मणोक्तैस्तितं ब्रह्माणं पुनरिदमाहुः हेतुसम्बन्धयमात्मानोऽद्वयस्य बोधने ज्ञानेन विषयीकरणेऽपत्तिर्भावकयुक्तिर्न जानीमः परं त्विदानीमपि प्रपञ्चभूतात्मानं जानीमः इह स्वानुभवशास्त्रोपदेशयो
विरोधेन व्याकुलत्वे सति नोस्माकं भगवानेव प्रमाणं यद्गणबाधविषयितदेवावधारयिष्यामहेत्यर्थः ४५२ हेतानुभवोयुष्माकं भ्रम इत्यावेदकस्य ततो यूयमित्प्रादिरद्वयमित्येतस्य प्रजापत्युत्तरवाक्य
स्यार्थमाह एवमुक्ते पुनरिति चतुर्दशभिः । स्वस्त्वं धातो हण इव स्वात्मान एव बोधने विषयीकरणे काचिदप्युपपत्तिर्भवतां महामतीनामपि यदानप्रतिभाति अत एवात्मनः स्वप्रकाशत्वमद्वयत्वेनोक्तमवधा

असंगास्तु यतो ब्रह्मन् भवामो निर्द्वयायतः ॥ अस्मत्तो नैव भिन्नोऽस्ति यतो यं जगदीश्वरः ४५० एवमुक्ते यतान्प्राह ब्रह्मालोकगुरुः सुरान् ॥ यूयं यदा द्रव्यात्मानस्तदा
ज्ञानात्कथं सुराः ॥ पश्यंत्यात्मानमत्रैतं भवंतो द्वयवर्जिताः ४५१ एवमुक्ते सुराः कृत्वा ब्रह्माणं पुनरेव तम् ॥ उपपत्तिवयं ब्रह्मन् जानीमो नात्मानं बोधने ॥ आत्मानमपि
जानीमः प्रमाणं भगवानिह ४५२ एवमुक्ते पुनर्ब्रह्मातानसुरानब्रवीदुरुः ॥ उपपत्तियतो नैव भवंतः स्वात्मबोधने ४५३ पश्यंति बुद्धिमंतोऽपि सर्वशास्त्रविशारदाः ॥
ततो यूयं स्वप्रकाशाः सर्वभेदविवर्जिताः ४५४ आत्मनः संविदोऽपि यदा भेदो भवेत्तदा ॥ उपपत्तिः कथं नाम न भायाद्भवतामिह ४५५ आनंदात्मास्वयं ज्योतिर
द्वयो भगवान्परः ॥ न च भेदोऽत्र कोऽप्यस्ति तस्मिन् द्वयरूपिणि ४५६ यदा यमहस्मस्मीति ज्ञायते द्वयवर्जितः ॥ आत्मा तदानकोऽप्येव भेदो भाति स्वयं प्रभे ४५७
अवाङ्मनसगम्योऽयं सर्वभेदविवर्जितः ॥ व्यवहार्यो न कस्यापि भवेदात्मा कथं च न ४५८ अत एव तमात्मानं गुरवो मौनतः सदा ॥ आदिशंति निजान् शिष्यान् व्यव
हारविवर्जितम् ४५९ वचसो मनसस्तद्वत्प्रवृत्तिः सत्यसत्यपि ॥ सदसहृषानिर्मुक्तैक्यमात्मनिसा भवेत् ४६०

रयत विषयतयोपलभेत् न आत्मज्ञत्वप्रसक्तिरुक्तैवेति द्वयोर्भावाः ४५३ । ४५४ यदि संविद्विषयेण तद्विषयरूपेण चात्मानः स्वरूपभेदोऽस्ति ततोऽभविष्य तदा विषयविषयीभावे काचिदुपपत्तिर्भवतामस्फु
रिष्यदेव इदानीं तु संविदेकरूपतया वधारितस्यात्मानो विषयत्वेऽपत्तिरस्फुरणद्विषयताया अभाव एवेत्याह आत्मन इति । यथात्मपदार्थस्य संविद्यपदार्थस्य च वास्तवो भेदः स्यात्तदा तयोर्विषयवि
षयीभावे भवतामुपपत्तिर्भावात्स्फुरितदेवेत्यर्थः ४५५ अत्र तु संविदेकरूपे आत्मनि न कोऽपि भेद इत्याह आनंदात्मेति । स्पष्टम् ४५६ अत्र भेदाभावे नु भवं प्रमाणयति यदा यमिति । अयमात्मा यदा
अहमिति अस्मीति वा प्रत्यग्रूपेण भासते तदैतस्फुरणप्रथमसंज्ञेन समीचीना तदा तस्मिन् विषयविषयीभावः केन दृश्य इत्यर्थः ४५७ न च व्यवहारचलेनात्र भेदापादनं युक्तं आत्मनि व्यवहारयोग्यताया एवाभावा
दित्याह अवाङ्मनस इति । व्यवहारकारणाभ्यां वाङ्मनससंज्ञायां परत्वात् तद्विषयेण भेदेन च वृत्तित्वाद्यमात्मा केनापि न व्यवहार्य इत्यर्थः ४५८ न चोपदेशानुपपत्तिर्मीनेनापि तत्संभवादित्याह अत
एवेति । अतोऽप्यवधार्यत्वादेव आदिशंति उपदिशति ४५९ अवाङ्मनसगम्यत्वे हेतुस्थूलसूक्ष्मप्रपञ्चायां सदसत्पदवाक्याभ्यां विविक्तत्वमाह वचस इति ४६०

विद्याव्यावहारिकप्रदेनायस्थात्रयभिर्यः प्रवित्तविवर्धयितुं पूर्वोक्ततात्प्राणवस्थात्रयमभिधादिभावेनव्यवहार्यस्मारयति असत्यविद्येतिपंचभिः । इयं कदाचनपरिचयतामविद्यास्वतन्त्रायावि कादे
 सुत्पादयतीति सतीयभवति सावस्वतः सताहीनाप्यात्मानमाश्रित्यसत्तादिकं लभमानाततः कार्याभावाव्यवहारयोग्याभवतीत्यर्थः ४६१ तत्रेति । तत्रतस्यामविद्यापस्थितः प्रतिविजित आत्माह
 श्वर इतिव्यवहिते स एवेश्वरः स्वात्मबुद्धितैर्लक्षणेन कदाचिदुत्पन्नेन रूपवान्पाणायुपहितः सन् जीवपदेनव्यवहार्यैरितइत्यर्थः ४६२ हिरण्येति । सप्रथमं कार्यमितिप्रसिद्धो हिरण्यगर्भोऽयं
 जीवः स एवेश्वरश्चेत्युच्यते यत आधिक्यं स्वतः सिद्धज्ञानादिरूपमागतः प्राप्तः अतिशयितशक्तिशालीचभवतीति तथास एवस्थूलसमष्ट्युपाधि विराडित्युक्तइत्यर्थः ६४३ तत्रायमिति । तत्रवर्णिते
 उपाधि त्रयेयदध्यात्मं व्यष्टिरूपंतदुपहितरूपः सन्नयमात्माप्राज्ञादितंज्ञउक्तइत्यर्थः ४६४ अवस्थेति । यतः स एवात्मा अवस्थात्रये सुषुः यादौ गतः सन् जीवइत्युक्तस्ततएते ईश्वर हिरण्यगर्भादयः श
 व्दा एकास्मिन् जीवे जीवपदलक्ष्ये चेत्येव वर्तते इति सिद्धमित्यर्थः ४६४ व्यवहारप्रयोजकोक्तावस्थात्रयविमुक्तमात्मस्वरूपं तुरीयमित्युक्तमित्याह अवस्थात्रयेति । अस्य तुरीयत्वेन व्यवहारो
 व्यवस्थात्रयनिरूपितं भेदमपेक्ष्येन स्वतइत्याह व्यवहारेति ४६५ नव्यव्यवहार्यस्योपदेश एव भवता कथं कृतइत्याशंकां परिहरति मयापीति । एवंपुरीयत्ववत्कांश्च न धर्मानारोप्येव भवतामा

असत्यविद्यातुच्छेयं सतीवस्यात्स्वकार्यतः ॥ आत्माश्रयत्वाच्च ततो व्यवहार्याहिसाभवेत् ४६१ तत्रस्थितस्तु भगवानीश्वरः स्वात्मबुद्धितः ॥ व्यवहार्यः कदाचि
 त्स रूपवान् जीव ईरितः ४६२ हिरण्यगर्भः प्रथमं कार्यमाधिक्यमागतः ॥ य स देवोत्र जीवः स्यादीश्वरश्चातिशक्तिमान् ॥ विराडपितथा प्रोक्तो भगवान्भूतभावनः
 ४६३ तत्रायं सर्वदा ध्यात्मरूप एव प्रकीर्तितः ॥ प्राज्ञश्च तजसस्तद्वद्विश्वावस्था च या स्थिता ४६४ अवस्थात्रयगोदेवो जीवइत्यभिधीयते ॥ शब्दभेदात्तत्स्वेते
 जीव ईशादिकाः स्मृताः ४६५ अवस्थात्रयनिर्मुक्तं परं रूपं तदेव हि ॥ आनंदात्मस्वयं ज्योतिस्तुरीयमिति गीयते ॥ व्यवहारप्रसिद्धार्थमवाङ्मनसगोचरः ६६
 मयाप्येवं समादिष्टो भवतां समेश्वरः ॥ अवाङ्मनसगम्योपि धर्मानारोप्यकांश्चन ४६७ भवद्भिः स तु देवाः किं ज्ञातो न ज्ञात एव वा ॥ इत्युक्ते तमथ प्रोचुर्ब्रह्माणं सक
 लाः सुगः ॥ किं नमो भगवन्नत्र तुभ्यं हे गुरवे वयम् ४६८ विदिता विदितादन्यो यत् आत्मा त्वये रितः ॥ ज्ञातोपितत एवायं न ज्ञात इव वर्तते ४६९ एवमुक्ते पुनर्ब्रह्माता
 नुवाच सुगवन्निभः ॥ अद्वयं नित्यशुद्धादिगुणपूर्वमुदीरितम् ४७० ब्रह्मविद्भिर्हविज्ञानमुपदेष्टुमेश्वरः ॥ पुनः पुनर्यदात्मायां शिष्येभ्य उपदिश्यते ४७१

दिष्टइति ४६७ ज्ञातोपेवइत्यादिप्रश्नोक्तेप्रश्नोत्तरे वर्णयति भवद्भिरिति द्वाभ्यां । हे देवाः सममुक्त आत्मा किं भवद्भिर्ज्ञातो न वेति ब्रह्मणोक्ते पृष्टे सति अथ तं ब्रह्माणं सुरा इति प्रोचुः इति किं हे भगवन्न तुभ्यं
 गुरवे पृच्छते अवश्यं वक्तव्यत्वेपि ज्ञातत्वा ज्ञातत्वयोर्मध्येऽन्यतरं किं नम उभयोर्वायात् यतो भवदुक्त आत्मा विदिता ज्ञानगोचराद विदिता दभासमानाश्च परी विलक्षणो भवति तत उभयवैलक्षण्यादिवचनमः
 अयमात्मा ज्ञातोपि भासमानोपि न ज्ञात इव वर्तते अविषयत्वादिति द्वयोरर्थः ४६८ । ४६९ एवं देवैस्त्वं पदार्थतया यथा वदात्मानि विज्ञाते सत्यथ ब्रह्मा तद्व एतदित्यादिप्रश्नेन तत्पदार्थतया तमेवात्मानं
 देवेभ्य उवाचेत्याह एवमुक्ते इति । एवं देवैरुक्ते उत्तरे दत्ते सति तान् सुरान् प्रति उदीरितं पूर्ववर्णितमेवात्मानमद्वयादिलक्षणं पुनरुवाचेत्यर्थः ४७० दुरवगमस्यात्मनः पुनः पुनरभिधानेपि जामिताख्यस्य
 पुनरुक्तिरूपदोषस्यानप्रसक्तिः अनेकविपर्ययवासनानां क्षयरूपफलैस्तत्फलत्वादित्याह ब्रह्मविद्भिरिति । विज्ञानमुपदेष्टुं प्रवृत्तेर्ब्रह्मविद्भिर्न्यायमात्मां शिष्येभ्यः पुनः पुनरुपदिश्यते तदा तेः शिष्ये
 रनादिविषयं यद्व्यासना रूपमिति ब्रंघापायेन हर्दं पथातथात्मानं लभ्यते ततस्तत्फलमभिसंधाय ब्रह्मा पुनः पुनरात्मानमुक्तवानिति द्वयोरर्थः ४७१

तत्र हेतुतया असंगत्वप्रयोजकतयोपन्यस्तमद्वयत्वमाहुः असंगा इति । हेतुब्रह्मन्वयतो निर्द्वयाः ततो यतः असंगा भवामः अत आत्मानमेव परमं च रूपं विषयीकुर्मः यतोऽद्वयत्वेनैव जगच्छरीरादींश्च दृश्यस्मा
कमभेद आपादित इत्यर्थः तथा चाद्वयत्वे विषयविषयीभावानिवृत्तिरिति भावः ४५० यावदद्वयत्वं न भासते तावदेव सविलासमायास्थित्यादौ तोषलंभः अद्वयत्वबोधे मायोपमदेकजोतुविषय
विषयीभाव एव भवतां स्वरूपे कथमवशिष्ट इत्यभिप्रायकस्य कथं पश्यंतीति प्रजापतिवाक्यस्यार्थमाह एवमुक्ते इति । एवं देवैरुक्ते सति तां प्रतिब्रह्मा सर्वलोकगुरुरिदमाह इदं किं हेदेवायदा रूपमद्व
याः संपन्नास्तदा भवन्तो ज्ञानेनात्मानमेव कथं पश्यंति विषयीकुर्वन्ति तदानीमात्मनो विषयीकरणमसंभविद्वयवर्जितत्वादेवेत्यर्थः ४५१ ततो निवृत्तिरिति वाक्यस्यार्थमाह एवमुक्ते इति । एवं
ब्रह्मणोक्ते सति तं ब्रह्माणं पुनरिदमाहुः हेतुब्रह्मन्वयमात्मानोऽद्वयस्य बोधने ज्ञानेन विषयीकरणे पप्रत्ति संभावकयुक्तिन जानीमः परं त्विदानीमपि प्रपञ्चभूतात्मानं जानीमः इह स्वातु भवशास्त्रोपदेशयो
विरोधेन व्याकुलत्वे सति नोस्माकं भगवानेव प्रमाणं यद्गवांश्च दिश्यतितदेवावधारयिष्याम इत्यर्थः ४५२ द्वैतानुभवो युष्माकं भ्रम इत्यावेदकस्य ततो यूयमित्प्रदिहयमित्यंतस्य प्रजापत्युत्तरवाक्य
स्यार्थमाह एवमुक्ते पुनरिति चतुर्दशभिः । स्वस्केषां ह्येव स्वात्मन एव बोधने विषयीकरणे काचिदप्युपपत्तिर्भवतां महाभतीनामपि यदानप्रतिभाति अत एवात्मनः स्वप्रकाशत्वमद्वयत्वेनोक्तमवधा

असंगास्तु यतो ब्रह्मन्भवामो निर्द्वयायतः ॥ अस्मतो नैव भिन्नोऽस्ति यतो यं जगदीश्वरः ४५० एवमुक्ते यत्तां प्राह ब्रह्मालोकगुरुः सुरान् ॥ यूयं यदा द्रव्यात्मानस्तदा
ज्ञानात्कथं सुराः ॥ पश्यंत्यात्मानमत्रैतं भवन्तो द्वयवर्जिताः ४५१ एवमुक्ते सुराः पुनर्ब्रह्माणं पुनरेव तम् ॥ उपपत्तिवयं ब्रह्मन् जानीमो नात्मबोधने ॥ आत्मानमपि
जानीमः प्रमाणं भगवानिह ४५२ एवमुक्ते पुनर्ब्रह्मा तान् सुरान् ब्रवीदुरुः ॥ उपपत्तियतो नैव भवन्तः स्वात्मबोधने ४५३ पश्यंति बुद्धिमंतोऽपि सर्वशास्त्रविशारदाः ॥
ततो यूयं स्वप्रकाशाः सर्वभेदविवर्जिताः ४५४ आत्मनः संविदोऽपि यदा भेदो भवेत्तदा ॥ उपपत्तिः कथं नाम न भायाद्भवतामिह ४५५ आनंदात्मास्वयं ज्योतिर
द्वयोऽभगवान्परः ॥ न च भेदोऽत्र कोऽप्यस्ति तस्मिन् ब्रह्मरूपिणि ४५६ यदा यमहस्मस्मीति ज्ञायते द्वयवर्जितः ॥ आत्मा तदान कोऽप्येष भेदो भाति स्वयंप्रभे ४५७
अवाङ्मनसगम्योऽयं सर्वभेदविवर्जितः ॥ व्यवहार्यो न कस्यापि भवेदात्मा कथंचन ४५८ अत एव तमात्मानं गुरवो मौनतः सदा ॥ आदिशंति निजान् शिष्यान् व्यव
हारविवर्जितम् ४५९ वचसो मनसस्तद्वत्प्रवृत्तिः सत्यं सत्यपि ॥ सदसद्वपनिर्मुक्ते कथमात्मानि सा भवेत् ४६०

रयत विषयतयोपलंभे त्वनात्मज्ञत्वप्रसक्तिरुक्तैवेति द्वयोर्भावः ४५३ । ४५४ यदि संविद्रूपेण तद्विषयरूपेण चात्मानः स्वरूपभेदोऽभास्ततोऽभविष्य तदा विषयविषयीभावो काचिदुपपत्तिर्भवतामस्फु
रिष्यदेव इदानीं तु संविदेकरूपतया वधारितस्यात्मानो विषयत्वेऽप्युपपत्तेरस्फुरणाद्विषयताया अभ्यास एवेत्याह आत्मन इति । यदा त्वमप्यर्थस्य संप्रतिपदार्थस्य च वास्तवो भेदः स्यात्तदा तयोर्विषयवि
षयीभावे भवतामुपपत्तिर्भाष्यान्स्फुरेदेवेत्यर्थः ४५५ अत्र तु संविदेकरूपे आत्मनि न कोऽपि भेद इत्याह आनंदात्मेति । स्पष्टम् ४५६ अत्र भेदाभावे नु भवं प्रमाणयति यदा यमिति । अयमात्मा यदा
अहमिति अस्मीति वा प्रत्यग्रूपेण भासते तदैतस्फुरणप्रथमक्षणसमाधौ वा तदास्मिन् विषयविषयीभावः केन दृष्ट इत्यर्थः ४५७ न च व्यवहारबलेनात्र भेदापादनं युक्तं आत्मनि व्यवहारयोग्यताया एवाभावा
दित्याह अवाङ्मनसोऽस्ति । व्यवहारकारणाभ्यां वाङ्मनसं परत्वात् सत्त्विपेण भेदेन च वर्जितत्वादयमात्मा केनापि न व्यवहार्य इत्यर्थः ४५८ न चोपदेशानुपपत्तिर्मौनेनापितत्संभवादित्याह अत
एवेति । अतोऽप्यवधार्यत्वादेव आदिशंति उपदिशंति ४५९ अवाङ्मनसगम्यत्वे हेतुस्थूलसूक्ष्मप्रपञ्चाभ्यां सदसत्पदवाच्यभ्यां विविक्तत्वमाह वचस इति ४६०

किंचाव्ययकार्यपदेनावस्थात्रयविवेकः सूचित इति दर्शयितुं पूर्वोक्तं कारणत्रयस्यावस्थात्रयमभिदेवादिभावेन व्यवहार्यस्मारयति असत्यविधेतिपंचभिः । इयं कारणशरीरभूतामविद्यास्वतस्तुच्छापि कार्यं
 कृत्वादयं तस्य विभवति साचस्वतः सत्ताहीनाप्यात्मानमाश्रित्य सत्तादिकं लभमानाततः कार्यारंभाद्यव्यवहारयोग्याभवतित्यर्थः ४६१ तत्रेति । तत्र तस्यामविद्यायां स्थितः प्रतिबिम्बित आत्मा हि
 श्रद्धातिव्यवहिते स एवेश्वरः स्यात्संयुद्धित ईक्षणैकदाचिदुत्पन्नेन रूपवान्पाणाद्युपहितः सन् जीवपदेन व्यवहार्य ईरित इत्यर्थः ४६२ हिरण्येति । सप्रथमं कार्यमिति प्रसिद्धो हिरण्यगर्भाख्यो
 जीवः स एवेश्वरश्चेत्युच्यते यत आधिक्यं स्वतः सिद्धज्ञानादिरूपमागतः प्राप्तः अतिशयितशक्तिशाली च भवतीति तथा स एव स्थूलसूक्ष्मपृथुपाधिर्विराडित्युक्त इत्यर्थः ४६३ तत्रापमिति । तत्र वर्णिते
 उपाधित्रये पदध्यात्मव्यष्टिरूपं तदुपहितरूपः सन्नयमात्मा प्राज्ञादिलंज उक्त इत्यर्थः ४६४ अवस्थेति । यतः स एवात्मा अवस्थात्रये सुषुप्त्यादौ गतः सन् जीव इत्युक्तस्तत एत ईश्वर हिरण्यगर्भादयः श
 ब्दा एकस्मिन् जीवे जीवपदलक्ष्ये च तन्मये एव वर्तते इति सिद्धमित्यर्थः ४६४ व्यवहारप्रयोजकोक्तावस्थात्रयविशुक्तमात्मस्वरूपं तुरीयमित्युक्तमित्याह अवस्थात्रयेति । अस्य तुरीयत्वेन व्यवहारो
 प्यवस्थात्रयनिरूपितं भेदमपेक्ष्येन स्वत इत्याह व्यवहारेति ४६५ नन्वव्यवहार्यस्योपदेश एव भवता कथं कृत इत्याशंकां परिहरति मयापीति । एवं तुरीयत्ववत्कांश्चन धर्मानां रोप्येव भवतामा

असत्यविद्यातुच्छेयं सतीव स्यात्स्वकार्यतः ॥ आत्माश्रयत्वाच्च ततो व्यवहार्या हि सा भवेत् ४६१ तत्र स्थितस्तु भगवानीश्वरः स्वात्मबुद्धितः ॥ व्यवहार्यः कदाचि
 त्स रूपवान् जीव ईरितः ४६२ हिरण्यगर्भः प्रथमं कार्यमाधिक्यमागतः ॥ य स देवो ब्रज जीवः स्यादीश्वरश्चातिशक्तिमान् ॥ विराडपि तथा प्रोक्तो भगवान्भूतभावतः
 ४६३ तत्रायं सर्वदा ध्यात्मरूप एव प्रकीर्तितः ॥ प्राज्ञश्च तजसस्तद्वद्विश्वावस्था च या स्थिता ४६४ अवस्थात्रयगो देवो जीव इत्यभिधीयते ॥ शब्दभेदात् तत्स्वते
 जीव ईशादिकाः स्मृताः ४६५ अवस्थात्रयनिर्मुक्तं परं रूपं तदेव हि ॥ आनंदात्मस्वयं ज्योतिस्तुरीयमिति गीयते ॥ व्यवहारप्रसिद्धार्थमवाङ्मनसगोचरः ६६
 मयाप्येवं समीदिष्टो भवतां समेश्वरः ॥ अवाङ्मनसगम्योपि धर्मानां रोप्यकांश्चन ४६७ भवद्भिः स तु देवाः किं ज्ञातो न ज्ञात एव वा ॥ इत्युक्ते तमथ प्रोचुर्ब्रह्माणं सक
 लाः सुगः ॥ किं नमो भगवन्न त्रतुभ्यं हे गुरवे वयम् ४६८ विदिता विदिता दन्यो यत आत्मा त्वये रितः ॥ ज्ञातोऽपि तत एवायं न ज्ञात इव वर्तते ४६९ एवमुक्ते पुनर्ब्रह्माता
 नुवाच सुगान् विभुः ॥ अद्वयं नित्यशुद्धादिगुणं पूर्वमुदीरितम् ४७० ब्रह्मविद्भिर्हिविज्ञानमुपदेष्टुं महेश्वरः ॥ पुनः पुनर्यदात्मायं शिष्येभ्य उपदिश्यते ४७१

दिष्ट इति ४६७ ज्ञातोऽपि इत्यादिभ्यो क्तोऽप्युत्तरवर्णयति भवद्भिरिति द्वाभ्यां । हे देवाः समदुक्त आत्मा किं भवद्भिर्ज्ञातो न वेति ब्रह्मणो क्ते पृष्टे सति अथ तं ब्रह्माणं सुरा इति प्रोचुः इति किं हे भगवन् त्रुभ्यं
 गुरवे पृच्छते अयं यं वक्तव्यत्वेऽपि ज्ञातत्वा ज्ञातत्वयोर्मध्येऽन्यतरं किं ब्रूम उभयोर्वाधात् यतो भवदुक्त आत्मा विदिता ज्ञानगोचराद विदिता दभासमानाश्च परो विलक्षणा भवतितत उभयवैलक्षण्यादेवं वदामः
 अयमात्मा ज्ञातोऽपि भासमानोऽपि न ज्ञात इव वर्तते अविषयत्वादिति द्वयोरर्थः ४६८ । ४६९ एवं देवैस्त्वं पदार्थतया पथावदात्मानि विज्ञाते सत्यं ब्रह्मा तद्वा एतदित्यादिभ्येन तत्पदार्थतया तमेवात्मानं
 देवं भज उवाचेत्याह एवमुक्ते इति । एवं देवैरुक्ते उत्तरे देवे सति तान् सुरान् प्रति उदीरितं पूर्ववर्णितमेवात्मानं मद्र्यादिलक्षणं पुनरुवाचेत्यर्थः ४७० इदं वगम स्यात्मानः पुनः पुनरभिधाने पि ज्ञातत्वात् तस्य
 पुनरुक्तिरूपदोषस्य न प्रसक्तिः अनेकविधं यथा सनानां क्षयरूप फलेन सफलत्वादित्याह ब्रह्मविद्भिरिति । विज्ञानमुपदेष्टुं वृत्ते ब्रह्मविद्भिर्देवाय मात्मा शिष्येभ्यः पुनः पुनरुपदिश्यते तदा तैः शिष्ये
 रनादि विषयैर्गुणैर्वासना रूपमतिबन्धापायेन हर्षं यथा तथा त्मज्ञानं लभ्यते ततस्तत्फलमभिसंधाय ब्रह्मा पुनः पुनरात्मानमुक्तवानिति द्वयोरर्थः ४७१

४७२ पुनःपुनरुपदेशवत्पुनःपुनश्चतुष्पादेनप्रणवेनात्मनोनुसंधानमपिदुर्वासनाक्षयहेतुरित्यालोच्यदेवैः प्रणवेनात्मानुसंधानमपिमजापतिरूपदिदेशेत्याह अभिध्यायेति । तमात्मानमभि
ध्यायस्वयंप्रणवेनानुसंधायब्रह्मापुनरिदंवाक्यंसुराम्प्रत्याह इदंकिं हेदेवायूयंतमात्मानंओंकारेचतुष्पादिपरिपूर्णचतुष्पाद्रूपेणादात्म्यापन्नपरिसंभतात्पश्यतविषयत्वेनधायायततद्वाएतद्ध्यानपरि
पाक्कालिकाश्रकाअपिदुर्वासनावोयुष्माकंभवविष्यन्ति क्षयंगमिष्यन्तीत्यर्थः ४७३ ततश्चप्रतिबंधापायेनब्रह्मभावाविर्भावोवःसेत्स्यतीत्याह भवतामिति ४७४ ब्रह्मभावाविर्भावेचसकलदुः
खोच्छेदःस्थादित्याह आत्मनइति । यदाभवंतओंकारतादात्म्यापन्नस्यात्मनःसंबन्धिज्ञानंसाक्षात्कारंकुर्वतेसंपादयंतोभविष्यथतदास्वेदंदुःखजातंनावगमिष्यथेत्यर्थः ४७५ तथैकरूपमहावा
क्यार्थपर्यवसायिव्यतिहारेणाचित्तनमपिबोधद्वित्रिकर्तव्यमित्याह व्यवहार्यइतिद्वाभ्यां । अहमाअहंशब्देनभवद्विर्योग्यवहार्यःअयत्वंपदार्थरूपआत्मासएवसत्यपदेनप्रसिद्धतत्पदार्थभूतब्रह्म
पदइत्यर्थः ४७६ यद्ब्रह्मेति । यच्चनृत्पदार्थभूतंब्रह्मतदस्मादहंपदन्यवहार्यादात्मनोन्यतृक्तथंचिदपिनस्यादित्यर्थः इत्यमुनाप्रकारेणात्मानंपरिपूर्णरूपेणावगच्छतजानीतअस्मिन्नर्थेसंशयश्चन

तदातुवांसनात्यागादृढं तैरिव गम्यते ॥ ततो ब्रह्मा तमात्मानमुक्त्वा श्वपुनः पुनः ४७२ अभिध्याय पुनश्चैतमिदमाह सुरान् प्रति ॥ ओंकारपरिपूर्णतमात्मानं परिप
श्यत ॥ तदा दुर्वासनाः काश्चन भविष्यन्ति वः सुराः ४७३ भवतामात्मनो ज्ञानात् क्षीणा दुर्वासना यदा ॥ तदा भवंतस्तद्ब्रह्म भविष्यन्ति न संशयः ७७४ आत्मनो त्रय
दा ज्ञानमोंकारस्यास्य कुर्वते ॥ भवंतस्तर्हि माखेदमवगच्छन्ति कर्हिचित् ४७५ व्यवहार्यो ह मायो यं भवद्भिर्मरोत्तमाः ॥ आत्मा स एव सत्यं तद्ब्रह्म यत्कीर्तितं मया ॥
४७६ यद्ब्रह्म न तदन्यत्स्यादात्मनोऽस्मात्कथंचन ॥ इति सर्वात्मनात्मानमवगच्छत सर्वथा ॥ अत्र वः संशयो मा भूत्कदाचिदमरोत्तमाः ४७७ ओंकारः सत्यरूपो
य आत्मा ब्रह्म मयैरितः ॥ अमुमात्मतयानित्यं पण्डिता एव जानते ४७८ एतदात्मस्वरूपं यच्छब्दाद्यैः परिवर्जितम् ॥ ज्ञानकर्माद्रियाणां ये विषयाः परिकीर्तिताः ॥
व्यापारैरपि सर्वेषामनः प्राणादिजैरपि ४७९ इन्द्रियैश्च तथा बुद्धिभनः प्राणादिकैरपि ॥ पञ्चभिश्च महाभूतैर्भौतिकैरपरैरपि ॥ मायया च तथा शून्यः सर्वधर्मविव
र्जितः ४८० सच्चिदानन्दरूपो यः पूर्ववः परिकीर्तितः ॥ एवंभूतोऽपि स तत्वेदांतेष्वेव गम्यते ४८१ स्वप्रभो ब्रह्म विज्ञानात्सकृदेव विभातिसः ॥ असकृत् ज्ञानरूपो
यमानं दात्मा महेश्वरः ४८२ एवं सर्वगुणैर्युक्तमात्मानं निर्द्वयं सुराः ॥ अहं स एव सोऽहं च सर्वभेदविवर्जितः ॥ पश्यतैव सदात्मानं यूयं सर्वात्मबोधतः ४८३

तत्त्वार्थः ४७७ एवमहावाक्येनाखंडतयावर्णितस्यात्मनो निर्विशेषतास्फोरकानुभविभातत्वात्तान्यमान्याचष्टे ओंकारेतिपंचभिः । यओंकाररूपः सत्यरूपश्चात्मावर्णितः अमुमात्मत्वेनपं
डिताः सूक्ष्मविषयवैकान्तेनस्थूत्रदर्शिनइत्यर्थः ४७८ एतदात्मेति । उक्तमात्मनोरूपंशब्दाद्यैर्भूतगुणैर्ज्ञानेन्द्रियाणां कर्मेन्द्रियाणांचयेविषयाव्यापाराश्रितेश्वर्जिततथा मनसः प्राणबुद्ध्यादीनां व
व्यापारेर्वर्जितमित्यर्थः ४७९ इन्द्रियैरिति । तथेन्द्रियादिभिर्मायान्तेः पदार्थैः शून्यः सर्ववर्मवर्जितश्चेत्यर्थः ४८० ओपनिषदत्वं विवृणोति सच्चिदानंदेति । युष्मान्प्रतियः सदादिलक्षणया
त्मावर्णितः स एव भूतः स्वप्रकाशोपिवेदितेः पृथिवत्वेवपतिपाद्यइत्यर्थः ४८१ सुविभातादिपदत्रयार्थमाह स्वप्रभइति । अयमानंदरूपोमहेश्वरोयतः स्वप्रभस्ततः सुविभातइत्युक्तः यतश्चब्रह्मवि
ज्ञानात्सकृदेकवारमेवविभातिनिरावरणोभवतिपुनरावरणस्यानदेरनुत्पादास्ततः सकृद्विभातइत्युक्तः यतश्चवृत्तज्ञानप्रतिबिंबितरूपेणपुनःपुनर्भातिततः सर्वतः पुरतोविभातइत्युक्तइत्यर्थः ४८२ अ
यमित्यादिप्रथमपदमेवार्थमाह एवमित्यादिना । एवंवर्णितविषयमात्मानंदेतरहिततत्त्वं पदार्थयोर्व्यतिहारोपपद्यतेवसाक्षात्कुरुतेव कथंभूतायुयं सर्वोत्पन्नोबोधेनसर्वमेदविवर्जितवाइति संवधः ४८३

४९१ पुनरेतानिति । इत्थं वदतो देवैः प्रतिपुनरिदं ब्रह्मा प्राह हे देवा एवं सति दृश्यपदार्थानां घटादीनामपि ब्रह्मरूपेणाश्रयं तया ज्ञातत्वे सत्याश्रयं रूपवद्ब्रह्म इदं तयापि भवद्भिर्न ज्ञातमित्यायाति ततश्च प्रण
वानुसंधानपूर्वकमस्माभिर्ज्ञात आत्मेत्येवं कस्मान्नोच्यते इत्यर्थः ४९२ इत्युक्ता इति । इत्थं परीक्षार्थं पुनः पृष्टा देवा एनं ब्रह्माणमिदं मूचुः इदं किं एकत्वात् सर्वत्रेदं स्वभावो यमात्मा ज्ञातो न भव
त्यपि पयत्वात् अविज्ञातो न भासमानत्वात् उभयात्मा ज्ञातत्वाज्ञातत्वयोः समुच्चयवांश्चनविरोधात् ततो ज्ञातत्वादेरन्यतरावधारणसमुच्चययोरसंभवादमुमात्मानं ज्ञात इत्याकारेण कथं वदामो वक्तुं
प्रभवाम इत्यर्थः तथा च बाधासमानाधिकरण्येन सर्वत्र ब्रह्मत्वमुक्तमिति प्रत्यक्षव्याघात इति भावः ४९३ एवमुक्ता इति । तर्हि स्वानुभवसिद्धो यमस्माकमिति चेरिते ॥ ब्रह्माणं तद्विज्ञाततत्त्वकाः ४९४ जानीमो वयमा
त्यतो विषयत्वप्रसंज्ञकमात्मनो विज्ञेयं किमपि वक्तुं कथं प्रभवामः शकुम इत्यर्थः ४९५

अ०

॥ २३ ॥

॥ २३ ॥

अ यथाचगगनतत्त्वज्ञानाद्वर्धनगरं लयमयं बाधस्तथेहाप्यात्मज्ञानाद्विषयजातस्येत्याह गगनेति । लयं वर्जयेदितिसंबन्धः ५२२ तत्त्वज्ञानान्न केवलं विकाराणां प्रवृत्त्यः किंतु तन्मूलज्ञानस्यापीत्याह गगनेति । अथापरोक्षभ्रमबाधायापरोक्षज्ञानमेवापेक्षितमित्यत्र दृष्टांतमाह परोक्षेति । दिग्मोहोदिग्भ्रमः ५२४ एक एवात्मा मायाख्येन स्वरूपा ज्ञानेनानेकधाभातीत्यत्र दृष्टांतमाह यथेति । शयानः स्वप्नास्थ आत्मनः स्वरूपस्याज्ञानान्महेश्वरोप्यनेकोजात इत्यर्थः ५२५ अनुभासमानात्मनिकथमज्ञानस्थितिरिति चेदघटितघटेनाक्षमात्तत्त्वभावादेवेत्याह मायैवेति । एषाऽज्ञानरूपं बलं सामर्थ्यम् ५२६ एवं विधाया अपि निवृत्त्युपायमाह आनंदात्मनीति । आनंदरूपे देवानां च भुरादीनां सन्निविमात्रेण ईशे नियं तरिप्रतिभेदविवर्जिते प्रत्यग्रूपेण भेदवर्जिते आत्मनियदेवांतवात्तत्त्वज्ञानमखंडाकारवृत्तिरूपं तस्माद्वर्धभूतादिषामायावृत्तिकीवनश्रुतीत्यर्थः ५२७ पूर्वसाक्षित्वेनास्याः साधकोप्यात्मावृत्त्यारूढरूपेण बाधको भवति यथा काष्ठस्य भासकोप्यग्निलोहो भेदक इत्येवावेदयन्नाह आत्मन इति । एषामाया आत्मनः साधकान्निभेति तज्जात्प्रतिबिंबात् श्रोतविज्ञाननिष्ठा तु विभेतीत्यर्थः ५२८ एतदेव स्फुटयति अनाद्यनंत इति । अनादेरनंताया ब्रह्मबोधं

यथाज्ञाते गंधर्वनगरं लयम् ॥ वर्जयेदात्मनि विज्ञाते तथा मायादिकं लयम् ५२२ गगनज्ञानतो यद्ब्रह्म गगनज्ञानसंक्षयः ॥ आत्मज्ञानात्तथैवात्मा ज्ञाननाशोऽपि निः ५२३ परोक्षज्ञानतो यद्ब्रह्मो होत्रानुवर्तते ॥ परोक्षज्ञानतस्तद्वन्मायादिरनुवर्तते ५२४ यथा शयानः पुरुष एक एव व्यवस्थितः ॥ आत्मा ज्ञानादनेकः स्वमेव महेश्वरः ५२५ मायैषा दुर्घटा तद्ब्रह्म स्तराचातिदुःखदा ॥ संसारशूलजननी स्वबलेनैव सिद्धयति ५२६ आनंदात्मनि देवेशे प्रतिभेदविवर्जिते ॥ सर्वज्ञात्तत्त्वज्ञानाद्विनश्यति न चान्यथा ५२७ आत्मनोऽपि भयं नैषा कदाचिदधिगच्छति ॥ आत्मजाच्छ्रुतिविज्ञानाद्धीतस्तिष्ठति सर्वदा ५२८ अनाद्यनंतं रूपमायं पंडितैः सदा ॥ उपायस्त्वेक एवायं दृष्टो नाशायनापरः ५२९ मायापि शाची भूतानां भवभोतिकरी सदा ॥ आत्मज्ञानाभिधं मंत्रं दृष्ट्वा नाशं प्रयातिसा ५३० शांतिगुणसंपन्नो मुमुक्षुः सर्वदा ततः ॥ मायापि शाची भीतः सन् भावनादिसमन्वितः ॥ संपादयेदितं ज्ञानमिति शास्त्रार्थ ईरितः ५३१ एतावदेव कर्तव्यं पुरुषेण मुमुक्षुः ॥ नातः परं परं कुर्वन्पतत्येव न संशयः ५३२ इति ते विद्यमानानां विदां तानां मये रितम् ॥ उपासनाविरहितं मात्मज्ञानं सदा घनम् ५३३

विना अंतर्हीनायाश्च मायाः प्रक्षयाय श्रोतविज्ञानरूप एवोपायः पंडितैर्दृष्ट इति ५२९ अमुमर्थं रूपकेण द्रष्टव्यं मायापि शाचीति । भूतानां प्राणिनां जनिमृतिप्रवाहरूपस्य भयस्य कर्त्री माया रूपमापि शाचीवर्तते सा च ब्रह्मज्ञानमकरहस्यमंत्रेणैव नश्यतीत्यर्थः ५३० फलितमाह शांत्यादीति । ततः शांत्यादिगुणशाली मुमुक्षुर्मायापि शाचीभीतो भावनया चित्तैकाग्र्येण आदिपदप्रात्ययगुणसत्त्वादिनाचयुक्तः सन्नदमुक्तः ज्ञानं संपादयेत् एतदस्य वेदांतशास्त्रस्य प्रयोजनमित्यर्थः ५३१ एतावदेवेति । मुमुक्षोः पुरुषस्य कर्तव्यपत्नोद्देश्यमेतावदुक्तज्ञानं सिद्धिपर्यंतमेवातो ज्ञानाभ्यासात्परमन्यत्तु न कर्तव्यं यतो न्यकरणेन संसारपात इत्यर्थः ५३२ गुरुः शिष्यायोपदेशपरिपूर्तिमाह इति ते इति । विद्यमानानामुपलभ्यमानग्रंथानां वेदांतानामुपनिषदं प्रतिपाद्यभूतमात्मज्ञानमिदं तन्मध्यमुक्तं कथं उपासनाप्रतिपदकवेदांतभागार्थप्रदर्शनरहितं यथाभवति तथेति वचनरूपक्रियाविशेषणं कीदृशमात्मज्ञानं सदा घनं सर्वकालेषु घनोदादयस्य तत्तथा 'घनः सांद्रं दृढं दार्ढ्यं' इति विश्वप्रकाशः । ज्ञानांतरं हि सदापि विपक्वत्वाद्विषयदोषरूपकोशे स्थित्यमममास्वरूपमवश्यं याति प्रकृतं ज्ञानं तु शुद्धात्मनो चरत्वात् सदा दृढमेवेति भावः ५३३

अतः परं किंचिद्विप्रव्यमवशिष्यते ॥ चिदानंदात्मविज्ञाने वक्तव्यं वाक्यं च न ५३४ श्रुत्वैतत्सकलं शिष्यः सर्ववेदांतं संस्थितम् ॥ निर्गुणस्वात्मविज्ञानमुपासा
 दिविवर्जितम् ५३५ कृतकृत्यो गुरुं स्वस्य नत्वास्तुत्वा प्रहृष्टधीः ॥ उक्तवान् निजशिष्येभ्यो यैरिदं बहुलीकृतम् ॥ लभ्यते कलिकालेऽस्मिन् बहुदुःखप्रदेष्टुणाम् ५३६
 संसारशूलमूलानां मायादीनां विनाशनम् ॥ इदमात्मपुराणं हि प्रवृत्तं वेदसंमितम् ५३७ सृष्टिः स्थितिश्च संहारो विश्वस्यास्मिन् हि तिष्ठति ॥ भूतानां भौतिकानां च
 वंशोपि च महानयम् ५३८ स्वायंभुवस्य च मनोः कीर्तनं चात्र विद्यते ॥ यस्मिन् मन्वंतरं सर्वमंतर्भवति सर्वदा ५३९ व्यापारा अपि वंश्यानां भूतादीनां महात्मनाम् ॥
 राज्ञां यशांसि कीर्त्यन्ते पुराणेऽस्मिन्ननेकधा ५४० अस्मिन्नल्पोऽपि नैवार्थो वेदमूलविवर्जितः ॥ विद्यते ब्रह्मसूत्रादौ कीर्तितो योत्र स स्मृतः ५४१ इदं गुरुः स्वशिष्याय
 कावेरीतीरवासिने ॥ उक्तवान् श्रद्धधानाय स्नेहादेव च केवलात् ५४२ राजादीनां कथाश्चित्रा अनात्मप्रतिपादिकाः ॥ पुराणादौ पुराणादौ श्रुत्वा शिष्यो गुरुं निजम्
 ५४३ संसारशूलसंतप्त इदमेषोत्रं पृष्ठवान् ॥ अतोऽनात्मकथाः काश्चित्पुराणेन प्रकीर्तिताः ५४४

स्वायंभुवमनोः कीर्तनमुत्पत्त्यादिवर्णनमत्र चतुर्थोऽध्याये त्रयोदशाधिकत्रिंशत्तमः श्लोकमारभ्य विद्यते तेन तद्विभूतिभूतानां सर्वेषां मनूनां कीर्तनं कृतमायं भवति तदेतदुक्तं यस्मिन् मन्वंतरमित्यादिना ५३९
 धंशानुषरितं वंशभवनानां व्यापारः सोऽप्यत्र विद्यते आकाशादीनां भूतानां तद्विकाराणामिन्द्रियादीनां तथा मनुवंशानां तथा मनुवंश्यानां प्रतर्दनादीनां राज्ञां च वेद्यापारास्तेषामत्र कीर्तनादित्याह व्यापारा
 अपीति ५४० तथा वेदार्थोपबृंहकत्वं पुराणधर्मोऽत्र स्फुट इत्याह अस्मिन्निति । वेदोपग्रमूलत्वेन संबद्धस्तादृशोऽर्थोऽत्र स्वल्पोऽपि न कीर्तितो यत उपनिषदर्थे वात्यः स एवार्थः स्मृतो यो ब्रह्मसूत्रतद्भाष्य
 स्मृत्यादिपुकीर्तित इत्यर्थः ब्रह्मसूत्रादीनां वेदमूलकत्वं तु प्रसिद्धमेवेति भावः ५४१ अस्य ग्रंथस्योत्पत्तिदेशमाह इदं गुरुरिति । स्नेहोऽनुग्रहः ५४२ एतद्ग्रंथनाम्न आत्मपदघटितत्वे प्रयोजक
 माह राजादीनामिति । पुराणादौ पुराणेति हासादौ राजादिसंबंधिनीरात्मव्यतिरिक्तार्थप्रतिपादिकाः कथाः श्रुत्वा ताभ्यो विरक्त एव शिष्यः संसारशूलेन संतप्तः पुराणादौ अस्य पुराणस्य प्रारंभे यत इदं
 संसारशूलमूलोऽेदं कमात्मज्ञानमेव पृष्ठवानतः श्रोतुरजिज्ञासितत्वादन आत्मसंबंधिनीकाश्चिदपि स्थानप्रकीर्तिता ततोऽस्यात्मपुराणेति नामयुक्तमिति द्वयोरर्थः ५४३ । ५४४

अस्यमुख्याधिकार्यपितादृशशिष्यसमवेत्याह अत्रेति । अनात्मकथाविषयकेणरागेणवर्जितः ५४५ ननुतादृशोधिकारीवेदांतेभ्यएवात्मज्ञानसंपादयेदित्यस्यवैयर्थ्यमित्याशंकापरिहरति
वेदार्थइति । यतोवेदार्थेगहनोऽसंभावनादिशालिभिर्दुष्प्रवेशइत्यतोऽधिगंतुमवधारयितुंशक्यस्ततस्तदधिगमप्रतिबंधकापाकरणार्थेतेनगुरुणाइदंपुराणंकृतमित्यर्थः ५४६ तच्चफलमस्मिन्तदृश्य
तेइत्याह आत्मावबोधकमिति । अस्मादधिकमात्मावबोधकंकिंचिन्नास्तिप्रतदहंपुराणंसर्ववेदांतानांसारार्थस्यप्रतिपादकमित्यर्थः ५४७ एवंमुख्याधिकार्युद्देशेनजातंप्रवृत्तमेतदन्योपिशृण्व
त्यैराग्यलाभादिद्वारात्मज्ञानंलभेतेत्याह जातमिति ५४८ अस्यग्रंथस्यकर्त्तापिगुरोःशंकरमात्मत्वेनसाक्षात्कुर्वतःशरीरेस्थितःशंकरएवसमर्थत्वादित्याह अस्वेति । गुरोःकावेरीतीरावासि
ष्योपदेष्टुर्व्याजेनतच्छरीरजंवनिकास्थितत्वेनत्रिलोचनोदेवएवास्यवक्ताकर्त्ता तत्रहेतुतस्यैवसमत्वमाह यस्येति । यस्यत्रिलोचनदेवस्यवाचिसरस्वतीवसति सरस्वतीसंबंधेनुपपत्तिपरिहर्तुयश्च
ब्रह्मेत्याद्युक्तम् तत्रापिहेतुःसर्वदेवमनुत्वमिति ५४९ ततइति । ततोऽस्यकर्त्तादिगौरवादिदंपुराणंशृण्वन्जनोमेधावीचारणाशालिमतिकःप्राज्ञात्मविज्ञजायते अत्रनसंशयःकार्यः फल
स्यदृष्टत्वात्संयोजायमानत्वात् ५५० अस्यविषयसंबन्धयोनिरूपणमिषेणसमाप्तौमंगलंकुर्वन्नीशावास्योपनिषदर्थप्रदर्शनमारभते प्रतिपाद्यइति । अत्रग्रंथेईशावास्यवर्णितोभगवान्प्रतिपाद्यः

अत्राधिकारीयोऽनात्मकथारागविवर्जितः ॥ संसारशूलसंतप्तोविरक्तःपरिकीर्तितः ५४५ वेदार्थोऽगहनोयस्मात्सर्वैरेवनशक्यते ॥ अधिगंतुं ततस्तेनपुराणंपरि
कीर्तितम् ५४६ आत्मावबोधकंनस्मादधिकंविद्यतेभुवि ॥ पुराणंसर्ववेदांतसारार्थपरिकीर्तनम् ५४७ जातंयःशृणुयादेतदपिरागीबहिर्मुखः ॥ विरक्तोतर्मु
खोभूत्वासोपिज्ञानंसमाप्नुयात् ५४८ अस्यवक्तागुरुव्याजादेवःसाक्षात्त्रिलोचनः ॥ यस्यवाचिवसत्येषानित्यमेवसरस्वती ॥ सर्वदेवमयोयश्चब्रह्माविष्णुश्चगीय
ते ५४९ ततःपुमानिदंशृण्वन्मेधावीचप्रजायते ॥ प्राज्ञश्चसंशयोनात्रप्रत्यक्षंहियतःफलम् ५५० प्रतिपाद्योत्रभगवानीशावास्यसमीरितः ॥ यदात्मकमिदंवि
श्वजगदेतज्जडाजडम् ५५१ इदंदृष्ट्वात्रविद्वांसःस्वशिष्यान्प्रवदंतिहि ॥ ईश्वरेणजगत्सर्वंवासितंसचराचरम् ५५२ घटादिकंयथासर्वमृदाहेतुस्वरूपया ॥ रा
जाचवासितंयद्वत्स्वकीयंनगरादिकम् ५५३ पटेनवासितंवापिनृणांयद्वत्कलेवरम् ॥ पुष्पैर्वावासितंयद्वन्नोरमत्रसुशीतलम् ॥ वासनाभिर्वायथास्याद्रासितं
हिमनोनृणाम् ५५४

यन्मयंसकलंजगदित्यर्थः ५५१ तत्रप्रथममंत्रस्यार्थमुपबृंहयति इदंदृष्टेति सप्तभिः । इदंविश्वस्यईश्वरात्मत्वंस्वरूपंदृष्ट्वाविज्ञायविद्वांसदृष्ट्वाशिष्यान्प्रत्युपादिशंति इत्थंकथम् सर्वजगदीश्वरेणा
भिन्ननिमित्तोपादानभूतेनवासितमाच्छादितंन्याप्तमिति यावत् ५५२ व्याप्तौदृष्टांतमाह घटादिकमिति । यथामृदाउपादानभूतयाघटादयोविकाराव्याप्तास्तथेश्वरेणापिजगदित्यर्थः निमित्त
तयान्याप्तौदृष्टांतमाह राज्ञेति । यथालोचनद्वारा राजकीयंनगरंराजाव्याप्तंतथेश्वरेणजगदित्यर्थः ५५३ बहिर्न्याप्तौदृष्टांतमाह पटेनेति । यथापटोबहिःस्थितःशरीरमाच्छादनेनव्या
प्तोति तथाविधुरीश्वरोजगदिति अंतर्न्याप्तौदृष्टांतमाह पुष्पैरिति । यथापुष्पाणि सौरभ्याचारस्वांशेनरिंन्याप्तुवंतिसंति तदमणीयतानंयतितथेशोपि स ताभानादिरूपेणयथाप्रवृत्तजगदमणीयतानंय
तोत्यर्थः प्रवृत्तिहेतुरूपेणव्याप्तौदृष्टांतमाह वासनाभिरिति । वाऽश्ववायथानृणांमनोवासनाभिःप्रवृत्तिहेतुभिर्न्याप्तस्यात्थार्थतयाभिगेणेश्वरेणसर्वजगदित्यर्थः यथास्यादित्यत्रसितास्यादि
तिपाठेनमनोविशेषणसितंमौनेनब्रह्मास्यंमुख्यंयस्यससितास्योमौनीतमप्यात्तिभक्षयतीति प्रसिद्धाहिमौनिनांसंकल्पतत्त्वाऽनर्थततिरितिभावः ५५४

कुतश्चाकांक्षायामाह आत्मेति । महतांहितिरस्कारएवहननंप्रसिद्धं तथाचयेयेआत्मज्ञानहीनास्तेसर्वेआत्मानमवजानंतंआत्महनइत्युच्यन्ते तेषामात्महंतृणामेतत्संसारआत्मकंदुःखंफलंभव
तिपतःश्रुतंश्रुत्यावृत्तीयमंत्ररूपयाप्रोक्तमित्यर्थः ५६५ तंमंत्रंपठति असुर्याइति । तेषुभाशुभकर्मजन्यालोकाअसुर्याइत्युच्यंते सुष्ठुरमंतेइतिसुराआत्मारामाविद्वांसस्तेभ्यस्तरेअसुरास्तेषांयो
ग्याइतिव्युत्पत्तेः यतोभेनावरकेणतमसास्वरूपाज्ञानेव्यासास्तानुक्तान् लोकानात्महनो गच्छंतीत्यर्थः ५६६ यद्विज्ञानाच्चासुर्यलोकगतिर्नभवतितस्यात्मनःस्वरूपंप्रदर्शयतोश्चतुर्थंमंत्रमंत्रयोरर्थ
माह आत्मरूपमितिचतुर्भिः । हेशिष्याइदमसुरैरज्ञातमात्मनःस्वरूपमद्भुतंयतःस्वयंक्रियाहीनमपिमनसोऽपेक्षयाजवीयःअतिवेगवत् मनोगम्येपुप्रथममेवपूर्णत्वादितिभावः तथाइंद्रियेग
म्यमपिब्रह्मज्ञानेनगम्यंभवतीत्यर्थः ५६७ तिष्ठतीति । तथातदात्मरूपंस्वयंगिरिवनिश्चलमप्यन्याननिश्चलान्शीघ्रगमनशालित्वेनधावतोधावनकर्तृतयाप्रसिद्धान्वाय्वादीन्परिहायोर्लब्धया
तीत्यर्थः ५६८ तस्यांतर्यामितां कलकर्मदातृतां चाह तस्मिन्निति । तस्मिन्वर्णितात्मतत्त्वेआलंबनेसत्येववायुःसूत्रात्मसंज्ञोऽपःजलप्रचुरक्षीरदध्यादिसाध्यान्धग्निहोत्रादीनिकर्माणिदधा
तिथारयति तत्प्रेरितएवसूत्रात्मासंकलसंघातेपुर्कर्मक्षमइतिपावत् याभिरग्निहोत्राद्याहुतिपरिणामात्मिकाभिःपर्जन्यादिभावापनाभिरिदंनानाकर्मफलरूपंविश्वंभवतीत्यर्थः तथाचतदेवसंकल

आत्मज्ञानविहीनत्वादात्महंतारईरिताः ॥ तेसर्वेह्यात्महंतृणांदुःखमेतच्छ्रुतंयतः ५६५ असुर्यानामतेलोकाअंधेनतमसावृताः ॥ मृत्वातेतान्प्रयांत्येवयेकेचा
त्महनोजनाः ५६६ आत्मरूपमिदंशिष्याआश्चर्यमिवसंस्थितम् ॥ क्रियाहीनंचमनसोजवीयोर्नेद्विषैःकचित् ॥ गम्यतेगम्यतेचापिब्रह्मज्ञानान्मनीषिभिः ६७
तिष्ठतिगिरिवत्तुयात्यन्यान्परिहायहि ॥ धावतःशीघ्रगमनान्वाय्वादीन्पिसर्वदा ५६८ तस्मिन्दधातिभगवानपोवायुःसनातनः ॥ पर्जन्यादिस्वरूपाभिर्या
भिर्विश्वमिदंभवेत् ६९ कंपतेतदकंपंसत्सुदूरेचांतिकेचतत् ॥ अंतर्बहिश्चतत्प्रोक्तमस्यसर्वस्यसर्वदा ७० यस्तुसर्वाणिभूतानिस्वात्मन्येवात्रपश्यति ॥ सर्वभू
तेषुचात्मानंसदुःखंनाधिगच्छति ७१ यस्यसर्वाणिभूतानिस्वात्मैवाभूद्विजानतः ॥ तस्यमोहश्चशोकःकण्टकत्वमनुपश्यतः ७२ आनंदात्मानमीशंयएकमेवा
नुपश्यति ॥ स्वयंज्योतिषमात्मानंसर्वतःसोधिगच्छति ७३ स्थूलसूक्ष्मशरीराभ्यामज्ञानेनचवर्जितम् ॥ निर्गुणनिष्कलंप्रार्थ्यःसईशोपिचजायते ५७४

कर्मफलव्यवस्थापकमितिभावः ५६९ कंपतेइति । तदात्मतत्त्वमेवकंपतेसंकलक्रियाशालिरूपंवस्तुतस्त्वकंपनिष्क्रियंसदपीति तथातद्विदुषांदूरेपिविदुषामन्तिकेभवति तथास्पृश्यजातस्यव
हिरस्तश्चभवतीत्यर्थः ५७० वर्णितात्मानं प्रत्यक्तेन जानतां फलप्रदर्शनपरत्वेन पञ्चादिमंत्रत्रयस्यार्थमाह यस्त्वितिपंचभिः । योविवेकीअत्रजीवनावस्थायामेवसर्वाणिआब्रह्मस्तंवपर्यंतानि
भूतानि शरीराणि स्वात्मनि वर्णिते स्वरूपे अध्यस्तानीति पश्यति तथातेषु भूतेषु आत्मानमेवातु गतं पश्यति सदुःखं लानि प्रयोज कं किंचिदपि न पश्यतीत्यर्थः ५७१ तत्र हेतुतया विद्यावस्थायांदुःख
योजकयोरावरणविशेषयोरभावमाह यस्येति । यस्य पुरुषस्य विज्ञानतो विद्यावतः सर्वाणि भूतानि बोधेनात्मभावमेव गतानि स्युस्तस्याधिष्ठानस्वभावमेकत्वं शास्त्राचार्योपदेशानुसारेण पश्यतः सा
क्षात्कुर्वतो मोह आवरणरूपः कः तथा शोको विशेषरूपश्चकः किंशब्द आक्षेपे एतौ न संभवत इत्यर्थः ५७२ तत्रापि हेतुतया विदुः शतत्त्वस्य सर्वतः परिस्फूर्तिमाह आनंदात्मानमिति । यः स्वयं
प्रकाशानंदरूपमीशमेकत्वेनाभेदेन साक्षात्कुरुते स सर्वतो व्याप्तमात्मानमेव पश्यति कीदृशमात्मानं स्थूलसूक्ष्मकारणारुवेक्षिभिः शरीरेर्वर्जितं निर्गुणं निष्कलं च तथा सोपाधि कृदृष्ट्या स विद्वानेवमा ॥ २६

क्रांतिति । कीदृशहंशरः क्रांतदशीक्रांतमस्तुचितं प्रदुशीलपस्यसतथा सर्वज्ञः सर्वमनोवृत्तवेत्ता परितः सर्वतोदुर्जेयः अज्ञानादिज्ञानाभिभावकहतिपावत् तथाकारणहीनत्वात्स्वयंभूतिषु
 कः सर्वपांलीकव्यवस्थाहेतूनां कारणभूतश्चेत्यर्थः ५७२ अविभक्त्यादेर्मंत्रपट्कस्पवर्णितात्मज्ञानलाभायकर्मोपासनसमुच्चयविधायकस्वार्थवाङ्मिदंशयति अस्पेति । अस्पवर्णितस्यात्मनोपदनु
 विज्ञानंशास्त्राचार्यापदेशानुसारिताक्षात्करणंतदुत्पत्त्यर्थोपपायश्चित्तशुद्धिद्वारकसाधनंतदुपासनसहितकर्मरूपबोध्यमित्यर्थः ५७६ अतंभूतिरिति । प्रकृतमंत्रेष्वसंभूतिपदमविद्यापदंचकर्मवाच
 कं संभूतिपदंविद्यापदंचतस्यततदुपाधिकस्येश्वरस्यपदुपासनंतस्यवाचकमित्यर्थः नचैवमर्थकरणमंत्रेषुपुनरुक्तिप्रसंगः मंत्राणांजामितानास्तीतिभाष्यकारैरेवोक्तत्वादविद्यापदेनकारतोपकर्षः
 कर्मणउच्यतेअपकृष्टासंभूतिः फलसिद्धिर्यतइतिव्युत्पत्त्याचासंभूतिपदेनफलतोऽपकर्षःकर्मणउच्यते एवंसम्प्रभूतिरैश्वर्ययतइतिव्युत्पत्त्यासंभूतिपदेनफलतउपासनोक्तत्वादविद्यापदेनतुदेवताविज्ञान
 रूपकारणतस्तस्योत्कर्षहतिविशेषसंभवाच्च भाष्यव्याख्यानविरोधस्तुउपासनवाक्यार्थप्रदर्शनमंत्रकर्तुरनत्पादरात् वृत्तिकारादिप्राचीनानुरोधेनयथाश्रुतार्थनिरूपणेपिनापातितप्रपूर्वपक्षतयास्यो
 पयोगसंभवादितिबोध्यम् ५७७ तत्रसमुच्चयविधातुंकेवलकर्मनिंदति कर्मणेति । केवलेनकर्मणासांसारिकफलेस्तत्ताजनिमृत्युप्रवाहंयांतीतिभावः ५७८ केवलोपासनंनिंदति उपासनेतिदा

क्रांतदशीचसर्वज्ञःपरितोदुर्जेयःपुमान् ॥ स्वयंभूःकारणैःशून्यःसर्वकारणकारणम् ५७२ अस्यात्मनोऽनुविज्ञानउपायःपरिकीर्तितः ॥ विद्वितं कर्मनिखिलमु
 पासनसमन्वितम् ५७६ असंभूतिरविद्याचकर्मप्रोक्तंमनीषिभिः ॥ संभूतिश्चतथाविद्याप्रोक्तातस्याप्युपासनम् ५७७ कर्मणापुत्रदारादिसक्ताःस्वर्गादिगा
 मिनः ॥ रागद्वेषादिसंयुक्ताजनिमृत्युवशंगताः ५७८ उपासनरतायेस्युस्तेभ्योप्यधिकमेवते ॥ ऐश्वर्यासक्तहृदयास्तमोयांत्यपिदारुणम् ५७९ विहितकर्मसं
 त्यज्यउपासनतत्पराः ॥ कर्मत्यागस्यदोषेणह्यैश्वर्यासक्तितस्तथा ॥ कर्मिणोप्यधिकंदुःखंततएवप्रयांतिते ५८० ततःकर्मसमेतंयद्भवेत्किंचिदुपासनम् ॥
 उक्तमेतत्परंलेशकारकंपरिकीर्तितम् ५८१ कर्मोपासनसंयुक्तोज्ञानार्थीपुरुषःसदा ॥ प्रार्थयेततमादित्यंमुक्तिद्वारप्रदंनृणाम् ५८२ हिरण्यमेनपात्रेणेत्यादिना
 बहुधाचहि ॥ पश्यामीत्यंततोधीमानादित्यगतमानसः ५८३ एवंप्रार्थयमानस्यशुद्धिरस्यमहात्मनः ॥ आदित्येयःपुमान्सोयंभवाम्येवनसंशयः ५८४
 नदेहेंद्रियसंघातःपंचभूतात्मकोयतः ॥ भस्मांतःसकथंनामस्यामहंस्वात्मवित्सदा ५८५

भ्यां । येचकेवलोपासनएवरतास्तेऐश्वर्यरूपोपासनफलासक्तहृदयाःसंतस्तेभ्यःकर्मिभ्योऽधिकंदारुणंचतमोपांतीति ५७२ अत्रोपपत्तिमाह विहितमिति । केवलोपासकेपुद्गावनर्थहेतुविहितक
 मत्यागऐश्वर्यासक्तिश्चतद्वलात्केवलोपासकाःकर्मपेक्षयाअधिकंदुःखंयांतीतिपुक्तमुक्तमित्यर्थः ५८० तस्मात्समुचितमेवकर्मोपासनंकार्यमित्याह ततइति । यत्किंचिदुपासनमुक्तमेतत्कर्मसं
 मेतमेवभवेदनुष्ठेयस्यात् परंकर्मसमुचितंनदुःखदमित्यर्थः ५८१ अथांत्यमंत्रचतुष्टयस्यसप्रयोजनमर्थदर्शयति कर्मोपासनेत्येकादशभिः । कर्मोपासनाभ्यांसमुक्षिताभ्यांयुक्तःपुरुषस्तत्त्वज्ञान
 कामआदित्यगतमानसःसत्त्वादित्यंनृणामधिकारिणामुक्तेःकर्मोक्षस्यप्राप्तयेद्वारस्यस्वमंडलच्छिद्ररूपस्यदातारंबहुधापुनःपुनःप्रार्थयेत् केन हिरण्यमेनेत्यारभ्यपश्यामीत्यंतनेतिद्वयोःसंबंधः अस्य
 मंत्रस्वार्थस्त्वभेदवक्ष्यते ५८२ । ५८३ योसावित्यादेःप्रणवपर्यंतस्यार्थमाह एवंप्रार्थयमानस्येति । अस्यसमुच्चयानुष्ठायिनोमहात्मनःकार्पण्यंत्यजतउक्तमंत्रेणादित्यंप्रार्थयमानस्यचैवंविधाबु
 द्धिर्भवति एवंविधाकीदृशी यथादित्यमंडलांतस्थःपुरुषःसएवाहंभवामि सएवममपारमार्थिकरूपमितिपावत् देहादिसंघातरूपस्त्वहंभवामि यतःसदेहादिसंघातःपंचभूतात्मकोभस्मांतोभ
 समादिरूपपरिणाभीचभवतिततःसमप्रणववाच्यमात्मानंजाज्ञतःस्वरूपंकथंस्यादितिद्वयोरर्थः ५८४ । ५८५

चतुर्थस्मरणपदांतवाक्यस्यार्थमाह मनइति । समुच्चयानुष्ठापीपुरुषः कलेवरविषयकवैराग्यवान्स्वकीयमनश्चित्तप्रतिपत्तददति एतत्किं हेमनः त्वयायत्रदेशकालेवायत्प्राप्तं सर्वपुराकृतेनपुरात
नस्वकीयशरीरनिमित्तेनकर्मणैवप्राप्तं कीदृशेनकर्मणा संकल्पोमानसव्यापारस्तत्सहितेन अधुनातदनुभूतकर्मसंकल्पयोर्माहात्म्यकिमिति विस्मृतं ततस्त्वमधुनाकर्मणोविहितस्यसंकल्पस्यधोपा
सनरूपस्यानयोःसमुचितयोर्माहात्म्यसमृत्वातन्निष्ठोभवेतिद्वयोरर्थः ५८६ । ५८७ उक्तविधप्रार्थनायाःफलमाह एवमिति । इत्थमनःप्रार्थयमानस्तथाउक्तेनहिरण्यमेनेत्यादिनामंत्रेणलौकिकैरे
दिकैःस्तोत्रैश्चादित्यप्रार्थयमानःसंस्तथावक्ष्यमाणविधयावन्निप्रार्थनातश्चापवर्जितोभूत्वापरंब्रह्मक्रमेणगच्छेदितिद्वयोरर्थः ५८८ तत्रांत्यस्याग्निप्रार्थनामंत्रस्यार्थमाह अग्रेइति । भोअग्रेदेवत्व
मांशोभनमार्गेणउज्ज्वलेनप्रकाशवतादेवयानाख्येनब्रह्मलोकंनयप्रापय तथास्माकंद्वेषिणःशत्रून्पापप्रयोजककामादिरूपान्सर्वान्नाशय नचतेतवाविदिताःयतस्त्वसर्वेषांचित्तवृत्तस्यज्ञातासि अ
तश्चतवप्रत्युपकर्तुमशक्तानामस्माकंत्वयिप्रवृत्तीभावोस्त्वित्यर्थः ५८९ आदित्यप्रार्थनामंत्रंदर्शयितुंप्रतिजानीते सूर्यस्वेति । अयंकइत्याकांक्षायांतं पठति हिरण्यमेनेति । हिरण्यममिवहिरण्यमंज्व

मनःप्रतिपदत्येतद्विरक्तःसकलेवरे ॥ कर्मणायत्रयत्प्राप्तंसंकल्पसहितेनच ५८६ पुराकृतेनतत्कस्मादधुनाविस्मृतंत्वया ॥ संकल्पंचततःकर्मस्मरत्वमधुनापुनः
५८७ एवंप्रार्थयमानःसन्मनःपापविवर्जितः ॥ आदित्यंचोक्तमंत्रेणवचनैर्वापिलौकिकैः ॥ गच्छेद्ब्रह्मपरंचैवप्रार्थनातश्चवन्निहतः ५८८ अग्रेमांनयमार्गेणदुःख
हीनेनसर्वदा ॥ उज्ज्वलेनसदासर्वचित्तज्ञस्त्वमसीहभो ॥ अस्माकंद्वेषिणःसर्वान्विनाशयनमोस्तुते ५८९ सूर्यस्यप्रार्थनामंत्रस्त्वयमुक्तोमनीषिभिः ॥ हिरण्य
मेनपात्रेणसत्यस्यपिहितंमुखम् ॥ पूषन्नपावृणुत्वंतत्सत्यधर्मायदृष्टये ५९० यत्कल्याणतमंतैव्यरूपंसत्तदहंविभो ॥ पश्यामीतिचमंत्रार्थःकथितःसवितुर्हिंसः
५९१ इतियस्याप्तयेविद्याईश्वरस्यसदैवाहि ॥ कथयंतिसईशानःपुराणेस्मिन्समीरितः ५९२ सर्वत्रनापरंकिंचित्ततएतत्पठन्पुमान् ॥ शृण्वन्वदन्विजानन्वैमु
च्यतेभवसंकटात् ५९३

लसुवर्णवद्देदीप्यमानंयत्पात्रंविधानपात्रसमंतेजोमंडलंतेनस्त्याख्यस्यादित्यमंडलांतःस्थस्यब्रह्मणोमुखंप्राप्तिद्वारभूतंकिंचिदपिहितमाच्छादितंवर्त्तते हेपूषन्भूतगतःपौषकसूर्यतन्मुखविधानमपावृणुअप
सारय किमर्थं सत्यंसत्यपरत्वंधर्मोयस्यतमांसंसारान्नातुंयादृष्टिःप्रादुर्भवस्तदर्थमित्यर्थः ५९० यदिति । हेपूषन्पत्न्यदीयंरूपंकल्याणतमंसमृतिमात्रेणसकलानर्थहरंसत्परमार्थभूतंतदहंयथा
पश्यामितथाकुर्वित्येवंविधःसप्रसिद्धःसवितुसंबन्धिमंत्रस्यार्थःकथितइत्यर्थः ५९१ अस्यग्रंथस्यनिरावरणेज्ञातस्त्वपरायणत्वेनविश्वोद्धारसमत्वमितिदर्शयन्पुनसंहति इतियस्येतिद्वार्या । यस्ये
श्वरस्याप्तयेलाभायइतिएवंविद्याविद्याःकथयंतिउपदिशंतिवैदिकाःसभगवानीश्वरएवास्मिन्निबन्धनेसर्वत्रसर्वोपययवावच्छेदेनकीर्तितः कीदृशेस्मिन्पुराणपुरासर्वतःप्रथमःप्रथमंभासमानःपरमात्मेव
अनःप्राणोयस्यतस्येत्यन्वर्थनामके ततोस्यभगवदेकपरत्वादेतत्पुराणकर्मकानिपठनश्रवणकीर्तनानुसंधानानिभूलाज्ञानहरणेनमोक्षप्रयोजकानीतिद्वयोरर्थः ५९२ । ५९३

ईशावास्यमिति श्रुतेर्भगवतः सर्वकिमेपोर्पेयेदित्येतां मनसोव्यथां श्रुत्यते जातेदृशीशेमुपी ॥ किंचेसादपरं समर्पणमितः समंगलत्वः पदेगोरश्यामरुचेसमंगल
सुनोः श्रोठाकुरीदेव्याः कृतिविश्वेश्वरेपिता ॥ सतामन्वीक्षमाणानां प्रमोदजनयेत्सदा ॥ २ ॥ सर्वेभवन्तु सुखिनः सर्वे संतु निरामयाः ॥ समातनोतु सर्वे
मस्तस्मे हनुमते पश्यवारिधिलघनम् ॥ संसारसंकटोत्तारतरणिः स्मरतां भवेत् ४ एषां चतुर्णामयमर्थः । ईद ईश्वरस्तेन ईशा सर्वविश्वं वास्यं आच्छाद्यं व्याप्यमि।
श्रुत्या सर्वपदार्थं जातं भगवत एव संबन्धित्वेन निश्चितं एवं सति किं वस्तु एव जनः समर्पयेत् भगवते दातुं शक्यतां किमपि स्वत्वाभावादिति भावः इत्येवमाकारां व्याप्यमि।
तत्पार्श्ववर्तिनी ईदृशी शेमुपीमतिः शिथिली करोति ईदृशी कीदृशी किं समर्पणं व्यापारोपमीश्वरादपरः पृथक् सत्ताकः अपितुन तथाच भगवदाख्यं गीता सुब्रह्मार्पणं ब्रह्म
भगवन्द्देगोरश्यामरुचे हरिहराख्यलीलाविग्रहरूपेण श्वेताश्यामरुचिः कांतिर्यस्य तत्संबोधनं तथाहे समंगलसंतिवर्त्तमानानि मंगलानि यतः सतथा मङ्गलविशिष्टेति वात

॥ १ ॥
॥ २ ॥ न
व्याख्यात
प्रथमभूत
रालीद्वये
व्याख्यातवदेभवतः पा

॥ इति श्रीमत्परमहंसपरिवाजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादशिष्येण शंकरानंदभगवता विरचित उपनिषद्भूत आत्मपुराणे
अष्टादशोऽध्यायः समाप्तः ॥ १८ ॥ ॥ समाप्तं चात्मपुराणम् ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

देष्पासत्प्रसवाख्यायिका आहितासमापिता यतः सामंगलतनुः नाना मंगलशालित्वेन भवतो योग्येत्यर्थः एतेन ज्योतिर्वित्संभूतं मंगलवत्त्वाविष्णुमूर्त्यर्पणं मंगलिने वराय वागमित्युभयमनुष्ठिं स्ते
पेण ध्वन्यते हरिहरात्मकविश्वेश्वरस्य विष्णुमूर्तिवत्समंगलत्वाच्च न च तदपि तायाः कतिपयानि शुकविश्वेश्वरस्याव्ययत्वादिति भावः तदृक्तं ज्योतिः सारसंग्रहे कर्त्तव्यं वा हृदये कुजे वा तादृशे
द्वयोः । गुणाधिके भौमोदोपो नैव चित्यो विचक्षणैः इति । समर्पणमिति शेषः । द्वितीये मातृनामार्त्तशेन उक्तार्थवैशद्यं । तृतीये सदाशीः प्रार्थनं च स्फुटं चतुर्भुगतो वारिधिलघनरूपो
व्यापारो विचित्रोयः स्मरतां संसारतरणाय तरणीभूत इत्युक्तमिति शेषः । वाणनागाहिविद्युभिर्मिते वषट्कारमात् । नमः सितपंचम्यां काश्यां पूतिमियं गता ॥ ॥ इति श्रीदत्तकुलतिलक
पादसत्प्रसवाख्यायामष्टादशोऽध्यायः समाप्तः ॥ १८ ॥ ॥ समाप्तं चात्मपुराणम् ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

इयस्या
मितेनक

समुच्चि

त्यंम

पउज्ज

रुम

समुच्चयानुष्ठाप

विषयकवैराग्यवान्स्व

12111111

1. 1

